Vu Sắc Mỹ Túy

Contents

Vu Sắc Mỹ Túy **5**

1. Chương 1: Ái Sát . . . 6
2. Chương 2: Quý Tộc Trong Tranh . . . 8
3. Chương 3: Lực Hấp Dẫn Trí Mạng . . . 10
4. Chương 4: Đối Chọi Gay Gắt . . . 13
5. Chương 5: Nguy Hiểm Bắt Đầu Khởi Động . . . 16
6. Chương 6: Tranh Chấp Tứ Chi . . . 19
7. Chương 7: Cạm Bẫy . . . 22
8. Chương 8: Ám Sát Náo Nhiệt . . . 26
9. Chương 9: Bí Mật . . . 29
10. Chương 10: Nụ Hôn Bất Ngờ . . . 31
11. Chương 11: Hiệu Ứng Chấn Động . . . 34
12. Chương 12: Quan Sát Trong Gara . . . 38
13. Chương 13: Công Chúa Lydia . . . 41
14. Chương 14: Khách Không Mời Mà Đến . . . 44
15. Chương 15: Ác Đồ Tập Kích . . . 47
16. Chương 16: Bóng Đêm . . . 51
17. Chương 17: Độ Ấm Của Tử Vong . . . 54
18. Chương 18: Cám Dỗ Và Trầm Luân . . . 57
19. Chương 19: Bắt Cóc . . . 61
20. Chương 20: Mất Khống Chế . . . 64
21. Chương 21: Con Mồi Tới Tay . . . 66
22. Chương 22: Tôn Nghiêm Của Nam Nhân . . . 69
23. Chương 23: Đình Chiến Sớm Tinh Mơ . . . 73
24. Chương 24: Đàm Phán Thất Bại . . . 76
25. Chương 25: Cơ Sở Hợp Tác . . . 78
26. Chương 26: Bóng Đêm Mê Ly . . . 81
27. Chương 27: Ai Là Vận Rủi Của Ai . . . 84
28. Chương 28: Cuồng Đồ Tuyên Cáo . . . 87
29. Chương 29: Chữ Bằng Máu . . . 89
30. Chương 30: Nụ Hôn Dịu Dàng . . . 92
31. Chương 31: Phương Thức Hợp Tác . . . 95
32. Chương 32: Đối Thủ . . . 98
33. Chương 33: Cảnh Cáo . . . 100
34. Chương 34: Bị Tập Kích . . . 104
35. Chương 35: Lửa Giận . . . 107
36. Chương 36: Mối Quan Hệ Chân Chính . . . 110
37. Chương 37: Huyết Án Trong Ngõ Tối . . . 113
38. Chương 38: Truyền Thuyết . . . 116
39. Chương 39: Bóng Tối Sau Lưng . . . 119
40. Chương 40: Điều Kiện Tử Vong . . . 122

41. Chương 41: Lời Mời Từ Dòng Họ W.locke . . . 126
42. Chương 42: Bom . . . 128
43. Chương 43: Giá Trị Tích Trữ Tình Cảm . . . 132
44. Chương 44: Con Bạc Đặt Cược . . . 137
45. Chương 45: Gặp Gỡ Trên Máy Bay . . . 141
46. Chương 46: Nam Nhân Kia . . . 145
47. Chương 47: Bóng Đen Đến Gần . . . 148
48. Chương 48: Ký Ức Màu Băng Lam . . . 152
49. Chương 49: Hiệu Ứng Bươm Bướm . . . 156
50. Chương 50: Dã Tính Khó Có Thể Ràng Buộc . . . 160
51. Chương 51: Tội Ác Dưới Ánh Mặt Trời . . . 163
52. Chương 52: Vụ Án Ma Cà Rồng . . . 166
53. Chương 53: Tiệc Rượu Phong Ba . . . 169
54. Chương 54: Âm Láy Ma Quỷ . . . 172
55. Chương 55: Biến Tấu . . . 175
56. Chương 56: Chữ Thập Màu Trắng . . . 178
57. Chương 57: Đêm Tối Đằng Đẵng . . . 181
58. Chương 58: Cái Giá Thảm Thương . . . 184
59. Chương 59: Tình Yêu Không Thể Hối Hận . . . 187
60. Chương 60: Hecate Thần Bí . . . 190
61. Chương 61: Cứu Rỗi Linh Hồn . . . 193
62. Chương 62: Yêu . . . 197
63. Chương 63: Naryn Claudy . . . 200
64. Chương 64: Lực Lượng Bóng Đêm . . . 203
65. Chương 65: Tội Ác Bí Mật . . . 206
66. Chương 66: Khúc Nhạc Dạo . . . 210
67. Chương 67: Từ Chối Lời Đề Nghị . . . 214
68. Chương 68: Ma Lực Của Người Đàn Ông . . . 217
69. Chương 69: Trầm Mê . . . 220
70. Chương 70: Bóng Đêm Mỹ Túy . . . 223
71. Chương 71: Thần Tượng Trở Về . . . 226
72. Chương 72: Nguy Cơ Tín Nhiệm . . . 229
73. Chương 73: Không Chịu Khống Chế . . . 232
74. Chương 74: Câu Đố Và Kỳ Tích . . . 236
75. Chương 75: Tình Nghi . . . 239
76. Chương 76: Mưu Kế Âm Hiểm . . . 241
77. Chương 77: Một Vố Cuối Cùng . . . 244
78. Chương 78: Tử Vong Uy Hiếp . . . 247
79. Chương 79: Huyết Chiến Trong Nhà Kho . . . 250
80. Chương 80: Thuật Sĩ Thức Thần . . . 253
81. Chương 81: Hiện Trường Ly Kỳ . . . 256
82. Chương 82: Chân Tướng . . . 259
83. Chương 83: Bất Cứ Thứ Gì Của Ta . . . 262
84. Chương 84: Nỗi Lo Của Owen . . . 265
85. Chương 85: Vô Phương Cứu Chữa . . . 267
86. Chương 86: Suy Đoán Về Ma Cà Rồng . . . 270
87. Chương 87: Vấn Đề Trí Mạng . . . 273
88. Chương 88: Trọng Lượng Của Tình Yêu . . . 276
89. Chương 89: Dung Hợp . . . 279
90. Chương 90: Ra Đời . . . 282
91. Chương 91: Sân Khấu Sáu Người . . . 285
92. Chương 92: Cõi Mộng Ngọt Ngào . . . 287
93. Chương 93: Thắng Thua . . . 290
94. Chương 94: Khác Biệt . . . 294

95. Chương 95: Sa Vào Thâm Tình . . . 296
96. Chương 96: Tình Yêu Mãnh Liệt . . . 299
97. Chương 97: Nguy Cơ Tiềm Tàng . . . 302
98. Chương 98: Lựa Chọn . . . 305
99. Chương 99: Bản Năng Bị Bóp Méo . . . 309
100. Chương 100: Tin Tức . . . 312
101. Chương 101: Chuyến Bay Đến Luân Đôn . . . 315
102. Chương 102: Gặp Lại Người Quen . . . 318
103. Chương 103: Luận Điệu Độc Chiếm . . . 321
104. Chương 104: Tiếng Hét Thất Thanh . . . 324
105. Chương 105: Điện Ảnh . . . 327
106. Chương 106: Phán Đoán Của Reid . . . 331
107. Chương 107: Dấu Vết Người Chết Lưu Lại . . . 333
108. Chương 108: Linh Mục Calgary . . . 336
109. Chương 109: Tội Nghiệt . . . 339
110. Chương 110: Câu Đố Hồi Sinh . . . 342
111. Chương 111: Tình Cảm Dao Động . . . 345
112. Chương 112: Tự Sát . . . 348
113. Chương 113: Giá Rẻ Cho Sự Trân Quý:: . . . 351
114. Chương 114: Bóng Ma Tái Hiện . . . 355
115. Chương 115: Nghỉ Trưa . . . 358
116. Chương 116: Ngoại Cảnh . . . 361
117. Chương 117: Trang Viên Cổ Xưa . . . 365
118. Chương 118: Không Gian Hư Ảo . . . 368
119. Chương 119: Hình Dạng . . . 371
120. Chương 120: Màu Đỏ Tươi Bi Ai . . . 374
121. Chương 121: Ảo Giác Hư Thật . . . 377
122. Chương 122: Sự Dịu Dàng Ẩn Náu . . . 380
123. Chương 123: Bất Cần Kẻ Nào Phán Xét . . . 383
124. Chương 124: Biến Cố . . . 386
125. Chương 125: Đánh Thức Dòng Máu . . . 389
126. Chương 126: Chữa Trị Đặc Biệt . . . 392
127. Chương 127: Vết Thương . . . 395
128. Chương 128: Lời Yêu . . . 398
129. Chương 129: Vứt Bỏ . . . 401
130. Chương 130: Thắng Thua Chuyện Tình Cảm . . . 404
131. Chương 131: Đường Cùng . . . 407
132. Chương 132: Chân Tướng . . . 410
133. Chương 133: Thiên Hồn Hợp Nhất . . . 414
134. Chương 134: Phong Ba . . . 417
135. Chương 135: Buổi Hòa Nhạc . . . 420
136. Chương 136: Tỏ Tình . . . 424
137. Chương 137: Kẻ Chiến Thắng . . . 427
138. Chương 138: Ánh Mặt Trời Giữa Đêm . . . 430
139. Chương 139: Cá Trong Lưới . . . 434
140. Chương 140: Trả Giá . . . 437
141. Chương 141: Cấm Kỵ . . . 440
142. Chương 142: Đường Về Xa Xôi . . . 443
143. Chương 143: Giấu Diếm Và Tin Tưởng . . . 446
144. Chương 144: Lý Trí Và Tình Cảm . . . 450
145. Chương 145: Lý Do Không Thể Nghi Ngờ . . . 453
146. Chương 146: Yêu Thương Nhiệt Tình Nơi Hải Ngoại . . . 457
147. Chương 147: Hoàng Hậu Mary Anna . . . 460
148. Chương 148: Truy Tìm . . . 463

149. Chương 149: Hứa Hẹn . . . 467
150. Chương 150: Lòng Dạ . . . 470
151. Chương 151: Cưỡng Ép . . . 473
152. Chương 152: Thủy Triều Hắc Ám . . . 476
153. Chương 153: Cái Giá Của Tự Do . . . 479
154. Chương 154: Tội Lỗi Và Hình Phạt . . . 482
155. Chương 155: Tuyên Cáo . . . 485
156. Chương 156: Quà Tặng . . . 488
157. Chương 157: Giao Phó . . . 491
158. Chương 158: Gặp Nạn Trên Phi Cơ . . . 494
159. Chương 159: Tiêm Độc . . . 497
160. Chương 160: Ranh Giới Sinh Tử . . . 500
161. Chương 161: Nữ Thần Bóng Tối . . . 503
162. Chương 162: Mục Đích Hành Động . . . 506
163. Chương 163: Tình Yêu Không Cần Ngôn Ngữ . . . 509
164. Chương 164: Nỗi Lo Lắng Tột Cùng:: . . . 512
165. Chương 165: Xót Xa . . . 517
166. Chương 166: Nụ Hôn Dưới Ánh Trăng . . . 520
167. Chương 167: Thứ Bị Đánh Cắp . . . 523
168. Chương 168: Trăng Rằm . . . 526
169. Chương 169: Mạnh Và Yếu . . . 529
170. Chương 170: Lao Ra Vòng Vây . . . 533
171. Chương 171: Huyết Nhãn . . . 536
172. Chương 172: Bảo Vệ . . . 538
173. Chương 173: Cùng Chết . . . 541
174. Chương 174: Claudy Diệt Vong . . . 545
175. Chương 175: Nụ Hôn Đính Ước:: . . . 548
176. Chương 176: Tục Thiên – Trò Chơi Tử Thần . . . 551
177. Chương 177: Bữa Tối Sau Cuộc Phỏng Vấn . . . 555
178. Chương 178: Lễ Trao Giải . . . 559
179. Chương 179: Lời Cầu Hôn Bất Ngờ . . . 561
180. Chương 180: Ác Ý Và Sát Khí . . . 566
181. Chương 181: Trong Cái Rủi Có Cái May . . . 569
182. Chương 182: Ý Nghĩa Của Một Tờ Giấy . . . 572
183. Chương 183: Bất Ngờ Liên Tục . . . 576
184. Chương 184: Hồng Nha . . . 579
185. Chương 185: Trao Đổi Đáp Án . . . 582
186. Chương 186: Đạo Chích . . . 586
187. Chương 187: Hai Người Đàn Ông Cầu Hôn . . . 589
188. Chương 188: Mặt Sói . . . 593
189. Chương 189: Giá Trị Không Thể Tưởng . . . 596
190. Chương 190: Bí Mật Quan Trọng . . . 600
191. Chương 191: Đội Đặc Nhiệm St . . . 603
192. Chương 192: Dã Tính Lan Tràn . . . 608
193. Chương 193: Bí Mật Được Giải Tỏa . . . 611
194. Chương 194: Nguyên Tắc Bị Đảo Lộn . . . 615
195. Chương 195: Liên Lụy Trọng Đại . . . 618
196. Chương 196: Tình Yêu Hèn Hạ . . . 621
197. Chương 197: Thiên Tài . . . 625
198. Chương 198: Muốn Lui Cũng Không Thể Được . . . 629
199. Chương 199: Tin Tưởng Và Ỷ Lại . . . 633
200. Chương 200: Bữa Sáng Xao Động . . . 637
201. Chương 201: Kết Quả Của Chờ Đợi . . . 640
202. Chương 202: Trùm Thuốc Phiện . . . 643

203. Chương 203: Chịu Trách Nhiệm Vì Tình Yêu . . . 646
204. Chương 204: Manh Mối Bị Che Giấu . . . 649
205. Chương 205: Chủ Động Tấn Công . . . 653
206. Chương 206: Truy Đuổi . . . 656
207. Chương 207: Sào Huyệt Tối Tăm . . . 660
208. Chương 208: Thuốc Đồng Hóa . . . 664
209. Chương 209: Hỗn Chiến . . . 667
210. Chương 210: Huyết Thống . . . 670
211. Chương 211: Ăn Ý Một Cách Đáng Yêu . . . 673
212. Chương 212: Chờ Đợi Kết Quả . . . 677
213. Chương 213: Kết Quả . . . 680
214. Chương 214: Chứng Cứ Không Tồn Tại . . . 683
215. Chương 215: Con Rối . . . 687
216. Chương 216: Tình Cảm Bị Khống Chế . . . 690
217. Chương 217: Barthory . . . 693
218. Chương 218: Vivian . . . 696
219. Chương 219: Nửa Sống Nửa Chết . . . 699
220. Chương 220: Nước Mắt Của Vivian . . . 703
221. Chương 221: Đêm Yên Tĩnh . . . 706
222. Chương 222: Bữa Sáng . . . 710
223. Chương 223: Ghi Chép Của Zafiro . . . 713
224. Chương 224: Nguy Cơ Tiềm Tàng . . . 717
225. Chương 225: Giao Dịch . . . 720
226. Chương 226: Tiếp Tục Truy Đuổi . . . 724
227. Chương 227: Hứa Hẹn . . . 727
228. Chương 228: Supuringu . . . 730
229. Chương 229: Bí Thuật Của Gia Tộc Supuringu . . . 733
230. Chương 230: Trong Vòng Chiến . . . 737
231. Chương 231: Kịch Chiến Giữa Trời Tuyết . . . 740
232. Chương 232: Sống Hay Chết . . . 744
233. Chương 233: Thời Gian Bất Động . . . 747
234. Chương 234: Hươu Chết Về Tay Ai . . . 750
235. Chương 235: Cuối Cùng . . . 753
236. Chương 236: Kết Thúc . . . 756
237. Chương 237: Vĩnh Viễn . . . 759
238. Chương 238: Phiên Ngoại 1:tiếng Chuông Nhà Thờ . . . 764
239. Chương 239: Phiên Ngoại 2:tân Hôn Vui Vẻ . . . 767
240. Chương 240: Phiên Ngoại 3: Cố Hương Xa Xôi . . . 770
241. Chương 241: Phiên Ngoại 4: Quay Về . . . 773

Vu Sắc Mỹ Túy

Giới thiệu

Chuyển ngữ: Fynnz Thể loại: hiện đại đô thị, cường cường, 1×1, nữ vương thụ, vô sỉ đê tiện hạ lưu trung khuyển công (

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/vu-sac-my-tuy

1. Chương 1: Ái Sát

Năm 1885, Luân Đôn.

Đêm mưa, sương mù mông lung, người qua đường trên phố bước đi rất nhanh trong màn mưa, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm, thỉnh thoảng có vài cỗ xe ngựa tạt ngang, tiếng vó ngựa gõ trên mặt đường, không nhanh không chậm trải qua những con phố lầy lội với những tòa nhà nằm hai bên đường.

Đêm thật tối, ánh sáng mờ nhạt của những trụ đèn đường giữa màn mưa, có vài bóng đèn lập lòe, phát ra tia lửa giữa chụp đèn rồi tắt ngúm, giống như ánh sáng bị đêm tối nuốt sống.

"Thay ta cảm tạ ngài W. Locke." Một chiếc xe ngựa đứng dưới đèn đường, cửa xe được mở ra, người nam nhân xuống xe mặc một chiếc áo măng-tô vừa người màu đen, một tay giữ lấy chiếc mũ phớt trên đầu, vành nón nhất thời bịt kín một tầng mưa bụi, khăn lụa màu trắng phất phơ trong gió, đôi găng tay được hắn nhét vào cổ áo choàng màu đen.

Hắn nói bằng giọng tiếng Anh chuẩn lưu loát, nhưng khuôn mặt lại cực kỳ không tương xứng với nơi này, là một người phương Đông, tướng mạo khôi ngô, thân thể cường tráng, dưới bóng tối có thể thấp thoáng nhìn thấy khóe miệng khép chặt, ngôn hành có một loại ngạo mạn theo kiểu cách quý tộc, cũng không thất lễ, trái lại có vẻ rất mị lực.

"Vâng, thưa ngài." Người đánh xe rất cung kính đối với hắn, khom lưng đè thấp vành nón rồi xoay người. *"Chát–"*Roi ngựa xẹt qua cơn mưa phùn, tiếng vó ngựa mang theo tiết tấu dần dần rời xa. Người nam nhân đứng dưới đèn đường xoay lưng lại, đi vào một tòa nhà ở cách đó không xa.

Hắn không che mưa mà chỉ kéo cao cổ áo choàng màu đen, gió lạnh thổi qua, cuồn cuộn nổi lên tiếng bước chân gấp rút.

Phốc, hàn quang của chủy thủ lóe lên, hắn dừng cước bộ, máu tươi từ bàn tay cầm chủy thủ lan tràn, từ sau lưng hắn chảy ra, sau đó bị mưa xối xuống mặt đất.

Hàn ý lạnh như băng từ bên ngoài xâm nhập vào bên trong, chủy thủ xuyên thấu thân thể, tiếng vang thập phần chói tai, tựa như xuyên qua xương cốt mà không phải chỉ đơn giản là đâm thủng trái tim.

"Ngươi yêu ta! Ta biết ngươi yêu ta! Chỉ có như vậy thì ngươi mới vĩnh viễn thuộc về ta! Wirth thân yêu của ta!" Giọng nói run nhè nhẹ, thì thầm nỉ non từ phía sau truyền đến.

Chiếc mũ phớt màu đen trên đầu của hắn rơi xuống đất, mái tóc tản ra, người nam nhân dưới ngọn đèn đường lộ ra một khuôn mặt phương Đông đầy thần vận, đôi mắt dài mảnh mang theo sắc bén với đồng tử màu đen thần bí, bởi vì đau đớn mà nhíu mi lại, sau đó lộ ra biểu tình dường như vừa chán ghét vừa trào phúng, "Thực xin lỗi, ta không yêu ngươi….Đây là sự thật…."

Hắn thậm chí không quay đầu lại, giống như ngay cả một cái liếc mắt cũng không đáng, cho dù thiếu niên

tóc vàng ở sau lưng đang cướp lấy sinh mạng của hắn, nhưng vẫn không thể khiến cho hắn có một chút chú ý ngắn ngủi.

"Không! Ngươi yêu ta! Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau!" Bị hắn chọc giận, thiếu niên đột nhiên rút ra chủy thủ, lại một lần nữa đâm vào!

Hắn lảo đảo một chút, sau đó lại đứng vững nhưng không giãy dụa, thân hình cao gầy khom xuống một chút, bên môi nhếch lên một đường cong mỉa mai.

Bàn tay đang cầm chủy thủ ở sau lưng hắn không ngừng run rẩy, mái tóc xoăn vàng của thiếu niên rũ xuống trong mưa, đôi mắt như miêu dưới ánh đèn lóe lên màu xanh biếc của phỉ thúy, tựa như hai đóm ma trơi.

"Ta sẽ không cho ngươi rời khỏi ta…." Tay trái ôm lấy hắn, thiếu niên cười vặn vẹo mà thỏa mãn, "Chúng ta sẽ nhanh chóng ở bên nhau."

Chủy thủ chậm rãi rút ra, máu tươi xói mòn nhanh hơn, nhịp tim dần dần chậm lại, cảnh vật trước mắt trở nên mơ hồ.

Chiếc áo choàng này vẫn còn mới, đáng tiếc không thể mặc lại – đây là ý tưởng duy nhất hiện lên trong đầu hắn khi ngã xuống đất.

Mưa đêm rất dai dẳng, thời gian chậm rãi trôi qua, máu tươi không ngừng lan tràn rồi bị dòng nước cuốn trôi, chủy thủ cắm vào ngực của thiếu niên đang ngã xuống bên cạnh hắn.

Trong cơn mưa phùn lất phất, không còn ai đi lại trên phố, những giọt mưa tinh tế đọng lại thành từng vũng nước bùn rồi hòa cùng máu tươi, mùi máu tanh thản nhiên lan tỏa như một màn sương mù vô hình, sau đó tán đi trong không khí lạnh lẽo ẩm ướt.

Mưa một đêm dài, cho đến khi đèn đường được tắt, mưa cũng bắt đầu tạnh dần, dưới những tia nắng ban mai, trụ đèn dường như bị bịt kín một lớp sương mù, trong màn sương mù tựa hồ còn có thể cảm giác được nhiệt độ đang tản mát bên trong.

Dưới trụ đèn, người nam nhân nằm trên đất đẩy ra thi thể bên cạnh, mái tóc che phủ biểu tình trên mặt của hắn, hắn nhặt chiếc mũ phớt màu đen ở trên đất, chậm rãi bước đi, mang theo một thân đầy máu tươi và lầy lội, dần dần biến mất nơi đầu phố.

2. Chương 2: Quý Tộc Trong Tranh

Có người sẽ xem rằng đây là Thượng Đế ban ân, đối với hắn mà nói, hết thảy điều này lại là một lời nguyền rủa.

Xuyên thấu qua ly rượu mà nhìn thấy hết thảy trước mắt, thấu kính chiếu rọi ánh đèn muôn màu muôn vẻ trên màn hình, khóe môi mỏng manh của Vu Duy Thiển hơi nhếch lên một chút, đường cong kia thực dễ dàng khiến người ta cảm thấy hắn đang mỉa mai điều gì đó, bất quá có trời mới biết hắn chỉ muốn cười một cái mà thôi.

Năm 2010, thành phố San Francisco.

Tia lửa.

Sương khói.

Đèn laser.

Sân vận động với sức chứa hơn mười ngàn người, những khuôn mặt hưng phấn đến đỏ bừng, hô to khàn cả giọng, "Liệt! Liệt! Liệt! Liệt!"

Tiếng trống vang lên, trên sân khấu tối đen rốt cục xuất hiện một bóng người, đám đông phấn khích hét rầm lên, có người ngất xỉu dưới khán đài, trên sân khấu vẫn nóng rực chói sáng như cũ, người nam nhân mặc áo da màu tím đậm giơ cao một cánh tay xuống phía dưới khán đài với hơn mười ngàn người xem, chỉ trong khoảnh khắc, hết thảy hò hét ầm ĩ đều trở nên yên lặng, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta không dám tin.

"Hôm nay sẽ là một đêm khó quên, cứ tin ta, các cục cưng." Giọng nói khàn khàn đầy sức hút truyền khắp khán đài, áo da màu tím sẽ khiến đại đa số nam nhân trông có vẻ nực cười, nhưng tuyệt đối không bao gồm người nam nhân trên sân khấu này.

Thế kỷ hai mươi mốt, trên internet và truyền hình tràn ngập đủ loại ngôi sao thần tượng, muốn liệt kê tất cả các đại minh tinh ở làng giải trí thì ai cũng có thể làm được, nhưng trong đó chỉ có một người không giống người thường, hắn có thể khiến tất cả các cô gái lâm vào điên cuồng, thậm chí làm cho mỗi một chàng trai đều cảm thấy ghen tỵ.

Lê Khải Liệt dùng tiếng hát cùng gương mặt đẹp trai lại đầy kiệt ngạo bất tuân làm cho vô số người quỳ phục dưới chân hắn. Mà ngoại trừ như vậy thì tài hoa âm nhạc cùng kỹ năng diễn xuất trong các tác phẩm điện ảnh và truyền hình càng khiến vị siêu sao này trở thành nghệ sĩ đương đại đang đi trên con đường trải hoa hồng.

Lời thuyết minh trên tivi vừa chấm dứt thì tiếp theo lại chiếu đến hiện trường. Tiếng bass chấn động màng tai, khúc nhạc dạo vang lên âm điệu sôi nổi đến mức có thể mê hoặc lòng người, đứng trước màn hình chừng vài giây, người nam nhân cầm điều khiển từ xa rồi trực tiếp bấm nút tắt.

"Ông chủ!" Cô gái làm công nhảy dựng lên, suýt nữa làm lật úp chiếc khay trong tay, người nam nhân sau quầy bar buông điều khiển từ xa xuống, "Cái gì?"

Hỏi lại một cách đơn giản mà rõ ràng, ánh mắt sau gọng kính làm cho người ta không nhìn thấy sự tức giận nhưng có thể cảm giác được một loại uy nghiêm nào đó, hơn nữa lại xuất hiện trên gương mặt quá mức xinh đẹp lại làm người ta liên tưởng đến hai chữ ngạo mạn, cô gái chỉ có thể nhẫn nhịn mà lắc đầu, "Không có gì, không có gì."

Không nhiều lời với nàng, Vu Duy Thiển bắt đầu lau chùi những ly rượu sau khi được tẩy rửa.

Phụ cận đang diễn ra một buổi biểu diễn làm cho quán của hắn chật kín người, chỉ có thể tăng lương gấp đôi để tìm những sinh viên làm công ngắn hạn. Ở đây đều là những thanh niên không thể mua được vé xem biểu diễn mà chán chường, thậm chí những vị khách đến đây để giết thời gian cũng phần lớn xuất phát từ nguyên nhân này.

Chiếu theo yêu cầu của khách hàng mà mở lại tivi, bên tai nghe thấy những tiếng thét chói tai, Vu Duy Thiển liếc mắt nhìn lên cái gọi là "Người nam nhân tạo nên kỳ tích" trên màn hình tivi, làn môi mỏng nhếch

thành một đường cong, toàn bộ quán bar thoáng chốc tràn ngập nhịp trống và tiếng đàn ghi-ta điện, hắn tăng nhanh động tác trong tay, vứt bỏ loại âm nhạc điện tử này nọ ra ngoài.

Một tay cầm ly rượu, một tay cầm khăn lau, động tác thuần thục lau khô những giọt nước còn sót lại trong ly, hoàn toàn không ý thức đã có không ít tầm mắt không dán lên màn hình tivi, hắn đương nhiên càng không chú ý nơi này có bao nhiêu khách quen không phải vì uống rượu mới đến, mà chính là vì người đứng sau quầy bar là hắn.

Vu Duy Thiển, mọi người gọi hắn là Wirth, bởi vì tên tiếng Trung của hắn phát âm có một chút khó khăn đối với người khác, cho nên nhiều người hay gọi hắn như vậy.

Ngón tay sạch sẽ thon dài cầm khăn lau một vòng quanh thành ly, ly rượu chiết xạ hào quang lấp lánh dưới ánh đèn, gọng kính trên mặt của hắn cũng phản quang, ánh sáng lạnh lẽo che phủ hết thảy những tầm mắt nhìn trộm, lại một lần nữa treo ly rượu lên giá, phát lên một tiếng vang thanh thúy. Hắn lấy ra một cái ly khác, lại tiếp tục công việc, từ đầu đến cuối không hề lộ ra quá nhiều biểu tình.

Cái loại hào hoa phong nhã, ung dung thản nhiên làm cho toàn thân của hắn tràn ngập mị lực thần bí, ngoại hình cao gầy với nét đẹp thuộc về người phương Đông, gương mặt tinh xảo thực sự làm cho không ít người si mê vì hắn, trong những người đó có rất nhiều nữ nhân, cũng có một vài nam nhân, bất quá bọn họ chỉ dám nhìn xa xa — ở nơi này, sự vô tình của Wirth cũng nổi danh giống như vẻ mỹ mạo của hắn.

Giọng ca trong tivi sôi nổi kịch liệt, khiêu khích lòng người, tiếp tục vang vọng. Người nam nhân tại quầy bar lau khô ly rượu cuối cùng, rửa sạch tay, đẩy lên gọng kính trên mũi, tròng kính che khuất một phần khắc nghiệt và sắc bén từ đôi mắt. Sóng mũi của hắn rất cao, đôi mắt dài mảnh lại hơi nhếch lên, cùng với làn môi mỏng làm cho dung mạo của hắn có vẻ quá mức lạnh lùng.

Nhưng hắn quả thật xinh đẹp, vẻ đẹp của hắn thậm chí sẽ khiến người ta có một loại cảm giác xa cách. Bạn đang ?

Có vài vị khách thường đến nơi này đã nói, Wirth giống như một quý tộc sống trong tranh, ý tứ của lời này có lẽ muốn nói rằng chỉ người nào tự mình nhìn thấy hắn thì mới có thể lý giải và lĩnh hội.

Rất ít người sử dụng hai từ mỹ mạo để khen ngợi một người nam nhân, nhưng Vu Duy Thiển thì lại có thể. Ngoại trừ dung mạo, trên người của hắn còn toát ra một loại khí chất khiến người ta bị mê hoặc. Được người ta tán thưởng là mỹ mạo cũng tuyệt đối không có nghĩa nói hắn là ôn nhu, mà hoàn toàn tương phản, hắn có thân hình cao thon, bờ vai rộng lớn, có thể xuyên qua chiếc áo sơ mi trắng mà nhìn thấy hình dáng xinh đẹp hoàn hảo của cơ thể, hắn so với đại đa số nam nhân càng toát ra vẻ nam tính rất đặc biệt.

Ở điểm này thì lực hấp dẫn đối với nữ nhân phi thường lớn. Lúc này là người khách thứ năm đến muộn gọi ly rượu thứ năm, cũng có ý đồ xin hắn số điện thoại, và cũng liên tiếp gặp thất bại. Rốt cục Vu Duy Thiển cảm thấy hôm nay thật phiền chán.

"Thật xin lỗi, đêm nay đóng cửa sớm." Hắn gõ hai ly rượu vào nhau, những lời này khiến mọi người chú ý, khách hàng lập tức phát ra những tiếng oán giận và ai thán.

"Ta van ngươi! Boss! Ở đây còn chưa chấm dứt–" Nữ sinh mới đến làm phục vụ ngắn hạn ở nơi này lập tức chạy đến bên cạnh hắn mà khẩn cầu, mái tóc ngắn xinh xắn được vén phía sau tai đang dựng lên, nàng tên là Jasmine, nàng là người mang nhiều dòng máu, chóp mũi lấm tấm tàn nhang khiến cho nàng có vẻ thật khôi hài.

Buổi biểu diễn vẫn chưa chấm dứt, không thể tận mắt tham gia, chỉ có thể ở quán bar phụ cận vừa chờ vừa xem các fan hâm mộ kêu la sôi nổi. Nam nhân phía sau quầy bar đứng im bất động, khoanh hai tay trước ngực, sau đó nâng cằm nói với Jasmine, "Bắt đầu dọn dẹp lau chùi."

Đúng lúc này, trong tivi đột nhiên vang lên một tiếng thét chói tai ở một đầu của màn hình, buổi biểu diễn tựa hồ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không biết vì sao lại có một fan nữ xông lên sân khấu, nàng kia cầm dao găm đâm thẳng vào nam nhân ở trên sân khấu, tình cảnh ở nơi đó thoáng chốc lâm vào hỗn loạn, vang lên những tiếng kêu sợ hãi, chen lấn, chửi bới, khóc la, quả thật là một tai nạn bất ngờ.

Jasmine đánh rơi chiếc khay trên tay, trừng lớn mắt nhìn lên màn hình, cơ hồ tất cả mọi người đều đang làm cùng một động tác, che miệng của mình lại, sau đó không dám tin mà hô to, "Liệt bị thương!"

"Lạy chúa tôi! Hắn bị nữ nhân kia đâm bị thương, đang chảy máu!"

Theo hình ảnh truyền hình trực tiếp trên tivi, ca sĩ kia quả thật đã bị thương, nhưng chỉ là đổ máu mà thôi, Vu Duy Thiển cầm lấy điều khiển từ xa. Bụp, màn hình tivi lóe lên, sau đó tắt ngúm.

Những tiếng ai thán thật dài không ngừng vang lên, tiếng la hét ầm ĩ trong quán bar, có một số đông là những fan hâm mộ ca nhạc hoảng loạn xông ra ngoài, sân vận động của buổi biểu diễn cách nơi này không xa, bọn họ nhất định phải tận mắt nhìn thấy Lê Khải Liệt vô sự!

Một ít người ly khai, quán bar dần dần khôi phục yên tĩnh, Vu Duy Thiển bắt đầu kiểm kê chi thu, chuẩn bị chờ người còn lại rời đi, đúng lúc này, một tiếng động cơ ầm ĩ như máy bay dừng ngay trước cửa, tiếp theo sau là một người bước vào.

Đó là một nam nhân với thân mình đang chảy máu, chiếc áo choàng dài như được thiết kế theo phong cách của một tôn giáo nào đó, chiếc quần da bóng bó sát người làm lộ ra toàn bộ hình dáng nửa thân dưới của hắn, từ đùi đến mông, bao lấy một đường cong mà chủ nhân của nó quả thật có thể tự kiêu vì vốn liếng của mình, dưới chân mang một đôi giày bốt có dáng vẻ thời trung cổ, có cùng chất liệu với đôi găng tay bằng da dê màu đen, bề ngoài khoa trương không giống như người bình thường nên xuất hiện ở nơi này.

"Đêm nay đóng cửa sớm, muốn uống rượu thì đi sang quán khác." Vu Duy Thiển nâng mắt lên, ngón tay chỉ vào một hướng khác, đặt xuống sổ sách, sau đó tiếp tục dọn dẹp các chai rượu ở phía sau quầy bar.

Những lời này của hắn hiển nhiên làm vị khách mới đến phi thường khó chịu, người nọ dừng lại cước bộ rồi nheo mắt nhìn hắn, "Ngươi không biết ta?"

Một thân áo khoác đỏ sậm, máu tươi không dính lên áo mà chỉ uốn lượn rồi nhiễu xuống mặt đất, Vu Duy Thiển nhìn lướt qua, ánh mắt lóe lên phía sau gọng kính, ngữ điệu lãnh đạm lại vô tình hơn rất nhiều so với tròng kính loang loáng, "Mặc kệ ngươi là ai, ngươi làm bẩn sàn của ta, làm ơn lau xong rồi hẵng đi."

Dùng từ làm ơn, nhưng ngữ khí lại có vẻ như đang ra lệnh đối với người nào đó, một chiếc khăn bị ném đi, người nam nhân mặc áo da chụp được, trực tiếp dùng để bụm lấy vết thương trên bụng của mình, sau đó dường như cảm thấy thú vị mà nhếch môi lên, "Ta muốn Vodka, nguyên chai."

Những người khách vẫn chưa rời đi hít sâu vào một hơi, Jasmine ở bên cạnh cắn môi, tận lực không cho chính mình ngất xỉu, "Chúa….Chúa ơi….Là…."

Tiếng xuýt xoa vang lên, thế nhưng không ai dám mở miệng, trong không khí kỳ quái mà lại hưng phấn khác thường, Vu Duy Thiển là người duy nhất còn bình tĩnh, dùng ánh mắt tinh tế quan sát người nam nhân kia, hắn đương nhiên biết người nọ là ai.

Lê Khải Liệt, danh ca nhạc rock nổi tiếng khắp thế giới, nói là siêu sao cũng không quá đáng, "Siêu cấp siêu sao", "Người nam nhân tạo nên kỳ tích", đây mới là xưng hô thường dùng của giới truyền thông dành cho hắn.

3. Chương 3: Lực Hấp Dẫn Trí Mạng

Đây chính là Lê Khải Liệt, so với trên màn ảnh thì còn hấp dẫn ánh mắt của người khác hơn rất nhiều, thực dễ dàng có thể phát hiện hắn có một đôi mắt không giống người bình thường, có lẽ là mang hai dòng máu Á Âu, con ngươi của hắn có màu tro lục.

Vu Duy Thiển bỗng nhiên nhớ đến những lời bình luận của truyền thông, màu tro thường khiến người ta có vẻ lạnh lùng nhưng ánh mắt của Lê Khải Liệt luôn tràn ngập nhiệt tình như hỏa diễm, băng và hỏa va chạm tạo thành một loại hiệu quả mâu thuẫn kỳ dị, mê hoặc vô số lòng người, sau khi được một tạp chí văn nghệ xưng là đôi mắt Tham Lang thì danh xưng này được truyền lưu rộng rãi.

Tham Lang là ngôi sao đầu tiên trong hệ sao Bắc Đẩu, tượng trưng cho dục vọng, chủ nhân của ánh mắt này quả thật như thế, giọng hát và ánh mắt của hắn đều có một loại ma lực, hắn có sở trường khiêu khích

cảm xúc của người khác, là một nam nhân có thể dễ dàng kích động hỏa diễm. Hắn không cần dùng nước hoa nhưng trên người của hắn sẽ có đủ loại mùi hương thuộc về nữ nhân.

Bất quá lúc này ở trong không khí chỉ tràn ngập mùi máu tươi.

Vu Duy Thiển lấy ra một chai Vodka từ trong quầy rượu, âm thanh va chạm với mặt bàn rốt cục bừng tỉnh mọi người.

"Là Lê Khải Liệt! Thật sự là hắn! Ngươi nhìn bộ trang phục biểu diễn kìa…. " Những tiếng khe khẽ xì xầm vang lên

"Hắn thật đẹp trai! Chúa ơi! Là người thật!" Những tiếng thét chói tai bắt đầu mất đi kiềm chế.

"Ánh mắt của hắn! Ngươi nhìn ánh mắt của hắn kìa! Rất mê người! Oh—đúng là đôi mắt Tham Lang…." Có ngươi si mê lớn tiếng hét to.

Người nam nhân đứng ở quầy bar giật tung chiếc áo khoác màu đỏ sậm, cúc áo bằng da rớt xuống đất, hắn cắn răng mắng vài tiếng.

Vu Duy Thiển không biết có phải mình nên cảm thấy may mắn thay cho đối phương hay không, ở đây ngoại trừ hắn ra thì ắt hẳn không ai biết ca sĩ được vô số người sùng bái thần tượng vừa mới mắng cái gì.

Từ khi Lê Khải Liệt tiến vào, thái độ của hắn không hề xem ai ra gì, lúc này cũng giống như vậy, hất mái tóc màu nâu đỏ ở trước trán ra phía sau, đuôi tóc dài chấm vai, lộ ra gương mặt góc cạnh rõ ràng, hắn hơi nhíu mi, trong khoảnh khắc hiện lên ánh mắt nham hiểm hung ác, mặc dù không quá rõ ràng dưới ánh đèn nhưng Vu Duy Thiển nhìn thấy rất rõ. Mặc kệ ai đâm hắn bị thương, lúc này hắn đã tức giận đến mức gần như không thể khống chế được.

Toàn thân của hắn lộ ra một cảm giác không thể khinh thường, mọi người ở đây đều có thể cảm nhận được, nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều có khả năng quan sát sâu sắc như Vu Duy Thiển, có hơn mười người đứng dậy từ chỗ ngồi, tiến về phía Lê Khải Liệt.

"Leo!" Một nữ nhân đụng phải Jasmine đang ngây ngốc đứng bên cạnh, kêu tên tiếng Anh của hắn, đang muốn tiến lên để tiếp cận, sau đó chỉ trong vòng vài giây, một tay của Lê Khải Liệt cầm bình rượu, "Không muốn bị thương thì tốt nhất đừng lại đây…" Tay còn lại giữ chặt cằm của nữ nhân kia, ngón tay khẽ vuốt trên mặt nàng, "Hiểu chưa? Cục cưng."

Ngữ điệu của hắn có một chút ngả ngớn, nhưng lại đầy nguy hiểm. Mỗi một từ sẽ khiến người ta vừa run rẩy lại vừa hưng phấn, xung quanh càng có nhiều tiếng thét chói tai vang lên, lúc này cho dù bảo nữ nhân kia chết trong tay Lê Khải Liệt thì nàng cũng không hề do dự.

Dấn thân vào những trò chơi nguy hiểm, dùng vốn liếng của bản thân mà tiêu xài phóng túng, nhưng người đời thường chỉ nhìn thấy hào quang mặt ngoài, thậm chí sẽ vì điều này mà làm những con thiêu thân. Ánh mắt của Vu Duy Thiển hiện lên một tia khinh miệt, hắn chuyển mắt, cũng không biết biểu tình mới vừa rồi của mình đã bị người nam nhân ở đối diện thu vào trong mắt.

Ấn xuống điều khiển từ xa, tình cảnh hỗn loạn trong TV vẫn chưa được bình ổn, phóng viên đang tường thuật vị siêu sao này đã biến mất khỏi hiện trường dưới sự trợ giúp của tất cả thành viên ban nhạc như thế nào.

Lê Khải Liệt chưa bao giờ là một ca sĩ tuân theo khuôn phép quy củ, bảo ca sĩ nhạc rock nghe lời thì tựa hồ là quá mức khó khăn, hắn là ngôi sao duy nhất hoàn toàn thoát ly khỏi quỹ đạo thông thường, nhưng mọi người đã quen với việc này, bọn họ cũng không hề oán giận trách mắng đối với tính tình thất thường của hắn, thậm chí không ít người lại bảo rằng yêu hắn đến chết là vì như vậy.

Chẳng qua tình yêu điên cuồng này cũng tạo thành một ít nguy hiểm có thể dẫn đến trí mạng, đây đã là lần thứ hai có người ở trong tour lưu diễn vòng quanh thế giới của hắn muốn cùng hắn "tự tử".

Xoảng! Tiếng vỡ vụn vang lên, trên mặt đất thoáng chốc rãi đầy những mảnh thủy tinh, nắp chai rượu bị Lê Khải Liệt trực tiếp đập bể, bên cạnh quầy bar xuất hiện một vết lõm.

Đầu ngón tay của Vu Duy Thiển gõ lên mặt bàn, ánh mắt trở nên nghiêm khắc, không đợi hắn mở miệng, người nam nhân ở bên ngoài quầy bar đã nhướng mi với hắn, mỉm cười như một con mãnh thú muốn cắn nuốt con mồi, "Yên tâm, mặc kệ bao nhiêu tiền, ta sẽ phụ trách bồi thường."

Một tay chậm rãi chỉ xuống chân của mình, trước mặt bao người đang mơ màng vì hắn, Lê Khải Liệt nhếch môi, "Bao gồm cả sàn của ngươi."

Rượu chảy xuống vết thương trên bụng, mùi máu tươi bị đông lại đang tản ra trong không khí, vết thương tựa như bị hỏa diễm thiêu đốt, Lê Khải Liệt hít sâu một hơi, miệng vết thương bị kích thích, hắn nhíu mi lại, sắc mặt càng thêm âm trầm, loại âm trầm này càng khắc sâu ngũ quan của hắn, làm lộ lên một loại mị lực dụ hoặc khiến người ta hít thở không thông, nó thuộc về nam tính, cũng thuộc về lực lượng và xúc cảm

Chai rượu bị hắn xối từ trên đầu xuống dưới, trên mặt của hắn cơ hồ không trang điểm, ngoại trừ một lớp phấn mỏng thì không có bất luận thứ gì khác, đương nhiên có lẽ là vì khuôn mặt của hắn căn bản không cần trang điểm. Toàn thân của hắn, không riêng gì khuôn mặt đều tản ra một loại nội tiết tố mãnh liệt.

Sau khi xối rượu xong, mái tóc màu nâu đỏ tựa hồ càng rực lửa, vì bị thấm nước nên vài sợi tóc hơi xoăn lại, những giọt rượu nhiễu xuống từ đuôi tóc đến trước lồng ngực hoàn toàn xích lõa rồi lăn dài xuống thân...

Từ cổ họng, đến cơ ngực rộng lớn, sáu múi cơ bụng cân xứng, rồi lại đến thắt lưng, sau đó là trượt vào chiếc quần da bóng màu đen, làm cho người ta nhịn không được mà có một loại ảo giác những giọt rượu này sẽ chảy đến đâu, sẽ châm lửa cái gì.

Mị lực của người nam nhân này không chỉ ở ánh mắt phóng điện của hắn, ở làn môi rất thích hợp để hôn lên, ở vóc dáng khiến người ta trỗi dậy bản năng dục vọng, mà toàn thân của hắn còn toát lên một cỗ dã tính vừa kiệt ngạo vừa bất tuân, cuồng dã thẳng thắn, cùng với ý chí mãnh liệt, bất luận vấn đề gì cũng không thể áp chế sự tự tin của hắn. Tựa như một vật sáng, mang theo khí thế áp đảo của hùng sư cùng mị lực kinh người.

Trong quán bar lặng ngắt như tờ, chỉ có các phóng viên của những nhà đài trên tivi vẫn không ngừng tường thuật trực tiếp, sự hỗn loạn bên ngoài dường như không liên quan đến nơi này, có người cho dù không phải fan hâm mộ của hắn cũng khó tránh khỏi bị người như vậy hấp dẫn hết thảy lực chú ý.

Hắn bẩm sinh đã thích hợp với sân khấu, bất luận chỗ nào chỉ cần có hắn xuất hiện thì sẽ không còn bình thường, chỉ cần hắn đến, bất luận nơi nào cũng sẽ trở thành sân khấu của hắn. Vu Duy Thiển thờ ơ lãnh đạm rút ra kết luận như vậy. (nãy giờ đang quan sát chồng tương lai sao)

Nhưng đối với Vu Duy Thiển mà nói thì điều này không hề có nghĩa lý gì, là chủ nhân của quán bar này, phản ứng của hắn hoàn toàn bất đồng so với những người khác.

"Trước khi ngươi tạo thêm phiền phức thì làm ơn tính tiền rồi rời đi." Quan sát đống hỗn độn trên đất, nhìn những giọt rượu không ngừng nhiễu xuống từ mái tóc của Lê Khải Liệt, bờ môi của Vu Duy Thiển mím thành một đường thẳng tắp, thái độ này hiển nhiên là đang xem Lê Khải Liệt là một siêu cấp phiền phức.

Người nam nhân tạo nên hết thảy rối loạn lại lơ đễnh nhún vai, không hề tự giác, lồng ngực xích lõa tiếp tục trưng bày trước mặt người khác, càng dẫn tới những tiếng thét chói tai, cũng làm cho ánh mắt phía sau gọng kính càng thêm lạnh lùng nghiêm nghị.

Một chiếc vòng bằng bạch kim được ném lên quầy bar, là Lê Khải Liệt cởi xuống từ trên tay, có hình dạng y hệt một sợi dây xích, hết mắc xích này nối vào mắc xích khác, "Trên người không mang theo tiền mặt."

Chiếc vòng dây xích được đặt trên quầy bar, Jasmine cầm cái khay, ánh mắt của nàng như hổ rình mồi, trong lòng không ngừng cầu nguyện, ít nhất rơi vào tay của boss thì nàng còn có thể chạm vào. Oh! Hắn cầm lấy sợi dây xích, như vậy nàng có thể chạm vào vòng tay mà Leo đã từng đeo!

Ngay sau đó, sợi dây xích bay về phía nàng, loảng xoảng, chiếc khay rơi xuống đất rồi lăn vài vòng, cả người Jasmine như đang ở trong mộng, nàng chụp lấy chiếc vòng tay mà Vu Duy Thiển ném cho nàng, hạnh phúc đến mức sắp chết ngất.

Tiếng thét chói tai liên tiếp vang lên, Jasmine nắm chặt chiếc vòng tay, thề sống chết phải bảo vệ cho bằng được, trong quán bar có ít nhất hai ba chục người không đến sân vận động, lúc này bọn họ tỉnh ngộ, từ khiếp

sợ đến mừng như điên, tất cả đều chen chúc nhào lên, có người cố gắng chiếm đoạt vòng tay mà Jasmine đang cầm, có người nhào về phía Lê Khải Liệt.

Toàn thân đầy mùi rượu, lại tản mát hơi thở trí mạng, người nam nhân kia đang cúi đầu nhìn vết thương của mình, dường như hoàn toàn không hề đề phòng đối với tình cảnh hỗn loạn ở xung quanh, chỉ có Vu Duy Thiển ở gần hắn nhất mới nhìn thấy khóe miệng như cười như không của hắn.

Đám người chen chúc, khi sắp tiếp cận hắn thì bỗng nhiên vang lên một tiếng xoảng!

Tiếng động lớn hơn lúc trước, những mảnh thủy tinh và rượu bắn tung tóe xung quanh khiến người ta không kịp tránh né, một bàn tay từ trong quầy bar duỗi ra ngoài, Jasmine bị Vu Duy Thiển kéo đến bên cạnh, chai rượu Vodka trong tay Lê Khải Liệt hoàn toàn vỡ nát, ngay dưới chân của hắn và các fan hâm mộ, "Ta đã nói, nếu không muốn bị thương thì đừng lại đây…"

Giẫm lên những mảnh vỡ, hắn thong thả lặp lại lời nói lúc trước, sắc mặt của hắn khiến người ta phải tin tưởng những lời này là sự thật, bởi vì cồn kích thích khiến vết thương đau đớn, mi tâm nhíu chặt vẫn chưa buông ra, làm hiện lên một khoảng tối tăm giữa đôi mắt và hàng lông mày, chỉ trong khoảnh khắc, biểu tình kia gần như là khủng bố.

Bị kinh hãi, tất cả mọi người dừng bước, nhưng vẫn tiếp tục xôn xao, trên người của bọn họ không thể khống chế mà trở nên run rẩy, khi hưng phấn và sợ hãi đồng thời chiếm cứ tư tưởng của một người nào đó thì nồng độ adrenalin sẽ tăng vọt, tất cả mọi người đều dâng lên một cảm giác run rẩy, những đôi mắt như bị liệt hỏa thiêu đốt tùy thời có thể đánh mất lý trí. (adrenalin = hoocmôn có tác dụng kích thích khi bị sợ hãi)

Lê Khải Liệt thờ ơ, đôi giày da giẫm lên những mảnh vỡ thủy tinh, đi ra phía trước vài bước, vết thương được tẩy rửa bằng cồn lộ ra hình dáng ghê người ngay bên cạnh cơ bụng của hắn, hoàn toàn có thể miêu tả được hình dạng của con dao găm, kiềm nén tức giận và đau đớn khiến vẻ mặt của hắn có vẻ dị thường đáng sợ.

"Mượn điện thoại một chút." Hắn dùng ngữ điệu trầm thấp, trong giọng nói dường như có cái gì sắp nổ mạnh.

Vu Duy Thiển chỉ lên vách tường ở phía quầy bar bên kia, "Ở đó, gọi xong thì làm ơn rời đi." Hắn tiếp tục dọn dẹp quầy rượu và sổ sách. Bạn đang ?

Với hắn mà nói, Lê Khải Liệt cũng không khác gì một người khách, chỉ cần Lê Khải Liệt phụ trách bồi thường tổn thất trong quán, không gây ra thêm phiền phức thì hắn cũng không ngại sẽ gặp càng nhiều tổn thất. Có lẽ nhân dịp đóng cửa, trong lúc sửa sang quán bar thì có thể nghỉ ngơi một thời gian.

Trên vách tường quả thật có treo một cái điện thoại bàn, dĩ nhiên là điện thoại cổ lỗ sĩ, trong thời đại internet ngày nay, mỗi người đều có một cái di động, vậy mà Vu Duy Thiển lại để hắn dùng một cái điện thoại cổ lỗ sĩ.

Lê Khải Liệt nheo mắt nhìn người nam nhân ở phía sau quầy bar, "Đây là điện thoại của ngươi?"

P/S: Tiểu Liệt gian lắm, chê người ta cổ lổ sĩ hay là muốn xin số di động của người ta?

4. Chương 4: Đối Chọi Gay Gắt

"Ngươi đùa với ta sao?" Lên sân khấu đương nhiên sẽ không tiện mang theo di động, dùng cách thức này rời đi thì lại càng không mang theo thứ gì có thể liên lạc, vết thương trên bụng của Lê Khải Liệt đã được tẩy trùng, cũng càng thêm đau đớn, có vẻ mất đi kiên nhẫn, hắn nhếch môi cười, nụ cười kia cũng mang theo cảm giác uy hiếp.

"Tin hay không là chuyện của ngươi, trong quán của ta chỉ có duy nhất cái điện thoại này thôi….Ta không dùng di động." Phủ định hết thảy mọi khả năng trước khi Lê Khải Liệt mở miệng, Vu Duy Thiển thậm chí cũng mỉm cười rất lễ độ đối với hắn, ý cười hơi thoáng lướt qua, bất quá ở trong mắt Lê Khải Liệt cũng không phải là thiện ý mà là một loại vui sướng khi người ta gặp họa, thậm chí là tỏ vẻ khinh thường.

"Ta….Ta có điện thoại!" Một nữ nhân đứng gần đó, cũng chính là một trong những fan hâm mộ, vội vàng lục vào vỏ xách bằng da của mình, nàng bước nhanh đến mức suýt nữa đã nhào vào lòng của Lê Khải Liệt.

"Cút!" Đụng đến vết thương của Lê Khải Liệt, nữ nhân kia bị đẩy mạnh ra ngoài, trong đám đông không có bao nhiêu người đồng tình, ngược lại đa số còn mừng thầm, ít nhất cũng không ai có thể tiếp cận người nam nhân ở trước mặt này.

Mới vừa rồi Lê Khải Liệt quả thật còn dùng thái độ ngả ngớn để nói chuyện với fan hâm mộ của mình, nhưng chỉ trong khoảnh khắc lại có thể lập tức trở mặt, Vu Duy Thiển thờ ơ lãnh đảm, khi quay đầu lại thì chạm phải một đôi mắt có chứa tính chất xâm lược, đôi mắt màu tro lục đang nhìn hắn không hề chớp mắt.

Từ khi Lê Khải Liệt tiến vào quán bar thì bầu không khí ở đây lập tức trở nên bất đồng, nơi này không hề xa hoa phóng túng, so với các quán bar bình thường khác thì cũng không phải thoải mái tùy tiện như vậy, ngược lại có một bầu không khí cổ kính độc đáo, quán bar này sở dĩ vẫn còn có thể kinh doanh đến bây giờ, nói không chừng là dựa vào người pha chế rượu ở trước mặt.

Phù hợp với toàn bộ bầu không khí của quán bar, nằm ở vị trí bắt mắt nhất cũng không khiến người ta chú ý nhất, nếu nói hắn không phải chủ quán bar thì quả thật rất kỳ quái.

Đôi mắt Tham Lang hơi chuyển động, giống như dã thú đã tìm được mục tiêu, nụ cười lộ ra hàm răng trắng lóa khiến người ta vừa thả lỏng đề phòng lại vừa lộ ra sự nguy hiểm mà làm cách nào cũng không thể che giấu được.

"Tìm được rồi! Hắn ở trong này!" Ngoài cửa vang lên tiếng hô to, với dáng người không thua gì những siêu mẫu đẳng cấp quốc tế, cho dù hắn đứng trong cửa thì ngoại hình phản chiếu trên tấm kính thủy tinh vẫn phi thường bắt mắt, huống chi còn có chiếc môtô Y2K đặc trưng của hắn đứng trước cửa.

Ngay khi hắn và Vu Duy Thiển đang dùng ánh mắt quan sát nhau thì ở ngoài cửa đã có người phát hiện hành tung của hắn. Với việc hắn không hề che giấu, hiện tại mới có người phát hiện thì ắt hẳn là vì tình cảnh hỗn loạn, ngay cả trên đường cái cũng đầy rẫy những đám người xôn xao bất an.

Cửa quán bar được đẩy ra, người vọt đến không phát hiện không khí khác thường bên trong, chỉ nhìn thấy Lê Khải Liệt đứng phía trước quầy bar, người nọ sốt ruột bước qua, "Vì sao ngươi còn ở đây? Thừa dịp trước khi phóng viên đến còn không mau rời đi? Ít nhất ngươi cũng phải đến bệnh viện để khâu lại vết thương một chút!"

Người đến là Owen, người đại diện của Lê Khải Liệt, phía sau còn có những thành viên trong ban nhạc đi theo hắn, năm người vừa tiến đến, tình cảnh nhất thời lại hỗn loạn, đám người kích động vây quanh, những tiếng thét chói tai cùng nhau phát ra đã sớm dẫn đến tai mắt từ bên ngoài, các fan hâm mộ chen chúc vào quán bar, lúc này cho dù là Lê Khải cũng không thể ngăn cản hết thảy.

Đám người hỗn loạn, những người không liên quan đang muốn rời đi cũng không thể, người vào càng lúc càng nhiều, tình hình lúc này ngoại trừ không thể khống chế thì không còn từ nào khác có thể sử dụng để hình dung, mắt thấy có người bị đẩy ngã, có thể dẫn đến tình cảnh giẫm đạp lên nhau mà chết –

Đoàng! Đoàng! Đoàng! Ba phát súng vang lên!

Những tiếng thét chói tai và ầm ĩ nhất thời im bặt, trên trần nhà có thêm ba vết đạn, bàn tay cầm súng phía sau quầy bar phi thường ổn định, tròng kính phản chiếu một luồng bạch quang, bờ môi mím chặt thành một độ cong đi xuống, lộ ra biểu tình tức giận rất rõ ràng, "Trước khi ta báo cảnh sát, hy vọng các ngươi có thể nhanh chóng ly khai, ta cũng không muốn nhìn thấy xác chết trong quán của ta…."

"Xác chết của ai? Của ta sao?" Nâng cằm lên, ánh mắt của Lê Khải Liệt khẽ nhếch, lúc này chỉ có mùi thuốc súng tràn ngập trong không khí.

Những thành viên khác trong ban nhạc của Lê Khải Liệt không biết vì sao hắn lại gây khó dễ cho người trong quán bar, nhưng Vu Duy Thiển có thể khẳng định là do lời nói và thái độ lúc trước của mình mà tạo thành cục diện như vậy. Đối với vị siêu sao được người người cung phụng này mà nói, có lẽ hắn chưa bao giờ ở trước mặt công chúng bị người khác dùng thái độ như vậy để đáp lại.

"Đây là quán bar của ta, ta có quyền đuổi những người khách không được hoan nghênh." Ngay cả lông mi cũng không hề chớp động, hắn thoải mái cầm súng, "Về phần xác chết của ai, ý của ta là chỉ những kẻ nào náo loạn nơi này, không biết trong đó có bao gồm ngươi hay không. Đương nhiên, nếu ngươi muốn chết thì trước tiên có thể đi tìm một tòa soạn báo, đem hết thảy những gì có giá trị để lợi dụng triệt để, đây là đề nghị của ta dành cho ngươi."

Lộ ra một nụ cười lạnh, bàn tay cầm súng không hề nhúc nhích.

Theo pháp luật ở địa phương quy định, công dân có thể sử sụng súng ống đã được đăng ký, nhưng chỉ là số ít, những người có thể hợp pháp sở hữu súng ống thường là những kẻ không đơn giản, những người khi cần phòng vệ hoặc lâm vào nguy hiểm có thể sử dụng súng ống thì nhất định sẽ không sợ nổ súng, hơn nữa thái độ của Vu Duy Thiển thoạt nhìn rất nghiêm túc, không giống như đang nói đùa.

Người đại diện Owen của Lê Khải Liệt vội vàng muốn tiến lên hòa giải, nhưng có người đã nhanh hơn một bước, động tác nhanh đến mức khiến người ta hoa mắt, chỉ trong khoảnh khắc, Lê Khải Liệt đã cầm cây súng trong tay Vu Duy Thiển, nòng súng nhắm thẳng vào chính mình, "Vậy để cho ta xem ngươi có dám hay không?"

"Liệt! Ngươi điên hay sao?" Sắc mặt của Owen đỏ bừng, sợ tới mức trán toát đầy mồ hôi, đây không phải là chuyện có thể đem ra đùa giỡn! Ngộ nhỡ súng bị bóp cò thì sao?

"Đừng lo Owen, Hắn là Leo!" Thành viên trong ban nhạc vỗ vai Owen, những người khác đi cùng cũng bảo hắn yên tâm, mặc dù bọn họ tỏ vẻ thoải mái nhưng bầu không khí lúc này vẫn dị thường căng thẳng.

Fan hâm mộ cùng những vị khách còn chưa rời khỏi quán bar đều tập trung chú ý vào quầy bar, dám chỉa súng vào Lê Khải Liệt mà sắc mặt không hề thay đổi, trên đời này đại khái cũng chỉ có người nam nhân ở phía sau quầy bar có thể làm được, chẳng qua Wirth thật sự biết bản thân mình đang làm chuyện gì hay sao? Không ít khách quen đều nảy sinh nghi vấn này trong lòng.

Nổ súng trong quán bar, cho dù là xuất phát từ phòng vệ nhưng cũng phải xem đối tượng là ai. Hiện tại nòng súng trong tay hắn đang chỉa vào "Miracle Leo"….(Miracle=kỳ tích)

Súng đã lên cò, nòng súng còn mang theo nhiệt độ sót lại do ba phát đạn lúc trước, làn da trước ngực Lê Khải Liệt có thể cảm giác được nhiệt độ của nòng súng, hắn cầm một nửa thân súng, Vu Duy Thiển nắm báng súng, ánh mắt chống lại con ngươi màu tro lục, vì sự trấn tĩnh và thái độ thản nhiên của đối phương mà hơi cảm thấy kinh ngạc.

"Muốn thử?" Ánh mắt phía sau tròng kính của Vu Duy Thiển càng thêm băng lãnh, có vài phần khinh thường giễu cợt, "Nếu ngươi cho rằng ngươi bất đồng với người khác thì ngươi đã sai."

Con ngươi màu tro lục như bốc cháy, bàn tay cùng cầm súng với Vu Duy Thiển đột nhiên siết chặt, trong nháy mắt khoảng cách bị thu ngắn, khuôn mặt của hai người chỉ cách nhau khoảng mấy inch, "Trên thế giới chỉ có một Lê Khải Liệt."

Khóe miệng nhếch lên, giọng nói trầm thấp đầy sức hút vang vọng trong bầu không khí tĩnh lặng của quán bar, tựa như có một ngọn lửa được châm lên giữa không khí khô hanh, đây là một loại tuyên cáo, rằng chỉ có Lê Khải Liệt mới dám cuồng vọng. Những lời này dẫn tới vô số ánh mắt cuồng nhiệt và những tiếng thét chói tai, chỉ cần một câu, tình cảnh lại một lần nữa trở nên náo loạn.

Vu Duy Thiển cười lạnh, bàn tay bóp cò—

"Xảy ra chuyện gì? Có người báo cảnh sát nơi này có tiếng súng nổ…." Cánh cửa bị chen chật như nêm lại tiến vào một người, cảnh sát Richard là khách quen nơi này, nghe thấy tin liền vội vàng tiến đến, nhưng hắn vẫn đến trễ một bước.

Viên đạn từ nòng súng trước ngực bay vụt ra ngoài, Đoàng! Lại một tiếng súng vang lên!

Trong tiếng thét chói tai, không ít người bịt kín hai mắt, sau tiếng súng là một sự im lặng đáng sợ, tiếp theo là một tiếng thở phào thật dài, Owen đè vào lồng ngực của mình, hít sâu vài lần, nhịp tim của hắn thiếu chút nữa đã đình chỉ, "Mọi người hãy bình tĩnh! Bình tĩnh có được hay không? Xem như ta cầu ngươi, Liệt, lần này phiền phức đã quá lớn, ngươi đừng tiếp tục…"

"Ngươi cũng thấy người tìm phiền phức không phải là ta!" Lê Khải Liệt ngẩng đầu nhìn lên vết đạn trên trần nhà.

Đây là phát súng thứ tư. Trước một giây ngay khi viên đạn phóng ra, nòng súng hướng chệch lên trên một chút, bờ vai của hắn bây giờ vẫn có thể cảm giác được nhiệt độ nóng rực của viên đạn sượt qua.

"Không có né, xem như cũng lớn mật." Vu Duy Thiển thu hồi súng, hắn không thật sự tính giết người ở nơi đây, "Lần này là ta không ngắm trúng, nhưng ta khó mà bảo đảm cho lần tiếp theo."

"Ngươi uy hiếp ta?" Nhướng mi mà cười, lại bốc lên một khí thế không thể khinh thường, Owen nhìn thấy vẻ mặt của Lê Khải Liệt, vội vàng kéo hắn lại, ra hiệu cho cảnh sát ở trước cửa.

Kỳ thật Owen không cần làm như vậy thì Richard đã sớm biết tình hình không đúng, hắn đã cầm bộ đàm tìm người tiến đến trợ giúp, hiện tại những fan hâm mộ đã bắt đầu nóng nảy, hắn lo lắng cục diện hỗn loạn sẽ xảy ra chuyện nghiêm trọng, cấp trên đã sớm dặn dò không cho sự việc xảy ra bất trắc, hắn thật sự không muốn đánh mất bát cơm của mình.

"Ở trong này! Bọn họ đều ở trong này!" Ngoài cửa có người kêu to, Owen ló đầu ra, "Không xong! Phóng viên đến đây!"

Owen vọt vào trong rồi nắm lấy cánh tay của Jasmine vẫn đang trong tình trạng khiếp sợ, "Cửa sau ở chỗ nào? Nơi này của các ngươi có cửa sau hay không? Ở chỗ nào? Mau dẫn chúng ta rời đi!" Hắn dùng lực lay động nàng, đáng tiếc kể từ khi nhìn thấy Lê Khải Liệt thì Jasmine đã bị rơi vào trạng thái xuất thần, sau đó lại là tiếng súng và tiếng gào thét, nàng hoàn toàn không thể khôi phục, trong đầu trống rỗng, không có biện pháp trả lời hắn.

"Dẫn bọn họ đi." Vỗ nhẹ vài cái lên mặt nàng, Vu Duy Thiển cất súng vào, đưa cho nàng một ly rượu Brandy, Jasmine uống một ngụm, lập tức lấy lại bình tĩnh, ra sức đi thẳng vào mặt sau của quán bar, "Đi theo ta!"

Lê Khải Liệt là người đi cuối cùng, trước khi đi hắn quay đầu lại, Vu Duy Thiển vẫn còn đứng phía sau quầy bar, tiếp tục kiểm kê sổ sách và kiểm tra những loại rượu trong quầy, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì, bên ngoài chiếc áo sơ mi trắng là một bộ ghi lê màu đen, phi thường hợp với dáng người của Vu Duy Thiển, cà vạt có sọc được thắt rất chặt, gọng kính màu bạc tinh tế làm cho nhuệ khí trên khuôn mặt không quá mức bức người.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, hắn tựa như không tồn tại ở nơi này, lại kỳ dị toát lên một cảm giác phi thường bắt mắt. Lê Khải Liệt bất tri bất giác dừng lại cước bộ.

5. Chương 5: Nguy Hiểm Bắt Đầu Khởi Động

Đứng trong đám người, Lê Khải Liệt không lập tức rời đi, cảnh này khiến hỗn loạn càng tăng lên, hắn dùng biểu tình kỳ dị nhìn về một hướng.

"Leo! Đang nhìn cái gì? Còn không mau rời đi!" Thành viên trong ban nhạc quay lại kéo hắn.

"Tới." Hắn đẩy ra đám người đang vây quanh, không quan tâm đến bất luận vấn đề gì, fan hâm mộ trong quán bar bám theo phía sau bọn họ, đám người chen chúc mà đi.

Giống như một cơn lốc xoáy tạt ngang, sau một màn hỗn loạn cực độ chính là sự im lặng và cả đống hỗn độn. Vu Duy Thiển lau đi những giọt rượu bắn trên quầy bar, hắn không nghĩ rằng chuyện này cứ như vậy mà trôi qua, chờ tin tức được đăng báo, trong một khoảng thời gian ngắn thì quán bar của hắn sẽ chật kín người, hắn bắt đầu cân nhắc có lẽ hắn sẽ đóng cửa vài ngày.

"Hắc! Wirth, ngươi không sao chứ?" Richard tháo xuống chiếc mũ cảnh sát trên đầu, trong bộ đàm vẫn không ngừng truyền đến tiếng của cấp dưới đang báo cáo tình hình hỗn loạn, hắn trực tiếp tắt bộ đàm, ngồi vào phía trước quầy bar, thân thiết nhìn Vu Duy Thiển, "Đối phương là người nổi tiếng, sau này sẽ có rất nhiều phiền toái, ta sẽ giúp ngươi giải quyết, Miracle Leo có đôi khi rất táo bạo, bất quá nghe nói tiếng tăm cũng không tệ lắm, không đến mức sẽ đến gây phiền phức cho ngươi, nhưng ngươi cũng phải để ý đến những fan hâm mộ điên cuồng…"

"Ta biết." Trực tiếp cắt ngang lời hắn, Vu Duy Thiển chưa từng có nhiều biểu tình đối với sự thân thiết trong mắt Richard, "Cám ơn ý tốt của ngươi, bất quá ta nghĩ ta có thể tự giải quyết."

Richard ngượng ngùng mỉm cười, vén mái tóc xoăn màu vàng trên trán sang một bên, dáng người cường tráng nghiêm chỉnh ngồi trước quầy bar.

Hắn là gay, ở nơi này cũng không hiếm thấy, hắn từng vài lần tỏ hảo ý với Vu Duy Thiển, bất quá đối phương đã công khai nói thẳng với hắn mình không phải đồng tính luyến ái, cho nên không thể chấp nhận, Richard lúc đầu còn lo lắng sẽ ảnh hưởng đến quan hệ giữa bọn họ, bất quá sự lo lắng của hắn hiển nhiên là dư thừa.

Wirth chưa bao giờ thay đổi thái độ với hắn, sau đó hắn mới phát hiện Wirth đối xử với tất cả mọi người đều như nhau, bao gồm tất cả nam nhân và nữ nhân theo đuổi Wirth nhưng bị Wirth cự tuyệt, Wirth dường như vĩnh viễn chỉ ở một mình, không biết đang chờ đợi ai hay là đã từng trải qua chuyện gì khắc cốt ghi tâm….

"Uống rượu không?"

Một câu hỏi đơn giản cắt ngang suy đoán của Richard, hắn gật đầu, "Có thể nhờ ngươi pha cho ta một ly Băng lam hay không?"

"Chờ." Ấn nút bàn phím, trong quán bar hỗn độn bắt đầu vang lên tiếng nhạc blue jazz nhẹ nhàng, Vu Duy Thiển cởi bỏ nút áo trên cổ tay, xắn lên ống tay áo, từ trong quầy rượu lấy ra đồ pha chế, nước đá và kim loại va chạm vào nhau vang lên một âm điệu thánh thót.

Lúc này còn có vài vị khách chưa rời đi, vô luận là nam hay nữ, tầm mắt của mọi người đều dừng ở phía sau quầy bar, không có ngoại lệ, tất cả đều nhìn Vu Duy Thiển, nhìn động tác pha chế rượu của hắn là một sự hưởng thụ, bất quá tâm tư của Vu Duy Thiển lúc này cũng không tập trung vào việc pha chế rượu.

Theo ánh mắt của Lê Khải Liệt lúc rời đi, hắn có thể nhận ra dường như hắn đã thật sự chọc giận Lê Khải Liệt.

Khi hắn bấm cò súng thì có thể nhìn thấy rõ ràng ánh mắt của đối phương lúc ấy không hề tránh né, nếu không phải hắn nâng lên nòng súng ngay thời điểm mấu chốt thì Lê Khải Liệt đã bị trúng đạn.

Ngay cả sinh mạng của mình cũng bất cần, rốt cục Lê Khải Liệt đoán chính xác rằng hắn sẽ không lấy mạng của y hay là cuồng vọng đến mức không bận tâm tới bất luận chuyện gì?

Nâng ly trộn rượu đổ vào trong một cái ly trống đã được ướp lạnh trước mặt, Vu Duy Thiển có một loại dự cảm rằng về sau sẽ còn phiền phức tìm tới tận cửa.

Dự cảm của hắn rất nhanh trở thành sự thật. Một tuần sau, tiếng gầm rú ầm ầm của động cơ máy bay lại một lần nữa dừng trước cửa quán bar của hắn, đó là một chiếc Y2K đen bóng, thân xe nặng khoảng hai trăm mấy kí lô lướt thành một đường cong xinh đẹp trước cửa quán, phần đuôi toát ra tia lửa đỏ rực, người có thể điều khiển chiếc xe có vận tốc đạt đến 400km/h, ngay cả mũ bảo hiểm cũng không đội, dám làm như vậy thì chỉ có một mình Lê Khải Liệt. (không sợ công an bắt hả chú)

Cửa được đẩy ra, người nam nhân đi vào không nhìn đám người đang kinh ngạc, trực tiếp ngồi vào trước quầy bar, "Tên của ngươi."

Vừa tiến vào quán bar liền thu hút tất cả lực chú ý của mọi người. Lần này Lê Khải Liệt không mặc đồ diễn xuất mà chỉ mặc áo thun ba lỗ màu đen cùng áo khoác màu đỏ rực, quần jean vừa người, tác phong khoa trương, tản mát ra mị lực đầy dã tính.

Sau khi hắn ngồi xuống, có vài người trong quán bar âm thầm giơ lên di động của mình, hắn dường như hoàn toàn không hay biết chuyện này, hoặc có thể đã sớm tạo thành thói quen, cũng có thể là không bận tâm.

"Tên của ta? Wirth." Kéo cổ áo một chút, hiện tại đã là bốn giờ chiều, Vu Duy Thiển nhìn thoáng qua phản ứng của khách khứa trong quán, may mắn giờ này không quá đông khách. Đương nhiên hắn sẽ không nghĩ rằng đối phương hỏi tên hắn chỉ thuần túy là thân thiện.

"Không, ta muốn tên thật của ngươi, đừng nói với ta cái gì mà Wirth." Gõ ngón tay lên bàn một cách mất kiên nhẫn, Lê Khải Liệt liếm môi, ánh mắt quan sát tuần tra trên người Vu Duy Thiển.

Tóc đen, mắt đen, người có được hai loại đặc tính này ở nước Mỹ không hề ít, nhưng người trước mắt tuyệt đối không giống những người khác, sau khi nghe xong câu hỏi thì ánh mắt hơi khép lại, đuôi mắt nhếch lên phía sau tròng kính, chỉ cần cẩn thận quan sát sẽ phát hiện mỗi một chi tiết trên người của hắn đều để lộ một sự thờ ơ đối với tất cả mọi vật ở xung quanh, nhưng nhất cử nhất động của hắn lại rõ ràng khiến người ta không cảm thấy vô lễ, hơn nữa lại mang theo một hơi thở cổ điển kỳ dị.

Giống như gợi lên một cảm giác thần bí lạ lùng, khiến cho Lê Khải Liệt có căn cứ làm ra suy đoán, "Ngươi là người Trung Quốc? Tên là gì?"

"Vu Duy Thiển." Lấy ra một tờ báo, chuyên chú đọc tin tức trước mặt, khi Vu Duy Thiển trả lời cũng không dùng tiếng Anh mà hầu hết mọi người ở đây đều sử dụng, lại nói bằng tiếng mẹ đẻ đã lâu không dùng đến.

Hắn điềm nhiên đưa ra một vấn đề nan giải, tiếng Trung đối với người Châu Âu mà nói là một ngôn ngữ huyền bí, rất nhiều chữ Hán chỉ cần thừa một nét hoặc thiếu một nét thì ý nghĩa sẽ cách nhau cả vạn dặm, bọn họ cảm thấy khó có thể lý giải, muốn nói phát âm, so với tiếng Anh lại càng khác một trời một vực.

Lê Khải Liệt nghe xong ba chữ, không biết là giả vờ hay là thật sự biết, không thể nhìn ra nghi hoặc trên biểu tình của hắn, sau khi nhìn thấy ý cười chế giễu bên trong đôi mắt đen láy của đối phương, hắn nhếch lên khóe miệng, "Nga, Vu Duy Thiển, họ này ở Trung Quốc cũng rất hiếm gặp, không phải sao?"

Trước khi lặp lại phát âm của ba chữ đó thì trên mặt của Lê Khải Liệt có một chút biến đổi tinh tế, giống như đang chờ đối phương lộ ra biểu tình đắc thắng, ngay sau đó liền đả kích ngược lại. Đối với câu trả lời của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt hoàn toàn có thể hiểu được, bản thân hắn mang nhiều dòng máu khác nhau, nhưng hắn lại tạm dừng và trầm mặc một lúc thì mới đáp lại Vu Duy Thiển, chứng tỏ hắn tuyệt đối cố ý.

Vô tình chuyện này dường như trở thành một trò chơi chiến tranh không biết bắt đầu từ khi nào, tờ báo trong tay phát lên tiếng vang sột soạt, Vu Duy Thiển tựa hồ không phát hiện ý đồ của đối phương, đôi mắt vẫn chăm chú đọc báo, "Xem ra làm ca sĩ quả thật là một nghề không tệ, vừa thu được tiếng tăm vừa thu được lợi nhuận, cho dù ngươi làm ra chuyện gì vượt quá giới hạn thì cũng sẽ được tha thứ."

Vu Duy Thiển đang đọc một tin tức, mặt trên đăng tải về chuyện Lê Khải Liệt lần này tự tiện gián đoạn buổi biểu diễn, bất quá phần lớn nội dung đều nói đến sự quan tâm của fan hâm mộ dành cho hắn, hắn bị người ta đâm bị thương, không biết mất máu nhiều hay ít, tại hiện trường có bao nhiêu người chờ hắn, tựa hồ không ai trách hắn bị thương sau đó lại tùy tiện rời đi, càng khiến cho tình hình thêm hỗn loạn. Kỳ thật đây là một loại hành vi vô trách nhiệm.

"Bởi vì trên đời chỉ có một Lê Khải Liệt." Đối với sự châm chọc khiêu khích của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt vẫn nói lại lời này, nhếch môi một cách gợi cảm, đủ để khiến cho bất cứ nữ nhân nào cũng đều khát vọng, nhưng biểu tình này của Lê Khải Liệt lại hoàn toàn lãng phí, người nam nhân phía sau quầy bar tựa hồ phát ra một tiếng cười giễu cợt đầy trào phúng.

"Tựa như một cái cây không thể tìm ra hai chiếc lá hoàn toàn giống nhau, cho nên….Đúng vậy, trên đời chỉ có một Lê Khải Liệt." Không có hứng thú đối với mục đích của Lê Khải Liệt đến nơi này, Vu Duy Thiển bắt đầu pha chế rượu cốc tai theo yêu cầu của khách hàng, tờ báo được đặt sang một bên, tùy tiện xắn tay áo, hắn hoàn toàn phớt lờ sự có mặt của Lê Khải Liệt.

Đôi mắt màu băng lục dừng một chút, dâng lên một luồng sóng triều mãnh liệt, ngay cả mái tóc màu nâu đỏ cũng muốn bốc cháy.

Lê Khải Liệt đi vào nơi này chưa được bao lâu, không gọi thức uống, chỉ duy nhất hỏi tên của người nam nhân phía sau quầy bar, song phương đều lựa chọn không nhắc lại tình cảnh lần trước. Vu Duy Thiển lắc ly trộn trong tay, thần sắc bình thản, hoàn toàn trái ngược với ánh mắt chăm chú nóng bỏng của vị khách trước mặt.

"Tiểu thư, Margaret của ngươi." Hắn đổ hỗn hợp chất lỏng màu băng lam vào chiếc ly viền muối, cuối cùng cho thêm một lát chanh, nữ nhân gọi rượu không hề liếc mắt nhìn Lê Khải Liệt ở cách đó không xa mà lại dùng ánh mắt nóng như lửa nhìn bàn tay của Vu Duy Thiển.

Ngón tay đặt trên chân ly, lắc nhẹ ly rượu, màu băng lam lăn tăn gợn sóng rất nhỏ dưới ánh đèn, ngón tay cân xứng thon dài, các khớp xương hữu lực, móng tay được cắt tỉa gọn gàng sạch sẽ, có rất nhiều người cảm thấy vì người nam nhân ở phía sau quầy bar không thể dễ dàng thân cận nên đôi tay của hắn lại càng hiển lộ một sự gợi cảm khác thường.

"Cám ơn, thật sự là rất tuyệt!" Uống một ngụm, ánh mắt rực lửa của nữ nhân kia nhìn chăm chú vào người nam nhân mà không hề lộ ra bất luận biểu tình gì để đáp lại, có lẽ đã sớm tạo thành thói quen, nàng ngồi ở trước quầy bar cho đến khi uống xong, không tính toán nhiều lời, nhưng ánh mắt không hề rời khỏi người nam nhân đứng sau quầy bar một khắc nào, càng lạnh lùng lại càng khiến người ta muốn tiếp cận.

Tách, bật lửa phát ra một tiếng va chạm của kim loại, sau đó ngọn lửa được thay thế bằng vài làn khói mỏng manh, Lê Khải Liệt từ đầu đến cuối chỉ ngồi bên cạnh quan sát, hắn im lặng một cách bất ngờ, làm cho người ta không khỏi liên tưởng đến bên trong thiên nhiên thường có các loài động vật ăn thịt to lớn trước khi tiến hành săn bắt sẽ quan sát con mồi của mình.

Uống xong rượu, nữ nhân kia rời đi, trên bàn lưu lại một ly rượu trống.

"Maraget, yêu thầm?" Bàn tay kẹp điếu thuốc của Lê Khải Liệt nâng lên ly rượu, đến khi cúi đầu thì khóe miệng lại lộ ra một nụ cười, "Ta chỉ cần rượu Whisky là đủ rồi."

Người thông minh sẽ không tùy tiện để cho cảm xúc của mình bị khống chế, trước khi phát hỏa phải cân nhắc kỹ lưỡng, mà sự thuần túy táo bạo cùng với tính tình thất thường nổi danh của người nào đó, căn bản vẫn có điểm khác nhau.

Vu Duy Thiển đưa rượu lên bàn, hắn không sợ phiền phức nhưng hắn hoàn toàn không muốn chủ động trêu chọc phiền phức. Trên người của Lê Khải Liệt sẽ có vô số chuyện tai tiếng, còn có đủ loại tin đồn khoa trương làm cho người ta không dám suy nghĩ là thật hay giả, người nam nhân được đại đa số người truy đuổi chính là loại người mà hắn muốn lảng tránh nhất.

Bầu không khí quỷ bí di chuyển giữa không gian không lớn cũng không nhỏ của quán bar, như là hương rượu lên men, trong âm hưởng của tiếng ca êm dịu, nhiệt độ và mùi cồn hỗn hợp, người nam nhân trước quầy bar chậm rãi uống rượu, lẳng lặng quan sát người nam nhân đang lau ly phía sau quầy bar, không nói chuyện với nhau nhưng lại hết sức căng thẳng, tựa như nguy hiểm đang bắt đầu khởi động.

6. Chương 6: Tranh Chấp Tứ Chi

Ngay tại không khí yên tĩnh này, vài tiếng ấn phím di động đã sớm vang lên, chụp xong rồi quay. Sau khi thấy Lê Khải Liệt không làm ra hành động nào khác, người trong quán bar đều khôi phục trạng thái ban đầu, người uống rượu tiếp tục uống rượu, người nói chuyện phiếm tiếp tục nói chuyện phiếm.

Những người đến đây đều có mục đích riêng, theo đuổi ngôi sao là chuyện của người trẻ tuổi, người trưởng thành chính chắn chỉ phóng túng chính mình đi truy tìm thanh xuân khi ở thời điểm thích hợp, hiện tại không ở trong trạng thái này.

Ánh đèn nhu hòa không quá tối tăm, quán bar được trang trí cũng rất đơn giản, thậm chí có vài phần cổ xưa, nhưng dùng quan điểm của trào lưu hiện đại để đánh giá thì đây là một phong cách phục cổ. Khách

trong quán bar không đông lắm, khi đến mùa vãn khách thì chỉ cần một người phục vụ, Vu Duy Thiển thủy chung đứng phía sau quầy bar, thỉnh thoảng sẽ chú ý đến những vị khách mới đến.

Lê Khải Liệt vừa uống rượu vừa quan sát hắn, tầm mắt của Vu Duy Thiển tự do lướt ra bên ngoài, không để ý đến ánh mắt tràn ngập ý tứ hàm xúc của đối phương. Từ xôn xao đến im lặng, trong quán bar vang lên khúc hát du dương tiếp theo, chậm rãi trở nên rõ ràng.

…..Love me tender, love me dear

Tell me you are mine

I'll be yours through all the year

Till the end of time….

Giọng hát trầm thấp cất lên những ca từ lãng mạn trữ tình, chậm rãi tựa hồ có thể đem thời gian dừng lại, trong góc phòng vang lên những tiếng thì thầm nho nhỏ, lời bài hát về tình yêu tha thiết mà những người yêu nhau đều rất thích, ôm ấp tình cảm, thổ lộ tất cả tình yêu trong lòng, hứa hẹn vĩnh viễn không rời xa—cho đến tận cùng.

Mái tóc đen như biển đêm nổi lên một đợt sóng, Vu Duy Thiển nhìn chăm chú ly rượu trước mặt, ánh mắt tựa như có thể xuyên thấu, có sương mù che khuất đôi mắt băng lãnh ngạo mạn kia, lúc trước còn có vẻ lạnh lùng nghiêm khắc, nhưng chỉ trong chớp mắt lại toát lên một tia cô tịch.

Vô thức nhíu lại mi tâm, hạ xuống ánh mắt để ngăn cách hết thảy, Vu Duy Thiển sờ lên chiếc ly thủy tinh trong tay.

Tận cùng—đối với hắn mà nói khi nào mới là tận cùng?

Hắn sẽ nhìn người xung quanh già đi một chút, sau đó hắn sẽ chuyển chỗ, dời đến một thành phố khác.

Bởi vì hắn thủy chung không thay đổi.

Hắn sẽ không già, cho dù bị trọng thương nghiêm trọng như thế nào thì cũng không chết, hắn bị thời gian lãng quên và vứt bỏ, ngăn cách khỏi thế giới này.

May mắn hay sao? Không, không có ai ở vào hoàn cảnh của hắn, vì vậy không có ai sẽ lý giải được cảm thụ của hắn.

Đùng! Bên ngoài vang lên tiếng sấm, lúc này trời hay đổ mưa, có lẽ không bao lâu sẽ có mưa phùn, người đi đường đều bước nhanh cước bộ, biển treo bên ngoài quán bar bị gió thổi đong đưa, mặt tiền quán bar của Vu Duy Thiển không có biển cố định, Lê Khải Liệt bỗng nhiên nhớ đến tấm biển treo mà hắn nhìn thấy khi đứng trước cửa.

Maze, mê cung.

Trong quán bar tuyệt đối không giống mê cung, cũng không hề hỗn loạn, hết thảy đều gọn gàng ngăn nắp, dùng một cái tên không thể dễ dàng thu hút kinh doanh như vậy, trong điếm lại bố trí đơn giản, hơn nữa vô luận khách hàng là thân phận gì thì cũng không nhận được chiêu đãi đặc biệt.

Lê Khải Liệt phả ra khói thuốc, sau đó khẽ nheo mắt lại, quán bar này cũng giống như chủ nhân của nó, không hợp với lẽ thường.

"Có ai nói với ngươi rằng ngôn hành của ngươi thật sự dễ dàng đắc tội người khác hay không?" Giọng nam trầm thấp dụ nhân ngay tại bên tai, tràn đầy nguy hiểm, Vu Duy Thiển đột nhiên hoàn hồn, khói thuốc tản ra.

Chết tiệt! Hắn không nên ở ngay lúc này mà nhớ lại quá khứ, đều do thời tiết đáng ghét kia!

Không biết từ khi nào thì Lê Khải Liệt đã đứng dậy, gần đến mức có thể làm cho Vu Duy Thiển ngửi được mùi hương trên người hắn, đó là mùi nước hoa của nữ nhân, lưu lại một chút dư vị hỗn tạp với mùi rượu, một loại hương vị xa hoa lãng phí khiến người ta sa đọa.

Vu Duy Thiểm phản cảm mà thối lui vài bước, khóe miệng nhếch lên một độ cong không mang theo ý cười, "Vì sao không đi nơi khác? Với thân phận của ngươi thì không nên hạ cố ghé đến quán nhỏ như vậy."

Lê Khải Liệt sờ cằm của mình, phả ra một làn khói hình tròn, trả lời bằng ngữ điệu rất nhẹ khiến người ta khó chịu, "Bởi vì ta cao hứng."

Đôi mắt được mọi người xưng là Tham Lang hơi chuyển động, màu tro lục lạnh như băng xẹt qua một tia sắc bén uẩn chứa gió lốc, lại nóng rực như lửa, "Vu Duy Thiển, nếu ta trở thành khách quen ở nơi này, ta sẽ làm cho kinh doanh của ngươi càng thêm phát đạt, ngươi không nên cám ơn ta hay sao?"

"Cám ơn, cánh cửa này trong bảy ngày qua đã bị mấy trăm người giẫm đạp, ta không cần quá nhiều người đến đây gây rối." Tròng kính hiện lên hàn quang, câu trả lời nằm trong dự liệu của Lê Khải Liệt, cự tuyệt hoàn toàn rõ ràng.

Trời mưa, chiếc Y2K ở trước cửa bị mưa xối ướt, ánh mắt của Lê Khải Liệt chợt lóe, "Xem ra ngươi không thích hỗn loạn, thích trật tự và hoàn mỹ, nếu hết thảy những điều này bị phá hủy thì không biết sẽ như thế nào?"

Bạn đang ?

Vu Duy Thiển thoáng chốc cảnh giác, ngoài cửa vút qua vài bóng người, "Hey! Leo, ngươi không quan tâm đến hắc mỹ nhân của ngươi sao? Nó ướt đẫm rồi kìa!" Ngoài cửa ló ra một cái đầu, nam nhân cao to đẹp trai với mái tóc xoăn tít, là một trong những người khách lần trước không được hoan nghênh hạ cố quán bar này, cộng sự của Lê Khải Liệt, tay ghita trong ban nhạc Deer.

"Không thành vấn đề, chẳng phải càng ướt thì càng tuyệt hay sao?" Uống một ngụm rượu, giọng nói trầm thấp đầy sức hút của Lê Khải Liệt tạo thành một hiệu quả ái muội nào đó, ngoài cửa vang lên những tiếng hoan hô huýt gió, vài người lần lượt tiến vào, đều là cộng sự của Lê Khải Liệt.

Trong quán bar nhất thời trở nên huyên náo, những người khách khác nhìn thấy bọn họ đi vào, dần dần có một chút xôn xao.

"Có lẽ ngươi nên mướn thêm vài người để hỗ trợ, lần trước ngươi giúp ta, ta ghi nhớ trong lòng, cho nên muốn đền đáp gấp bội." Mỗi một câu đều mang theo ý cười, Lê Khải Liệt để lộ ra hàm răng trắng đều xinh đẹp, cởi bỏ áo khoác bên ngoài, duỗi thẳng tứ chi, từ chiếc áo ba lỗ bó sát có thể nhìn thấy rõ ràng hình dáng cơ thể rắn chắc.

Đây là tư thế chuẩn bị ngồi lâu dài ở nơi này.

Năm người trong ban nhạc, chủ xướng Lê Khải Liệt đứng chính giữa, xung quanh là thành viên trong ban nhạc của hắn, những người không biết còn nghĩ rằng bọn họ sẽ biểu diễn trực tiếp ở nơi này, lần lượt có người tiến lên hỏi thăm, nam nữ cùng rượu cồn, lập tức vang lên những tiếng trêu đùa.

Không gian vốn ôn hòa yên tĩnh bị phá vỡ, Vu Duy Thiển nhíu mày, Lê Khải Liệt gõ mặt bàn, nụ cười cuồng bạo bao phủ trong khói thuốc, "Súng sẽ không còn hiệu quả vào lúc này, hôm nay không phải buổi hòa nhạc, không có ai náo loạn, ngươi không thể cự tuyệt khách hàng của mình."

"So với việc dùng thủ đoạn nhàm chám để gây phiền phức cho ta thì không bằng trở về luyện giọng của ngươi, ngươi không phải ca sĩ hay sao?" Từ trong khoang mũi phát lên một tiếng cười lạnh, Vu Duy Thiển đi ra phía sau quầy bar, bỗng nhiên tựa hồ nhớ đến cái gì đó, hắn dừng bước rồi quay đầu lại, "Thật có lỗi, ta đã quên, ca sĩ hiện nay chỉ cần bán rẻ nhan sắc là có thể bỏ túi một mớ tiền lớn, luyện giọng?" Hắn lắc đầu, tròng kính mất đi tác dụng che giấu, ánh mắt đầy chế nhạo.

Mặt bàn vang lên tiếng va chạm, rượu trong ly bắn tung tóe ra ngoài, Lê Khải Liệt đuổi theo bóng dáng của Vu Duy Thiển, "Ngươi nói lại lần nữa xem?"

Vu Duy Thiển bị đẩy mạnh vào tường, loảng xoảng, xung quanh bị vỡ vài thứ, hắn bị lực lượng sau lưng đẩy mạnh vào nhà bếp.

Dao ăn, chai rượu, chén đĩa, những thứ có thể bị phá vỡ, chỉ cần quơ tay thì lập tức có thể đụng đến, không gian trong nhà bếp cũng không lớn, đặt vài thứ để tẩy rửa, mỗi ngày sau khi đóng cửa sẽ có người được thuê mướn để rửa ly tách, hiện tại hai người bọn họ chen vào, không gian nhất thời có vẻ chật chội.

"Ngươi dám lặp lại lời nói mới vừa rồi hay không?" Ngón tay xuyên qua cà vạt có đường kẻ màu xám, tay còn lại của Lê Khải Liệt đặt lên tường, bóng đen bao phủ Vu Duy Thiển truyền đến một cảm giác áp bách, đôi mắt tro lục, băng và hỏa cùng va chạm, giống như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

"Nếu ngươi muốn ta lặp lại thì ta có thể lặp lại…." Vu Duy Thiển không bị khí thế của đối phương áp đảo, bình tĩnh đẩy lên gọng kính trên mũi, lời đã nói ra khỏi miệng, hắn không muốn thu hồi.

"Ngươi đã từng nghe ta hát? Hay là xem qua diễn xuất của ta?" Hàng lông mày nhíu lại làm lộ ra một vùng tối tăm u ám trên mặt, bàn tay của Lê Khải Liệt càng siết chặt, truyền đến hương vị của nữ nhân có loại dục vọng xa hoa, Vu Duy Thiển nghiêng đầu sang một bên, hắn không thích những mùi hương không thuần túy.

"Vẫn chưa." Trả lời đúng sự thật, tư thế tựa lưng vào lớp gạch men ở sau lưng thật thả lỏng, thái độ tùy ý của hắn làm cho sắc mặt của đối phương trở nên cứng ngắc.

"Vẫn chưa?" Lê Khải Liệt cười lạnh một cách nguy hiểm, nhìn trước mặt, tóc đen, áo sơ mi trắng, ánh mắt khẽ nheo lại như đang khiêu khích sự tự chủ của hắn, "Tốt lắm!" Một quyền hướng vào bụng, vừa nhanh vừa chuẩn.

Vu Duy Thiển chụp lấy cổ tay của Lê Khải Liệt, tay còn lại tung ra một quyền, trước khi nắm đấm chạm vào phần ngực bên ngoài chiếc áo ba lỗ phương Tây thì đầu gối được nhấc lên, động tác của Vu Duy Thiển không hề chậm.

Người nam nhân bị phản kích phát ra tiếng gầm gừ tựa như tiếng cười, ly tách bát đĩa đều bị vạ lây dưới nắm đấm của Lê Khải Liệt, quyền phong sát qua khuôn mặt, giống như có hai đốm lửa rơi vào trong mắt.

Không phải đánh lung tung, mà là thế lực ngang nhau, trong nhà bếp nhỏ hẹp oi bức, bầu không khí trở nên ẩm ướt vẩn đục, không gian chật chội khiến cho động tác của hai người bị hạn chế, kim loại và thủy tinh phát ra âm thanh lạnh lẽo, nắm đấm cùng da thịt trên thân thể va chạm phát ra tiếng trầm đục, trên thân thể bị đánh đến mức đau nhức nhưng không người nào chịu thu tay.

Ánh mắt sau gọng kính không hề do dự, sự nhã nhặn cao ngạo bị xé mở, lộ ra sự sắc bén lợi hại, đấu pháp của Vu Duy Thiển tàn nhẫn hung bạo, thà rằng bị thương cũng phải đánh trúng đối phương, hắn không lo cho tánh mạng của mình, hắn và người thường bất đồng. Trên thực tế, khoảng cách giữa hắn và hai chữ bình thường cách nhau quá xa.

Lê Khải Liệt không ngờ đối thủ của hắn so với hắn tưởng tượng còn thú vị hơn nhiều, vì vậy xuất thủ càng thêm mạnh mẽ, mỗi một quyền đều hướng vào điểm trí mạng, loại đấu pháp điên cuồng này sẽ làm rất nhiều người cảm thấy sợ hãi, giống như mãnh thú hung tàn mất đi lý trí, vì tìm được con mồi xứng tầm mà càng thêm hưng phấn.

Không gian nhỏ hẹp không thể chịu nổi gió lốc kịch liệt như thế, cảnh tượng rất nhanh liền trở nên điêu tàn, tiếng huyên náo của đám người trở thành nhạc đệm không hề hài hòa với giọng ca trong máy hát đĩa. Bên ngoài văng vẳng khúc hát lãng mạn, những lời tỏ tình thiết tha, còn hai người nam nhân bên trong lại giao tranh bằng tứ chi, động tác nhanh nhạy điên cuồng lại mạnh mẽ, dùng nắm đấm làm cho khuôn mặt của đối phương càng tăng thêm sắc thái.

Bỗng nhiên cửa bị đẩy ra, "Leo! Đi mau!" Tay đánh đàn ghita Deer sốt ruột hướng vào bên trong gọi to, nhưng sau khi nhìn thấy rõ ràng tình cảnh bên trong thì lập tức ngây ngẩn cả người, "Các ngươi đang làm cái gì?"

7. Chương 7: Cạm Bẫy

Áo sơ mi của Vu Duy Thiển bị rớt cúc áo ngay cổ tay, mắt kính đã sớm bị dẫm nát trên đất, tóc tai ngay ngắn chỉnh tề trở nên rối bù, tay trái của hắn bị áp chế trên tường, tay phải đang bóp cổ Lê Khải Liệt. Còn

bản thân siêu sao thì đầu gối tựa hồ đang thúc vào giữa hai chân của đối phương, sau khi động tác thúc vào bụng bị hóa giải thì đầu gối vẫn bảo trì ở một góc độ khiến người ta hiểu lầm.

Hai người đều tối sầm mặt, hô hấp dồn dập, nhưng tư thế lại ái muội.

"Oh! Chúa ơi! Hiện tại không phải lúc làm chuyện này!" Deer kêu lên sợ hãi, trong giây lát lại nghĩ đến mục đích của hắn, biểu tình trở nên nghiêm túc lo lắng, "Hắc, đừng đùa, bên ngoài có người…."

Tiếng bước chân tiếp cận, dao găm lóe lên hàn quang được giơ cao sau lưng Deer, ngoài cửa truyền đến tiếng hét chói tai trong quán bar.

Làn điệu êm dịu bị tiếng hoảng sợ quát to thay thế, hết thảy đều xảy ra rất nhanh. Deer bị đẩy mạnh sang một bên, dao găm hướng đến mục tiêu mà hung hăng đâm xuống – Lê Khải Liệt

Trên đất lan tràn một màu đỏ sậm,

Deer bị đẩy ngã vào cánh cửa, ầm, cánh cửa vang lên một tiếng kinh tâm động phách, mọi người bên ngoài không ngừng thét chói tai, hắn chỉ nhìn thấy màu đỏ sậm trước mắt đang chậm rãi ngấm vào kẽ hở giữa những miếng lát gạch dưới đất, hương rượu ngào ngạt tỏa ra tứ phía, đó là một chai rượu vang đỏ còn thừa lại.

Ngay trong khoảnh khắc, hai người đang đánh nhau khó có thể ngăn cản đều tự tách ra hai phía, động tác buông ra đối phương một cách nhanh chóng tựa như đã sớm được luyện tập vô số lần, tóm lại đột nhiên xuất hiện nguy hiểm cũng không làm cho hai người bọn họ cảm thấy bối rối, nữ nhân cầm dao đâm đầu tiến vào, va chạm làm cho chai rượu ngã nghiêng nhưng nàng may mắn không bị chai rượu rớt trúng đầu.

Nàng ngây người đứng nhìn, vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, xem ra là người châu Á, mặc chiếc váy có họa tiết cánh hoa, chiếc váy ướt đẫm dán trên người, vài sợi tóc sũng nước làm cho sắc mặt của nàng càng thêm tái nhợt, tầm mắt chậm rãi di chuyển lên người Lê Khải Liệt, "Ngươi nói ngươi yêu ta là gạt ta, ngươi không cần ta…." Nàng hoàn toàn lâm vào thế giới của chính mình, ánh mắt hưng phấn khác thường, toàn thân run rẩy giơ lên hung khí, nụ cười vặn vẹo.

"Ta muốn chúng ta ở bên nhau, chúng ta sẽ ở bên nhau, Liệt! Ngươi là của ta!"

"Đồ điên. Nàng điên rồi! Báo cảnh sát!" Deer từ dưới đất đứng lên, hô to ra phía bên ngoài.

Lê Khải Liệt lau đi vết máu bên môi, đôi mắt Tham Lang hơi nheo lại, bùng cháy vẻ hung tàn, "Lời này ta không biết đã nói với mấy trăm mấy ngàn người, ta yêu ngươi? Ngươi tin hay sao? Muốn chết thì ngươi tự đi tìm cái chết, ta không tháp tùng!"

Nhướng mi, nhếch môi, ác liệt mà cuồng vọng, đây là Lê Khải Liệt.

Dưới tình huống như vậy mà lại kích thích đối phương cũng không phải là ý hay. Vu Duy Thiển nhịn không được nên muốn cảnh cáo, bỗng nhiên phát hiện dưới đôi mắt màu tro lục ẩn chứa hào quang sắc bén, Vu Duy Thiển lập tức đánh mất ý niệm này trong đầu.

Hắn căn bản không cần.

"Ngươi không yêu ta? Vì sao ngươi không yêu ta?" Dao găm lại được giơ lên, nữ nhân điên cuồng nhắm vào Lê Khải Liệt, trong tiếng gào thét, Lê Khải Liệt giang hai cánh tay ra, không né cũng không tránh, một kích hạ xuống, hàn quang xẹt qua một đường cong rồi bay vút lên tường, Vu Duy Thiên nghiêng người sang trái, đưa tay bắt lấy chuôi dao, con dao găm bay đến nửa đường thị bị chụp được.

"Lần trước là ta bất cẩn, ngươi cho rằng còn có cơ hội lần thứ hai hay sao?" Không hề lưu tình, Lê Khải Liệt bẻ ngược cánh tay của nữ nhân kia ra sau lưng rồi giao cho Deer.

Bên ngoài truyền đến tiếng còi hú của xe cảnh sát, khách trong quán bar đều hướng vào trong nhà bếp mà nhìn, Richard xuyên qua màn mưa rồi đẩy cửa quán bar ra, chen qua đám đông để bước vào.

"Wirth! Ngươi không sao chứ?" Hắn lo lắng chạy vào phòng bếp, lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng tháo xuống mắt kính của Vu Duy Thiển, trong mắt hiện lên một tia sáng. Luôn để ý chính mình, gọn gàng ngăn nắp, Wirth khiến người ta có một loại cảm giác xa cách. Khi tháo xuống mắt kính, quần áo xộc xệch, trên mặt có thêm vết thương lại càng tăng thêm mị lực, càng làm cho người ta thêm mê muội.

Thấy Richard ngẩn người, Lê Khải Liệt búng tay trước mặt Richard vài cái, sắc mặt âm trầm, "Dẫn nàng đi."

"A, đúng, thật có lỗi, ngài Leo." Richard trả lời lễ phép, tính tình của hắn rất tốt, hắn thậm chí không che giấu sự xuất thần của mình, hắn thích Wirth là điều mà mọi người chỉ cần nhìn cũng biết, để cho cấp dưới áp tải nữ nhân kia ra ngoài, hắn lưu luyến không rời, lại liếc mắt nhìn người nam nhân đang dựa vào tường, bắt đầu hỏi quá trình đã xảy ra.

Nữ nhân này đã sớm có chuẩn bị, nàng ở xung quanh đợi rất nhiều ngày, đợi cho quán bar mở cửa một lần nữa, chờ Lê Khải Liệt xuất hiện, nàng chính là fan nữ hâm mộ đã đâm bị thương Lê Khải Liệt trong đêm diễn lần trước, nàng ảo tưởng Lê Khải Liệt là người yêu của nàng rồi lại phản bội, nàng mắc chứng bệnh hoang tưởng nghiêm trọng, càng ngày càng nặng, rốt cục không thể vãn hồi.

Nàng thừa dịp hỗn loạn trong đêm diễn mà đào thoát, lần này lại bị bắt, Richard vốn phụ trách điều tra truy nã, lúc này xem như đã hoàn thành nhiệm vụ, trước khi đi hắn còn dặn dò liên tục, nếu lại có chuyện gì xảy ra thì có thể gọi điện thoại cho hắn.

Phản ứng của Vu Duy Thiển thủy chung rất lãnh đạm, chỉ gật đầu ậm ừ.

Deer và các thành viên khác xúm lại, xác định Lê Khải Liệt không bị thương, "Lần này Owen biết chuyện thì nhất định sẽ rất cao hứng, rốt cục bắt được nữ nhân điên cuồng kia!"

"Ngươi xuất hiện ở đây là vì muốn nàng ra tay?" Đá văng mảnh vỡ thủy tinh dưới chân, Vu Duy Thiển có thói quen đẩy gọng kính trên sóng mũi, lúc này mới nhớ mắt kính đã bị giẫm nát trên sàn nhà, dưới chân của hắn chỉ còn những mảnh nhỏ của cặp mắt kính.

"Nếu ta nói đúng thì sao?" Hơi thở dồn dập tựa hồ theo phong ba mới vừa rồi mà được bình ổn, tâm tình của Lê Khải Liệt hiện tại không tệ, hắn hoạt động tay chân, xoa xoa lên bả vai đã bị đấm vài cú, Vu Duy Thiển ra tay không nhẹ.

Nhà bếp như bị một cơn bão quét qua, câu trả lời của hắn khơi mào một hơi thở cuồng bạo, qua vài giây sau, hết thảy lại gió êm sóng lặng, Lê Khải Liệt kinh ngạc đối với tốc độ khôi phục cảm xúc của đối phương, "Ta còn tưởng rằng chúng ta có thể tiếp tục đọ sức một trận, Vu Duy Thiển, chẳng lẽ ngươi không tức giận? Ta gây rối trong quán bar của ngươi, phá hoại hết thảy nơi này."

Mỗi một câu cũng không phải là quan tâm mà thuần túy chỉ là nghi vấn, cũng có vài phần cố ý khơi mào chiến tranh, hiển nhiên một màn đọ sức lúc trước làm cho Lê Khải Liệt cảm thấy vừa lòng, hắn tựa hồ luôn có một loại cảm xúc mạnh mẽ cần phải phóng thích, ở trên sân khấu, ở trên giường, ở trong nắm đấm, hắn chính là một tên côn đồ điển hình thích phóng túng dục vọng của chính mình.

"Rock, sân khấu, rượu, tình dục, bạo lực….Ta đã sớm biết để cho ngươi ở đây chỉ gây ra tai họa." Vén lên những sợi tóc tán loạn trước trán, Vu Duy Thiển thở hắt ra, không muốn tiếp tục tìm phiền phức với đối phương, hắn biết chính mình vì sao lại mất kiên nhẫn, Lê Khải Liệt làm cho hắn nghĩ đến dĩ vãng trước kia.

Như có một chút đăm chiêu mà nhìn Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt chậm rãi lộ ra một luồng hơi thở nguy hiểm, lắng đọng tạo thành bầu không khí đầy áp lực, tựa hồ Vu Duy Thiển nhượng bộ không làm cho hắn cảm thấy cao hứng.

Có thể bởi vì đối thủ lâm trận mà chùn bước làm cho hứng thú của hắn suy giảm, đây tựa như một trò chơi, nếu không chiến mà thắng, tư vị thắng lợi dù sao cũng không được ngọt ngào như khi tự tay áp đảo đối phương.

Vu Duy Thiển chỉnh trang lại quần áo xộc xệch, kéo xuống cà vạt bị nghiêng lệch, áo sơ mi bị bung vài cúc áo cho nên chỉ có thể rộng mở, hắn bước ra khỏi nhà bếp, "Hôm nay ta mời rượu, nơi này cần phải dọn dẹp, đóng cửa trước giờ."

Hắn chưa bao giờ là một ông chủ quán bar đủ tư cách, điều mà hắn muốn cũng không phải kiếm tiền để duy trì kế sinh nhai.

Những người khách vì hắn mà đến đây đều lưu luyến không rời, nhưng cũng chỉ có thể ly khai, khách quen tiến lên thân thiết hỏi thăm vài câu, mà những người khách khác lại cảm thấy may mắn và cao hứng vì

hôm nay có thể miễn phí xem kịch, lại được cung cấp rượu, thời tiết bên ngoài lại quang đãng, hết thảy đều hoàn mỹ.

Trong chốc lát công phu, quán bar chỉ còn lại Lê Khải Liệt và các thành viên trong ban nhạc của hắn. Vì những người phục vụ được phép tan ca sớm nên ông chủ quán bar Vu Duy Thiển chỉ đành lưu lại đống hỗn độn trong nhà bếp để ngày mai xử lý.

Đến ngày mai Jasmine nhất định sẽ khóc thét thành tiếng, cảm thán thời vận của chính mình không tốt, không tiếp tục nhìn màn kịch này, Vu Duy Thiển tắt đèn, hắn xoay người ra ngoài, "Lần này bởi vì ngươi mà tổn thất như vậy, nhớ rõ phải bồi thường, với lại trước khi đi thì nhớ đóng cửa."

Giày da giẫm lên những mảnh vỡ trên mặt đất phát lên âm thanh lạnh lẽo cũng giống như thái độ của người nói chuyện. Bước ra đường, bóng dáng của Vu Duy Thiển dung nhập vào sắc trời đã bắt đầu sầm tối ở bên ngoài. Lê Khải Liệt khoanh hai tay đứng trong quán bar u ám, đèn đường bên ngoài chiếu vào đôi mắt dã thú của hắn.

"Leo, chuyện lần này xong rồi, lần sau ngươi có đến đây nữa hay không? Ông chủ quán bar này rất được, Owen lần trước có nhắc đến, hắn cảm thấy người nọ rất có tiềm lực. Bất quá nghe nói Wirth phi thường vô tình, bên ngoài không có bằng hữu cũng không có người quen, dường như có một chút quái gở." Luke, tay ghita bass trong ban nhạc nhìn ra ngoài đường với Lê Khải Liệt, cùng là người phương Đông, nhưng tướng mạo của Luke chỉ bình thường khi so với Vu Duy Thiển, chẳng qua cả người lại tràn đầy tinh thần lạc quan và phấn chấn.

"Nhân tài như vậy mà buông tha thì thật sự rất đáng tiếc, ngay cả Leo mà hắn cũng không nể mặt, về phần quái gở, những ai nằm trong phạm vi nổi tiếng thì đều có một chút cổ quái, tỷ như Liệt của chúng ta, tính tình thất thường mà vẫn được người người truy đuổi tâng bốc, ngạo nghễ toàn cầu–" Deer giơ lên hai tay, ngữ khí như đang ca tụng.

Hắn vẫn luôn sùng bái Leo vì điểm này, bất luận ai nói cái gì thì Leo chỉ làm theo ý mình, bất luận vấn đề gì thì Leo cũng đều có thể thu phục.

"Cho nên khi hai người bọn họ gặp gỡ, chính là cảnh tượng như các ngươi đã nhìn thấy…." Chỉ vào trong nhà bếp, Matthew nhún vai, hắn là tay keyboard trong ban nhạc, lời nói luôn sắc bén.

"Có phải người phương Đông luôn khéo mồm khéo miệng hay không?" Hiếm khi mở miệng, Morris nghi hoặc nhìn Luke, là một tay trống, hắn có thói quen dùng tiếng trống để thổ lộ nỗi lòng, bởi vì ngày thường trầm mặc kiệm lời nên mỗi lần hắn mở miệng đều bị đáp lại nhiệt tình.

"Ta cảnh cáo ngươi, đây là hành vi thành kiến chủng tộc nghiêm trọng!" Luke lập tức phản bác, "Đừng quên ngươi cũng có huyết thống châu Á! Ngươi là cái đồ mất gốc!"

"Hiển nhiên một phần trong tám phần huyết thống không cho ta kế thừa ưu điểm này, ta tốt nhất vẫn là câm miệng thì hơn." Vừa nhún vai vừa nói đùa, Morris nghe Matthew cùng Luke bắt đầu thảo luận ưu khuyết điểm của các chủng tộc quốc gia, đồng thời không quên phân tích đủ loại huyết thống trên người của mình, chứng minh hắn là người khó có thể tìm về tổ tông, là một "kẻ đáng thương" không thể nhận thức được cội nguồn của mình.

"Các quý cô, ta đi trước một bước, các ngươi có thể tiếp tục thảo luận." Nhặt lên áo khoác của mình từ trong góc phòng, Lê Khải Liệt sải bước tiến đến chiếc xe môtô màu đen ngoài cửa, động cơ phát ra tiếng gầm rú khiến người ta hâm mộ, một ngọn lửa từ sau đuôi lóe lên, theo tiếng gầm rú mà phóng đi xa.

Bạn đang ?

Bị cười nhạo là các bà tám lắm lời, đám người ở tại chỗ nhìn nhau mà nhún vai, Deer nhớ đến câu hỏi của hắn vẫn chưa được Lê Khải Liệt trả lời.

Trong đêm tối có tiếng động cơ hạng nặng tạt ngang, như là quái vật gào rít mà đi, trong một tòa nhà ở xa xa, có người dừng lại động tác trong tay, đi đến trước cửa sổ để vén rèm che sang một bên. Vu Duy Thiển không ngờ cho dù về đến nhà cũng không thể tránh được người nam nhân kia quấy rầy, người nọ giống như một quả bomb không chịu an ổn ở tại chỗ, xuất hiện khắp nơi, đồng thời cũng mang đến những nhân tố nguy hiểm.

P/S: tiểu Liệt không phải bomb, là một con sam chính hiệu. Mà vợ đi đâu chồng theo đó là chuyện bình thường rồi, bé Duy không cần phải lo.

8. Chương 8: Ám Sát Náo Nhiệt

Thịt xông khói ở trên chảo phát ra mùi, hắn dùng xẻng lật lại, đi đến bên cạnh mở ra tủ lạnh, phát hiện trứng gà đã sớm dùng sạch, rau cải trong tủ lạnh cũng không còn đủ, khi hắn quay về không đi siêu thị mua thêm đồ ăn.

Đành phải từ bỏ món ăn đã dự định, lấy ra mì Ý, hắn tùy tay ấn xuống điều khiển từ xa, trong tivi lập tức vang lên tiếng gọi ầm ĩ đinh tai nhức óc, đó là một buổi hòa nhạc, nhân vật chính mặc áo choàng dài màu tím đậm, đeo bông tai, trang sức bạch kim, âm nhạc sôi nổi, cảm giác tôn giáo và thị giác hòa hợp cùng một chỗ, mâu thuẫn lại hài hòa, lực hấp dẫn đầy mị hoặc.

Vẫn là Lê Khải Liệt, hắn đang đứng trước hơn hai mươi vạn fan hâm mộ ca nhạc mà nói ra tình yêu cùng lời thề son sắt, ngôn ngữ đầy biểu cảm và nóng rực, còn có đôi mắt đặc biệt lạnh như băng, hòa hợp tạo thành một ngọn lửa bùng cháy, thiêu đốt tất cả nam nữ điên cuồng vì hắn.

Sau đó xảy ra việc ngoài ý muốn, fan nữ điên cuồng đột nhiên xông lên, hỗn loạn, những tiếng thét chói tai, vết thương, máu tươi….

Vứt bỏ hết thảy mà rời đi cùng chiếc xe môtô màu đen, như một tia chớp hắc ám lao ra từ phía sau hậu trường, không kịp truy tìm mà đã mất đi tung tích, phóng viên tác nghiệp ở hiện trường không ngừng phát hình trực tiếp, đây là một tin tức được phát lại, theo tình hình này thì tựa hồ sẽ không ngừng phát đi phát lại trên tivi.

Xem ra ở nơi nào có bóng dáng của người nam nhân này thì nơi đó sẽ điên cuồng vì hắn, sóng gió hôm nay không bị phóng viên phát hiện thì chỉ có thể nói rõ ngày mai Vu Duy Thiển sẽ càng có thêm nhiều phiền phức.

Lấy ra một cặp măt kính từ trong ngăn tủ để đeo vào, rốt cục Vu Duy Thiển vẫn quyết định đi ra ngoài một chút, mặc vào một chiếc áo khoác, hắn bước ra đầu đường, trong đầu còn loáng thoáng hình ảnh trên tivi.

Âm thanh của dao găm chui vào thân thể, hắn không nghe thấy trên tivi, nhưng hắn biết đó là cảm giác như thế nào, thậm chí bị người ta chất vấn như vậy, nói ra những lời cũng thật quen thuộc….

Vì sao ngươi không yêu ta? Ngươi yêu ta, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau…..Chỉ có giết ngươi thì ngươi mới thuộc về ta….Trong ký ức xa xôi có một thiếu niên tóc vàng đã nói như vậy với hắn.

Khóe miệng đùa cợt rốt cục bị vài phần hồi ức làm phai nhạt, đến khi nhìn thấy đám phóng viên chạy như điên tiến đến, khóe miệng lại hơi nhếch lên.

Cho dù rời khỏi quán bar cũng không được yên tĩnh, Vu Duy Thiển hoàn toàn không muốn biết ở lân cận có phải có bóng dáng của người nam nhân kia hay không, cho nên mới khiến đám phóng viên hưng phấn như thế, hắn tính toán đi đến siêu thị ở cách đó không xa.

Còn khoảng mấy trăm thước ngắn ngủi, hắn phát hiện hôm nay quả là một ngày không may của hắn.

“Leo! Hôm nay nghe tin ngươi lại bị ám sát, lần này đến bệnh viện là bị thương hay sao? Bị thương ở nơi nào?”

“Đây là vết thương cũ của ngươi? Hay là vết thương mới? Nghe nói chuyện lần này xảy ra trong quán bar, là quán bar lần trước hay sao? Mong ngươi trả lời!” Phóng viên giơ lên microphone, máy quay phim và đủ loại camera được giơ lên cao, nam nhân bị đám người vây quanh thoạt nhìn không quá cao hứng, áo khoác mở rộng, lộ ra lớp băng màu trắng bên trong.

Màu trắng chói mắt trên làn da màu lúa mạch dị thường rõ ràng, còn có màu đỏ phía trên lớp băng, lúc này Vu Duy Thiển mới nhớ đến vết thương trên bụng của Lê Khải Liệt, hôm nay lúc đọ sức hắn đã hoàn toàn quên chuyện này, nói cho chính xác là hắn chưa hề nhớ đến, mặc dù không công kích vào vết thương của đối phương, nhưng có thể khẳng định khi giao thủ đã làm cho miệng vết thương lại bị tét chỉ.

Nhưng trong quá trình giao thủ, Lê Khải Liệt hoàn toàn không làm cho hắn phát giác điểm này.

Nói cách khác, Lê Khải Liệt vẫn chưa phát huy hết thảy thực lực.

Nhịn không được mà muốn hút thuốc, hai tay chậm rãi đút vào túi áo khoác, nhưng cuối cùng chỉ nắm chặt quyền, cước bộ của Vu Duy Thiển dừng một chút, sau đó tiếp tục đi về hướng siêu thị.

Dưới màn đêm, ngọn đèn ở ngã tư đường lập lòe chớp tắt, hắn tựa như một cái bóng, lặng lẽ xuyên qua đám người, nhưng nam nhân bị phóng viên vây quanh lại nhanh chóng phát hiện sự tồn tại của hắn, quả thật cứ như là đứng ở nơi này chờ hắn.

Lê Khải Liệt nâng tay lên vẫy hắn, đúng lúc dẫn tới những ánh mắt chú mục ở xung quanh, không ai phát hiện dưới đáy mắt của Lê Khải Liệt ẩn chứa một sự kích cuồng và một chút ý xấu.

Người qua đường đều dừng bước, nhìn về phía đối tượng mà hắn chào hỏi.

"Xin hỏi có phải ngài chính là người ở trong quán bar lần trước hay không? Chuyện lần này lại xảy ra trong quán bar, xin hỏi ngài có nghĩ rằng đây là trùng hợp hay không? Ngài và Leo có quan hệ gì? Ngài xưng hô với anh ta như thế nào?" Các phóng viên tinh mắt phát hiện đã từng gặp hắn trước quán bar, người phương Đông có diện mạo xuất sắc, hơn nữa lại có khí chất quý tộc như vậy cũng không nhiều lắm.

Hoàn toàn phớt lờ với tất cả câu hỏi, Vu Duy Thiển đi thẳng về phía trước, các phóng viên bám riết không tha, chia ra một nhóm vây lấy hắn ở trên đường, trong khoảnh khắc trước cửa siêu thị trở nên đông nghìn nghịt.

Áo khoác đen, quần tây đen, áo len mỏng màu trắng, áo sơ mi hơi mở rộng cổ áo, vừa tao nhã tùy ý lại vừa trầm tĩnh cổ điển, hoàn toàn đối lập một trời một vực với người nam nhân dã tính cuồng ngạo lại khoa trương hợp mốt đang đứng giữa đám đông, động cùng tĩnh, phân biệt thành hai bên.

Các phóng viên quay phim nhịn không được mà nhếch môi, có thể khẳng định cho dù vài giây này không hề xảy ra chuyện gì nhưng hình ảnh như vậy cũng đủ để hấp dẫn, tăng cao tỷ suất người xem đài.

Người nam nhân mặc áo choàng màu đen bình tĩnh đứng lại, sự mất kiên nhẫn rõ ràng hiện lên, ngay cả tròng kính cũng không thể che lấp, "Chúng ta không có quan hệ gì."

Câu trả lời đơn giản đến cực điểm, có đôi khi sẽ càng khiến người ta suy đoán nhiều hơn, các phóng viên đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, nhất trí nhận định giữa bọn họ có giao tình, "Hai người quen nhau như thế nào? Ngài là bạn của Leo?"

"Xin hỏi ngài là ai? Quán bar kia là của ngài có phải hay không?"

"Thưa ngài, xin hãy nói cho chúng ta biết tên?"

"Ngài có quan điểm như thế nào về công chúa Lydia? Nàng thật sự chỉ là bạn của Lê Khải Liệt hay sao? Ngài có chuyện gì muốn nói về quan hệ của bọn họ hay không?"

Một đống vấn đề giống như đạn pháo bắn trúng sự kiên nhẫn không còn thừa lại bao nhiêu của Vu Duy Thiển, hắn lấy ra điếu thuốc từ trong túi tiền, lại sờ soạng túi tiền một lúc, sau đó thấp giọng mắng một tiếng, người nam nhân từ trên xe máy đi đến trước mặt hắn, mở ra bật lửa để châm điếu thuốc trong tay hắn.

Máy camera bắt lấy hình ảnh này, hiện tại bảo rằng giữa bọn họ hoàn toàn không quen biết, hoàn toàn không có quan hệ gì thì chỉ có thiên tài mới tin tưởng.

"Ngươi cố ý?" Vu Duy Thiển nheo mắt, siết chặt điếu thuốc trong tay.

"Ngươi nghĩ thế nào?" Mái tóc đỏ bị gió thổi cuồng loạn, trong mắt là nhan sắc giống như băng, lại nóng giống như lửa, Lê Khải Liệt trả lời vẫn là như vậy, thập phần mang theo ý tứ khiêu khích.

"Người cũng đã bắt, ngươi cũng đã an toàn, ta và quán bar của ta còn có giá trị lợi dụng gì đối với ngươi?" Khói thuốc lượn lờ, trong khoảnh khắc bị gió thổi tán đi, Vu Duy Thiển cầm điếu thuốc tiếp tục đi phía trước.

Đám người vẫn tiếp tục bám theo, các phóng viên xung quanh không ngừng đặt câu hỏi, còn hắn thì không hề chú ý.

"Lần này ngươi nói sai rồi, thật sự là trùng hợp." Làm ra biểu tình vô tội, nhưng trong mắt vẫn lóe lên ám sắc kiệt ngạo không thể kiềm chế được, cho dù lúc này bảo là nói thật thì thái độ của Lê Khải Liệt cũng rất khó làm cho người ta tin tưởng.

Không muốn lãng phí thời gian ở đây nghi ngờ thiệt giả, Vu Duy Thiển bước nhanh cước bộ, bỗng nhiên ngay lúc này lại vang lên một tiếng ma sát lốp xe chói tai, nòng súng nhô ra từ trong một cửa xe đen kịt được mở xuống phân nửa, viên đạn bay vào trong đám người, im hơi lặng tiếng.

Giống như một pha hành động được chiếu chậm trên điện ảnh, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển đồng thời ngồi xổm xuống, động tác nhanh nhẹn lăn mình ra phía sau dàn xe đẩy được chất đống ở trước cửa siêu thị. Bùm, một tiếng vang nhỏ, chỉ có người ở gần đó mới nghe thấy được, viên đạn bắn trúng vào trước cửa chính siêu thị.

Cửa kính vỡ vụn, từng mảng thủy tinh rơi xuống đất, sau khi tiếng ma sát lốp xe chói tai vang lên, tất cả mọi người đều kinh hãi đến mức sững sờ, lúc này mới hét rầm lên, các phóng viên ảnh đứng phía sau máy móc, vừa sợ hãi lại vừa hưng phấn, đây chính là hiện trường! Leo lại một lần nữa bị người ta ám sát!

Một phát không trúng, thân xe màu đen hối hả đánh một vòng, điều khiển xe tiến vào bãi trống, đám người kêu lên sợ hãi, trong hỗn loạn lại vang lên vài tiếng vỡ vụn, càng lúc càng tiếp cận mục tiêu, đây không phải là chuyện mà fan hâm mộ ca nhạc bình thường có thể làm được.

Sát thủ chuyên nghiệp!

Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đồng thời rút ra kết luận này, phản ứng giống nhau chính là vọt vào siêu thị.

Đây là một siêu thị lớn, người bên trong phát giác bên ngoài hỗn loạn, súng lục đã được gắn ống hãm thanh cho nên bọn họ chỉ nhìn thấy cửa kính vô duyên vô cớ bị vỡ vụn, sau đó là tiếng thét chói tai, tiếp theo liền nhìn thấy hai người từ ngoài cửa vọt vào, động tác nhanh nhẹn vượt qua các chướng ngại, nhảy qua những thùng hàng hóa được xếp chỉnh tề mà các nhân viên siêu thị còn chưa kịp cho lên kệ.

Siêu thị đang chiếu một music video, là bài hát của Lê Khải Liệt, âm nhạc cùng tiếng trống sôi nổi hòa hợp, cổ điển và hiện đại đan xen, làm cho người ta muốn nhảy theo, nhân viên siêu thị và các khách hàng ngây ngốc nhìn chàng ca sĩ trên màn hình đang chạy qua trước mặt bọn họ, còn có một người nam nhân mặc áo choàng đen, tro tàn trên điếu thuốc cháy phân nửa đang rơi xuống đất, tung bay giống như tuyết, với tiếng ca làm nhạc đệm, hết thảy như một thước phim xuất hiện trước mặt khiến người ta giật mình.

Ánh đèn trên màn hình tivi lấp lóe, trong nhan sắc hoa lệ đẹp mắt lộ ra ánh mắt cuồng dã, áo ba lỗ rách nát, áo choàng dài cổ điển, vạt áo như bị nước biển ăn mòn, đôi giày bốt cao cổ cùng chiếc quần bó sát, tựa như hải tặc thời trung cổ, ngay cả những cọng râu lấm tấm nhô ra ngay dưới cằm cũng khiến cho chủ nhân của nó càng lộ ra vẻ nam tính mê người.

Tiến về hướng màn hình trước mặt, Vu Duy Thiển không thể không thừa nhận, vô luận giọng ca như thế nào thì thân hình của Lê Khải Liệt quả thật có vốn liếng đủ để cuồng vọng.

Chạy đến cửa sau, Vu Duy Thiển chậm lại tốc độ, dọc theo một đống hàng hóa mà đi, Lê Khải Liệt đồng thời cũng chạy đến, hai người tựa vào cánh cửa mà đứng thở, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng xôn xao ở bên ngoài, sau khi nổ súng ở trước mặt nhiều người nhưng không đạt được mục đích, sát thủ nhất định đã rời đi, củng có thể sẽ chờ ở vùng lân cận, chờ con mồi tự động xuất hiện.

"Có đi hay không?" Lê Khải Liệt nhìn xung quanh một vòng, nơi này hỗn loạn dẫn đến tiếng còi của xe cảnh sát, không bao lâu sẽ càng có nhiều người vây xem, càng nhiều phóng viên, càng nhiều vấn đề.

P/S: tiểu Duy bề ngoài tỏ vẻ không quan tâm, vậy mà đi nhìn tiểu Liệt kỹ thế, nhìn thấy vết thương của bé bị chảy máu. Còn lúc chạy vào trong siêu thị cũng nhìn cái MV của tiểu Liệt. Eo, trong ngoài bất nhất:>. Chờ tiểu Liệt chinh phục cưng nha!

9. Chương 9: Bí Mật

Quyết định thật nhanh, Vu Duy Thiển đi về phía giao lộ, hắn sẽ không lựa chọn đi bộ về nhà ngay tại thời điểm này, phương thức rời đi nhanh nhất lại tiện lợi không khiến người khác chú ý chính là – vươn tay

Taxi dừng trước mặt hắn, hắn mở cửa ra rồi ngồi vào. Một nam nhân khác vốn không được mời cũng ngồi ra phía sau, nói với tài xế, "Lái xe." Ngữ khí như thể nắm trong tay hết thảy.

Tài xế kinh ngạc nhìn vào gương chiếu hậu, "Nga! Là Liệt! Lê Khải Liệt! Ta nói có đúng hay không?"

Theo phát âm rõ ràng của tài xế, người nam nhân trung niên có cái bụng to nhất định có người con trai hoặc con gái là fan hâm mộ ca nhạc.

Tiếp nhận tờ giấy và cây viết từ người tài xế, Lê Khải Liệt cấp tốc viết vài chữ, người tài xế trung niên tiếp nhận tờ giấy rồi hoan hô một tiếng, Vu Duy Thiển nhìn thấy vẻ mặt hớn hở của người tài xế, hắn lẳng lặng bỏ thêm một câu vào lòng...hoặc có lẽ chính bản thân người này là một fan mê nhạc rock.

Nhìn thấy biểu tình của Vu Duy Thiển, tài xế hé miệng cười to, đem giấy ký tên đặt vào túi áo, "Âm nhạc không có biên giới, cũng không phân biệt tuổi tác và giới tính, đừng nhìn vẻ ngoài của ta mà suy đoán, ta thật chất là fan hâm mộ của hắn! Ngồi cho vững vào!"

Nói một câu nhắc nhở sau đó đột nhiên nhấn ga tăng tốc, Vu Duy Thiển nắm chặt tay vịn để ổn định chính mình, lúc này hắn mới nhận thức sâu sắc rằng đây là thành thị, muốn hoàn toàn thoát khỏi sự ảnh hưởng của người nam nhân kế bên là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Bọn họ rời đi bằng tốc độ nhanh nhất, trước cửa siêu thị náo nhiệt tựa như đêm trước giáng sinh, chật kín hết chỗ, xe cảnh sát và những ký giả đến muộn, những fan hâm mộ ca nhạc nghe tin mà chạy đến, làm cho nơi này chật kín như nêm.

Nếu chậm một chút, e rằng có muốn chạy cũng rất khó khăn.

"Các ngươi muốn đi đâu?" Đi qua ngã tư đường, lái xe rất quen thuộc nơi này, vô cùng thuần thục rẻ qua một sườn dốc, đèn đường và người đi bộ không hề tạo thành ảnh hưởng đối với hắn.

"Ngươi nên hỏi là ta muốn đi đâu." Ngồi ở bên cạnh tài xế, Vu Duy Thiển chậm rãi nhắm mắt lại, cố gắng sắp xếp hết thảy những chuyện vừa mới xảy ra, sự hỗn loạn kỳ lạ làm cho hắn khó có thể bảo trì giọng điệu lễ phép.

Chở chính ca sĩ mình yêu thích, tâm tình của tài xế không tệ, hoàn toàn không ngại hỏi lại một lần nữa, một lát sau, Vu Duy Thiển mở mắt ra, chỉ vào bên kia ngã tư đường, "Dừng ở nơi này."

Hành trình thực ngắn, từ trong xe đi ra, Vu Duy Thiển đem tiền lẻ cất vào túi áo, âm thanh của tiền xu chạm vào nhau giữa ban đêm làm toát lên cảm giác đặc biệt lạnh lẽo, hắn hướng vào trước cửa nhà của mình.

Đây là một tòa kiến trúc có niên đại, cách phố thương mại không quá xa, phong cách thời kỳ Victoria, ở xung quanh đều là những tòa nhà có kiến trúc tương tự, loại phong cách này không quá thịnh hành ở đây, chủ nhà là một phụ nữ lớn tuổi hào phóng, sau khi người con gái của bà thừa kế nơi này thì đã dọn đến thành phố khác để định cư, đem tòa nhà này bán giá hời cho Vu Duy Thiển.

Vì vậy hiện tại Vu Duy Thiển là chủ nhân nơi này.

Bên ngoài tòa nhà hai tầng lầu là một sườn dốc, rất nhiều xe hơi đậu ở bên lề đường, xuyên qua bầu không khí yên tĩnh như vậy trong đêm tối làm cho người ta có loại cảm giác hư ảo không thật, giống như hết thảy những gì mới vừa rồi đều chưa xảy ra, không có tiếng súng, không có sát thủ.

Lúc này Vu Duy Thiển cảm thấy hối hận, đó là một quyết định sai lầm, nếu hắn không đi siêu thị thì có lẽ hiện tại hắn đã nằm trên ghế sô pha, thoải mái nhấm một ly rượu vang, thả lỏng thân thể sau khi tắm rửa, sau đó yên lặng đi vào giấc ngủ.

"Một nơi không tệ." Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nam trầm thấp hoa lệ đầy sức hút, hắn bất thình lình xoay người, Lê Khải Liệt tựa vào cánh cửa, nhướng lông mày nhìn hắn, khóe môi nhếch lên một đường cong khoái trá.

Cửa đã mở ra, khách không mời mà đến từ sau lưng hắn tiến vào trong nhà, không cần bất luận kẻ nào tiếp đón, người nọ ngồi phịch xuống chiếc ghế sô pha bằng da của hắn, theo ánh sáng phản xạ bên ngoài cửa sổ chiếu vào thì có thể nhìn thấy miếng băng gạc màu trắng bên trong áo khoác đã trở nên đỏ sậm.

"Cho ta một ly nước." Lúc này không phải đòi rượu, yêu cầu của Lê Khải Liệt được thỏa mãn, Vu Duy Thiển lấy ra một chai nước khoáng, không đổ vào ly mà chỉ trực tiếp ném qua, "Uống xong thì rời đi."

Cởi áo choàng, hắn đến gần nhà bếp, miếng thịt xông khói đã lạnh tanh bị hắn đổ vào thùng rác kế bên chân, hoàn toàn không còn tâm tình để ăn tối, lại lấy ra một chai nước, từng ngụm từng ngụm tu xuống.

Chuyện mới vừa rồi làm cho bọn họ tạm thời buông tha cuộc tranh chấp đã từng xảy ra, đều tự cầm chai nước mà uống, biểu tình trên mặt hai người đều có một chút đăm chiêu.

Thời gian khoảng một phút trôi qua, trong phòng không bật đèn, im lặng khác thường.

"Ngươi có thể rời đi." Nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức, Vu Duy Thiển hướng vào trong phòng tắm, "Hy vọng đến khi ta bước ra thì ngươi đã rời đi."

Lê Khải Liệt tựa vào ghế sô pha, không hề nói một lời, tuy rằng trầm mặc nhưng đôi mắt lại giống như có tia lửa bừng lên, mặc kệ lần này là vì lý do gì, xem ra trong lòng của hắn đã có một chút phán đoán.

Tháo xuống mắt kính, đóng lại cửa phòng tắm, hơn mười phút sau, Vu Duy Thiển từ trong phòng tắm đi ra, trên ghế sô pha quả nhiên không nhìn thấy người nọ, vừa lòng cầm lấy khăn lau tóc, hắn bật đèn trong phòng, vừa quay lưng thì người nam nhân đứng yên bên cạnh rèm che lại một lần nữa khiến hắn phải nhíu mày. (con sam)

"Vì sao còn chưa chịu đi?" Hơi nheo mắt lại, ngữ khí của Vu Duy Thiển phi thường mất kiên nhẫn, mái tóc dán sát sau gáy đang nhiễu nước, trên thắt lưng quấn một chiếc khăn tắm, tính nhẫn nại của hắn đối với Lê Khải Liệt đã sớm dùng hết.

"Ta đang nghỉ ngơi." Không hề có dấu hiệu ngượng ngùng, Lê Khải Liệt trả lời một cách đương nhiên, nhìn thấy Vu Duy Thiển từ trong phòng tắm đi ra, thậm chí còn quan sát từ trên xuống dưới một chút, sau đó lộ ra biểu tình tán thưởng, "Tập luyện không tệ."

Trong không khí thoang thoảng mùi máu tươi, thừa dịp Vu Duy Thiển đang tắm rửa thì Lê Khải Liệt đã xem xét vết thương của mình một chút, trên đất còn có miếng băng gạc thấm máu bị hắn ném xuống, vết thương đã được khâu cẩn thận lại một lần nữa bị tét ra, từ trong nhà bếp hắn tìm được khăn ăn, dùng nước khoáng tẩy trùng vết thương, lúc này miệng vết thương trên bụng chưa hoàn toàn được khép lại thoạt nhìn có một chút dữ tợn.

"Cám ơn đã quá khen." Vu Duy Thiển trả lời có lệ, tư thái của hắn tựa hồ vĩnh viễn sẽ cách xa ngàn dặm với người xung quanh, tiếp tục lau khô tóc, không vì trên người bán khỏa thân mà cảm thấy ngượng ngùng, hắn là chủ nhân nơi này, người cảm thấy ngượng ngùng phải là đối phương.

Lê Khải Liệt bỗng nhiên chỉ ra phía sau lưng Vu Duy Thiển, "Ta thấy hình như đây không phải là vết thương mới."

Khi Vu Duy Thiển xoay người, Lê Khải Liệt nhìn thấy sau lưng hắn có một vết sẹo, rất nhạt, nhưng vị trí lại ngay điểm yếu hại, "Theo vị trí này đâm xuống, chỉ cần đủ sâu thì nhất định sẽ chết người, vận khí của ngươi thật không tệ."

Lê Khải Liệt dùng ngữ điệu như thể đang nói chuyện về thời tiết, ánh mắt lại có một loại ý tứ sâu xa.

Đây không phải là vận khí.

"Chỉ là việc ngoài ý muốn." Vu Duy Thiển vô thức nhếch khóe miệng, Lê Khải Liệt dùng ánh mắt hứng thú nhìn hắn, "Còn có chuyện mới vừa rồi, phản ứng của ngươi khi gặp phải sát thủ không giống như một ông chủ quán bar nên có."

Vu Duy Thiển như cười như không đối diện với hắn, "Làm ca sĩ, phản ứng lúc nãy của ngươi cũng không nên có."

"Ta đã quay rất nhiều bộ phim điện ảnh, bất quá chỉ là diễn lại mà thôi." Nhún vai, dùng ý cười cuồng vọng để che lấp sự thật bên dưới, đôi mắt tro lục xẹt qua một tia u ám hung tàn.

"Bất quá trên người của ta không có vết thương nặng như của ngươi." Hắn chậm rãi lên tiếng, trong lời nói có ý tứ khác, trực giác mách cho hắn biết lai lịch của vết sẹo kia không hề đơn giản, cũng tuyệt đối không phải ngoài ý muốn.

Trong phòng trở nên trầm mặc một lúc, Vu Duy Thiển không ngờ Lê Khải Liệt sẽ nhìn thấy vết sẹo này, "Là của một người lưu lại kỷ niệm để trừng phạt ta."

"Trừng phạt ngươi?" Lê Khải Liệt có thể theo ý cười bên khóe miệng Vu Duy Thiển mà nhìn thấy càng nhiều điều khác.

Đây là trừng phạt hắn vô tình. Nhìn không thấy vết sẹo sau lưng, nhưng Vu Duy Thiển biết đã qua nhiều năm như vậy dấu vết kia vẫn chưa bị năm tháng xóa nhòa.

Bị khơi lại chuyện xưa, giống như mặt nước lặng yên nổi lên gợn sóng, phía bên dưới dần dần trở nên vẩn đục.

Bực mình vén sợi tóc trước trán sang một bên, hắn mở cửa ra, "Ngươi có thể đi được rồi."

Lê Khải Liệt cười một cách cổ quái, mở miệng, ngữ thanh tựa hồ có chứa ma lực khiến người ta động tâm, "Người yêu của ta, vì sao ngươi lại rời xa ta mà đi? Năm tháng dằng dặc, bảo ta làm sao có thể quên ngươi, không bằng làm cho chúng ta vĩnh viễn chẳng bao giờ cách xa…" Hắn quay đầu, đôi mắt giống hai ngọn lửa lấp lánh, "Đây là bài thơ mà fan hâm mộ muốn giết ta đã làm tặng ta, Vu Duy Thiển, ngươi nói vết sẹo đó rốt cục là vì trừng phạt hay là vì khắc sâu trong lòng? Ta rất ngạc nhiên."

Lê Khải Liệt từng bước ép sát bí mật của hắn.

Vu Duy Thiển buông tha cho ý đồ che giấu, cho Lê Khải Liệt biết một phần cũng không có gì quá đáng, "Tình cảnh cũng tương tự như chuyện mà ngươi đã gặp, hắn yêu ta nhưng ta không yêu hắn, chỉ đơn giản như vậy, đủ chưa? Ngươi đi đi."

"Ta phát hiện ngươi dường như rất có địch ý đối với ta?" Tiếng nói trầm thấp dụ nhân trong đêm tối đặc biệt có lực mê hoặc, Lê Khải Liệt dựa vào song cửa sổ được mở ra, tư thái lười biếng, như là báo đen đang vận sức chờ phát động.

P/S: Cứ chai mặt nhiều như thế là sẽ có ngày thành công thôi:>. Chương sau….hôn ah =)) =)). Nhanh ghê.

10. Chương 10: Nụ Hôn Bất Ngờ

"Ca sĩ và thần tượng bất quá chỉ là một món hàng hóa được đóng gói hoàn mỹ, chẳng qua ta không có hứng thú đối với vỏ bao bì của hàng hóa, lại càng không mù quáng đi sùng bái, về phần địch ý, ta nghĩ ngươi đã

sai lầm." Vứt đi khăn lau tóc, Vu Duy Thiển chỉ ra ngoài cửa, ý tứ tiễn khách không cần nói cũng biết. (bé Duy đang đụng chạm đến fangirl ta nha)

Nhưng vị khách trong nhà không có ý rời đi, "Nếu ngươi muốn chọc giận ta thì ta phải nói cho ngươi biết, ta từ trước đến nay luôn thích đối thủ mạnh mẽ." Một nửa khuôn mặt dừng trong bóng tối bên khung cửa sổ, phản ứng của Lê Khải Liệt đối với những lời này của Vu Duy Thiển không phải tức giận mà là mỉm cười.

Nụ cười không chỉ có hảo ý, mà còn là dã thú lộ ra răng nanh muốn làm cho đối thủ cảm thấy bị uy hiếp. Nụ cười của Lê Khải Liệt bao gồm cả hai công dụng. Bóng tối làm cho người ta kéo xuống lớp ngụy trang, bên dưới tính tình nóng nảy, Lê Khải Liệt càng lộ ra nhiều sự nguy hiểm và tính xâm lược.

Cũng giống như vừa rồi, đó là một kiện hàng được đóng gói, đó là người nam nhân có nhiều mặt, bao bì xung quanh rất nhiều, khiến người ta khó có thể nhìn ra bản tính chân thật bên trong, nhận không ra người nào mới chân chính là Lê Khải Liệt.

Gió lạnh thổi vào từ bên cửa sổ, Lê Khải Liệt đi đến trước mặt Vu Duy Thiển, chỉ vào chiếc khăn tắm quấn quanh thắt lưng, "Không lạnh sao?"

"Chỉ cần tiễn khách, đóng cửa thì sẽ không lạnh." Không so đo với một chút gió như vậy, Vu Duy Thiển cảm thấy áp bách sau khi Lê Khải Liệt đến gần.

Vóc dáng của hắn ở nước phương Tây cũng tuyệt đối không tính là thấp bé, nhưng Lê Khải Liệt so với hắn còn cao hơn hai cen-ti-mét, thân hình cao lớn, phía dưới thắt lưng là chiếc quần bò bó sát vừa người, cơ thể quá mức khác biệt so với người Âu Mỹ, số đo thân thể của Lê Khải Liệt trong thị giác của người khác là ở trình độ trên mức cân đối hoàn mỹ nhất.

Áo khoác rộng mở có thể nhìn thấy đường cong trên lồng ngực, bởi vì vết thương dính máu mà càng tăng thêm loại mỹ cảm đầy lực lượng, nếu nói Thượng Đế tạo ra nam và nữ, cũng giao cho mỗi người một vóc dáng khác biệt, như vậy đại diện cho sự hoàn mỹ của bên nam giới thì có lẽ chính là Lê Khải Liệt.

"Ngươi thích nhìn như vậy hay sao?" Sự kiêu ngạo về vẻ hoàn mỹ của mình có lẽ đã ngấm vào máu của hắn, lời nói của Lê Khải Liệt làm cho Vu Duy Thiển giật mi, nhếch lên nụ cười đầy giễu cợt, "Món hàng muốn duy trì giá trị của bản thân thì cần phải trả bằng cái giá xứng đáng."

"Đừng cố ý chọc giận ta, Vu Duy Thiển, hiện tại là chín giờ tối, ta sẽ rời đi, bất quá phải đợi bên ngoài yên tĩnh một chút." Đẩy ra rèm che, hắn liếc mắt nhìn ra ngoài.

Siêu thị ở ngay phụ cận, màn đấu súng và gây rối đã khuếch tán ra bốn phía, sự đồng tình của Vu Duy Thiển vào lúc này đã dùng hết, "Chuyện của ngươi không quan hệ đến ta, quan trọng là hiện tại ta muốn ngươi rời khỏi nơi này, nếu không ta có thể gọi điện báo cảnh sát để bọn họ đến dẫn ngươi đi."

"Cảnh sát đến thì phóng viên cũng đến, nếu ngươi muốn chúng ta càng có nhiều dây dưa không rõ thì ngươi có thể làm như vậy." Khóe miệng nhếch lên một nụ cười mang theo ác ý, cánh cửa được mở ra lại bị Lê Khải Liệt chậm rãi đóng lại, hắn khoanh tay dựa vào trên cửa.

Hào quang nhu hòa chiếu lên đường nét khắc sâu, nghe nói ngũ quan trên khuôn mặt này hợp với tỉ lệ hoàng kim, bất quá hiện tại Vu Duy Thiển chỉ nhìn thấy bản chất ác liệt vô sỉ của người nam nhân này, mặc dù đôi mắt xinh đẹp của đối phương có thể phóng ra điện lực làm cho người ta mê hoặc, nhưng hắn vẫn cự tuyệt bị rung động.

"Ta không có hứng thú đối với nam nhân, ngươi có thể dùng chiêu đó đối với fan hâm mộ của mình, đối với ta chỉ vô dụng." Vu Duy Thiển thích thưởng thức những vật xinh đẹp nhưng không tiếp thu mị lực của đồng tính, hơn nữa hắn coi trọng nội dung hơn bao bì.

"Ta vẫn chưa tỏ vẻ điều gì với ngươi, nếu ngươi có ảo giác thì đó là vấn đề của ngươi." Có sở trường làm cho người ta bị ảo giác, Lê Khải Liệt lộ ra biểu tình tự mãn.

"Bất quá có lẽ ngươi đang ám chỉ ta nên làm như vậy?" Cố ý hỏi ra câu này, tầm mắt của Lê Khải Liệt rơi xuống thân thể của Vu Duy Thiển, những giọt nước chưa lau khô từ ngực chảy xuống dưới, kéo theo tầm mắt của hắn.

"Đối tượng trong những vụ bê bối của ngươi đều là nữ nhân, chẳng lẽ ngươi chuẩn bị biến chất? Hay là ở trên thân nữ nhân bị đả kích nên chỉ có thể đi dụ dỗ nam nhân?" Không bị tầm mắt của Lê Khải Liệt ảnh hưởng, Vu Duy Thiển thản nhiên lui ra sau vài bước.

"Vậy ngươi bị ta dụ dỗ hay sao?" Lê Khải Liệt đột nhiên rút ngắn khoảng cách giữa hai người, người nam nhân trước mặt có thể dễ dàng chọc tức hắn.

"Nếu đây là ý đồ của ngươi thì còn phải cố gắng nhiều hơn." Chỉ xuống một bộ phận ở dưới khăn tắm đang quấn quanh trên thân, động tác của Vu Duy Thiển vẫn duy trì tư thái ngạo mạn và tao nhã của quý tộc.

"Ta có nói với ngươi rằng đôi khi ngươi thật sự làm cho ta phát hỏa hay chưa?" Bóng đen hung ác nham hiểm từ dưới đáy mắt xẹt qua, bầu không khí như bị đình chỉ, khiến hai người bọn họ đều nghĩ đến tình cảnh ở nhà bếp bên trong quán bar.

"Không muốn vào bệnh viện thì ta khuyên ngươi hiện tại lập tức rời đi." Nhìn lướt qua vết thương trên bụng Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển đưa ra lời cảnh cáo có thiện ý.

Lê Khải Liệt cúi đầu, mắng vài tiếng, ánh mắt lộ ra hào quang hung ác khiến Vu Duy Thiển liền nghĩ đến những con thú khi bị chọc giận, Lê Khải Liệt ở trong phòng đi vài bước, nhìn thấy cặp mắt kính đặt trên giá không hề ghi số độ của tròng kính.

"Ngăn cách chính mình cùng thế giới bên ngoài, khinh miệt hết thảy lại quyết ý giữ mình, ngươi là một đối thủ không tệ." Ngắm nghía cặp mắt kính trong tay, hắn ném gọng kính lạnh như băng vào tay Vu Duy Thiển.

Lấy ra di động từ trong túi, Lê Khải Liệt bước ra khỏi tòa nhà, gọi điện thoại cho người đại diện Owen của hắn.

"Ta có một chủ ý, nhất định có thể giải quyết hết thảy vấn đề, có muốn nghe nói một chút hay không?" Ánh đèn nê-ông chiếu rọi trong đêm tối, hắn chậm rãi thong thả bước đi trên phố, mái tóc bị gió phất lên làm lộ ra một tia u ám dưới đáy mắt, "Đúng, chính là Vu Duy Thiển…"

Thấy rõ người nam nhân đang đi trên đường là ai, người đi bộ đều dừng chân, xôn xao ở nơi này vừa mới bình ổn lại tiếp tục hình thành lốc xoáy.

Ngày hôm sau, tin tức đầu tiên mà truyền thông đăng tải chính là ảnh chụp Vu Duy Thiển cùng Lê Khải Liệt giằng co trước cửa siêu thị, ở góc độ máy chụp, giống như hai người đang nhìn nhau thâm tình, sau đó lại chụp được cảnh Lê Khải Liệt xuất hiện ở nơi gần nhà Vu Duy Thiển, điều này càng tạo hiệu ứng chấn động.

Viên đạn và ám sát, cùng với người bạn bí mật, hai tiêu đề.

Vu Duy Thiển cảm thấy đau đầu đối với các báo đài đơn phương nhận định bọn họ là bạn thân, nhưng Jasmine lại cao hứng đến mức đập bàn liên tục để tỏ rõ sự vui sướng của nàng.

"Boss! Hắn đến! Hắn đến!"

Đã sớm tin tưởng Lê Khải Liệt sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, Vu Duy Thiển thở dài mà quát to Jasmine đang hưng phấn, "Câm miệng."

"A!" Che miệng của mình lại, Jasmine từ cửa sổ nhìn ra ngoài.

Y2K ở lại trước cửa siêu thị, bị người đưa đến cục cảnh sát vẫn còn chưa lấy về, Lê Khải Liệt mở cửa bước xuống từ một chiếc Ferrari màu đỏ, băng nhanh qua đường, đứng trước cửa quán bar.

Hắn rêu rao như vậy tuyệt đối là cố ý, Vu Duy Thiển phi thường khẳng định.

"Muốn rượu gì?" Hỏi một câu giống như đối với tất cả khách hàng, Vu Duy Thiển đứng phía sau quầy bar quan sát vị khách của hắn.

Phía sau Lê Khải Liệt có rất nhiều người, phóng viên khắp nơi cùng với fan hâm mộ ca nhạc, lúc này Lê Khải Liệt còn dẫn theo hai tên vệ sĩ, là người da trắng gốc Tây Ban Nha, biểu tình cứng ngắc đang ngăn lại đám người thiếu chút nữa đã dũng mãnh xông vào quán bar, bọn họ phụ trách duy trì trật tự.

"Không cần rượu, chỉ muốn ngươi." Tựa hồ không biết lời nói của hắn sẽ dẫn đến hiểu lầm như thế nào, Lê Khải Liệt nói rất rõ ràng, tiếng hít sâu ở xung quanh vang lên, khi Vu Duy Thiển nhíu mày hoài nghi thì Lê Khải Liệt ấn xuống bờ vai của hắn, "Ta muốn ngươi giúp ta một việc."

"Ta không thích nam nhân." Vu Duy Thiển mỉm cười, đôi mắt phía sau gọng kính đầy cao ngạo lãnh liệt. Nam nhân ngồi trước quầy bar nhếch môi, khinh thường nhướng mi, "Ta cũng vậy."

Ầm, sau đó mấy giây, hắn đụng vào quầy bar, môi bị đối phương hôn xuống, đầu lưỡi của Lê Khải Liệt tiến vào trong khoang miệng của hắn, xung quanh vang lên những tiếng bấm phím chụp hình ở trước cửa.

Miệng mũi tràn ngập mùi hương nữ nhân lưu lại trên người của đối phương, nhưng so sánh với điều này thì hơi thở đầy nam tính ập vào mặt mới chính là điểm khiến người ta không thể khinh thường, hương vị mang tính xâm lược theo động tác tiến vào khoang miệng, xúc cảm dần dần trở nên sâu sắc, Vu Duy Thiển thoáng chốc lui về phía sau nhưng cổ tay phải của hắn đã bị giữ chặt, cánh tay của Lê Khải Liệt áp chế toàn bộ bả vai của hắn.

Cách quầy bar, hắn nheo mắt một cách nguy hiểm, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt quỷ bí trên khuôn mặt được phóng đại, màu tro lục lạnh như băng, cuồng nhiệt như hỏa, đầu lưỡi của hai người chạm nhau, nước bọt trong miệng được trao đổi. Vu Duy Thiển không phải không có kinh nghiệm hôn môi cùng đồng tính, nhưng lúc đầu vẫn không thể thích ứng với nụ hôn này.

Lê Khải Liệt hôn rất trực tiếp, mang theo dã tính nguyên thủy mà khiêu khích, liếm mút bờ môi của hắn, sau đó lại cuốn lấy đầu lưỡi của hắn. Hắn chỉ có thể phản kích, chẳng qua là một nụ hôn mà thôi, hắn sẽ không tính toán chi li đối phương là nam hay nữ.

Đè ép bờ môi của Vu Duy Thiển, kỹ xảo hôn sâu của Lê Khải Liệt khiến khoang miệng của hắn nóng lên, lúc này hắn không thể không thừa nhận đối phương rất am hiểu về phương diện này, từng giây trôi qua, tiếng bấm máy chụp hình ở trước cửa cơ hồ không hề tạm dừng, chờ đến khi Vu Duy Thiển phục hồi tinh thần, phát hiện bàn tay của Lê Khải Liệt đã vòng qua sau lưng hắn, ngón tay đang cọ sát ngay sau cổ của hắn.

Đầu ngón tay hơi lạnh, nhẹ nhàng cọ sát trên làn da.

Một cảm giác run sợ bùng nổ, hắn đột nhiên dùng sức, Lê Khải Liệt bị Vu Duy Thiển đẩy ra, vừa liếm môi vừa tựa vào quầy bar bên cạnh, trong mắt tựa hồ có một chút bất ngờ, nhưng chỉ trong khoảnh khắc liền khôi phục biểu tình vốn có, "Cảm giác của ta không tệ, còn ngươi?"

Giọng nói thì thầm giữa hai người, ngữ âm hoa lệ ám muội, Vu Duy Thiển lui ra phía sau, lấy tay lau đi nhiệt độ và sự ướt át trên môi.

P/S: Bác màu quá nha, hết con Y2K đến con Ferrari, bác khoe mẽ để đi cua vợ sao. Bạn đang ?

Mà rõ ràng rồi nha, vụ ở siêu thị không phải ám sát chồng mà là ám sát vợ:>

11. Chương 11: Hiệu Ứng Chấn Động

Hai người tách ra, tiếng huýt gió liên tục nổi lên tứ phía, thủy chung không dừng lại, nhưng thân là nhân vật chính mà Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt lại như người ngoài cuộc, một người với vẻ mặt lạnh lùng dường như có một chút đăm chiêu, một người thì tràn ngập hứng thú.

Ánh mắt phía sau tròng kính vô cùng sắc bén, Vu Duy Thiển bắt đầu suy nghĩ sâu xa đến hàm ý đằng sau hành động này của Lê Khải Liệt. Lê Khải Liệt không điên cuồng đến mức ở ngay tình cảnh như vậy mà làm ra chuyện này khiến người ta hiểu lầm.

Còn Lê Khải Liệt thì lại cảm thấy hứng thú, theo phản ứng mới vừa rồi thì đối phương cũng là cao thủ, nhưng tựa hồ đã quá lâu không thân cận với người khác như vậy, ngay từ đầu lại quên mất phản ứng, mà sau đó vô luận là kháng cự hay là đáp lại thì đều có một loại chừng mực tinh tế, tựa như bản chất của mình, Vu Duy Thiển thủy chung bảo trì khoảng cách với thế giới bên ngoài.

Một nụ hôn duy trì hơn mười giây ở trong quán bar vốn là chuyện rất bình thường, nhưng hai nhân vật chính là nam nhân mà lại xuất sắc như thế càng làm cho nụ hôn tạo hiệu ứng chấn động và mang đến không ít tiếng thét chói tai, đặc biệt một trong hai người nam nhân lại là Lê Khải Liệt.

Trong thành phố mà quan hệ đồng tính không khiến người ta phải lườm nguýt, không ai sẽ vì hai người nam nhân hôn nhau mà ngạc nhiên, nhưng nếu một trong hai nhân vật chính là Lê Khải Liệt thì sẽ hoàn toàn bất đồng, Miracle Leo luôn có hàng tá nữ nhân lượn lờ xung quanh, hắn chưa từng biểu hiện có khuynh hướng thích nam nhân!

Quán bar sôi sục, Jasmine sắp ngất, những vị khách xung quanh lớn tiếng đập bàn reo hò, tiếng huýt sáo và vỗ tay không ngừng vang lên, phóng viên bên ngoài cảm thấy chính mình đã thành kẻ điên, bằng không thì ắt hẳn gặp phải ảo giác, bọn họ lại có thể chụp được trực tiếp cảnh Miracle Leo cùng một người nam nhân hôn môi? (hình như có hủ nữ trong đó)

Các phóng viên ngoài cửa trở nên điên cuồng, ra sức vọt vào quán bar, ánh đèn loang loáng cùng microphone chật ních hết thảy không gian xung quanh quầy bar, Vu Duy Thiển xoay người ra sau, đẩy ra đám người đang vây quanh hắn, không biết đây là lần thứ mấy có người hỏi hắn quan hệ giữa hắn và Lê Khải Liệt là gì, hắn chỉ cười lạnh rồi quay đầu lại,

"Các ngươi có thể hỏi hắn, ta cũng muốn biết đáp án."

Nói xong câu đó, nhân vật chính gây nên một trận gió lốc đang cầm lấy chiếc áo choàng treo ở một góc, sau đó đẩy ra cửa quán bar mà rời đi, dường như không hề liên quan đến hết thảy những gì đang xảy ra ở nơi này.

Thoát khỏi hỗn loạn, Vu Duy Thiển bước đến đầu phố, mấy ngày nay mưa dầm liên miên, chỉ thỉnh thoảng mới trời quang mây tạnh, hắn kéo cao cổ áo, bước nhanh về nhà trước khi mưa trở nên nặng hạt, phía trước bỗng nhiên có cái gì đang chạy tới, ngay cả tạm dừng cũng không có, trực tiếp bổ nhào vào lòng hắn.

"Wirth! Người là tên hỗn đản!" Một cô gái nho nhỏ ngẩng đầu lên, ước chừng mười hai mười ba tuổi, mái tóc xoăn màu nâu vàng dài đến vai, nàng dùng ngữ khí trách cứ để nói chuyện, tựa như đang trách bạn trai.

"Vivian, ngươi đã đến, như vậy chuyện lần trước quả nhiên…" Đem cô gái ở trong lòng đặt xuống đất, Vu Duy Thiển nhìn xung quanh một chút.

"Chuyện trước cửa siêu thị sao? Quả thật là đám người kia làm, bọn họ còn chưa hết hy vọng." Cô gái nắm lấy tay hắn, vô cùng thân thiết mà giật nhẹ, "Yên tâm, xung quanh không có người của bọn họ, ta đã kiểm tra."

Nghe nàng nói như vậy, vẻ mặt của Vu Duy Thiển trở nên trầm tĩnh, nếu xung quanh có địch nhân thì người đầu tiên phát hiện nhất định là tiểu hài nhi có nụ cười như thiên sứ này, mà không phải là hắn.

"Vì sao lại nói ta là hỗn đản? Ta tự nhận chưa từng làm chuyện gì khiến đại tiểu thư ngươi tức giận." Biểu tình trở nên nhu hòa, Vu Duy Thiển sờ đầu của nàng, nàng kháng cự mà ngẩng đầu lên, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, hắn biết rất rõ nàng ghét nhất bị người khác làm như vậy!

Bị nàng dùng ánh mắt lên án nhìn mình, Vu Duy Thiển cười nhạt mà buông tay, lúc này Vivian mới dừng lại cước bộ, hướng qua ngã tư đường, cùng Vu Duy Thiển nhìn về phía quán bar, "Ngươi không phải không thích nam nhân hay sao? Vì sao lại để cho ta nhìn thấy một màn vừa rồi? Ngươi hưởng thụ nụ hôn kia!"

Nàng dậm chân, trong lời nói tràn đầy ủy khuất không cam lòng. Hiển nhiên cảnh tượng chấn động vừa rồi, không riêng gì người trong quán bar nhìn thấy mà người đi đường trải qua bên ngoài quán bar cũng có không ít người từ cửa sổ nhìn thấy. Vivian luôn ở một nơi bí mật gần đó lén lút quan sát hắn thì lại càng nhìn thấy rành mạch.

Mưa phùn hạ xuống, những hạt mưa rải rắc trên áo choàng của hắn, hắn đứng ở góc đường, ánh mắt cùng một người nam nhân ở phía bên kia ngã tư chạm vào nhau, người nọ dựa vào chiếc xe thể thao, mái tóc đỏ rối tung trên vai, áo khoác da màu đen cùng bông tai bạch kim, cho dù đứng trong đám đông, cơ hồ bị phóng viên vây quanh nhưng vẫn rực rỡ nổi bật khiến người ta ngay lập tức có thể phát hiện sự tồn tại của Lê Khải Liệt.

Lê Khải Liệt rất hợp với màu đỏ và màu đen, tựa như hắn làm cho người ta bị ấn tượng, vô luận là thích hắn hay chán ghét hắn, hắn luôn làm cho người ta có ấn tượng phi thường đặc biệt, giống như tình cảnh hiện tại, Vu Duy Thiển có thể xác định vô luận trải qua bao nhiêu năm thì bản thân mình nhất định sẽ không quên.

Thân ảnh đứng lặng chỉ vài giây ngắn ngủi dường như khiến cho Lê Khải Liệt chú ý, hắn nghĩ rằng Vu Duy Thiển đã đi xa, không ngờ vừa ra cửa thì liền nhìn thấy Vu Duy Thiển đứng ở góc đường, bên cạnh hắn còn có một bé gái, có vẻ rất thân cận với hắn. Bọn họ có quan hệ gì?

Đẩy ra đám phóng viên vây quanh, hắn ngồi vào trong xe, châm một điếu thuốc, chiếc xe thể thao phóng vút đi.

Trở lại công ty của người đại diện, Owen nhìn thấy Lê Khải Liệt tiến vào, lập tức đi qua, "Liệt! Ngươi đang nghĩ cái gì? Người nam nhân kia không dễ trêu chọc, vì sao ngươi không chọn người nào khác mà nhất định phải tìm hắn?"

Một quyển tư liệu được ném trên bàn, biểu tình của Owen rất kỳ lạ.

Lê Khải Liệt thuận tay mở ra, phát hiện ngoại trừ trang đầu tiên thì những trang khác đều là trống rỗng, "Như thế nào? Nguồn tin của ngươi cũng có lúc điều tra không ra kết quả?"

Nghe thấy hắn giễu cợt, Owen nhíu mi lại rồi đi vài bước, "Ngươi có biết đây là ý gì hay không, nếu là người bình thường thì làm sao lại không thể tra ra được tư liệu."

Họ tên: Vu Duy Thiển, Wirth

Giới tính: Nam

Chiều cao:1.84m

Màu tóc: Đen

Màu mắt: Đen

Khuynh hướng giới tính: Không rõ

Tuổi: Không rõ

Quốc tịch: Không rõ

"Hắn là người Trung Quốc." Nhìn đến chỗ này, Lê Khải Liệt lật ra những trang sau, phía sau chỉ toàn "Không rõ".

Owen gật đầu, "Hắn là người Trung Quốc nhưng bên điều tra phát hiện khẩu âm của hắn có chứa một chút giọng Anh chuẩn, ắt hẳn đã từng ở Anh Quốc, nói không chừng còn có quốc tịch Anh, đoán về khuynh hướng giới tính của hắn thì xung quanh của hắn không có nữ nhân cũng không có nam nhân, hắn chỉ ở một mình, ngay cả vật nuôi cũng không có."

"Ở trên người hắn, mỗi một manh mối đều quá ít, điều tra không ra được điểm gì, ta chỉ biết một người có lai lịch như vậy thì tuyệt đối không đơn giản, ngươi ắt hẳn cũng nhìn thấy, điệu bộ của hắn cầm súng rất lão luyện."

Owen bổ sung xong, Lê Khải Liệt ném lấy quyển phế vật xuống bàn, "Phải không?" Vừa hút thuốc vừa ngồi xuống, hắn đem hai chân đặt trên chiếc bàn làm việc, khuôn mặt như một bức tượng điêu khắc bằng cẩm thạch bị bóng tối che phủ dưới ánh đèn.

"Đừng, ta van ngươi đừng tùy tiện lộ ra vẻ mặt này!" Owen vừa vỗ trán vừa ai thán, "Ngươi cũng biết không ai có thể miễn dịch đối với ngươi, cho nên đừng lộ ra vẻ mặt đó với ta, cũng đừng tùy tiện phóng xạ điện lực của ngươi, chẳng lẽ ngươi muốn tiếp tục bị fan hâm mộ điên cuồng ám sát?"

"Owen, ta chưa làm cái gì cả, ta mới là người bị hại." Lê Khải Liệt nhướng mi, đem điếu thuốc ấn xuống gạc tàn có hình cái tẩu.

Owen thu hồi tầm mắt, chỉ có thể thở dài. Có người vô luận làm chuyện gì khác thường cũng sẽ không cảm thấy quá phận, thậm chí sẽ cảm thấy đương nhiên, Lê Khải Liệt chính là người như thế, "Chuyện lần này náo loạn khiến toàn bộ công ty đều vì ngươi mà bị chi phối, hôm nay nụ hôn của ngươi và Vu Duy Thiển chỉ cần lên báo thì nhân viên trong công ty lại bận rộn, nhân sự sẽ không đủ, ngươi ký hợp đồng với công ty là vì muốn tìm người thu dọn cục diện rối rắm cho ngươi!"

Đối với việc Owen oán giận, Lê Khải Liệt chỉ nhún vai đáp lại, "Vậy ngươi có thể để công ty chấm dứt hợp đồng với ta."

"Điên hay sao mà chấm dứt hợp đồng với ngươi, ta rất vất vả mới thành lập được công ty, không muốn cứ như vậy mà bị hủy đi." Trên khuôn mặt âm nhu của Owen lộ ra sự khôn khéo của một kẻ đã được rèn luyện lăn lộn trong làng giải trí một thời gian, "Bất quá ta nói thật, chuyện lần này nhất định sẽ ầm ĩ rất lớn, ngươi xác định làm như vậy là đúng?"

"Còn có chuyện gì so với một vụ bê bối có tính chất chấn động thì càng dễ dàng làm cho người ta quên đi chuyện trước đó?" Lê Khải Liệt dựa vào ghế sô pha, biểu tình tựa như sắp bắt đầu một trò chơi thú vị.

"Nhưng đối tượng mà ngươi lựa chọn…" Owen nhìn hắn một cách có thâm ý, hướng hắn chớp mắt vài cái, "Ngươi sẽ không diễn giả thành thực chứ? Cho dù Vu Duy Thiển là nam nhân nhưng hắn cùng loại với ngươi, ngươi hiểu chứ? Hắn rất mê người."

Owen dùng ngữ khí tán thưởng để khen ngợi, hắn nói cùng loại là ý chỉ Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt cùng có một loại khí chất khác người. Lấy ánh mắt chuyên nghiệp để quan sát, một người nghệ sĩ có thể nổi tiếng hay không cũng không phải toàn bộ quyết định bởi vì tướng mạo của hắn, mà điểm quyết định chính là cảm giác tổng thể hắn gây cho người ta, hắn có thể dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của công chúng hay không.

Lê Khải Liệt chính là hào quang, còn Vu Duy Thiển….

"Ngươi không cảm thấy rằng hắn rất thần bí hay sao? Hắn thật đặc biệt, hắn cùng ngươi tranh chấp đối lập nhưng hắn vẫn luôn kiềm chế, hắn ở một cự ly cách xa thế giới bên ngoài, ngươi hiểu hay không? Trên người của hắn có một loại….khí chất cổ điển." Owen cực lực muốn biểu đạt cảm giác của mình, mặt mày hớn hở mà miêu tả.

"Kiềm chế? Ngươi thấy ta và hắn giao thủ, ngươi gọi đó là kiềm chế?" Lê Khải Liệt không thể gật bừa với ý kiến của Owen, hắn buông chân xuống rồi ngồi thẳng, như cười như không nhìn Owen, "Ngươi mê hắn, Owen."

"Ta không phủ nhận, bất quá ta cũng nhìn ra được hắn không phải cùng loại với ta." Nhún vai một cách đáng tiếc, Owen thở dài, nghiến răng nghiến lợi nhìn Lê Khải Liệt, "Đầu tiên là ngươi, sau đó là hắn. Vì sao nam nhân nào mà ta thích cũng đều yêu nữ nhân, nơi này rõ ràng là thành phố của tự do cơ mà!"

Lê Khải Liệt lại cầm lấy một điếu thuốc, "Đây là chính ngươi tự lựa chọn, ai bảo ngươi tự thề rằng không tìm người trong giới."

"Ta chỉ không muốn làm cho sự tình phức tạp, ta không thiếu bạn tình, cái ta muốn là một người có thể ở bên cạnh ta."

Owen là người đồng tính, tại thành phố tràn ngập đủ loại màu da, tràn ngập đủ loại văn hóa, dung nạp hết thảy, hắn lại không thể tìm được một người tâm đầu ý hợp, có lẽ đã gặp qua quá nhiều nam nhân có phẩm chất ưu tú khiến cho khẩu vị của hắn trở nên khắc khe. Sau khi oán giận xong, biểu tình của Owen lại trở nên nghiêm túc.

"Liệt, ta hỏi ngươi một lần nữa, ngươi thật sự muốn làm như vậy? Ngươi có thể sẽ tự hủy chính mình, những vụ bê bối nhan nhản xung quanh ngươi, hiện tại lại trêu chọc Vu Duy Thiển, nếu hắn bình thường thì không

sao, nhưng nếu hắn là người ưu tú thì truyền thông sẽ theo đuổi không bỏ, ngươi đùa giỡn với nữ nhân xong lại chuyển sang nam nhân, ngươi có biết những người khác sẽ nhìn ngươi bằng cặp mắt gì hay không?"

Không vượt ngoài dự kiến của Owen, sau khi nghe xong những lời của hắn, Lê Khải Liệt vẫn giữ nguyên bộ dáng thờ ơ, "Ngoại trừ ta, lần này bọn họ sẽ cảm thấy hứng thú đối với một nam nhân vật chính khác, ta đạt được mục đích của mình, không có gì là không tốt."

Hàng lông mày nhướng lên thành một góc độ sắc bén, dưới đáy mắt kiệt ngạo di chuyển hào quang u ám, khi Lê Khải Liệt cười rộ lên so với không cười càng có cảm giác áp bách, Owen chỉ biết ngậm miệng.

Công ty truyền thông này tuy rằng là do hắn lập ra nhưng con ách chủ bài lại không nằm trong phạm vi khống chế của hắn, các cổ đông cũng hoàn toàn bó tay với Lê Khải Liệt.

"Được rồi, ta thỏa hiệp, bất quá đừng trách ta không nhắc ngươi, hiện tại ngươi đang nổi tiếng, cho nên làm cái gì cũng được, một khi bị giới truyền thông vứt bỏ, đến lúc đó mặc kệ ngươi làm cái gì thì cũng sẽ trở thành tin tức tiêu cực. Ngươi đang mạo hiểm, lấy sự nghiệp của mình ra mạo hiểm." Giơ hai tay lên, Owen tỏ thái độ đầu hàng đối với Lê Khải Liệt.

"Ta biết ta đang làm cái gì." Lấy ra chai rượu từ trong tủ đựng rượu, chất lỏng trong suốt được đổ vào chiếc ly thủy tinh, Lê Khải Liệt bỗng nhiên nhớ đến ánh mắt của người nào đó, cũng trong suốt lãnh liệt tựa như rượu trong chiếc ly này.

12. Chương 12: Quan Sát Trong Gara

Sau một ngày Lê Khải Liệt ở trước mặt mọi người hôn Vu Duy Thiển, trên thực tế chưa đến một ngày thì một đoạn video clip đã được lan truyền khắp internet.

Nhân vật chính trong đoạn clip là hai nam nhân xuất sắc, góc độ hoàn mỹ, ánh sáng vừa đủ, trước khi báo chí và tạp chí còn chưa kịp đăng tin thì đoạn clip này đã được lồng nhạc nền, hiệu quả cực giống cảnh trong phim.

Mặc dù chỉ ngắn ngủi hơn mười giây nhưng đoạn clip đã được lan truyền với tốc độ của ánh sáng.

Khi Vu Duy Thiển bước ra khỏi nhà, nghênh đón hắn chính là một làn sóng phóng viên chen chúc mà đến.

Nhà của hắn cách quán bar không xa, trước cửa đã bu đầy người. Dự đoán được hành vi của Lê Khải Liệt sẽ mang đến phiền phức cho hắn nên hắn đã sớm đóng cửa kinh doanh quán bar, sau khi gọi điện báo Jasmine không cần đi làm, hắn định ra khỏi nhà, không ngờ chờ ở trước cửa nhà là một bầy phóng viên mang theo cảm xúc tràn đầy kích động, ngoại trừ như vậy thì còn có một điều kinh hỉ khác.

Chiếc thể thao mui trần màu đỏ rực từ xa xa phóng đến, dừng trước cửa nhà hắn, đột phá vòng vây của đám phóng viên, nam nhân trong xe ngoắc tay với hắn, "Lên xe."

"Leo! Nụ hôn trước kia có đại biểu điều gì hay không? Vị này là bạn thân của ngài hay là có quan hệ gì khác? Những người bạn gái trước kia của ngài đâu? Ngài không còn yêu các nàng hay sao?"

"Ngài có phải là lưỡng tính hay không?"

"Xin hỏi có phải ngài là người yêu của Leo hay không?"

"Khi bị ám sát ở buổi hòa nhạc là ngài cố ý chạy đến quán bar hay sao? Như vậy không phải trùng hợp, ngài là vì muốn gặp ngài Wirth?"

Các phóng viên đều giơ microphone, nhiếp ảnh gia không ngừng chụp và quay phim hai người, liên kết hết thảy manh mối với nhau, tình tiết vụ việc rất nhanh được hình thành trong đầu các phóng viên. Chàng ca sĩ bị thương ở trên sân khấu, khi trọng thương là lúc muốn gặp người mà mình yêu nhất, hơn nữa bởi vì bị thương nên không hề che giấu mối tình này.

Hoặc là lần này ngoài ý muốn làm cho Miracle Leo phát hiện mị lực của nam nhân, bắt đầu nảy sinh hứng thú đối với đồng tính, về sau danh sách săn người đẹp của hắn không chỉ có nữ nhân mà có lẽ còn có rất nhiều nam tinh sẽ cảm thấy vui vẻ cũng không chừng. (nam tinh=ngôi sao nam)

Không bận tâm đến những câu hỏi của các phóng viên, Vu Duy Thiển mở ra cửa xe, ngữ điệu tràn đầy nguy hiểm, "Tốt nhất là ngươi cho ta một lời giải thích."

Ầm, cửa xe đóng lại, Lê Khải Liệt đột nhiên tiến đến tựa như một kỵ sĩ giải cứu hoàng tử, chiếc xe thể thao mui trần màu đỏ phóng đi trước tầm mắt của mọi người, lưu lại vô số phán đoán và suy nghĩ mơ hồ.

Lê Khải Liệt phóng xe rất nhanh, hắn thích hưởng thụ cảm giác của tốc độ, Vu Duy Thiển ngồi bên cạnh không hề nói một tiếng, mái tóc bị gió hất ngược ra sau, nhìn thấy một tòa biệt thự ở xa xa, "Nơi ngươi ở thực đặc biệt."

Nhờ Jasmine mà hắn có thể nhận diện tòa biệt thự của Lê Khải Liệt trong thành phố này, có thể là cuồng vọng cũng có thể là vì không ở nơi này thường xuyên, nên Lê Khải Liệt căn bản không thiết lập quá nhiều biện pháp bảo vệ an ninh, từ bên ngoài nhìn vào tòa biệt thự thì cảm giác có một chút trống trải.

Đến nơi, Lê Khải Liệt lái xe vào gara, "Không có nơi nào an toàn hơn nơi này, ở những nơi khác sẽ có phóng viên, chắc ngươi cũng không muốn bị tóm lấy?"

Ngữ thanh trầm thấp quanh quẩn trong không gian càng tỏ ra sự ngang ngược rõ ràng, tuy là nghi vấn nhưng không có ý muốn hỏi, vì Lê Khải Liệt đã tự mình làm ra quyết định này. Hắn đóng lại cửa gara, dựa vào chiếc xe thể thao.

Nếu lúc này có người nhìn thấy tình cảnh như vậy thì sẽ cảm giác có một chút bất thường. Sau khi cưỡng hôn một người nam nhân, lần thứ hai gặp mặt lại đưa người nọ tiến vào gara của mình, chuyện này rất khó làm cho người ta không đi liên tưởng sâu xa, nhưng Vu Duy Thiển cũng không nghĩ rằng chính mình lại có mị lực lớn như vậy, chỉ sau một nụ hôn có thể làm cho một người nam nhân thay đổi khuynh hướng giới tính.

Không muốn làm ra suy đoán một cách vô vị, Vu Duy Thiển thẳng thắn hỏi Lê Khải Liệt, "Chẳng lẽ ngươi thật sự cảm thấy hứng thú đối với ta? Nếu đúng thì đáp án của ta vẫn là như trước." Ánh mắt khinh miệt lãnh đạm, thực dễ làm cho người ta bị cái loại ánh mắt này vùi dập tan tác.

Lê Khải Liệt khoanh tay ung dung đứng trước mặt Vu Duy Thiển, "Ngươi quả thật rất mị lực, cảm giác hôn ngươi cũng rất thích thú, bất quá ta tìm ngươi không phải vì chuyện này, đương nhiên…" Hắn dừng lại một chút, lộ ra một nụ cười, "Ta cũng không ngại làm thêm một lần nữa."

"Đừng vô nghĩa, có việc gì thì cứ nói thẳng." Vu Duy Thiển không có nhiều hứng thú nói chuyện với đối phương, nụ hôn lần trước không phải đề tài mà hắn thích nhắc đến.

"Như thế nào? Không quen?" Lê Khải Liệt nhìn thoáng qua biểu tình đứng yên bất động của Vu Duy Thiển, "Hay là không quen cùng nam nhân?"

Lê Khải Liệt ám chỉ nụ hôn kia, đôi mắt tro lục lộ ra ý cười, độ cong trên khóe miệng có nhuệ khí sắc bén, ánh mắt của hắn luôn mang theo điện lực.

"Không quen với bất luận kẻ nào." Vu Duy Thiển trả lời rất lãnh đạm, tựa như ánh mắt phía sau tròng kính của hắn, lớp thủy tinh lạnh lẽo thỉnh thoảng lóe lên trong gara u ám, không khí yên lặng bắt đầu trở nên oi bức.

"Vậy tốt nhất ngươi nên bắt đầu quen dần đi là vừa." Lê Khải liệt đột nhiên đến gần, Vu Duy Thiển bị Lê Khải Liệt dùng lực đẩy mạnh, sau lưng chạm vào cửa gara, hơi thở nam tính quen thuộc lại một lần nữa ập vào mặt. Khi hắn đang cảm thấy kinh ngạc vì tốc độ của đối phương thì tựa hồ nhìn thấy một chút tia sáng màu xanh lục âm u lóe qua trong bóng đêm, chưa kịp cẩn thận phân biệt có phải nó xuất phát từ ánh mắt của Lê Khải Liệt hay không thì bờ môi nóng rực liền đoạt đi lực chú ý của hắn.

Làn môi bị cọ sát không có một kẻ hở, sau đó là bị bắt phải nghênh đón đầu lưỡi muốn xâm nhập, cướp đi hết thảy hô hấp trong phế quản của hắn. Vu Duy Thiển cảm thấy nổi giận vì hành vi vô lễ lần thứ hai của đối phương, hắn tung nắm đấm đánh trúng hàm dưới của Lê Khải Liệt.

Lê Khải Liệt rút lui vài bước, một đấm này của Vu Duy Thiển không hề lưu tình, theo biểu tình trên mặt của đối phương thì xem ra là rất đau, Vu Duy Thiển lạnh lùng nhìn Lê Khải Liệt, "Rốt cục ngươi muốn thế nào?"

Lau đi vết máu bên khóe miệng, Lê Khải Liệt nhếch môi một chút. Không ai có thể giống như hắn, có thể vừa lộ ra một chút thô bạo tà khí mà vẫn có thể bảo trì vẻ mỹ cảm của sự ngang ngược và làm càn, hắn tựa hồ nở nụ cười, "Ra tay đủ tàn nhẫn, bất quá ta rất xác định mới vừa rồi ngươi thật sự hưởng thụ."

Cổ áo chỉ trong nháy mắt bị nắm chặt, Vu Duy Thiển đẩy ngã Lê Khải Liệt lên phần động cơ xe, "Đừng thách thức tính nhẫn nại của ta, ta không muốn đùa với ngươi."

"Ngươi muốn xem là trò chơi cũng được, nếu đối tượng là ngươi thì ta rất mong chờ khi nào trò chơi chính thức bắt đầu." Lê Khải Liệt tựa hồ là cố ý nói một cách ám muội, quả thực tựa như đang cố ý chọc giận đối phương. Hắn nhớ rõ bộ dạng của Vu Duy Thiển khi động thủ với hắn, Vu Duy Thiển như vậy so với hiện tại sinh động hơn nhiều.

Vu Duy Thiển cũng phát hiện Lê Khải Liệt đang cố ý khiêu khích, nhìn Lê Khải Liệt một cái, áp chế buồn bực trong lòng, nâng tay sửa lại quần áo bị xộc xệch, vẫn là chiếc áo choàng sậm màu cùng áo len và áo sơ mi nhạt màu, sau khi chỉnh trang ngay ngắn, cảm giác khoảng cách lại quay trở về trên người của hắn.

"Lê Khải Liệt, mặc kệ ngươi muốn lợi dụng ta để làm cái gì, đừng đem ta dính líu vào chuyện của ngươi, ngươi không gánh nổi hậu quả đâu." Lúc này là cảnh cáo, sửa sang lại quần áo ổn thỏa, Vu Duy Thiển khôi phục vẻ ngoài nhã nhặn tuấn tú, thái độ của hắn phi thường nghiêm túc mà lại cẩn thận.

Lê Khải Liệt chăm chú nhìn Vu Duy Thiển vài giây, "Đã quá muộn, ngươi tưởng rằng giới truyền thông sẽ bỏ qua cho ngươi? Cho dù ngươi không muốn thì cũng đã bị kéo vào." Lê Khải Liệt trả lời không hề che giấu, cả hai đều là người thông minh, bởi vì một lý do mà khiến hắn phải dùng nam nhân để tạo ra một vụ bê bối, nhằm tung hỏa mù.

Lê Khải Liệt không nói rõ nhưng Vu Duy Thiển cũng có thể đoán được một ít, hắn không phải không biết phương thức hoạt động của giới truyền thông, lúc này bất quá chỉ để chứng minh suy đoán của hắn là đúng.

"Vì sao ngươi chọn ta? Ngươi muốn trả thù?" Đã đến lúc này không cần tất yếu phải quanh co.

"Nếu muốn chọn một người, đương nhiên phải chọn người nào khiến mình cảm thấy hứng thú, huống chi ngươi là người thích hợp nhất để lựa chọn." Dung mạo, ngôn hành, khí chất, theo tất cả các phương diện mà nói thì Vu Duy Thiển là người thích hợp nhất, tựa như lời của Owen, Vu Duy Thiển có một lực hấp dẫn đặc biệt.

Lê Khải Liệt trả lời thực thẳng thắn nhưng bốn chữ cảm thấy hứng thú của hắn không giống như nghĩa đen, ít nhất là từ biểu tình trên mặt của hắn thì bốn chữ cảm thấy hứng thú này cũng không mang đến cảm giác làm cho người ta khoái trá, người nào nghe xong bốn chữ này thì ắt hẳn phải vì thế mà đề cao cảnh giác.

"Có phải ta nên tỏ vẻ vinh hạnh đối với điều này hay không?" Bên trong giọng nói trào phúng mang theo sự khó chịu, âm điệu của Vu Duy Thiển càng lúc càng lạnh lùng.

Sau khi quen với bóng tối, hắn có thể rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt và hình dáng của Lê Khải Liệt, đôi mắt tro lục trong bóng tối đang chăm chú nhìn hắn, lười nhác dựa vào trên phần động cơ xe, cảm giác uy hiếp và bản tính xâm lược hiển lộ hoàn toàn không hề bỏ sót trên thân người nam nhân này.

"Mở cửa." Chuyển mắt, Vu Duy Thiển xoay người, không muốn tiếp tục nói đến vấn đề vô nghĩa như vậy.

Tiếng bước chân vang vọng trong gara, Lê Khải Liệt nhìn bóng dáng của Vu Duy Thiển, khẽ liếm khóe miệng bị thương, đầu lưỡi nếm được hương vị máu tươi.

Cửa gara từ từ dâng lên, trong âm thanh của tiếng bánh răng, Vu Duy Thiển nghe được lời nói truyền đến từ sau lưng, "Vừa rồi ngươi có cảm giác?"

"Cái gì?" Dừng lại cước bộ.

"Ta nói, khi ta hôn ngươi, ngươi dường như rất hưng phấn." Ngữ điệu chậm rãi, giọng nói đầy sức hút có một chút hứng thú, "Ta đã từng nghĩ đến việc ngươi có tổng cộng bao nhiêu tình nhân, không ngờ..."

Lời nói chưa dứt càng lưu lại nhiều ý tứ sâu xa, Lê Khải Liệt vì nụ hôn vừa rồi mà cảm thấy bất ngờ, người nam nhân này nhìn bề ngoài có vẻ lạnh lùng nhưng lại dễ dàng bị hắn khơi mào nhiệt độ, lần trước còn cách quầy bar, lần này hắn có thể xác định sự biến hóa trong miệng của đối phương cùng mạch đập bên cổ nhảy lên rất nhanh.

"Đó là do ngươi ảo giác." Nhìn cửa gara chậm rãi được mở lên, Vu Duy Thiển cũng không quay đầu lại.

"Ta không nghĩ là như vậy."

Những lời này đột nhiên đến gần, mang theo hơi thở nóng rực, Lê Khải Liệt đột nhiên tiến lên ngậm lấy một bên vành tai của hắn. Vu Duy Thiển dùng sức thúc khuỷu tay ra sau, khi sắp đụng vào bụng của Lê Khải Liệt thì vành tai bị cắn một miếng, lực lượng ở khuỷu tay vẫn chưa thả lỏng nhưng lại có một chút tạm dừng, ngay trong khoảnh khắc tạm dừng thì Lê Khải Liệt dùng hai tay ôm lấy thắt lưng của Vu Duy Thiển, bờ môi rơi xuống bên cổ của hắn.

Ngay ở phía sau tai, một dấu vết màu đỏ hình thành theo nụ hôn của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển phục hồi tinh thần, cánh tay mạnh mẽ thúc ra sau, nhưng động tác của người nam nhân ở phía sau còn nhanh hơn hắn một bước. Lê Khải Liệt lập tức buông tay, đồng thời chỉ ra bên ngoài.

Cửa gara mở hơn phân nửa, ánh sáng loang loáng bên ngoài làm cho người đứng trong bóng tối không thể lập tức thích ứng, nheo mắt thấy rõ bên ngoài, Vu Duy Thiển nhịn xuống tiếng mắng trong cổ họng, hắn quay đầu nhìn Lê Khải Liệt, sắc mặt phi thường đáng sợ.

Một đốm lửa lóe sáng trong không khí, Lê Khải Liệt điềm nhiên châm thuốc, tình hình hiện tại cho dù giải thích như thế nào thì cũng không có ai tin.

Mọi người chỉ tin tưởng những gì mà mình tận mắt nhìn thấy.

13. Chương 13: Công Chúa Lydia

Các phóng viên nhìn Lê Khải Liệt chở người nam nhân kia rời đi, bọn họ lập tức bám theo, lại chụp được ảnh hai người ở bên nhau tại gara của Lê Khải Liệt, hai người ở trong gara làm chuyện gì, không cần phải nói cũng có thể hiểu rõ, cũng không cần phải suy đoán, không gian này cũng đủ để người ta liên tưởng đã xảy ra chuyện gì.

Đúng lúc này, phía bên kia có một nữ nhân trẻ tuổi đi đến, các phóng viên thấy nàng thì lập tức bao vây, nàng phát hiện tình hình thì liền xoay người rời đi nhưng đã quá trễ.

"Công chúa Lydia, người đến tìm Leo hay sao?"

Phóng viên đặt nghi vấn, công chúa Lydia là người liên can trong vụ bê bối ầm ĩ nhất gần đây của Lê Khải Liệt, nghe đồn nàng đã tiến đến mức độ sâu hơn, đã dọn vào ở cùng biệt thự với Lê Khải Liệt.

"Ta…."

Làn da màu bánh mật, mái tóc dày uốn xoăn, dáng người nóng bỏng quyến rũ, công chúa Lydia bị các phóng viên bao vây, không ai không nhận thức nàng là một mỹ nữ, vẻ đẹp của nàng giống như hoa hồng dưới ánh mặt trời sau giờ ngọ, vừa tươi đẹp vừa kiều diễm, nhưng giờ khắc này trên khuôn mặt xinh đẹp đã có một chút bối rối, tựa hồ không biết phải làm sao.

Sóng mắt di chuyển, ánh mắt của nàng rốt cục dừng trên người của Vu Duy Thiển, hắn rõ ràng nhìn thấy trong mắt của nàng biểu lộ một sự hiếu kỳ, không phải địch ý mà thuần túy chỉ là hiếu kỳ.

"Có mới nới cũ!" Cơ hồ là khi hai người bốn mắt nhìn nhau thì các phóng viên cũng đã nghĩ ra cái tít giật gân này.

"Lydia, quay về." Lê Khải Liệt cau mày nhìn nàng, dường như có một chút mất hứng, công chúa Lydia cúi đầu rồi bước nhanh vào nhà, không hề nói một câu, càng miễn bàn đến việc trả lời các vấn đề của phóng viên.

Với thân phận của một vị công chúa, Lydia lại nghe lời Lê Khải Liệt như vậy, thật sự khiến tất cả mọi người cảm thấy bất ngờ.

Quốc gia của nàng ở gần Trung Đông, là một đất nước dầu mỏ, tuy có diện tích nhỏ nhưng bởi vì dầu mỏ mà dị thường giàu có và thịnh vượng, Hashim là một quốc gia thuộc đế chế quân chủ, nàng là vị công chúa duy nhất trong nước, là người thừa kế ở hàng đầu tiên của vương vị nước này. Từ khi nàng tự mình đến San Fransico cùng Lê Khải Liệt làm ra vụ tai tiếng ầm ĩ thì không còn thấy nàng xuất đầu lộ diện.

Sau khi Lydia vào nhà, cận vệ của nàng ở phía xa gật đầu đối với Lê Khải Liệt, sắc mặt không hề thay đổi mà đi theo nàng vào trong, đó là một người nam nhân có dáng người khôi ngô, đeo một đồ chụp mắt, bên con mắt còn lại lộ ra đồng tử màu xám tro, giống như một người máy không có tình cảm, trên mặt của hắn quả thật giống như có khắc vài chữ "Người lạ chớ gần".

Bởi vì sự tồn tại của người cận vệ này mà các phóng viên không dám tiếp tục ngăn cản đường đi của nàng, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng ly khai.

Nàng đi vào trong, không phát sinh xung đột với Vu Duy Thiển, chuyện này làm cho người ta có một chút thất vọng.

"Wirth, trước đó ngài đã từng gặp công chúa Lydia hay chưa?"

"Leo, ngài định giới thiệu ngài Wirth như thế nào với công chúa Lydia? Nàng có biết quan hệ của hai ngài hay không?"

Các phóng viên quay ngược lại để phỏng vấn hai nam nhân vật chính, Vu Duy Thiển thản nhiên chuyển hướng đi ra ngoài, các phóng viên không ngừng đặt câu hỏi, liên tục bám theo, khi đến trước cửa thì lại thấy cửa sổ từ trong nhà mở ra, Lydia đứng yên trước cửa sổ, nàng nhìn Vu Duy Thiển, lại nhìn Lê Khải Liệt ở trước gara, bộ dáng thực ngạc nhiên.

"Ta mới biết chuyện của các ngươi, là thật sao?" Nàng hiếu kỳ hỏi như vậy, nhìn không ra có một chút ác ý nào.

Các phóng viên im lặng, nín thở chờ đợi, Vu Duy Thiển ngẩng đầu đáp lại ánh nhìn chăm chú ở bên trên, đối với đôi mắt màu lam ngọc, hắn mỉm cười, "Công chúa thật sự muốn biết?"

Thái độ của hắn thân mật, Lydia cảm thấy thật cao hứng, làn môi như cánh hoa hồng hơi mở ra, đáp lại bằng một nụ cười ngọt ngào, "Đúng vậy, ta muốn biết, ta muốn biết Leo có phải thật sự đổi tính hay không, nếu lần này đối tượng khác biệt thì có thể chung thủy một chút hay không."

Mặc dù ở cùng với Lydia nhưng bên cạnh Lê Khải Liệt vẫn không thiếu bóng dáng của các nữ nhân khác, lời của nàng nghe có vẻ là đang chế nhạo Lê Khải Liệt, nhưng không lộ ra quá nhiều bất mãn.

"Như vậy có lẽ sẽ khiến công chúa phải thất vọng, đối với dã thú ở thời kỳ động dục mà nói thì muốn nó chung thủy là hy vọng xa vời, bất quá ta nghĩ công chúa đã sớm hiểu rõ tập tính của nó." Giống như đang giải thích về một loại động vật nào đó, Vu Duy Thiển trả lời rất nghiêm túc, hắn đẩy lên gọng kính mỏng màu bạc ở trên sóng mũi, động tác tao nhã làm cho lời nói càng lộ ra sự uy quyền, cũng mang theo càng nhiều ý tứ châm chọc.

Phía trên cửa sổ vang lên vài tiếng cười duyên, "Nga! Ngươi nói quá đúng. Ngươi tên là Wirth đúng không? Wirth, nếu ngươi rảnh thì ta muốn mời ngươi vào trong nhà chơi một chút, ta thích cách nói chuyện của ngươi." Tiếng cười của Lydia thập phần sảng khoái, không hề có vẻ giả tạo.

Các phóng viên trở nên hồ đồ, vị công chúa này rốt cục là có tài giấu diếm hay là có dự tính khác, hoặc là thật sự không bận tâm đến việc Lê Khải Liệt có bao nhiêu tình nhân?

"Dã thú thời kỳ động dục?" Nhân vật chính của đề tài bước đến gần Vu Duy Thiển, "Không biết vừa rồi ta có thỏa mãn ngươi không? Cưng yêu?" Lê Khải Liệt dùng tay quấn lấy vài sợi tóc ngay tại bên tai của Vu Duy Thiển, động tác ám muội, nhưng câu hỏi lại làm cho tất cả mọi người đều kích động.

"Thật đáng tiếc, ngươi còn kém xa." Nắm lấy cổ tay của Lê Khải Liệt, lúc này ánh mắt của hai người giao nhau, Lê Khải Liệt nhìn thấy ánh sáng lóe lên từ phía sau tròng kính, Vu Duy Thiển vòng tay qua thắt lưng Lê Khải Liệt, ở trước mặt phóng viên mà hôn lên môi.

Không muốn tùy tiện gia nhập vào cuộc chiến, cũng không có nghĩa là không biết cách phản kích.

Nụ hôn này là từ Vu Duy Khiển chủ động, góc độ nghiêng đầu vừa khớp tránh đi ống kính, Lê Khải Liệt cảm thấy bất ngờ, hắn nhắm mắt lại, lập tức đáp trả kịch liệt, rất có tư thế có qua có lại, trả lại gấp đôi.

Đây không phải là lần đầu tiên, độ ấm trong miệng dung hợp, cơ hồ có thể xem là quen thuộc, Vu Duy Thiển lảng tránh đối phương dây dưa, siết chặt cánh tay vòng quanh thắt lưng của Lê Khải Liệt, nhưng lại không chặt đến mức cho phép thân thể kề sát, đúng như hắn dự liệu, hôn môi cùng Lê Khải Liệt luôn nóng bỏng tựa hồ muốn bốc cháy cái gì đó, người nam nhân này luôn có bản lĩnh mê hoặc người khác, dưới ánh đèn sân khấu hay trước màn ảnh thì đều phát huy một cách nhuần nhuyễn.

Đầu lưỡi cọ sát tăng cao nhiệt độ, đây là một màn kịch, hai người đều vì mục đích riêng mà rất nhập vai, Lydia đứng trước cửa sổ nhìn xuống, lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, tựa hồ rất nghi hoặc, lại có một chút lo lắng.

"Công chúa điện hạ." Cận vệ kéo xuống rèm che, ngăn cản tầm mắt của nàng, "Người tốt nhất không nên lộ diện, phía dưới còn có phóng viên."

"Đúng vậy, phía dưới còn có phóng viên, ta không nên lộ diện." Lydia thở dài rồi chống cằm, nàng vẫn nhìn bức rèm đã được kéo xuống, "Nguyên nhân mà Leo làm như vậy…"

"Người ắt hẳn đã hiểu rõ, công chúa điện hạ."

"Không, ta không hiểu." Lydia kề sát vào cửa sổ, ánh mặt trời chiếu xuống những khe hở của bức rèm, nàng có thể xuyên qua khe hở nhìn xuống dưới, hai nam nhân đã dời môi, vừa rồi không riêng gì là một nụ hôn mà còn là một trận chiến.

Lần đầu tiên gặp mặt trong quán bar đã dẫn đến một trận nổ súng, chiến tranh giữa hai người có một đám đông không liên can ra sức ủng hộ chiến dịch, báo chí tạp chí internet và truyền thông khắp nơi đều đưa tin về tình yêu mới của Lê Khải Liệt, trước mặt công chúa Lydia bị một người nam nhân khác ôm hôn, vụ bê bối lần này còn ầm ĩ mãnh liệt hơn so với mọi người đã dự đoán, hơn nữa bắt đầu càng ngày càng thú vị.

Từ một ông chủ quán bar bình thường, chỉ trong một đêm đã trở thành đối tượng được săn đuổi kịch liệt của giới truyền thông, biểu hiện của Vu Duy Thiển khiến người ta không thể lý giải, hắn đóng cửa quán bar, ngừng kinh doanh vô thời hạn, mà nhà của hắn lại đóng chặt cửa, không nhìn thấy bất luận kẻ nào ra vào, bao gồm cả hắn.

Hắn hoàn toàn mất tích trước mặt giới truyền thông!

Dưới bóng đêm, có tiếng gõ nhẹ bên cửa sổ, phát ra tiếng gõ cộc cộc thanh thúy, người nam nhân ngồi trên ghế sô pha đứng lên mở cửa sổ, một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn nhảy vào trong, trên tay cầm một cái túi lớn, thể tích của túi giấy ước chừng lớn bằng chiều cao của nàng. Nguồn:

Vu Duy Thiển kỳ thật vẫn chưa từng rời khỏi nhà, hết thảy những gì hắn cần đều thông qua Vivian mua dùm, nàng muốn tránh khỏi tầm mắt của mọi người là một chuyện vô cùng đơn giản.

Quần áo, thức ăn, báo chí, sách truyện, tất cả lần lượt được lấy ra từ túi giấy, cơ hồ chất đầy toàn bộ sô pha, "Ngươi muốn từ nay về sau ẩn cư hay sao? Nếu đúng thì nói ta đến ở cùng với ngươi." Mái tóc màu nâu vàng với những lọn tóc xoăn nhỏ xinh, phần mái trước che khuất vầng trán, một đôi mắt vừa xanh thẳm vừa to tròn chớp động hào quang khoái trá, Vivian nhảy vào trong lòng Vu Duy Thiển mà ngồi.

Đỡ lấy nàng, người nam nhân mặc áo choàng tắm nhéo lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng rồi mỉm cười, nhưng vẻ mặt lại có một chút nghiêm túc mà nhìn nàng, "Vivian, ngươi cũng biết ta không thể, ngươi không thích hợp ở tại chỗ này."

Xụ mặt xuống, nàng có một chút ủy khuất mà gật đầu, lập tức lại giống như một con tiểu tinh linh mà ôm lấy hắn, "Bất quá như bây giờ cũng tốt, ngươi không ra ngoài, ta có thể đến thăm ngươi, điều kiện tiên quyết là nơi này không có cái tên đáng ghét kia."

“Ngươi ghét hắn?” Đặt Vivian xuống một bên, Vu Duy Thiển lấy tay xốc lên mái tóc ẩm ướt của mình, rồi đi đến một gian phòng khác để thay đồ, Vivian tự rót cho mình một ly rượu vang đỏ, liếm môi, làn da tuyết trắng cơ hồ trong suốt dưới ánh đèn, “Hắn hôn ngươi, chẳng lẽ ngươi còn trông mong rằng ta thích hắn?”

“Bất quá chỉ là một nụ hôn, Vivian.” Thay bằng một chiếc áo sơ mi trắng và quần tây sậm màu, Vu Duy Thiển từ trong phòng bước ra, hắn mặc đồ rất bình thường nhưng kiểu dáng càng bình thường thì có đôi khi càng hiển lộ rõ ràng khí chất trên người.

Vivian bĩu môi, “Bất quá chỉ là một nụ hôn nhưng nó là nụ hôn đầu tiên trong năm mươi năm gần đây nhất của ngươi, mà ngươi còn cho hắn thêm cái thứ hai, đã bao lâu ngươi chưa gần người thường? Lần này là lợi cho hắn, ngươi vẫn chưa từng hôn ta!”

Nàng không biết ở trong gara còn có thêm một cái, nếu biết thì có lẽ ngữ khí sẽ càng thêm oán giận và phẫn nộ.

Cho dù là hiện tại, Vivian nói chuyện đã giống như đang lên án, nàng đặt ly rượu xuống, bò lên trên đầu gối của Vu Duy Thiển, khuôn mặt hồn nhiên đáng yêu lộ ra một chút mị hoặc quỷ dị, “Ta muốn ngươi hôn ta, Wirth.”

P/S: Hình như đâu phải ở *thời kỳ động dục*….mà là….ngày ngày đều động dục =.=

14. Chương 14: Khách Không Mời Mà Đến

Tiếng nói mềm mại của thiếu nữ, có một chút hương vị của trẻ con làm nũng, khuôn mặt thiên sứ mang theo vẻ dụ hoặc của ác ma, bóng đêm trên cửa sổ chiếu vào, dưới ánh đèn mờ ảo, trên khuôn mặt ngây thơ xinh xắn của thiếu nữ mười hai tuổi bị che phủ bởi một tầng bóng đêm, hiển lộ ra vẻ yêu kiều kinh người, Vu Duy Thiển nhìn nàng, cúi đầu, một nụ hôn nhẹ nhàng dừng trên trán của nàng.

“Như ngươi mong muốn.” Hắn dọn dẹp những thứ bày ra trước mặt sang một bên rồi bắt đầu lật tờ báo.

“Ngươi gạt ta!” Vẻ yêu kiều lui ra, hết thảy chờ mong và vui sướng cũng lui ra, Vivian cắn môi không cam lòng, chu cái mỏ bé tí, “Ta muốn nụ hôn của ngươi, ta muốn ngươi hôn ta, Wirth, ngươi là tên lừa đảo!”

“Cám ơn vì đã khích lệ.” Hắn thản nhiên vươn tay đến máy quay đĩa, chiếc đĩa than bắt đầu chuyển động, giai điệu chậm rãi vang lên.

“Ta phải làm thế nào mới có được nụ hôn của ngươi?” Tựa như một đứa bé không xin được kẹo, Vivian cọ đầu vào lòng hắn mà làm nũng, động tác cọ đầu có một chút đùa giỡn không dễ phát hiện.

“Chờ khi nào ta muốn hôn ngươi.” Vu Duy Thiển tựa hồ không có cảm giác đối với việc này, hắn đặt tờ báo xuống, nhắm mắt dựa vào ghế sô pha.

“Đó là khi nào?” Vivian tiếp tục truy vấn.

“Chờ khi nào ngươi lớn lên.” Vừa cười vừa thuận tay vỗ đầu của nàng, ngay cả đôi mắt vẫn không hề mở, động tác kia như đang sờ đầu một con chó nhỏ, những lời này làm cho Vivian đang có ý đồ cọ sát phải dừng lại, nàng cắn răng trừng mắt nhìn hắn, “Ngươi là đồ ác ma.”

“Có lẽ một ngày nào đó ngươi sẽ lớn lên, tựa như có một ngày nào đó ta sẽ chết.” Vu Duy Thiển an ủi nàng, nhưng lời nói này đối với đại tiểu thư Vivian mà nói thì chẳng hề có tác dụng an ủi.

“Ngươi biết rõ chuyện này không có khả năng.” Hừ một tiếng, nàng ngẩng cao đầu nhìn ra bóng tối bên ngoài, thở dài trong khúc nhạc du dương, lúc này vẻ mặt của nàng hoàn toàn không giống một đứa bé mười hai tuổi, “Wirth, ngươi nói xem, chúng ta sống trên đời có ý nghĩa gì? Tuy rằng ngươi khác với ta nhưng bất quá ta rất muốn biết suy nghĩ của ngươi.”

"Ta cũng muốn biết đáp án, nhưng trước khi tìm được đáp án thì chúng ta phải làm một chút việc."

Nhắm mắt, hàng lông mày hạ xuống một tầng âm u, trong tiếng nhạc cổ điển, thời gian và không gian xung quanh Vu Duy Thiển dường như đang rời xa, ở bên cạnh hắn có hương vị thiêu đốt của từng khúc củi trong lò sưởi, tiếng bánh xe ngựa lăn trên đường, những tiếng hét to bán báo ở đầu phố, những quý ông mặc áo choàng tay cầm gậy, còn có các tiểu thư đội những chiếc mũ mà vĩnh viễn sẽ không lỗi thời, sợi dây thắt bên dưới cần cổ duyên dáng xinh đẹp đang tung bay trong gió…

"Ngươi vẫn còn hoài niệm về quá khứ hay sao?" Vivian bất an nhìn hắn.

Vu Duy Thiển không trả lời, bên ngoài có tiếng gõ cửa, chuông điện đã sớm bị hắn lấy xuống, các phóng viên đành phải trở về, vậy lúc này là kẻ nào tiến đến?

Chỉ vài tiếng gõ cửa, sau đó không còn tiếng động nào khác, dưới lầu có một chút động tĩnh rất nhỏ nhưng vẫn không tránh khỏi thính giác của Vivian.

Nàng đứng lên rồi vọt đến cửa, đứng trên cầu thang nhìn xuống, ánh mắt xanh thẳm dần dần trở nên tối sầm, nàng lại liếm môi, Vu Duy Thiển nhìn thấy nàng đang nắm chặt quyền, "Sao vậy?"

"Ta phải đi." Ngữ khí của nàng cứng ngắc, tựa hồ đang kiềm chế điều gì đó, xoay người nhảy xuống cửa sổ, chiếc váy bằng lụa phất phơ trong gió, giống một đóa hoa hồng nở rộ, vừa nhoáng lên một cái thì lập tức biến mất.

Bọn họ đang ở lầu hai, Vivian từ không trung nhảy xuống nhưng Vu Duy Thiển không hề lo lắng cho nàng.

Khiến hắn cảnh giác chính là động tĩnh dưới lầu, có người xông vào nhà của hắn, tiếng bước chân tuy rằng rất nhẹ nhưng hắn ngửi được trong không khí có mùi máu tươi, nhất thời hiểu được vì sao Vivian lại vội vàng rời đi như vậy.

Bước nhẹ xuống lầu, bên dưới không bật đèn, kẻ đột nhập tựa hồ không có ý lén lút, trong bóng tối vang lên một lời thăm hỏi ân cần, "Nửa đêm lén lút gặp mỹ nhân hay sao?"

"Chẳng lẽ vào giờ này lại thích hợp đột nhập vô nhà riêng của người khác?" Dừng bước trong bóng tối, Vu Duy Thiển khoanh tay đứng ngay trước cầu thang.

Mặc dù ở trình độ nào đó thì Lê Khải Liệt làm cho hắn có một chút để ý, nhưng so với những người khác thì hắn cũng không cần quá mức cảnh giác đối với Lê Khải Liệt. Đối phương hiển nhiên nghe thấy hắn và Vivian nói chuyện với nhau.

"Ngươi quả nhiên ở nhà." Giọng nói của Lê Khải Liệt khàn hơn so với bình thường, rèm che bị gió thổi phất phơ, giống như âm hồn màu trắng phiêu diêu giữa đêm tối, ngữ thanh khe khẽ của hắn cho dù ở trong gió cũng không bị phiêu tán, cũng giống như khúc nhạc truyền xuống từ trên lầu, có một loại cảm giác hòa hợp với tự nhiên.

Giọng nói của Lê Khải Liệt vẫn rất êm tai, không cần cố gắng thì ngữ thanh của hắn cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều khiến người ta si mê, Vu Duy Thiển không thể không thừa nhận điểm này. (mật ngọt chết rùi rồi)

"Nơi này không phải chỗ để tránh nạn, nếu ngươi kiêm chức làm sát thủ thì về sau làm ơn nhớ rõ tìm một bác sĩ tư, ngươi có thể tìm hắn trước mà không cần phải phá vỡ cửa sổ nhà người khác." Vu Duy Thiển bật đèn lên, trong phòng chợt sáng trưng, hắn nhìn xuống những mảnh vỡ thủy tinh ở trên thảm, trên hoa văn màu xanh lá có những điểm lấm tấm màu nâu sẫm, đó là vết máu.

Bả vai và trước ngực cùng với bắp đùi của Lê Khải Liệt đều bị thương, vết thương vô cùng kỳ lạ, liếc mắt nhìn cũng có thể nhận ra không phải do dao hay súng gây nên, mà dường như bị móng vuốt của một loại dã thú nào đó cào cấu, vết thương bị rách toạc không ngừng chảy máu, từ cửa sổ kéo dài vào trong phòng, những mảnh nhỏ thủy tinh dính máu, dưới ánh đèn phản xạ những tia sáng đỏ sẫm loang lỗ trên mặt đất.

"Hiện tại ta không có khí lực đấu võ mồm với ngươi." Lê Khải Liệt cắn răng, sắc mặt âm trầm, toàn thân đầy máu ngồi phịch xuống sô pha.

Hắn vốn không muốn đến đây, nhưng nơi này là nơi gần nhất mà hắn có thể đi, hắn cũng không muốn để cho nhiều người biết chuyện hắn bị thương. Mặc kệ giữa hắn và Vu Duy Thiển tranh chấp như thế nào thì

hắn vẫn có thể xác định Vu Duy Thiển không phải hạng người ăn nói lung tung.(chỉ giỏi viện cớ)

"Thật có lỗi, ta đã quên bản thân mình không còn giá trị lợi dụng." Nhìn máu nhiễu đầy xuống đất, Vu Duy Thiển nhướng mi, hắn cần thay tấm thảm mới.

Kể từ khi hôn Lê Khải Liệt ở trước mặt phóng viên, xem như hắn đã nâng trình độ của vụ bê bối này lên đến hàng cực nóng, sức ảnh hưởng của nụ hôn kia vượt quá sự tưởng tượng của hắn, bất quá kết quả cuối cùng giống như hắn đã nghĩ, hắn làm cho Lê Khải Liệt đạt được mục đích, kế tiếp chỉ cần hắn biến mất khỏi tầm mắt của công chúng, qua một thời gian sau, chờ hết thảy bình ổn thì bọn họ có thể xem như không còn liên can đến nhau.

Mi tâm nhíu chặt, Lê Khải Liệt trưng ra biểu tình cổ quái mà nhìn Vu Duy Thiển, "Có thể cho ta băng gạc hay không?" Lần trước hắn đã từng đến nhà của Vu Duy Thiển, hắn xác định ở nơi này có dược phẩm, băng gạc, và thuốc cầm máu này nọ."

Có lẽ bị thương sẽ làm cho người ta càng trở nên giảo hoạt, Vu Duy Thiển kinh ngạc với thái độ của Lê Khải Liệt, giờ khắc này không còn cường thế ngang ngược, trong ánh mắt cơ hồ có thể tìm được một chút dấu vết thỉnh cầu, bất quá chỉ là cơ hồ.

Nhưng thái độ của người này không còn ác liệt giống như trước kia.

"Của ngươi." Truyền sang những thứ mà Lê Khải Liệt yêu cầu, Lê Khải Liệt dùng cánh tay bị thương để tiếp nhận, đồng thời vết thương càng chảy máu nhiều hơn.

Máu tươi dọc theo cánh tay cùng bắp đùi nhiễu từ sô pha xuống đất tạo thành một vũng đỏ sẫm, sắc mặt của hắn không được tốt, có lẽ vì mất máu quá nhiều, chỉ đưa tay tiếp nhận vài thứ kia, trong miệng không thốt lên một lời nào, bắt đầu tự rịt thuốc rồi quấn băng, động tác không hề xa lạ.

Lê Khải Liệt không đến bệnh viện mà lại lựa chọn cách tự xử lý vết thương, Vu Duy Thiển đứng bên cạnh quan sát, hắn không muốn hỏi nguyên nhân.

"Động tác của ngươi quá chậm."

Lê Khải Liệt chỉ có thể dùng một bàn tay, băng bó đến một nửa thì trong tầm mắt có một đôi chân trần bước lên trên thảm, Vu Duy Thiển vừa mới tắm xong, đã thay đổi quần áo nhưng chưa mang tất và dép lê, bàn chân trần bước trên tấm thảm màu xanh lá, đứng giữa màu sắc đậm đặc ở xung quanh làm cho nó trông có vẻ rất đẹp.

Vì muốn sớm đuổi đi vị khách không mời mà đến này, Vu Duy Thiển cầm lấy dụng cụ y tế trên tay Lê Khải Liệt, sắc mặt không hề thay đổi, động tác rất nhanh, vết thương trên cánh tay của Lê Khải Liệt được băng bó ổn thỏa, vết thương trên ngực có vẻ không sâu, tạm thời không cần xử lý cũng không sao, chỉ là trên đùi thì có một chút phiền phức.

"Muốn ta cởi quần ra?" Lê Khải Liệt vẫn nhìn Vu Duy Thiển, một chút ác nghiệt lại quay trở về, ánh mắt trong bóng đêm làm cho người ta không thấy rõ thần sắc dưới đáy mắt của hắn.

"Đừng hỏi ta, chẳng lẽ ngươi cởi quần còn cần người khác giúp đỡ?" Vu Duy Thiển xích qua một bên, chừa chỗ cho Lê Khải Liệt.

Lê Khải Liệt từ sô pha đứng dậy, chiếc quần jean đã rách tươm, có một phần dính vào vết thương, ngưng tụ thành một chỗ, động tác cởi quần của hắn tựa như vết thương một lần nữa bị chảy máu không ở trên người của hắn, nhưng mi tâm chau lại và khóe miệng cắn chặt đã bán đứng hắn. Thuốc sát trùng rất nhanh được đổ vào, đau đớn làm cho toàn thân của hắn căng cứng, toát ra mồ hôi lạnh nhưng hắn thủy chung không hề rên một tiếng.

Vu Duy Thiển tỏ vẻ tán thưởng đối với bản lĩnh kiềm chế của Lê Khải Liệt, hắn biết loại vết thương này sẽ đau đến trình độ nào, "Vết thương ở nơi này có vẻ sâu, ta dùng một loại thuốc khác có hiệu quả khép lại nhanh chóng, nhưng nó kích thích khá lớn đối với vết thương." Bạn đang ?

Lê Khải Liệt hít sâu vài lần, nghe thấy giọng nói vừa khách khí vừa quan tâm của Vu Duy Thiển, "Không sao, nếu quá đau thì ngươi cứ kêu lên, nơi này cách âm cũng không tệ."

Không cố ý dùng lực nhưng Vu Duy Thiển cũng không cần nhẹ nhàng và cẩn thận quá mức, hắn có thể nhìn thấy vết thương co giật khi lọ thuốc được đổ xuống, đây là do cơn đau nhức tạo thành, hắn đã từng lĩnh hội triệt để.

"Ngươi không thể nhẹ tay một chút hay sao?" Mái tóc tán loạn trên bờ vai, vầng trán toát đầy mồ hôi, sắc mặt của Lê Khải Liệt có một chút dữ tợn.

"Khả năng chịu đựng của ngươi chỉ có bấy nhiêu thôi sao?" Lời nói của Vu Duy Thiển thành công làm cho Lê Khải Liệt câm miệng.

P/S: Con sam 6 múi đi đánh lộn ở đâu mà thương tích đầy mình thế, hay là giả vờ kiếm cớ mà xuất hiện trong nhà vợ:>, cố ý để cho vợ băng bó cho mình. Tốn chút máu mà cũng đáng.

15. Chương 15: Ác Đồ Tập Kích

Ánh mắt của hắn đang bốc hỏa, nếu Owen nhìn thấy Lê Khải Liệt như vậy thì nhất định sẽ cực lực trấn an, nhưng Vu Duy Thiển không phải Owen.

Người nam nhân đang cầm thuốc và băng gạc tựa hồ không nhìn thấy vẻ mặt tức giận của hắn, giống như bác sĩ chuyên nghiệp, Vu Duy Thiển tiến hành sát trùng vết thương một lần cuối cùng, băng bó hoàn hảo vết thương dài mấy tấc, "Ta chỉ có thể tạm thời giúp ngươi xử lý, vết thương của ngươi cần được khâu lại."

Lê Khải Liệt căn bản không định đi khâu vết thương, tất cả lực chú ý của hắn đều tập trung vào động tác của Vu Duy Thiển, mặc dù châm chọc khiêu khích nhưng vết thương quả thật đã giảm bớt đau đớn, điều này làm cho ngữ khí của hắn tốt hơn một ít, "Trước kia ngươi thường xuyên bị thương?" Cho nên động tác mới thuần thục như thế.

"Đúng vậy, ta đã từng làm quân y trên chiến trường, ngươi tin không?" Trả lời tùy tiện, biểu tình như cười như không làm cho người ta xác định đây là hắn đang đùa cợt với Lê Khải Liệt.

Chuyện của Vu Duy Thiển quả thật không liên quan đến hắn, Lê Khải Liệt nhếch môi, sở dĩ hỏi như vậy có lẽ là vì hiện tại Vu Duy Thiển không đeo mắt kính, mái tóc lại hơi rối, mặc dù thái độ cũng không thân mật nhưng vẫn có vài phần nhu hòa vô căn cứ, không còn làm cho người ta cảm thấy lãnh đạm như trước kia.

Đĩa nhạc trên lầu vẫn còn đang quay. Bản giao hưởng số 59 chương hai trong E-flat chính bằng đàn dương cầm của Josepth Haydn đang vang lên, giai điệu tự sự, rèm cửa sổ khẽ phất phơ, sự căng thẳng trong không khí dần dần giảm bớt.

"Cảm ơn." Đột nhiên Lê Khải Liệt nói như vậy.

Động tác trên tay Vu Duy Thiển tạm hoãn, hắn lại có thể nghe thấy hai chữ này từ miệng của Lê Khải Liệt, "Ngươi cũng sẽ nói cảm ơn?"

"Kinh ngạc như vậy? Chứng minh ngươi còn chưa hiểu rõ ta." Hắn nhìn vết thương trên đùi, "Ta không phải nói cám ơn vì chính mình."

"Như vậy là vì công chúa Lydia." Băng gạc được cố định dưới những ngón tay linh hoạt, Vu Duy Thiển thu hồi dụng cụ y tế, "Ngươi dùng ta làm hỏa mù để bảo hộ nàng."

"Ngươi phát hiện? Cho nên ngươi thay đổi chủ ý, quyết định phối hợp? Xem ra mị lực của Lydia không nhỏ." Nghĩ đến nụ hôn chủ động của Vu Duy Thiển lần trước, Lê Khải Liệt sờ sờ cằm.

"Nếu nàng là người đặc biệt của ngươi thì ngươi có nghĩa vụ bảo vệ tốt cho nàng, không muốn nàng bị truyền thông quấy rầy hoặc là fan hâm mộ công kích, nhưng sự bảo hộ của ngươi hiển nhiên vẫn chưa đủ, dùng người khác làm lá chắn là biện pháp của kẻ vô năng." Không hề lưu tình mà phê bình cách thức giải quyết của Lê Khải Liệt, lập trường của Vu Duy Thiển rất rõ ràng, biểu tình tràn đầy khinh miệt.

Hóa ra Lê Khải Liệt không phải sẽ không nói cảm ơn, mà là muốn nhìn xem người đó là ai. Tựa hồ Lydia không chỉ là một trong những đối tượng của các vụ bê bối, mà nàng còn là người mà Lê Khải Liệt phi thường quan tâm. Đem băng gạc còn dư đặt vào hộp y tế, hắn chỉ tay ra cửa, "Cửa ở nơi đó." (xùy, ghen sao)

Lê Khải Liệt dường như không nghe thấy ý tứ đuổi khách của Vu Duy Thiển, trên người hắn ngoại trừ một cái quần lót, cơ hồ là xích lõa, hắn đứng lên thử hoạt động tay chân một chút, không hề tỏ vẻ mất tự nhiên, "Ta còn cần một bộ quần áo."

Hắn mặc đồ tựa như không mặc, Vu Duy Thiển lên lầu cầm một chiếc áo sơ mi đem xuống, Vivian mới mang đến, vẫn còn nằm trong hộp chưa lấy ra, Lê Khải Liệt tiếp nhận, "Đây là hiệu của Anh." Là một nhãn hiệu mà người thường mua không nổi.

Chất liệu và kiểu dáng đều là hàng thượng đẳng, Vivian luôn cảm thấy chỉ có đồ tốt nhất mới xứng với Vu Duy Thiển.

Mặc trở về chiếc quần jean bị rách tươm, áo sơ mi hơi rộng, trắng và đen, màu sắc đơn thuần, mặc trên người Lê Khải Liệt lại có một loại hiệu quả hoàn toàn bất đồng.

Cổ tay áo được xắn lên, cổ áo rộng mở lộ ra mấy tầng băng gạc bên trong, mái tóc nâu đỏ tựa hồ cũng dính máu, có một chút màu đỏ sẫm ngưng tụ, chỉnh thể xem ra hơi lôi thôi nhếch nhác, đồng thời lại có vẻ thần kỳ, đây là mị lực dã tính rất đàn ông.

Ông trời đôi khi quá mức ưu ái với một số người, Vu Duy Thiển khoanh tay nhìn xuống tấm thảm dưới chân.

"Nằm xuống!" Sắc mặt của Lê Khải Liệt bỗng nhiên biến đổi, Vu Duy Thiển bị đánh ngã, phía sau lưng chạm vào tay vịn của ghế sô pha, lọt vào khe hở giữa sô pha và vách tường.

Viên đạn bắn vào đệm sô pha bằng da phát lên những tiếng trầm đục, tiếng súng hòa lẫn tiếng nhạc nên khó có thể phát hiện, xa xa có một tia sáng lóe lên, có thể là xuất phát từ ống ngắm súng.

Vu Duy Thiển nhìn thấy mảnh băng gạc trên người Lê Khải Liệt lại bắt đầu rướm máu, hắn bị Lê Khải Liệt áp đảo ra phía sau sô pha, trong bóng tối hắn có thể nhìn thấy một tia sắc bén màu lục bỗng nhiên lóe qua, ngay trong ánh mắt của Lê Khải Liệt, nhanh đến mức làm cho người ta tưởng rằng bị ảo giác.

Hắn đẩy ra người nam nhân đang đè trên thân mình, liếc mắt nhìn ra hướng cửa sổ, "Lại là sát thủ."

Tiếng súng vẫn còn đang tiếp tục, sô pha bị thủng lỗ chỗ, tấm kính trên cửa sổ đã bị Lê Khải Liệt đập vỡ từ sớm, lần này lại càng vỡ nát triệt để, các tòa nhà xung quanh cách nơi này một khoảng, vì vậy động tĩnh như vậy không thể nhất thời quấy nhiễu đến người khác, nhưng trong phòng đã lấp đầy vết đạn, không ít vết đạn bắn vào vách tường trên đầu bọn họ.

Lê Khải Liệt có lẽ lại đụng vào vết thương, sắc mặt nhăn nhó tựa vào mặt sau của ghế sô pha, "Ta phát hiện mỗi lần đi cùng với ngươi đều gặp chuyện xui xẻo, vết thương của ta còn chưa kịp lành lặn."

"Đừng viện cớ nhảm nhí." Vu Duy Thiển lấy ra một con dao gọt trái cây từ trong góc phòng, ánh đao lượn lờ trên tay hắn vài vòng, thân thể đột nhiên bị lật ngược ra sau.

Màu tro lục loang loáng trong bóng đêm, ánh mắt quỷ bí, "Vu Duy Thiển, ngươi có biết hay không, ngươi luôn luôn trêu chọc ta? Ta không muốn nam nhân, nhưng đừng quên ta đã nói, nếu đối tượng trò chơi là ngươi thì ta sẽ rất mong chờ."

"Câm miệng của ngươi lại!" Vu Duy Thiển lạnh giọng nhíu mày, tập trung nhìn ra ngoài, đồng thời con dao gọt trái cây được cắm thẳng vào sau lưng sô pha, tấm da thuộc bị rạch một đường, hắn lấy ra một khẩu súng từ bên trong.

Đây là một khẩu súng có niên đại, khi Vu Duy Thiển cầm súng trong tay, ánh mắt của hắn có một chút thay đổi, sự thay đổi này rất khó miêu tả, nhưng chỉ trong ngắn ngủi vài giây xuất thần thì lại làm cho tên thợ săn giảo hoạt bắt lấy cơ hội ra tay.

Tên thợ săn không phải sát thủ ở bên ngoài mà là ác đồ ở gần trong gang tấc.

Lê Khải Liệt kéo lấy thân thể Vu Duy Thiển, cánh tay vòng qua sau lưng, ngón tay vuốt ve trên mái tóc đen, như là động tác âu yếm lỗi thời xuất hiện trong khúc nhạc đệm của đàn dương cầm và tiếng súng nổ. Vu Duy Thiển rõ ràng sửng sốt, hắn biết Lê Khải Liệt là một người xằng bậy nhưng không biết Lê Khải Liệt lại có thể chẳng thèm phân biệt thời cơ và trường hợp mà xằng bậy.

Giữa kẽ hở giữa sô pha và vách tường, Lê Khải Liệt dùng ánh mắt của thợ săn mà nhìn Vu Duy Thiển, ngón tay dọc theo mái tóc rồi luồn vào trong vạt áo của Vu Duy Thiển, đụng đến bờ vai trơn nhẵn cùng xương quai xanh….

Lê Khải Liệc nhấc chân lên đè trên người Vu Duy Thiển, cọ xát vài cái ở bộ phận đang nóng lên, sau đó kề sát bên tai mà thì thầm ám muội, "Trước khi ta đến, mỹ nhân trong phòng của ngươi không giúp ngươi giải quyết hay sao?"

Vivian? "Tuổi của nàng có thể xem là mẫu thân của ta." Vu Duy Thiển phát hiện sự biến hóa của bản thân mình, sống nhiều năm như vậy, hắn có thể khiến cho tâm tư tĩnh lặng nhưng hắn không thể khống chế ngoại giới khiến cho thân thể của hắn phản ứng theo bản năng.

"Đã lâu chưa chạm qua nữ nhân?" Không còn nghi ngờ gì nữa, Lê Khải Liệt là một cao thủ tình trường, nhanh chóng phát hiện Vu Duy Thiển đang kiềm chế. Cùng với sự kiềm chế là hô hấp rối loạn, Vu Duy Thiển không trả lời, hắn kéo xuống cổ áo của đối phương trong tiếng súng nổ, sau đó lại một lần nữa hôn môi Lê Khải Liệt.

Nếu đối phương đã chơi bài ngửa thì hắn cũng không cần phải tuân theo lý trí.

Tiếng súng nổ gợi lại một ít hồi ức xa xôi, Vu Duy Thiển hôn rất nồng nhiệt, Lê Khải Liệt là loại người tiêu biểu của việc hưởng thụ lạc thú, hắn hoàn toàn không ngại hưởng thụ một nụ hôn dưới tình cảnh như vậy, huống chi đối tượng là Vu Duy Thiển, là người nam nhân dường như đem hết thảy đều giẫm nát dưới chân.

Giống như quan điểm của Lydia, không riêng gì là một nụ hôn mà còn là một trận chiến.

Không hề nghi ngờ gì nữa, bọn họ đều cảm thấy chướng mắt với một chút tính cách của đối phương, Lê Khải Liệt không thích có người nghịch ý của hắn, ba lần bốn lượt khiêu chiến sự nhẫn nại của hắn. Mà Vu Duy Thiển cũng không thích có người tự xem mình là toàn thế giới, tự cao tự đại, muốn tất cả những người khác phải phục tùng mệnh lệnh của mình.

Nhưng đồng thời bọn họ phải thừa nhận, đối thủ lần này rất kích thích, khác với dĩ vãng.

Lê Khải Liệt cuồng dã phóng túng, Vu Duy Thiển cao ngạo tự chủ, tính cách hoàn toàn đối lập nhưng chưa hẳn không có chỗ tương tự, bọn họ đều rất ngạo mạn, hơn nữa đều có trực giác sâu sắc.

Từ khi bắt đầu giao thủ đến hôn môi, đã từng có hai lần tiếp xúc thân thể, cho dù có chán ghét, có chướng mắt như thế nào thì cũng sẽ duy trì ở một mức độ nhất định, nếu cảm giác không tốt, không hề có một chút hưởng thụ và nhận thức thì một người sẽ không bao giờ hôn một người khác lần đầu tiên, mà sau đó lại có thêm lần thứ hai thứ ba và thứ tư.

Mấy ngày trước Vu Duy Thiển có cẩn thận lắng nghe giọng hát của Lê Khải Liệt, sau khi xem qua vài music video của Lê Khải Liệt thì hắn biết suy nghĩ lúc trước của mình đã sai, Lê Khải Liệt quả thật rất có tư cách được nhiều người tôn sùng là thần tượng, bất quá hắn sẽ không nói ra suy nghĩ này với đối phương.

Tiếng súng không biết từ khi nào thì đã dừng lại, chờ hai người thở hổn hển mà tách ra, Vu Duy Thiển cầm lấy súng xê dịch đến hành lang bên cạnh, với tay tắt đèn trong phòng, nếu có thể không dùng súng là tốt nhất, âm thanh của khẩu súng trên tay hắn rất lớn, hắn không muốn gây chú ý cho hàng xóm.

"Ý kiến rất hay, bóng tối có thể làm cho sát thủ không nhìn thấy mục tiêu trong phòng." Ngữ thanh lười biếng của Lê Khải Liệt nghe giống như đang đánh một giấc ngủ trưa, mà không phải đang né tránh nguy hiểm ở phía sau chiếc ghế sô pha lấp đầy vết đạn, "Ta còn tưởng rằng sát thủ lần trước là nhằm vào ta mà đến, không ngờ lại là ngươi."

"Làm sao ngươi biết không phải là ngươi dẫn sát thủ đến đây?" Vu Duy Thiển đương nhiên biết mục tiêu là chính mình nhưng vẫn điềm nhiên hỏi như vậy, sau đó lại nhìn thấy một tia loang loáng màu u lục trong bóng tối đến từ đáy mắt của Lê Khải Liệt.

"Ngươi ắt hẳn biết rất rõ có phải là ta hay không." Đôi mắt của Lê Khải Liệt phát ra ánh sáng màu lục đầy quỷ dị trong bóng tối, dường như phát hiện ánh mắt của Vu Duy Thiển nhìn mình có vẻ khác thường, hắn né tránh ánh mắt của Vu Duy Thiển rồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bỗng nhiên một bóng đen xẹt qua tầm mắt của hắn, họng súng nhắm ngay Vu Duy Thiển.

Đoàng, một tiếng súng nổ.

Nếu không phải vì nụ hôn vừa rồi, với sự cảnh giác của hai người bọn họ thì nhất định sẽ phát hiện có người tiếp cận, nhưng hiện tại đã trễ, viên đạn bắn trúng ngay ngực của Vu Duy Thiển.

Bụp—xuyên thấu

Lê Khải Liệt trừng mắt nhìn Vu Duy Thiển dùng tay che trước ngực, máu tươi từ trong khe hở bắn ra ngoài, giống như một đóa hoa nở rộ ngay trước ngực, sắc mặt của Vu Duy Thiển lập tức trở nên tái nhợt, trợn mắt nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, bởi vì đau đớn mà khóe miệng hơi run rẩy, tựa như đang cười.

Đúng vậy, hắn đang cười, chân chính cảm thấy nực cười.

Đây là chuyện xảy ra chỉ trong khoảnh khắc, khi tiếng súng vang lên cũng là lúc động tác của Lê Khải Liệt giống một con báo đen nhanh nhẹn phóng ra ngoài cửa sổ mà bắt lấy nòng súng, tên sát thủ thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ đã chọc giận hắn – không ai có thể ở trước mặt hắn mà giết chết con mồi của hắn.

Rắc rắc, trước khi cò súng bị bóp xuống, khẩu súng trong tay sát thụ đã bị bẻ gãy, đồng thời còn bẻ gãy cả những ngón tay cầm súng, tiếng khớp xương bị vỡ nát phi thường dễ nghe.

Sát thủ đeo một kính ngắm ban đêm, động tác của hắn thập phần lão luyện nhưng hắn hoàn toàn không phải là đối thủ của Lê Khải Liệt, nếu lúc này có những người khác ở nơi này thì nhất định sẽ vì cảnh tượng trước mắt mà cảm thấy bất ngờ, đây tuyệt đối không phải là chuyện mà một ca sĩ thần tượng có thể làm được.

Giống như một cảnh trong phim được tua nhanh, một quyền được tung ra mang theo kình phong mãnh liệt, bộ phận cơ thể bị nắm đấm tấn công, ngay cả cơ hội ngăn cản cũng không kịp thì đã bị cổ lực lượng cực đại phá hủy, xương ngực vỡ vụn, không nhìn thấy máu nhưng đau nhức có thể phá hủy ý chí của con người, làm cho phản ứng của người ta bị trì hoãn.

Sát thủ chuyên nghiệp nhất định đã trải qua huấn luyện, sức kháng cự đối với đau đớn cũng mạnh hơn so với người bình thường nhưng lúc này hắn hoàn toàn không ngờ hắn lại bị đánh bại nhanh như vậy, thảm như vậy, trong tư liệu rõ ràng đã viết hắn chỉ ở một mình, làm sao lại nghĩ đến đột nhiên sẽ xuất hiện một người như thế, "Ngươi là ai? Ngươi là gì của hắn?"

Một ngữ thanh vang lên trong phòng, "Phải là do ta hỏi ngươi, ngươi là người nào?"

Vu Duy Thiển?

Đột nhiên quay đầu lại, Lê Khải Liệt nhìn thấy Vu Duy Thiển đứng trong phòng, tốc độ chảy máu trở nên chậm dần, nhưng vết thương vẫn còn y nguyên, dấu vết của viên đạn bắn vào chiếc áo sơ mi trắng vẫn rất rõ ràng, nó nằm ngay điểm yếu hại, khoảng cách với trái tim chỉ vài centimét, sắc mặt Vu Duy Thiển tái nhợt nhưng ánh mắt không suy sụp.

Hắn không chết.

P/S: con sam dở trò nha, tại con sam mà bé Duy mới mất cảnh giác như vậy. Mà bi giờ nhìn lại thì mới biết cái tiêu đề của chương này là nói về ai, lúc đầu cứ tưởng là bạn sát thủ:>

16. Chương 16: Bóng Đêm

Góc đường vắng vẻ, ánh đèn nê-ông từ xa xa chiếu rọi, theo cửa sổ bị phá nát mà vọng vào, người trong phòng thoạt nhìn nhiều nhất chỉ là suy yếu, phi thường suy yếu nhưng không hề có bộ dáng của một kẻ sắp chết, rèm che đã sớm bị bắn tơi tả đang phất phơ trong gió, tầng mây lửng lờ trôi, lộ ra ánh trăng bị che khuất, làm cho đêm tối trở nên sáng ngời, cũng làm cho Lê Khải Liệt nhìn thấy rõ ràng tình cảnh trong phòng.

"Là….là thật….ngươi thật sự không chết!" Sát thủ bị Lê Khải Liệt chế ngự, cặp mắt lại cực lực trợn to một cách hưng phấn đến mức trở nên run rẩy, "Ngươi bất tử, trên người của ngươi có…."

Quác—Một tiếng chim kêu đột ngột vang lên, vài sợi lông đen từ trên trời rơi xuống, một con quạ đen dừng trên đỉnh, nó từ trên cao nhìn xuống vài người dưới chân.

"Wirth!" Tiếng bước chân tiếp cận rất nhanh, quạ đen kêu to một tiếng rồi lượn xuống, dừng trên vai một bé gái mặc chiếc váy bằng lụa màu đỏ sậm, những lọn tóc xoăn nhỏ màu nâu vàng, đây không phải là lần đầu tiên Lê Khải Liệt nhìn thấy nàng.

Nhìn thấy Vivian quay trở lại, Vu Duy Thiển biết nàng đang lo lắng cho mình, hắn lắc đầu đối với nàng, "Vivian, đừng lại đây." Hắn và nàng đều biết hắn sẽ không có việc gì.

Không phải lần đầu tiên đối mặt với tử vong, hắn đã quen với loại đau đớn và lạnh lẽo này.

Sau khi sát thủ nhìn thấy Vivian thì đột nhiên lộ ra vẻ mặt sợ hãi, Lê Khải Liệt suýt nữa đã để cho tên sát thủ thoát khỏi tay, nắm chặt cổ họng của hắn, Lê Khải Liệt nhận ra sự khác thường của nữ hài tử này, đôi mắt của nàng đang thay đổi, trở nên yêu dị âm u, màu xanh thẳm trong đồng tử dần dần hóa thành màu tím, hô hấp trở nên dồn dập, làn da trắng như tuyết dưới bóng đêm thoạt nhìn tựa như một tờ giấy trắng.

Màu trắng của tử vong.

Nàng chằm chằm nhìn vết máu trên ngực Vu Duy Thiển, tựa hồ đang áp chế điều gì đó, tiến lên một bước, đôi giày búp bê bằng da phát lên tiếng vang lọc cọc trên sàn nhà, nhưng nàng không còn giống một đứa bé mà lại càng giống một nữ phù thủy.

Một lượng máu tươi lớn như vậy đối với nàng mà nói là một sự dụ hoặc khó có thể kiềm chế, nàng không thể kháng cự. Nóng, tươi sống, là máu của Wirth.

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn đột nhiên vươn ra, phốc—giống như xuyên thấu thân thể, đem theo máu tươi xuyên thấu cánh tay của sát thủ, "Lại là bọn họ phái ngươi đến? Đã năm mươi năm, còn chưa hết hy vọng?"

Vivian đứng trước mặt Lê Khải Liệt, cánh tay của sát thủ bị nàng xỏ xuyên, nàng dùng máu của hắn để dời đi lực chú ý của mình, nàng sẽ không cho phép bản thân tổn thương Wirth.

Lê Khải Liệt bất động, biểu tình bí hiểm nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Nếu không phải ở đầu phố có một cửa hàng còn mở đèn nê-ông lóe sáng, có tiếng người và tiếng xe ô tô chạy ngang, thì e rằng bất luận kẻ nào cũng rất khó cho rằng nơi đây là thế giới thật.

Tiếng nhạc như có như không từ trong phòng truyền ra, xung quanh là những tòa nhà có kiến trúc thời Victoria, có thể nghe rõ tiếng hít thở của bốn người trong không gian tĩnh mịch, có một hơi thở chậm rãi suy yếu, Vu Duy Thiển đột nhiên ngã xuống sàn nhà.

"Wirth!" Vivian kêu lên sợ hãi, cũng không dám đến gần, đôi tay mảnh khảnh nắm chặt cánh tay của tên sát thủ, nàng không tình nguyện nhưng chỉ có thể ngẩng đầu nhìn Lê Khải Liệt, "Ngươi đi vào, chiếu cố hắn."

Lúc này nàng hoàn toàn không giống một đứa bé mười hai tuổi, vô luận là ngữ điệu hay là phương thức nói chuyện, ánh mắt của nàng và động tác đều rất thành thục và lý trí, giống như một nữ vương tôn quý, không được phép trái lệnh.

"Xem ra có người nên cho ta một lời giải thích." Lê Khải Liệt nhếch khóe miệng, không lựa chọn đặt ra nghi vấn vào lúc này, hắn trực tiếp từ cửa sổ quay trở về phòng, ôm lấy Vu Duy Thiển đang nằm dưới sàn, phòng

khách đã sớm bị tan hoang nhưng trên lầu vẫn bình yên vô sự, hắn tìm được phòng ngủ thì lập tức đá văng cửa, bế Vu Duy Thiển đặt lên giường.

Trong phòng sạch sẽ, cửa sổ thậm chí còn đặt một chậu hoa lan, hoa lan không dễ trồng nhưng nó lại sinh trưởng rất tốt, có thể thấy được chủ nhân chăm sóc phi thường cẩn thận, ngoại trừ như vậy, trong phòng còn có vài bức tranh sơn dầu vẫn chưa được vẽ xong, thoạt nhìn là do Vu Duy Thiển vẽ, điều này làm cho Lê Khải Liệt rất bất ngờ.

"Rốt cục ngươi là ai?" Người nam nhân nằm trên giường, trước ngực bị trúng đạn nhưng vẫn chưa chết, hứng thú trong mắt Lê Khải Liệt càng đậm đặc

Không thể phủ nhận, hắn trêu chọc Vu Duy Thiển là vì có mục đích, mà mỗi lần như vậy lại tựa hồ có cái gì đó đang thay đổi từng chút một.

"Tránh ra!" Giọng nói the thé đột nhiên vang lên, Vivian đứng trước cửa, sắc mặt chỉ có hai chữ chán ghét, "Người của gia tộc Claudy, đừng tưởng rằng ngươi có thể qua mặt ta, ta có thể ngửi được mùi vị trên người của ngươi, cách xa hắn ra một chút."

Gia tộc Claudy, những chữ này vừa xuất ra khỏi miệng của Vivian thì sắc mặt của Lê Khải Liệt lập tức trở nên dữ tợn, tia sáng màu lục mà Vu Duy Thiển đã từng nhìn thấy hai lần lại xuất hiện trước mắt Vivian, không phải màu lục thuần túy, xác thực mà nói ánh mắt của hắn là màu xám tro nhưng cũng là màu lục, tia sáng màu lục giống như đôi mắt của dã thú phản quang trong bóng đêm.

"Ta có nên giết ngươi diệt khẩu hay không?" Hắn đứng bên giường nhìn nàng, nghe không ra những lời này là thật hay đùa.

Nhưng sắc mặt của hắn lại làm cho Vivian trở nên cảnh giác, nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, lộ ra nụ cười yêu dã lạnh lùng, "Ngươi có thể giết được ta hay sao?"

Trên mặt của bé gái lộ ra phong tình động lòng người của một nữ nhân trưởng thành, vốn là một hình ảnh mâu thuẫn nhưng lại dung hợp hoàn mỹ trên người Vivian, Lê Khải Liệt nhìn nàng, lại quay đầu nhìn Vu Duy Thiển, "Hay là…để ta thử xem có thể giết hắn hay không?"

Lê Khải Liệt đặt tay lên trước ngực Vu Duy Thiển, máu tươi đỏ sẫm nhanh chóng thấm ướt bàn tay, viên đạn ở ngay trong thân thể Vu Duy Thiển, tim của hắn đập phi thường yếu ớt, yết ớt đến mức nếu không phải Lê Khải Liệt thì những người khác nhất định đã xem hắn là một xác chết. Vivian hét rầm lên, "Không được chạm vào hắn!"

"Không được chạm vào hắn?" Lê Khải Liệt nheo mắt lại, băng gạc trên người hắn rướm máu, vết thương đau nhức khiến hơi thở cuồng bạo của hắn càng trở nên rõ ràng.

"Buông hắn ra, ngươi làm như vậy sẽ hại hắn." Vì sự an toàn của Vu Duy Thiển, Vivian đành nhượng bộ.

"Làm sao lại hại hắn? Hắn đã…." Giống như vui đùa một cách ác ý, Lê Khải Liệt chỉ lên người đang nằm trên giường, khi tầm mắt di chuyển thì đột nhiên sắc mặt khẽ biến, bờ môi của Vu Duy Thiển trở nên trắng bệch, không có một chút huyết sắc.

"Hắn sao vậy?" Lê Khải Liệt vội vàng đè xuống lồng ngực của Vu Duy Thiển, dưới lòng bàn tay rất lạnh, không hề có độ ấm.

Vivian lo lắng chạy đến, trừng mắt liếc nhìn Lê Khải Liệt đang có một chút khẩn trương, "Nếu hắn vì chuyện này mà bị tra tấn, bởi vì ngươi mà bị thương tổn thì ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Tuy rằng rất lo lắng nhưng nàng không thể đến gần, nàng lo lắng đi lòng vòng ở xung quanh, hương vị máu tươi quá mức kích thích, nàng phải cầu xin sự giúp đỡ của người nam nhân này, "Nhanh chóng lấy ra viên đạn bên trong, ngươi có thể làm được hay không?" Dứt bỏ sự chán ghét và phản cảm, nàng bảo Lê Khải Liệt làm như vậy.

Hắn đến dưới lầu tìm một con dao gọt trái cây rồi đi đến bên giường, cơ hồ không hề do dự, rạch một hình chữ thập lên miệng vết thương, sau đó vươn ngón trỏ vào bên trong vết thương để tìm kiếm viên đạn, máu tươi càng trào ra mãnh liệt, toàn bộ tấm lót trải giường đều hóa thành màu đỏ.

Vivian vẫn còn đi tới đi lui trong phòng, có vẻ rất sốt ruột, nàng thậm chí không dám quay đầu đi, cho đến khi nghe thấy một tiếng rên rất nhỏ, "Lấy tay của ngươi ra khỏi thân thể của ta…"

Vu Duy Thiển tỉnh, Lê Khải Liệt cầm viên đạn dính máu đặt trước mặt hắn, "Nói cho ta biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì?"

Ngón tay dính máu, so với vết máu trên đạn còn đỏ hơn, không dùng dao mà lại dùng tay, đào móc vào bên trong vết thương, phương thức dã man lại tàn bạo giống như biểu tình trên mặt của hắn giờ khắc này.

"Đi đến ngăn tủ lấy hộp thuốc mang đến đây, ngươi cũng biết nó để ở nơi nào." Vu Duy Thiển cúi đầu nhìn vết thương của mình, giống như hoàn toàn không nhận thấy có một nhân tố bất an đang dập dềnh trong không khí.

"Nếu ta không đi thì sao?" Cùng Vu Duy Thiển nhìn vào hai đường rạch sâu khoảng một inch, ngữ thanh của Lê Khải Liệt tựa như có tia lửa bùng nổ, có một chút khiêu khích. Hiện tại Vu Duy Thiển làm cho hắn tưởng niệm đến bộ dáng suy yếu mới một khắc trước vẫn còn nằm trong lòng của hắn.

"Ta có thể để cho Vivian đi, nhưng ngươi đừng trông chờ ta sẽ trả lời bất luận vấn đề gì cho ngươi biết." Mất máu khiến làn da của Vu Duy Thiển trở nên tái nhợt, hàng lông mi màu đen run rẩy, ném ra một nụ cười chế nhạo.

Hắn đang đánh cuộc, đánh cuộc phản ứng của Lê Khải Liệt, thấy được chuyện đêm nay, hắn phải xác định dưới lớp mặt nạ của người nam nhân này có bao nhiêu chân thật.

Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển nhìn nhau chừng vài giây, sau đó xoay người xuống lầu.

Vivian đứng ở góc phòng, lúc này mới chậm rãi đến gần, nhìn thấy khóe miệng hơi nhếch lên của hắn, nàng lo lắng liếc nhìn cánh cửa, "Wirth, ngươi phải truyền máu, ta gọi điện thoại cho Martha được không? Đừng tiếp cận tên nam nhân kia nữa, hắn sẽ mang đến vận rủi cho ngươi."

"Đây là dự cảm của ngươi?" Nằm bất động trên giường, Vu Duy Thiển nhìn thấy Vivian gật đầu xong thì lâm vào trầm tư. Vivian xuất thân từ một gia tộc cổ xưa, gia tộc của nàng có đặc tính làm cho nàng có được năng lực mà người thường khó có thể tưởng tượng được, điều này làm cho hắn không thể không coi trọng lời nói của nàng.

"Hắn cũng là vận rủi của ta" Tốc độ của Lê Khải Liệt trở lại phi thường nhanh, bước chân mang theo dấu máu đi vào, hiện tại cả căn nhà như hiện trường một vụ án mạng, từ dưới lầu đến trên lầu đều là máu ở trên người Vu Duy Thiển chảy ra.

"Từ khi gặp được ngươi thì không có chuyện gì tốt lành." Hắn đặt hộp thuốc ở đầu giường, ngăn cản động tác tiếp nhận của Vu Duy Thiển, "Đừng nhúc nhích." Lọ thuốc trong tay hắn được đổ xuống, như là nước xi rô được trút xuống lồng ngực xích lỏa của Vu Duy Thiển, quần áo của Vu Duy Thiển đã sớm bị Lê Khải Liệt xé mở, màu trắng tơi tả dính máu, cuối cùng bị chất lỏng màu nâu đỏ thấm ướt toàn bộ.

Thuốc sát trùng vết thương vẽ xuống một cảnh tượng tuyệt vời trên người Vu Duy Thiển, tấm lót trải giường bị dính máu và thuốc sát trùng chảy ra từ lồng ngực, bất luận nhìn theo góc độ nào thì cũng là một loại máu tươi dụ hoặc rất tà ác, Lê Khải Liệt cẩn thận xem xét cảnh trí trước mặt, ánh mắt điềm tĩnh chậm rãi di chuyển trên thân thể của Vu Duy Thiển.

Người nam nhân nằm trên giường thản nhiên với việc bị xem xét, nâng tay đè lại vết thương trên ngực, máu tươi bị thuốc sát trùng tẩy rửa, thể chất của hắn làm cho vết thương không còn chảy máu, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng dấu vết hình chữ thập ngay trên làn da nhợt nhạt.

Xuất phát từ trực giác của nữ nhân, Vivian nhận ra sự khác thường tinh tế trong mắt Lê Khải Liệt, mùi thuốc sát trùng hòa quyện với mùi máu tươi, nàng tiến lên rồi bổ nhào vào bên giường, phá vỡ không khí cổ quái khác thường này, "Ta sẽ gọi điện báo Martha, bảo hắn đến truyền máu cho ngươi, cho dù ngươi không đáp ứng cũng phải nghe theo! Có nghe thấy hay không?"

Nàng giẫm chân, tư thế hờn dỗi khả ái, nhưng lại mang theo vẻ quyết đoán và sự ngang ngược của một nữ nhân trưởng thành. Vu Duy Thiển không phản đối, lúc này Vivian mới lộ ra biểu tình cao hứng, ngón tay thon dài bỗng nhiên vươn đến bên môi nàng, lau đi một chút đỏ ửng, đây là vết máu.

"Vivian." Hắn nhìn nàng.

Thoạt đầu là trầm mặc, cầm lấy tay hắn, Vivian rốt cục cúi mắt xuống, "….là tên sát thủ kia." Lúc này nàng lại trở thành một đứa bé có khuôn mặt búp bê, có một chút ủy khuất, có một chút lo lắng, giống như một đứa bé làm chuyện xấu, sợ bị trách móc.

Ngón tay lướt qua khóe miệng của nàng, cảm giác hơi mát lạnh, giống như có cơn gió cuối thu ghé ngang, "Ta không trách ngươi."

Cẩn thận nhìn sắc mặt của Vu Duy Thiển, Vivian bắt lấy bàn tay đang muốn rời khỏi của hắn, cánh môi bé nhỏ đặt lên trên, đầu lưỡi liếm đi vết máu đỏ ửng trên ngón tay, lại cầm lấy bàn tay của hắn rồi lưu luyến cọ xát vài cái, "Cám ơn ngươi, Wirth."

"Nhìn không ra ngươi còn có sở thích như vậy." Lê Khải Liệt đột nhiên xen vào một câu, người nam nhân trưởng thành cao lớn lại ở cùng với một bé gái chừng mười tuổi đầu, hình ảnh này hơi bất thường.

Vu Duy Thiển nâng mắt lên, Vivian đã bắt đầu cười lạnh, "Chuyện của chúng ta không liên quan đến ngươi."

"Vì sao lại không liên quan?" Lê Khải Liệt thuận tay kéo lấy cổ áo sơ mi bị dính máu trên người, phát hiện Vivian nhìn chiếc áo sơmi mà cắn môi, hắn mỉm cười rồi cúi người, khi khoảng cách với Vu Duy Thiển chỉ còn vài inch thì mới dừng lại, "Thật sự là vô tình a, mới vừa rồi chúng ta rõ ràng còn rất thân thiết, có phải hay không, cưng yêu?"

Ngón tay vuốt ve trên phần phụ cận với vết thương hình chữ thập, chỉ cần thi lực một chút là có thể dẫn đến đau nhức, nhưng động tác của Lê Khải Liệt lại phi thường mềm nhẹ, đôi mắt màu tro lục loang loáng xẹt qua vẻ bạo ngược, hắn mơn trớn lồng ngực của Vu Duy Thiển, đoán chắc rằng Vu Duy Thiển hiện tại không thể phản kích.

"Đó là mới vừa rồi, không phải hiện tại, hơn nữa nó bất quá chỉ là một nụ hôn, vừa vặn ngay lúc ta muốn hôn thì có ngươi ở bên cạnh." Miễn dịch với hết thảy uy hiếp từ bên ngoài, Vu Duy Thiển chậm rãi hít thở, cảm thụ cơn đau đớn từ trước ngực, "Dường như ngươi rất xem trọng nụ hôn kia?"

"Ta nhớ rõ ngươi đã từng nói ngươi không quen làm chuyện này với bất luận kẻ nào." Ngón tay nâng cằm của Vu Duy Thiển lên, dưới đầu ngón tay là bờ môi không có một chút huyết sắc, Lê Khải Liệt nhìn chăm chú hai ba giây, giống như động vật ăn thịt mà hôn xuống.

17. Chương 17: Độ Ấm Của Tử Vong

Răng nanh cắn xuống bờ môi, tàn sát bừa bãi, hung hăng liếm mút giống như muốn làm cho máu tươi phá hủy làn da mỏng manh, Vu Duy Thiển cảm thấy đau nhức, không chỉ từ trên môi mà còn ở trước ngực, ngón tay của Lê Khải Liệt vuốt ve lên làn da bên cạnh vết thương của hắn, đau đớn tạo ra độ ấm cực nóng, nụ hôn thô bạo bí mật mang đến cảm giác hít thở không thông, gần như kề cận tử vong, trong đầu ầm ầm nổ vang.

Giống như muốn thiêu rụi hết thảy, phá hủy toàn bộ, mùi máu tươi, mùi thuốc lá cùng nhau tràn ngập trong miệng và mũi, Lê Khải Liệt cơ hồ là đè lên người Vu Duy Thiển, hô hấp nặng nề, xúc cảm dưới ngón tay của hắn vừa trơn nhẵn vừa co dãn, phản ứng mỗi khi đầu lưỡi chạm vào đều kịch liệt. Trong cơn đau đớn, Vu Duy Thiển cắn nát đầu lưỡi của Lê Khải Liệt, nụ hôn mang theo máu tươi làm cho lần này dây dưa càng có nhiều xúc giác nhầy nhụa, đầu nhũ bị kích thích, lửa nóng không ngừng thiêu đốt làm gia tăng nhiệt độ trên người, thời gian tựa như dừng lại, nước bọt ẩm ướt của hai người tràn ra từ khóe miệng không thể khép kín của Vu Duy Thiển….

Nụ hôn kịch liệt làm cho hai người bọn họ đều cảm thấy bất ngờ, trong đầu của Vu Duy Thiển vang lên những tiếng ong ong, bờ môi mất máu bị cắn đến mức đỏ ửng, lúc này tư vị của tử vong không còn lạnh lẽo như trước, lồng ngực và toàn thân của Vu Duy Thiển đều trở nên nóng bừng.

Kể từ khi bọn họ bắt đầu hôn môi, Vivian liền trình ra một trạng thái ngây dại, sau đó là thét một tiếng chói tai, nàng muốn ngăn cản nụ hôn này, Lê Khải Liệt liền che miệng của nàng lại, ngồi dậy mà há mồm thở dốc, hắn không ngờ bản thân mình lại mải mê đến trình độ này.

"Đừng la!" Hai chữ tràn đầy gắt gỏng và mất kiên nhẫn, đây là phản ứng điển hình của người đàn ông khi bị khơi mào dục vọng mà không thể giải quyết.

Vivian không phải là một cô gái không biết gì, nàng hung hăng kéo tay Lê Khải Liệt ra, nhìn lên trên giường, "Vì sao để cho hắn hôn ngươi?" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng là thương tâm và ghen tỵ, "Ngươi thích hắn hôn ngươi?"

"Hắn đương nhiên thích." Lê Khải Liệt đẩy nàng ra, hắn đỡ người nam nhân trên giường ngồi dậy, từng lớp băng gạc được quấn lên, hắn không vội vàng yêu cầu đáp án, bí mật trên người Vu Duy Thiển còn rất nhiều.

Người thường không có khả năng trúng đạn ngay ngực mà còn sống, hơn nữa sau khi mất máu quá nhiều vẫn không chết, trong lúc vô ý chạm phải tầm mắt của đối phương, Lê Khải Liệt cau mày, trong khi Vu Duy Thiển lại có vẻ rất bình tĩnh, năm tháng đã sớm làm cho hắn không còn cảm thấy bất ngờ đối với bất luận điều gì, bao gồm cả cảm giác của chính mình.

"Vivian." Hắn nhìn Lê Khải Liệt quấn một vòng băng gạc cuối cùng, duỗi tay gọi nàng, khi Vivian nghi hoặc là lúc Vu Duy Thiển cầm lấy tay nàng, trả lời nghi vấn của nàng, "Ngươi cũng biết ta và ngươi giống nhau, cự tuyệt không được nhiệt độ ấm áp như vậy."

Thân thể của nàng rất lạnh, bàn tay của Vu Duy Thiển đã khôi phục không ít nhiệt độ, đó là độ ấm làm cho người ta quyến luyến, nàng biết ý tứ của hắn, "Nhưng vì sao lại là hắn? Ngươi biết không, hắn là người của gia tộc Claudy."

Lại nhắc đến cái tên này, phản ứng của Lê Khải Liệt không còn làm cho người ta sợ hãi như lúc trước, nhưng đồng tử vẫn mãnh liệt co rút một chút, Vu Duy Thiển có thể cảm nhận được sự biến hóa trong hơi thở của Lê Khải Liệt. Hơi có một chút ngoài ý muốn, hắn gật đầu đối với Vivian, ý bảo hắn đã hiểu được lời cảnh cáo của nàng.

"Hiện tại có thể nói được hay chưa, vì sao lại như thế?" Lê Khải Liệt ngồi xuống bên mép giường, tư thái như thể đang ở nhà của chính mình, tấm nệm lõm xuống theo trọng lượng của hắn, thân thể của Vu Duy Thiển hơi nghiêng một chút, khi Lê Khải Liệt vươn tay đến thì Vu Duy Thiển lại tránh đi, sau đó từ trên giường đứng lên.

"Muốn giết ta là một tổ chức, nói cho chính xác, kỳ thật bọn họ không phải muốn mạng của ta." Đôi chân trần bước trên sàn nhà, cảm giác mát lạnh từ dưới lòng bàn chân lan ra, huyết sắc trên mặt Vu Duy Thiển vẫn chưa khôi phục, chỉ có khóe miệng đỏ sẫm mang theo dấu vết của nụ hôn nồng nhiệt mới vừa rồi.

"Đó chính là muốn thân thể của ngươi." Lê Khải Liệt không hề kiêng nể mà ngã lưng lên giường của Vu Duy Thiển.

"Bọn họ muốn một thứ trên người của Wirth." Vivian vẫn phồng mang trợn má mà hung hăng nhìn Lê Khải Liệt. Lê Khải Liệt tựa như là chủ nhân nơi này, hắn cứ điềm nhiên dựa vào đầu giường, sau đó tự cởi bỏ lớp băng gạc trên người, vết thương đang hồi phục, cũng không tệ lắm, nhưng vẫn bị tét một chút, hắn lại một lần nữa tự băng bó.

"Là cái gì?" Không hề che giấu hứng thú của mình, động tác của Lê Khải Liệt vừa nhanh vừa thuần thục, vết thương trên cánh tay lại một lần nữa được băng bó – chỉ dùng một tay.

Khi mới đến đây, hắn đã hoàn toàn có khả năng tự băng bó cho mình, hơn nữa tốc độ cũng không hề chậm.

Vu Duy Thiển dừng lại cước bộ một chút, hắn mở tủ đồ rồi lấy ra một chiếc áo sơ mi, theo cánh cửa tủ màu đen có thể nhìn thấy Lê Khải Liệt đang nhìn hắn, bên dưới sự hung tàn láo xược quả thật có một chút dấu vết vừa giảo hoạt vừa thận trọng, "Bất tử." Hắn nhìn phản xạ của Lê Khải Liệt mà trả lời.

"Cái gì?"

Phản ứng đầu tiên của Lê Khải Liệt là cười to, "Bất tử?" Tiếng cường vang vọng, phía chân trời trắng bạch xuất hiện một tia nắng bình minh, trong phòng chỉ có một mình hắn là đang cười, Vivian quả thực muốn

bóp chết hắn, "Có cái gì đáng buồn cười?" Chẳng lẽ hắn nghĩ rằng bọn họ đang nói đùa? Nếu đây chỉ là một trò đùa thì tốt rồi!

Vu Duy Thiển nhếch miệng giễu cợt, mặc vào chiếc áo sơ mi màu trắng, đứng lặng yên bên cửa sổ, tiếng cười quanh quẩn trong chốc lát, sau đó hắn nghe thấy giọng nói trầm thấp khô ráo của Lê Khải Liệt, "Bất tử? Thứ này chỉ có kẻ ngu mới muốn, nhìn đám người xung quanh chết hết, chờ đến khi hưởng thụ tất cả lạc thú thì trên đời chẳng còn cái gì gọi là hứng thú, bất tử căn bản chỉ là tra tấn, có người muốn cái loại tra tấn này hay sao?"

Ngẩn người, Vu Duy Thiển chậm rãi quay đầu lại, đột nhiên va chạm với tầm mắt của Lê Khải Liệt, dưới những tia nắng ban mai, đôi mắt màu tro lục vừa tràn đầy dã tính khó lường lại vừa phóng túng tà khí, nhưng còn có một thứ khác sáng ngời giống như ánh lửa, chiếu rọi năm tháng mà hắn đã trải qua, soi sáng vẻ mệt mỏi và tái nhợt lắng đọng trong tâm linh.

Hắn rốt cục đã hiểu được vì sao hắn không cự tuyệt nụ hôn của Lê Khải Liệt.

Vivian so với hắn càng hiểu rõ cảm giác này, có người khác với người thường, lẽ ra phải biến mất giữa đám đông, hắn tránh sáng ưa tối, nhưng lâu dài bị vây ở thế giới tịch mịch làm cho hắn vừa muốn kháng cự lại vừa bị hấp dẫn, hắn ghét người nam nhân với bản tính sa đọa bẩm sinh và phi thường khinh cuồng này, nhưng tâm hồn đã gần như chỉ còn một màu xám tro lại bị loại sắc thái sặc sỡ này mê hoặc.

"Không ngờ ngươi cũng có thể nói ra những lời như vậy." Mái tóc đen bị gió hất lên, giống như lông chim tung bay trong không khí, ngữ khí của Vu Duy Thiển có một chút tán thưởng hiếm thấy, băng gạc trước ngực rướm máu tươi, giống như một chữ thập màu đỏ được vẽ trước ngực, dưới ánh nắng ban mai, có một loại nghiêm nghị và thánh khiết kỳ dị không thể xâm phạm.

Ngoài cửa sổ có vài tia nắng mặt trời chiếu vào, những hạt bụi thật nhỏ bay lên giữa không trung, hắn quay đầu nhìn thấy ánh mắt cổ quái của Lê Khải Liệt, thần sắc bất động, lại tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ, "Ta còn từng làm mục sư."

Lê Khải Liệt lúc này mới biết lúc trước Vu Duy Thiển có nói đã từng làm quân y trên chiến trường, chuyện này không phải không có khả năng, "Rốt cục ngươi đã sống được bao lâu?" Không biết câu hỏi này của hắn có ý nghĩa gì, thái độ của hắn rất tùy tiện, giống như những gì đã xảy ra hoàn toàn không làm cho hắn cảm thấy kinh dị.

Đi đến bên cạnh một cái giá, Vu Duy Thiển lấy ra một cặp kính rồi đeo vào, "Cũng đủ làm cụ tổ của ngươi." Câu trả lời ngắn gọn minh bạch kèm theo một cái nhếch môi.

Đây tuyệt đối là khiêu khích! Vẻ mặt của Vu Duy Thiển rõ ràng mang theo vài phần giễu cợt, trong lúc nhất thời Lê Khải Liệt không biết nên phản ứng như thế nào, sau đó mới ám muội nhếch hàng lông mày lên, "Ta cũng sẽ không hôn môi với cụ tổ của mình." Sinh vật dã tính chiếm cứ trên giường chậm rãi bước xuống, mỗi một bước đều mang theo mị lực mê hoặc lòng người mà chỉ có Lê Khải Liệt mới có. Vu Duy Thiển nhìn Lê Khải Liệt chậm rãi tiếp cận, hắn vẫn đứng yên bất động bên cửa sổ.

"Ngươi muốn làm gì?" Vivian nhấc từng bước nhỏ chạy đến, lấy tay chỉ vào Lê Khải Liệt, "Ngươi không được tiếp cận hắn!" Nàng tựa như đứa bé bị cướp đi người cha, vẻ mặt cảnh giác và phẫn nộ.

"Là hắn làm cho ta tiếp cận, cũng là hắn khiêu khích ta trước, hiện tại muốn trốn cũng đã quá muộn." Mặt trời mọc buổi sớm, mái tóc dính máu của Lê Khải Liệt bị chiếu rọi thành màu đỏ ánh kim, hắn hướng về phía Vu Duy Thiển.

"Người của gia tộc Claudy, cố ý gây chú ý với ta chính là ngươi." Nắng sớm phản xạ lên tròng kính, hàn quang sắc bén mang theo vẻ giễu cợt, lời nói của Vu Duy Thiển làm Lê Khải Liệt dừng bước.

"Ngươi diễn kịch thật sự không tệ, đáng tiếc ngươi không nên để cho Vivian biết được thân phận của ngươi, một khi biết thân phận của ngươi, ngươi nghĩ rằng ta vẫn chưa thể đoán được mục đích của ngươi hay sao? Ngươi đừng tự cho là mình thông minh như vậy, đại minh tinh."

Dưới ánh mặt trời mà vạch trần âm mưu, lời nói dị thường thẳng thắn của Vu Duy Thiển chứa đựng vài phần chế nhạo, tựa như không hề lưu tình mà tát cho người ta một cái bại tai lên mặt.

Đáy mắt màu tro lục thoáng chốc hiện lên một tia u ám, "Ngươi biết được bao nhiêu?"

Phát hiện Lê Khải Liệt không có ý đồ che giấu, Vu Duy Thiển thay đổi quan điểm một chút đối với hắn, đứng trên chỗ cao tiếp tục nhìn những tia nắng sớm, "Không nhiều lắm, mới nghĩ ra thôi, tuổi lớn, có rất nhiều chuyện hậu tri hậu giác, bất quá vẫn tốt hơn so với bất tri bất giác." Biểu tình lạnh lùng, không nhìn thấy có quá nhiều tức giận, chỉ có một chút ý tứ tự giễu.

"Hắn cố ý tiếp cận ngươi?" Vivian lập tức phản ứng trở lại, ánh mắt tràn đầy địch ý như kim châm.

Là vô tình hay cố ý? Thậm chí trong buổi hòa nhạc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có phải cũng xuất phát từ âm mưu của người nào đó hay không, còn có fan hâm mộ điên cuồng xuất hiện trong quán bar ngay sau đó, rốt cục có phải thật sự là trùng hợp hay không?

Theo nét mặt của Lê Khải Liệt có thể nhìn ra được đáp án.

Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, thật ra các phóng viên đã sớm vô ý hỏi qua vấn đề này. Trùng hợp? Thật sự có chuyện trùng hợp như vậy?

18. Chương 18: Cám Dỗ Và Trầm Luân

Diễn đến một nửa thì bị người nhìn thấu, Lê Khải Liệt không có nửa điểm ngượng ngùng lúng túng, ngược lại có vẻ rất thản nhiên, đầu lưỡi bị Vu Duy Thiển cắn nát đang liếm lên môi, trong mắt lộ ra biểu tình nóng rực khác thường, "Lão già kia lần này gặp được địch thủ, bọn họ xem nhẹ ngươi."

Vết thương trên lưỡi phi thường rõ ràng dưới ánh đèn, làm cho người ta nhớ đến nụ hôn nồng nhiệt thiêu đốt thân thể mới vừa rồi, Vu Duy Thiển dời mắt khỏi khuôn mặt của Lê Khải Liệt, sự quan sát của hắn chỉ trong giây lát nhưng vẫn không tránh được ánh mắt của Lê Khải Liệt, Lê Khải Liệt lộ ra ý cười mơ hồ, "Đây là diễn kịch, bất quá mượn ngươi giúp bảo hộ Lydia cũng là sự thật, ta có huyết thống của gia tộc Claudy nhưng ta không phải là người của bọn họ, lần này là được người ta nhờ vả, giúp bọn họ tìm một thứ."

Gia tộc Claudy, ở vài thế kỷ trước chính là một quý tộc danh vọng, nhưng danh vọng của bọn họ không chỉ ở mặt ngoài mà còn ở một nơi bí mật nào đó. Khi ấy nữ hoàng Anh ở một thời kỳ đặc thù làm ra một ít chuyện đặc thù, vì vậy mới hình thành gia tộc Claudy, mà gia tộc này có rất nhiều bí mật, nhiều đến mức khiến người ta nghi kỵ, sau đó bị phân chia quyền lực trong hoàng thất cho đến ngày hôm nay, suy sụp không ít, nhưng dựa vào huy hoàng của ngày xưa, hiện tại ở mặt ngoài bọn họ vẫn có thế lực không nhỏ, không thể khinh thường.

Đồng thời còn có những lời lưu truyền bảo rằng người của gia tộc Claudy có một ít đặc tính khác với người bản xứ, đây cũng là nguyên nhân vì sao các thế lực khắp nơi không dám tùy tiện động vào bọn họ.

"Không ngờ thứ mà bọn họ muốn lại là bất tử, lão già kia bắt đầu sợ chết." Nói đến người cầm quyền của gia tộc, ngữ khí của Lê Khải Liệt không phải là tôn kính, thậm chí có thể nghe ra sự phản cảm trong đó.

"Sau đó thì sao, ngươi chuẩn bị làm thế nào? Giết ta? Lấy nó ra từ trong cơ thể của ta? Ngay cả thứ muốn lấy mà ngươi cũng không biết nó là cái gì." Không phải cố ý lộ ra sự khinh thường nhưng đối với cục diện hiện tại quả thật cảm thấy nực cười, cái nhướng mi và nhếch môi của Vu Duy Thiển đều biểu lộ rõ điểm này.

Dưới ánh nhìn chăm chú tràn ngập uy hiếp của Vivian, Lê Khải Liệt tựa như không nhìn thấy mà chỉ tiến lên từng bước, bàn tay đặt lên chữ thập màu đỏ trên ngực Vu Duy Thiển, "Vừa rồi ta đã cắt ra để nhìn xem, chỉ có viên đạn, bằng không ngươi mở ra một lần nữa để ta nhìn xem rõ ràng."

"Ta thích cảm giác ở trong thân thể của ngươi." Tới gần, lời nói ám muội được chậm rãi cất lên lại tràn ngập uy hiếp khủng bố khác thường, tay hắn dùng sức, vị trí bị viên đạn bắn vào sau đó còn bị dao cắt qua lại chảy ra màu đỏ sẫm, Vu Duy Thiển đột nhiên giữ chặt tay Lê Khải Liệt, "Tốt, nếu ngươi có thể lấy ra thì lập tức lấy nó đi."

Khi Lê Khải Liệt kinh ngạc trong nháy mắt thì Vivian lộ ra thần sắc bi ai. Đây không phải lễ vật tự nguyện mà là bị bắt thừa nhận. Bất tử không phải huy hoàng, chỉ có vô số năm tháng chồng chất mà trở nên trầm trọng.

"Nó không phải hiện vật, ngươi có thể xưng nó là nguyền rủa, ngay trong máu của ta, ở mỗi một bộ phận trên thân thể của ta, ngươi thay ta mang nó đi đi." Buông tay, Vu Duy Thiển nhìn ra xa, vẻ mặt của hắn không có gì đặc biệt, Vivian đột nhiên bổ nhào tới mà đẩy Lê Khải Liệt ra, "Ngươi biết cái gì? Ngươi tưởng rằng đây là điều mà hắn muốn hay sao? Thứ bất tử chết tiệt này! Nó không phải ban ân mà là tra tấn! Ai muốn thì cứ nó lấy đi! Có bản lĩnh thì ngươi tới lấy a!"

Giọng nói the thé trở nên vặn vẹo, trong không khí xuất hiện dư âm bi thương, giống như thiên sứ bị bẻ gãy cánh mà phát ra tiếng gào thét, Vivian giống như một đứa bé chân chính mà òa khóc, ôm chặt Vu Duy Thiển, "Wirth, để cho ta giết hắn….Ta muốn giết hắn!"

Bế nàng lên từ dưới đất, hắn vỗ về bả vai của nàng, "Ngươi mệt rồi, Vivian, ngươi cần nghỉ ngơi." Hắn đặt nàng lên chiếc ghế sô pha ở một góc, dưới sự vỗ về của hắn, nàng chậm rãi chìm vào giấc ngủ, mỗi lần vận dụng năng lực quá mức thì cảm xúc của Vivian sẽ trở nên kích động, lúc này trạng thái thân thể của nàng rất yếu ớt, phi thường mệt mỏi, nếu không phải Lê Khải Liệt ở đây thì nàng đã sớm nằm ngủ mê man.

Hướng ra cửa, Vu Duy Thiển bước đến đầu cầu thang thì mở miệng, "Chúng ta đi xuống dưới nói chuyện."

Không đợi Lê Khải Liệt phản ứng, hắn đã đi xuống lầu. Vivian lớn tuổi hơn hắn, rất nhiều thời điểm sẽ cho hắn một vài đề nghị có ích, nhưng đồng thời cũng bởi vì có dáng vẻ bề ngoài là một đứa bé mà có một chút tính chất đặc biệt mâu thuẫn, nàng ỷ vào hắn, vì vậy khi hắn và nàng ở chung lại có một chút giống như cha con.

Lê Khải Liệt đi theo Vu Duy Thiển xuống lầu, hắn rất muốn biết chuyện lần này sẽ phát triển theo hướng nào.

"Nàng là người của Davila,bẩm sinh là phù thủy, tên sát thủ kia rơi vào trong tay nàng ắt hẳn đã không còn ở trên đời này, chẳng lẽ ngươi không có hứng thú muốn biết tin tức của tổ chức kia hay sao?" Khả năng thích ứng với hoàn cảnh và sự biến đổi nhanh hơn so với bất luận kẻ nào khác, Lê Khải Liệt đi theo Vu Duy Thiển, để cho người đi phía trước có ảo giác bị dã thú đang rình rập.

"Người của Davila là hậu duệ của ma cà rồng trong truyền thuyết, nếu xưng bọn họ là pháp sư sử dụng máu thì bọn họ sẽ càng cao hứng." So với không khí mới vừa rồi thì hiện tại Vu Duy Thiển càng thêm lạnh lùng, hắn vẫn trả lời đối phương nhưng thái độ không thể nói rõ là ôn hòa.

"Nếu ngươi đã sớm biết ta là ác ma đến cám dỗ ngươi thì ngươi sẽ làm như thế nào?" Vấn đề đột ngột được đưa ra cùng lúc với cánh tay vòng quanh trên thân của Vu Duy Thiển, bọn họ đứng ở đầu cầu thang, trải qua một đêm, bên ngoài cửa sổ bị vỡ nát có thể nghe thấy tiếng xe ô tô chạy ngang, cùng với tiếng chó sủa của hàng xóm ở bên ngoài khu vườn.

Bóng đêm đã qua, ánh sáng chiếu vào phòng khách hỗn độn, trên sàn nhà có những mảnh thủy tinh và vết máu, còn có chiếc ghế sô pha lấp đầy vết đạn, nghe thấy câu hỏi tựa như lời thoại, Vu Duy Thiển cúi mắt nhìn xuống góc tối dưới cầu thang, "Ai cám dỗ ai còn chưa xác định."

Trong không khí nháy mắt trở nên ám muội, Lê Khải Liệt tựa hồ không ngờ câu trả lời như vậy lại thốt lên từ miệng của Vu Duy Thiển, nhưng tiếp theo hắn liền phát hiện đây là đòn phản kích của con mồi giảo hoạt, chỉ trong khoảnh khắc sơ sẩy thì cổ tay lập tức căng thẳng, cả người bị xoay ngược rồi vật ngã từ trên cầu thang xuống dưới, sau lưng của hắn mạnh mẽ đập xuống sàn nhà, cho dù có thảm lót nhưng vẫn nghe được âm thanh rơi xuống thật mạnh.

Chưa bao giờ bị thất bại đột ngột như thế, đồng tử bất chợt lóe lên rồi co chặt, nhiệt độ tăng cao như có tia lửa bắn ra, trong không gian nửa sáng nửa tối, Lê Khải Liệt xoay người ngồi dậy, trong cổ họng phát ra một tiếng gào rít mơ hồ, tia sáng màu lục lạnh lẽo xẹt qua màu xám tro, khẽ nheo mắt mà nhìn về phía cầu thang.

Vu Duy Thiển vịn vào thành cầu thang, thân thể bị thương không thể thừa nhận lực lượng lớn như vậy, hắn đã sử dụng một phần lớn khí lực để vật Lê Khải Liệt xuống đất, thân thể của hắn nhất định là rất suy yếu

nhưng bộ dáng của hắn từ trên cao nhìn xuống vẫn giống như dĩ vãng.

Ngữ thanh có một chút hư ảo từ khoảng cách vài feet, giống như từ thế giới bên kia rơi xuống nhân gian, "Dễ dàng bị cám dỗ là bản tính của nhân loại, ta sẽ không phủ nhận, nhưng chúng ta thường sơ sẩy có chừng mực, thực dễ dàng, chỉ cần bất cẩn liền rơi vào vực sâu mà tan xương nát thịt."

Ngữ điệu lạnh lùng cùng ánh mắt băng hàn, khóe miệng mỉm cười là sự khinh thường sắc bén nhất, hắn thong thả bước từng bước một xuống cầu thang, tầm mắt của Lê Khải Liệt dừng trên mắt cá chân xích lõa của Vu Duy Thiển, "Kháng cự chứng tỏ đã bị cám dỗ, ngươi còn không chịu thừa nhận?"

Hai tay thả lỏng, Lê Khải Liệt dựa vào trên tường, bị tập kích chật vật nhưng hắn chỉ lười nhác dùng sức mà chờ thời cơ vận động. Từ đêm tối đến ban ngày, nguyên một buổi tối, từng lớp bọc che đậy mục đích chân thật của hắn rốt cục bị bóc ra, hơn nữa trong lúc vô ý, bởi vì vận khí không tốt mà bị Vivian vạch trần thân phận.

Ngọn lửa thiêu đốt trong hồ băng, phía dưới hàng lông mày là bóng tối ẩn sâu, trực giác nhận thấy Lê Khải Liệt sắp sửa bùng nổ, Vu Duy Thiển thấy được sự ảo não của Lê Khải Liệt, hắn cũng giống như Lê Khải Liệt, cũng có bất mãn, cũng đã từng kháng cự.

Kháng cự chứng tỏ đã bị cám dỗ, hắn đồng ý.

Nhưng sự thật cũng không phải hoàn toàn đều là như thế, "Lê Khải Liệt, không phải tất cả mọi người sẽ yêu ngươi, ta không có hứng thú đối với nam nhân, nếu ngươi là nữ nhân thì có lẽ sẽ khác biệt, ngươi có thể thử thay đổi thái độ để tìm được bất tử mà ngươi muốn. Bất quá kết quả không thay đổi, ngươi chiếm không được nó."

Ai cũng không chiếm được, ngay cả hắn muốn thoát khỏi cũng quá mức khó khăn.

Đó là lời nguyền, muốn kết thúc chỉ có hai khả năng, khả năng đầu tiên thì hắn làm không được, khả năng thứ hai, hắn vốn nghĩ rằng rất đơn giản, nhưng sự thật lại nói cho hắn biết đó là ảo giác của hắn, là hy vọng xa vời.

"Trung thực với dục vọng của mình đi, ngươi có cảm giác đối với ta." Trong tiếng cười nhẹ nhàng, từ phía đối diện truyền đến lời nỉ non tựa như quỷ sa tăng, mang theo một chút hương vị mê hoặc, giọng nam trầm len lỏi trong không gian, mang theo nhiệt độ nóng rực, Lê Khải Liệt vói tay vào tủ rượu mà lấy ra chai rượu đã bị bể nát hơn phân nửa, rót rượu vào miệng từ vị trí bị vỡ của chai rượu.

Trong chai rượu có những mảnh thủy tinh thật nhỏ bị phun tùy tiện trên sàn nhà, những mảnh thủy tinh mang theo máu tươi nhầy nhụa xen lẫn vào nhau, Lê Khải Liệt dùng đầu lưỡi bị thương liếm môi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào con mồi ở phía đối diện.

Không chiếm được thứ trong thân thể của Vu Duy Thiển, chỉ còn lại một biện pháp chính là mang cả người của Vu Duy Thiển rời đi, giao cho bọn họ để bọn họ tự đau đầu.

"Chúng ta đều là nam nhân, phản ứng thân thể không thể che giấu được, chẳng lẽ ngươi không muốn biết tiếp theo sẽ như thế nào hay sao? Ta và ngươi….còn có dục vọng của ngươi." Lê Khải Liệt không hề che giấu đối với ý tưởng của mình, thậm chí ngay cả thủ đoạn cũng không thay đổi, bằng mị lực của hắn, nếu đối tượng là người khác thì nhất định đã đắc thủ.

Đối với sự cuồng vọng hoặc có thể nói là tự tin của Lê Khải Liệt, người nam nhân sống hơn ba trăm năm lại cảm thấy rất nực cười, cũng có một chút kinh hãi, hắn không quên đối phương đã đảo lộn trật tự cuộc sống của hắn, làm cho hắn cảm thấy phiền phức như thế nào.

Lê Khải Liệt vốn là người như vậy, bản thân của hắn sẽ bất tri bất giác ảnh hưởng cảm xúc của người khác, đây là lực ảnh hưởng bẩm sinh của hắn.

Người mạnh mẽ khi gặp phải thời điểm bị khiêu chiến thì sẽ không trốn tránh mà sẽ nghênh chiến, dùng hết thảy biện pháp để áp đảo đối phương mà giành thắng lợi.

Đứng ở cầu thang, lúc này Vu Duy Thiển mới phát hiện chính mình đang khơi mào dã tính của đối phương.

“Dục vọng? Bất quá chỉ là bản năng của con người, ngươi đang câu dẫn ta hay sao?” Từ trên cầu thang đi xuống, giống như cười nhạo mà trả lời.

“Ai câu dẫn ai còn chưa xác định.” Trả lời một câu tương tự, Lê Khải Liệt cảm thấy hứng thú đối với sự biến hóa trong ánh mắt của Vu Duy Thiển, “Vốn chỉ muốn nhìn một chút để xem mục tiêu lần này của lão già kia là ai, không ngờ lại hứng thú như vậy, Vu Duy Thiển, là ngươi làm cho ta gia nhập trò chơi, ta đã tiến vào, làm sao ngươi có thể không đếm xỉa như vậy?”

“Bọn họ muốn ngươi làm cái gì?” Không muốn mất thời gian, Vu Duy Thiển đi đến trước mặt hắn rồi dừng lại với khoảng cách ba bước chân.

“Bọn họ chẳng qua muốn ta tìm thứ đó từ chỗ của ngươi, an bài ổn thỏa để ta đến quán bar của ngươi…”

“Vì thử phản ứng của ta, ngươi thuận tiện lợi dụng ta để bảo hộ công chúa Lydia, cũng che giấu mục đích chân chính của ngươi, quả nhiên không hổ là người của gia tộc Claudy, bất cứ tình huống nào cũng có thể lợi dụng tất cả tài nguyên, ta còn nghĩ rằng ngươi chỉ có thể bán sắc, hiện tại xem ra ít nhất ngươi còn có thứ khác để làm vốn, xem như không tệ.” Ít nhất có thể làm cho hắn bị rối loạn một chút.

Chống lại đôi mắt của kẻ xâm lược, sự quan sát sắc bén của Vu Duy Thiển càng được đáp lại bằng một ánh mắt cực nóng.

“Nghe được một câu khích lệ của ngươi thật không dễ.” Một bàn tay kéo Vu Duy Thiển xích gần lại, Lê Khải Liệt mạnh mẽ rút ngắn khoảng cách của hai người, “Thân thể của ngươi hiện tại rất suy yếu.” Nói như vậy, tay của hắn trượt từ lồng ngực xuống thắt lưng của Vu Duy Thiển trước ánh mắt lạnh lùng của đối phương, “Nếu ta muốn làm cái gì đối với ngươi, ngươi dường như không thể phản kháng…”

“Ngươi muốn thử một chút hay sao?” Nhìn lướt qua mảnh băng gạc lộ ra trong quần áo của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển nhớ đến lời nói của Vivian, có vẻ người nam nhân sẽ mang đến vận rủi cho hắn cũng không may mắn là bao.

“Ta thật sự rất muốn thử.” Lê Khải Liệt giống như đang thở dài trong tiếc nuối, hắn buông tay ra, mái tóc cuồng loạn bị hắn vén ra phía sau.

Sắc trời bừng sáng, những tia nắng ban mai càng trở nên sáng ngời, bên ngoài ngã tư đường, tiếng còi xe ô tô phá tan bức tranh bí hiểm của buổi tối đêm qua. Cuối cùng, hai bệnh nhân giằng co sau vài giây đều lựa chọn tự nhượng bộ, sắc mặt của Vu Duy Thiển vẫn rất tái nhợt, nhưng điểm này cũng không ảnh hưởng đến sự uy hiếp trên người hắn.

Xoay người, định quay lên lầu, hắn đi được vài bước, đá văng những mảnh vỡ thủy tinh dưới chân, “Ngươi quay về nói cho bọn họ, trên người của ta…”

Bụp—phía sau đột nhiên có một trọng lực ập đến, tên thợ săn giảo hoạt nương vào ưu thế trong nháy mắt mà đánh gục con mồi của hắn, cặp kính bị đánh văng ra ngoài, giọng nói của Lê Khải Liệt từ sau lưng truyền đến trong âm thanh vỡ vụn của thủy tinh, “Ngươi rất sơ suất.”

Trong tiếng cười của Lê Khải Liệt có một loại cảm giác cực tốt, nhưng chỉ cười bất quá là ba giây thì Vu Duy Thiển đã dùng lực lượng còn thừa lại mà phản kích đột ngột, phía sau ót hung hăng đập xuống, khi nghe thấy tiếng kêu rên thì đồng thời nâng lên khuỷu tay, đáng tiếc thương thế trên người làm cho hắn lực bất tòng tâm, tư thế thay đổi, cổ tay bị chế ngự, hắn bị đầu gối của Lê Khải Liệt thúc vào bụng, vết thương trên ngực Lê Khải Liệt lại bị nắm đấm của Vu Duy Thiển làm dâng lên cảm giác đau nhức.

“Đừng quên, thương thế của ngươi không nhẹ.” Hảo ý nhắc nhở lại mang theo vài phần uy hiếp, Lê Khải Liệt nhìn người nam nhân bị hắn áp chế, quật khởi sự thỏa mãn từ dưới đáy lòng, “Đúng, chính là ánh mắt này….” Phẫn nộ, bạo dạn, kiêu căng, ánh lửa thoáng hiện trong đồng tử lạnh lùng màu đen, mỗi một bộ phận trên thân thể của hắn đều rục rịch, đó là sung sướng, còn có hưng phấn.

“Ngươi càng kháng cự thì càng làm cho người ta cảm thấy kích thích. Ta đề nghị ngươi tốt nhất đừng cử động, ta đối với nam nhân không có hứng thú, nếu vì ngươi mà phá lệ…..thì ngươi cũng biết tiếp theo sẽ phát sinh cái gì, hơn nữa đều là tại ngươi.” Cắn xuống vành tai của Vu Duy Thiển, giọng nói khàn đặc của Lê Khải Liệt có một chút gì đó khác thường.

Người như Vu Duy Thiển là loại người dễ dàng khơi mào dục vọng chinh phục của hắn nhất, hắn cùng Vu Duy Thiển mỗi một lần hôn nhau đều nồng nhiệt như thể muốn bị thiêu đốt. Bạn đang ?

"Cút ngay cho ta!" Sắc bén như lưỡi dao, màu đen trong mắt hàm chứa phẫn hận và tức giận, cơ thể đầy nam tính đang cọ xát trên người của hắn.

Lê Khải Liệt không hề cảm thấy hổ thẹn vì hành vi giậu đổ bìm leo của mình, buông ra bàn tay đang đặt trên ngực Vu Duy Thiển, "Đáng tiếc hiện tại không thể theo ý ngươi, ngươi nhìn rõ tình cảnh của chính mình đi."

Lê Khải Liệt vỗ nhẹ vài cái lên mặt Vu Duy Thiển, tiếng thở dốc nặng nề thổi vào bên tai, đầu lưỡi mang theo tơ máu liếm lên cổ của hắn, lưu lại một dấu ấn đỏ sẫm.

Lồng ngực của Vu Duy Thiển phập phồng kịch liệt, mất máu không thể dẫn đến tử vong cho hắn nhưng sẽ làm cho hắn xuất hiện triệu chứng hư thoát, có cảm giác tiếp cận tử vong, cùng với sự đau đớn gần như chết lặng, ánh mắt của hắn trở nên lãnh đạm, nhưng đã gần như mất đi thị giác, đây là sự nguy hiểm mà Vivian đã nói, mất máu quá nhiều không nhất định sẽ chết nhưng sẽ để lại di chứng, hơn nữa chính là thương tổn vĩnh viễn. (hư thoát=hạ đường huyết khi mất máu)

Đối với hắn mà nói, vĩnh viễn chính là vĩnh viễn chân chính.

"Biết ta vì sao lại hôn ngươi hay không?" Đột nhiên đình chỉ giãy dụa, Vu Duy Thiển nâng cằm lên mà nhìn trước mặt, vẫn chưa nói xong, khóe miệng mang theo một độ cong mỉa mai, hắn nhắm mắt lại.

Có lẽ đây là vận mệnh mà thượng đế đã an bài, có lẽ là trò đùa của ác ma. Nghĩ đến chính mình là người ngoài cuộc mà vẫn bị tính kế, hắn lâm vào cạm bẫy của tên thợ săn này.

Lê Khải Liệt ôm Vu Duy Thiển trong chốc lát, bỗng nhiên có một chút ảo não với vấn đề không có được đáp án kia.

Vivian còn ngủ say trên lầu, nàng cần nghỉ ngơi, nàng không hề nghe thấy tiếng động dưới lầu, đến khi tỉnh lại thì đã là giữa trưa. Buổi trưa, ngã tư đường rất ít người lui tới, hết thảy vẫn như trước, nhưng Vivian đối mặt với gian phòng không có một bóng người, "Wirth?"

Tiếng hô to quanh quẩn trong căn nhà trống rỗng, tấm thảm dưới lầu có thêm một vũng máu, nàng chưa từng hoảng hốt như vậy, Wirth bị mang đi! Tên nam nhân kia muốn đem hắn giao cho gia tộc Claudy?!

19. Chương 19: Bắt Cóc

Trong thời buổi hòa bình vẫn còn có chiến tranh, mặt ngoài tươi sáng bên dưới tất có bóng đêm, trong cuộc sống tại thế giới hiện thực, mọi người nhìn không thấy lớp vỏ bên dưới thế giới kia, San Francisco ban ngày vẫn yên bình, các thành phần trí thức đi lại trên con phố thương mại, dân du cư đẩy xe đẩy cùng những người ăn xin trà trộn trên đường phố.

Quán bar Maze vẫn chưa mở cửa kinh doanh, Jasmine vài lần gọi điện thoại đến nhà Vu Duy Thiển nhưng vẫn không có ai bắt máy, việc này không khỏi làm cho nàng càng thêm nghi hoặc và oán giận, vì sao có người lại không cần dùng điện thoại di động cơ chứ?

Nàng đương nhiên không biết ông chủ của nàng đã bị bắt cóc, mà kẻ bắt cóc lại chính là chàng ca sĩ mà nàng thích nhất Lê Khải Liệt, tiền chuộc là bao nhiêu cũng không thể biết rõ.

Đây là một ván cờ, một ván cờ đã sớm được an bài ổn thỏa không khiến người ta hoài nghi. Có ai ngờ siêu sao nhạc rock lại có quan hệ với một gia tộc thần bí?

Từ khi cửa quán bar bị đẩy ra, Lê Khải Liệt bước vào cũng là lúc trò chơi được bắt đầu.

Hết thảy giống như một thước phim được tua lại, Vu Duy Thiển phải thừa nhận lần này là hắn khinh địch, là hắn ngay từ đầu đã xem nhẹ đối phương, hắn nhận thấy Lê Khải Liệt đặc biệt nhưng cũng giống như những người khác, chỉ dừng lại ở bề ngoài.

Trong cơn mê man, cảm giác trên thân thể chậm rãi khôi phục, trên người hình như là một tấm chăn lông, nhưng hắn vẫn không biết chính mình đang ở nơi nào, mơ hồ nghe thấy một chút âm thanh ồn ào, dường như có người đang vây quanh. Với bí mật trên người hắn, nếu bán vé để tham quan thì không biết sẽ có bao nhiêu người đến thăm.

Muốn mở mắt ra nhưng vẫn không thể, nghe thấy có tiếng nói chuyện.

"....Đã truyền máu, hắn ắt hẳn là vô sự, bất quá cũng chưa chắc, ngươi cũng biết ta chưa từng gặp được một ca đặc biệt như vậy, hắn mất máu rất nhiều! Chúa ơi! Thật sự đúng là kỳ tích! Dưới tình huống như vậy mà hắn vẫn chưa chết, hắn thật sự không chết, như vậy trên người hắn..."

Một giọng nói cuốn hút cực kỳ khoa trương, giống như đang đọc lời thoại một cách diễn cảm, chẳng qua ngữ âm rất thấp, đó là một người trẻ tuổi. Vu Duy Thiển nhất thời không thể xác định hiện tại chính mình đang ở nơi nào, Lê Khải Liệt có tính toán gì hay không, cho dù là hắn thì hiện tại cũng không thể suy đoán.

"Ta biết ngươi tỉnh." Đột nhiên có tiếng nói tiếp cận mang theo hơi thở quen thuộc, thiếu mùi rượu, nhưng lại có thêm mùi đặc trưng của keo xịt tóc.

Mái tóc được tạo kiểu đánh rối, đỏ sẫm giống máu, hoa lệ rực rỡ, chiếc áo choàng đen mang theo sự trang nghiêm cao quý, khuôn mặt đã được trang điểm của Lê Khải Liệt có một loại mị lực nam tính khiến người ta kinh tâm động phách, cúi xuống nhìn Vu Duy Thiển, ngón tay lướt qua khuôn mặt của hắn, "Ngươi không đeo kính trông rất được."

"Phải không?" Mí mắt của Vu Duy Thiển khẽ nhúc nhích, Lê Khải Liệt nhíu mày, dường như phát hiện có điểm bất thường, hắn nâng cằm Vu Duy Thiển lên, làm cho Vu Duy Thiển ngẩng đầu đối mặt với hắn, "Sao lại như thế?" Hắn đột nhiên tức giận, tiếng hô kinh động người nam nhân trẻ tuổi ở sau lưng hắn.

"Có chuyện gì?" Một nam nhân da trắng mặc quần áo lố lăng với cổ áo được thắt nơ vội vàng đến gần, trên thân của người này nồng nặc mùi keo xịt tóc và phấn trang điểm, nghiêm túc quan sát trên mặt của Vu Duy Thiển trong chốc lát, "Ân, cũng đẹp trai và liều lĩnh như ngươi, ngươi cũng không phải chưa từng nhìn thấy, chuyện bé xé ra to..."

Cổ bị siết chặt, ngay lập tức liền câm miệng, trong mắt của hắn, người nam nhân đang gắt gao nhíu mày càng giống như một tên ác ma khủng bố, "Mắt của hắn! Ngươi không phát hiện có cái gì bất thường hay sao? Bode! Cái tên này! Cẩn thận kiểm tra đôi mắt của hắn cho ta!"

Đôi mắt màu đen che giấu sự huyền bí, nhưng lại mất đi khí thế vốn có, sự quyết đoán bên dưới vẻ tao nhã cũng đã tan rã, Vu Duy Thiển nằm trên ghế sô pha, vì phản ứng của Lê Khải Liệt mà bật cười, "Gia tộc Claudy ắt hẳn sẽ không cảm thấy tiếc nuối vì một tổn thất như vậy, ngươi có thể yên tâm." Hắn cố ý ở trước mặt Bode mà nhắc đến gia tộc Claudy.

"Ngươi muốn chọc giận ta hay là muốn thử thân phận của hắn?" Lê Khải Liệt nắm lấy tóc của Vu Duy Thiển, khiến cho Vu Duy Thiển phải ngẩng đầu, "Hắn là người của Claudy, nếu ngươi trực tiếp hỏi ta thì ta sẽ rất cao hứng nói đáp án cho ngươi biết."

Bode cười hì hì ở sau lưng Lê Khải Liệt, "Xin chào ngài Wirth, ta là Bode, bác sĩ tư của gia tộc Claudy, nhà của chúng ta có rất nhiều người đã nghe qua truyền thuyết về ngươi..."

"Bode, đừng thừa lời." Lời nói của Bode bị một âm điệu không thể khinh thường cắt ngang, biểu tình của Lê Khải Liệt thoạt nhìn rất dọa người, bị hắn dọa khiếp sợ, Bode lập tức lựa chọn phục tùng.

"Được rồi! Làm ngay đây, làm ngay đây, ngươi chờ một chút!" Bode tiến lên mở ra mí mắt của Vu Duy Thiển, "Hiện tại không thích hợp, trên tay của ta không có dụng cụ, ta chỉ có thể kiểm tra sơ bộ, nếu mắt của hắn thật sự có vấn đề thì có khả năng là do thiếu máu mà dẫn đến tình trạng đánh mất thị giác, đây là khả năng tạm thời mà ta nghĩ đến, bất quá muốn điều trị cẩn thận thì cần phải thay đổi địa điểm."

Trực tiếp điều trị thì không được, Bode lấy tay đưa qua đưa lại trước mắt Vu Duy Thiển vài cái, sau đó đứng lên, "Mắt của hắn dường như không có phản ứng đối với ánh sáng."

Hắn nói xong, xung quanh im lặng đến mức làm cho hắn cảm thấy có một chút bất an.

Vu Duy Thiển cử động tay chân, tấm chăn lông trên người phát lên tiếng ma sát rất nhỏ, hắn chuẩn bị đứng dậy nhưng thị giác bị mù thì hiển nhiên sẽ làm cho người ta mất đi cân bằng, khi thân thể đang loạng choạng thì Lê Khải Liệt kéo hắn đến bên cạnh.

"Ngươi bị mù?" Cho dù nhắm hai mắt nhưng Vu Duy Thiển vẫn có thể cảm giác được trong lời nói có vài phần không thoải mái, hắn dựa vào Lê Khải Liệt mà đứng thẳng, sau đó tự mình ngồi trở lại ghế sô pha, "Tạ ơn chúa, ta chỉ bị mù, vẫn chưa chết."

Thấy Vu Duy Thiển dùng ngữ khí bình thản mà cất lên lời nói sắc bén, nắm đấm của Lê Khải Liệt trong mắt Bode đang giật giật, cuối cùng được thả lỏng, không khí có vẻ cổ quái mà căng thẳng, điều này làm cho Bode cảm giác được Leo có lẽ không muốn trước khi giao người sẽ xảy ra bất cứ sai lầm nào.

"Tình trạng có thể điều trị, hơn nữa hiện tại chỉ càng dễ dàng trông giữ, ngươi không cảm thấy như vậy hay sao? Leo?" Nhún vai, Bode vừa soi gương vừa vuốt lại mái tóc của mình, mái tóc xoăn sậm màu dài đến vai, hắn vừa lòng mỉm cười với chính mình trong gương, ngay sau đó lại bất ngờ bị ném ra ngoài.

"Nơi này không còn chuyện của ngươi."

Cửa bị đóng sầm lại, tiếp theo lại bị người nào đó liên tục gõ lên, "Leo, chuẩn bị xong chưa? Có cần phải cho ngươi thêm vài phút nữa hay không? Ta thấy các stylist đều đi cả rồi, ngươi còn chưa xong?" (stylist=chuyên viên tạo phong cách)

Luke đeo trên lưng cây đàn ghita bass bằng kim loại, hắn ló đầu ở bên ngoài phòng xe, "Dọc đường đến đây ngươi bảo buồn ngủ, ở trong xe không chịu đi ra, ngươi ngủ cả ngày, chẳng lẽ buổi tối hôm trước làm chuyện gì hay sao?"

"Buổi tối? Đêm đó phi thường phấn khích." Ngữ thanh chậm rãi, hàm nghĩa trong đó lại được khắc sâu, bất quá Luke ở bên ngoài không thể phát hiện, hắn bắt lấy nắm cửa định mở ra thì phát hiện cửa bên trong đã bị khóa trái.

"Sao vậy?" Hắn dán tai lên trên cửa, "Leo!"

"Ta không sao." Cửa bị mở ra một chút, Lê Khải Liệt ra hiệu cho hắn bằng một ánh mắt, "Nói với bọn họ ta sẽ đến ngay."

Hắn dùng thân thể để ngăn cản cánh cửa, không cho người ngoài nhìn thấy cảnh tượng bên trong, Luke bừng tỉnh đại ngộ, ám muội dùng khuỷu tay huých hắn, "Không hổ là Leo, đem người lên xe, lần này là ai mà đối đãi đặc biệt như thế, ngươi chưa bao giờ đem nữ nhân lên xe."

Càng nhiều âm thanh ồn ào ầm ĩ truyền đến từ khe hở của cánh cửa, có tiếng thét chói tai của fan hâm mộ ca nhạc, tiếng nghị luận của người qua đường, Vu Duy Thiển cảm nhận được đây là nơi nào, hắn đang ở trong một căn phòng trên xe, Lê Khải Liệt ắt hẳn đã đem hắn từ trong nhà rời đi, trực tiếp đến nơi làm việc, theo lời nói của bọn họ thì hắn biết được đã trải qua một ngày.

"Trước khi bị người ta phát hiện ngươi bắt cóc ta thì ngươi nên mau chóng đem ta giao cho gia tộc Claudy để lĩnh thưởng." Lê Khải Liệt nghe được tiếng nói truyền đến từ đằng sau, ngữ khí có hảo ý nhắc nhở nhưng lại mang theo sự giễu cợt độc đáo của Vu Duy Thiển

"Người bên trong là ai, dường như ta đã nghe thấy giọng nói này." Bên ngoài ồn ào làm cho ngữ thanh bên trong trở nên mơ hồ, tay ghita bass Luke nhón chân để nhìn vào bên trong nhưng Lê Khải Liệt hoàn toàn che chắn tầm mắt của hắn, thoạt nhìn không muốn cho hắn biết là ai ở bên trong, vì vậy hắn lại càng thêm ngạc nhiên. Bạn đang ?

"Hắc, Leo, nàng rốt cục là ai? Phòng xe này là của ngươi, ai cũng không thể tùy tiện đi vào, ngay cả stylist lên xe giúp ngươi hóa trang cũng phải nhận được sự cho phép của ngươi, rốt cục là mỹ nhân tuyệt thế nào mà lại làm cho ngươi đem nàng lên xe? Đừng quên đây là xe mà công ty đưa cho ngươi, nếu ngươi tìm mỹ nữ thì làm sao lại không giới thiệu một chút với chúng ta?"

Lê Khải Liệt đứng trước cửa nhướng mi, sau đó xoay người đóng cửa, "Nói với Owen, ta mua xe này." Đây là câu nói cuối cùng mà Luke nghe thấy, cửa xe đóng sầm lại, fan hâm mộ cùng với đạo diễn lại tiếp tục phải chờ đợi.

20. Chương 20: Mất Khống Chế

Phòng xe dừng ở đầu phố, xung quanh còn có các các xe chở đạo cụ trang phục, một nam nhân trung niên sốt ruột không ngừng đi qua đi lại, rốt cục mất kiên nhẫn mà rống to.

"Chuyện gì xảy ra? Leo tuy rằng rất lớn mật nhưng chưa bao giờ không tuân thủ trong công việc, hôm nay xảy ra chuyện gì? Nói với hắn! Ta đợi thêm nửa tiếng, bằng không sân bãi nơi này hết giờ thì hắn phải chịu trách nhiệm thiệt hại!" Đạo diễn mặt nhăn mày nhíu mà đi chỉ huy nhóm quay phim đi quay những cảnh khác trước, hạ tối hậu thư với vài thành viên của ban nhạc, sau đó liền ly khai.

Vài người nhìn Luke, hắn trưng ra bộ mặt mù mịt mà lắc đầu đối với bọn họ, "Đừng hỏi ta, ta không biết, ta chỉ biết trên xe của Leo có người, nhưng ta không biết nàng là ai, hơn nữa hắn để lại một câu là muốn mua luôn chiếc xe kia."

Luke đem chuyện này nói lại một lần nữa, tay trống Morris ngửa mặt lên trời mà thở dài, "Chiếc xe trên một trăm ngàn đô thì Leo đương nhiên mua được, bất quá đây là công ty đặc biệt mua riêng để làm phòng hóa trang và nghỉ ngơi cho hắn, vốn đã là của hắn, có tất yếu phải mua lại hay không? Chẳng lẽ tâm tình của hắn không tốt?"

"Chắc là vậy." Tay ghita Deer gật đầu phụ họa, phất tay với một mỹ nữ tóc đỏ đang thét chói tay ở phía xa.

"Lần này là quay clip quảng bá cho ca khúc mới, ở đây chụp áp phích tuyên truyền và giới thiệu cũng là vì album tiếp theo, sự nghiệp và nữ nhân, Leo sẽ không lựa chọn sai lầm, lần này ắt hẳn cũng sẽ không, có lẽ hắn còn có chuyện quan trọng khác phải giải quyết, chúng ta ở đây chờ hắn ra, hắn sẽ giải thích với chúng ta." Luôn giữ bình tĩnh, Matthew đi đến bên cạnh rồi ngồi xuống.

Những tiếng xôn xao ầm ĩ, tiếng người ồn ào huyên náo, các cô gái chàng trai giơ cao áp phích cùng các loại băng rôn biểu ngữ vây quanh ở hai bên đường, bị rào chắn ngăn cách với các loại thiết bị đặt đầy trên khoảng đất trống, đường ray đã được lắp ráp, máy quay phim được sắp xếp đúng vị trí, nhóm quay phim mất kiên nhẫn vừa đứng vừa nhịp chân, dây cáp đã được lắp đặt ổn thỏa chỉ chờ nhân vật chính xuất hiện.

Trong xe, Lê Khải Liệt nhìn người nam nhân trên sô pha một hồi lâu, sau đó mới mở miệng, "Chờ ta quay lại." Nói xong rồi mở cửa xuống xe, đương nhiên hắn không quên khóa cửa lại.

Những tiếng thét chói tai đầy hưng phấn mơ hồ truyền vào từ cửa sổ, động tác ngồi thẳng lưng của Vu Duy Thiển dần dần thả lỏng, đứng lên từ sô pha, hắn tiếp tục hoạt động chân tay, thân thể còn chưa hoàn toàn khôi phục, bất quá cảm giác hư nhược vì bị mất máu nghiêm trọng đã không còn nữa.

"Liệt! Liệt! Liệt! Liệt! Liệt" Những tiếng hô gào ầm ĩ của fan hâm mộ ca nhạc liên tục vang lên.

Lúc này đã là buổi chiều, vẫn chưa đến hoàng hôn nhưng ánh nắng đã đậm màu hơn rất nhiều so với buổi sáng, hào quang đỏ ửng phản xạ trong kính thủy tinh, từ trên cao nhìn xuống, cảnh tượng hiện tại có thể nói là hoành tráng, trực thăng lượn vòng trên không, quan sát toàn thể quảng trường, nhân viên công tác ngồi phía trên ghế điều khiển nhận được mệnh lệnh, lập tức dùng tay ra hiệu.

Một khoảng đất trống lớn đến mức khó tin được cách ly, trong khu vực với đủ loại cảnh tượng náo nhiệt phồn hoa, một khi thuê được sân bãi ở nơi này, nếu không phải có năng lực và thực lực vượt trội thì cho dù có tiền cũng không đủ.

New York, Manhattan, Quảng trường Thời đại.

Một ngày rưỡi lộ trình, trong khoảng thời gian Vu Duy Thiển bị hôn mê, hắn bị đưa đến nơi này.

Đây là địa điểm quay phim để quảng bá cho album mới, tên album là—

[Out of control]

"Mọi người chú ý, thời gian không còn nhiều, tập trung vào, tranh thủ làm một lần là đạt, Leo! Chú ý một chút!" Đạo diễn Kim McKay nghiêm túc nhíu mày, dùng microphone mà thông cáo với toàn thể nhân viên công tác tại nơi này, "Nhớ kỹ! Chúng ta muốn chính là đối lập! Là thoát khỏi sự trói buộc của thời gian và không gian! Là thế giới mất đi khống chế! Ranh giới giữa thiện và ác bị phá vỡ, ranh giới giữa nam và nữ cũng bị phá vỡ, thế giới xa xưa cùng thế giới hiện đại đan xen, đây là hỗn loạn cũng là trật tự, là bắt đầu cũng là kết thúc…" (màu quá bác đạo diễn)

Đạo diễn cường điệu ý đồ nghệ thuật mà hắn mong muốn với tất cả nhân viên công tác một lần nữa, hô một tiếng bắt đầu, các máy quay và camera ở từng góc độ di chuyển theo cự ly, âm thanh sẽ được xử lý hậu kỳ, những tiếng gọi ầm ĩ ở hiện trường sẽ bị cắt bỏ, ánh mắt của mọi người đều tập trung lên phía trên.

Những tòa cao ốc mọc san sát nhau ở xung quanh, những công trình kiến trúc khổng lồ được sử dụng xi măng cốt thép mà đúc nên, tầng mây phản chiếu trên mặt kính thủy tinh tạo hiệu ứng lạnh lẽo cho thị giác, đám người bị ngăn cách hô lớn, có nam có nữ, có già có trẻ, bọn họ đều ngẩng cao đầu, ngắm lên giữa không trung, tựa như những con chiên của tòa thánh Vatican đang chờ đợi kỳ tích buông xuống, vừa nôn nóng lại vừa hưng phấn khó nhịn.

Vu Duy Thiển không bận tâm bọn họ đang chờ cái gì, rất dễ dàng xen lẫn vào đám người trong tổ quay phim, hướng vào đám đông mà đi, lúc này tạm thời không nhìn thấy Lê Khải Liệt, đối với hắn mà nói cũng là một chuyện tốt.

Nam nhân mặc áo vét sẫm màu xuyên qua đám đông đang vây quanh, cúi đầu mà bước đi, hoàn toàn không khiến người ta chú ý, sau đó hắn nghe thấy tiếng hô to, những tiếng thét chói tai, theo phản ứng ồn ào của đám người thì hắn biết chắc Lê Khải Liệt đã xuất hiện, điểm này làm cho hắn càng bước nhanh cước bộ, sau đó bắt đầu suy đoán, chờ đến khi người kia quay trở lại trong xe rồi phát hiện hắn đã tự mở khóa mà rời đi, không biết sẽ là biểu tình gì.

Phía trên không trung của Quảng trường Thời đại, ánh mặt trời chiếu thẳng đến, mái tóc màu đỏ ánh kim rực rỡ xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, đó không phải là thần mặt trời Apollo, mà là Lê Khải Liệt, hắn đứng lặng giữa không trung, chậm rãi rơi xuống….

Áo choàng màu đen với những khuy áo bằng bạc, kiểu dáng cực kỳ đơn giản, nhưng lại trang nghiêm và cao quý, hai sợi dây xích bằng bạc quấn trên cánh tay, từ hai bên hông kéo xuống, bao tay bằng da màu đỏ sậm chói mắt dưới ánh sáng rực rỡ, đôi mắt màu tro lục như băng hỏa giao hòa, ánh mắt mâu thuẫn nhìn chăm chú xuống nhân gian, ở phía sau hắn, vài vị tông đồ lẳng lặng tùy tùng, hạ xuống trần gian.

Rất khó có thể nói rõ đây là loại cảm thụ gì, nếu Vu Duy Thiển quay đầu liếc mắt nhìn một cái thì hắn sẽ nhìn thấy một Lê Khải Liệt bất đồng, không còn là lửa, mà là một khối băng nóng bỏng, trang nghiêm tĩnh mịch, nhưng lại có một loại nham thạch nóng chảy đang sôi trào phía bên dưới sự yên lặng trống trải, cao quý và sa đọa đồng thời dung hợp trong thân thể của một người.

Vô hình trung trường quay trở nên im lặng, nhìn Lê Khải Liệt từ trên cao hạ xuống, có người nín thở chờ đợi động tác tiếp theo của hắn, đạo diễn Kim McKay ở phía sau giám sát và điều khiển đang nắm chặt mũ lưỡi trai trên tay, "Miracle Leo đúng là Miracle Leo, quả nhiên khác biệt, cực kỳ xuất sắc! Đây là ta muốn!" Nhỏ giọng nói vài câu với nhân viên công tác kế bên, hắn tiếp tục chú ý cảnh tượng trên màn hình.

Dây cáp mắc ở giữa hai tòa cao ốc, phía trên tường phản xạ hào quang, Lê Khải Liệt chăm chú nhìn dưới chân, nhân viên công tác cũng nín thở chờ đợi.

Tất cả mọi người đang chờ Lê Khải Liệt tiếp tục trình diễn, hắn sẽ đến gần đám đông….Đúng, hắn bắt đầu đi, không, đợi một chút! Kim McKay nhíu mày, "Hắn đang đi đâu? Phương hướng! Phương hướng của hắn không đúng!"

Xiềng xích lạnh lẽo kéo dài trên mặt đất, Lê Khải Liệt bước lên phía trước nhưng không đi theo phương hướng trong kịch bản, tầm mắt của hắn tập trung vào đám đông, nói cho chính xác chính là một người hòa lẫn trong đám đông.

"Ngươi muốn đi đâu? Cưng yêu?" Vu Duy Thiển cũng không biết đây là lần đầu tiên Lê Khải Liệt trong công việc lại hành động như vậy, nhưng tai hại chính là hắn chỉ nghe thấy những lời này đột ngột từ trên trời giáng xuống, tựa như thượng đế đang nhắc nhở hắn rằng sự tình vẫn còn chưa chấm dứt.

Lê Khải Liệt không đi xuyên qua đám người đang ngăn cản giữa bọn họ, nhưng lời nói của hắn lại truyền đến vô cùng rõ ràng, tạo nên phản ứng dây chuyền, những fan hâm mộ đứng gần hắn trở nên kích động, chìa tay bắt lấy bờ vai và cánh tay của hắn, bảo vệ kiểm soát không được đám đông đang vọt đến, một cảnh hỗn loạn ở mức độ nhỏ bắt đầu xuất hiện.

Vu Duy Thiển quay đầu trong tiếng quát tháo kích động, vung tay về phía Lê Khải Liệt, khóe miệng hơi thoáng nhếch lên, "Cám ơn đã chiêu đãi."

Ngoại trừ hàm răng trắng đều, Lê Khải Liệt còn nhìn thấy tinh quang lóe ra trong ánh mắt của Vu Duy Thiển, nụ cười thờ ơ như đang châm biếm Lê Khải Liệt khinh địch, Vu Duy Thiển không bị mù, cái gì mà thiếu máu dẫn đến mất đi thị giác, đương nhiên không thể ngăn cản hắn tự mở khóa từ trong xe đi ra, ổ khóa trên cửa xe đối với một người đã sống mấy trăm năm như hắn là vô tác dụng.

Vị khách trước khi rời đi còn lấy trong tủ áo của chủ nhân một bộ quần áo không hề bắt mắt, áo vest đen cùng quần jean màu tối, kiểu dáng của trang phục thường ngày theo mốt thời thượng mặc trên người Vu Duy Thiển lại làm cho vẻ ôn hòa của hắn có một chút khác biệt, nhưng nụ cười chói mắt vẫn như trước.

Vu Duy Thiển nhìn lướt qua tình cảnh hỗn loạn, dưới tình hình như vậy thì Lê Khải Liệt không có khả năng cưỡng ép mà bắt giữ hắn, cước bộ thong thả đi về phía trước nhưng trong lòng của hắn vẫn còn đang cảnh giác, bởi vì hắn biết đối phương không phải loại người có thể dựa theo lẽ thường mà suy đoán, tựa như vừa rồi nhìn thấy Lê Khải Liệt trong nháy mắt, hắn bất ngờ khi thấy Lê Khải Liệt sẽ có một bộ mặt như vậy

Thu liễm nhiệt lực toát ra trên thân thể, Lê Khải Liệt lại càng chói mắt hơn so với ban đầu, chẳng qua quai hàm cắn chặt cùng sắc mặt âm trầm biểu lộ Lê Khải Liệt ắt hẳn là đang tức giận không ít.

"Muốn ta buông tha cho ngươi cũng không dễ dàng như vậy, ngươi trốn không thoát đâu, cưng yêu." Đột nhiên hô to, xuyên thấu hết thảy ngăn cách, như là tuyên cáo, nhưng trong tai Vu Duy Thiển lại là tuyên chiến, phía sau lại càng vang lên những tiếng xôn xao ầm ĩ lớn hơn nữa, hắn cũng không quay đầu lại mà chỉ bước nhanh cước bộ, Lê Khải Liệt còn lớn mật hơn so với hắn đã nghĩ, thậm chí không kiêng kỵ bất luận điều gì.

Xuyên qua đám đông đang gây trở ngại, để mặc fan hâm mộ níu kéo quần áo trên người, Lê Khải Liệt không thay đổi phương hướng, con mồi của hắn ở ngay trước mặt.

---

21. Chương 21: Con Mồi Tới Tay

Xuyên qua hết thảy cách trở, cánh tay từ phía sau duỗi đến, giống như đại bàn vươn móng gắp mồi, Vu Duy Thiển ở giữa đám đông bị kiềm hãm một cách chuẩn xác vào vòng tay ôm ấp của người nào đó, Lê Khải Liệt cắn một ngụm ở phía sau vành tai của hắn, "Bắt được ngươi." Cánh tay của Lê Khải Liệt thân mật vòng quanh người Vu Duy Thiển, "Ngươi muốn đi đâu? Cưng yêu."

Lời nói ngọt ngào nhưng tràn đầy nguy hiểm, sức nặng trên lưng ghìm chặt đến phát đau, Vu Duy Thiển có hai lựa chọn, thứ nhất là ở nơi này đánh nhau một trận với Lê Khải Liệt, kết quả sẽ như thế nào thì bây giờ khó có thể đoán trước, thân thể của hắn tuy rằng đã được truyền máu nhưng vết thương vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Thứ hai, tạm thời ổn định Lê Khải Liệt, sau đó sẽ tìm cơ hội.

Nhưng sau lần đầu tiên bất cẩn thì Lê Khải còn có thể sơ suất lần thứ hai nữa hay sao? Đáp án này cả hai người đều rất rõ ràng.

Nhanh chóng xoay người, ánh mắt của hắn và Lê Khải Liệt giao nhau.

Một tia lửa nhanh như chớp xẹt qua đồng tử màu tro lục, sự vật trước mắt Vu Duy Thiển đột nhiên trở nên chao đảo, trong khoảnh khắc điện quang xẹt qua thì bóng tối đột nhiên bao trùm, Vu Duy Thiển ảo não thở dài, tự nói, "Hóa ra ngươi là trực hệ của gia tộc Claudy…"

Trực hệ có nghĩa là mang năng lực khác với người thường.

Đây là biện pháp nhanh nhất của Lê Khải Liệt để chế ngự Vu Duy Thiển trong tình huống như vậy, cũng là bị ép bất đắc dĩ.

Những người khác không nhìn thấy tia sáng trong mắt Lê Khải Liệt. Vậy bọn họ nhìn thấy cái gì? Nhìn thấy Lê Khải Liệt lao ra khỏi trường quay, nhảy vào đám người, bắt được một người nam nhân, hơn nữa còn ôm rất chặt, hoàn toàn không muốn buông ra, đây là điều mà mọi người nhìn thấy.

Nhưng Lê Khải Liệt phải làm như vậy, hắn phải lưu lại Vu Duy Thiển, mặc kệ người ta nghĩ như thế nào. Nói cách khác, cũng chính là hắn cố ý tạo nên sự hiểu lầm này.

Chăm chú nhìn người nam nhân ngã vào lòng mình, không nhìn những ánh mắt ngạc nhiên đầy nghi hoặc ở xung quanh, hắn được sự trợ giúp của các thành viên ban nhạc mà thoát ly khỏi đám đông, lúc này quần áo trên người hắn đã bị bung gần hết nút, do bị xô kéo trong lúc hỗn loạn mà hư hao, stylist hô to, đạo diễn cũng không còn bận tâm mà xem khí cụ giám sát và điều khiển, nhìn Lê Khải Liệt một cách ngỡ ngàng, lúc này người đang tạo ra tình cảnh hỗn loạn đang bước trở về.

Lê Khải Liệt bế người nam nhân ở trong lòng rồi đi đến trước mặt đạo diễn, "Chi phí sân bãi ta sẽ bảo Owen thương lượng với ngươi, hôm nay không quay tiếp, thật có lỗi, đạo diện Kim McKay."

"Leo! Ngươi nói cái gì?" Kim McKay ném chiếc mũ lưỡi trai xuống đất, phùng râu trợn mắt mà nhìn Lê Khải Liệt, "Cho ta một cái lý do! Ta không muốn cùng nghệ sĩ vô trách nhiệm hợp tác! Còn người này là ai? Ngươi đang làm cái gì? Ngươi phải cho ta một lời giải thích! Nếu không thể làm cho ta vừa lòng thì về sau ngươi cũng đừng hòng ta sẽ tiếp tục đạo diễn cho ngươi!"

Người xung quanh đều bị tình cảnh này làm cho sững sờ. Deer xông lên giữ chặt Lê Khải Liệt, vội vàng thấp giọng khuyên can, "Ngươi có biết ngươi đang nói cái gì hay không? Kim McKay gần đây mới đoạt giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất, hắn có thể quay clip giới thiệu cho chúng ta đã là cơ hội hiếm có, đó là Owen rất vất vả mới tranh thủ được, ngươi–"

"Ta biết." Lê Khải Liệt cắt ngang lời nói của Deer, mất kiên nhẫn mà đẩy hắn ra rồi đi về hướng phòng xe, "Nhưng hiện tại ta có việc quan trọng hơn."

"Chuyện gì có thể quan trọng hơn chuyện này? Đây là công việc của ngươi! Leo! Lê Khải Liệt! Ngươi đừng ở đây mà giở trò đùa giỡn với ta! Ngươi phải cho tất cả nhân viên công tác một lời giải thích!" Đạo diễn Kim McKay lớn tiếng gầm lên, hắn đối với công việc luôn có thái độ nghiêm túc và điên cuồng, đó là việc rõ như ban ngày.

"Kim McKay ghét nhất bị người khác chần chừ trong khi làm việc, có mấy ca sĩ diễn viên thuộc hàng thiên vương thiên hậu đã từng bị hắn giáo huấn, Leo, đừng ở đây chống đối với hắn!" Matthew giữ chặt Lê Khải Liệt, ý đồ ngăn cản chàng siêu sao với bản tính thất thường, "Đây là sự hợp tác quan trọng, chẳng lẽ ngươi muốn phá hủy hay sao?"

"Đây là ông chủ của quán bar kia có phải hay không? Vì sao hắn lại ở nơi này?" Deer nghi hoặc nhìn người nam nhân ở trong lòng Lê Khải Liệt, nhìn thấy quần áo mà Vu Duy Thiển đang mặc là của Lê Khải Liệt, lập tức trở nên kinh ngạc, "Giữa ngươi và hắn đã xảy ra chuyện gì?"

"Thay ta trấn an Kim McKay, ta đi trước, những chuyện khác về sau hẳn nói." Lưu lại những lời này, Lê Khải Liệt ngoảnh mặt làm ngơ với những tiếng rống to giận dữ của Kim McKay, thẳng bước về phòng xe rồi cho tài xế nổ máy rời đi.

Đây là lần đầu tiên hắn tự tiện ly khai khi đang làm việc, những người bị hắn vứt lại hoàn toàn sững sờ, hết thảy vấn đề đều chưa có đáp án, fan hâm mộ lưu luyến không rời đang lớn tiếng quát to, trường quay phi thường hỗn loạn. Album Out of control chỉ trong lần đầu tiên quay clip quảng bá lại xuất hiện tình cảnh vô cùng phù hợp với ý nghĩa của album, hoàn toàn hỗn loạn, mất đi khống chế.

Mà nguyên nhân gây ra chuyện này chính là một người nam nhân đột nhiên xuất hiện ở trường quay.

"Liệt! Ngươi rốt cục đang suy nghĩ cái gì? Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn phá hủy tất cả hay sao? Đây không chỉ là quay clip quảng bá, Kim McKay là đạo diễn tài năng hiếm thấy, hắn sẽ khai quật tiềm lực của các diễn viên, nếu lần này hợp tác thuận lợi thì tiếp theo ngươi còn có cơ hội trở thành diễn viên chính trong mấy bộ phim điện ảnh của hắn! Ngươi hiểu chưa? Không phải là những bộ phim điện ảnh giải trí, mà là một bộ phim có ý nghĩa chân chính với số tiền đầu tư lên đến mấy trăm triệu! Ngươi nghe không! Là mấy trăm triệu–"

Trong điện thoại truyền đến tiếng hô to của Owen, nói khàn cả giọng, như vậy cũng có thể đoán được tình trạng thịnh nộ hiện tại của hắn đã đến mức độ nào. Lê Khải Liệt ngồi trên ghế sô pha, hai chân gác trên bàn trà thay đổi vị trí cho nhau. "Ừm" một tiếng, đầu điếu thuốc ở trong bóng tối lóe đỏ rồi lại dịu xuống.

Một làn khói trắng tản ra trong không khí, hắn đem điếu thuốc dí vào gạc tàn, phả ra một vòng tròn xinh đẹp, "Owen, ta có lý do của ta, ngươi đừng hỏi, thay ta giải quyết với tên đạo diễn kia, ta biết ngươi có thể làm được." Ánh mắt của hắn hướng sang một nơi khác trong bóng tối, ngay trong phòng, con mồi của hắn đang ngủ say.

Owen ở đầu dây bên kia ngẩn cả người, muốn Lê Khải Liệt thỉnh cầu thật sự không dễ dàng, tuy rằng vẫn có ý tứ ra lệnh nhưng hắn vẫn cảm thấy thụ sủng nhược kinh, "Chuyện lần này chờ đạo diễn Kim McKay bớt giận rồi tính sau, lần tới ngươi tuyệt đối không được đắc tội với hắn, chỉ cần tuân theo thái độ làm việc bình thường thì hắn sẽ rất thưởng thức tài năng của ngươi, chuyện lần này ta sẽ giúp ngươi nói vài lời, ngươi đừng tiếp tục gây chuyện nữa, xem như là ta van ngươi, có được hay không?"

"Đã biết." Cúp máy, Lê Khải Liệt đi xuyên qua làn sương khói trong phòng, dưới ánh sáng mờ ảo có thể nhìn thấy cước bộ của hắn có một chút bất ổn, vỗ vào đầu vài cái, hắn lấy ra một chai whisky từ trong tủ rượu, nước đá và rượu nồng cùng nhau tiến vào cổ họng, điều này làm cho hắn thanh tỉnh một chút.

Có người đang nằm trên giường của hắn, lộ ra mắt cá chân ở bên ngoài lớp chăn, vẫn trắng ngần như buổi tối đêm hôm ấy, hắn đã sớm kiểm tra tỉ mỉ bộ dáng phía dưới lớp chăn, không hề bỏ qua một đường tơ kẻ tóc.

Lê Khải Liệt cầm ly rượu đến gần, rốt cục lựa chọn đứng bên giường quan sát người nam nhân kỳ lạ này.

Lão già của nhà Claudy muốn hắn tìm một thứ, lúc ấy hắn còn chưa biết phải tìm cái gì, thứ có thể làm cho những người đó cảm thấy hứng thú nhất định không phải bình thường, nhưng hắn lại không ngờ nó chính là bất tử.

Trải qua kiểm tra, trên người Vu Duy Thiển không có bất luận thứ gì khác, duy nhất bất đồng với người bình thường là những vết sẹo, trên lưng của Vu Duy Thiển có những vết sẹo cũ, hắn đã sớm nhìn thấy, ngoại trừ như vậy thì cũng có dấu vết do súng đạn lưu lại, vô số vết sẹo rất nhỏ không thể đếm xuể, rất nhiều vết sẹo qua năm tháng bào mòn mà phai dần, nhưng sự tồn tại của chúng nó đều chứng tỏ một sự thật.

Người nam nhân này là bất tử. Trải qua cuộc sống mấy trăm năm, kiêu ngạo lại phi thường trí tuệ, phải làm thế nào mới có thể đảm bảo hắn sẽ không thoát khỏi tay mình? Bạn đang ?

Lê Khải Liệt uống một hơi cạn sạch ly rượu, bỏ thêm một thứ lên tay Vu Duy Thiển, sau đó xốc chăn lên, trực tiếp tiến vào, "Ngủ ngon, cưng yêu." (o_o)

Đó là một đêm ngắn ngủi, Lê Khải Liệt ngủ khá ngon, khi có đối thủ tràn ngập tính khiêu chiến ở ngay bên cạnh, hắn lại có thể ngủ thoải mái hơn so với bất cứ thời điểm nào khác. Trong khi Vu Duy Thiển thì cảm thấy hoàn toàn ngược lại, trong đầu chỉ có hỗn loạn.

Khi Vu Duy Thiển mở mắt ra, đầu tiên nhìn thấy chính là một gương mặt vô cùng đẹp trai, gần trong gang tấc, sau đó đôi mắt màu tro lục đột nhiên mở ra, ánh mắt nóng rực thiêu đốt – Lê Khải Liệt.

"Tỉnh? Cảm giác thế nào?" Như chào buổi sáng, Lê Khải Liệt đưa tay vuốt lên mặt của Vu Duy Thiển, đối diện với đôi mắt đen láy, hắn có vẻ rất khoái trá, rất thoải mái.

"Nếu tay của ta không bị khóa ở đầu giường thì ta nghĩ rằng cảm giác của ta sẽ tốt hơn một chút." Lay động tay của mình, còng tay va chạm lên thành giường ở trên đầu, Vu Duy Thiển đồng thời còn phát hiện,

ngoại trừ mảnh băng gạc màu trắng trước ngực thì thân thể của hắn hoàn toàn trần trụi, mà nằm bên cạnh hắn là Lê Khải Liệt, theo xúc cảm trên làn da thì có thể đoán được Lê Khải Liệt cũng không mặc quần áo. (=.=)

"Nếu không khóa ngươi lại thì ngươi nhất định sẽ rời đi, ta không thể dễ dàng tha thứ cho chuyện này được." Như là đang đọc lời thoại, Lê Khải Liệt trả lời vô cùng lưu loát, đáy mắt nhìn như thâm tình có tia sáng xẹt qua, "Vì ngươi mà ngay cả công việc ta cũng phải vứt bỏ để ở bên cạnh ngươi, chẳng lẽ ngươi không nên tỏ vẻ biết ơn hay sao?"

"Trực hệ của gia tộc Claudy, ngươi có tiềm chất trở thành nhà thôi miên, năng lực bẩm sinh là có thể tiến hành công kích tinh thần của người khác, nhưng bản thân ngươi cũng không khá hơn là bao, hiện tại ngươi đang đau đầu kịch liệt, căn bản không còn sức lực để coi chừng ta, cũng không thể tiếp tục công việc của ngươi." Một câu nói toạc ra nguyên nhân chân thật mà Lê Khải Liệt làm như vậy, đối với hành động của Lê Khải Liệt, phản ứng của Vu Duy Thiển rất bình thản.

"Ngươi nói đúng rồi." Mang theo một cỗ khí thế đầy áp bách mà đến gần Vu Duy Thiển, hai người nhìn nhau vài giây, sau đó Lê Khải Liệt đứng lên, mặc vào chiếc quần jean rồi tiếp tục đứng bên giường quan sát Vu Duy Thiển.

"Ngươi dự định cứ tiếp tục đứng như vậy? Khách của gia tộc Claudy ắt hẳn phải được chiêu đãi, điểm tâm của ta đâu?" Người nam nhân nằm trên giường nhíu mày nhìn Lê Khải Liệt.

"Claudy?" Lê Khải Liệt cười lạnh một tiếng, biểu tình cũng không dễ nhìn, nhắc đến từ này thì phản ứng của hắn luôn có một chút dữ dội, hắn xốc chăn lên, thân thể trần trụi của Vu Duy Thiển hiển lộ trước tầm mắt của hắn, "Bất tử của ngươi đâu?"

Lê Khải Liệt quan sát trên người Vu Duy Thiển, ánh mắt này khiến người ta phi thường khó chịu, Vu Duy Thiển mím môi thành một đường thẳng tắp, hơi nhếch lên một đường cong sắc bén, "Trí nhớ của ngươi cần phải được tăng cường rèn luyện, ta đã từng nói với ngươi, nó không phải là hiện vật."

"Ta chỉ tin tưởng những gì mà mình nhìn thấy, bất tử của ngươi thì ta đã nhìn thấy cho nên ta tin, còn cái khác thì phải chứng thật, ngươi hiểu chưa?" Hắn cúi người, phía dưới hàng lông mày đang nhướng lên là một đôi mắt sắc bén, ý cười như có tia lửa xẹt qua, "Đừng cho ta cái cớ để tổn thương ngươi, ngươi sẽ không chết, ngươi có biết điều này mang ý nghĩa gì hay không….Vô luận ta đối đãi với ngươi như thế nào thì cũng sẽ không quá phận."

22. Chương 22: Tôn Nghiêm Của Nam Nhân

"Ngươi muốn làm gì?" Vu Duy Thiển không hề bối rối khi hỏi ra những lời này.

"Ngươi nói ta sẽ làm gì…." Thấp giọng lặp lại, ý cười trong lời nói của Lê Khải Liệt mang theo nguy hiểm khó có thể lường trước, "Ta đã kiểm tra thân thể của ngươi, từ đầu đến chân, không sót chỗ nào, nhưng vẫn còn một chỗ chưa kiểm tra, ngươi nói ta sẽ làm thế nào?"

Hắn cố ý nói chậm rãi, vừa đủ để thưởng thức biểu tình của Vu Duy Thiển, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị xuất hiện một vết rạn nứt, thực hiển nhiên không có người nam nhân nào lại thích bị người nam nhân khác kiểm tra thân thể bằng phương thức xấp xỉ với khuất nhục như vậy, bị còng tay ở đầu giường, toàn thân trần trụi, dùng ngôn ngữ dâm loạn.

Lê Khải Liệt không cần kiểu cách, hắn chỉ muốn đạt được kết quả, hắn muốn dùng hết thảy thủ đoạn để đả kích Vu Duy Thiển, làm cho đối phương cảm thấy khuất nhục.

Vu Duy Thiển bắt đầu phân tích tình trạng hiện tại, không còn nghi ngờ gì nữa, hắn tạm thời bị một phần tử nguy hiểm bắt cóc, tính tình của Lê Khải Liệt thoạt nhìn hơi bốc đồng nóng nảy, nhưng Lê Khải Liệt thật sự không phải người đơn giản như vậy, mới đầu còn khinh địch, hiện tại hắn sẽ không khinh thường Lê Khải Liệt như trước.

Người nam nhân này vừa lớn mật vừa mạo hiểm, tự tung tự tác, ý chí kiên định, phàm là người như thế thì tuyệt đối sẽ không vì người khác mà thay đổi sở thích của mình. Về phần hắn và Lê Khải Liệt từng có vài nụ hôn và tứ chi dây dưa, hắn phân loại việc này thuộc về bản năng của đàn ông, bọn họ đều là nam nhân, không thể chịu nổi khiêu khích.

Có lẽ đó là lối thoát duy nhất.

Duỗi tay ra, hắn vòng cánh tay lên cổ của Lê Khải Liệt, kéo Lê Khải Liệt lên trên giường, "Ngươi muốn kiểm tra? Vậy thì đến đây đi."

Đầu lưỡi lướt qua cổ của đối phương, cắn mút chiếc cằm có một chút râu lấm tấm nhô ra, dùng môi miêu tả đường nét kiên nghị của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển không ngờ sau khi biết được thân phận của đối phương mà mình còn có thể làm như vậy.

Lê Khải Liệt kinh ngạc với việc Vu Duy Thiển nghênh đón nhanh như thế, nhưng chỉ tạm dừng trong một khắc thì hắn lại bắt đầu khoái trá mà hưởng thụ, lồng ngực trần trụi ngay dưới bàn tay của hắn, hắn vuốt ve khuôn ngực tuyệt đối không hề mềm mại, lại một lần nữa nghi hoặc với cảm giác mà Vu Duy Thiển đem lại cho hắn, người nam nhân dưới thân hắn thật sự tràn ngập tính khiêu chiến.

"Nếu ngươi nghĩ rằng ta đang dùng thủ đoạn để hiếp bức ngươi mà không thật sự quyết đoán làm ra chuyện đó, thì tiếp theo ngươi sẽ biết ngươi có bao nhiêu sai lầm." Nhìn thấu suy nghĩ của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt dùng ngữ thanh ám muội để nói ra những lời này, bàn tay của Vu Duy Thiển đang sờ đến hạ thân của Lê Khải Liệt, ngay lúc này hắn thầm mắng một câu, Lê Khải liệt lại thật sự có phản ứng.

Vành tai của hắn bị Lê Khải Liệt cắn mút, giọng nói có thể mê hoặc chúng sinh tựa như rắn độc phun ra nọc độc ngọt ngào, "Ngươi đã bằng lòng hợp tác như vậy thì thả lỏng thân thể một chút để cho ta kiểm tra, từ ngoài vào trong…."

Bàn tay di chuyển trên thắt lưng đã bắt đầu đi xuống, một tay ôm lấy vai của Vu Duy Thiển, tay còn lại bắt đầu tiến xuống bắp đùi của đối phương, chậm rãi di chuyển, bàn tay ma sát trên làn da, hơi thở đầy nam tính không ngừng bao phủ thân thể, động tác của Vu Duy Thiển trở nên cứng đờ, suy nghĩ trong đầu không ngừng đảo lộn, việc duy nhất hắn có thể làm là sử dụng cánh tay còn lại để di chuyển xuống thắt lưng của Lê Khải Liệt, ra sức xoa nắn.

"Để cho ta xem là ai phô trương, là ta hay là ngươi. Nếu ngươi muốn dùng cách này để làm nhục ta thì đừng quên có câu tự làm tự chịu" Ngón tay từ thắt lưng rắn chắc đi xuống, xâm nhập vào chiếc quần jean chưa được cài chặt nút.

Cơ mông của Lê Khải Liệt co chặt, xúc cảm khó có thể miêu tả, bàn tay của Vu Duy Thiển tiếp tục đi xuống, sắp sửa rơi vào khe hở kia.

"Tốt lắm!" Lê Khải Liệt đột nhiên đè xuống, lực lượng thật lớn làm cho thân thể của Vu Duy Thiển lọt thỏm vào tấm nệm, môi lưỡi cắn mút lên cổ của hắn, trơn trượt như nhung tơ, đầu lưỡi ướt át cùng răng nanh sắc bén cọ xát trên yết hầu của Vu Duy Thiển, hắn có một ảo giác rằng bản thân mình đang bị cắn xé.

Hắn nắm lấy cánh tay của đối phương, đụng đến vết thương trên vai và cánh tai của Lê Khải Liệt, xúc cảm trên làn da như bị thiêu đốt, phi thường nóng rực, Vu Duy Thiển phát hiện nhiệt độ thân thể của mình cũng đang dâng cao, trong đầu vang lên một tiếng cảnh báo phải đình chỉ, nếu cứ tiếp tục thì e rằng hắn cũng sẽ không thể khống chế chính mình, sẽ làm ra chuyện hoang đường nhất trong đời của hắn.

"Mới như vậy mà đã nhịn không được? Chỉ mới bắt đầu." Ngôn ngữ kích thích thính giác, Lê Khải Liệt xác định Vu Duy Thiển đang bị dao động, càng tăng cường vuốt ve lên nguồn nhiệt nóng rực nhất trên thân thể của đối phương, đồng thời kéo xuống phecmơtuya trên quần jean, tiếng kim loại vang lên ngay tại thời điểm này tạo thành âm thanh mang theo tình sắc hiệu quả nhất.

"Ngươi–" Vu Duy Thiển nghiến răng nghiến lợi nhìn lên phía trên, hạ thể bị Lê Khải Liệt nắm trong tay, lúc này hắn không rảnh đi nắm lấy bộ phận nam tính của người nọ, đối phương có cảm giác gì thì dựa theo phản ứng trên người của hắn cũng đoán được, hắn muốn nhịn xuống cái loại cảm giác vốn không nên có kia.

Nụ hôn của Lê Khải Liệt làm cho hắn có cảm giác rất khác biệt nhưng cũng không chứng tỏ hắn bắt đầu cảm thấy hứng thú đối với nam nhân, nhưng tình hình hiện tại không phải do hắn kiểm soát, nhận thua hoặc phản kháng, trước mặt chỉ có hai con đường, nếu hắn phóng thích trong tay Lê Khải Liệt thì hắn có thể tưởng tượng được Lê Khải Liệt sẽ lộ ra khuôn mặt tươi cười tràn đầy đắc ý như thế nào.

Từ khiêu khích đến tranh chấp, sau đó là bảo vệ tôn nghiêm, mới sáng sớm mà siêu sao Lê Khải Liệt đã trình diễn một cuộc chiến đầy kích tình trong căn biệt thự riêng tại Manhattan.

Nhìn thấy trên khuôn mặt luôn ngạo nghễ của Vu Duy Thiển trở nên đỏ ửng, ánh mắt nhẫn nại tràn ngập dục vọng, giống như có một ngọn lửa thiêu đốt đang nhen nhóm dã tính và dục vọng chinh phục từ dưới đáy lòng của Lê Khải Liệt, "Đừng nhịn nữa, thoải mái thì cứ hô lên." Lê Khải Liệt thấp giọng thì thầm, ngón tay không ngừng di chuyển, môi lưỡi ướt át ngậm lấy vành tai của Vu Duy Thiển, "Cường độ trên tay của ta như thế nào? Ngươi thích nơi này? Hay là nơi này?"

"Ngươi đừng cao hứng quá sớm!" Bàn tay của Vu Duy Thiển tiếp tục hướng vào bên trong, Lê Khải Liệt biến sắc, vài phần tức giận cùng căng thẳng hiện lên trên mặt.

Đường cong đầy nam tính trên bờ mông đang rơi vào tay của Vu Duy Thiển, rắn chắc mà đầy co dãn, không có sự mềm mại của phụ nữ nhưng lại rất mạnh mẽ, ngón tay của hắn sắp tiến vào khe hở kia, đây không phải là chuyện mà hắn muốn làm nhưng khi hắn làm như vậy thì cảm giác cũng không ghê tởm như hắn đã nghĩ.

Đôi mắt tro lục hơi nheo lại, Lê Khải Liệt không kháng cự, ý cười bên môi đầy kỳ quái, "Ngươi muốn tiếp tục hay sao? Cưng yêu, ta rất mong chờ."

Vì loại xưng hô này của Lê Khải Liệt mà Vu Duy Thiển lập tức nhíu mày, ý cười của Lê Khải Liệt làm cho hắn cảm thấy có một loại nguy hiểm nào đó, hắn bắt đầu trở nên cảnh giác, đôi mắt màu tro lục trước mặt trở nên thâm trầm khó lường, khóe miệng của Lê Khải Liệt nhếch lên một đường cong vừa tà khí vừa khêu gợi, đột nhiên trườn người xuống.

Điều này làm cho bàn tay của Vu Duy Thiển rời khỏi lãnh địa mà hắn đang chiếm cứ, nói cho chính xác thì hắn chỉ chạm vào một chút, không tính chiếm cứ, hắn vẫn chưa có hứng thú đi tìm hiểu rõ ràng bộ phận trên thân thể của người khác.

"Ngươi nên hối hận vì đã làm cho ta trở nên nghiêm túc." Lê Khải Liệt nói xong câu đó, chậm rãi cúi người, giống như muốn Vu Duy Thiển nhìn thấy rõ ràng hắn đang hé miệng, ngậm lấy dục vọng của y.

Vu Duy Thiển cảm thấy khiếp sợ mà hít sâu một hơi, không thể tiếp tục nhẫn nại, rốt cục thốt lên tiếng rên rỉ từ sâu trong cổ họng.

"Buông ra–" Hắn gầm nhẹ, khó có thể ngăn cản cảm giác mà Lê Khải Liệt mang đến cho hắn, e rằng bất luận kẻ nào cũng đều khó có thể ngăn cản. Một người cuồng vọng không ai bì nổi như Lê Khải Liệt, chỉ vì muốn nhục nhã hắn mà làm như vậy.

Từ tâm lý đến sinh lý đều bị chấn động, cảm giác bóp nghẹt nhanh chóng bao phủ lấy hắn.

Lê Khải Liệt liếm môi, nâng mắt nhìn xem cảnh tượng trước mặt, trên mặt của Vu Duy Thiển là sự kháng cự đồng thời cũng vì hành động của hắn mà bị dục vọng làm cho thần sắc trở nên ửng hồng, hắn vừa lòng cười nhẹ, "Chịu không nổi? Ngươi rốt cục đã nhịn bao nhiêu năm, nhịn lâu quá không có lợi cho thân thể, để ta làm cho ngươi…"

Tiếng chuông cửa vang lên không đúng lúc, đột ngột phá vỡ tình triều đang dâng cao trong phòng, cổ họng của Lê Khải liệt vang lên vài tiếng trầm thấp, tựa hồ là đang mắng, bị quấy rối ngay trong thời điểm như vậy làm cho hắn phi thường bất mãn, hắn không thèm bận tâm, nhưng tiếp theo di động lại vang lên.

"A lô?" Bắt máy di động, giọng nói của hắn hơi khàn khàn, lập tức bị đối phương nghe ra có điểm khác thường, "Hắc, Leo, có phải ta đến không đúng lúc hay không, quấy nhiễu chuyện tốt của ngươi? Thật có lỗi, bất quá ta phải tới tìm ngươi, ngươi đừng quên, ngươi còn có một thứ phải giao cho ta."

"Bode, ta còn chưa tìm ngươi tính sổ." Lê Khải Liệt rốt cục từ trên giường đứng lên rồi đi đến trước cửa, nhìn thoáng qua trong phòng, người nam nhân trên giường vẫn còn đang thở hổn hển, kéo lấy tấm chăn che

lại dục vọng đang bừng bừng phấn chấn dưới thân. Vu Duy Thiển nhíu chặt mày, ánh mắt lãnh liệt giống như lưỡi dao sắc bén, "Cút!"

Lê Khải Liệt không có nói cho Vu Duy Thiển biết rằng bộ dáng hiện tại với mái tóc hỗn độn, hốc mắt bởi vì dục vọng và tức giận mà trở nên đỏ ngầu của Vu Duy Thiển thật sự phải khiến cho người ta suy nghĩ vẩn vơ, thật sâu nhìn Vu Duy Thiển một cái, hắn cúp máy rồi đi ra ngoài.

Đóng lại cửa phòng ngủ, Lê Khải Liệt kéo lên phecmơtuya, bình ổn phản ứng dưới thân, mở cửa để cho Bode tiến vào.

Vừa đi vào phòng, Bode hứng thú vội vàng giơ lên một tờ báo, sau đó ngồi xuống ghế sô pha trong phòng khách, có vẻ phi thường hưng phấn, "Hắn không phải đào tẩu? Sau đó ngươi bắt được hắn!"

Ở trên tay Bode là tờ nhật báo New York, tình cảnh xảy ra trên trường quay vào ngày hôm qua không chỉ được đăng tin mà còn có cả ảnh chụp.

Lê Khải Liệt liếc mắt nhìn tờ báo một cái, "Nếu không phải y thuật của ngươi quá kém, không thấy hắn đang diễn trò thì ngay cả cơ hội đào tẩu cũng không có, nếu hắn chạy thoát thì khi trở về báo cáo kết quả như thế nào là chuyện của ngươi."

"May mắn ngươi đã bắt được hắn!" Bode mặc một cái áo khoác sặc sỡ, chiếc nơ trắng tinh rất nổi bật phía trên cổ, hắn mở ra tờ báo rồi chặc lưỡi tán thưởng, "Lần này ngươi quả thật vì gia tộc Claudy mà hy sinh không ít, ngươi xem, nơi này còn viết rõ đạo diễn nổi tiếng Kim McKay vô cùng bất mãn đối với thái độ làm việc của ngươi, trên đường rời đi ngươi còn mang theo một người nam nhân có thân phận không rõ, ta nghĩ tin tức này sẽ làm cho lão gia rất cao hứng."

Lê Khải Liệt hừ lạnh một tiếng, Bode nghĩ rằng Lê Khải Liệt còn đang tức giận vì hắn kiểm tra không ra việc Vu Duy Thiển giả vờ bị mù, hắn bắt đầu thanh minh cho chính mình, "Chuyện kia không thể trách ta, lúc ấy trong tay của ta không có dụng cụ để kiểm tra, ta chỉ có thể dựa vào mắt thường để quan sát, sau đó ta mới nghĩ đến việc có người đã từng trải qua huấn luyện, có thể chịu đựng đau đớn để khống chế phản ứng của đồng tử, đương nhiên người như thế không nhiều lắm, tỷ lệ làm được cũng rất nhỏ, bất quá…."

"Được rồi!" Lê Khải Liệt không muốn nghe Bode tiếp tục giải thích, hắn để cho Bode tiến vào là vì muốn giáp mặt mà nói trực tiếp một chuyện, "Người thì ta tạm thời sẽ không giao ra, ngươi chỉ cần báo cho bọn họ biết, ngươi tận mắt nhìn thấy hắn ở trong tay ta."

"Cái gì?" Bode từ ghế sô pha đứng bật dậy, sắc mặt trở nên rất nghiêm túc, "Ngươi nói cái gì? Lặp lại lần nữa!"

Lê Khải Liệt nắm lấy cái nơ trên cổ của Bode khiến hắn bị chúi đầu về phía trước vài bước thì mới có thể đứng vững, hơi thở của Lê Khải Liệt làm người ta sợ hãi, đôi mắt màu tro lục giống như lang sói đang nhìn chằm chằm vào hắn, "Ta nói, ta sẽ không giao hắn cho ngươi."

P/S: Dưới đây là mà seo phì Hỏa Ly trong truyện, ta edit ra luôn cho mn đọc để thấy cái sự *ba chấm* của con sam.

[Trường quay Vu Sắc]

Liệt: Cưng yêu, nhanh lên một chút, ngoan ngoãn nghe theo ta, khán giả chờ không kịp kìa.

Duy: Để cho bọn họ chậm rãi chờ, ta không vội.

Liệt: Ngươi không vội nhưng ta sốt ruột a, ngoan, đến đây đi.

Duy: Vậy người nằm yên đó, ta lập tức đến ngay.

Liệt:……[giả ngu] hóa ra ngươi thích tư thế này, không thành vấn đề, ta có thể asdfg….[tỉnh lược bớt những từ ngữ mà trẻ vị thành niên không nên đọc]

Duy: Ngươi cút ngay cho ta! [Tung ra một quyền–]

Hồ Ly đi qua, tiếp được tiểu Liệt bị đánh văng ra ngoài, sờ sờ đầu: Ai, đứa nhỏ của ta a, ta biết ngươi gần đây sống không thoải mái, trước tiên chịu đựng nga, tiếp vài ngày nữa là ngươi có thể asdfg*****[rất hài hòa, ta biết!]

Liệt: Hử? Thật hả? Có thể như vậy và như vậy?

Hồ Ly: Ừ! Đương nhiên có thể, bất quá…..[hết nhìn đông lại nhìn tây, ghé vào lỗ tai rồi thấp giọng nói]. Tùy theo lượng view và vote mà quyết định, đừng nói với người khác nga.

Liệt: Ok! [Xoay người, mỉm cười, phóng điện] các cưng yêu, nhanh lên, ta chờ không kịp.

23. Chương 23: Đình Chiến Sớm Tinh Mơ

Gần từng tiếng rành mạch, Bode không thể tin được bản thân mình vừa nghe thấy cái gì, lập tức kêu to lên, "Ngươi điên rồi hay sao?"

Đây là lần thứ hai Vu Duy Thiển nghe thấy có người hỏi Lê Khải Liệt như vậy, tựa hồ không ai có thể biết ở bên dưới vẻ ngoài hoa lệ kia rốt cục cất giấu tâm tư gì.

Tiếng gào thét từ khe cửa truyền đến, cửa không hoàn toàn đóng lại, tiếng trò chuyện trong phòng khách loáng thoáng vang lên. Giọng nói hét to của Bode làm cho hắn bắt đầu lưu ý đến lời đối thoại ở bên ngoài, hắn không xác định Lê Khải Liệt tính làm gì, nhưng theo tình cảnh hiện tại thì xem ra nhất thời hắn sẽ chưa rơi vào tay của gia tộc Claudy.

Nhưng cho dù rơi vào tay của bọn họ thì thế nào? Đối với người bất tử như hắn mà nói thì nhiều nhất cũng chỉ là nhấm nháp thống khổ. Thanh danh của gia tộc Claudy cũng không tốt, cho dù là hắn đã sống quá mấy trăm năm cũng chỉ nghe nói một ít chuyện bên ngoài, bí mật chôn giấu càng sâu thì chứng tỏ bóng đêm bên dưới càng không thể chạm đến.

Là trực hệ của gia tộc Claudy, Lê Khải Liệt ắt hẳn là người gốc Âu, nhưng vì sao hắn lại có tên Trung Quốc, còn có thể thấy được huyết thống Trung Quốc trên người của hắn…

Nghi vấn xoay chuyển trong lòng một chút, nhưng nhanh chóng bị Vu Duy Thiển buông tha, hắn nằm trên giường chậm rãi bình ổn hết thảy dục niệm xuống đáy lòng, dựa theo một màn giao thủ mới vừa rồi thì quả thật Lê Khải Liệt dám làm như thế, cái tên nam nhân suồng sã kia.

Không biết nên bội phục đối phương hay là nên cười nhạo chính mình, Vu Duy Thiển xoa xoa mi tâm, cảm thấy có một chút phiền lòng, thân thể còn lưu lại nhiệt độ, nhắc nhở mới vừa rồi hắn đã phạm phải bao nhiêu sai lầm. Đối với việc khiêu chiến, Lê Khải Liệt nhất định sẽ vui vẻ chấp nhận, mà hắn lại đem chính bản thân mình xem như lợi thế mà đặt đến trước mặt đối phương.

Vu Duy Thiển, sống lâu không có nghĩa là ngươi vĩnh viễn sẽ đúng, bất tử cũng không có nghĩa sẽ không đối mặt với thất bại. Vừa nhắc nhở chính mình, vừa làm cho bản thân quên đi chuyện vừa xảy ra, vô luận đối diện với quá khứ hay là với hiện tại mà nói thì điều này đã vượt quá giới hạn.

Đã rất nhiều năm hắn không tiếp cận với bất luận kẻ nào, ngay cả một nụ hôn cũng không có, sự xuất hiện của Lê Khải Liệt vượt quá dự tính của hắn, có thể xem như hắn đã sai lầm, đáng lý phải tránh đi nhưng sự kiêu ngạo của bản thân không cho phép hắn làm như vậy, hắn tự tin để cho mình phạm sai lầm khiến tình cảnh diễn biến đến bước này.

Hắn bị còng tay trên đầu giường của một người nam nhân, trên thân chỉ có một tấm chăn, hơn ba trăm năm qua đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình cảnh quẫn bách như vậy.

Đôi mắt dài mảnh khép kín, đến khi mở ra lại trở nên sắc bén lợi hại, Lê Khải Liệt đứng trước cửa, quan sát Vu Duy Thiển chuyển biến từ hỗn loạn đến vững vàng, hắn ở giới nghệ sĩ đã quen nhìn thấy tất cả thủ đoạn mánh khóe của cả nam lẫn nữ, thân ở trong vũng lầy, hắn đương nhiên không thể sạch sẽ là bao, bất quá hắn chỉ chạm vào nữ nhân, chưa bao giờ đùa giỡn với nam nhân.

Ngoại trừ lúc này. Người nam nhân với đủ loại bí mật đang mang đến cho hắn một cảm giác mà hắn chưa bao giờ trải nghiệm.

"Muốn ăn điểm tâm gì?" Bán khỏa thân dựa vào khung cửa, dưới nắng sớm, Lê Khải Liệt hỏi hắn như thể chưa từng xảy ra chuyện gì, Vu Duy Thiển kinh ngạc khi phát giác mình đang thất thần, hắn quay đầu nhìn lại.

Không biết tranh chấp bên ngoài đã đình chỉ từ khi nào, có lẽ Bode đã rời đi, Lê Khải Liệt đang đứng trước cửa, Vu Duy Thiển không thể xác định Lê Khải Liệt đã đứng đó được bao lâu, nhìn thấy hắn ảo não và hối hận được bao nhiêu phần, "Hiện tại ta còn có tư cách đưa ra yêu cầu hay sao?" Hắn nhướng mi, lay động tay trái, còng tay phát ra tiếng vang lạnh lẽo.

Lê Khải Liệt không thể tìm thấy một chút dấu vết mê loạn trên khuôn mặt cân đối xinh đẹp kia, chuyện vừa rồi tựa như chưa từng xảy ra, vì thế cảm thấy rất thú vị, hắn gật đầu, "Ngươi rất xứng với nó."

"Sở thích của ngươi làm cho người ta cảm thấy bất ngờ." Trải qua tình cảnh xấu hổ mới vừa rồi, Vu Duy Thiển tạm thời không muốn so đo với Lê Khải Liệt, bởi vì bất cứ lúc này cũng có thể dẫn đến tứ chi xung đột, tiện đà trở thành một loại dây dưa khác.

"Bất quá chỉ là đạo cụ đóng phim mà thôi." Có lẽ Lê Khải Liệt cũng có lo lắng giống như hắn, cho nên không tiếp tục lên tiếng, trực tiếp cởi bỏ còng tay rồi xoay người bước đi, Vu Duy Thiển xuống giường, nhìn đến bộ quần áo mà hắn mặc ban đầu bị ném bên giường, khiến hắn cảm thấy châm chọc chính là chủ nhân của bộ đồ này cũng là Lê Khải Liệt.

Từ tủ áo lấy ra một bộ đồ sạch sẽ khác, nếu đã là của người khác thì hắn sẽ chọn một bộ thoải mái sạch sẽ để mặc, sau đó đến phòng tắm để rửa mặt, trong phòng tắm chỉ có duy nhất một hàng đồ dùng cần thiết được xếp ngay ngắn, Vu Duy Thiển cảm thấy kinh ngạc, tựa hồ ngay cả Lê Khải Liệt cũng không đặt dụng cụ tẩy rửa của mình ở trong này.

Đây chính là một trong những nơi mà Lê Khải Liệt nghỉ phép hoặc khi làm việc tại Mahattan sẽ ở lại. Rút ra kết luận, khi Vu Duy Thiển đang tự hỏi kế tiếp Lê Khải Liệt sẽ làm gì, thì một phần sandwich và sữa xuất hiện trước mặt Vu Duy Thiển.

"Điểm tâm của ngươi, đừng hy vọng xa vời sẽ có thứ khác, trong tủ lạnh chỉ có nhiêu đây."

Vu Duy Thiển nhìn vào chiếc khay, đây là lần đầu tiên hắn không biết nên mở miệng nói cái gì.

Ở trước mặt hắn là siêu sao nhạc rock, là cả ngày cùng với rượu, phụ nữ, âm nhạc, các loại xa hoa sẽ xuất hiện bên cạnh Lê Khải Liệt. Mặc chiếc quần jean bạc màu có kiểu dáng hầm hố, nửa thân trần, cánh tay và bả vai còn có vết thương chưa lành lặn, mái tóc hơi gợn sóng. Suy đồi, đẹp trai, dã tính, những từ này đều có thể tìm thấy trên người của Lê Khải Liệt, nhưng vô luận như thế nào cũng không có ai có thể đem hắn liên hệ với kiểu đàn ông nội trợ cùng với sandwich và sữa.

Nhưng hiện tại, chúng nó đang ở ngay trên tay Lê Khải Liệt.

Tầm mắt của Vu Duy Thiển tạm dừng vài giây, làm cho tư duy của mình khôi phục lại bình thường, sau đó cầm lấy những thứ trong khay.

Bánh mì bởi vì để lâu mà trở nên hơi khô, may mà nướng quá lửa làm cho nó khôi phục độ xốp, thịt chân giò hun khói và rau xà lách đặt vào rất tùy ý, nước sốt hơi nhiều một chút, khẩu vị thiên về đậm đà, tổng thể mà nói xem như có thể cho vào miệng.

Tốc độ ăn của Vu Duy Thiển cũng không chậm nhưng khi hắn cắn đến miếng thứ ba thì Lê Khải Liệt đã dùng gần xong điểm tâm của mình, có lẽ là vì lĩnh vực hành nghề nên Lê Khải Liệt tương đối lơ là. Vu Duy Thiển há mồm cắn xuống, chậm rãi nhấm nuốt, rèm che được kéo lên, Lê Khải Liệt đứng bên cửa sổ, một tay chống lên lớp kính thủy tinh, khẽ nheo mắt nhìn ra ngoài.

Vu Duy Thiển cũng nhìn ra ngoài, nơi này là phía Đông Thượng Manhattan, được người ta xem là bờ biển hoàng kim, cho dù có tiền cũng khó có thể mua được, nơi này đa phần là của những người chán ghét cuộc sống trong làng giải trí. Trong mắt rất nhiều người bảo thủ, những ngôi sao này nọ vẫn không thể đánh

đồng với giới thượng lưu chân chính trong xã hội, một ca sĩ như Lê Khải Liệt làm sao có thể mua được biệt thự ở nơi này, đây lại trở thành một câu đố bí ẩn.

"Ăn xong rồi? Chúng ta lại đây nói chuyện." Tựa hồ luôn luôn lưu ý tốc độ ăn của Vu Duy Thiển, khi hắn nuốt xuống một ngụm sandwich cuối cùng thì cũng là lúc Lê Khải liệt xoay người lại.

"Ngươi muốn nói chuyện gì?" Đây có thể là không khí bình thản nhất kể từ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt cho đến bây giờ.

Sữa vẫn còn nguyên trong hộp, ngay cả nắp cũng chưa được mở, hắn mặc chiếc quần jean màu đen của Lê Khải Liệt, chiếc áo thun ngắn tay màu trắng, để chân trần ngồi bên giường, tầm mắt của Lê Khải Liệt đảo qua một vòng, nhìn Vu Duy Thiển đặt hộp sữa sang một bên.

"Ngươi không thích uống sữa."

Động tác trong tay dừng lại một chút, Vu Duy Thiển hờ hững ném hộp sữa vào tay của chủ nhà, "Ta không thích uống sữa quá hạn." (o_o)

Lê Khải Liệt chụp được, hai người nhìn nhau trong chốc lát, hắn trực tiếp ném nó vào thùng rắc, sau đó nhún vai với Vu Duy Thiển, "Ta không thường xuyên ở nơi này."

Sau khi nói mấy câu thì không khí trở nên cứng đờ, Lê Khải Liệt dường như có một chút đăm chiêu. Là khách, Vu Duy Thiển cũng không sốt ruột, hắn hiện tại có đầy đủ tính nhẫn nại để chờ Lê Khải Liệt mở miệng. Sau khi Bode đến nhưng không thể thành công đem hắn đi thì hắn đã có thể đoán được tình hình hiện tại.

"Bode đến đòi người, ta bảo hắn quay về truyền lời, ta sẽ không giao ngươi cho bọn họ." Mặc dù Vu Duy Thiển đã sớm nghĩ đến đủ loại khả năng nhưng vẫn không ngờ Lê Khải Liệt lại dùng những lời này để mở đầu. Ánh mắt mạnh mẽ mà nghị lực, lại một lần nữa phóng ra điện năng làm cho người ta trở tay không kịp.

"Ngươi vẫn muốn tìm được bất tử từ chỗ của ta?" Vu Duy Thiển tìm kiếm đáp án trên biểu tình bí hiểm của Lê Khải Liệt.

"Ta không có hứng thú đối với nó." Tiến đến gần vài bước, Lê Khải Liệt khoanh tay đứng bên giường, cúi người xuống, "Nói thật, hứng thú của ta đối với nó không nhiều bằng đối với ngươi, ngươi thú vị hơn so với cái thứ hư ảo mờ mịt kia, rất đáng giá để nghiên cứu."

"Trước khi chưa xảy ra thì quả thật là hư ảo mờ mịt, nhưng đến khi nó phát sinh…." Mở ra lòng bàn tay, Vu Duy Thiển hạ xuống khóe miệng, hắn chỉ ra ngoài cửa sổ, "Ngay tại nơi này, chính là bây giờ ngươi không thể xác định trên thế giới có bao nhiêu thứ bị người ta phân loại là không phải hiện thực nhưng vẫn đang xảy ra, chúng ta đều sống ở mặt ngoài, có ai biết một mặt khác còn có thứ gì?"

Hắn tạm dừng một chút, nhìn lên khay thức ăn, ngữ điệu ôn hòa, "Tựa như fan hâm mộ của ngươi cũng không thể tưởng tượng được thần tượng của bọn họ lại là thủ phạm bắt cóc, ngay mới vừa rồi còn vào nhà bếp để làm một chút điểm tâm cho con tin của hắn."

Lý luận một cách nghiêm túc khiến người ta không thể cãi lại. Ngồi trên giường, Vu Duy Thiển tựa như là chủ nhân nơi này. Kiêu căng, trầm ổn, xinh đẹp, lại khó có thể phục tùng, khi thì lạnh lùng, khi thì đùa cợt, bạo lực một cách tao nhã….

Tầm mắt bất giác dừng trên người Vu Duy Thiển….Lê Khải Liệt bỗng nhiên nhíu mày, nâng mặt của Vu Duy Thiển lên, đầu ngón tay cọ xát vài cái, đổi lấy ánh mắt chăm chú sắc bén của Vu Duy Thiển, hắn lại đột ngột thối lui, hỏi một cách điềm nhiên, "Tổ chức muốn giết ngươi có tên gì?"

"Ngươi có tính toán gì hay không?" Lê Khải Liệt vừa hỏi thì Vu Duy Thiển lập tức nghĩ đến rất nhiều, tạm thời không bận tâm động tác vừa rồi của Lê Khải Liệt mang hàm nghĩa gì, "Người giống như ngươi sẽ không cam tâm bán mạng vì gia tộc Claudy, ngươi tính lợi dụng ta để phản kích bọn họ?"

"Ngươi có kẻ thù của ngươi, ta cũng có của ta, trong tình huống như vậy thì chúng ta ngoại trừ trở thành kẻ thù, còn có một loại lựa chọn khác." Lại một lần nữa đôi mắt màu tro lục có cái gì đó xôn xao náo động lóe lên, ánh mắt của Lê Khải Liệt suồng sã xuyên thấu vào đồng tử màu đen thần bí trước mặt.

24. Chương 24: Đàm Phán Thất Bại

Ý tứ của những lời này để lộ ra một hàm nghĩa, Vu Duy Thiển có thể xác định không phải là Lê Khải Liệt nói lỡ miệng, Lê Khải Liệt biểu đạt rất rõ, tuy rằng là nhận lệnh làm việc để tìm tới hắn nhưng vị trí của Lê Khải Liệt cũng không phải đứng bên phe gia tộc Claudy.

"Ngươi và gia tộc Claudy rốt cục có quan hệ gì?" Bị vây trong trạng thái không phải địch cũng không phải bạn, hiểu biết đối thủ là chuyện quan trọng nhất.

Đối với câu hỏi vừa trực tiếp mà lại sắc bén của Vu Duy Thiển, phản ứng của Lê Khải Liệt lại càng trực tiếp, hắn cười ha hả, Vu Duy Thiển không xác định hắn có dùng nụ cười để che giấu cái gì hay không, sau đó Lê Khải Liệt đứng thẳng người dậy, "Ngươi chuẩn bị dùng cái gì để đổi lấy đáp án?" Hai người tuy rằng cách nhau một khoảng, nhưng ngữ khí của những lời này cùng ánh mắt ám muội lại làm cho bản thân của câu hỏi càng chứa đựng hàm ý sâu xa.

Thay đổi tư thế ngồi, Vu Duy Thiển dựa vào đầu giường, đáp lại bằng một nụ cười khinh thường, "Chỉ cần nói vào trọng tâm. Ngươi hay dùng cách này để che mờ tầm mắt, làm cho người ta bất giác bị ngươi nói sang chuyện khác, cuối cùng quên mất ý định ban đầu, ngươi chỉ biết có mỗi một chiêu này hay sao?"

"Chỉ cần một chiêu hiệu quả thì vì sao lại không sử dụng?" Lơ đễnh trả lời, cho thấy hắn quả nhiên không phải là một đối thủ tuân theo quy tắc của trò chơi.

"Còn một chiêu khác cũng có hiệu quả, ngươi có thể nói cho ta biết ngày đó ngươi xông vào nhà của ta, kẻ đã làm cho ngươi bị thương là ai." Vu Duy Thiển luôn có sở trường bắt lấy trọng điểm, đây có lẽ là bản năng mà hắn đã rèn luyện qua năm tháng lâu dài, trực giác của hắn sâu sắc hơn so với người thường, ngày đó Lê Khải Liệt xông vào nhà của hắn cũng không phải nằm trong kế hoạch, nhưng sau đó mới bị đối phương xem như cơ hội để lợi dụng.

Quả nhiên, khi câu hỏi vừa ra khỏi miệng thì nụ cười trên môi Lê Khải Liệt dần dần hạ xuống, những hạt bụi liên tục trôi nổi trong không khí, tựa hồ có cái gì đang ngưng tụ rồi trở nên trầm trọng quỷ bí, cho dù là kẻ ngốc cũng có thể cảm giác được không khí xung quanh đang biến hóa, huống chi Vu Duy Thiển cũng không phải là một kẻ ngốc.

Câu hỏi của Vu Duy Thiển rốt cục được đáp lại sau vài giây, "Chờ khi nào ngươi quyết định hợp tác thì ta sẽ cân nhắc mà nói cho ngươi đáp án."

Nói xong những lời này, Lê Khải Liệt đến gần, "Ngươi cứ suy nghĩ kỹ lưỡng, trước khi ngươi trả lời thuyết phục thì ta sẽ không giao ngươi cho bọn họ, đương nhiên, ngươi cũng đừng hòng rời khỏi nơi này, nếu không muốn ta tiếp tục còng ngươi ở trên giường thì tốt nhất ngươi nên tự giác một chút."

Khi Lê Khải Liệt mất đi hứng thú với trò chơi thì hắn có vẻ dị thường lạnh lùng, tựa như sự nồng nhiệt mà hắn đã từng biểu hiện ra ngoài, sự lạnh lùng đột nhiên xuất hiện, giống như một đứa bé chán chê món đồ chơi của nó, mất hết hăm hở, tàn khốc mà vứt bỏ. Ngay cả công việc cũng gạc sang một bên, cố gắng hết sức để bắt được con mồi trong tay, hiện tại lại bị hắn nhốt ở trong nhà giam hoa lệ, chẳng màng quan tâm.

Sau đó hai ngày, Vu Duy Thiển không hề nhìn thấy hắn.

Cũng giống như bên ngoài nhìn vào, Lê Khải Liệt là ca sĩ, ngoại trừ không muốn kẻ khác biết về mối quan hệ của hắn với gia tộc Claudy thì hắn còn có công việc của hắn, đắc tội với đạo diễn Kim McKay, làm cho công ty quản lý của hắn và chính bản thân hắn đều gặp phải một ít ảnh hưởng tiêu cực. Trên tờ nhật báo New York có đăng liên tục những mẫu tin về sự kiện xảy ra khi hắn ở Manhattan, bất luận tin tức nào cũng có thể trở thành đề tài để mọi người buôn chuyện.

Vu Duy Thiển thì đang ở căn biệt thự của Lê Khải Liệt, nằm trên chiếc ghế dựa ở trước ban công được lắp bằng kính thủy tinh, nhàn nhã nhìn ra bên ngoài.

Dưới ánh mặt trời, không thể tìm thấy hết thảy âm u và bí mật, đập vào mắt là cảnh đô thị phồn hoa, không khí tràn ngập mùi vị tiền tài và phù phiếm, hắn ở trong căn biệt thự có hệ thống bảo an tốt nhất, cửa kính chống đạn và khóa điện từ, còn có một vài thiết bị mà hắn không thể nào tiếp xúc cũng không có hứng thú đi tìm hiểu.

Hắn thừa nhận, hắn có một chút tách biệt với thời đại khoa học kỹ thuật cao, hắn không thích những thiết bị điện tử lạnh lẽo, hắn thích những thứ bình dị đơn giản hơn. Có đôi khi hắn rất lười biếng, người khác nhìn thấy sự lãnh đạm của hắn chính là vì hắn lười trả lời, nhưng như vậy lại vô tình tạo thành ấn tượng. Mặc dù thân thể của hắn vẫn còn tràn đầy sức sống nhưng hắn tự biết linh hồn bên trong thân thể của mình đã không còn trẻ.

Hắn rất thưởng thức Lê Khải Liệt, sự tồn tại mạnh mẽ của Lê Khải Liệt làm cho hắn có cảm giác mới lạ, kích thích một ít tình cảm mãnh liệt mà hắn đã chôn giấu và quên lãng, có lẽ là vì đối lập mà mang đến cảm giác mới mẻ, nhưng khi giữa bọn họ xảy ra một chút tiếp xúc da thịt thì hết thảy lại trở nên có một chút hoang đường.

Hắn lại bị một người trẻ tuổi quấy rối, nói như vậy có lẽ rất kỳ quái nhưng lúc ấy hắn thật sự có một chút chật vật, nếu khi đó Bode không đột nhiên xuất hiện rồi gián đoạn hết thảy, hắn không biết nếu cứ tiếp tục thì bản thân hắn sẽ có biểu tình gì, nếu hắn thật sự…phóng thích trong miệng của Lê Khải Liệt…..

Nghĩ đến cảnh tượng kia, Vu Duy Thiển cảm thấy đau đầu mà cầm lấy hộp thuốc trên bàn, lấy ra một điếu rồi châm lửa, sau đó hút sâu một hơi, nhìn làn khói trắng lượn lờ trong không khí, hắn cười một cách vô nghĩa, ông trời phù hộ, bất tử mà hắn gánh trên lưng có một lợi ích chính là hắn không cần lo lắng bản thân mình sẽ chết vì ung thư phổi.

"Ngươi muốn phóng hỏa nơi này? Sau đó có thể đào tẩu?" Tiếng bước chân chậm rãi tiếp cận, xuyên qua làn khói, gương mặt của Lê Khải Liệt dần dần hiện rõ, khuôn mặt suồng sã đang tươi cười.

Vu Duy Thiển ngồi ở đó đã được một buổi chiều, lâu đến mức hắn không biết mình đã hút bao nhiêu điếu thuốc, ánh nắng bên ngoài không biết đã lụi tàn từ khi nào, đập vào mắt chỉ còn một màu đỏ rực của hoàng hôn, vô cùng chói lóa.

"Chủ nhân đã trở lại, ta là khách thì phải làm cái gì? Bưng trà? Rót nước?" Ngoài miệng nói như vậy nhưng hắn vẫn ngồi yên tại chỗ, áo choàng tắm rộng thùng thình, sau khi tắm xong vẫn chưa chải tóc, trong tay cầm một ly cà phê đã nguội, gạt tàn bị nhét đầy tàn thuốc, ước chừng một gói thuốc lá lấy từ đầu giường của Lê Khải Liệt.

"Có ăn gì hay chưa?" Hôm nay hiếm khi ăn mặc nghiêm chỉnh, âu phục màu tro lam làm nổi bật thân hình cao lớn của Lê Khải Liệt, hắn thuận miệng hỏi, giống như một cuộc trò chuyện giữa chủ và khách, chẳng qua quan hệ có một chút đảo ngược.

"Trong tủ lạnh của ngươi chỉ còn một chai bia, thành phần của nó giống như bánh mì." Vu Duy Thiển dùng tay làm ra động tác mời ăn, "Không cần khách sáo."

Biểu tình của Lê Khải Liệt trở nên cứng ngắc trong khoảnh khắc, kéo lỏng cà vạt, hắn thở hắt ra, "Vậy sao? Xem ra ta sơ suất với khách của mình, một ngày, hay là hai ngày? Ngươi ở đây…"

"Hai ngày, cám ơn, ngươi còn chưa để cho ta chết đói, nếu ngươi muốn thử làm như vậy thì ta cũng rất vui vẻ phối hợp, ta còn chưa thử xem có thể chết vì tình trạng đói khát hay không." Lạnh lùng trả lời, nở một nụ cười, Vu Duy Thiển dí điếu thuốc cuối cùng vào gạt tàn.

Cửa sổ đặc chế được Lê Khải Liệt mở ra, khói thuốc lượn lờ trong phòng rốt cục tán đi, lúc này hắn cảm thấy may mắn vì căn phòng cũng đủ lớn, thiết bị báo cháy không bị nồng độ khói thuốc tác động, ít nhất bọn họ vẫn chưa bị xối nước. Nguồn:

"Để ta đi gọi thức ăn." Không biết có được tính là không thừa nhận sai lầm hoặc đây là một cách giải thích của Lê Khải Liệt hay không, hắn gọi điện cho nhà hàng cao cấp nhất ở phụ cận, số lượng món ăn cũng đủ ba người đàn ông ăn có thừa, làm xong hết thảy, hắn không tiếp tục mở miệng.

Vu Duy Thiển tin tưởng Lê Khải Liệt cũng không đến mức cố ý bỏ đói hắn hai ngày chỉ vì làm cho hắn khuất phục, cách giải thích hợp lý nhất chính là ngày hôm đó Lê Khải Liệt tự tung tự tác ở Quảng trường Thời đại, thật sự chọc giận vài người vốn không nên dây vào. Ở trong vòng giải trí, giao thiệp là điều quan trọng nhất, nói là mấu chốt cũng không đủ, Kim McKay không phải là một đạo diễn có tính tình dễ chịu.

Hai ngày này, khắp nơi đều đăng tin về Lê Khải Liệt, tin tức không phải chỉ nghiêng về một bên, hay là thêu hoa trên gấm, mà cũng có không ít giậu đổ bìm leo, hắn phải trả giá vì hành vi của ngày hôm đó.

Mà trong hai ngày, kỳ thật Vu Duy Thiển không phải chịu khổ quá nhiều, cà phê và thuốc lá đã triệt tiêu cảm giác đói khát, bia tuy rằng không thể xem như bánh mì, nhưng hắn tìm được một thỏi sôcôla đen cũng đủ để cơ thể hấp thu năng lượng cần thiết. Đương nhiên hắn không cần phải nói cho Lê Khải Liệt biết điểm này. (ác)

Mặc dù Vu Duy Thiển quả thật ở trong tình trạng bị bỏ đói, nhưng bộ dáng dùng bữa của hắn cũng không hề vội vàng, tựa như đang hưởng thụ một bữa tối như bình thường, hắn ăn không nhanh cũng không chậm, biểu tình thảnh thơi, tư thái tùy ý mà tao nhã, thần sắc ôn hòa, so với vẻ mặt nghiêm khắc như bình thường thì lúc này hắn không đến mức làm cho người ta cảm thấy quá khó để thân cận.

Không người nào lên tiếng, chờ ăn xong bữa tối quá mức thịnh soạn, hai người đều tự ngồi trong phòng khách, so với Vu Duy Thiển mặc một thân áo choàng tắm thì Lê Khải Liệt lại giống khách hơn là chủ nhà. Hắn buông khăn ăn, uống một hớp rượu vang, lộ ra nụ cười của dã thú đối với con mồi, "Cưng yêu, ngươi suy nghĩ thế nào?"

"Ta từ chối." Không hề do dự mà nói ra ba chữ, tựa như đã sớm chờ câu hỏi này để phản kích.

"Hai ngày vừa qua ta thực sự không nên sơ suất, cảm thấy thật có lỗi! Vu Duy Thiển! Ngươi quá tự phủ, cho dù không phải ta thì đám người của Claudy cũng sẽ đối phó với ngươi, đó là chuyện sớm muộn! Ta cho ngươi cơ hội này thì ngươi nên cảm kích mới phải!" Có lẽ gần đây nhiều việc dồn dập làm cho Lê Khải Liệt mất đi tính nhẫn nại, hắn đột nhiên thu lại ý cười rồi đứng lên, chống vào tay vịn sô pha mà Vu Duy Thiển đang ngồi, hung hăng nhìn chằm chằm.

"Những lời này ta trả lại cho ngươi, từ tự phụ này dùng trên người ngươi mới là chính xác." Vu Duy Thiển đẩy Lê Khải Liệt ra, ung dung trầm tĩnh nhìn thẳng vào mắt đối phương, "Thật có lỗi? Những từ này thực sự không giống như ngươi sẽ chính miệng nói ra."

"Đừng đánh giá cao tính nhẫn nại của ta!" Người nam nhân bị đẩy ra lại một lần nữa áp sát, bắt lấy áo choàng tắm trên người Vu Duy Thiển, ánh mắt nóng rực lại hiện lên một vài tia lạnh lẽo, "Ta đã sớm đoán được ngươi không phải là người dễ dàng thỏa hiệp, ta đã nhận ra điều này khi ở trong quán bar của ngươi, ngươi không muốn dính dáng vào tranh chấp, ngươi sống mấy trăm năm, ngươi phiền chán, nhưng ta thì không, có người khiêu chiến thì ngươi nhất định phải nghênh chiến! Ngươi trốn không thoát đâu!"

Lời nói kiên quyết vang vọng trong phòng, Vu Duy Thiển ngẩn người, đồng tử đột nhiên trở nên sắc bén, "Ngươi làm cái gì?"

"Ngươi rất thích đứa bé kia, không, không phải đứa bé, nàng so với ngươi còn lớn tuổi hơn, ta không xác định nàng là gì của ngươi nhưng nàng đối với ngươi rất quan trọng, có đúng hay không?" Ánh mắt tàn nhẫn hóa thành ý cười nhẹ nhàng, nụ cười giảo hoạt mà lại xinh đẹp, mang theo một chút tàn khốc, một chút ngả ngớn, dung hợp thành phong cách độc đáo của Lê Khải Liệt.

25. Chương 25: Cơ Sở Hợp Tác

Vu Duy Thiển lặng yên nhìn hắn, "Vivian, nàng không cần ta lo lắng. So với việc lo lắng cho nàng, không bằng lo lắng cho người muốn tổn thương nàng, nàng là hậu duệ của ma ca rồng, người của Davila sẽ không…"

"Người của Davila, ma cà rồng là tổ tiên của bọn họ, cũng có người nói là hậu duệ của phù thủy Davila, bất quá đó đã là dĩ vãng, chỉ là truyền thuyết, ma pháp của nàng phải sử dụng máu người, nếu không có máu

tươi thì nàng chỉ là một người bình thường, nếu nàng vì tìm ngươi mà sử dụng ma pháp, nếu nàng phải dùng một lượng lớn máu người nhưng khi nàng không chiếm được máu người thì ngươi nói xem, nàng sẽ thế nào?"

Lê Khải Liệt cúi đầu nhìn Vu Duy Thiển, ánh mắt giống như đang tuyên cáo, hắn không tiếc hủy hoại, không sợ gánh gác hậu quả, hết thảy đều phải nằm trong tính toán của hắn. Người của Davila không ly khai máu tươi tựa như cá không rời nước, bọn họ cũng không phải là quái vật khát máu nhưng bọn họ quả thật không thể thoát ly với máu tươi và những điều huyền bí.

"Nàng sẽ nhanh chóng già nua, trở nên hung ác, không thể khống chế, kế tiếp là khát máu, nàng sẽ mất đi thường tính, sẽ bắt đầu điên cuồng, trở thành quái vật chân chính." Vu Duy Thiển lần lượt phân tích khả năng có thể xuất hiện, ở trước mặt hắn, Lê Khải Liệt mỉm cười chờ đợi hắn phẫn nộ.

"Đúng, ta và ngươi giống nhau, chúng ta biết rất rõ chuyện kế tiếp, nàng thật sự quan tâm ngươi, nàng vì tìm ngươi mà không tiếc trả giá hết thảy." Ý cười che giấu sự nguy hiểm, Lê Khải Liệt chiếm thế thượng phong, hắn hài lòng nhìn thấy lửa giận toát ra từ trong mắt của Vu Duy Thiển, mặc dù là màu đen đang áp chế cơn thịnh nộ nhưng vẫn làm cho hắn cảm thấy khoái trá.

Hắn thích đả kích đối thủ của hắn, cho dù có thể hợp tác nhưng hắn thích chiếm vị trí chủ đạo, đây là Vu Duy Thiển phân tích tính cách của hắn, cơn thịnh nộ lập tức tán đi.

"Buông ra, ngươi thắng."

Thoát khỏi tay của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển đút hai tay vào túi áo, đáp ứng đề nghị của đối phương đã nêu ra vào hai ngày trước.

Lê Khải Liệt dùng Vivian để uy hiếp hắn, chứng tỏ nàng đúng là nằm trong tay Lê Khải Liệt, người như Lê Khải Liệt không tiếc dùng thủ đoạn, chỉ cần có thể nắm giữ ưu thế.

"Ngươi đáp ứng quá dễ dàng, làm cho ta không thể không hoài nghi thành ý của ngươi." Lê Khải Liệt đứng sau lưng Vu Duy Thiển, nhìn bóng dáng của hắn, tựa hồ cảm thấy bất mãn đối với thắng lợi đột ngột như vậy.

"Nàng ở trong tay ngươi, ngươi đã sớm đoán được là ta sẽ đáp ứng, thỏa hiệp sớm hay muộn thì có gì khác nhau?" Hắn băng qua phòng khách, đi về hướng cửa sổ, trong lời nói không thể nghe thấy có sự tức giận vì bị uy hiếp, "Có đôi khi thắng bại cũng không quan trọng, ngươi chỉ cần biết chấp nhận thất bại. Có vài người, có vài chuyện không thể thay thế."

Khi hắn nói ra những lời này cũng không có vẻ đặc biệt cảm khái, bất quá chỉ là kinh nghiệm của hắn, sau khi trải qua một quãng thời gian dài lâu, có rất nhiều việc hắn cảm thấy thật nhạt nhòa. Chỉ cần nghĩ đến thắng thua ngay hiện tại cũng chẳng là gì trong vài năm sau, thì hắn sẽ không xem hết thảy những điều này là nghiêm trọng.

Bả vai đột nhiên bị nắm lấy, hắn bị bắt phải xoay người, đôi mắt màu đen nổi bật dưới hoàng hôn, sâu không thấy đáy, không có bi ai, chỉ có một chút tịch mịch và hồi ức.

"Lão già kia thay ta tìm được một thứ rất thú vị." Ánh mắt của Vu Duy Thiển từng kích thích dục vọng chinh phục của Lê Khải Liệt, còn hiện tại, sự thản nhiên và tịch mịch này lại làm cho Lê Khải Liệt trỗi dậy một loại cảm giác khác, ngón tay vô thức di chuyển trên khuôn mặt xinh đẹp mà lại có vẻ khắc nghiệt, hắn dùng đầu ngón tay miêu tả đường nét của Vu Duy Thiển.

Bóng đêm kiều diễm, không khí có một chút kỳ quái, động tác này không giống như hai kẻ đối địch, cũng không giống như bạn bè, giữa bọn họ lại càng không phải là tình nhân, không khí kỳ quái này chậm rãi dâng lên, bị cảnh đêm phồn hoa tô điểm làm cho nơi đây càng thêm hư ảo mê ly.

Vu Duy Thiển lãnh đạm nhìn hắn, bỗng nhiên một bàn tay chém xuống phía sau cổ của Lê Khải Liệt, không hề báo trước, nhanh như tia chớp.

"Đừng tùy tiện động vào những gì không thuộc về mình." Đứng trước cửa sổ, Vu Duy Thiển nhìn Lê Khải Liệt ngã xuống. Đối với ánh mắt nổi giận trước khi ngã xuống của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển chỉ khẽ nhếch môi.

Lấy ra di động từ trong áo vét của Lê Khải Liệt, hắn bắt đầu cân nhắc có phải đã đến lúc cần mang theo một cái hay không.

"Bode, ngươi cũng biết ta là ai, Lê Khải Liệt hiện tại ở trong tay ta, ngươi có muốn dùng bé gái ở bên cạnh ngươi để trao đổi hay không?" Tìm được tên của Bode trong danh bạ, hắn liền gọi điện thoại, cầm lấy cái còng tay mà mấy ngày trước bị ném dưới chân giường, có qua có lại, hắn còng tay Lê Khải Liệt ở trong chính phòng khách của mình.

Ở đầu dây bên kia có vẻ rất kinh ngạc, Bode cố gắng xác minh chính mình không nghe lầm, sau đó trầm mặc ước chừng một phút thì mới mỉm cười trả lời, "Ngài Wirth, ta thay mặt lão gia nhà ta đưa ra lời mời đến ngươi, Leo nói phải có bé gái này thì ngươi mới ngoan ngoãn nghe lời, hiện tại nàng đang ở trong tay chúng ta."

"Nói như vậy, Lê Khải Liệt sống chết cũng không quan trọng?" Hắn nhìn người nam nhân đang bị còng tay ở bên cạnh chiếc bàn, người nọ nhíu mi lại trong trạng thái mê man, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể mở mắt ra, cho kẻ thù của mình một đòn trí mạng.

Bode lại trầm mặc, có vẻ rất do dự, "Nếu có thể thì ta khuyên ngươi tốt nhất thả hắn ra, ta tin ngươi sẽ không phải loại người tùy tiện ra tay sát nhân, Leo ở trong tay ngươi sẽ không có gì nguy hiểm, nhưng bé gái này ở trong tay chúng ta thì ta không thể cam đoan kết quả."

Khi hắn trả lời vẫn mang theo điệu cười hì hì, nhưng Vu Duy Thiển có thể dựa theo phản ứng của hắn để chiếm được tin tức mà mình mong muốn, "Xem ra các ngươi vẫn chưa biết nàng là ai." Nói xong, Vu Duy Thiển liền cúp máy.

Tin tưởng với bối cảnh và gia thế của Vivian cũng đủ để cho người của gia tộc Claudy không dám động đến nàng.

"Nàng là ai? Ngoại trừ là người của Davila, nàng còn có thân phận gì?" Không ngờ Lê Khải Liệt lại nhanh chóng thức tỉnh, phát hiện chính mình bị còng tay ở bên cạnh chân bàn, hắn nhanh chóng che giấu sự tức giận mà bắt đầu trêu chọc đối thủ, hành động bất thình lình, đồng thời còn có đủ kỹ năng cân nhắc nặng nhẹ.

Hơn nữa hắn hiển nhiên đã nghe thấy Vu Duy Thiển nói chuyện với Bode.

Vu Duy Thiển tin tưởng chính mình không hề nhẹ tay. Là hai ngày nay làm cho hắn thật sự trở nên suy yếu hay là Lê Khải Liệt có thể chất vượt quá người bình thường, đáp án thật rõ ràng.

Chỉnh lại áo choàng tắm trên người, hắn ngồi xuống ghế sô pha, "Họ của nàng là Bathory." Hắn nói ra một cái tên mà rất nhiều tập đoàn thương mại có thế lực đều biết đến.

"Bathory…." Lê Khải Liệt nhíu mày, "Nếu sau lưng của nàng là Bathory, muốn tìm ngươi thì cũng không hề khó khăn, không đến mức rơi vào tay ta."

"Là rơi vào tay gia tộc Claudy, không phải ngươi." Hắn sửa đúng lời của Lê Khải Liệt, ngồi trên ghế sô pha thưởng thức người bị còng tay dưới chân hắn.

Hắn hoàn toàn có cơ hội tìm được chìa khóa điện từ, sau đó rời khỏi nơi này trong vài phút Lê Khải Liệt bị hôn mê, nhưng hắn không làm như vậy, áo choàng tắm trên thân có cùng một màu tro lam với bộ âu phục của Lê Khải Liệt, hắn ngồi trên sô pha trong phòng khách, khóe môi khẽ nhếch nhưng không có quá nhiều biểu tình.

Tiếng cười trầm thấp lại vang lên ngay lúc này, "Toàn bộ đầu mối thương mại ở Trung Âu đều thuộc về Bathory, biết Vivian là người của bọn họ, ta có thể tưởng tượng ra lão già kia hiện tại sẽ hoảng hốt thất thố như thế nào." Lê Khải Liệt phá lệ mà cười một cách thoải mái và khoái trá.

Chờ đến khi tiếng cười dần dần đình chỉ, ánh mắt giấu diếm hào quang sắc bén lại được chậm rãi nâng lên, "Hiện tại ngươi có thể chứng thật từ chỗ của Bode rằng ta và gia tộc Claudy từng có khúc mắc, bọn họ không quan tâm đến sống chết của ta, như vậy đề nghị của ta không phải cái bẫy, ngươi có thể tin ta hay không?"

Hiện tại hợp tác đã có cơ sở.

Ngay lúc này tiếng chuông di động bỗng nhiên vang lên, điện thoại ngay trong tay Vu Duy Thiển, hắn nhìn thoáng qua, "Đạo diễn bị ngươi đắc tội lại gọi điện thoại cho ngươi, xem ra hai ngày qua ngươi thật sự làm được không ít chuyện."

Bạn đang ?

P/S: Hỏa Ly định viết ngọt ngào, mà vì kế hoạch thay đổi nên trước tiên phải giải quyết vài chuyện trước rồi mới toại nguyện cho con sam sau. Tiếp tục là màn tự sướng của Hỏa Ly dành cho 2 bạn.

Liệt: Đúng là điếc không sợ súng.[tức giận]

Duy: Ta thấy vậy là tốt rồi, không đúng lúc và đúng chỗ, vô luận xảy ra chuyện gì cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy mau chán.

Liệt: Ngươi không thể giúp ta nói vài câu hay sao?

Duy: Không ai lại xem việc kéo dài thời hạn thi hành án là một chuyện xấu.

Liệt: Ngươi xem việc kia như là thụ hình?

Duy:….Nếu ngươi thích thì ngươi cứ nằm thử xem.

Liệt: Ta sẽ làm cho ngươi thích, chúng ta diễn thử đi…..[đè xuống]

Duy: …..Cút…..Cái tên này….Ngô

Chương sau có đạo diễn Kim McKay lên sâu khấu ^o^

26. Chương 26: Bóng Đêm Mê Ly

Hắn truyền điện thoại sang, Lê Khải Liệt vừa tiếp nhận thì đầu dây bên kia chợt truyền đến tiếng hét to, "Ngày mai! Tuyệt đối đừng quên….ngày mai ngươi phải…..ta mặc kệ…..liên quan đến….Lần trước trong ống kính…" Bởi vì cách một khoảng nên Vu Duy Thiển không thể nghe rõ.

"Đừng kích động, đạo diễn Kim McKay, hết thảy sẽ tiến hành thuận lợi, ta cam đoan." Đầu dây bên kia là đạo diễn lừng danh nhưng thái độ của Lê Khải Liệt vẫn không thay đổi, hắn trả lời không thất lễ nhưng cũng không tỏ vẻ xu nịnh, thoải mái tùy ý, mặc dù đối phương từng bị hắn chọc giận.

Hắn đáp lại vài câu, Vu Duy Thiển không xác định có phải chính mình đa nghi hay không, khi Lê Khải Liệt nói chuyện điện thoại thì thỉnh thoảng lại nhìn sang hắn, giống như đang nói đến chuyện gì đó có liên quan đến hắn, bất quá hắn nhanh chóng mất đi hứng thú, chuyện trong làng giải trí hoàn toàn không liên quan đến hắn.

"Được rồi, chuyện này ta giao cho ngươi, lần này tuyệt đối đừng làm hư chuyện, Leo, đây là vì album của ngươi." Đạo diễn Kim McKay ở đầu dây bên kia nói xong, Lê Khải Liệt trả lời một cách quả quyết, sau đó cúp máy di động.

"Chúng ta nói đến chỗ nào rồi?"

Bởi vì độ cao của chiếc bàn, Lê Khải Liệt nằm trên sàn nhà, Vu Duy Thiển cúi người nhìn hắn, nụ cười vẫn duy trì độ cong hoàn mỹ, không đáp lại, nhưng ý cười truyền ra từ tầm mắt lạnh lùng có thể giúp Lê Khải liệt tiếp thu chuẩn xác ý tứ của Vu Duy Thiển.

Trước khi thảo luận cụ thể cách thức hợp tác, hắn muốn nhìn bộ dáng của siêu sao Lê Khải Liệt bị bắt nằm trên sàn nhà trong phòng khách, bị còng tay vào chân bàn. Một đòn trả một đòn, tốc độ rất nhanh.

Hiện tại bọn họ đổi chỗ cho nhau, bởi vì Lê Khải Liệt nhất thời mất tập trung. Nếu trước mặt hắn là một mỹ nữ thì hắn còn có thể nói là bị sắc đẹp mê hoặc, nhưng Vu Duy Thiển rõ ràng là một người nam nhân.

"Ok! Chờ ngươi xem đủ thì nhớ thả ta ra." Rõ ràng bị còng tay dưới chân bàn nhưng Lê Khải Liệt lại không hề quẫn bách, với tướng mạo và thân thể của hắn thì bày ra hoặc tạo hình bất cứ tư thế nào cũng sẽ không khó coi, chính Lê Khải Liệt cũng hiển nhiên biết rất rõ điểm này.

Không đề cập đến nội dung của cú điện thoại vừa rồi, hắn co lên một chân, một tay chống xuống đất, khẽ nâng thân dậy, cùng đối diện với Vu Duy Thiển đang ngồi trên ghế sô pha, khi tầm mắt hai người giao nhau, hết thảy đều trở nên yên lặng, lúc này nếu có người thứ ba ở đây, nếu bỏ qua chiếc còng trên cổ tay Lê Khải Liệt thì có lẽ ai cũng sẽ nghĩ rằng bọn họ đang trao đổi tình cảm.

Mà trên thực tế, đây quả thật là trao đổi, chẳng qua nội dung tình cảm sẽ không khớp với suy nghĩ của người khác.

Vu Duy Thiển thản nhiên ngồi trên sô pha, ánh đèn nê-ông bên ngoài chiếu vào, rọi lên một bên mặt nghiêng của hắn, sáng ngời như đá cẩm thạch, "Ngươi tiếp cận ta, gây ra nhiều chuyện như vậy, bất quá là vì quan sát tính cách và phản ứng của ta, ngươi đã đánh giá ta, như vậy hiện tại trước khi chính thức hợp tác ta cảm thấy cũng cần phải quan sát ngươi một chút, đối với hạng người mỗi lần nói chuyện là thật hay là giả đều khó có thể phân biệt thì ta sẽ không dễ dàng tin tưởng."

"Đây là nhà của ta, ta hiện tại bị ngươi còng ở trong này, chẳng lẽ còn chưa đủ thành ý? Chưa đủ để ngươi tin tưởng?" Trong lời nói có một chút bất mãn nhưng Lê Khải Liệt thoạt nhìn cũng không quá tức giận, "Hay là…phải có quan hệ càng sâu sắc thì ngươi mới có thể yên tâm?"

Trong lời nói của Lê Khải Liệt có chứa đựng ý tứ sâu xa, ánh mắt lộ ra sự nóng rực đầy ám muội đang di chuyển trên chiếc áo choàng tắm màu tro lục, tựa hồ cho dù đang ở trong tình cảnh này thì hắn cũng không muốn buông tha cơ hội trêu chọc đối thủ. Nhưng phản ứng của Vu Duy Thiển đối với lời nói của Lê Khải Liệt chỉ là thờ ơ, từ trên sô pha đứng lên, Vu Duy Thiển rót cho mình một ly nước, "Cho dù có quan hệ thân mật như thế nào thì không thể tin vẫn là không thể tin."

"Chẳng lẽ ngươi theo trường phái của chủ nghĩa hiện thực Plato? Hay là bởi vì không thể nhẫn nại?" Lời nói của Lê Khải Liệt vang lên từ sau lưng, "Căn cứ theo tư liệu, nhiều năm qua bên cạnh ngươi không hề có bất cứ người nào, nếu muốn nói là có thì ắt hẳn là không có ai điều tra ra Vivian, ngươi và nàng…"

"Trong đầu của ngươi đang suy nghĩ cái gì?" Ngữ khí của Vu Duy Thiển trở nên nghiêm khắc, cầm chiếc ly rồi xoay người đến gần, "Ta và nàng không phải loại quan hệ như ngươi tưởng tượng, mặc kệ nàng nhiều tuổi nhưng thân thể của nàng vẫn là một đứa bé." Vẻ mặt của hắn có một chút chán ghét, ánh mắt rất sắc bén.

Nghe Vu Duy Thiển thanh minh quan hệ, lại nhìn thấy phản ứng của hắn, Lê Khải Liệt cất lên tiếng cười nhẹ, "Ngươi có vẻ chưa bao giờ nhìn thấy những thứ dơ bẩn, thật sự không xứng với tuổi tác của ngươi."

"Không phải tất cả mọi người đều có sở thích hạ lưu như ngươi." Đi đến trước mặt Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển phát hiện trong mắt của Lê Khải Liệt có một tia sáng lóe lên, hắn lập tức thối lui nhưng đã muộn.

Khi hắn vừa nhấc chân lên thì đã bị Lê Khải Liệt đã nắm lấy mắt cá chân của hắn, đây là hắn sơ sẩy, hắn không nên quên trình độ nguy hiểm và bản lĩnh ngụy trang của người nam nhân này.

Chiếc ly thủy tinh vỡ vụn trên mặt đất, phát ra âm thanh loảng xoảng, nước văng tung tóe, cùng lúc đó nắm đấm của Vu Duy Thiển đã đụng đến mặt của Lê Khải Liệt, va chạm với xương cốt làm vang lên một tiếng dễ nghe như trong ký ức của hắn.

Lê Khải Liệt hét lớn một tiếng, trúng một quyền của Vu Duy Thiển, hắn tiện tay kéo ngã Vu Duy Thiển xuống đất.

"Ngươi ra tay thật sự là không hề lưu tình." Dùng bàn tay bị còng để xoa mặt, tín hiệu nguy hiểm trong ánh mắt của Lê Khải Liệt lại xuất hiện, nhưng hắn không tiếp tục làm chuyện gì mà chỉ nới lỏng cà vạt trên cổ áo, đột nhiên trở nên bình tĩnh, tựa hồ làm như vậy chỉ để thuận tiện cùng Vu Duy Thiển nói chuyện mà thôi.

Hiện tại bọn họ đều nằm trên sàn nhà, trên khuôn mặt quá mức đẹp trai của Lê Khải Liệt nhanh chóng hiện lên dấu vết bầm tím, hắn nhìn trần nhà, ánh đèn phía trên bị cái bóng của chiếc bàn che khuất, ngoại trừ

vết bầm tím còn có thể nhìn thấy rõ thì hết thảy biểu tình trên mặt đều bị che giấu, Vu Duy Thiển chuẩn bị đứng lên thì lại bị Lê Khải liệt giữ chặt, "Chuyện này rất nguy hiểm."

Lúc này trong lời nói của Lê Khải Liệt không còn vẻ ngông cuồng như trước, ngữ thanh trầm thấp đầy sức hút làm cho những lời này trở nên dị thường nặng nề, hắn không hề che giấu, sự thẳng thắn, tự phụ, kiêu ngạo, tà khí, sa đọa, cao quý, ác liệt, hung hăng, toàn bộ đều bị bóc lên, hiển lộ ra sự chân thật bên dưới.

Vu Duy Thiển trầm mặc trong chốc lát, "Ân oán giữa ngươi và gia tộc Claudy?" Hắn nghĩ không ra có cái gì có thể làm cho Lê Khải Liệt thận trọng như vậy.

"Có người ở trong tay bọn họ cho nên ta phải làm như vậy." Một câu, hắn giải thích nguyên nhân mà hắn tiếp cận Vu Duy Thiển, sau đó nở một nụ cười khinh thường, "Gia tộc Claudy rốt cục ẩn dấu bao nhiêu bí mật, cho dù là ngươi cũng sẽ không biết rõ."

Những lời này có bao nhiêu ý tứ khinh miệt và châm chọc gia tộc Claudy thì đã quá rõ ràng, Vu Duy Thiển hơi kinh ngạc, "Ngươi nói với ta những lời này là vì biểu đạt thành ý?"

"Vô luận ở phương diện nào thì ngươi đều rất đặc biệt, bất tử của ngươi khiến cho ngươi không sợ chết, có ngươi hợp tác, ta không cần lo lắng có người đánh lén sau lưng." Trả lời vẫn theo cách thức của Lê Khải Liệt, luôn tự phụ tự đại, nhưng ngữ thanh của hắn nhẹ nhàng, lại mang theo ý cười, có vài phần trêu đùa, điều này làm cho Vu Duy Thiển không tiếp tục giáng trả.

"Cho dù không chết nhưng sẽ đau, nếu ngươi muốn dùng ta làm lá chắn thì thứ lỗi ta không thể tháp tùng." Hắn thở hắt ra, cùng Lê Khải Liệt nhìn lên chùm đèn trên trần nhà, trả lời dứt khoát, không hề dư thừa.

Lê Khải Liệt cười ha hả, tiếng cười vang vọng trong phòng khách thoáng đãng, chờ đến khi tiếng cười trầm xuống, Lê Khải Liệt duỗi thẳng chân rồi đá đá Vu Duy Thiển, "Ta sẽ không bắt ngươi làm lá chắn đỡ đạn, bắt quá ngươi phải cảnh giác, lão già kia không phải người bình thường, cho dù là ngươi thì cũng phải cẩn thận, đã nói là hợp tác thì ta sẽ không giao ngươi cho bọn họ..."

"Ngươi muốn làm như vậy thì e rằng cũng rất khó khăn." Liếc mắt nhìn chiếc còng trên tay Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển ngồi dậy, sau đó dựa vào bàn, "Lê Khải Liệt, còn ai biết thân phận của ngươi? Ý của ta là quan hệ của ngươi với gia tộc Claudy."

"Không có, Owen không biết nhiều lắm, bọn người Deer và Luke hoàn toàn không biết chuyện này." Lê Khải Liệt vẫn nằm dưới bóng của chiếc bàn, một bàn tay sờ lên lưng của Vu Duy Thiển, chậm rãi di chuyển, "Ngươi xác định không cần làm sâu sắc quan hệ của chúng ta, làm cho lần hợp tác này càng thêm bền chắc? Ta không có hứng thú với nam nhân nhưng với ngươi thì ta rất muốn thử."

Ý tứ tràn đầy gợi tình, tựa hồ là đang mời gọi và câu dẫn, lời nói của Lê Khải Liệt dẫn đến ánh mắt sắc bén lạnh lùng, Vu Duy Thiển nheo mắt nhìn Lê Khải Liệt một lúc lâu, đột nhiên hắn nở nụ cười đùa cợt, "Hóa ra ngươi cũng giống như ta." (ý gì, ý gì đây)

Những lời này mang theo ý tứ sâu xa, trong không khí tựa hồ có cái gì bị khuấy động, khuôn mặt dưới bóng tối của Lê Khải Liệt rốt cục được nâng lên, vết bầm tím làm cho khuôn mặt càng thêm dã tính, đồng thời xẹt qua một chút gì đó mà bất luận kẻ nào cũng chưa từng nhìn thấy, đó là một sự biến hóa rất tinh tế, ánh mắt dần dần lắng đọng, tối như bóng đêm, đó là màu tro lục âm u của cảnh khuya, trống trải, yên lặng.

Cho dù xung quanh có vô số hào quang bao phủ, cho dù được vô số người hâm mộ điên cuồng theo đuổi, nhưng người mà bọn họ yêu cũng không phải là hắn, bị bao lại bằng vô số vỏ bọc, mang theo mấy lớp mặt nạ, Vu Duy Thiển hoài nghi người nam nhân bên dưới những lớp mặt nạ này có còn nhớ rõ bản chất ban đầu của mình hay không.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, trong yên lặng, hắn bất tri bất giác nâng tay lên, khi ngón tay sắp sửa chạm vào mái tóc của Lê Khải Liệt, khi hắn nhìn thấy thần thái bên trong đôi mắt màu tro lục thì đầu ngón tay bỗng nhiên chuyển hướng, hắn từ dưới đất đứng lên, "Ngủ ngon."

Hắn nói xong câu đó thì lập tức đi về hướng phòng ngủ, ở phía sau hắn, Lê Khải Liệt nhìn theo bóng dáng của hắn, dùng giọng nói gợi cảm để gọi hắn, "Duy yêu, ngươi muốn để ta ở đây một mình hay sao?"

Cước bộ tạm dừng vài giây, hắn quay đầu nhướng mi, "Ngươi xứng đáng bị như vậy, hảo hảo mà hưởng thụ." Sau đó hắn tiến vào phòng ngủ.

Hóa ra bị rất nhiều người xem là bí ẩn, Wirth ngoại trừ vô tình thì còn rất máu lạnh và thù dai. Giờ khắc này nằm trên sàn nhà, chủ nhân chân chính của căn biệt thự lại đang nở nụ cười, tiếng cười không hề che giấu cùng với đôi mắt màu tro lục để lại ấn tượng trong thính giác và thị giác của Vu Duy Thiển, rất lâu sau vẫn không tán đi.

Tiếp theo, ngày hôm sau hắn bắt đầu hối hận vì đã không truy vấn cú điện thoại kia, hắn rốt cục hiểu được nội dung đối thoại của Lê Khải Liệt và Kim McKay. Chết tiệt, quả thật có liên quan đến hắn.

?

P/S: Chương trước ta có bảo hôm nay bác đạo diễn sẽ lên sàn =)). Xem tiếp Hỏa Ly tự sướng.

Đạo diễn Kim McKay: Đúng là lừa gạt! Rõ ràng là lừa gạt! Rõ ràng đâu có để cho ta lên sân khấu! [thở phì phò]

Liệt: Tên của ngươi xuất hiện trong chương này, chẳng lẽ còn không tính là lên sân khấu? Nhân vật chính là ta và Duy yêu, ngươi đừng quên điểm này.

Duy: Lần này ta đồng ý với cách nói của ngươi.

Liệt: Thật hay quá, vì để ăn mừng, cho ta hôn ngươi một cái.

Duy:……..

27. Chương 27: Ai Là Vận Rủi Của Ai

"Đây là ngươi nói bước đầu hợp tác?" Trong phòng xe xa hoa, một lần nữa Vu Duy Thiển đeo lại mắt kính, mi tâm cau chặt đủ để thuyết minh tâm tình của hắn giờ phút này, "Ngươi xem ta là đứa nhỏ ba tuổi? Dùng một cặp mắt kính làm lễ vật thì ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời ngươi? Lê Khải Liệt, ta đáp ứng với ngươi nhưng không phải chuyện này!"

Đối với ánh mắt chăm chú phía sau tròng kính lạnh lẽo, cùng với lời chất vấn nghiêm khắc, Lê Khải Liệt xoa lên bả vai của mình rồi đáp lại, "Bị bắt ngủ dưới đất một đêm, còn phải ứng phó với mọi người vì vết thương trên mặt, là ngươi gây ra, chẳng lẽ ngươi không chịu trách nhiệm?" Hắn đứng trước mặt Vu Duy Thiển, một tay đeo đầy các loại trang sức diễn xuất bằng bạc, dấu vết trên mặt rõ ràng đến mức bất luận kẻ nào cũng đều nhìn ra hắn đã động tay động chân với người nào đó.

Chiếc bàn trong phòng khách là loại đã được cố định xuống sàn nhà, hắn bị còng dưới đất cả đêm, nếu nói cho người khác biết siêu sao Lê Khải Liệt ngủ trên sàn nhà trong chính căn biệt thự ở phía Đông Thượng Manhattan của mình, e rằng sẽ không có ai tin tưởng.

"Chịu trách nhiệm?" Vu Duy Thiển nhíu mày, sau đó dựa lưng vào ghế ngồi, "Ngươi xem mình là nữ nhân hay sao?"

"Sao cũng được, đây không phải là yêu cầu của ta, là của đạo diễn Kim McKay, không ngờ sau ngày đó hắn quay về xem lại trong thước phim thì lại coi trọng ngươi, muốn ngươi giúp quay phim." Biểu tình của Lê Khải Liệt có một chút vi diệu, xe đang chạy về hướng Quảng trường Thời đại, đạo diễn Kim McKay yêu cầu chính là dẫn đến người nam nhân đã gây ra hỗn loạn vào ngày hôm đó, mặc kệ hắn và Lê Khải Liệt có quan hệ gì, nếu muốn tiếp tục buổi quay clip quảng bá của ngày hôm đó thì nhất định phải làm như vậy.

Lê Khải Liệt là người luôn thích làm theo ý mình, nhưng hắn sẽ không tự đại đến trình độ nghĩ rằng quả địa cầu phải quay xung quanh hắn, nếu thật sự là như vậy thì hắn cũng sẽ không có ngày hôm nay.

Khi hắn giải thích đơn giản với Vu Duy Thiển mục đích của việc này thì có thể tưởng tượng được câu trả lời và phản ứng của đối phương là như thế nào.

"Vì sao? Ta không phải diễn viên." Đẩy lên cặp mắt kính trên sóng mũi, Vu Duy Thiển bình ổn cơn tức giận, tựa hồ chỉ cần đối mặt với Lê Khải Liệt thì cảm xúc của hắn rất dễ dàng bị dao động.

"Có người không phải diễn viên nhưng bẩm sinh có lực hấp dẫn đặc biệt, ngươi chính là một trong số đó, đừng nói với ta rằng ngươi không biết rõ điểm này." Lê Khải Liệt dựa vào giá treo trang phục, dùng một loại ánh mắt nào đó khiến người ta khó có thể lý giải, tựa hồ so với lần đầu tiên gặp mặt càng có nhiều thành phần tìm tòi nghiên cứu.

Đối với ánh mắt khác thường này của hắn, Vu Duy Thiển đáp lại bằng một nụ cười khẽ, "Như thế nào? Không cam lòng hay là ghen tỵ? Vô luận thế nào thì ngươi cũng biết ta không có khả năng giúp ngươi chuyện này, ta không nên xuất hiện trên màn ảnh."

"Đừng quên ngươi đã sớm cùng ta xuất hiện trên các mặt báo." Không trực tiếp trả lời câu hỏi của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt chỉ nhắc nhở như vậy, ánh mắt vẫn có một chút kỳ quái, tựa hồ bản thân hắn cũng không thích đề nghị này.

Mà lý do thật chất có phải xuất phát từ ghen tỵ hay không thì e rằng chỉ có mình hắn là rõ ràng nhất.

Dọc đường đi, hai người thủy chung không thể thỏa thuận, đây là công việc của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển không cần thiết phải tham dự, vì yêu cầu của đạo diễn Kim McKay mà khiến không khí trong xe rất căng thẳng, bọn họ đều biết nếu Vu Duy Thiển từ chối phối hợp, cho dù đến Quảng trường Thời đại thì cũng không ai có thể cưỡng ép hắn tham gia quay clip.

Không khí giằng co ở trong phòng xe vẫn như cũ, không hề giảm bớt. Quảng trường Thời đại, khu phố thương mại sầm uất nhất, xung quanh không có người đi bộ, không có tiếng huyên náo, khu đất trống lại một lần nữa được bài trí, lần này tiếp tục cảnh quay bị dở dang vào ngày hôm đó, đạo diễn Kim McKay mặc một chiếc áo thun đơn giản, đầu đội mũ lưỡi trai, đang cùng các nhân viên công tác nói chuyện với nhau.

Owen cũng đến trường quay, nhìn thấy xe của Lê Khải Liệt đã đến, lập tức đi về hướng của Lê Khải Liệt, hắn lên tiếng nhưng không nói về việc quay clip quảng bá lần này, "Hắc, ta vừa tới, bên San Francisco xảy ra chuyện, ngươi nghe tin hay chưa?"

"Chuyện gì?" Vu Duy Thiển đang bước xuống xe, đứng sau lưng Lê Khải Liệt, hắn nghe thấy lời nói của Owen thì liền có một chút dự cảm không tốt.

Nhìn thấy Vu Duy Thiển ở đây, Owen vừa kinh hỉ vừa nghi hoặc mà quan sát vài lần, "Quả nhiên là ngươi, nghe bọn Luke bảo rằng Liệt vì một người nam nhân mới chọc giận đạo diễn, ta còn…"

"Nói mau, chuyện gì." Phát hiện vẻ mặt âm trầm cùng với biểu tình nghiêm túc của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt cắt ngang lời Owen.

"Lần này tập trung quay cho xong, sau đó chúng ta sẽ trở về San Francisco, bất quá ta nghe nói nơi đó xảy ra án mạng, cảnh sát rất kín mồm, nghiêm cấm giới truyền thông phao tin lần này ra ngoài, ta là nghe được một người bạn nói, hắn có nguồn tin riêng." Owen nhìn vết thương trên mặt của Lê Khải Liệt một lúc lâu, nhịn xuống một bụng nghi vấn, sau đó nói tiếp, "Nghe nói nơi xảy ra án mạng ở gần địa điểm lần trước ngươi tổ chức buổi hòa nhạc, khi thi thể được phát hiện là lúc không còn lại bao nhiêu máu…."

Owen càng nói thì sắc mặt của Vu Duy Thiển càng lúc càng khó coi, Lê Khải Liệt cũng nhíu chặt mi, hai người đứng trước mặt hắn, cho dù thời tiết không tệ nhưng lại làm cho người ta có cảm giác lạnh buốt, tựa như có gió lốc cuồn cuộn nổi lên, ngay cả bọn người của Deer và Luke ở cách đó không xa cũng phát hiện nơi này có điều gì đó khác thường.

"Lê Khải Liệt!" Lạnh lẽo như gió, ánh mắt của Vu Duy Thiển làm cho Owen sợ hãi mà rút lui vài bước, Lê Khải Liệt nhìn thấy một quyền cực mạnh phóng đến trước mặt hắn, hắn có thể né tránh nhưng lại không làm như thế, một lực thật lớn đập vào mặt làm cho hắn rút lui mấy bước, máu tươi từ khóe miệng trào ra.

"Nếu thật sự giống như chúng ta suy nghĩ thì ta sẽ bắt ngươi phải trả giá đắt." Ngữ điệu chậm rãi, từng chữ một được nói vô cùng rõ ràng, đôi mắt lạnh lùng của Vu Duy Thiển dưới ánh mặt trời lại càng hiển lộ rõ

ràng, so với đêm qua thì quả thật có thể phán như hai người, Lê Khải Liệt lau đi vết máu bên khóe miệng, sắc mặt cũng trở nên âm trầm, hắn không dự đoán được sự tình lại có thể diễn biến như thế.

Bọn họ từng thảo luận về Vivian, cũng thảo luận tình trạng cùng với phản ứng có thể xuất hiện trên người nàng, nếu Bode không thả nàng ra, gia tộc Claudy vì bất tử mà tình nguyện chống lại tập đoàn tài chính Bathory, cố ý thúc đẩy năng lực của nàng, khi nàng nỗ lực tìm kiếm Vu Duy Thiển mà không được bổ sung máu tươi thì nàng sẽ trở thành cái gì….Hiện tại khả năng có thể xuất hiện nhất chính là.

Khát máu.

Nàng sẽ khát máu đến phát cuồng, trở thành một con ma ca rồng chỉ biết hút máu.

Nếu án mạng là do Vivian làm…

Vu Duy Thiển bắt đầu hối hận vì mình sơ suất, hắn nghĩ rằng dựa vào danh tiếng của tập đoàn tài chính Bathory thì có thể dọa được gia tộc Claudy, nhưng nếu kết quả không phải như hắn suy nghĩ thì hắn đã hại Vivian, mà trong thời gian này hắn lại đáp ứng cùng Lê Khải Liệt thỏa thuận mối hợp tác quái quỷ gì đó, thậm chí bởi vì một loại cảm giác kỳ lạ vẫn quanh quẩn ở trong lòng mà không lập tức quay về.

Nam nhân quả nhiên đều rất ích kỷ, Vu Duy Thiển hung hăng tự mắng chính mình, xoay người sang chỗ khác, tròng kính dưới ánh mặt trời phản xạ những tia sắc bén lạnh lùng, ngay cả thân mình cũng truyền đến hàm ý cự tuyệt hết thảy mọi chuyện, nhưng có người lại không chấp nhận sự chuyển biến này.

"Ngươi quay lại cho ta!" Lê Khải Liệt đuổi theo Vu Duy Thiển, các nhân viên công tác đều phát hiện tình hình nơi này không thích hợp, tất cả đều nhìn sang.

Miracle Leo với khóe miệng rướm máu, hắn đang đuổi theo thì bỗng nhiên lại ngẩng đầu lên, sắc mặt đột nhiên biến đổi, lập tức phóng nhanh về phía trước.

Dưới ánh mặt trời, biển quảng cáo điện tử chớp tắt với tần số kỳ dị, "Đùng–" viên đạn cắm sâu vào mặt đất, đầu đạn lướt qua bả vai của Lê Khải Liệt, cảm giác nóng rực như hỏa thiêu, không cần phải xác nhận thì hắn cũng cảm giác được áo khoác đã bị máu tươi thấm ướt.

Vu Duy Thiển đột nhiên bị một lực lượng áp đảo xuống đất, trên vai Lê Khải Liệt lan tràn máu tươi, vết thương vừa mới khép miệng lại bị viên đạn xé rách, máu tươi chảy xuống đất, tất cả nhìn thấy cảnh này đều sợ ngây người, có người bắt đầu hét to, lập tức báo cảnh sát, những tiếng hét chói tai từ phía fan hâm mộ đang chờ đợi ở trường quay không ngừng vang lên, mọi thứ đều trở nên điên cuồng.

Lê Khải Liệt không hề bận tâm, hắn từ dưới đất đứng lên, dùng bàn tay chảy đầy máu tươi mà nắm chặt Vu Duy Thiển, ánh mắt đột nhiên trở nên thâm trầm đang gắt gao nhìn Vu Duy Thiển, "Ta sẽ cho ngươi một lời giải thích rõ ràng về chuyện của Vivian! Nhưng ngay lúc này ngươi không thể loạn, Ngươi hiểu chưa? Ta mặc kệ ngươi và nàng có quan hệ gì, nếu nàng gặp chuyện không may thì ngươi sẽ thế nào, ta chỉ biết nếu chuyện này thật sự là do nàng làm ra thì nàng vẫn chưa chết, nàng còn có thể cứu! Ngươi quay về vì nàng mà lại không đề phòng như vậy chính là ý đồ của những người đó! Ngươi thanh tỉnh một chút đi!"

Trên khuôn mặt cương quyết khó thuần lộ ra khí thế đầy áp bức, ánh mắt giống như muốn toát ra lửa, tiếng gầm nhẹ truyền thẳng đến màng tai của Vu Duy Thiển, những tiếng náo loạn ồn ào ở bên tai làm cho hắn vô cùng bực bội, càng làm cho hắn chấn động chính là hành vi của Lê Khải Liệt, Lê Khải Liệt biết rõ hắn cho dù trúng đạn cũng sẽ không chết, căn bản không cần phải….

Nhưng hắn thật sự bình tĩnh, quay đầu nhìn về phương hướng bắn ra viên đạn, ắt hẳn kẻ ám sát đã sớm rời bỏ, hắn muốn đẩy ra bàn tay đầy máu của Lê Khải Liệt, nhưng rốt cục vẫn không dùng sức, "Ngươi bị mất trí rồi ư? Ta cần ngươi cứu hay sao?"

Đối với câu hỏi của hắn, Lê Khải Liệt trả lời cùng với ánh mắt kỳ quái, có vài phần đăm chiêu tự giễu, "Ta cũng không muốn, nhưng ai bảo ta đáp ứng không dùng ngươi để đỡ đạn, thân thể cứ tự mình chuyển động."

Vu Duy Thiển đứng yên tại chỗ, trong lòng nổi lên một tư vị không thể nói rõ, nhìn Vu Duy Thiển một chút, Lê Khải Liệt nhịn đau mà kéo hắn đến bên cạnh, thân thể mất đi khí lực đang dựa vào bờ vai của Vu Duy Thiển, giọng nói hơi khàn khàn, "Ngươi thật sự là vận rủi của ta."

P/S: tiếp tục màn hậu trường của Vu Sắc nha. Hỏa Ly thật là thích tự sướng dùm 2 bạn trẻ.

Liệt: Ngươi xem, ta vì ngươi mà bị thương.

Duy:…..Đây là tình tiết an bài.

Liệt: Nhưng vẫn là bị thương vì ngươi.

Duy: Đã nói là tình tiết an bài! [cắn răng]

Liệt: Là tình tiết an bài nhưng cũng là sự thật, chẳng lẽ ngươi không thể bày tỏ một chút thành ý hay sao?

Duy: Ngươi lại muốn làm cái gì?

Liệt: Ta bị thương, còn có thể làm được cái gì? [vô tội]

Duy:…..

Liệt: Duy yêu, đừng thất vọng, chờ thương thế của ta lành lặn thì muốn làm gì cũng được.

Duy: Ai làm gì ai vẫn còn chưa xác định.

Liệt:……

o_O…..phản công!

28. Chương 28: Cuồng Đồ Tuyên Cáo

Đỡ lấy bả vai của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển chỉ khịt mũi khinh thường đối với lời nói của Lê Khải Liệt, máu tươi từ trong áo khoác thấm ra ngoài làm ướt đẫm bàn tay của hắn, cảm giác nhầy nhụa làm cho hắn nhíu mày, "Không muốn chết thì làm cho máu của mình chảy chậm một chút, đừng tùy tiện lộn xộn, ta lập tức đưa ngươi đến bệnh viện."

Mặc dù hắn nói như vậy, thái độ cũng không thể nói rõ là dễ chịu, nhưng Lê Khải Liệt lại phát giác trên vai của mình có thêm một bàn tay đang đè chặt vết thương, ngăn cản máu tươi chảy ra, động tác không nhẹ nhàng nhưng lại rất hiệu quả. Vu Duy Thiển thoạt nhìn vĩnh viễn cách xa ngàn dặm nhưng có đôi khi lại làm ra những chuyện hoàn toàn tương phản.

Đem trọng lượng thân thể dựa vào Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt nhắm mắt lại, khiến Vu Duy Thiển không thể không dùng tay vòng quanh thắt lưng của hắn thì mới có thể duy trì sự cân bằng của thân thể, thoạt nhìn hơi giống là hắn đang ôm chặt Lê Khải Liệt, bất quá lúc này mặc kệ người khác thấy thế nào, tất cả mọi người đều hỗn loạn đến cực điểm.

Sau khi tiếng súng vang lên, đám người đều trốn vào tường, toàn bộ trường quay lại hỗn loạn.

"Rốc cục xảy ra chuyện gì? Mau! Đem mọi người ở đây sơ tán, ngăn lại đám phóng viên!" Đạo diễn Kim McKay chưa bao giờ gặp phải chuyện giống như vậy, may mắn hắn có kinh nghiệm lão luyện trong làng giải trí, đã sớm trải qua đủ loại phiền toái, hắn vội nhưng không loạn, vừa chửi ầm lên vừa an bài mọi chuyện ở xung quanh.

Phía bên kia Owen đã lái xe chạy đến, Vu Duy Thiển dìu Lê Khải Liệt lên xe, lập tức lái xe đến bệnh viện, không cần nói cũng biết chuyện lần này lại tiếp tục trở thành đầu đề cho các tờ báo giải trí, bất quá ngay hiện tại cũng không còn ai có tâm tư đi suy nghĩ.

Kế hoạch quay clip quảng bá lần thứ hai lại gặp trở ngại, lần trước là Lê Khải Liệt tự tiện rời bỏ, lần này là hắn bị ám sát, nhìn thấy tin tức, không ít người có cảm giác album lần này nhất định đã bị nguyền rủa cho nên mới gặp vận rủi liên tục, còn có người đưa tin ca sĩ nhạc rock nổi tiếng thế giới Lê Khải Liệt nhất định đã đắc tội người nào đó.

Sự kiện biến hóa khiến cho xã hội đều quan tâm cực độ, cảnh sát cũng gia nhập điều tra, sau khi thu thập chứng cứ, bọn họ rút ra kết luận loại súng bắn tỉa mà kẻ ám sát dùng là loại súng săn, loại súng ngắm này rất bình thường, trong một khoảng thời gian ngắn khó có thể chứng thực nguồn gốc của nó, nếu muốn thông qua vỏ đạn để điều tra thân phận của kẻ ám sát thì quả thật là vô vọng, chỉ có thể dựa vào các nhân chứng và các bên liên quan để bắt tay điều tra xem có phải có ai thù hằn gì hắn mà mời người ám sát hay không.

"Ngài Leo, ngài thật sự xác định không cần chúng tôi phái người bảo hộ? Đối phương có thể sẽ tiếp tục động thủ, vì an toàn của ngài, chúng tôi đề nghị ngài tốt nhất là dẫn theo vệ sĩ để phòng ngừa có chuyện bất trắc, việc điều tra phải mất một thời gian, bất quá chúng tôi sẽ dốc hết toàn lực, hơn nữa hy vọng trong lúc này ngài có thể cùng chúng tôi hợp tác…" Đại diện cho cảnh sát thành phố New York, quận trưởng Thorn là một người châu Âu điển hình có dáng người cao lớn, xuất phát từ sự xem trọng đối với vụ việc lần này, hắn nghiêm túc nói như vậy với người nam nhân đang nằm trên giường bệnh.

"Ta hoàn toàn không hề biết về chuyện lần này, đừng hỏi ta quá nhiều, nếu muốn biết ta có bao nhiêu kẻ thù thì đi hỏi Owen đi, hắn là người đại diện của ta, hắn biết rất rõ quan điểm của người xung quanh đối với ta." Dùng giọng nói khàn khàn vì bị thương nặng để trả lời, sắc mặt của Lê Khải Liệt tái nhợt, hoàn toàn mất đi tinh thần.

Gian phòng này trong bệnh viện được bố trí gọn gàng ngăn nắp, hắn nằm trên giường bệnh tiếp nhận cuộc thẩm vấn của cảnh sát New York, vụ ám sát lần này vẫn bị xem là nhằm vào hắn, giới truyền thông và đại chúng đều trực tiếp bỏ qua một người, Vu Duy Thiển. Dù sao thì so với siêu sao Lê Khải Liệt, trên thân của một người bình thườngthì có thể đào móc ra được bao nhiêu tin tức chấn động?

Mọi người chỉ chú ý đến quan hệ của người nam nhân này với Lê Khải Liệt, đã từng lan truyền tin tức trên mạng một lần, cùng với nụ hôn gây nên chấn động, báo chí cũng đã từng đăng ảnh của hai người, tất cả đều chứng tỏ sự tồn tại của người nam nhân này, hắn ở bên cạnh Lê Khải Liệt, hai người tựa hồ rất thân quen, quan hệ ám muội, thân phận bí ẩn.

Chỉ bấy nhiêu cũng đã đủ để các phóng viên phát huy. Ứng phó vài câu với quận trưởng Thorn, trước khi Lê Khải Liệt mất kiên nhẫn thì người của cục cảnh sát rốt cục ly khai, tiếp theo cửa phòng bên trong được mở ra.

Vì để thuận lợi cho người nhà của bệnh nhân, trong phòng bệnh có một phòng dành cho thân nhân, được trang bị đầy đủ tiện nghi, người ở trong này đương nhiên là Vu Duy Thiển.

"Xem ra trong một khoảng thời gian ngắn ngươi vẫn chưa chết được, hiện tại vết thương trên mặt so với trên người thì hoàn toàn không đáng giá để nhắc đến, ngươi có thể đỡ nhọc công giải thích với người khác." Kéo qua một cái ghế, hắn ngồi xuống phía trước giường bệnh.

"Khi nào thì quay về?" Vết thương trên vai của Lê Khải Liệt được khâu lại một lần nữa, thân thể được kiểm tra toàn diện, khác với lúc gặp quận trưởng Thorn, ánh mắt của hắn đầy sức sống, vừa nói chuyện vừa bước xuống giường, bắt đầu cởi ra bộ đồ của bệnh nhân, một bộ trang phục ngày thường được hắn mặc vào, phía dưới là quần dài sậm màu. Bắt đầu từ lúc thoát y, toàn bộ quá trình đều tự nhiên giống như hít thở.

Có thể tưởng tượng được siêu sao ở trên sân khấu được cả ngàn người dõi mắt theo, bất luận một bộ phận thân thể nào cũng không còn là điều bí ẩn đáng nói, thoát y trước mặt người khác đối với bọn họ là chuyện như cơm bữa, Vu Duy Thiển dời mắt khỏi thân thể hoàn mỹ ở trước mặt, hắn không phải trong sáng, nhưng hắn có chừng mực của hắn, một vật đã bị công chúng thưởng thức thì trong mắt của hắn tương đương đã mất đi giá trị.

"Ngươi tính mượn cơ hội bị thương để cùng ta quay về tìm Vivian?" Vu Duy Thiển đứng dậy, "Không cần thiết." Hắn hướng ra ngoài, đến trước cửa thì dừng lại, "Còn nữa, ta đổi ý về chuyện hợp tác, gia tộc Claudy là phiền toái của ngươi, cho dù bọn họ có phái người tìm ta thì kết quả cũng sẽ không thay đổi, bọn họ không thể có được bất cứ thứ gì từ trên người của ta, có hợp tác với ngươi hay không, với ta mà nói thì…"

"Ngươi sợ?" Phía sau truyền đến vài tiếng cười, cơ hồ là bị đè ép từ khe hở của kẻ răng mà ra, sau lưng có cảm giác như bị bỏng lửa, tầm mắt kia tựa như muốn thiêu đốt thành hai lỗ trên lưng của hắn, Vu Duy Thiển đứng yên, "Ngươi có thể nghĩ như vậy, nếu chuyện này có thể làm cho tâm lý của ngươi cân bằng."

Hắn xoay người, mái tóc đen được vén gọn gàng phía sau lỗ tai, bộ âu phục sọc đen làm cho hắn có vẻ cẩn thận tỉ mỉ, đồng thời cũng lãnh khốc xa cách, "Những lời này ta cũng trả lại cho ngươi, chẳng lẽ không có người giúp ngươi thì ngươi không dám đối phó với những người đó hay sao? Gia tộc Claudy…."

Vu Duy Thiển chậm rãi mỉm cười, biểu tình đầy khinh miệt, chuẩn bị mở cửa rời đi thì Lê Khải Liệt tiến lên vài bước, kéo lấy bàn tay đang mở cửa của Vu Duy Thiển, cánh cửa bị đóng sầm thật mạnh, cổ tay của Vu Duy Thiển rơi vào trong tay hắn, bị hắn hung hăng đè lên cửa, tầm mắt hai người chạm nhau, tạo nên ảo giác như có những tia lửa đang bùng nổ, không ai nhượng bộ, sự im lặng khác thường làm cho người ta hít thở không thông.

Cho đến khi Lê Khải Liệt mất kiên nhẫn mà kéo xuống cặp mắt kính cản trở tầm mắt giữa hai người, hắn gắt gao nhìn gần đôi mắt màu đen ở trước mặt, "Phụ thân ta gọi là Naryn Claudy, là con trai của người cầm quyền gia tộc Claudy hiện tại – Kent Claudy, ta muốn đối phó với toàn bộ gia tộc Claudy, đó là người mà đáng lý ta phải xưng là ông nội. Biết ta muốn làm cái gì hay không? Ta muốn đưa bọn họ xuống địa ngục."

Một tia sắc bén hiện lên trong đôi mắt đang nheo lại, khóe miệng nhếch lên nhưng lại không mang theo ý cười, nhẹ nhàng bâng quơ cất lên từng câu một, mỗi một câu đều mang theo cảm giác đặc biệt tựa như một quả bom hẹn giờ, trên người của Lê Khải Liệt luôn tỏa ra khí thế bất ổn định, hơi thở nguy hiểm, hôm nay, giờ phút này, hắn rốt cục bùng nổ, nói ra một câu như vậy, vén lên bí mật không thể nói cho bất luận kẻ nào, là điều mà hắn đã chôn dấu dưới tận đáy lòng.

"Kent Claudy còn có mấy anh em, toàn bộ gia tộc Claudy, bọn họ phải bị tiêu diệt vĩnh viễn, hoàn toàn diệt vong." Độ cong bên môi càng thêm rõ ràng, giọng nói trầm thấp du dương của Lê Khải Liệt giống như đang ngâm thơ, nhẹ nhàng lộ ra một loại cảm giác khiến người ta phải rùng mình.

"Ngươi điên thật rồi." Không hề lưu tình mà đẩy Lê Khải Liệt ra, Vu Duy Thiển giật lại cặp mắt kính trong tay Lê Khải Liệt rồi đeo vào, một lần nữa vươn tay nhưng chưa kịp đụng vào cửa thì lại bị lực lượng ở phía sau trực tiếp giữ chặt, hơi thở của Lê Khải Liệt ghé vào bên tai hắn, "Ngươi là thứ mà bọn họ muốn, ta làm sao có thể buông tha ngươi dễ dàng như vậy? Kể từ khi ngươi khiến cho bọn họ chú ý thì ngươi đã không thể trốn thoát."

"Hợp tác với ta." Có lẽ là ảo giác, những lời này rốt cục là uy hiếp nhưng mơ hồ còn có một chút ý tứ bất đắc dĩ, Lê Khải Liệt kề sát sau cổ của hắn, bàn tay đang ghì chặt dần dần thả lỏng lực lượng, không ngừng lặp lại, kề sát ở phía sau cổ của hắn, tựa như âm điệu của quỷ sa tăng đang mê hoặc lòng người, "Giúp ta, cũng là giúp chính mình, ta cần ngươi, Duy."

Bạn đang ?

P/S: sam bị vợ chê là mất giá trị kìa, vậy là sao….không khen mà còn bị chê @ Giống như bé Duy xem con sam là hàng đã bị bóc tem vậy =.=

29. Chương 29: Chữ Bằng Máu

Hắn hạ thấp thái độ, ngữ điệu trở nên chậm rãi, tựa hồ đã phát hiện nếu đối đãi với Vu Duy Thiển bằng thái độ cứng rắn sẽ không đạt được kết quả tốt lành.

Ôm lấy thắt lưng của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt thả lỏng cánh tay, nhưng lại có một loại lực lượng đang vận sức chờ phát động, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể vây Vu Duy Thiển vào vòng tay của hắn. Hắn tiếp tục lên tiếng, "Lần này kẻ ám sát là nhằm vào ngươi, bên phía Claudy đã bắt đầu động thủ, đây là bọn họ cảnh cáo, ngươi cũng cần ta."

"Tuy rằng ngươi sẽ không chết nhưng ngươi có nói là sẽ đau, ai cũng không thích đau đớn, hơn nữa, hãy tin ta, cùng ta hợp tác so với rơi vào tay của gia tộc Claudy vẫn tốt hơn rất nhiều, ngươi sẽ không muốn biết

bọn họ sẽ đối đãi với ngươi như thế nào đâu." Lê Khải Liệt ở sau lưng Vu Duy Thiển, không thể nhìn thấy vẻ mặt nhưng giọng nói như quỷ sa tăng thì thầm làm cho người ta có một cảm giác uy hiếp đến sởn tóc gáy, không phải xuất phát từ Lê Khải Liệt mà là xuất phát từ chính sự kiện của bản thân hắn.

Hắn biết rất nhiều chuyện về gia tộc Claudy, tuy rằng chưa bao giờ cụ thể nói qua nhưng mỗi lần nói đến thì đều hiển lộ những cảm xúc hỗn loạn, đan xen giữa chán ghét, cừu hận, khinh miệt. Lời nói thân thiện cũng bởi vì loại ngữ điệu quỷ dị này mà giống như một quả lựu đạn chưa giật chốt, kiềm chế hết thảy nỗi lo cùng phiền toái, hết sức căng thẳng.

"Cần ta? Cần ta làm mồi hay làm công cụ?"

"Chẳng lẽ hôm nay vẫn chưa đủ để chứng minh hay sao? Ta không muốn ngươi bị thương." Lê Khải liệt nhắc đến chuyện hôm nay, Vu Duy Thiển trầm mặc, hắn phải thừa nhận, quả thật là Lê Khải Liệt cứu hắn, trong tình huống biết rõ hắn sẽ không chết nhưng vẫn xả thân cứu hắn, "Quả thật không biết ngươi lại là loại người như vậy." Đơn thuần là cuồng vọng hay là quá mức tự tin? Hắn lắc đầu.

Lê Khải Liệt im lặng trong chốc lát, tựa hồ chính hắn cũng tìm không ra đáp án, sau đó cười khẽ một tiếng, "Ta chính là ta, ai biết được."

Trong quá trình vấn đáp, Lê Khải Liệt thủy chung ôm lấy Vu Duy Thiển, đột nhiên thở dài, tiếng thở dài vào buổi xế chiều tựa như một câu thần chú kỳ bí, từ lúc bắt đầu giằng co rồi dần dần trở nên hoang đường vớ vẩn, ánh mắt chăm chú nhìn xuống đất của Vu Duy Thiển vẫn không nhúc nhích, khóe miệng hơi mím lại, một nụ hôn nhẹ nhàng dừng ngay bên tai hắn, tiếng thở dài của Lê Khải Liệt tựa như vì chuyện gì đó mà thỏa hiệp, vẫn tiếp tục ôm lấy hắn từ sau lưng, "Ngươi sống lâu hơn ta, ngươi trải qua nhiều chuyện hơn ta, trên người của ngươi có rất nhiều bí mật, ngươi làm cho ta mê muội."

"Mê muội? Lê Khải Liệt, đây có lẽ là trò cười hay nhất thế kỷ." Ngữ thanh bình thản như rượu nguyên chất, lạnh như băng thạch, đôi mắt tối đen dùng sự trào phúng để che giấu một chút cảm xúc rất nhỏ đang lóe lên, hắn thì thào tự nói, "Lạt mềm buộc chặt? Xem ra ngươi còn xảo quyệt hơn ta tưởng."

"Bởi vì ta biết so với vẻ ngoài lạnh lùng của mình thì thoạt nhìn ngươi là một người rất dễ bị rung động." Giống như một kẻ vô lại vừa đa tình vừa lưu manh, Lê Khải liệt đem toàn bộ trọng lượng đè lên lưng Vu Duy Thiển, hai tay vờn quanh, bờ môi kề vào mặt hắn, ý đồ dùng chính sự yếu đuối của mình để lừa gạt đối phương thông cảm.

"Ngươi muốn làm ta rung động?" Ánh mắt che giấu phía sau tròng kính, Vu Duy Thiển khép hờ đôi mắt.

"Ta làm ngươi rung động thật sao? Nói cho ta biết, đừng nói dối." Như là một vật phẩm vừa hoa lệ vừa nguy hiểm đang muốn bùng nổ, không ai biết thượng đế vì sao lại sáng tạo ra một Lê Khải Liệt như vậy.

"Ngươi muốn biết đáp án?" Vị trí đột nhiên được thay đổi, Lê Khải Liệt bị đẩy vào cánh cửa, Vu Duy Thiển nắm lấy người nam nhân ở trước mặt, hung hăng hôn lên môi Lê Khải Liệt, nụ hôn có một chút cáu giận, sử dụng sức mạnh mà chính hắn cũng không thể ngờ, lập tức kích thích Lê Khải Liệt đáp lại.

Nụ hôn này vẫn nóng rực như cũ, tràn ngập tính đối kháng, truyền đến nhiệt độ giống như dư âm sau một trận nổ lớn, thổi quét hết thảy, hàm răng va chạm, đầu lưỡi dây dưa, nước bọt bài tiết, giống như một trận chiến hơn là một nụ hôn thuần túy, không ai biết ý nghĩa có thể bao hàm trong đó, bọn họ chỉ biết phản kích, giành lấy ưu thế, mưu cầu thắng lợi, môi và răng trở thành vũ khí sắc bén nhất, Lê Khải Liệt dựa vào cửa, một tay của hắn siết chặt thắt lưng của Vu Duy Thiển, tay còn lại không ngừng ghì chặt trên lưng của đối phương.

Nụ hôn như vậy có thể đánh thức tình cảm mãnh liệt đã ngủ vùi từ rất lâu, Vu Duy Thiển thích loại cảm giác hồi xuân như vậy, nhưng bởi vì nó kéo quá dài mà muốn lảng tránh, nhiệt độ cực nóng dần dần dâng lên trong khoang miệng rốt cục thức tỉnh hắn.

"Dừng ở đây." Hắn mạnh mẽ đẩy Lê Khải Liệt ra, nhìn khuôn mặt đầy tính xâm lược, đỡ lấy cặp mắt kính trên sóng mũi, "Trình độ ngươi làm cho ta rung động chỉ mới đến đây thôi, ta có thể chấp nhận nụ hôn tương tự nhưng ta không nảy sinh quan hệ đồng tính, nếu đây là mục đích của ngươi thì hãy sớm đánh mất ý niệm này trong đầu."

"Ta cùng ngươi quay về tìm Vivian, ngươi không có ý kiến chứ?" Sự thật chứng minh Lê Khải Liệt không chỉ là một ca sĩ tài năng mà còn là một diễn viên rất giỏi, tốc độ thay đổi biểu tình nhanh đến mức làm cho người ta hoài nghi sự xuất thần mới một phút trước có bao nhiêu phần chân thật, hắn mỉm cười, ánh mắt như dã thú, áo quần chỉnh tề đứng ngay trước mặt Vu Duy Thiển.

San Francisco, ban ngày, thời tiết không tệ.

Dân chúng hoàn toàn không biết vị siêu sao thường xuyên xuất hiện trên các dòng tít trong mục giải trí lại một lần nữa quay trở về nơi này, vì che giấu hành tung, Lê Khải Liệt dùng phương thức an toàn nhất, lái xe rời khỏi New York để về San Francisco.

Đây là một chặng đường không tính là quá dài nhưng tuyệt đối không hề ngắn, lần trước Vu Duy Thiển bị mê man nên không xác định mình đã đến đây bằng cách nào, lúc này hắn và Lê Khải Liệt thay phiên lái xe, dọc đường đi cũng không trò chuyện quá nhiều, mỗi một lần bọn họ giao tiếp đều có khả năng trở thành tranh chấp, còn cuộc đối thoại ở trong bệnh viện khiến cho bọn họ ở cùng với nhau có một chút quái dị, vì vậy ở trên đường đi, bọn họ đều duy trì khoảng cách một cách tốt nhất.

Hai người bọn họ đều bị thương, vết thương ở trước ngực Vu Duy Thiển cũng gần lành, Lê Khải Liệt hết vết thương cũ lại thêm vết thương mới, hắn là một bệnh nhân chân chính, có lẽ giống như Vivian đã nói, bọn họ gặp nhau chính là vận rủi của nhau.

Owen đến bệnh viện để thăm bệnh, hắn phải đối mặt với vô số truy vấn, truyền thông oanh tạc, còn có fan hâm mộ điên cuồng, mà nhân vật chính đột nhiên mất tích, làm cho hết thảy trở thành một cơn thảm họa, khiến Owen phải tuyên bố ra ngoài rằng thương thế của Lê Khải Liệt khá nghiêm trọng, cần tĩnh dưỡng. Bạn đang ?

Việc truyền thông không ngừng theo đuổi chính là điều khiến cảnh sát New York phải đau đầu, sự an bình của San Francisco cũng bị phá hoại, mặc dù hết thảy xem ra đều rất bình thường, án mạng quái dị vẫn ở trong trình độ ít người biết đến, dù sao thì giới truyền thông đều ở khắp nơi, tuy bây giờ vẫn chưa có được nhiều tin tức nhưng đã có những tòa soạn mạnh dạn suy đoán, việc này sắp có khả năng trở thành những vụ án mạng giết người liên hoàn, sau lưng có lẽ là một sát thủ liên hoàn đang ẩn nấp.

Gần đến nhà của mình, Vu Duy Thiển rốt cục mở miệng sau vài giờ trầm mặc, "Bode nói như thế nào?"

"Hắn bảo không làm gì Vivian, hình như ngay khi biết thân phận của nàng thì nàng lập tức được thả ra, bọn họ vẫn chưa muốn đắc tội với tập đoàn tài chính Bathory." Từ trên xe bước xuống, Lê Khải Liệt đóng sầm cửa, cắn một miếng hot-dog mua ở ven đường, đây là bữa trưa của hắn, hắn là một người rất biết hưởng thụ, nhưng cũng không quá cứng nhắc đối với tất cả mọi chuyện.

Nhìn lướt qua cặp kính mát trên mặt Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển để cho hắn vào nhà, "Trước tiên tìm xem có manh mối gì hay không, với lại ngươi tưởng rằng….ngươi đeo mắt kính thì người khác sẽ nhận không ra ngươi hay sao?"

Đối với lời nói lãnh đạm của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt chỉ nhún vai, không nói lời nào mà tiêu sái bước vào, dọc đường đi tuy rằng thay phiên lái xe nhưng bọn họ đều rất mệt mỏi, hắn ngã vào chiếc sô pha đã bị hủy nát, "Nếu ngươi lo lắng thì hôm nay chúng ta liền bắt đầu điều tra, đây là nơi cuối cùng mà nàng đã ở lại."

Từ bệnh viện đi ra, trên đường rời khỏi Manhattan, Lê Khải Liệt cũng rất phối hợp, không khiêu khích hay cuồng vọng, cũng không suồng sã làm càn, mặc kệ lời nói kia ở trong bệnh viện là thật hay giả, là xuất phát từ đáy lòng hay là vì muốn kéo Vu Duy Thiển vào cuộc chiến, thì hiện tại hắn rất an phận, an phận đến mức Vu Duy Thiển có một chút không quen.

"Ngươi xác định những gì Bode nói là thật?" Sau khi được Lê Khải Liệt khẳng định thì Vu Duy Thiển gật đầu, hắn đưa tay nới lỏng cà vạt, hơi thoáng thở hắt ra, trong phòng cũng giống như khi hắn rời đi, trên sàn nhà thật sự hỗn độn, lấp đầy mảnh thủy tinh và vết đạn, hắn đi đến đầu cầu thang để ngồi xuống, cầm lấy mắt kính rồi xoa trán, "Chỉ cần xác định nàng không ở trong tay Bode thì nàng không sao, ít nhất bây giờ nàng vẫn không xảy ra việc gì."

Gia tộc Claudy muốn là hắn, Bode bắt lấy Vivian cũng không có gì ích lợi, hắn còn đang ở trong tay Lê

Khải Liệt, Bode không cần phải nói dối, Vu Duy Thiển phân tích như vậy ở trong lòng, đột nhiên trước mắt trở nên tối sầm, không biết Lê Khải Liệt từ khi nào đã đứng trước mặt hắn, "Đó là cái gì?"

Hắn chỉ vào sau lưng Vu Duy Thiển, đó là chỗ rẽ ở cầu thang, nơi đó ánh sáng hơi tối, Vu Duy Thiển không để ý, lúc này liền quay đầu lại.

Trên tường có một dòng chữ màu đỏ, xác thực mà nói, dòng chữ kia ắt hẳn được viết bằng máu, đã khô đặc, cùng mùi máu tươi còn sót lại trong phòng dung hợp với nhau, đã sớm phai nhạt, cho nên ngay từ đầu bọn họ không hề chú ý, nhưng hiện tại Lê Khải Liệt lại nhìn thấy, dường như cảm giác được điều gì đó bất thường, hắn tiến lên vài bước, nhìn thấy rõ phía trên viết cái gì.

"Ngươi ở đâu?" Lê Khải Liệt đọc lên.

Một câu vô cùng đơn giản, hoặc nên nói chính xác hơn là một câu hỏi, nhưng xuất hiện ở đây lại trở thành không đơn giản, không hề khiến người ta cảm thấy dễ hiểu. Vu Duy Thiển cũng bước qua, nhìn thấy dòng chữ kia, có thể là lấy tay để viết, chính xác là dùng tay chấm vào máu để viết lên tường, câu hỏi kế tiếp chính là máu của ai, là ai ở đây lưu lại chữ bằng máu?

"Đây không phải chữ viết của Vivian, hơn nữa nhìn theo nét chữ thì ắt hẳn bàn tay của người viết chữ rất lớn, là một người trưởng thành." Hắn sờ lên ba chữ kia, vết máu đã sớm khô đặc, được viết bằng tiếng Anh.

P/S: Đấy, có cảm giác với nhau mà toàn không chịu thừa nhận:>.

30. Chương 30: Nụ Hôn Dịu Dàng

"Khi ta đưa ngươi đi là đã khóa cửa." Lê Khải Liệt ở sau lưng hắn cũng vươn tay sờ lên mặt tường, hắn nhớ lại lúc ấy, vô cùng khẳng định.

"Cửa sổ bị vỡ, có lẽ có người từ cửa sổ tiến vào." Vu Duy Thiển đứng ở ngã rẽ cầu thang, tầm mắt bắt đầu dò xét từ góc phòng khách, sau đó dừng lại trước cửa sổ, "Nơi đó cũng có."

Phía dưới khung cửa sổ, giữa những mảnh thủy tinh vỡ vụn có vài giọt máu, "Đây không phải là lần trước lưu lại, nhìn xem hình dạng giọt máu." Vu Duy Thiển chỉ xuống phía dưới cửa sổ, "Đây là từ cơ thể người nhiễu xuống, không phải tình trạng bị vấy máu."

Vết máu bắn ra do bị chấn động sẽ có hình dạng khác biệt với vết máu nhỏ giọt, Lê Khải Liệt gật đầu, đồng ý quan điểm của hắn. Thấy vẻ mặt của Vu Duy Thiển chăm chú, Lê Khải Liệt nhịn không được mà huých vào vai hắn, không biết là trêu chọc hay là chế nhạo, "Đừng bảo ngươi cũng đã từng làm thám tử tư?"

"Tùy ngươi muốn nghĩ thế nào cũng được." Vu Duy Thiển không hề bận tâm, tiếp tục tìm kiếm những điều khác thường trong phòng, Lê Khải Liệt ở sau lưng nhìn hắn, đôi mắt màu tro lục vẫn không nhúc nhích, trong ánh sáng chập chờn, nhìn không ra bên dưới vẻ ngoài là cảm xúc gì, đến khi cước bộ của Vu Duy Thiển bỗng nhiên dừng lại thì Lê Khải Liệt mới nhàn nhã bước đến.

"Lại tìm được cái gì?" Hắn đứng bên cạnh Vu Duy Thiển, sau đó phát hiện ngoại trừ ngã rẽ nơi cầu thang thì phía sau lưng ghế sô pha cũng có một từ bằng máu.

Wirth

Trên đó viết một từ Wirth, chữ W mở đầu, tên tiếng Anh của Vu Duy Thiển được viết rất rõ ràng, tầm mắt của hai người chuyển về hướng ngã rẽ ở cầu thang, ở bên góc tường tối tăm, những chữ đó vẫn rõ ràng như trước, nếu ghép lại thì sẽ thành – Wirth, ngươi ở đâu?

Đây không phải do Vivian viết, nhưng ngoại trừ nàng thì còn có ai muốn tìm Vu Duy Thiển? Mà những chữ bằng máu được lưu lại trong phòng tựa hồ không có thiện ý hỏi thăm. Câu hỏi thần bí được viết bằng

máu ở một góc âm u, không giống như một trò đùa quái đản, trong những người mà Vu Duy Thiển quen biết, cũng không có ai sẽ lấy việc này ra làm trò đùa.

"Đây không phải lão già kia phái người làm, cách thức của bọn họ luôn luôn rất trực tiếp, không thích cố ý làm ra vẻ huyền bí này nọ."

Theo lời nói của Lê Khải Liệt có thể nghe ra sự hiểu biết của hắn đối với gia tộc Claudy, thân là cháu nội của người cầm quyền – Kent Claudy, vì sao hắn lại rời khỏi gia tộc, che giấu tung tích, dùng tên Trung Quốc để trà trộn vào làng giải trí, Vu Duy Thiển không muốn hỏi những vấn đề này.

Mỗi người đều có bí mật riêng của mình, bản thân hắn cũng có rất nhiều chuyện không muốn nói cho người khác biết.

"Đi lên lầu nhìn thử." Vu Duy Thiển bước lên những bậc thang, hắn không xác định chính mình còn có thể phát hiện cái gì hay không.

"Nếu hiện tại cảnh sát đến nơi này, nhất định sẽ nghĩ đây là hiện trường án mạng." Lê Khải Liệt đi theo phía sau Vu Duy Thiển, khi đi lên lầu, hắn đưa tay đến trước ngực Vu Duy Thiển, "Thương tích của ngươi thế nào? Ta nhớ rõ vết thương rất nghiêm trọng."

"Đúng vậy, hơn nữa ta còn phải cám ơn ngươi, nếu không phải ngươi thì nó sẽ không nghiêm trọng như vậy." Nhướng mi, khóe miệng nhếch lên một đường cong không có ý cười, ánh mắt của hắn xuyên qua tầm mắt của Lê Khải Liệt, đẩy tay Lê Khải Liệt ra, hắn bước lên lầu hai.

Trên giường vẫn duy trì nguyên dạng tình trạng mà khi Vu Duy Thiển rời đi, màu đỏ tươi thấm ướt khăn trải giường nay đã trở thành màu nâu trầm, trên giường hỗn độn, giống như đã trải qua một phen ẩu đả, Lê Khải Liệt dựa vào cánh cửa, "Đó thật sự là một ngày rất kích thích, ngươi thấy sao?"

"Ta không thích kích thích." Trả lời một cách lạnh lùng, Vu Duy Thiển cau mày rồi xoay người lại, "Nếu không phải ngươi thì Vivian sẽ không gặp phải chuyện này, ta cũng không gặp nhiều phiền toái như vậy. Lê Khải Liệt, sau khi tìm được Vivian thì ngươi đừng đến làm phiền ta nữa, ta không có kiên nhẫn để điên với ngươi."

Không khí chỉ trong phút chốc liền trở nên đông cứng, tầm mắt sắc bén đột nhiên phóng thẳng đến Vu Duy Thiển, người nam nhân đang dựa vào cánh cửa đứng thẳng lưng dậy, "Hiện tại ngươi mới nói những lời này, là thật sự muốn chạy trốn hay sao? Vu Duy Thiển!" Hắn đi qua, giữ chặt Vu Duy Thiển, "Ta không dễ dàng buông tay như vậy, nếu ngươi yếu đuối một chút, vô dụng một chút thì ta sẽ không cần ngươi giúp đỡ, sẽ không cảm thấy hứng thú đối với ngươi, nhưng ai bảo ngươi rất…."

Lê Khải Liệt đột nhiên dừng lại, hung hăng nhìn Vu Duy Thiển, giống như hết thảy cảm giác thu liễm trên đường đi rốt cục đã đến lúc phải bùng nổ, mắt đối mắt, Lê Khải Liệt giống như một con dã thú xảo quyệt hung tàn, hắn cười nhăn nhở, "Trách ta sao? Là bất tử của ngươi dẫn đến hết thảy chuyện này, ta cũng bị nó kéo xuống nước! Còn có Vivian, tất cả đều là vì ngươi, chính bản thân ngươi cũng hiểu rất rõ."

Ý cười tàn khốc đập vào khuôn mặt lạnh lùng của Vu Duy Thiển, trong giây lát Vu Duy Thiển liền khôi phục biểu tình lãnh đạm, khóe môi giật giật, nhếch lên một đường cong tự giễu, "Cho nên ta không hy vọng bất luận kẻ nào có quan hệ với ta, quái vật giống như ta tốt nhất nên cách ly loài người thật xa, ta không phải người bình thường…."

"Ai nói ngươi là quái vật?" Mới một phút trước còn hung tợn, lúc này Lê Khải Liệt lại bắt đầu nhíu mày, nắm lấy cổ áo của Vu Duy Thiển, tựa hồ sự thô bạo hung tợn mới vừa rồi lại bị những lời này đánh bại, "Ai nói ngươi là quái vật? Không có kẻ nào nói như thế!"

Lê Khải Liệt nhíu chặt mày, bỗng nhiên kéo lấy Vu Duy Thiển, sau đó đặt một nụ hôn lên thái dương, nụ hôn dịu dàng đến mức làm cho người ta cảm thấy quái dị, có một chút bá đạo, có một chút ôn nhu, giống như vì vãn hồi lời nói mới vừa rồi, vì tỏ vẻ xin lỗi, nụ hôn như vậy hiển nhiên chưa từng có, nếu đo theo tiêu chuẩn hôn sâu thì có lẽ số lần hôn môi nhiều hơn một chút.

Vu Duy Thiển cảm thấy bất ngờ, hắn hơi trợn mắt lên, nhưng không hề động đậy, cảm giác được sự mềm mại và ướt át trên trán, nhẹ nhàng đụng chạm, chậm rãi di chuyển.

Kể từ lúc bắt đầu quen biết cho đến nay, giữa bọn họ vẫn luôn nảy sinh tranh chấp, cùng với một loại dư vị ám muội nào đó làm cho hắn rất khó miêu tả trạng thái khi ở cùng với Lê Khải Liệt là như thế nào, nhưng hiện tại nụ hôn này tựa hồ lại càng gia tăng một chút thành phần khó tả.

"Wirth!" Một tiếng hô to, giọng nói của một bé gái, tràn ngập kinh hỉ và mừng rỡ từ bên ngoài cửa sổ truyền vào.

Vivian? Vu Duy Thiển xác định đây là ngữ thanh của Vivian, Lê Khải Liệt lại nhìn lên thái dương của Vu Duy Thiển một lúc lâu thì mới quay đầu lại, Vivian từ bên ngoài cửa sổ nhảy vào, chiếc váy lụa màu đỏ, mái tóc xoăn màu nâu vàng, vẫn không có gì thay đổi, nàng vọt vào phòng rồi ôm chầm lấy Vu Duy Thiển, bàn tay bé nhỏ nắm chặt vạt áo măng tô của hắn.

"Vivian, vì sao ngươi lại ở đây? Ngươi không sao chứ?" Hắn bế nàng lên, sau đó nâng mặt của nàng để ngắm nhìn một chút, hắn không nhìn thấy có điểm khác thường trên mặt của nàng, không thấy có dấu hiệu rối loạn vì khát máu, ngay cả một giọt máu cũng không thấy.

"Không, chuyện kia không phải ta làm, người của gia tộc Claudy không dám làm gì đối với ta, ta xem tin thời sự thì nhìn thấy ngươi ở Manhattan, ta đang muốn đi tìm ngươi, tuy rằng ngươi không bị chụp trực diện nhưng ta biết người nam nhân thần bí ở bên cạnh Lê Khải Liệt chính là ngươi." Giống như biết Vu Duy Thiển đang nhìn cái gì, Vivian lắc đầu đối với hắn, lại vô tình đảo mắt nhìn Lê Khải Liệt.

Phát hiện nàng biểu lộ địch ý, Lê Khải Liệt giơ tay để chào hỏi, sau đó đưa tay sờ lên vầng trán của Vu Duy Thiển vừa bị hắn hôn, tiếp theo không cần ai quan tâm, hắn ngồi xuống mép giường, thái độ tự nhiên thoải mái, giống hệt tư thế của chủ nhà.

Vivian bắt đầu lo lắng, nàng ôm chặt cổ của Vu Duy Thiển, giống như một con mèo đang lo lắng chủ nhân bị người ta chiếm đoạt, "Wirth, vì sao hắn lại ở đây? Ngươi luôn ở cùng với hắn, rốt cục là…."

"Trước tiên ngươi nói cho ta biết, sau khi ta rời đi thì ngươi làm cái gì?" Vu Duy Thiển muốn thả Vivian xuống đất nhưng nàng không chịu buông tay, rốt cục hắn chỉ có thể bế nàng ngồi lên ghế sô pha, "Ta nói cho đối phương biết ngươi là người của tập đoàn tài chính Bathory, trước khi bọn họ thả ngươi ra thì nhất định đã phái người kiểm chứng, trong khoảng thời gian này nhà của ngươi sẽ tới tìm ngươi."

"Ngươi tiết lộ thân phận của ta?" Vivian dường như không dám tin, nàng nhìn chằm chằm Vu Duy Thiển, sau khi kêu lên một tiếng kinh hãi thì đột nhiên lại im lặng như tờ, trong không khí di chuyển một loại hơi thở của tử vong, làn da của nàng chỉ phút chốc liền trở nên tái nhợt, màu xanh thẳm trong đôi mắt dần dần lan tràn, giống như một giọt mực bị nhòe, bắt đầu trở thành màu xanh tím.

Vu Duy Thiển lặng lẽ nhìn nàng, vuốt nhẹ những lọn tóc của nàng, "Một ngày nào đó ngươi phải quay về, ngươi không thể vĩnh viễn đi theo ta."

"Hóa ra là một đứa nhỏ trốn nhà." Lê Khải Liệt ở bên cạnh nói một câu, Vivian đột nhiên quay đầu nhìn hắn, làn da tái nhợt gần như trong suốt xuất hiện những luồng sáng màu trắng đang di chuyển một cách yêu dị, khuôn mặt xinh xắn dần dần trở nên dữ tợn, ngón tay bắt đầu ửng đỏ, ngay khi bọn họ gặp phải sát thủ tập kích lần đó, nàng đã dùng những đầu ngón tay màu đỏ này để xuyên thấu cơ thể của người nọ.

Cổ họng của nàng phát lên những tiếng vang khác thường, tựa hồ là đang khát vọng thứ gì đó, nàng cần phải phát tiết, ngón tay vừa động đậy thì bỗng nhiên bị một bàn tay to lớn nắm lấy cổ tay, ấm áp mà mạnh mẽ, "Vivian, ngươi phải quay về, ngươi đã ở bên cạnh ta hơn một trăm năm rồi."

Đôi mắt ngăn cách hết thảy tầm mắt, tối đen như bóng đêm, cự tuyệt nàng làm bạn, Vivian rút tay về, rốt cục nhịn không được mà òa khóc, nắm đấm bé nhỏ đánh lên bờ vai của hắn, "Wirth, tên hỗn đản này, chẳng lẽ ngươi vì người nam nhân này mà không cần ta? Lê Khải Liệt là nam nhân, ngươi không thích nam nhân, vì sao hắn lại bất đồng?"

"Vì sao không buông tha? Hình hài của ngươi là một đứa nhỏ, hắn sẽ không ra tay với một đứa nhỏ, cho dù ngươi ở bên cạnh hắn bao lâu thì hắn cũng sẽ không hôn ngươi, nhưng hắn và ta…" Không nói dứt lời lại càng khiến người ta suy nghĩ sâu xa, tầm mắt của Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển giao nhau, phát hiện Vu Duy Thiển không phủ nhận, vì thế hắn liền cúi đầu nở nụ cười.

"Hắn có đặc biệt hay không thì ta vẫn chưa biết, cho dù không bất đồng thì rốt cục kết quả cũng sẽ không thay đổi, ngươi hiểu ý của ta chứ, Vivian." Nói xong một câu mà Lê Khải Liệt nghe không hiểu, Vu Duy Thiển lau đi nước mắt của nàng, lúc này Vivian mới chịu buông tay.

Rèm che phất phơ, đột nhiên có bóng người xuất hiện, người nọ đứng ở trước cửa sổ, dường như vẫn luôn ở tại nơi này, một thân âu phục màu đen, cà vạt đen, mái tóc lại bạc trắng, hắn cúi đầu xuống, cung kính mở miệng, "Tiểu thư, người cần phải quay về."

P/S: con sam cũng biết lãng mạn lắm chứ, bày đặt hôn trán người ta:>, dụ dỗ được bé Duy một chút rồi đó. Nguồn:

31. Chương 31: Phương Thức Hợp Tác

Hắn thoạt nhìn rất trẻ, làn da trắng như tuyết giống như Vivian, nhưng ngữ thanh lại có một chút cứng nhắc và trầm ổn không phù hợp với tuổi của hắn, mái tóc bạc trắng cùng bộ âu phục đen tuyền là một tổ hợp đối lập, nhưng lại không hề gây nên cảm giác mất hài hòa.

"Woodley, đã lâu không gặp." Vu Duy Thiển thoạt nhìn cũng không xa lạ với người nọ, hắn đặt Vivian xuống đất, "Là lúc nên quay về nhà, nơi đó mới thuộc về ngươi."

"Nếu ngươi cũng thuộc về ta thì tốt rồi." Vivian lưu luyến bịn rịn, nàng nhón chân kéo Vu Duy Thiển xuống, sau đó khẽ hôn một cái trên mặt hắn, "Wirth thân yêu, thực không muốn chúng ta cứ như vậy mà tách ra, bất quá ta hiểu được vì sao ngươi làm như vậy."

Giống như một thục nữ đã được giáo dục rất tốt, Vivian xoay người đứng trước mặt Woodley, khi nàng đối mặt với người khác thì thái độ hoàn toàn khác biệt so với những khi đối mặt cùng Vu Duy Thiển, làm cho người ta quên đi hình hài của nàng vẫn là của một đứa nhỏ, "Ngươi ra ngoài chờ ta." Không giải thích nguyên nhân, biểu tình của nàng nghiêm túc, đoan trang mà lại uy nghiêm, trong nháy mắt không còn là Vivian mới vừa khóc thút thít.

"Dạ, tiểu thư." Woodley hơi khom người rồi gật đầu, từ trên cửa sổ nhảy xuống, vừa nhoáng một cái đã biến mất tăm hơi.

"Wirth, ta muốn nói cho ngươi biết, lần này chuyện xảy ra trong thành phố e rằng có liên quan đến ngươi, đây là cảm giác của ta, đáng tiếc vẫn không thể giúp được ngươi tìm thấy những manh mối khác, mấy ngày nay ta thường xuyên đến nhà của ngươi, bởi vì ta phát hiện có người đã từng đột nhập nhưng ta không biết đó là ai, lúc này ta chỉ có thể giúp ngươi như vậy, ngươi phải tuyệt đối cẩn thận, ta đi đây."

Lưu luyến nhìn Vu Duy Thiển một cái, góc váy màu đỏ biến mất trước cửa sổ, nàng được Woodley ở dưới đất đỡ lấy, dưới ánh nắng chiều hai người dần dần đi xa, không ai biết bọn họ khác với người thường, có lẽ trong đám người trên đường phố cũng có những người khác thường, nhưng nhìn bề ngoài thì không ai có thể nhận ra.

"Ngươi muốn bảo hộ nàng." Lê Khải Liệt nhìn từ đầu đến cuối, hắn hiểu rất rõ, Vivian cũng vậy, cho nên không muốn trở thành vướng bận của Vu Duy Thiển.

"Chỉ khi trở lại Bathory thì nàng mới có thể giúp ngươi, nàng là nhân vật trọng yếu trong nhà Bathory?" Từ mép giường đứng lên, hắn đến gần nơi Vu Duy Thiển đang ngồi, chống vào hai tay vịn, cảm giác áp bách thoáng chốc bao phủ, "Ta nghĩ chúng ta nên nói chuyện, Duy yêu."

"Ngươi muốn nói chuyện gì?" Vu Duy Thiển tháo xuống cặp mắt kính trên sóng mũi, tâm tư của hắn tựa hồ còn đang đắm chìm trong lời nói của Vivian, dường như có một chút đăm chiêu, sau đó hắn ngẩng đầu nhìn Lê Khải Liệt, xoa mặt của đối phương, rồi mất kiên nhẫn mà vỗ nhẹ vài cái, "Ngươi là một cái tai ương, quen biết ngươi là vận rủi của ta, hiện tại có chuyện gì muốn nói thì cứ nói."

Lời nói không hề lưu tình nhưng lại rất hợp với động tác không dùng sức quá mức, đây là Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt dựa vào bờ vai của Vu Duy Thiển mà buồn cười, "Vì sao lại không có ai phát hiện cơ chứ, ngươi kỳ thật rất đáng yêu, Duy."

Bất cứ người nam nhân nào nghe được một câu khen ngợi như thế cũng sẽ không cao hứng, đôi mắt màu đen thoáng chốc trở nên sắc bén, nhưng ánh mắt lãnh đạm đầy sắc bén của Vu Duy Thiển cũng không đạt được bất luận hiệu quả gì, Lê Khải Liệt giống như rốt cục đã tìm được tập tính của con mồi, có vẻ dị thường cao hứng, hắn chống tay vịn, cúi sát người xuống, "Chúng ta hợp tác đi…."

Hắn nói ra những lời này nhưng ngữ khí không giống như đang nói hợp tác, mà lại giống như "Chúng ta làm đi…."—tay hắn từ bả vai của Vu Duy Thiển sờ soạng xuống dưới, di chuyển dần dần đến thắt lưng, sau đó vẫn tiếp tục đi xuống, "Thừa nhận đi….Ngươi có cảm giác đối với ta, ngươi xem, đã là như vậy." Cách lớp quần dài, hắn bắt đầu dùng ngón tay miêu tả hình dạng phía bên dưới.

Vu Duy Thiển nheo mắt lại, trong đáy mắt không biết là kinh ngạc hay là cảm thấy buồn cười, "Mỗi lần ngươi có chuyện thì đều đánh lạc hướng sang phương diện này, ta đã cảnh cáo ngươi, Lê Khải Liệt, ta không thích nam nhân, cũng không muốn bị người ta thượng." Giống như cảnh cáo, Vu Duy Thiển nắm lấy bờ vai của Lê Khải Liệt, nhưng đau đớn cũng không thể ngăn cản động tác của Lê Khải Liệt.

"Như vậy thì lấy tay có được hay không?" Thì thầm bên cổ của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt ngửi được mùi hương chanh sau khi cạo râu trên mặt đối phương, không đợi Vu Duy Thiển trả lời, hắn sờ soạng bên ngoài quần tây của Vu Duy Thiển vài cái, sau đó kéo xuống phéc mơ tuya, "Coi như là thỏa thuận hợp tác, ngươi sẽ không hối hận đâu, ta cam đoan với ngươi."

Một bộ phận thân thể ở trong tay Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển nhíu mày lại, trong mắt hiện lên một chút lãnh ý mỏng manh, "Đừng quá đáng."

Giọng nói khe khẽ có một chút bất ổn, cuối cùng hắn cũng không ngăn cản động tác của Lê Khải Liệt, trước mắt là mái tóc dài đến bả vai, hơi gợn sóng, cùng với nhiệt độ trên người, nhiệt độ cơ thể của Lê Khải Liệt vẫn rất cao, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát ra một loại năng lượng đặc biệt, sức nặng đè lên vai hắn mang theo hô hấp phập phồng, ngón tay vượt qua hết thảy trở ngại ở dưới thân của hắn.

"Ngươi rất tuyệt, Duy, nơi này của ngươi…." Giọng nam nhẹ nhàng hơi khàn khàn, ngón tay xoay vòng, cọ sát không nhanh cũng không chậm, thân thể của Lê Khải Liệt cơ hồ là chen vào chiếc ghế sô pha, làm cho Vu Duy Thiển không thể nhúc nhích, kỹ xảo trên tay hắn vô cùng thuần thục. Cùng với động tác của những ngón tay, ngữ thanh thì thầm và hơi thở hổn hển dễ dàng tạo thành một loại không khí vừa thân mật vừa gợi tình.

Âm điệu ẩm ướt nhầy nhụa vang lên có tiết tấu theo động tác của ngón tay, Vu Duy Thiển chậm rãi nhắm mắt lại, tạm thời không muốn suy nghĩ, trong hơn ba trăm năm qua, chưa từng có lần nào phóng túng như hiện tại, đúng vậy, là phóng túng, hắn cũng không phản cảm đối với đồng tính nhưng tự nhận bản thân mình không phải là một trong số đó, càng miễn bàn đến việc để cho một người nam nhân khác vì hắn mà làm ra chuyện như vậy.

Có lẽ nên đổ lỗi cho lần trước ở trong căn biệt thự Manhattan của Lê Khải Liệt, một lần sai lầm ngoài ý muốn…..nhiệt độ ấm áp trong khoang miệng…..ánh mắt mạnh mẽ từ phía dưới nhìn lên…..

Không ổn, cảm giác này tựa hồ càng lúc càng mãnh liệt, cảm giác truyền từ trong tay của đối phương dần dần lan đến thắt lưng, Vu Duy Thiển rên rĩ một tiếng, ưỡn người lên rồi bắt lấy mái tóc ở sau đầu của Lê Khải Liệt, kéo người nam nhân đang dựa vào bờ vai của hắn ra, đặt xuống một nụ hôn lên môi của đối phương.

Hô hấp nóng rực xâm nhập vào khoang miệng của hắn, hành động của hắn được đáp lại nhiệt liệt, đầu lưỡi bị Lê Khải Liệt quấn lấy, truyền đến cảm giác ướt át nóng bỏng, quấy nhiễu khoang miệng của hắn, mạnh mẽ liếm mút, hấp thu hết thảy những gì mà hắn sở hữu, ma sát kịch liệt, giống như động tác mà những ngón tay đang làm ra.

Hô hấp của hai người đều trở nên dồn dập, quần áo của Lê Khải Liệt vẫn ngay ngắn, nhưng một bộ phận nào đó của hắn kề sát vào Vu Duy Thiển đã ở trong một trạng thái khác, cánh tay còn lại của hắn ôm lấy

cổ của Vu Duy Thiển, xúc cảm co dãn trên làn da làm cho hắn không muốn rời khỏi, hắn luồn tay vào trong áo, không ngừng vuốt ve bả vai ở sau lưng.

Vu Duy Thiển nghe thấy tiếng thở dốc ở bên tai, hơi thở nóng rực phả vào lỗ tai của hắn, ngón tay của Lê Khải Liệt lại di chuyển vài cái, Vu Duy Thiển bắt đầu rên rỉ, thắt lưng ưỡn lên đang run rẩy, khoái cảm từ rất lâu mới kịch liệt quay trở về, hắn ngẩng đầu lên thở một hơi thật dài, đến khi cảm giác này trôi qua, chờ hắn mở mắt ra thì nhìn thấy Lê Khải Liệt đang lau vạt áo, bộ đồ ngày thường của Lê Khải Liệt bị bạch dịch của hắn vấy bẩn.

Thuận tay rút ra vài tờ khăn giấy đưa cho Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển đẩy người nam nhân ở trên thân sang một bên, rồi chỉnh trang lại quần áo.

Lê Khải Liệt dùng hết khăn giấy, đứng ở sau lưng Vu Duy Thiển, "Cứ như vậy là xong rồi? Còn ta thì phải làm sao?" Hắn kéo lấy tay của Vu Duy Thiển rồi đặt xuống dưới hạ thể. Bạn đang ?

"Tự mình giải quyết." Vu Duy Thiển cũng không quay đầu lại, ngại ngùng rút tay về.

Lê Khải Liệt nhìn thấy phía sau tai của Vu Duy Thiển trở nên đỏ ửng, từ cần cổ kéo dài lên trên, lan tràn ra làn da mỏng manh ở gần bên lỗ tai, ở phía sau cổ của hắn hơi ẩm ướt, đó là mồ hôi dung hợp với hương chanh của kem cạo râu. Để cho một người nam nhân có bề ngoài nghiêm khắc lạnh lùng hiển lộ ra những chi tiết như vậy thì hiệu quả thật sự không có gì sánh bằng, bên dưới vẻ ngoài nghiêm cẩn lại tản mát ra một dư vị khiến người ta cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, giống như còn lưu lại hương sắc của tình dục sau khi phóng thích….

"Ngươi rất ích kỷ, bản thân mình xong rồi thì cũng không thèm quan tâm người khác bị ngươi kích thích đến mức sắp bùng nổ." Lê Khải Liệt bất chợt ôm chặt thắt lưng của Vu Duy Thiển, cọ sát hạ thân ngay phía sau bờ mông của Vu Duy Thiển, giọng nói khàn đặc dị thường cứng nhắc hoàn toàn chứng tỏ những gì hắn nói là sự thật.

Vu Duy Thiển đẩy mạnh tay của Lê Khải Liệt ra rồi xoay người lại, "Chẳng phải ngươi muốn nói chuyện hay sao? Bây giờ chúng ta sẽ nói chuyện."

Như là thay đổi thành một người khác, có thể ung dung hoán đổi giữa hai loại trạng thái, hắn đeo mắt kính vào, "Lê Khải Liệt, ngươi muốn đem chính mình làm con mồi để dụ ta xuống nước, ngươi nói ngươi có cảm giác, ngươi nói ngươi mê muội, tất cả đều là đóng kịch, ngươi muốn làm cho ta nghĩ rằng ngươi yêu ta, do đó ta sẽ mềm lòng với ngươi, ngươi cho là chỉ cần ngươi nhắm vào ai thì không có kẻ nào có thể cự tuyệt ngươi."

Trên người ắt hẳn vẫn còn có cảm giác vừa rồi nhưng Vu Duy Thiển tựa hồ đã khôi phục lại trạng thái ban đầu. Quan sát, lãnh đạm, ngăn cách hết thảy, hắn giống như một người bàng quan, khoanh tay trước ngực mà quan sát Lê Khải Liệt, dùng cái loại ánh mắt khinh miệt mang theo ý cười đùa cợt, "Đáng tiếc, mỹ nam kế của ngươi dùng được bao nhiêu lần? Chắc chưa từng thất bại phải không?"

Tựa như một tảng băng nện xuống, nhiệt độ trong không khí đột nhiên trở nên có một chút đông lạnh.

Hắn tìm được thời cơ tốt nhất để kích thích người nam nhân dễ dàng bị bùng nổ, Lê Khải Liệt đang trong tình trạng dục vọng thiêu đốt, đột nhiên nghe thấy những lời này, hắn tựa như một con sư tử giận dữ mà vươn móng, bất chợt vồ đến, Vu Duy Thiển bị hắn đẩy lui về phía sau vài bước, hai người cùng nhau ngã lên giường.

"Ta thật sự phải trực tiếp cường bạo ngươi, xâm phạm ngươi cho đến khi ngươi khóc thét thì mới thôi!" Hắn hung tợn nhìn Vu Duy Thiển, cắn răng nói ra những lời này, khuôn mặt hoàn mỹ tựa như một pho tượng cẩm thạch toát ra sự uy hiếp khiến người ta sợ hãi, đó là bạo lực, là lửa nóng, là hỗn loạn, là hết thảy năng lượng làm chấn động lòng người cùng nhau dung hợp.

"Nói như vậy là ngươi thừa nhận?" Biết trước kết quả là như thế này nhưng Vu Duy Thiển vẫn hỏi như vậy, đồng tử màu đen chớp động lướt qua một cảm xúc khác thường. Nhưng câu trả lời của Lê Khải Liệt lại một lần nữa làm hắn bất ngờ, Lê Khải Liệt trừng mắt nhìn hắn một lúc lâu, sau đó nhếch môi mà cười rộ lên, "Ta thừa nhận một nửa."

"Duy yêu, nếu không phải là ngươi thì ta sẽ không dùng cách này, làm cho ta dùng cách này thì ngươi cũng phải chịu trách nhiệm. Ta muốn ngươi ở bên cạnh ta, về phần lý do, ta có thể nói là ta yêu ngươi, bất quá những câu như vậy thì ta đã nói chán chê rồi, ta nghĩ rằng ngươi cũng không có hứng thú để lắng nghe." Giống một cặp tình nhân đang giao triền, nhưng ánh mắt sắc bén của Lê Khải Liệt cùng màu tro lục bên trong đồng tử đang chớp động đều làm cho loại dây dưa như vậy trở nên vô cùng nguy hiểm.

P/S: bé Duy ăn bánh không trả tiền nha =)) =)).

32. Chương 32: Đối Thủ

Đối diện trong tình huống dây dưa nguy hiểm, Vu Duy Thiển không trả lời.

Thái độ thản nhiên này làm cho người ta cảm thấy thất bại, khiến Lê Khải Liệt cảm thấy khó giải quyết, muốn tiến đến nhưng lại do dự, Vu Duy Thiển là người đầu tiên làm được chuyện này.

"Ngươi không tin tình yêu, ngươi chỉ biết cảm giác hiện tại, thật sự trung thành với dục vọng dã thú của mình." Quan sát biểu tình của Lê Khải Liệt, vẻ mặt của đối phương mơ hồ hiển lộ sự nôn nóng, Vu Duy Thiển hứng thú cất lên một tiếng cười.

"Nói ta là dã thú?" Lời chế nhạo của Vu Duy Thiển được đáp lại bằng một nụ hôn đau đớn, ngay cả máu tươi gần như cũng bị hút ra. Ở trên cổ họng của hắn, mạch máu trên da không thể chịu nổi sự tàn phá như vậy, bắt đầu hiện lên một dấu vết đỏ sẫm.

"Đau quá, ngươi buông ra cho ta, vô liêm sỉ." Đẩy đầu của Lê Khải Liệt ra một chút, Vu Duy Thiển ngẩng cổ lên, ngay sau đó là một nụ hôn dịu dàng được hạ xuống, bao trùm nơi hắn cảm thấy đau đớn, Lê Khải Liệt khẽ liếm lên màu sắc đỏ sẫm kia, đầu lưỡi như mang theo một chút tình ý nhẹ nhàng lướt qua.

Mềm mại lại cứng rắn, không thể nào kháng cự.

Trong đầu của Vu Duy Thiển hiện lên vô số hình ảnh trắng đen, sống quá lâu, hồi ức lại lần lượt ùa về, nhưng đã mất đi sắc thái trước kia, vật đổi sao dời, vô luận chuyện trước mắt chân thật như thế nào, vào một ngày nào đó chuyện này cũng sẽ giống như những hình ảnh trước kia bị mai táng trong ký ức.

Vì sao không thử một lần? Cười một cách cảm thán, rốt cục hắn buông tha cho một phần kiên trì của mình, "Được rồi, ta có thể chấp nhận lời của ngươi nhưng chuyện tình cảm linh tinh gì đó thì vẫn còn quá sớm để nói trước, ta cũng không biết chuyện này có thể duy trì bao lâu, hứng thú của ngươi đối với ta, còn có cảm giác của ta đối với ngươi…."

Vu Duy Thiển dừng lại một chút, ngay lúc này Lê Khải Liệt liền tiếp lời, "Có cảm giác là được rồi, không phải hay sao?" Tay của hắn bắt đầu vuốt ve ngực của Vu Duy Thiển, cởi nút áo sơ mi ra, nhìn thấy vết thương đã khép miệng, phía trên có hình chữ thập hơi lồi lên, đó là dấu vết mà hắn đã lưu lại.

"Ta bảo rằng ngươi làm cho ta mê muội, đó là vì để đạt được mục đích của ta, đây không phải giả, nhưng cũng không phải là lời nói dối, ngươi có biết bản thân mình có bao nhiêu sức hấp dẫn hay không? Về phần mỹ nam kế mà ngươi nói…." Lê Khải Liệt bỗng nhiên cười lạnh, nhìn Vu Duy Thiển một cách hứng thú, "Ta còn chưa đến mức dùng chính mình để đi câu dẫn một người nam nhân nhằm đạt đến mục đích, trừ ngươi ra, chỉ có một mình ngươi mới có thể khiến cho ta làm đến mức này."

Sự thẳng thắn của hắn khiến cho Vu Duy Thiển trầm mặc, Lê Khải Liệt nhìn vào đôi mắt thâm u màu đen kia, đôi môi gợi cảm của Vu Duy Thiển nhếch lên một đường cong thú vị, "Ngươi để ý ta như vậy, ta có thể lý giải là ngươi đang ghen tỵ với ta hay không?" Vu Duy Thiển nhìn Lê Khải Liệt giống như đang xem một câu truyện cười.

"Ghen tỵ?" Lê Khải Liệt thu lại ý cười, ánh mắt mạnh mẽ mà trực tiếp như một viên đạn mang theo lực sát thương cực đại, người bị bắn trúng phải trải qua thử thách của hắn, ngoại trừ là người mù thì ai cũng không thể ngăn cản.

Hai người đều im lặng, lời chế nhạo buồn cười này tựa hồ đã chạm đến mức giới hạn nào đó. Vào buổi chiều, tiếng ồn ở ngã tư đường trở nên giảm thiểu, rèm che lẳng lặng phất phơ theo những làn gió phía trước cửa sổ, hai người giao triền trên giường đang nhìn nhau trong bóng tối chập chờn, bọn họ cũng biết đã có cái gì đó đang thay đổi.

Cho đến khi Vu Duy Thiển chậm rãi nâng mắt lên, khóe miệng hạ xuống một cách thờ ơ, "Ngoại trừ ghen tỵ thì không thể có lý do nào khác."

"Không đúng." Lê Khải Liệt trả lời vô cùng kiên quyết, ngón tay xuyên qua mái tóc đen của Vu Duy Thiển.

"Đáp án trong lòng của ngươi chỉ có một, ta trả lời như thế nào thì còn có ý nghĩa hay sao?" Vì sự ngang ngược của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển lộ ra một nụ cười nhạo.

Lê Khải Liệt thả lỏng tay, cơ thể cũng thả lỏng, sức nặng trên thân hoàn toàn đè lên người Vu Duy Thiển, tiếp xúc thân mật với cơ thể đầy nam tính ở dưới thân, bao gồm cả nụ hôn trên môi.

Đây là nụ hôn dịu dàng nhất kể từ lần đầu tiên bọn họ gặp nhau cho đến nay, không có mùi khói thuốc súng, không phải chiến tranh, chỉ cần một chút đụng chạm rất nhỏ là có thể nhấm nháp sự mềm mại khác với cảm giác đối với nữ nhân, đầu lưỡi hơi vươn ra một chút sẽ chạm vào đầu lưỡi của đối phương, thử tiếp xúc, sau đó càng thêm sâu sắc, hơi thở xâm nhập vào khe hở giữa những kẻ răng, tiến vào khoang miệng ẩm ướt ấm áp kia, lướt qua hàm trên, liếm vào bên trong….

"Cảm giác này thật hay, Duy." Cất lên tiếng thở dài thỏa mãn, hai tay của Lê Khải Liệt ôm lấy đầu của Vu Duy Thiển, tựa như tìm được món ăn ngon nhất, tiếp tục nhấm nháp hương vị của người nam nhân dưới thân. Chỉ là môi, chỉ là một nụ hôn mà thôi lại có thể kích thích sự sôi trào đang cuồn cuộn dâng lên dưới đáy lòng của hắn.

Hắn còn nhớ rõ cảm giác lần đầu tiên nhìn thấy Vu Duy Thiển, khuôn mặt xa cách dưới ánh đèn mờ ảo của quán bar, trong lúc vô tình lại toát ra sự lãnh khốc và thận trọng, hờ hững như người bàng quan, ánh mắt được che giấu bên dưới sắc đen thần bí lại hiển lộ vài tia tịch mịch, mất kiên nhẫn và tức giận khi đối mặt với thách thức, giống như đột nhiên gặp phải một vị vương giả cao ngạo thích khiêu khích, khi nghênh chiến lại tỏ vẻ khinh thường, nhưng bởi vì mới lạ mà không thể mang theo bất mãn để ứng phó.

Có lẽ bắt đầu từ lúc ấy thì hắn đã dần dần thay đổi chủ ý, hắn không thể giao người này cho gia tộc Claudy.

Vu Duy Thiển sẽ là con mồi của hắn, cũng là người cộng tác thích hợp nhất, đồng thời là đối thủ duy nhất làm cho hắn mất đi khống chế, đầy khiêu chiến lại đầy cám dỗ.

Nguồn:

"Ngươi muốn đè ta cho đến khi nào? Đứng dậy." Không ngừng nghênh đón nụ hôn tinh tế kéo dài của Lê Khải Liệt, bờ môi của Vu Duy Thiển trở nên nóng bừng, không ổn chính là hắn phát hiện có cái gì đó đang đặt giữa hai chân của hắn.

"Đừng nóng vội." Lê Khải Liệt lại càng dây dưa với những ngón tay của Vu Duy Thiển, tay còn lại thì sờ ngực người nam nhân ở dưới thân, bắt đầu nghiên cứu vết thương của Vu Duy Thiển, không được khâu lại mà tự mình khỏi hẳn, sau khi bị bắn thì bị hắn dùng dao rạch thành hình chữ thập, cảm xúc của máu tươi và thịt sống cho đến nay tựa hồ vẫn còn lưu lại trên những ngón tay của hắn.

Ấn tượng sống động như vậy chứng tỏ Vu Duy Thiển cũng là một người bình thường, ngoại trừ tốc độ lành lặn nhanh hơn so với người bình thường một chút thì cũng không có gì khác biệt.

"Ngoại trừ ta ra, không thể để cho người khác tổn thương ngươi, nếu không sẽ càng có thêm nhiều người biết bí mật của ngươi, như vậy sẽ rất phiền toái." Trong miệng nhắc đi nhắc lại, nhưng động tác của hắn lại hoàn toàn không liên quan đến lời nói của mình, đầu lưỡi ướt át mang theo nhiệt độ ấm áp liếm qua trước ngực Vu Duy Thiển, lưu luyến mà hôn xuống vết thương kia, sau đó hoàn toàn mở ra áo sơ mi của Vu Duy Thiển rồi đưa tay sờ soạng xuống dưới.

Lập tức trên vai bị vỗ một cái thật mạnh, âm điệu của Vu Duy Thiển trở nên lạnh lùng, hắn cảm thấy cần phải nhắc nhở, "Đừng quên thương tích của ngươi vẫn chưa lành lặn, muốn chết hay sao?" (mất lãng mạn =.=)

Lê Khải Liệt hít sâu một hơi rồi nhíu mày, Vu Duy Thiển xoa nhẹ lên vết thương của hắn, bất quá lời bổ sung tiếp theo lại thật sự làm cho người ta phải căm tức, "Ta thừa nhận có cảm giác, nhưng ta không đáp ứng lên giường với ngươi."

Hắn đẩy Lê Khải Liệt ra, sau khi xuống giường thì liếc mắt nhìn chiếc giường vốn đã dính đầy máu, lúc này lại càng thêm hỗn độn. "Lâu rồi không có ai ở, phòng này cần phải sửa lại, ngươi leo xuống đi."

Không khí đang bị thiêu đốt lại bắt đầu bấp bênh mất ổn định, "Duy yêu của ta, ngươi cũng thật sự biết nắm bắt thời cơ." Ngữ điệu nguy hiểm vang vọng trong gian phòng, bóng râm dưới hàng lông mày làm cho ánh mắt của Lê Khải Liệt trông có vẻ rất đáng sợ, đầu tóc hỗn độn vẫn không thể làm suy yếu khí thế của hắn, ngược lại càng mang theo nhiều nhân tố bất an, khi hắn đang cao hứng, bất luận tình nhân nào hắn cũng không dám làm cho hắn mất hứng.

Nhưng Vu Duy Thiển không phải là tình nhân của hắn, ít nhất ngay bây giờ thì hắn vẫn khó có thể định nghĩa. Lê Khải Liệt mang theo một ý cười, khẽ nheo mắt lại, "Tốt, ta sẽ bước xuống. nhưng cứ như vậy mà chấm dứt thì ta không đồng ý."

Lê Khải Liệt đột nhiên kéo Vu Duy Thiển ngã xuống giường, giữ chặt cổ tay của hắn, bắt buộc bàn tay của Vu Duy Thiển đặt vào hạ thân của mình, răng nanh cắn xuống bên gáy của Vu Duy Thiển, "Giúp ta làm, dùng tay."

Trước khi Vu Duy Thiển kịp phản ứng thì đầu lưỡi của Lê Khải Liệt đã cuốn lấy vành tai của hắn, cắn mút thật mạnh, giọng nói khàn khàn tiếp tục uy hiếp, ngữ khí không phải là đang đùa giỡn, "Nói cách khác chúng ta sẽ đánh một trận, cho dù phải dùng vũ lực thì ta cũng muốn chiếm được ngươi, trừ phi ngươi đánh chết ta hay giết chết ta, bằng không ta nhất định nói được thì làm được."

Hắn cầm lấy tay của Vu Duy Thiển để kéo xuống phéc mơ tuya của mình, tạm thời không thể làm trỗi dậy sự kích tình bên dưới vẻ ngoài cứng rắn lạnh lùng này, như vậy thì lấy tay thay thế cũng được.

Vu Duy Thiển có thể nhìn thấy dục vọng dưới đáy mắt của Lê Khải Liệt đang dần dần sôi trào, thân thể kề sát có thể rõ ràng cảm nhận được sự buộc chặt trên người của Lê Khải Liệt.

Ngón tay đụng vào nhiệt độ nóng rực kia, thuộc về một người nam nhân khác, loại xúc cảm này từ bàn tay đang dần dần lan ra, tín hiệu nóng rực, ánh mắt cương quyết, dây dưa với tầm mắt của hắn, giống như có một cỗ năng lượng truyền đến từ ánh mắt kia, chậm rãi ăn mòn vào trí óc của hắn, muốn hắn cùng nhau bị thiêu đốt, kéo hắn xuống vực thẳm sa đọa.

Hắn đẩy tay Lê Khải liệt ra, áp chế hai tay của Lê Khải Liệt lên đỉnh đầu.

P/S: 2 bạn yêu nửa vời quá nha @, trung thật với bản thân mình đi! Nói vậy chứ....sắp rồi =)) =))

33. Chương 33: Cảnh Cáo

Nếu đã đến bước này thì hắn không thể không thay đổi chính quy tắc của mình.

Ngón tay thon dài sạch sẽ hơi di chuyển, mang theo một chút thăm dò, hắn quan sát phản ứng của Lê Khải Liệt.

Mái tóc dài hỗn độn như bờm sư tử, chủ nhân của nó tạm thời bị thuần phục, tiếng rên rỉ trong cổ họng truyền đến khoái cảm đang dâng trào của Lê Khải Liệt, đôi mắt khép hờ, trong đồng tử màu tro lục lóe lên

hỏa nhiệt hỗn hợp với dục vọng, bởi vì động tác trên tay hắn mà hô hấp trở nên dồn dập, đây là một loại thể nghiệm vô cùng kỳ dị.

Vu Duy Thiển cúi người nhìn Lê Khải Liệt, đồng tử màu đen vẫn không nhúc nhích, giống như có thể hút vào hết thảy, cho dù cách tròng kính vẫn có thể nhìn thấy dấu vết kiêu căng thâm thúy như trước kia, nhưng hiện tại bởi vì Lê Khải Liệt thở dốc mà ánh mắt của hắn cũng bắt đầu thay đổi.

Tiếng rên rỉ trong cơn khoái cảm đang vang lên bên tai, tim của hắn đập nhanh hơn bình thường một chút, vốn có ý định khiển trách người nam nhân này, nhưng lại vì phản ứng không hề che giấu của đối phương mà khiến tâm lý của hắn cũng dần dần thay đổi.

Trận chiến này đang biến hóa, làm cho cả hai đều mất đi tự chủ.

Trong quá trình, khi hai tầm mắt rực lửa giao hòa, rốt cục Lê Khải Liệt dùng một nụ hôn sâu để trút ra khoái cảm trên người, thân thể của Vu Duy Thiển bị ôm chặt, bên tai nghe thấy Lê Khải Liệt đang gọi tên của hắn, thân thể đầy lực lượng đang cọ sát vào hắn, hắn cư nhiên cũng trỗi dậy một chút hưng phấn, sau đó mới giật mình nhận ra thứ vừa phụt vào tay của mình là cái gì, thế nhưng điều này lại không làm cho hắn cảm thấy chán ghét như hắn đã tưởng.

Lê Khải Liệt thở ra một hơi, không hề kiêng nể gì mà vẫn tiếp tục ôm chặt lấy hắn, dùng khăn trải giường cùng quần áo lau đi dấu vết, thuận tiện làm dơ luôn quần áo của cả hai.

"Cảm giác thật là tốt, nhưng có một chút phiền toái" Biết không thể tiếp tục làm càn, Lê Khải Liệt tiếc nuối nhắm mắt lại, tựa hồ còn đang hồi tưởng dư vị mới vừa rồi. Hắn không hề sai, mới đầu Vu Duy Thiển không tình nguyện nhưng sau đó lại dần dần động tình.

Làm cho người nam nhân vừa cao ngạo vừa lạnh lùng này làm ra chuyện như vậy vì hắn, chỉ là cảm giác được hô hấp dần dần tăng tốc của Vu Duy Thiển cũng đã khiến toàn thân của Lê Khải Liệt nóng lên, nhịn không được mà tự nói, "So với ngươi, trước kia quả thật…."

"Đem ta và đám tình nhân trước kia của ngươi so sánh với nhau?" Cười lạnh một tiếng, Vu Duy Thiển xuống giường, thoạt nhìn cũng không lộ ra tức giận nhưng Lê Khải Liệt vẫn nhanh chóng ngậm miệng lại, mở mắt ra rồi ngồi dậy, vừa nhún vai vừa mỉm cười, "Muốn quét dọn nhà cửa hay sao?"

Ý cười mỉa mai xuất hiện dưới đáy mắt của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt tựa như một con tắc kè hoa rất giỏi ngụy trang, tựa hồ không có bất cứ hoàn cảnh nào mà hắn không thể thích ứng, hắn dùng vẻ bề ngoài của mình để mê hoặc người khác, trong lúc vô ý, đối thủ của hắn sẽ bị hắn cám dỗ. Hắn mê hoặc đại chúng, dùng vỏ bọc hoa lệ, vẻ ngoài chói mắt, khí thế tự tin quả quyết có thể áp đảo hết thảy, làm cho cả thế giới bị hắn thuyết phục.

Hắn là biểu tượng nam tính điển hình ở thời đại công nghệ cao ngày nay, bản thân có một chút bốc đồng nhưng lại có thể nắm chắc các chừng mực, là người nam nhân trưởng thành phóng túng, là trò chơi nguy hiểm của mọi người, vượt quá phạm vi mà người ta gọi là cá tính. Ở trong làng giải trí, mọi người đều xem trọng những nghệ sĩ có cá tính đặc biệt, từ chối những thứ tầm thường, mà Lê Khải Liệt giống như bẩm sinh đã có hào quang vây quanh, hắn hoàn toàn không giống người thường.

Lê Khải Liệt dã tính lại xảo quyệt, tự phụ lại ngông cuồng, kết quả tổ hợp này vượt quá dự đoán của mọi người, chỉ cần hắn nguyện ý thì tất cả mọi người sẽ vì hắn mà điên đảo. (=.= vâng, để chồng anh tự sướng là đủ rồi, không cần tự sướng dùm đâu)

Vu Duy Thiển không quen với tính cách bừa bãi làm càn của Lê Khải Liệt, nhưng cũng bởi vì loại cá tính độc đáo này lại làm cho hắn có cái nhìn khác biệt đối với Lê Khải Liệt. Hắn nên rời xa tiêu điểm của ánh mắt kia, nhưng sự thật là hắn cũng chỉ là một người bình thường, cũng không có gì khác biệt với những người khác, hắn sẽ bị hào quang hấp dẫn.

Cho đến bây giờ bọn họ sẽ không nói đây là tình yêu, nhưng bọn họ đều phát hiện đã tồn tại một sợi dây vô hình kéo gần khoảng cách giữa hai người với nhau. Mỗi một lần tranh chấp, mỗi một lần giao thủ thì sợi dây kia lại càng lúc càng siết chặt, bám lấy hành động của bọn họ, làm cho bọn họ đều cảm thấy vướng víu tay chân, loại cảm giác này mơ hồ mà lại ám muội, nếu không muốn vấp ngã thì nhất định phải giữ chặt đối phương để duy trì cân bằng, không thể chống cự, chỉ có thể thuận theo.

Từ trên giường bước xuống, Vu Duy Thiển bắt đầu thu dọn căn phòng, những mảnh vỡ thủy tinh ở dưới lầu cần phải dọn dẹp, đổi một bộ sô pha mới, cửa kính cũng cần trang bị một lần nữa, về phần chiếc giường, hắn cũng tính thay đổi, không ai thích ngủ trên chiếc giường đã từng dính máu của mình.

"Quần áo của ngươi chỉ có vài kiểu như vậy?" Lê Khải Liệt trong lúc quét nhà đã mở ra tủ áo, phát hiện bên trong chỉ toàn những bộ đồ có một màu trắng, đen hoặc xám, hơn nữa kiểu dáng lại cực kỳ giống nhau, cẩn thận tỉ mỉ lại nghiêm cẩn, cà vạt cũng chỉ trơn một màu, đương nhiên đều là hàng cao cấp, nhưng làm cho người ta có một chút nhàm chán. (quét nhà kìa)

"Ta không phải con công, cũng không cần đem đi triển lãm." Ánh mắt di chuyển một vòng trên người Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển cầm lấy cái gối, khi tháo ra bao gối thì nhìn thấy dấu vết dính ở phía trên, bị bạch dịch thấm ướt khiến màu sắc vô cùng rõ ràng, hắn thản nhiên lột ra bao gối rồi ném vào giỏ đựng quần áo dơ.

"Con công, bị triển lãm? Hử?" Lê Khải Liệt tiếp cận mang theo một cảm giác áp bách rất rõ ràng, vẻ mặt hiểm ác, đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, Vu Duy Thiển đẩy hắn ra, bắt lấy điện thoại ở đầu giường.

"Alô?"

"Hay quá! Boss, ngươi ở nhà! Chúa ơi, ta không biết đã gọi bao nhiêu cú điện thoại, ta còn nghĩ rằng ngươi thật sự mất tích!" Trong điện thoại vang lên tiếng quát to khoa trương của Jasmine, thiếu chút nữa đã khóc thét vì quá vui sướng, "Ngươi không biết a ông chủ, mấy ngày trước có rất nhiều người đến quán bar, đều đứng trước cửa không chịu rời đi, còn có phóng viên đến hỏi quan hệ của ngươi với Lê Khải Liệt!"

Vu Duy Thiển cảm thấy may mắn, khi bọn họ quay về cũng đúng lúc các phóng viên rốt cục buông tha.

Không đợi Vu Duy Thiển kịp phản ứng thì Jasmine lại tiếp tục hỏi một cách thần bí, "Ta còn nghĩ rằng ngươi đang ở Manhattan, khi Quảng trường Thời đại nảy sinh hỗn loạn, người nam nhân kia là ngươi thật ư? Ta xem tin tức nhưng không thấy rõ mặt của người nọ, bất quá ta cảm thấy rất giống, trong khi ta liên tục gọi điện thoại đến nhà của ngươi thì ngươi cũng không ở…"

"Nói vào trọng tâm." Vu Duy Thiển cắt ngang lời nói thao thao bất tuyệt của nàng.

Jasmine còn rất nhiều lời muốn nói, bất quá đối phương dù sao cũng là ông chủ của nàng, "Nga, ta muốn nói cho ngươi biết mấy ngày hôm trước ta đến quán bar để nhìn xem ngươi có trở về hay không, sau đó gặp được công chúa Lydia tiếng tăm, nàng thật xinh đẹp, nhưng nàng lại dẫn theo một tên vệ sĩ rất dọa người, nói là đến tìm Lê Khải Liệt, thoạt nhìn rất sốt ruột, bảo là tìm không thấy hắn nên mới đến tìm ngươi."

Lúc này, tên đầu sỏ tạo ra hết thảy hỗn loạn đang dựa vào tủ áo, nhìn Vu Duy Thiển gọi điện thoải, hắn có thể nghe thấy tên của Lydia trong tiếng hét to của Jasmine qua điện thoại, tư thế thả lỏng của Lê Khải Liệt bắt đầu đứng thẳng, Vu Duy Thiển có thể xác định biểu tình kia là thân thiết và lo lắng.

Chờ Jasmine báo cáo tin tức xong, lại truy vấn bao giờ quán bar mới mở cửa kinh doanh, Vu Duy Thiển ứng phó vài câu, nhưng không đưa ra câu trả lời thuyết phục.

Sau khi cúp máy, Vu Duy Thiển tiếp tục dọn dẹp vài thứ, "Ngươi nghe rồi đó, công chúa Lydia muốn gặp ngươi."

Từ Manhattan đến đây, di động của Lê Khải Liệt luôn ở trong tình trạng tắt máy, không chỉ Owen không tìm thấy hắn, bất cứ kẻ nào cũng không tìm được hắn, hắn thậm chí không đặt điện thoại bên người, theo tín hiệu di động có thể tra ra tung tích, đương nhiên không phải ai cũng làm như vậy nhưng đây là hắn cẩn thận.

"Bây giờ ngươi không thể tùy tiện ra ngoài, để ta gọi điện thoại." Công chúa Lydia là bạn gái trong vụ tai tiếng tình cảm của Lê Khải Liệt, là người duy nhất được ở trong nhà của hắn, hiện tại hắn nhắc đến nàng ở trước mặt Vu Duy Thiển nhưng không hề có vẻ mất tự nhiên, đi đến đầu giường cầm lấy ống nghe, nhưng trước khi quay số lại đặt xuống.

"Chúng ta đã kiểm tra khắp nơi, nhưng có kiểm tra thiết bị nghe trộm hay chưa?" Lê Khải Liệt đột nhiên hỏi, Vu Duy Thiển bị nhắc nhở, cũng trở nên cẩn thận, không ai thích có người nghe lén sinh hoạt của mình,

dùng tay ra hiệu, hắn đi xuống lầu rồi bắt đầu kiểm tra một lần nữa, Lê Khải Liệt phụ trách trên lầu.

Bình hoa, khung ảnh, tủ áo, ghế ngồi, tất cả những nơi có thể bị trang bị đều được kiểm tra kỹ lưỡng.

"Không có, trong phòng hoàn toàn sạch sẽ, mặc kệ người đột nhập vào đây có mục đích gì, hắn không gắn bất cứ thiết bị nào vào nhà của ngươi, đáng ăn mừng." Kiểm tra ở trên lầu xong, Lê Khải Liệt xuống lầu, khi đứng ở ngã rẽ của cầu thang, hắn vuốt lên dòng chữ bằng máu ở trên tường, trong miệng nói như vậy.

"Chuyện lần này có liên quan đến ta, cảm giác của Vivian không sai." Dùng máu viết ra câu hỏi và tên của hắn ở sau lưng sô pha và trên tường, Vu Duy Thiển nhìn đống hỗn độn dưới lầu, không thể không suy nghĩ đến việc gọi người đến trang hoàng nhà cửa một lần nữa, nhưng nếu bị người ta tưởng rằng đây là hiện trường xảy ra án mạng thì không biết nên giải thích như thế nào.

Lê Khải Liệt ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ, sau đó chạy lên trên lầu, "Cho ta mượn quần áo của ngươi, ta đi ra ngoài một chút."

Khi Lê Khải Liệt đi xuống thì bị Vu Duy Thiển chặn ngay trước mặt, "Ngươi muốn đi tìm công chúa Lydia?" Không hề nghi ngờ gì nữa, đáp án chỉ có một.

Cởi ra áo măng tô đã bị dơ, hắn cầm lấy chiếc áo gió màu xám trên tay Lê Khải Liệt, khi Lê Khải Liệt dùng ánh mắt nghi vấn để nhìn hắn, hắn chỉ liếc mắt quan sát đối phương từ trên xuống dưới, "Đại minh tinh, hiện tại ngươi có thể ra ngoài hay sao?"

Hiện tại nếu Lê Khải Liệt ra ngoài, cho dù cẩn thận như thế nào thì vẫn có một xác suất nhất định là sẽ bị người ta nhận ra, sau đó sẽ hình thành sóng gió lớn hơn nữa, vì sao được người đại diện báo rằng thương thế nghiêm trọng, hắn vốn nên ở bệnh viện tư nhân tại Manhattan để tĩnh dưỡng mà lại xuất hiện ở đây, hắn đến bằng cách nào, hắn muốn làm cái gì, vì sao phải che giấu tung tích, vô số nghi vấn và chất vấn sẽ trở thành thảm họa.

"Được rồi, ngươi đi dùm ta." Lê Khải Liệt cũng biết có thể tạo thành hậu quả như thế nào, lúc này không thể không thỏa hiệp, khi Vu Duy Thiển đi đến trước cửa thì đột nhiên bị Lê Khải Liệt kéo lại, "Duy…."

"Cái gì?"Ánh mắt lãnh đạm, có một chút nghi vấn.

"Cám ơn." Không thích nói cám ơn người ta, nhưng lần này Lê Khải Liệt lại vì Lydia mà nói như vậy, Vu Duy Thiển hừ cười một tiếng mang theo hàm nghĩa không rõ, đang muốn mở miệng thì Lê Khải Liệt liền ôm chầm lấy hắn, "Cám ơn ngươi đã vì ta mà làm như vậy."

Lời nói không còn cơ hội ra khỏi miệng, vẻ mặt của Vu Duy Thiển không hề thay đổi mà nhìn hắn. Lê Khải Liệt tựa như không thấy, lại càng kề sát vào, lúc này trong mắt của hắn có thêm một chút thâm ý, "Khi ra khỏi nhà phải cẩn thận, ta nói nghiêm túc, cẩn thận."

Ánh mắt rất nghiêm túc, đồng tử màu tro lục mơ hồ chớp động, Lê Khải Liệt nói cẩn thận bao hàm rất nhiều ý tứ, cũng không phải đơn giản muốn hắn cẩn thận đừng để đám phóng viên phát hiện, hay truy vấn quan hệ giữa bọn họ, mà còn có ý tứ khác.

Bạn đang ?

Từ trong nhà đi ra, trước tiên Vu Duy Thiển đi xuyên qua một khu phố rồi mới kêu taxi, mục tiêu chính là căn biệt thự mà lần trước Lê Khải Liệt đã từng dẫn hắn đến một lần, hiện tại ở nơi đó ắt hẳn là công chúa Lydia, hắn không khỏi nhớ đến lần đầu tiên gặp nàng.

Có người nữ nhân nào lại không bận tâm đến hành vi của người mình yêu? Thậm chí còn đem tình nhân của mình ra làm đề tài để trêu đùa? Công chúa Lydia của vương quốc Hashim, hoa hồng dại kiều diễm, trên khuôn mặt tươi sáng xinh đẹp có một đôi mắt của trẻ thơ, thẳng thắn, vui tươi, tràn ngập hiếu kỳ.

Xe đang băng ngang trên đường, khi rẽ sang ngã tư thì Vu Duy Thiển nhìn thấy thứ gì đó hiện lên từ bên cạnh cửa kính xe taxi, đó là một đồ chụp mắt, người nam nhân đeo đồ chụp mắt nhoáng lên trong tầm mắt của hắn, người nọ ngồi trên một chiếc xe khác, đi ngược chiều với xe taxi của hắn.

"Dừng xe." Thanh toán tiền taxi, Vu Duy Thiển xuống xe rồi đi ngược lại, phương hướng kia chính là quán bar của hắn.

34. Chương 34: Bị Tập Kích

Trời nhá nhem tối, thời tiết trở nên se lạnh, mọi người vội vàng tan sở từ những tòa cao ốc văn phòng. Ở một góc phố, tấm biển quán bar lay động đón gió, tiếng cọt kẹt bị bao phủ trong âm thanh của xe cộ và dòng người đi đường, khách quen của quán bar thỉnh thoảng trải qua nơi này vẫn luôn liếc nhìn một cái, giống như vài ngày trước, Maze vẫn tạm dừng kinh doanh.

"Wolf, ngươi nói xem, Leo rốt cục đi nơi nào?" Lydia có vẻ thực buồn rầu, mái tóc xoăn gợn sóng được nàng bới lên một cách tùy ý, trên người mặc một chiếc áo thun rộng thùng thình cùng quần jean, đeo một cặp kính đen, nhưng ngụy trang như vậy vẫn không thể che lấp vẻ đẹp thật sự của nàng. Nàng đứng ở trước cửa khiến cho không ít người chú ý, nếu không phải bên cạnh nàng có một người nam nhân thoạt nhìn không dễ dàng chọc giận, e rằng đã sớm có người tiếp cận.

"Cha nói rất đúng, ta tới đây chỉ làm cho hắn thêm phiền toái." Nàng ảo não thở dài, vô cùng hối hận vì chính mình đã làm ra quyết định này.

"Công chúa điện hạ, chúng ta cần phải quay về." Vệ sĩ Wolf của nàng quan sát hai bên trái phải, đây là lần thứ tư hắn dùng ánh mắt màu xám tro để dọa một người đàn ông đang muốn tiếp cận, trên mặt không có biểu tình giống như một tảng đá, "Nơi này không an toàn."

"Ở trong mắt của ngươi có chỗ nào an toàn hay sao?" Lydia mỉm cười trêu ghẹo hắn, "Nơi này là nước Mỹ, không phải Hashim của chúng ta, cho nên cha mới muốn ngươi đi theo ta, bất quá..." Nàng nhún vai, "Ta không thể không ra khỏi nhà vì an toàn của mình."

Lại một lần nữa ló đầu nhìn vào lớp kính thủy tinh của quán bar, ánh mắt của nàng bỗng nhiên trợn to, tháo xuống mắt kính rồi chỉ vào bên trong, "Wolf! Bên trong có người!"

Xuyên thấu qua lớp kính thủy tinh, chiếc áo gió màu xám như được mạ một tầng bóng đen, một người nam nhân không biết đã xuất hiện từ khi nào đang đứng bên trong không gian tối tăm, giống như ở thế giới bên kia, hắn đứng nơi đó, từ bên trong nhìn nàng, không biết là vì tác dụng của thấu kính hay là ảo giác của nàng, nàng phát hiện trong ánh mắt đó không hề thiếu ý tứ quan sát tìm tòi.

"Là Wirth! Hắn đã trở lại!" Nàng reo lên một tiếng mừng rỡ, tìm được hắn thì có thể tìm được Lê Khải Liệt, không xác định lý do là vì sao, nhưng trong lòng của nàng chỉ nghĩ như vậy.

"Cẩn thận!" Thân thể bị áp đảo mạnh mẽ, Wolf rút súng ra, Lydia được hắn đẩy vào khung cửa.

Một viên đạn bắn trúng vách tường, nổ tung, khói trắng mù mịt, Lydia không hề đề phòng, nàng vừa hít sâu một hơi thì vội vàng che mũi, xung quanh có mấy người đàn ông đeo kính đen đang tiếp cận nàng, Wolf giương súng nhắm vào mấy người kia, không hề lưu tình mà bóp cò.

Đùng! Đùng!

Tiếng súng khiến cho đường phố hỗn loạn, vài người đàn ông có thân phận không rõ cũng không lập tức đào tẩu, tương phản, bọn họ cũng rút súng ra, viên đạn lại giống như lúc trước, không phải đạn dược bình thường mà là đạn đã được lắp thuốc súng đặc biệt.

Viên đạn nổ mạnh làm tỏa ra những luồng khói trắng trong không khí khiến Lydia dần dần trở nên khó thở, thể lực chống đỡ hết nổi, nàng được Wolf che chắn, vịn vào khung cửa, nghe thấy phía sau không ngừng có tiếng súng, ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ, cửa kính bỗng nhiên mở ra, khi nàng ngã xuống thì được một cánh tay mạnh mẽ đỡ được.

Toàn thân khẩn trương, nàng cố gắng trợn to mắt, sau khi thấy rõ người nam nhân trước mặt thì mới an tâm, "Wirth...." Nàng thật sự khó thở, nắm chặt lấy ống tay áo của hắn, trước ngực không ngừng phập phồng nhưng lại không thể hít vào bao nhiêu không khí.

"Là tác dụng của thuốc súng, đừng lo lắng, ngươi sẽ ổn." Lúc này giọng nói của Vu Duy Thiển vô cùng vững vàng, nhưng nàng vẫn rất khẩn trương, nàng nhìn không thấy đôi mắt phía sau tròng kính, vì thế liền kéo

xuống gọng kính của hắn, đồng tử màu đen lộ ra một chút kinh ngạc và tức giận, "Không ngờ công chúa và tình nhân của ngươi đều vô lễ giống nhau."

Lydia giật giật môi, muốn nói cái gì đó nhưng lại không có khí lực, nàng há mồm hít sâu từng hơi, Vu Duy Thiển đặt nàng lên ghế.

Khói trắng tràn ngập ngoài cửa, Wolf ngăn cản một phen, khi phát hiện không thấy Lydia thì sắc mặt của hắn vô cùng đáng sợ, gầm lên một tiếng như dã thú, đột nhiên cảm giác phía sau có người tiếp cận, hắn nắm chặt khẩu súng lục rồi xoay người bóp cò—

Rắc! Khẩu súng bị đối phương nâng lên nhanh như chớp, tiếp theo cổ tay bị bẻ ngược, băng đạn trong báng súng bị đối phương gỡ ra.Tất cả đều xảy ra chỉ trong chớp mắt!

Wolf không phải là vệ sĩ bình thường, hắn là vệ sĩ của hoàng thất Hashim, hắn đã từng giết người và cũng không thiếu những lần suýt bị giết chết, nhưng không có lần nào bị bại nhanh như vậy, ngay cả thời gian để phản ứng cũng không có.

Đây là sự nhạy bén và quyết đoán mà chỉ những người đã từng trải qua sống chết mới có được, không biết phải dùng bao nhiêu nguy hiểm mới có thể đổi lấy phản ứng như vậy, Wolf xuyên qua màn khói để nhìn rõ người trước mặt, có vẻ rất bất ngờ, "Ngài Wirth? Ngài…"

"Hiện tại không phải thời điểm để nói chuyện phiếm." Vu Duy Thiển kéo hắn vào cửa, một mảnh băng dính được dán lên khung cửa, che lại hết thảy khe hở, hắn ném cuộn băng dính còn lại cho Wolf, "Ngươi còn chịu đựng được hay không? Dán cửa sổ lại."

Wolf đã từng trải qua đủ loại huấn luyện, hắn đã sớm ngưng thở, không hít vào quá nhiều thuốc súng, thân thể của hắn còn có thể duy trì, hắn gật đầu tiếp nhận băng dính, bắt đầu dán lại cửa sổ, đồng thời âm thầm quan sát Vu Duy Thiển. Hắn không hề lầm, phản ứng vừa rồi của Vu Duy Thiển không phải của người bình thường, chỉ những người đã từng trải qua chiến tranh, kinh lịch sống chết và thử thách thì mới có được.

Tiếng súng bên ngoài đã ngừng bắn nhưng không thể xác định những người đó đã rời đi hay chưa, trong quán bar đang dần dần chìm vào bóng tối chỉ còn nghe thấy tiếng xé rách của băng dính, Vu Duy Thiển đến phía sau quầy bar, nhanh chóng lấy ra một khẩu súng từ ngăn tủ, sau đó nói với Wolf, "Nơi này có tiếng súng, chẳng bao lâu nữa cảnh sát sẽ đến, ngươi có thể gọi điện kêu xe cấp cứu."

Lydia vẫn không ngừng thở hổn hển, trên người của nàng đổ mồ hôi lạnh, đầu váng mắt hoa, dựa vào lưng ghế, nàng hỏi trong cơn hỗn loạn, "Wirth…Ngươi có biết Leo ở đâu hay không…."

Vu Duy Thiển đến gần nàng, "Ngươi nên lo lắng cho bản thân của mình trước, ngươi có lẽ đã hít vào quá nhiều thuốc súng."

"Không, ngươi nói cho ta biết đi." Lydia miễn cưỡng chống đỡ, nắm lấy ống tay áo của hắn, cực lực ngẩng đầu, hít sâu vào một hơi rồi nói ra một câu đầy đủ, "Hắn vẫn ổn đúng không?"

Trên trán của nàng đổ mồ hôi, tư thế dựa lưng vào ghế có vẻ rất vô lực, đến lúc này nàng còn quan tâm Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển nhớ đến biểu tình của người nọ khi hắn chuẩn bị ra khỏi nhà, cũng giống như Lydia, Lê Khải Liệt rất quan tâm đến nàng.

"Hắn không sao." Khẽ nhếch miệng, hắn trả lời như vậy, Lydia lại cảm thấy dường như hắn có một chút mất hứng, "Hắn thật sự không sao?" (eo, có người ghen)

"Đúng vậy, hắn không sao, ngươi muốn ta cam đoan với ngươi?" Hắn mỉm cười hỏi nàng, Lydia lắc đầu, nhìn ra sự mất kiên nhẫn bên dưới nụ cười của hắn, nàng ngượng ngùng mỉm cười đáp lại, "Thật có lỗi, ta chỉ là lo lắng….Ta không nên đến tìm hắn….Hắn muốn ta quay về, nhưng ta không nghe lời…."

Dược tính phát tác rất nhanh, nàng mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, lồng ngực tựa như bị cái gì đó ngăn chặn, khí quản bị bế tắc, cảm giác phi thường khó chịu, "Bọn họ đi chưa? Bọn họ là ai…..Ta cảm thấy….Ta hít thở không được…."

Nàng bắt lấy cổ họng của mình, nhưng ngẩng đầu lên cũng không làm cho hô hấp của nàng trở nên thông thuận được bao nhiêu, Wolf nghe được lời của nàng thì vội vàng ném băng dán trong tay sang một bên, "Công chúa điện hạ!" Khuôn mặt mang theo đồ chụp mắt màu đen trở nên vặn vẹo, hắn cầm súng vọt đến

trước cửa rồi hướng ra ngoài nhìn một lượt, cửa kính không bị vỡ nát, ngoài cửa không nhìn thấy những kẻ tập kích, trên đất còn vài thi thể của mấy người đàn ông bị hắn bắn chết.

"Bọn họ đi rồi, không kịp chờ cảnh sát, xe cấp cứu còn chưa đến, để ta đưa người đến bệnh viện." Wolf xoay người đối mặt với Vu Duy Thiển, "Nơi này có cửa sau đúng không? Chính là nơi mà ngài đi vào."

Vu Duy Thiển tỏ vẻ tán thưởng đối với khả năng quan sát của Wolf, "Cửa sau đã khóa, chờ ta mở cửa."

Hắn vừa muốn đi thì cổ tay lại bị Lydia giữ chặt, tuy rằng cơ thể không khỏe nhưng nàng vốn là một vị công chúa, lúc này Lydia biểu hiện ra sự cứng cỏi và chịu đựng hoàn toàn khác hẳn với những người con gái bình thường, "Cẩn thận một chút…."

Trong vòng một ngày có hai người muốn hắn cẩn thận, một người là Lê Khải Liệt, người còn lại là tình nhân trong vụ tai tiếng tình cảm của người nọ, Vu Duy Thiển cảm thấy có một chút nực cười, hắn ừ một tiếng, không đợi hắn mở miệng bảo nàng buông tay thì Lydia đã đau đớn mà rên rỉ vài tiếng, cánh tay vô lực hạ xuống, sắc mặt đỏ bừng.

"Ta không thể thở!" Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, thoạt nhìn thập phần vất vả, Vu Duy Thiển dừng chân, sờ lên vầng trán thấm ướt mồ hôi của nàng, "Đừng miễn cưỡng kháng cự, loại dược tính này kiềm hãm hệ thần kinh, ngươi càng kháng cự thì nó sẽ càng làm cho ngươi đau đớn, thả lỏng thân thể rồi ngủ một giấc thì ngươi sẽ khỏe hơn."

Lydia muốn gật đầu nhưng lúc này đã không còn kịp, chức năng thân thể bắt đầu làm ra phản ứng, dược tính làm tê liệt hệ hô hấp của nàng, khiến nàng cảm thấy bản thân mình không thể hít thở.

"Ngài có biện pháp gì hay không?" Wolf là vệ sĩ từng trải, rất có kinh nghiệm, trong thời gian ngắn nhất làm ra phản ứng chính xác nhất, hắn nghiêm túc hỏi Vu Duy Thiển, "Trong viên đạn có chứa hoạt chất Ancaloit, ngài có thể nói ra những lời này chứng tỏ ngài cũng có một chút hiểu biết đối với thứ này, ngài có biết bây giờ nên làm thế nào hay không?" (ancaloit=chất độc có thể gây nhức đầu, ói mửa, kiềm hãm hệ thần kinh.)

Sau khi nghe xong những lời giải thích dễ hiểu của Vu Duy Thiển thì Wolf mới xác định được dược tính của chất độc, người nam nhân phản ứng còn nhanh hơn hắn đã không còn đơn giản là một ông chủ quán bar trong mắt của hắn.

"Biện pháp cứu chữa?" Vu Duy Thiển đeo vào cặp mắt kính đã bị Lydia tháo xuống lúc trước, "Rất đơn giản, CPR."

Đây là cách đơn giản nhất cũng là biện pháp duy nhất, dưới tình huống như vậy có lẽ sẽ có hiệu quả, Wolf không ngờ hắn sẽ cho ra đáp án này, "CPR?"

"Chính là hô hấp nhân tạo." Vu Duy Thiển lặp lại một lần nữa, Wolf cất súng vào, lắc tay một cách sốt ruột, "Ta đương nhiên biết hô hấp nhân tạo, ta chỉ muốn hỏi ngài còn cách nào khác hay không."

"Ta chỉ là một ông chủ quán bar bình thường, ngươi mới là vệ sĩ của công chúa vương quốc Hashim, ngươi không biết thì ta làm sao biết được." Vu Duy Thiển cúi đầu nhìn khẩu súng trong tay, ngón tay lướt qua báng súng, hắn trả lời một cách lơ đễnh.

Chờ Vu Duy Thiển ngẩng đầu thì phát hiện Wolf đã đứng bên cạnh. Wolf gắt gao nhíu mày, tựa hồ đang do dự là trước tiên mạo hiểm đưa nàng lên xe đến bệnh viện hay là ở đây tiến hành cách cứu chữa khẩn cấp, cũng chính là hô hấp nhân tạo.

"Ta không thể mạo phạm công chúa." Cuối cùng hắn nói một câu như vậy, sau đó lui vào một góc.

Vu Duy Thiển nhìn Wolf một cái, sau đó tháo xuống mắt kính, điềm tĩnh đặt vào trong túi, rồi cúi người nâng đầu của Lydia lên, làm cho hàm dưới của nàng hướng lên trên, chạm đến bờ môi đang bị hắn mở ra, khi hắn thổi vào luồng hơi đầu tiên thì bên ngoài vang lên tiếng đập cửa kịch liệt, "Mở cửa!"

Sau khi không thấy động tĩnh ở bên trong, bất quá chỉ cách ba giây thì cánh cửa bằng kính đã bị đập nát, khóa cửa bị mở tung, băng dính trên cửa phát lên những tiếng xé nát, một thân ảnh cao lớn che lấp ánh sáng từ bên ngoài, Lê Khải Liệt xuất hiện trước cửa.

P/S: đến thật đúng lúc:>

35. Chương 35: Lửa Giận

Ánh sáng trong quán bar không đủ, bóng tối như bao phủ thân ảnh đang đến gần, Lê Khải Liệt nheo mắt lại, cho dù ở trong bóng tối, tầm mắt có chứa trọng lượng vẫn như cũ không thể dễ dàng khinh thường.

Lúc này Vu Duy Thiển đang làm hô hấp nhân tạo cho Lydia, ngón tay xinh đẹp mà thon dài đang nâng mặt của nàng lên, Lydia ngẩng đầu, hắn cúi người kề sát vào môi nàng, tạo thành một hình ảnh vô cùng tuyệt hảo, phát hiện Lê Khải Liệt đã đến, Vu Duy Thiển cũng chỉ nâng mắt lên.

Xe cảnh sát sắp đến, đèn xe không ngừng nhấp nháy ở cách nơi này không xa, tiếng còi xe cảnh sát truyền vào trong quán bar, mấy thi thể ngoài cửa tạo nên một trận hỗn loạn thật lớn, Lê Khải Liệt đến trước cảnh sát một bước nhưng có thể khẳng định hàng lông mày đang nhíu lại không phải bởi vì nhìn thấy thi thể ở bên ngoài

"Các ngươi đang làm gì?" Ngữ khí của hắn tựa như người đàn ông đang bắt gian tại giường, hoặc tựa như một đứa nhỏ bị cướp đi món đồ chơi yêu thích, trong câu hỏi có thể nhận thấy được vài phần bất mãn. (eo, em tu bình dấm)

Wolf từ một góc đi ra, đồ chụp mắt màu đen làm cho hắn thoạt nhìn có vẻ hung bạo tàn nhẫn, còn con mắt lộ ra bên ngoài lại hiện lên vài phần lễ phép cung kính, "Công chúa điện hạ bị tập kích, trong viên đạn có chứa thành phần dược tính, vô ý hít vào, hiện tại cần cấp cứu."

Vu Duy Thiển ngẩng đầu, nhìn thấy sắc mặt u ám của Lê Khải Liệt, "Trước khi xe cấp cứu đến thì ta chỉ có thể làm như vậy." Buông tay ra, hắn nghiền ngẫm ánh mắt của Lê Khải Liệt, biểu tình của đối phương dường như không hề dịu bớt, "Sao? Trách ta chạm vào người của ngươi?"

"Ngươi nói thử xem?" Vẻ lo lắng vẫn chưa tán đi, Lê Khải Liệt khoanh hai tay trước ngực, hắn đương nhiên không muốn nhìn thấy Lydia bị người khác thân cận, nhưng trọng điểm không phải là chuyện này, "Ngươi rõ ràng là người bàng quan, nhưng lần này lại rất nhiệt tình."

Bầu không khí hiện tại có một chút quái dị, thái độ của Lê Khải Liệt vô cùng rõ ràng, hắn rất mất hứng, nhưng rốt cục là hắn mất hứng vì Lydia bị người ngoài chạm vào hay là vì Vu Duy Thiển ở trước mặt hắn hôn môi người khác….

"Ngươi bất mãn cái gì? Ta cứu người của ngươi, ngươi không biết cảm ơn hay sao?" Thấy vẻ mặt của Lê Khải Liệt, làn môi mỏng của Vu Duy Thiển hơi thoáng nhếch lên, khi hắn thấy xe cảnh sát gần sắp đến, lập tức kéo lấy tay Lê Khải Liệt rồi đẩy đối phương ra cửa sau, "Đi nhanh, ngươi không ngại bấy nhiêu phiền toái chưa đủ nhiều hay sao?"

"Trước tiên nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì? Nàng bị ai tấn công, thi thể bên ngoài là như thế nào?" Biểu tình của Lê Khải Liệt âm trầm, đó là một loại thái độ khác với lúc ban đầu, tựa hồ đang đè nén thứ gì đó, giống như một loại động vật ăn thịt bị khiêu khích, tầm mắt sắc bén quét về phía Wolf.

Wolf thuật lại những gì vừa xảy ra một lần nữa, trong quá trình không quên quan sát tình trạng của Lydia, nàng có vẻ đã tốt hơn một chút, lúc này đã hoàn toàn hôn mê.

"Đây là mục đích của bọn họ, bọn họ muốn bắt sống." Vu Duy Thiển thu hồi tầm mắt khỏi người nàng.

Một quyền hung hăng nện xuống mặt bàn. Ầm! phát lên một tiếng cực lớn, "Claudy!" Tiếng gầm giận dữ bị đè nén trong quán bar, làm trỗi dậy một cơn sóng dũng mãnh, Lê Khải Liệt đương nhiên đoán ra người giật giây phía sau vụ này, sắc mặt bị chọc giận thập phần dọa người.

Wolf đứng bên cạnh, hắn cũng đoán được thân phận của kẻ địch, dự đoán được Lydia vì sao lại gặp phải nguy hiểm, là ai dẫn đến việc này, nhưng hắn cũng không hé miệng nói lời nào, ngoại trừ là một vệ sĩ, hắn cũng từng là một quân nhân, hắn sẽ không xen vào những việc nằm ngoài chức trách của hắn, chức trách của hắn chính là bảo vệ sự an toàn của công chúa.

"Wolf, nơi này giao cho ngươi, ngươi dẫn nàng đến bệnh viện, chờ nàng khỏe lại thì dẫn nàng đến địa chỉ này."

Khiến Vu Duy Thiển bất ngờ chính là Lê Khải Liệt tựa hồ tỉnh táo lại rất nhanh, hắn tìm một tờ giấy để viết xuống địa chỉ rồi nhét vào tay Wolf, sau đó lập tức xoay người rời đi, đồng thời nắm lấy cánh tay của Vu Duy Thiển, "Ngươi đi cùng ta." Không cho cơ hội để phản bác.

"Đi đâu."

"Cứ đi theo ta thì sẽ biết." Hắn không phân bua mà chỉ kéo Vu Duy Thiển đi ra cửa sau của quán bar.

"Lục soát kỹ lưỡng nơi này, đừng bỏ sót bất cứ điểm nào!" Cảnh sát vừa bước xuống xe là Richard, nghe nói nơi này xảy ra bắn phá, hắn lập tức dẫn người đuổi theo, tuy rằng quán bar Maze ngừng kinh doanh vài ngày, nhưng hắn vẫn luôn chú ý đền quán bar này.

"Tên cảnh sát kia thoạt nhìn rất sốt ruột." Đột nhiên nói như vậy, Lê Khải Liệt tựa hồ đang cố dời đi lực chú ý của mình.

Đèn trong quán bar vẫn chưa được bật lên, khi bọn họ từ cửa sau đi ra thì vừa lúc có thể nghe thấy tiếng hô to cùng tiếng chất vấn của Richard bên trong quán bar, hắn còn đang hỏi có người nào nhìn thấy Wirth hay không.

"Ngươi muốn nói cái gì?" Vu Duy Thiển ở sau lưng hắn bước đi không nhanh cũng không chậm, hắn sửa lại quan điểm của mình, Lê Khải Liệt vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh.

Lê Khải Liệt đi trước Vu Duy Thiển, chiếc bóng của hắn kéo thật dài trên mặt đất, tựa như toàn thân đều bị bóng đêm bao trùm, sắp cắn nuốt hắn, nhưng dường như bóng đêm cũng xuất phát từ bản thân hắn, tiếng bước chân làm nổi lên cảm giác khẩn trương sắp bùng nổ, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà lại bị Lê Khải Liệt cố gắng kiềm chế.

"Tên cảnh sát kia, hắn đến quán bar của ngươi là vì ngươi?" Lê Khải Liệt bỗng nhiên dừng lại cước bộ, giọng nói vẫn cương cứng, bọn họ hiện tại đang đứng ở đường hẻm phía sau quán bar, dưới hoàng hôn có một chút u ám, còn có một chút ẩm ướt, vài thứ gì đó đang lục lọi trong thùng rác ở đằng xa, có thể nghe thấy tiếng bước chân nhẹ như mèo đang vội vàng phóng ra ngoài.

Vu Duy Thiển đút tay vào túi áo gió, "Đúng thì sao? Ngươi muốn nói cái gì? Ta cảm thấy hiện tại không phải lúc để thảo luận chuyện này."

"Không có gì." Đôi mắt màu tro lục dõi theo bờ môi của Vu Duy Thiển một lúc lâu, bỗng nhiên Lê Khải Liệt nâng ngón tay vuốt lên môi của Vu Duy Thiển.

Dưới bóng tối, bờ môi vẫn nhạt màu như trước, nó cũng lãnh đạm giống chủ nhân của nó, hơi mím thành một đường thẳng, có một chút khiến người ta không cam lòng, duy trì độ ấm mỏng manh. Đầu tiên là điềm nhiên thừa nhận sự chuyển biến giữa bọn họ, lại điềm nhiên duy trì tư thái như thể việc này không liên quan đến mình….

Có âm thanh đang gào thét trong đầu, Lê Khải Liệt dời ngón tay, bỗng nhiên nói, "Ngươi hôn Lydia."

"Đó là CPR, không phải hôn, ngươi để ý?" Bờ môi nhạt màu khẽ nhếch lên, không có mắt kính che giấu, đồng tử màu đen tản mát ra ánh sáng lạnh lẽo rất rõ ràng, "Nếu ngươi muốn xơi cả nam lẫn nữ, ta phải nói cho ngươi biết, đây là chuyện rất nguy hiểm."

"Không không, ta chỉ muốn xơi một mình ngươi là đủ rồi." Âm cuối trầm thấp dễ nghe biến mất giữa bờ môi kề sát của hai người, xúc cảm mãnh liệt mang theo bạo lực và phát tiết.

"Hey." Vu Duy Thiển bị va chạm mà lui về phía sau vài bước, nụ hôn của Lê Khải Liệt chẳng phân biệt được trường hợp và thời điểm, hắn bị thân thể cương trực của Lê Khải Liệt kề sát, vì áp lực tức giận mà trở nên

run rẩy, lực lượng ép trên môi chặt đến mức phát đau, hai người cùng nhau va đập vào vách tường.

Ngoại trừ tiếng hít thở giao hòa, bên kia quán bar mơ hồ truyền đến những tiếng xôn xao, tiếng người thật ồn ào, Richard tựa hồ đang thẩm vấn Wolf về tình hình xảy ra lúc trước, thi thể ngoài cửa, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, còn có vấn đề an toàn của công chúa Lydia.

Từ vương quốc Hashim đến đây, cho dù chỉ là một công chúa của một quốc gia nhỏ ở vùng Trung Đông, nhưng địa vị của Lydia cũng được nâng lên nhờ việc tăng trưởng sản lượng dầu mỏ ở Hashim, Richard đương nhiên sẽ không gây khó dễ cho một vị công chúa chân chính, Wolf tiến vào xe cấp cứu cùng với nàng, tình hình cụ thể sẽ được thẩm vấn sau khi sức khỏe của Lydia ổn định.

Tiếng xe cấp cứu vang lên rồi dần dần đi xa, bên ngoài quán bar còn có không ít cảnh sát đang thu thập chứng cứ, tìm kiếm vỏ đạn này nọ, không biết đến khi nào thì đường hẻm phía sau quán bar sẽ có người đến kiểm tra.

Tựa hồ bị Lê Khải Liệt phát hiện hắn không chuyên tâm, đầu lưỡi bị cắn một ngụm đau đớn làm cho Vu Duy Thiển nhíu mày, ngay lập tức hắn không hề do dự mà khép mạnh khớp hàm, khóe miệng của Lê Khải Liệt bị răng của Vu Duy Thiển cắn đến mức bật máu, hương vị máu tươi cùng hô hấp nóng rực hòa lẫn cùng một chỗ, có thể hình dung giống như men say ngà ngà của một loại rượu cocktail, có một chút chua chát và cay đắng.

Hương vị này càng lúc càng đậm, Lê Khải Liệt bỗng nhiên thay đổi cách thức, hắn gần như điên cuồng mà nâng cằm của Vu Duy Thiển lên để nụ hôn càng thêm sâu sắc, răng môi cọ sát giống như bị lấp đầy thuốc nổ, nồng nàn mà chấn động lòng người.

Đây không riêng gì là một nụ hôn mà còn là cách để hắn khống chế chính mình, hắn cần phải phân tâm thì mới có thể không vì cơn xúc động cuồng nộ mà bị sụp đổ, không, không phải bởi vì nhìn thấy tình cảnh Vu Duy Thiển và Lydia thân cận, mà là bởi vì Claudy, Vu Duy Thiển cơ hồ có thể cảm giác được sự phẫn nộ truyền đến từ môi lưỡi của Lê Khải Liệt.

Lydia trở thành mục tiêu của gia tộc Claudy, sau lần vừa rồi Vu Duy Thiển bị bắn lén cảnh cáo, Lydia trở thành mục tiêu kế tiếp dùng để uy hiếp Lê Khải Liệt, nếu nàng rơi vào tay của bọn họ thì hắn nhất định phải làm ra sự lựa chọn giữa nàng và Vu Duy Thiển, mà gia tộc Claudy lựa chọn Lydia làm con tin thì nhất định có đầy đủ hiểu biết đối với Lê Khải Liệt.

Nàng là nhược điểm của hắn, là nhược điểm dùng để uy hiếp, cũng khó trách hắn có phản ứng như vậy, phàm là người tự phụ lại tự cao như Lê Khải Liệt thì tuyệt đối sẽ không thích bị uy hiếp hay bị khống chế như vậy.

Giống dã thú cắn phá bừa bãi, chuyển thành một đống hỗn độn, Lê Khải Liệt bất kể hậu quả mà ôm chầm lấy Vu Duy Thiển, ngón tay cơ hồ ghì chặt vào sau lưng của Vu Duy Thiển, răng môi cắn xé không chừa một kẻ hở nào. Đây không phải là hôn, máu tươi nhanh chóng tràn ra khóe môi của hai người, không chỉ của Vu Duy Thiển mà còn có của Lê Khải Liệt.

Thậm chí phản kích như thế nào vào ngay lúc này cũng sẽ không quá đáng, cho dù Vu Duy Thiển có thể hiểu được cảm giác của Lê Khải Liệt nhưng hắn sẽ không nhân từ mà nương tay.

Làm cho Lê Khải liệt mất khống chế như vậy cũng có thể chứng tỏ được tầm quan trọng của Lydia đối với hắn.

Đau đớn làm cho người ta thanh tỉnh, máu tươi đánh thức cơn xúc động, ngoại trừ thanh tỉnh thì tựa hồ còn làm cho người ta cảm thấy hưng phấn, trong miệng nghênh đón phản kích mạnh mẽ, Lê Khải Liệt giống như một con dã thú không thể chịu nổi khiêu khích. Không thỏa mãn với môi lưỡi đang cọ sát mãnh liệt, hắn đột nhiên dời môi, áp chế hai tay của Vu Duy Thiển lên tường, thẳng tiến đến mục tiêu của mình, bàn tay còn lại mạnh mẽ bắt lấy mông của Vu Duy Thiển, dồn sức đè ép, cởi ra móc khóa dây nịt.

"Duy, cho ta, ta muốn ngươi, ngay bây giờ." Động tác lỗ mãng, hơi thở nặng nề, tuyên bố thẳng thắn ý định của hắn, màu xanh lục dưới đáy mắt chớp động trong bóng đêm, sự dã tính bị khiêu khích, âm u mà nguy hiểm, đây là giận chó đánh mèo, cũng là để phát tiết, đang dần dần hội tụ thành dục vọng rực lửa.

P/S: Con sam muốn bị ăn đấm, dám cường bạo vợ ngay giữa đường giữa xá.

36. Chương 36: Mối Quan Hệ Chân Chính

Hắn cần phóng thích cảm xúc dư thừa, không bận tâm người trước mắt là ai, hắn cần kích thích để làm cho mình thỏa mãn, hắn tựa hồ đã quên Vu Duy Thiển không phải một người dễ dàng đi vào khuôn khổ, lại càng không phải tùy tiện có thể động vào. Hắn định làm cho bản thân mình bị dục vọng chi phối, người nam nhân trước mặt có thể mãnh liệt khơi mào cảm giác của hắn chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Khi tinh thần kém cỏi nhất chính là thời điểm bất ổn nhất, sự xâm chiếm mất đi lý trí của Lê Khải Liệt được đáp lại mãnh liệt, bụng bị thúc một đòn thật nặng, lực đạo của nắm đấm không phải người bình thường có thể chịu được, tránh được vị trí xương cốt nhưng vẫn mang đến cảm giác đau đớn kịch liệt, nhưng hắn lại cười rộ lên trong cơn đau đớn, tiếng cười khàn đặc vừa tà khí lại vừa ác liệt, "Không tốt sao? Chẳng phải ngươi đã nói là có cảm giác? Hay là trước tiên để ta dùng miệng làm cho ngươi thích, giống như lần trước thì ngươi mới…"

Nắm lấy cổ áo của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển không hề thay đổi sắc mặt, "Nếu đây là ngươi muốn."

Nắm đấm dũng mãnh thúc vào bụng, vào mặt, cuối cùng là nhấc chân đá một cú làm cho Lê Khải Liệt phải vịn vào tường mới không bị ngã xuống, động tác của Vu Duy Thiển vừa gọn gàng đẹp mắt lại vừa lưu loát nhanh nhẹn.

Hắn từ trên cao nhìn xuống Lê Khải Liệt, "Lần sau muốn bị đánh thì ngươi cứ nói thẳng, ta sẽ không keo kiệt." Vu Duy Thiển cử động mấy ngón tay, khớp xương hơi đau một chút.

Trong bóng đêm cách không khí ồn ào hỗn loạn ở đằng xa, nơi này tựa như một thế giới khác, sau khi Vu Duy Thiển thu hồi nắm đấm thì lại đưa tay vào túi áo, tư thế dựa vào tường thật thả lỏng, hắn mò lấy cặp mắt kính bên trong túi, Lê Khải Liệt đang ở ngay bên cạnh hắn, thở hổn hển mà dựa vào tường, nhìn xuống những mảnh nhỏ rải rắc ở dưới đất.

Những mảnh nhỏ trong suốt của mắt kính lấp lánh trong đêm tối, lời nói của Vu Duy Thiển cũng giống như những mảnh vỡ thủy tinh này, lạnh lẽo mà lại sắc bén, "Ta không muốn hợp tác cùng một người không có năng lực tự chủ." Những mảnh vỡ thủy tinh bị hắn giẫm nát, vang lên vài tiếng răng rắc ở dưới chân.

Hắn nâng mặt của Lê Khải Liệt lên, chống lại cặp mắt màu tro lục vừa kiệt ngạo vừa âm trầm, "Ngươi thanh tỉnh một chút cho ta!"

Giọng nói lạnh lùng, bên trong tựa hồ không thể tìm ra bất kỳ cảm xúc nào khác, nhưng thật sự không có bất kỳ thứ gì khác hay sao? Lê Khải Liệt chậm rãi hít vào một hơi, biểu tình trở nên bí hiểm sau khi khôi phục bình tĩnh, "Ngươi đang quan tâm ta." Hắn nhướng mi, như cười như không.

Vừa rồi Vu Duy Thiển còn lạnh lùng hờ hững, hiện tại lại nhịn không được mà có một chút tức giận, hắn cau mày rồi buông tay ra, "Đừng nói nhảm, ta cảnh cáo ngươi, đừng có lần thứ hai, nếu khả năng tự chủ của ngươi chỉ có bấy nhiêu…."

"Đều là tại ngươi." Phun ra một ngụm máu xuống đất, Lê Khải Liệt lau đi vết máu trên khóe miệng, bờ môi của Vu Duy Thiển cũng có vết thương, là bị hắn cắn, máu tươi đầm đìa, hắn đưa tay lướt lên, vết máu bám vào đầu ngón tay của hắn, động tác rất nhẹ nhàng, tựa như đang vuốt một cánh hoa.

Hắn lại đưa ngón tay đến bên môi của mình, liếm lên giọt máu ở trên tay, động tác vô cùng tự nhiên, toát lên sức quyến rũ đầy nam tính, dung hợp thành một cảm giác vừa dã tính vừa ngang tàng bạo ngược. Tầm mắt của Vu Duy Thiển không thể không bị hắn hấp dẫn. Lê Khải Liệt cũng phát hiện điểm này, đón nhận ánh mắt của Vu Duy Thiển, hắn nhìn sâu vào mắt đối phương, "Đều là tại ngươi nên ta mới mất tự chủ như vậy, nếu không ở bên cạnh ngươi thì ta sẽ kiềm chế được, mấy năm nay gia tộc Claudy vẫn liên tục gây phiền toái cho ta."

"Kiềm chế?" Vu Duy Thiển nhìn Lê Khải Liệt một cách đùa cợt, "Đúng vậy, ngươi sẽ kiềm chế trước, sau đó tìm vài người để phát tiết, nếu hiện tại ở đây không phải là ta thì ắt hẳn ngươi sẽ cùng lên giường với một người phụ nữ nào đó tự nguyện hiến dâng thân thể cho mình."

Lê Khải Liệt trong phút chốc trở nên chật vật, điểm này Vu Duy Thiển không nói sai, hắn quả thật thường xuyên làm như vậy, giọng nói khàn khàn để lộ ra một chút ý tứ thỏa hiệp, "Hắc, đừng vạch trần ta, đó là trước kia, nhưng hiện tại bất đồng."

"Hiện tại quả thật bất đồng, ta không phải nữ nhân, nếu ngươi muốn tìm phụ nữ thì sớm cút ngay cho ta." Hai tay đút vào trong túi áo, Vu Duy Thiển dùng ánh mắt bất bẻ để quan sát Lê Khải Liệt, hắn đã chấp nhận việc bản thân mình bị Lê Khải Liệt cuốn hút nhưng hắn không phải là người dễ dàng để người khác đụng chạm.

"Ngươi giống như đang tuyên bố sở hữu độc quyền." Tâm tình của Lê Khải Liệt hoàn toàn khôi phục, vì lời nói của Vu Duy Thiển mà hắn cười rộ lên, lập tức kéo Vu Duy Thiển đến trước mặt, "Ta nói thật, nếu không phải ngươi thì ta sẽ kiềm chế. Ít nhất là ta không cố ý muốn chọc giận ngươi."

Xoa lên mấy chỗ bị đau trên người, hắn cười khổ, "Đây là ta tự chuốc lấy."

"Chọc giận ta thì có ích lợi gì?" Bất cứ lúc nào Lê Khải Liệt cũng có thể làm cho hắn kinh ngạc, tỷ như chuyện mới vừa rồi.

"Vẫn chưa hiểu? Ngươi có thể khống chế ý chí của ta, sẽ đối chọi gay gắt với ta, làm cho ta không quá mức hấp tấp thiếu suy nghĩ, ngươi là người duy nhất được ta thừa nhận, là người làm cho ta cảm thấy đặc biệt, ta không có hứng thú đối với đồng tính nhưng ta lại muốn chạm vào ngươi, điều này chứng minh cái gì? Chỉ có thể nói rằng ngươi rất đặc biệt, Duy." Mặc kệ mái tóc hỗn độn trước trán, che khuất một nửa con mắt, ngón tay của Lê Khải Liệt nhẹ nhàng vuốt lên gò má của Vu Duy Thiển, sau đó dựa vào vách tường, "Bất quá ngay từ đầu ngươi quả thật làm cho người ta cảm thấy đáng ghét."

Người trước mắt quả thật là một cá thể mâu thuẫn, mới đầu bộ dáng kiêu ngạo xa cách làm cho hắn phản cảm, nhưng khí chất lạnh lùng thần bí lại làm cho người ta mê muội, đối với người khác thì hờ hững lãnh đạm, nhưng lại hoàn toàn tương phản với sự dịu dàng tinh tế đối với Vivian.

Thế giới của Vu Duy Thiển tựa hồ bị phân thành hai bên, người bên ngoài và người bên cạnh hắn, làm cho Lê Khải Liệt nhịn không được mà lại muốn tiếp tục trêu chọc khiêu khích, phá vỡ bức tường ngăn cách giữa bọn họ, có ý đồ vượt từ bên này sang bên kia. Cho dù lời nói có vô tình, thái độ có lạnh lùng như thế nào đi chăng nữa, thì từ khi tranh chấp cho đến bây giờ, quả thật Vu Duy Thiển đã thay đổi vài điểm, ít nhất là về thái độ thì Lê Khải Liệt có thể cảm nhận được một chút dịu dàng từ hắn.

Che giấu bên dưới biểu tình lãnh khốc sắc bén chính là sự dịu dàng ấm áp.

"Như nhau, ta cũng hiểu được ngươi là loại người tự cao tự đại lại thích tùy hứng xằng bậy." Vu Duy Thiển vạch ra áo khoác trên người Lê Khải Liệt, quả nhiên vết thương trên vai lại chảy máu.

"Ta không phủ nhận." Lê Khải Liệt nhún vai, "Ta quả thật chán ghét bị trói buộc, ghét bị người ra lệnh phải làm như thế nào, bất quá ngươi có lẽ là ngoại lệ, nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, ngươi ra tay quá nặng, với lại lần sau đừng nhằm vào mặt mà đấm." Trải qua một hồi phát tiết mới vừa rồi, hắn đã khôi phục lại bình thường, vuốt lên mái tóc dài đến bờ vai của mình, hắn chẳng hề bận tâm đến vết thương trên vai và trên mặt. (miếng cơm manh áo là ở cái mặt đó em)

"Tốt hơn chút nào hay không?" Vu Duy Thiển vỗ lên bả vai không bị thương của Lê Khải Liệt. Ý tứ của hắn không phải hỏi về vết thương, hai người bọn họ đều hiểu rõ điểm này.

"Có ngươi ở bên cạnh, tốt hơn rất nhiều." Không mang theo hàm ý trêu đùa, hắn thuận thế dựa vào trên người của Vu Duy Thiển, "Tuy rằng đôi khi ngươi nói chuyện hơi cay độc một chút, lại hung hăng, bất quá ngươi có thể làm cho ta thả lỏng, tìm được người có thế lực cân bằng với mình cũng không dễ dàng, những người ở bên cạnh ngươi một thời gian sẽ bị ngươi mê muội, ngươi có biết hay không? Duy, ngươi thật nguy hiểm."

"Như thế nào, tính nói lời ngon tiếng ngọt để dụ dỗ ta, hay là muốn châm chọc ta? Nếu cảm thấy nguy hiểm thì có thể tránh xa ra một chút." Vu Duy Thiển không để bụng đối với lời nói của Lê Khải Liệt. Muốn phát

tiết là chuyện của Lê Khải Liệt, vì cái gì lại muốn hắn phải thừa nhận?

Không thể khống chế được sự thô bạo lỗ mãng của mình, Lê Khải Liệt không giống như hình tượng mà người ngoài nhìn thấy, không phải là siêu sao xuất hiện trên màn ảnh có sở trường kích động lòng người, cuồng dã ngang ngược, mà lúc này lại chân thật hơn, có nhược điểm cũng có cảm xúc.

Ngón tay của Vu Duy Thiển xuyên qua mái tóc hơi gợn sóng của Lê Khải Liệt, nhẹ nhàng chạm vào, giống như nhận được tín hiệu, cánh tay của Lê Khải Liệt nhanh chóng vòng quanh người hắn, Vu Duy Thiển nhớ đến hiện tại đang ở nơi nào, còn có mấy tên bợm nhậu cùng vài kẻ lang thang ở ngoài đầu phố, "Đứng lên, đây không phải đang đóng phim, cho dù là thế thì hoàn cảnh ở nơi này cũng không ổn."

"Ta làm sao có thể bỏ đi." Lê Khải Liệt lười biếng mà đứng thẳng lưng, ngẩng đầu lên, "Ngươi xem trên trời có trăng còn có sao, làm gì mà lại không ổn? Ngươi thật sự là không biết lãng mạn."

"Ta nhắc nhở ngươi, cảnh sát còn đang tiến hành điều tra, nếu bọn họ đi ra từ cửa sau mà nhìn thấy ngươi thì chuyện phiền toái còn lại do chính ngươi tự giải quyết." Bị cưỡng hôn, bị cắn rách môi, còn bị xem là trò đùa miễn phí, tâm tình của Vu Duy Thiển không thể tính là thoải mái, hắn đẩy Lê Khải Liệt sang một bên rồi xoay người hướng ra ngoài ngõ hẻm.

Đi vài bước, không nghe thấy tiếng chân ở phía sau, chỉ nghe thấy một giọng nói đầy hoa lệ có thể dùng để biểu diễn ca kịch đang truyền đến từ sau lưng, "Món nợ này ta sẽ ghi vào sổ, ngươi cũng nhớ kỹ giúp ta, Claudy–"

Bởi vì địa điểm và hoàn cảnh hiện tại mà làm cho ngữ điệu có vẻ âm u, khiến người ta càng thêm nghi hoặc, rốt cục là chuyện gì khiến cho một người thù hận người thân mang cùng huyết thống với mình như thế, Vu Duy Thiển xoay người, "Đến tột cùng Lydia và ngươi có quan hệ gì? Gia tộc Claudy muốn dùng nàng để uy hiếp ngươi, ngươi có nhiều tình nhân trong các vụ bê bối tình cảm như vậy, nhưng bọn họ chỉ lựa chọn nàng."

Lê Khải Liệt chậm rãi đến gần, đôi mắt bị mái tóc che khuất tựa hồ ẩn chứa một chút ý cười, "Ta và nàng đến tột cùng có quan hệ gì, chẳng lẽ ngươi không phải rất để ý hay sao?"

Vu Duy Thiển vươn tay, tựa hồ có một chút do dự, nhưng rốt cục cũng chỉ chạm vào mặt của Lê Khải Liệt, vén mái tóc ở trên trán sang một bên, "Nàng đã gặp ta, không có một người con gái nào lại thân mật với nhân vật trong vụ bê bối tình cảm của người mình yêu như vậy, cho dù nàng có rộng lượng như thế nào thì sự ghen tuông vẫn không thể che giấu được." Nhưng hắn chỉ cảm thấy thái độ của Lydia là hiếu kỳ, không hề có một chút ác ý hay giả vờ thân mật.

"Vậy đáp án của ngươi chính là để ý?" Không miễn cưỡng Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt đưa ra một đáp án xác định, nắm lấy tay của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt xảo quyệt lựa chọn cho hắn một câu trả lời. Khi Vu Duy Thiển trở nên trầm mặc rồi đưa đến một ánh mắt nghiêm khắc nhưng không tức giận, thì Lê Khải Liệt lại bắt đầu nhẹ nhàng cười một cách ám muội.

"Ngươi cứ từ từ mà cười, ta đi trước." Rút tay về, đẩy Lê Khải Liệt ra một cách vô tình, Vu Duy Thiển vẫn chưa quên hiện tại là lúc nào, bên ngoài khắp nơi đều có cảnh sát, không bao lâu nữa thì truyền thông sẽ nhanh chóng đến đây, hắn không muốn bị cuốn vào quá nhiều rắc rối, hiện tại bấy nhiêu đây đã đủ làm cho hắn cảm thấy phiền phức.

"Nàng là em gái của ta" Đột nhiên truyền đến một câu trả lời như vậy, Lê Khải Liệt đuổi theo hắn, hai người một trước một sau đi xuyên qua ngõ hẻm âm u, lời nói của hắn lúc này không còn mang theo ý cười, "Nhưng nàng không phải người của gia tộc Claudy."

Công chúa của vương quốc Hashim quả thật không thể có quan hệ với người của gia tộc Claudy, nàng có huyết thống Trung Đông. Vu Duy Thiển tiếp tục bước đi, chậm rãi kéo cao cổ áo gió.

Gió nổi lên, ban đêm có một chút se lạnh, Lê Khải Liệt không tiếp tục lên tiếng. Vì sao công chúa Hashim lại là em gái của Lê Khải Liệt nhưng hắn không nói rõ, tựa hồ là muốn gây chú ý cho Vu Duy Thiển, muốn đối phương phải vắt óc suy nghĩ về thân phận của hắn, nhưng cũng có thể chỉ đơn giản là không muốn tiếp tục đi sâu vào vấn đề này, hơn nữa hiện tại không phải thời điểm tốt để nói tỉ mỉ về chuyện này.

Cho nên Vu Duy Thiển không hỏi tiếp, hắn đã mất đi tính hiếu kỳ đối với rất nhiều chuyện, ít nhất hiện tại hắn sẽ không truy vấn.

Màn đêm buông xuống, hắn hướng ra phía sau nhìn thoáng qua một chút, cửa sau của quán bar tựa hồ không có cảnh sát đi ra, không biết đã phát hiện được điều gì ở bên trong."

"Đợi đã, ngươi có ngửi được mùi gì hay không?" Lê Khải Liệt đột nhiên dừng bước, Vu Duy Thiển cũng dừng lại, lúc này ngửi được một mùi rất đặc trưng đang trôi nổi trong không khí.

Hắn nhìn khắp xung quanh, bọn họ đang ở trong một ngõ hẻm tối tăm, mặt đường ẩm ướt phản xạ ánh đèn đường ở đầu phố, khi bọn họ đi ra ngõ hẻm này thì không thấy một ai khác, đầu phố lân cận có vài tên bợm nhậu với bộ dáng lôi thôi đang ngồi lê lết trên đường, nửa ngủ nửa tỉnh mà quơ quào vỏ chai rượu, trong miệng lầm bầm lầu bầu những lời vô nghĩa.

Nhưng Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đều có thể xác định mùi mà bọn họ ngửi được không phải là mùi hôi của rượu, có thể là vì thời tiết không quá nóng nên mùi thối không nặng, nếu không phải có trận gió kia thì có lẽ bọn họ sẽ không ngửi được.

"Có nhớ mới vừa rồi có kẻ lục lọi ở nơi này hay không?" Ánh mắt của hắn dừng lên thùng rác đã bị những kẻ lang thang lục lọi.

"Muốn nhìn thử hay không?" Lê Khải Liệt đá một cú lên thùng rác, "Ngay ở nơi cách cửa sau quán bar của ngươi không xa, ngươi đừng nói là ngươi không thèm để ý."

Đá văng thùng rác, bên cạnh những túi rác tạp nhạp và vỏ chai này nọ, bọn họ nhìn thấy một cái túi ni lông màu đen phản chiếu ánh sáng loang loáng lạnh lẽo dưới ban đêm. Tựa hồ bên trong có chứa cái gì đó, Lê Khải Liệt chỉ mới động vào một chút mà mùi thối đã trở nên nồng nặc.

Một cái túi ni lông ở trong thùng rác đang lan tỏa mùi thối và mùi máu tanh nồng nặc từ những khe hở.

P/S: nhiều cảm xúc ghê. Ngọt, chua, cay, đắng. Với lại….con sam nó tuyên bố rồi đó:>, từ nay về sau nó chỉ còn mình bé Duy =)) =)).

37. Chương 37: Huyết Án Trong Ngõ Tối

"Ta có thể gần như khẳng định bên trong là một cái xác, muốn đánh cuộc hay không?" Lê Khải Liệt khoanh tay đứng bên cạnh Vu Duy Thiển mà nhướng mắt, có vẻ phi thường trấn tĩnh.

Vu Duy Thiển không nhìn hắn, tầm mắt chuyển đến chiếc túi ni lông màu đen, "Ta không thích bất luận kẻ nào lấy xác chết ra làm trò đùa."

Sắc mặt của hắn nghiêm túc, khi nói ra những lời này biểu hiện rất rõ sự khó chịu, mặc dù hai tay đút vào túi áo, tư thế đứng thẳng cũng không cương cứng, nhưng Lê Khải Liệt vẫn có thể cảm nhận được tâm tư lúc này của Vu Duy Thiển lộ ra một chút trầm trọng.

"Đừng khẩn trương như vậy." Lê Khải Liệt có ý đồ giảm bớt sự căng thẳng trong bầu không khí hiện tại, hắn vỗ lên lưng của Vu Duy Thiển, "Ngay lúc này ngoại trừ nói giỡn thì còn có thể làm được cái gì? Nếu bên trong là một cái xác thì đến lúc đó chúng ta muốn cười cũng không kịp, vì sao không thể thả lỏng một chút trước khi vẫn chưa xác định? Duy, ngươi thật nghiêm túc."

"Thật có lỗi, ta không biết tận hưởng lạc thú trước mắt như ngươi." Vu Duy Thiển thờ ơ đối với lời nói của Lê Khải Liệt, hắn thối lui hai bước, ra hiệu cho Lê Khải Liệt, "Mở nó ra, nhìn xem bên trong có cái gì." (nữ vương thụ o_o)

Là một siêu sao, Lê Khải Liệt làm sao lại đi làm ra chuyện như vậy, lục lọi trong một đống rác rưởi ở phía sau ngõ hẻm? Nếu là trước kia khi vẫn chưa quen biết Vu Duy Thiển thì thái độ của hắn tuyệt đối sẽ không phối hợp giống như bây giờ.

Mà hiện tại, đồng tử che giấu sự hung ác và nham hiểu đang chuyển động một chút, ánh mắt của hắn trở nên thâm trầm, nhìn chằm chằm vào túi ni lông ở trước mặt, hắn bước lên phía trước rồi mở ra một góc túi ni lông.

Những tiếng sột soạt vang lên, một góc ẩm ướt của túi ni lông được mở ra, lồ lộ một hình hài nặng nề, giống như bị xé nát, mùi hôi thối của máu tanh hỗn hợp với mùi đặc trưng của rác rưởi lập tức lan tràn, mấy tên lang thang trước kia bỏ chạy nhanh như vậy xem ra cũng không phải bởi vì hai người bọn họ tiếp cận.

"Bây giờ có muốn chạy cũng không được." Từ trên xác chết ở trong đống rác, Vu Duy Thiển đảo mắt một vòng khắp ngõ hẻm, lại nhìn thấy từ đằng xa có người đang đi đến, là Richard.

Cảnh sát rốt cục điều tra xong các dấu vết ở hiện trường, lúc này bọn họ lưu ý đến cửa sau ở bên ngoài, trong khi hắn và Lê Khải Liệt vẫn đứng ở đây, đối mặt với một xác chết đã chết nhiều ngày ở trong đống rác, cổ họng bị xé rách, lỗ thủng cực lớn lộ ra bộ phận thối nát ở bên trong cơ thể người, đôi mắt trừng lớn giống như bị một lớp bụi che phủ, trở thành hai luồng xám trắng.

Người chết là một người phụ nữ, mái tóc sậm màu rối bù cùng một ít chất bẩn bám vào với nhau, biểu tình hoảng sợ không nói nên lời, đôi mắt xám trắng nhìn chằm chằm vào hư không.

"Hey, là ai đó?" Richard từ đằng xa đi đến, sau khi thấy rõ là ai thì hắn liền lộ ra biểu tình vui sướng, "Wirth!"

Hắn lập tức lên tiếng chào hỏi, "Quán bar đóng cửa mấy ngày, ta vẫn luôn lo lắng cho ngươi." Lúc đầu hắn không phát hiện bên cạnh còn có một người nam nhân, bất quá ngay sau đó hắn phát hiện Lê Khải Liệt đang đứng bên cạnh Vu Duy Thiển, lập tức sắc mặt của hai người đều ngưng trọng.

"Đây là cái gì?" Richard là cảnh sát, hắn nhanh chóng phát hiện có điểm khác thường, tiếp theo hắn liền nhìn thấy một "cục rác" cực lớn, là một nữ nhân bị bỏ vào túi ni lông đặt bên cạnh đống rác.

"Ngươi thấy đó, đây là một cái xác." Lê Khải Liệt trả lời không thể nói rõ là trả lời, trên thực tế hắn không muốn trả lời câu hỏi của Richard.

Richard cũng phát hiện Lê Khải Liệt không có thiện cảm đối với hắn, hắn lặng lẽ quan sát hai người đang đứng bên cạnh nhau, hơi lộ ra vẻ nghi ngờ, nhưng đang bận việc công, hắn phải đi xem xét xác chết kia, không có kinh ngạc nhưng lại rất tức giận, "Đây là trường hợp thứ tư!"

Hắn xắn lên tay áo màu lá cọ, nắm lấy mái tóc xoăn màu vàng của mình, dáng người cường tráng rất xứng với khuôn mặt hơi thoáng lộ ra vẻ ngại ngùng, hiện tại khuôn mặt này đang đỏ bừng, hết sức không cam lòng khi địa hạt do hắn quản lý lại một lần nữa xảy ra án mạng, hắn siết chặt nắm đấm, chống lại ánh mắt nghi vấn của Vu Duy Thiển.

"Đây là vụ án mạng thứ tư xảy ra gần đây nhất, thật sự bị đám phóng viên chết tiệt nói trúng, đây là án mạng liên hoàn, trong địa hạt do ta quản lý lại có một kẻ giết người liên hoàn!" Một đấm nện vào tường, sắt mặt của Richard trở nên vặn vẹo, thoạt nhìn đã không còn tâm tư đi lo lắng vì sao Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển lại xuất hiện tại nơi này.

Xác chết mất máu quá nhiều, lộ ra làn da trắng bệch, toàn thân như bị rút sạch máu, khô queo thối nát, vết thương ở trên cổ là vết thương trí mạng, nguyên nhân cái chết là do mất máu, không cần phải giám định pháp y thì Richard cũng có thể lập tức nhận ra.

"Ngươi muốn hỏi cái gì?" Vu Duy Thiển nhìn ra ngoài, giao lộ đã bị cách ly, nhờ vụ bắn phá lúc trước mà bây giờ đám phóng viên đã sớm chờ đợi ở những nơi lân cận.

"Ta đưa cho hắn số điện thoại, có việc gì thì có thể gọi, chúng ta đi thôi." Lê Khải Liệt kéo tay Vu Duy Thiển chuẩn bị rời đi, Richard vội vàng ngăn cản "Đợi đã!"

Cấp dưới của hắn đang bảo vệ hiện trường, tiếp theo còn có giám định viên pháp y sẽ đến đây, đương nhiên muốn thẩm vấn người đã phát hiện xác chết, mặc dù cũng không phải nóng lòng nhất thời nhưng Richard

tựa hồ không muốn thẩm vấn vào một lần khác, hắn ngăn cản bọn họ, ba người lại quay về quán bar.

"Hy vọng trong khoảng thời gian này ngươi không gặp phải chuyện gì phiền toái." Khi bắt đầu thẩm vấn, Richard nhìn lướt qua Lê Khải Liệt, những lời này có chứa ý tứ khác, bất luận kẻ nào cũng nhìn ra hắn quan tâm đến Vu Duy Thiển, hắn cũng chưa bao giờ che giấu.

"Ta rất ổn." Thái độ của Vu Duy Thiển đối với Richard không thể nói rõ là lãnh đạm nhưng cũng không thân thiện, "Ngươi có vấn đề gì thì hỏi ngay đi, chúng ta không có thời gian."

Nghe thấy hắn nói chúng ta, biểu tình của Richard trở nên cứng đờ, Lê Khải Liệt thuận thế vòng tay qua vai Vu Duy Thiển, tiếp theo lại bị một bàn tay gạt xuống không hề nể tình, "Ngươi không thể đứng thẳng để nói chuyện đàng hoàng được hay sao?"

Bạn đang ?

Vu Duy Thiển không muốn để Richard hy vọng viễn vông, nhưng cũng không muốn làm cho người nào đó nhân cơ hội này mà được đằng chân lân đằng đầu. Lê Khải Liệt buông tay, không còn tiếp tục làm ra hành động thân mật, hắn đi đến mặt sau của quầy bar để tìm một gói thuốc lá, lại tùy tiện tìm một chỗ để ngồi xuống, "Xác chết là do chúng ta phát hiện, khi xảy ra vụ bắn phá thì chúng ta ở ngay phụ cận, còn cái gì khác muốn biết thì ngươi cứ hỏi đi."

Những người khác đều đã lui ra ngoài, các phóng viên bị ngăn cản tiến vào hiện trường, xung quanh ồn ào lại làm cho nơi này thật im lặng, ngữ thanh của Lê Khải Liệt vang vọng trong không gian, hắn ngồi ở một góc, khuôn mặt mơ hồ bị làn khói trắng bao phủ, Richard kỳ thật có vô số vấn đề muốn hỏi nhưng bất quá đều là về Vu Duy Thiển, hắn rất muốn biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, vì sao Vu Duy Thiển lại đột nhiên biến mất, rồi bây giờ lại cùng Lê Khải Liệt xuất hiện.

Lấy ra một bản ghi chép từ trong túi, Richard bấm bút, cúi đầu nhìn quyển sổ trên tay, "Các ngươi….khi các ngươi cùng nhau phát hiện xác chết, cụ thể là mấy giờ? Vì sao lại đến nơi này, vụ bắn phá vừa rồi có liên quan đến các ngươi hay không?"

"Ngươi như vậy đúng là không có biện pháp khiến hắn động lòng." Xuyên qua làn khói trắng, tiếng cười của Lê Khải Liệt rõ ràng mang theo vài phần trêu chọc. Richard lập tức ngẩng đầu lên, tựa hồ bị nói trúng mà có vẻ chật vật, ánh mắt nhất thời trở nên hung hăng, "Ngài Leo, ta đang thi hành công vụ."

"Ta rất phối hợp, không phải hay sao?" Đứng dậy, Lê Khải Liệt đi đến bên cạnh Vu Duy Thiển đang đứng ở quầy bar, hắn chống tay lên quầy bar, cánh tay mở ra đem người bên cạnh tiến vào trong lòng của mình, trên mặt tuy rằng mang theo ý cười nhưng làm cho người ta phát hiện không ra vài phần khoái trá trong đó.

Cây bút trong tay Richard hơi hơi run rẩy, hắn cũng đã xem tin tức, rốt cục không thể nhịn được mà liền hỏi ra nghi vấn trong lòng, "Wirth! Chẳng lẽ ngươi và hắn thật sự….."

"Quan hệ của ta và hắn không liên quan đến vụ án lần này." Vu Duy Thiển cắt ngang vấn đề của Richard, nhìn xung quanh một vòng, nếu muốn mở cửa kinh doanh thì thật sự phải trang hoàng một chút.

Richard thở dài, ngọn đèn từ trên trần nhà tỏa ra ánh sáng êm dịu, chiếu sáng toàn bộ quán bar, vết thương trên môi của Vu Duy Thiển không thể che giấu dưới ánh sáng như vậy, bờ môi sưng đỏ, có dấu vết bị cắn, chính bản thân hắn tựa hồ không phát hiện, Richard lại nhìn sang bên kia, Lê Khải Liệt cũng giống như hắn.

"Được rồi, ta muốn biết tiến trình của sự việc, các ngươi có nhận thức được người chết hay không?" Trầm mặc trong chốc lát, câu hỏi của Richard phá vỡ bầu không khí quái dị, hắn nhượng bộ là vì vụ án lần này không phải nhỏ, "Không thể tiếp tục giấu diếm được nữa, giới truyền thông sẽ truy đuổi vụ này, hy vọng các ngươi có thể cung cấp manh mối hữu ích."

Đánh tiếc, bọn họ đều không biết người phụ nữ kia là ai, không người nào có thể đưa ra đáp án, chuyện này đương nhiên không phải Vivian làm, như vậy ai đã cắt cổ họng người chết, rút đi nhiều máu như vậy, chuyện này chỉ có thể giao cho cảnh sát điều tra, đây là vụ án có quy mô lớn, có thể tưởng tượng được gánh nặng trên vai của Richard là như thế nào.

Lại hỏi thêm vài vấn đề, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt lần lượt khai báo, làm giảm đi không ít nội tình của vụ án, Lydia thiếu chút nữa bị bắt cóc, đây có thể phân loại là một vụ án bắt cóc bình thường, dù sao nàng cũng là công chúa, không ít người có mưu đồ bắc cóc tống tiền, Richard nhanh chóng chấp nhận loại suy đoán này, tiếp theo là vụ án mạng.

"Dù sao cũng giấu không được, để ta nói trước, án mạng lần này rất kỳ lạ, người chết đều là nữ giới, đều bị rút đi một lượng máu lớn, cơ hồ là toàn bộ máu trên cơ thể, ngoại trừ như vậy thì các nàng không có quan hệ với nhau, cũng không bị tổn thương ở những chỗ khác, thoạt nhìn là đột nhiên bị sát hại." Richard rầu rĩ bước đi thong thả trước mặt bọn họ, lại nhìn sang Vu Duy Thiển, "Không ngờ lần này người phát hiện lại chính là ngươi, hơn nữa xác chết lại xuất hiện gần quán bar của ngươi, lúc trước ngươi có phát hiện điều gì đặc biệt hay không? Bất cứ điều gì dị thường cũng được."

Vu Duy Thiển nhớ đến mấy chữ bằng máu, Lê Khải Liệt cũng giống hắn, rốt cục bọn họ đem chuyện này nói cho Richard, biết được manh mối mới, Richard có vẻ rất cao hứng nhưng biết địa điểm là ở nhà của Vu Duy Thiển thì biểu tình lại trở nên kỳ quái, có một chút lo lắng, có một chút tức giận.

Trước khi rời đi, vài người bước ra cửa, phóng viên bên ngoài chen chúc mà vào, mặc dù Lê Khải Liệt đã thay đổi quần áo nhưng hắn vẫn bị nhận ra. Trong hỗn loạn, Richard cùng các cảnh sát khác bảo vệ trật tự, đèn flash của máy camera không ngừng lóe lên, Lê Khải Liệt bị đám người vây quanh, cánh tay bỗng nhiên bị giữ chặt.

"Ngài Leo, theo ta biết ngài không có hứng thú đối với nam nhân." Richard giúp Lê Khải Liệt ngăn cản đám phóng viên, chăm chú chờ đợi hắn đáp lại, Lê Khải Liệt chỉ nhún vai, "Đúng vậy, ta đương nhiên chỉ yêu nữ nhân."

"Như vậy…." Cặp mắt của Richard trở nên sáng ngời, nhưng bỗng nhiên Lê Khải Liệt lại dùng đôi mắt thâm trầm nhìn Vu Duy Thiển đang đi ở phía trước, "Nhưng nếu có người đặc biệt thì thế nào?"

Đối với câu trả lời không khác gì khiêu khích của Lê Khải Liệt, Richard lập tức bị chọc giận, "Wirth không phải đồng tính, ngươi đừng hòng chiếm giữ hắn!"

"Chiếm giữ hắn? Hóa ra ngươi cũng có suy nghĩ này?" Lê Khải Liệt nhìn chăm chú người nam nhân đang đi phía trước, Vu Duy Thiển không hề quay đầu lại, tựa hồ tuyệt tình đến mức hoàn toàn quên lãng sự tồn tại của hắn, tuy rằng hắn đã nghe Vu Duy Thiển chính miệng thừa nhận một việc, nhưng hiện tại hắn lại không hề cảm thấy nắm chắc.

"Hắn sẽ không yêu ngươi, ngươi đừng nghĩ rằng mình đặc biệt, ngươi căn bản không hiểu hắn." Richard cũng nhìn về bóng dáng kia giống Lê Khải Liệt, "Hắn chưa từng nói với người khác về quá khứ của mình, ngươi thậm chí cũng không thể có được đáp án từ hắn, cho dù ngươi có thử thì kết quả cũng vẫn giống nhau."

Lê Khải Liệt giận tái mặt, Richard nói đúng, mặc dù đến bây giờ quan hệ giữa hắn và Vu Duy Thiển không phải bình thường, nhưng cho đến nay ngoại trừ sự bất tử kỳ dị mà Vu Duy Thiển có được thì hắn hoàn toàn không biết một thứ gì khác từ Vu Duy Thiển.

38. Chương 38: Truyền Thuyết

Một khi sinh ra suy nghĩ nào đó trong đầu, bất cứ việc nhỏ nhặt nào cũng đều trở thành bằng chứng để hoài nghi, từ khi nghe những gì Richard nói, Lê Khải Liệt có ý đồ tìm mọi cách tiếp cận để hiểu biết người nam nhân này, nhưng ngoại trừ những thông tin mà gia tộc Claudy nắm được thì hắn vẫn không biết Vu Duy Thiển rốt cục là người như thế nào.

Ba ngày sau, thành phố San Bruno.

"Ở nơi này có quen hay không?" Kéo rèm che lên, Lê Khải Liệt ngồi xuống ghế sô pha, "Nơi này vốn để thu xếp cho Lydia ở, không ngờ lại trở thành nơi tị nạn của chúng ta."

Trong lời nói của Lê Khải Liệt có một chút ý tứ châm chọc, nhưng thái độ bất cần vẫn giống như lúc trước, cục diện hỗn loạn sắp xảy ra tựa hồ không hề ảnh hưởng đến hắn, sự nóng nảy và mất tự chủ ở ngõ hẻm sau quán bar dường như chưa bao giờ phát sinh, hiện tại hắn mặc một chiếc áo sọc nhuyễn màu tím xám, ngồi trên chiếc ghế sô pha màu trắng tuyền, cầm một ly rượu, bộ dáng cực kỳ thả lỏng.

Bức tường phía sau có màu xanh đậm, hoa văn lập thể màu vàng nhạt, căn nhà này tuy rằng chuẩn bị cho Lydia nhưng vẫn có thể nhận ra phong cách riêng của Lê Khải Liệt, mỗi một vật bài trí đều rất tinh xảo, mặc dù xa hoa nhưng không có vẻ khoa trương, hài hòa mà đồng thời lại cất giấu một hơi thở mãnh liệt, để lộ ra tính cách của chủ nhà.

"Cũng không tệ lắm." Vu Duy Thiển ngồi ở trên ghế sô pha phía đối diện, trong tay đang lật xem một tờ tạp chí, nghe thấy câu hỏi của Lê Khải Liệt, ánh mắt nâng lên khỏi những dòng chữ, hắn nhìn Lê Khải Liệt xuyên qua tròng kính, lại một lần nữa cúi mắt xuống tờ tạp chí.

Nơi này cách phía Nam San Francisco ước chừng mười dặm, gần đây có một sân bay quốc tế, muốn rời khỏi có thể nói là cực kỳ thuận tiện, lúc trước Lê Khải Liệt chọn nơi đây để ở có lẽ chính là vì nguyên nhân này.

Vu Duy Thiển trả lời ngắn gọn dễ hiểu, không nhiều lời cũng biểu lộ thái độ không muốn nói chuyện, về phần lý do, chiếu theo suy đoán của Lê Khải Liệt, có lẽ là vì chuyện lần trước ở quán bar.

Có thể tưởng tượng được các phóng viên vốn nghĩ rằng Lê Khải Liệt đang ở Manhattan để tiếp nhận trị liệu, nhưng bây giờ lại xuất hiện tại hiện trường xảy ra án mạng, thậm chí trở thành nhân chứng phát hiện đầu tiên, chuyện này phi thường chấn động, khiến bao nhiêu người phải kinh ngạc.

Trước tiên không nói đến người đại diện Owen đã từng nói với giới truyền thông rằng hắn bị thương và đang nằm viện, hiện tại hắn thoạt nhìn lại bình yên vô sự, chỉ cần đem tên của hắn đặt cùng án mạng liên hoàn thì đúng là một cái tít giật gân.

Ngày hôm sau, tất cả tờ báo và tạp chí đều đăng tin này lên trang nhất, đêm đó sự xuất hiện của hắn cũng đã gây nên sóng to gió lớn, huống chi bên cạnh hắn còn có Vu Duy Thiển, lúc trước giới truyền thông đã vạch trần một lần, người bạn có thân phận bí ẩn.

Ngay trong thời điểm khắp nơi đang nghi ngờ, gây nên hỗn loạn, thì Lê Khải Liệt lại dẫn Vu Duy Thiển đến đây, hắn mua căn nhà này dưới danh nghĩa của người khác để tránh né đám phóng viên và rắc rối.

Bọn họ ở đây chờ Lydia, cùng lúc đó, Lê Khải Liệt rốt cục dùng điện thoại tại căn nhà này để liên hệ với công ty, điện thoại chuyển cho Owen, dựa theo lời nói của Owen ở trong điện thoại cũng có thể tưởng tượng ra hắn ở bên kia đầu dây đang hiển lộ biểu tình như thế nào, tiếng rống to gào thét vang lên, cho dù cách một khoảng khá xa nhưng Vu Duy Thiển vẫn có thể nghe rõ ràng.

"Liệt! Lần này ngươi hại chết ta rồi! Ngươi sẽ hại chết mọi người! Nếu ngươi muốn giết ta thì ngươi cứ làm một phát dứt khoát đi! Công ty sắp bị ngươi dìm chết rồi ngươi có biết hay không! Nếu ngươi không chịu trở về giải quyết vấn đề thì tất cả mọi người sẽ chết cho ngươi xem!"

"Kim McKay thế nào rồi?" So với Owen đang vắt chân lên cổ thì ngữ khí của Lê Khải Liệt lại tựa như không hề liên quan đến chuyện này, nghe hắn hỏi tùy tiện, Owen lập tức hét to, "Ngươi còn dám hỏi đạo diễn Kim McKay? Hắn đưa cho ngươi tối hậu thư, nếu trong vòng hai ngày ngươi không xuất hiện thì hắn sẽ mở cuộc họp báo, tuyên bố từ nay về sau sẽ không bao giờ cùng công ty chúng ta hợp tác! Vì thế chúng ta còn phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng cho hắn!"

"Vậy mà hắn vẫn đồng ý chờ hai ngày." Lê Khải Liệt vừa cầm ống nghe vừa dựa vào sô pha mà nói lên những lời này, hắn nhướng mi, Kim MacKay nổi danh hà khắc trong làng giải trí, người nọ sẽ không chờ một nghệ sĩ lâu như vậy, cho dù là siêu sao đương đại thì Kim McKay cũng sẽ không nể mặt.

"Điều kiện của hắn? Đừng nói với ta là hắn đột nhiên trở nên hảo tâm, hắn còn nói thêm cái gì nữa?" Khi nói đến đây, Lê Khải Liệt dùng ánh mắt thật kỳ lạ mà nhìn Vu Duy Thiển đang ngồi ở phía bên kia, đối phương dường như không để ý đến tầm mắt quan sát của hắn, mà câu trả lời của Owen lại hoàn toàn không xác định, tựa hồ chính Owen cũng cảm thấy kỳ lạ.

"Hắn nhắc ngươi đừng quên chuyện đã đáp ứng trước kia với hắn, nhất định phải làm được, nếu làm không được thì ngươi không cần phải quay lại Manhattan, ngươi đã đáp ứng với hắn chuyện gì?" Owen không biết

Lê Khải Liệt đã đáp ứng chuyện gì với Kim McKay, nhưng bên đương sự lại vô cùng rõ ràng, yêu cầu của Kim McKay chính là muốn Vu Duy Thiển đi cùng.

"Ta biết rồi." Không để ý đến câu hỏi của Owen, hắn lập tức cúp máy.

Sau khi đến nơi này, Vu Duy Thiển cũng rất ít khi nói chuyện với Lê Khải Liệt, hắn luôn giữ thái độ ôn hòa, bọn họ ngủ ở hai phòng giành riêng cho khách, phòng ngủ chính vốn được chuẩn bị cho Lydia, thiết kế bên trong chỉ thích hợp dành cho nữ tính.

"Ngươi có ý kiến thế nào đối với án mạng lần này, Vivian bảo rằng nó có liên quan đến ngươi, ngươi có nghĩ đến cái gì hay không?" Từ khi đến nơi này, Lê Khải Liệt không tiếp xúc thân mật với Vu Duy Thiển, thậm chí hắn cố gắng tránh né, nay bọn họ một người ngồi ở ghế sô pha đặt cạnh cửa sổ, một người ngồi gần cửa cái.

"Không có, ta không có gì muốn nói." Lại lật sang một trang tạp chí, có thể cảm giác được không khí di chuyển trong căn phòng yên lặng, Vu Duy Thiển mặc một bộ âu phục màu xám đậm, cổ áo mở rộng, trên chân mang một đôi dép lê bằng da, hắn im lặng lại làm cho người ta có một loại cảm giác áp bách đang tồn tại.

"Thật sự không có?" Lê Khải Liệt xác nhận lại một lần nữa, rốt cục được đáp trả bằng một ánh mắt vô tình, Vu Duy Thiển cầm tờ tạp chí trên tay nhưng tựa hồ cũng không tập trung được bao nhiêu.

"Ngươi đang suy nghĩ cái gì? Về sau chúng ta là đối tác, ngươi không nên giấu diếm đối với người hợp tác của mình." Lê Khải Liệt uống cạn ly rượu whisky, ly rượu đặt xuống bàn vang lên một tiếng trong veo lại lạnh lẽo, hắn chăm chú quan sát Vu Duy Thiển.

"Chẳng lẽ ngươi sẽ nói cho ta biết tất cả những chuyện về ngươi?" Vu Duy Thiển ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt cảm thấy nực cười để liếc nhìn Lê Khải Liệt, thái độ lãnh đạm làm cho người ta hoài nghi một chút dịu dàng đã từng cảm nhận được có phải là thật hay không, hay căn bản chỉ là Lê Khải Liệt tự mình đơn phương.

Hai bên thái dương nổi lên gân xanh, ánh mắt của Lê Khải Liệt trở nên u ám, nhưng không tiến lên để bắt lấy người nam nhân đang ngồi trên ghế.

Từ lần đó tận mắt nhìn thấy xác chết, thái độ của Vu Duy Thiển vẫn là như vậy, tựa hồ ngay cả tính kiên nhẫn cũng đều đánh mất, cả người đắm chìm vào một loại suy nghĩ nào đó, không nói chuyện nhiều với lê Khải Liệt. Nếu là người khác thì Lê Khải Liệt đã sớm trở mặt mà mắng chửi, thậm chí sẽ động thủ, nhưng trải qua buổi tối hôm ấy, sau khi Vu Duy Thiển cứu Lydia, lại trấn an cảm xúc của hắn thì hắn không muốn phá hư mối quan hệ có thể xem là yên ổn giữa bọn họ nhanh như vậy.

Vu Duy Thiển ngồi lật tờ tạp chí, theo như lời của Wolf thì Lydia đã bình yên vô sự, hôm nay sẽ tránh né giới truyền thông để đến đây tụ họp với bọn họ, đây là một sự phiền toái, gia tộc Claudy cố tình gây sự, không thể cứ tiếp tục như vậy, Lê Khải Liệt chuẩn bị bảo Wolf đưa Lydia đem về Hashim.

Từ lúc nghe nói đến khi tận mắt nhìn thấy xác chết của vụ án mạng liên hoàn, Vu Duy Thiển kỳ thật đã suy nghĩ rất nhiều, những lời mà Vivian nói ắt hẳn không sai, người tạo ra những vụ giết chóc như vậy quả thật đang nhằm về phía hắn….

Lê Khải Liệt từ sô pha đứng dậy, trở về phòng ngủ, hắn cầm lấy điện thoại rồi bấm một dãy số.

Sau vài tiếng bíp bíp, tiếp theo người bắt máy điện thoại nghe thấy giọng nói của hắn thì lập tức kinh ngạc mà cất lên tiếng cười, "A, đây không phải Leo hay sao? Ta còn tưởng rằng ngươi đã giấu kín ngài Wirth, không ngờ ngươi lại gọi cho ta. Bode đây nguyện ý vì người cống hiến hết sức lực, ngươi chuẩn bị đem người giao cho lão gia hay sao?"

"Ngươi cũng biết điều đó không có khả năng, đừng để cho ta nói lại một lần nữa." Trong điện thoại truyền đến tiếng nói chuyện trầm thấp lại lạnh lùng, trong lòng của Bode nhảy dựng lên, hắn siết chặt điện thoại trong tay, che giấu bằng tiếng cười ha hả, "Hắc, vậy là sao, còn có chuyện làm cho Leo phải lưỡng lự? Người ở trong tay ngươi, công chúa Lydia cũng bình yên vô sự, lão gia rất là tức giận nga."

“Trong tay bọn họ có người mà ta muốn, còn trong tay của ta có người mà bọn họ muốn, điều này chẳng phải rất rõ ràng hay sao?” Khóe miệng nhếch lên, Lê Khải Liệt cười một cách quỷ dị, “Ngươi nhắn lại dùm ta, bảo bọn họ đừng tiếp tục manh động, nếu không ta sẽ làm cho bọn họ cả đời không thể chiếm được thứ mà bọn họ muốn, nếu ta đem giấu Vu Duy Thiển đến một nơi mà không ai có thể tìm thấy, bọn họ cũng biết kết quả sẽ như thế nào.”

Rèm che trong phòng đều bị kéo xuống, trong không gian âm u, Lê Khải Liệt cầm điện thoại nhìn ra ngoài cửa, người nam nhân đang ngồi trong phòng khách ắt hẳn biết được hiện tại ngoại trừ mình là người hợp tác của hắn, thì cũng chính là vụ khí và lợi thế của hắn dùng để đối phó với gia tộc Claudy, là một quân cờ cũng là một vũ khí.

Vu Duy Thiển đáp ứng hợp tác thật sự chỉ vì cam đoan Vivian không bị liên lụy hay là vì nguyên nhân nào khác? Lê Khải Liệt đột nhiên không thể xác định, từ sau khi nghe Richard nói như thế, hắn không thể xác định lý do mà Vu Duy Thiển đáp ứng yêu cầu của hắn, là vì giữa bọn họ quả thật tồn tại một loại biến hóa kỳ diệu nào đó hay là vì thứ gì khác?

“Đem giấu ngài Wirth đến một nơi mà không ai có thể tìm thấy?” Bode kinh ngạc lặp lại, “Đừng nói đùa, chúng ta đều biết hắn đặc biệt đối với ngươi, ngươi tính dùng thủ đoạn gì để nhốt hắn? Ngươi nỡ lòng hay sao?”

“Có nỡ hay không, muốn thử xem hắn đối với ta có bao nhiêu đặc biệt hay không? không bằng chúng ta đánh cược một phen?” Lê Khải Liệt khẽ nheo mắt lại, sự thâm trầm khó dò lộ ra trong ngữ khí ngả ngớn làm cho Bode phải nuốt nước miếng, hắn không thể nắm chắc đối với Lê Khải Liệt, ngay cả lão gia trong nhà cũng vậy, nếu không cũng sẽ không dùng Lydia để khống chế Lê Khải Liệt.

Theo như lời Lê Khải Liệt, người kia ở gia tộc Claudy thực chất đã không còn tác dụng, hiện tại Vu Duy Thiển lại ở trong tay hắn, trên người của Vu Duy Thiển có thứ mà gia tộc rất cần, Lê Khải Liệt xem như đã nắm được yếu điểm của gia tộc Claudy.

“Đừng nói như vậy, Leo, ta chỉ là một bác sĩ gia đình nho nhỏ, đừng chỉa mũi chuyện này về phía ta, không quan hệ đến ta, ta chỉ là người truyền lời mà thôi.” Bode hô to oan uổng, phủi sạch mọi quan hệ, đồng thời buông tha cho việc phái người đi thăm dò nơi phát ra tín hiệu điện thoại, bây giờ cho dù có tra ra được thì cũng không làm được gì, Lê Khải Liệt nhất định sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

“Ta không muốn gây khó dễ cho ngươi, ta chỉ cần ngươi nói cho ta biết một chuyện.” Ngồi xuống bên giường, Lê Khải Liệt tạm dừng trong vài giây, ánh mắt hướng về phía phòng khách, nhìn vào cánh cửa đã khép lại, “Ngươi đã từng nói ngươi nghe được truyền thuyết về Vu Duy Thiển từ nơi đó, ta muốn biết truyền thuyết đó nói về cái gì.”

Nguồn:

P/S: con sam tiếp tục tự kỷ vì bị mù thông tin về vợ :D

39. Chương 39: Bóng Tối Sau Lưng

Nơi đó chính là gia tộc Claudy, mà truyền thuyết chính là Bode nghe được từ cha ông của mình, hắn từ nhỏ đã được nuôi dưỡng tại gia tộc Claudy, tổ tiên cha ông của hắn đều là bác sĩ gia đình, hiện tại đến phiên hắn, có thể nói hắn từ lúc sinh ra đã được học tập để làm thế nào trở thành bác sĩ gia đình cho gia tộc Claudy.

Ở lần đầu tiên Bode nhìn thấy Vu Duy Thiển liền nhắc đến truyền thuyết, mà bởi vì thân phận của Lê Khải Liệt đặc biệt, trong khi Bode là một nửa người dưng nhưng lại biết về bí mật của gia tộc Claudy còn rõ hơn hắn, vì Lê Khải Liệt căn bản không sống tại nơi đó dù chỉ một ngày.

"Thật là kỳ quái, vì sao ngươi lại đột nhiên muốn biết chuyện này? Không phải người đang ở trong tay của ngươi hay sao? Bảo ngài Wirth tự mình nói với ngươi không phải tốt hơn hay sao?" Bode thử hỏi, ngữ khí của Lê Khải Liệt trong điện thoại dường như không có vẻ bình tĩnh.

Cách thức nói chuyện của Lê Khải Liệt là luôn tự xem mình làm tâm điểm, lại tùy tiện, tựa hồ chuyện có lớn thế nào cũng không thể khiến hắn coi trọng, cuồng vọng y hệt một tên côn đồ, đương nhiên đó chỉ là biểu hiện giả dối, bản tính chân thật của hắn tuyệt đối không chỉ như vậy, cũng không phải người ngoài có thể nhìn ra được, nếu không thì gia tộc Claudy sẽ không hết cách với hắn như thế.

"Đáp án." Chỉ đơn giản hai chữ, chứng tỏ Lê Khải Liệt đã mất đi kiên nhẫn, mà khi hắn mất đi kiên nhẫn thì có nghĩa người khác phải nghe lời hắn, ít nhất Bode không muốn chọc giận Lê Khải Liệt.

Bị hai chữ kia gây kinh hãi, Bode lấy lại tinh thần, "Kỳ thật cũng không phải chuyện gì quan trọng, chẳng qua trước đây ta có nghe nói ở phương Đông có người có năng lực thần bí, bọn họ có thể làm được rất nhiều chuyện mà người bình thường không làm được, ân….Ta nghĩ đó là pháp thuật linh tinh gì đó, tóm lại ngươi cũng biết mọi người ở nơi đó rất thần bí, bọn họ sẽ không hé ra một lời đối với bí mật của mình…."

"Bode, ta không muốn nghe ngươi nói nhảm." Lê Khải Liệt siết chặt điện thoại, ánh mắt như muốn xuyên thủng cánh cửa, phòng khách bên ngoài vẫn lặng yên không một tiếng động, tựa như Vu Duy Thiển căn bản không ngồi ở nơi đó.

"Là ta chưa nói hết mà, ngươi có thể kiên nhẫn một chút có được hay không." Bode than thở một tiếng, đành phải nói nhanh hơn một chút, "Dù sao đây chỉ là truyền thuyết, bảo rằng từ rất nhiều năm trước, đại khái là mấy trăm năm a, ở phương Đông, tại một thành trong thủ đô của bọn họ xảy ra thiên tai, chấn động toàn bộ đất nước, có vài người cúng bái thần phật trong hoàng tộc hiểu biết bí thuật đã lưu vong đến châu Âu vào thời điểm đó, bởi vì không thích ứng hoàn cảnh và không hiểu biết ngôn ngữ nên rất nhiều người đã bỏ mạng, duy nhất chỉ còn một người sống sót nhưng không biết tung tích, tuy nhiên truyền thuyết có nói trên người của hắn có một thứ mà ngay cả hoàng đế của đất nước bọn họ cũng muốn chiếm đoạt."

Thứ mà hoàng đế đứng trên vạn người cũng muốn chiếm đoạt sẽ là cái gì? Là cái gì có thể làm cho một vị hoàng đế nắm trong tay tánh mạng của sinh linh trăm họ cũng phải động tâm? Còn có cái gì mà hoàng đế không thể nắm giữ?

Bàn tay cầm điện thoại càng lúc càng buộc chặt, Lê Khải Liệt cơ hồ có thể khẳng định người được nói đến chính là Vu Duy Thiển.

"Bất quá vẫn chưa hết, người kia lúc ấy ở châu Âu được một gia tộc rất hoan nghênh, bởi vì lời đồn đại này cùng với truyền thuyết mà ngay cả hoàng thất tại các quốc gia đều bắt đầu động tâm, đương nhiên cũng có người không tin, bởi vì không thể xác định thứ đó trên thân của người nọ là cái gì, nhưng nếu vị hoàng đế phương Đông kia bằng mọi giá đều muốn chiếm đoạt thì nhất định phải là một thứ không bình thường."

Bode dùng ngữ khí mơ hồ để nói như vậy, tưởng tượng đến quang cảnh mấy trăm năm trước, một quốc gia phương Đông thần bí, sau một trận thiên tai thì toàn bộ gia tộc đều bỏ đi hoặc là lánh nạn sang nơi khác? Một bảo vật thần bí, truyền thuyết về bất tử, những quý tộc hoàng thất tại các quốc gia đều có phản ứng hoàn toàn khác nhau, khi đó gia tộc Claudy đang làm cái gì….

"Sau đó người nọ đi nơi nào? Theo tư liệu của ngươi còn nhìn thấy cái gì?" Lê Khải Liệt muốn Bode nói tiếp, Bode tằng hắng cổ họng một chút, "Sau đó? Sau đó cũng không biết, một ngày kia, người nọ biến mất khỏi tầm mắt của các quốc gia, không ai biết hắn đi đâu, người cuối cùng nhìn thấy hắn, để ta nhớ xem….hình như là công tước W. Locke, là một người Anh, bất quá hậu duệ của hắn cũng không chịu nói ra chuyện này, bọn họ bảo rằng hoàn toàn không biết gì cả."

Nghe xong đáp án, Lê Khải Liệt cúp máy, Bode trừng mắt nhìn điện thoại, Lê Khải Liệt không hỏi hắn vì sao gia tộc Claudy lại tìm được Vu Duy Thiển, cũng xác định Vu Duy Thiển chính là người nọ. Chẳng lẽ Lê Khải Liệt biết rõ cho dù có hỏi thì hắn cũng sẽ không trả lời hay sao?

"Lão gia, có thể nói ra thật ư? Chuyện này có thể để cho hắn biết?" Đút điện thoại vào túi quần, Bode cung kính đứng trước một dãy giá sách, hơi hơi cúi đầu, tấm thảm màu đỏ rực ở dưới chân hắn bởi vì niên đại lâu đời mà mất đi độ tươi sáng, giống như bị phủ lên một lớp tro bụi làm lộ ra không khí trầm lặng.

"Ừm–" Tiếng nói kéo dài khàn khàn, già nua giống như tấm thảm dưới chân, mất đi nhan sắc tươi mới của ngày xưa, đưa lưng về phía Bode, ngữ thanh truyền ra từ trên chiếc ghế dựa, quanh quẩn trong không khí trầm lặng của phòng đọc sách, "Cứ như vậy là được, nên cho hắn biết người nọ không phải là người mà hắn có thể nắm giữ, rất nhanh thôi, chuyện này sẽ không chỉ là chuyện của nhà chúng ta."

Bode đứng yên tại chỗ, chờ đời lệnh lui xuống, không khí ở trong này có một mùi mục nát làm cho hắn cảm thấy khó thở.

"Nghe nói nơi đó xảy ra án mạng, có người đã chết?" Đề tài bị chuyển hướng, giọng nói già nua bỗng nhiên được cất lên.

"Đúng vậy, lão gia, đã chết mấy người phụ nữ, đều là mất máu quá nhiều mà chết, xem hình trên báo nhìn rất khủng bố!" Bode rụt lui cổ, giương miệng khoa trương tỏ vẻ kinh ngạc và sợ hãi.

"Có người ra tay nhanh hơn chúng ta một bước, lúc này cứ theo dõi Leo, nếu hắn muốn chúng ta đừng làm chuyện dư thừa thì chúng ta cũng không cần làm bất luận chuyện gì." Nghe không ra có nửa điểm mất hứng, trong lời nói của lão già mang theo một chút ý cười kỳ quái, Bode bĩu môi, hắn thật muốn nói, mỗi khi như vậy thì hắn đều nghĩ đến Lê Khải Liệt, tuy rằng Lê Khải Liệt là người không được hoan nghênh nhất trong gia tộc nhưng ngoài ý muốn chính là ở vài phương diện thì Lê Khải Liệt rất tương tự với lão gia cầm quyền của nhà Claudy.

Ở trong lòng suy nghĩ rốt cục đây có được tính là một sự châm chọc hay không, Bode lui ra, cánh cửa phát lên tiếng vang nặng nề, hết thảy lại quay về với bóng tối.

Thành phố San Bruno, ánh ban mai thật ấm áp, cho dù buổi biểu có thể sẽ có sương mù hoặc trời mưa, hiện tại mặc một chiếc áo thun cũng đã đủ để ra khỏi nhà, khi Lydia mặc một chiếc áo sơ mi tay dài, bên ngoài khoác áo ghi lê xuất hiện trước cửa căn nhà mà Lê Khải Liệt đã âm thầm mua lại, thì bên trong bỗng nhiên truyền đến một tiếng va đập kịch liệt.

"Wolf! Mau đi xem!" Lydia vội vã chạy lên, Wolf lưu tâm quan sát khắp phía, sau khi phát hiện không có gì khác thường thì hắn mới chậm rãi tiếp cận, trước khi hắn đi vào trong xem xét thì cánh cửa đột nhiên bị mở ra.

"Vào đi." Vu Duy Thiển đứng ở cửa, không biết đã xảy a chuyện gì, cổ áo sơ mi của hắn bị xé mở, tóc tai không còn là bộ dáng sạch sẽ ngay ngắn như ban đầu, cặp mắt kính mà hắn thường xuyên đeo chỉ còn lại gọng kính méo mó bị hắn bóp chặt trong tay.

Wolf rất xác định hắn không hề lộ ra sơ hở, ngay cả xe cũng dừng ở một nơi khá xa, không thể nghe thấy tiếng động cơ, nhưng Vu Duy Thiển tựa hồ nhận ra bọn họ đã đến nên mới mở cửa như vậy.

"Tính dùng chuyện khác để đánh trống lãng? Đừng hòng, Vu Duy Thiển, ngươi không dám trả lời câu hỏi của ta? Hay là không muốn trả lời?" Lê Khải Liệt đứng bên trong, phòng khách được bố trí lộng lẫy phóng khoáng đã khác với lúc trước, hiện tại chỉ còn một đống hỗn độn, từ chiếc đèn bàn ngã lông lốc trên sàn cùng với ly rượu vỡ nát cũng có thể đoán được mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

"Nói đi! Ngươi đừng tưởng ta sẽ buông tha cho ngươi dễ dàng như vậy! Ngươi trả lời cho ta!" Tiếng rống giận bùng nổ trong phòng khách, Lê Khải Liệt tựa như không nhìn thấy Lydia đã đến, những sợi tóc đỏ gợn sóng đang bay lên, giống như một ngọn lửa, ánh mắt hung tợn quả thật giống lang sói.

"Ngươi để ý lý do như vậy hay sao?" Vu Duy Thiển tựa như không nhìn thấy Lê Khải Liệt đang tức giận, hắn khoanh tay trước ngực, đôi môi khẽ mím thành một đường thẳng, nếu nhìn vào ánh sáng lạnh hiện lên trong mắt hắn thì sẽ biết hắn cũng không phải thờ ơ như vẻ ngoài của mình.

"Ai có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì hay không?" Đóng cửa lại, Lydia kinh ngạc dựa vào cánh cửa, không dám dễ dàng bước vào can thiệp cuộc chiến này.

"Không phải chuyện của ngươi, Lydia." Ngữ khí của Lê Khải Liệt không hề ôn hòa, lớp ngoài của ghế sô pha bị hắn bấu chặt đã muốn nứt ra, giống như một kẻ vô tội bị liên lụy vào cuộc chiến, bị kéo ra nội tạng, lộ ra những bộ phận bên trong, lớp da thuộc phát ra tiếng vang chói tai dưới những ngón tay của hắn.

"Như thế nào? Đây là trò chơi của ngươi? Người ngạo mạn như ngươi cũng có hứng thú như vậy, hay là ngươi cũng có mục đích riêng? Nói cho ta biết–" Hắn mạnh mẽ bắt lấy cổ áo của Vu Duy Thiển, ánh mắt kề sát giống như nhũ băng, một chút ý cười bên khóe miệng dường như muốn bốc cháy, đem người ta thiêu rụi hoàn toàn, tà khí mà bạo ngược, mang theo cảm giác uy hiếp thể không bỏ qua.

Vu Duy Thiển vẫn ung dung thản nhiên, ít nhất mặt ngoài thoạt nhìn là như thế, gọng kính lạnh lẽo đã sớm méo mó trong tay hắn, nhìn không ra nguyên dạng, bị hắn ném xuống đất. Hắn nhẹ nhàng hừ cười một tiếng, bỗng nhiên chăm chú nhìn Lê Khải Liệt, dịu dàng cầm lấy tay của Lê Khải Liệt, "Ngươi đang sợ, Lê Khải Liệt, ngươi đang sợ cái gì? Nếu ta đã đáp ứng hợp tác với ngươi thì ta sẽ làm được, ngươi còn sợ cái gì? Xuất phát từ nguyên nhân nào mà ta lại giúp ngươi, vì sao ngươi lại để ý như vậy? Biết thì sao, không biết thì sao?"

Hắn đột nhiên siết chặt lực đạo, chặt đến mức các đốt ngón tay của Lê Khải Liệt trở nên trắng bệch, "Quá khứ của ta và hiện tại không liên quan đến nhau, ngươi chỉ cần một người hợp tác, hiện tại ngươi đã có, đừng làm chuyện dư thừa."

Ngữ điệu dần dần lạnh lẽo cứng rắn giống như dụng cụ bằng bạc va chạm vào nhau, giọng nói của Vu Duy Thiển tựa như đang cảnh cáo một đứa nhỏ không hiểu chuyện, mái tóc hơi rối tung làm cho hắn có vẻ sắc bén hơn so với bình thường, vua chúa bị xâm phạm lãnh địa ắt hẳn có cùng ánh mắt giống như hắn, mang theo một chút phiền chán, màu đen trong mắt làm trỗi dậy một gợn sóng rất nhỏ, đó là biển đen cuồn cuộn sắp ập xuống đầu người.

Đây là Vu Duy Thiển trong truyền thuyết, là Vu Duy Thiển sống mấy trăm năm. Lê Khải Liệt cười rộ lên một cách tàn khốc.

"Ta vốn chỉ cần một người hợp tác, nhưng ta rất tham lam, ta muốn sở hữu tất cả những gì ta muốn. Ngươi đừng hòng giấu diếm, hết thảy những gì thuộc về ngươi, bao gồm nội tạng, làn da, ánh mắt, đầu lưỡi, toàn bộ những gì trên người của ngươi…." Lê Khải Liệt xông về phía trước vài bước, đẩy mạnh Vu Duy Thiển vào tường, ánh mắt hung bạo tựa hồ muốn mổ xẻ Vu Duy Thiển, "Ta hận không thể móc ra toàn bộ để xem cho rõ ràng! Nhìn xem trong thân thể này của ngươi rốt cục có cái gì!"

Bạn đang ?

"Ngươi muốn biết?" Vu Duy Thiển lộ ra một nụ cười khẩy không rõ hàm nghĩa, mái tóc đen hạ xuống bên cạnh cổ áo sơ mi nhạt màu. Bả vai của Lê Khải Liệt đột nhiên bị Vu Duy Thiển bắt lấy, toàn thân ngã ra sau trong cơn đau đớn, sau đó lại bị kéo lên rồi ném vào ghế sô pha, Vu Duy Thiển bóp cổ của hắn, màu đen u ám lấp đầy trong mắt của Vu Duy Thiển đang bao phủ lấy Lê Khải Liệt.

"Vậy ta sẽ nói cho ngươi biết." Con ngươi đen láy tràn đầy khinh miệt và xem thường, ánh mắt ngạo mạn lạnh lùng từ phía trên nhìn xuống, Vu Duy Thiển bất chợt cúi người hôn lên môi của Lê Khải Liệt, nụ hôn sắc bén như lưỡi dao, mang theo cảm xúc ngọt ngào đồng thời cũng đem lại cảm giác đau đớn.

40. Chương 40: Điều Kiện Tử Vong

Răng và môi va chạm, một giọt huyết theo khóe môi của hai người chảy xuống, chất lỏng màu đỏ sậm nhìn thấy ghê người, thấm vào lớp da trắng muốt của chiếc ghế sô pha, ngón tay của Vu Duy Thiển vẫn còn đặt trên cổ của Lê Khải Liệt, dịu dàng mơn trớn, nhưng giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ấn xuống, khi Lê Khải Liệt muốn tiến thêm một bước thì Vu Duy Thiển lại mang theo khóe miệng dính máu mà đứng dậy, "Thứ mà ngươi muốn ở ngay nơi này."

Giọt máu từ hàm dưới trượt xuống cần cổ, thấm vào áo sơ mi thành một màu nâu trầm, hắn nâng tay lên, máu tươi ở trên ngón tay của hắn giống như có sinh mệnh, chúng hội tụ lại với nhau, sau đó biến mất trên làn da, trong đôi mắt đen láy hiển lộ một chút mỉa mai, "Đây là bất tử, lực lượng của nó tràn ngập trong máu và trên người của ta, cho dù có bị thương nặng như thế nào cũng sẽ không chết, cho dù tay chân có toàn bộ bị mất đi thì ta vẫn sẽ sống sót."

Tựa như đang nói đến một chuyện không liên quan đến mình, thần sắc của Vu Duy Thiển rất bình thản, "Muốn có sinh lão bệnh tử như người bình thường thì chỉ có hai cách."

"Cách thứ nhất, tự sát. Chỉ cần ta muốn chết, dùng cách tự sát thì ta có thể kết thúc hết thảy." Dưới ánh ban mai, Vu Duy Thiển khoanh tay đứng giữa phòng khách, nhìn ra những tia nắng rực rỡ bên ngoài cửa sổ, Lydia hít sâu một hơi, Lê Khải Liệt chậm rãi đứng lên, ánh mắt như một ngọn đuốc đang nhìn chằm chằm Vu Duy Thiển, "Còn cách thứ hai?"

Con ngươi màu đen khẽ giật, tầm mắt của Vu Duy Thiên dừng trên người Lê Khải Liệt, giờ phút này gương mặt quá mức đoan chính xinh đẹp của Vu Duy Thiển giống như bị bao phủ bởi một tầng bóng đen, khiến cho sự sắc bén kia có một chút khó hiểu, không thể miêu tả được cảm xúc thực tại, "Cách này rất nực cười, chỉ cần ta dốc hết tất cả để yêu một người thì nó sẽ tự động rời khỏi ta mà đi."

Ánh mặt trời tựa hồ bị ngăn cách bên ngoài cửa sổ, hết thảy tiếng vang trong phòng khách đều biến mất.

Những lời này tựa như ma thuật, ngay cả không khí cũng bị đông cứng, Lydia dùng tay che miệng để kiềm chế tiếng kêu sợ hãi, đôi mắt khẽ nheo lại của Lê Khải Liệt bỗng nhiên trợn lên, trong tiếng cười điên cuồng hắn vồ đến như một con sư tử đang bị chọc giân, "Hay lắm, đây là lý do của ngươi! Ngươi xem ta là vật thí nghiệm? Ngươi muốn thử yêu ta để đổi lấy sinh lão bệnh tử của người bình thường? Cho nên ngươi thuận theo cảm giác này, muốn dấn thân vào tình yêu?"

Trong tiếng rống giận của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển lui lại vài bước, toàn thân bị áp chế, đồng thời hắn đè lại phía sau cổ của Lê Khải Liệt, ngón tay luồn vào mái tóc hơi gợn sóng màu nâu đỏ, mạnh mẽ siết chặt vào lòng bàn tay, "Ngươi sợ hay sao? Lê Khải Liệt." Ánh mắt dài mảnh khẽ nhếch lên tựa hồ đang chế giễu đối phương sơ suất, "Ta đã cảnh cáo ngươi, ngươi sẽ gánh không nổi hậu quả nếu kéo ta liên lụy vào chuyện của mình."

Đúng vậy, Vu Duy Thiển đã từng nói qua những lời này nhưng không ai ngờ chủ ý thật sự lại là như vậy, khi Lê Khải Liệt nhìn vào khuôn mặt trước mắt thì trong lòng liền nảy lên một cơn sóng triều kịch liệt khó có thể miêu tả, tóc bị nắm chặt đến mức đau đớn, đối diện với đôi mắt màu đen sắc bén kia, bên trong nổi lên ý cười giễu cợt khinh miệt, hết thảy điều này giống như mũi nhọn đang khiêu khích lòng người, hung hăng khuấy trộn trong lòng của hắn.

Vu Duy Thiển căn bản không cần có người lục lọi bí mật về bất tử trên người của hắn, từ đầu cho đến cuối hắn cũng không phải là con mồi.

"Ta Lê Khải Liệt lại có một ngày như vậy!" Lê Khải Liệt cười một cách điên cuồng khiến người ta sợ hãi, hắn cầm lấy ngón tay của Vu Duy Thiển đang bấu vào lưng của hắn, ngữ khí mềm nhẹ, hàm răng nghiến chặt giống như chỉ trong vài giây có thể ăn tươi nuốt sống Vu Duy Thiển, "Duy yêu của ta, ta thật muốn mổ xẻ tim của ngươi ra để nhìn xem! Nhìn xem ngươi có còn sống hay không! Nếu ngươi chết thì chứng minh thí nghiệm đã thành công có đúng hay không?"

"Có lẽ." Vu Duy Thiển thả lỏng bàn tay, biểu tình lãnh đạm, nhẹ nhàng vân vê sợi tóc của Lê Khải Liệt giữa hai ngón tay, khóe miệng mím lại, hắn trầm mặc trong chốc lát, "Thử xem, Lê Khải Liệt, làm cho ta yêu ngươi, yêu thật sự, dốc hết tất cả, ngươi có thể làm được hay không?"

Tiếng cười quanh quẩn chấn động cả gian phòng, tràn ngập cảm giác dã tính xâm lược lại điên cuồng thịnh nộ, con ngươi đầy ác ý, ngay cả bên trong đồng tử cũng tựa như bị thiêu đốt, "Tốt, vậy để cho chúng ta thử xem cái gì gọi là tình yêu–"

"Không được!" Cửa kính đột nhiên vỡ vụn, một bé gái cùng với một thanh niên tóc bạc xuất hiện trước cửa sổ, Vivian và Woodley dùng cách thức đặc thù của dòng họ Davila để tìm đến nơi này.

Nàng đi vào trong phòng, trên mặt tràn đầy lo lắng, "Wirth! Ngươi thật sự muốn chết hay sao? Nó tồn tại trong máu của ngươi, là lực lượng tồn tại trong mỗi một bộ phận trên thân thể của ngươi, nếu ngươi thật sự dốc hết tất cả để yêu một người thì lực lượng kia sẽ hoàn toàn biến mất, khi ngươi gặp phải nguy hiểm thì sẽ không bao giờ còn có thể bình an được nữa, một ngày nào đó ngươi sẽ biến mất khỏi thế giới này! Ngươi muốn bỏ rơi ta? Wirth! Ngươi muốn bỏ ta một mình hay sao?"

Vivian nhào vào lòng của Vu Duy Thiển, phẫn nộ và chỉ trích, thương tâm và oán hận, tiếng khóc của bé

gái dung hợp với sự đau lòng của một nữ nhân trưởng thành, ngay cả Wolf cũng không nhẫn tâm tiếp tục lắng nghe, Vu Duy Thiển lại thở dài, lau đi nước mắt của nàng, "Vivian, đây không phải lần đầu tiên, trước kia ngươi cũng không kích động như vậy."

"Nhưng lần này bất đồng, ta biết..." Vivian nâng đôi mắt đẫm lệ lên nhìn hắn, "Hắn sẽ mang đến vận rủi cho ngươi, hắn là người của gia tộc Claudy, bọn họ tìm được ngươi, muốn lấy bất tử của ngươi, nhưng không chỉ có như thế, ở sau lưng bọn họ còn có lực lượng của hoàng gia, ta đến đây chính là để nói cho ngươi biết chuyện này, đừng tiếp cận hắn, đừng đến gần vận rủi, ta không muốn mất ngươi."

Chúa ơi! Ai có thể ngăn cản chuyện này? Ai có thể làm cho Wirth của nàng rời xa nguy hiểm? Bóng dáng đen tối đang tiến đến gần, càng ngày càng đến gần hắn....

"Ngươi muốn hắn là bảo mẫu của ngươi? Hay là cha ngươi? Tình nhân?" Lê Khải Liệt đẩy Vivian sang một bên, nhướng mi cười lạnh, "Ngươi thật sự là một người ích kỷ, ngươi muốn hắn ở bên cạnh ngươi là vì hắn hay là vì chính bản thân ngươi?"

Câu hỏi sắc bén thoáng chốc làm sắc mặt trắng nõn của Vivian càng thêm tái nhợt. Lê Khải Liệt vẫn chưa dứt lời, "Đây không phải là lần đầu tiên? Nói như vậy, không biết ta là vật thí nghiệm thứ mấy?" Hắn chuyển mắt nhìn Vu Duy Thiển.

"Duy yêu, ta thật muốn biết ta là người thứ mấy mà ngươi đã chọn, lần này là ta tìm ngươi, còn lúc trước thì sao? Lúc trước ngươi đã nếm thử bao nhiêu lần? Có bao nhiêu nữ nhân, lại có bao nhiêu nam nhân?" Ngữ khí ác nghiệt, khuôn mặt tà khí đang tươi cười của Lê Khải Liệt trở nên tàn bạo, Vu Duy Thiển cũng hiện lên ý cười tàn khốc, ngón tay dính máu tươi bấu vào vết thương mới khép lại không lâu của Lê Khải Liệt, nụ cười giễu cợt lộ ra ý tứ chán ghét, "Đừng đánh đồng ta với ngươi!"

Bả vai bất chợt đau nhức, giống như có cái gì từ ngón tay của Vu Duy Thiển đang đâm vào vai của hắn, Lê Khải Liệt nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Vu Duy Thiển, hàng lông mày nhíu chặt, ngữ khí chỉ trích nghiêm khắc chứng tỏ quá khứ của Vu Duy Thiển cũng không phải như hắn đã tưởng tượng, vì loại giả thiết này mà đường nét xinh đẹp kiên định trên khuôn mặt đang trở nên vặn vẹo, ánh mắt nổi cơn thịnh nộ giống như bị châm chọc.

"Ngươi căn bản không hiểu rõ hắn! Wirth không phải là người giống như ngươi!" Vivian lau đi nước mắt còn lưu lại trên mặt, lộ ra một nụ cười khổ bên dưới biểu tình phức tạp, "Hắn là một người đàn ông chân chính, đối với mỗi người, tình cảm của hắn đều là thật, mỗi một lần..." Thần sắc lộ ra vẻ trầm trọng không tương xứng với khuôn mặt mười hai tuổi của nàng, "Nhưng kết quả đều giống nhau, cho nên ta nghĩ rằng ngươi đã bỏ cuộc."

Nàng nhìn Vu Duy Thiển, quần áo của hắn bị nhăn nhúm, mái tóc không chỉnh tề, hắn nhìn chăm chú Lê Khải Liệt rồi trả lời nàng, "Đúng là ta đã bỏ cuộc, nhưng lần này là ngoài ý muốn, ta cũng không muốn kháng cự lại."

Hắn có thể cảm giác được mối liên hệ giữa hắn và Lê Khải Liệt, cho nên hắn thuận theo sự biến hóa này, giãy dụa kháng cự hết thảy đều là vô ích.

Vu Duy Thiển đã từng thử qua rất nhiều lần, đi yêu, đi ôm chính người mình yêu, nhưng thân thể của hắn lại không có gì thay đổi, cái loại năng lực làm cho hắn bất tử giống như mang đến cho hắn một trò đùa, đến khi năm tháng trôi qua, hắn không còn nhiệt huyết đối với tình cảm, ngay cả nhu cầu của cơ thể cũng dần dần phai nhạt, sau đó bắt đầu từ vài thập niên trước, hắn học cách làm một người bình thường để dung nhập vào thế giới này, nhưng sự lãnh đạm xa cách do năm tháng tạo nên vẫn không biến mất khỏi người của hắn, không sử dụng những trang thiết bị hiện đại hóa là vì muốn tránh bị theo dõi, hắn không ngừng di chuyển đến các thành phố khác nhau.

Sự xuất hiện của Lê Khải Liệt là một điều kinh hỉ, mang đến nguy hiểm cũng là một sự ngạc nhiên thú vị, Vu Duy Thiển không muốn giẫm lên vết xe đổ nhưng lại không kháng cự mà cứ để cho bản thân mình thỏa hiệp, mặc dù hắn vẫn chưa thể xác định lần này có thể khác biệt hay không nhưng hắn vẫn muốn nếm thử.

Vivian đã làm bạn với hắn nhiều năm, cũng từng vượt qua những năm tháng dài dằng dẵng, nàng có thể nói là người hiểu hắn nhất, hiện tại nàng chỉ có thể trầm mặc, Lydia còn đang khó khăn để tiêu hóa hết thảy

những gì đã nghe được, Woodley và Wolf đều tự đứng phía sau chủ nhân, im lặng như thể bọn họ không hề tồn tại, ngoài cửa sổ chói chang ánh nắng, nhưng trong phòng lại xao động bấp bênh.

"Trước ngươi, từng có một thiếu niên dùng hết thảy tình cảm của hắn để yêu ta, ngươi đã từng nhìn thấy vết sẹo kia trên lưng của ta, đó chính là do hắn lưu lại, ta không có hứng thú đối với đồng tính nhưng ngươi không phải là người đầu tiên." Vu Duy Thiển khôi phục lại bình tĩnh, âm điệu tựa như một dòng nước xiết, Lê Khải Liệt bước đi vài bước, tạo nên gợn sóng âm u, tầm mắt sắc bén quét về phía Vu Duy Thiển, "Dùng hết thảy tình cảm của hắn để yêu ngươi? Vậy còn ngươi?"

"Hắn tính dùng cái chết để chứng minh tình cảm của hắn dành cho ta, cùng chết chung với ta." Theo quan sát của Lê Khải Liệt thì ánh mắt kia tựa như đang thở dài, "Nhưng ta vẫn còn sống."

Chỉnh trang lại quần áo và tóc tai rối loạn, Vu Duy Thiển mím môi thành một đường cong vô tình, con ngươi màu đen dần dần để lộ ra ý cười khinh thường châm chọc, Lê Khải Liệt lại bắt đầu hoài nghi loại đùa cợt lạnh lùng này rốt cục là cười người khác hay là Vu Duy Thiển vì chính sự tồn tại của mình mà bật cười.

"Ngươi không yêu hắn, như vậy là đủ rồi, bởi vì hết thảy tình cảm của ngươi đều để dành cho ta." Lời nói của Lê Khải Liệt vẫn luôn cuồng vọng ngang tàng như trước, hắn vạch ra áo của mình để nhìn xuống vết thương trên vai, không biết từ khi nào đã khép miệng không còn để lại dấu vết, nhớ đến sự đau đớn mà mới đây Vu Duy Thiển đã gây ra, hắn ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt vừa tao nhã cao quý vừa kiêu căng ngạo mạn, bên trong như đang lóe lên một chút thần bí.

"Đừng làm cho ta thất vọng, Lê Khải Liệt, đừng lãng phí thời gian của chúng ta." Ngữ khí tương phản với sắc mặt lãnh đạm, Vu Duy Thiển chậm rãi nâng mắt lên.

Hắn trở thành quân cờ và trợ lực của Lê Khải Liệt để đối phó với gia tộc Claudy, mà đồng thời Lê Khải Liệt cũng trở thành công cụ của hắn, lại một lần nếm thử — đem hết thảy tình cảm để làm tấm đệm lót.

Không biết kế tiếp loại quan hệ tình cảm này sẽ đi về hướng nào….

Vivian xụ mặt, nàng can thiệp không được sự phát triển giữa hai người bọn họ, sự nhận thức này làm cho nàng uể oải. Trong khi Lydia lại nghi hoặc mà đè chặt ngực, nàng không biết vì sao mình lại thất vọng.

"Tiểu thư, mọi chuyện đã xong xuôi, chúng ta cần phải quay về." Woodley tiến lên nhắc nhở, lần này Vivian đến đây là vì muốn nói cho Vu Duy Thiển biết sau lưng gia tộc Claudy còn có hoàng gia chống lưng, những gì có thể ngăn cản cũng đã ngăn cản.

Sau khi tạm biệt Vu Duy Thiển, Vivian mang theo nỗi lòng chồng chất mà rời đi, biểu tình của Lydia thì lại ngượng ngùng, giống như một cô gái không dám nhìn thẳng vào mặt của anh trai mình và Vu Duy Thiển. Lê Khải Liệt không bận tâm, hắn gọi điện thoại nhờ người đặt hai vé máy bay, Lydia và Wolf cùng bọn họ rời khỏi nơi này, ở đây không hề an toàn.

Để cho Wolf ra ngoài mua cơm trưa, sau khi bọn họ ăn xong thì lái xe đến sân bay.

Trên đường đi rất thuận lợi, chạy không được bao lâu thì phía trước đột nhiên xuất hiện một chiếc xe khiến cho Wolf chú ý, hắn đang muốn báo động hai người ngồi ở băng sau thì sắc mặt của Vu Duy Thiển đã trầm xuống, nhín về phía sau, "Xem ra có người không muốn để cho chúng ta rời đi."

Ngay lúc này ở đằng sau cũng có vài chiếc xe từ ngã rẽ đang đuổi đến.

P/S: Trong chương này có 6 nhân vật, hết 3 người bám đuôi Duy. Nghĩ đến nghĩ lui thì con sam thật thất bại, giờ còn chưa xác định Duy yêu mình được bao nhiêu.

Đồng thời có 1 chi tiết rất mơ hồ:>….

41. Chương 41: Lời Mời Từ Dòng Họ W.locke

Mấy chiếc xe cấp tốc tiếp cận, đã xác nhận mục tiêu, cũng không phải ngẫu nhiên trùng hợp mà đi theo phía sau bọn họ.

"Ắt hẳn không phải người của nhà Claudy." Lê Khải Liệt ngắt lời, cũng không e dè tác dụng của Vu Duy Thiển đối với hắn, "Ngươi ở trong tay ta, bọn họ tạm thời không dám manh động."

"Ngươi thật ra rất có tự tin." Mặc dù Vu Duy Thiển thừa nhận sức quyến rũ của Lê Khải Liệt nhưng hắn vẫn luôn chế nhạo đối với ngôn hành thường xuyên lộ ra bản tính tự phụ của Lê Khải Liệt. Wolf chuyển tay lái, phía trước có xe ngăn cản đường đi, phía sau lại có xe đuổi đến, hiển nhiên muốn chặn bọn họ lại.

Lốp xe ma sát thành một vòng trên mặt đường tạo nên âm thanh chói tai, Lê Khải Liệt đỡ lấy Vu Duy Thiển, Lydia bắt lấy tay vịn trên nóc xe, trong lời nói không giấu được hưng phấn, "Thật sự rất kích thích! Giống như phim bom tấn của Hollywood!"

Nàng không hề cảm thấy đáng sợ, thậm chí có vẻ tràn trề hứng thú, là công chúa của Hashim, suốt ngày bị nhốt trong cung điện, khiến nàng cảm thấy hết thảy thế giới bên ngoài đều rất mới mẻ sinh động, cho dù đã trải qua một lần gặp bất trắc nhưng Lydia xem ra hoàn toàn không vì lần gặp nạn trước kia mà bị ám ảnh.

"Công chúa, xin vịn vào thật chặt." Mấy chiếc xe phóng như bay ở trên đường, Wolf hết sức chăm chú, một con mắt bị che kín nhưng vẫn không hề ảnh hưởng đến kỹ thuật lái xe của hắn. Tiếng động cơ cùng khói bụi tung bay mù mịt làm các xe khác đều chậm lại tốc độ, e sợ mấy chiếc xe điên cuồng sẽ liên lụy đến bọn họ.

Trên đường cao tốc đang diễn ra một màn rượt đuổi ngoạn mục, có thể đây là một cảnh thường xuyên nhìn thấy trong các phim hành động của Hollywood, nếu biết Lê Khải Liệt ở bên trong thì e rằng càng làm cho người ta hoài nghi cảnh này có phải thật hay không, Vu Duy Thiển quay đầu lại, vài người đàn ông lạ mặt trong mấy chiếc xe đang đuổi theo ló đầu ra ngoài cửa sổ rồi hô to với bọn họ, "Dừng xe!"

Wolf không cần có người hạ lệnh, hắn đạp chân ga, vượt lên chiếc xe ở phía trước, hai chiếc xe ma sát vào nhau làm xẹt ra vô số tia lửa, cú va chạm làm chiếc xe đang chạy phía trước vòng vèo thành một hình chữ S, đối phương có ý đồ ngăn cản bọn họ trên đường ra sân bay, Vu Duy Thiển bình tĩnh nhìn thẳng phía trước, "Chỉ là muốn đi New York, bọn họ lại chờ không kịp, những người này là hướng về phía ta."

"Những người đó vẫn đuổi theo ngươi?" Lê Khải Liệt rút ra một khẩu súng không biết từ nơi nào ở dưới ghế ngồi, không đợi hắn tiếp tục nhiều lời, một bàn tay cầm lấy khẩu súng từ trên tay của hắn. Vu Duy Thiển thuần thục xoay khẩu súng trên tay tựa như hắn đang lau một ly rượu, hình thái của vật thể lạnh lẽo màu đen ở trong tay hắn trở thành một tác phẩm nghệ thuật.

"Làm siêu sao đương đại mà cầm thứ này là muốn được đăng lên trang nhất hay sao? Đừng quên tình cảnh hiện tại của ngươi." Nhắc nhở Lê Khải Liệt hiện tại đang đứng giữa trung tâm lốc xoáy, hắn đẩy Lê Khải Liệt sang một bên, ló đầu ra ngoài cửa sổ, gió lớn ập vào mặt khiến hắn phải nheo mắt lại, đôi mắt như chim ưng nhắm thẳng vào mục tiêu.

Tựa hồ đã sớm quen ứng phó nguy hiểm dưới tình huống như vậy, ngón tay bóp cò giống như đang ấn xuống phím đàn, xe xóc nảy tạo thành những dao động nho nhỏ, ngón tay của hắn hơi giật giật, viên đạn phóng ra ngoài với tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy, đùng!

Một trong những chiếc xe đang đuổi theo bị nổ lốp, mất đi khống chế mà lạc tay lái sang một bên, đâm vào con lươn ven đường, trong khi viên đạn của kẻ địch bắn ra lại trúng ngay lớp kính chống đạn trên xe của bọn họ, Lê Khải Liệt điềm nhiên huýt sáo, rất xa vang lên tiếng còi xe cảnh sát, nơi này xảy ra tình huống khác thường đã gây chú ý cho cảnh sát, cho dù những người đó có lá gan lớn thế nào thì ắt hẳn cũng sẽ không dám tiếp tục lộ liễu ở nơi này mà tiến hành chặn xe bắt cóc.

Đem Vu Duy Thiển kéo ngược vào trong xe, Lê Khải Liệt nhướng mi lên, vừa hừ cười vừa đoạt lấy khẩu súng trong tay của hắn, "Đừng cướp đi lạc thú của ta."

Trên súng còn lưu lại một chút độ ấm, hắn cầm súng vươn ra ngoài cửa sổ ở phía bên chỗ ngồi của hắn, mái tóc tung bay trong gió, đây là một buổi săn bắn, đôi mắt màu tro lục lóe lên mũi nhọn bên dưới mái tóc

màu nâu đỏ, khóe miệng nhếch lên mang theo thái độ hưng phấn và cuồng dại, tựa như một màn rượt đuổi cao trào trong phim điện ảnh.

"Nhìn xem kỹ thuật bắn súng của ta." Cũng là một cách nói tự phụ nhưng mỗi lần cất lên từ miệng của Lê Khải Liệt đều trở nên lưu loát tự nhiên, tạo thành một loại tự tin đầy sức hấp dẫn, triển lãm kỹ thuật bắn súng, hắn tựa hồ không xem đây là nguy hiểm mà chỉ đơn giản là một trò chơi mạo hiểm.

Khi hắn nổ súng thì lập tức vang lên một tiếng va chạm chói tai, Vu Duy Thiển không cần quay đầu cũng biết ắt hẳn đã có một chiếc xe nổ lốp mất đi kiểm soát mà va chạm vào một chiếc xe khác tạo thành hậu quả.

"Tất cả nằm sấp xuống!" Ngay lúc này Wolf liền la to cảnh báo, nhanh chóng quay ngược tay lái, chiếc xe lúc trước đang chạy song song đột nhiên lao ra, phóng như điên lên trước đầu xe của bọn họ, sau khi chiếc xe của đồng bọn bị giải quyết, bọn họ lựa chọn một cách khác để tiến hành tiếp cận.

Hai chiếc xe ma sát vào nhau, phản ứng của Wolf trong thời khắc mấu chốt làm cho va chạm này bị hạn chế ở mức thương tổn thấp nhất, cho dù là như thế thì Lydia vẫn bị bất tỉnh vì cơn chấn động.

"Công chúa điện hạ!" Wolf vội vàng hô to, con mắt màu khói làm cho người ta sợ hãi, sau khi kiểm tra mạch đập của nàng, phát hiện nàng chỉ bị ngất xỉu, hắn bình tĩnh rút ra khẩu súng tùy thân.

Hai người ngồi băng sau cực lực bảo trì thăng bằng, nhanh chóng khôi phục sau cơn chấn động, Lê Khải Liệt lại một lần nữa gặp phải sự tình này, tính kiên nhẫn của hắn đã sớm đạt đến cực hạn, mang theo ý cười làm cho người ta sợ hãi mà bước xuống xe, cửa xe bị hắn hung hăng đóng sầm thật mạnh, Vu Duy Thiển cũng cau mày xuống xe.

Wolf không mạo muội hành động, song phương cách nhau hơn mười feet, mặt sau có xe cảnh sát đang tiếp cận, đám người chặn đường bọn họ lại không hề lo lắng, không có ý chạy trốn.

"Là ngài Wirth? Ta hy vọng chúng ta có thể cùng bình tĩnh giải quyết chuyện này, tuy rằng bản thân ngài không sao nhưng chúng ta không muốn ngộ thương bạn của ngài." Từ trong chiếc xe có ba người đàn ông da trắng bước xuống, mái tóc sẫm màu, âu phục vừa người, lời nói rất lễ phép lại tràn đầy uy hiếp, trong đó có một người cầm một loại thiết bị tương tự như điều khiển từ xa, bọn họ nói năng thận trọng, dùng từ rất chặt chẽ nghiêm túc, không có khẩu âm của người Mỹ.

Theo lời nói của bọn họ có thể nhận ra bọn họ biết rất rõ điểm đặc biệt của Vu Duy Thiển, hoàn toàn không có hứng thú đối với những thứ khác, cho dù trong xe có một công chúa Hashim có quyền thế rất mạnh và một vị siêu sao có lực ảnh hưởng khắp thế giới, bọn họ lại tỏ thái độ không hề để ý. Bạn đang ?

"Một vài người xuất thân từ những địa phương đặc trưng thì sẽ có mùi vị đặc trưng, xem ra chủ nhân của các ngươi dạy các ngươi rất tốt, các ngươi là tay sai của ai?" Vu Duy Thiển đứng bên cửa xe, thu hồi một chút ý cười ở bên khóe môi khi xem Lê Khải Liệt nổ súng, sóng mũi cao thẳng cùng bờ môi mỏng tanh hợp thành một sự hài hòa hoàn mỹ, phụ trợ với thần thái khó chịu trong đôi mắt đen láy.

Không hoảng hốt cũng không phẫn nộ, không lãnh đạm cũng không thân mật, tỏ vẻ khó chịu một cách vừa đủ, loại thái độ mang theo một sự tao nhã ngạo mạn bẩm sinh, đó là khí chất mà mọi người sống trong thời buổi ngày nay không thể bắt chước được.

Hắn dùng ngữ khí ôn hòa bình thản để hỏi ra một câu cực kỳ giống như Là con chó của nhà ai? Loại cách nói này làm ba người đàn ông liếc mắt nhìn nhau, "Nói như vậy ngài quả thật là Wirth." Tính kiên nhẫn và khả năng kiềm chế của bọn họ rất tốt, cũng có thể giống như lời của Vu Duy Thiển, là công lao dạy dỗ của chủ nhân bọn họ.

Đối thủ càng bình tĩnh thì chứng minh càng không phải đơn giản, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển đều không khinh địch, đối phương dám ở nơi này mà chặn đường bọn họ như vậy thì nhất định đã lên kế hoạch tính toán cụ thể.

"Hắn chính là Wirth, còn các ngươi chưa nói các ngươi là ai." Lê Khải Liệt cố ý xem nhẹ thứ mà bọn họ đang cầm trên tay, hắn có thể nhìn ra thứ này tuyệt đối không phải một món đồ chơi, "Wolf, đi trông chừng Lydia."

Wolf chỉ lặng lẽ cầm súng, hắn cùng Lydia đứng cách bọn họ không xa, trong con mắt màu khói lộ ra sát khí mãnh liệt, loại hơi thở này lan tỏa trong đô thị tựa như một con dao nhuốm đầy máu tươi, đối với những người từng chinh chiến, một khi trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh liền chứng tỏ bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng để nhìn thấy máu.

Lydia có Wolf bảo vệ, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển đều có thể chuyên tâm đối phó với kẻ thù trước mặt, ba người đàn ông kia vẫn duy trì khoảng cách an toàn, không cầm súng, tên cầm đầu hơi cúi người theo một góc độ tựa hồ đã được huấn luyện vô số lần, "Ông chủ muốn mời ngài Wirth về nhà làm khách, có vấn đề gì thì đến lúc đó ngài có thể hỏi ông chủ, hơn nữa, chúng ta cũng có mấy vấn đề muốn hỏi ngài.

Hành động rõ ràng lộ ra địch ý nhưng lời nói lại cẩn thận thậm chí lễ phép như vậy, Vu Duy Thiển nheo mắt lại, dường như nghĩ đến cái gì từ trong lời nói của bọn họ, "Hiện tại mới phái ra người thân tín chân chính, xem ra ông chủ của các ngươi là một người rất cẩn thận, nói cho hắn biết, nếu muốn gặp ta thì bảo hắn đến nước Mỹ mà không phải ngồi ở trong nhà tại nước Anh để chờ tin tức, có đôi khi quá cẩn thận cũng không khác gì là nhát gan."

Đối phương nghe xong lời này của hắn thì sắc mặt lập tức có một chút khó coi. Dùng loại thủ đoạn này quả thật là vì một nhân vật quan trọng quá mức cẩn thận mà tạo thành, thậm chí cũng bao gồm những lần thăm dò trước kia, những vụ bắn tỉa lần lượt thất bại….

Lê Khải Liệt lướt mắt nhìn Vu Duy Thiển một cái, "Nghe lời của ngươi nói, dường như trước kia không biết người đuổi giết ngươi là ai?" Hắn đứng bên cạnh nói nhỏ, Vu Duy Thiển nhìn vài người ở trước mặt rồi trả lời, "Những người phái đến trước kia cũng là được thuê, ta đoán có đúng không? Tay sai của nhà W. Locke."

Hắn nhấn giọng câu cuối cùng, ba người đàn ông kia có một chút kinh ngạc, sau khi nghiệm chứng sự phán đoán của Vu Duy Thiển thì bọn họ nhanh chóng khôi phục sắc mặt như trước, "Cho dù ngài hỏi cái gì thì chúng ta cũng không thể trả lời, ông chủ yêu cầu chúng ta đến thỉnh ngài đi một lần, nếu không, hành trình kế tiếp của ngài sẽ không quá dễ dãi."

Người đàn ông đứng ở giữa giơ lên thiết bị trong tay, "Đây là điều khiển từ xa của một quả bom, nó đã được chôn xuống đất, nếu trong tình huống hoàn toàn không biết chuyện gì, các ngươi đi qua nơi này, chỉ cần ta ấn nút thì ba người bọn họ sẽ chết. Hiện tại ta nói rõ như vậy là vì biểu đạt thành ý của chúng ta, ngài Wirth nếu không bận tâm đến lời cảnh báo của chúng ta, cố ý không tiếp nhận lời mời của ông chủ thì chúng ta chỉ có thể sử dụng thủ đoạn này để mời ngài về."

Toàn thân của Lê Khải Liệt trở nên cương cứng, như cười như không mà cầm khẩu súng trong tay, Vu Duy Thiển bị cách mời này chọc giận, hai tay đút vào túi áo khoác đang dần dần buộc chặt.

Nếu bọn họ không nói, vừa rồi thiết bị kia bị kích nổ, ba người sẽ chết là ai thì không cần suy đoán, Lê Khải Liệt, Lydia, Wolf có chín mươi phần trăm sẽ chết, cho dù là Vu Duy Thiển cũng sẽ bị trọng thương trong tình huống như vậy. Ý của đối phương chính là nếu cương quyết kháng cự thì bọn họ sẽ tiếp tục sử dụng cách này, trên con đường duy nhất đi đến sân bay, kích nổ một quả bom.

P/S: Nhớ nha, chương này và chương sau khá quan trọng ^o^, đừng quên cái tên W.Locke. Nhân vật trung tâm của quyển 2:>

42. Chương 42: Bom

Điều khiển từ xa ở trên tay ai thì người đó có quyền chủ động, cho dù Lê Khải Liệt có gan mạo hiểm nhưng lúc này cũng không dám dễ dàng nếm thử, Vu Duy Thiển có vẻ rất khó chịu khi gặp phải chuyện như vậy, nhưng tình hình không cho phép hắn bỏ đi.

Ánh nắng chiều dần dần chuyển sắc, độ ấm cũng giảm xuống, gió nhẹ thổi bay vài sợi tóc, không còn che lấp ánh sáng lạnh trong đôi mắt đen láy.

"Các ngươi có vấn đề gì muốn hỏi?" Đó là nội dung mà đối phương đã đề cập lúc trước, ngoại trừ Lydia bị hôn mê, bên phía Vu Duy Thiển đều có thể đoán được bọn họ muốn hỏi cái gì, lái sang chuyện khác bất quá chỉ vì kéo dài thời gian, bởi vì phát hiện sau lưng bọn họ có điều gì đó khác thường.

Khi lượng xe cộ trên đường cao tốc bắt đầu giảm bớt, những chiếc xe cảnh sát đuổi theo sau lại không lập tức chạy lên, cũng không có ý tiến đến để tra hỏi tình hình, bọn họ chỉ ở phía sau tuần tra xung quanh, dường như không nhìn thấy chuyện xảy ra ở nơi này, tựa hồ đang chờ đợi, thậm chí có thể nói là cách ly những người qua đường, cảnh sát ở phía sau dùng thái độ như vậy, mặc cho ai nhìn vào cũng cảm thấy có vấn đề.

Ba người đàn ông kia lại không hề lộ ra biểu hiện kinh dị đối với tình hình như vậy, thái độ không sợ hãi lúc trước khi thấy xe cảnh sát quả nhiên là vì đã sớm lên kế hoạch, dòng họ W.Locke không được xem là quá hiển hách nhưng vẫn có địa vị nhất định, chỉ cần có đủ tiền tài và nhân lực, làm được chuyện này cũng không tính là quá mức khó khăn.

"Chúng ta muốn biết gần đây bên cạnh ngài Wirth có phải đã xảy ra chuyện gì kỳ quái hay không? Một ít chuyện lạ lùng, bất hợp lý?" Có thể là tự tin vì khống chế được cục diện, không sợ bị kéo dài thời gian, một trong ba người đàn ông trả lời câu hỏi của Vu Duy Thiển, bọn họ muốn biết không phải về bất tử, mà là về chuyện này, thật sự cũng hơi nằm ngoài dự đoán của mọi người.

"Chuyện lạ lùng, bất hợp lý?" Vu Duy Thiển dùng biểu tình cảm thấy nực cười mà nhướng mi, bản thân hắn chính là đại biểu cho hai cụm từ chuyện lạ lùng và bất hợp lý, có người hỏi hắn như vậy, rất khó làm cho hắn không bật cười.

Bởi vì sự đùa cợt hiện lên rõ ràng trên mặt hắn, đối phương cũng phát hiện trong câu hỏi có vài chỗ tế nhị, người đàn ông vừa lên tiếng lập tức ngậm miệng không nói, một người khác lại tiếp tục hỏi, "Tỷ như có người đến tìm ngươi?"

Đây không thể xem là một câu hỏi quá mức đặc biệt nhưng biểu tình trên mặt những người này lại phi thường đặc biệt, thế nên làm cho câu hỏi tầm thường như vậy cũng trở nên có một chút quỷ bí, Vu Duy Thiển sống rất nhiều năm, những người nhận thức hắn ắt hẳn đều đã qua đời, còn ai lại muốn tìm hắn? Lê Khải Liệt thì lại nhớ đến dòng chữ bằng máu phát hiện trong nhà của Vu Duy Thiển, dùng máu lưu lại trên vách tường, Wirth, ngươi ở nơi nào?

"Tìm hắn?" Vô luận ở nơi nào cũng tạo nên cảm giác tồn tại mãnh liệt, giọng nói trầm thấp hoa lệ của Lê Khải Liệt vừa được cất lên lập tức khiến cho đối phương chú ý, hắn cầm súng với tư thế nhàn nhã, hàng lông mày kiệt ngạo hơi nhướng lên, "Các ngươi ắt hẳn đã xem tin tức, gần đây người tìm hắn chỉ có mình ta."

"Phải không? Không có người khác?" Ba người kia tựa hồ cũng không tin tưởng nhưng không dây dưa quá lâu đối với câu hỏi này, bọn họ tuy rằng đang nắm giữ ưu thế nhưng nếu mất quá nhiều thời gian cũng không có lợi cho bọn họ, "Cho dù như thế nào thì xin mời ngài Wirth đi cùng chúng ta một chuyến, ngài có thể thảo luận vấn đề này với ông chủ của chúng ta."

Thiết bị điều khiển kích nổ được giơ cao, vỏ ngoài bằng kim loại lấp lánh chói mắt, "Mời lên xe, ngài Wirth."

Nếu không hợp tác thì quả bom bị kích nổ ngoại trừ tạo thành uy hiếp đối với bọn họ, nói không chừng còn có thể tạo thành thương vong cho những người khác, ai cũng không biết quả bom được chôn ở chỗ nào, nếu là ở nơi nhiều người thì hậu quả nhất định cực kỳ nghiêm trọng, nắm thiết bị điều khiển kích nổ trong tay, ngoại trừ uy hiếp sự an toàn của bọn họ, cũng tương đương đem tất cả những người qua đường ở phụ cận xem như con tin.

Đó là một cục diện bế tắc, nếu Vu Duy Thiển không nghe theo, hoặc có ý đồ cướp đoạt bộ điều khiển từ xa, chỉ cần đối phương ấn nút thì quả bom sẽ gây nên một tai nạn thảm khốc.

Vu Duy Thiển trầm mặc bước đi, tựa hồ đã đáp ứng yêu cầu của đối phương, Lê Khải Liệt không thể chấp nhận ở trước mặt hắn lại xảy ra chuyện như vậy, bàn tay cầm súng vừa mới nâng lên liền bị mạnh mẽ đè

lại, Vu Duy Thiển đi ngang qua người hắn, đè xuống tay hắn rồi lắc đầu, tầm mắt của hai người vừa chạm vào nhau, Vu Duy Thiển lại tiếp tục tiếp cận chiếc xe hơi màu đen ở phía đối diện.

Chức trách của Wolf là bảo vệ Lydia, hết thảy những gì xảy ra trước mắt cũng không quan hệ đến Lydia, hắn nghe theo lời của Lê Khải Liệt mà canh giữ bên cạnh nàng, lúc này cho dù Lê Khải Liệt hoặc Vu Duy Thiển có xảy ra nguy hiểm thì hắn cũng sẽ không rời khỏi cương vị công tác của mình. Thời gian ngay lúc này tựa hồ trôi qua quá chậm, nhưng kỳ thật kể từ khi song phương xuống xe để đàm phán chỉ mới mất vài phút.

Vu Duy Thiển đi tới trước mặt mấy người kia, khi sắp sửa lên xe, chỉ trong nháy mắt, hắn dừng lại cước bộ, ánh mắt tràn ngập nghi ngờ, "Làm sao ta biết các ngươi thật sự có đặt bom?"

Ba người kia sửng sốt, chuyện cho đến lúc này lại trở thành nghi hoặc, nếu không tin thì vì sao hắn còn bị ép lên xe? Trong nháy mắt đưa ra nghi vấn, bọn họ đột nhiên cảnh giác, nhưng tình thế ngay tại lúc này lại xảy ra biến hóa—

Người đàn ông cầm thiết bị điều khiển từ xa đang đứng ở giữa bỗng nhiên kêu rên một tiếng, Vu Duy Thiển thừa dịp bọn họ thả lỏng cảnh giác mà đột nhiên gây khó dễ, xương cổ tay của người nọ bị Vu Duy Thiển bẻ ngược thành một góc độ lạ lùng, người đàn ông kia bị đập mạnh vào cửa xe, điều khiển từ xa từ trong tay hắn vô lực rơi xuống.

Đây là một kỹ năng vật lộn, trong vài giây nhanh đến mức khó có thể tưởng tượng được thì cánh tay của người nọ đã bị bẻ gãy, cơn đau ập đến bất chợt có thể dập nát ý chí của người ta, chỉ có người biết rõ cấu tạo cơ thể và xương cốt của con người thì mới có thể làm được, khi Vu Duy Thiển hành động cũng là lúc trong mắt của Lê Khải Liệt bất chợt lóe sáng, vận dụng chính xác thời cơ mà bóp cò, tiếng súng vang lên, ngay lập tức một gã đàn ông khác vừa rút súng ra đã ngã xuống đất rồi ôm lấy cánh tay đầm đìa máu tươi của mình.

Người thứ ba biết rõ phải làm thế nào để xoay chuyển hoàn cảnh này, nhưng khi cúi người nhặt điều khiển từ xa thì lại nghe thấy một tiếng cảnh cáo cứng nhắc, "Tốt nhất ngươi đừng nhúc nhích." Wolf canh giữ bên cạnh Lydia, rút súng ra nhắm thẳng vào người nọ.

Tình huống hiện tại đã bất đồng, Lê Khải Liệt cầm súng bước đi thong thả, một cước giẫm lên cánh tay bị trúng đạn của người nọ, khi nghe thấy một tiếng rên rỉ thê thảm của người nọ thì hắn mỉm cười đá lại đối phương, "Này, hiện tại đến phiên các ngươi trả lời câu hỏi, hy vọng đừng làm cho ta thất vọng."

Vu Duy Thiển mãnh liệt thúc một quyền xuống lưng của một gã đàn ông, khuỷu tay hạ xuống cùng với lời chất vấn uy nghiêm không cho cơ hội phản kháng, "Ta đã trả lời câu hỏi của các ngươi, hiện tại ta muốn biết có phải các ngươi đang tìm người, đúng không? Người kia là ai? Có quan hệ gì đến ta?"

Các cảnh sát đang chờ đợi ở phía sau quả thật nhận được lệnh không can thiệp chuyện lần này, nhưng tận mắt nhìn thấy sự tình trở thành như vậy cũng làm bọn họ có một chút khẩn trương, con đường này bình thường không có quá nhiều người đi qua, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có ai, vốn nghĩ rằng chỉ mất vài phút là có thể giải quyết êm đẹp, nào ngờ lại tiến triển đến tận bây giờ….

Trong ba người có một tên trúng đạn trên cánh tay, một tên khác bị bẽ gãy tay, sắc mặt trắng bệch té xuống đất không thể đứng dậy, còn một người đang bị uy hiếp dưới họng súng của Wolf, bị hỏi vấn đề này cũng không phải kẻ cầm đầu trong ba người, hắn chớp mắt nhìn xuống đất, nơi đó có người đàn ông bị Vu Duy Thiển bẻ gãy xương.

"Khôn ngoan một chút." Nắm lên cánh tay của người kia, Vu Duy Thiển nện xuống một quyền ở sau cổ của y, tay trái áp xương bả vai, sau vài tiếng răng rắc của xương cốt cọ sát với nhau, người kia hoàn toàn không thể cử động, Vu Duy Thiển đứng thẳng người rồi mở miệng, "Nói đi."

Mái tóc đen bị gió thổi phất phơ, Vu Duy Thiển lại cho hai tay đút vài túi áo, mất kiên nhẫn mà nhìn người nọ, động tác lưu loát xinh đẹp vừa rồi lại hoàn toàn đối lập với hậu quả đã tạo thành, làm cho người ta lo lắng có phải sau vài giây hắn cũng mang theo biểu tình cao ngạo lạnh lùng mà tiếp tục ra tay giống như vậy đối với mình hay không.

"Chúng ta nhận lệnh đến mời ngài là vì cậu chủ của nhà chúng ta." Bởi vì cánh tay đau đớn mà phải hít thở

thật sâu, gã đàn ông vạm vỡ chuyển mắt lên người Lê Khải Liệt, nhìn thấy biểu tình mà chỉ có dã thú khi đi săn mới lộ ra, chờ đợi một cách thờ ơ, còn ẩn chứa kiên quyết và tàn khốc trong đó.

"Đây là ta nói thật, chính là vì chuyện này." Hắn cam đoan đối với lời nói của mình, tầm mắt nhìn trên mặt đất, thiết bị điều khiển từ xa bị rơi xuống phía dưới gầm xe, được che chắn hoàn hảo, cho nên cũng không bị kích nổ.

Lê Khải Liệt vừa cười lạnh vừa nhặt lên điều khiển từ xa từ dưới gầm xe, Vu Duy Thiển nghe được hai từ cậu chủ thì bỗng nhiên trở nên ngây người, "Tên của cậu chủ nhà các ngươi." Tầm mắt của hắn lại trở nên xa xăm.

"Reese, công tử nhà chúng ta tên là Reese W. Locke, hắn mất tích…."

"Câm miệng! Ngu xuẩn! Đồ lắm lời!" Người đàn ông bị Wolf dùng súng chỉa vào người bắt đầu quát lớn, đây là chuyện không thể công khai.

Người kia trầm mặc, tựa hồ là đang hối hận, nhưng Lê Khải Liệt không bận tâm, hắn nhìn thấy bên dưới biểu tình lãnh đạm của Vu Duy Thiển lộ ra thần thái kinh ngạc, có thể làm cho Vu Duy Thiển kinh ngạc như thế, cái tên này giống như là có ma lực, sau khi Vu Duy Thiển kinh ngạc thì hơi tỏ vẻ nghi ngờ, tiếp theo lại hơi lắc lắc đầu, cười nhạo chính sự đa nghi của mình.

"Reese là ai?" Tính nhẫn nại của Lê Khải Liệt khi cần thiết sẽ trở nên rất tốt, nhưng hiện tại hắn không muốn nhịn xuống nghi vấn này, Vu Duy Thiển nhếch môi nhìn hắn nhưng không hề mang theo ý cười, "Nhớ rõ vết sẹo sau lưng của ta hay không?"

Sau lưng của hắn có mấy vết sẹo dài mấy tấc, đó là mấy vết dao liên tục đâm vào mà tạo thành, trải qua năm tháng đã phai nhạt rất nhiều nhưng Lê Khải Liệt sẽ không quên thiếu niên mà Vu Duy Thiển đã từng nhắc đến, là thiếu niên đã dốc hết tất cả để yêu hắn, muốn cùng tự tử với hắn, Vu Duy Thiển vẫn chưa nói đến tên của người thiếu niên kia.

Trong khoảnh khắc Lê Khải Liệt lập tức hiểu được lý do vì sao Vu Duy Thiển kinh ngạc, "Thực trùng hợp, không phải hay sao?" Hắn nhún vai, trong đôi mắt màu tro lục hiện lên một chút xao động không thoải mái, đây là trùng hợp, trên đời không có người thứ hai có được sinh mệnh vĩnh viễn giống như Vu Duy Thiển.

Cho dù hai người bọn họ đều biết đây chỉ là trùng hợp nhưng trong đầu lại bất giác tự động vận hành, cậu chủ của dòng họ W.Locke bị mất tích, có cùng tên với thiếu niên năm đó, Reese, còn có dòng chữ bằng máu xuất hiện trong nhà Vu Duy Thiển….

"Nếu các ngươi không đi sẽ không kịp." Gã đàn ông vừa rồi quát lớn đồng bọn đang ra hiệu về hướng những chiếc xe cảnh sát ở đằng xa, "Bọn họ chỉ biết giả mù giả điếc khoảng mười phút thôi, đây là do chúng ta đã đàm phán trước đó, bây giờ các ngươi phải thả chúng ta đi."

"Đứng lên!" Lê Khải Liệt đẩy mạnh người kia vào băng sau của chiếc xe màu đen, gã đàn ông bị thương trên cánh tay thì được nhét vào sau cốp xe, còn có rất nhiều chuyện cần phải hỏi cho rõ ràng.

Hắn an bài Wolf chăm sóc Lydia, ngồi lên chính xe hơi của bọn họ, còn bọn họ ngồi trên xe của đám người này. Gã đàn ông bị Vu Duy Thiển đánh hôn mê được ném xuống đất, có thể cho đám cảnh sát một lời giải thích, kéo dài thời gian. Vị siêu sao luôn ở trước mặt giới truyền thông mà dùng sức quyến rũ của bản thân để mê hoặc đại chúng, lúc này lại bày ra những hành động và năng lực đều thuộc loại ưu tú.

"Lái xe, nếu ngươi không muốn bỏ lỡ chuyến bay, chúng ta phải ở sân bay trong vòng mười lăm phút nữa." Vu Duy Thiển tháo xuống cà vạt trên người của gã đàn ông kia, dùng cách thức phức tạp để trói tay của người nọ lại, nói với Lê Khải Liệt đang ngồi trước vô lăng. Nguồn:

"Tuân lệnh, Duy yêu của ta." Thổi ra sau một nụ hôn gió, Lê Khải Liệt pha trò với năm ngón tay giơ lên trán chào kiểu nhà binh, động tác tà mị lại đẹp trai như vậy mà để fan hâm mộ của hắn nhìn thấy cũng đủ gây nên tình cảnh hỗn loạn, nhưng người duy nhất ở nơi này nhìn thấy lại tỏ vẻ rất lạnh lùng và cứng rắn, Vu Duy Thiển hít vào một hơi, "Đủ rồi, Lê Khải Liệt, đừng xưng hô với ta như vậy nữa!"

Ngữ điệu trầm thấp rõ ràng mang theo tức giận, không thể nói rõ là tức giận nhưng Lê Khải Liệt xác định những lời này rất nghiêm túc, "Như thế nào?" Hắn nhíu mi lại, hạ xuống ý cười, "Đây không phải là lần

đầu tiên ta gọi ngươi như vậy, vì sao ngươi lại thay đổi thái độ? Chẳng lẽ thiếu niên kia cũng xưng hô giống như ta?"

"Lái xe đi, sau này nói tiếp." Vu Duy Thiển ngăn cản Lê Khải Liệt tiếp tục suy đoán, trên thực tế quả thật đã bị hắn đoán trúng.

Xe khởi động, trải qua vài cú va chạm cuối cùng xem như cũng trôi chảy, người đàn ông bị trói cùng với người bị nhốt vào cốp xe, sau khi trải qua bàn bạc, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt định tra hỏi hết thảy sự tình, sau đó lưu hai người này ở trong xe để cho cảnh sát xử lý.

Về phần điều kiện đàm phán để cảnh sát sau hơn mười phút mới đến đây thu thập tàn cục thì là chuyện của bọn họ, cảnh sát ở khu vực này e rằng sẽ có một đống báo cáo cần phải viết.

Hai chiếc xe lần lượt chạy đi, Wolf bảo hộ Lydia trong xe riêng của bọn họ, chạy phía sau xe của Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển, tiếng còi xe cảnh sát luôn đến muộn rốt cục cũng vang lên, người đàn ông nằm dưới đất được cảnh sát phát hiện.

"Xảy ra chuyện gì? Ngươi cần giúp đỡ! Đừng nhúc nhích – nằm yên đừng nhúc nhích–" Viên cảnh sát từ trong xe đi ra chột dạ lớn tiếng an ủi, cố gắng giả vờ như không biết chuyện gì, đè lại thân thể của người đàn ông kia, không cho hắn đứng lên.

"…..Vẫn chưa chấm dứt….không đơn giản như vậy….." Từ trong hôn mê tỉnh lại, người đàn ông kia nhanh chóng phát hiện tình cảnh của mình, là tên cầm đầu trong ba người, hắn biết hiện tại nên làm cái gì, khi cảnh sát gọi xe cấp cứu đến thì hai chiếc xe kia đã đi khá xa, ít nhất từ nơi này đã không còn nhìn thấy bóng dáng.

Tính toán khoảng cách và thời gian, khuôn mặt trắng bệch của hắn còn có một chút ý cười đầy mưu toan, bất chấp cảnh sát khuyên can, hắn miễn cưỡng sử dụng chính bàn tay đã bị bẻ gãy của mình, kết quả là nghe thấy tiếng xương cốt vang lên răng rắc, "A a–" hắn kêu một tiếng thảm thiết, một thiết bị bằng kim loại từ trong túi quần âu của hắn rớt ra.

"Đây là cái gì?" Viên sĩ quan cảnh sát với độ tuổi trung niên cùng dáng người mập mạp bước sang để kiểm tra, lập tức bị người đàn ông này cướp lấy, bị thương như vậy mà vẫn còn sức, hắn cảm thấy rất tò mò, không biết đây là thứ gì, "Hey, cái này dùng làm gì? Ngươi cần nó để làm gì?"

"Hoàn thành nhiệm vụ." Người đàn ông bởi vì quá mức đau đớn mà khuôn mặt méo xệch, vừa cười vừa chậm rãi ấn xuống một cái nút.

Thiết bị kích nổ không chỉ có một cái, bảo là cẩn thận cũng được, quá mức nhát gan cũng được, đây là để dự phòng.

Ầm! Những tiếng nổ mạnh thật lớn liên tục vang lên, bầu trời nhuốm đỏ một màu.

43. Chương 43: Giá Trị Tích Trữ Tình Cảm

"Ngươi làm cái gì? Chúa ơi! Ngươi rốt cục đã làm cái gì?" Nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt, viên sĩ quan cảnh sát điên cuồng kêu to, người đàn ông nằm trên mặt đất đã sớm ngất xỉu, nếu hắn còn tỉnh thì e rằng cũng sẽ vì tình cảnh trước mắt mà cảm thấy bất ngờ và hoảng sợ.

Ngày đó, thành phố San Bruno xảy ra một vụ nổ lớn, gây nên một cơn chấn động, những khu vực phụ cận đều bị ảnh hưởng, khu dân cư cũng bị lửa lan đến, có sáu người tử vong, nhiều nhà cao tầng bị hư hao, sự cố này sau khi điều tra là do ống dẫn khí đốt bị nổ mạnh gây nên, đồng thời cũng vì chuyện này mà còn có hơn mười người bị thương.

Mọi người đều bất ngờ với kết quả, bao gồm cả bên phía nhà W.Locke đã giật dây vụ này. Không ai ngờ quả bom trước đó lại được đặt gần nơi cách đường ống dẫn khí đốt không xa, vụ nổ mạnh khiến ống dẫn

bị bể, số lượng gas khổng lồ trong nháy mắt liền bị bắt lửa gây nên những vụ nổ mạnh liên hoàn, phá hủy toàn bộ khu dân cư.

"Đem hắn mang đi! Mang đi!" Viên sĩ quan cảnh sát phẫn nộ nắm lấy gã đàn ông bất tỉnh nhân sự dưới đất, cánh tay vặn vẹo lại một lần nữa bị xoay ngược ra sau, tùy tiện còng lại, sự cố xảy ra ở đây cần phải có người chịu trách nhiệm

"Đội trưởng, làm sao bây giờ?" Cấp dưới của viên sĩ quan cảnh sát lộ ra vẻ mặt khổ sở, vô cùng lo lắng.

"Cứu hỏa! Vận dụng tất cả lực lượng, ta đi báo cáo với cấp trên!"

"Còn chuyện lúc trước…..với mấy người kia…."

"Chuyện lúc trước là chuyện gì? Chúng ta không hề biết gì cả, khi đến nơi này đã thấy vụ cháy diễn ra, đây là nhân vật khả nghi, mang hắn về điều tra! Cứ như vậy đi!" Viên sĩ quan cảnh sát khoát tay chặn lại cấp dưới của mình, làm ra quyết định, "Chuyện mấy người kia không liên quan đến chúng ta, mặc kệ bọn họ sống hay chết, có thân phận gì thì chúng ta cũng không biết, cho đến bây giờ cũng chưa thấy qua! Có hiểu hay chưa?"

"Dạ, đã hiểu." Vài người chỉnh lại sắc mặt, vội vàng tiến hành công tác an bài cứu trợ.

Đến gần chạng vạng, sân bay quốc tế cũng bị ảnh hưởng bởi sự cố hỏa hoạn ở phụ cận, không ít người đều bị trễ chuyến bay khi đang trên đường đến sân bay, nếu ở khu vực bị phong tỏa, muốn lái xe chạy qua đội phòng cháy chữa cháy cùng nhân viên cứu hộ thì quả thật là chuyện không có khả năng, tới gần sát giờ cất cánh vẫn có thể nhìn thấy không ít người chật vật kéo hành lý hoặc đeo ba lô cầm theo những túi công văn vội vàng chạy trong đại sảnh của sân bay.

Tình cảnh này làm cho bốn người trong đó trở nên ít bị để ý, đó là ba nam một nữ, người nữ tựa hồ bị hôn mê, vẫn nằm im trong lòng của người đàn ông một mắt, hai người đàn ông còn lại có phản ứng trấn tĩnh hơn rất nhiều so với những người khác, nhưng nếu cẩn thận nhìn kỹ thì sẽ phát hiện trong đó có một người bị thương.

Hắn là người phương Đông, áo khoác trên người có dấu vết bị lửa thiêu, vì để không gây chú ý, áo khoác được hắn choàng lên vai, phần bị lửa thiêu úp vào bên trong, đồng thời cũng che lại vết máu trên lưng của hắn, phía bên dưới áo sơ mi bị rách nát lộ ra một mảng máu me hỗn độn.

"Muốn ta nói bao nhiêu lần? Ngươi nên đi bệnh viện trước!" Lời nói phát ra từ khe hở của hàm răng đang nghiến chặt, tràn ngập uy hiếp, Lê Khải Liệt phải khống chế cơn thịnh nộ mới không làm cho chính mình chửi ầm lên ngay lúc này.

"Ta cũng đã nói rất nhiều lần, không cần." So với Lê Khải Liệt đang phát cáu, âm điệu của Vu Duy Thiển vô cùng cứng rắn, hoàn toàn không chịu phối hợp, hắn tiếp tục bước đi, "Vé máy bay đâu?"

"Nếu ta bảo là đã bị cháy thì sao?" Dừng lại cước bộ, Lê Khải Liệt nhướng mi nhìn Vu Duy Thiển, nghiễm nhiên là đang khiêu khích, trên người của hắn xem như hoàn hảo, ít nhất không bị thương nghiêm trọng, chỉ bị trầy da một chút nhưng chính là vì điểm này mới làm cho tâm tình của hắn hết sức ác liệt.

"Đừng càn quấy, ngươi đã sớm đặt vé. Vé máy bay không ở trên người của ngươi, hiện tại ngươi phải đi lấy vé." Vu Duy Thiển ôm lấy áo vét, thân mình đứng thẳng vô cùng xinh đẹp, sắc mặt bình tĩnh nhìn không ra có gì khác thường, thân thể cường tráng với vóc dáng hoàn mỹ vẫn mang theo một chút sắc bén và lãnh đạm như trước kia.

"Rốt cục là ai càn quấy?" Lê Khải Liệt lập tức choàng tay qua lưng hắn, vết thương đau đớn làm cho thân thể của hắn trở nên cứng ngắc, Lê Khải Liệt cười lạnh rồi buông tay ra, "Đau không? Đau thì nên đến bệnh viện! Ít nhất phải đem mấy thứ chết tiệt này lấy ra!"

"Đừng bảo ta phải làm như thế nào! Hiện tại còn có thời gian hay sao? Trễ nhất là tối ngày mai ngươi phải có mặt tại Manhattan, mà bây giờ là chuyến bay cuối cùng đi New York vào ngày hôm nay." Trên lưng đau đớn làm cho Vu Duy Thiển không thể nói năng chậm rãi, hắn nhìn thấy sự lo lắng quan tâm trong mắt của Lê Khải Liệt, nhưng bởi vì ngữ khí đông cứng và sắc mặt căng thẳng làm cho hắn thoạt nhìn cũng không có vẻ đang cảm kích.

"Ngươi vẫn luôn như vậy, đừng xem ta là đứa nhỏ, ta đã cảnh cáo ngươi." Lê Khải Liệt nhíu mày, đẩy ra áo khoác trên lưng Vu Duy Thiển để xem vết thương.

Vì sao bọn họ lại có đoạn đối thoại như vậy, vết thương này là từ đâu mà đến, Lê Khải Liệt không hề có phản ứng đối với lời nói lạnh nhạt của Vu Duy Thiển, thậm chí ngay trong bầu không khí căng thẳng như vậy vẫn hàm chứa một loại tình cảm dị thường nhu hòa mà từ trước đến nay chưa bao giờ có, hết thảy đều phải quay ngược về khoảng thời gian ngắn ngủi chỉ vài phút nhưng lại có vẻ cực kỳ dông dài trước kia.

Sau khi chiếc xe xuất phát không được vài phút thì Vu Duy Thiển bắt đầu thẩm vấn thân tín của nhà W.Locke mà lúc này đã trở thành con tin, hắn hỏi bọn họ về tình hình của cậu chủ mà nhà W.Locke muốn tìm, đối phương chần chờ một chút sau đó mới trả lời.

"Cậu chủ nhà chúng ta hiện tại ắt hẳn là hai mươi tám tuổi, hắn mất tích vào ba năm trước, tóc vàng, đồng tử màu xanh, chiều cao đại khái là…." Nhớ lại số liệu cụ thể, người đàn ông bị trói hai tay rất hợp tác, sau khi nói xong thì cảm thấy có một chút bất an, ánh mắt thường xuyên liếc ra ngoài cửa sổ.

Vu Duy Thiển vì được đến câu trả lời mà cảm thấy bất ngờ, theo những đặc điểm mà người này nói ra thì thiếu niên trong trí nhớ cũng tương tự như vậy, ngoại trừ tuổi tác không đúng, "Ngươi đang nhìn cái gì?" Đồng thời hắn cũng phát hiện ánh mắt của đối phương rất kỳ lạ.

"Trả lời!" Lê Khải Liệt ngồi ở trước vô lăng liếc mắt về sau một cái, hắn có một loại dự cảm bất lành, đôi mắt màu tro lục bởi vì như vậy mà toát ra thần sắc thô bạo ngang ngược khiến người ta sợ hãi, người nọ cắn chặt răng, giữa lúc sinh tử thì hắn rốt cục quyết định lựa chọn, chỉ ra ngoài cửa sổ, "Bom, chúng ta đã đặt trái bom gần nơi này…."

Lê Khải Liệt đạp mạnh chân ga, tại một chỗ rẽ, hắn nhanh chóng quay ngược vô lăng, chiếc xe phóng nhanh, Wolf đang bám theo sau cũng phát hiện không đúng, lập tức đuổi theo.

Ầm! Ngọn lửa bùng lên trước cửa kính xe hơi, tiếng nổ thật mạnh nuốt sống hết thảy mọi tiếng vang, đột nhiên xóc nảy chấn động làm cho người ta không kịp phản ứng, Lê Khải Liệt nắm chặt vô lăng, "Mẹ kiếp! Chết tiệt! Ta đã ném đi điều khiển từ xa! Chuyện này là sao?" (chửi thề nha =.=)

Lời chất vấn hàm chứa cơn thịnh nộ không hề kém cỏi so với tai nạn bên ngoài, người đàn ông kia vì bị xóc nảy mà ngã nhào về phía Vu Duy Thiển, bị hắn nắm lấy cổ áo, đôi mắt như biển đen lãnh liệt bao phủ lấy người nọ, "Nói!"

Bên ngoài liên tục vang lên tiếng nổ mạnh, người nọ vẫn luôn bảo trì biểu tình trấn tĩnh nhưng lúc này cũng xuất hiện dấu hiệu kích động, "Ném vào nước cũng vô dụng, thiết bị kích nổ có hai cái! Nhưng chúng ta chỉ đặt một quả bom ở bên dưới con lươn, vì sao lại…."

"Khốn nạn! Các ngươi làm tốt lắm!" Lê Khải Liệt rống giận, không có thời gian để đi nghiên cứu chuyện khác, trong khoảnh khắc lửa nổi lên tứ phía, tiếng nổ mạnh liên tiếp không ngừng truyền đến, chiếc xe lại xóc nảy, một vật thể bị thiêu cháy bắn vào cửa kính xe hơi, thủy tinh vỡ tung cùng những đốm lửa lập tức bắn ra.

"Lên phía trước ngồi!" Lê Khải Liệt vừa lái xe vừa đưa tay kéo lấy Vu Duy Thiển đem lên chỗ ngồi không bị cháy ở phía trước.

Ầm! Mặt đất như muốn nứt ra, sau một tiếng nổ chiếc xe lại chấn động một chút, Vu Duy Thiển nhìn thấy đuôi xe bị bén lửa, "Cháy bình xăng!"

Lê Khải Liệt vội vàng phanh xe, phía trước đột nhiên có một chiếc xe bị lửa táp đang xông về hướng bọn họ, hai xe chạm vào nhau, chiếc xe của bọn họ bị mất thăng bằng, khi sắp sửa chạm vào tòa nhà đang bén lửa, Vu Duy Thiển mở ra cửa xe từ phía bên kia, "Nhảy ra!"

Lê Khải Liệt vừa buông tay lái thì Vu Duy Thiển đã nắm lấy hắn, không hề do dự mà kéo hắn nhảy ra ngoài, Lê Khải Liệt ngay cả thời gian cự tuyệt cũng không có, chỉ cảm giác được một cơn chấn động thật lớn, hắn và Vu Duy Thiển ôm chặt lấy nhau, thân thể của hai người đập thật mạnh xuống mặt đường.

Trên đất có cái gì đó, vật thể bén nhọn giống như những lưỡi dao chui sâu vào sau lưng, bờ môi mím chặt của Vu Duy Thiển hơi hơi run rẩy, chỉ trong nháy mắt Lê Khải Liệt liền cảm giác được thân thể của Vu

Duy Thiển trở nên cứng ngắc, sau cú ngã đầu tiên thật nặng, tốc độ rơi xuống của hai người dần dần chậm lại, bọn họ quay cuồng trên mặt đất vài vòng.

Với tốc độ của xe ngay lúc này thì hai người suýt tý nữa là bị ném bay ra ngoài, lưng của Vu Duy Thiển rơi xuống trước, khi bọn họ ổn định thân thể của chính mình thì liền nhìn thấy những mảnh thủy tinh vỡ vụn của lớp cửa kính xe hơi trên mặt đất, góc cạnh sắc bén như những viên kim cương, lấp lánh như băng dưới ánh nắng chiều, mang theo những giọt máu sáng chói.

Ngã xuống từ sườn dốc lấp đầy những mảnh vỡ thủy tinh khoảng mấy chục feet, Vu Duy Thiển đau đớn như thế nào thì không cần phải nói cũng có thể hiểu được, vì để bảo vệ chính mình nên hắn đưa lưng ra đỡ, đồng thời là vì bảo vệ Lê Khải Liệt, cuối cùng hai người cùng té xuống đất, thoạt nhìn thương tích không có gì nghiêm trọng nhưng đến khi Lê Khải Liệt đỡ hắn ngồi dậy, lập tức nhìn thấy sau lưng của Vu Duy Thiển dính đầy máu, bên trong hỗn độn những mảnh vỡ thủy tinh đang ghim vào những sớ thịt đỏ tươi.

Trên lưng vốn đã có vài vết sẹo, áo sơ mi bị ma sát với mặt đường mà xé rách thành một mảng lớn, lộ ra vết thương đỏ tươi bị nhiễm bẩn, làn da xung quanh vết thương đang run rẩy, đó là sự co rút theo bản năng của cơ thể con người, loại đau đớn này không hề dễ chịu hơn một chút nào so với bị lưỡi dao đâm chém.

"Chẳng phải ngươi đã nói bị thương sẽ không chết nhưng sẽ đau hay sao? Vậy mới rồi ngươi vừa làm cái gì?" Tiếng rống giận dưới sự đè nén đang thoát ra giữa hai hàm răng bị nghiến chặt, những tòa nhà bị bén lửa ở xung quanh tựa như muốn nổ tung, Lê Khải Liệt nổi cơn thịnh nộ mà nắm lấy Vu Duy Thiển.

"Dù sao ngươi cũng đã thay ta đỡ lấy một viên đạn, ta cứu ngươi chẳng lẽ lại không được?" Vu Duy Thiển chỉ hỏi một câu nhưng hoàn toàn ngăn chặn lời chửi bới ngay tại cổ họng của Lê Khải Liệt.

Nhưng biểu tình của Lê Khải Liệt lại lập tức cải biến, hắn hung hăng đè lại Vu Duy Thiển, giống như muốn mổ xẻ đầu của Vu Duy Thiển ra để xem rốt cục bên trong đang suy nghĩ cái gì, "Ngươi tưởng rằng ngươi không chết thì có thể làm càn? Ta không cần ngươi bảo vệ cho ta! Có nghe thấy hay không? Không cần!"

"Nhẹ một chút, ta rất đau." Đẩy ra bàn tay của Lê Khải Liệt đang chộp lấy bả vai của hắn, Vu Duy Thiển đứng dậy, phủi xuống tro bụi và những mảnh vỡ thủy tinh trên người, thái độ điềm nhiên của hắn càng làm cho Lê Khải Liệt hoàn toàn bùng nổ.

"Đối với ngươi bất quá chỉ là một lần thử nghiệm, ngươi có cần phải nghiêm túc như vậy hay không? Vu Duy Thiển, ta nói cho ngươi biết, ta không cần vệ sĩ, nếu theo lời ngươi dốc hết tất cả chính là như vậy." Lê Khải Liệt dừng lại một chút, đứng giữa khung cảnh gần như đổ nát, tiếng cười khẩy mang theo sự khinh miệt vang lên trong bầu không khí đầy lửa và khói bụi, "Ta không cần, nếu muốn tìm một người đàn ông nguyện ý vì ta thì vẫn còn rất nhiều, không phải không có ngươi thì không được."

"Thân thể đàn ông không mềm mại như phụ nữ, cũng không có mùi hương gì đặc biệt, mà người như ngươi lại càng không ở trên giường uốn éo có đúng hay không? Nghĩ đến việc ngươi vì chấm dứt cái sinh mệnh lâu dài mà vô nghĩa kia, tình nguyện đi thử yêu một người đồng tính, ta liền cảm thấy đáng thương thay cho ngươi. Ngươi không cảm thấy là vô nghĩa hay sao? Nếu cần ta có thể giúp ngươi giải quyết nhu cầu sinh lý, ta chưa nếm thử mùi vị đàn ông, không bằng chờ mọi việc lần này xong xuôi thì tìm một chỗ để thử một chút, nếu cảm giác không tệ thì sau này ta có thể đi tìm người khác thử xem, đỡ cho ngươi phải ủy khuất như thế này…."

Những lời nói độc địa liên tục không dứt tuôn ra từ trong miệng của Lê Khải Liệt, đem người nam nhân ở trước đặt ngang hàng với đám nam nữ trong làng giải trí mà bình luận về cuộc sống sinh hoạt cá nhân đầy phóng đãng, suy đoán song phương ở trên giường sẽ có biểu hiện gì, Lê Khải Liệt tựa như một con rắn độc không ngừng phun ra nọc độc. (giờ là con rắn =.=)

"Hiện tại hoàn cảnh không tệ, ta còn vài chuyện, không bằng nói cho xong ngay tại nơi này." Đang trong tình huống nguy hiểm nhưng ngược lại càng làm cho Lê Khải Liệt thêm phần hào hứng, hắn phất tay đối với Wolf ở phía sau, nhìn thẳng vào mắt của Vu Duy Thiển bằng một nụ cười khó hiểu.

"Đúng là do ta lừa ngươi trước, tiếp theo ngươi bắt đầu cảm thấy hứng thú, tính dùng ta để hoàn thành nguyện vọng của ngươi, từ bề ngoài không thể nhìn ra ngươi kỳ thật là một người đàn ông vừa ích kỷ lại vừa lãnh khốc, ngay từ đầu đã giả vờ làm ra bộ dáng điềm nhiên. Cái gì mà bị ta cưỡng ép? Ngươi tự xem mình là kẻ bị hại! Cái gì là tình cảm? Ngươi cứu ta là vì ngươi cảm thấy ngươi nên cứu ta! Ta nói có đúng

hay không? Đây là cách mà ngươi thể hiển tình cảm? Ngươi cảm thấy nên làm như vậy, ngươi muốn làm cho bản thân mình yêu ta! Ngươi xem ta là công cụ cũng xem chính mình là công cụ, chỉ vì để chắp vá một cái gọi là tình yêu!"

"Dốc hết tất cả để yêu?" Ngọn lửa thiêu đốt dưới đáy mắt, Lê Khải Liệt bật cười đối với Vu Duy Thiển, "Đối với người không biết chữ tình là gì thì căn bản đây là một trò cười!"

Phàm là những ai nhìn thấy Vu Duy Thiển thì đầu tiên đều phát hiện sự ngạo mạn và lạnh lùng của hắn, có một chút hà khắc theo kiểu cách quý tộc, là người lãnh đạm, không thích tán gẫu và nói lời vô nghĩa, ngoại trừ như vậy thì không còn gì khác.

Không còn gì khác, hoàn toàn không còn gì khác, ngay cả nói thử những lời hứa hẹn và ngôn ngữ tình yêu linh tinh cũng không thể cảm giác được tâm ý thật sự của hắn. Khoác lên mình một vẻ ngoài chói mắt, làm những chuyện mà người bình thường nên làm, đem chính mình ẩn giấu vào trong đám người, ngoại trừ như vậy ra thì không hề có cảm giác chân thật.

Tựa như có người từng nói, hắn được vẽ một bức tranh sơn dầu lên người, là quý tộc trong tranh, làm cho người ta bị mê hoặc, nhưng không ai có thể chiếm được gì trên người của hắn, bất luận kẻ nào cũng không thể nhìn thấy linh hồn của hắn.

Ngay cả Lê Khải Liệt đã từng một lần bị mê muội, hơn nữa vì thế mà cảm thấy hứng thú, hiện tại cũng bắt đầu trở nên nôn nóng. Những lời này là hắn đã sớm muốn nói, khi Vivian rời đi, khi Vu Duy Thiển đặt vấn đề giống như ra lệnh đối với hắn, hỏi hắn có thể làm cho Vu Duy Thiển dốc hết tất cả để yêu hắn hay không.

"Ngươi đã nhịn rất lâu, có đúng không?" Với những lời độc địa liên tiếp của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển vẫn đứng yên nhìn hắn, con ngươi đen láy thâm trầm tựa như bầu trời nổi lên khói đặc, không khí mang theo khói thuốc, nhưng mới một giây trước vẫn còn đang lạnh lùng thì ngay lập tức liền hóa thành tức giận, một quyền đấm thẳng về phía Lê Khải Liệt.

Lê Khải Liệt ngã xuống đất, Vu Duy Thiển đưa tay về phía sau rồi nhổ ra một mảnh thủy tinh ở trên lưng mang theo máu tươi, nhìn thoáng qua rồi tùy tay ném xuống đất, thần sắc trên mặt cũng giống như những mảnh vỡ thủy tinh, sắc bén, lạnh lùng mà không thể chạm đến.

"Ngươi nói đủ chưa? Đã nói xong? Ngươi tưởng rằng bất cứ chuyện gì ngươi cũng biết? Ngươi có biết ta là người như thế nào hay không? Ngươi cảm thấy ba trăm năm qua ta chính là người như vậy? Vì chấm dứt sinh mệnh dài lâu mà vô nghĩa nên lần lượt tìm người để thử nghiệm, để rồi lần lượt thất vọng, hiện tại tuyệt vọng đến mức đi tìm một người đồng tính để thử nghiệm lần cuối cùng?" Những câu hỏi liên tục được đưa ra, tiếng gào thét giận dữ của Vu Duy Thiển khiến những người khác chú ý, nghĩ rằng nơi này đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhân viên cứu trợ ở xung quanh chờ đợi, Vu Duy Thiển vẫn không nhúc nhích, biểu tình khủng bố ngoại trừ làm cho Lê Khải Liệt bình tĩnh cũng ngăn cản những người khác đến gần.

"Lê Khải Liệt, ngươi rất đặc biệt, nhưng ngươi cũng quá tự cao tự đại, ngươi tưởng rằng ngươi đặc biệt đến mức làm cho con quái vật này suy đồi đến tình trạng xem ngươi là một khúc củi di động? Có phải hay không?" Cảm giác thiêu đốt trên lưng vô cùng đau đớn, bộ dáng nổi giận của Vu Duy Thiển làm cho người ta khó có thể đoán được ngay sau đó hắn sẽ làm ra chuyện gì, những lời kích thích của Lê Khải Liệt rốt cục đã thành công khi đổi lấy phản ứng rất mạnh từ Vu Duy Thiển, mạnh đến mức vượt quá dự tính của hắn.

Luôn lộ ra biểu tình lãnh đạm lại khinh miệt, mang theo một chút hờ hững, giống như những cọng bèo ở dưới đáy nước tối tăm ngẫu nhiên lại tự bẻ gãy mà nổi lên mặt nước, mang theo hơi thở âm u lạnh lẽo, Vu Duy Thiển đi đến vài bước, nắm lấy áo của Lê Khải Liệt rồi kéo hắn từ dưới đất đứng lên, "Ta bị ngươi hấp dẫn, ngươi làm cho ta một lần nữa cảm giác được tình cảm mãnh liệt của mình vẫn còn sống, nhưng ngươi đừng tưởng rằng chỉ dựa vào điểm này thì ta tình nguyện chấp nhận đồng tính! Nếu ngươi thật sự nghĩ như vậy thì trước đây ta cân nhắc và đấu tranh với bản thân mình là hoàn toàn uổng phí! Ngươi nói ta giả vờ như kẻ bị hại? Ngươi nghĩ rằng ta vì sao lại biểu hiện không rõ ràng? Vì sao lại chần chờ như thế?"

"Đừng quên ngươi là ai! Lê Khải Liệt!" Hắn mạnh mẽ kéo lấy Lê Khải Liệt đến trước mặt, con ngươi màu đen thần bí hoàn toàn trở nên lạnh lùng hờ hững, "Ngươi là siêu sao thế giới, là Miracle Leo! Là tình nhân trong mộng của hàng ngàn hàng triệu người, là hoàng tử kim cương trong mắt fan hâm mộ ca nhạc và điện

ảnh, ngươi thật sự đã chuẩn bị sẵn sàng cùng một người nam nhân nảy sinh quan hệ tình cảm hay chưa? Ngươi có biết ngươi phải đối mặt với chuyện gì hay không? Không phải vài ba câu suy đoán nhảm nhí và vài bức hình trên mấy tờ tạp chí! Ngươi phải nghênh đón một trận bão táp! Ngươi có biết hay không?"

"Ngươi sẽ đối phó với Claudy! Nhưng đừng quên ngươi cũng đã đem chính mình đẩy vào bước đường cùng! Ta không biết sự nghiệp đối với ngươi là cái gì, nhưng theo biểu hiện của ngươi thì không phải có cũng được mà không có cũng không sao! Nó là một phần của ngươi! Ngươi có thể lợi dụng lực lượng của nó, đồng thời cũng bị nó trói buộc! Ở đây ngươi có thể ôm hôn bất cứ một người phụ nữ nào, bởi vì ngươi là đàn ông, ta cũng vậy, vài lần hôn môi người khác cũng không thành vấn đề gì. Nhưng gia tộc Claudy sẽ lấy chuyện này ra để khống chế ngươi, sau đó sẽ uy hiếp ta, về lâu về dài thì sao? Ngươi đã từng nghĩ đến hay chưa?" Nguồn:

Buông tay ra, Vu Duy Thiển giống như đang ném đi một vật không hề có giá trị, đẩy mạnh Lê Khải Liệt ra ngoài, "Nơi này tuy là nước Mỹ, nhưng vẫn chưa cởi mở đến mức có thể dễ dàng chấp nhận một thần tượng đại chúng phóng túng trong mối quan hệ tình cảm đồng tính, quả thật không hề thiếu nam nữ đồng tính yêu nhau nhưng bọn họ sẽ không ở trước máy quay mà khoe ra. Theo những gì mà ngươi đã làm trước kia, người như ngươi khi yêu ai sẽ không thèm che giấu, là nữ nhân còn chưa tính, nếu là nam nhân, chính ngươi tự ngẫm lại sẽ là hậu quả gì."

Thở ra vài hơi, làm dịu một chút cảm xúc, Vu Duy Thiển không ngờ bản thân mình lại thoáng một chốc mà nói ra nhiều như vậy, ảo não lấy ngón tay vén vài sợi tóc trên trán sang một bên, hắn thì thào tự nói, "Ta thật sự là điên rồi nên mới có thể ở đây nói ra những lời này với ngươi."

Đây là suy nghĩ của hắn, là suy nghĩ sau khi hắn nhận ra tình cảm khác thường giữa hắn và Lê Khải Liệt, không phải chưa từng đấu tranh nội tâm, chỉ là cảm thấy thật căm tức vì chính bản thân hắn lại sinh ra hứng thú đối với Lê Khải Liệt, hắn đã từng nói hắn không bài xích đồng tính luyến ái nhưng không nghĩ sẽ có một ngày lại trở thành một trong số đó.

Hơn nữa người nam nhân này còn không biết tự kiềm chế sự tự tin, cho dù Lê Khải Liệt đã chuẩn bị chu đáo, biết chính mình đang làm cái gì, nhưng hắn không khỏi cảm thấy lo lắng vì hành vi mạo hiểm như vậy.

"Nguyên lai đây là suy nghĩ của ngươi, không hổ là người đã sống mấy trăm năm." Lê Khải Liệt liếc mắt nhìn đám người với vẻ mặt đầy hồ nghi ở xung quanh, từ nãy đến giờ Vu Duy Thiển không hề dùng tiếng Anh mà lại nói bằng tiếng Trung, làm cho Lê Khải Liệt cũng bất giác dùng tiếng Trung để đáp lại, mà ở khu vực này không có nhiều người Trung Quốc sinh sống.

Ngay cả chuyện này mà cũng lo lắng hay sao? Bên môi của Lê Khải Liệt nhếch lên một ý cười phức tạp, hắn không hề phản bác, chỉ chậm rãi bước qua, tránh đi vết thương trên lưng của Vu Duy Thiển, từ từ vòng tay qua thắt lưng của đối phương, "Ta chưa bao giờ sợ bị khiêu chiến."

P/S: ok, 2 bác nói dài dòng, tóm lại, Liệt nghi ngờ Duy không phải thật sự yêu Liệt (vì Duy vẫn luôn hững hờ với Liệt) mà chỉ đang cưỡng ép bản thân mình yêu Liệt để có thể thoát khỏi lời nguyền bất tử, cho nên Liệt nghĩ rằng việc Duy bảo vệ Liệt là do Duy tưởng là làm thế thì chứng tỏ mình đang yêu, mà ko biết đó chỉ là giả tạo. Nói tóm lại Liệt không cần Duy bảo vệ mình vì cái loại tình yêu giả tạo như thế.

Duy phản bác, lời của Duy thì quá rõ rồi, không phải không yêu mà là cân nhắc lo lắng cho Liệt.

44. Chương 44: Con Bạc Đặt Cược

Không nổi giận, cũng không nóng lòng tỏ thái độ, mới một phút trước còn lên cơn giống như một trận mưa rào, Lê Khải Liệt phát tiết tất cả cảm xúc, nghe Vu Duy Thiển giải thích rõ ràng những lời này, vốn phải thở hổn hển vì tức giận thì hiện tại lại có vẻ thực bình tĩnh, biểu tình có một chút đăm chiêu dung hợp với

vẻ ngoài dữ dằn cuồng dã, tựa hồ đang cường điệu bản thân mình rất cương quyết cứng rắn, không thể dễ dàng thỏa hiệp với hắn.

Ánh mắt bất tuân đang nhướng lên, gần xương lông mày bị đá vụn cắt qua, vết thương rất nhỏ càng làm cho khuôn mặt quá mức đẹp trai toát lên dấu vết nguyên thủy mà lại ngang tàng bạo ngược, "Ngươi muốn bị bức đến bước đường cùng thì mới bằng lòng nói ra những lời này có phải hay không? Rõ ràng thoạt nhìn là một người lãnh đạm, kỳ thật căn bản không phải."

"Đừng tưởng rằng cái gì ngươi cũng biết rõ." Hối hận vì đã nói quá nhiều, khi Vu Duy Thiển đẩy Lê Khải Liệt ra thì khẽ nâng khóe môi đang mím chặt, lưu lại một đường cong tự giễu, "Xe của Wolf chở Lydia không sao." Hắn chuyển mắt, nhìn thấy Wolf đang chờ ở trong đám người đi đường, trên tay đang bế Lydia.

"Ngươi lại lái sang chuyện khác." Lê Khải Liệt mạnh mẽ bắt lấy cổ tay của Vu Duy Thiển, dưới hàng lông mày có dính máu tươi, trên người có vài chỗ trầy trụa, hắn cầm lấy tay của Vu Duy Thiển vừa giống như đang an ủi vừa giống như đang kiềm chế, ánh mắt tràn ngập dã tính mơ hồ lóe lên hào quang, "Ngươi muốn bị ép buộc đến mức độ như vậy thì mới bằng lòng nói ra những lời này, ngươi suy nghĩ và lo lắng dư thừa.....Kỳ thật người tự cao tự đại mới chính là ngươi, sống quá lâu làm cho ngươi trở nên nhát gan, không có ai cần ngươi phải lo lắng nhiều như vậy."

Đưa tay lau đi vết máu trên mặt, khói bụi trong không khí làm cho hô hấp trở nên nóng rực, giọng nói của Lê Khải Liệt trở nên khô khan trầm thấp, dùng ánh mắt suồng sã đặc trưng của hắn để nhìn Vu Duy Thiển, "So về tuổi tác với ngươi thì những người khác đều rất ngây ngô, ở trong mắt ngươi có phải tất cả đều giống như những đứa trẻ hay không? Bao gồm cả ta."

"Còn muốn hỏi chuyện này cho tới khi nào? Nhìn xung quanh đi, đây không phải đang đóng phim, không có ai muốn ở đây điên với ngươi." Vu Duy Thiển vừa cau mày vừa rút tay ra, nếu Lê Khải Liệt là một đứa trẻ ở trong mắt hắn, thì chính là đứa trẻ làm cho người ta đau đầu, ngang bướng lại quá quắt, khiến người ta không biết nên yêu hay nên hận.

Tiếng người ồn ào, hỏa hoạn đang được dập tắt. Trong tình cảnh hỗn loạn, sự tranh chấp của hai người cũng không làm cho người khác cảm thấy hứng thú, mặc dù lân cận nơi này có không ít người, có lẽ là nhờ vào khói bụi không ngừng lan tràn nên không ai nhận ra ở đây có một vị siêu sao.

"Tốt lắm, cứ như vậy đi, xem ta là đứa trẻ cũng không sao. Duy, coi như ta là đứa trẻ." Lời nói hàm chứa ý cười đầy quỷ bí, nghe không ra có một chút thịnh nộ hay nổi nóng, Lê Khải Liệt dùng tiếng cười khoái trá khi thợ săn đặt bẫy con mồi mà nói với Vu Duy Thiển như vậy, sau đó nhún vai.

Vu Duy Thiển đột nhiên nâng mắt lên, hắn không quên Lê Khải Liệt là người như thế nào, bây giờ hắn bắt đầu hoài nghi những lời độc ác mà mới một phút trước Lê Khải Liệt còn điên cuồng phát tiết có bao nhiêu là thiệt tình, lại có bao nhiêu là xuất phát từ cố ý, chỉ vì muốn chọc giận hắn.

Mà bất luận chân tướng như thế nào thì kết quả vẫn là hắn lại nói ra những gì đã lo lắng một hồi lâu và tính chôn giấu dưới đáy lòng, Lê Khải Liệt đã như nguyện khi chọc giận đến mức làm cho hắn phải nói ra tất cả.

"Cái tên giảo hoạt này" Trên mặt bị vỗ một cái thật mạnh, khi Lê Khải Liệt nghe thấy những lời như vậy thì Vu Duy Thiển đã thu tay về rồi đi ngang qua người hắn, trong bầu không khí tràn ngập khói bụi, hắn có thể nhìn thấy trên mặt của Vu Duy Thiển hỗn hợp một chút tức giận và bất đắc dĩ.

Chỉ số thông minh và khả năng ứng biến của hai người bọn họ cũng không thấp, ngay mới vừa rồi khi gặp phải nguy hiểm thì bọn họ đã dùng ánh mắt để trao đổi với nhau, trong thời gian sít sao lại có thể đạt được một loại ăn ý khéo léo, nhưng bản lĩnh suy đoán tâm tư cũng không phải là thứ mà Vu Duy Thiển lĩnh hội được sau những năm tháng dài lâu, còn Lê Khải Liệt muốn nhìn ra tâm ý chân thật dưới đáy lòng của người nam nhân mà ngay cả màu sắc của linh hồn cũng đã đạm nhạt thì lại càng là một chuyện không phải đơn giản.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào thì những tia lửa đang phát ra giữa sự va chạm và ái muội đã dùng màu sắc rực rỡ cùng nhiệt độ nóng bỏng để mê hoặc cả hai người, mặc dù trong quá trình có một chút bạo lực và trật đường, nhưng ít nhất kết quả hiện tại thoạt nhìn cũng không tệ.

Thở dài đi lên phía trước, Vu Duy Thiển đưa hai tay đút vào túi áo, có lẽ hắn quả thật giống như lời của Lê Khải Liệt đã nói, sống quá lâu nên tự cao tự đại, nhưng Lê Khải Liệt cũng có lúc sơ sẩy, quay đầu lại, đôi mắt mảnh dài của hắn vứt một cái nhìn khinh miệt về hướng Lê Khải Liệt, "Không phải ngươi muốn lợi dụng ta để đối phó với gia tộc Claudy hay sao? Vì vậy ngươi căn bản không nên nói với ta những lời này, nếu ta thật sự chỉ vì lợi dụng ngươi như ngươi đã nói, sau khi bị ngươi vạch trần thì sẽ thẹn quá hóa giận mà rời đi, như vậy chẳng phải là ngươi sẽ trắng tay hay sao."

Phản ứng như thế này của Lê Khải Liệt chỉ chứng minh một điều, mà người nam nhân cuồng dã phóng túng dám làm tất cả mọi chuyện này cũng không tính che giấu.

"Ngươi không biết ta là một tay cờ bạc hay sao? Ta đã đặc cược, phải làm thế nào cho ngươi cũng giống như ta thì mới công bằng." Ngôn ngữ ám muội của hắn nói về vụ đặt cược, nhưng ám chỉ cái gì thì không cần nói cũng biết, tuy nhiên thân ảnh mang theo máu tươi ở phía trước lại không tính để ý đến, xuyên qua khói bụi mà tiếp tục bước đi, Lê Khải Liệt liền vội vàng đuổi theo, "Ngươi có phát hiện mỗi khi chúng ta nhắc đến tình yêu thì ngữ khí đều có một chút không xác định hay không, chúng ta không tin tưởng vào nó, nhưng thật chất lại muốn đi tin tưởng."

"Ngươi sai rồi Lê Khải Liệt, ta vẫn luôn tin tưởng." Dừng lại cước bộ, Vu Duy Thiển nói ra một đáp án làm cho Lê Khải Liệt cảm thấy ngoài ý muốn, hơn nữa khi nói ra những lời này thì Vu Duy Thiển hoàn toàn không giống như đang đùa giỡn, cũng không có nửa điểm giễu cợt và khinh miệt.

Lê Khải Liệt dừng bước một chút, nói như vậy nhiều năm qua những người cùng Vu Duy Thiển có tình cảm nhất định không chỉ một người, hắn không thể tưởng tượng những người kia là người như thế nào, mà hiện tại hắn là một trong số đó.

"Có thể đi được hay chưa?" Wolf đuổi theo bọn họ, những gì Lê Khải Liệt muốn hỏi liền bị cắt ngang, Wolf lái xe ở phía sau nên tránh được nguy hiểm lúc trước, ít nhất không bị ảnh hưởng nghiêm trọng, hắn và Lydia đều bình yên vô sự.

Mà chiếc xe Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đã ngồi lại đâm vào tòa nhà, bình xăng nổ mạnh, tiếng nổ ầm ầm trong trận đại hỏa có vẻ bé nhỏ không đáng kể, đã sớm bị thiêu rụi.

"Người ở bên trong không thể sống nổi." Wolf nhìn chiếc xe bị cháy bên dưới tòa nhà, hững hờ cho ra một kết luận.

Bình xăng nổ mạnh, bén lửa đầu tiên chính là băng sau, trong xe lại không hề có động tĩnh, thân tín của nhà W.Locke cuối cùng lại chết vì tai nan do chính bọn họ tạo thành, không biết đây có tính là quả báo hay không, nhưng nếu không phải người nọ nhắc nhở đúng lúc thì bốn người bọn họ chưa hẳn có thể toàn thân trở ra.

"Chúng ta đi thôi, trước khi ngươi bị người ta phát hiện." Ngữ khí của Vu Duy Thiển tựa như Lê Khải Liệt là tội phạm bị truy nã, còn Lê Khải Liệt vẫn đang suy nghĩ về lời nói mới vừa rồi của hắn, sắc mặt trở nên âm trầm. (ghen ghen kìa)

Vu Duy Thiển tùy tay phủi đi những mảnh vỡ thủy tinh bám trên vai của Lê Khải Liệt, "Suy nghĩ cái gì? Ta quan tâm ngươi, ngươi ắt hẳn là phải cao hứng."

"Ta cao hứng, ta rất cao hứng!" Lê Khải Liệt lấy lại tinh thần, nhìn đến vết thương sau lưng của Vu Duy Thiển, lại nhịn không được mà cắn răng cười lạnh, "Ngươi bị thương như vậy khiến ta quả thật phải cao hứng muốn chết!"

Lê Khải Liệt giơ chân đá văng những mảnh vụn thủy tinh trên mặt đường, lời nói trái ý mang theo phát tiết và thịnh nộ cùng một chút bất đắc dĩ. Vu Duy Thiển cười rộ lên, tiếng cười trầm thấp làm cho sau lưng của hắn chấn động, Lê Khải Liệt đứng phía sau hắn, tránh đi vết thương mà nhẹ nhàng hôn lên lưng hắn một chút, lưu lại cảm xúc mềm mại và ấm áp.

Tiếng cười của Vu Duy Thiển chậm rãi dịu xuống, ngữ khí từ tốn, "Cần phải đi, chúng ta còn phải đuổi kịp chuyến bay."

"Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy là chúng ta nên đi bệnh viện trước, hoặc ít nhất tìm nhân viên cứu hộ để gắp mấy thứ này ra hay sao?" Nụ cười của Lê Khải Liệt đi kèm với cảm giác uy hiếp. Phụ cận có nhân viên

có thể cứu chữa, tiếng xe cấp cứu rất gần, đứng cách nơi này không xa, đội trưởng phòng cháy chữa cháy đang dập lửa, nơi này tạm thời không có nguy hiểm nhưng không thể ở lâu.

"Nếu ngươi lo lắng ta sẽ chết thì đúng là một trò cười." Khi nói lên câu này thì lại lộ ra biểu tình trào phúng, Vu Duy Thiển tiếp tục lắc đầu, "Đau nhiêu đây ta vẫn có thể chịu được, lên máy bay hẳn tính tiếp." Hắn trả lời như vậy thì cũng biết sẽ khiến cho Lê Khải Liệt phản ứng như thế nào.

Hai người cứ như thế mà tranh chấp suốt quãng đường trên xe, cuối cùng đến đại sảnh sân bay, Wolf tuân thủ nghiêm ngặt chức trách, từ đầu đến cuối luôn bảo vệ Lydia, dường như hoàn toàn không nhìn thấy hai người đang tranh chấp.

"Chỉ vì làm cho ta đến Manhattan đúng thời hạn để chụp cái clip quảng bá chết tiệt kia mà ngươi muốn mang theo thương tích như vậy lên máy bay?" Nghe thấy Vu Duy Thiển nhắc đến kỳ hạn trễ nhất mà hắn phải xuất hiện tại trường quay, cùng với nguyên nhân phải bắt kịp chuyến bay lần này, Lê Khải Liệt không biết là nên tức giận hay là nên cảm thấy cao hứng, sắc mặt của hắn vô cùng dữ tợn.

"Vì sao lại nổi giận? Tình cảm cần phải có qua có lại, từ giờ trở đi ta sẽ quan tâm đến ngươi, ngươi cũng không cần phải cảm thấy kinh ngạc." Vết thương trên lưng cực kỳ nóng rát, tựa như có ngọn lửa đang thiêu đốt, Vu Duy Thiển giật giật bả vai, tránh đi cánh tay của Lê Khải Liệt đang choàng lên lưng hắn.

"Không phải kinh ngạc, nhưng thật ra có một chút kinh hỉ." Lê Khải Liệt vừa nhếch môi vừa buông tay ra, ngọn lửa đang thiêu đốt dưới đáy mắt đã có một chút lắng dịu, "Ta đi lấy vé máy bay."

Nhìn Lê Khải Liệt xoay người rời đi, Vu Duy Thiển đứng tại chỗ, hắn biết trong lời nói của hắn nghe ra vẫn giống như đang lợi dụng Lê Khải Liệt, có lẽ còn có một chút miễn cưỡng bản thân mình dốc hết lòng với tình yêu, cũng khó trách Lê Khải Liệt lại có phản ứng như vậy. Nhìn thấy người nọ khôi phục thái độ lơ đãng ngông cuồng, ánh mắt cũng không còn lóe sáng vì hắn, Vu Duy Thiển bắt đầu cảm thấy có một loại cảm xúc nào đó có thể xưng là buồn bực.

Bạn đang ?

Nhất là khi nhìn thấy Lê Khải Liệt sau khi lấy vé máy bay thì bị một cô gái tiếp cận, người nọ dừng cước bộ để nói chuyện với đối phương, hơn nữa còn dùng đôi mắt tham lang màu tro lục để nhìn chăm chú đối phương.

Vu Duy Thiển nhíu mày rồi tiến lên phía trước.

"Rốt cục ngươi có đi hay không?" Hắn xen vào cuộc trò chuyện giữa Lê Khải Liệt và cô gái kia, đó là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp nhuộm tóc đỏ, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng tinh tế, mặc áo hở vai cùng chiếc váy ngắn mê người, cầm áo khoác trong tay, vừa rồi nàng đi rất vội vàng cho nên đã va phải Lê Khải Liệt nên mới dẫn đến cuộc trò chuyện như vậy.

Nàng đang dùng ánh mắt kinh ngạc và si mê để nhìn người nam nhân quá mức nguy hiểm lại có vẻ cuồng loạn và suy đồi ở trước mặt, đồng thời cũng bởi vì như vậy mà lại mang theo một sức hút cực mạnh, "……Ngươi nói thật sao? Thật đáng tiếc, chúng ta không đi cùng chuyến bay."

Lê Khải Liệt khoanh hai tay trước ngực, hắn tùy ý gật đầu, biểu hiện mất kiên nhẫn, lại không biết vì sao mà tiếp tục nhẫn nại, đến khi hắn nhìn thấy Vu Duy Thiển đi đến thì tầm mắt liền dời đi, tập trung lên người nam nhân phương Đông đang tiếp cận, nhướng cao hàng lông mày một cách tà khí, "Như thế nào? Không tin tưởng ta?"

Lê Khải Liệt chờ Vu Duy Thiển đến gần thì quay đầu sang nói nhỏ với hắn, cố ý trong lúc vô tình, hơi thở ấm ấp thổi vào bên tai của Vu Duy Thiển. Vu Duy Thiển định giải thích vì lời nói lúc trước của mình, hiện tại đã hoàn toàn đánh mất chủ ý này, hắn ngẩng đầu nhìn đồng hồ, "Ngươi muốn lên máy bay hay là muốn ở lại đây để tán gẫu với quý cô này?"

45. Chương 45: Gặp Gỡ Trên Máy Bay

"Ngươi nghĩ thế nào?" Đối với câu hỏi của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt nhướng mi để trả lời, hắn choàng tay qua vai Vu Duy Thiển, thoạt nhìn rất thân thiết, giống như hai người bạn tốt, đến khi thấp giọng thì thầm lại nói ra ý tứ khác, "Cho dù có đói khát như thế nào thì ta cũng không ở ngay thời điểm này mà vứt bỏ ngươi đang bị thương để đi tìm nữ nhân, ta thật sự không đáng tin như vậy hay sao?"

Đã khống chế lực đạo nhưng vẫn như cũ dùng sức bóp chặt bả vai của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt đang cười nhưng đáy mắt không có ý cười

"Nhìn lại mấy vụ bê bối của ngươi mà báo chí đăng tin trước kia thì ngươi sẽ biết bản thân mình có bao nhiêu uy tín." Lời khiển trách rõ ràng cùng với con ngươi màu đen đang lộ ra vẻ không tán thành, Vu Duy Thiển bởi vì đau đớn mà ngữ điệu cứng nhắc, hắn đẩy tay Lê Khải Liệt ra.

Phát hiện Vu Duy Thiển đột nhiên xuất hiện, cô gái kia rốt cục miễn cưỡng thu hồi lực chú ý, đem ánh mắt phóng lên thân thể của một người nam nhân cũng vô cùng xuất sắc nhưng có phong cách khác với Lê Khải Liệt, lập tức có vẻ kinh hỉ, "Leo, hắn là thành viên trong ban nhạc của ngươi hay sao? Hắn…."

"Xem ra chúng ta cần phải đi." Lê Khải Liệt thay đổi sắc mặt, bị Vu Duy Thiển nghi ngờ, điều này tựa hồ chọc giận hắn.

"Đợi một chút! Vừa rồi ngươi nói cần cây nhíp? Ta có đem theo trong túi." Nàng lấy ra túi trang điểm cá nhân, cố ý kéo dài thời gian cáo biệt, "Có thể nói cho ta biết là dùng làm cái gì hay không? Có cần ta giúp không? Kỹ thuật trang điểm của ta cũng không tệ a!"

Lê Khải Liệt dừng lại là vốn muốn hỏi cô gái này có mang theo cây nhíp hay thứ gì tương tự hay không, không ngờ đối phương cứ thao thao bất tuyệt, Vu Duy Thiển lại tiến đến không đúng lúc.

Cô gái lấy ra cây nhíp nhổ lông mày trong túi trang điểm cùng vài thứ linh tinh khác, nàng cao hứng phấn chấn bắt đầu giới thiệu, quá mức nhiệt tình rốt cục làm cho Lê Khải Liệt mất kiên nhẫn, trực tiếp giật lấy cây nhíp trong tay nàng rồi kéo Vu Duy Thiển xoay người bước đi.

"Ngươi ghen như vậy quả thật làm cho ta cảm thấy cao hứng, nhưng ngươi có thể thu hồi cái loại biểu tình đáng ghét này của mình được hay không? Ta không phải ngựa giống, không phải cứ gặp phụ nữ thì đều muốn đi quyến rũ." Trên máy bay, Lê Khải Liệt trực tiếp ngồi xuống, đang cự tuyệt không muốn ký tên theo yêu cầu của một nữ tiếp viên hàng không tóc vàng, sau đó hắn lấy ra dụng cụ của cô gái gặp ở đại sảnh sân bay.

Biết là chính mình hiểu lầm, Vu Duy Thiển nhất thời trở nên trầm mặc, Lê Khải Liệt ngồi bên cạnh hắn, đây là khoang hạng nhất, khu vực này rất rộng rãi, người cũng không nhiều, trong không khí yên lặng khiến người ta hít thở không thông, máy bay bắt đầu cất cánh, qua vài phút sau, Vu Duy Thiển bỗng nhiên đứng lên.

"Đi theo ta." Hắn đi về phía phòng vệ sinh.

Lê Khải Liệt đứng dậy rồi đi theo hắn, vài tiếp viên hàng không dùng ánh mắt tò mò và kinh ngạc nhìn hai người bọn họ cùng nhau đi vào phòng vệ sinh, cánh cửa khóa chốt từ bên trong, dụng cụ trên tay Lê Khải Liệt bị Vu Duy Thiển cầm lấy rồi đặt vào bồn rửa tay.

"Là vì hình tượng trước kia của ngươi quá kém, bê bối tình dục, phụ nữ…." Vu Duy Thiển miễn cưỡng cởi ra áo khoác trên người, xắn lên tay áo sơ mi, sau đó kéo Lê Khải Liệt lại gần, "Cần ta giải thích hay sao?"

"Đương nhiên."

Cùng Lê Khải Liệt nhìn nhau vài giây, Vu Duy Thiển bất ngờ hôn lên môi của Lê Khải Liệt.

Nụ hôn đột ngột tựa hồ không làm cho Lê Khải Liệt cảm thấy kinh ngạc, hắn thuận thế vòng tay qua thắt lưng của Vu Duy Thiển, áo sơ mi bị rách nát làm cho Vu Duy Thiển lập tức có thể cảm giác được nhiệt độ ấm áp kề sát phía sau lưng. Bờ môi của Lê Khải Liệt có hình dạng hoàn mỹ, không quá mỏng, đường nét rất rõ ràng, khi khóe miệng rủ xuống rất có sức quyến rũ đầy nam tính, mang theo một chút thô bạo và ngang tàng, tựa hồ ám chỉ đến bản tính khó có thể thuần phục của hắn.

Khi hôn lên có cảm giác như đang dây dưa với ngọn lửa. Nụ hôn này tuy rằng là do Vu Duy Thiển bắt đầu trước nhưng Lê Khải Liệt lập tức cướp lấy quyền chủ động, hắn nhanh chóng quấn lấy đầu lưỡi của Vu Duy Thiển, nước bọt hội tụ ở trong miệng không ngừng bị hấp thu, mạnh mẽ liếm mút, nụ hôn làm cho cả khoang miệng đều có cảm xúc như bị tê liệt, có chứa hơi thở của đối phương, mỗi một lần cọ xát thì đầu lưỡi lại tiếp tục giao triền.

Không gian nhỏ hẹp tựa hồ bị trút vào một khối lượng chất khí rất nặng, mỗi một tiếp xúc rất nhỏ của thân thể cũng bị dây dưa một cách ám muội, kéo theo luồng khí ở bên người. Lê Khải Liệt nghiêng đầu làm sâu thêm nụ hôn, cánh tay không ngừng buộc chặt.

Trên lưng đau rát, Vu Duy Thiển hít vào một hơi, bàn tay trên lưng giống như không đành lòng, vì vậy chậm rãi buông hắn ra. Lê Khải Liệt khàn giọng, đưa tay vuốt ve thắt lưng của Vu Duy Thiển, cằm gác lên vai của Vu Duy Thiển mà thở dốc, "Ta sắp bị ngươi làm cho mê muội rồi, lời giải thích này ta nhận, bất quá trước tiên lấy mấy thứ kia ra trước vẫn tốt hơn, nếu không làm cái gì cũng không thoải mái."

"Ngươi còn muốn làm cái gì?" Vu Duy Thiển có thể nghĩ đến mấy thứ kia trong đầu của Lê Khải Liệt, hắn cười nhạt một tiếng, sau đó xoay người cho Lê Khải Liệt xem thương thế sau lưng, bỗng nhiên cảm giác được độ ấm xung quanh đột ngột giảm xuống.

Lập tức chợt nghe phía sau vang lên tiếng mắng chửi bị nghẹn trong cổ họng, tiếng động trầm thấp mơ hồ, còn có âm thanh kim loại chạm vào nhau khi Lê Khải Liệt cầm lấy cây nhíp, "Cần khử trùng hay không? Với lại tiếp sau đó ngươi sẽ rất đau."

Ngữ điệu tựa như dây thanh đới bị xoắn chặt mà phát ra, nhiệt độ thân thể từ phía sau truyền đến tựa hồ đột ngột tăng lên mấy độ, tương phản với bầu không khí đang đình trệ trong phòng vệ sinh, Vu Duy Thiển nhìn không ra vết thương sau lưng của mình rốt cục như thế nào, nhưng theo phản ứng của Lê Khải Liệt thì tựa hồ rất nghiêm trọng, "Không cần, ngươi cứ trực tiếp gắp chúng nó ra là được."

Kế tiếp Lê Khải Liệt không hề nói một lời nào, hắn để cho Vu Duy Thiển ghé sát vào bồn rửa mặt, trước mắt chính là lưng của Vu Duy Thiển, bởi vì lực chấn động quá mạnh khi nhảy ra khỏi xe đã làm bề mặt bị trày xước, áo sơ mi phía sau lưng bị rách nát, có một vài phần dính vào vết thương đã bị khô máu, hắn không thể không dùng nước để làm mềm trước.

Hắn không hỏi Vu Duy Thiển có cảm thấy đau hay không, căn bản là dư thừa. Bàn tay đang bắt lấy bồn rửa mặt dùng sức siết chặt, những lằn gân màu xanh nhạt hơi nổi lên trên làn da tái nhợt ở mu bàn tay, khi hắn kéo xuống lớp vải sơ mi bị dính vào vết máu thì có thể nhìn thấy làn da phụ cận vết thương đang co rút, những mảnh thủy tinh phía bên trong tựa như những viên kim cương dính máu được nạm vào sau lưng của một thân thể cao lớn đầy nam tính.

Không xem là quá trắng, tấm lưng với làn da có màu sắc tự nhiên đang khom xuống, vết máu cùng vết thương còn có trạng thái nhẫn nại hiện tại của Vu Duy Thiển, ngay trong không gian này lại mang đến một sức quyến rũ kỳ diệu, cổ họng của Lê Khải Liệt rung động vài cái, trái khế trượt lên trượt xuống, đột nhiên dục vọng lại nảy mầm cấp bách như thế, hắn chưa từng nghĩ đến một người nam nhân dùng loại tư thế này đưa lưng về phía hắn lại làm cho hắn nảy sinh cảm xúc mãnh liệt như vậy.

Cho dù đối tượng là Vu Duy Thiển, hắn nghĩ rằng chỉ khi có tiếp xúc tứ chi thì mới bộc phát dục vọng, mà hiện tại, hắn chỉ nhìn Vu Duy Thiển như vậy mà thôi.

"Ngươi còn chần chờ cái gì? Làm đi." Phát hiện Lê Khải Liệt tạm dừng, Vu Duy Thiển hoàn toàn không biết người ở sau lưng đang suy nghĩ cái gì, hắn cau mày mất kiên nhẫn mà thúc giục, bỗng nhiên có một độ cứng kề sát vào phía sau làm cho thân thể của hắn trở nên căng thẳng.

Giống như một loại cảnh cáo, Lê Khải Liệt gần như dùng động tác dâm loạn mà cọ xát vài cái ở sau lưng hắn, "Ta sẽ làm, đừng nóng vội." (=.= mình nghĩ theo nghĩa bóng)

Ngữ thanh thâm trầm khô khan tràn đầy áp lực, không khí tựa hồ nổi lên vài đốm lửa phập phồng, khi Vu Duy Thiển tính xoay người răn đe thì sau lưng bỗng nhiên nhói đau, một mảnh nhỏ thủy tinh được Lê Khải Liệt lấy ra, ném vào trong thùng rác, phát lên một tiếng giòn tan.

"Còn rất nhiều, ngươi ráng chịu một chút." Cầm cây nhíp trong tay, động tác của Lê Khải Liệt rất nhanh

nhẹn, nhưng ngữ khí lại trở nên ác nghiệt, đồng thời không có hảo ý, cảnh tượng trước mắt vô cùng thê thảm, hắn không biết Vu Duy Thiển làm sao mà có thể nhẫn nại như thế, "Để cho ta nhìn thấy thương tích như vậy, ta rất tức giận, ngươi phải bồi thường cho ta, Duy yêu…."

Lê Khải Liệt đè lại cổ của Vu Duy Thiển, không cho hắn ngẩng đầu, sau đó kề sát vào bên tai của hắn, "Chỉ có một cách để bồi thường cho ta, ngươi không cần làm bất luận điều gì, chỉ cần đừng nhúc nhích là được."

Bởi vì thương tích mà làm cho bản thân mình bị vây vào hoàn cảnh hiện tại, Vu Duy Thiển bắt đầu hối hận lúc trước vì sao không nghe lời Lê Khải Liệt tìm một nhân viên cứu hộ để xử lý vết thương, bây giờ để cho người nam nhân này mượn cơ hội tùy ý làm bậy, hiện tại hắn chỉ có thể cảnh cáo, "Nếu ngươi quá đáng thì đừng trách ta không nương tay."

"Sẽ không quá đáng, ta cam đoan." Không biết Lê Khải Liệt cam đoan có hiệu lực hay không, khi hắn nói chuyện lại lấy ra một mảnh thủy tinh, thân thể vẫn kề sát rất chặt vào người của Vu Duy Thiển, một bộ phận nóng rực đang đặt tại phần lõm xuống giữa mông của Vu Duy Thiển đang không ngừng thể hiện sự tồn tại của nó. Từng mảnh nhỏ thủy tinh lại tiếp tục được gắp ra từ sâu trong sớ thịt.

Vu Duy Thiển trầm mặc chịu đựng trong cơn đau đớn, nhưng một phần lực chú ý đối với vết thương đã bị dời đi bởi hành động của Lê Khải Liệt, vật thể đang kề sát vào người hắn làm cho suy nghĩ của hắn cũng trở nên hỗn độn, ở trong này làm ra chuyện kia là điều mà hắn không hề mong muốn, nhưng hắn quả thật cảm giác được sự biến hóa của thân thể, khi hắn cố gắng làm cho bản thân mình khôi phục trạng thái bình tĩnh thì thời gian tựa hồ trôi qua rất nhanh, Lê Khải Liệt tuyên cáo đã hoàn thành nhiệm vụ.

"Xong rồi." Giọng nói của Lê Khải Liệt buộc chặt đến cực điểm, vết thương ở trước mặt sau khi lấy ra các mảnh thủy tinh đã bắt đầu chậm rãi khép lại với một tốc độ không thể nhận ra, khả năng bất tử của Vu Duy Thiển làm cho hắn có được năng lực tự làm lành vết thương, đây không biết nên xem là chuyện tốt hay chuyện xấu, hắn cần phải chịu đựng càng nhiều đau đớn, nhưng bởi vì vậy sẽ không làm cho người ta nghi ngờ.

Lau đi vết máu xung quanh vết thương, Lê Khải Liệt đã kết thúc màn tra tấn ngọt ngào này, dưới thân căng cứng làm cho hắn cảm thấy khó chịu, khi Vu Duy Thiển muốn dứng dậy thì lại bị hắn ngăn cản, "Đợi đã, chỉ trong chốc lát…."

Nói xong, hắn mạnh mẽ đè Vu Duy Thiển xuống, trước khi ngón tay sờ đến mục tiêu ở hạ thân của Vu Duy Thiển thì liền bị giữ chặt, Vu Duy Thiển dùng sức rất mạnh, dường như muốn bẻ gãy cổ tay của Lê Khải Liệt, "Muốn động dục thì tự mà xử lý." Vu Duy Thiển xoay người, trên mặt cũng có dấu vết kiềm chế dục vọng, nhưng ngay sau đó liền tung một quyền về hướng Lê Khải Liệt.

"Với lại ta đã từng nói, đừng xưng hô với ta như vậy." Hắn nhìn Lê Khải Liệt đang xoa gò má, thân thể đứng thẳng tựa như không cảm giác được đau đớn, mặc dù hạ thể của hắn cũng có phản ứng nhưng sắc mặt vẫn cao ngạo lạnh lùng như cũ.

Lê Khải Liệt lui ra sau vài bước rồi mới đứng vững, một chút mơ hồ cùng với sự nguy hiểm đang vận sức chờ phát động hội tụ trên hàng lông mày của hắn, đáy mắt có một ý cười thâm trầm u ám, "Ta sẽ gọi ngươi như vậy, Duy yêu của ta, từ giờ trở đi đây là xưng hô độc quyền của ta, cho dù thiếu niên kia gợi cho ngươi nhớ lại ký ức gì thì từ nay về sau ngươi chỉ được nhớ rõ một mình ta."

Hắn nhào về phía Vu Duy Thiển, người bên ngoài nghe thấy một tiếng va chạm thật lớn khiến cho tiếp viên hàng không lập tức chú ý, bắt đầu gõ cửa ở bên ngoài, "Thưa quý ngài, xin hỏi có cần giúp gì hay không?"

Đây hoàn toàn là chuyện mà người khác không thể hỗ trợ, dã thú khi phát cuồng sẽ không nói đến đạo lý, tình cảnh từng xảy ra một lần trong quán bar lại xảy ra một lần nữa, tuy rằng phòng vệ sinh trong khoang hạng nhất rộng rãi hơn so với khoang phổ thông một chút, nhưng đối với hai người nam nhân có thân hình cao lớn mà nói thì rõ ràng chiến trường này không đủ chỗ.

Nhất là khi tranh chấp kéo dài vì mục đích dây dưa tứ chi với nhau, Vu Duy Thiển vô tình đả kích đến dục hỏa khát cầu không thể ngăn cản của Lê Khải Liệt. Khi tứ chi của hai người phát sinh xung đột, nắm đấm tiếp xúc đến làn da ấm áp, hô hấp dồn dập không ngừng vang lên trong không gian chật hẹp, ánh mắt của hai người giao nhau khi tứ chi va chạm….hết thảy đều trở nên biến đổi.

Lúc này khác với trước kia, người nam nhân mang theo bản chất thú tính cuồng dã không công kích vào nhược điểm của Vu Duy Thiển, hắn tránh né vết thương sau lưng của Vu Duy Thiển, điều này làm cho khả năng công kích của Lê Khải Liệt bị hạn chế, trong khi Vu Duy Thiển lại nhân cơ hội này, bắt lấy một thời cơ đúng lúc để áp chế Lê Khải Liệt lên bồn rửa mặt.

"Ngươi rất đói khát?" Giống như nghi vấn lại mang theo một chút chế nhạo, đầu gối của Vu Duy Thiển nhẹ nhàng huých vào hạ thân của Lê Khải Liệt. Giống như ánh mắt tràn ngập công kích của người nam nhân ở trước mặt này, một bộ phận nào đó trên người của Lê Khải Liệt cũng đang ngẩng cao ý chí chiến đấu.

"Đúng vậy, ngươi thỏa mãn ta đi?" Đôi mắt tham lang màu tro lục tản mát ra lực lượng cực nóng, Lê Khải Liệt có thể cảm giác được lúc này quả thật khác với lúc trước, ánh mắt của Vu Duy Thiển có một chút chần chừ, động tác mang tính chất thăm dò vẫn đang tiếp tục, Vu Duy Thiển tới gần hắn, có ý đồ cởi bỏ trói buộc dưới thân của hắn, nhưng nhìn theo hành động thì mục đích của Vu Duy Thiển tựa hồ cũng giống như hắn. Nguồn:

"Duy yêu của ta, chẳng phải chuyện như vậy nên để cho người có kinh nghiệm thực hiện sẽ tốt hơn hay sao" Giọng nói mê hoặc cất lên từ trong miệng của Lê Khải Liệt, bởi vì vết thương của Vu Duy Thiển mà hắn bị trói tay trói chân, hiện tại sau lưng của hắn dựa vào bồn rửa mặt, bả vai và thắt lưng bị Vu Duy Thiển cố định.

"Ngươi đã từng làm chuyện này với nam nhân khác?" Trả lời hắn là ánh mắt vừa thâm thúy vừa nghiêm khắc dưới hàng lông mày nhíu chặt, câu hỏi có chứa cảm giác uy hiếp trí mạng.

"Ngươi là người đầu tiên làm cho ta có dục vọng đồng tính." Hắn kề sát vào cổ của Vu Duy Thiển rồi nhẹ nhàng gặm nhấm, hắn muốn công chiếm thân thể của Vu Duy Thiển, muốn nhìn thấy biểu tình khi đắm chìm trong tình dục của đối phương, nhưng hiện tại tình cảnh này lại hoàn toàn tương phản với dự tính của hắn.

"Chúng ta đều là lần đầu tiên, chẳng lẽ không phải ai đến trước thì làm trước hay sao?" Bị Lê Khải Liệt trêu chọc rốt cục khiến cho hắn khó có thể nhẫn nại, đây là lần đầu tiên Vu Duy Thiển khuất phục trước sự khống chế của tình dục, tất cả mâu thuẫn và giãy dụa đều bị hắn đặt sang một bên.

Sự tự tôn của nam nhân giúp hắn giành được ưu thế trong thời khắc mấu chốt, hắn tựa hồ đã quên nơi này là ở đâu, là một nơi mà hắn chưa từng nghĩ đến, về sau khi nhớ lại có lẽ sẽ làm cho hắn hối hận vì đã phóng túng ngay tại đây, tiếp viên hàng không ở trên máy bay đang thắc mắc đứng chờ ở bên ngoài phòng vệ sinh.

"Phải không? Nếu như vậy–" Lê Khải Liệt đột nhiên vồ đến, khi hàm răng của hắn cắn lên cổ của Vu Duy Thiển thì đồng thời vung tay thoát khỏi trói buộc để đánh úp về phía sau lưng Vu Duy Thiển, rốt cục hắn thành công khi làm cho lực lượng đang đè ép trên người phải thả lỏng, chỉ trong nháy mắt hắn đâm đầu vào Vu Duy Thiển, cửa phòng vệ sinh bị va chạm mãnh liệt, lần này tiếng động phát lên rất lớn rốt cục làm cho những người khác ở trong cabin phải chú ý.

"Người ở bên trong đang làm cái gì? Bảo hắn yên lặng một chút." Một ông lão với mái tóc bạc phơ và khuôn mặt nghiêm túc đang rất bất mãn, tiếp viên hàng không vội vàng tiến lên tạ lỗi, tỏ vẻ sẽ đi nhắc nhở.

"Buông tay!" Bởi vì tiếng đập cửa bên ngoài mà Vu Duy Thiển trở nên tỉnh táo, hắn bị Lê Khải Liệt đè lên cửa, hạ thân kề sát truyền đến nhu cầu của song phương, nhưng hiện tại không ai muốn thỏa hiệp, tình hình phát triển đến mức này đã trở thành cục diện bế tắc.

"Đã đến lúc đi ra ngoài, tình hình của Lydia có một chút kỳ quái, dọc theo đường đi nàng vẫn hôn mê, chẳng lẽ ngươi không lo lắng?" Dùng chuyện khác để phân tâm, Vu Duy Thiển đã mất đi hứng thú, nếu cùng Lê Khải Liệt tiến hành lần đầu tiên của bọn họ ở ngay nơi này, vô luận là bằng cách nào thì cũng không phải trình độ mà hắn có thể chấp nhận.

"Wolf vì bảo vệ nàng nên mới làm cho nàng mê man, nàng không sao, ngươi không cần phải lo lắng." Nhắc đến Wolf, Lê Khải Liệt tựa hồ rất tín nhiệm, ngữ điệu và ánh mắt của hắn có một chút tinh vi, điều này làm cho Vu Duy Thiển hoàn toàn tỉnh táo lại, "Hắn ngoại trừ là vệ sĩ của hoàng thất Hashim thì còn có gì đặc biệt?"

"Ngươi nhìn ra cái gì?" Lê Khải Liệt vừa cười vừa hỏi, thân thể vẫn duy trì trạng thái đè sát vào Vu Duy

Thiển, tựa hồ không muốn ngưng chiến như vậy, khi Vu Duy Thiển đang nỗ lực suy đoán thì sau lưng lại bị chấn động, tiếng đập cửa kịch liệt ở ngay phía sau hắn.

"Ai ở bên trong? Chiếm phòng vệ sinh lâu như vậy, đi ra mau!" Một ông lão kêu to, vô cùng thịnh nộ, theo sự uy nghiêm trong lời nói của hắn cũng có thể nhận ra hắn là một người có thân phận.

Hai người bên trong nhìn nhau, sau đó thả lỏng lực lượng trên tay, cho dù Lê Khải Liệt chưa từ bỏ ý định nhưng thời điểm hiện tại cũng không cho phép hắn lựa chọn, mặt đối mặt, cùng nhau bình phục hô hấp, kiềm chế phản ứng trên người, Vu Duy Thiển chỉnh trang lại áo sơ mi, phía trước thoạt nhìn rất ổn, chỉ là có một vài vết bẩn, sau đó hắn mặc vào áo khoác.

Những mảnh vỡ thủy tinh được che phủ bởi khăn giấy, vài thứ đồ vật trong phòng vệ sinh bị đụng ngã cũng được đặt lại ngay ngắn. Lê Khải Liệt mở cửa, cùng Vu Duy Thiển một trước một sau từ bên trong đi ra ngoài.

"Hử? Miracle Leo?" Ông già thì thầm trong miệng, cũng không có vẻ kinh hỉ, nhưng đến khi nhìn thấy người nam nhân ở phía sau Lê Khải Liệt thì hắn lập tức lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

Không, dùng từ khiếp sợ cũng không thể hình dung vẻ mặt của hắn, đó là biểu tình giống như nhìn thấy quỷ hoặc là thấy kỳ tích, bất luận một diễn viên có kỹ năng diễn xuất ưu tú như thế nào thì cũng không thể làm được, cho dù chỉ là một phần mười cũng không thể.

P/S: này nhé, bé Duy lúc áp được con sam thì muốn giở trò với con sam, suýt nữa muốn làm thịt con sam trong toilet, lúc bị con sam áp lại thì giả lả đánh trống lãng tìm đường chuồn 0.o, vợ gì mà kỳ vậy nè Duy.

46. Chương 46: Nam Nhân Kia

Vu Duy Thiển đi ngang qua người ông lão, ngay cả ánh mắt cũng không tạm dừng, tới phiên Lê Khải Liệt đi ngang qua người nọ thì đưa tay kéo Vu Duy Thiển lại, ra hiệu về hướng của ông lão.

Ổng lão với mái đầu bạc phơ còn đứng trước cửa phòng vệ sinh, biểu tình đông cứng trên mặt, từ khiếp sợ chậm rãi chuyển sang cố gắng lục lại hồi ức, dùng sức cau mày, ánh mắt trợn to nhìn chằm chằm vào Vu Duy Thiển, hai tay trở nên run rẩy, hắn đang tìm kiếm ấn tượng kia trong ký ức của mình, cũng vì điều này mà trong lòng đầy nghi hoặc.

Tuy rằng ăn mặc bất đồng, tóc tai cũng khác biệt, nhưng đây….đây quả thật là hắn a!

"Không thể nào…..Không thể nào…." Hắn không ngừng lắc đầu, tầm mắt chặt chẽ bám lên người Vu Duy Thiển, thì thào tự nói, "Quá giống! Trên đời làm sao lại có người giống nhau như vậy? Đương nhiên không phải là hắn, nhưng mà quả thật quá giống…."

Không ngừng nói lên hai từ quá giống, ông lão với chiều cao trung bình, khuôn mặt nghiêm nghị mà tràn ngập uy nghi, bắt đầu nắm lấy tóc của mình, tựa hồ chỉ trong khoảnh khắc liền ngã vào cõi mộng, vì thế vừa kinh ngạc lại vừa không dám tin, việc hắn thất thố làm cho Lê Khải Liệt cảm thấy bất ngờ.

"Ngài Takeda, ngài nói người bạn này của ta giống ai?" Câu hỏi đột ngột cắt ngang hồi ức của ông lão, bởi vì bị Lê Khải Liệt hỏi mà hắn như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, quay mặt qua, "Đây là bạn của ngươi? Hắn là ai? Tên là gì?"

Takeda Koichi, nhà soạn nhạc nổi danh, từng phối nhạc cho hơn mười bộ phim điện ảnh quốc tế, đã đạt được nhiều đề cử và giải thưởng, năm nay hơn sáu mươi tuổi, tính cách quái gở, phàm là những nghệ sĩ đã từng hợp tác với hắn đều bị phê bình. Đối với hắn mà nói, âm nhạc và diễn dịch luôn đòi hỏi một cách nghiêm khắc đến mức biến thái, mà Takeda Koichi cũng không phủ nhận điểm này.

"Vì sao ngươi không tự mình hỏi hắn?" Lê Khải Liệt cũng rất muốn biết đáp án, nhưng Takeda Koichi lại mất đi phản ứng khi Vu Duy Thiển quay đầu lại nhìn hắn, ngay cả một chữ mà hắn cũng không thể hỏi ra khỏi miệng.

Đứng ở lối đi vào phòng vệ sinh để nói chuyện cũng không quá thích hợp, với sự yêu cầu của tiếp viên hàng không, bọn họ đều tự quay về chỗ ngồi, theo sau đó không thể nhìn ra bất cứ manh mối nào trên biểu tình của Vu Duy Thiển, hắn tùy tay cầm lấy một tờ tạp chí rồi bắt đầu lật xem, Lê Khải Liệt không đưa ra đáp án mà Takeda Koichi muốn, ngay khi ngồi xuống, Takeda Koichi không ngừng quan sát Vu Duy Thiển.

Hắn không tùy tiện tiếp cận, ánh mắt liên tục thay đổi, khi thì nghi hoặc khi thì tán thưởng, có thể là vì lúc trước thất thố mà cảm thấy có một chút mất mặt, hắn ngồi yên tại chỗ mà không hề đứng lên, ngay cả ý định đi vệ sinh lúc ban đầu cũng đã quên, hai tay nắm chặt cây gậy, ngón tay ma sát trên đường vân gỗ, người nam nhân kia trong ký ức giống như đường vân gỗ mà hắn đang chạm vào, ấn tượng vô cùng rõ ràng trong đầu của hắn, sẽ không bao giờ nhầm lẫn.

Kể từ lúc này nhà soạn nhạc nổi danh trên thế giới có tính tình cổ quái cũng bắt đầu mang theo cử chỉ kỳ lạ, hắn nhìn Vu Duy Thiển từng phút từng giây, khi thì lắc đầu khi thì tán thán, tựa hồ không thể chờ đến khi máy bay hạ cánh, hắn không ngừng hỏi tiếp viên còn bao lâu thì đến nơi.

Rốt cục máy bay cũng hạ cánh, đến nơi, ánh đèn nê-ông của New York xuất hiện trước mắt tất cả hành khách.

Takeda Koichi lập tức lấy ra điện thoại di động, "....Đúng, ta có chuyện muốn nói với ngươi....Cái gì? Ta biết, ta biết ngươi tìm ta cũng vì có chuyện quan trọng! Nhưng chuyện của ta quan trọng hơn! Ta nhìn thấy....Không! Không! Ngươi trước tiên nghe ta nói! Để ta nói trước!" Hắn rống to vào di động.

Khẩu âm không phải tiếng Anh chuẩn, mang theo phát âm đặc biệt của người Nhật Bản, Takeda Koichi không ngừng tranh luận với người trong di động.

Khi bắt đầu xuống máy bay, Lydia đã tỉnh lại, tựa như vừa ngủ say một giấc, nàng không hề biết chuyện gì đã xảy ra, phát hiện nàng đã đến New York, điều này làm cho nàng vô cùng bất mãn, "Leo, ngươi không nên để cho Wolf làm như vậy! Hết thảy mọi chuyện kích thích đều đã chấm dứt, ta lại chưa hề nhìn thấy cái gì!"

"Quên đi Lydia, chuyện lần này không hợp với ngươi." Lê Khải Liệt lấy ra một cặp kính mát, cùng Vu Duy Thiển băng qua đám người, khi tạt ngang một cửa hàng ở trong sân bay, hắn mua một chiếc mũ, với hai thứ này thì có thể che khuất được hơn phân nửa khuôn mặt của hắn, hiệu quả là làm cho hắn càng dễ dàng nổi bật nhưng ít ra hiện tại thoạt nhìn hắn chỉ là một người sáng sủa đẹp trai, không phải là siêu sao Leo sẽ gây nên hỗn loạn.

"Đi đâu?" Vết thương trên người của Vu Duy Thiển tựa hồ hoàn toàn không tạo thành ảnh hưởng đối với hắn. Lê Khải Liệt không nhìn xem sau lưng của hắn hiện tại như thế nào, cũng không xác định hắn đã lành lặn được bao nhiêu. Lydia ở phía sau bọn họ, nàng nghe được từ miệng của Wolf thì mới biết tình cảnh lúc trước nguy hiểm như thế nào, nhất thời kinh ngạc nói không nên lời, chỉ biết hô lên vài tiếng.

"May là các ngươi vẫn vô sự, đặc biệt là ngươi, Wirth, ngươi không sao, có phải không?" Tay nàng sắp vỗ nhẹ lên Vu Duy Thiển thì đột nhiên bị giữ chặt, người ngăn cản nàng là Lê Khải Liệt.

"Hắn bị thương, đừng chạm vào hắn." Lê Khải Liệt nhắc nhở Lydia, "Mấy ngày sau nếu mọi việc đều yên ổn thì ngươi quay về Hashim đi, ngươi có biết ở đây có bao nhiêu nguy hiểm hay không."

"Là vì hắn bị thương nên mới không muốn cho ta chạm vào hắn hay là vì lý do khác? Leo, thật thú vị, cho đến bây giờ ta chưa từng thấy ngươi quan tâm người khác như vậy." Nàng mở to đôi mắt vô tội, khẽ vểnh đôi môi màu hồng phấn không to son.

Khác với vẻ ngoài trưởng thành xinh đẹp, Lydia kỳ thật là một cô gái rất đơn giản so với những người con gái khác, nàng là một công chúa chân chính, ở Hashim được cẩn thận chăm sóc và bảo vệ, vì vậy thế giới của nàng không phức tạp, bởi vì nhìn ra điểm này nên ấn tượng của Vu Duy Thiển đối với nàng rất tốt, nàng là một cô gái đáng yêu.

"Không phải ngươi là em gái của hắn hay sao, chẳng lẽ hắn chưa từng quan tâm đến ngươi?" Khi đứng kêu taxi bên ven đường, Vu Duy Thiển hỏi nàng như vậy.

"A! Hắn nói cho ngươi biết?" Lydia vẫn chưa biết chuyện này, nàng kinh ngạc mà cười rộ lên, "Ngươi thật sự là rất đặc biệt, Wirth. Chỉ có điều Leo sẽ không quan tâm đến ta, hắn chỉ biết la ta mắng ta, dùng ngữ khí ra lệnh không cho ta làm cái này, không cho ta làm cái kia, không được đến nước Mỹ, không được đến tìm hắn…."

Không ngừng lên án, cho đến khi Wolf gọi được một chiếc xe, Lê Khải Liệt mở cửa xe rồi ném nàng vào băng sau, "Câm miệng của ngươi lại. Lydia, đừng quên thân phận của ngươi."

Ngữ khí của hắn thật sự thô lỗ, nhắc nhở nàng là công chúa thì phải biết lễ nghi, Lydia lộ ra biểu tình ngươi xem, ta nói có đúng không, sau đó ngoan ngoãn ngồi vào xe, Wolf cũng đi theo nàng, hai người còn lại thì ngồi lên một chiếc xe khác, Vu Duy Thiển đóng lại cửa xe.

"Kỳ thật ngươi rất quan tâm đến nàng." Hắn nghĩ đến khuôn mặt tươi cười của Lydia

"Nàng biết." Lê Khải Liệt tháo xuống cặp kính mát, dường như cảm thấy phiền toái mà trách mắng một tiếng, "Chúng ta là cùng mẹ khác cha, nàng từ nhỏ đã sống tại Hashim, vẫn chưa bao giờ rời khỏi nơi đó, lần này không biết gặp phải chuyện quái quỷ gì mà lại đột nhiên muốn đến Mỹ thăm ta."

Vu Duy Thiển không hề mở miệng, nhắm mắt lại để nghỉ ngơi, "Khi nào đến thì gọi ta."

Bởi vì phía sau lưng bị thương nên hắn không thể dựa vào ghế, chỉ có thể hơi nghiêng về phía trước, tư thế ngồi rất ngay ngắn, điều này làm cho hai người bọn họ đồng thời nhớ đến ở trên máy bay gặp được Takeda Koichi, người nọ vẫn duy trì tư thế Nhật Bản suốt chuyến bay, vô cùng nghiêm chỉnh.

"Ngươi không biết hắn là ai? Một chút ấn tượng cũng không có?" Lê Khải Liệt đưa tay kéo Vu Duy Thiển dựa vào vai của mình, động tác rất tự nhiên, Vu Duy Thiển hơi mở mắt ra, tầm mắt dừng trên mặt của Lê Khải Liệt khoảng vài giây.

"Không nhớ rõ, nếu ngươi muốn ta nhớ rõ tất cả những người đã từng gặp mặt thì đó là chuyện không có khả năng." Đưa ra lời phủ định một cách hào phóng, hắn có thể chắc chắn mình không biết Takeda Koichi, hắn không hề có ấn tượng đối với người nọ, khi bọn họ xuống máy bay thì liền rời khỏi sân bay, Takeda Koichi không thể đuổi kịp, Vu Duy Thiển cũng không tính truy vấn đối với sự dị thường của người nọ.

Đối với những việc mà hắn không có hứng thú thì hắn sẽ không bao giờ tốn thời gian để bàn luận về nó. Cũng bởi vì vậy mà Lê Khải Liệt không thể biết lý do tại sao Takeda Koichi lại có phản ứng thất thố một cách kỳ lạ như vậy.

Từ khi quen biết với Vu Duy Thiển cho đến nay, hắn vẫn chưa thể xem là hoàn toàn hiểu biết Vu Duy Thiển, nhưng ít ra cũng biết một chút. Muốn đối phó với Vu Duy Thiển thì đôi khi dùng một vài thủ đoạn sẽ đạt được mục đích, nếu cứ một mực cương quyết thì chỉ càng gia tăng xung đột giữa bọn họ với nhau, người nam nhân này có thể đấm vào mặt hắn bất cứ lúc nào, bằng không thì chỉ thơ ơ đối với sự khiêu khích của hắn.

Cái loại thờ ơ này cũng không phải là yếu thế mà là thật sự không thèm bận tâm.

Đối với việc Vu Duy Thiển có đôi khi sẽ xem hắn là một đứa trẻ, Lê Khải Liệt không biểu lộ phản ứng quá lớn, tính nóng nảy và cáu kỉnh của hắn chỉ khi cần thiết thì mới có thể biểu hiện ra ngoài, bởi vì thương tích của Vu Duy Thiển, hắn cũng không nói thêm bất cứ điều gì khiến người nào đó cảm thấy khó chịu.

Hai chiếc xe dừng trước cửa khách sạn, Lê Khải Liệt tính buổi sáng hôm sau sẽ đến Manhattan, vào khách sạn năm sao có thể tránh cho tin tức bị tiết lộ, ít nhất cũng có thể cam đoan có một buổi tối yên tĩnh.

Nhân viên quầy tiếp tân tươi cười tiếp nhận thẻ tín dụng trên tay Lê Khải Liệt, sau đó lại dùng giọng nói hơi ngập ngừng một chút, "Các ngài có cần thêm một cái gối hay không?"

Lydia từ sau lưng Wolf đi ra, "Ta cần, gối thấp quá thì ta sẽ ngủ không ngon."

Vài tiếng cười khúc khích vang lên, những vị khách ở xung quanh đều giả vờ như không nghe thấy, biểu tình có một chút kỳ lạ, Vu Duy Thiển tiếp nhận chiếc thẻ để mở cửa phòng từ trên tay của người nhân viên

quầy tiếp tân cũng có biểu tình kỳ lạ, sau đó hắn dẫn Lydia đang ngơ ngác đi về hướng thang máy, "Công chúa Lydia có lẽ không nên nghe những lời thảo luận đó thì tốt hơn."

"Xem ra ta đã làm trò cười?" Lydia cẩn thận hồi tưởng lại biểu tình của nhân viên quầy tiếp tân, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, sắc mặt có một chút ửng đỏ, Vu Duy Thiển dẫn nàng rời đi quả thật là rất đúng lúc, "Thật xin lỗi, ta không biết việc này, đây là chuyện mà một thục nữ không nên biết, có đúng hay không?" Nàng vừa cười vừa nhún vai, nhanh chóng quên đi sự hiểu lầm của mình.

Nhân viên phục vụ khách sạn không thấy có phụ nữ đi theo nên muốn hỏi mấy nam nhân có cần phục vụ đặc biệthay không, không ngờ lại bị Lydia hiểu lầm, Vu Duy Thiển xử lý rất tốt khiến nàng cảm thấy thật khoái trá, vì thế lại càng có nhiều hảo cảm đối với hắn, "Wirth, ngươi thật sự thích Leo hay sao? Hắn và ngươi đều là nam nhân, ngươi bị hắn hấp dẫn?"

Nàng tò mò hỏi, nhìn thấy Lê Khải Liệt từ phía sau đi đến nhưng cũng không thu hồi nghi vấn của mình, tiếp tục chờ hắn trả lời.

"Đúng vậy, ta bị hắn hấp dẫn." Vu Duy Thiển cũng nhìn thấy Lê Khải Liệt đến gần, hắn trả lời như vậy dưới ánh nhìn chăm chú của đối phương, khi thấy trên khuôn mặt hơi bị trầy xước một chút nhưng lại càng lộ ra sức quyến rũ đầy nam tính đang xuất hiện ý cười tự mãn thì Vu Duy Thiển lập tức nói thêm, "Nhưng ta cũng rất ghét hắn, hắn quan hệ lung tung với người trong giới, lại tự cao tự đại, lúc nào cũng gây phiền phức."

Ý cười trên mặt của Lê Khải Liệt lập tức biến mất, thang máy mở ra, Vu Duy Thiển cười khẽ mà đi vào, từ trong mũi phát ra một chút âm thanh rất nhỏ mang theo ý tứ khinh thường, Lê Khải Liệt gầm lên rồi đuổi theo, từ phía sau nhào đến mà ôm chặt cổ của Vu Duy Thiển, "Lúc nào cũng gây phiền phức, là nói ta hay sao? Ta làm cho ngươi cảm thấy phiền phức?"

Hoàn toàn không thèm để ý có Lydia và Wolf ở đây, hắn vô cùng thân mật mà dùng cằm cọ nhẹ bên cổ của Vu Duy Thiển, hai gò má nhanh chóng bị tát vài cái, nhưng thoạt nhìn không nghiêm trọng lắm, bởi vì Lê Khải Liệt vẫn cố chấp như cũ, tiếp tục tiến công không chịu lui, Lydia nhìn rõ tình cảnh này trước mắt, sau đó hơi cúi đầu mà nhìn xuống đất.

47. Chương 47: Bóng Đen Đến Gần

Bởi vì hành động riêng tư mà vô cùng thân mật này, trong thang máy giống như có thêm một chút gì đó, biết Vu Duy Thiển đẩy ra Lê Khải Liệt nhưng Lydia cũng không nói một câu nào, Wolf vẫn duy trì cảm giác tồn tại của hắn, khi thang máy đến nơi thì hắn là người đầu tiên đi ra ngoài, quan sát hành lang để xác định mọi thứ an toàn.

"Ngày mai các ngươi đến biệt thự của ta trước, ta và Duy đến thẳng trường quay." Sau khi dặn dò Wolf xong, Lê Khải Liệt dùng chiếc thẻ từ để mở cửa phòng, bốn người, mỗi người một phòng.

Lydia cảm thấy khó hiểu, nàng nhìn hai người tự tách riêng về phòng của mình, "Wolf, Leo rốt cục đang nghĩ cái gì?"

"Công chúa, có một số việc có lẽ ngay cả chính mình cũng không thể hiểu rõ nguyên nhân vì sao lại làm như vậy, thì người khác lại càng khó có thể đoán được." Wolf cúi đầu trả lời, tầm mắt dừng xuống chiếc bóng ở dưới chân Lydia, sau đó nghĩ thêm một chút rồi lên tiếng, "Ngài Leo làm như vậy có lẽ là vì ngài Wirth bị thương."

"Không phải, nếu hắn muốn có được người nào đó thì hắn sẽ không kiêng dè người kia có bị thương hay không." Lydia mở cửa phòng của mình ra, sau khi Wolf kiểm tra an toàn căn phòng thì chuẩn bị lui ra ngoài, lúc này lại bị nàng gọi lại, "Chờ một chút, ngươi cảm thấy lần này Leo thật sự nghiêm túc hay không? Hay là giống như trước đây, hoặc là….vì nguyên nhân khác?"

Nàng không biết nên dùng từ ngữ gì để diễn dạt, Wolf trầm mặc trong chốc lát, "Vì sao công chúa điện hạ nhất định phải tìm cho bằng được lý do?"

Trong phòng trở nên yên lặng, Lydia ngơ ngác nhìn lên tường.

"Ta không biết, quên đi, ngươi đi ngủ đi." Trên mặt có một chút biểu tình u buồn, trước khi Wolf rời khỏi phòng còn nói thêm một câu, "Lần này công chúa điện hạ vì cự tuyệt lời cầu hôn của hoàng tử Ả Rập Saudi mà bỏ trốn, người đã đến tuổi kế thừa ngôi vị, nếu không tìm được người…."

"Wolf, đừng nói nữa, ta tìm được người thích hợp thì thế nào?" Nàng thở dài, "Cho dù ta là công chúa thì cũng chẳng có gì hay ho. Trong mắt nhiều người, thân phận công chúa này không hề có ý nghĩa, mà ta cũng không thích những người xem trọng thân phận của ta, thật sự không ổn."

Nàng ngồi lên giường, vừa cười khổ vừa nhìn chăm chú những hoa văn duyên dáng trên tường, Leo là vì bảo hộ nàng nên mới bày ra vụ bê bối đồng tính với Vu Duy Thiển, làm chệch hướng tầm mắt của công chúng, nhưng có phải hắn cũng không ngờ chuyện tình cảm lại dễ dàng vượt quá tầm kiểm soát của mình hay không?

Hay là hắn chỉ vì đối phó với gia tộc Claudy nên mới chủ động dấn thân vào, vì muốn có được kết quả tốt nhất?

Bất luận nói như thế nào thì nàng vẫn có thể cảm thấy quan hệ của hai người kia đã sớm vượt qua tình bạn hoặc là kẻ thù, nàng còn biết, ở cách một vách tường là người mà nàng thích, đồng thời cũng đang bị anh trai của nàng thích, mà bọn họ lại thu hút lẫn nhau, nàng không muốn phá hỏng cũng không muốn xen vào.

Nhìn Lydia vùi đầu vào gối, đôi mắt màu khói của Wolf chậm rãi nâng lên, ánh mắt dừng lại trong chốc lát trên mái tóc xoăn xõa dài, rồi chậm rãi dời đi, lặng lẽ đẩy ra cửa phòng.

Cách vách phòng, Vu Duy Thiển từ trong phòng tắm đi ra, trên lưng quấn khăn tắm, tóc còn đang nhiễu nước, dùng khăn lau khô tóc, uống mấy ngụm nước lọc lấy ra từ trong tủ lạnh, sau đó hắn xốc chăn lên, bỗng nhiên một đôi tay từ trong chăn vươn ra rồi kéo hắn vào.

"Đừng khẩn trương, là ta" Ngữ khí dương dương tự đắc, giọng nói rất có sức hút, Lê Khải Liệt lập tức làm rõ thân phận, nhưng khuỷu tay của Vu Duy Thiển vẫn dừng ngay bụng của hắn, "Ta biết." Vu Duy Thiển trả lời trong tiếng rên của Lê Khải Liệt.

"Biết mà còn dùng sức như vậy." Lê Khải Liệt xoa bụng của mình, nghe được một câu nghi vấn như trong dự kiến, "Ngươi vào bằng cách nào?"

"Ta tìm nhân viên tiếp tân để mượn thẻ từ dự bị của phòng ngươi, thân phận ngôi sao đôi khi cũng rất hữu dụng." Hắn nghiêng người mà nói như vậy, Vu Duy Thiển nằm bên cạnh hắn, mái tóc đen rối tung vì bị lau khô đang xõa ra trên chiếc gối trắng muốt, vẫn còn hơi ẩm ướt, người nam nhân không biết cụ thể tuổi tác hiện tại thoạt nhìn vô cùng thuần khiết.

"Duy, làm đi." Tay của Lê Khải Liệt lướt qua giới hạn, bị hấp dẫn bởi sự mâu thuẫn của vẻ thuần khiết không nên tồn tại trên người Vu Duy Thiển, hắn đặt tay lên vai Vu Duy Thiển, từ ngữ đầy cám dỗ lưu loát tuôn ra từ đôi môi khêu gợi, giống lông chim lướt qua bên tai Vu Duy Thiển, "Ở trên máy bay ngươi cũng muốn đúng không? Đêm nay rất thích hợp."

Hắn đưa tay vào bên trong rồi làm cái gì đó, dùng răng xé bao bì, xuất hiện trước mắt Vu Duy Thiển là một chiếc bao cao su bóng loáng dưới ánh sáng mờ ảo, động vật dã tính không một mảnh vải che thân đang dựa lưng vào tường với sắc mặt tràn trề hứng thú, sự công kích trong đôi mắt chứng minh hắn có thể tiến hành xâm lược bất cứ lúc nào. (phô quá)

"Phải không? Đây là của ngươi." Vu Duy Thiển đè Lê Khải Liệt xuống giường, ánh mắt đang nhìn xuống cũng bắt đầu lóe sáng, "Vậy ngươi phải ngoan ngoãn phối hợp, ta cũng không muốn làm ngươi bị thương." Hắn đẩy hai chân của Lê Khải Liệt ra, động tác và ánh mắt đều chứng minh một chuyện, hắn và Lê Khải Liệt có cùng mục đích.

"Ngươi thật có tính khiêu chiến, Duy yêu của ta, ngươi muốn đánh một trận trước để phân tài cao thấp? Nhưng mà ta chờ không nổi." Lại một lần nữa trêu chọc Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt ôm chặt thắt lưng của

hắn, "Nhất là mỗi lần nghĩ đến cảm giác khi làm với ngươi sẽ như thế nào, thì chỗ này của ta sẽ nổ tung."

Hắn nâng người lên rồi thì thầm với Vu Duy Thiển, "Ngươi cảm giác được hay không? Nó muốn trở thành một phần trong thân thể của ngươi, đến lúc đó thắt lưng của ngươi vì sự tồn tại của nó mà phải uốn éo, biểu tình của ngươi sẽ thay đổi…..Ngươi sẽ thích, ta sẽ làm cho ngươi thích nó….." (bỉ quá!)

Lời thì thầm dâm tà ở trên giường càng dễ dàng tạo nên một cảm xúc nồng đậm tình sắc, Lê Khải Liệt mở ra chiếc khăn tắm màu trắng, chiếc khăn từ trên thắt lưng của Vu Duy Thiển rơi xuống, đôi mắt màu tro lục dần dần rực lửa, trước khi Vu Duy Thiển kịp phản kích thì Lê Khải Liệt lại há miệng như hắn đã từng làm, phía trên nhất thời vang lên tiếng hít không khí thật sâu.

Chỉ cần là đàn ông thì không thể ngăn cản loại cảm giác như vậy, Lê Khải Liệt hiểu rất rõ điểm này, hắn đẩy hai chân của Vu Duy Thiển ra, ấn tay xuống mông của đối phương, hô hấp của người nam nhân tao nhã lại kiêu căng giống như quý tộc đang dần dần trầm trọng dưới mỗi đợt tiến công của hắn, đôi mắt dài mảnh hơi khép lại đang nhìn xuống, từ góc độ của hắn nhìn lên thì khóe mắt kia vô cùng sắc bén.

Sắc bén và nguy hiểm nhưng lại khiến người ta hưng phấn, không có gì so với thứ sắp sửa chiếm được càng làm cho người ta kích động khó nhịn, tiếng thở dốc, nuốt nước bọt, âm thanh ướt át….Sự cố gắng của Lê Khải Liệt không hề uổng phí, tiếng rên rỉ trầm thấp của Vu Duy Thiển tựa như sóng biển, từng đợt sóng mạnh xuất hiện, thắt lưng đang chuyển động dưới tay của Lê Khải Liệt càng lúc càng buộc chặt.

Những đốm lửa lần lượt bắn tung tóe dưới môi lưỡi đang ma sát kịch liệt, Vu Duy Thiển chống tay ngồi trên giường, Lê Khải Liệt nằm sấp giữa hai chân của hắn, tư thế hiện tại quá mức dâm mỹ, nhưng cảm giác lại tốt như thế, Vu Duy Thiển tự nhận mình không còn cảm giác ham muốn đối với việc giường chiếu, nhưng lại bị kích động bởi cảnh tượng trước mắt. Người bên ngoài khó có thể chạm vào người nam nhân cuồng vọng lại tùy hứng này, nhưng Lê Khải Liệt lại đang cố gắng lấy lòng hắn, tiếp xúc thân mật như vậy đã từng xảy ra nhưng vẫn chưa hoàn thành, ngay lúc này lại được tiến hành triệt để.

Đầu lưỡi linh động, liếm mút một cách mạnh mẽ, thân thể cường tráng của Lê Khải Liệt hoàn toàn khác biệt với phụ nữ lại khiêu khích mỗi một tế bào thần kinh của Vu Duy Thiển, đôi môi ướt át cùng ánh mắt ngông cuồng ngang ngược, Vu Duy Thiển rốt cục khó có thể chống đỡ, hắn đã vì loại kích thích dồn dập này mà dốc sức chống cự, cuối cùng hắn đột nhiên nắm lấy tóc của Lê Khải Liệt, mạnh mẽ cử động thắt lưng.

Mái tóc giống như bờm của dã thú đang quấn quanh giữa những ngón tay của hắn, Lê Khải Liệt từ phía dưới nhìn lên đôi mắt hừng hực đang tràn ngập lửa nóng, màu đỏ sẫm trong mắt của Vu Duy Thiển dần dần lan tràn, mồ hôi cùng tiếng rên rỉ vì bị bế tắc đang giao hòa thành một hơi thở sa đọa mà phóng túng, một cảm giác trụy lạc khiến người ta mê muội và kích thích.

"Ngô—ngươi thật sự xảo quyệt…." Bị Lê Khải Liệt nắm giữ nhược điểm, hắn không thể tiếp tục được nữa, dục vọng bị khống chế và đè nén nếu không đụng chạm thì sẽ không phát tiết, hiện tại lại bị Lê Khải Liệt đang lần lượt cố ý trêu chọc, giống như đê vỡ không thể chịu nổi càng nhiều kích thích, một khi bị sụp đổ sẽ hoàn toàn mất đi khống chế.

Phía sau bỗng nhiên có một ngón tay xâm nhập vào vùng cấm địa, thân thể run lên, hắn tuyên bố thất thủ, rốt cục trong một lần bị cắn nuốt chiếm đoạt mà khoái cảm đạt đến đỉnh điểm, trong tiếng tim đập kịch liệt, Vu Duy Thiển ngã xuống giường.

Hắn bị Lê Khải Liệt mê hoặc, hoàn toàn chìm đắm, khi đã đi ra một bước thì không bao giờ có thể thu hồi, hết thảy tình cảm ám muội lại tụ hợp cùng nhau ngay giờ phút này. Thân phận công chúng của Lê Khải Liệt, thế lực và ân oán của gia tộc sau lưng Lê Khải Liệt, không biết tất cả chuyện quái quỷ này vì sao lại xảy ra, hết thảy có thể dẫn đến sóng to gió lớn, hiện tại xem ra hắn phải sẵn sàng để chuẩn bị nghênh đón.

Tên đầu sỏ tạo nên hết thảy chuyện này lại dường như ngay cả đấu tranh nội tâm cũng đều không có, rút lấy vài tờ khăn giấy để lau đi dấu vết trên mặt và ngoài miệng, trước tiên nhìn vết thương trên lưng của Vu Duy Thiển, bàn tay đang vuốt ve lại một lần nữa trượt xuống mục tiêu của hắn, vỗ về mông của Vu Duy Thiển rồi dần dần hướng vào bên trong, "Ngươi đã được sảng khoái, hiện tại có phải nên đến phiên ta hay không?"

"Đến phiên ngươi?" Từ trên giường ngồi dậy, Vu Duy Thiển nắm lấy mái tóc dài của Lê Khải Liệt, con ngươi màu đen lấp lánh mê người mà lại nguy hiểm, "Hoặc là quay trở về phòng của ngươi rồi ngoan ngoãn

nằm ngủ, còn nếu thật sự muốn làm thì nằm cho ta, tự ngươi chọn lựa."

Đàn ông sau khi phóng thích dục vọng thì sẽ nhanh chóng tỉnh táo trở lại, cho nên Vu Duy Thiển biết tỏng âm mưu của Lê Khải Liệt. Trong khi người nam nhân ở trên giường chỉ mỉm cười, "Duy, ngươi rất ác, ngươi làm hao hết tất cả tính kiên nhẫn của ta." Lê Khải Liệt giống như dã thú vươn móng, dùng một tốc độ cực nhanh mà phóng về phía Vu Duy Thiển.

Nệm giường cọ sát vào vết thương sau lưng Vu Duy Thiển làm cho thân thể trở nên cứng đờ, ngọn lửa trong mắt của Lê Khải Liệt đồng thời bị chế ngự, chậm rãi biến mất, tư thế tính áp đảo dần dần thay đổi, dục vọng dưới đáy mắt bị Lê Khải Liệt kiềm chế, tiếp tục hay là nhẫn nại, hắn cân nhắc năm lần bảy lượt, cuối cùng hắn buông tay ra, "Thương thế của ngươi vẫn chưa lành lặn? Rất nghiêm trọng?"

Phía sau lưng bị phỏng, thân hình trần trụi trong không khí, mồ hôi trên người chạm vào vết thương, Vu Duy Thiển đứng dậy, "Có nghiêm trọng hay không thì cũng vậy." Ngay lúc này mà dừng lại, hắn có thể hiểu được cảm giác của Lê Khải Liệt hiện tại là như thế nào, quay đầu nhìn xem Lê Khải Liệt ở trên giường, quả nhiên sắc mặt rất tối tăm, nhưng dù sao lúc này hắn quả thật cũng không đủ sức.

Lê Khải Liệt có một chút thay đổi, ít nhất bắt đầu biết thu liễm ở trước mặt hắn, hơn nữa lại rõ ràng làm cho hắn cảm giác được điểm này. Đây đúng là một kẻ giảo hoạt.

Vào phòng tắm để tắm một lần nữa, khi quay trở lại thì Lê Khải Liệt đã khôi phục lý trí, đang tựa vào giường mà hút thuốc, đầu giường đặt vài cái chai và mấy mảnh băng gạc.

"Trên máy bay gặp được Takeda Koichi, ngươi thật sự không có ấn tượng? Không muốn nói một chút với ta là đã xảy ra chuyện gì hay sao?" Khi Vu Duy Thiển tắm rửa thì Lê Khải Liệt đã gọi nhân viên phục vụ mang đến một chút thuốc sát trùng, chờ Vu Duy Thiển ngồi lên giường, hắn cầm khăn lau khô vài giọt nước còn đọng trên lưng của Vu Duy Thiển rồi bắt đầu rịt thuốc, đồng thời tìm đề tài để nói.

"Ta không biết hắn, tuy rằng thoạt nhìn hắn dường như quen biết ta, bất quá nhiều năm như vậy, ta khó mà bảo đảm có thể nhớ hết tất cả." Cảm giác nóng rát giảm bớt, thuốc sát trùng rất mát, hắn đưa lưng về phía Lê Khải Liệt mà trả lời, trong lòng suy nghĩ đến một chuyện khác, lau khô tóc, hắn cầm lấy điều khiển từ xa để mở tivi.

"....Theo tin tức của cảnh sát, đây là án mạng thứ năm, hiện tại cảnh sát đã phân loại vụ này thuộc vào án mạng liên hoàn, đây là vụ thứ năm, không biết có xảy ra vụ thứ sáu hay không, không ai biết trước. Đây cũng là vụ án mạng liên hoàn có liên quan đến ma cà rồng gần nhất sau vụ án sáu người bị giết tại thành phố Sacramento vào năm 1978...."

Người chết bị rút hết máu, tử thi như bị ma cà rồng hút cạn máu, phát thanh viên của đài truyền hình đang nhắc lại vụ án xảy ra năm đó, mà lúc này vụ án mạng thứ năm lại xảy ra tại thành phố San Bruno, ngay địa phương mà Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt mới vừa rời khỏi, giống như có vật gì đó vô hình vô ảnh đang truy đuổi phía sau hắn, lưu lại một chuỗi dấu vết cho hắn thấy sự tồn tại của nó.

Ánh sáng trên tivi phản chiếu vào vách tường cũng hắt lên mặt của hai người nam nhân, vách tường khách sạn chỉ có những hoa văn duyên dáng nhưng bọn họ dường như lại nhìn thấy một hàng chữ bằng máu đang chậm rãi đến gần bọn họ —

Wirth, ngươi ở đâu?

"Đây không phải trùng hợp, ngươi thấy thế nào?" Băng gạc quấn quanh từ trước ngực ra sau lưng Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt thổi ra một làn khói trắng, không khí có một chút trầm trọng, bỗng dưng hắn nghĩ đến thiếu niên kia, "Người của nhà W. Locke, chính là gã quý tộc cuối cùng đã gặp ngươi trước khi ngươi che giấu hành tung của mình, cậu chủ Reese...."

"Cái tên này cũng không tính là hiếm thấy, rất nhiều gia tộc sẽ tiếp tục sử dụng trùng tên." Vu Duy Thiển cầm lấy điếu thuốc từ trên tay của Lê Khải Liệt rồi hút một hơi, thái độ của hắn tựa hồ không tính liên hệ hai người là một.

Một người là thiếu niên đã chết hơn một trăm năm trước, người còn lại đang sống ở hiện tại, đó là hậu duệ của nhà W. Locke, đây hoàn toàn là hai người khác nhau, nhưng Lê Khải Liệt vẫn duy trì thái độ nghi ngờ đối với quan điểm của Vu Duy Thiển, "Chuyện gì cũng có thể xảy ra, chính ngươi đã nói như vậy."

Hai người thảo luận trong chốc lát, nhưng trước khi hung thủ bị bắt thì chưa thể kết luận được điều gì, bọn họ cũng không có khả năng giúp dòng họ W. Locke đi tìm cậu chủ bị mất tích. Bởi vì ngày hôm sau phải đến Quảng trường Thời đại tại Manhattan cho nên Lê Khải Liệt gọi điện thoại báo với Owen vài thứ, xác định mình sẽ đến trường quay, sau đó liền đi ngủ.

Vu Duy Thiển nhìn người nam nhân đang nằm trên giường của mình mà không chịu trở về phòng, hắn chỉ đành lắc đầu, đêm nay sẽ trôi qua rất nhanh.

Ngày hôm sau, bọn họ đến trường quay tại Quảng trường Thời đại đúng giờ, đây là lần thứ ba quay phim, hai lần trước đều bị giới truyền thông đưa tin, album kỳ này không hề thuận lợi, quả nhiên đúng với tên gọi của album Out of control. Hoặc là vì Leo và đạo diễn Kim McKay bất hòa, loại giải thích này cũng được đưa ra rất đúng lúc.

Đồng thời, án mạng ma cà rồng cũng thu hút rất nhiều sự chú ý. Trên đường đến Manhattan, đài radio và mọi người ở khắp nơi đều bàn luận chuyện này, người nào cũng có tính hiếu kỳ, sát thủ liên hoàn rốt cục là ai, cảm giác khẩn trương và kích thích làm cho không ít người cảm thấy hưng phấn, nghe nói cục cảnh sát đã thu được không ít cú điện thoại cung cấp manh mối, nhưng đáng tiếc không có cái nào hữu dụng, bọn họ đang cảnh cáo dân cư trong thành phố không được cung cấp chứng cứ giả.

Tình cảnh hỗn loạn với đủ loại suy diễn vô căn cứ chậm rãi hình thành, nhưng hỗn loạn tại Quảng trường Thời đại lại chỉ mới bắt đầu.

Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt vừa đến nơi thì lập tức nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, ngoại trừ Kim McKay còn có Takeda Koichi, hai người đang cãi nhau kịch liệt, các nhân viên công tác đều đứng rất xa khiến cho nơi này có vẻ trở nên trống trải.

"Vì sao bắt ta nhất định phải đến đây? Ta nói rồi, ta có chuyện quan trọng! Ngươi làm hại ta lạc mất người nọ! Kim McKay, ngươi là lão già hồ đồ, ngươi có biết ta nhìn thấy ai hay không? Ngươi có biết ta phát hiện ra cái gì hay không?"

"Ngươi câm miệng đi! Nói ta hồ đồ? Ngươi mới là kẻ bảo thủ, ta gọi ngươi đến đây đương nhiên là có chuyện của ta, chẳng lẽ ta sẽ lừa ngươi hay sao? Ngươi chỉ cần chờ ở chỗ này, ta sẽ cho ngươi nhìn xem ta tìm được…." Kim McKay vừa vung tay vừa la hét, vẻ mặt nổi giận đến mức đỏ bừng, lại bất thình lình dừng lại lời nói trong miệng.

Hắn dùng khuỷu tay huých người bên cạnh, Takeda Koichi đang phát hỏa, lắc đầu nhăn mặt, nhưng khi ngoảnh đầu lại thì cũng lập tức ngậm miệng giống Kim McKay. Bọn họ đều nhìn người từ đằng xa đang đến gần, không phải Lê Khải Liệt mà là người nam nhân đi bên cạnh, áo choàng đen, sơ mi nhạt màu, gió trên Quảng trường thổi tung tóc của hắn, hé ra khuôn mặt mà bọn họ cả đời cũng sẽ không quên.

P/S: lại một lần nữa con sam bị bỏ đói =)).

Đoạn đối thoại của Lydia và Wolf, khi Lydia hỏi Wolf * Leo rốt cục đang nghĩ cái gì?*. Đoạn này ý nói tại sao Duy và Liệt không ở cùng phòng nếu Liệt đã thích Duy? Cho nên Wolf mới bảo *có lẽ là vì ngài Wirth bị thương* =)), sau đó Lydia bảo Liệt nếu muốn chiếm đoạt Duy thì sẽ không kiêng dè Duy có bị thương hay không. Vì vậy Lydia vẫn băn khoăn suy nghĩ.

^o^, rốt cục Liệt vẫn chui vào phòng của Duy, cũng làm bậy, nhưng rốt cục lại dừng đúng lúc vì sợ Duy đau. Xong, chứng tỏ cái gì thì ai cũng đã biết.

48. Chương 48: Ký Ức Màu Băng Lam

Ở trong mắt của Takeda Koichi và Kim McKay, bức họa này giống như một giấc mơ, thời gian quay ngược về vài thập niên trước, vẫn chiếc áo choàng đen, vẫn thân ảnh đứng thẳng, hai tay tùy ý đút vào túi áo,

hình ảnh tao nhã trầm tĩnh, không thể dùng hai từ thanh tú và xinh đẹp để hình dung, là một loại khí chất khiến người ta tìm không ra từ ngữ để miêu tả, nhất cử nhất động đều tương tự như người nam nhân trong ký ức.

Tầm mắt của bọn họ đứng hình, đều hiểu được vì sao đối phương lại kích động gọi điện thoại muốn gặp mình như vậy.

"Đây là chuyện mà ta muốn nói…."

"Trong điện thoại ta đã định nói." Takeda Koichi nhìn ra đằng xa, tâm tình khó có thể bình phục, "Hắn là ai vậy? Tên là gì?"

"Mọi người gọi hắn là Wirth, còn những chuyện khác thì không ai biết." Kim McKay đã từng hỏi thăm Owen về Vu Duy Thiển, hắn trả lời Takeda Koichi như vậy, lập tức nhìn về phương hướng kia, "Rất giống với người nọ đúng không?"

"Đúng vậy, rất giống, quá giống." Takeda Koichi không ngừng gật đầu, "Lần đầu tiên nhìn thấy hắn ở trên máy bay thì thiếu chút nữa ta đã nói không nên lời, ta cảm thấy tim của mình như muốn ngừng đập."

"Ngươi có thể tưởng tượng lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn, lúc ấy hắn đi cùng Lê Khải Liệt, ta không biết bọn họ có quan hệ gì, bất quá sau đó ta có lên mạng tìm kiếm vài đoạn clip, hình như hắn là đối tượng trong vụ bê bối của Lê Khải Liệt, tuy rằng trên clip chỉ lộ một bên mặt." Trong lời nói của Kim McKay tràn ngập cảm xúc hối hận, nếu hắn sớm xem mấy đoạn clip này thì có lẽ đã sớm phát hiện ra Vu Duy Thiển.

Hắn và Takeda Koichi đều là người bận rộn, không ai rảnh đến mức đi xem mấy tờ tạp chí bát nháo. Cho nên đều không phát hiện người nam nhân ở trong ký ức mà bọn họ nghĩ rằng không có thực lại xuất hiện bên cạnh bọn họ.

Kim McKay và Takeda Koichi không tiếp tục tranh cãi, bắt đầu khe khẽ thì thầm, người bên ngoài nhìn vào thì đều cảm thấy rất bình thường, nhân viên công tác chào hỏi Lê Khải Liệt, Owen chờ đợi đã lâu, tận mắt nhìn thấy Lê Khải Liệt xuất hiện, rốt cục hắn có thể thở phào nhẹ nhõm, "Ngươi cũng biết tính lắm, ta còn nghĩ rằng ngươi muốn vứt bỏ con bồ câu này, với lại Wirth cũng đến đây…."

Owen rất si mê đối với Vu Duy Thiển, chuyện này Lê Khải Liệt cũng biết, ám chỉ bằng cách nắm vào vai của Owen, hắn giương mắt đối với Owen, "Xe của ta ở nơi nào? Để cho hắn lên xe của ta nghỉ ngơi."

Owen chỉ vào phòng xe của Lê Khải Liệt, đang định nói chuyện thì nhìn thấy Kim McKay và Takeda Koichi cùng đi đến, đây là chuyện rất hiếm thấy, Takeda Koichi không hề phụ trách trong mục chế tác âm nhạc lần này, nhưng lại đặc biệt đến đây, vẻ mặt của hai người lạ lùng như vậy làm cho nhân viên công tác ở xung quanh đều cảm thấy kỳ quái, tất cả đều bắt đầu chú ý.

"Xin hỏi…." Takeda Koichi mở miệng trước, hắn đã nhẫn nại rất lâu, người nam nhân mà lần trước hắn bị mất dấu lại một lần nữa xuất hiện, hắn có rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng cũng giống như ở trên máy bay, hắn lại không biết phải mở lời như thế nào.

Có tầm ảnh hưởng rất lớn trong giới âm nhạc, ông lão chưa từng mất bình tĩnh trước bất cứ tình huống nào lại lộ ra thần sắc mất tự nhiên, đem gậy chống từ tay phải chuyển sang tay trái, sau vài giây rốt cục cũng không thể nói nên lời, Kim McKay liền đẩy hắn ra rồi cướp lời của hắn, "Ngài Wirth, ta muốn hỏi ngài có cha hay không?"

Những người khác đều lộ ra biểu tình kỳ quái. Hỏi gì vậy? Ai lại không có cha? Đây là câu hỏi của đạo diễn Kim Mckay? Kim McKay cũng tự phát hiện câu hỏi của mình rất nực cười, cởi xuống chiếc mũ lưỡi trai trên đầu, hắn cảm nhận được cảm giác mất tự nhiên giống như Takeda Koichi.

"Tốt nhất chúng ta đi tìm một chỗ để nói chuyện đi." Khác với thái độ đối với siêu sao thuộc cấp thiên vương, hắn lộ ra vẻ mặt xấu hổ, phi thường lễ phép mà mời Vu Duy Thiển đến bên cạnh để nói chuyện.

Đạo diễn Kim McKay nổi tiếng nghiêm khắc, hắn cũng không cần biết người cộng tác là ai, khi làm việc mà không tiếp thu nghiêm túc sẽ bị hắn dạy dỗ cho một bài học nhớ đời, ngay cả đối mặt với người hung hăng như Lê Khải Liệt mà hắn cũng không hề lộ ra vẻ mặt ôn hòa, nhưng hiện tại lại dùng thái độ này để

cư xử với người nam nhân phương Đông mà mỗi lần xuất hiện đều tạo thành hỗn loạn, thấy một màn như vậy khiến mọi người cảm thấy khó bề tưởng tượng.

Khi bọn họ đi vào phòng nghỉ, không ít người đều móc ra di động rồi gọi cho bạn thân của mình, "Hắc, hôm nay ta vừa thấy được kỳ tích!"

Mặc kệ tin tức lan truyền như thế nào, Kim McKay và Takeda Koichi sau khi ngồi xuống thì bắt đầu tự giới thiệu, bon họ là chỗ quen biết đã lâu, một người trở thành đạo diễn, một người trở thành nhà soạn nhạc nổi tiếng, cũng từng hợp tác rất nhiều lần, nhưng muốn nói trong đời bọn họ có một chuyện khó có thể quên nhất chính là trong một buổi biểu diễn.

"Đó là một buổi biểu diễn, đạo diễn là ai thì ta không nhớ rõ, nhưng cũng không quan trọng, dù sao trọng điểm không phải là đạo diễn mà là diễn viên." Takeda Koichi chìm đắm trong hồi ức, đến nay mà tâm tình vẫn không thể bình phục, "Khi đó ta còn là kỹ sư âm thanh làm việc bán thời gian cho một studio, chủ yếu là điều chỉnh âm thanh cho các nghệ sĩ diễn viên, ngày đó chính là…."

"Là một buổi nhạc kịch." Kim McKay tiếp lời của Takeda Koichi, "Vai nam chính đang diễn cảnh từ biệt người con gái mà hắn yêu, lúc đầu là êm ả, sau đó càng trở nên thương tâm, đó là một cảnh tượng vừa buồn vừa lãng mạn, bất quá diễn viên đóng không được tốt cho lắm," Kể về hồi ức, Kim McKay vẫn bắt bẻ khi đánh giá mấy người diễn viên kia, nhưng lập tức ánh mắt lại chuyển sang Vu Duy Thiển.

"Trong vở nhạc kịch cần một người chơi đàn vi-ô-lông, đạo diễn phải tìm tạm một người. Chúa ơi, cảnh tượng lúc đó như thế nào a, ta đến bây giờ cũng không thể quên, ngươi có thể quên hay không?" Hắn hỏi Takeda Koichi, Takeda Koichi cũng không ngừng lắc đầu, "Khi đó chúng ta còn rất trẻ, nhưng dù sao cũng đã có một quãng thời gian làm việc trong giới, ta đã gặp được không ít các nhân vật lớn, cùng với các diễn viên và các tác gia âm nhạc, không ai giống như người nam nhân kia, lưu lại cho ta ấn tượng sâu như vậy."

"Hắn làm cái gì?" Lê Khải Liệt liếc mắt nhìn người nam nhân bên cạnh một cái, không thể nghi ngờ, người nọ chắc chắn là Vu Duy Thiển.

Vu Duy Thiển ngồi yên bất động, tựa hồ không hề có hứng thú đối với lời tự thuật của Kim McKay và Takeda Koichi, nhưng đúng là loại thái độ bất cần như vậy lại làm cho hai người bọn họ càng thêm kích động.

"Người kia rất giống ngài, cực kỳ giống, bất luận là dáng dấp, hay là khí chất thì đều rất giống! Hắn cũng như vậy, rất kiệm lời, nhưng cho dù trầm mặc cũng không thể che giấu hào quang trên người của hắn." Takeda Koichi bỗng nhiên hóa thành thi nhân, hắn tựa như một đứa trẻ nhìn thấy thần tượng của đời mình, hoa chân múa tay mà vui sướng miêu tả, hình tượng uy nghiêm quái gở không còn sót lại một chút gì.

Kim Mckay đỡ hơn hắn một chút nhưng vẫn có vẻ vô cùng kích động, bị Lê Khải Liệt mất kiên nhẫn thúc giục, hắn liền nói tiếp, "Lúc ấy ở trên sân khấu có một chiếc đàn dương cầm, hắn chỉ cần đứng bên cạnh đàn dương cầm để diễn tấu, đây là tình tiết của bối cảnh, nhưng khi hắn giơ đàn vi-ô-lông lên thì tất cả mọi người, bao gồm cả nhiếp ảnh gia đều ngây dại! Ngươi có thể tưởng tượng được hay không? Tất cả mọi người vì hắn diễn tấu mà quên mất chuyện của chính mình…."

"Hắn diễn tấu rất hay?" Lê Khải Liệt tràn trề hứng thú mà hỏi, quá khứ của Vu Duy Thiển đối với hắn mà nói hoàn toàn là trống rỗng, hiếm khi có cơ hội như vậy, hắn rất muốn biết.

"Không! Không chỉ là rất hay!" Takeda Koichi vừa quả quyết nói vừa chậm rãi đứng lên, khẽ gõ cây gậy xuống mặt đất, "Cực kỳ cực kỳ hay! Ta không thể hình dung được, quả thật không phải là một người diễn tấu bình thường, đó là….đó là thiên âm!" Hít sâu một hơi, lồng ngực của hắn đập kịch liệt, giống như si mê truy đuổi, cuối cùng nói ra hai từ.

Thiên Âm.

Đây là cảm giác mà chỉ những người tự mình trải qua mới có thể lĩnh hội, đó không phải là kỹ thuật mà người bình thường có thể diễn tấu, Takeda Koichi có khả năng lĩnh ngộ đặc biệt và rất mẫn cảm đối với âm nhạc, ngay trong khoảnh khắc đó hắn đã biết cái gì là âm nhạc chân chính, "Biết ta vì sao lại nghiêm khắc đối với những nghệ sĩ diễn tấu hay không? Chính là kể từ ngày đó ta bắt đầu phát hiện tất cả mọi người

đều không hiểu diễn tấu là gì, hoặc là không có kỹ thuật, hoặc là thiếu vắng tình cảm, hoặc là hai người diễn tấu mất đi sự cân bằng, cho dù diễn tấu như thế nào thì đối với ta luôn luôn còn kém một chút."

Hắn nghiêm túc nói xong câu đó, lại một lần nữa nhìn về phía Vu Duy Thiển, hắn cảm thấy nghi ngờ, có lẽ không phải cùng một người nhưng loại cảm giác này giống như năm đó, tựa hồ hắn nghĩ rằng mình đã quay ngược về thời thanh niên, thời gian cũng trở nên đảo lộn.

Kim McKay có thể lý giải điều này, cảm thụ của hắn cũng giống như Takeda Koichi, "Leo, có phải ngươi cảm thấy kỳ lạ vì sao ta nhất định muốn ngươi dẫn hắn đến đúng không, chính là vì nguyên nhân này, phàm là những người có mặt vào ngày hôm ấy, ta có thể khẳng định bọn họ sẽ không quên người nam nhân đã đứng trên sân khấu, cầm chiếc đàn vi-ô-lông trong tay."

Nhân vật chính đang bị thảo luận chỉ khoanh hai tay trước ngực, ngồi trên một chiếc ghế đơn, nhìn chăm chú vào một khoảng không nào đó, dường như hắn hoàn toàn không nghe thấy bọn họ đang nói cái gì, nét mặt nhìn nghiêng lộ ra biểu tình xa cách, ánh sáng lung linh hắt lên khuôn mặt thản nhiên, Lê Khải Liệt có thể chắc chắn Vu Duy Thiển nhất định là đang quay về hồi ức, hắn bị lời nói của Kim McKay và Takeda Koichi kéo trở về dĩ vãng….

Một buổi nhạc kịch, rạp hát, sân khấu, diễn viên.

Đôi diễn viên chính quên mất lời thoại của mình, bị tiếng đàn vi-ô-lông trên sân khấu hấp dẫn, quên mất mình phải nói cái gì, nhiếp ảnh gia không hề di chuyển camera, không thể thay đổi góc độ, giống như bị cái gì đó thu hút, tầm mắt không có khả năng dời khỏi người nam nhân trên sân khấu, chỉ là một nửa bên mặt, thậm chí không có quá nhiều ánh sáng, trong không gian mờ ảo, ngón tay di động trên dây đàn.

Màn sân khấu màu đỏ, lễ phục trắng đen, tựa như chuyển thành màu xanh lam theo tiếng đàn vi-ô-lông, từ âm điệu êm dịu chuyển sang phập phồng kịch liệt, sự chuyển hóa gây xúc động sâu sắc, giống như sóng biển bao phủ tất cả mọi người, bất cứ ai cũng tình nguyện đắm chìm trong nước biển màu băng lam vừa lạnh lẽo lại vừa chan chứa tình cảm.

"Ngay cả ta là người không am hiểu âm nhạc cũng nhận ra hắn diễn tấu còn cao siêu hơn so với tất cả các bậc thầy âm nhạc, nhưng ngoại trừ âm điệu, ta còn nhìn thấy, không riêng gì kỹ thuật điêu luyện của từng ngón tay, bản thân của người nam nhân kia còn có một loại khí chất chói mắt rất đặc biệt…." Kim McKay nhắm mắt lại, dùng giọng điệu đầy tán thưởng, "Ta nhớ rõ hắn cứ đứng như vậy trên sân khấu, hắn thuộc về bối cảnh của đôi nhân vật chính, nhưng từ phía dưới nhìn lên, không ai có thể xem hắn là bối cảnh, hắn đứng ở một góc lại cướp đi toàn bộ sân khấu."

Là đạo diễn và nhà soạn nhạc chuyên nghiệp, sự đánh giá của Kim McKay và Takeda Koichi làm cho người ta nghi ngờ có phải bọn họ đang cùng nằm mơ hay không. Cảnh tượng trong mộng khiến bọn họ suốt đời khó quên, cho dù trải qua vài thập niên, khi bọn họ nói lên chuyện xưa thì tựa hồ vẫn rõ ràng như ở trước mắt, ngay cả một chi tiết cũng không quên.

Trong quá trình hai người tự thuật về dĩ vãng, Owen cùng các thành viên ban nhạc đứng ở một vị trí xa hơn ở bên ngoài, nhưng bọn họ đều nghe thấy tất cả, cũng bởi vì điều này mà cảm thấy khó có thể tưởng tượng được, trên đời không có ai có thể được hai người cực kỳ nghiêm khắc như vậy cùng nhau khen ngợi? Người như vậy thật sự tồn tại hay sao? Ngay ở trước mặt bọn họ, ông chủ quán bar và người kia có quan hệ gì?

Nghe thấy những lời xì xầm bàn tán và suy đoán ở sau lưng, Vu Duy Thiển bắt chéo chân, mười ngón tay giao nhau, hắn trở thành mục tiêu bị tầm mắt của mọi người truy đuổi.

"Ngài Wirth, hiện tại ngài cũng đã biết nguyên nhân vì sao chúng ta thất thố như vậy, nếu không phải Kim McKay và ta bảo trì quan điểm giống nhau thì ta thật sự đã nghĩ rằng mình đang nằm mơ, người này căn bản không tồn tại, nhưng ngài đột nhiên xuất hiện ở trước mặt ta, bảo ta làm sao có thể giữ bình tĩnh?" Takeda Koichi cuồng nhiệt giải thích cảm nhận và hy vọng của hắn, "Có thể mời ngài diễn tấu lại khúc nhạc kia có được hay không?"

"Ngài nhất định có quan hệ huyết thống với người kia, bằng không trên thế giới không thể có hai người giống nhau như vậy! Ta rất muốn biết, ngài và hắn có phải cũng có tài năng giống nhau hay không, nếu thật sự

là như vậy, bằng bất cứ giá nào ta cũng đều hy vọng ngài có thể tham gia bộ phim điện ảnh tiếp theo của ta!" Kim McKay và Takeda Koichi đều có nguyện vọng tương tự nhau.

Không có gì càng kích động hơn so với việc khai thác được một nghệ sĩ có tố chất bẩm sinh, lại có tài năng đặc biệt như thế. Nếu chỉ có bộ dạng thì cũng chỉ vô dụng, hiếm thấy chính là sức quyến rũ kỳ lạ tản mát trên người hắn, nếu chỉ nhìn thoáng qua thì có lẽ sẽ không hiểu được, nhưng nếu nhìn chăm chú thì sẽ phát hiện nó khó có thể được miêu tả và hình dung, chỉ có thể tự mình lĩnh hội, tận mắt nhìn thấy thì mới có thể hiểu được.

"Ta van ngài!" Takeda Koichi cúi đầu xuống, khuôn mặt đầy nếp nhăn tràn trề hy vọng, đây không chỉ là vì tâm nguyện cả đời mà còn vì tuổi thanh xuân đã đánh mất trong ký ức của bọn họ.

Không thể quay ngược thời gian, nó đã hoàn toàn biến mất, khúc nhạc lưu lại ấn tượng sâu sắc trong cuộc đời và trong ký ức của bọn họ, cùng với nét mặt nhìn nghiêng.

P/S: thiên tài âm nhạc ^o^, nhưng ai sủng con sam thì đừng vội ghen tỵ, Duy giỏi nhạc thế mà chưa từng chê chồng hát dở nha. Mơ màng, có 1 ngày 2 vợ chồng cùng đứng trên sân khấu:>.

49. Chương 49: Hiệu Ứng Bươm Bướm

Đối với Vu Duy Thiển mà nói, sự kiện kia bất quá chỉ là vài phút ngắn ngủi mà hắn đã từng trải qua, có người muốn hắn lên sân khấu kéo đàn vi-ô-lông, chỉ đơn giản như vậy, hắn chưa bao giờ đặt nó ở trong lòng, càng thật không ngờ bởi vì chuyện này mà hắn để lại ký ức sâu sắc đối với người khác như vậy.

Nét mặt nhìn nghiêng có một chuyển động rất nhỏ, giống như khi hắn một mình đứng phía sau quầy bar, ánh mắt không phải lạnh lùng nhưng không bao hàm quá nhiều tình cảm, cứ như vậy mà nhìn hai vị trưởng bối nổi tiếng trong làng giải trí, Vu Duy Thiển trầm mặc làm cho mọi người nín thở chờ đợi.

Chỉ cần đáp ứng, chỉ cần có được tài năng tương ứng thì sẽ có được cơ hội mà bất kỳ ai cũng đều ước mong xa vời nhưng không thể nào với tới. Được đạo diễn nổi tiếng, nhà soạn nhạc trứ danh truy đuổi tán thưởng, được hai người kia nâng đỡ, tiền đồ không chỉ sáng chói, thậm chí có thể nói là giống như ánh sao rực rỡ lóa mắt, có được danh dự địa vị dễ như trở bàn tay.

Những thứ này có ý nghĩa ở trong mắt của hắn hay sao? Lê Khải Liệt không biết Vu Duy Thiển nghĩ như thế nào. Từ lúc quen biết cho đến nay, nghe được những lời khắc nghiệt và chế nhạo, hắn chỉ biết Vu Duy Thiển không có hảo cảm đối với người ở trong làng giải trí, một khi đã như vậy thì Vu Duy Thiển làm sao lại muốn trở thành một trong số đó.

Hơn nữa một khi Vu Duy Thiển trở thành nhân vật công chúng thì quan hệ giữa hai người sẽ như gió thổi cỏ lay, đều trở thành tiêu điểm của dư luận, là cái tít hàng đầu của các tờ tạp chí bát nháo. Còn có vô số tình trạng có thể xảy ra, một ngôi sao chói mắt vừa xuất hiện, sẽ uy hiếp đến vị trí của các ngôi sao khác.

Tựa như hiệu ứng bươm bướm, sẽ dẫn đến phản ứng dây chuyền, hiện tại ai cũng không thể đoán trước.

"Thế nào? Có muốn cân nhắc hay không?" Lê Khải Liệt ghé vào tai hắn mà hỏi, "Ngươi nhất định có thể làm được, làm cho tất cả mọi người phải ngỡ ngàng vì tài năng của mình, sau đó cùng Owen ký hợp đồng, hắn sẽ cao hứng đến mức phát điên, chúng ta sẽ thuộc cùng một công ty, nói không chừng còn có thể cùng nhau làm việc, ngươi cứ gia nhập vào ban nhạc của ta không phải là rất tốt hay sao? Ngươi có thể phụ trách những phần cổ điển trong bài hát."

"Không có hứng thú." Từ trên ghế đứng lên, câu trả lời của Vu Duy Thiển không chỉ nói riêng cho Lê Khải Liệt mà cũng là đáp lại Kim McKay và Takeda Koichi, hắn nói rất rõ ràng, âm điệu cũng không thấp, cho nên tất cả mọi người ở đây đều nghe được.

Đối với bất luận kẻ nào mà nói thì đây quả thật là một đáp án khó có thể tưởng tượng được, bọn họ chỉ có thể kinh ngạc trừng mắt, nghi ngờ bản thân mình có phải đã nghe lầm hay không, sau đó nhìn thấy hắn cứ như vậy mà đi ra ngoài, không hề lưu luyến và chần chờ.

Hắn có biết vừa rồi hắn đã từ chối cái gì hay không? Những nhân viên công tác đang xem náo nhiệt ở bên ngoài phòng nghỉ đều muốn xác nhận người nam nhân phương Đông này thật sự nghe hiểu tiếng Anh hay sao? Hắn thật sự hiểu được ý của đạo diễn?

Vu Duy Thiển bước đi trong những ánh mắt lộ vẻ kỳ quái đang nhìn chăm chú về phía hắn, ánh đèn trong phòng nghỉ lại không sáng bằng ánh nắng bên ngoài, hắn ngẩng đầu rồi nheo mắt lại, bộ dáng tẻ nhạt vô vị, Lê Khải Liệt từ phía sau đi đến, "Ta cá là ngươi không nhìn thấy biểu tình của Takeda Koichi và Kim Mckay."

"Biểu tình gì? Gặp quỷ hay sao?" Hắn không thể nào cảm thấy hứng thú, nhân viên công tác bên ngoài đã sớm bố trí cảnh quay và các loại đạo cụ đâu vào đấy, ngoài khu vực cách ly có không ít người, vẫn là fan hâm mộ của Lê Khải Liệt, cũng bao gồm một vài phóng viên, lần này quay clip cũng gặp đủ loại suy đoán.

"Nếu lần này lại quay thất bại thì không biết mấy tờ tạp chí còn có thể viết ra cái gì." Vu Duy Thiển trêu chọc Lê Khải Liệt, người nam nhân bị trêu chọc lại dùng biểu tình thú vị nhìn ra sau lưng, Kim McKay và Takeda Koichi từ trong phòng nghỉ đuổi theo, không phải tức giận đến mức thở hổn hển như những người khác suy đoán, mà hoàn toàn ngược lại, vô cùng hưng phấn.

"Ngươi thật sự rất giống cha của mình, lúc trước vị đạo diễn kia hỏi hắn như vậy thì hắn cũng trả lời giống y chang như thế!" Còn chưa đi đến trước mặt Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt thì Takeda Koichi đã quơ gậy mà cao hứng kêu to, "Không có hứng thú, hắn cũng nói là không có hứng thú!" (em tak bị phởn hả)

"Không sai, hắn cũng nói giống như vậy, quả nhiên là hậu duệ của người kia, không riêng gì vẻ ngoài, ngay cả tính cách cũng giống nhau." Kim McKay vì không nhận được đáp án mà tự tiện xác định Vu Duy Thiển và người nam nhân kia có quan hệ huyết thống, đây là cách giải thích hợp lý nhất, mặc dù trường hợp mà cha con giống nhau như vậy là rất hiếm, nhưng không phải là không có.

"Ngươi nói là không có hứng thú, không có nghĩa là không có tài năng giống như cha của ngươi, không, cho dù ngươi không biết dùng bất cứ loại nhạc cụ nào cũng không sao, ta tin tưởng ngươi có thể diễn xuất, đúng vậy, diễn xuất của ngươi nhất định không tệ?" Kim McKay nói không phải không có đạo lý. Nhân tố mấu chốt thúc đẩy bọn họ đạt được thành tựu như ngày hôm nay đang ở ngay trước mắt bọn họ, trong lòng bọn họ từng xem người nam nhân như sao băng kia là mục tiêu phấn đấu, nói là thần tượng cũng không đủ.

Nay hậu duệ của hắn đang ở ngay nơi này, nói thế nào thì bọn họ cũng sẽ không bỏ qua.

Kim McKay và Takeda Koichi đều đuổi theo, những lời này của bọn họ lại càng được nhiều người nghe thấy, tất cả đều quan sát người nam nhân mặc áo choàng đen, không rõ ngoại trừ bề ngoài, rốt cục hắn còn có cái gì đặc biệt mà có thể khiến Kim McKay và Takeda Koichi đều cuồng nhiệt vì hắn.

"Cha của ngươi đâu, hắn ở nơi nào? Chúng ta thậm chí còn không biết phải xưng hô với hắn như thế nào." Kim McKay cố ý dựa vào quá khứ trước kia để thuyết phục Vu Duy Thiển, kế tiếp hắn nghe được một đáp án làm cho người ta rất thương cảm.

"Hắn đã qua đời." Ánh mặt trời xuyên thấu mái tóc đen, làm ánh lên một chút màu vàng nhạt, cảm giác xa cách trên người Vu Duy Thiển dường như giảm bớt một chút, nhưng khi hắn gỡ xuống mắt kính, biểu tình đùa cợt trong lúc vô ý vẫn phản xạ hào quang màu đen rất sắc bén, khi hắn nói ra những lời này thì Lê Khải Liệt có thể nhận thấy một chút khác thường.

Cảm giác khác thường rất nhỏ, nếu không phải bởi vì tiếp xúc thân mật được một quãng thời gian thì ngay cả hắn cũng sẽ không phát hiện, bên dưới vẻ ngoài đạm mạc tựa hồ còn có một phần thê lương nhàn nhạt.

Đó là chuyện bao nhiêu năm về trước? Mấy trăm năm, người nhà và bạn bè của hắn đương nhiên sẽ không còn sống trên đời, chẳng lẽ đây là nguyên nhân mà hắn lãnh đạm đối với người bên ngoài…..

Tình cảm càng sâu thì khi ly biệt sẽ càng đau khổ.

"Đủ rồi! Nhìn lại bản thân các ngươi đi, đây là đạo diễn và nhà soạn nhạc nổi danh?" Đột nhiên một lời nói cất lên làm kinh sợ tất cả mọi người, Lê Khải Liệt đi đến giữa trường quay, hắn như sắp phát hỏa mà nhìn Kim McKay, "Quảng trường Thời đại, đây là lần thứ ba, vì quay clip quảng bá cho album của ta, đạo diễn Kim McKay, nếu lần quay kỳ này mà vẫn thất bại thì không phải trách nhiệm của ta, ta đã làm được yêu cầu của ngươi, những chuyện khác không còn liên quan đến ta. Sân bãi là ta xuất tiền ra, tiếp theo phải làm như thế nào thì ngươi nên biết rõ."

Giọng nói hoa lệ rất nặng nề, không cần thông qua micrô vẫn có thể vang vọng khắp trường quay, hắn không đợi Kim McKay lên tiếng, thoát ra áo khoác rồi vứt xuống bên cạnh, "Owen, đi thông báo các nhân viên công tác vào vị trí. Luke, gọi mọi người chuẩn bị nhạc cụ sẵn sàng, tất cả mọi thứ đều bố trí cho ổn thỏa, cái gì của mình thì đừng để cho người khác động vào."

Đây là Lê Khải Liệt khi làm việc, tính tình nóng nảy, không phân rõ phải trái, có đôi khi sẽ can thiệp vào công tác của đạo diễn và nhân viên trường quay, nhưng cũng có thể khống chế tất cả chỉ trong giây lát, không ai có thể học được loại khí thế này, có lẽ đây là tinh hoa độc nhất vô nhị mà chỉ có siêu sao như Lê Khải Liệt mới có được.

Kim McKay cũng chưa kịp lên tiếng thì các nhân viên công tác đều bất giác nghe lệnh của Lê Khải Liệt mà làm việc, Vu Duy Thiển tìm một chỗ ngồi xuống, cách một khoảng mà nhìn Lê Khải Liệt đang bận rộn bên trong đám người, mái tóc dài chấm vai bị hắn cột lên, hắn đang cùng nhân viên điều khiển ánh sáng xác nhận vị trí. Ánh mắt khi thì ngả ngớn khi thì suồng sã cuồng vọng, lúc này lại trở nên vô cùng chuyên chú, chuyên chú vào công việc hiện tại.

"Liệt sáng suốt đã quay trở lại." Tay đánh đàn keyboard Matthew nói ra những lời này, sau đó tự đi điều chỉnh nhạc cụ của mình, những người khác cũng gật đầu đồng ý, dùng ánh mắt tò mò nhìn Vu Duy Thiển đang ngồi ở cách đó không xa. Đối với bọn họ mà nói, hết thảy mọi ngọn nguồn của vấn đề đều tập trung vào người nam nhân này.

"Mặc kệ chuyện này có kết quả như thế nào thì sẽ không ảnh hưởng đến việc quay clip lần này chứ?" Owen đến gần Kim McKay, hỏi ra chuyện mà hắn quan tâm nhất, gần đây mọi kế hoạch đều bị đảo lộn nghiêm trọng, hắn không muốn chuyện lần này lại bị phá hỏng.

"Đó là đương nhiên, đây hoàn toàn là hai việc khác nhau." Kim McKay phê bình kín đáo đối với hành vi của Lê Khải Liệt, hắn cũng cảm thấy rất mất hứng đối với sự nghi ngờ của Owen, đập mạnh quyển kịch bản vào lòng bàn tay, "Ngươi đang nghi ngờ thái độ làm việc của ta hay sao? Hết lần này đến lần khác hủy bỏ là do công ty của các ngươi! Là do Miracle Leo của các ngươi! Hiện tại hắn còn tùy tiện chỉ đạo nhân viên công tác, đây không phải là chuyện mà một diễn viên ca sĩ như hắn nên làm!"

Thái độ của Kim McKay hoàn toàn tương phản với ngữ khí khi đối diện với Vu Duy Thiển, hoàn toàn thay đổi thành một người khác, hắn nói thẳng với Owen, "Nếu lúc này không phải bởi vì hắn." Hắn chỉ vào Vu Duy Thiển, "Ta đã sớm bắt công ty các ngươi bồi thường, cũng sẽ không cho Lê Khải Liệt cơ hội lần này, ngươi xem đi, hiện tại hắn đang làm cái gì?" (dạt mỏ ông bây giờ)

"Thảo nào ta cứ nghĩ mãi vì sao lần này ngươi lại ăn nói nhún nhường như vậy." Takeda Koichi ở bên cạnh tỉnh ngộ mà thì thầm, xem ra hiện tại Kim McKay đang bị chọc giận, hắn ghét nhất bị người khác can thiệp vào công việc của mình.

"Thân là đạo diễn lại vì cảm xúc riêng tư của mình mà ảnh hưởng đến công tác, đây là thái độ làm việc của ngươi?" Từ bên cạnh truyền đến một lời nói không hề nể mặt, ngữ khí nghiêm khắc, những lời này là nhắm thẳng vào Kim McKay.

Owen bị khiếp sợ, toàn thân như choáng váng, thiếu chút nữa đã đứng không vững, "Ngài Wirth…." Nói cái gì thì cũng không thể đắc tội với đạo diễn a!

Là đạo diễn nổi danh, Kim McKay không phải là người quá mức kiêu ngạo, nhưng thái độ làm việc quả thật có một chút cậy già lên mặt, tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho một hậu bối khoa tay múa chân vào công việc của hắn, nhưng làm cho mọi người lại một lần nữa ngạc nhiên chính là Kim McKay chỉ đỏ mặt mà không chửi rủa, hắn lớn tiếng đáp lại, "Ta mới là đạo diễn, hắn…"

"Hắn làm rất tốt, còn ngươi lại để cho một nghệ sĩ thay thế công việc của mình, ngươi làm đạo diễn nổi danh mà không cảm thấy thẹn hay sao?" Quả thực là có ý khiêu khích Kim McKay, mỗi một câu một chữ mà Vu Duy Thiển nói ra đều rất cay độc. (đụng vào chồng của Duy àh!)

"Có ai cần hắn làm như vậy đâu! Ta mới là…."

"Ngươi mới là đạo diễn, vì sao không đi làm việc của mình? Ngươi muốn cho ai xuất hiện trong bộ phim của ngươi là chuyện của ngươi, hiện tại chẳng phải ngươi đến nơi này là vì để quay clip quảng bá cho ban nhạc hay sao? Trong khoảng thời gian này, hết thảy tư duy của ngươi đều phải tập trung vào công việc, dốc sức truyền tải tất cả thông điệp vào đoạn clip để cho ra kết quả hoàn hảo nhất. Ngươi tự xưng đây là thái độ làm việc của mình, đáng tiếc ta chưa hề nhìn ra được."

Trong mắt của Vu Duy Thiển không hề tồn tại cái gì là đạo diễn nổi danh, tuổi tác của Kim McKay không phải là lý do để cho hắn nên tôn trọng đối phương, vì vậy khi hắn nói ra những lời này thì hoàn toàn không bận tâm thân phận của đối phương trong lòng giải trí là gì, thái độ thờ ơ lạnh nhạt, khách quan mà lại sắc bén.

Kim McKay chưa từng bị phê bình như vậy, sắc mặt hết đỏ lại trắng, nhưng trong thâm tâm hắn đã xem Vu Duy Thiển là người nam nhân thần bí kia, hắn vẫn theo bản năng mà duy trì thái độ năm đó, khi bị thần tượng trách mắng, hắn nhất thời không biết phải phản bác như thế nào.

Xem ra Kim McKay không nên dùng thái độ này để cư xử với Lê Khải Liệt a, Takeda Koichi vui sướng khi thấy người gặp họa, hắn điềm nhiên đứng một bên chống gậy. Trong khi những người chứng kiến tình cảnh này thì đều kinh hãi nghĩ rằng Kim McKay đã hóa điên, hắn lại để cho một người trẻ tuổi như vậy quở trách mà không hề phản bác lại một câu.

Nguồn:

Cuối cùng, Kim McKay chỉ có thể hừ mạnh một tiếng, phẫn nộ đi đoạt lại quyền chỉ huy, đối với hắn mà nói, điều quan trọng nhất chính là làm cho Vu Duy Thiển đáp ứng lời mời của hắn.

Tại trường quay, dưới sự kiểm soát của Lê Khải Liệt thì mọi thứ đều đã đâu vào đấy, chỉ chờ Kim McKay hô diễn. Quá trình quay phim tiến hành rất thuận lợi, khi ở trạng thái làm việc, Kim McKay cũng giống Lê Khải Liệt, gạt lại tất cả mọi chuyện sang một bên, vô cùng tập trung vào công việc, về điểm này thì bọn họ có cùng phẩm chất đặc biệt.

Nhưng cũng bởi vì vậy mà mới xảy ra tranh chấp, khi ý kiến bất đồng thì sẽ giống như núi lửa bùng nổ, Lê Khải Liệt sẽ ở ngay trường quay mà la hét ầm ĩ, chuyện tranh cãi thường xuyên xảy ra, nhân viên công tác cũng đã quen, cho đến khi cãi nhau một trận thì mới thống nhất ý kiến, Kim McKay lại tiếp tục chỉ đạo quay phim, Lê Khải Liệt có thể làm được tất cả yêu cầu của hắn, ý tưởng nghệ thuật cũng được Lê Khải Liệt hoàn toàn lĩnh hội, điều này làm cho Kim McKay ở phía sau theo dõi mà liên tục gật đầu.

Tùy việc mà xét, Lê Khải Liệt quả thật là một siêu sao đích thực, đây là điều hiển nhiên rõ ràng với tất cả mọi người, cũng bao gồm cả Vu Duy Thiển. Không hề mang theo quan điểm chủ quan, hắn tán thưởng thái độ nghiêm túc khi làm việc của Lê Khải Liệt. Chỉ cần người nọ thay một bộ đồ, hóa trang thành một khuôn mặt khác thì sẽ thể hiện những sắc thái hoàn toàn khác nhau. Đẹp trai ngạo nghễ, trầm ổn cương quyết, suy đồi bạo ngược, cao quý sa đọa, hết thảy mâu thuẫn lại dung hợp lên người của Lê Khải Liệt, khiến người ta chỉ biết thán phục.

Hơn nữa hắn có thể chú ý đến tổng thể, kiểm soát tất cả, những nhân viên phạm lỗi sẽ bị hắn trách mắng nhưng không được cãi lại, khí thế của Lê Khải Liệt hoàn toàn áp chế bầu không khí của trường quay, ngay cả fan hâm mộ và các phóng viên cũng không dám lớn tiếng.

"Đúng là quái vật." Vu Duy Thiển thì thào nói nhỏ, ngồi ở phía xa, hắn có thể bao quát toàn cảnh.

"Ai là quái vật?" Những lời này mang theo một nụ hôn ẩm ướt kèm với mồ hôi đột nhiên dừng bên tai của Vu Duy Thiển.

Hắn bị kéo vào phía sau phòng nghỉ, Lê Khải Liệt thân mật khều lấy vài sợi tóc phía sau tai của Vu Duy Thiển, thấp giọng oán giận, "Cũng là ngươi làm cho ta phân tâm, ngươi có biết ta thấy cái gì hay không? Vừa rồi ngươi nhìn ta xuất thần, ánh mắt như có lửa, chính bản thân mình cũng không biết." Đôi môi gần sát vành

tai, “Duy lạnh lùng cao ngạo lại nhìn ta như vậy, ngươi nói xem, làm sao mà ta có thể chuyên tâm cho được?”

50. Chương 50: Dã Tính Khó Có Thể Ràng Buộc

Bên ngoài ồn ào giống như ở một thế giới khác, trong tiếng hít thở nơi lỗ tai còn mang theo ý cười, Vu Duy Thiển đẩy hắn ra, đưa tay nâng mặt của Lê Khải Liệt lên, đôi mắt bị đối phương bảo rằng như có lửa đang tuần tra trên mặt Lê Khải Liệt, “Quay xong rồi?”

Đôi mắt trang điểm màu vàng đồng và một chút màu khói, mùi mồ hôi dung hợp với keo xịt tóc, bên trong còn bám theo một chút mùi khói đạo cụ. Những lọn tóc gợn sóng của Lê Khải Liệt càng được tạo hình rõ ràng, phân tán một cách bất quy tắc, hắn nhìn ngón tay dưới cằm của mình, khẽ hạ xuống khóe miệng, “Còn vài cảnh là xong, hiện tại nghỉ ngơi, như thế nào?”

“Không có gì.” Vu Duy Thiển hờ hững nhìn hắn, bỗng nhiên kéo mặt hắn lại gần, sau đó áp môi lên.

Rốt cục hắn vẫn không thể nhẫn nại, mới vừa rồi kể từ lúc bắt đầu thì hắn đã muốn làm như vậy. Nổi bật xuất sắc nhất trong đám người, Lê Khải Liệt khi làm việc thật sự nghiêm túc và trầm ổn, vì một ý kiến bất đồng mà kiên trì cùng Kim McKay bùng nổ khắc khẩu, so với bất luận thời điểm nào thì Lê Khải Liệt như vậy thật sự rất gợi cảm. Với hắn mà nói, tuổi tác của thân thể này sẽ không thể nảy sinh dục vọng đối với đồng tính, nhưng lại bị người nam nhân vừa lớn mật suồng sã vừa cuồng dã lại tràn ngập sức quyến rũ dao động, còn ai có thể…..

Ánh mắt khẽ khép lại của Vu Duy Thiển hơi giật giật, mới đầu là cảm xúc hơi lạnh, sau đó đầu lưỡi nhanh chóng vui vẻ nghênh đón, xâm nhập vào khoang miệng, khi bắt đầu dây dưa thì không thể không thưởng thức, không biết thỏa mãn sẽ không chịu buông ra. Ngay sau đó, quả thật là mùi nước hoa của phụ nữ, xác thực đúng như thế, như một làn khói khuếch tán giữa bọn họ, nơi phát ra chính là tóc của Lê Khải Liệt.

Muốn bị lây dính mùi như vậy thì cần phải tiếp xúc trong bao lâu?

Lê Khải Liệt cảm giác nhiệt độ trong môi lưỡi bỗng nhiên biến mất, thân thể đang ôm hắn tựa hồ có cảm giác xa cách, giống như hai khúc củi đang sắp bốc cháy chỉ trong khoảnh khắc liền chuyển thành một tảng băng lạnh giá. Cánh tay đang ôm hắn của Vu Duy Thiển bỗng nhiên buộc chặt, đây tuyệt đối không phải là thời điểm kích tình.

“Muốn phụ nữ thì cũng đừng đến trêu chọc ta, có nghe thấy hay không?” Hắn nắm tóc của Lê Khải Liệt, ánh mắt lạnh lùng mà lại nguy hiểm, tràn ngập ý tứ trào phúng, “Đừng bảo với ta nhân viên công tác cần phải dựa vào ngươi gần như vậy thì mới có thể làm việc, ta đã thấy chuyên viên trang điểm lần này của ngươi, là một mỹ nhân, chiếu theo sở thích của ngươi thì nàng chính là một trong những loại mà ngươi thích.”

“Duy, từ khi nào thì ngươi lại hiểu rõ như vậy, còn biết cả loại hình mà ta thích? Chẳng lẽ ngươi không biết ngay từ lần đầu tiên gặp ngươi thì bản thân ta cũng bắt đầu nghi ngờ sở thích trước kia của mình có phải có vấn đề hay không.” Lê Khải Liệt cầm tay Vu Duy Thiển, ánh mắt nóng rực nồng đậm hơn lúc ban đầu, không vì lời nói của Vu Duy Thiển mà phải vội vàng giải thích, đôi môi khêu gợi nhếch lên một đường cong, đối với sự nghi ngờ của Vu Duy Thiển, hắn nói ra oan ức của chính mình.

Vu Duy Thiển cất lên một tiếng cười nhạo, thẳng tay buông Lê Khải Liệt ra, hắn lui về sau vài bước rồi hừ lạnh một hơi, “Quay về làm việc đi, đại minh tinh biến mất thì sẽ có người đến tìm, ngộ nhỡ nhìn thấy như vậy thì hỏng bét, có đúng hay không?”

Lời nói của hắn như có gai trong đó, không hề hỏi nhiều, theo thái độ có thể nhìn ra hắn cũng không chấp nhận lời ngon tiếng ngọt từ Lê Khải Liệt. Tình hình hiện tại giống như một tay ăn chơi trác táng, có thói quen trêu hoa ghẹo nguyệt, chỉ cần có một chút hiềm nghi, cho dù vạch trần lòng dạ thì cũng chỉ rơi vào kết cục khiến người ta nghi ngờ.

Lê Khải Liệt lại không cảm thấy ủ rũ vì điều này, ngược lại hắn còn cười rộ lên, ngón tay khẽ cọ xát trên bờ môi vừa mới trải qua nụ hôn kia, "Thật sự nên nhìn xem biểu tình hiện tại của ngươi là như thế nào, Duy yêu, ngươi đang ghen." Hắn cười ha hả, tiếng cười vang vọng trong phòng nghỉ, có vẻ vô cùng cao hứng.

"Câm miệng." Sắc mặt của Vu Duy Thiển trở nên khủng bố, hắn quả thật tưởng tượng không ra người nam nhân này rốt cục có bao nhiêu ác liệt, "Ta không phải phụ nữ, sẽ không vì một chút mùi nước hoa như vậy mà cãi nhau với ngươi, đừng để cho ta phát hiện thêm lần nữa, nhớ kỹ cho ta." Hắn vung tay đấm vào mặt Lê Khải Liệt, "Ngươi cút đi."

Lê Khải Liệt bị Vu Duy Thiển đá một cước ra khỏi cửa, nhân viên công tác ở ngoài cửa vừa vặn tiến vào, lúc này vẻ mặt của Lê Khải Liệt rất bí hiểm, khóe miệng có vết máu nhưng vẫn đang cười, chuyện này làm cho hắn cảm thấy nghi hoặc khó hiểu.

"Leo, Kim McKay gọi ngươi, đã đến giờ."

"Biết rồi." Lê Khải Liệt gật đầu với nhân viên công tác, lập tức lau đi dấu vết bên khóe miệng, "Thật sự không hề nương tay, tốt xấu gì cũng còn đang quay phim, không thể nhẹ tay một chút hay sao…." Hắn tùy tiện cầm lấy một cây kéo trên bàn, nắm lên chùm tóc có dính mùi nước hoa của phụ nữ, lưỡi kéo sắc bén răng rắc một tiếng, chùm tóc rơi xuống đất.

"Như vậy thì có thể chứ?" Quay đầu nhướng mi một cách tà khí, hắn điềm nhiên bước ra ngoài, bên ngoài nhất thời vang lên tiếng kêu sợ hãi, "Oh! Chúa ơi! Tóc của ngươi bị sao vậy?"

Tóc của Lê Khải Liệt cần phải chỉnh sửa một lần nữa, bị một đám người kéo đến ghế ngồi. Vu Duy Thiển đứng một mình trong phòng nghỉ, xung quanh có đặt vài chiếc gương, áp phích treo tường, mấy thùng nước khoáng đặt chồng lên nhau, còn có rất nhiều tài liệu. Hắn cứ đứng ở giữa, vẻ mặt lạnh lùng nhìn chăm chú chùm tóc màu đỏ trên đất, nhìn không ra cảm xúc trên mặt của hắn là gì.

Cho dù suy đoán của hắn là đúng hay không, thì cách thức mà Lê Khải Liệt đáp lại hắn càng chứng tỏ hắn đang cố tình gây sự với Lê Khải Liệt. Người nam nhân thoạt nhìn vô cùng tự phụ sẽ không bận tâm đến ý kiến của bất luận kẻ nào, trên thực tế Lê Khải Liệt lại là kẻ hiểu rất rõ cách lợi dụng lòng người.

Vu Duy Thiển bất giác nhếch môi.

Lê Khải Liệt chung quy là người như vậy, tính cách tựa như một con sói hoang, khi vào đến lĩnh vực của hắn thì lại giống như một con sư tử, chiếm cứ địa vị chủ chốt. Đối mặt với những sự vật phù phiếm trong thành phố rực rỡ đầy màu sắc, nếu muốn giữ chân Vu Duy Thiển lại thì không phải không có khả năng, nhưng bản thân ở trong làng giải trí, Lê Khải Liệt có thể nắm giữ tình cảm này được bao lâu?

Nhưng muốn đem mối quan hệ hợp tác, dùng sự giúp đỡ của hắn trong việc đối phó với Claudy để ràng buộc hắn, đối với Vu Duy Thiển vốn có bản tính cao ngạo thậm chí hơi thanh cao như vậy thì xem ra đây là cách làm thấp hèn nhất.

"Quay về cho ta, nơi này không phải là nơi ngươi nên đến!" Ở bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gầm gừ, đối tượng bị Lê Khải Liệt trách mắng lại nói rất nhỏ, ở trong này hoàn toàn không thể nghe thấy.

Vu Duy Thiển đi ra ngoài, ở Quảng trường Thời đại xuất hiện thêm hai người, chính là Wolf và Lydia. Vẻ mặt của Lydia đầy ủy khuất, nàng đang cúi đầu, Wolf ở bên cạnh trầm mặc không nói, những người khác ở xung quanh dùng biểu tình như đang xem kịch để nhìn về hướng này, chỉ cần không phải bọn họ bị mắng thì là ai cũng không quan hệ đến bọn họ, huống chi lần này lại là bạn gái trong tin đồn của Lê Khải Liệt.

Công chúa vương quốc Hashim rất ủy khuất, Miracle Leo dẫn theo người mới ra mắt tình nhân cũ – trong mắt của phóng viên, đây là một cảnh tượng hoàn mỹ, bọn họ vẫn chưa quên tin tức nóng hỏi cách đây không lâu.

"Công chúa Lydia, lần này người đến là để thăm quan hay sao?"

"Leo có nói với công chúa, nơi này còn có một người bạn tốt của hắn hay không?"

"Nói thật, có phải Leo và người đã chia tay hay không?"

"Hai người đã ở riêng hay sao?"

Mặc kệ có được trả lời hay không, các phóng viên cứ liên tục hỏi to một đống vấn đề, Lydia và Wolf bất ngờ tiến đến làm cho cặp mắt của bọn họ phát sáng, tiếng bấm máy camera không ngừng vang lên, nhưng lần quay phim này đã được bố trí rất cẩn thận, khu vực cách ly có mười mấy nhân viên bảo vệ và giữ gìn an ninh, duy trì trật tự, bọn họ hoàn toàn ngăn cách đám phóng viên ra bên ngoài, không cho một ai tiến vào, tránh quấy nhiễu quá trình quay phim.

"Leo, ngươi hãy nghe ta nói, ta có lý do." Lydia rất thích anh trai của mình, nhưng khi hắn tức giận thì nàng cũng cảm thấy có một chút đáng sợ, nàng lui ra phía sau vài bước rồi mới trầm giọng nói, "Mary Anna muốn ta lập tức trở về, nàng nghe nói ở New York xảy ra vụ thứ sáu trong án mạng liên hoàn, nàng lo lắng khi ta ở đây, ta lúc trước có nói với nàng, chúng ta ở New York…."

Mary Anna là tên của mẹ bọn họ, Lydia sợ người nhà lo lắng nên mới gọi điện báo bình an, thuận tiện cũng nói cho người nhà của nàng tình hình về anh trai Leo, lúc này nếu trở về thì nàng có thể sẽ không bao giờ được bước ra khỏi cửa lần nữa, vì vậy cho dù như thế nào thì nàng cũng phải gặp mặt người anh trai này lần cuối, nhất là Lê Khải Liệt dù sao cũng không chịu trở về.

Đương nhiên còn có Wirth làm cho nàng mê muội, hơn nữa cũng khiến nàng rất thích.

Ánh mắt tìm kiếm của Lydia rốt cục dừng trên một người mà nàng muốn gặp đang đứng trước cửa phòng được dựng thô sơ, bất quá sắc mặt của Vu Duy Thiển không tốt lắm, điều này làm cho nàng có một chút lo lắng.

"Án mạng? Biết có sự cố mà hiện tại ngươi còn chạy đến đây? Wolf, ngươi rốt cục đang làm cái gì?" Lê Khải Liệt ném xuống thứ gì đó ở trong tay, những sợi dây chuyền vướng víu quấn trên cổ hắn đều làm bằng bạc, âm thanh kim loại đập xuống đất vang lên một tiếng rất lớn.

Trường quay lặng ngắt như tờ, một luồng không khí vô hình bắt đầu khởi động, các nhân viên công tác đều cảm thấy sợ hãi.

Hơi thở của ngôi sao luôn khác với người bình thường, Lê Khải Liệt chính là người mạnh nhất trong số bọn họ, huống hồ bây giờ còn đang quay phim, tóc của hắn được chỉnh sửa thành tình trạng càng hỗn độn hơn ban đầu, ngắn hơn lúc trước một chút, sau khi dùng keo xịt tóc định hình, màu đỏ sậm như máu tươi tựa như một ngọn lửa địa ngục đang bốc cháy trong tiếng gầm gừ của hắn.

"Leo! Hiện tại đang quay phim, đợi trở về rồi giải quyết!" Lúc này chỉ có đạo diễn Kim McKay mới dám quát tháo bảo hắn ngưng lại.

Nhưng Lê Khải Liệt hoàn toàn không để ý đến, nghe nói lại xảy ra một vụ án mạng khác, hắn chỉ vào Lydia, "Ngươi ở yên ngay đây, không được rời đi nửa bước, cho đến khi Wolf dẫn ngươi trở về Hashim!"

"Leo! Lê Khải Liệt! Ngươi có đang nghe ta nói hay không?" Kim McKay hoàn toàn phát hỏa, chưa từng có người nghệ sĩ nào dám ở trước mặt hắn mà không coi ai ra gì như vậy.

Các phóng viên đã sớm suy đoán hắn và Kim McKay bất hòa, lần này lại bởi vì công chúa Lydia mà dẫn đến mâu thuẫn, đèn flash không ngừng lóe lên, đủ loại câu hỏi từ phóng viên rốt cục làm cho Lê Khải Liệt bùng nổ, hắn xông thẳng về phía khu vực cách ly, hàng lông mày nhíu chặt tạo thành một vùng tối đáng sợ dưới đôi mắt, "Đều cút hết cho ta!"

Những người khác không biết Lydia là em gái của hắn, truyền thông đưa tin và chụp ảnh có thể đào móc ra chân tướng thật sự, điều này sẽ uy hiếp đến sự an toàn của Lydia, cũng liên lụy đến thân thế của Lê Khải Liệt, một khi chuyện này bị vạch trần sẽ giống một giọt nước làm tràn ly, khó có thể thu dọn.

Vu Duy Thiển hiểu được điều này, đương nhiên cũng hiểu vì sao Lê Khải Liệt lại có phản ứng lớn như vậy, lúc trước Lê Khải Liệt dùng trăm phương ngàn kế để che giấu quan hệ chân thật giữa hắn và Lydia. Lydia thì suy nghĩ rất đơn giản, hoàn toàn không lĩnh hội được nguyên nhân trong đó, vì sao hắn không cho nàng xuất hiện trước mặt giới truyền thông, vì sao không cho nàng tùy tiện rời khỏi cửa, lại vì sao phải lợi dụng một người nam nhân khác để đánh lạc hướng của công chúng khỏi người nàng….

"Ngài tức giận như vậy có phải vì bị chúng ta nói trúng hay không? Ngài và đạo diễn Kim McKay bất hòa?"

"Công chúa Lydia và ngài ở vào…."

"Đừng trách ta không cảnh cáo các ngươi!" Sắc mặt mang theo biểu tình nguy hiểm, nam nhân vật chính của sự kiện đang dùng ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn bọn họ, hội tụ thành một loại hơi thở thịnh nộ khó có thể đoán trước.

Một khi Lê Khải Liệt tức giận thì sẽ giống như lời đồn đãi, rất ác nghiệt, nhưng giới truyền thông sẽ không bỏ qua tin tức này, tình nguyện cùng hắn trực tiếp xung đột mà cũng không nguyện ý rời bỏ như vậy, trường quay lại một lần nữa mất đi kiểm soát.

Vu Duy Thiển hướng về phía của bọn họ, Lydia không ngờ bản thân mình lại tạo thành tình cảnh như vậy, nàng bất an đứng yên tại chỗ, "Thật xin lỗi, Wirth, ta quả nhiên không nên đến, giống như lần nào cũng rước lấy phiền phức."

"Không sao, gần đây ta càng ngày càng quen với việc xử lý phiền phức, nhất là sau khi gặp được một người như hắn." Vu Duy Thiển nói đùa một chút, sau đó đi ngang qua người nàng. Bốp, một cái tát trời giáng lên mặt của người nam nhân đang nổi cơn thịnh nộ.

Lê Khải Liệt bị hắn đánh mạnh đến mức phải rút lui vài bước, dưới ánh nhìn chăm chú đầy khiếp sợ của mọi người trên trường quay, Vu Duy Thiển thu tay về rồi đút vào túi áo, mỉm cười lạnh lùng đối với Lê Khải Liệt, "Đủ chưa? Tỉnh táo rồi chứ?"

51. Chương 51: Tội Ác Dưới Ánh Mặt Trời

"A!" Lydia hít sâu một hơi, phản ứng của những người khác cũng không kém nhiều lắm, sau vài giây kinh ngạc đến ngây người thì tất cả mới tỉnh lại, ngay cả Kim McKay và Takeda Koichi cũng chưa từng nghĩ đến Vu Duy Thiển lại ra tay đánh Lê Khải Liệt.

Dù sao hắn cũng là tiêu điểm của công chúng, là thần tượng được vạn người chú ý, ai dám ở trước mặt công chúng mà lại ra tay đánh hắn, dùng bạo lực đối với một Lê Khải Liệt có chứa thừa số điên cuồng như vậy?

Hơn nữa Vu Duy Thiển ra tay không hề nhẹ, vết thương nơi khóe miệng của Lê Khải Liệt vốn đã được trang điểm để che giấu thì nay lại một lần nữa chảy ra tơ máu, khi tất cả mọi người đang lo lắng hắn sẽ làm như thế nào thì hắn lại tùy tiện lau khóe miệng một chút, nhìn vết máu trên ngón tay, sau đó hừ nhẹ một tiếng, "Cám ơn, Duy."

"Để cho Lydia lên xe nghỉ ngơi, chúng ta ở đó chờ ngươi, có chuyện gì thì chờ đến khi ngươi quay xong rồi nói sau." Vu Duy Thiển rút một tờ khăn giấy từ trong tay của chuyên viên trang điểm rồi ném vào mặt Lê Khải Liệt, "Có nghe thấy hay không?"

Đây căn bản là thái độ của cấp trên đối với cấp dưới, không đem Kim McKay và Takeda Koichi đặt vào mắt, ngay cả siêu sao Leo cũng dám đánh, người nam nhân này rốt cục là ai? Hắn chỉ là ông chủ của một quán bar nhỏ thôi sao?

Chỉ cần xem tin tức hay tạp chí thì sẽ đại khái biết được thân phận của Vu Duy Thiển, chuyên viên trang điểm xinh đẹp nhìn hắn một cách kinh ngạc.

Lê Khải Liệt vốn nổi danh có tính tình nóng nảy mà lại dễ dàng cho qua như thế? Những người trong giới truyền thông cũng không thể tin được.

Miracle Leo từng có một lần bạo phát tại trường quay, mắng chửi nhân viên điều chỉnh ánh sáng đến mức hắn không còn mặt mũi nào, chỉ vài phút sau hắn phải từ chức bỏ của chạy lấy người, từ đó về sau không xuất hiện trong giới nữa, chỉ vài phút ngắn ngủi đó Lê Khải Liệt như là ác quỷ, đây là tin đồn đã từng lan truyền trong một thời gian.

Hiện tại hắn lại ở trước mặt mọi người nói lời cám ơn đối với người đã đánh hắn? Mọi người đều choáng váng.

Ngay tại đây mà có thể làm ra việc này, bất luận kẻ nào cũng không thể không tò mò đối với Vu Duy Thiển, Kim McKay và Takeda Koichi lúc này thoáng nhìn nhau, lộ ra nụ cười giống như lão hồ ly. Ở trong này, tại nơi tập hợp đủ loại tin đồn thị phi và bát nháo, Wirth còn muốn thoát thân? Đó là chuyện không có khả năng.

Có đôi khi không phải ai lựa chọn cái gì mà là cái gì lựa chọn ai. Vô Luận che giấu như thế nào, là kim cương thì sẽ phải phát ra hào quang, cho dù là ai cũng không thể che lấp, bao gồm cả chính bản thân của nó.

"Tiếp tục quay." Tiếng nói còn lưu lại mùi thuốc súng chuyển hướng Kim McKay, trên người của Lê Khải Liệt còn mang theo cái loại kiêu căng không thể khống chế được, giống như chiếc Y2K của hắn, điều hắn cần chính là bị kêu dừng lại đúng thời điểm, mà có thể làm được chuyện này chỉ có Vu Duy Thiển.

Kim McKay chỉ đạo nhân viên quay phim, đồng thời bảo chuyên viên trang điểm chỉnh lại tóc tai mặt mũi cho Lê Khải Liệt, hiện tại trạng thái của Lê Khải Liệt rất thích hợp với cảnh tiếp theo, "Quay lại một lần nữa, ba phút sau bắt đầu."

Hết thảy lại quay trở về quỹ đạo, sau khi các phóng viên chụp được cảnh Lê Khải Liệt bị đánh thì rất vừa lòng, đều tán đi, nhưng vẫn có người còn lưu lại, muốn nhìn tiếp sau đó còn có chuyện gì bất ngờ xảy ra nữa hay không.

Vu Duy Thiển để cho Owen dẫn Lydia lên xe, hiện tại những lời đồn đãi sẽ đem hắn nói thành loại người gì thì cũng không sao, hắn cũng biết lúc này không thích hợp gây ra chuyện khiến người ta chú ý nhưng tình huống không cho phép hắn cân nhắc, Lê Khải Liệt là người mà bất cứ lúc nào cũng có thể gây ra phiền phức.

"Thật xin lỗi." Lydia ngoại trừ nói thật có lỗi thì không biết còn có thể nói cái gì, "Ta không ngờ người ở đây lại điên cuồng như thế, hóa ra Leo sinh hoạt trong thế giới như vậy."

Lúc trước nàng vẫn nghe lời hắn, cố gắng đợi trong nhà, trước kia chỉ ở tại cửa nhà nhìn thấy tình cảnh như vậy, nhưng lần này là Quảng trường Thời đại, nơi này lớn hơn, mà người cũng nhiều hơn, tình huống càng không thể dễ dàng kiểm soát, hoàn toàn vượt quá dự kiến của nàng.

"Ngươi không cần nói lời xin lỗi với ta, người bị đánh là hắn." Ngồi xuống ghế, Vu Duy Thiển có thói quen đẩy gọng kính trên mũi, sau đó mới nhớ mấy cặp kính của hắn cứ liên tục bị hỏng nên hắn đã sớm từ bỏ. Hắn cũng không xa lạ đối với phòng xe này, lúc ban đầu hắn bị Lê Khải Liệt nhốt trong đây, từ đó về sau hắn và Lê Khải Liệt giống như đang giằng co, trong lúc phân thắng bại không ngừng lôi kéo nhau.

Lydia lặng im ngồi một bên, Wolf vẫn giống như bình thường, đứng ở một góc, trong xe trở nên yên tĩnh, xuyên qua cửa sổ được mở lên phân nửa Vu Duy Thiển có thể nhìn thấy tình cảnh bên ngoài. Lê Khải Liệt đã bình tĩnh trở lại, dưới sự yêu cầu của Kim McKay, hắn bắt đầu với cảnh quay cuối cùng, mỗi một cảnh đều cần biểu đạt diễn xuất khác nhau, đầu của hắn bị xén đi nhưng không tạo thành ảnh hưởng quá lớn, may mắn là cũng không quá ngắn.

Trong tầm mắt, cả nam lẫn nữ đều đang điên cuồng vì hắn, các fan hâm mộ ở bên ngoài, các nhân viên công tác trên trường quay, có thể thưởng thức một siêu sao chân chính biểu diễn là một chuyện rất thú vị. Có vẻ ngoài xuất chúng cùng với tài năng tương xứng, người như thế ở trong làng giải trí đương nhiên là có nhưng không nhiều lắm, đại đa số mọi người đều tự tạo ra đủ loại tin tức để cường điệu bản thân mình.

Làng giải trí vốn là một nơi có cả hiện thực và giả tạo cùng tồn tại, hơn nữa bị khán giả xem như một thế giới mà sự thật bị bóp méo.

"Wirth, ta hỏi lại ngươi một lần nữa, ngươi thật sự thích hắn hay sao? Đã đến trình độ yêu hay chưa? Ngươi nghiêm túc đối với Leo thật ư?" Giọng nữ dịu dàng vang lên trong bầu không khí yên tĩnh giống như một tiếng ca du dương, cắt ngang dòng suy nghĩ đang trôi nổi của Vu Duy Thiển

"Đây tựa hồ không giống như xuất phát từ sự quan tâm đối với anh trai, hay chỉ đơn thuần là hiếu kỳ? Dù sao ta và hắn đều là nam nhân." Vu Duy Thiển trả lời cũng giống như ánh mắt của hắn, bên trong lạnh lùng che giấu sự sắc bén, kèm theo một chút châm biếm tựa như đang tự giễu.

"Ta không muốn nhìn thấy bất kỳ ai trong các ngươi bị tổn thương." Nàng dùng từ một cách đắn đo, trên gương mặt màu bánh mật lộ ra biểu tình mâu thuẫn, "Ai cũng nhìn ra bản thân của ngươi chính là một người nam nhân rất quyến rũ, Leo cũng vậy, hơn nữa thái độ của các ngươi đều cứng rắn và kiên quyết. Nếu các ngươi là nghiêm túc thì ta không biết tiếp theo sẽ như thế nào."

Những gì nàng muốn nói kỳ thật không chỉ như vậy, nhưng trong lòng có rất nhiều cảm thụ khiến nàng không có biện pháp để bộc lộ ra ngoài, chỉ có thể dùng ánh mắt lo lắng để nhìn người nam nhân đang ngồi gần cửa sổ, cho dù ở trước mặt nàng chỉ có một người, dáng vẻ đoan chính đến mức làm cho người ta cảm thấy ngạo mạn, thoạt nhìn rất giống loại người chỉ vì lợi ích của bản thân mà không hề để ý đến kẻ khác.

"Ngươi không cần biết rõ, chuyện này cứ để cho chúng ta đau đầu là được rồi, có lẽ không bao lâu nữa sẽ chấm dứt phiền não." Hắn kết luận một cách vô tình, ánh mắt đang nhìn chăm chú ngoài cửa sổ được thu hồi.

"Wirth, đừng nói như vậy, khác với vẻ ngoài, ngươi kỳ thật là người rất khoan dung." Nàng bỗng nhiên nhẹ nhàng cười rộ lên, sau đó giải thích dưới ánh mắt nghi vấn của Vu Duy Thiển, "Ngươi xem, đầu tiên là ngươi cứu ta ở quán bar, lại giải vây cho ta ở khách sạn. Leo chọc giận ngươi nhiều lần, làm cho ngươi mất hứng, nhưng ngươi vẫn giúp hắn. Ân, tuy rằng sử dụng phương pháp hơi bạo lực một chút."

Vu Duy Thiển lãnh đạm nhướng mi, "Miễn là có hiệu quả."

"Đáng tiếc chuyện sau này thì ta không thể nhìn thấy, hiện tại ta phải quay về, Mary Anna, mẹ của chúng ta muốn ta quay về ngay lập tức." Nàng thở dài một cách tiếc nuối, đây là lần đầu tiên Vu Duy Thiển nghe nói về mẹ của Lydia và Lê Khải Liệt, bọn họ là anh em cùng mẹ khác cha, Lê Khải Liệt chưa từng nói với hắn về thân thế của mình, cũng như hắn chưa từng kể lại quá khứ của hắn cho Lê Khải Liệt nghe.

"Leo là một người anh tốt, nhưng có đôi khi ta thật sự rất sợ hắn, hắn…." Ánh mắt của Lydia hướng ra đằng xa, con ngươi màu xanh ngọc bích đang ngóng nhìn Lê Khải Liệt, bên trong bịt kín một tầng sương mù khiến người ta không thể nhìn thấu, "Xin ngươi nhất định đừng bỏ rơi hắn, có thể chứ?"

Lời nói của Lydia cùng với vẻ mặt muốn nói lại thôi, tất cả đều đang ám chỉ một thứ gì đó. Khi Vu Duy Thiển muốn hỏi nàng thì ánh mắt mơ hồ của nàng bỗng nhiên khựng lại, nàng hoảng hốt che miệng, lộ ra một tiếng kêu sợ hãi, tiến lên hai bước rồi chỉ vào một hướng, "Đó là cái gì?"

Nguồn:

Phía sau chiếc xe có một chiếc bóng, khi mặt trời dần dần hạ xuống, chiếc bóng vốn rất mờ nhạt lại càng lúc càng hiển rõ dưới ánh sáng u ám, Vu Duy Thiển nhìn chằm chằm vào chiếc bóng kia, đồng tử bất chợt co rút, Lydia nắm lấy ống tay áo của hắn, nàng cắn chặt môi, "Đó không phải là…..một thi thể chứ?"

"Bảo vệ nàng, ta đi xuống nhìn thử." Vu Duy Thiển nói với Wolf như vậy, hắn định đẩy nàng sang một bên, nhưng hiện tại nàng vẫn chưa thể phản ứng lại bình thường, theo bản năng mà nhích đến gần hắn, không chịu buông tay.

Wolf sờ lên khẩu súng trên lưng, gật đầu với Vu Duy Thiển một cái, "Xin bảo vệ tốt công chúa, ta đi xem xét, ngươi có thể làm được, đúng không?" Ở trong mắt hắn, Vu Duy Thiển đã sớm không phải là người bình thường.

Vu Duy Thiển kéo Lydia ra phía sau, Wolf xuống xe, chiếc bóng dừng ở một góc tường trong bãi đỗ xe tựa như một cái chấm, chuẩn bị hút hết thảy ánh sáng vào nó, hóa thành màu nâu trầm mục nát.

Một cái xác gục ở dưới đuôi xe, khí quản trắng bệch lộ ra ngoài không khí, cổ họng bị cắt đứt, khe hở cứ như vậy hiện ra dưới ánh mặt trời, giống như đang dùng màu đỏ sậm cùng vết máu khô queo để cười nhạo mọi người.

"Lập tức báo cảnh sát!" Đây là phản ứng đầu tiên của Kim McKay sau khi nhận được tin tức.

Sau vụ án mạng thứ sáu của New York, đây là nạn nhân thứ bảy, vẫn là phụ nữ, lúc này sát thủ giấu mặt lại đến Manhattan, ngay vào ban ngày ban mặt, ở Quảng trường Thời đại đông người như vậy!

Thi thể được phát hiện đã gây nên chấn động rất lớn, không ai có thể lường được, ngay tại trường quay mà siêu sao Lê Khải Liệt quay clip quảng bá album lại phát hiện ra thi thể thứ bảy, giống như ông trời đang

đùa giỡn với mọi người, không cho mọi người trợn mắt há hốc mồm thì không chịu bỏ qua.

Cảnh sát nhanh chóng tiến đến, cũng may nhiệm vụ của Kim McKay đã hoàn thành, Lê Khải Liệt đã tẩy trang, đang được thẩm vấn cùng với các nhân viên công tác khác, Vu Duy Thiển lại là người phát hiện xác chết, điều này làm cho cảnh sát cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng theo cách thức mà cảnh sát thẩm vấn thì cũng có thể biết được Richard vẫn chưa báo cáo lên cấp trên về manh mối mà lần trước bọn họ đã cung cấp cho hắn.

Cảnh sát Manahattan không biết Vu Duy Thiển đã từng phát hiện chữ viết bằng máu ở trong nhà của hắn. Lần này thi thể vẫn chưa hoàn toàn cương cứng, có thể chứng tỏ thời gian phát hiện và thời gian bị giết chết cách nhau không xa, nói cách khác, ngay khi mọi người đang chuyên chú cho việc quay phim, khi các fan hâm mộ và giới truyền thông cố gắng lưu giữ những hình ảnh trên trường quay, thì đồng thời có một vụ án mạng đã xảy ra ở gần nơi bọn họ đang đứng.

Hung thủ dám ra tay ngay chỗ này, đây là một hành động mạo hiểm, nhưng cũng bởi vì vậy mà không ai ngờ đến, cho nên hắn đã lưu lại một thi thể bị rút cạn máu, giống như ma cà rồng biến mất trong đám người, không thể tìm thấy tung tích.

Nhân viên tại trường quay đều được thẩm vấn, nhưng đúng là mất bò mới lo làm chuồng. Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển gặp lại quận trưởng sở cảnh sát Thorn, đi cùng với Thorn còn có Richard.

"Không ngờ sự tình lại ầm ĩ như vậy, vụ án bắt đầu là ở địa hạt do ta quản lý, cho nên chúng ta cùng nhau đến điều tra vụ án lần này, bất quá nếu cứ tiếp tục như vậy thì có lẽ nhất định phải xin viện trợ từ phía FBI." Richard gầy đi không ít, vẻ mặt buồn rầu không hề thay đổi. Thorn không chú ý đến biểu tình kỳ lạ mà Richard dành cho Vu Duy Thiển.

"Hai vụ án đều xảy ra khi ngươi ở lân cận, cảnh sát nghi ngờ ngươi, bất quá ta vẫn chưa nói với bọn họ về chuyện trong nhà của ngươi, chuyện này sẽ càng làm cho ngươi gặp thêm phiền phức. Cẩn thận một chút, Wirth, có thể phần tử nguy hiểm đang ở ngay bên cạnh ngươi." Trong lời nói của hắn có ý tứ sâu xa.

"Phần tử nguy hiểm sao?" Ánh mắt của Vu Duy Thiển dừng trên người Lê Khải Liệt đang bị thẩm vấn, ánh mắt vừa chuyển, bỗng nhiên phát hiện dưới bánh xe còn có dấu vết khác.

Ta đến đây, chờ ta –Reese thân yêu của ngươi.

Lại một dòng chữ bằng máu.

52. Chương 52: Vụ Án Ma Cà Rồng

Richard và hắn cùng nhìn dòng chữ kia ở dưới đất, dùng máu để vẽ, màu đỏ sẫm đã hóa thành màu đen thâm trầm.

"Lần này nhất định phải báo cáo rồi, may mắn là ở bên ngoài, cũng không viết là lưu cho ai, nhưng theo dòng chữ bằng máu này thì có thể khẳng định người đã lưu lại dòng chữ kia ở trong nhà của ngươi chính là hung thủ giết người!" Richard nhìn chằm chằm dòng chữ, có thể đây là lần đầu tiên nhìn thấy dòng chữ bằng máu như lời của Vu Duy Thiển đã nói, hắn nắm chặt tay, sắc mặt ửng đỏ, là hưng phấn cũng là khẩn trương.

Công tác thu thập chứng cứ bắt đầu được tiến hành, phòng xe bị dời đi, dòng chữ bằng máu rốt cục xuất hiện trước mặt công chúng, nhưng không ai hiểu ý nghĩa và nội dung bí ẩn của nó, nếu muốn lấy vân tay thì tựa hồ cũng rất khó, hung thủ đã đeo một đôi găng tay bằng cao su.

Dòng chữ bằng máu nhanh chóng gây nên chấn động, đối với việc điều tra và phá án lần này mà nói, đây là một manh mối mới.

"Lại là cái gì…" Lê Khải Liệt đi đến gần bọn họ, vừa mới mở miệng thì nhìn thấy dòng chữ kia, hắn lập tức dừng lại, một câu thông báo khác mang theo mùi vị máu tanh, hiện rõ dưới ánh mặt trời, không thể bỏ qua sự tồn tại của nó, đồng thời cũng biểu lộ tình yêu trước mặt mọi người.

Ánh mắt và lời nói tạm dừng cùng lúc, hắn xoay đầu lại, lôi kéo Vu Duy Thiển đi về hướng khác, "Chuyện nơi này vẫn chưa xong, ngươi lại đây giúp ta." Tựa như không phát hiện dòng chữ kia, hắn hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của nó.

"Ngươi đừng quá tự xem mình là trung tâm! Cũng là tại ngươi làm hại quán bar của Wirth không thể tiếp tục kinh doanh, ngươi có biết ở đó có bao nhiêu người lo lắng cho hắn hay không?" Richard bước qua, hắn giữ chặt Lê Khải Liệt, sắc mặt hoàn toàn đỏ bừng, "Cũng là tại ngươi! Làm cho hắn ngay cả nhà của mình cũng không thể quay về, ngươi biết rõ bản thân mình là loại người gì, còn quấn quít lấy hắn…"

"Ta là loại người gì?" Thử âm thầm vờn tay lên vai của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt khẽ nâng cằm, dùng ánh mắt đặc biệt của hắn mà mỉm cười, trước khi Vu Duy Thiển mở miệng thì hắn liền buông tay, "Ngươi nói ta là loại người gì? Ngươi lấy thân phận gì để chất vấn ta? Ngài cảnh sát, ta là một công dân tuân theo pháp luật nha."

Lời nói nghiêm túc lại dùng biểu tình gian ác mà diễn tả, khí thế như bạo chúa, Lê Khải Liệt vẫn còn đang mặc trang phục diễn xuất, quần áo được khảm hoa văn tơ tằm như thời cổ đại không hề liên quan đến hoàn cảnh hiện tại nhưng lại có một cảm giác hòa hợp khó nói nên lời, hắn mở ra hai tay, trong biểu tình vô tội lộ ra hàm nghĩa hoàn toàn tương phản, cứ như vậy đi xuyên qua đám người.

Cũng như khi tất cả mọi người phát hiện, hắn ở bất cứ nơi nào, mặc bất cứ trang phục nào cũng không hề có vẻ đột ngột. Mặc dù hắn rời đi, bầu không khí lưu lại cũng có vài điểm khác thường, khô ráo nóng bỏng làm cho người ta không thể nào quên.

Richard phẫn hận nhìn theo hướng mà hắn ly khai, "Wirth, nói cho ta biết, ngươi không phải thật sự cùng hắn…" nói không được, bởi vì ghen tỵ mà khuôn mặt đỏ bừng, hắn ảo não gãi đầu của mình, có vẻ vô cùng mờ mịt, "Ngươi rõ ràng là thích phụ nữ cơ mà, không phải hay sao?"

"Ta không có cảm giác đối với đồng tính, thật có lỗi, Richard." Thẳng thắn cự tuyệt, Vu Duy Thiển không cho hắn quá nhiều hy vọng, "Lúc trước ta yêu đều là phụ nữ, lúc này có lẽ là đặc biệt."

"Đặc biệt đến mức ngươi phải liều lĩnh như vậy? Đừng quên hắn là ai, ngươi sẽ không thích loại người như thế! Ngươi đừng quên trước kia tạp chí đã đưa những tin gì!" Richard kích động mà xông lên, nhìn người mình thích đang phạm sai lầm, hắn cần phải ngăn cản.

"Ta nghĩ như thế nào là chuyện của ta, ta và ngươi cũng không phải bạn bè, ngươi chỉ là khách hàng của ta." Dùng cách thức cay nghiệt để nhắc nhở, thông cảm không cần thiết chỉ mang đến càng nhiều tổn thương mà thôi, đây là nguyên nhân mà Vu Duy Thiển bị người ta chỉ trích là vô tình.

"Còn chưa đi hay sao? Ta cần ngươi đi đến chỗ này." Ngữ khí nhẹ nhàng đột nhiên xen vào, Lê Khải Liệt quay lại, dùng kiểu cách của một tên lưu manh mà dựa vào người Vu Duy Thiển, "Nơi này cứ giao cho cảnh sát là đủ rồi, đây là chức trách của bọn họ, hiện tại ngươi và ta lên xe, Kim McKay muốn ta tham dự một buổi tiệc cocktail, loại nhỏ, nhưng không hề thiếu các nhân vật quan trọng, đi theo giúp ta đi?"

"Vì sao ta phải đi cùng với ngươi? Lý do?" Vu Duy Thiển thờ ơ, đối với việc Lê Khải Liệt dùng lời nói thân thiết giống như đang làm nũng, hắn cảm thấy rất không quen. Lê Khải Liệt lại một lần nữa càng táo tợn hơn, từ phía sau choàng tay ôm cổ của Vu Duy Thiển, đem cả khuôn mặt cọ sát vào cổ của hắn, "Kim McKay nói, nếu ngươi không đi thì từ nay về sau hắn vĩnh viễn sẽ không hợp tác với bất kỳ nghệ sĩ nào của công ty chúng ta nữa, nếu thật sự là như vậy thì Owen sẽ đi tự sát, chắc ngươi không muốn nhìn thấy kết quả như thế, đúng không?"

Lời nói đùa càng tăng thêm tính uy hiếp, khi Lê Khải Liệt dùng ngữ thanh trầm thấp đầy sức hút của mình nói ở bên tai Vu Duy Thiển, trong không khí liền dung hợp một loại hơi thở bất ổn, không ai có thể chống cự, Vu Duy Thiển cũng không thể, theo bản năng hắn đưa tay xoa đầu của Lê Khải Liệt đang gác trên vai của mình, hắn nhìn thấy sắc mặt càng thêm khó coi của Richard, lập tức hiểu được dụng ý của người nào đó.

"Đi thôi." Đẩy ra cánh tay đang quấn quanh cổ, Vu Duy Thiển vung tay xem như chào Richard, hai người cùng nhau ly khai, lưu lại một mình Richard đứng trong đám người, dùng ánh mắt bi ai nhìn phương hướng bọn họ rời đi.

Không phải lần đầu tiên nhìn thấy dòng chữ bằng máu, Lê Khải Liệt cùng Vu Duy Thiển đều biết nó đại biểu cái gì, sau khi rời đi cũng không tiếp tục thảo luận, trước khi tên hung thủ kia xuất hiện thì bất kỳ ai trong bọn họ cũng đều không chủ động đi đoán rốt cục có phải là Reese ở trong ký ức của Vu Duy Thiển hay không, hung thủ và cậu chủ Reese của nhà W.Locke cũng không phải là cùng một người.

Bởi vì điều đó chứng tỏ ngoại trừ Vu Duy Thiển thì trên đời còn có một người có khả năng bất tử, cho dù không phải bất tử thì cũng dùng phương pháp tà ác nào đó nên mới có thể làm cho người ta hơn trăm năm sau vẫn còn sống sót. Bạn đang ?

Chỉ có vài người ly khai, trên trường quay còn không ít nhân viên thu thập chứng cứ và cảnh sát đang thẩm vấn, Quảng trường Thời đại xảy ra chuyện này, đối với toàn bộ New York mà nói, đây là một tin vô cùng chấn động, sát thủ liên hoàn tiếp tục ra tay, không còn nghi ngờ gì nữa, FBI sẽ nhanh chóng bắt tay vào điều tra.

Giới truyền thông điên cuồng oanh tạc, cảnh sát bị nghi ngờ là bất lực, án mạng liên hoàn và hung thủ cũng giống như dĩ vãng, bị giới truyền thông xưng là ma cà rồng, hung thủ dùng vụ án Ma cà rồng giết người tại Sacramento để xem chính mình là ma cà rồng rồi lặp lại những vụ thảm sát năm xưa.

Án mạng gần nhất được đăng lên trang đầu của các tờ tin tức, khiến cộng đồng trở nên xôn xao đối với ma cà rồng.

Những vụ án giết người lại có ý nghĩa khác biệt đối với người trong làng giải trí, ít nhất nó sẽ không ảnh hưởng đến công việc của các ngôi sao, bất quá cũng giống như người bình thường, bọn họ cũng sẽ tán gẫu về nó, có người xem nó giống như đề tài để nói chuyện phiếm, nhưng cũng có người xem nó làm tư liệu sống cho các bộ phim điện ảnh hoặc âm nhạc này nọ.

Mặc kệ nói như thế nào, nam lẫn nữ xuất hiện trên báo chí, tạp chí hay trên màn ảnh thì cũng chỉ là người bình thường mà thôi. Chẳng qua mỗi một cái đặc điểm và sở trường của bọn họ sẽ được phóng đại vô hạn, được giới truyền thông truy đuổi, được đưa lên đỉnh vinh quang, làm cho không ít người cảm thấy bọn họ tài trí hơn người. Chờ đến khi tiếp xúc với bọn họ, hoặc là sau khi bị một tờ tạp chí vạch trần một vụ bê bối nào đó thì cũng sẽ bị mọi người phỉ nhổ như thường.

Nhưng hiện tại, dưới ánh đèn pha lê, hết thảy thoạt nhìn vẫn hoàn mỹ, những chiếc xe trong mơ, rượu ngon tiệc vui, tiếng trêu đùa và xì xầm chỉ cần hơi lưu ý một chút thì có thể nghe thấy rất rõ.

"Ngươi có biết hay chưa? Quảng trường Thời đại…"

"Đúng! Quảng trường Thời đại! Không ngờ ở đó lại có thi thể! Ngay tại nơi mà Leo quay clip quảng bá album…." Ngữ thanh của một cô gái chuyển sang rất nhẹ, nói một cách thần bí với người bạn thân ở bên cạnh, "Ngươi có cảm thấy hay không? Chứ ta thì cảm thấy album kia nhất định là bị nguyền rủa, lần nào cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngươi có nhớ hay không, mấy ngày trước trên báo còn đăng tin hắn bị ám sát!"

"Không chỉ có thế, còn có một người nam nhân đi cùng hắn, ngươi xem….là ở chỗ này, người phương Đông kia kìa…." Một cô nàng gợi cảm lẳng lơ cầm ly rượu cocktail, dùng ánh mắt ra hiệu về một góc.

Đó là một góc khuất, người nam nhân mặc âu phục sậm màu, một tay đút vào trong túi quần, không đi qua nơi đó thì sẽ không thấy hắn đang đứng ở trong góc, nhưng khi nhìn thấy hắn thì sẽ bị thứ gì đó rất đặc biệt trên người của hắn hấp dẫn, hắn thờ ơ nhìn đám nam nữ ở xung quanh, tựa hồ không hề cảm thấy cao hứng cho dù bản thân đang đứng ở một nơi xa hoa như vậy.

Thậm chí còn có thể phát hiện có một chút cảm xúc phiền chán, trong một câu lạc bộ tư nhân cao cấp như vậy, có bao nhiêu nhân vật giàu có nổi tiếng muốn vào cũng vào không được, vậy mà hắn lại có biểu tình như thế.

"Hắn rất đẹp trai, bất quá thoạt nhìn không phải nam hay nữ đều có thể dễ dàng tiếp cận, Leo dẫn hắn đến là có mục đích, ngươi xem, tổng biên tập của tờ Ngôi Sao Đương Thời đang nhìn hắn, mục đích của Leo đã

đạt được." Dùng giọng nói khe khẽ để phân tích tình hình, cô nàng diêm dúa lẳng lơ nhấp một ngụm sâm banh rồi rút ra kết luận.

"Lillian, hắn thoạt nhìn cũng không tệ, ta đi qua cùng hắn tâm sự đi." Cô bạn thân của nàng vô cùng hưng phấn, nhưng lại nhanh chóng bị nữ diễn viên tên là Lillian giữ chặt, "Đừng đi, hắn không có gì lý thú, một người ngoài nghề chẳng có gì hay ho đối với ngươi, bộ phim của ngươi sắp phát sóng, hình tượng ngoan ngoãn trong phim không thích hợp dính dáng đến quân cờ của Leo ngay lúc này."

Khôn khéo chỉ ra trọng điểm, lời nói của Lillian làm cho cô nàng bên cạnh liên tục gật đầu, trong mắt lại tản mát ra một loại hào quang khác, "Nhưng ngươi không nghe nói hay sao? Hắn làm cho đạo diễn Kim McKay không ngừng yêu cầu hợp tác, người ta còn không chịu đáp ứng, ngay cả Takeda Koichi cũng muốn mời hắn, nói không chừng hắn có người nâng đỡ, hiện tại nếu không thừa dịp Leo không ở nơi này…."

"Phải không? Nghe đồn người nâng đỡ hắn chính là Leo? Nhưng ta lại nghe nói hắn dám đánh cả Leo, còn tưởng rằng là một tên không có não cơ chứ." Trong lời nói có một chút kinh ngạc, Lillian cầm lấy ly rượu rồi cười duyên, "Nếu hắn đặc biệt như vậy thì chúng ta đi tâm sự với hắn một chút cũng được."

Không cho cô bạn đi cùng, Lillian uyển chuyển hướng về phía của Vu Duy Thiển. Được Kim McKay mời, còn được Takeda Koichi ưu ái, cho dù người này không phải là đàn ông, chỉ cần là người khác đề cử thì nàng rất thích ý mà làm như vậy.

Đủ loại nhân vật nổi tiếng tụ tập trong đại sảnh, hết thảy đều đang ăn uống linh đình. Khi nữ vương nổi tiếng trong làng điền ảnh Lillian Kaiser Tina bưng chén rượu đi vào một góc, hướng đến người nam nhân mà mọi người đều giả vờ như không thèm bận tâm nhưng thật ra tất cả đều đang âm thầm lưu ý, trong không khí có một làn sóng ngầm bắt đầu khởi động.

53. Chương 53: Tiệc Rượu Phong Ba

Chiếc váy đỏ rực, phía sau lưng xẻ hình chữ V làm lộ ra dáng người lung linh, lưu lại cho người ta vô số mơ mộng trong đầu, Lillian Kaiser Tina mang theo nụ cười hoàn mỹ của nàng mà đến gần Vu Duy Thiển.

"Hi, cảm thấy tiệc rượu thế nào?" Nàng nhấp một ngụm sâm banh, giống như đã sớm quen thuộc, lại tiếp tục mở lời, "Thực không có ý nghĩa đúng không? Ngươi xem kìa, đã sớm không có người hỏi han, còn đi ra trêu hoa ghẹo nguyệt, nữ diễn viên rỗng tuếch kia….Thật có lỗi, chắc là ngươi cũng nhận ra nàng?"

Nàng dùng ánh mắt ra hiệu, nhìn về hướng một phụ nữ có thân hình hơi tròn trịa, Lillian phất mái tóc đen của mình, hất cằm lên để hiển lộ sự vượt trội của bản thân, "Nàng ra mắt công chúng có vẻ hơi sớm, đáng tiếc điều kiện của bản thân không được tốt cho lắm cho nên vài năm qua vẫn không có đạo diễn lớn nào tìm nàng."

Trong lúc vô tình Lillian cố ý đưa vai kề sát vào cánh tay của Vu Duy Thiển, nàng nghiêng người làm cho hai người bọn họ thoạt nhìn rất thân mật, Vu Duy Thiển không lên tiếng, nàng thầm trách đối phương không biết thưởng thức, nhưng vẫn tiếp tục mở miệng, "Đa số những người ở trong này rất quan trọng, ngươi xem, tuy rằng hiện tại cơ hồ không có người tìm nàng để mời đóng phim, nhưng nàng vẫn có thể tham dự tiệc rượu này…"

"Xin lỗi quý cô, ta cũng không quen biết ngươi." Xuất phát từ sự tôn trọng đối với phụ nữ, Vu Duy Thiển không làm cho đối phương quá khó xử, nhưng bất quá đó chỉ là hắn nghĩ như thế, trong khi nụ cười của Lillian trở nên cương cứng, vô luận phản ứng của hắn là lãnh đạm hay là xem thường ngôn ngữ của nàng, thì đối với Lillian đây hoàn toàn là đang gây khó dễ cho nàng.

Cho dù quả thật là thiển cận, không nhận ra nàng là ai, thì không có kẻ nào sẽ ở ngay tình cảnh này mà nói ra một câu như vậy, hắn nghĩ hắn là ai?

"Xin chào, ta là Lillian Kaiser Tina." Nàng vừa mỉm cười vừa vươn tay, hết thảy sự mất hứng trên mặt hoàn toàn biến mất, không hề để lại dấu vết, "Như vậy xem như chúng ta đã quen biết."

"Xin chào." Vu Duy Thiển vươn tay, nắm lấy vài giây rồi buông ra, không hề tự giới thiệu, nhìn thấy bồi bàn đi ngang, hắn bước lên rồi tùy tay cầm lấy một ly rượu đặt trên khay, hắn không có ý định ở lâu tại nơi này, đây hoàn toàn là một nơi lãng phí thời gian.

Lillian đứng ngay tại chỗ, bàn tay đang cầm ly rượu khẽ run lên, luôn luôn được giới truyền thông vây quanh, nàng chưa từng chịu nhục như vậy, những ánh nhìn tọc mạch tựa như đang giễu cợt sự tự cao tự đại của nàng. Nàng chủ động đi tiếp cận hắn, kết quả thì sao, người nam nhân ngạo mạn này lại tránh né nàng như vậy!

"Nghe nói đạo diễn Kim McKay rất coi trọng ngươi, ngay cả ông bạn già Takeda Koichi của hắn cũng khen ngươi không ngớt lời, bọn họ là những nhân vật bậc thầy nổi tiếng trong giới, ngươi rốt cục đã làm cái gì mà có thể khiến bọn họ kính trọng ngươi như vậy?" Lillian từ phía sau đi lên, móng tay được sơn bóng màu ngọc trai nhẹ nhàng khều lên vai của hắn.

"Trước kia ngươi là vì nụ hôn với Leo mà được lên báo? Cho tới bây giờ hắn chưa từng cùng một người nam nhân nào làm ra vụ bê bối như vậy, ngươi thật sự rất biết cách." Lời của nàng tràn ngập tính ám chỉ, dùng thân thể để giao dịch cũng không phải chuyện hiếm thấy, Vu Duy Thiển đương nhiên hiểu được nàng muốn nói cái gì, hắn chỉ mỉm cười, giống như nghe xong một câu truyện tiếu lâm không dễ lọt tai.

"Không cam lòng? Không cam lòng đến mức chỉ có thể lấy thất bại của người khác để lấp phẳng đường đi cho chính mình." Uống cạn ly rượu, hắn nhìn chiếc ly trống rỗng rồi nhếch khóe miệng, "Con người thật sự thú vị,"

Cái gì? Nói nàng đang ghen tỵ? Nàng chỉ biết dùng nữ diễn viên rỗng tuếch kia để cân bằng chính mình?! Lillian thiếu chút nữa đã nhịn không được mà ném ly rượu xuống đất, nghĩ đến xung quanh có bao nhiêu người đang nhìn, nụ cười cứng ngắc trước khi bùng nổ đã kịp chuyển thành nụ cười sáng lạn, giống như vừa nghe được cái gì rất hứng thú cho nên nàng lập tức cười ha hả, "Ngươi cũng rất thú vị, rõ ràng cái gì cũng không có mà vì sao lại đứng ở chỗ này? Chẳng lẽ không phải đang làm chuyện gì hay sao? Hay là có ai nâng đỡ ngươi?"

Vốn là muốn bộc lộ một chút thân phận của mình, sau đó sẽ tiến hành lôi kéo, nếu tán gẫu thích hợp thì có thể dùng phương thức khác để làm sâu sắc thêm một chút quan hệ, dù sao người nam nhân trước mắt quả thật có khí chất rất đặc biệt, cũng vô cùng đẹp trai, nhưng ngôn hành của Vu Duy Thiển hoàn toàn chọc giận nữ ngôi sao đang rất nổi trong giới điện ảnh này.

"Thật đáng tiếc, kỳ thật ta đã định ly khai." Đặt xuống ly rượu, Vu Duy Thiển đảo mắt một vòng trong đám người, không tìm thấy Lê Khải Liệt đã kéo hắn đến đây, mà nhắc đến mới nhớ, cái tên kia tựa hồ luôn tùy hứng mà làm càn, hoàn toàn không bận tâm người khác sẽ nghĩ như thế nào. Vì cự tuyệt Richard mà hắn đồng ý đi đến đây cùng Lê Khải Liệt, quả nhiên là một quyết định sai lầm.

"Ngươi tưởng rằng cứ như vậy mà bỏ chạy hay sao? Chẳng lẽ bị ta nói trúng?" Lillian không định buông tha cho hắn, thấy hắn muốn rời đi, nàng càng xác định suy đoán trong lòng, vì thế mà cười một cách khinh miệt, sau đó lại thay đổi bằng một gương mặt vô cùng cao hứng, "Hắc, mọi người đến xem, đây là tài năng mới nổi, không hề có kinh nghiệm diễn xuất, nhưng đạo diễn Kim McKay đã tự mình đưa ra lời mời, mong muốn hắn nhận vai trong bộ phim điện ảnh tiếp theo a!"

Đã sớm chú ý nơi này, những người khác nghe thấy tiếng hô lớn của Lillian thì liền hưởng ứng, "Hoan nghênh, thật hy vọng được nhìn xem diễn xuất của ngươi, có thể làm cho đạo diễn Kim McKay đặc biệt đưa ra lời mời thì nhất định là rất có tài!"

Bạn thân của Lillian ăn mặc giống như một cô gái thùy mị xinh đẹp đang nhẹ nhàng bước đến, "Hi, ta là Angelina, ta cũng rất mong chờ được chứng kiến diễn xuất của ngươi, không riêng gì đạo diễn Kim McKay, ngay cả ngài Takeda Koichi cũng khen ngợi không ngớt lời, ngươi thật đặc biệt!"

Takeda Koichi và Kim McKay đang ở trong phòng nghỉ trên lầu, cùng vài thương gia tài trợ nói chuyện phiếm, nghe thấy phía dưới xôn xao, bọn họ liền đi đến đầu cầu thang.

"Ta đã nói, hắn nhất định sẽ gây chú ý cho mọi người." Nét mặt luôn nhăn nhó của Takeda Koichi lộ ra biểu tình đắc ý, Kim McKay hừ lạnh, "Chú ý cái gì? Ngươi không phát hiện Lillian có mục đích khác hay sao?"

"Ý của ngươi là nàng muốn gây khó dễ cho hắn?" Cây gậy chống trên mặt đất hung hăng gõ xuống một chút, ông lão Nhật Bản rất tức giận, "Hừ, lúc nào cũng vậy, hắn là khách của chúng ta cơ mà!"

"Thì sao? Nếu hắn đúng như lời của hai vị, đặc biệt như thế, mặc kệ gặp phải chuyện gì cũng có thể giải quyết được, có đúng hay không?" Một người đàn ông trạc ba mươi tuổi từ ghế ngồi đứng dậy, mặc âu phục mang giày da, với sự khôn khéo của thương gia thì chỉ cần nhìn là hiểu ngay, hắn có khẩu âm tương tự với Takeda Koichi, trên tay của người khác là rượu, trên tay của hắn lại là một ly hồng trà.

Vài người từ trên lầu nhìn xuống, tiệc rượu phía dưới vẫn rất náo nhiệt, những ngôi sao mới nổi đang tụm ba tụm năm, có một chỗ đang xúm lại vài người, có cả nam lẫn nữ, hoặc là không có hảo ý, hoặc là định chế giễu, với Lillian cầm đầu, bọn họ vừa tán thưởng Vu Duy Thiển vừa âm thầm nghi ngờ hắn.

"Ngươi xuất hiện đột ngột như vậy, lại là người Trung Quốc, ta thật sự nghĩ không ra ngươi có cái gì đặc biệt, thực xin lỗi, không phải ta cố tình xúc phạm, bất quá nơi này là chỗ chỉ dành cho người có thực lực, người ngoài nghề tốt hơn hết là nên tránh xa ra." Thật vất vả mới thuyết phục được Kim McKay đồng ý cho mình sắm vai nam thứ chính trong bộ phim điện ảnh tiếp theo, diễn viên nam Svendsen sau khi nghe thấy Vu Duy Thiển được đối đãi đặc biệt thì thái độ nói chuyện của hắn dành cho Vu Duy Thiển khó tránh có một chút đay nghiến.

"Đừng nghe hắn, ngươi được đạo diễn coi trọng thì nhất định là ngươi có thực lực của mình, ngài Takeda đã từng bảo rằng ngươi có tài năng âm nhạc mà không ai có thể với tới, chỉ cần hai điểm này, dưới sự trợ giúp của bọn họ thì ngươi nhất định sẽ lên như diều gặp gió, các ngươi không cảm thấy như vậy hay sao?" Không giống như Svendsen, Seth là một vận động viên thể dục thể thao nhưng lại có tài diễn xuất, trong miệng vừa nhai thức ăn vừa nói như vậy.

"Ai biết được, chưa ai nhìn thấy vị này có cái gì đặc biệt." Lời nói trào phúng của Lillian vô cùng rõ ràng, "Có lẽ ngươi không ngại ở trong này biểu diễn cho chúng ta xem một chút chứ?" Nàng lắc ly rượu trên tay, trong đôi mắt quyến rũ che giấu vài phần lãnh ý.

Yêu cầu này có thể nói là rất bất hợp lý, ở trong buổi tiệc như vậy thì có thể biểu diễn cái gì? Tự mình diễn kịch hay sao? Hay là ngâm thơ? Ca hát? Khiêu vũ? Chỉ cần hơi phạm sai lầm một chút, hoặc là chọn sai tiết mục thì sẽ lạc lỏng trong buổi tiệc mà trở thành tâm điểm của trò cười, vô luận biểu hiện tốt hay không thì đều trở thành đề tài để người ta tiêu khiển.

Đây là sự trả thù của Lillian Kaiser Tina, cũng là cục diện mà các ngôi sao hiếu kỳ khác tạo thành, đương nhiên trong đó cũng bao gồm cả thành phần ghen tỵ, khiến cho vài người không đi ngăn cản trò đùa khôi hài này.

Bởi vì Kim McKay và Takeda Koichi đặc biệt ưu ái, người được ưu ái nhất định sẽ bị những kẻ khác ghen ghét, vô luận bản thân của hắn có bằng lòng tiếp nhận ý tốt của hai ông lão kia hay không thì trong mắt của những người khác, hắn phải làm được chuyện khiến người ta á khẩu thì mới thỏa đáng, nếu không bọn họ sẽ tiếp tục gây khó dễ cho hắn.

Kể từ lúc bị Lillian ngăn lại thì Vu Duy Thiển giống như đang nhìn đám nam nữ xung quanh diễn kịch, Lê Khải Liệt vẫn chưa xuất hiện, hắn bắt đầu nghi ngờ có phải người nọ đã sớm an bài chuyện này hay không, vì ép buộc hắn, lần trước cũng giống như vậy, dùng lời kích thích để bắt hắn phải tự mình nói ra.

Hắn lơ đãng khoanh tay tựa vào quầy bar, không hề đáp lời, trong mắt của những người khác thì xác thực đây là thái độ khinh miệt, nhưng bản thân hắn lại không hề cảm thấy như vậy. Bạn đang ?

"Đủ rồi, ngươi vẫn không chịu nói a, đừng bảo là ngay cả nói mà ngươi cũng không có can đảm? Muốn sống sót ở trong làng giải trí thì không thể như vậy!" Lillian ngẩng cao đầu, sung sướng mà lộ ra khuôn mặt tươi cười, đả kích người nam nhân này, làm cho hắn phải trả giá vì hành vi vô lễ, đây là điều mà nàng muốn.

"Quên đi, ngươi nói dối, hắn thoạt nhìn chẳng có gì đặc biệt, chúng ta đi thôi." Cô bạn thân Angelina không muốn làm quá phận.

"Chỉ bằng khuôn mặt này là không được đâu anh bạn!" Svendsen thỏa mãn mà vỗ vai của Vu Duy Thiển, chuẩn bị rời đi.

Những người khác đều bắt đầu tản ra, chuyện vừa rồi có thể chứng minh cho dù được Kim McKay lựa chọn thì cũng không có gì tài giỏi, sau khi tự cân bằng chính mình, bọn họ cảm thấy mỹ mãn, ngay lúc sắp sửa rời đi thì một giọng nam trầm thấp lộ ra ý cười khinh miệt du dương trong hội trường, "Bỏ cuộc nhanh như vậy?"

Thoạt nhìn là bị bọn họ ép vào sát góc, đến lúc lui ra phía sau mới phát hiện trong đôi mắt màu đen chỉ có sự trầm tĩnh, đồng thời biểu hiện một thái độ khó chịu, cước bộ mạnh mẽ mà tao nhã, người nam nhân phương Đông tóc đen mắt đen đi ngang qua người bọn họ, thẳng hướng về phía dàn nhạc đang diễn tấu trong hội trường.

"Đời người như một vở kịch, mỗi người đều tự hóa trang đeo mặt nạ, sắm vai nhân vật của mình, cho đến khi vở kịch kết thúc–" Đọc một cách diễn cảm, lời của người xưa được hắn nói ra khỏi miệng, có chứa âm điệu châm chọc và giễu cợt, "Muốn xem biểu diễn hay sao?" Hắn nâng tay lên, trực tiếp cầm một cây đàn vi-ô-lông từ trên tay của một nghệ sĩ diễn tấu.

"Đây là điều mà các ngươi muốn" Hắn ngẩng đầu nhìn Kim McKay và Takeda Koichi ở trên lầu, đàn vi-ô-lông xẹt qua một đường cong trong tầm mắt của mọi người, sau đó được hắn đặt lên vai.

54. Chương 54: Âm Láy Ma Quỷ

Dàn nhạc không thể không dừng lại diễn tấu, nghệ sĩ đàn dương cầm và đàn vi-ô-lông cùng các loại nhạc cụ khác đều dừng lại, hội trường vốn vô cùng náo nhiệt lại đột nhiên trở nên thật yên lặng, hết thảy tầm mắt đều tập trung lên một người, cho đến khi bầu không khí yên lặng này bị sự xuất hiện của một người nam nhân khác đánh vỡ.

"Chuyện gì mà náo nhiệt thế?" Lê Khải Liệt dẫn theo các thành viên trong ban nhạc của hắn, không biết từ khi nào thì đã xuất hiện ở đại sảnh, thời điểm hắn xuất hiện trùng khớp như vậy, không khỏi làm cho người ta hoài nghi có phải đã sớm tính toán kỹ lưỡng hay không, ở thời khắc mấu chốt mà cứu giúp tân tình nhân của hắn.

Mọi người đều xem tin tức mà giới truyền thông đăng tải là trò đùa, từ trước đến nay chỉ lưu luyến với các bụi hoa mà hiện tại Leo đột nhiên đổi tính, lại thích ở cùng nam nhân? Những người trong làng giải trí biết rõ tác phong làm việc của Lê Khải Liệt thì rất khó mà không đi hoài nghi tính chân thật của chuyện này, mà sau khi Vu Duy Thiển được Kim McKay và Takeda Koichi khen ngợi thì tất cả mọi người đều tán thưởng tâm cơ của Lê Khải Liệt.

Ngoại trừ giao tiếp còn phải biết cách tự cường điệu và quảng bá chính mình, nắm chắc thời cơ tốt nhất, đây cũng là mấu chốt quan trọng để thành danh, sở dĩ Lê Khải Liệt được xưng là Miracle Leo chính là vì chỉ một trong khoảng thời gian ngắn mà hắn đã lập được kỳ tích để trở thành siêu sao.

Người như vậy mà bảo rằng hắn không biết cách lợi dụng thì đó hoàn toàn là chuyện mà không kẻ nào có thể tin tưởng.

"Oh, Leo, vì sao đến bây giờ ngươi mới xuất hiện, lưu lại bạn thân của ngươi một mình, bị khi dễ như vậy…"

"Khi dễ hắn?" Con mắt của Lê Khải Liệt giật giật, một ánh sáng tinh tế xẹt qua màu tro lục, tiếp nhận một ly sâm banh do phía sau truyền lên, vài tiếng cười nhẹ âm trầm vang vọng trong đại sảnh, "Ta rất phục người nào dám làm như thế."

Hắn thoạt nhìn cũng không hề bận tâm, nhưng ý tứ trong lời nói lại làm người ta rất nghi ngờ, nghe giống như ngay cả hắn cũng không dám làm như vậy? Bất quá chỉ cần nghĩ đến việc Leo bị phát hỏa rồi mất hết bình tĩnh, sau đó bị tát một bạt tai ngay tại trường quay, nhưng lại không hề nổi giận? Chuyện này thật sự khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa.

"Ngươi đến rồi, bây giờ ta có thể ly khai, ta dẫn Lydia trở về trước." Nam nhân vật chính bị đủ loại suy đoán vây quanh, lại buông xuống đàn vi-ô-lông ngay tại thời điểm này. Những ca sĩ, minh tinh điện ảnh,

đạo diễn, nhà sản xuất, nhạc sĩ, thương gia tài trợ, tất cả những thứ xa hoa này cũng chẳng là gì đối với hắn.

Như một quý tộc cố tham gia lễ hội nông thôn, Vu Duy Thiển buông đàn vi-ô-lông, vì thoát ly khỏi bể khổ mà cảm thấy thả lỏng, những người khác lại khó có thể chấp nhận hành động rút lui đột ngột của hắn — ở trong mắt bọn họ, đây là lùi bước.

"Lydia đang nghỉ ngơi trên xe của ta, Wolf ở cùng với nàng." Lê Khải Liệt giữ chặt cánh tay của Vu Duy Thiển, sau đó kề sát vào người hắn rồi thì thầm, "Lại muốn tránh né hay sao? Bởi vì ngươi đặc biệt cho nên lần nào cũng phải tránh né sau lưng người ta, ngươi còn sống hay đã chết thì có cái gì khác biệt?"

Giữ chặt cổ tay của Vu Duy Thiển, không cần nói cũng thấy rõ ý tứ uy hiếp và bức bách trong lời nói của Lê Khải Liệt. Lúc này Vu Duy Thiển mới biết ở trong mắt của Lê Khải Liệt, hóa ra hắn vẫn luôn là một kẻ trốn tránh…"Ngươi lại tự cao tự đại, ngươi cho là ngươi có thể biết rõ suy nghĩ của ta?" Rút tay thoát khỏi sự kiềm chế của Lê Khải Liệt, người nam nhân mặc áo đen cảm thấy buồn cười, hắn lắc đầu, trong đôi mắt dài mảnh lộ ra một cảm giác uy nghiêm kỳ dị, lần lượt nhìn từng người ở xung quanh.

Tò mò, dã tâm, ghen tỵ, dục vọng, thiện ý và ác ý đan xen vào nhau, còn có các loại tâm tư bị che giấu, hắn xuất hiện tại nơi này giống như một kẻ xâm lược, mà Kim McKay và Takeda Koichi ở trên lầu đang thiết tha chờ đợi, lại bước xuống vài nấc thang vì sợ hắn cứ như vậy mà rời đi.

Chỉ cần sống trên đời, rốt cục cũng có một ngày phải bị ràng buộc và ảnh hưởng bởi các tác nhân ở xung quanh, cho dù hắn bất tử thì điểm này dường như không thể thay đổi. Cầm lấy đàn vi-ô-lông, Vu Duy Thiển thử âm điệu, sau đó đi đến bên cạnh nghệ sĩ đánh đàn dương cầm rồi thấp giọng nói một câu gì đó, người nghệ sĩ đàn dương cầm gật đầu, còn hắn thì đứng kế bên, giơ lên cây vĩ trong tay.

Một nghệ sĩ diễn tấu xuất sắc tựa như một diễn viên múa đang khiêu vũ trong âm nhạc, trước khi nốt nhạc đầu tiên vang lên thì hắn đã có thể nắm bắt lòng người, hiện tại, ngay trong đại sảnh tràn ngập đủ mùi nước hoa, ánh đèn chiếu rọi xuống các ly rượu lấp lánh, không ít người bỗng nhiên có thể lĩnh ngộ được điều này.

Cho dù người nam nhân phương Đông với thân phận bí ẩn có điểm gì đặc biệt hay không thì hắn quả thật rất chói mắt, cho dù ở xung quanh đều là các ngôi sao trong làng giải trí thì hắn cũng không hề kém cỏi so với những người khác.

"Chỉ là đánh đàn vi-ô-lông mà thôi, cũng chẳng có gì tài giỏi, Angelina cũng biết, có phải không Angelina?" Lillian dùng cô bạn thân của mình để nêu ví dụ, cho thấy lập trường phản đối của nàng, nhưng Angelina lại nhẹ nhàng kéo tay nàng, ra hiệu cho nàng nhìn về một hướng.

Takeda Koichi tự mình đi đến một góc cửa rồi tắt đèn ở chính sảnh.

Phía sau đại sảnh, bởi vì vị trí của sân khấu mà nơi này trở nên lấp lánh, vách tường còn treo vài bóng đèn nên cũng không làm cho đại sảnh trở nên quá u ám, bây giờ ánh sáng duy nhất còn lại chính là chùm đèn pha lê ngay phía trên đàn dương cầm.

Ánh sáng nhu hòa chiếu xuống người nam nhân mặc âu phục màu đen đang sờ lên dây đàn, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua, đôi mắt của hắn hơi hơi khép lại, giống như đang trở về hồi ức, hoặc là đang đắm chìm vào dòng suy nghĩ nào đó mà người khác khó có thể suy đoán. Lê Khải Liệt nhìn không ra suy nghĩ hiện tại của Vu Duy Thiển, là nổi giận vì bị ép buộc, hay là thả lỏng bản thân, chỉ xem đây là một trò chơi…..

Tiếng đàn mỏng manh chậm rãi vang lên, giai điệu êm dịu ngưng tụ thành một đường thẳng xuyên qua không khí, giống như một làn khói trắng, dùng lực lượng nhẹ nhàng xuyên thấu màng tai của thính giả. Âm thanh kia có một chút đau thương, một chút bi ai, dưới ánh sáng dìu dịu có thể nhìn thấy đôi mắt khẽ khép lại cùng bờ môi mím chặt. Nhưng hoàn toàn đối lập với sự đau thương đang nhàn nhạt trôi nổi trong không khí, trên khuôn mặt xinh đẹp tao nhã chỉ còn lại sự hưởng thụ.

Mái tóc đen hơi dài đang rũ xuống trước trán, che khuất con ngươi màu đen mà có khả năng đang xuất hiện một loại cảm xúc khác, ngón tay thon dài nhẹ nhàng dừng trên dây đàn, giai điệu bi ai vang lên dưới mỗi lần kéo vĩ, cảm giác đau thương chồng chất như có như không, xung quanh u ám nhưng lại khiến người ta nhìn ra sự mờ nhạt không tồn tại trong bóng đêm…

Buổi tối, rạp hát, màn che màu đỏ, nam tử mặc đồ đen đứng trên sân khấu, cảnh tượng xưa kia thoáng hiện lên trước mắt của Kim McKay, hắn bước xuống tầng bậc cầu thang, vẻ mặt khó tin lộ ra dưới ánh đèn.

"Bản xô nát giọng Sol thứ của Tartini – Âm láy ma quỷ!" Takeda Koichi bước đến rồi đặt tay lên vai của Kim McKay, hắn nói ra tên của bản xô nát, giống như chính mình đang nằm mơ, giai điệu này xác thật không hề có nửa điểm khác biệt, "Kim McKay, người đó và năm đó…"

"Giống năm đó!" Ánh mắt của Kim McKay sững sờ, cũng giống như Takeda Koichi, hắn như đang ở trong giấc mộng, trước mắt, ngay cả góc độ cũng không hề thay đổi, đứng nghiêng người đối với khán thính giả, mái tóc đen đơn giản rũ xuống trên gương mặt lãnh đạm, thời gian tựa như trôi ngược dòng, ngoại trừ hoàn cảnh khác biệt thì hiển nhiên hình ảnh này đang được lặp lại.

"Tiết tấu, cách kéo vĩ…." Takeda Koichi cẩn thận dùng lỗ tai để xác nhận, tiếp theo lồng ngực của hắn đập một cách kinh hoàng, "Chúng ta chưa nói với hắn đó là bản nhạc nào mà hắn lại chọn ngay bản này, đây chỉ là trùng hợp thôi sao? Cùng một tướng mạo, cùng khí chất, cùng phong cách ăn mặc, ngay cả lựa chọn bản nhạc cũng giống hệt năm đó, càng đừng nói…"

Càng đừng nói tiếng đàn giống nhau như đúc.

Giai điệu trong ký ức mà bọn họ từng tha thiết muốn nghe một lần nữa, nay lại được diễn tấu giống hệt năm đó khiến người ta không thể không khiếp sợ.

Chương một trong bản xô nát giọng Sol thứ của Tartini, Vu Duy Thiển đã từng diễn tấu ở vài thập niên trước trên một sân khấu với rèm che màu đỏ treo ở hai bên, năm đó bởi vì ngay cả đạo diễn cũng quá mức chấn động mà chưa thể diễn tấu hết khúc nhạc, hôm nay hắn sẽ hoàn thành nó.

Chương đầu tiên đầy bi kịch, chương thứ hai….Đã nhiều năm chưa chạm qua nhạc cụ, hắn chậm rãi thích ứng và nhớ lại, nhưng đối với những người khác mà nói, như vậy đã quá đủ.

Âm nhạc không chỉ là kỹ thuật biểu diễn, mà còn phải có biểu cảm nội tâm sâu sắc. Khi kỹ thuật và biểu cảm dung hợp đến mức cân bằng, đạt được trình độ hoàn mỹ nhất định thì đó chính là tác phẩm nghệ thuật có thể làm rung động tất cả mọi người.

Hiện tại tác phẩm nghệ thuật này xuất hiện trong tay của Vu Duy Thiển, theo đầu ngón tay của hắn mà chảy ra, chủ nhân của những ngón tay lơ đễnh mà tiếp tục diễn tấu, khán thính giả lại nhìn chăm chú vào những ngón tay lưu loát kia, mỗi một lần cánh tay của hắn di động thì sẽ làm cho hô hấp của người ta dừng lại.

Lê Khải Liệt đứng yên bất động, âm điệu hoa lệ và rực rỡ của đàn vi-ô-lông hoàn toàn tung bay trong hội trường, giống như có một lực lượng vô hình không ngừng ập đến. So với những kẻ khác, người chơi nhạc như Lê Khải Liệt đương nhiên càng có thể lĩnh hội được đoạn diễn tấu này cao siêu như thế nào so với những kẻ khác.

Hắn hoàn toàn hiểu được vì sao Takeda Koichi bẩm sinh là một nhạc sĩ nghiêm cẩn lại có thể nói không nên lời sau khi nhìn thấy Vu Duy Thiển.

Có thể thông qua âm nhạc mà nghe thấu lòng người, nhìn chăm chú vào Vu Duy Thiển, bàn tay cầm ly rượu dần dần siết chặt, ở phía sau hắn vang lên một giọng nữ đang thán phục, "Hóa ra ngươi nói chính là hắn!"

Âm láy ma quỷ đã đến chương thứ ba, tiếng réo rắt không ngừng lặp đi lặp lại, mang theo hết thảy đau thương và mãnh liệt dung hợp thành giai điệu hoa lệ quỷ bí, người diễn tấu nó thủy chung vẫn không thay đổi, ngón tay linh hoạt rung trên những dây đàn, mỗi một lần âm điệu rung lên, tiết tấu lướt nốt khiến lòng người đều trở nên run rẩy.

Ánh mắt của Lê Khải Liệt nhìn chăm chú vào người đang kéo vi-ô-lông, ý cười trên khóe miệng dần dần lui ra, đôi mắt màu tro lục cứ như vậy mà nhìn những ngón tay đang chuyển động. Có giai thoại đã từng bảo rằng nhà soạn nhạc Tartini ở trong mộng đã dùng linh hồn trao đổi với ma quỷ mà có được bản xô nát này, hiện tại người diễn tấu nó lại bằng cách nào mà đạt được bất tử?

Đáy mắt hiện lên vài tia lửa khó hiểu, hắn đặt xuống ly rượu rồi xoay người rời đi.

Ngay lúc này diễn tấu đã đến đoạn cao trào, âm láy lướt nhanh trong những nốt nhạc hoa lệ và rung động, cho đến đoạn cuối cùng.

Không hề có những tiếng vỗ tay như sấm, Vu Duy Thiển buông đàn vi-ô-lông xuống, trong tiếng nhạc đệm, người nghệ sĩ đánh đàn dương cầm đã sớm ngây người đang trơ mắt nhìn hắn đi qua, nếu không có Takeda Koichi hô to một tiếng "Đợi đã", thì tất cả mọi người vẫn còn đang ngây dại.

Cho dù là người không hiểu âm nhạc cũng có thể lĩnh hội được tài nghệ cao siêu của Vu Duy Thiển, như Takeda Koichi đã từng nói, đó là một tác phẩm mà kỹ thuật và biểu cảm không có chỗ nào để bắt bẻ. Lillian cầm ly rượu, mặc dù khuôn mặt được trang điểm kỹ lưỡng nhưng cũng không thể nào che giấu được biểu tình chật vật của nàng.

Diễn tấu như vậy, vô luận như thế nào thì nàng cũng không thể nói là không có tài, người nam nhân này quả thật có năng lực tương xứng.

Đám người ồ lên, gió chiều nào theo chiều nấy, mọi người đều tiến đến, nhưng nhân vật chính đã muốn ly khai, khi vừa chấm dứt bản xô nát này thì Vu Duy Thiển liền nhìn thấy một cái bóng ở bên ngoài cửa sổ, Lê Khải Liệt không còn ở trong đại sảnh, điều này làm cho hắn có một chút cảnh giác.

Người của W.Locke vì muốn tìm hắn mà nhiều lần phái người phục kích, sau khi xác định thân phận của hắn thì lại dùng bom tiến hành uy hiếp để tìm kiếm cậu chủ bị mất tích kia, vô luận Reese mà hắn biết có phải là người mà bọn họ đang tìm hay không thì quyết tâm tìm người của bọn họ đã rất rõ ràng.

Mặc kệ hung thủ giết người là ai, Reese cùng dòng chữ 'Ta đến đây, chờ ta' chỉ có thể có một ý tứ.

Bước nhanh hơn cước bộ, hắn đi ra ngoài rồi vòng qua phía cửa sổ, đi vào trong hoa viên, ở phía sau bụi cây có cái gì đang giật giật, một tiếng động rất nhỏ vang lên, những chiếc lá nhẹ nhàng đong đưa trong đêm tối, phát ra những âm điệu réo rắt.

55. Chương 55: Biến Tấu

Hắn tiến lên vài bước, đêm tối làm cho Manhattan càng thêm quyến rũ, bóng đêm quyến rũ đồng thời cũng có càng nhiều nguy hiểm khó lường. Vu Duy Thiển chậm rãi tiếp cận, trong bụi cây có cái gì đó đang lay động, sau đó là tiếng thở dốc dần dần rõ ràng trong bóng đêm.

Tiếng thở dốc của một đôi nam nữ đan xen vào nhau tạo nên âm luật nguyên thủy nhất của loài người, biết có người khác tiến đến nhưng bọn họ vẫn không đình chỉ loại hành động đầy khoái cảm này, tiếng động và va chạm bên trong bụi cây càng thêm kịch liệt, hòa lẫn cùng tiếng rên rỉ hỗn loạn và đứt quãng.

Rõ ràng đây không phải là điều mà hắn muốn tìm kiếm, hắn cũng không có hứng thú muốn biết cặp đôi này là hai ngôi sao nam và nữ nào, bóng đen vừa rồi hắn nhìn thấy cũng không phải hai người nọ.

Đi xuống cầu thang là một đài phun nước, nước chảy như thác, những ngọn đèn xung quanh chiếu xuống một cái bóng, cái bóng kéo dài bỗng nhiên dần dần tiếp cận về phía hắn, hắn bất thình lình dừng bước.

"Wirth…." Sau lưng là một tiếng kêu chần chờ, là tiếng nói mà hắn vô cùng quen thuộc.

Chiếc váy lụa màu đỏ trong bóng đêm, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn được mái tóc xoăn màu nâu vàng làm tôn lên vẻ đáng yêu, Vu Duy Thiển lắc đầu, nghe thấy có người ở trong đại sảnh đang gọi hắn nhưng hắn không bận tâm mà chỉ sờ lên lọn tóc của nàng, "Tìm ta có chuyện gì?"

Những lời này làm tổn thương Vivian, nàng nhìn hắn một cách ủy khuất, "Ta tới gặp ngươi, ngươi chỉ có thể nói những lời này hay sao?"

Nhướng mi nhìn hắn, nàng thở dài, dùng biểu tình mà chỉ có người trưởng thành mới có, nàng mỉm cười với hắn, "Đừng trách ta đi theo ngươi, ngươi cũng biết ta vẫn luôn lo lắng, nhất là sau khi người nam nhân kia

tiếp cận ngươi. Woodley ở cách đây không xa, ta chỉ là tiện đường đến đây gặp ngươi, trong nhà mọi người đều biết, như vậy là được rồi chứ?"

Trước khi hắn mở miệng thì nàng đã giải thích hết thảy lý do, không cho hắn kịp có bất cứ lời dị nghị nào, sau đó lập tức thay đổi sắc mặt, "Kỳ thật ta đã sớm đến đây, ta vẫn bảo Woodley chú ý xung quanh ngươi, chúng ta có phát hiện, ngươi có muốn biết hay không?"

Không đợi hắn trả lời, nàng chạy vòng đến đài phun nước rồi vói bàn tay bé nhỏ vào trong hồ, nước hồ lấp lánh từ đầu ngón tay của nàng chảy xuống, "Bên cạnh cái tên kia không chỉ có một mình ngươi, ta còn nhìn thấy hắn và một người phụ nữ ở cùng một chỗ, ngay mới vừa rồi hắn và nàng cùng nhau đi vào, nàng đi ở sau lưng hắn, ngươi không muốn biết bọn họ đang làm cái gì hay sao?"

Nàng cảm thấy không cam lòng thay cho Vu Duy Thiển, cảm thấy phẫn nộ thay cho hắn, mỗi một câu thốt lên là đôi mắt màu xanh thẳm dần dần chuyển thành màu xanh tím, nghiến răng nghiến lợi nói ra hết thảy, giọng nói non nớt mềm mại trở nên sắc bén.

Đứng phía sau đài phun nước, với góc độ này thì sẽ khiến những người ở trong đại sảnh muốn tìm hắn cũng rất khó có thể phát hiện, Vu Duy Thiển đứng trong bóng tối, "Vivian, ta và hắn cũng không phải đứa nhỏ, ta không thể quản thúc hắn tiếp cận ai hoặc không được phép tiếp cận ai."

"Wirth?" Nàng vô cùng kinh ngạc, tức giận đến mức hai tay run rẩy, "Ngươi lựa chọn hắn mà không phải là ta, ngươi thậm chí còn dung túng hắn như vậy! Hắn có cái gì tốt? Hắn là nam nhân! Đây là yêu hay sao? Ngươi thật sự yêu hắn? Yêu chẳng lẽ không phải là giữ lấy? Vì sao ngươi lại thờ ơ khi hắn phóng túng như vậy? Làm sao ngươi có thể dễ dàng tha thứ cho hắn tiếp cận với một người phụ nữ khác? Đây không phải là ngươi! Trước kia ngươi đối với tình cảm không phải như vậy!"

Lời chất vấn sắc bén được đáp lại bằng một câu trả lời lạnh lùng, "Ngươi cũng đã nói, đó là trước kia."

Nàng đột nhiên được bế lên, đứng bên cạnh đài phun nước, cảm giác mát lạnh ở phía sau từ xương sống lan tràn lên toàn thân, nàng nhìn thấy một loại dao động và không thể xác định mà chưa bao giờ gặp qua đang xuất hiện trong đôi mắt màu đen kia, "Hắn không phải những người trước kia, hắn không phải là nữ nhân."

Ngữ thanh bên trong gió đêm có một loại căm hận khó tả, nàng không thể xác định hắn đang phản cảm đối với tình cảm đặc biệt mà hắn dành cho Lê Khải Liệt hay là căm ghét cái tên không chịu yên ổn kia, lúc nào cũng có ý đồ làm cho người ta phải đắm chìm vì chính mình.

"Wirth…." Nàng vươn tay vờn quanh cổ của hắn rồi ôm chặt Vu Duy Thiển, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu chặt, trong lòng cảm thấy đau đớn vì hắn "Nếu không thoải mái như vậy thì vì sao không chịu ly khai? Ngươi không cần phải giúp hắn làm gì, chỉ cần những vụ án mạng gần đây, người của nhà W.Locke liên tục đến tìm ngươi cũng đã quá đủ phiền phức."

Hắn vỗ vỗ vai của nàng rồi đặt nàng xuống đất, "Ngươi còn lo lắng ta sẽ không biết phải làm như thế nào hay sao?" Đôi mắt màu đen trong bóng đêm lộ ra nhan sắc lãnh khốc.

Cho dù là sống lâu hơn người thường nhưng vẫn có được loại tình cảm mà con người không thể tránh được, tự xem mình là quái vật khác người, nhưng rốt cục hắn cũng chẳng có gì khác với người bình thường.

"Đừng chăm sóc cho ta nữa, Vivian. Ta không phải con của ngươi, ngươi cũng không phải con gái của ta." Đối với sự ỷ lại của Vivian, cuối cùng hắn nói ra những lời này, đây là điều mà trước kia hắn chưa bao giờ lên tiếng. Woodley lặng lẽ xuất hiện trong bóng đêm, Vivian sững sờ ngay tại chỗ, cuối cùng nàng mang theo nụ cười khổ mà biến mất trong bóng đêm cùng Woodley.

Kỳ thật nàng chưa từng rời xa Vu Duy Thiển, ngay cả lúc quán bar vẫn còn kinh doanh. Người nhà của nàng, tập đoàn tài chính Bathory hoàn toàn không thể quản thúc được sự tự do của nàng, nàng rời đi là vì để dễ dàng điều tra Lê Khải Liệt, chẳng qua mới vừa rồi nàng phát hiện chuyện như thế cho nên nàng không thể nhẫn nại, vì vậy đã đến đây để nói riêng cho hắn biết.

Wirth sẽ làm như thế nào? Nàng rất muốn biết đáp án, bản thân của Vu Duy Thiển cũng vậy.

Đứng trong bóng đêm, xuyên qua cửa sổ, hắn nhìn thấy ánh đèn rực rỡ ở đại sảnh của buổi yến tiệc, trong tầm mắt không thấy Lê Khải Liệt.

Vu Duy Thiển đột nhiên rời đi, những vị khách ở dưới đại sảnh đem đoạn diễn tấu vi-ô-lông mới vừa rồi làm đề tài để thảo luận, đề tài chưa từng rời khỏi lại một lần nữa trở nên nóng bỏng, trong một khoảng thời gian ngắn người nam nhân kia liền khiến cho dư luận dậy sóng. Bởi vì cảm giác giống nhau đến mức quỷ dị, Takeda Koichi và Kim McKay đều không nói ra chuyện năm đó, điều này làm cho không ít người càng thêm tò mò rằng bọn họ đã phát hiện người như vậy từ nơi nào.

Hắn đang muốn quay về thì đột nhiên có một cái gì đó bén nhọn đột nhiên chỉa vào sau lưng, "Đừng quay đầu lại."

"Muốn cái gì?" Vu Duy Thiển bất động, phía sau là một giọng nữ, dựa vào cảm giác hắn biết rõ phía sau không phải súng mà là một con dao sắc bén, gió đêm xuyên thấu qua quần áo truyền vào cái lạnh cắt da, hắn cũng không xa lạ với cảm giác này.

"Ngươi không phải là thứ rất có giá trị hay sao?" Giọng nữ sau lưng làm cho hắn có một loại cảm giác quen thuộc, vẫn chưa kịp suy nghĩ thì người phụ nữ kia dường như biết Vu Duy Thiển khó đối phó nên không cho hắn bất luận một chút thời gian nào, con dao đâm vào lưng hắn.

Trong đầu hiện lên cái gì đó, ánh mắt của Vu Duy Thiển trở nên lạnh lùng, xung lượng của con dao làm cho hắn bị đẩy lên phía trước vài bước, đột nhiên Vu Duy Thiển xoay người phản kích, ngón tay vẫn mạnh mẽ như cũ mà siết chặt cổ của người phụ nữ kia, sau lưng của hắn đang chảy máu, ánh mắt của hắn lại giống như lưỡi dao có thể đâm thủng bất cứ thứ gì, vừa sắc bén vừa lạnh lùng.

"Ngươi…." Đôi mắt như chim ưng hung hăng nhìn nàng, hàn ý vừa ẩm ướt lại vừa lạnh lẽo, tính cả sự đau đớn trên hung khí truyền đến, trong đầu lập tức bùng nổ, lúc này đây không riêng gì đau đớn, còn có thứ gì khác đang xâm nhập vào thân thể của hắn.

"Trên dao có bôi một chút thuốc mê, thật có lỗi, ai bảo ngươi rất đáng giá." Nàng mỉm cười nhìn hắn, bàn tay đang siết cổ nàng dần dần trở nên vô lực, thuốc mê bắt đầu phát huy tác dụng.

Khi Vu Duy Thiển rốt cục té xuống đất thì nàng liền móc ra di động, bấm vào một dãy số, "Người đã lọt vào tay ta, thứ mà ngươi muốn sẽ ở ngay chỗ đã giao hẹn."

Những tiếng ồn ào vẫn tồn tại trong bóng đêm quyến rũ, không ai phát hiện chuyện xảy ra ở một góc hoa viên, vết máu bị bùn đất vùi lấp, khi tiệc rượu kết thúc cũng không có bất luận kẻ nào nhìn thấy Vu Duy Thiển, mà cũng không có ai nhìn thấy Lê Khải Liệt.

Vài giờ sau, khi Vu Duy Thiển từ trong đau đớn mà tỉnh lại, thuốc mê đã mất tác dụng, đầu của hắn vẫn còn đang đau nhức, ngược lại vết thương sau lưng lại không hề gây nên cảm giác quá lớn, có lẽ là vì đã từng bị thương quá nhiều cho nên khả năng chịu đựng của hắn vượt quá người thường.

Hắn bị đặt trên bàn giải phẫu, chỉ khác là hai tay hai chân đều bị cố định, chiếc bàn bằng kim loại khiến cho hắn cảm thấy rét lạnh, quần áo trên người đã bị lấy đi, toàn thân của hắn trần trụi, trong tầm mắt xuất hiện một nữ nhân mặc áo bờ-lu trắng, đôi môi tô son màu đỏ đang nhếch lên một độ cong tràn ngập ý cười.

Nguồn:

"Ngươi tỉnh, cảm giác thế nào? Ta đã xử lý tạm vết thương cho ngươi." Bới tóc lên, nàng đeo vào một găng tay cao su, "Đúng rồi, ta tên là Monica, rất vui khi được gặp ngươi, ngài Wirth. Ta đã từng nghe qua truyền thuyết của ngươi rất nhiều lần, không ngờ ngươi còn xinh đẹp hơn trong truyền thuyết rất nhiều, ta thích nghiên cứu những vật xinh đẹp."

Nàng cầm dao giải phẫu, ở xung quanh của nàng có rất nhiều dụng cụ y khoa, tựa hồ là vì sắp đạt được đến đích mà cảm thấy hưng phấn, nàng đến gần hắn, tiếng giày cao gót gõ trên sàn nhà, chậm rãi tiếp cận.

Người bình thường trong tình huống như vậy mà không sợ hãi thì chính là miễn cưỡng giả vờ như trấn tĩnh, ít nhất cũng phải hỏi ý đồ của của đối phương, nhưng ánh mắt của người trước mặt lại quái dị như thế làm cho nàng có một loại ảo giác, giống như nàng mới là người sắp trở thành vật thí nghiệm, còn hắn mới là kẻ tiến hành giải phẫu.

"Ngươi đang nhìn cái gì? Đừng quên tình cảnh của chính mình, ánh mắt của ngươi là có ý gì?" Vì che giấu cảm giác kỳ dị trong lòng, nàng vội vàng cầm lấy dao giải phẫu mà mạnh mẽ ấn xuống, máu loãng theo lưỡi

dao chảy ra hai bên hông.

Đây là trình tự giải phẫu, hình chữ Y vẫn chưa hình thành, nhát thứ nhất từ bên phải đi xuống, chậm rãi mở ra, hiển lộ máu thịt ở bên trong, Vu Duy Thiển phát lên tiếng kêu rên, thân thể run rẩy vài cái, khiến nàng cảm thấy quái dị chính là ánh mắt kia càng trở nên khủng bố, bởi vì đau đớn mà hơi đỏ ngầu, bên trong có màu đen của lửa giận.

Người nam nhân bị khóa trên giường giải phẫu đang nhếch lên khóe môi, giống như vết thương kia chẳng hề có ý nghĩa gì đối với hắn, dưới ánh sáng mờ nhạt, từng chữ vỡ toang từ giữa khe hở của hàm răng đang cất lên, vang vọng trong căn phòng u ám, tạo nên chấn động mạnh mẽ, "Bảo Lê Khải Liệt đến gặp ta." Đột nhiên hắn nói như vậy.

56. Chương 56: Chữ Thập Màu Trắng

"Cái gì?" Nàng ngừng tay, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

Ánh sáng phản xạ lên mũi dao, trong đôi mắt của người nằm trên bàn lóe lên hàng quang sắc bén của kim loại, cho dù bị đối đãi như vậy nhưng đôi mắt màu đen vẫn không hề biểu lộ một chút sợ hãi, theo lồng ngực càng lúc càng phập phồng của hắn, hào quang kia càng thêm u ám.

"Ta nói như vậy chưa rõ hay sao? Bảo Lê Khải Liệt tới gặp ta!" Máu tươi đỏ sẫm dần dần trào ra một cách dũng mãnh ở trước ngực Vu Duy Thiển, hắn nâng mắt lên, ánh sáng của ngọn đèn phía trên đầu hắn cũng không quá sáng nhưng có vẻ rất chói mắt.

Nheo mắt lại, hắn hờ hững cười khẽ dưới cái nhìn chăm chú đầy khiếp sợ của đối phương, "Vậy mà ta lại bại bởi một người trẻ hơn mình, tình cảm quả nhiên sẽ làm cho người ta trở nên ngu xuẩn, nhưng dù sao cũng có lúc phải thanh tỉnh." Tiếng cười chấn động lồng ngực, từng dòng máu uốn lượn xuống hai bên hông, hội tụ xuống chiếc bàn giải phẫu bằng kim loại.

"Ngươi đang nói cái gì? Đừng nói những lời khó hiểu." Monica cười rất miễn cưỡng, dao giải phẫu trong tay nàng nhưng nàng không dám tiếp tục mổ xuống, người nam nhân này ở trong mắt nàng chính là một vật thể xinh đẹp, bỗng nhiên có một loại khí thế khiến người ta sợ hãi, đây là điều mà trước kia chưa từng có.

Giống như nàng đang cắt một thứ gì đó, có một lực lượng vô hình từ trong cơ thể phía dưới bàn tay của nàng đang phát ra, làm cho nàng bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình có lẽ đang làm một chuyện vô cùng ngu xuẩn, nàng có thể thức tỉnh một loại sinh vật nào đó đang ngủ say trong bóng đêm.

Nhưng đây chỉ là ảo giác, chỉ là ảo giác mà thôi! Nàng tự nói với chính mình, cước bộ đứng yên bất động, Vu Duy Thiển nâng mắt lên rồi lướt qua người nàng, "Sợ sao? Chỉ có như vậy mà đã sợ? Phụ nữ tuy rằng không nhất định nhu nhược hơn đàn ông, nhưng ở một trình độ nào đó, thật sự là vẫn mẫn cảm và tinh tế hơn đàn ông rất nhiều."

"Người của gia tộc Claudy, hiện tại nằm ở nơi này là ta, ngươi đang sợ cái gì?" Đến lúc này, ở vào vị trí như vậy mà còn có thể chậm rãi lên tiếng như thế, ánh mắt của hắn dừng trên một cái gì đó ở trong tay nàng, đó là một con chip, đoán được tác dụng của nó, trong mắt của hắn lộ ra ý cười.

"Nó dùng để ghi lại dữ liệu của thân thể?" Giống như chỉ đang tán gẫu về một con chip bình thường, hắn đặt câu hỏi như vậy, ý cười chồng chất dần dần trở nên lạnh lẽo, tiếng cười nhạt trong lời nói tiếp theo của hắn càng làm cho Monica thêm khiếp sợ.

"Lần này không phải là Bode mà đổi thành ngươi, là vì ta đã gặp qua Bode? Cho nên chỉ có ngươi mới có thể xuất hiện ở trong tiệc rượu, đứng sau lưng Lê Khải Liệt, khi tiếng đàn vang lên, ngươi đã nói chuyện với hắn, ta nghe thấy ngữ thanh của ngươi." Đúng rồi, đây là lý do vì sao hắn cảm thấy quen thuộc, ở trong tiệc rượu hắn đã nghe thấy giọng của nàng ở ngay sau lưng người nam nhân kia – cái tên Lê Khải Liệt.

Dùng từng lớp bọc ngụy trang bên ngoài để mê hoặc đại chúng, thản nhiên bày ra sức quyến rũ, lần lượt khiêu khích hắn, không ngừng tranh chấp làm cho mâu thuẫn dưới đáy lòng của hắn tăng vọt, khiến hắn bị dao động, thậm chí động lòng với cái tên kia.

Lê, Khải, Liệt—

Bờ môi mím lại thành một đường cong sắc bén, khớp hàm bị hắn cắn chặt đến mức làm cho nụ cười trở nên vặn vẹo, trong khoảnh khắc, ánh mắt kia giống như muốn đoạt đi tất cả hô hấp của người đối diện, con ngươi màu đen thâm thúy bộc phát một trận hào quang khiến tim của người ta đập nhanh kịch liệt.

Monica nhịn không được mà rút lui từng bước, nàng siết chặt bàn tay trái của mình, con chip thật nhỏ ở trong tay nàng, nàng chỉ cần làm theo yêu cầu của ông chủ mà đặt nó vào là được. Nhưng vì sao? Vì sao nàng lại cảm thấy nếu làm như vậy thì sẽ rất nguy hiểm?

Định tâm một chút, nàng cẩn thận nhìn lại, đúng vậy, hắn đã bị khóa chặt ở trên bàn giải phẫu, không có khả năng trốn thoát, càng không thể phản kháng, như vậy nàng có cái gì mà phải sợ?

"Không sai, ngươi nói rất đúng, chuyện này cũng có phần của hắn, tuy chỉ là thứ yếu, nhưng Leo dù sao cũng là người của nhà Claudy." Khôi phục tâm tình, bàn tay đeo găng cao su của nàng xoa trước ngực Vu Duy Thiển, "Không biết ngươi có phải đúng như trong truyền thuyết hay không, sẽ không chết? Nhát dao ở sau lưng không sâu, ta cũng không tiếp tục cho ngươi sử dụng thuốc mê, vì vậy đầu óc của ngươi sẽ rất thanh tỉnh, tiếp theo ngươi có thể nhìn thấy thứ này được đặt vào trong thân thể của ngươi, nó rất nhỏ, sẽ không để lại bất cứ cảm giác gì đối với ngươi…."

Tiếng nói rì rầm vang lên bên tai Vu Duy Thiển, Monica thản nhiên thừa nhận phán đoán của hắn là chính xác, trong lúc nhất thời Vu Duy Thiển không còn bất luận cảm giác gì, hắn không cảm thấy ngoài ý muốn mà chỉ cảm thấy có một chút nực cười, chuyện này hoàn toàn không hề bất ngờ.

Làn da nhợt nhạt bị cố định bởi dây khóa bằng da đang buộc chặt vào cơ thể, phát lên tiếng ma sát cọt kẹt, một nụ cười mỉa mai giễu cợt bên khóe miệng của người nam nhân này càng lúc càng đậm đặc, cái loại biểu tình chán nản hết thảy ở dưới ánh đèn lại làm cho gương mặt của hắn trở nên tái nhợt, mang theo thần sắc lãnh đạm mà lại lạnh lùng.

"Lúc trước ngươi nói muốn gặp Lê Khải Liệt? Ta cũng không ngại mà nói cho ngươi biết, hắn đến không được." Monica đắc ý nhướng hàng lông mày, "Hiện tại hắn đang ở nơi mà chúng ta đã giao hẹn, chúng ta để lại cho hắn một sự ngạc nhiên, e rằng vượt quá dự tính của hắn."

Hết thảy đều ở trong kế hoạch, nàng cần gì phải lo lắng? Từ trong lời nói của mình, nàng rốt cục tìm được sự trấn tĩnh ban đầu, dao giải phẫu xoay tròn một vòng ở trong tay, người nam nhân nằm trên bàn không còn mở miệng, là bị đả kích hay là rốt cục cảm thấy sợ hãi? Nàng vừa lòng thở phào nhẹ nhõm.

"Như vậy có nghĩa trong tay của hắn có một người, nếu người kia chính là nội dung giao dịch lần này, ngươi hiện tại cần phải xem lại, sự ngạc nhiên mà các ngươi dành cho hắn có thể biến thành cái gì khác hay không." Vu Duy Thiển mỉm cười, "Hắn có thể lừa gạt ta như vậy, ngươi dựa vào cái gì mà nghĩ rằng hắn sẽ không lừa gạt các ngươi?"

Đây là nhắc nhở xuất phát từ hảo ý, chẳng qua ngữ khí của Vu Duy Thiển lại trở thành một loại châm chọc tốt nhất

Trong lòng cả kinh, mồ hôi lạnh từ trên trán của Monica chảy xuống, nàng làm cho bản thân mình không nên đi tin tưởng vào lời của hắn, "Ngươi muốn làm cho ta sợ?" Nàng lại nở nụ cười rồi giơ lên dao giải phẫu, "Ngươi muốn kéo dài thời gian cũng vô dụng, hắn sẽ không đến, bản thân của hắn còn chưa lo xong, làm sao có thể đến cứu ngươi?"

Lưỡi dao sáng bóng dần dần phóng đại trước mắt Vu Duy Thiển. Ngay trên ngực hắn, một vết sẹo đã trở nên trắng bệch hơi hơi lồi lên, ngọn đèn chiếu sáng dấu chữ thập màu trắng, đây là nơi đã từng bị người nọ rạch xuống để lấy ra viên đạn, là máu thịt đã bị người nọ vuốt ve, nay lại một lần nữa bị đào móc.

Không thể dùng ngôn ngữ để hình dung cảm giác bị xuyên thấu qua làn da rồi lan tràn đến trái tim, bộ phận nơi trái tim co rút một chút, vô cùng đau đớn.

Đêm tối bao phủ toàn bộ Manhattan, chỉ còn ánh đèn nê-ông lấp lánh dưới màn đêm quyến rũ.

Lê Khải Liệt đè chặt ngực mà hít sâu một hơi, không biết vì sao nhịp tim lại đập nhanh bất thường, rèm che trước mặt nhẹ nhàng phấp phới, địa điểm của buổi tiệc cách Quảng trường Thời đại không xa, hiện tại hắn ở trong phòng xe của mình, trên sàn có một chiếc di động bị hắn ném cách đây không lâu khi hắn vừa mới cúp máy.

"Leo, là ai gọi? Wirh đâu?" Lydia đứng phía sau hắn, lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, mơ hồ có một chút lo lắng, "Vì sao đã lâu như vậy không nhìn thấy hắn mà ngươi không hề cảm thấy lo lắng? Các ngươi đều nói vụ án mạng ma cà rồng gần đây là nhằm về phía hắn, có liên quan đến hắn, trong lúc này các ngươi làm sao có thể tách ra?"

"Vừa rồi không phải hắn vẫn còn diễn tấu đàn vi-ô-lông ở trong buổi tiệc hay sao? Ta vừa mới đi ra từ nói đó cách đây không lâu." Rút ra một điếu thuốc rồi ngậm lên miệng, Lê Khải Liệt mở bật lửa, trong vẻ điềm nhiên mơ hồ có một sự nôn nóng nào đó, nhưng không thể thoát khỏi ánh mắt của Lydia.

"Tuy rằng kỹ thuật diễn xuất của ngươi rất tốt, nhưng Leo, đừng quên ta là em gái của ngươi, từ nhỏ chúng ta đã ở cùng một chỗ, ngươi nghĩ rằng ta không hiểu ngươi hay sao?" Lydia làm cho Wolf tạm thời rời đi, một mình đối mặt với Lê Khải Liệt, đèn trong xe rất sáng, nàng có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt hung ác nham hiểm và sự điên cuồng tiềm tàng trên đó.

Một trận bão táp sắp ập đến, sẽ lật đổ cái gì? Nàng cũng không dám suy đoán, nhưng Lê Khải Liệt lại không thèm bận tâm đối với lời nói của nàng, "Lydia, ngươi suy nghĩ nhiều quá!"

Hắn cười nàng, ngồi trên ghế, tự mình rót một ly rượu, Lydia đột ngột đoạt lấy ly rượu của hắn rồi hất xuống sàn xe, "Đúng, cho dù là ta suy nghĩ quá nhiều thì vì sao chúng ta không rời đi? Vì sao ngươi còn ở ngay chỗ này để làm cái gì? Không phải đã bảo sẽ cùng nhau quay về biệt thự của ngươi hay sao?"

"Ngươi đang đợi cái gì? Ngươi không phải chờ Wirth mà là chờ cái khác?" Có thể là xuất phát từ trực giác của phụ nữ mà cảm giác của Lydia đêm nay đặc biệt mãnh liệt, có cái gì đó đang xảy ra, nàng giẫm lên sàn xe ướt nhẹp, có một nỗi sợ hãi nào đó đang bao trùm lấy nàng, "Thật sự không giống ngươi, bình thường khi ta làm như vậy thì ngươi sẽ nổi giận, sẽ bảo ta ngang ngạnh. Hôm nay ngươi đang nghĩ cái gì?"

Lê Khải Liệt hút thuốc, rượu vang bị hất đổ xuống sàn nhanh chóng thấm ướt tấm thảm, hắn như cười như không mà lắc đầu, "Là ngươi đa nghi, chẳng có chuyện gì cả."

Cốc cốc, cửa sổ bị gõ hai tiếng, hắn ló đầu ra, bên ngoài có một giọng nữ thì thầm vài câu với hắn, mùi nước hoa thản nhiên quanh quẩn bên gáy của Lê Khải Liệt, ở nơi mà phần tóc đã bị hắn tự tay xẻn bớt.

Nếu Vu Duy Thiển ở đây thì sẽ nhận ra mùi hương này, còn nếu là Vivian thì sẽ nhận ra người phụ nữ kia là ai. Dưới bóng tối, người phụ nữ kia thấp giọng nói nhỏ, "Địa chỉ đúng như bọn họ đã nói, chúng ta đang hành động, nơi này cứ giao cho ta. Nhưng còn ngài Wirth bên kia, ngươi thật sự không lo lắng hay sao…"

"Linda, đây là chuyện của ta, đừng hỏi nhiều, cũng đừng lắm lời." Lê Khải Liệt nhắc nhở nàng, khuôn mặt cuồng bạo trong làn khói thuốc lượn lờ lộ ra biểu tình vô cùng nguy hiểm, điếu thuốc bị hắn siết chặt giữa những ngón tay.

Sau đó hắn mở cửa xe nhưng hoàn toàn không nói muốn đi làm cái gì, Lydia nhìn thấy hết thảy những điều này, nàng xông lên ngăn hắn lại, "Còn bảo là không có gì? Người phụ nữ kia chẳng phải là chuyên viên trang điểm của ngươi hay sao? Nàng rốt cục là ai? Các ngươi đang nói chuyện gì? Wirth ở nơi nào?"

"Ngươi thật sự quan tâm đến hắn, bất quá chuyện này không liên quan đến ngươi, Lydia, tránh ra!" Đẩy nàng sang một bên, Lê Khải Liệt chuẩn bị bước xuống xe, Lydia ở sau lưng kêu to, "Leo! Ngươi không được tổn thương hắn! Chẳng phải ngươi yêu hắn hay sao? Ngươi làm sao có thể nhẫn tâm tổn thương người mình yêu?"

Tiếng gào thét sắc bén làm chấn động màng tai, Lê Khải Liệt dừng bước một chút, "Ta sẽ không tổn thương hắn, hắn sẽ không chết, chẳng lẽ ngươi đã quên hay sao? Hiện tại ta chỉ dùng hắn để hoàn thành một chuyện, đây là cách mà chúng ta đã hợp tác."

Hắn không quay đầu lại, nàng không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng nàng có thể nghe ra ý cười trong lời nói của Lê Khải Liệt, đó là đắc ý tự mãn, nắm chắc thắng lợi. Nàng không khỏi nghĩ đến tất cả những gì mà nàng đã chứng kiến, bởi vì từng hành vi rất nhỏ giữa bọn họ mà khiến nàng cảm động.....là sự ái mộ mà nàng âm thầm che giấu, bây giờ tất cả những điều đó còn có nghĩa lý gì?

Nàng bắt đầu hối hận, vô cùng vô cùng hối hận, sự hối hận trong lòng giống như bị rắn độc cắn trúng, hốc mắt của nàng trở nên ướt át, "Ngươi vẫn đang lợi dụng hắn! Leo! Ta thật sự không nên nhường hắn cho ngươi! Ta nên nói với hắn rằng ta cũng có thể giúp hắn, ta cũng có thể làm cho hắn trở thành người bình thường, ta có thể cho hắn hết thảy những gì ta có, dốc hết tất cả tình yêu! Ta là nữ nhân, ta thích hợp với hắn hơn là ngươi! Ta nên cướp hắn từ tay ngươi, mà không phải để ngươi đem hắn trở thành công cụ báo thù! Ngươi không từ thủ đoạn, ngươi đem tình yêu xem như giao dịch, ngươi là ác quỷ!"

Trong bóng tối đột nhiên sáng lên hai điểm màu tro lục, Lê Khải Liệt quay đầu lại, đồng tử như dã thú đang hung hăng nhìn nàng chằm chằm, "Ngươi yêu hắn?"

Lydia không dám khẳng định lửa giận trong đôi mắt kia có phải là ghen tuông hay không, chúng nó như đang bốc cháy, hốc mắt tựa hồ trở nên đỏ bừng. Đúng vậy, đây hoàn toàn là ghen tuông, hắn đang ghen với nàng, vì nàng đã nói ra những lời này, vì nàng bày tỏ lòng ái mộ với Vu Duy Thiển, bởi vì nàng là một nữ nhân, bởi vì những gì nàng nói đều là sự thật.

57. Chương 57: Đêm Tối Đằng Đẵng

Nàng bị Lê Khải Liệt bức bách mà lui về phía sau, cho dù trước mắt là anh trai của nàng nhưng nàng vẫn cảm thấy sợ hãi, tuy nhiên nàng muốn nói ra tất cả những gì mà nàng không thể tiếp tục kiềm nén, "Vì ngươi, anh trai của ta, ta đã buông tha tình yêu của mình, còn ngươi thì sao? Ngươi lại giẫm đạp nó." Nước mắt rơi xuống làm ướt đẫm khuôn mặt của nàng.

Lê Khải Liệt không hề nói một tiếng nào mà chỉ nhìn nàng, biểu tình khủng bố, mới vừa rồi nàng cảm thấy trong lời nói của hắn có một loại đắc ý tự mãn, nhưng sau khi hắn quay lại thì hoàn toàn không nhìn thấy có bất kỳ dấu vết nào như thế, tựa như chưa từng tồn tại, cũng có lẽ thật sự chưa từng tồn tại.

Kéo xuống mặt nạ chính là sự phiền não mà không có cách nào che giấu, nổi giận, hắn cười lạnh, "Cho dù ngươi là em gái của ta thì ta cũng sẽ không tỏ vẻ cảm ơn ngươi vì điều này, ngươi buông tay hay không thì kết quả cũng sẽ không thay đổi, cho dù ngươi nói ra hết thảy những điều này với hắn thì hắn cũng sẽ không thuộc về ngươi."

"Sau khi hắn biết chuyện này thì sao? Hiện tại ngươi còn dám nói ra những lời này hay sao?" Nhìn chằm chằm Lê Khải Liệt, Lydia dùng đôi mắt đẫm lệ để chất vấn, giống như được lấp bởi hai viên đạn, bắn trúng vào Lê Khải Liệt.

Hắn đột nhiên biến sắc.

Còn dám nói ra những lời này hay sao? Hiện tại?

Ánh mắt của hắn bất giác dừng trên chiếc ghế mà Vu Duy Thiển đã từng ngồi, tầm mắt quanh quẩn trên đó một hồi lâu, giống như muốn dùng ánh mắt của mình để thiêu đốt nơi đó.

Một khi nghĩ đến việc mất đi, nỗi sợ hãi đối với nó sẽ giống như sóng biển cuộn trào, cho đến khi toàn bộ bao phủ lòng người, thủy triều đen tối không ngừng dâng lên, giờ khắc này Lê Khải Liệt hiểu rất rõ tâm tình của mình, rất rõ là đằng khác.

Nhưng có vài chuyện cho dù biết là sai thì cũng phải tiếp tục tiến hành.

"Leo! Ngươi có đi hay không? Chúng ta đã xác định, đúng như lời của ngươi, nơi đó quả thật có mai phục...." Linda quay lại trước cửa xe, nàng cũng nhận ra không khí khác thường ở bên trong cho nên lập tức ngừng nói.

"Đi."

Con Y2K màu đen lưu lại chiếc đuôi dài rực lửa, Lydia nhìn thấy Lê Khải Liệt biến mất trong bóng đêm.

Nàng không biết Leo mà nàng nhìn thấy đã từng lộ ra nụ cười dịu dàng với Wirth có phải là giả tạo hay không, nhưng rõ ràng là anh trai của nàng, là bề mặt chân thật nhất mà nàng đã từng gặp qua, nếu đó không phải là thật thì còn cái gì là thật?

"Công chúa điện hạ." Không biết từ khi nào thì Wolf đã quay lại bên cạnh nàng, "Thù hận sẽ thay đổi một người." Hắn nói như vậy, giọng nói hơi khàn đặc, cũng mang theo bi ai giống như nàng.

Chẳng lẽ thù hận lại làm cho người ta trở nên đáng sợ như vậy? Lydia lau nước mắt, nhưng Wolf vẫn chưa nói xong, "Thù hận sẽ thay đổi một người, nhưng bản tính của con người sẽ không dễ dàng thay đổi, ngài Leo làm như vậy có lẽ là có lý do của hắn."

"Lý do nào? Còn có cái gì có thể quan trọng hơn Wirth hay sao? Nếu hắn yêu Wirth." Nàng không thể lý giải, cũng không thể chấp nhận, Wolf cúi mắt xuống, ánh mắt dán trên sàn xe, "Bởi vì công chúa điện hạ là nữ nhân, còn ngài Leo là nam nhân, nam nhân sẽ không cho phép bản thân mình vì tình cảm mà trở nên yếu đuối."

"Sao có thể gọi điều này là yếu đuối? Chẳng lẽ hy sinh tình yêu mới là căn cứ để chứng minh sự mạnh mẽ hay sao?" Nàng trở nên phẫn nộ, ly rượu bị nàng hất xuống sàn, "Wolf, cho dù là ngươi nói ra những lời này thì ta cũng sẽ không tha thứ!"

Wolf cúi đầu càng lúc càng thấp, nhưng ngữ thanh lại nhu hòa, "Người phải biết rằng, ngoại trừ tình yêu thì trên đời còn có những loại tình cảm khác."

Trong lời nói của hắn mang theo hàm nghĩa khác, Lydia không phải không biết rõ thân thế có một chút phức tạp của Lê Khải Liệt, nàng được Wolf nhắc nhở, ngay lập tức há hốc miệng vì kinh ngạc, "Ý của ngươi là gì? Ngươi đang nói…." Nàng bỗng nhiên hiểu được, nàng rốt cục biết vì sao Lê Khải Liệt lại làm như vậy.

"Wolf, ta lệnh cho ngươi kể từ giờ trở đi không được làm cho ta xảy ra bất cứ nguy hiểm nào, cho dù phát sinh chuyện gì thì ngươi cũng phải ở bên cạnh ta, ngươi nghe thấy hay không?" Lau nước mắt, Lydia chính thức nói ra mệnh lệnh đầu tiên của mình trước mặt vệ sĩ của nàng.

"Ta không thể gặp chuyện bất trắc, đây là điều duy nhất mà ta có thể làm được cho bọn họ. Nếu Wirth đã ở trong tay của gia tộc Claudy thì ta càng phải cam đoan sự an toàn của mình, tuyệt đối không thể, không thể làm cho ta trở thành vướng bận đối với bọn họ. Ngươi có thể giúp ta làm được chuyện này hay không?" Không quên vụ tai nạn gặp phải ở quán bar, Lydia lau nước mắt, nàng biết bản thân mình nên làm cái gì, ngẩng đầu lên, giọng nói của nàng rất rõ ràng và kiên quyết, đặt ra yêu cầu đối với vệ sĩ của mình.

Dáng người cao thon chiếu rọi lên cửa kính, Đây chính xác là công chúa Lydia. Ở trước mặt công chúa Lydia uy nghiêm, người vệ sĩ cường tráng cúi người xuống, một tay đặt trước ngực, chậm rãi lập ra lời thề, "Vâng, công chúa điện hạ."

Wolf canh giữ bên cạnh Lydia, nàng ngồi ở trong xe, nàng vẫn chưa thể rời đi, nàng muốn xem kết quả cuối cùng.

Đêm còn rất dài, một vài chuyện làm cho người ta cảm giác không thoải mái đang xảy ra, bóng đêm tựa hồ càng lúc càng kéo dài.

Máu loãng ngưng tụ trên chiếc bàn kim loại, thân thể chằng chịt các vết thương, làn da trở nên tái nhợt, ngay cả các sớ thịt đang co rút cũng trở nên không rõ, nhưng con dao phẫu thuật lạnh như băng vẫn chưa rời khỏi thân thể của hắn, đôi găng tay bằng cao su của Monica đã sớm trở nên đỏ tươi, nàng linh hoạt sử dụng đủ loại dao giải phẫu để mổ xẻ thân thể này.

Mái tóc của nàng rối tung, đứng trước chiếc bàn kim loại, hai mắt trừng to, khi dao giải phẫu rời khỏi cơ thể ở trước mặt, bàn tay của nàng trở nên run rẩy, cảm giác quỷ bí sợ hãi bao phủ lấy nàng, nàng không dám nâng mắt lên, không dám nhìn người vẫn còn nằm trước mặt nàng, bị nàng mổ xẻ, đôi mắt màu đen kia không phải là ánh mắt của con người, vô luận bị tổn thương như thế nào thì chúng nó đều không lộ ra sự sợ hãi, thỉnh thoảng lại hiện lên ý cười lạnh lùng giễu cợt.

Ánh mắt này vẫn luôn nhìn nàng, kể từ khi nàng đặt con chip vào trong ngực hắn. Đôi mắt màu đen, người phương Đông thần bí, người nam nhân đạt được lực lượng bất tử, từng giây từng phút trôi qua lại làm cho nàng càng lúc càng sợ hãi.

Nhưng biểu tình của hắn chưa bao giờ thay đổi, nàng không thể phát hiện nửa điểm sợ hãi hoặc là chịu đựng từ trên người hắn, biểu tình khinh miệt này đang chọc giận nàng, nàng bắt đầu kiểm tra cấu tạo thân thể của hắn, ý đồ tìm ra bí mật bất tử, nhưng kỳ lạ chính là không có cái gì….Trong khi hắn, hắn vẫn cứ nhìn nàng như vậy, giống như đang xem một vở hài kịch.

"Đừng nhìn ta….ta bảo ngươi đừng nhìn ta…." Nàng bị sự sợ hãi kích thích, bị sự khinh miệt chọc giận, hung hăng đâm xuống một nhát, chỉ khi nhìn thấy màu đỏ sẫm từ trong thân thể này dũng mãnh trào ra thì mới có thể giảm bớt nỗi sợ hãi trong lòng của nàng.

Hắn cũng chỉ là con người mà thôi.

An tâm một chút, đây là lần thứ tư nàng kiểm tra dấu hiệu sự sống của hắn, thực mỏng manh, mỏng manh đến mức phải dùng dụng cụ mới có thể kiểm tra, hắn giống như một người đã chết.

Thở hắt một hơi, nàng chờ đợi một khắc cuối cùng, sau đó rốt cục nghe thấy máy điện tim phát lên một tiếng kêu thẳng tắp, nhịp tim đình chỉ.

Rốt cục, rốt cục đôi mắt kia đã nhắm lại, cảm ơn Chúa! Bạn đang ?

"Nếu ngươi cứ như vậy mà chết thì đã lãng phí chuyện mà ta vừa làm, nếu ngươi còn sống thì ngươi chính là một con quái vật." Monica run rẩy lẩm bẩm, tinh thần của nàng đang lâm vào trạng thái hỗn loạn, chính nàng cũng biết nhưng không có cách nào có thể khống chế.

"Ta không muốn nhìn thấy chính mình nổi điên….ngươi sẽ thức tỉnh….hay là sẽ không…..giờ, đúng rồi, giờ….đồng hồ đeo tay của ta ở đâu rồi…." Nàng thì thào tự nói, đè xuống những ngón tay của chính mình, nghĩ cách làm cho bàn tay không còn run rẩy.

Két—cửa sắt bên ngoài vang lên một tiếng, nàng kinh hãi giật mình, mồ hôi lạnh đã sớm thấm ướt cổ áo của nàng, nàng dùng bàn tay đẫm máu để lau mồ hôi, "….Ai?"

Giống như tiếng giày bốt giẫm nát mặt đất, từng tiếng từng tiếng một tiếp cận, bước chân dồn dập phát lên tiếng vang chấn động, tựa hồ có vô số bóng người cùng nhau tiếp cận, cánh cửa bị đá văng trong tiếng nổ mạnh.

Lê Khải Liệt đứng trước cửa, mái tóc hỗn độn, hai mắt đỏ ngầu, hơi thở phun ra từ trong miệng giống như dã thú đang gào rít, ánh mắt của hắn càng khiến người ta cảm thấy nguy hiểm hơn khẩu súng đang cầm trong tay.

Chỉ trong khoảnh khắc, hơi thở khủng bố từ trên người hắn lập tức lan tỏa khắp căn phòng. Monica nhìn hắn một cách khó tin, "Ngươi…" Hắn đáng lý phải bị khống chế vì lọt vào mai phục rồi chứ!

Màu đỏ lấp kín toàn bộ thị giác, còn có mùi máu tươi tràn ngập xoang mũi, Lê Khải Liệt vừa bước vào thì liền nhìn thấy thi thể đang nằm trên bàn giải phẫu.

Ngoại trừ thi thể, hắn không biết còn có thể gọi là cái gì. Cơ thể bị dao giải phẩu mỗ xẻ tựa hồ lộ ra nội tạng bên trong, ngoại trừ khuôn mặt vẫn hoàn hảo, não bộ chưa bị mổ ra mà chỉ được trang bị điện cực ở bên ngoài, còn lại các bộ phận khác dường như không còn chỗ nào là hoàn hảo, giống như đang vọc lấy cơ thể để tìm kiếm một linh kiện bị thất lạc, Duy….bị đối đãi như vậy…..

Trong đầu trở nên trống rỗng, trên mặt của Lê Khải Liệt mất đi một chút huyết sắc, người nam nhân ở phía sau quầy bar dùng biểu tình cao ngạo để quan sát mọi người, bên dưới sự châm chọc khiêu khích là sự ân cần quan tâm, bên dưới bạo lực là ôn nhu dịu dàng, bị hắn bức bách đến cực hạn, rốt cục không còn che giấu bằng vẻ ngạo mạn vương giả và tao nhã ở trước mặt hắn, người này là của hắn, vốn nên thuộc về hắn….

"Duy—-" Có cái gì đó như đang vỡ vụn ở trong lòng, tiếng súng và tiếng gào thét thảm thiết cùng nhau nổ tung,Đùng! Đùng! Đùng! Đùng! Đùng! Đùng! Đùng!

Tiếng súng gào rít trong không khí, dưới xung lượng của những viên đạn, Monica vừa kêu thảm vừa thụt lui về phía sau. Lê Khải Liệt đứng trong màn mưa máu, trái tim như bị cái gì đó làm cho tê liệt, hắn bóp cò súng một cách vô thức.

Monica bị đau đớn tra tấn, viên đạn nổ tung trong thân thể, mỗi một vết thương đều không nhằm vào chỗ trí mạng, toàn thân của nàng đẫm máu mà dựa vào tường, phát hiện bản thân mình vẫn chưa chết.

Ánh sáng sâu kín từ trong đôi mắt màu tro lục bừng cháy, cho dù không phải ở trong bóng đêm cũng có thể nhìn thấy, đồng tử màu tro lục quỷ bí u ám giống như dã thú đến từ địa ngục, dùng nó cùng với sự tàn khốc mà lộ ra nụ cười như ác quỷ đối với nàng, "Ngươi sẽ không chết, ngươi làm cho hắn đau đớn, tất cả đều sẽ được bù đắp trên người của ngươi."

P/S: haizzz, cũng khổ cho con sam, có đôi khi nó không có sự lựa chọn, cho dù biết làm như vậy thì nó sẽ phải trả bằng cái giá gì, nhưng vẫn phải làm. Thôi thì xong xuôi tất cả rồi lấy cái mạng ra đền cũng được:>

58. Chương 58: Cái Giá Thảm Thương

Tiếng gào thét thất thanh của nữ nhân quanh quẩn trong phòng, phi thường thê thảm, ở xung quanh nàng, các loại dụng cụ vẫn duy trì màu sắc sáng bóng của kim loại, không phải bởi vì bị nhuốm máu tươi mà có nửa điểm biến hóa.

Lê Khải Liệt dùng tất cả dao giải phẫu, tránh đi động mạch chính. Máy móc, dao mổ cắm vào thân thể, lưỡi dao không được rút ra làm tắc nghẽn mạch máu, sử dụng kỹ thuật phóng dao để trang hoàng trên người của Monica. Ngay cả sức lực để tránh né mà nàng cũng không có, nàng ngây dại mà nhìn ra một phương hướng vô hình, tiếng hét của nàng đã sớm trở nên mỏng manh, cuối cùng chỉ có thể thở ra một vài hơi khó khăn, các sớ thịt dưới làn da lộ ra ngoài không khí.

Lê Khải Liệt giống như ác quỷ, chỉ biết tạo ra càng nhiều máu tươi càng tốt, hắn thậm chí không dám nhìn ra phía sau, hắn có một cảm giác, chỉ cần vừa quay đầu lại thì hắn cũng sẽ bị mổ xẻ đau đớn giống như vậy.

Tiếng hô hấp nặng nề giống như dã thú gần sắp chết, mùi máu tươi làm cho người ta hít thở không thông, muốn che đậy hết thảy cái mùi này. Vu Duy Thiển nằm trên bàn giải phẫu bằng kim loại, một vũng máu tươi đang đông lại, Lê Khải Liệt ngừng tay trong sự chết lặng. Không biết Monica còn sống hay chết, nàng ngồi phịch ở góc tường, nhưng cảnh tượng này cũng không bằng vừa rồi hắn đã nhìn thấy ở trên bàn giải phẫu.

Nghĩ đến điều gì đó, hắn chậm rãi xoay người, sau đó chậm rãi hít một hơi, "Duy, ngươi thật sự đã chết hay sao?" Giọng nói khàn đặc vặn vẹo, giống như được cất lên từ trong miệng của một người khác, Lê Khải Liệt tiến lên vài bước, đi đến bên cạnh bàn giải phẫu.

Ôm một tia hy vọng cuối cùng, hắn cởi bỏ dây khóa bằng da đang trói buộc tay chân của Vu Duy Thiển, chạm vào mạch đập bên gáy của đối phương, nhưng ngay cả điện tâm đồ cũng không thể dò xét bất kỳ dấu vết của sự sống nào thì hắn làm sao có thể làm được. Không có nhiệt độ cơ thể, không có mạch đập, không có bất cứ cái gì, ngoại trừ khuôn mặt này thì hết thảy còn lại đều khiến hắn không nhận ra đây là Vu Duy Thiển mà hắn rất quen thuộc.

Hắn nhìn máu thịt lẫn lộn ở trước mặt, ép buộc bản thân mình không được dời mắt, đây là kết quả do hắn tạo thành, là hắn, là hắn tự cao tự đại, là hắn cuồng vọng tự tin mà tạo thành hết thảy.

"Duy…." Hắn khẽ gọi bên tai của Vu Duy Thiển, không dám đụng vào thân thể ở trước mắt, cúi đầu xuống, chạm vào làn môi lạnh lẽo, nụ hôn không có huyết sắc, chỉ có mùi máu tươi nồng nặc.

Hắn hung hăng ôm chặt Vu Duy Thiển, giống như muốn đem cái xác không còn toàn vẹn này nhập vào trong thân thể của mình.

Có tiếng bước chân vang lên, "Leo, ngươi…." Vài người nam và nữ ở bên ngoài chờ một hồi lâu nhưng không thấy hắn xuất hiện, rốt cục nhịn không được mà xông vào, sau khi nhìn thấy cảnh tượng ở bên trong, bọn họ đều dừng bước ở bên ngoài cửa sắt.

Người phụ nữ ở góc tường với tình trạng thê thảm….Làm cho người ta không thể tin tưởng là do Lê Khải Liệt tạo nên, vách tường bị nhuốm đỏ một màu máu tươi, các loại dụng cụ bằng kim loại nằm hỗn độn xung quanh, nơi này giống như một địa ngục trần gian.

Mà Lê Khải Liệt lại đang ôm một thi thể với máu thịt lẫn lộn, chuyên chú hôn người nam nhân đã sớm tắt thở, trong ánh sáng mờ nhạt, tựa hồ có một dòng chất lỏng chảy xuống từ trên mặt của hắn. Hắn hôn bờ môi của đối phương, giống như đang sám hối, nụ hôn chân thành, trên thi thể của người chết chỉ còn lại một phần da thịt có thể xem là hoàn hảo, trên đó có một vết sẹo hình chữ thập, dưới lòng bàn tay của hắn đã nhuốm đỏ một màu.

Bọn họ không biết rốt cục hai người có quan hệ gì, nhưng ngay hiện tại, bọn họ lại nhìn đến mức ngây dại. Đối với một thi thể mà nụ hôn lại có thể thuần khiết như thế, thuần khiết đến mức làm cho người ta quên hết thảy xung quanh, trước mắt chỉ còn hình bóng của hai người dưới ánh đèn mờ ảo, bàn tay nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc đen, nụ hôn vừa triền miên vừa đau đớn.

Ở đây đều là những người đã từng trải qua không ít sóng to gió lớn, nhưng vẫn có vài người lặng lẽ dời mắt, Linda không đành lòng mà xoay người lại, nàng chưa từng thấy Lê Khải Liệt như vậy.

Hành động lần này kỳ thật là thành công, bọn họ đã cứu được một người khác, đó mới là nhiệm vụ của bọn họ, nhưng nhìn thấy hình ảnh trước mắt, không còn ai có thể nói nên lời.

Không ai nghĩ rằng sẽ xảy ra chuyện như vậy, kể cả Monica đang ngồi phịch ở góc tường.

Monica nghe theo mệnh lệnh của gia tộc Claudy, kế hoạch là sử dụng người trong tay của bọn họ để trao đổi với người trong tay của Lê Khải Liệt, bọn họ để con tin ở nơi đã thiết lập mai phục, ý đồ muốn khống chế cả Lê Khải Liệt, nhưng hết thảy đều bị đám người đột nhiên gia nhập cuộc chiến này phá hỏng.

Lê Khải Liệt không đi một mình, cạm bẫy của gia tộc Claudy không thể bắt được hắn, điều này đã sớm nằm trong dự đoán của hắn, thậm chí có thể nói là kế hoạch của hắn, cùng gia tộc Claudy đối đầu cho đến nay, hắn không phải là hoàn toàn không biết gì về bọn họ.

Nhưng lúc này hắn đã đoán sai một việc, hắn đánh giá thấp Monica, hắn không ngờ Vu Duy Thiển lại khiến cho Monica bị khiếp sợ như vậy, làm cho nàng hoàn toàn mất đi kiểm soát cho nên mới xảy ra kết quả như hiện tại, thảm thiết đến mức hắn không thể thừa nhận.

Bất kỳ kẻ nào cũng phải trả giá đắt vì chính sai lầm của mình, chẳng qua cái giá phải trả như thế này thì thật sự quá lớn, thật sự quá nặng….

Ngón tay chạm vào nhiệt độ ấm áp của máu thịt, Lê Khải Liệt với vẻ mặt đờ đẫn mà lấy ra con chip từ trước ngực của Vu Duy Thiển, khi hắn bóp nát thứ này thì bỗng nhiên nhìn thấy đôi mắt trước mặt đang giật giật.

"Duy?" Hắn thử gọi khẽ, những người khác kinh ngạc nhìn hắn, cho dù là ai nhìn vào cũng có thể nhận ra hiện tại Lê Khải Liệt có một chút bất thường.

Nhưng người nam nhân bị Lê Khải Liệt liên tục gọi khẽ lại không cảm thấy như vậy, đây không phải là ảo giác của Lê Khải Liệt, biểu tình đờ đẫn bỗng nhiên khôi phục sự sống, hắn lay động thi thể trước mặt, "Duy! Ngươi còn sống! Ngươi còn sống đúng không? Ngươi tỉnh lại cho ta!"

Dùng sức mà gầm rú, tiếng gào thét không ngừng quanh quẩn trong gian phòng giống như tầng hầm, những người ở bên ngoài không nỡ nhìn thấy, Lê Khải Liệt quả thật đang nổi điên, "Leo…..đừng như vậy, hắn đã chết…."

Đùng! Một phát súng bắn xuống đất, người đàn ông vừa mới mở miệng lập tức kinh hãi, Lê Khải Liệt cầm súng, trên khuôn mặt dính máu cùng biểu tình lãnh tĩnh lại lộ ra một ý cười, làm cho người nọ không rét mà run.

"Đừng đến đây, hắn vẫn chưa chết." Người bất tử làm sao có thể chết, "Hắn sẽ sống lại, kẻ nào cũng đừng hòng ngăn cản ta!" Bọn họ không thể xác định có phải Lê Khải Liệt đã bị điên rồi hay không, hắn ôm lấy thi thể không còn toàn vẹn mà nhìn bọn họ, ngữ khí vừa chậm rãi lại vừa kiên quyết, giống như chỉ cần có bất kỳ ai nói thêm nửa câu thì viên đạn sẽ không hề nể tình mà bắn thẳng về phía bọn họ.

Mỗi một lời đều mang theo hơi thở đầy máu tươi, cũng có thêm một mùi vị khác, chỉ cần manh động thì sẽ làm bừng cháy cơn thịnh nộ, những người ở trước cửa nhìn nhau, không biết có nên rời đi hay không, có lẽ chờ đến khi Lê Khải Liệt tỉnh táo lại thì sẽ tốt hơn, bọn họ chỉ có thể nghĩ như vậy.

"Ngươi hận ta? Cho dù lúc trước có một chút yêu thì hiện tại cũng không còn, có đúng hay không? Vậy ngươi sẽ không chết? Tỉnh lại cho ta! Tỉnh lại để làm cho ta cũng đau đớn giống như ngươi! Làm cho ta cũng chịu nỗi khổ giống như ngươi!" Khuôn mặt dữ tợn mang theo nổi bi ai khắc sâu, tiếng gầm gừ của Lê Khải Liệt trở nên khàn đặc, giống như một cành cây khô sẽ không thể chịu nổi trọng lượng mà gãy vụn.

"Ta biết sai rồi! Đây không phải là trò chơi, không phải! Ngươi còn quan trọng hơn ta đã nghĩ! Ta thua! Ta chấp nhận! Nhưng ngươi luôn cố gắng bày ra dáng vẻ kia, ngươi không cam lòng đúng không? Không cam lòng vì lại động tâm đối với ta? Ta cũng vậy! Ta và ngươi đều không cam lòng!" Ôm chặt thân thể vào vòng tay, hắn hung hăng hôn lên môi của Vu Duy Thiển, "Ta làm sao mà có thể yêu một người nam nhân!"

Những người ở trước cửa đang muốn rời đi đều bất thình lình dừng bước, bọn họ xác định bản thân không hề nghe lầm, trao đổi ánh mắt khiếp sợ, Lê Khải Liệt đầu tiên là hôn người kia, lại thừa nhận mình yêu một người nam nhân? Nhưng hắn không phải đồng tính luyến ai, vì sao lại….

"Không ai…..muốn yêu…." Càng làm cho bọn họ khiếp sợ chính là thi thể đáng lý đã chết lại phát ra một tiếng thở dốc từ sâu trong cổ họng, giống như một người sắp sửa chết chìm lại một lần nữa nổi lên mặt nước để lấy dưỡng khí, người nọ lại có thể mở mắt, sự lãnh khốc và thịnh nộ trong đôi mắt màu đen cũng không hề kém hơn Lê Khải Liệt.

Các vết mổ trên người của Vu Duy Thiển đang dùng một tốc độ khó có thể nhìn thấy để dần dần khép lại, người ở đằng xa không thể nhìn thấy nhưng Lê Khải Liệt thì thấy rất rõ.

"Duy!" Kinh hỉ nhìn hắn, hai tay của Lê Khải Liệt trở nên run rẩy, không dám có một chút manh động, mặc dù toàn thân đầy máu tươi, sắc mặt tái nhợt, nhưng người trước mặt quả thật là Vu Duy Thiển vẫn đang còn sống!

"Câm miệng!" Dùng phần sức lực còn sót lại để rống lên hai tiếng, sau đó Vu Duy Thiển nhắm mắt lại, hắn rất mệt mỏi, mỗi một chỗ trên thân thể của hắn đều đau đớn, nỗi đau khắc sâu không ngừng tra tấn hắn.

Mặc dù suy yếu nhưng toàn thân vẫn lạnh như băng, tuy nhiên Vu Duy Thiển vẫn còn sống. Lê Khải Liệt không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung, nỗi đau trong lòng lúc này mới lập tức trở nên cuồn cuộn, hết thảy cảm giác chết lặng chỉ trong nháy mắt lại trỗi dậy, hắn nín thở, thật cẩn thận mà nhẹ nhàng ôm lấy Vu Duy Thiển, e sợ bất cứ một chút cử động nào cũng có thể làm cho người ở trong lòng càng thêm đau đớn.

Vu Duy Thiển quả thật đã tỉnh nhưng hắn không hề mở miệng nói thêm một chữ nào, có thể là vì thân thể quá mức đau đớn khiến hắn rốt cục không còn sức để mở miệng, cũng có thể là do tinh thần mệt mỏi mà tạo thành uể oải, hắn lặng im bất động, cũng không bận tâm trên người có bao nhiêu vết mổ vô cùng thê thảm, hết thảy tựa hồ không còn liên quan đến hắn.

Lê Khải Liệt bọc hắn trong một tấm khăn màu trắng, vuốt ve tóc hắn rồi nhẹ nhàng hôn lên, sau đó bế hắn ở trước ngực, người nam nhân cao ngạo đang nằm trong lòng hắn ngay hiện tại lại yếu ớt như vậy, hắn e sợ mỗi một động tác của hắn sẽ làm đau Vu Duy Thiển, nhưng rốt cục Vu Duy Thiển cũng không nói thêm một lời nào.

Hắn cứ như vậy mà bế Vu Duy Thiển lao ra ngoài, những người đang đứng ngay trước cửa vô tình trở thành những kẻ cản đường, khi bị ánh mắt giống như muốn giết người của hắn đảo qua thì tất cả đều vội vàng tránh sang một bên.

Chiếc xe hơi màu đen ở một góc đường được khởi động máy, hắn mang theo người nọ ly khai, đám người bị lưu lại chỉ biết nhìn con Y2K của Lê Khải Liệt rồi đối mặt nhìn nhau, ai dám chạy nó a?

59. Chương 59: Tình Yêu Không Thể Hối Hận

Ngày hôm sau Vivian tới biệt thự của Lê Khải Liệt, Lê Khải Liệt thông qua tập đoàn Bathory để tìm nàng, đây tuyệt đối không phải chuyện tốt, điều này đại biểu cho điềm xấu, nàng đã sớm có linh cảm, nhưng khi nàng nhìn thấy rõ ràng người nằm trên giường là ai thì nàng vẫn không thể khống chế mà toàn thân trở nên run rẩy.

Khả năng bất tử của Vu Duy Thiển khiến hắn cho dù bị đau đớn đến cực hạn cũng không thể chết được, cho dù toàn thân bị xé nát thì lực lượng trên thân thể vẫn làm cho hắn sống sót, làn da bị mổ xẻ đang dần dần khép lại, nhưng sinh mệnh của hắn quả thực đã bị tổn thương, khi Vivian nhìn thấy hắn thì hắn chẳng khác gì so với người đã chết.

Lê Khải Liệt ngồi yên trong gian phòng không bật đèn, máu tươi đọng lại trên tóc và trên khuôn mặt đã mọc đầy râu của hắn, đã sớm không thể nhìn ra bộ dáng của một siêu sao, thậm chí mấy tên lang thang đầu đường xó chợ thoạt nhìn vẫn còn tốt hơn hắn rất nhiều.

Nhưng điều này cũng không thể bình ổn cơn thịnh nộ của Vivian.

"Ta biết mà! Ta đã sớm biết ngươi không nên tiếp cận hắn! Hắn sẽ hại ngươi! Hắn sẽ đem đến vận rủi cho ngươi! Ta đã nói rồi! Vì sao ngươi không chịu nghe? Wirth–" Nàng thét lên một cách bi thảm, nỗi thống khổ đè ép khát vọng đối với máu tươi, Vivian nâng lên đồng tử màu lam tím nhìn Lê Khải Liệt, trong mắt tỏa ra sát khí khắp tứ phía.

Nhanh nhẹn giống như mèo, nàng bổ nhào vào người hắn, đầu ngón tay mảnh khảnh chỉ cần nhẹ nhàng xuyên thấu là có thể làm cho người nam nhân trước mặt bị chia năm xẻ bảy.

"Vivian!" Lê Khải Liệt né qua sự công kích của nàng, nắm lấy vai của nàng rồi nâng lên khỏi mặt đất, giọng nói tràn ngập đe dọa và khuôn mặt điên cuồng đáng sợ, "Khoan hắn nghĩ đến chuyện giết ta! Điều ngươi phải làm là cứu hắn! Ta muốn ngươi cứu hắn!"

Thân thể của Vu Duy Thiển không thích hợp đưa đi bệnh viện, sẽ càng làm cho nhiều người phát hiện bí mật của hắn, Lê Khải Liệt không thể tìm người nào có thể tin tưởng, chỉ có thể đi tìm Vivian.

Cô gái lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt vô tình tràn đầy khát máu và phẫn nộ, "Nếu muốn cứu hắn thì phải giết người! Ta cần máu tươi, rất nhiều máu tươi, ngươi cũng biết ta là người của Davila, chúng ta là hậu duệ của ma cà rồng, không có máu thì ta không thể cứu hắn được."

Lê Khải Liệt trầm mặc, hắn lấy ra một con dao, không hề do dự mà cắt đứt cổ tay của mình, máu tươi tuôn ra xối xả, hắn đưa tay lên trước mặt nàng, "Cứu hắn."

Hai mắt đỏ ngầu, đó là sự giãy dụa cuối cùng của một con thú, hắn nâng tay lên, mặc cho máu tươi không ngừng trào ra từ vết thương bị cắt nát, hắn nhìn thấy nụ cười lạnh lùng đầy khinh miệt của Vivian. "Đủ chưa?" Hắn hỏi một câu, lại rạch một nhát khác trên cổ tay, máu chảy càng lúc càng nhiều, hắn đứng trước mặt nàng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tự giễu.

Vivian không phải không nhìn thấy sự đau lòng trong nụ cười đó, nhưng cho dù Lê Khải Liệt có làm như thế nào thì nàng cũng không thể tha thứ cho việc mà hắn đã gây ra, răng nanh cắn sâu vào vết thương của hắn, một lượng máu lớn bị nàng hút vào miệng. Không đủ! Cho dù như thế nào cũng không đủ! Cho dù có bao nhiêu máu, bao nhiêu đau đớn cũng không thể bù lại tổn thương mà hắn đã làm đối với Wirth!

Nếu tình yêu chỉ mang đến tai ương thì cần nó để làm gì? Nếu tình yêu chỉ có lợi dụng và phản bội thì còn có giá trị gì? Nếu chỉ bị tổn thương thì mới có thể đạt được tình yêu chân chính, nàng tình nguyện Wirth lựa chọn sinh mệnh buồn tẻ vô vị còn hơn.

Không ngừng hút cả một họng máu tươi, làn da trắng như tuyết của Vivian trở nên hồng hào, thần sắc của Lê Khải Liệt tái nhợt, vẻ mặt không hề thay đổi mà đứng yên tại chỗ, hắn không giải thích một câu nào về việc hắn đã làm ra, vì sao lại tạo thành hậu quả như vậy.

Thời gian trôi qua, trong mắt của Vivian lộ ra ý cười lạnh lùng, kề cận tử vong, tiếng bước chân của tử thần đang vang lên, nhưng lúc này người trên giường lại cất lên tiếng nhắc nhở, "Đừng giết hắn, Vivian, lưu hắn lại cho ta."

Đây là câu đầu tiên của Vu Duy Thiển sau khi được đưa trở về, trong mắt của Lê Khải Liệt trở nên sáng rực, Vu Duy Thiển nằm trên giường, trải qua một đêm nghỉ ngơi, bề ngoài của thân thể hắn về căn bản đã khôi phục, ít nhất làn da đã khép lại, vết thương vẫn còn nhưng thoạt nhìn cũng không khủng bố như trước, còn bên trong thân thể cần có nhiều thời gian hơn để điều dưỡng.

"Cho dù ngươi muốn làm như thế nào thì cũng được, chỉ cần ngươi có thể ngồi dậy." Lê Khải Liệt mỉm cười với hắn, trong nụ cười mang theo một nỗi cô đơn suy sụp, từng cuồng vọng không ai bì nổi, nhưng lúc này không thể nào tìm thấy sự kiêu ngạo và tự tin trên người của hắn.

Thân thể lảo đảo phải dựa vào vách tường mới có thể không ngã xuống, hắn nhìn chăm chú người nam nhân trên giường, ánh mắt mong đợi, lui đi hết thảy vẻ ngoài ngụy tạo, hiện tại biểu tình của Lê Khải Liệt rất mờ mịt, duy nhất chỉ có ánh mắt kia vẫn nhìn về hướng này, giống như không còn bất luận sự vật nào khác có thể khiến hắn chú ý.

Vivian nghe lời của Vu Duy Thiển mà buông hắn ra, uống no một bụng máu tươi, toàn thân của nàng tràn ngập lực lượng, đi đến bên giường, nàng hôn lên gò má của hắn, cắn nát ngón tay của mình rồi đặt lên thái dương của Vu Duy Thiển, "oculumpnooculo,etdentempnodent……libenavi……abalienatio……" Những từ ngữ la tinh không ngừng thoát ra từ miệng của nàng.

Người của Davila chính là hậu duệ của ma cà rồng trong truyền thuyết, bọn họ bẩm sinh đã xem máu là ngọn nguồn của lực lượng, cũng không phải tất cả bọn họ đều có sinh mệnh vĩnh hằng, cũng không phải ai cũng có khả năng cứu chữa, nhưng Vivian cũng không phải là người bình thường trong số đó, nàng là người có địa vị rất cao trong gia tộc, đồng thời cũng có lực lượng mà không ai có thể với tới.

Có thể sử dụng máu và lĩnh ngộ sự sống, thân thể của nàng đối với gia tộc Davila mà nói chính là không thể thay thế được, vì vậy người của Davila mới khẩn trương đối với nàng như vậy, cho dù bằng bất cứ giá nào cũng phải tìm nàng trở về.

Nhưng chỉ cần nàng muốn rời đi thì không ai có thể ngăn cản.

Đây không phải là lần đầu tiên mà Vu Duy Thiển tiếp nhận ân huệ của nhà Davila, hắn và Vivian quen biết trong một lần tình cờ, hắn rất quen thuộc đối với cảm giác này, khi thân thể tràn ngập năng lượng, cảm giác tay chân bắt đầu nóng lên.

Hắn cảm giác được lực lượng đang quay trở về thân thể.

Đây không phải là ma thuật thần kỳ, mà là một loại lực lượng giống như yêu thuật, đem năng lượng của máu biến thành tiềm lực của sinh mệnh, thân thể của hắn khôi phục nhanh chóng, cái giá phải trả chính là linh hồn của Vivian bị tra tấn một cách thống khổ, cùng với một lượng lớn máu tươi của người sống.

Nói cách khác, Vivian đang dùng máu của Lê Khải Liệt để chữa trị cho hắn, đây là cái giá phải trả của tên đầu sỏ gây nên chuyện này, nhưng sự bồi thường như vậy đối với Vivian hoàn toàn không đủ, còn đối với Vu Duy Thiển mà nói cũng chỉ là khởi đầu.

Lê Khải Liệt chú ý hết thảy sự biến hóa của Vu Duy Thiển, hắn vì cảnh tượng trước mắt mà vui sướng, Vu Duy Thiển đang khỏe lại với tốc độ cực nhanh, sẽ mau chóng mà khỏi hẳn, nếu máu của hắn có thể làm cho Vu Duy Thiển khôi phục thì hắn cũng không hề tiếc rẻ.

"Duy…." Hắn run rẩy gọi tên của Vu Duy Thiển, hết thảy sự biến hóa trên người của Vu Duy Thiển làm cho hắn vui mừng đến mức không thể nói nên lời, cổ họng giống như bị cái gì đó ngăn chặn, khi hắn tiến lên muốn ôm Vu Duy Thiển thì đồng thời cũng bị nghênh đón bằng một cú đấm vào mặt, "Ngươi vẫn còn tinh thần đúng không, có lẽ ta không nên bảo Vivian tha cho ngươi quá sớm."

Lê Khải Liệt lảo đảo lui ra sau, Vu Duy Thiển khoanh hai tay trước ngực rồi nhìn hắn một cách lạnh lùng, "Đừng tưởng rằng dùng máu của ngươi để cứu ta thì ta sẽ cám ơn ngươi. Ánh mắt đó của ngươi là sao? Rất cao hứng đúng không? Thật đáng tiếc, ta vẫn chưa chết, ta không biết nên thất vọng hay thật sự chỉ là như thế…."

Ngữ khí trào phúng, mỗi một câu đều là tự giễu cợt với bản thân mình, đối tượng mà hắn động tâm chính là Lê Khải Liệt, mức độ đau đớn còn hơn trước kia, hắn để cho Vivian tạm thời cầm máu cho Lê Khải Liệt, hắn sẽ không để cho người này dễ dàng chết đi như vậy.

"Ngươi có biết hay không, bất luận đã trải qua nhiều lần nhưng tử vong vẫn là chuyện khiến người ta phải đau đớn, hết thảy cảm giác trên thân thể đều rời xa ngươi, linh hồn bị nhốt bên trong giống như mang theo xiềng xích, chỉ cần không thể giãy dụa để thoát khỏi bóng đêm thì sẽ bị nhấn chìm vào vực sâu không đáy, không thể hô hấp, cũng sẽ không biến mất, mỗi một lần trải qua tử vong đều làm cho người ta bị tra tấn còn hơn cả cái chết thật sự."

Miêu tả cảm giác của mình, Vu Duy Thiển bắt đầu mặc quần áo, thân thể trần trụi ở ngay trước mặt Lê Khải Liệt nhưng lúc này Lê Khải Liệt đã sớm mất đi can đảm để ngắm nhìn, hắn vừa cười khổ vừa lắc đầu, không biết nỗi đau mà hắn đang cảm nhận khi nghe thấy Vu Duy Thiển miêu tả có bằng được một phần mười so với nỗi đau mà Vu Duy Thiển đã từng trải qua hay không. Bạn đang ?

"Duy, ta không biết ta đã làm cái gì….Ta làm sao lại có thể để cho ngươi bị như vậy…." Chống đỡ trọng lượng của thân thể, Lê Khải Liệt nhìn người trước mặt, âm điệu hàm chứa thống khổ cũng giống như sự bi ai ở trong mắt của hắn, dùng nỗi đau kịch liệt để bao vây Vu Duy Thiển.

"Ta quá tự tin, quá cuồng vọng, ngươi nói đúng rồi, ta khinh thường đối thủ, đánh giá cao chính mình, xem ngươi là lợi thế, ta nghĩ rằng chuyện này sẽ không tai hại đến mức như vậy, ta nghĩ rằng ngươi sẽ an toàn, ngươi sẽ không chết, có lẽ….có lẽ sẽ chỉ bị một chút đau đớn khi ở trong tay bọn họ…."

Nói ra những lời này, Lê Khải Liệt cũng tự cảm thấy bản thân mình là một tên khốn nạn, hắn cười rộ lên, "Chẳng phải ngươi đã sớm biết ta là một tay cờ bạc cuồng vọng hay sao, lần này ta cũng đem ngươi đi đặt cược, ta thắng Claudy nhưng ta lại thua, ta thua ngươi, có đúng hay không? Khi ta xác định ta yêu ngươi thì ta đã thua dưới tay của ngươi…."

Tiếng cười vô lực vang vọng trong căn phòng thoáng đãng, liên tục tạo nên từng đợt chấn động, Vivian không còn sức lực để nói thêm bất cứ điều gì nữa, sự phẫn nộ của nàng đã sớm vượt quá trình độ mà nàng có thể thừa nhận, Vu Duy Thiển đặt nàng lên giường nghỉ ngơi, sau đó xoay người đối mặt với Lê Khải Liệt.

"Đừng nói với ta cái gì là yêu." Vu Duy Thiển ngẩng đầu, ánh mắt nhìn xuống chân, rốt cục hắn thích người này ở điểm nào? Hắn nâng chân lên –

Bụp, một lực lượng tuyệt tình làm cho Lê Khải Liệt đau đớn đến mức run rẩy mà khom lưng xuống, nhưng đây chỉ là mới bắt đầu, không có gì có thể ngăn cản cơn thịnh nộ của Vu Duy Thiển, hắn kéo Lê Khải Liệt từ dưới đất đứng lên, lại hung hăng đấm một quyền vào mặt, không ngừng tung cước lên người Lê Khải Liệt, không hề chừa lối thoát, dùng tất cả những đòn chí tử mà ra tay.

Bị đối đãi giống như một đồ vật nhưng Lê Khải Liệt chỉ mỉm cười, "Chỉ có duy nhất khắc sâu trong lòng cho nên mới khiến ngươi tức giận đến mức muốn giết người có đúng hay không? Vì sao ngươi không giết ta?" Lê Khải Liệt bị Vu Duy Thiển lôi kéo một cách thảm hại, lại một đòn khác tấn công vào người hắn, nhưng hắn vẫn còn đang cười, "…..Duy, ta yêu ngươi. Nếu ngươi vẫn còn nguyện ý muốn nghe…..Ta muốn nói cho ngươi biết, đây là lần đầu tiên ta thật lòng nói với người khác như vậy…..Ưm…." Kêu lên một tiếng đau đớn, hắn bị trúng một đòn rất mạnh đến mức hộc ra máu.

Trong khi Lê Khải Liệt không ngừng lặp đi lặp lại những lời nói yêu thương thì sắc mặt của Vu Duy Thiển càng lúc lại càng đáng sợ, quyền cước được liên tục tung ra, không hề giảm đi, chỉ càng lúc càng nặng, "Hiện tại mới nói những lời này hay sao? Ngươi tưởng rằng ta là fan hâm mộ của ngươi? Ta ắt hẳn nên vui mừng khôn xiết khi nhận được lời thổ lộ của ngươi?"

Lại một đòn đập vào mặt Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển lạnh lùng mà cười, "Thật sự là ủy khuất cho ngươi, đại minh tinh. Làm cho ngươi không cam lòng thừa nhận yêu thương một người nam nhân như vậy, còn dùng bộ dáng khó coi như thế để nằm dưới đất, ngươi đánh giá cao chính mình? Cho nên mới tạo thành hết thảy chuyện này? Ngươi luôn luôn là người như vậy!"

Cú đấm dừng ở bụng vẫn mạnh mẽ như trước, Lê Khải Liệt cong thắt lưng, điều này chứng tỏ Vu Duy Thiển đã hoàn toàn khỏi hẳn, hắn yên tâm cười khẽ, "Duy, ta yêu ngươi." Hắn ôm chặt lấy chân của Vu Duy Thiển, từ phía dưới nhìn lên trên, người ở phía trên với ánh mắt lãnh liệt, khuôn mặt thịnh nộ dưới

mái tóc đen hỗn độn, đồng tử tràn ngập lửa giận đang thiêu đốt, khóe mắt sắc bén như lưỡi dao, mang theo vẻ uy nghiêm mà người khác không thể làm trái.

Lồng ngực co rút thật chặt, lại bị đánh trúng một đòn thật mạnh, Lê Khải Liệt bị nỗi đau đang cuồn cuộn dâng lên nuốt lấy hết thảy tình cảm, "Lúc trước không nhận ra ta yêu ngươi nhiều như thế nào, nhưng hiện tại ta biết rất rõ….Duy…..ngươi không phải là một trò chơi, cũng không phải là một lần động tâm đơn giản như vậy…..Ngoại trừ tình yêu thì ta không biết nó còn có thể gọi là cái gì, nếu có thể làm cho ngươi vừa lòng, ngươi cứ đánh ta đến chết cũng được…."

Lê Khải Liệt ôm chặt lấy chân của Vu Duy Thiển, tựa hồ không tiếc phải trả giá bằng cả tánh mạng, nhưng chuyện này chỉ có thể khiến cho Vu Duy Thiển càng tức giận nhiều hơn, hắn nâng chân lên rồi đá văng Lê Khải Liệt ra, "Một đại nam nhân làm như vậy không cảm thấy khó coi hay sao? Lê Khải Liệt! Tự phụ của ngươi ở đâu? Tôn nghiêm của ngươi ở đâu? Vì một vật dùng để hy sinh mà ngay cả tôn nghiêm cũng bất cần hay sao?"

Vu Duy Thiển rống giận, nhưng Lê Khải Liệt chỉ nhếch môi mỉm cười, "Ngươi không phải là vật dùng để hy sinh, ta chưa bao giờ muốn hy sinh quan hệ của chúng ta. Nếu có thể bù đắp, đừng nói là tôn nghiêm, ngay cả máu của ta, thịt của ta, sinh mạng của ta, tất cả đều bất cần …."

Vu Duy Thiển cắn răng, đang muốn thoát khỏi bàn tay giữ chặt mắt cá chân của hắn, thì Lê Khải Liệt lại lộ ra một nụ cười dịu dàng đối với hắn, sau đó ngã xuống, ngón tay thả lỏng, người nọ lăn ra mặt đất.

Trong phòng trở nên yên lặng, Vu Duy Thiển hít vào một hơi, nhìn Lê Khải Liệt một cách kinh ngạc, có người gõ cửa phòng, sau đó mở ra, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên ở sau lưng hắn, cùng với tiếng hít hơi và tiếng thở dài của Lydia.

"Wirth, chẳng lẽ ngươi không muốn biết vì sao Leo lại làm như vậy hay sao?" Có thể nàng là người biết rõ nhất.

60. Chương 60: Hecate Thần Bí

Vu Duy Thiển khoanh hai tay trước ngực mà nhìn nàng, các đốt ngón tay của hắn xuất hiện vết bầm tím, đây là vì dùng sức quá mạnh mà tạo thành, có thể thấy được hắn ra tay không hề nể tình.

"Có lẽ ngươi sẽ cảm thấy cho dù là với bất kỳ lý do gì thì hắn cũng không đáng được tha thứ." Lydia nhìn tay của hắn rồi cười khổ một chút, "Kỳ thật ta cũng cảm thấy như vậy, lần này là lỗi của Leo, lúc trước ta cũng đã hung hăng mắng hắn một trận nhưng Leo vẫn kiên quyết giữ vững lập trường, không ai có thể thay đổi, hắn từ trước đến nay luôn là kẻ giành thắng lợi, ngoại trừ lần này."

Kỳ thật lần này hắn cũng không xem như thất bại hoàn toàn, hắn chỉ là bại vì chính tình cảm của mình, không ai có thể khống chế tình cảm. Làm người ngoài cuộc có thể nhìn rõ một cách bao quát, Lydia biết Lê Khải Liệt nói không sai, cho dù nàng có nói ra tâm ý của mình sớm hơn một chút với Vu Duy Thiển thì mọi chuyện vẫn sẽ không có gì thay đổi.

"Ta chưa từng nhìn thấy bộ dáng hèn mọn như vậy của Leo, cũng chưa từng nhìn thấy ngươi phẫn nộ như thế, các ngươi đều không thể buông tay đối phương có đúng không?" Nhìn Vu Duy Thiển trước mắt cùng với Lê Khải Liệt nằm dưới chân hắn, nhiệt độ trong lồng ngực của nàng bắt đầu nóng lên. Nàng so ra vẫn kém hơn ca ca của mình, nàng không thể lộ ra quá nhiều tình cảm như vậy trước mặt người nam nhân có bề ngoài cao ngạo này.

Khi Vu Duy Thiển nghe nàng nói ra hai từ hèn mọn thì trong lòng như có cái gì đang đâm vào một chút. Lê Khải Liệt luôn là một người nổi loạn ngang bướng, là Miracle Leo khoa trương phóng túng, hiện tại đang nằm dưới chân hắn, chẳng qua rốt cục không thể nhìn thấy vẻ tự phụ, cũng nhìn không thấy nửa điểm điên cuồng láo xược như trước kia.

Lê Khải Liệt mới chính là thủ phạm đã tạo nên cục diện hiện tại, nhưng bây giờ lại lộ ra nỗi đau đớn không thua gì hắn, thậm chí ủy khuất đến mức mặc cho hắn đánh suýt chết, hai người bọn họ, e rằng không ai biết rốt cục là vì sao lại trở thành cục diện như ngày hôm nay.

Lydia có thể nhìn ra một ít dấu hiệu dịu đi từ trên mặt của Vu Duy Thiển, nàng ra hiệu cho hắn đi theo nàng, hai người cùng nhau đến phòng khách, ngay tại bên ngoài còn có sáu bảy người nam và nữ, khi Vu Duy Thiển tỉnh lại thì đã nhìn thấy bọn họ nhưng hoàn toàn không biết thân phận của bọn họ là gì.

Sự kinh ngạc hiện lên quá mức rõ ràng trên mặt của đám người này, bọn họ đều tự đứng dậy mà cùng nhìn người nam nhân đang đi về hướng của bọn họ.

Không có gì càng chấn động hơn so với việc nhìn thấy một người đã chết đi rồi sống lại, nhất là người này trước đó toàn thân đã bị mổ xẻ tan nát mà vẫn hoàn hảo đứng trước mặt bọn họ, thoạt nhìn giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Linda dẫn đầu, nàng tiến lên phía trước, "Leo đâu? Các ngươi không nói một tiếng mà liền quay về, chúng ta không biết phải báo cáo với cấp trên như thế nào, lần này rốt cục có thể xem là thành công hay không?"

Câu hỏi thật sự rất khó trả lời, lần này có thể xem là thành công hay sao? Lydia chỉ có thể mỉm cười rồi mời Linda ngồi xuống, nàng giải thích đơn giản với Vu Duy Thiển, "Chuyện này ta cũng mới biết rốt cục là như thế nào, có lẽ Linda sẽ kể lại rõ ràng hơn cho ngươi biết."

Vu Duy Thiển không hề xa lạ đối với Linda, ở trường quay hắn đã nhìn thấy nàng, nàng là chuyên viên trang điểm của Lê Khải Liệt, mùi nước hoa trên người của nàng cũng gợi lại trí nhớ của hắn, "Ngươi định nói cái gì?"

Nhìn thấy khóe miệng của hắn nhếch lên, nhưng Linda không nhìn thấy ý cười trong mắt của hắn, khiến nàng không khỏi có một chút ớn lạnh, đối diện với người đã chết đi rồi sống lại, đại đa số mọi người đều sẽ cảm thấy sợ hãi, nàng dời mắt, trầm mặc trong một lúc rồi mới lên tiếng, "Không biết ngài Wirth đã từng nghe đến Hecate hay chưa?"

"Ngươi nói Hecate nào? Là nữ thần trong thần thoại hay là Hecate kia?" Sống lâu như vậy, Vu Duy Thiển đương nhiên biết nhiều hơn so với người bình thường, Hecate chính là nữ thần đại diện cho cõi âm trong thần thoại Hy Lạp, cũng là tên của một tổ chức tình báo.

Nghe hắn cường điệu hai từ Hecate kia, Linda biết hắn nói cái gì vì vậy liền gật đầu, "Không sai, chính là Hecate kia, chúng ta đều là thành viên của Hecate, nhiệm vụ lần này chính là giúp ngài Leo, trong khi hành động thì chúng ta phải nghe theo mệnh lệnh của hắn."

Hành động cái gì, muốn hoàn thành nhiệm vụ gì, khi nghe Linda thuật lại cùng với những lời bổ sung của những người khác thì Vu Duy Thiển phát hiện hắn đang dần dần tiếp cận với thân thế và bí mật của Lê Khải Liệt.

Vu Duy Thiển đã sớm nghe Lê Khải Liệt nói ra sự thù hận của hắn đối với gia tộc Claudy, nỗi hận này rốt cục sâu đậm như thế nào thì chỉ có Lê Khải Liệt mới biết rõ, hoặc là, có thể chính Lê Khải Liệt cũng không biết đến tột cùng nỗi hận này đã được nuôi dưỡng sâu sắc như thế nào. Thông qua ánh mắt cùng trí tuệ của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển chỉ biết rõ một chuyện, nếu muốn chống lại một đại gia tộc lâu năm thì không thể không mượn sức của người khác.

"....Hắn cùng chúng ta hợp tác, không phải là người của chúng ta, nhưng hắn sẽ giúp chúng ta đoạt được đủ loại tin tức, giúp chúng ta dựa vào một ít thông tin mà khống chế những người trong giới giải trí của hắn." Linda không nói tỉ mỉ, cũng không phân trần giải thích, nhưng Vu Duy Thiển chỉ cần nghe thì liền hiểu được ý tứ của nàng.

Ở trong làng giải trí, không ít nhân vật nổi tiếng hay ngôi sao đều có cơ hội tiếp xúc với những người thuộc tầng lớp thượng lưu, mà cái gọi là tầng lớp thượng lưu chính là những người ở trong giới kinh doanh, giới chính trị, thậm chí bao gồm cả các băng nhóm xã hội đen, không ít các ngôi sao có bề ngoài đàng hoàng lại âm thầm móc nối và có liên quan đến thuốc phiện hoặc buôn lậu, chuyện này cũng không tính là mới mẻ đối với Vu Duy Thiển.

Chỉ có nắm giữ nhược điểm của các ngôi sao hoặc là một ít vụ bê bối có thể gây ra chấn động, thì những người đó vì không muốn kết thúc sự nghiệp của mình, hoặc vì không muốn mất đi cuộc sống ngợp trong vàng son, cho nên Hecate muốn bọn họ làm cái gì thì bọn họ sẽ làm cái đó.

"Sở dĩ Leo có thể chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà bước lên hàng siêu sao cũng là một phần công lao của chúng ta." Một người nam nhân ở phía sau Linda nói như vậy, "Hắn giúp chúng ta, chúng ta cũng giúp hắn, nếu hắn ở trong làng giải trí càng có địa vị thì đối với chúng ta càng có lợi."

Hecate là một mạng lưới tình báo lâu đời, có được một lịch sử trải qua vài thế kỷ, thậm chí có người nói nó đã tồn tại mấy trăm năm trước, chỉ là đổi tên, từ khi có các loại thông tin và hệ thống internet thì các tổ chức tình báo cũng phát triển rất mạnh mẽ, có lời đồn bảo rằng Hecate thậm chí có thể đánh cắp các loại bí mật cao cấp của các quốc gia. Mạng lưới của bọn họ rộng khắp thế giới, ở mỗi một ngành nghề đều có thành viên của Hecate.

Bọn họ muốn làm cho một nghệ sĩ trong làng giải trí trở thành kỳ tích thì cũng không hề khó khăn.

"Lê Khải Liệt là công cụ của các ngươi, nhưng khi tất yếu thì hắn cũng có thể lợi dụng các ngươi." Nghe bọn họ nói xong, Vu Duy Thiển rút ra kết luận như vậy, không có khinh miệt cũng không phải trào phúng, trắng trợn nói ra tính chất căn bản của chuyện này, cách nói như vậy so với châm biếm thì càng có tác dụng kích thích mạnh hơn.

"Công cụ như hắn thì ai dám sử dụng?" Một thành viên của Hecate liên tục lắc đầu, giống như đang kinh hãi, vừa nói vừa mở hai tay ra.

"Không ai có thể khống chế công cụ này, hắn chỉ phụ trách thay chúng ta tìm ra những vụ bê bối có tính chất chấn động của đám nghệ sĩ, làm cho chúng ta thông qua các tin tức này để khống chế bọn họ, cho nên về phương diện với phụ nữ thì danh tiếng của hắn cũng không tốt là bao, những người tiếp cận hắn đa phần đều bị tai tiếng, đây là cái giá phải trả, bất quá cũng rất đáng giá, có đúng hay không?" Linda nhướng cao hàng lông mày rất tinh xảo của mình, thản nhiên quan sát người trước mặt, bất tử, người như vậy thật sự tồn tại.

Theo lời của Linda thì rốt cục Vu Duy Thiển đã hiểu rõ vì sao Lê Khải Liệt lại bảo từ trước đến nay chỉ dùng mỹ nam kế đối với một mình hắn, bởi vì lúc trước Lê Khải Liệt chỉ thông qua giao thiệp với các nữ nhân trong làng giải trí, gián tiếp đạt được tư liệu từ đám nam nhân mà các nàng đã giao kết.

"Lần này không nằm trong kế hoạch, có lẽ bên Claudy đã cảnh cáo hắn, con tin trong tay bọn họ dường như xảy ra chuyện bất trắc, nếu không phải Lê Khải Liệt nóng lòng muốn hoàn thành giao dịch thì hành động lần này nhất định sẽ hoàn mỹ hơn một chút, ngươi cũng sẽ không bị…."

Linda dừng lại mà nhìn hắn, nàng không thể xác định nên nói tiếp như thế nào, bọn họ đều nhìn thấy bộ dáng thê thảm đáng sợ kia, bảo là chết thì hắn vẫn còn sống, bảo là bị khổ hình thì hắn thoạt nhìn vẫn hoàn hảo không có gì tổn hao, nhưng thật ra không biết Lê Khải Liệt đang ở nơi nào, "Leo đâu, vì sao không bảo hắn nói ra việc này?"

"Hắn đang trả giá đắt vì sai lầm của chính mình." Vu Duy Thiển đưa tay chỉ ra bên ngoài, "Cửa ở nơi đó."

Những người này là Hecate, bọn họ không phải không biết bí ẩn của Vu Duy Thiển, vì thế hắn cũng không muốn phí công giải thích, sau khi nghe Linda nói những lời này, phản ứng của hắn lại bất thình lình trở nên lãnh đạm, hắn cũng chỉ trả lời cho có lệ đối với câu hỏi của nàng, thậm chí bảo bọn họ mau chóng rời đi.

Đám người của Linda còn chưa rời đi thì hắn đã một mình quay trở về phòng ngủ, dùng cước bộ mạnh mẽ hơn bình thường mà xoay người đi vào, tâm tình của hắn đương nhiên không hề tốt, hàng lông mày nhíu chặt làm cho sắc mặt của hắn càng thêm căng thẳng, hành động này có thể xem là bất lịch sự nhưng hắn hoàn toàn không thèm che giấu.

Tuy rằng thái độ của Vu Duy Thiển đối với người khác luôn có vẻ ngạo mạn, có đôi khi nói chuyện cũng không hề dễ nghe, nhưng hắn cũng không phải là người vô duyên vô cớ đang nói một nửa thì bất lịch sự mà bỏ đi, hắn lại càng không giống người nọ luôn xem mình là trung tâm.

Là cái gì làm cho Vu Duy Thiển trở nên như vậy, Lydia có thể hiểu được một chút. Nếu một người thoạt nhìn vốn là loại người thích khoa trương cường điệu, lại sống buông thả sa đọa, đột nhiên để cho người ta

biết lý do mà hắn làm như vậy, biết hắn kỳ thật không phải như vẻ ngoài của mình, thậm chí có thể hết thảy đều là biểu hiện giả dối do hắn cố ý tạo ra….

Nàng không xác định Vu Duy Thiển có cảm giác gì, còn bản thân nàng lại cảm thấy áy náy, hóa ra cho tới nay uổng công nàng là người thân của hắn, là em gái của hắn, nhưng nàng cũng giống như người dưng, chỉ biết được bề ngoài của Leo.

Trong lòng có một chút nặng nề, lại có một loại cảm giác may mắn và vui sướng, anh của nàng dù sao cũng không phải loại người nông cạn chỉ biết chu toàn sắc đẹp và tiền tài như vậy, hắn chưa từng yêu người nào trước đó, hắn lựa chọn Vu Duy Thiển, đây chính là chứng minh tốt nhất.

Sau khi thương lượng, nàng dùng tin tức về số lượng dầu mỏ dự trữ của Hashim để làm thù lao, rồi tiễn đám người của Linda ra về, tiếp theo nàng đi vào phòng ngủ, nhẹ giọng lên tiếng, “Wirth?”

Trong phòng, Vivian vẫn còn ngủ say trên giường, nàng đã hao hết sức lực sau khi cứu chữa cho Vu Duy Thiển, còn Lê Khải Liệt thì đang nằm ở sát vách tường phía dưới sàn.

Miệng và lỗ tai của hắn đều đang chảy máu, thân thể cao lớn nằm gục dưới đất, làm cho người ta nghĩ đến những con dã thú sau khi trải qua những màn vật lộn kịch liệt, nói là chấn thương bên ngoài cũng không đủ.

Vu Duy Thiển cứ đứng như vậy ở bên cạnh Lê Khải Liệt, nhìn người nam nhân dưới chân, bóng dáng của hắn cương trực, để lộ ra sự thịnh nộ của mình.

“Wirth, còn đang nổi giận hay sao?” Lydia không dám đến gần, nàng đứng bên cạnh cửa.

Vẻ mặt của Vu Duy Thiển rất chăm chú, đủ loại cảm xúc phức tạp khôn kể đang trỗi dậy trong lòng của hắn, sau khi nghe thấy những lời này, hắn cần được bình tĩnh, không muốn để bất kỳ ai quấy rầy, nhưng giọng nói của nàng vẫn truyền đến từ sau lưng.

“Leo không phải là cố ý, có lẽ hắn còn khổ sở hơn ngươi, ta đã nói sẽ kể cho ngươi biết lý do là vì sao. Lần giao dịch này hắn để cho người của Hecate cứu cha ruột của hắn, về chi tiết của chuyện này thì có lẽ chờ hắn tỉnh lại, để cho hắn tự mình nói với ngươi sẽ tốt hơn.” Lydia nói xong một câu cuối cùng rồi ly khai.

Vu Duy Thiển vẫn duy trì tư thế như vậy một lúc lâu, sau đó hắn ngồi xuống mà nhìn Lê Khải Liệt, hít một hơi thật dài, cất lên tiếng cười khàn khàn, “Ngươi….lúc nào cũng không cho người ta sống an ổn….” Che mặt, lòng bàn tay của hắn dần dần trở nên ẩm ướt.

P/S::> kết thúc quyển 1, coi như có hậu đi, kẻ làm sai bị trừng phạt, còn người trừng phạt thì lại đang xót lòng xót dạ.

Lại nói ai đọc Xích Aí Sát Thủ chắc rõ hơn về tổ chức Hecate nè

61. Chương 61: Cứu Rỗi Linh Hồn

.::Quyển 2::.

Quyển 2 Chương 61

Góc tường nơi hắn đang ngồi có một bóng đen phủ xuống, chờ hắn buông tay, một chút ướt át kia liền bốc hơi lên không khí, tựa như chưa bao giờ tồn tại.

Vu Duy Thiển hơi khép mắt lại, đường cong bên mặt nghiêng vẫn luôn luôn hoàn mỹ.

Khi trêu chọc thì tà khí, khi tức giận thì nóng nảy, còn khi quay phim thì biểu tình lại nghiêm khắc thâm trầm….Người nam nhân này làm việc chưa bao giờ để ý đến cảm giác của người khác, rốt cục có quá khứ như thế nào, dưới đủ loại vỏ bọc bên ngoài, Lê Khải Liệt đến tột cùng là người ra sao?

Có thể bước vào giới thượng lưu, giàu sang, mỹ nữ, thậm chí có được quyền thế cũng dễ như trở bàn tay, lại có thể đem tình cảm và sự nghiệp để làm công cụ, người có tâm tư và khả năng chịu đựng như vậy cũng sẽ khiến kẻ khác phải bội phục, đồng thời trong lòng cũng sẽ dâng lên cảm giác rùng mình.

Nếu xem thù hận là mục tiêu của cuộc sống, bất cứ vui sướng nào cũng sẽ mất đi ý nghĩa vốn có của nó. Bề ngoài của Lê Khải Liệt có vẻ rất xa hoa danh giá, rốt cục u ám như thế nào, hắn lại dùng tâm tình gì để che giấu hết thảy điều này, nói lời tình yêu như một trò chơi?

Nghĩ đến một chút ẩm ướt trong lòng bàn tay mới vừa rồi, Vu Duy Thiển chỉ lắc đầu, hắn tự nhận mình không phải là người máu lạnh, nhưng sẽ không để tình cảm tiến triển đến mức này, trong lòng hỗn loạn hai loại cảm xúc tương phản, cảm giác này ở một mức độ nào đó lại khiến cho hắn rất căm tức.

Nâng mặt của Lê Khải Liệt lên, nhìn trong vài giây, Vu Duy Thiển lại kéo người nọ đứng dậy, người bị hôn mê không hề hay biết có kẻ đang kéo hắn vào gian phòng kế bên rồi ném lên giường.

Vu Duy Thiển đứng bên giường, dấu vết trong lòng bàn tay đã biến mất không còn tung tích, từ phẫn nộ khôi phục lại bình tĩnh, nhưng tâm tư còn lưu lại một chút tức giận vẫn chưa thể tán đi. Lê Khải Liệt làm ra chuyện như vậy mà hắn lại có loại cảm xúc buồn cười như thế vì người này….

Nhặt lấy một nhúm tóc dính máu, Vu Duy Thiển cúi mắt xuống, "Đừng tưởng rằng chuyện này cứ như vậy mà kết thúc." Hắn thì thầm rồi buông tay ra, khi định xoay người đi thì lại bị giữ chặt.

"Duy…." Giọng nói khàn đến mức hoàn toàn không thể nghe ra sự hoa lệ vốn có của nó, người nam nhân trên giường tỉnh lại, ánh mắt vẫn mạnh mẽ như trước kia, nhưng còn có một chút hốt hoảng, "Ngươi vẫn ở đây, ta đang nằm mơ hay sao?"

Không hề ngượng ngùng mà biểu lộ ra niềm vui sướng của mình, Lê Khải Liệt hoàn toàn không thèm che giấu thái độ của mình, khiến cho tâm tình vừa mới được bình ổn của Vu Duy Thiển lại nhất thời trở nên trỗi dậy, ánh mắt của hắn càng đậm đặc hơn, lửa giận trong lòng lại bị thiêu đốt càng lúc càng mãnh liệt, "Ngươi thật sự có khả năng chịu đựng, bị như vậy mà còn có thể tỉnh lại?"

Giọng nói lạnh như băng, ngữ khí đùa cợt, nghe thấy giọng nói của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt hoàn toàn thanh tỉnh, đau đớn trên người cũng không làm cho hắn cảm thấy suy sụp, hắn lại dùng hình dáng thê thảm của mình để cầm chặt tay của Vu Duy Thiển, không chịu buông ra, "Duy….Đừng rời xa ta…"

Trên mặt của hắn lấp đầy vết bầm tím, trên người có lẽ còn bị gãy xương sườn, Vu Duy Thiển biết rất rõ lực lượng của mình, cho dù như thế nào thì người bình thường sẽ không thể tỉnh lại dưới tình huống như vậy, hắn không xác định Lê Khải Liệt phải dựa vào ý chí mạnh mẽ như thế nào để có thể tỉnh lại.

"Xem bộ dáng hiện tại của ngươi đi, ngươi còn là Miracle Leo hay sao? Mặt dày mày dạn mà lôi kéo tay của một người nam nhân khác, van xin đối phương đừng rời đi, thật sự là khó coi!" Ánh mắt của Vu Duy Thiển nhìn xuống, vẻ mặt ngạo mạn khinh thường hết thảy, ngôn ngữ sắc bén như lưỡi dao, tất cả đều biểu lộ sự phản cảm mãnh liệt.

"Khó coi cũng không sao." Lê Khải Liệt lại dùng ánh mắt cực nóng để nhìn Vu Duy Thiển, đột nhiên mỉm cười một cách trầm tĩnh, "Trừ phi ngươi giết ta, giết ta thì ta sẽ không tiếp tục dây dưa với ngươi, nếu không, cho dù ngươi có nói bao nhiêu lời khó nghe, mặc kệ ngươi đánh ta như thế nào thì ta cũng sẽ không buông tay."

Một khi buông tay thì có thể sẽ không bao giờ còn có khả năng vãn hồi, tình cảm bùng cháy trong lòng sẽ hoàn toàn suy sụp, Lê Khải Liệt hiểu rất rõ điểm này.

"Người làm sai mà còn dám nói như vậy?" Ánh mắt sắc bén của Vu Duy Thiển nhìn chằm chằm vào gương mặt bầm tím này, "Ta sẽ không trách ngươi đi cứu cha ruột của mình, nhưng chuyện này cũng sẽ không thay đổi việc ngươi lợi dụng ta là sự thật, Lê Khải Liệt, quan hệ của chúng ta kết thúc tại đây."

Lời nói nhẹ nhàng như một cọng lông chim bồng bềnh rơi xuống, nhưng cọng lông chim kia lại rất sắc bén, nó cắt ngang không khí, làm bùng lên những đốm lửa, nghe hắn nói ra những lời này, người nam nhân đáng lý đã ngã xuống lại toát ra một hơi thở khủng bố, "Cái gì?"

"Còn muốn ta lặp lại lần nữa?" Hắn nhìn cổ tay bị nắm chặt, nhẹ nhàng nói một cách bâng quơ, "Giữa chúng ta xem như chấm dứt, những chuyện lúc trước xóa bỏ, về sau cũng không còn quan hệ gì nữa."

Những lời này hoàn toàn kích thích bản tính hung tàn che giấu trong thân thể của Lê Khải Liệt, "Đừng nằm mơ! Ta không cho phép!" Điên cuồng hét lớn, hắn mang theo gương mặt dữ tợn mà nhào lên, hai người cùng nhau ngã xuống đất, trong lúc quay cuồng thì có thể nghe thấy rõ ràng tiếng rên rỉ của Lê Khải Liệt, xương cốt của hắn quả thật đã bị gãy vụn, cho dù là như thế thì hắn vẫn ôm chặt lấy Vu Duy Thiển.

"Không được! Sau khi ta nói ra những lời này thì lại muốn ta buông tay? Chuyện này làm sao có thể chấp nhận được?" Thân thể của hắn thật sự suy yếu nhưng ý chí và tinh thần lại mạnh mẽ một cách thần kỳ, liều mạng nói ra những lời này, hắn bật cười dưới cơn đau đớn co rút ở trong đầu, "Duy, đây là nỗi khổ mà ngươi đã phải chịu đựng? Ta không ngại cũng bị giống như ngươi, ngươi hãy mổ xẻ ta ra để nhìn xem ta có phải thật lòng hay không?"

Tiếng cười to, lời nói điên cuồng giống như đang mê man, ánh mắt Lê Khải Liệt hỗn loạn, hắn thoạt nhìn là kiên quyết giữ ý của mình, trừ phi chết, bằng không cũng sẽ không buông tay, không giống như người bị thương, bàn tay tựa như xiềng xích khóa chặt lưng của Vu Duy Thiển.

Đột nhiên bị lâm vào tập kích, Vu Duy Thiển hoàn toàn không dự đoán được, lớn tiếng gầm nhẹ, "Buông tay! Khốn nạn!" Hắn bắt đầu phản kích, khi hắn nâng lên đầu gối thì Lê Khải Liệt co rúm lại một chút, thống khổ rên rỉ, nhưng hai tay vẫn như cũ, không hề thả lỏng, "Ta chết thì ngươi sẽ được giải thoát, không nỡ giết ta hay sao? Duy, Duy yêu…."

Tiếng kêu ngọt ngào, mang theo nỗi thống khổ mà than nhẹ, hắn cúi đầu, thời gian tựa như đang đình chỉ, hắn ôm lấy người ở dưới thân, chăm chú nhìn thật sâu, "…..Ta yêu ngươi." Hắn dùng bờ môi khô nứt mà hôn xuống.

Đôi môi đắng chát như vỏ cây, nhấm nháp được hương vị mềm mại lại ngọt ngào từ Vu Duy Thiển, râu của Lê Khải Liệt đâm xuống cằm dưới của Vu Duy Thiển, hỗn tạp mùi rượu và mùi thuốc lá, đầu lưỡi xông vào bên trong mà quấy nhiễu, liều mạng hấp thụ hết thảy những gì có thể chạm vào, nước bọt trong miệng của đối phương trở thành thứ duy nhất có thể giúp hắn thoát khỏi cơn đói khát.

Chết thì sẽ được giải thoát, chết thì có thể vĩnh viễn ở bên nhau, ta yêu ngươi a, Wirth thân yêu….

Ngữ khí tương tự, thiếu niên ngày xưa hiện lên trong đầu của Vu Duy Thiển, so với thiếu niên thì Lê Khải Liệt lại càng không phân rõ phải trái, càng thêm tùy hứng, nếu không thể đuổi kịp thì sẽ kéo hắn dừng lại, hoàn toàn không để ý đến bất cứ điều gì khác, không để ý hắn có nguyện ý hay không. Bạn đang ?

Sau khi dùng hết thảy thủ đoạn cứng rắn thì lại tỏ ra yếu thế, đến khi đạt được đáp án thì lại suồng sã mà chiếm đoạt. Hơi mở mắt ra, mặc cho đầu lưỡi của đối phương tàn sát bừa bãi trong khoang miệng, Vu Duy Thiển cắn răng xuống một cách tuyệt tình.

Chất lỏng mang theo mùi máu tanh tràn ra giữa hai khóe môi đang kề sát vào nhau, thấm ướt cả áo của hắn, trong khi Lê Khải Liệt đang ở trên người hắn lại nhất thời hô hấp một cách nặng nề. Hắn biết Lê Khải Liệt không thể duy trì được bao lâu, mất máu, bị thương, đau đớn, mỗi một thứ đều đang làm suy yếu ý chí của người nam nhân này, nhưng cho dù là như vậy thì đầu lưỡi của Lê Khải Liệt vẫn không có ý sẽ rời khỏi.

Hai tay của Lê Khải Liệt bắt đầu vuốt ve khuôn mặt của Vu Duy Thiển, mơn trớn hàng lông mày đến khóe mắt, mơn trớn mái tóc của hắn, động tác dịu dàng lại mang theo ý tứ van xin, khi thấy Lê Khải Liệt làm như vậy, Vu Duy Thiển lại cảm thấy ảo não vì sự mềm lòng không nên có của mình.

"Đừng rời bỏ ta, chỉ có ngươi mới có thể thay đổi phương hướng lệch lạc của ta. Duy, nếu có thể làm cho ngươi cảm thấy vừa lòng thì ngươi cứ khóa ta lại, khống chế ta, thao túng ta, làm cho ta trở thành bộ dáng mà ngươi mong muốn." Màu tro lục trong đôi mắt đang chớp động, Lê Khải Liệt cất lên tiếng nói khàn đặc, nuốt xuống máu tươi trong khoang miệng, hắn đem mặt vùi vào mái tóc đen của Vu Duy Thiển rồi thở ra một hơi thật dài.

"Ta không biết bản thân mình kể từ khi nào lại trở thành như vậy, tình cảm đối với ta mà nói chỉ là có giá trị và không có giá trị. Nhưng tình cảm mà ta dành cho ngươi là chân thật, chẳng qua ta đã quên phải đối

xử với nó như thế nào. Bên phía Claudy báo tin cho ta, cha của ta đã xảy ra chuyện, ta phải nhanh chóng cứu hắn ra từ nơi đó, ta phải đáp ứng giao dịch với bọn họ, dùng ngươi để trao đổi."

Giọng nói trầm thấp khàn khàn từ phía trên truyền xuống, lời tự thuật của Lê Khải Liệt khiến cho Vu Duy Thiển chú ý, "Cho nên ngươi để cho Monica gặp ta, làm cho bọn họ đến nhận hàng."

"Ngươi không phải món hàng! Cũng đừng nhắc đến con mụ đàn bà kia nữa! Nàng đáng chết! Nàng phải chịu tội nặng hơn ngươi gấp trăm gấp ngàn lần! Nàng phải xuống địa ngục!" Tiếng gào to giận dữ quanh quẩn khắp gian phòng, trong cơn thịnh nộ, Lê Khải Liệt cảm thấy hơi choáng váng một chút, hắn thở hổn hển, lồng ngực không ngừng phập phồng, Vu Duy Thiển nhướng mi nhắc nhở hắn, "Đừng quên người tạo thành hết thảy những điều này chính là ngươi."

Trong lúc nhất thời, không gian trở nên yên lặng, ngay cả tiếng hít thở của Lê Khải Liệt cũng không hề phát ra, trước mặt hắn xuất hiện hình ảnh của những mảnh nhỏ vỡ nát, góc tường màu đỏ, còn có trước mắt hắn….

Cảm giác sợ hãi ập vào toàn thân, cái loại đau đớn này còn thống khổ hơn nỗi đau thân thể đang phải chịu đựng, hơn gấp vạn lần, "Ngươi muốn làm cho ta càng thêm đau lòng có đúng hay không? Ngươi làm được rồi." Hắn cười thảm mà cúi đầu xuống.

Thân thể của hắn không dám di chuyển nửa phần, chỉ cần có nửa điểm sơ sẩy thì có thể chỉ trong khoảnh khắc là Vu Duy Thiển sẽ rời xa hắn. Lê Khải Liệt lắc đầu, cố gắng làm cho bản thân mình thanh tỉnh, "Kế hoạch ban đầu…..là để cho ngươi đánh lạc hướng của những người đó."

Giọng nói của hắn rất yếu ớt, dừng lại một chút rồi hắn mới nói tiếp, "Con mụ đàn bà chết tiệt kia sẽ đem ngươi an trí tại một nơi, trong quá trình này ta dẫn theo người bố trí tại một nơi khác để cứu ra cha ruột của ta……Hắn tên là Naryn, Naryn Claudy."

Nhắc đến Monica, khớp hàm bị cắn chặt của hắn phát lên tiếng vang keng két, nhắc đến Naryn Claudy, ngữ khí của hắn lại có một chút nhẹ nhàng hơn, cũng bao hàm nhiều cảm xúc phức tạp hơn. Vu Duy Thiển chú ý điểm này, đồng thời cũng phát hiện Lê Khải Liệt tựa hồ càng lúc càng suy yếu.

"Chuyện này vốn không nên xảy ra kết quả như vậy, ta chỉ muốn dùng ngươi để đánh lạc hướng của bọn họ, làm cho bọn họ nghĩ rằng kế hoạch đã thực hiện được, sau khi ta cứu được người thì ngươi cũng sẽ bình yên vô sự." Đối với sự tự cao tự đại của mình, hiện tại Lê Khải Liệt chỉ có thể cười nhạo, "Ta xem nhẹ sự điên cuồng của những người đó, ta đem ngươi để ở nơi nguy hiểm nhất, ta nghĩ rằng ngươi sẽ an toàn, bởi vì ngươi–"

Hắn dừng lại một chút, sau đó vuốt ve mái tóc đen trong tay, "Bởi vì ngươi rất mạnh mẽ, Duy, ngươi rất mạnh, ngươi có kiến thức vượt qua những người khác, ngươi có tài năng mà không ai có được, mặc dù ngươi dùng vẻ ngoài bình thường để che giấu hết thảy, nhưng cũng không thể che giấu hào quang do chính bản thân mình tỏa ra, sự cao quý của ngươi, sự ngạo mạn của ngươi…"

"Hết thảy con người của ngươi đều chứng minh ngươi không phải người bình thường, ngươi có vẻ cảm thấy khó xử đối với tình cảm của ta, ngươi muốn ta làm như thế nào? Ngươi cũng biết ta chưa bao giờ yêu nam nhân!" Hắn bỗng nhiên hung tợn mà nhìn Vu Duy Thiển, giống như hiện tại Vu Duy Thiển mới là người làm sai.

"Ngươi không cam lòng đắm chìm trong tình cảm, chỉ khi ta ép buộc ngươi thì ngươi mới đáp lại, bất tử là ác mộng của ngươi! Đồng thời nó cũng làm cho ngươi tài trí hơn người! Ngươi dùng ánh mắt đứng ở trên cao mà đối xử với người xung quanh, ngươi có dám nói ngươi không hề cảm thấy ưu việt hay không? Khi nó giày vò ngươi thì cũng là lúc nó thay đổi ngươi! Không ai có thể làm cho một người sống hơn ba trăm năm cảm thấy bất mãn vì đã đạt được những điều này trong lịch sử!"

Lời nói của Lê Khải Liệt truyền đến từ trên đỉnh đầu làm chấn động tâm tư của Vu Duy Thiển, giống như có một quả bom đang nổ tung, Vu Duy Thiển trầm mặc, hắn có dám nói rằng không hề cảm thấy ưu việt, không hề cảm thấy tự phụ và tự mãn hay không?"

"Ta không phủ nhận sai lầm của mình, nhưng ta không muốn buông tay như vậy. Giải thích vì sai lầm là một điều vô nghĩa. Ta chỉ cần ngươi." Lê Khải Liệt xem như không biết những lời này sẽ tạo thành ảnh

hưởng gì đối với Vu Duy Thiển, hắn chậm rãi hôn xuống.

Dính máu của Lê Khải Liệt khiến cho làn môi của Vu Duy Thiển trở nên thật đỏ, màu đỏ ửng trên làn da nhợt nhạt cùng khóe miệng mím chặt làm nổi bật một loại cảm giác uy nghiêm không thể lật đổ, là điều cấm kỵ không thể đụng vào. Mái tóc và đồng tử màu đen, ánh mắt sắc bén lãnh đạm, giống như ngăn cách hết thảy sự tìm tòi của ngoại giới, lại làm cho người đối mặt với hắn càng muốn phá tan lớp trở ngại vừa lạnh lùng vừa nghiêm nghị lại cao ngạo, cũng như đập nát loại cấm kỵ này.

"Duy, tha thứ cho sự ngu xuẩn và tự phụ của ta, ta chỉ cần ngươi." Không ngừng lặp đi lặp lại hy vọng trong lòng, Lê Khải Liệt chỉ có thể dùng ánh mắt để nói lên hết thảy tình cảm và dục vọng của chính mình.

"Vì sao lúc trước ngươi không nói ra tất cả những chuyện này cho ta biết, về cha ruột của ngươi, còn có kế hoạch lần này?" Bị Lê Khải Liệt nhìn bằng ánh mắt như vậy, Vu Duy Thiển dời mắt đi, hắn phát hiện khí lực trên người của Lê Khải Liệt đã sớm cạn kiệt, nhưng hắn lại không nhân cơ hội này để đẩy Lê Khải Liệt ra.

"Cứ chê cười ta đi, đây là phần lố bịch nhất mà ta gọi là tôn nghiêm của đàn ông, bất quá hiện tại vì ngươi, ta có thể hoàn toàn vứt bỏ nó." Ý nghĩ thật lòng làm cho Lê Khải Liệt nói ra một cách lưu loát, giống như thơ ca tình yêu cổ xưa, dùng ánh mắt và ngôn ngữ để thổ lộ chính tâm ý của mình.

Không hề so đo giữ lại, ngọn lửa của tình yêu đang thiêu đốt thân thể của Lê Khải Liệt, dưới tình huống như vậy, bản năng của người đàn ông vượt quá sự kiểm soát của hắn, Vu Duy Thiển cảm giác được có một phần dị vật nào đó càng lúc càng rõ ràng, gân xanh trên trán cơ hồ muốn nổi lên, mạnh mẽ đẩy Lê Khải Liệt sang một bên, "Vì sao lúc trước không nói ra những lời này?"

"Khi ngươi đánh ta?" Lê Khải Liệt chật vật ngã xuống đất, ngửa đầu nhìn Vu Duy Thiển, "Sai lầm chính là sai lầm, cho dù có bao nhiêu lý do và giải thích thì cũng không thể bù đắp nỗi đau mà ngươi đã phải gánh chịu. Phải lĩnh hội nỗi đau giống như ngươi thì mới có thể làm cho ta cảm thấy thoải mái một chút."

Vươn tay, hắn đụng đến mắt cá chân của Vu Duy Thiển, nhẹ nhàng xích đến gần, bờ môi hôn lên làn da nhợt nhạt kia, cùng với dấu vết đỏ ửng bị khóa xích bằng da lưu lại lúc trước.

62. Chương 62: Yêu

Không khí trong phòng ngủ vì nụ hôn như vậy mà tựa hồ trở nên nhu hòa, khi Lê Khải Liệt thật lòng muốn bày tỏ điều gì thì hắn sẽ có vẻ nhiệt tình mà lại nghiêm túc, cho dù là sử dụng những thủ đoạn lưu manh hay là thốt lên lời thề của kỵ sĩ, cứng rắn cũng được, yếu thế cũng được, hắn sẽ liều lĩnh dùng hết thảy biện pháp để chứng minh tâm ý của mình, vì đạt được điều mà hắn mong muốn.

Nếu Vu Duy Thiển thật sự không có cảm giác, không bị xúc động thì hắn sẽ đá văng Lê Khải Liệt ra, nhưng hắn không làm như vậy.

Trên mắt cá chân lưu lại cảm xúc ấm áp vẫn chưa rời đi, Vu Duy Thiển khẽ lay người ở dưới chân, nhưng Lê Khải Liệt đã hết sức, lúc này chỉ nằm yên bất động.

"Hừ-" Trong xoang mũi phát lên một tiếng vang nhỏ, người nam nhân đang đứng một mình trong phòng tựa hồ cảm thấy phiền phức, trên thực tế còn có không ít buồn bực, hắn đem Lê Khải Liệt ném lên giường.

Tuy bảo là ném, nhưng phương pháp của hắn lại rất nhẹ nhàng, nếu nhìn thấy động tác linh hoạt như vậy thì những người học ngành y cũng sẽ ca ngợi hắn rất tài năng, bất quá hiện tại trong phòng không có người nào khác, chỉ có hoàng tử và con dã thú của hắn, chưa nói xong thì Lê Khải Liệt đã lâm vào hôn mê.

An bài xong xuôi một điều phiền toái, Vu Duy Thiển vịn vào tay ghế rồi ngồi xuống, kỳ thật hắn cũng chẳng tốt hơn Lê Khải Liệt là bao, thương tổn của thân thể xem như đã lành lặn, được lực lượng của Vivian khép lại vết thương giúp khôi phục sinh lực, nhưng dù sao cũng đã từng bị thương như vậy, cho nên vẫn khiến tinh thần của hắn bị mệt mỏi.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn trải qua loại tử vong như vậy, nhưng đã rất lâu rồi hắn mới gặp lại cảm giác này, thân thể hoàn toàn mất đi tất cả phản ứng.

Hắn mệt mỏi ngồi xuống, tất cả khí lực trên thân đều đã dùng sạch sẽ khi phát tiết lên người của Lê Khải Liệt, hiện tại hắn rất đồng ý với lời của Vivian, Lê Khải Liệt đúng là vận rủi của hắn.

Nhưng người nam nhân này tựa hồ cũng không may mắn là bao, đối với nhiều người đàn ông mà nói, tôn nghiêm và kiêu ngạo luôn đặt ở hàng đầu, nhất là với loại người hung dữ mạnh mẽ lại điên cuồng ngạo mạn như Lê Khải Liệt, bất luận kẻ nào cũng có thể nhìn thấy sự tự tin và quyết đoán của hắn, hắn hấp dẫn ánh mắt của giới truyền thông, mê hoặc khán giả, nếu bản thân của hắn không có năng lực như vậy, cho dù có Hecate âm thầm giúp đỡ thì hắn cũng sẽ không có địa vị như ngày hôm nay.

Lê Khải Liệt lại dùng cách này để thừa nhận sai lầm, khẩn cầu được tha thứ, hắn còn giảo hoạt hơn so với Vu Duy Thiển đã tưởng tượng, người như hắn dùng cách này, so với bất cứ loại thủ đoạn cứng rắn nào cũng đều khiến người ta phải động tâm, hơn nữa hắn còn làm triệt để hoàn toàn, không hề do dự.

Hắn có thể không để ý đến tôn nghiêm hình tượng, giống như hắn đã nói, ngay cả tánh mạng cũng bất cần. Vì đạt được điều mà hắn muốn, hắn nguyện ý trả giá hết thảy, đối với thù hận cũng như vậy, đối với tình yêu cũng như thế.

Rốt cục trong nhà lập tức có ba bệnh nhân, Lydia bận rộn chăm sóc, dưới tình huống như vậy, một ngày nhanh chóng trôi qua. Thương thế của Lê Khải Liệt phải đưa đi bệnh viện, nhưng với bộ dạng hiện tại của hắn, nếu thật sự đưa đi bệnh viện thì không biết sẽ dẫn đến bao nhiêu vấn đề rắc rối.

Leng keng! Ngày hôm sau, tiếng chuông cửa bỗng nhiên vang lên vào buổi sáng sớm khiến Lydia cảnh giác, Wolf rút súng ra, Vu Duy Thiển lại thản nhiên đi ngang trước mặt bọn họ, sau khi xác nhận người ngoài cửa là ai thì trực tiếp mở cửa ra.

"Wirth! Quả nhiên là ngươi! Thật hiếm thấy ngươi tìm đến ta, ta nghĩ rằng cả đời này sẽ không còn gặp lại ngươi!" Người đàn ông mặc âu phục màu trắng vừa hô lớn vừa đi vào trong nhà, mái tóc đen xoăn tít làm cho đầu của hắn xù to, hắn vừa nhìn thấy Vu Duy Thiển thì liền trực tiếp tiến lên ôm lấy.

Lydia kinh ngạc nhìn người đàn ông da đen này, có thể nhận ra là hắn quen biết Vu Duy Thiển, trên tay của hắn cầm theo một cái thùng thật lớn, khoa trương đến mức làm cho người ta không khỏi hoài nghi có phải hắn đang định chuyển nhà hay không, cũng may là Lydia không hỏi ra những lời này, nàng nhanh chóng biết chuyện đó và suy nghĩ vớ vẩn của nàng hoàn toàn không có quan hệ.

"Buông ra, Martha" Để cho người đàn ông da đen ôm chừng vài giây, Vu Duy Thiển liền nhắc nhở hắn, người nam nhân tên là Martha lập tức buông tay, sau đó nhấc lên cái thùng rất lớn của hắn rồi mới nhìn sang hai người ở bên cạnh Vu Duy Thiển.

"Không định giới thiệu cho ta hay sao? Người đẹp đáng yêu này là ai, còn có người đàn ông đáng sợ đứng sau lưng nàng." Đôi mắt trắng đen phân biệt rõ ràng đang chuyển động, Martha dùng đôi môi rất dày của mình mà cất lên tiếng cười sang sảng, không hề bị biểu tình khủng bố của Wolf hù dọa, hắn vui đùa một cách cởi mở.

"Đừng lãng phí thời gian, ta tìm ngươi đương nhiên là có chuyện." Vu Duy Thiển ra hiệu cho hắn rồi đi vào một gian phòng, Martha nhìn thấy dáng đi của Vu Duy Thiển khiến cho hắn vô cùng kinh ngạc mà nhướng cao hàng lông mày, "Là kẻ nào làm cho ngươi bị thương? Khiến ngươi suy yếu như vậy?"

Ở trong mắt Martha, Vu Duy Thiển vẫn có một loại khí thế tài giỏi hơn những người khác, không phải hắn cố ý biểu lộ loại khí thế này, mà là do năm tháng chậm rãi hình thành, từ tư thái dáng đi, đến ánh mắt nhìn người, biểu tình khi nói chuyện đều có thể khiến người ta nhận ra điểm đó, nhưng hiện tại, hết thảy những điều này đều trở nên hỗn loạn.

"Dường như ngươi rất vui sướng khi thấy người ta gặp họa." Mở cửa ra, Vu Duy Thiển không nhiều lời với hắn, người nằm trong phòng là Vivian, "Đừng khoe răng của ngươi ra nữa, nhanh chóng vào xem xét cho ta."

Martha khép lại khóe miệng đang cười nhăn răng của mình, hắn nhìn thoáng qua bên trong, "Vivian vẫn không thay đổi." Mang theo cái thùng to của mình đi vào, Martha bổ sung thêm một chút, "Vẫn giống như

trước đây khi ta yêu nàng, lúc ta mới mười tuổi, ta nghĩ rằng nàng nhiều lắm là mới mười một mười hai mà thôi." Vừa thì thầm oán trách, vừa mở ra cái thùng to, bên trong là đủ loại dụng cụ y khoa.

"Không có thẻ tín dụng, ngươi vẫn dùng tiền mặt, hiện tại trả tiền luôn hay chưa?" Hắn xoay người chìa tay với Vu Duy Thiển, đây là cách thức mà bọn họ vẫn hay giao dịch, hắn đến khám bệnh tại tư gia, ngẫu nhiên sẽ giúp Vu Duy Thiển và Vivian xử lý một chút vết thương mà không thể để người bình thường nhìn thấy, chữa trị cho Vu Duy Thiển là điều mà hắn chưa bao giờ cảm giác có thành tựu, bởi vì Vu Duy Thiển sẽ nhanh chóng lành lặn, tốc độ khôi phục nhanh đến mức khiến cho hắn nghi ngờ có phải nếu không cần hắn chữa trị thì Vu Duy Thiển cũng sẽ tự lành lặn hay không, thậm chí còn nhanh hơn bình thường.

"Một lát nữa sẽ đưa cho ngươi, còn một bệnh nhân đang chờ ngươi." Vu Duy Thiển bảo Martha xem xét cho Vivian trước, hắn muốn xác định nàng không có việc gì.

Martha nhanh chóng lấy ra các loại dụng cụ để kiểm tra, có loại rất nhỏ, nhưng khi đặt cùng nhau lại trở nên thật khổng lồ, vì vậy cái thùng của hắn vĩnh viễn không bao giờ đủ chỗ.

Lydia ở phía sau nhìn động tác thuần thục của Martha, hiểu được thân phận của hắn, vì không muốn quấy rầy, nàng và Wolf chỉ đứng ở phía sau quan sát, chờ Martha xác định chức năng thân thể của Vivian vẫn bình thường, chỉ là quá mệt nhọc nên mới dẫn đến hôn mê bất tỉnh, sau khi tiêm một mũi dinh dưỡng cho nàng, Vu Duy Thiển dẫn hắn sang một phòng khác.

"Ai vậy?" Martha dùng biểu tình rất hiếu kỳ mà nghiên cứu và quan sát người nằm trên giường, "Ta rất muốn biết thân phận của hắn, là ngươi đánh hắn ra nông nổi này hay sao?" Martha hỏi một cách sợ hãi, sau khi nhận được lời khẳng định thì hắn liền hít sâu một hơi, "Hắn nhất định là một tên ngu ngốc, dám chọc ngươi nổi giận."

Lydia ở phía sau lộ ra biểu tình kỳ quái, nàng không xác định anh trai của nàng có phải ngu ngốc hay không nhưng nàng biết Vu Duy Thiển không chỉ đơn giản là nổi giận như thế, bất quá theo phản ứng của hắn thì ít nhất tâm tình cũng tốt hơn lúc trước rất nhiều.

Bị thương và mất máu, Lê Khải Liệt hơi phát sốt, Martha bận rộn nửa ngày trời, cuối cùng thở dài, "Tốt nhất là các ngươi nên đem người này đến bệnh viện đi, nếu không thì quá trình phục hồi hơi phiền phức một chút, còn cần một ít các thiết bị khác, gãy xương, xuất huyết trong, có thể còn bị chấn động não bộ…." (ác ghê chưa)

Mỗi một câu hắn nói ra thì lại thấy sắc mặt của Vu Duy Thiển càng lúc càng kém, làm hại hắn tưởng rằng mình đã nói sai cái gì.

Nói được vài câu thì ngữ điệu của Martha bắt đầu trở nên nhỏ dần, nhưng lãnh ý chuyển động trong phòng ngủ vẫn không ngừng tăng thêm, lúc này Lydia liền tiến đến, "Không, hắn sẽ tiến hành chữa trị ngay tại nơi này, cần dụng cụ hay thiết bị gì thì cứ mua, nhưng hắn không thể đi bệnh viện, khi ngươi đến đây chẳng lẽ không phát hiện xung quanh có rất nhiều phóng viên hay sao?"

"Phóng viên? Ta nhìn thấy, có lẽ ở lân cận có nhân vật nổi tiếng nào đó xuất hiện, nơi này là phía Đông thượng Manhattan mà." Ở một vài phương diện, Martha có một chút chậm chạp cũng là vì Vu Duy Thiển không che giấu quá nhiều bí mật đối với hắn, cho nên hắn cũng không suy nghĩ nhiều.

Con người không thể chỉ dựa vào bản thân mình mà sống sót, Martha quen biết Vu Duy Thiển và Vivian khi hắn vẫn còn là một đứa nhỏ, cho nên mới có thể tiếp nhận trên đời còn có kẻ có năng lực vượt quá người bình thường mà tồn tại như vậy, chờ đến khi Martha lớn lên thì hắn cũng tự cảm thấy thật khó tin, hắn lại có một người bạn như thế.

"Ngươi không nhận ra hắn là ai hay sao?" Lydia cảm thấy Martha rất thú vị, nàng che miệng mà cười rộ lên, Martha dùng ánh mắt của một bác sĩ để quan sát người nam nhân bị trọng thương một cách thái quá này, "Các ngươi có thể nói cho ta biết hắn là ai hay không? Ta nghĩ không ai có thể nhìn vào khuôn mặt này mà nhận diện ra hắn là người nào."

Hắn giơ cao tay, vẻ mặt vô tội nhìn những người khác ở trong phòng, "Sao? Hắn là nhân vật nổi tiếng à?"

Một ánh mắt hơi nhướng lên, "Hắn chỉ là"

"…..người yêu của ngươi."

Khi Vu Duy Thiển vừa cười lạnh vừa định trả lời thì đột nhiên lại có một giọng nói được cất lên, Lê Khải Liệt mở ra mí mắt sưng húp, thống khổ rên rỉ, "Duy, ta sắp chết hay sao? Đừng rời xa ta." Không để ý ở đây còn có những người khác, hắn nghiêng người rồi cầm lấy bàn tay ở bên giường, sau đó đặt lên một nụ hôn nóng bỏng.

Martha thừ người ra mà nhìn hắn, "Ta nói a, bộ dáng của ông anh như vậy mà còn muốn yêu hắn? Miễn bàn đến việc Wirth không yêu nam nhân, cho dù có hứng thú mà nhìn thấy khuôn mặt này của ngươi thì cũng sẽ gặp ác mộng a. "

Hắc, Lydia là người đầu tiên cười ra tiếng, vẻ mặt của Vu Duy Thiển còn đang nhíu chặt, nhưng sau khi nghe Martha nói ra những lời này thì khóe miệng cũng nhịn không được mà hơi nhếch lên, hiện tại cho dù Lê Khải Liệt có ra khỏi nhà thì cũng sẽ không ai nhận ra hắn.

Râu ria mọc um tùm giống như hải tặc, trên mặt có đủ loại dấu vết bầm tím, mí mắt và bờ môi sưng húp, mái tóc lại bám đầy máu, xương sườn bị gãy, may mắn chưa đâm vào nội tạng, còn có các vết thương khác, tóm lại hiện tại Lê Khải Liệt hoàn toàn vô duyên với hai chữ đẹp trai.

Hắn dường như cũng không để bụng, nhếch lên khóe môi đã bị cắn nát, "Ngươi cười." Vì có thể làm cho Vu Duy Thiển phản ứng mà hắn cảm thấy thỏa mãn, hắn không cần biết hiện tại bản thân mình trở nên xấu xí hay là bị hủy dung như thế nào, hắn chỉ cần nhìn thấy đường cong nơi khóe miệng của người nọ vì hắn mà nhếch lên.

Bàn tay vốn định rút về bỗng nhiên hơi giật giật, cuối cùng vẫn giữ nguyên tại chỗ, Vu Duy Thiển thở dài, "Ta cũng mệt mỏi, không có khí lực cùng ngươi nói chuyện, ngươi dưỡng thương trước đi."

Lưu luyến đem tay của Vu Duy Thiển kéo đến bên môi, Lê Khải Liệt hôn lên ngón tay của hắn, trên mặt vẫn còn đầy vết bầm tím do bị Vu Duy Thiển đánh lúc trước, "Duy, con người sẽ không nổi giận vì chuyện không liên quan đến mình, việc ngươi nổi giận là chứng minh tốt nhất đối với tình cảm của chúng ta." Hắn lại nắm chặt tay của Vu Duy Thiển một chút, "Cho ta cơ hội, cũng cho ngươi một cơ hội, chờ đến khi ta tỉnh lại, ta muốn nhìn thấy ngươi." ?

Cho dù là ở trong tình cảnh hiện tại thì sự bá đạo của Lê Khải Liệt vẫn không hề thay đổi, nhưng không biết vì sao mà Vu Duy Thiển cũng không tức giận, có lẽ là vì bộ dáng quá mức thê thảm của hắn, tóm lại thấy hắn yêu cầu như vậy, Vu Duy Thiển đành đáp ứng, vì vậy Lydia cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nói xong những lời này, Lê Khải Liệt lại một lần nữa nằm xuống, không hề có dấu hiệu mà nhắm mắt lại, Martha vội vàng tiến hành kiểm tra cho hắn, "Ta thật nghi ngờ vừa rồi có phải hắn đang mộng du hay không? Trong tình huống như vậy thì hắn đáng lý không thể tỉnh lại, là cái gì khiến cho hắn làm ra chuyện mà người bình thường không có khả năng làm được?"

Hỏi như vậy nhưng Martha lại nhìn Vu Duy Thiển, biểu tình kinh ngạc không riêng gì vì Lê Khải Liệt tỉnh lại giống như kỳ tích, mà còn vì thái độ của Vu Duy Thiển đối với người nam nhân này, "Wirth, ngươi thật sự làm cho ta bất ngờ, người bạn này của ngươi cũng vậy, hắn thật sự là quái vật, nếu là người bình thường thì đã sớm chết, ta chỉ có thể nói thân thể của hắn tốt hơn người thường rất nhiều, mạnh hơn rất nhiều! Rốt cục hắn là ai?"

"Lê Khải Liệt, Miracle Leo, là anh trai của ta." Lydia dùng giọng điệu tự hào mà trả lời, ngừng một hồi, nàng mỉm cười rồi nói thêm một câu, "Cũng là người yêu hiện tại của Wirth."

63. Chương 63: Naryn Claudy

Martha lại thừ người ra, hắn kinh ngạc chờ phản ứng của Vu Duy Thiển, nhưng chỉ thấy Vu Duy Thiển hơi nhíu mày một chút mà không hề phủ nhận lời nói của Lydia.

Là người yêu ư? Vu Duy Thiển suy nghĩ sâu xa, từ khi bắt đầu cho đến nay, giữa hắn và Lê Khải Liệt đã xảy ra rất nhiều chuyện, tranh chấp, ẩu đả, giấu diếm, cơ hồ là không có thời gian để xác nhận tình cảm giữa bọn họ là gì. Tình yêu đối với Lê Khải Liệt mà nói tựa hồ chưa từng tồn tại mãnh liệt như vậy, cho nên sau khi nhận rõ thì Lê Khải Liệt phản ứng rất nhiệt tình mà lại nghiêm túc, không hề giấu diếm.

Còn hắn, sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy thì lại càng hiểu rõ tâm tư của người nam nhân này, cho dù bề ngoài phóng túng như thế nào thì tình cảm bên trong đôi mắt ngang ngược kia lại rất chân thành, cơn thịnh nộ vì sự phản bội của Lê Khải Liệt đã tan biến, cảm giác trong lòng của Vu Duy Thiển lúc này đã dễ chịu hơn rất nhiều.

Giống như một thứ được đặt trên bàn cân, lại có trọng lượng không thua gì tình yêu. Hắn sẽ không trách Lê Khải Liệt vì tình cảm ruột thịt mà trả giá hết thảy, cho dù cách làm chưa hẳn đã thỏa đáng.

"Mir, Miracle Leo?" Martha nghe rất rõ lời của Lydia, hắn lập tức nhảy dựng lên, thiếu chút nữa đã làm rớt một túi máu trong tay, hắn há to mồm biểu lộ sự khiếp sợ của mình, "Tuy rằng ta không hay xem tivi, nhưng ta cũng biết hắn là ai, là Liệt? Là đôi mắt tham lang đó sao?" Hắn thiếu chút nữa đã muốn vạch lên mi mắt của Lê Khải Liệt để xác nhận một lần nữa.

Bởi vì Martha đến đây mà bầu không khí trở nên sống động, kể từ sau khi gặp chuyện không may thì căn phòng luôn có một chút cảm giác nặng nề, lúc này lại vang lên tiếng cười, Martha hết thì thầm lại reo hò với đủ loại cảm xúc của mình, đồng thời cũng vì Vu Duy Thiển yêu một người nam nhân mà cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Vu Duy Thiển lại không hề có phản ứng gì, chỉ chậm rãi bước đến một bên rồi ngồi xuống xoa đầu, Martha phát hiện hắn khác thường, lập tức bước đến gần để đặt dụng cụ đo huyết áp lên cổ tay của hắn, "Huyết áp của ngươi thấp quá, Wirth, ta không thể không cảnh cáo ngươi, như vậy là sẽ chết người…."

Nghĩ đến loại cảnh cáo này không hề có tác dụng đối với Vu Duy Thiển, hắn ủ rũ sụp vai xuống, "Quên đi, cứ truyền máu cho ngươi trước, ta thấy sắc mặt của ngươi rất tệ, thiếu máu, với lại ngươi bị mất ngủ có đúng hay không?"

Lydia nhìn Vu Duy Thiển, nàng không biết buổi tối hắn ngủ như thế nào, Vivian nằm trong phòng của Lê Khải Liệt, nàng ngủ ở phòng dành cho khách, Wolf ngủ ở phòng khách, còn căn phòng của Vu Duy Thiển thì hiện tại lại bị Lê Khải Liệt chiếm cứ chiếc giường.

Khoát tay ra hiệu cho Martha đừng xen vào việc của người khác, Vu Duy Thiển lười mở miệng, hắn nhắm mắt để cho Martha truyền máu, Martha đã sớm biết nhóm máu của hắn, nhưng nói đi cũng nói lại, kỳ thật cho dù không đúng nhóm máu thì hắn cũng sẽ không chết.

Muốn đem những thiết bị y khoa hiện đại vào đây dưới con mắt chăm chú của giới truyền thông thì cũng không phải là chuyện đơn giản, nhưng nếu thông qua tầng hầm để đi ra cửa sau bí mật thì cũng không quá khó khăn.

Trong lúc Lê Khải Liệt dưỡng thương thì Vu Duy Thiển cũng được truyền máu rồi ngủ một giấc để tịnh dưỡng tinh thần, lúc này không khí trong căn biệt thự rất yên bình. Martha hằng ngày sẽ đến một lần, nhờ Vu Duy Thiển nói cho hắn biết mật mã, ngay trong tình huống các phóng viên chờ đợi ở bên ngoài thì hắn có thể thường xuyên tiến vào nơi này, thương thế của Lê Khải Liệt cũng dần dần tốt hơn.

Cùng lúc, tổng biên tập của tờ tạp chí Ngôi Sao Đương Thời đã tự mình đăng một bài viết khiến giới thời thượng và các nhà truyền thông không ngừng tranh luận, bởi vì nàng miêu tả người nam nhân tên là Wirth quá mức hoàn mỹ trong bài viết của mình, cùng với việc nàng đánh giá màn diễn tấu vi-ô-lông siêu việt của hắn khiến cho không ít người nghi ngờ.

Takeda Koichi và đạo diễn Kim McKay thì từ chối cho ý kiến, điều này chứng minh đây là sự thật, bài viết được đăng trên tạp chí Ngôi Sao Đương Thời cho dù có một chút khoa trương nhưng cũng chỉ thêm vài từ ngữ miêu tả, ngoại trừ như vậy thì không hề có điểm nào là không xác thực.

Tên của người nam nhân đang được tranh luận và chú ý lại được đặt bên cạnh một vị siêu sao khác – Lê Khải Liệt.

Miracle Leo, Lê Khải Liệt có được đôi mắt tham lang, bạn thân của hắn, ngài Wirth, trên tạp chí xưng hô như vậy.

Những người tham gia tiệc rượu ngày hôm đó có thể chứng minh sự tồn tại của người nam nhân phương Đông, hắn đã cùng Lê Khải Liệt đến buổi tiệc, nhưng kỳ dị chính là từ đó về sau không còn ai nhìn thấy hắn, Takeda Koichi và Kim McKay đều bận việc riêng, bọn họ cử người đi tìm, nhưng vẫn không nhận được bất kỳ manh mối nào.

Không phải không nghĩ đến việc thông qua Lê Khải Liệt thì có thể tìm được Wirth, nhưng Lê Khải Liệt cùng Wirth lại biến mất trước mắt giới truyền thông, trong khi sự thật là hắn đang ở trong chính căn biệt thự của mình, không gặp bất luận kẻ nào, điện thoại không gọi được, cho dù là công ty quản lý của hắn, người đại diện Owen cũng không tìm thấy hắn.

Các thành viên của ban nhạc đã dựa theo kế hoạch sớm được vạch định mà bắt đầu tiến hành hoạt động tuyên truyền, nhân vật chính Lê Khải Liệt mất tích càng làm cho việc tuyên truyền bị bịt kín bởi một sắc thái thần bí, nhất là việc ám sát đã từng xảy ra đối với hắn, sau đó thi thể được phát hiện ở trường quay do sát thủ liên hoàn lưu lại.

Những việc kỳ dị cùng các vụ bê bối và chuyện xấu của những nhân vật nổi tiếng, chỉ cần là bất thường thì đều khiến đông đảo công chúng ghé mắt, tất cả mọi người đều tin tưởng nhất định đã có chuyện xảy ra.

Một tháng sau.

Tại một căn nhà nhỏ ở bên bờ hồ trong khu rừng rậm, dưới ánh chiều tà, sự tĩnh mịch bao trùm không gian nơi này, có một đám người từ trên xe bước xuống, bọn họ dừng lại cước bộ bên bờ hồ.

"Chính là nơi này." Lê Khải Liệt là người đầu tiên tiến lên, một tháng qua hắn đã khôi phục nhanh chóng với tốc độ mà Martha không thể tin được, hiện tại thân thể của hắn vẫn còn mệt mỏi, nhưng các vết thương do xương gãy đã lành lặn, có thể xem như tổng thể đã khôi phục.

Vu Duy Thiển đi ở phía sau, Lydia cùng Wolf ở bên cạnh hai người, nơi mà bọn họ tiến đến rất đặc biệt, đây là chỗ do Hecate an bài, là nơi an toàn nhất, người ở bên trong không phải là ai khác, chính là cha ruột của Lê Khải Liệt, ắt hẳn là có địa vị thấp kém trong gia tộc Claudy, cuối cùng lại trở thành nhược điểm dùng để uy hiếp Lê Khải Liệt, Naryn Claudy.

"Kỳ thật đã lâu ta chưa gặp lại hắn, ở trong trí nhớ của ta hắn chỉ là một ký hiệu, còn không thân với ta bằng Mary Anna và Deman." Dừng lại cước bộ, chờ Vu Duy Thiển tiến đến, Lê Khải Liệt cất lên giọng nói trầm thấp đầy sức hút của mình.

"Mary Anna là mẹ ruột của ta, sau khi cha của ta rời đi thì nàng tái giá với Deman, hắn chính là cha ruột của Lydia, là người cầm quyền đương nhiệm của vương quốc Hashim, là quý tộc cha truyền con nối, nếu ngươi gặp hắn thì ta nghĩ ngươi nhất định sẽ thích hắn." Hắn giải thích thân phận của vài người mà hắn nhắc đến với Vu Duy Thiển, hắn không tính sẽ tiếp tục giấu diếm.

Hiếm khi nghe Lê Khải Liệt kể lại quá khứ của mình, kể về nơi mà hắn đã trưởng thành, theo hắn miêu tả thì cũng biết Hashim mới chính là quê hương mà hắn đã nán lại lâu dài, còn sự tồn tại của gia tộc Claudy lại hoàn toàn tương phản, nó là phần ký ức đại biểu cho sự dối trá đáng kinh tởm và hết thảy những gì xấu xa nhất.

"Ta muốn ngươi đi cùng với ta để gặp hắn, cha của ta, ngươi bị liên lụy vào chuyện này, ngươi có quyền được biết." Vết thương trên mặt của Lê Khải Liệt đã sớm lành lặn, đôi mắt tham lang lại tỏa ra hào quang nóng rực giống như xưa, chỉ là trong đó có một chút bình tĩnh đang được kiểm soát, hiện tại hắn cần nhất chính là bình tĩnh.

"Ta cứu hắn ra từ trong tay của bọn họ, nhưng ta chỉ nhìn thấy hắn an toàn thì liền ly khai, còn chưa nói với hắn một câu nào." Sau khi rời đi thì hắn phải đi tìm Vu Duy Thiển, nhưng thật không ngờ vẫn là quá muộn.

Lê Khải Liệt rút ra một điếu thuốc, làn khói trắng cùng hơi nước bên bờ hồ ngưng kết cùng một chỗ, thật lâu sau vẫn không tiêu tán, gương mặt của hắn trở nên mờ ảo bên trong màn khói, hắn cầm lấy cổ tay của

Vu Duy Thiển, "Mặc kệ ngươi có tha thứ cho ta hay không, lúc này ta hy vọng ngươi cùng đi vào với ta, có thể làm được hay không? Duy, đừng cự tuyệt ta."

Vừa đưa ra yêu cầu lại vừa chỉ chấp nhận một đáp án, khuôn mặt trong màn khói trắng lộ ra biểu tình khẩn cầu, sự mâu thuẫn giao hòa, có thể nói hắn đã bắt được nhược điểm của Vu Duy Thiển.

Trong cơn thịnh nộ, Vu Duy Thiển có thể sẵn sàng tung ra nắm đấm đối với Lê Khải Liệt, nhưng lại không có cách nào nói ra lời cự tuyệt khi đối diện với Lê Khải Liệt, người nam nhân trưởng thành khêu gợi này lại dùng giọng điệu của một đứa nhỏ mà cầu xin, cho dù là cố ý làm như vậy, cho dù biết Lê Khải Liệt đang dùng cách này để làm mềm lòng hắn, nhưng vẫn khiến cho người ta không thể thốt lên từ không.

Vu Duy Thiển tưởng tượng không ra Lê Khải Liệt đã lớn lên trong hoàn cảnh nào, là cái gì đã khiến Lê Khải Liệt trở thành người như vậy, hắn cũng không phải hư hỏng, nhưng tuyệt đối không thể dùng hai từ lương thiện để miêu tả khái quát tính cách của hắn, mà ắt hẳn phải dùng hai từ phức tạp thì mới đúng.

Xấu xa, giả dối, tà khí, điên cuồng, yếu ớt, suồng sã, làm càn.....Giống như một tay cờ bạc.

Khi đặt tình thân và tình cảm chưa thể xác định ở trước mặt thì hắn sẽ lựa chọn tình thân.

Cũng chính vì điều này mà Lê Khải Liệt lại canh cánh trong lòng. Đút một tay vào túi áo, Vu Duy Thiển đẩy lên gọng kính ở trên mũi, nhìn chăm chú về phía trước, "Muốn đi thì đi nhanh lên."

Người nam nhân từ đầu đến cuối vẫn đang nhìn Vu Duy Thiển lại nở nụ cười, nhẹ nhàng chạm vào ngón tay của hắn, Vu Duy Thiển nhìn Lê Khải Liệt một cái, đúng lúc này Lê Khải Liệt liền cầm tay hắn, lòng bàn tay siết chặt, nhưng trước khi Vu Duy Thiển kịp phản ứng thì Lê Khải Liệt lại buông ra.

Không hề biểu lộ điều gì, Lê Khải Liệt tiến về căn nhà nhỏ ở trước mặt, sau khi nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo ở phía sau, đôi mắt màu tro lục hiện lên một tia sáng.

Hai người giẫm lên lá cây dưới mặt đất, trong không gian tĩnh mịch phát lên âm thanh vỡ vụn rất nhỏ, mùi hương đặc thù của cây cối và hoa cỏ trong rừng tràn ngập trong xoang mũi, bọn họ cùng nhau đi đến trước cửa, khi dừng lại thì Lê Khải Liệt liền ném tàn thuốc, bọn họ đồng thời hít sâu một hơi, sau đó Lê Khải Liệt bấm chuông cửa.

Người mở cửa là Linda, nàng xác nhận có bao nhiêu người đến, tiếp theo liền tránh đường để bọn họ đi vào, "Biết các ngươi sẽ đến nên ta đặc biệt đến trước, Leo, sự tình phức tạp hơn ngươi đã tưởng." Nàng chỉ vào bên trong, "Hy vọng ngươi chuẩn bị sẵn sàng, hắn rất tệ."

Bên dưới cửa sổ có đặt một chiếc ghế bằng mây, có người đang ngồi im lặng, trên người trùm chăn, nghe thấy tiếng bước chân, hắn chậm rãi quay đầu lại, "Là ai?"

P/S: Chấp nhận là người yêu rồi đấy, giờ đi ra mắt ba chồng =.=

64. Chương 64: Lực Lượng Bóng Đêm

Hốc mắt lõm sâu làm cho sóng mũi có vẻ rất cao, đôi mắt đục ngầu mơ hồ còn sót lại phong thái năm đó, nửa thân thể trùm kín trong chiếc chăn, nhưng hắn thoạt nhìn vẫn rất cao lớn, ánh nắng mặt trời chiếu xuống mái tóc bạc màu của hắn, những hạt bụi rất nhỏ tung bay trong không khí làm lộ ra hơi thở cũ kỹ suy yếu, đây là Naryn Claudy.

Trên khuôn mặt gầy gò của hắn có một chút nếp nhăn, thần sắc mệt mỏi, nhưng bộ dáng cũng không giống như chịu quá nhiều cực khổ. Vẻ ngoài của Lê Khải Liệt rất giống hắn nhưng lại đẹp hơn nhiều, có lẽ là di truyền từ mẹ Mary Anna.

"Các ngươi là ai? Đi ra ngoài cho ta!" Naryn Claudy không hề nhận ra Lê Khải Liệt, hắn hoàn toàn không có phản ứng đối với khuôn mặt giống như mình, ánh mắt tràn đầy cảnh giác nhìn những người xa lạ đang tiến vào, bỗng nhiên tầm mắt của hắn dừng lại, trừng mắt nhìn Lydia đứng giữa đám người, "Veronica?!"

Ánh mắt của hắn hoảng sợ, giống như ác mộng đang kéo đến, còn hắn thì đang bị bóng đè, cố gắng giãy dụa vùng vẫy, hắn kêu to, Lydia khó hiểu mà lắc đầu, ngay lúc này hắn lập tức đứng dậy, hai tay che kín mặt, tiếng gào thét bi ai xuyên thấu qua khe hở giữa những ngón tay, "Đừng! Đừng – Veronica! Đừng lại đây!"

Tiếng hét thất thanh, giống như nhìn thấy ác quỷ, hắn nghiêng ngả lảo đảo mà lui về phía sau, đụng phải bàn trà, cước bộ loạng choạng, thiếu chút nữa đã làm cho mình bị té ngã, tiếng kêu thảm thiết tựa hồ sẽ không dừng lại, âm điệu như bị xé nát tâm can, linh hồn của hắn như đang bị tra tấn dưới địa ngục, mà hắn lại không hề có biện pháp, ngoại trừ quát to thì không còn cách nào khác.

Không ai biết Veronica mà hắn gọi là ai, đó không phải là tên của Mary Anna, mẹ của Lê Khải Liệt. Naryn Claudy vung hai tay, hoàn toàn lâm vào trạng thái điên cuồng, biểu hiện vô cùng hoảng sợ.

"Vì sao lại như vậy?" Lydia trốn ra sau lưng Wolf, Lê Khải Liệt tiến lên, Naryn dường như không nhìn thấy Lê Khải Liệt, cho đến khi hai tay bị nắm giữ, cả người bị ấn xuống ghế, Lê Khải Liệt không cho hắn đứng lên, vẻ mặt âm trầm không có biểu tình.

Bị bức bách như vậy, Naryn Claudy chỉ biết vùi mặt vào chăn, qua một hồi lâu mới an tĩnh trở lại, sau đó hắn bắt đầu ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàn toàn im lặng.

"Các ngươi thấy đó, chính là như vậy, hắn bị điên rồi, hoặc là hắn bị một loại tổn thương tinh thần nào đó, mỗi khi nhìn thấy cái gì hoặc người nào làm cho hắn kích động thì hắn sẽ đột ngột hét to như vậy, ngoại trừ điểm này thì hắn không nhận ra bất luận kẻ nào, cũng không thể tra hỏi về chuyện của gia tộc Claudy." Linda thở dài trong tiếc nuối.

Từ bên cạnh Naryn, Lê Khải Liệt đi ra, Vu Duy Thiển lưu ý vẻ mặt của Lê Khải Liệt, bên dưới đáy mắt âm ưu đang lặng lẽ chớp động, có vẻ hắn cũng không quá bất ngờ, cũng đã sớm chuẩn bị tinh thần để ứng phó với trường hợp như vậy.

"Nhờ chuyên gia chăm sóc cho hắn, nơi này phái người bảo vệ, đừng để cho người của Claudy tìm được bất kỳ manh mối nào." Lê Khải Liệt bình tĩnh nói với Linda, trong lời nói tựa hồ gia tộc Claudy không hề có quan hệ gì với hắn, mặc dù bản thân của hắn đang chảy dòng máu của gia tộc kia.

"Chúng ta đi thôi." Giọng nói khàn khàn hạ xuống, Lê Khải Liệt xoay phắt người rồi đi ra ngoài, đầu cúi xuống, nhìn không thấy biểu tình.

Lydia không dám mở miệng ngay lúc này, nàng và Wolf cùng theo hắn đi ra ngoài, Vu Duy Thiển lại liếc mắt nhìn Naryn một cái, người nọ ngồi trên ghế giống như lúc bọn họ vừa mới vào đây, im lặng mà ngồi, đờ đẫn một cách ngây dại, giống như đã bị đánh cắp linh hồn.

Bên ngoài căn nhà nhỏ này là một khu đất trống, khi Vu Duy Thiển đi đến trước cửa thì Lê Khải Liệt đang đứng giữa khu đất trống, có thể là đang đợi hắn, không hề nói một lời mà chỉ nhìn xuống đất, Lydia với biểu tình trầm trọng đang đứng bên cạnh.

Vu Duy Thiển tiến lên, khi sắp tiếp cận Lê Khải Liệt thì người nam nhân đứng phía trước đột nhiên xoay người lại rồi ôm cổ của hắn.

"Duy." Hắn ghé vào lỗ tai của Vu Duy Thiển rồi nói tiếp, "Ta có thể hôn ngươi hay không?" Giọng nói của Lê Khải Liệt giống như có cát đá ma sát, trong âm điệu khàn khàn lại mang theo cứng rắn lạnh lùng và một chút nóng vội, giống như có một loại tình cảm nào đó sắp sửa bùng nổ.

"Ngươi đang nổi điên hay sao?" Vu Duy Thiển nắm lấy cổ áo của Lê Khải Liệt, bên dưới tròng kính đang lóe sáng là hàng lông mày cau chặt, "Thấy chính cha ruột của mình phải chịu khổ như vậy, nhưng ngươi đang làm cái gì? Bình tĩnh lại một chút cho ta!" Hắn buông tay rồi đẩy mạnh Lê Khải Liệt ra.

Lê Khải Liệt lui về sau vài bước, lời trách móc nghiêm khắc nặng nề lại rõ ràng có một loại quan tâm không dễ phát hiện, hắn che mặt rồi vừa lắc đầu vừa bật cười, "Duy, Duy yêu…."

Hắn tiến về phía Vu Duy Thiển, bước từng bước một, sự bình tĩnh mới vừa rồi liền hóa thành hơi thở cuồng bạo, ngay cả một hạt bụi ở xung quanh hắn cũng tựa hồ bị vỡ nát, đôi mắt giống như lang sói nhìn người trước mặt, sau khi cấp tốc tiếp cận, hắn lại dùng sự dịu dàng hoàn toàn tương phản với hơi thở cuồng bạo để nâng mặt Vu Duy Thiển lên.

Bờ môi áp chế thật mạnh, dùng nụ hôn có thể cướp đi hô hấp mà cắn nuốt Vu Duy Thiển.

Mặt nước trên bờ hồ lăn tăn gợn sóng, những làn gió hiu hiu cũng làm tóc của Vu Duy Thiển bay phất phơ, nhiệt độ trên môi trở nên nóng rực và đau đớn, vòng tay của Lê Khải Liệt ôm chặt lấy hắn, tình cảm nồng nàn dung hợp vào nụ hôn mãnh liệt rực lửa, Vu Duy Thiển vòng tay ra sau lưng Lê Khải Liệt, ôm chặt đối phương vào người.

Không dễ dàng lộ ra yếu đuối, không biểu hiện sự bi thương trước mặt người khác, được gọi là siêu sao, được xem là thần tượng, người nam nhân được vô số người hâm mộ đang ôm chặt lấy Vu Duy Thiển, dùng nụ hôn lửa nóng bao hàm rất nhiều cảm xúc, hoàn toàn không bận tâm Lydia và Wolf vẫn còn đang chờ ở bên cạnh.

Thấy cảnh tượng như vậy thì cả hai đều tự dời mắt, vẻ mặt khác nhau, Lydia quyết định phải nhanh chóng quay về Hashim, tuy rằng nàng rất vui vì anh trai của nàng đã tìm được một người có thể làm cho hắn thật lòng đối xử, nhưng đồng thời cũng vì như vậy mà khiến nàng có một chút thương tâm.

Nhiệt độ nóng rực không ngừng dâng lên, nụ hôn sâu mang theo hàm nghĩa, làm cho quan hệ cứng ngắc tiến triển thành một mức độ ám muội khác, trên lưng bị siết chặt, cánh tay đang ôm đối phương của Vu Duy Thiển chuyển sang nắm lấy cổ áo, "Đủ chưa?" Hít sâu một hơi, hắn đẩy Lê Khải Liệt ra, lau đi nhiệt độ ấm áp ngoài miệng, "Ngươi không có gì muốn nói hay sao?"

Lê Khải Liệt hoàn toàn tỉnh táo trở lại, hắn không cần biết Lydia nhìn thấy cái gì, giống như nơi này chỉ có hắn và Vu Duy Thiển, hai người bước đi chậm rãi về phía trước, "Hắn chính là cha ruột của ta, Naryn Claudy, là nhược điểm của ta nhiều năm qua, vì cứu hắn mà ta dùng ngươi để làm con mồi, khiến ngươi gặp phải chuyện như thế.....Trong khi hắn lại trở thành như vậy, chẳng phải ngươi rất thất vọng hay sao?"

Hắn vừa nói vừa bước đi, xe của bọn họ đỗ bên ngoài bìa rừng, Lydia cố ý đi chậm lại vài bước, để cho Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt nói chuyện, nàng nhìn thấy bóng dáng của bọn họ, không biết bắt đầu từ khi nào, hai người khác nhau lại có cước bộ rất tương tự.

"Công chúa điện hạ...." Wolf dừng lại ở sau lưng nàng.

"Chuyện gì?" Nàng quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt tươi cười, Wolf thấp giọng hỏi, "Người không cảm thấy khổ sở hay sao?"

"Ý của ngươi là chuyện về Wirth?" Việc Wolf biết rõ tình cảm của nàng cũng không có gì bất ngờ, hắn tựa như cái bóng của nàng, "Đúng vậy, ta cảm thấy rất khổ sở, nhưng ta cũng rất vui, loại tâm tình này rất khó diễn tả. Tóm lại, trên đời không phải chỉ có một mình hắn là đàn ông. Wirth rất hoàn mỹ, nhưng ta cũng sẽ tìm được một người thật tốt dành cho ta!"

Tự động viên chính mình, Lydia nhìn hai người đang sóng vai ở phía trước, nàng thầm chúc phúc cho bọn họ, ở sau lưng nàng, Wolf trầm mặc một lúc, cung kính cúi đầu, "Đúng vậy, công chúa điện hạ."

"Các ngươi lên xe trước đi." Lê Khải Liệt bỗng nhiên dừng bước, Lydia nhìn hắn một cách khó hiểu, không rõ là cái gì lại làm cho hắn thoạt nhìn có thần sắc đặc biệt như vậy.

Chờ nàng và Wolf đi qua, Lê Khải Liệt đứng ở giữa rừng, dường như hắn có chuyện muốn nói. Qua một lúc lâu, Lê Khải Liệt điều chỉnh tư thế đứng thẳng rồi rút ra một điếu thuốc, "Ngươi nhất định sẽ cảm thấy kỳ quái, ta và gia tộc Claudy có thù hận gì, còn có cha của ta là vì sao lại đến nông nỗi này."

Hắn cúi đầu rít vào một hơi thuốc lá, hỏi ra những lời này, tàn thuốc đỏ sậm lúc sáng lúc tối giữa những cơn gió thoảng, đôi mắt của Lê Khải Liệt bị mái tóc rũ xuống trước trán che lấp, ngữ khí giễu cợt châm chọc, nhưng lại có một cảm giác kỳ dị khác với trước kia.

"Ngươi dự định nói ra?"

Khuôn mặt trước mắt đột nhiên có vẻ xa lạ một chút, biểu tình ở trong gió trở nên mơ hồ, đây là lần đầu tiên Vu Duy Thiển nhìn thấy Lê Khải Liệt như vậy, lãnh đạm, bình tĩnh, nhưng bên dưới sự lãnh đạm và bình tĩnh lại tiềm ẩn một dòng nước xiết có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

"Trên thế giới có rất nhiều người không biết gia tộc Claudy, chỉ có những gia đình quý tộc có niên đại xa xưa mới nghe qua một ít lời đồn đại về nó." Đột nhiên lên tiếng, Lê Khải Liệt rít sâu một hơi thuốc lá, vừa nheo mắt vừa nhìn về phía căn nhà nhỏ ở đằng xa.

Biến mất trong rừng, nóc nhà chỉ còn lấp ló bên ven hồ, vẻ mặt của hắn u ám, hết thảy những phần thẳng thắn và suồng sã đều bị bắt nhốt.

Con người có rất nhiều mặt, thông thường mỗi người sẽ dùng một mặt khác nhau để đối phó với từng hoàn cảnh, Vu Duy Thiển bỗng nhiên hiểu được, hiện tại hiển lộ trước mặt hắn, có thể là bộ mặt mà Lê Khải Liệt che giấu sâu nhất.

Mà những gì Lê Khải Liệt sắp nói ra không biết sẽ để lộ bao nhiêu phần bí mật mà người đời không thể biết.

"Trên đời này luôn luôn tồn tại những sự việc kỳ lạ mà con người cũng không biết, có đúng hay không?" Hắn mở đầu bằng vấn đề như vậy, nhưng cũng không muốn Vu Duy Thiển trả lời, "Gia tộc Claudy chính là nền móng sinh ra những con quái vật."

Đã quyết định đem rất nhiều việc nói cho người trước mặt, mỗi một câu của Lê Khải Liệt đều rất rõ ràng mà súc tích, "Khi đó con người vẫn tin tưởng vào sự tồn tại của yêu thuật, ma thuật, huyết tế, lời nguyền….Đủ loại phương pháp có thể làm cho kẻ địch lâm vào bất hạnh, ngay cả những thành viên của gia tộc hoàng thất cũng không ngoại lệ, sợ chính mình sẽ bị ám sát và gặp nạn, vì để giải quyết rắc rối và cũng để phòng ngừa, lúc ấy hoàng thất đang nắm quyền đã âm thầm thu mua một gia tộc."

Không cần nói thẳng thì Vu Duy Thiển cũng biết người cầm quyền lúc đó là nữ hoàng Anh, không cắt ngang lời của Lê Khải Liệt, hắn lắng nghe Lê Khải Liệt tiếp tục dùng giọng nói độc đáo của mình mà thuật lại chuyện xưa.

"Có huyết thống quý tộc nhưng lại đánh mất vinh hiển của quý tộc, đây là vận mệnh của các gia tộc, bởi vì lực lượng mà bọn họ tin tưởng được sinh ra từ trong bóng tối." Khi điếu thuốc ở giữa hai ngón tay bị lụi tàn đến phần cuối cùng, đôi mắt màu tro lục chậm rãi nâng lên trong làn khói trắng.

P/S: Tội nghiệp ba của con sam, bị hành hạ đến mức điên loạn, chương sau được nghe nó kể về thân thế và bí mật của Claudy. Mà ta để ý rồi nha….bé Duy rất *dịu dàng* bên chồng ^o^

65. Chương 65: Tội Ác Bí Mật

Tàn tro thật dài rơi xuống đất, lập tức tản đi theo gió, bao gồm tiếng nói của Lê Khải Liệt.

"Bọn họ nghiên cứu ma thuật và yêu thuật, nghe nói có ký kết khế ước với ma quỷ để nhận được năng lực vượt quá người bình thường." Hắn chỉ vào trong đầu của mình, "Tâm linh, bọn họ tin tưởng tâm linh có thể khống chế tất cả các loại yếu tố, chỉ cần tìm được phương pháp thích hợp."

"Davila là hậu duệ của ma cà rồng, còn đám người này lại tin tưởng huyết thống của mình là đến từ nô bộc của ma quỷ, là hóa thân của chiến lang." Không thừa nhận mình là người của gia tộc Claudy, khi nhắc đến bọn họ, Lê Khải Liệt chỉ dùng đại từ để xưng hô.

"Có được loại năng lực vượt quá người thường, tâm linh tài trí hơn người, nhất là vào đêm trăng tròn sẽ mạnh lên gấp bội, trẻ con khi sinh ra vào đêm trăng tròn sẽ nhận được sự chăm sóc đặc biệt, bọn họ thờ phụng huyết thống, chỉ có huyết thống thuần khiết nhất thì mới có được lực lượng tối cao."

"Ngươi có biết vì sao ta lại có tên tiếng Trung hay không?" Lê Khải Liệt vừa nhướng mi vừa nở nụ cười, lúc này lại có vẻ không hề để ý đến bất luận chuyện gì, "Cha của ta Naryn là con riêng của lão già Kent kia, một người thờ phụng huyết thống lại làm cho người hầu gái sinh ra một đứa nhỏ, chính là cha của ta."

Kent Claudy, hiện tại là chủ nhân của gia tộc Claudy, nghe nói huyết thống của hắn là thuần khiết nhất, hắn có lẽ cũng có được năng lực mạnh hơn so với những người khác, khi hắn còn trẻ đã phạm phải một sai lầm, chính là làm cho người hầu gái của mình mang thai, chuyện này lúc ấy mà nói là tuyệt đối không thể chấp nhận.

Tuyệt đối không thể để cho dòng máu thấp hèn làm dơ bẩn huyết thống của gia tộc Claudy!

Người đàn bà Trung Quốc này là một tai họa! Đứa nhỏ của nàng là nghiệt chủng!

Naryn Claudy được sinh ra dưới tình cảnh như vậy, điều duy nhất khiến cho hắn không bị vứt bỏ chính là vì diện mạo của hắn, bộ dạng của hắn thoạt nhìn giống một người của gia tộc Claudy hơn là một người Trung Quốc.

Mặc dù là vậy, Naryn ở trong gia tộc Claudy cũng không có địa vị, Kent Claudy nhìn đứa con của mình như một vết nhơ, hắn không thể chịu đựng loại máu dơ bẩn này tồn tại trong gia tộc. Có thể tưởng tượng được dưới tình huống này thì Naryn Claudy đã trải qua cuộc sống hằng ngày như thế nào, sau đó Naryn cùng mẹ ruột thoát khỏi gia tộc Claudy, rồi chật vật bằng nhiều đường mới đến được Hashim.

"Đây hoàn toàn là một sự phản bội và đối nghịch, cha ta bỏ trốn là một điều cấm kỵ, hắn và mẹ của ta yêu nhau, sau khi kết hôn thì sinh ra ta, nhưng khi hắn trốn đến vương quốc Hashim được năm thứ tư thì gia tộc Claudy rốt cục tìm được hắn, vì không muốn người nhà bị liên lụy, hắn đã đồng ý cùng bọn họ trở về." Trong ký ức của Lê Khải Liệt, cha chỉ là một từ để xưng hô, là một ký hiệu, hắn dựa theo yêu cầu của mẹ hắn là không được quên cha của mình, đồng thời còn có một việc mà hắn phải làm cho bằng được.

"Lúc ấy ta ba tuổi, cho nên ấn tượng của ta đối với hắn cũng không quá sâu sắc, nhưng ta đã đáp ứng với Mary Anna, mẹ của ta là ta sẽ tìm được hắn." Lê Khải Liệt vứt tàn thuốc, dựa vào một thân cây, nghiêng người, tầm mắt của hắn dừng trên cơ thể của Vu Duy Thiển.

"Cho nên chuyện này đối với ngươi mà nói là một lời hứa, ngươi tìm được hắn, dẫn hắn trở về, chẳng lẽ không phải bởi vì thân tình?"

"Ta không biết, Duy, tất cả hiểu biết của ta đối với gia tộc Claudy đều xuất phát từ sổ tay của cha ta, sau đó là thông qua Hecate." Lê Khải Liệt nói một cách chi tiết, xuyên qua tàn cây trên đỉnh đầu, hắn nhìn lên bầu trời, "Bất quá sự tình cũng không chỉ đơn giản như thế, nếu ngươi biết trên người của ta chảy dòng máu gì thì ngươi sẽ không lộ ra biểu tình như vậy đâu! Duy–"

Chậm rãi nhìn về phía trước, hắn đứng thẳng lưng, trong đôi mắt u ám loang loáng một thứ gì đó rất kỳ dị, điều này khiến cho Vu Duy Thiển có một cảm giác quái lạ, có lẽ những gì sắp sửa được nói ra mới chính là trọng điểm thật sự.

"Chuyện này vẫn chưa hết, chờ đến khi ngươi biết được bí mật chân chính của gia tộc Claudy thì ngươi sẽ hiểu rõ!" Bỗng nhiên tăng lên ngữ khí, Lê Khải Liệt lập tức đến gần, "Ngươi đã biết bọn họ thừa kế chính là dòng máu thuần khiết nhất, vậy ngươi có nghĩ đến huyết thống như thế nào mới được xem là cao quý nhất, làm cách nào mới có thể khiến cho cả gia tộc giữ gìn dòng máu thuần khiết nhất hay không?"

Hắn vừa cười vừa hỏi Vu Duy Thiển, nụ cười không rõ hàm nghĩa, Vu Duy Thiển tìm được đáp án từ trong nụ cười khiến người ta phải sởn gai ốc, "Loạn luân!" Khi nói ra lời này, sắc mặt của Vu Duy Thiển lập tức trở nên âm trầm.

"Đúng vậy, ngươi nói rất đúng, chỉ có dòng máu của người thân nhất mới là huyết thống thuần khiết của gia tộc Claudy, bao gồm cả cha của ta, trên người của gia tộc này đều mang theo một dòng máu tương tự, chỉ cần có con gái được sinh ra thì các nàng sẽ được dạy để trở thành cô dâu." Khóe môi cong lên như lưỡi câu, lưỡi câu này được Lê Khải Liệt khắc sâu thành một đường nhọn hoắc, so với nụ cười khiến người ta sợ hãi thì tư thế của hắn lại vô cùng thả lỏng, hắn chậm rãi giẫm lên tàn thuốc ở dưới chân.

"Thậm chí là ta, trên người của ta cũng mang theo dòng máu đó, ngươi hiểu hay không? Veronica không phải là người nào khác, đó chính là chị của cha ta, hai mươi mấy năm trước nàng đã tự sát sau khi sinh cho

cha ta một người con." Bí mật đáng kinh tởm được Lê Khải Liệt nói ra một cách tùy tiện.

Tương phản với lời nói, ánh mắt cùng biểu tình, mái tóc cùng hơi thở, mỗi một tế bào trên người của hắn đều giống như đang cười nhạo điên cuồng, ý cười vừa sắc bén vừa u ám cắt ngang bầu không khí tĩnh mịch giữa khu rừng – đây chính là bí mật thân thế đáng kinh tởm của vị siêu sao tỏa sáng nhất hiện nay.

Vài làn gió nhẹ nhàng thổi qua, mang theo mùi hương thơm ngát của cây cỏ. Đến khi gió ngừng, âm thành xào xạc của lá cây cũng dừng lại, hết thảy tựa hồ đều chìm vào trong yên lặng.

Vì sao trên người của Lê Khải Liệt lại có nhiều sự mâu thuẫn như vậy, vì sao đôi khi hắn lại lộ ra vẻ mặt tối tăm tà khí có thể rạch nát người khác, vô cùng nguy hiểm, hắn giống như bẩm sinh đã mang theo vô số sự sa đọa và phóng túng….

Hết thảy đều có đáp án tốt nhất.

Naryn, cha của hắn là con của người hầu gái, hắn là do Naryn và công chúa Mary Anna của Hashim sinh ra, bản thân của hắn không phải kết quả của mối quan hệ loạn luân, nhưng cũng không thể lau đi dấu vết của dòng máu dơ bẩn kia trên người của hắn. Ông nội của Lê Khải Liệt là Kent Claudy, người cầm quyền của gia tộc, cũng chính là người có được huyết thống thuần khiết nhất, ý nghĩa của sự thuần khiết nhất chính là phạm phải tội ác lớn nhất.

Trên người của hắn cũng đang chảy dòng máu của lão già kia.

Vu Duy Thiển không biết nên nói cái gì, an ủi như thế nào? Lê Khải Liệt thoạt nhìn cũng không cần, hắn nói ra hết thảy với Vu Duy Thiển cũng không phải vì muốn được an ủi, mọi người đều có một mặt yếu đuối, Lê Khải Liệt lựa chọn đem hết thảy sự yếu đuối này hiển lộ trước mặt Vu Duy Thiển.

"Chuyện này có bao nhiêu người biết?"

"Chuyện này thuộc loại cơ mật trong hồ sơ của Hecate, người biết chuyện cũng không nhiều lắm, Lydia chỉ biết cha của ta là ai, còn mẹ của ta lại hoàn toàn không rõ gia tộc Claudy rốt cục đã làm cái gì mà khiến cho chồng trước của nàng là Naryn lại sợ hãi như vậy."

Lời bộc bạch đặc biệt nhất, cũng vô cùng độc đáo, chỉ nói với người trước mặt, Lê Khải Liệt không hề che giấu hết thảy sự thật và quá khứ, cùng với những bí mật không nên vạch trần ra ngoài về lịch sử dơ bẩn của gia tộc.

Ma thuật, lời nguyền, thí nghiệm đẫm máu, gia tộc Claudy chưa bao giờ quên mất sứ mệnh của bọn họ, cho dù hôm nay hoàng thất đã không còn đặc quyền của xưa kia, nhưng sự điên cuồng vẫn tiếp tục kéo dài trong thế giới của bọn họ.

Sau khi Lê Khải Liệt nói ra những lời này thì chỉ mỉm cười, đường cong như lưỡi dao ở khóe môi vẫn chưa hạ xuống, hắn lại rút ra một điếu thuốc khác, khi hắn cúi đầu mở bật lửa để châm thuốc thì đôi mắt màu tro lục cũng được chiếu sáng, bên trong nổi lên một màu đỏ rực, "Ta thật sự là một kẻ nhẫn tâm có phải hay không? Ta cứu hắn là vì ta không muốn có một người cha như vậy dừng trong tay của một người ông như vậy."

"Nhưng sau khi nghe nói hắn gặp chuyện bất trắc thì ngươi đã đem ta làm con mồi, thậm chí còn chưa kịp hoàn thiện kế hoạch của mình…..Dù sao hắn cũng là cha ruột của ngươi." Sờ soạng một chút trong túi áo, cuối cùng Vu Duy Thiển cầm lấy điếu thuốc trong tay của Lê Khải Liệt rồi đặt lên miệng, "Đừng giả vờ cái gì cũng không để ý."

Đường cong bên mặt nghiêng vừa sạch sẽ vừa thuần khiết, lại dùng biểu tình mang theo một chút giễu cợt và nhìn thấu hết thảy để nói ra những lời này, trên tay cầm điếu thuốc, trong làn khói trắng lượn lờ, phản ứng của Vu Duy Thiển khác với những gì mà Lê Khải Liệt đã tưởng tượng, hắn vừa nói chuyện vừa đẩy gọng kính trên sóng mũi, khi nhắc đến chuyện này thì hắn tựa hồ cũng không còn tức giận như trước.

"Ta để ý." Lê Khải Liệt bước gần về phía Vu Duy Thiển, "Nhưng ta chỉ để ý đến ngươi."

"Ta không ngờ rốt cục bọn họ lại bức hắn trở nên điên loạn như vậy, cho nên ta nóng lòng hoàn thành giao dịch lần này, ngươi đã nói ngươi sẽ không chết, nhưng ngươi sẽ đau, ta để ý đến ngươi phải chịu bao nhiêu đau đớn, mà tất cả chuyện này đều là vì ta, nhưng ngươi đừng vì một lần sai lầm của ta mà hoàn toàn phủ

định quan hệ giữa chúng ta! Đó không phải nằm trong kế hoạch, khi nhìn thấy bộ dáng đó của ngươi, ngươi có biết cảm giác của ta lúc ấy là như thế nào hay không? Ta tình nguyện thay ngươi chịu khổ! Nếu có thể thay đổi, thời gian có thể lùi lại, ta sẽ không đến chậm như thế! Nghĩ đến ngươi có thể tử nạn, ta chưa từng bao giờ có cảm giác sợ hãi như vậy–"

Nghĩ đến tình cảnh lúc đó, Lê Khải Liệt đấm mạnh một quyền vào thân cây, "Ta hận không thể giết chết chính mình!"

Lúc còn nhỏ thì hắn đã biết được thân thế của mình, sau khi trưởng thành lại phát hiện ra bí mật của gia tộc Claudy, tiếp nhận những thứ hủ bại bí ẩn vượt quá sự chịu đựng của hắn, vì vậy khả năng thừa nhận của hắn mạnh hơn người bình thường rất nhiều, nhưng khi nhìn thấy Vu Duy Thiển bị người ta đối đãi như vậy, hắn lại cảm thấy toàn thân như rơi vào địa ngục.

"Nếu tự sát có tác dụng thì mọi chuyện đều có thể giải quyết." Vu Duy Thiển giữ chặt cổ tay của Lê Khải Liệt, ngữ khí giống như đang chế nhạo suy nghĩ của hắn, sau đó kéo tay của hắn ra khỏi thân cây.

"Ta đem hết thảy bí mật đều nói cho ngươi, ta nhận lỗi với ngươi, ngươi tha thứ cho ta hay không? Hay là cảm thấy chẳng hề gì?" Lê Khải Liệt dùng cách tiêu cực để đóng gói chính mình, đùa bỡn với âm nhạc, đùa bỡn với tình cảm, đùa bỡn với mọi người ở xung quanh, nhưng lúc này hắn lại thất bại, hắn thừa nhận nhược điểm của mình, bộc lộ thân thế, thậm chí không tiếc dùng cả tôn nghiêm để trao đổi, hết thảy đều là vì người ở trước mặt.

"Vừa chịu đòn vừa tự khai, chỉ vì muốn ta tha thứ cho ngươi?" Vu Duy Thiển đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Lê Khải Liệt, có thể sử dùng bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào, hắn cơ hồ bắt đầu nghi ngờ Lê Khải Liệt dẫn hắn đến đây, nói ra những lời này chỉ vì mục đích như vậy.

"Ta không cần dùng sự thông cảm để trao đổi!" Lê Khải Liệt lập tức nắm lấy tay của Vu Duy Thiển, Vu Duy Thiển như vậy làm cho hắn rất tức giận, đôi mắt màu tro lục hơi nheo lại đang toát ra hàn quang, "Ngươi sống mấy trăm năm, nhất định đã thấy qua không ít những loại gièm pha như vậy, đã sớm làm cho ngươi mất hết cảm giác? Ngươi không cần biểu lộ bất kỳ điều gì, chỉ cần nói cho ta biết suy nghĩ thật sự của mình! Nếu ngươi hận ta vậy thì cứ giết ta đi! Đem nỗi đau mà ngươi đã chịu đựng lặp lại trên người của ta một lần nữa!"

Tiếng gầm gừ kinh động bầy chim trong rừng, bọn chúng vội vàng đập cánh, phát lên những tiếng chấn động, "Chỉ cần ngươi còn có một chút mềm lòng, một chút không nỡ thì đừng cự tuyệt ta." Âm điệu trở nên dịu dàng triền miên, sự ôn nhu dung hợp trong thô bạo, cùng với đôi môi đang chậm rãi tiếp cận, từ bên tai kéo dài đến bờ môi, lại vòng sang cổ.

"Nếu hiện tại ta đá ngươi ra thì sao?" Không thể nghe ra một chút tình cảm nào trong lời nói của Vu Duy Thiển, bờ môi đang chạm vào cổ của hắn lập tức dừng lại, Lê Khải Liệt chậm rãi hít vào mùi hương bên cổ của Vu Duy Thiển, "Ta sẽ đứng lên, tiếp tục hôn ngươi, cho đến khi ngươi không còn cự tuyệt nữa thì thôi, trừ phi ngươi làm cho ta biết ngươi không hề có một chút tình cảm nào với ta." Bạn đang ?

"Ta yêu ngươi, Vu Duy Thiển." Đây là lần đầu tiên Lê Khải Liệt nói một cách nghiêm túc như vậy, hoàn toàn bộc lộ tâm ý của mình, nhìn người trước mặt, trong mắt của hắn chỉ có quyết đoán, không hề có chần chừ.

"Ta sẽ không để cho ngươi bị tổn thương nữa. Mấy trăm năm qua nhìn người bên cạnh lần lượt rời đi cần phải có một trái tim mạnh mẽ, ta chỉ hy vọng trái tim này không cần quá mức kiên cường và lãnh đạm, ta cũng biết nó không phải như thế, ngươi yêu ta, Duy. "

Rốt cục bản thân mình đã làm thế nào để đi đến bước này, làm cho người như vậy bị tổn thương, Lê Khải Liệt hiện tại hoàn toàn không muốn nhớ lại, hắn chỉ nhìn thấy người trước mắt đang dùng ánh mắt xem xét kỹ lưỡng và phán định để nhìn hắn, giống như đang nghiên cứu trong lời nói của hắn có bao nhiêu là thật, bao nhiêu là giả.

Dùng bề ngoài cao ngạo để cự tuyệt người khác, dùng ngôn ngữ lãnh khốc để kích thích đối phương, chỉ khi ở một mình thì mới lộ ra một chút tịch mịch. Hưởng thụ âm nhạc, bởi vì đó là chuyện sẽ không thay đổi. Lười phản ứng với ánh mắt hâm mộ của người đời, bởi vì đó là điều mà sớm muộn sẽ biến mất. Bên dưới bề ngoài xinh đẹp này rốt cục đã trải qua bao nhiêu chuyện?

Mà hắn chỉ là một phần trong đó, nghĩ như vậy, Lê Khải Liệt liền cảm nhận được một loại chấn động, trong lòng có cái gì như đang siết chặt, "Ta vẫn luôn nghĩ rằng mình vì cái gia tộc kia mà tồn tại, nhưng ta phát hiện ta đã sai, ngoại trừ thù hận thì còn có một thứ quan trọng hơn."

Ngôn ngữ bao hàm thâm tình và khát vọng quanh quẩn bên tai, bờ môi của Lê Khải Liệt nhẹ nhàng cọ xát bên cổ của Vu Duy Thiển. Vu Duy Thiển phát hiện trong lúc bất giác thì cánh tay của hắn đã đặt trên lưng của Lê Khải Liệt.

Những người đối đầu với ác quỷ luôn phải cảnh giác để tránh cho thân của mình cũng bị hóa thành ác quỷ, trong lúc Lê Khải Liệt không ngừng tích lũy thù hận thì đã để lộ ra mặt đen tối của hắn, hắn không từ thủ đoạn, ngang bướng bất trị, rất có tâm cơ, đây có thể là do di truyền từ trong dòng máu tội ác của hắn, cũng có thể là thù hận từ dưới đáy lòng của hắn, nhưng hiện tại hắn đã tìm thấy sự cứu rỗi linh hồn của mình, đôi khi tình yêu có trọng lượng lớn hơn so với thù hận rất nhiều.

"Nói nhiều như vậy ngươi không thấy phiền hay sao? Chuyện của ngươi thì ta đã rõ, chúng ta còn phải đứng ở đây cho đến khi nào?" Đứng dưới tàn cây mà bảo trì tư thế ôm nhau trong chốc lát, Vu Duy Thiển nghiêm mặt đẩy Lê Khải Liệt ra.

"Để cho ta ôm ngươi thêm chốc lát, ai biết đến khi nào sẽ bị ngươi vứt bỏ." Có thể phát hiện được một chút chuyển biến rất nhỏ trong thái độ của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt buộc chặt hai tay, không cho Vu Duy Thiển thối lui.

Không biết có phải bởi vì tuổi tác cách nhau quá lớn hay không, hắn thường xuyên phát hiện tính cách này của Vu Duy Thiển, không có thói quen thổ lộ, nhưng trong hành động luôn có một chút biểu hiện, nhằm vào điểm này, hắn có thể cảm nhận được tình cảm của Vu Duy Thiển dành cho hắn.

"Đừng nói như thể mình rất đáng thương, ngươi cũng không phải con cún, vứt ngươi đi chẳng lẽ ngươi không biết tự mình quay lại hay sao?" Ném tàn thuốc xuống đất, lấy tay nhéo mặt Lê Khải Liệt, hắn thản nhiên đảo mắt nhìn vài lần, "Khỏi nhanh thật, khuôn mặt này lại có thể đi quyến rũ kẻ khác."

"Ta chỉ muốn quyến rũ một mình ngươi thôi." Đưa tay vờn ra sau đầu của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt hôn lên bờ môi của hắn, che giấu không được sự vui sướng dưới đáy lòng, nụ hôn mãnh liệt giống như một con ngựa hoang thoát khỏi dây cương, tùy ý phóng thích tất cả tình cảm.

66. Chương 66: Khúc Nhạc Dạo

Sau khi từ bên hồ trở về, quan hệ của Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển bắt đầu dịu đi.

Nếu nói lúc ban đầu mục đích tiếp cận Vu Duy Thiển là vì gia tộc Claudy, thì sau đó Lê Khải Liệt không lập tức giao Vu Duy Thiển cho Claudy lại chính là vì tư tâm của mình. Thăm dò, tiếp cận, mâu thuẫn, va chạm, tình cảm của bọn họ nảy sinh trên nền móng của sự bất an, khiến cho hai người bọn họ đều cảm thấy ngoài ý muốn và bị mê muội vì sự biến hóa này.

Nếu Lê Khải Liệt không phải là người cực đoan tự phụ, nếu Vu Duy Thiển là người có thể tùy tiện đối với tình cảm của mình thì giữa bọn họ sẽ không xảy ra sai lầm như vậy. Trong cùng một tình huống không thể xác định, loại quan hệ này sẽ không vững chắc, kết quả cuối cùng có thể là phân đôi.

Mà hiện tại, cách thức ở chung giữa hai người cũng có một chút thay đổi.

"Uống cà phê hay không?" Mặc áo ngủ rộng thùng thình, Lê Khải Liệt đang ở trong nhà bếp thoáng đãng mà đổ cà phê vừa được pha sôi vào tách, sau đó đặt ở trước mặt của người nam nhân ngồi bên cạnh, "Vẫn còn nóng, đừng uống vội."

Sự việc đã trôi qua hơn một tháng, Vu Duy Thiển quả thật giữ đúng lời hứa với Lê Khải Liệt rằng sẽ không rời đi, vì thế Lê Khải Liệt dùng tư thái thản nhiên để đối mặt với sai lầm lúc trước, tuy nhiên sắc mặt của

Vu Duy Thiển đối với hắn vẫn không hề tốt, bất quá hắn cũng không vì như vậy mà thay đổi thái độ của mình.

Bánh mì phết bơ, giăm bông và trứng, cháo ngũ cốc….Vì để cho Vu Duy Thiển có nhiều chọn lựa một chút mà đủ loại thức ăn đã sớm được bày lên bàn, Lê Khải Liệt không phải là người chỉ biết gọi thức ăn từ bên ngoài về nhà.

"Sáng sớm Lydia đã lên máy bay?" Vu Duy Thiển tiếp nhận ly cà phê, nhìn Lê Khải Liệt thêm vào sữa, mùi cà phê và hơi nóng ập vào mặt.

"Nàng đáng lý đã phải trở về sớm hơn, chỉ là vì lo lắng cho ngươi." Lê Khải Liệt giữ chặt tay Vu Duy Thiển, "Cũng giống như ta." Nâng lên đôi mắt màu tro lục, ẩn chứa càng nhiều hàm nghĩa thâm trầm, nói xong lại điềm nhiên buông tay của Vu Duy Thiển ra, "Muốn thêm đường hay không?"

Vu Duy Thiển lắc đầu, cầm lấy tách cà phê rồi nhấp một ngụm.

Sau khi thương thế của Lê Khải Liệt khỏi hẳn, hắn vẫn luôn dùng cách này để quan tâm chăm sóc tất cả mọi chuyện của Vu Duy Thiển, từ giấc ngủ đến miếng ăn, thậm chí ngay cả nước tắm cũng đều do hắn chuẩn bị. Nhưng Vu Duy Thiển lại phản ứng lãnh đạm đối với hành động này của hắn, có đôi khi còn đột nhiên trở nên tức giận.

"Quấy rầy các ngươi ân ái hay sao?" Một giọng nói đột nhiên vang lên, Martha vừa lắc lư đầu vừa ngâm nga một bài hát mà đi vào, hắn khẽ cười trộm, "Thật là hay a, có thể nhìn thấy vẻ mặt này của Wirth!"

Lê Khải Liệt đang muốn phát hỏa đối với Martha, nhưng đến lúc xoay đầu thì lại nhìn thấy một chút đỏ ửng chợt lóe trên mặt của Vu Duy Thiển rồi lập tức biến mất, bất quá trong mắt của hắn thì thần sắc này của Vu Duy Thiển là do tức giận mà tạo thành, bởi vì người này chỉ cắn răng, đặt tách cà phê thật mạnh xuống bàn, một tiếng ầm vang lên.

Lê Khải Liệt lạnh lùng liếc mắt nhìn Martha, "Ngươi còn đến đây làm cái gì?"

Trong lúc chữa bệnh, vì để thuận tiện ra vào cho nên Martha được cấp một cái chìa khóa và mật mã an toàn của biệt thự, còn Vivian thì được tập đoàn tài chính Bathory đón về sau khi Vu Duy Thiển gọi điện thông báo.

Âm điệu tức giận của Lê Khải Liệt rất có sức bật, Martha chột dạ lui về sau mấy bước, hai người kia đồng thời phát cáu, hắn không thể đảm đương nổi hậu quả này, "Hắc hắc….hôm nay là tới để kiểm tra tổng thể lần cuối, xem ra các ngươi cũng không sao, ta đi về đây."

Hắn mang theo một cái thùng bé hơn, tầm mắt di chuyển xung quanh, thật sự luyến tiếc dụng cụ trong phòng này, đều là loại tốt nhất, nếu muốn tân trang cho phòng khám của hắn thì không biết phải xài hết bao nhiêu tiền a, lạc vào trong suy nghĩ của mình, hắn không phát hiện Lê Khải Liệt đang tiến gần đến hắn.

"Ở đây không còn chuyện của ngươi, cút đi cho ta!" Dùng thái độ thô bạo để đối xử với bác sĩ tư của mình, Lê Khải Liệt nắm áo của Martha lên, ngoại trừ Vu Duy Thiển, thái độ của hắn đối với những người khác cũng không có gì thay đổi.

"Ông anh, ta không phải cố ý đến quấy rầy các ngươi, nhưng ta còn phải lấy tiền thù lao của mình chứ!" Vừa hùng biện vừa vùng vẫy thoát khỏi tay của Lê Khải Liệt, Martha ho khan một tiếng, "Ừm, thoạt nhìn thân thể của ngươi ắt hẳn không có việc gì, ta nghĩ cũng không cần phải kiểm tra lại."

"Đem đống dụng cụ này mang đi, là tiền thù lao của ngươi, dù sao ngươi cũng rất muốn chúng nó, có đúng hay không?" Vu Duy Thiển đứng dậy, ném khăn ăn lên bàn rồi trực tiếp quay về phòng, chỉ để lại tiếng đóng cửa thật mạnh.

Martha rụt lui bả vai, hắn quen biết Vu Duy Thiển không chỉ ngày một ngày hai, hơn nữa hắn cũng quá rõ ràng vẻ mặt của Vu Duy Thiển, "Wirth nổi nóng, các ngươi đang cãi nhau? Chẳng phải lần trước vẫn còn rất tốt hay sao?"

Bởi vì những lời này của hắn, bầu không khí đột nhiên dậy sóng, giống như chỉ trong nháy mắt có thể thiêu đốt tất cả, người đứng ở trong đó không thể bảo trì bình tĩnh, Martha run rẩy nhìn cơn tức giận của Lê

Khải Liêt chuyển thành thịnh nộ, "Không phải chuyện của ngươi! Đem mấy thứ kia mang đi, sau đó cút ngay!"

Như một trận gió lốc, Lê Khải Liệt đẩy mạnh Martha. Bị cuồng nộ tập kích, Martha biết lúc này không phải cơ hội tốt để nói chuyện, rất thức thời mà lập tức ly khai. Về phần dụng cụ y khoa này, nếu muốn dọn đi thì cũng không phải một mình hắn có thể làm được.

Đi ra khỏi căn biệt thự vừa lớn vừa xa hoa đắt tiền, Martha đắc ý ngâm nga giọng hát, lần này không cần lén lút đi vào cửa sau, đám phóng viên ngoài cửa hình như đã bám theo các ngôi sao khác, dù gì thì bọn họ cũng không thể mỗi ngày đều theo dõi tin tức của một người, hơn nữa ngoại trừ tin tức trong làng giải trí thì còn có tin tức về những vụ án mạng cần phải đăng báo.

Khi Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển bất ngờ biến mất hơn một tháng thì những vụ án mạng vẫn liên tục xảy ra, thi thể phát hiện ở Quảng trường Thời đại cũng không phải là nạn nhân cuối cùng, sau đó ở Central Park lại có một nhân vật nổi tiếng thường xuyên ghé vào câu lạc bộ gần đó đã phát hiện một thi thể khác.

Nơi đó cũng là điểm cuối cùng mà Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển xuất hiện trước mặt giới truyền thông, các trang nhất của những tờ báo phổ biến đều hừng hực khí thế mà suy đoán người phương Đông này rốt cục có lai lịch gì, hung thủ giết người lại một lần nữa đem mục tiêu tập trung ở điểm này.

"Không có việc gì chứ? Wirth…." Lấy ra một thanh kẹo cao su từ trong túi, Martha thì thào tự nói, hắn quay đầu nhìn căn biệt thự, cho dù hắn không quan tâm đến tin tức nhưng cũng biết hai người kia đã biến mất ở tiệc rượu, sau đó vài ngày không ai nhìn thấy bọn họ, mà nơi đó lại phát hiện ra thi thể, trong khi hai người bọn họ đều bị thương.

Martha miên man suy nghĩ, ngay lúc này hắn nhìn thấy có người lấp ló ngoài cửa, "Hắc! Ai vậy?" Hắn trở nên cảnh giác, vừa xông lên vừa lớn tiếng quát hỏi.

Bởi vì những vụ án mạng liên tiếp xảy ra, cho nên dân chúng đều đề cao cảnh giác, Martha cố ý hỏi rất lớn, chỉ cần người kia có phản ứng thì chắc chắn camera quan sát sẽ chụp được mặt của hắn.

Trong cái nắng buổi chiều cũng chỉ nhìn thấy một bóng người lù lù, Martha tựa hồ bị hoảng sợ, đột nhiên xoay người lại thì nhìn thấy một ông lão có vóc người trung bình đang chống gậy, khuôn mặt nghiêm nghị.

Takeda Koichi tìm không thấy Vu Duy Thiển, bất đắc dĩ mới tìm đến biệt thự của Lê Khải Liệt, hắn đứng phía sau hàng rào sắt, vẻ mặt tràn đầy uy nghiêm mà nhìn người trong cửa, là một người da đen mặc âu phục trắng, tay xách một cái thùng, thoạt nhìn rất khả nghi, hắn vọt đến cửa rồi chỉ vào người đàn ông da đen, "Ngươi là ai? Vì sao lại ở đây? Trong tay là cái gì? Lê Khải Liệt đâu?"

Martha không hề biết Takeda Koichi, nghe hắn hỏi như vậy, lại nhìn thấy rõ ràng là một ông lão, lúc này mới thả lỏng khẩu khí, "Ông lão, ngươi là bạn của hắn à? Vậy tại sao ngươi không bấm chuông để hắn mở cửa, đứng ở ngoài đây làm cái gì? Ngươi lén lút như vậy thật sự dễ dàng khiến người ta hiểu lầm đó."

"Ngươi nói ta lén lút?" Takeda Koichi là nhà soạn nhạc nổi danh, đến bất cứ chỗ nào cũng được mọi người đối xử rất lễ độ, cũng chưa từng bị người khác nói như vậy, lần này hắn bất ngờ đến đây, cũng là vì tìm kiếm mà sốt ruột cho nên mới đến tận cửa, không ngờ lại bị người ta bảo là lén lút, làm cho hắn tức đến mức phùng râu trợn mắt.

"Đừng giận đừng giận, ngộ nhỡ ngươi đứt mạch máu ngay tại đây thì ta phải tốn công cứu ngươi." Martha không quên chính mình đang làm cái gì, vội vàng mở cửa đi ra ngoài, Takeda Koichi thấy hắn tự tiện như thế, càng thêm nghi ngờ, "Ngươi rốt cục là ai?"

"Ta là…Ta là bạn của hắn" Nghĩ đến bộ dáng nổi giận của Lê Khải Liệt, Martha liền thay đổi câu trả lời, hắn là bạn của Wirth, về phần Miracle Leo, quả nhiên là một kẻ có tính tình kỳ quái, hắn không dám trèo cao.

"Ngươi muốn tìm Lê Khải Liệt?" Martha chớp mắt vài cái với Takeda Koichi, "Hiện tại tâm tình của hắn rất tệ nga, ta không biết ngươi là ai, bất quá lúc này tìm hắn thì e rằng…"

"Ai thèm để ý tâm tình của hắn tệ hay không, ta đến tìm Wirth." Takeda Koichi vừa nhắc đến Vu Duy Thiển thì ngữ khí lập tức trở nên khác biệt, pha trộn với ký ức năm đó, sự sùng bái hỗn hợp với đủ loại tình

cảm, tựa như yêu ai yêu cả đường đi lối về, hắn nghĩ rằng Vu Duy Thiển chính là con cháu của người nam nhân thần bí mà năm xưa hắn đã nhìn thấy.

Martha vẫn còn sợ hãi đối với bộ dáng vừa rồi của Lê Khải Liệt, có người muốn đưa đầu vào họng súng, hắn ngăn không được, vì vậy chỉ đơn giản mà mở cửa để Takeda Koichi đi vào, "Đúng rồi, ngươi là ai? Tìm Wirth có chuyện gì?"

Hiếm khi có người tìm Wirth, Martha vô cùng tò mò, Takeda Koichi vừa chống gậy vừa quay đầu lại, "Ta là Takeda Koichi, lần này ta tới đây là muốn tìm hắn diễn tấu một bản nhạc do ta mới soạn."

Martha đứng tại chỗ suy nghĩ một chút, Takeda Koichi….Takeda Koichi….A! Chẳng lẽ là nhà soạn nhạc cho bộ phim điện ảnh vừa đoạt giải thưởng vào năm nay hay sao? Bởi vì Takeda Koichi là tên tiếng Nhật cho nên Martha mới đặc biệt có ấn tượng với cái tên này.

Chờ hắn lấy lại tinh thần thì ông lão Nhật Bản đã đi vào trong, Martha vừa sờ cằm vừa ngạc nhiên, hắn cũng không biết từ khi nào thì Wirth lại nổi tiếng như vậy.

Quả thật ở trong bữa tiệc kia, bởi vì Takeda Koichi và Kim McKay tuyên truyền mà Vu Duy Thiển chính thức trở thành một trong những mục tiêu truy đuổi của giới truyền thông, hắn không còn là một người bình thường, không thể tiếp tục dùng sự bình thường để che giấu, ít nhất tài năng âm nhạc của hắn đã bị không ít người trong giới biết đến, mà bản thân hắn tựa hồ lại hoàn toàn không ý thức đến điểm này.

"Điểm tâm của ngươi."

Vu Duy Thiển đang ngồi ở bên ghế sô pha sát cửa sổ, trên tay là một quyển sách, một cái khay nhỏ xuất hiện trong tầm mắt của hắn, Lê Khải Liệt đặt khay điểm tâm mà hắn vẫn chưa đụng đến lên bàn trà.

"Ta mới hâm lại, thừa dịp còn nóng thì ăn nhanh lên." Cầm lấy quyển sách mà Vu Duy Thiển đang đọc, hắn đem tách cà phê đặt vào trong tay Vu Duy Thiển, đối phương ngẩng đầu rồi nhướng mi nhìn hắn, "Không hỏi vì sao ta nổi giận?"

"Ngươi sẽ nói hay sao?" Lê Khải Liệt cười khổ một chút, hai tay chống xuống thành ghế rồi cúi đầu nhìn Vu Duy Thiển, trong ánh mắt rối rắm lộ ra vẻ lo lắng, "Cho dù ta làm như thế nào thì ngươi đều rất lãnh đạm đối với ta, ta không biết có phải kẻ lầm lỗi sẽ không có cơ hội sửa sai hay không? Ngươi tha thứ cho ta chỉ là miễn cưỡng thôi sao?"

"Chỉ có như vậy mà chịu đựng không nổi?" Đem tách cà phê đặt xuống bàn, Vu Duy Thiển dựa lưng vào ghế, mang theo một chút ý cười trêu chọc, khi Lê Khải Liệt muốn phát cáu nhưng lại cố gắng nhẫn nại thì Vu Duy Thiển liền nheo mắt lại, "Ngươi nghĩ rằng ta vẫn còn giận ngươi vì chuyện lần trước hay sao?"

"Chẳng lẽ không đúng?"

Như cười như không, biểu hiện một chút lãnh ý, Vu Duy Thiển nắm lấy cổ áo của Lê Khải Liệt rồi kéo hắn đến trước mặt của mình, "Việc này nếu đã qua thì ta sẽ không dài dòng mà nhớ lại! Ta không phải phụ nữ, sẽ không vì một chút đau đớn như vậy mà hận ngươi cả đời, nếu so với những nỗi đau đã từng chịu đựng trước kia thì đây không phải là lần nghiêm trọng nhất." Bạn đang ?

Nghe Vu Duy Thiển nói như thể chuyện này cũng chưa tính là gì lại làm cho Lê Khải Liệt không hề cảm thấy cao hứng, mà càng khiến hắn nhíu chặt mày, "Chuyện này cũng chưa tính là nghiêm trọng! Như vậy thế nào mới là nghiêm trọng? Ngươi đang cố ý hay sao? Là ngươi đang mỉa mai hay là châm biếm?"

Vì sao khi hắn nói ra sự thật thì lại khiến người ta cảm thấy như bị mỉa mai châm biếm? Vu Duy Thiển cảm thấy buồn cười, "Ngươi vẫn chưa hiểu rõ con người của ta, tuy rằng xảy ra chuyện như vậy làm cho ta sinh ra nghi ngờ rất lớn đối với ngươi, bất quá thân thể của ta lúc ấy cho dù đau đớn cũng không bằng nỗi đau mà trong lòng đã cảm thụ."

Nghĩ đến việc bị phản bội, nghĩ đến hết thảy đều là do Lê Khải Liệt bày mưu tính kế, nghĩ rằng mình đã nhìn lầm người, khi ấy Vu Duy Thiển quả thật rất tức giận và….thất vọng.

Đúng vậy, là thất vọng, cái loại cảm giác này giống như đang mong chờ thứ gì đó, kết quả lại trở nên vô nghĩa, khi bay lên cao mà lại ngã xuống đất, cảm giác trống rỗng trong lòng càng khiến người ta bị tra tấn nặng nề hơn so với nỗi đau trên thân thể.

"Thân thể đau đớn cũng không bằng nỗi đau trong lòng?" Lê Khải Liệt bỗng nhiên cúi thấp đầu, vì lời nói của Vu Duy Thiển mà cảm thấy bi thương, đồng thời cũng có vui sướng, "Duy, đây là ý của ngươi? Nghĩ rằng bị ta tính kế, nghĩ rằng ta để cho Claudy làm như vậy đối với ngươi, nên ngươi rất đau lòng?"

Nghe Lê Khải Liệt lập tức rút ra kết luận, Vu Duy Thiển liền bỏ tay ra, "Đừng tự tiện quyết định!"

"Không, đây là ý của ngươi, người đừng hòng chối bỏ, khi đó ngươi đã yêu ta cho nên mới cảm thấy đau lòng như vậy." Nhận định chính xác quan điểm, Lê Khải Liệt khom lưng mà hôn lên tóc của Vu Duy Thiển, ngay cả hơi thở dường như cũng mang theo những thành phần vui sướng, bờ môi của hắn đang cọ lên trán của Vu Duy Thiển thì lại bị một bàn tay đẩy ra, "Tùy ngươi muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ, cái tên điên cuồng thích tự sướng này."

Không thèm thanh minh, Vu Duy Thiển vỗ vai của Lê Khải Liệt, "Được rồi, tránh ra cho ta, ngươi ngăn cản ta uống cà phê."

"Nói cho ta biết mấy ngày nay ngươi suy nghĩ chuyện gì, cho dù ta làm bất cứ chuyện gì thì cũng khiến ngươi nổi giận, nếu không phải bởi vì chuyện kia thì còn có thể là cái gì?" Lê Khải Liệt đưa tách cà phê cho Vu Duy Thiển, nhắc đến vấn đề này, vô số cuồng bạo hỗn loạn đều tụ tập dưới đáy mắt của hắn.

Nhấp một ngụm cà phê, Vu Duy Thiển nhìn hơi nóng tỏa ra từ trong tách, "Nếu trả giá một chút mà có thể làm cho ngươi thấy rõ chính mình đã sai lầm như thế nào, coi như cũng đáng giá, bất quá đừng làm những chuyện dư thừa."

Trả lời một cách mơ hồ, nhưng thái độ xem như ôn hòa, Lê Khải Liệt ở bên cạnh đang lộ ra biểu tình sâu xa mà nhìn Vu Duy Thiển dùng bữa, Vu Duy Thiển không bận tâm, cũng không nói cho Lê Khải Liệt biết rằng so với lúc trước, Lê Khải Liệt không từ thủ đoạn, vứt bỏ tôn nghiêm, vứt bỏ tự tôn, vì hắn mà làm đến mức này càng khiến cho người ta phải xúc động.

Hắn cũng là đàn ông, hắn tự nhận không có chuyện gì có thể khiến cho hắn làm đến mức này, cũng có thể là vì tính cách cho nên người nọ luôn luôn không kiêng nể bất kỳ chuyện gì mà làm ra những việc có thể khiến kẻ khác không thể tưởng tượng như vậy.

"Ngươi nói những chuyện dư thừa là chuyện gì?" Chờ hắn ăn xong, Lê Khải Liệt đem khăn đưa qua, Vu Duy Thiển lau miệng, chậm rãi nâng mắt, chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

67. Chương 67: Từ Chối Lời Đề Nghị

Takeda Koichi đứng ở trước cửa đợi một lúc lâu vẫn chưa thấy có người mở cửa, vừa rồi thấy Martha rời đi, hắn rất xác định trong nhà có người, ngay cả người đại diện cũng không cho vào, vì sao lại có một người xa lạ từ trong nhà của Lê Khải Liệt đi ra, hắn cảm thấy vô cùng khó hiểu.

"Wirth, ngươi có ở đây hay không?" Không bấm chuông cửa, hắn chỉ dùng gậy để gõ, tiếng đập cửa không ngừng vang lên, rốt cục có người bước ra, đứng trước cửa là Lê Khải Liệt với vẻ mặt vô cùng khó chịu.

"Takeda?" Cuộc nói chuyện với Vu Duy Thiển bị cắt ngang, không thể tiếp diễn, người nam nhân nóng nảy này lộ ra vẻ mặt vô cùng u ám, mái tóc rối bù vẫn chưa được chải lại ngay ngắn, tùy tiện mặc một chiếc áo sơ mi và quần dài, cổ áo mở rộng, Takeda Koichi hơn một tháng trời không gặp Lê Khải Liệt, lúc này vừa nhìn thấy thì thiếu chút nữa đã nhận không ra.

Khác với bộ dáng lần trước nhìn thấy, hiện tại Lê Khải Liệt suy sút hơn rất nhiều, bởi vì khó chịu mà nâng cằm lên, buông xuống ánh mắt như mây đen dầy đặc, trên mặt tuy rằng rất sạch sẽ nhưng khóe miệng rủ xuống lại chứng tỏ không muốn tiếp khách.

"Lê Khải Liệt, biểu tình này của ngươi là sao? Ta đến đây không phải để tìm ngươi, Wirth ở đâu? Có phải ở trong nhà của ngươi hay không?" Dùng ngữ khí chất vấn, Takeda Koichi đứng trước cửa mà xụ mặt, "Lần trước sau khi các ngươi rời khỏi buổi tiệc thì không hề để lại một chút tin tức gì, còn có công việc tuyên

truyền album mới của ngươi nữa, Kim McKay nói ngươi làm việc vô trách nhiệm mà ta không tin, không ngờ…." (ta dạt mỏ bác này luôn)

Đột nhiên dừng lại, Takeda Koichi nhìn thấy Vu Duy Thiển xuất hiện bên trong, nhất thời liền trở nên cao hứng, "Wirth, ngươi quả nhiên ở đây."

Người đứng trong phòng không hề lộ ra biểu tình gì đặc biệt, chỉ hơi gật đầu về phía Takeda Koichi, giống như hết thảy không liên quan đến hắn, Vu Duy Thiển điềm nhiên đi vào phòng khách rồi cầm lấy một tờ báo, bắt chéo chân ngồi xuống ghế, sau đó chậm rãi đọc báo.

Lúc đầu không biết Vu Duy Thiển khi nhìn thấy hắn thì sẽ phản ứng như thế nào, không ngờ lại là loại thái độ hoàn toàn không để ý này, Takeda Koichi chỉnh lại biểu tình, chậm rãi đi vào, "Lần này bất ngờ ghé thăm, thật đường đột, hy vọng không làm cho các ngươi cảm thấy bất lịch sự."

Xưa nay nổi tiếng làm việc nghiêm túc cẩn thận và yêu cầu rất cao, tuổi tác của Takeda Koichi cũng không nhỏ, khi làm việc đều có phương pháp và thái độ riêng của hắn, lúc này nếu không phải bởi vì Vu Duy Thiển xuất hiện rất đột ngột, khiến người ta khiếp sợ thì hắn tuyệt đối sẽ không lộ ra sự thất thố như vậy, khi tỉnh ngộ lại, hắn liền khôi phục diện mạo của một kẻ học giả.

Gần đây mọi người đều cảm thấy hắn giống như thay đổi thành một người khác, hắn chưa bao giờ tôn sùng đối với một nghệ sĩ như vậy, lần này lại kịch liệt tiến cử một người mà ngay cả cái tên cũng chưa từng nghe thấy. Thậm chí chính hắn cũng không rõ vì sao người thanh niên này ở trước mặt hắn lại trở nên mạnh mẽ như vậy, hắn giống như khai quật được một bảo tàng, nóng vội muốn lấy ra để cho những người khác chiêm ngưỡng, nhưng người có được bảo tàng này lại xem nó không đáng giá một xu.

"Có việc gì hay sao?" Lại một lần nữa đeo mắt kính trở lại, Vu Duy Thiển khiến cho cảm giác của Takeda Koichi có một chút biến hóa, giống như chỉ cần trả lời một câu không đúng thì hắn có thể sẽ bị đuổi ra ngoài, đương nhiên đây là ảo giác, khiến cho hắn sinh ra ảo giác chính là đôi mắt ở sau tròng kính, cái loại ánh mắt này giống như không có bất cứ thứ gì có thể dao động, đối với cái gì cũng không có hứng thú.

"Lần này ghé thăm là có chuyện quan trọng, ta hỏi Owen, hắn bảo ngươi không ký hợp đồng với công ty, thế nào, ngươi có hứng thú diễn tấu một khúc nhạc do ta soạn hay không?" Takeda KoiChi vừa tiến vào thì liền vội vàng hỏi như vậy, Vu Duy Thiển chỉ hơi nhướng mi lên, "Ngồi xuống trước rồi nói sau."

Trong tay của hắn còn đang lật báo, từ mục tin tức đến mục giải trí, đến khi nhìn thấy tin tức về vụ án mạng liên hoàn, tầm mắt dừng một lúc lâu ở trên những dòng chữ, trong khi mục giải trí lại đưa tin Lê Khải Liệt bỏ việc mà mất tích, không biết phía sau có công ty nào thao túng hay không, hay chỉ là một chiến lược dùng để tuyên truyền quảng bá.

"Ắt hẳn đây là ý kiến của Owen, đây là tác phong của hắn, khi nào không thể nghĩ ra cách thì sẽ lợi dụng tình hình hiện tại." Lê Khải Liệt lướt qua hình ảnh quảng bá trên đầu trang báo về album Out Of Control, các thành viên trong ban nhạc đều có mặt, duy nhất đứng chính giữa lại dùng một hình ảnh mờ ảo để thay thế.

Cái bóng trên tờ báo không hề bị các thành viên khác lu mờ, mà ngược lại càng tạo cảm giác rất nổi bật, loáng thoáng có thể nhìn thấy gương mặt của cái bóng, đôi mắt màu tro lục xuất hiện trong bóng đêm, giống như đang nhìn trộm thế giới, chờ đợi đến ngày xuất hiện.

"Hắn là một người đại diện không tệ." Vu Duy Thiển rất ít khi trực tiếp khen ngợi người khác như vậy, có thể thấy được rất thưởng thức mẫu áp phích quảng cáo này, Lê Khải Liệt hừ cười, cầm lấy tờ báo từ trên tay của Vu Duy Thiển, hơn một tháng không liên hệ cùng công ty quản lý, khi Owen tới nhà tìm hắn thì hắn vẫn còn đang dưỡng thương, ngay cả giọng nói của Owen mà hắn vẫn chưa nghe thấy.

"Wirth, chẳng lẽ ngươi không muốn cân nhắc lời đề nghị của ta hay sao?" Takeda Koichi lại một lần nữa ngưỡng mộ tài hoa của Vu Duy Thiển, cũng khó trách hắn cảm thấy không cao hứng đối với thái độ này của Vu Duy Thiển, kẻ có tài thường khó tránh khỏi khinh người, nhưng hắn đã đích thân đến tận nơi mà đối phương vẫn giữ thái độ này.

Lê Khải Liệt ở bên cạnh không nói chuyện, cũng đợi phản ứng của Vu Duy Thiển, lúc này lại nhìn thấy người nọ đặt tay lên thành ghế, mười ngón tay đan vào nhau, đôi mắt màu đen hơi nâng lên, sau đó không

hề nhúc nhích mà nhìn Takeda Koichi ở trước mặt, "Vì sao ngươi lại đưa ra lời đề nghị này?"

"Vì sao...." Takeda Koichi trở nên hồ đồ, còn cần phải nói ra nguyên nhân hay sao? Nhưng ánh mắt của Vu Duy Thiển thâm thúy khó dò, thoạt nhìn cũng không phải hỏi một cách tùy tiện mà là liên quan đến việc hắn có đáp ứng hay không.

"Đương nhiên là vì tạo ra một bản nhạc xuất sắc." Đây là đáp án, nhưng không biết vì sao khi hắn nói ra lời này lại cảm thấy có một chút bất an, giống như học trò bị thầy giáo hỏi bài, cho dù tin rằng chính mình trả lời đúng nhưng trong lòng vẫn có một chút khẩn trương và bất an khó hiểu.

"Sau đó thì sao?" Vu Duy Thiển tựa lưng vào ghế, giống như đang hỏi một cách tùy tiện, "Tạo ra một bản nhạc xuất sắc thì sao?"

"Có thể phối hợp chế tác âm nhạc cho điện ảnh, hoặc là đem bán ra ngoài, Kim McKay có yêu cầu ta một bản nhạc cho bộ phim điện ảnh mới nhất của hắn lần này, nếu có ngươi tham gia thì nhất định sẽ tạo nên hiệu quả không thể tưởng tượng! Âm nhạc xuất sắc phải dùng ở một nơi thích hợp, chỉ cần ngươi cùng ta hợp tác thì ta sẽ làm cho ngươi trở thành kỳ tích trong giới âm nhạc!" Takeda Koichi nói một cách kích động, cố ý dùng tiền đồ tốt đẹp để lay động hắn.

"Kỳ tích sở dĩ được gọi là kỳ tích bởi vì không dễ dàng xảy ra, ở trước mặt ngươi đã có một người." Đuôi lông mày nhướng lên, chỉ về hướng của Lê Khải Liệt, những lời này của Vu Duy Thiển cho dù chủ ý là khen ngợi nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy bên trong có vài phần châm chọc.

Bị hắn ám chỉ, người nam nhân kia chuyển mắt, "Cám ơn đã quá khen, có phải ta nên vì thế mà cảm thấy cao hứng hay không?"

Tâm tư của Lê Khải Liệt vẫn còn đang vướng bận đến cuộc nói chuyện mới vừa rồi với Vu Duy Thiển, so với thời điểm khi hai người bắt đầu quen biết, thì Vu Duy Thiển mặc dù ở bên cạnh hắn nhưng lại giống như càng lúc càng xa, hắn không hiểu Vu Duy Thiển suy nghĩ cái gì, bởi vì tâm tình này mà Lê Khải Liệt ẩn chứa một loại cảm xúc phức tạp, ánh mắt thâm thúy bắt đầu lưu luyến trên người của Vu Duy Thiển.

Tầm mắt trầm trọng giống như có chứa điện lực, loại ánh mắt này không hề che giấu, không phải là mối quan hệ bạn bè bình thường nên có, vị khách ngồi đối diện cũng phát hiện. Takeda Koichi nghĩ đến tin đồn về vụ bê bối giữa Lê Khải Liệt và người bạn thân của hắn, trong lòng hơi kinh ngạc, nhưng bề ngoài vẫn phải tiếp tục bảo trì bộ dáng ban đầu.

Takeda Koichi nghĩ rằng chuyện kia chỉ là do báo chí viết nhảm, nhưng ngồi ở chỗ này thì hắn có thể cảm giác được bầu không khí tế nhị giữa hai người, lo lắng thực hư của chuyện này sẽ tạo thành ảnh hưởng, vì vậy hắn liền trở nên trầm mặc, Vu Duy Thiển cũng phát hiện, sau đó lại nghiêng đầu đi.

Đôi mắt đặc biệt của Lê Khải Liệt vô cùng nóng bỏng, dường như có một chút đăm chiêu, một chút tà khí và ngang ngược, làm cho người ta muốn giả vờ không biết cũng thật khó khăn.

Người này đang nhìn cái gì, cảm thấy kỳ lạ, Vu Duy Thiển tạm thời dời mắt, Takeda Koichi bỗng nhiên nghe thấy một câu hỏi vững vàng được cất lên từ phía đối diện, "Đem bán? Làm như vậy thì có lợi gì cho ta?"

Đây là lần đầu tiên mà Takeda Koichi gặp phải một câu hỏi vừa thẳng thắn vừa rõ ràng như vậy, thậm chí không hề che giấu, hắn cảm thấy rất bất ngờ nhưng vẫn đáp lại một cách nghiêm túc, "Ngươi có thể yêu cầu một cái giá, cho dù là bao nhiêu thì ta vẫn cho rằng âm nhạc của ngươi đáng giá, nếu ngươi không tiện thì có thể tìm người đại diện để đàm phán với ta, ngươi có tài năng âm nhạc như vậy, nếu bị mai một thì rất đáng tiếc."

Lê Khải Liệt không hề cảm thấy kỳ lạ đối với sự nóng vội của Takeda Koichi, hắn rốt cục dời mắt, "Đối với người soạn nhạc mà nói, nếu có người có thể sử dụng kỹ thuật hoàn mỹ và nội tâm chuẩn xác để biểu diễn một bản nhạc của mình, như vậy sức cuốn hút của bản nhạc sẽ càng mạnh."

"Nói rất đúng!" Dù sao Lê Khải Liệt cũng là người chơi nhạc, Takeda Koichi thật sự đồng ý với lời của hắn, thân thể ngồi trên ghế bắt đầu thăm dò, lại tiếp tục thành khẩn yêu cầu, "Diễn tấu cho ta đi? Thế nào? Ngươi có điều kiện gì thì cứ nói, mặc kệ khó khăn như thế nào thì ta nhất định sẽ tìm cách mà giải quyết."

Nếu là người nam nhân này, cho dù là một bản nhạc tầm thường thì nói không chừng ở trong tay hắn cũng sẽ trở nên thần kỳ, Takeda Koichi bỗng nhiên có loại cảm giác kỳ quái này.

?

"Nếu nói như vậy thì ta từ chối." Giống như không cần cân nhắc đến giá trị, Vu Duy Thiển trực tiếp thẳng thắn trả lời, đôi mắt màu đen lộ ra cảm giác phiền chán, gọng kính màu bạc bởi vì loại biểu cảm như vậy mà trở nên sống động, giống như cùng lóe sáng với ánh mắt, hiện lên vẻ sáng bóng lạnh lẽo.

Nếu là những người khác, khi được mời như vậy thì ắt hẳn sẽ mừng rỡ như điên, nhưng hắn không có, thậm chí còn dùng loại thái độ này để đáp lại Takeda Koichi, đây là lần đầu tiên ông lão Nhật Bản này thành khẩn đề nghị như thế, cũng là lần đầu tiên bị từ chối một cách vô tình như vậy, có thể hiểu rõ cảm thụ trong lòng của hắn là như thế nào.

"Ngươi–" Hắn đứng lên, giấu không được sắc mặt giận dữ, nhưng vẫn cố bảo trì tác phong chuyên nghiệp, "Ta thật tiếc khi ngươi đưa ra câu trả lời như vậy, ngươi có thể cho ta biết lý do hay không?"

P/S: bác Koi này phiền quá nha, hèn gì con sam nó khó chịu là phải. Lý do lý diếc gì, nhạc của Duy là chơi cho con sam thôi:>

68. Chương 68: Ma Lực Của Người Đàn Ông

Ngay cả Takeda Koichi mà Vu Duy Thiển cũng không có hảo cảm, bị người như vậy ở trước mặt từ chối một cách tuyệt tình làm cho Takeda Koichi cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bởi vì như vậy mà bầu không khí trong phòng trở nên căng thẳng, chỉ còn Lê Khải Liệt thản nhiên duy trì tư thế ban đầu, thậm chí còn lộ ra một chút ý cười ngay lúc này, cái loại ý cười thỏa mãn và cảm thấy khoái trá đang xuất hiện trong ánh mắt kia, dã tính được kiềm chế lại bị phóng thích, kết hợp với sự sung sướng tạo thành một loại vui mừng bí ẩn ở trên mặt của hắn.

"Ta không cần dựa vào việc kinh doanh âm nhạc để đổi lấy tiền tài và địa vị, chỉ thế thôi." Vu Duy Thiển trả lời chi tiết, hắn không muốn làm cho Takeda Koichi bị mất mặt, nhưng thái độ ăn ngay nói thẳng của hắn vẫn rất khó làm cho người ta cảm thấy vừa lòng với cách trả lời như vậy.

Bầu không khí trở nên yên lặng, Takeda Koichi trầm mặt, rốt cục chống gậy rồi đứng lên, "Ngài Wirth…." Vẻ mặt của hắn có thâm ý, "Không, ta nên gọi ngươi là Wirth, như vậy thân thiết gần gũi hơn một chút, ta rất tán thưởng tài năng của ngươi, nhưng lời nói của ngươi thật sự làm ta rất thất vọng, việc tự cho là thanh cao đã không còn lưu hành tại thời đại này, mọi người đều phải tự kinh doanh chính mình."

"Oh?" Cảm thấy lời nói của Takeda rất thú vị, Vu Duy Thiển nhếch môi, Lê Khải Liệt nghe thấy những lời này, hắn thản nhiên nhìn ông lão trước mặt, ánh mắt hơi lóe lên, sau đó lại chuyển sang người của Vu Duy Thiển.

Trình độ thanh cao như vậy thì người khác làm không được, mặc kệ là tư tưởng hay là thân thể, nhưng khi sự tồn tại của hắn vượt quá lẽ thường thì loại thanh cao và kiêu ngạo này đã trở thành một bộ phận của hắn, hắn không cần phải thỏa hiệp với bất kỳ kẻ nào.

Nhưng Takeda Koichi không biết được điều đó, hắn nghiêm nghị đứng trước mặt hai người bọn họ, "Có người bán rẻ linh hồn, có người bán rẻ thân thể, người lao động lại bán đi thời gian của mình, nhạc sĩ bán âm nhạc, tác giả bán sáng tác, còn giới nghệ sĩ thì có thể kinh doanh tất cả những gì bọn họ sở hữu, bao gồm cả đời sống riêng tư." Nhìn Lê Khải Liệt một cách ám chỉ, hắn lại chuyển mắt, "Chẳng lẽ ngươi cho là ngươi có thể thoát khỏi hết thảy những điều này hay sao?"

Khi hắn chất vấn, Vu Duy Thiển đứng lên từ ghế sô pha, trên khuôn mặt bất động chỉ hơi nhếch lên một đường cong lạnh lùng cứng rắn, "Đây là chuyện của ta."

Đến tận lúc này, cuộc đối thoại đã không thể tiếp diễn.

Cửa mở ra, Takeda Koichi mất hứng mà về, hắn không thể chấp nhận, hắn chưa bao giờ gặp được ai có tài năng như vậy, nhưng đồng thời người này cũng là kẻ ngoan cố nhất. Danh dự, địa vị, tiền tài, những thứ này Wirth đều bất cần, như vậy thì người nọ muốn cái gì?

"Ngươi từ chối thật sự là thẳng thắn." Sau khi Vu Duy Thiển ngồi xuống, Lê Khải Liệt mở ra hai tay gác lên lưng ghế, vô hình trung đem người bên cạnh ôm vào trong phạm vi mà tay của hắn có thể chạm đến.

"Nếu những chuyện có thể nói thẳng thì cứ việc nói thẳng, cần gì phải tốn công đấu võ mồm." Nói những lời này như thể mọi chuyện không liên quan đến mình, ở một vài phương diện, Vu Duy Thiển quả thật vô tình, đối với hắn mà nói, thẳng thắn từ chối so với để cho đối phương ôm hy vọng, sau đó lại đến dây dưa thì việc từ chối vẫn tốt hơn rất nhiều.

Trả lời đơn giản làm cho Lê Khải Liệt có một loại ý tưởng khác thường, "Vậy còn vấn đề của ta thì sao?" Ánh mắt độc đáo mà kẻ khác không thể bắt chước đang quấn quanh lên người của Vu Duy Thiển, giống như dây leo không ngừng siết chặt, "Vì sao ngươi không nói thẳng cho ta biết ngươi đang suy nghĩ cái gì?"

Giống như bị vấn đề này chạm đến một dây thần kinh nào đó, Vu Duy Thiển lập tức trầm mặt, hơi thở quanh thân của hắn dường như đã xảy ra sự biến đổi, hắn đứng dậy rồi khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt tối đen không có tình cảm đang nhìn xuống, "Xem ra chuyện của chúng ta quả thật cần phải nói cho rõ ràng."

Luôn luôn bàng quan, đối với mọi chuyện đều là như thế, đối với sự tình xảy ra trên người của mình cũng là như vậy, Vu Duy Thiển luôn làm cho người ta có một loại cảm giác không chân thật. Chỉ khi hắn bị ép buộc bất đắc dĩ thì mới nguyện ý xuất hiện trước mặt mọi người, khi đối phương không thể lĩnh hội thì mới bằng lòng mở miệng giải thích, Lê Khải Liệt rốt cục không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

"Nếu ngươi còn trách ta chuyện kia thì đem tất cả cảm giác trong lòng nói ra toàn bộ, nếu không phải…." Hắn ngẩng đầu nhìn vẻ mặt vẫn lãnh đạm như trước của Vu Duy Thiển, sau đó ngã vào ghế sô pha, "Ngươi quá khó đoán, Duy, đừng gây khó dễ cho ta."

"Không có ai cần ngươi suy đoán, không tình nguyện thì ngươi có thể buông tay, ta cũng có thể bớt một chút phiền toái, từ khi quen biết cho đến nay chẳng có chuyện gì là tốt." Trả lời một cách rõ ràng, Vu Duy Thiển nâng cằm của Lê Khải Liệt lên, khuôn mặt quen thuộc lại làm cho hắn cảm thấy xa lạ, khiến hắn không khỏi phát hỏa một lần nữa, hừ lạnh một tiếng, hắn bỏ tay ra.

Buông tay? Hiểu được ý của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt thoáng chốc lộ ra vẻ mặt dữ tợn, "Hiện tại ngươi mới nói ra những lời này? Nếu có thể buông tay thì ngươi nghĩ rằng ta còn có thể ở đây dây dưa với ngươi hay sao?" Giống như trái bom bị châm ngòi, uy lực mạnh đến mức khiến cả gian phòng chấn động, Vu Duy Thiển bị hắn kéo đến ghế sô pha.

"Nếu có thể buông tay thì ta cần gì phải làm đến mức như vậy để van xin ngươi ở lại?" Từng câu từng chữ phun ra từ kẻ răng, giống như muốn nhai nát những lời này, đôi mắt dã thú hung hăng nhìn chằm chằm người trước mặt, Lê Khải Liệt nắm chặt cánh tay của Vu Duy Thiển, rốt cục không thể kiềm chế được sự thịnh nộ trong lòng, giống như một cơn hồng thủy ập xuống mà đập vỡ đê điều.

Người bị hắn nhìn chăm chú như vậy lại không lộ ra nửa điểm sợ hãi, mà ngoài ý muốn chính là Vu Duy Thiển lại hiển lộ vẻ mặt hài lòng, "Đúng vậy, nhìn xem bộ dáng hiện tại của ngươi, ngươi rốt cục không chịu nổi, khúm núm cũng được, ủy khuất nhận sai cũng được…." Vu Duy Thiển nhếch lên một đường cong đùa cợt, "Cuối cùng ngươi cũng không phải người như vậy."

Con người không thể kiềm chế bản tính của mình, hắn nhìn Lê Khải Liệt ở trước mắt, người nọ giống như đang muốn nhìn thấu hắn, mới một giây trước còn bốc lên hơi thở cuồng bạo, nhưng chỉ trong nháy mắt liền đông đặc, Lê Khải Liệt tựa như dã thú nhe răng, để lộ một đường cong không hề mang theo ý cười, "Duy, ngươi muốn bức cho ta điên lên hay sao? Ngươi đang đùa với ta? Ngươi nghĩ rằng ta làm như vậy là đang giỡ trò?"

Ngày đó, ngay cả tôn nghiêm mà hắn còn có thể vứt bỏ, cho dù là thủ đoạn như vậy thì có tính là gì. Làm sao có thể phủ nhận tình cảm chân thành dưới đáy lòng của hắn? Sự trầm mặc của Vu Duy Thiển có thể

xem là thừa nhận, những lời này của hắn thật sự chọc giận Lê Khải Liệt, "Ngươi chỉ vì một sai lầm mà không tha thứ cho ta! Ngươi không nghĩ rằng thái độ dè dặt của ngươi mới làm cho ta ở dưới tình huống như vậy mà bị bắt lựa chọn! Ta không có bản lĩnh biết trước! Ta không thể biết trước! Ta không ngờ bọn họ dám động thủ làm ngươi bị thương nhanh như vậy! Ta muốn nói cho ngươi biết hết thảy điều này, nhưng ngươi muốn ta nói như thế nào? Nói về bí mật ghê tởm đằng sau lưng của ta? Nói rằng người mà ta nóng lòng cứu ra là cha ruột của mình, còn trên thân thể của ta lại đang chảy cái dòng máu của gia tộc kia?"

Trong tiếng gầm gừ, Lê Khải Liệt nhào lên rồi áp đảo Vu Duy Thiển lên ghế sô pha, "Ngươi thì sao? Ngươi muốn ta ở ngay lúc đó nói ra hết thảy cho ngươi biết? Sau đó thì sao? Đổi lấy sự đồng tình của ngươi hay là sự giúp đỡ? Đừng lúc nào cũng dùng cái tiêu chuẩn khắc nghiệt của ngươi mà đối đãi với người khác! Nhìn xem chính bản thân mình đi! Ngươi đã nói với ta cái gì? Người khiến cho ta làm như vậy chính là ngươi! Cho dù sau khi ta tỏ tình với ngươi thì sao? Ngươi chẳng hề nói bất cứ điều gì với ta! Quá khứ của ngươi, lai lịch của ngươi, ngươi rốt cục là ai?"

Nguy hiểm và dữ tợn như một con quái thú, trên mặt của Lê Khải Liệt hiện lên ấn ký ma quỷ, dưới hàng lông mày nhíu lại thật sâu là bóng tối âm u, những ngón tay mạnh mẽ bấu vào sau lưng của Vu Duy Thiển, xé nát áo sơ mi, "Đủ rồi! Ngươi là đồ lãnh khốc vô tình!"

Hắn cắn xuống thân thể ở trước mặt, áo sơ mi vang lên tiếng rách toạc, giống như một con dã thú đang cắn xé con mồi, hắn hôn xuống điểm đang nhô lên trước ngực của Vu Duy Thiển, rốt cục không còn nhẫn nại dục vọng. Đột nhiên bị tập kích như vậy, người bị gọi là lãnh khốc vô tình nắm lấy tóc của Lê Khải Liệt rồi lên tiếng, "Cuối cùng ngươi cũng nói ra."

So với cơn thịnh nộ của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển bình tĩnh hơn rất nhiều, chỉ có âm điệu sắc bén hơi tăng cao, trước ngực bị tàn phá đau đớn khiến cho hắn phải thở dốc, "Đây mới là ngươi, đây mới là Lê Khải Liệt, là người làm cho ta cảm thấy mình còn sống, gợi lên tình cảm mãnh liệt trong ta, làm cho ta mâu thuẫn rồi chìm đắm."

Những lời này thản nhiên như thế, tựa như người nam nhân nằm trên sô pha đang thản nhiên nhìn Lê Khải Liệt, không có quá nhiều tức giận, hoàn toàn tương phản với thái độ lãnh đạm trước kia, đôi tay siết chặt tóc của hắn, không chừa đường lui, Lê Khải Liệt bị bắt ngẩng đầu, trước mắt hắn chính là một gương mặt thuần khiết không có tỳ vết.

"Ta không muốn một Lê Khải Liệt lúc nào cũng nhớ kỹ sai lầm kia, ta muốn chính là người này…." Vu Duy Thiển ngẩng đầu, đôi mắt hà khắc mà lại nghiêm nghị đang nhìn chăm chú Lê Khải Liệt, "Làm cho ta đau đầu, phiền toái, chọc cho ta nổi giận, lại ngang ngược không phân rõ phải trái, điên cuồng ngạo mạn, lớn mật tự phụ, lại tự tin đến mức khiến người ta không thể không đi theo hắn, dùng thực lực của mình để chứng minh hết thảy, lúc nào cũng biết bản thân mình đang làm cái gì, là Lê Khải Liệt đã lôi ta xuống nước, là Lê Khải Liệt đã kéo ta rơi vào tình trạng này!"

Trong lòng chấn động, ánh mắt của Lê Khải Liệt giống như rắn độc, hắn đột nhiên mạnh mẽ cắn người dưới thân, bị những lời này rung động, hắn đưa tay chạm vào mặt của Vu Duy Thiển, "Duy–"

Vu Duy Thiển nói một cách đầy áp lực, cố gắng nói xong, tới lúc này, ngay cả hắn cũng bắt đầu nghi ngờ có phải hắn bị cuồng ngược hay không, hắn lại bị người như thế hấp dẫn, cười nhạo mà lắc đầu, hắn cau mày nhìn Lê Khải Liệt, "Đừng thay đổi, đừng làm cho ta nhìn thấy bộ dáng thận trọng sợ ta tức giận! Đừng tiếp tục uất ức như thế!"(cuồng ngược= thích bị ngược đãi)

Cư xử thận trọng, chăm sóc chu đáo, vậy mà lại bị nói là uất ức. Lê Khải Liệt nhìn Vu Duy Thiển chằm chằm, sự ức chế trong lòng bỗng nhiên bùng nổ, hắn dường như bị tổn thương vì chuyện của Vu Duy Thiển, trong lòng của hắn luôn bị ám ảnh vì điều đó, chỉ khi nhận rõ tâm ý của mình thì hắn mới biết hắn không bao giờ còn có thể buông người này ra, chỉ có tự mình lĩnh hội thì mới biết đau lòng đến mức độ nào.

Hắn không dám mạo hiểm, không dám chạm vào cấm kỵ, chuyện kia đã trở thành một cái gai trong lòng của hắn, càng để ý thì càng sợ vụt mất, hắn không thể tiếp tục mạo hiểm, chỉ có vỗ về người tình nhân có thể xoay lưng rời đi bất cứ lúc nào này, làm hết tất cả những điều tốt nhất, chỉ vì muốn đối phương cảm nhận được tâm ý của hắn.

Bất quá đến bây giờ hắn vẫn chưa thể xác định Vu Duy Thiển có xem hắn như tình nhân hay không, chuyện này còn phải chờ để xác định lại.

Hít một hơi thật sâu, sau khi lực đạo trên tóc được thả lỏng, Lê Khải Liệt liền cúi người xuống, hắn hận không thể dùng sức mà xé nát đối phương, "Đồ máu lạnh, thích tra tấn người ta…." Mạnh mẽ cắn mút đầu nhũ của Vu Duy Thiển, hắn thỏa thích liếm lên hai điểm nhạt màu đang nhô cao, "Thấy ta khổ sở như vậy thì ngươi mới cao hứng, mới vừa lòng?"

Bị hàm răng của Lê Khải Liệt cọ sát đến mức đau đớn, Vu Duy Thiển đẩy hắn ra, hắn lại giảm bớt lực lượng, xúc cảm của làn môi theo nụ hôn mà dừng trước ngực, lướt qua một cách ám muội, Lê Khải Liệt bị rất nhiều cảm xúc hỗn tạp khống chế, không thể ngăn chặn tình cảm đang trỗi dậy mãnh liệt, thân thể cơ hồ không thể chịu nổi mà muốn bùng nổ.

"Vì sao không nói thẳng cho ta biết, ngươi đang tra tấn ta, ngươi có biết hay không?" Lên án một cách hung tợn, lại mang theo nụ hôn dịu dàng. Vu Duy Thiển vò đầu của Lê Khải Liệt, cất lên một tiếng khúc khích vô nghĩa, "Chỉ là một chút trừng phạt mà thôi, ta cũng đã ám chỉ cho ngươi biết."

Nếu Lê Khải Liệt hiểu sớm hơn một chút thì sẽ không bị tra tấn như vậy, nhưng ai có thể đoán được thái độ nóng lạnh thất thường cùng phản ứng lãnh đạm của Vu Duy Thiển lại là ám chỉ? Lê Khải Liệt không biết hiện tại hắn nên mừng như điên hay là nên cuồng nộ, đặt một nụ hôn lên đôi môi đang hé mở ở trước mặt, hắn thì thầm một cách cường điệu, "Duy, Duy yêu của ta, ngươi là một tên ác quỷ…."

P/S: Duy àh, anh mà cứ lãnh đạm với con sam là chẳng phải sẽ được con sam nuông chiều, nấu cơm nấu nước cho ăn cho uống, tắm rửa cùng phục vụ tận tình luôn hay sao, tội tình gì mà khai ra là anh thích lúc con sam bê tha bết thết như thế cơ chứ. Mặc dù mình sủng con sam nhưng mà phải nói ra sự thật, đúng là bé Duy bị cuồng ngược =.=. Ta chỉ có thể nói 1 câu: biến thái cũng lây bệnh

69. Chương 69: Trầm Mê

"Ngươi là ác quỷ do Chúa phái đến dụ dỗ ta." Ra sức hôn người dưới thân, Lê Khải Liệt không kiềm chế được mà tiếp tục làm sâu sắc nụ hôn của mình, ngay cả một hơi thở mà hắn cũng không muốn buông tha, lực lượng áp chế kịch liệt làm cho thân thể của hai người tiếp xúc càng chặt chẽ.

"Ngươi không có tư cách nói như thế." Vu Duy Thiển thoát khỏi cuộc chiến dây dưa với môi lưỡi của Lê Khải Liệt, ngón tay lướt lên mặt của đối phương, vì khuôn mặt nam tính đầy quyến rũ này mà tự cười nhạo chính mình. Cuối cùng, hắn yêu một người nam nhân.

Lê Khải Liệt có thể nhìn ra manh mối từ trên vẻ mặt và giọng nói mỉa mai của Vu Duy Thiển, ánh mắt bám lên người của đối phương, "Đừng quên ta và ngươi giống nhau, ngươi nghĩ rằng ta chưa từng giãy dụa và đấu tranh nội tâm? Vô dụng, ở trước mặt ngươi, hết thảy sự tự chủ của ta đều không thể dùng được."

Đôi mắt màu tro lục trở nên u ám, lời nói thâm trầm đang tuyên bố một sự thật, Lê Khải Liệt hiểu rất rõ sau khi lâm vào tình cảm thì sẽ dẫn đến nguy hiểm, tựa như Vu Duy Thiển đã từng cảnh cáo hắn, không biết khi nào bão táp sẽ ập đến, từ lúc hắn chìm đắm vào tình cảm của người nam nhân này thì tựa hồ bão táp vẫn liên tục nổi lên.

"Ta nghi ngờ là ngươi thật sự có tự chủ hay không." Lấy ngữ khí quen thuộc của mình, Vu Duy Thiển tỏ vẻ hoài nghi, xoay người định đứng lên thì lại bị Lê Khải Liệt đè xuống, "Cho dù ta mất tự chủ thì cũng chỉ vì ngươi."

Ngữ thanh càng lúc càng trầm thấp đang ám chỉ một loại tình cảnh nào đó, Vu Duy Thiển không phải không biết, nhưng hiện tại muốn hắn làm ra quyết định thì vẫn chưa đến lúc, "Ngươi xác định? Nếu đã đến bước này thì về sau giữa ta và ngươi sẽ bảo trì khoảng cách, ít nhất ở trước mặt người khác, một khi để cho người ta biết quan hệ của ta và ngươi thì ngươi cứ ngẫm lại tương lai và sự nghiệp của mình…."

Vu Duy Thiển không phải quá mức thực tế, chỉ là nhìn thấy quá nhiều thị phi, đủ loại đồng tính luyến ái trong làng giải trí, cũng có người thành thật với khuynh hướng của chính mình, nhưng không ai sẽ tùy tiện nói thẳng ra, đại đa số mọi người đều không dám công khai.

Đa phần đều giữ nguyên tắc không hỏi và không nói, cũng có một số nghệ sĩ biện bạch cho việc này, còn có những người ủng hộ hoặc bài xích quan điểm ngôn luận của giới truyền thông, nhưng hết thảy đều giữ nguyên thái độ ám muội trước công chúng, sự thật là không phải chỉ có tình cảm thì có thể giành được tất cả.

Lê Khải Liệt hiểu rõ những gì Vu Duy Thiển muốn nói, so với sự cô độc của Vu Duy Thiển, hắn lại càng muốn phiêu lưu mạo hiểm nhiều hơn, "Ta không phải đồng tính luyến ái, ta chỉ yêu một mình ngươi. Cho dù về sau xảy ra chuyện gì thì ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng." Cười nhẹ vài tiếng, hắn dùng ngón tay cọ nhẹ lên gò má của Vu Duy Thiển, "Lo lắng như vậy hay sao? Duy, ta rất cảm động."

"So với cảm động thì không bằng leo xuống khỏi thân của ta." Sắc mặt của Vu Duy Thiển vẫn không thay đổi.

"Không, ta làm sao có thể phụ lòng của ngươi đối với ta? Hiện tại nếu không làm một chút gì thì ta cảm thấy rất có lỗi với bản thân." Mơn trớn lồng ngực của Vu Duy Thiển, nhẹ nhàng chạm lên những cơ bắp, ý đồ của Lê Khải Liệt rất rõ ràng.

"Đừng để ta phải lặp lại lần thứ hai, leo xuống cho ta!" Hiện tại tư thế này có một chút bất lợi đối với hắn, Lê Khải Liệt đang áp đảo hắn trên ghế sô pha, vừa rồi áo sơ mi bị xé rách làm cho làn da của hắn bị lộ ra ngoài, chưa bao giờ trải qua lễ rửa tội, ngón tay của Lê Khải Liệt đang trườn xuống.

"Là ngươi nói ngươi thích bản tính ngang ngược của ta, cho dù chọc ngươi nổi giận thì ta cũng sẽ không dừng lại." Lê Khải Liệt bắt đầu cắn mút lên làn da trần trụi của Vu Duy Thiển, những dấu vết đỏ ửng nhanh chóng xuất hiện trên người của hắn, tựa hồ là chứng minh Vu Duy Thiển thuộc về mình, Lê Khải Liệt không ngừng bướng bỉnh mà tạo ra càng nhiều dấu vết trên thân thể của hắn, ghế sô pha lún xuống vì trọng lượng của hai người, thân thể càng lúc càng kề sát chặt chẽ, phải chịu đựng áp lực của dục vọng giống như núi lửa muốn phun trào, Lê Khải Liệt hôn lên vành tai của Vu Duy Thiển, trong khi bàn tay nóng rực vẫn không quên di chuyển xuống dưới.

Thân thể lún xuống đệm sô pha, trên đùi của Vu Duy Thiển bắt đầu có cảm giác bị tê dại, ngón tay cùng bàn tay của Lê Khải Liệt đặt trên thân thể của hắn, cùng với ánh mắt nóng rực như một ngọn lửa, sự suy sút càng làm cho vẻ mặt của Lê Khải Liệt thêm phần khêu gợi, ánh mắt ngang ngược bất trị giống như sư tử đang rình rập để xâm lược, mang theo hơi thở mãnh liệt mà tập kích chỉ trong nháy mắt.

"Quả nhiên ngươi là người như thế, được đằng chân lân đằng đầu." Biết Lê Khải Liệt muốn làm cái gì, thân thể đang bắt đầu nóng lên của Vu Duy Thiển sinh ra cảnh giác, hắn bị hấp dẫn, hắn vẫn chưa từng cùng nam nhân làm chuyện đó, tôn nghiêm của đàn ông làm cho bản năng của hắn kháng cự, cũng cố ý nắm bắt cục diện ở trước mắt vào trong tay.

Đây là một loại thử nghiệm lớn mật, vượt quá phạm vi trong kế hoạch lần này, nhưng ánh mắt đột nhiên đông đặc của Vu Duy Thiển cũng không hề ảnh hưởng đến động tác của Lê Khải Liệt, thậm chí dục hỏa dưới đáy lòng của hắn lại càng vì tư thái nghiêm nghị không thể thân cận của đối phương mà thêm nóng rực, hắn chỉ cần nhìn bộ dáng hiện tại của người trước mặt thì thân thể lại tràn ngập khát vọng muốn chinh phục.

"Đừng từ chối ta, Duy…." Rốt cục đợi đến ngày cả hai thẳng thắn thành thật với nhau, Lê Khải Liệt trong cơn kích động khó nhịn mà cởi sạch hết thảy những trở ngại trên người của Vu Duy Thiển, dây nịt da bị hắn mở ra, Vu Duy Thiển để cho hắn tiếp tục động tác, còn bản thân mình cũng không ngừng cởi nút áo của Lê Khải Liệt.

Áo sơ mi xộc xệch dễ dàng bị cởi ra, lồng ngực cường tráng mạnh mẽ xuất hiện trước mặt Vu Duy Thiển, hoàn mỹ một cách khó tin, không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng cảm thụ của hắn ngay lúc này lại càng mãnh liệt hơn so với lúc trước, hắn cầm chặt cổ tay của Lê Khải Liệt, giọng nói trở nên khàn khàn, "Cho dù hiện tại muốn làm thì cũng phải xuất phát từ ta."

Kiềm chế tình dục, ngụy trang thành ngôn ngữ bình tĩnh, cố ý cảnh cáo đối phương, Vu Duy Thiển bị Lê Khải Liệt đè lên ghế sô pha, tuy không chiếm được ưu thế nhưng lời nói đầy uy hiếp cùng ánh mắt của hắn lại không hề hiển lộ hắn đang ở vị trí bất lợi, tản mát ra một loại khí thế không thể làm trái.

Đã đến mức này, cho dù có muốn suy nghĩ cũng không còn kịp, đối phương cũng là nam nhân, cũng muốn làm điều đó, dục hỏa bị châm đốt cũng đã bừng cháy, hơn nữa càng ngày càng mạnh mẽ, ngay cả thời gian để ngăn cản cũng không có, đột nhiên lại phát triển đến tình trạng này.

Nguyên nhân chính là cả hai người bọn họ đều không còn che giấu cảm thụ trong lòng, cũng bởi vì cuộc nói chuyện này đã phóng thích tất cả suy nghĩ của hai người, xem như làm dịu đi quan hệ của bọn họ, nhưng thực tế lại càng khiến tình cảm chân thật thêm sâu sắc.

Vu Duy Thiển quả thật dè dặt đối với Lê Khải Liệt, sau khi xảy ra chuyện đó thì mới đầu hắn vẫn còn ý niệm ăn miếng trả miếng, làm cho Lê Khải Liệt cũng nếm lấy tư vị giống như hắn, tuy ý niệm này chỉ lướt qua trong đầu, nhưng quả thật là có.

Lê Khải Liệt tự trách cùng với việc thay đổi thái độ làm cho hắn buông tha ý niệm này, cũng buông tha cho chính mình. Bề ngoài mạnh mẽ nóng nảy, bên trong lại tràn ngập mâu thuẫn, Lê Khải Liệt có thể làm được đến mức này, hắn ngoại trừ bị chấn động thì còn có một loại tình cảm khác đang chậm rãi nảy sinh, đó là một loại cảm giác hơi đau xót.

Cho dù chỉ là mới xuất hiện nhưng tình cảm này lại rất chân thật, nếu là người khác thì Vu Duy Thiển nhất định sẽ không cảm động, nhưng người này là Lê Khải Liệt.

Một khi cởi bỏ khúc mắt, người nam nhân kia lập tức khôi phục bản chất công kích, khóe miệng nhếch lên, cắn mút vành tai của Vu Duy Thiển, nói ra những lời thì thầm khiêu khích, bỏ ngoài tai lời cảnh cáo của hắn, liên tục tấn công, từ những nụ hôn đến những cái vuốt ve rồi sau đó là thân thể cọ sát.

Từng có vài lần thân mật, nhưng vì đủ loại lý do mà không thể thực hiện đến bước cuối cùng, lúc này có lẽ khác với những lần trước kia, chẳng qua muốn đi đến thống nhất thì tựa hồ vẫn cần tốn một chút thời gian.

"Ta đã nói rồi, để ta làm." Khi Lê Khải liệt không ngừng thăm dò thì bàn tay của Vu Duy Thiển đã trực tiếp mò ra phía sau của Lê Khải liệt, cảm xúc kỳ dị hòa tan trong lòng bàn tay của hắn, không đợi hắn kịp lĩnh hội cảm giác vi diệu đang dần dần tăng lên, thì hai chân bỗng nhiên bị đầu gối của đối phương đẩy ra.

Chiếc ghế sô pha không quá nhỏ nhưng lại bị hai người nam nhân dây dưa làm cho nó tựa hồ trở nên vô cùng chật chội, một chân của Vu Duy Thiển thòng xuống đất, Lê Khải Liệt lập tức nâng nó lên, tư thế thay đổi làm cho bộ phận nóng rực của hắn chạm vào mông của Vu Duy Thiển.

"Ta không muốn đánh một trận với ngươi để phân thắng thua, trước tiên để cho ta làm, sau đó tới ngươi…." Cảm giác nguy hiểm và ngữ khí thương lượng hòa tan cùng một chỗ, Lê Khải Liệt dùng ánh mắt như mang theo điện lực mà tuần tra trên thân thể ở trước mặt, "Cách này sẽ giải quyết cơn hứng tình của cả hai."

Đó là một lời đề nghị không tệ, nhưng đôi mắt tham lang của Lê Khải Liệt lại đang bán đứng hắn, Vu Duy Thiển có thể nhìn thấy dục vọng vô tận trong mắt của hắn. Không quên bản chất của người nam nhân này, Vu Duy Thiển vòng tay qua cổ của Lê Khải Liệt rồi lật sang bên phải, hai người đồng thời ngã nhào xuống đất.

"Ngươi tưởng ta là con nít?" Vu Duy Thiển nắm lấy hai tay của Lê Khải Liệt rồi cố định ở hai bên hông, bọn họ đang nằm trên sàn nhà, tứ chi dây dưa cùng nhau, Lê Khải Liệt bị Vu Duy Thiển đặt dưới thân, vẫn là biểu tình như muốn ăn thịt người, chẳng qua cách ăn này không phải là nghĩa đen như bình thường.

Hít sâu một hơi, ổn định hô hấp đang thác loạn, xung quanh tựa hồ tràn ngập mùi thuốc lá và mùi da thuộc của sô pha, còn có mồ hôi của Lê Khải Liệt, thân thể mạnh mẽ tản mát ra nội tiết tố đầy nam tính, Vu Duy Thiển không biết đồng tính cũng sẽ kích thích tình dục mãnh liệt như vậy, hoặc đơn giản vì đối tượng là Lê Khải Liệt nên mới khác biệt như thế.

Vu Duy Thiển không chú ý tới việc hắn càng kháng cự thì sẽ khiến cho dục hỏa dưới đáy lòng của người nam nhân kia càng thêm cuồng nhiệt, hắn cũng không chú ý hiện tại thân thể bên dưới lớp quần áo bị xé rách của mình gợi cảm như thế nào, vài nút áo sơ mi còn sót lại đang lăn xuống đất theo nhịp điệu phập phồng của lồng ngực, chúng nó nảy tưng tưng trên mặt đất vài cái rồi lăn vào một góc nào đó.

Dấu hôn xuất hiện trước lồng ngực rắn chắc mà mạnh mẽ, thắt lưng buộc chặt lấm tấm vài ấn ký đỏ ửng, thân thể hoàn toàn hiển lộ trước mặt Lê Khải Liệt, những dấu vết màu đỏ tượng trưng cho dục vọng lan tràn từ ngực của Vu Duy Thiển xuống dưới, đây là những dấu vết mà hắn đã lưu lại mới vừa rồi, mắt kính không biết đã rơi ở nơi nào, khuôn mặt luôn biểu lộ sự xa cách lại rốt cục vì Lê Khải Liệt mà hiện lên thần sắc khẩn trương vội vàng.

Tiếng tim đập tựa hồ gõ xuống nền nhà, không riêng gì một mình hắn, tựa như tiết tấu của tiếng trống gõ liên hồi.

"Chúa ơi, ta cảm thấy ta sắp điên rồi!" Lê Khải Liệt vì bộ dáng hiện tại của Vu Duy Thiển mà bị mê muội, giọng nói khàn khàn bao hàm dục vọng phát ra tiếng rên rỉ, cổ họng của hắn trở nên khô khốc, "Cho dù lấy tay cũng được, vuốt ve ta, ở nơi này…" Hắn nâng thắt lưng lên, mặc dù cách lớp quần dài nhưng hình dáng ở bên trong vẫn hiện ra rõ ràng.

Vì dục vọng không thèm che giấu trong mắt của Lê Khải Liệt mà bị chấn động, Vu Duy Thiển căng thẳng đến cực hạn, giống như dây đàn căng đến mức không thể chịu nổi một nốt nhạc cuối cùng, trong đầu có cái gì đang bùng nổ.

Từng giãy dụa, từng nghi ngờ, không tin giữa đồng tính sẽ nảy sinh tình yêu, vì loại dục vọng lệch lạc mà khiến cho thân thể phải kháng cự. Nhưng hiện tại, hắn hoàn toàn buông tha cho điều này.

P/S: hai bạn vờn quá nha, vào màn chính đi =.=

70. Chương 70: Bóng Đêm Mỹ Túy

**Có xôi nhẹ cho các chế, ai ko ăn vui lòng sang trang:v **

Ánh nắng chiều dịu nhạt làm cho căn phòng cũng trở nên mông lung, Vu Duy Thiển cúi đầu, phéc mơ tuya bị hắn kéo xuống, cách một lớp quần còn sót lại, hắn đưa tay thả ra con dã thú bị trói buộc, đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc gần gũi với Lê Khải Liệt như vậy, không hề dè dặt.

Khi nụ hôn rơi xuống bộ phận mẫn cảm nhất trên người, tiếng rên rỉ dã tính từ trong miệng của Lê Khải Liệt lập tức cất lên, hắn thật không ngờ Vu Duy Thiển sẽ vì hắn mà làm như thế này. Duy, người luôn tỏ vẻ xa cách. Duy, người chỉ biết dùng tiêu chuẩn khắc nghiệt mà quan sát hết thảy. Duy, người có đôi mắt tràn đầy uy nghiêm sắc bén….

Đầu lưỡi không quá thuần thục đang liếm mút hạ bộ của hắn, thân thể như tượng điêu khắc Hy Lạp đang bao phủ lấy Lê Khải Liệt, đôi môi tìm tòi vào nơi cấm kỵ, ánh nắng dừng trên người của Vu Duy Thiển, làn da nhạt màu như được nhuộm một lớp ánh kim, đôi môi luôn cất lên những lời nói châm chọc, giờ phút này lại dùng nhiệt độ ấm áp làm cho hắn đạt được khoái cảm cực hạn cũng như bị tra tấn kịch liệt.

"Duy–" Dùng tiếng thở dốc và rên rỉ để biểu đạt tình triều không thể khống chế, hắn cơ hồ muốn nổ tung trong miệng của Vu Duy Thiển, mặc dù động tác của Vu Duy Thiển không thuần thục nhưng lại có thể làm cho hắn đắm chìm trong giãy dụa, ngay từ đầu cũng có thể nhận ra Vu Duy Thiển chưa bao giờ làm chuyện như vậy, nhưng thân là đàn ông, Vu Duy Thiển biết cách phải làm thế nào để cho Lê Khải Liệt đạt được khoái cảm, cũng cố gắng làm cho hắn sinh ra phản ứng lớn hơn nữa.

Luôn ở trên cao, dùng vẻ mặt lãnh khốc và kiêu căng để đối mặt với mọi người, hiện tại Duy lại vì hắn mà làm ra chuyện như vậy, không cần quá nhiều kích thích, chỉ cần nhìn thấy khóe mắt nhẫn nại đang ửng hồng cùng với chất dịch của hắn ở trên môi của Vu Duy Thiển, thì Lê Khải Liệt liền dâng lên cơn kích động và phấn khởi mà chưa bao giờ hắn có được, hắn cảm thấy chính mình sắp trở nên điên cuồng, giống như một cái chốt bị mở tung, sắp mất đi kiểm soát.

Vu Duy Thiển đột nhiên bị lật ngược xuống đất, khóe miệng còn dính dấu vết ẩm ướt, giữa hai chân lại lập tức bị bàn tay của Lê Khải Liệt bao trùm, lực lượng đột ngột tập kích làm cho hắn kêu rên một tiếng, không thể kiềm chế cơn xúc động kia, hắn ôm lấy Lê Khải Liệt, hai thân thể nóng rực khó có thể nhẫn nại, chỉ cần một chút trêu chọc va chạm thì có thể bùng nổ, hai người bọn họ đều cùng cất lên những tiếng rên rỉ của khoái cảm.

Phun ra hơi nóng, trong miệng còn lưu lại mùi vị thuộc về Lê Khải Liệt, quả thật đây là lần đầu tiên hắn làm chuyện này. Trước kia đừng nói là làm, ngay cả nghĩ cũng chưa bao giờ nghĩ đến, nhưng khi hắn thật sự bỏ xuống hết thảy, thì lại phát hiện cảm giác này tốt hơn hắn đã từng tưởng tượng rất nhiều. Nhìn Lê Khải Liệt ở dưới thân hắn cất lên tiếng thở dốc, ánh mắt khát cầu, đồng tử màu tro lục dùng lực lượng khủng bố mà lan tỏa điện lực mãnh liệt, khoái cảm không ngừng thăng hoa.

"Duy, cho ta!" Tiếng gọi gấp rút thức tỉnh Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt giống như một con báo đen đi săn, cắn bên cổ của Vu Duy Thiển, hung hăng mút da của hắn, mùi hương chanh thơm mát sau khi cạo râu lại trở thành thuốc kích tình.

Bề ngoài của Vu Duy Thiển thoạt nhìn rất lãnh đạm, càng tiếp cận sẽ càng phát hiện khó có thể vượt qua rào cản ngăn cách này, hắn rất khó có thể gần gũi, giống như ngay cả muốn tìm hiểu cũng bị chế ngự một cách nghiêm khắc. Loại cấm dục này tràn ngập khí chất thần bí cổ xưa, làm cho hắn có được một loại quyến rũ khó có thể miêu tả. Nhưng hiện tại hắn ở ngay trước mặt Lê Khải Liệt, áo sơ mi bị xé rách, quần dài bị kéo xuống làm lộ ra dục vọng của đàn ông,

Vết sẹo hình chữ thập ở dưới lòng bàn tay của Lê Khải Liệt, hắn đã phá vỡ một điều gì đó, có người bị kéo xuống phàm trần, mà việc duy nhất hắn muốn chính là làm cho người nam nhân nghiêm nghị này phải phóng túng vì hắn, phải chìm đắm trong dục vọng vì hắn.

Quần áo dây dưa rốt cục phân tán trên mặt đất, thân thể tựa như phát sốt, hai bên đều không có kinh nghiệm làm tình kiểu đồng tính, nhưng Lê Khải Liệt cũng không sợ, hắn dám liều mạng, cho dù bị đánh thì cũng phải chiếm được tín nhiệm của Vu Duy Thiển, hắn không hề kiêng dè mà cố gắng dùng hết thảy phương pháp để khiêu khích người dưới thân.

Lê Khải Liệt tấn công làm cho Vu Duy Thiển không có thời gian lo lắng quá nhiều, giống như ngay cả năng lực tự hỏi cũng bị tước đoạt, hô hấp hỗn loạn, hắn mím chặt môi, nhưng vẫn không thể kiềm chế những tiếng thở dốc từ cổ họng, những ngón tay chạy khắp nơi trên người, thân thể mang theo mùi mồ hôi ẩm ướt đầy nam tính đang cọ sát với hắn, dây cung đã bị kéo căng, hắn vội vàng cần một mục tiêu.

Áp chế khuôn mặt của Lê Khải Liệt, hắn hôn lên môi của đối phương, nuốt hết tất cả những hơi thở dồn dập của Lê Khải Liệt, hắn đưa tay ra phía sau để thăm dò, rốt cục chạm đến bộ phận đại biểu cho cấm kỵ, ngay cả tạm dừng cũng không có, hắn muốn tiến vào, nhưng ngay lúc này lại nghe thấy tiếng rên rỉ khàn đặc đầy nhẫn nại của Lê Khải Liệt, chỉ trong nháy mắt do dự thì tình thế bỗng nhiên nghịch chuyển.

Lê Khải Liệt mạnh mẽ nâng thắt lưng của Vu Duy Thiển lên, bàn tay trượt từ bụng đến giữa hai chân, động tác tiếp theo làm cho Vu Duy Thiển hít sâu một hơi, Lê Khải Liệt cư nhiên lại dùng miệng....

Đây là trái với lẽ thường, là dơ bẩn, vốn là bộ phận không sạch, không phải sử dụng để giao hợp, toàn bộ giác quan tựa hồ đều tập trung vào một chỗ, mỗi một dây thần kinh, mỗi một mạch máu đều đang kêu gào. Trong tay của Lê Khải Liệt không có thứ gì để bôi trơn, ngay cả bao cao su cũng không có, trước mắt của hắn chỉ có Vu Duy Thiển đang lộ ra biểu tình khiếp sợ không dám tin.

"Để cho ta yêu ngươi, Duy, thả lỏng." Không hề cảm thấy thẹn thùng, người nam nhân này tựa hồ hoàn toàn không biết đây là loại hành động dâm đãng như thế nào, hắn dùng giọng nói trầm thấp nhẫn nại mà lại dịu dàng, nhưng trong mắt chỉ tràn ngập ý đồ xâm lược, lời nói có một nửa là van xin một nửa là hiếp bức, tay và miệng cùng một lúc khuếch trương lãnh địa sắp thuộc về hắn, không bận tâm đến ý nguyện của chủ nhân mà chỉ cố hết sức kích thích.

Bị vây vào vị trí này, bảo trì tư thế này, Vu Duy Thiển khó mà miêu tả cảm giác trong lòng, là phẫn nộ hay là xúc động, là khiếp sợ hay là sa vào khoái cảm. Trong hỗn loạn, hắn cảm nhận được sự mãnh liệt không ngừng tập kích, trước khi hắn vẫn chưa kịp phản ứng thì dã thú xảo quyệt đã phá vỡ tường thành, xâm nhập vào lãnh địa mà chưa bao giờ có ai chạm đến.

Bạn đang ?

Mê man hít sâu một hơi, vì đau đớn và khó chịu mà Vu Duy Thiển đột nhiên biến sắc, "Lê Khải Liệt!" Trong tiếng rống giận, trên người truyền đến cảm giác vô cùng chân thật, chứng tỏ cho hắn biết đã xảy ra chuyện gì, thân thể cứng ngắc vẫn chưa lui ra nhiệt độ nóng rực, ngay lúc này lại đang hứng chịu nỗi đau đầy mâu thuẫn, giống như sắp hít thở không thông.

Hắn thở dốc kịch liệt, vẻ mặt tái nhợt mang theo thần sắc đay nghiến, bị cưỡng chế xâm phạm, biểu tình chịu đựng đau đớn và nổi giận hoàn toàn kích thích tình dục vô hạn dưới đáy lòng của Lê Khải Liệt, cuộc hoan ái trái với tự nhiên lại khiến bầu không khí ẩm ướt nóng bức giao hòa với mồ hôi của hai người càng lúc càng nghiêm trọng.

"Ngươi lộ ra vẻ mặt này, Duy, ngươi bảo ta làm sao có thể nhẫn nhịn…." Lê Khải Liệt bị dục vọng thiêu đỏ ánh mắt tràn ngập khát cầu, trước mặt là đôi chân rắn chắc bị tách ra, mái tóc đen hỗn độn, đôi tay mạnh mẽ mà ngay sau đó có thể lập tức tấn công hắn đang siết chặt lên vai của hắn, bị vây vào loại tình trạng này, dục vọng giao hòa với thịnh nộ. Cho dù đôi mắt màu đen này là địa ngục, là vực sâu thăm thẳm, thì hắn cũng sẽ không hề do dự mà nhảy xuống.

Lê Khải Liệt chỉ có thể nín thở mới không làm cho bản thân mình phóng túng, điều chỉnh khí lực toàn thân mới có thể làm cho chính mình không đòi hỏi quá nhiều, cho dù toàn bộ thân thể và linh hồn đang kêu gào muốn rong ruổi, nhưng hắn vẫn không dám manh động, hôn xuống mái tóc đen ẩm ướt, hôn xuống ánh mắt đang nhíu chặt, cắn nhẹ lên hàm dưới đang căng thẳng…

"Có thể hay không?" Ngay cả âm điệu cũng thay đổi, ngữ thanh run rẩy, cũng đang chịu đựng trong thống khổ giống như Vu Duy Thiển, hắn chưa bao giờ cảm thụ sự tra tấn ngọt ngào đến như vậy.

Đã lâm vào tình trạng này, Vu Duy Thiển hít một hơi, khuôn mặt vặn vẹo đang nhiễu đầy mồ hôi của Lê Khải Liệt, thân thể ẩm ướt kề sát vào người hắn, giống như chỉ cần một chút động đậy sẽ dẫn đến một trận gió lốc, hắn nắm lấy mái tóc phía sau đầu của Lê Khải Liệt rồi thở hắt ra,

"Làm đi."

Hắn vứt bỏ truy cứu, giờ phút này có nói cái gì đi chăng nữa cũng chỉ là dư thừa, Lê Khải Liệt bỗng nhiên hôn lên môi hắn, bắt đầu chuyển động cuồng dã, không thể khống chế tiết tấu, giống như một trận phong ba cuốn lấy tất cả lý trí, tư tưởng, linh hồn, tựa hồ hết thảy đều đang rời xa, tiếng thở dốc trong cổ họng trở nên dồn dập, rốt cục đây là tàn phá hay là dung hợp, thật khó có thể kết luận.

Giống như bị chia rẻ rồi lại được chắp vá, lúc đầu là khó chịu rồi chuyển sang đau đớn đến mức tê dại, sau đó là hạ thể được vuốt ve liên tục, Vu Duy Thiển rốt cục cất lên tiếng rên rỉ trầm thấp, cuộc hoan ái đảo điên làm cho người ta khó có thể tưởng được trình độ kịch liệt đến mức nào, sàn nhà vừa lạnh vừa cứng nhưng hoàn toàn không thể triệt tiêu nhiệt độ nóng rực trên người, mà ngược lại chỉ làm cho dục hỏa càng thêm bùng cháy.

Hai người bọn họ đều chưa bao giờ trải qua điên cuồng như vậy, khi trên người đang va chạm và cọ sát thì bọn họ đều thăm dò thân thể của đối phương. Giờ khắc này cho dù đã trải qua bao nhiêu mâu thuẫn và khúc mắc mới tìm được cân bằng, thì không còn ai muốn đi tính toán, bọn họ đều bị bất ngờ vì loại cảm thụ đầy rung động này, hoàn toàn lâm vào trạng thái mê ly.

Cứng rắn mà tràn đầy co dãn, cũng giống như thân thể của mình, không hề mềm mại uyển chuyển, nhưng lại có thể tạo ra loại khoái cảm cực hạn mà chưa bao giờ được lĩnh hội, không phải bởi vì đối phương là nam nhân, mà bởi vì người nọ là Vu Duy Thiển, loại nhận thức này rất rõ ràng trong lòng của Lê Khải Liệt, thắt lưng cử động, ngón tay của Vu Duy Thiển lập tức siết chặt cổ của hắn, mỗi một lần hắn thở ra thì tựa hồ đều kêu tên của Vu Duy Thiển.

"Ưm–" Lê Khải Liệt cất lên một tiếng rên rỉ đầy khêu gợi, bao gồm cả hơi thở nóng rực phả vào trong tai của Vu Duy Thiển, "Duy, ngươi thật tuyệt!" Lời tán thưởng vừa trực tiếp vừa thẳng thắn lại mang theo âm điệu rất hoa lệ, Lê Khải Liệt mạnh mẽ ra vào. Vu Duy Thiển dường như đã bị kích thích, thắt lưng bắt đầu trở nên rung động, lực lượng hung mãnh điên cuồng đang dần dần ăn mòn hắn, hoàn toàn kéo hắn vào vực sâu của dục vọng.

Chìm nổi trong khoái cảm, sự sa đọa được đặt lên đến đỉnh điểm, vì sức nặng trên người mà thân thể lắc lư theo tiết tấu, khoái cảm hoàn toàn xa lạ đã sớm làm cho Vu Duy Thiển vứt bỏ hết thảy kháng cự. Hắn vuốt ve bả vai và sau lưng của Lê Khải Liệt, khẽ hôn lên lồng ngực ẩm ướt mồ hôi của đối phương, những ngón tay xuyên qua từng lọn tóc như sư tử của người nam nhân ở trước mặt, cùng với Lê Khải Liệt tận lực kéo dài giờ phút này.

Từ buổi chiều tà đến khi mặt trời đã lặn, bóng đêm dần dần buông xuống, khi Lê Khải Liệt không ngừng rên rỉ tên của hắn, Vu Duy Thiển rốt cục không thể tiếp tục chịu đựng, hắn nâng đầu lên, nắm chặt cánh tay của Lê Khải Liệt, mạnh mẽ phun trào trong tay của đối phương, "Liệt…." Hắn kéo cổ của Lê Khải Liệt xuống, đặt lên một nụ hôn tựa như muốn làm cho Lê Khải Liệt bị ngạt thở.

Lê Khải Liệt bỗng nhiên bị chấn động, Vu Duy Thiển chưa bao giờ gọi tên của hắn thân mật như vậy, ngữ thanh trầm thấp bao hàm tình cảm trong đó, so với một chữ này thì những lần hắn được người khác gọi tên đều trở nên vô nghĩa. Tâm tình bị kích động kịch liệt, hắn gầm nhẹ, lại một lần nữa dâng trào làm cho hắn mạnh mẽ ra vào, ngay tại đợt cuối cùng, hắn phóng thích trong cơ thể của Vu Duy Thiển….

Trên sàn lưu lại chứng cứ của tình dục, khi hai thân thể hoàn toàn ẩm ướt mồ hôi tách ra thì trong không khí đã sớm tràn ngập mùi hương vừa nóng rực vừa mê loạn, bọn họ cũng không muốn tiếp tục cử động tay chân, đều tự thở hổn hển, chờ đến khi suy nghĩ trống rỗng dần dần khôi phục lại bình thường.

"Ngươi có ổn không?" Giọng nói vẫn khàn đặc, Lê Khải Liệt nghiêng người nhìn Vu Duy Thiển đang nằm bên cạnh, đối phương nhắm mắt, hô hấp vẫn còn một chút dồn dập, trên người có dấu vết do hắn lưu lại, cho dù là hôn ấn trên ngực hay là dấu răng bên cổ thì đều làm cho người nam nhân luôn lộ vẻ ngạo mạn lạnh lùng này lại trở nên quyến rũ khó tả.

Giống như cảm nhận được ánh mắt của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển mở mắt ra, giống như trêu chọc lời cam đoan mà lúc trước Lê Khải Liệt đã thỏa thuận, "Ngươi muốn nói là hiện tại sẽ đến phiên ta hay sao?" Hắn ngồi dậy, vì phía sau khó chịu mà nhíu mày, trong mắt của Lê Khải Liệt, chỉ một cái nhíu mày ngay lúc này của hắn cũng chứa đầy sức hấp dẫn sau cuộc làm tình kịch liệt.

"Nếu ngươi vẫn còn sức." Kề sát Vu Duy Thiển rồi thì thầm một cách ám muội tà khí, Lê Khải Liệt ôm lấy thắt lưng của Vu Duy Thiển. Vu Duy Thiển vì lời nói tự phụ của Lê Khải Liệt mà lắc đầu, đẩy tay của hắn ra rồi đứng dậy, "Ta đi tắm một chút."

71. Chương 71: Thần Tượng Trở Về

Bước chân của hắn có một chút mất tự nhiên, sau khi trải qua phóng túng như vậy, toàn thân của hắn và Lê Khải Liệt đổ đầy mồ hôi, chuyện này khác với khi làm cùng phụ nữ, đây là một màn tình ái có tính chất hủy diệt, Lê Khải Liệt vẫn chăm chú nhìn hắn từ sau lưng, ánh mắt đặc biệt đến mức cho dù không quay đầu lại thì vẫn có thể cảm giác được.

"Ta đi với ngươi." Người nam nhân có ý đồ khác bắt đầu đứng lên, theo sát cước bộ của Vu Duy Thiển. Vu Duy Thiển quay đầu lại, nhẹ nhàng nhếch môi chế giễu, như thể đã nhìn thấu ý đồ của Lê Khải Liệt, "Đừng bảo với ta rằng ngươi chỉ muốn đi tắm."

"Cho dù sẽ xảy ra chuyện gì thì cũng chỉ có thể trách ngươi. Duy, ngươi rất quyến rũ." Dùng ngữ thanh khàn đặc mà nói như vậy, Lê Khải Liệt ôm Vu Duy Thiển từ đằng sau, cánh tay vẫn còn lưu lại nhiệt độ ấm áp sau một màn hoan ái đang ôm lấy lồng ngực trần trụi của hắn, Vu Duy Thiển không khỏi hoài nghi mới vừa rồi có phải mình đã để cho Lê Khải Liệt quá mức làm càn hay không, cho nên bây giờ người này mới không hề kiêng nể như vậy.

"Bây giờ ta vẫn còn dư sức." Đột ngột nói xong câu đó, hắn dùng sức đẩy Lê Khải Liệt ra phía sau vài bước, sau đó xoay người nhíu mày với đối phương, "Sao, có muốn lại đây hay không?"

Tiếp cận, như vậy đồng nghĩa với việc phải trả giá, Lê Khải Liệt sẽ bị đối xử giống như vậy, bị chế ngự, bị nhấm nháp, bị hung khí của một người đàn ông khác xuyên vào thân thể, thừa nhận sự xâm chiếm vừa kích thích vừa kịch liệt giống như muốn hủy diệt. Vu Duy Thiển vẫn đứng tại chỗ, trên người mang theo đủ loại dấu vết do Lê Khải Liệt đã lưu lại, nhẹ nhàng bâng quơ khiêu chiến với hắn như vậy.

Đợi một lúc vẫn chưa mở lời, tầm mắt của Lê Khải Liệt lưu luyến trên thân thể nam tính cũng giống như hắn, đôi mắt đen láy cho dù ở trong bóng đêm vẫn tản mát một loại cảm giác rất đặc biệt, cùng với bóng đêm hợp thành một thể, lại sáng chói như ánh sao, hắn giống như bị điều khiển, không hề do dự, hắn bước về phía Vu Duy Thiển.

Ngã rẽ trong phòng khách phản xạ ánh đèn nê ông ngoài cửa sổ, Vu Duy Thiển nhìn Lê Khải Liệt bước đến, dấu vết mồ hôi trên người cùng với gương mặt tràn ngập xâm lược bị bóng tối bao phủ, lại một lần nữa tiếp cận hắn, hôn lên lưng hắn, tiếng nói thì thầm vừa nguy hiểm vừa mang theo ý cười khiến cho không khí bị chấn động, "Chỉ cần ngươi ngoắc ngoắc ngón tay ra hiệu cho ta, thậm chí là muốn giết ta thì ta cũng sẽ nhảy vào cạm bẫy, huống chi chỉ là bị ngươi thượng."

Nụ hôn từ trên lưng đi dần xuống dưới, hắn quỳ xuống, ngón tay khẽ chạm vào mông của Vu Duy Thiển một chút, giữa hai bắp đùi có một chút dấu vết màu đỏ, điều này làm cho hắn ảo não, "Ngươi chảy máu." Trong âm điệu nhất thời trở nên luống cuống.

Vu Duy Thiển nhẹ nhàng cười, "Đừng nóng vội, rồi sẽ đến phiên ngươi." Hắn nghiêng người nhìn xuống người nam nhân đang quỳ dưới chân hắn.

Dùng ngôn ngữ và tư thái như vậy, Vu Duy Thiển hoàn toàn không ngờ chuyện này sẽ tạo thành ảnh hưởng nhiều như thế nào đối với chính mình. Điểm đáng sợ nhất của Lê Khải Liệt là hắn luôn luôn dùng cách thức tự nhiên nhất mà thổ lộ tình yêu, trong khi những lời nói gần như khoa trương này lại hoàn toàn xuất phát từ chân thành.

"Đừng vào, lần này ta tha cho ngươi." Vỗ nhẹ lên mặt của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển xoay người đi vào phòng tắm, người nam nhân bị lưu lại đang dùng ánh mắt càng thêm thâm trầm để bám theo hắn, cho đến khi phòng tắm bị đóng cửa.

Trong phòng tắm tràn ngập hơi nước, Vu Duy Thiển dùng nước ấm rửa sạch mồ hôi trên người, cùng với chất dịch sền sệt lưu lại giữa hai chân, khi tẩy đi dấu vết này thì hắn phát hiện ở bên trong bắp đùi cũng có không ít dấu hôn, hắn hoàn toàn không có ấn tượng rằng Lê Khải Liệt đã lưu lại những dấu hôn này từ khi nào, cẩn thận nhớ lại, có thể là lúc Lê Khải Liệt nâng thắt lưng của hắn lên để khuếch trương cho hắn.

Hắn không hề quên cảm xúc khắc sâu khi bờ môi của Lê Khải Liệt chạm lên người hắn, ngay cả bộ phận trong cơ thể cũng bị thăm dò nhấm nháp, bị một người nam nhân khác làm đến mức này, hắn vốn phải cảm thấy bị sỉ nhục, nhưng hắn không có, trong đầu chỉ còn lưu lại ánh mắt chăm chú của Lê Khải Liệt khi nhìn hắn, không hề để ý cũng không hề bận tâm đến bất cứ cái gì, chỉ muốn dùng ánh mắt để hòa tan hắn, vừa lớn mật vừa làm càn như vậy.

Hắn bị người này làm thay đổi nguyên tắc của chính mình, từ lâu đã quyết định không muốn dính vào chuyện tình cảm, nhưng rốt cục lại rơi vào cạm bẫy của Lê Khải Liệt.

Hắn rõ ràng có thể kiểm soát tính nguy hiểm của Lê Khải Liệt, khi đối phương dùng thái độ cứng rắn và yếu thế thì hắn luôn có thể dùng phương hướng tốt nhất để đối xử. Giống như đã sớm quen với việc săn lùng, luôn dùng cách thức thỏa đáng nhất để làm cho hắn tự nguyện đi vào, chẳng qua bên trong cạm bẫy này không phải chỉ có một mình hắn, mà đồng thời cũng trói buộc hai người bọn họ.

Chờ đến khi tắm xong, Vu Duy Thiển lau khô thân thể rồi mặc vào áo choàng tắm mà đi ra ngoài. Lê Khải Liệt đang đứng bên cửa sổ, hắn đã tắm ở một gian phòng khác, trên người có mùi hương của xà phòng, trên lưng quấn khăn tắm, khoanh hai tay mà dựa lên tường, chờ Vu Duy Thiển đi ra, tầm mắt của hai người chạm nhau giữa không khí.

Cho dù không phải là quan hệ nam nữ, nhưng một khi vượt qua giới hạn thì ở một lúc nào đó vẫn sẽ khiến cho bầu không khí trở nên tế nhị. Ánh mắt của Vu Duy Thiển dừng lại một chút, từ bên người hắn đi qua, ngay lúc này Lê Khải Liệt đột nhiên choàng tay ôm lấy Vu Duy Thiển, mãnh liệt hôn lên môi đối phương,

cho đến khi hơi thở của hai người đều dồn dập, "Ta yêu ngươi." Hô hấp hung mãnh cùng với lời thì thầm dịu dàng hòa hợp vào nhau.

Vu Duy Thiển cũng ôm lấy Lê Khải Liệt, siết chặt thắt lưng của hắn để làm nụ hôn thêm sâu, đến khi ý thức được chuyện này sẽ dẫn đến một cuộc chiến khác thì Vu Duy Thiển liền ngừng lại, đưa tay nắm lấy tóc của Lê Khải Liệt rồi kéo hắn lại gần, hơi thở tiếp tục giao hòa, sau đó là hai chữ được cất lên, "Đi ngủ."

Kéo xuống bàn tay của Lê Khải Liệt đang đặt trên lưng, Vu Duy Thiển lập tức quay trở lại phòng ngủ, người nam nhân ở phía sau lại đi theo hắn, phòng ngủ của bọn họ vốn là riêng biệt, nhưng Lê Khải Liệt lại tự nhiên leo lên giường của Vu Duy Thiển, Vu Duy Thiển nhìn hắn một chút, sau đó kéo chăn qua rồi nhắm mắt lại, bọn họ không nói thêm điều gì nữa. Trong phòng nhanh chóng trở nên im lặng, chỉ còn lại nhiệt độ cơ thể ở bên cạnh, còn có tiếng tim đập của một người khác.

Từ khi Lê Khải Liệt cứu được cha của hắn, hơn nữa sau khi lợi dụng Hecate để thanh trừng đám tay sai của gia tộc Claudy thì bên phía Claudy không còn động tĩnh nào khác, tựa hồ Kent Claudy – người cầm quyền của gia tộc này chưa tính toán sẽ tiếp tục làm chuyện gì, hắn không thể dùng Naryn để uy hiếp Lê Khải Liệt như lúc trước.

Tuy rằng tình hình lúc này có vẻ dịu đi, nhưng những chuyện quỷ dị xảy ra xung quanh Vu Duy Thiển vẫn không hề dừng lại, cậu chủ nhà W.Locke vẫn bặt tin như trước, án mạng vẫn liên tục xảy ra, lúc đầu mọi người còn hưng phấn bàn luận, đến bây giờ thì các phụ nữ đi đường đều trở nên hết sức cẩn thận, giới truyền thông không ngừng chỉ trích phía cảnh sát bất lực.

Đồng thời Takeda Koichi cũng công bố một tin tức khiến người ta kinh ngạc.

"Trừ phi bảo Wirth diễn tấu bản nhạc do ta soạn, nếu không, cả đời này ta sẽ không bao giờ chế tác bất kỳ tác phẩm nào có liên quan đến Lê Khải Liệt." Ông lão người Nhật Bản này thông qua một cuộc phỏng vấn với giới truyền thông mà nói như vậy, với sự miêu tả của phóng viên, vẻ mặt của hắn rất nghiêm túc, cũng không phải là đang nói đùa.

"Ngài Takeda Koichi, có thể cho biết lý do vì sao hay không? Nghe đồn hiện tại Miracle Leo đang bất hòa với đạo diễn Kim McKay, có phải vì chuyện này mà ngài làm ra quyết định như vậy hay không? Chúng tôi biết rõ hai người là bạn lâu năm, còn Wirth là người được ngài cực lực đề cử, chúng tôi rất ngạc nhiên đối với thân phận của hắn."

"Chuyện này thì đương sự tự mình biết rõ, ta không muốn nhiều lời." Khi nhắc đến vấn đề này, sắc mặt của Takeda Koichi lập tức trở nên rất khó coi.

Đây là tin tức tiếp theo của tờ tạp chí Ngôi Sao Đương Thời sau khi bài viết về người nam nhân thần bí tên Wirth được đăng tải, lần thứ hai nhắc đến tên này lại đi cùng với tên của Takeda Koichi, mà trong những đoạn clip online trên mạng, ngoại trừ nét mặt nhìn nghiêng thì đại đa số công chúng đều hoàn toàn mù tịt về người nam nhân này.

Ầm, tờ tạp chí bị ném trên bàn, Owen cau mày đứng trong văn phòng, vô cùng tức giận, "Liệt làm sao mà lại đi đắc tội với Takeda Koichi, hết Kim McKay rồi lại đến ông lão này, hắn muốn đắc tội với tất cả bậc thầy trong làng giải trí hay sao? Chẳng lẽ hắn không muốn tung ra album lần này? Tuyên truyền thì không thấy người, tìm tới tận nhà cũng không thấy người, rốt cục hắn muốn làm cái gì?"

Hơn một tháng qua, Owen phải dùng tất cả phương pháp tuyên truyền để che giấu sự mất tích của Lê Khải Liệt, hắn đã muốn sứt đầu mẻ trán vì chuyện này, nhưng nhân vật chính vẫn cố tình mất tích, ngay cả nửa bóng người cũng không nhìn thấy, không riêng gì hắn, lần này ngay cả các thành viên trong ban nhạc cũng không thể chấp nhận.

"Đừng hỏi chúng ta, Owen, không ai biết lần này Leo xảy ra chuyện gì, đã hơn một tháng, mấy lần trước hắn mất tích cùng lắm chỉ là hai ba hôm." Luôn sùng bái Lê Khải Liệt, Deer vọc miếng gảy đàn trong tay, cũng đang rầu rĩ. Tay trống Moris đang hút thuốc bên cửa sổ, hắn có thói quen trầm lặng, nhưng thần sắc âm u trên mặt hoàn toàn bày tỏ suy nghĩ của hắn.

"Nếu hắn không xuất hiện, album lần này cho dù chúng ta cố gắng như thế nào thì cũng vô dụng, dù sao hắn cũng là ca sĩ chính, là trung tâm của ban nhạc, tuy rằng không muốn nói như vậy nhưng quả thật thiếu

hắn là không được." Luke cau chặt hàng lông mày đen nhánh của mình, hắn luôn luôn là người lạc quan, nhưng hiện tại hắn lại vô cùng lo lắng.

Tay keyboard Matthew cười lạnh một tiếng, "Từ khi hắn gặp được người nam nhân kia ở quán bar thì hắn liền thay đổi, ta thật nghi ngờ có phải người kia muốn mượn danh của hắn hay không, hiện tại nhìn lại mà xem, tờ báo nào cũng xuất hiện tên người này."

Mặc dù là một người luôn bình tĩnh và cẩn thận, nhưng lúc này Matthew cũng nói như vậy, Owen chỉ thở dài, "Kỳ thật ta cũng rất muốn ký hợp đồng với người kia, nếu hắn thật sự có mục đích này thì cũng tốt, vấn đề là hiện tại không gặp được hai người bọn họ!" Hắn nện một đấm xuống bàn.

"Thật là! Leo rốt cục đang làm cái gì?" Deer nhịn không được mà hung hăng đá vào cửa một cú.

Ầm! Ngay lúc này cánh cửa lại đột ngột mở ra, đã lâu không nhìn thấy bóng dáng, siêu sao đang dùng tư thế tùy ý quen thuộc của mình mà bước vào, "Yo, tất cả đều ở đây?" Hắn nhìn trái lại nhìn phải, sau đó dụi tàn thuốc lên vách tường, vừa mỉm cười vừa nhếch khóe miệng, "Ta còn tưởng rằng chỉ có Owen mới tức giận mà giậm chân, tất cả đều thiếu kiên nhẫn như vậy hay sao?"

"Leo!"

"Liệt!"

Tất cả mọi người đều nhìn hắn, các nhân viên ở bên ngoài vui sướng đến mức đều hô to, "Leo! Leo!"

Giống như nghênh đón anh hùng trở về, bên ngoài huyên náo, nhưng người trong văn phòng lại không hề mỉm cười mà chỉ cau mày, biểu tình nghi ngờ khi phát hiện sau lưng Lê Khải Liệt còn có một người khác.

———-

P/S: chậc, người ta đã trải qua một đêm mặn nồng rồi, làm sao mà không đi cùng nhau cho được. Kể từ giờ cái chức quản lý của Owen xếp xó đi là vừa, con sam chỉ chịu để vợ quản lý thôi:>. Mà ta ghét cái bác Koi Koi kia quá nha, uy hiếp con sam sao!! Duy, cho thằng cha đó biết tay đi anh! Đụng vào chồng anh kìa!

72. Chương 72: Nguy Cơ Tín Nhiệm

Người phương Đông tóc đen mắt đen, bọn họ cũng không xa lạ, lần đầu tiên nhìn thấy là ở quán bar, rồi sau đó lại dần dần trở nên quan trọng. Người này mỗi lần xuất hiện đều mặc áo choàng sậm màu, tựa như bây giờ, vẫn giống như trong ấn tượng, hai màu trắng đen đơn giản, giống như bước ra từ một bộ phim điện ảnh xa xưa, có một loại hơi thở đặc biệt cổ điển, đôi mắt phía sau tròng kính làm người ta liên tưởng đến quân vương thời cổ đại.

Các thành viên trong phòng đều dời mắt khỏi người Lê Khải Liệt để nhìn người nam nhân này, ánh mắt phức tạp, có tò mò và có nghi hoặc, còn có rất nhiều soi xét. Người như vậy mà cần phải mượn danh Leo hay sao? Mặc dù dựa theo lẽ thường thì thoạt nhìn rất giống như thế, nhưng khi tận mắt nhìn thấy hắn thì cũng rất khó có thể nghĩ theo phương diện kia.

"Các ngươi làm cho ta có cảm giác chính mình là một kẻ xâm nhập." Lui ra từ bên cạnh Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển đi đến một góc, hai tay đút vào túi tiền mà nhìn ra ngoài cửa sổ, trong giọng nói giống như đang xin lỗi nhưng lại không hề biểu hiện một chút áy náy nào, mặc dù rõ ràng có cảm giác tồn tại nhưng dường như lại không quấy rầy đến không khí ở xung quanh, làm cho người ta không khỏi nghi ngờ làm sao hắn có thể làm được như thế.

"Chẳng lẽ không đúng hay sao?" Matthew chậm rãi đứng dậy, giọng nói chất vấn rõ ràng lộ ra thái độ thù địch, cũng tóc đen mắt đen, Matthew có khuôn mặt thanh mảnh, người châu Á có vóc dáng tương đối nhu hòa, mắt một mí làm cho hắn thoạt nhìn rất giống người Nhật Bản.

"Matthew." Lê Khải Liệt nheo mắt, cất lên lời cảnh cáo, hắn đóng cửa lại, ánh mắt lóe lên hào quang đáng sợ đang nhìn các thành viên trong ban nhạc của hắn, chỉ cần hai chữ là có thể hoàn toàn lộ ra biểu tình nổi giận của hắn.

Hắn không hy vọng Vu Duy Thiển bị bất kỳ ai chỉ trích ngay tại nơi này.

"Matthew!" Owen vội vàng dùng ánh mắt ngăn lại, nhìn thấy Lê Khải Liệt thì cơn giận của hắn đã tiêu hơn phân nửa, các thành viên khác vẫn bảo trì trầm mặc, việc Matthew biểu lộ địch ý có lẽ hơi quá đáng một chút nhưng lời nói của hắn quả thật là tiếng lòng của bọn họ.

Bởi vì có Vu Duy Thiển nên Morris tránh ra khỏi cửa sổ, không hề nói một câu, bốn người hoặc ngồi hoặc đứng, cùng nhau nhìn hai người vừa xuất hiện. Trải qua bữa tiệc phong ba, bọn họ đều biết người nam nhân tên Wirth này cũng không phải là một ông chủ quán bar bình thường, sự xuất hiện của hắn trở thành mối nguy hiểm mà bọn họ đều có thể phát hiện được.

"Là ngươi làm cho Leo mất tích hơn một tháng? Ngươi có biết chuyện này ảnh hưởng đến ban nhạc của chúng ta như thế nào hay không? Trước kia hắn chưa bao giờ là người như vậy, mặc kệ tình trạng hỗn loạn ra sao, nóng giận như thế nào thì hắn vẫn sẽ cam đoan công việc được tiến hành thuận lợi, hắn có thể giải quyết tất cả phiền toái, nhưng kể từ khi ngươi xuất hiện thì mọi chuyện đều thay đổi." Matthew nhìn Lê Khải Liệt, những lời này cũng không kích động nhưng bên trong sự bình tĩnh lại tràn ngập ý tứ trách cứ, "Leo, ta nghĩ rằng ngươi sẽ ưu tiên cho công việc, thoạt nhìn suy nghĩ của ngươi có một chút thay đổi, ngươi không cho chúng ta một lời giải thích nào hay sao?"

"Ngươi có lý do đúng không? Leo, thật sự chuyện này không giống cách hành xử của ngươi, bỏ bê công việc, đột nhiên biến mất lâu như vậy, rốt cục ngươi đang làm cái gì? Là bị chuyện gì cuốn lấy, thoát không ra?" Deer muốn làm dịu đi không khí, cố hết sức tìm lý do để giải vây cho Lê Khải Liệt.

"Cho dù thoát không ra thì cũng phải dành một chút thời gian để gọi điện thoại chứ." Luke thấp giọng nói thầm một câu, đây cũng là nguyên nhân làm mọi người bất mãn, di động luôn trong tình trạng tắt máy, mà điện thoại nhà thì gọi không được, Owen tự mình tìm tới tận cửa cũng bị sập cửa vào mặt.

Người nam nhân gây ra bất mãn từ nãy đến giờ vẫn không mở miệng, đôi mắt như cười như không mà quan sát lần lượt lên người các thành viên trong ban nhạc, làm cho người ta nhìn không ra ý đồ bên dưới, sự bình tĩnh giả tạo đang di động trong bầu không khí hết sức căng thẳng.

Nhìn thấy tình cảnh này, khuôn mặt nhã nhặn của Owen cương trực một chút, hắn khoát tay nói với mọi người, "Được rồi, Liệt trở về là tốt rồi, chuyện gì cũng có thể…"

"Lúc này quay trở về, còn lần sau thì sao? Ai có thể cam đoan lần sau hắn không tiếp tục làm như vậy, lần sau chúng ta còn có cách gì?" Morris cắt ngang lời Owen, lập tức chỉ ra trọng điểm, đây cũng là chuyện mà mọi người đang lo lắng.

Bởi vì những lời của hắn mà bầu không khí trong văn phòng càng thêm khẩn trương.

"Tốt, tốt lắm, đều lo lắng cho ta như vậy, hử?" Rốt cục được đáp lại, giọng nói đầy sức hút khuấy động bầu không khí, âm điệu hoàn mỹ cũng che giấu sự nguy hiểm, Lê Khải Liệt tùy tiện kéo lấy một chiếc ghế dựa.

Ầm, trên mặt đất vang lên một tiếng va chạm của kim loại, đôi mắt màu tro lục lần lượt đảo qua trên người bọn họ, cùng với ngữ khí thâm trầm khiến người ta cảm thấy như bị khủng bố, "Chỉ mới có một chút chuyện như vậy mà đã mất kiên nhẫn, đã quên trước kia leo đến vị trí hiện tại bằng cách nào hay sao? Các ngươi không có tự tin như thế? Tuyên truyền vẫn đang tiến hành, album cũng sắp phát hành, ngoại trừ như vậy thì còn có chuyện gì đáng lo? Không có! Thực lực, chỉ có thực lực mới là tất cả!"

Nói như vậy có thể dễ dàng nắm bắt lòng người, hắn cầm lấy tờ tạp chí trên bàn rồi nhìn thoáng qua, "Tất cả những thứ này đều là rác rưởi." Tờ tạp chí bị ném thẳng vào sọt rác, ngón tay của hắn lướt qua mái tóc ở trước trán, hiển lộ đôi mắt như dã thú, "Chuyện của ta không liên quan đến bất kỳ kẻ nào, có xảy ra phiền toái thì ta sẽ tự giải quyết."

Áo vest đen rộng mở, đôi mắt giống như báo đen lóe lên màu xanh lục, tựa hồ có cái gì mạnh mẽ rơi xuống theo âm điệu, phát lên một tiếng nổ lớn! Rõ ràng chỉ là ca sĩ chính của ban nhạc, chỉ là ngôi sao trên màn ảnh mà thôi, nhưng lại có khí phách không thua kém những bậc bề trên, chính vì người nam nhân này nên

bọn họ là những người đến từ khắp nơi, có giấc mơ theo đuổi âm nhạc lại cam tâm tình nguyện làm nền, ở sau lưng hắn cho đến ngày hôm nay.

Vài người đều trầm mặc, tựa như trước kia, mỗi lần có tranh chấp, cho dù không có lý lẽ thì những lời nói độc nhất vô nhị cùng thái độ của Lê Khải Liệt đều làm cho mọi người tin phục, mà kết quả luôn chứng minh là hắn đúng, nhưng lúc này thì sao?

Người nam nhân phương Đông vẫn đứng bên cửa sổ đưa lưng về phía bọn họ, Vu Duy Thiển hoàn toàn im lặng, tựa hồ đây là chuyện không liên quan đến hắn, Deer làm dịu đi một chút không khí, "Ngài Wirth, chúng ta không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng sự xuất hiện của ngươi đã tạo nên rất nhiều phiền toái, từ hai bàn tay trắng lên đến địa vị bây giờ, chúng ta cũng không hy vọng bởi vì người ngoài mà làm cho nó bị dao động…"

"Các ngươi đã đi theo hắn từ rất lâu, chẳng lẽ còn không tin người nam nhân này hay sao? Nếu là như thế thì ta đây không thể không nghi ngờ các ngươi rốt cục khẩn trương là vì xuất phát từ sự quan tâm đối với hắn, hay là sợ bị hắn liên lụy, sợ mất đi địa vị hiện tại." Quay đầu, giống như đang chê cười bọn họ nhát gan, Vu Duy Thiển vừa mỉm cười vừa nói, khuôn mặt tươi cười quá mức nhu hòa ở trong mắt của người khác lại trở nên sắc bén chói mắt.

Nói ra tính chất của sự việc, bao gồm cả suy nghĩ tiềm tàng trong lòng của mọi người đều bị đào móc, nhưng biểu tình của hắn lại tự nhiên như vậy, chỉ trong khoảnh khắc thì đám người lập tức thay đổi sắc mặt. Luke kích động muốn bước lên để lý luận với hắn, nhưng lại bị Lê Khải Liệt nhanh hơn một bước mà giữ chặt cánh tay, "Đừng làm cho ta nổi điên, Luke, không ai được phép động vào hắn!"

Không thèm che giấu lời cảnh cáo và sự bảo vệ, Luke cảm thấy trên vai trở nên đau nhức, hắn lui ra phía sau vài bước, lúc này Lê Khải Liệt thật sự đang ở trong trạng thái nguy hiểm, bọn họ đều biết khi hắn lộ ra ánh mắt này, mỗi khi đồng tử trở nên đỏ ửng là lúc Lê Khải Liệt thật sự có thể mất hết nhân tính.

Thái độ này của Lê Khải Liệt làm cho bọn họ vừa khiếp sợ mà lại càng thêm lo lắng. Morris kéo Luke lui ra phía sau, nhìn vào người nam nhân phương Đông không rõ lai lịch này, hắn vừa chất vấn cũng vừa nghi ngờ, "Rốt cục ngươi là ai? Tại sao có thể làm cho Leo sẵn sàng vì ngươi mà phản bội chúng ta?"

Không đợi Vu Duy Thiển mở miệng thì Lê Khải Liệt đã bước về phía bọn họ, cảm giác uy hiếp càng lúc càng rõ ràng khi hắn tiếp cận bọn họ, "Phản bội? Bây giờ vẫn chưa phải là phản bội thật sự, ai dám động vào hắn, đến lúc đó các ngươi mới biết cái gì gọi là phản bội." Nói ra từng từ một, hắn nhếch lên ý cười vô tình, "Muốn thử một chút hay không?"

Hiện tại ngay cả Owen cũng nhịn không được mà thầm oán trong lòng, Wirth rốt cục có lai lịch gì? Tại sao có thể làm cho Lê Khải Liệt coi trọng đến mức này, phải biết rằng mấy tháng trước Lê Khải Liệt chỉ dùng Wirth để làm công cụ đánh lạc hướng giới truyền thông mà thôi.

Lê Khải Liệt càng lúc càng tiếp cận bọn họ, hắn chính là người như thế, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, khó có thể đoán trước, khi mới quen biết với hắn thì các thành viên cũng đã từng ẩu đả với hắn vài lần, kết quả là chưa lần nào Leo bị thua, hiện tại hắn đang đi về hướng của bọn họ, sắc mặt và biểu tình….

?

Bộp, cánh tay của hắn đột nhiên bị một người nam nhân khác kéo lại, thế nhưng Lê Khải Liệt lại không kháng cự, mà cứ để người nọ kéo hắn sang một bên.

"Duy." Lê Khải Liệt nhướng mi, hắn nhìn không ra sự tức giận trên vẻ mặt của Vu Duy Thiển, bọn họ gây khó dễ như vậy, chẳng lẽ Duy lại không nổi giận?

Hắn biết Lê Khải Liệt đang bao vệ cho hắn, nhưng hắn hoàn toàn không cần, "Chuyện dễ dàng giải quyết như vậy thì không nên gây thêm phiền toái." Tùy tiện đẩy Lê Khải Liệt ra, Vu Duy Thiển đứng trước mặt các thành viên trong ban nhạc, sắc mặt bình thản lãnh đạm, hắn hỏi một cách tự nhiên, "Muốn biết lý do mà hắn mất tích hơn một tháng nay hay sao?"

Đối với mấy vẻ mặt khác nhau, hắn đẩy lên gọng kính ở trên sóng mũi, "Kỳ thật rất đơn giản, hắn bị ta đánh đến mức phải nhập viện, chỉ có thể nằm ở trên giường không thể nhúc nhích, bởi vì phải hoàn toàn giữ

bí mật, đương nhiên không có cách liên hệ với các ngươi, cũng không thể xuất hiện gặp người khác." Đây không phải là lời nói dối.

Đây thật sự là đáp án? Sau khi biết lý do, đám người đều ngây ngẩn sững sờ, đã từng nghĩ đến đủ loại trường hợp, suy đoán đủ loại lý do, duy nhất chuyện này là không ai có thể nghĩ đến. Ai có thể ngờ được Lê Khải Liệt sẽ bị người ta đánh tới mức không thể xuống giường, thậm chí không thể gặp người khác, đối với siêu sao Leo mà nói thì chuyện này thật sự là một trò cười! Làm sao có thể như thế?

"Làm sao có thể như thế?" Phản ứng của Luke cũng là câu hỏi đầu tiên trong lòng của mọi người, hắn trừng lớn mắt, "Leo, ngươi bị đánh? Đánh đến mức phải nhập viện, còn không thể xuống giường?"

"Nghiêm trọng như vậy sao? Ngươi bị hắn đánh?" Deer chỉ vào Vu Duy Thiển rồi chờ Lê Khải Liệt xác nhận. Tuy rằng lúc trước đã từng nhìn thấy hai người bọn họ ẩu đả, nhưng dù sao cũng không đến mức nghiêm trọng như vậy?

Matthew và Morris cũng dùng biểu tình kinh ngạc mà nhìn hai người, muốn nói Lê Khải Liệt bị người ta đánh đến mức như vậy thì quả thật rất khó làm cho người ta tin tưởng. Mỗi khi Lê Khải Liệt nổi giận thì hắn ra tay tựa như ma quỷ, thật sự chuyện này quá khó để tin tưởng.

"Thoạt nhìn ngươi không hề giống như người như vậy, Wirth, ngươi đang nói giỡn có phải hay không?" Rốt cục Owen rút ra kết luận.

Cũng không phải ý nói Vu Duy Thiển không có năng lực như thế, hắn và Lê Khải Liệt đứng chung cũng không hề thua kém đối phương, nhưng hắn làm cho người ta có cảm giác lãnh đạm, mỗi khi giơ tay nhấc chân đều rất có khí chất, làm cho người ta cảm thấy hắn chỉ quen ra lệnh, là người khinh thường việc động tay động chân.

Vu Duy Thiển nói như vậy, Lê Khải Liệt liền nhớ đến chuyện trước kia, còn có mâu thuẫn đã từng xảy ra giữa hai người bọn họ, đó là khoảng thời gian không hề dễ chịu. Vẻ mặt của hắn thoáng chốc trở nên âm trầm, hắn nhìn Vu Duy Thiển, nhưng đối phương chỉ thờ ơ, bộ dáng ăn ngay nói thật, dù sao sự việc cũng đã qua, Lê Khải Liệt chỉ có thể thở dài, "Hắn không nói giỡn."

Nhún vai, Lê Khải Liệt có vẻ rất điềm nhiên, lúc trước ánh mắt còn nổi lên gió lốc lại bắt đầu chậm rãi thay đổi, dần dần mang theo vài phần ý cười tà khí, "Hắn bạo lực cũng không thua gì ta, ta thậm chí còn không có cách nào để đánh trả."

Trong lời nói có một chút oán giận, nhưng hắn rõ ràng nhận thấy bầu không khí khẩn trương mới vừa rồi đã thoáng chốc tan biến, đám người của Owen đều tiến lên xem xét vết thương trên người của Lê Khải Liệt đã lành lặn hay chưa, bị thương nặng đến mức một tháng mới khỏi hẳn? Đây là loại thương thế như thế nào?

Đám người huyên náo, Vu Duy Thiển tùy tiện tìm một chỗ để ngồi xuống, đám người trong phòng vây quanh Lê Khải Liệt, hắn nhìn chăm chú vào người nam nhân đang bị vây quanh, sau đó bắt chéo chân rồi dựa lưng vào ghế, "Các ngươi đều rất quan tâm đến hắn, có lẽ cũng biết hắn là người như thế nào, vì sao còn nghi ngờ hắn? Nếu đã tin tưởng thì vì sao lúc này lại không tin?" Đưa ra lựa chọn, hắn bỗng nhiên có một chút hâm mộ Lê Khải Liệt.

P/S: Hết chồng bênh vợ đến vợ bênh chồng, về nhà đóng cửa rồi anh anh em em đi hai bạn.

73. Chương 73: Không Chịu Khống Chế

Nghe thấy câu như thế, mọi người đều quay đầu lại, Vu Duy Thiển cũng đã thu hồi tầm mắt, hắn không chỉ nhắc nhở những người khác mà cũng làm cho Lê Khải Liệt nhận được một tín hiệu nào đó.

Có tranh chấp, cũng có cãi nhau rồi động tay động chân, nhưng những người bên cạnh Lê Khải Liệt thật sự đang quan tâm đến hắn, giữa bọn họ không chỉ có ràng buộc trong công việc mà còn có tình cảm bạn bè, có thể hỗn loạn một chút giữa hâm mộ và ghen tỵ, nhưng lại càng chất chứa một loại cảm xúc mãnh liệt hơn, đó là bội phục và sùng bái, bọn họ cũng không tiếc bày tỏ tình cảm chân thành này với hắn.

Nhưng Lê Khải Liệt chưa bao giờ nghe Vu Duy Thiển nhắc đến bạn của hắn, ngoại trừ Vivian, bên cạnh hắn tựa hồ không có người nào có thể xưng là bạn, Martha không biết có thể xem là một trong số đó hay không, không biết quá khứ còn có người bạn nào hay không. Dù sao chuyện này cũng rất khó đoán, cho dù là có thì bạn bè của hắn ắt hẳn đã sớm qua đời.

"Duy" Lê Khải Liệt đi qua rồi đặt tay lên vai của Vu duy Thiển, hơi ấn xuống một chút, Vu Duy Thiển ngẩng đầu, Lê Khải Liệt chỉ cúi người nhìn hắn bằng đôi mắt khi thì điên cuồng khi thì ôn tồn, hiện tại lại lộ ra càng nhiều tình cảm ấm áp. Có thể cảm giác được ý tứ của Lê Khải Liệt thông qua đôi mắt kia, Vu Duy Thiển thả lỏng nét mặt, "Không sao."

Có thể tỏ ra vô tình, cũng có thể thản nhiên nói ra một câu bao hàm thâm ý như vậy, đám người Owen dường như có một chút đăm chiêu đối với lời đối thoại của hai người bọn họ. Tựa như Vu Duy Thiển đã nói, bọn họ quen biết Lê Khải Liệt không phải ngày đầu tiên, cùng hắn hợp tác không phải chỉ vài lần, so với bất luận kẻ nào khác thì bọn họ biết rõ người nam nhân này thật sự có năng lực.

"Chúng ta có thể giải thích đối với thái độ vừa rồi, nhưng ngươi phải chứng minh ngươi sẽ không gây ra ảnh hưởng xấu đối với ban nhạc của chúng ta." Matthew rất xứng với chức vụ của một người đại diện, hắn quan tâm nhất chính là chuyện này.

"Ta không cần phải giải thích với các ngươi, ta cũng không cần phải chứng minh bất luận điều gì, tùy các ngươi muốn nghĩ như thế nào cũng được." Nghe xong lời nói của Matthew, người nam nhân ngồi trên ghế cũng không hề liếc mắt nhìn bọn họ, hắn cầm lấy tờ tạp chí đã bị Lê Khải Liệt ném vào sọt rác ở gần đó rồi chậm rãi lật xem, không để ý đến bất luận phản ứng của kẻ nào.

"Oh, hắn cũng giống như khi đó." Deer chỉ có thể nói như vậy, lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Vu Duy Thiển thì hắn đã gây cho người ta loại cảm giác này, cho dù là Lê Khải Liệt cũng không được đối xử bằng thái độ hòa nhã.

"Đúng rồi, khi đó hắn còn nổ súng, Leo ở bên cạnh hắn quả nhiên rất nguy hiểm." Luke có một chút ngạc nhiên, Lê Khải Liệt cũng lộ ra ý cười cổ quái, những người này muốn đối đầu với Vu Duy Thiển thì hoàn toàn không có khả năng chiếm được tiện nghi.

Lúc trước còn có một chút hảo cảm đối với Vu Duy Thiển, hiện tại thì lại không biết nên dùng tâm tình gì để đối mặt, Matthew và Morris bảo trì vẻ trầm mặc khác thường, Owen chỉ có thể cười khổ.

"Takeda Koichi xem ra là đang đùa." Lật đến một trang, ngón tay lướt qua màu sắc rực rỡ trên trang giấy, Vu Duy Thiển đang đọc bài phỏng vấn được đăng trên tờ Ngôi Sao Đương Thời với Takeda Koichi.

Đến lúc này mà còn có thể bình tĩnh như vậy, giống như chuyện này cũng không phải do hắn gây ra, Owen thật sự không biết nên nói cái gì, đành phải gật đầu, "Takeda Koichi rất coi trọng ngươi, không ngờ hắn lại công bố tin tức như vậy, nếu Liệt bởi vì chuyện này…."

Làm người đại diện, hắn thật sự không thể không lo lắng, "Tuy rằng chỉ là một bài phỏng vấn, nhưng nó lại ảnh hưởng rất lớn, Takeda Koichi thật sự có thể ảnh hưởng đến quan điểm của người khác đối với Liệt, những dự án vốn có triển vọng cũng trở nên xa vời, tỷ như phim điện ảnh của Kim McKay, còn có single tiếp theo."

Owen là người đại diện khôn khéo, hắn không thể chấp nhận bị khống chế bởi vì chuyện này, hắn hy vọng có thể giảm tổn hại xuống hàng thấp nhất, có một vài chuyện hắn cũng không thể mở lời, nhưng hắn quả thật rất trách cứ Vu Duy Thiển, nếu không phải vì người này thì ắt hẳn sẽ không xảy ra tình trạng như vậy.

Matthew vốn có địch ý với Vu Duy Thiển, cũng đang lo lắng vì điều này, hắn nói một cách trầm trọng, "Ngươi xem đi, không phải là chúng ta không tin Leo, mà là vì ngươi làm cho chúng ta lo lắng, Takeda Koichi phụ trách chế tác toàn những tác phẩm được đầu tư lớn, nếu chúng ta đắc tội với người như hắn thì sẽ ảnh hưởng đến tất cả chúng ta, không riêng gì chỉ một mình Leo."

Dù sao bọn họ cũng là một ban nhạc, Lê Khải Liệt có thể lấn sang lĩnh vực điện ảnh nhưng hắn vẫn là ca sĩ, ca sĩ không thể rời xa người chế tác âm nhạc giỏi, Takeda Koichi lại là bậc thầy trong lĩnh vực này, có thể nói là hắn có được địa vị hết sức quan trọng, điểm này không cần phải nói, người trong giới đều biết rõ.

"Đây là đòn trả thù của Takeda Koichi, bởi vì ta đã từ chối hắn." Vu Duy Thiển không cảm thấy bất ngờ, những người từng gặp qua Takeda Koichi cũng như tán thưởng hắn thì lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

"Takeda Koichi mời người? Thật sự là Takeda Koichi?" Luke nghiêng người chỉ vào tờ tạp chí trong tay Vu Duy Thiển, bỗng nhiên cổ áo bị người ở phía sau giật lại, hắn loạng choạng vài bước thì mới có thể đứng vững, Lê Khải Liệt đang nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng càng đáng sợ hơn so với lúc tức giận, không cần nói cũng biết là Lê Khải Liệt đang nổi nóng, "Đừng dựa gần như vậy." Theo giọng nói của hắn cũng có thể nhận ra.

Luke nhảy ra phía sau vài bước, hắn cảm thấy thật oan uổng, "Cũng không phải là quá gần a!"

Những người khác nhìn nhau, trong mắt đều có nghi ngờ, không ai hỏi Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển có quan hệ gì, muốn bọn họ tin tưởng là chuyện xấu thì cũng không phải dễ dàng, nhưng thật sự bọn họ lại nhìn ra điểm khác thường trong đó, chỉ có Owen hơi hiểu biết một chút, nhưng dường như cũng không quá rõ ràng.

Hắn nghĩ rằng Lê Khải Liệt từ lúc đầu sử dụng Vu Duy Thiển để đánh lạc hướng của giới truyền thông là vì bảo vệ Lydia, cũng đã giải thích như vậy với các thành viên trong ban nhạc, nhưng hiện tại loại cảm giác này phải được xem là cái gì?

Vu Duy Thiển đóng lại tờ tạp chí, bọn họ đã ước định ở bên ngoài không cần phải tỏ vẻ quá mức thân mật, Lê Khải Liệt buông tay Luke ra rồi vừa nhếch môi vừa hừ lạnh, "Ta khống chế không được." Ngữ điệu âm trầm rõ ràng là của một tên đểu giả, nhưng lại mang theo một chút vô tội.

Lê Khải Liệt không muốn nhìn thấy người khác đến gần Vu Duy Thiển như vậy, cho dù là đồng nghiệp cùng hợp tác với mình, hơn nữa hắn cũng không muốn che giấu điều này, ngược lại càng muốn cho người ta hiểu rõ và phải nhớ kỹ, hiện tại hắn sẽ biểu lộ rành mạch điểm này. Hắn cảnh cáo Luke bằng ánh mắt kỳ lạ mà lại nguy hiểm phát ra từ đồng tử màu tro lục.

"Takeda Koichi mời ta diễn tấu ca khúc của hắn, ta từ chối, chỉ đơn giản như vậy." Bỏ qua phản ứng của Lê Khải Liệt sang một bên, Vu Duy Thiển trả lời Luke, lại một lần nữa đánh lạc hướng chú ý của người nọ.

"Những ca khúc do hắn soạn đều vĩ đại, đa phần sử dụng nhạc giao hưởng, đàn vi-ô-lông và đàn dương cầm ắt hẳn là không thể thiếu, mời ngươi cũng là hợp tình hợp lý." Owen cảm khái, ở vai trò là một người bình thường thì hắn rất thích Vu Duy Thiển, nhưng ở vai trò của một người đại diện thì hắn xem Vu Duy Thiển là một nhân vật nguy hiểm, thật sự làm cho hắn rất mâu thuẫn.

"Ngươi thật sự từ chối?" Matthew từng nghi ngờ dụng ý mà Vu Duy Thiển tiếp cận Lê Khải Liệt, hiện tại lại phải xác định một lần nữa. Nhưng hắn hoàn toàn không biết một việc, trên thực tế Vu Duy Thiển mới là người bị một vị siêu sao nào đó quấn lấy không rời.

"Không thể từ chối hay sao? Thật sự khiến ngươi thất vọng?" Tựa hồ nhìn thấu ý tưởng của Matthew đối với hắn, Vu Duy Thiển hơi nhướng mi lên, cái loại ý cười này thật dễ dàng làm cho người ta nghi ngờ có phải bản thân mình là một kẻ ngu ngốc hay không.

Matthew chỉ có thể trầm mặc, hắn luôn rất lý trí, làm việc cũng ít khi mắc lỗi, nhưng lần này lại nhìn lầm, đối với mọi người mà nói, thật ra bọn họ cảm giác rất thú vị khi nhìn thấy biểu tình này của hắn.

Lê Khải Liệt nheo mắt lại rồi lướt mắt nhìn Matthew, sau đó hắn đi đến trước mặt Vu Duy Thiển mà cầm lấy tờ tạp chí, gõ vào mặt trên của tờ tạp chí vài cái đối với Owen, "Là chuyện này làm cho ngươi lo lắng?"

Vị trí đứng của Lê Khải Liệt che khuất tầm nhìn của Vu Duy Thiển, cũng ngăn cản ánh mắt của những người khác nhìn qua, hiểu rõ nguyên nhân là vì chuyện gì, Vu Duy Thiển dựa lưng vào ghế mà cười khẽ, hắn bỗng nhiên cảm thấy người nam nhân này thật sự rất đáng yêu, có đôi khi nổi giận lại khiến người ta phải động lòng.

Ở ngay góc độ mà không có ai nhìn thấy, ngón tay của hắn lướt qua sau lưng của Lê Khải Liệt, sau đó vuốt nhẹ vài cái, toàn thân của Lê Khải Liệt lập tức cứng còng, hắn chỉ vuốt ve như vậy mà đã có cảm giác hay sao? Ngón tay của hắn lại trượt xuống một chút, từ thắt lưng lần mò đến mông, sau đó nhẹ nhàng xoa….

Bỗng nhiên xoay người lại, Lê Khải Liệt nắm lấy tay hắn, người khác không thấy rõ cho nên chỉ nhìn thấy Lê Khải Liệt đột ngột lộ ra nụ cười tà ác, giữ chặt tay của Vu Duy Thiển, tư thế kia tựa như là muốn hôn xuống, ngay khi bàn tay đang di chuyển thì người nam nhân phương Đông lại lên tiếng nhắc nhở, "Ngươi vẫn chưa nói dứt lời với Owen."

Bình tĩnh rút tay lại, hắn ra hiệu cho Lê Khải Liệt tiếp tục, khuôn mặt bình thản này hoàn toàn làm cho người ta không nhận ra mới vừa rồi hắn đã làm cái gì. Hiện tại việc mà Lê Khải Liệt muốn làm nhất chính là nhảy lên rồi ôm chặt lấy người nam nhân này, làm cho hắn biết rõ nói một đàng làm một nẻo sẽ lãnh hậu quả gì, rõ ràng đã ước định sẽ không làm lộ quan hệ của bọn họ ra ngoài, kết quả Vu Duy Thiển cũng mắc phải sai lầm như vậy.

Ánh mắt lần lượt chạm nhau, những hạt bụi tung bay trong không khí, ánh mặt trời dừng trên bộ âu phục sậm màu của Vu Duy Thiển, trên người của hắn là tổ hợp trắng đen, thêm vào một chút ấm áp của màu vàng, tựa như một bức tranh cổ xưa quý giá chỉ có thể nhìn từ xa, khiến người ta phải cảnh giới.

"Liệt?" Owen nghi ngờ quan hệ giữa bọn họ, khuynh hướng tình dục của hắn khác với đàn ông bình thường, cho nên hắn có thể nhận ra bầu không khí vừa xuất hiện giữa hai người này là cái gì.

"Sao?" Tầm mắt không thể dời khỏi người của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt lơ đãng quay đầu lại, lúc này mới khôi phục trạng thái, "Tiếp tục vấn đề vừa rồi, ngươi lo lắng vì chuyện này?"

Mái tóc nâu đỏ vẫn hỗn độn như trước, khuôn mặt ngang ngược đặt nghi vấn với Owen, ở trước ánh mắt kia tựa hồ tất cả vấn đề đều có thể được giải quyết. Owen không biết vì sao Lê Khải Liệt luôn có năng lực uy hiếp người khác như vậy, hắn hít sâu một hơi, "Được rồi, ta biết ngươi rất tự tin, nhưng dù sao ngươi cũng phải để cho ta lo lắng một chút chứ, đây không phải là chuyện nhỏ."

"Leo, ngươi nói có thể giải quyết, ngươi làm bằng cách nào?" Luke vừa thoát khỏi cảm giác đáng sợ khi bị Lê Khải Liệt cảnh cáo lúc trước, những lời này vừa ra khỏi miệng thì đầu óc liền xoay chuyển, bỗng nhiên nghĩ đến một ý tưởng rất tốt, "Kỳ thật rất đơn giản, bảo Wirth đồng ý diễn tấu cho Takeda Koichi là được, chuyện này chẳng phải đều có lợi cho tất cả mọi người hay sao?" Hắn đập nắm đấm vào lòng bàn tay, nói một cách cao hứng.

"Không được!" Ầm, cái bàn đặt nhạc phổ bị Lê Khải Liệt đá lăn quay. Từng trang giấy bay tán loạn khắp không trung, đầy phòng đều là giấy, hắn đứng ở đó, lộ ra biểu tình này, vẻ mặt giận dữ, nóng giận đến mức làm cho đôi mắt tham lang trở nên đỏ ngầu, thật giống như có người muốn cướp đi thứ gì đó của hắn, muốn đoạt đi bảo bối yêu quý của hắn.

"Chuyện này không có khả năng, không cần phải lo lắng." Chậm rãi nói ra, mỗi một từ của Lê Khải Liệt đều đang chứng tỏ hắn hoàn toàn bác bỏ chuyện này. Bạn đang ?

Những trang giấy tán loạn rốt cục rơi lả tả trên mặt đất thành một đống hỗn độn, hắn dùng diện mạo hoàn toàn khác với lúc trước để đối mặt với mọi người, ánh mắt vừa lạnh lùng vừa tàn bạo, cho dù là ai thì cũng đều có thể cảm giác được, hiện tại hắn không phải đang nói đùa, giống như chỉ cần ai nói thêm một câu nào nữa thì hắn sẽ bẻ gãy cổ kẻ đó.

Luke rụt lui bả vai, theo bản năng mà nhìn Vu Duy Thiển, lần trước khi quay clip quảng bá, cũng chính là người này đã trấn an Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển đã tát Lê Khải Liệt một bạt tai để làm cho hắn có thể bình tĩnh.

Nhưng lúc này tình huống cũng vượt ngoài kiểm soát của Vu Duy Thiển, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, không đợi người ở bên trong phản ứng thì cửa đã mở ra, "Có quấy rầy các ngươi hay không?" Bước vào là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, có lẽ xấp xỉ bốn mươi, hắn nhìn thoáng qua tình hình trong phòng, lần lượt quan sát từng người có mặt tại đây, những ai bị ánh mắt của hắn lướt nhìn thì đều có ảo giác như bị chiếu tia x-quang.

Hắn xuất ra một tấm thẻ từ trước ngực áo, "Ta là Reid, nhân viên đặc vụ của liên bang đến đây điều tra những vụ án mạng liên hoàn xảy ra gần đây, hy vọng các ngươi phối hợp."

P/S: Ai bảo Duy không dê?? Còn dê hơn cả con sam nữa là, hết vuốt vuốt lại sờ sờ.

74. Chương 74: Câu Đố Và Kỳ Tích

FBI? Án mạng thật sự kinh động FBI, tất cả mọi người biết án mạng lần này không tầm thường, có lẽ bọn họ cũng không quá kinh ngạc, phải nói là chuyện này đã sớm nằm trong dự kiến của mọi người.

"Là ngài Wirth đúng không?" Hắn trực tiếp đi đến trước mặt Vu Duy Thiển, bước chân quyết đoán dứt khoát, cho dù giẫm lên những trang nhạc phổ cũng không hề lộ ra áy náy, "Ngươi thật sự khó tìm, ta có một chút chuyện muốn hỏi ngươi về vụ án lần này."

Không hỏi han dài dòng mà chỉ đi thẳng vào vấn đề, Reid đột nhiên phá vỡ bầu không khí giống như đang hàm chứa dung nham tại nơi này.

Reid mặc quần âu đen, áo sơ mi trắng và thắt cà vạt đen, khuôn mặt gầy gò, đôi mắt hõm sâu, cái mũi giống như mỏ diều hâu càng khiến cho khuôn mặt gầy gò của hắn thêm phần sắc bén và lão luyện, mái tóc màu nâu rám nắng, khi hắn nói chuyện, đôi mắt màu xanh nhạt của thủy tinh giống như chó săn đang quan sát biểu tình của những người ở xung quanh.

"Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện." Vu Duy Thiển đứng lên, Lê Khải Liệt giữ chặt tay của hắn, "Ta đi cùng với ngươi." Lê Khải Liệt vẫn chưa thể tiêu hóa vụ án này, dòng chữ bằng máu, còn có chữ ký của tên kia – Reese.

"Mỗi một vị ngồi ở đây đều sẽ được ta thẩm vấn, ngài Leo không cần phải sốt ruột." Reid mỉm cười rất có lễ nghi, nhưng biểu hiện trên mặt của hắn lại không đạt tiêu chuẩn, nhiều nhất cũng chỉ có thể xem như nhúc nhích da mặt.

Lê Khải Liệt quay đầu lại nhìn chằm chằm Reid, "Ta muốn đi cùng với hắn." Hắn lặp lại một cách chậm rãi, âm điệu trầm thấp, với tâm tình hiện tại của hắn mà nói, hắn hoàn toàn không muốn để cho Vu Duy Thiển rời khỏi tầm mắt của hắn, cũng bởi vì như vậy nên thái độ của hắn rất cứng rắn.

Có thể là thái độ cứng rắn của Lê Khải Liệt xuất phát từ trong dự kiến làm cho Reid cảm thấy bất ngờ, hắn nhìn đối phương ước chừng vài giây, "Được rồi."

Reid tránh đường để cho bọn họ đi trước, ở ngoài cửa xuất hiện một khuôn mặt mà Vu Duy Thiển khá quen thuộc, Richard. Người nọ đang đứng tại hành lang, cầm áo choàng trong tay, thấy Vu Duy Thiển nhìn sang, hắn gật đầu một cái, hơi lộ ra nụ cười ngại ngùng, đến khi nhìn thấy Lê Khải Liệt đang bám sát ở phía sau thì lại trở thành vài phần địch ý.

"Vị này là Richard, quận trưởng cảnh sát, vì án mạng đầu tiên xảy ra tại San Francisco, hơn nữa lại ở địa hạt của hắn, ta mời hắn cùng đến đây để tiến hành điều tra." Reid giải thích như vậy, sau đó nhìn biểu tình khi hai bên gặp mặt, giống như đang muốn tìm kiếm cái gì đó, "Ta nghĩ các ngươi cũng không xa lạ gì nhau."

Lê Khải Liệt không thay đổi sắc mặt mà chỉ hừ lạnh, "Quả thật không hề xa lạ." Hắn không có cách nào lộ ra thái độ hữu nghị, tâm tư của Richard đối với Vu Duy Thiển đã quá rõ ràng, nếu đây là một cuộc tranh chấp thì xem như hắn giành được thắng lợi, Richard cơ hồ còn không được tính là đối thủ của hắn, nhưng hắn vẫn không thể có một chút thiện cảm nào với người này.

"Liệt, đợi một chút!" Owen từ phía sau đuổi theo, hành lang bên ngoài có khá đông nhân viên đang vây xem, hắn đẩy cửa ra rồi len qua đám đông để gọi lại bọn họ, "Kế tiếp phải làm sao bây giờ?"

"Đầu tiên là có người muốn điều tra, sau đó lại liên quan đến án mạng, đây thật sự là một cách để tuyên truyền rất tốt, không phải hay sao?" Matthew mỉa mai tình trạng hiện tại, album mới lần này liên tục gặp chuyện bất lợi, thật sự rất khó làm cho hắn lộ ra vẻ mặt hòa nhã.

Các thành viên khác đều lặng lẽ đi ra, Lê Khải Liệt quay về là chuyện tốt, nhưng vấn đề tiếp theo phải làm gì bây giờ, dù sao mọi chuyện vẫn chưa được giải quyết.

Lời nói bình tĩnh truyền khắp hành lang, bao gồm tất cả mọi người ở bên cạnh Lê Khải Liệt đều đang nhìn hắn, trong làng giải trí không có ai dám nói rằng bọn họ không hề đặt ý kiến của Takeda Koichi ở trong lòng.

"Giải quyết? Làm cách nào để giải quyết?" Deer lắc đầu, Luke còn đang suy nghĩ về đề nghị mà hắn đã nhắc đến mới vừa rồi, "Như vậy ngươi có đáp ứng điều kiện mà Takeda Koichi đã đề ra hay không?"

Vu Duy Thiển vẫn chưa trả lời thì Owen ở phía sau đã âm thầm xua tay với đám nhân viên đang tụ tập nơi hành lang, muốn bọn họ quay về làm việc, nói ra những lời này ngay tại đây cũng không quá thích hợp, nhưng đặc vụ Reid thoạt nhìn cũng không bận tâm, tương phản với biểu hiện thiếu kiên nhẫn như mới vừa rồi, hắn đi đến một bên để chờ đợi, tựa hồ cảm thấy hứng thú khi lắng nghe bọn họ đối thoại.

"Rất đơn giản, cứ như lời hắn nói, từ đây về sau không cần hắn soạn nhạc là được." Vu Duy Thiển nói một cách lãnh đạm, hắn khinh địch như thế, giống như đây chỉ là một vấn đề rất đơn giản.

Nhân viên xem náo nhiệt ở hành lang đều quay về làm việc, nhưng nghe thấy như vậy thì đều cơ hồ nghi ngờ lỗ tai của mình, bọn họ đều dừng lại động tác.

"Cái gì? Ngươi đang nói giỡn hay sao?" Nếu không phải Owen ngăn cản thì Matthew đã xông lên, "Ngươi cho là chuyện gì cũng đơn giản như vậy hay sao? Takeda Koichi là kẻ hủy diệt! Ngươi có hiểu được tính nghiêm trọng của chuyện này hay không?"

"Quên đi, Matthew, kỳ thật hắn chỉ là người ngoài giới, hắn không biết chuyện này đâu." Deer cũng rất mất hứng, nhưng Lê Khải Liệt ở ngay bên cạnh, Vu Duy Thiển lại là bạn của hắn, ở trước mặt mọi người, không ai muốn làm cho chuyện này trở nên khó xem.

"Chẳng lẽ một chút tự tin mà các ngươi cũng không có hay sao? Không có ca khúc của hắn thì các ngươi không thể cho ra một ca khúc hay hơn? Nhất định phải có bậc thầy âm nhạc chế tác thì các ngươi mới dám đem âm nhạc của mình bán ra ngoài? Mới có tự tin chiếm lĩnh thị trường?" Vu Duy Thiển giống như đổ thêm dầu vào lửa, tựa hồ đang mỉa mai bọn họ vô dụng, ánh mắt vô tình lạnh lẽo liếc nhìn mọi người.

"Ngươi nói cái gì? Ngươi lặp lại lần nữa xem–" Cả người Matthew như nổi điên, mấy người khác cũng bắt đầu rống giận, những lời này của Vu Duy Thiển tổn thương lòng tự trọng của bọn họ, trong lúc nhất thời bọn họ bất chấp đặc vụ Reid vẫn còn ở bên cạnh, Luke chỉ xăm xăm tung ra nắm đấm.

Ầm, nắm đấm chưa đụng vào Vu Duy Thiển thì Luke đã té xuống đất mà ôm mũi, Vu Duy Thiển nhẹ nhàng thu tay về, "Còn người nào muốn xông lên hay không?"

Hắn ra đòn cực kỳ nhanh, nhanh đến mức Matthew và Deer còn chưa kịp đến trước mặt hắn thì Luke đã bị hắn đánh ngã, trong đôi mắt của đặc vụ Reid bất chợt lóe lên.

"Các ngươi nên nghe ta nói cho xong." Vu Duy Thiển nhìn thoáng qua Lê Khải Liệt, người nọ không hề lo lắng cho các thành viên trong ban nhạc của mình, nhưng thật ra giống như đang xem một màn kịch hay, tựa lưng vào tường, khuôn mặt mang theo ý cười và một chút tà khí, hắn thật sự cảm thấy thú vị.

"Liệt, ngươi không nói cái gì hay sao?" Owen dùng ánh mắt tiếc nuối nhìn Vu Duy Thiển, nếu Vu Duy Thiển cứ như vậy thì thật sự rất khó ở cùng với các thành viên trong nhóm.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, lúc này Lê Khải Liệt mới mở miệng, "Chỉ cần ngươi không diễn tấu cho lão già kia thì những chuyện khác đều không thành vấn đề." Những lời này của hắn không phải dành cho Owen mà là dành cho Vu Duy Thiển, "Âm nhạc của ngươi chỉ có thể là của ta, nếu ngươi muốn diễn tấu cái gì thì cũng chỉ có thể cho ta, cho ban nhạc của ta."

Ánh mắt tự tin mà ngông cuồng, thể hiện thái độ rõ ràng, giống như đang tuyên cáo, nếu không phải mọi người đều nghe hắn nói Âm nhạc của ngươi, thì tất cả đều sẽ nghĩ rằng đây là cáo thị. (cáo thị=thông báo của chính phủ)

"Liệt! Rốt cục ngươi đang nghĩ cái gì?" Ngay cả Owen cũng bắt đầu nóng nảy, "Ý của ngươi là cho dù Wirth đồng ý thì ngươi cũng không chấp nhận, có phải hay không?"

"Đúng vậy." Hắn trả lời không hề do dự.

Vu Duy Thiển nhếch khóe môi, quả là cách làm của Lê Khải Liệt. Người này đã bày tỏ thái độ thì hắn cũng sẽ có cách làm của hắn, "Ta nói rồi, ta rước lấy phiền toái thì ta sẽ giải quyết cho các ngươi. Takeda Koichi chẳng là cái gì cả, một ngày nào đó hắn sẽ cầu các ngươi để cho hắn chế tác âm nhạc, nếu không có tự tin như vậy thì các ngươi còn đứng ở nơi này làm cái gì? Còn chơi nhạc rock làm cái gì?"

Ánh mắt tràn ngập uy nghiêm lần lượt đảo qua trên người bọn họ, vừa nghiêm khắc lại vừa lạnh lùng, làm cho người ta không dám nhìn gần, hành lang thoáng chốc lặng ngắt như tờ, ngay cả những người vốn muốn đi ngang qua nơi này cũng đều phải dừng bước.

"Bất quá chỉ là mấy ca khúc, chẳng lẽ không có hắn thì không được hay sao?" Vu Duy Thiển nhặt lên một tờ nhạc phổ ở dưới đất, ở trước mặt mọi người, hắn xé nát tờ giấy, từng mảnh vụn rơi lả tả từ trong tay xuống đất, "Ta sẽ soạn nhạc cho các ngươi, một ca khúc mới, tự tay ta soạn."

Những lời này được nói một cách mạnh mẽ, nhưng khi nói ra những lời này thì Vu Duy Thiển kỳ thật cũng do dự một chút, nhưng hắn không biểu hiện ra ngoài. Kỳ thật hắn cũng không muốn nhận trách nhiệm này, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đột ngột trở nên nóng rực của Lê Khải Liệt thì bỗng nhiên cảm thấy chuyện này cũng không có gì là không tốt. (yêu, thương chồng thế)

"Duy–" Lúc đầu Lê Khải Liệt hơi sửng sốt một chút, hắn thật sự không ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế, sau đó hung hăng ôm lấy Vu Duy Thiển, "Ngươi quá tuyệt vời, ta quả thật không biết nên nói cái gì cho phải." Lời nói nhiệt tình ngay tại bên tai của Vu Duy Thiển, hắn thậm chí còn hôn lên gò má của Vu Duy Thiển ở ngay trước mặt nhiều người như vậy.

"Ngươi không lo lắng ta không thể hoàn thành hay sao?" Vu Duy Thiển vừa buồn cười vừa lắc đầu.

"Chỉ cần ngươi nói như vậy thì ta tin tưởng nhất định có thể làm được." Lê Khải Liệt đáp lại, ánh mắt luôn tràn ngập sự ngông cuồng lại ẩn chứa thâm tình, cũng giống như mỗi một lần quyết định chuyện gì thì đôi mắt này đều luôn vững chãi.

Càng tiếp cận thì càng có nhiều điều kinh ngạc xuất hiện trước mắt hắn, Lê Khải Liệt hiện tại không thể xác định người hắn yêu rốt cục là người như thế nào, người này đã trải qua những chuyện gì trong ngần ấy năm lâu dài? Vu Duy Thiển ngoại trừ biết sử dụng vi-ô-lông thì có phải cũng biết sử dụng những loại nhạc cụ khác hay không? Không chỉ hiểu được âm nhạc mà còn biết soạn nhạc, động tác dùng súng cũng rất lão luyện, về phương diện đánh đấm cũng hoàn toàn không hề thua kém hắn.

Duy, còn có bao nhiêu chuyện mà ta chưa biết? Ngoại trừ kinh ngạc còn có một loại tâm tình bức thiết, Lê Khải Liệt khó có thể miêu tả, hắn chỉ biết người ở trước mặt hắn mà nói là một bí ẩn, cũng có thể nói là một kỳ tích hoàn hảo.

Hai người bọn họ nhìn nhau trong chốc lát, đáy mắt đều hiện lên ý cười, trong khi những người khác đã trợn mắt há hốc mồm. Chuyện này là sao? Miracle Leo lại tin tưởng một người ngoài nghề?

"Liệt?" Owen bán tín bán nghi, hắn hiểu rõ ánh mắt của Lê Khải Liệt, bất quá, "Hiểu và soạn nhạc là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, cổ điển và hiện đại cũng bất đồng, đặc biệt là nhạc rock, Wirth…."

Mọi người đều biết ý tứ của hắn, Vu Duy Thiển cho dù có là thiên tài âm nhạc thì cũng không nhất định có thể viết nhạc rock. Nhạc rock cũng chia ra vài loại, hắn có lẽ sẽ làm được một loại, nhưng chưa chắc sẽ thích hợp để biểu diễn, cũng có thể không hợp với chất giọng của Lê Khải Liệt.

"Đến lúc đó ta sẽ bảo Lê Khải Liệt đem bản nhạc dạy lại cho các ngươi." Không để ý đến phản ứng của những người đó, Vu Duy Thiển nói ngắn gọn, sau đó đi về hướng của đặc vụ Reid, "Được rồi, chúng ta đi thôi."

75. Chương 75: Tình Nghi

Hai người bọn họ cứ như vậy mà đi theo đặc vụ Reid, những người còn lại chỉ biết nhìn bóng dáng của Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển, nhất thời chưa kịp phản ứng, Luke vẫn còn đang ôm cái mũi của mình, "Ấy da…..Ta làm sao lại quên…..Leo đã bị hắn đánh trọng thương cả tháng trời mới khỏi….."

"So với lo lắng cho cái mũi của ngươi thì tốt hơn hết là đi lo lắng người nọ sẽ làm ra chuyện gì." Matthew dùng ngữ khí lạnh lùng để nói như vậy, Deer cũng có quan điểm giống hắn, vừa cười khổ vừa nói, "Ta luôn cảm thấy Leo đã rất khủng bố, không ngờ ông chủ quán bar này cũng vậy, dù sao bề ngoài của hắn thật sự làm cho người ta nhìn không ra."

Owen bảo mọi người đều quay về làm việc, hắn ngồi xổm xuống đất rồi bắt đầu thu dọn mấy tờ nhạc phổ, "Không biết tiếp theo sẽ thế nào."

"Chúng ta cứ mở mắt ra mà chờ." Morris nhìn hai người từ đằng xa, rốt cục dùng những lời này để kết thúc sự trầm mặc mà hắn vẫn luôn bảo trì.

Đám người của Vu Duy Thiển ly khai khỏi tòa nhà, công ty quản lý của Lê Khải Liệt đặt trụ sở chính tại Manhattan, lúc này là giữa trưa, xe cộ ở bên ngoài không ngừng qua lại, mọi người đều vội vàng đi dùng cơm trưa văn phòng, quầy bán hotdog ở góc đường có rất nhiều người đang xếp hàng, còn có vài người ngồi ở băng ghế để dùng bữa.

"Ở nơi này đi, hy vọng các ngươi không ngại." Reid dẫn bọn họ đến băng ghế bên cạnh bãi cỏ, sau đó mời bọn họ ngồi xuống, "Ta tin rằng hai vị đều biết rất rõ lý do vì sao ta đến đây, ma cà rồng, giới truyền thông đã xưng hô tên hung thủ này như vậy."

Lê Khải Liệt đeo kính râm, hắn đứng trước băng ghế, đưng lưng về hướng người đi đường, "Ngươi muốn hỏi cái gì?" Lúc này mọi người đang tất bật ngược xuôi, không ai phát hiện ra hắn là siêu sao Lê Khải Liệt.

Đặc vụ Reid cũng không ngồi xuống, hắn nhìn hai người ở trước mặt trong chốc lát, đột nhiên đặt câu hỏi, "Thật có lỗi, trước tiên ta muốn biết quan hệ của hai vị một chút, các ngươi là…..tình nhân?" Đôi mắt màu thủy tinh khẽ giật giật dưới ánh mặt trời, hết nhìn Lê Khải Liệt lại chuyển sang Vu Duy Thiển.

"Không phải!" Richard vẫn luôn trầm mặc, đột nhiên ném áo choàng xuống băng ghế làm vang lên một tiếng chát, hắn phát hiện bản thân mình rất kích động, lập tức kéo lỏng cà vạt, "Bọn họ không phải là quan hệ này, chỉ là bạn bè, phải không? Wirth?" Ánh mắt hy vọng nhìn Vu Duy Thiển.

Khả năng quan sát của Reid vô cùng nhạy bén, hắn can đảm hơn so với người khác một ít, hắn thấy được rất nhiều chi tiết cho nên mới đưa ra vấn đề này, nhưng với thân phận của Lê Khải Liệt, nếu công chúng biết vị siêu sao này có quan hệ như vậy với một người đàn ông thì nhất định sẽ gây ra sóng to gió lớn, cho nên trả lời phải vô cùng cẩn thận, mà hắn rất muốn biết hai người kia sẽ đáp lại như thế nào.

"Chuyện đó và vụ án có liên quan hay sao?" Trên mặt của Vu Duy không có dấu vết gì có thể quan sát, nhìn từ chính diện thì chỉ thấy vẻ lãnh đạm của hắn, tròng kính phản xạ ra ánh sáng trắng.

"Có thể có liên quan hoặc không, trước khi chưa biết được đáp án thì tất cả mọi chi tiết đối với ta đều hữu dụng." Reid mỉm cười với bọn họ, hắn ắt hẳn là người không có thói quen lộ ra khuôn mặt tươi cười, mỗi một lần cười thì chỉ tác động vẻ bề ngoài mà không thể nhìn thấy ý cười bên trong.

Richard lại tìm thấy manh mối trong vẻ lãnh đạm của Vu Duy Thiển, hắn có một loại dự cảm không lành, trong một tháng này chẳng lẽ Lê Khải Liệt vẫn luôn ở bên cạnh Wirth?

"Như ngươi đã nhìn thấy, đúng vậy." Câu trả lời của Lê Khải Liệt đáp lại Reid đã đánh vỡ hy vọng cuối cùng của Richard, hắn nói một cách thản nhiên, không hề do dự, hắn quyết định mọi chuyện rất nhanh, nhưng hắn ít khi hối hận đối với quyết định của mình. Để cho đặc vụ liên bang này biết được quan hệ của hắn và Vu Duy Thiển thì cũng chẳng có gì đáng ngại.

"Không cần giấu diếm chuyện này vì ta, Duy. Duy yêu của ta…." Hắn nắm lấy tay của Vu Duy Thiển rồi đặt lên môi, sau đó khẽ hôn một cái, Vu Duy Thiển trông rộng nhìn xa hơn hắn, nhưng ngay lúc này Lê Khải Liệt chỉ biết một chuyện, hắn không muốn phủ nhận quan hệ giữa bọn họ.

"Nếu chúng ta không phải là quan hệ tình nhân vậy thì ngươi nói hết thảy những gì xảy ra giữa chúng ta là cái gì? Đấu vật? Hay là một môn thể thao?" Ngón tay của Lê Khải Liệt lướt qua lòng bàn tay của Vu Duy Thiển, mang theo độ ấm ám muội, bao hàm thâm ý, hàng lông mày nhướng lên một cách tà khí, hoàn toàn hiển lộ bản chất ác liệt của hắn.

Động tác nhìn có vẻ nhẹ nhàng nhưng đồng thời cũng rất dịu dàng, "Đừng e ngại sự nghiệp của ta sẽ bị ảnh hưởng, bây giờ vẫn chưa cần thiết, ta nghĩ vị đặc vụ liên bang này sẽ không tiết lộ với giới truyền thông, có đúng hay không?"

Hắn nhìn Reid, câu nói cuối cùng lại giảm bớt độ ấm, khó có thể nhận biết đôi mắt phía sau gọng kính đen đang có tâm tình gì. Reid đã nhận được đầy đủ lời cảnh cáo của hắn, nhưng Reid vẫn dùng biểu tình kỳ dị mà mỉm cười, cam đoan một cách sảng khoái, "Đương nhiên,"

Vu Duy Thiển lại một lần nữa kiến thức được sự lớn mật của Lê Khải Liệt, bất quá cũng không cần cho người ta biết quan hệ giữa hai người bọn họ là đấu vật hay là loại vận động khác, vì thế sắc mặt hơi trầm xuống, "Bỏ qua lần này, với lại, lần sau những chuyện như vậy không cần phải nói ra." Tuy rằng trách cứ nhưng hắn cũng không rút tay ra khỏi bàn tay của Lê Khải Liệt.

Reid tựa hồ cũng cảm thấy kinh ngạc khi bọn họ thừa nhận thẳng thắn như vậy, một lúc sau mới lên tiếng, "Ta cam đoan với các ngươi, cảnh sát sẽ bảo đảm chuyện riêng tư của các ngươi không bị tiết lộ, trừ phi chuyện này có liên quan đến vụ án."

Bổ sung thêm một câu mang theo theo hàm nghĩa khác, lúc này sắc mặt của Richard đã tối sầm, hắn dời mắt khỏi bàn tay đang giao nhau của hai người, hắn nói một cách cứng ngắc với Vu Duy Thiển, "Cách đây không lâu, ở thành phố San Bruno từng xảy ra một vụ nổ lớn, cảnh sát bắt được một người khả nghi, theo lời khai của người nọ, hắn vì một người tên là Reese…."

"Trong khi thi thể phát hiện ở Quảng trường Thời đại có lưu lại dòng chữ bằng máu và được ký tên là Reese…." Reid lấy ra một quyển sổ da cầm tay, "Ngài Wirth có thể nói cho ta biết vì sao cậu chủ của nhà W.Locke mất tích mà người nhà của hắn lại đến tìm ngươi hay không? Còn dùng cách đó để tiến hành uy hiếp, quả thật là không tiếc bất cứ giá nào, trong khi có cái gì mà bọn họ không thể nhờ cảnh sát can thiệp?"

"Ta cũng giống như các ngươi, không có đáp án. Nếu đặc vụ Reid điều tra ra được thì làm ơn nói cho ta biết." Vu Duy Thiển trả lời ngắn gọn dễ hiểu, đây cũng là sự thật, hắn không biết cái tên Reese kia rốt cục là ai, có phải là người năm đó hay không.

Nếu đúng, vậy thì phải nói thế nào với cảnh sát, chẳng lẽ bảo rằng Reese có lẽ đã trở thành ma cà rồng, hay là hắn phải dựa vào việc hút máu nhiều năm như vậy để sống sót?

Hai nam nhân cao ráo nắm tay nhau luôn có vẻ hơi kỳ cục một chút, Vu Duy Thiển buông tay của Lê Khải Liệt ra, nhìn về phía xa, bởi vì nhớ đến dĩ vãng mà nét mặt tinh xảo khi nhìn nghiêng lại hiện lên biểu tình chê cười.

"Hung thủ lưu lại dòng chữ bằng máu, Reese thân yêu của ngươi, ngài Wirth có biết hắn viết cho ai hay không?" Reid luôn quan sát Vu Duy Thiển, hắn đã làm rất nhiều cuộc điều tra, tất cả chi tiết đều chỉ về một hướng.

"Có lẽ là lưu cho ta, nếu đã điều tra đến đây thì không cần thiết phải quanh co lòng vòng." Gọn gàng dứt khoát, Vu Duy Thiển cảm thấy không cần thiết phải che giấu dư thừa, "Có lẽ ngươi đã phát hiện những vụ án đều xảy ra tại các địa điểm có ta xuất hiện ở lân cận, từ quán bar đến Quảng trường Thời đại, còn có buổi tiệc kia…..không phải hay sao?"

Hắn xoay người, cảm thấy mất kiên nhẫn đối với tình trạng hiện tại, áo choàng màu đen hút nhiệt dưới ánh nắng buổi trưa khiến hắn cảm thấy không thoải mái, tháo lỏng cà vạt trên cổ, hắn lần lượt kể ra tất cả

những việc mà hắn biết trước mặt đặc vụ liên bang, cũng không bận tâm người đặc vụ này có sinh ra nghi ngờ đối với hắn hay không.

"Sẽ không! Wirth sẽ không làm chuyện này!" Richard cũng nhanh chóng phát hiện ý tứ theo dõi trong lời của hắn, sắc mặt của hắn lập tức đỏ lên. Reid vẫn duy trì nụ cười kỳ dị của mình, "Không, hiện tại chưa thể xác định, ta chỉ đến đây thẩm vấn mà thôi."

"Hiện tại chưa thể xác định, như vậy không thể cam đoan về sau sẽ như thế nào?" Lê Khải Liệt cảm thấy vô cùng vớ vẩn, đặc vụ liên bang đang nghi ngờ Duy? Hắn duỗi tay ra, nắm lấy cổ áo của Reid, khiến Reid liền cảm nhận được tầm mắt của Lê Khải Liệt như rắn độc đang quấn quanh toàn thân, cho dù đeo kính râm cũng không thể ngăn cản màu tro lục âm u kia, "Ngươi nghe rõ cho ta, điều tra thì cần phải có chứng cứ, nếu không có chứng cứ mà lại nói xằng nói bậy, ta chỉ cần gọi vài cú điện thoại thì cấp trên của ngươi nhất định sẽ rất vui vẻ mà đến đây chỉ bảo cho ngươi, nhớ kỹ hay chưa?"

Có Hecate chống lưng, cho dù là giới cảnh sát hay là giới chính trị thì trong tay của Lê Khải Liệt đều có người, đối với một đặc vụ FBI mà nói, việc bị điều chuyển khỏi vụ án là chuyện có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Reid là một người thông minh, hắn hiểu rõ không nên xung đột trực diện với người nổi tiếng, "Được rồi ngài Leo có thể yên tâm, mọi người đều đã được điều tra, bao gồm cả công ty quản lý của ngươi, khi phát hiện thi thể ở Quảng trường Thời đại thì bọn họ đều ở đó, cho nên mỗi người đều bị tình nghi."

Nguồn:

Mở rộng phạm vi tình nghi mà không làm cho người ta cảm thấy hắn đang nhằm vào Vu Duy Thiển, Reid biết không thể dễ dàng trêu chọc vào Miracle Leo, ngay lúc này Vu Duy Thiển lại đưa ra nghi vấn, "Ngày đó đã thẩm vấn, bây giờ còn điều tra cái gì nữa?"

Cho dù Reid nghi ngờ hắn, với hắn mà nói thì kỳ thật cũng chẳng giải quyết được chuyện gì, người trong sạch thì sẽ không lo lắng vì án mạng, điều mà hắn lo lắng hơn chính là cuộc điều tra này sẽ làm cho công ty quản lý của Lê Khải Liệt bị ảnh hưởng xấu.

"Đã tra ra thời điểm tử vong của thi thể phát hiện tại Quảng trường Thời đại, thời điểm tử vong vừa vặn vào lúc đang quay phim, nói như vậy thì các ngươi đã hiểu chưa?" Reid lấy ra một cây bút, viết một chút lên sổ tay, đó là ngày quay clip quảng bá tại Quảng trường Thời đại, mà thi thể lại phát hiện ngay phía sau gầm xe chuyên dụng của Lê Khải Liệt.

Lúc này hết thảy ánh mắt tình nghi đều dừng trên người Lê Khải Liệt.

76. Chương 76: Mưu Kế Âm Hiểm

"Nói như vậy ta cũng thuộc diện một trong những người bị tình nghi nhiều nhất." Siêu sao bị tình nghi tỏ vẻ giật mình, thản nhiên gỡ mắt kính xuống, tương phản với nụ cười sáng lạn là hơi thở vô cùng quỷ dị, "Như thế nào? Đã điều tra ra ta vắng mặt tại hiện trường rồi sao?"

Vu Duy Thiển tỏ vẻ nghi ngờ đối với điểm này, "Người chết mất sạch máu, thời gian nằm ở bên ngoài khá lâu, hiện tại thời tiết ngày và đêm chệch lệch nhiệt độ không nhỏ, giám định thời điểm tử vong e rằng có không ít khác biệt, muốn dựa vào điều này để phán xét ai là hung thủ thì còn hơi sớm, có người chỉ là phô trương thanh thế mà thôi."

"Thì ra là thế." Lê Khải Liệt biểu hiện vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, hắn gật đầu, đem mắt kính cắm vào trước túi áo, hoàn toàn không giống như thái độ mà người bị tình nghi nên có.

Hai người bọn họ một hỏi một đáp, hoàn toàn không cho Reid cơ hội nói xen vào, đối thoại như vậy ngược lại càng giống như đang cười nhạo cách thức điều tra của FBI.

Reid cũng không tức giận, có lẽ đây là điểm kỳ lạ của hắn, hắn cũng không dễ tin người, trước khi chưa có chứng cứ xác thực để phán định hung thủ thì bất luận kẻ nào cũng đều nằm trong diện tình nghi của hắn, nhưng điều này không chứng tỏ hắn xác định Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển là hung thủ, chẳng qua những chuyện xảy ra trên người bọn họ đều rất kỳ quái, "Hai vị đã từng bị ám sát, nhưng lại không báo án với cảnh sát."

"Trong ấn tượng của ta, trừ phi có những bí mật không thể cho ai biết, bất luận kẻ nào bị uy hiếp cũng sẽ không giấu diếm tin tức, ít nhất sẽ không giấu diếm với cả những người ở bên cạnh." Reid gõ bút lên quyển sổ, tầm mắt như đang nhìn vào trang giấy, nhưng thật chất lại dừng trên người bọn họ, tựa hồ đang tìm hiểu cái gì đó.

"Đừng phủ nhận, ta đã điều tra, những người xung quanh các ngươi cũng không biết nội tình, ngay cả Owen là người đại diện của ngươi cũng không biết." Đây là điểm làm cho Reid nghi ngờ một chút đối với Lê Khải Liệt, người này không phải là một ca sĩ bình thường, "Còn ngài Wirth, trên người hoàn toàn không có tư liệu, một người công dân bình thường thì cần gì phải che giấu lai lịch của mình như thế? Điều này rất làm cho người ta nghi ngờ."

Reid là một người đặc vụ rất khôn khéo, hắn chủ động nói ra một ít kết quả điều tra để thăm dò phản ứng của đối phương, đáng tiếc khi nghe thấy những lời này, hai người kia vẫn duy trì bộ dáng bí hiểm, Lê Khải Liệt gật đầu giống như đang nghe kể lại một câu chuyện xưa thú vị, trong khi Vu Duy Thiển lại thản nhiên hút thuốc, nhìn đám người đang đi trên đường.

Hai người bọn họ hoàn toàn giấu diếm sơ hở.

Lúc này Reid cảm thấy có một chút khó giải quyết, hắn từng xử lý rất nhiều vụ án, hắn có trực giác cực kỳ mẫn cảm đối với những chuyện khả nghi, từ trên thân của hai người này, hắn ngửi được có điều gì đó bất thường nhưng lại không thể khai thác, mặc dù hắn chưa biết đó là cái gì nhưng hắn quyết định phải điều tra cho bằng được.

"Ok, các ngươi không tự nguyện nói thì ta cũng không thể bức cung các ngươi, hôm nay chúng ta dừng tại đây." Reid chìa tay ra, tỏ vẻ hữu nghị rằng cuộc thẩm vấn lần này đã được chấm dứt.

Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển cùng bắt tay hắn để chào tạm biệt, trao đổi một chút tầm nhìn, bọn họ đều nhận thấy vị đặc vụ liên bang này không phải loại người dễ giải quyết, hắn thật sự biết cách bắt lấy trọng điểm, cũng không quá cứng rắn, hơn nữa biết cách làm cho người ta cảm thấy khẩn trương, chỉ cần có bất cứ sơ hở nào thì sẽ lọt vào trong mắt của hắn.

Richard tuy rằng có vai trò như sĩ quan cảnh sát cộng tác, lần này lại hoàn toàn không phát huy được kỹ năng, từ khi nghe được Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt thừa nhận quan hệ của bọn họ thì hắn cảm thấy vô cùng mất mát, chỉ lẳng lặng cúi đầu, quả thật như người mất hồn.

Người đến kẻ đi trên bãi cỏ xanh rì, trong khi người đi đường vẫn nối liền không dứt, mọi người đều lưu ý đến nhóm người của bọn họ.

Sau khi hai bên nói lời tạm biệt, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt quay về tòa nhà của công ty để lấy xe, mới đi được không xa thì trong đám đông bỗng nhiên vang lên một tiếng hét chói tai!

Một người phụ nữ mặc áo trắng chạy ra từ trong hẻm nhỏ, đi chưa được vài bước thì đã té ngã xuống đất, sắc mặt trắng bệch giống như quần áo trên người, trừng mắt sợ hãi, nàng hô to đối với người xung quanh, "Có án mạng! Có án mạng! Báo cảnh- báo cảnh sát nhanh lên!"

Vừa nghe xảy ra án mạng thì có người lập tức cuống quýt lảng tránh, có người chạy đến hẻm nhỏ để xem tình hình bên trong, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển nhìn đám đông, ánh mắt ngưng tụ, bọn họ bước nhanh đến nơi đó.

Người đi đường móc ra điện thoại gọi cảnh sát, đáng tiếc Reid và Richard đã sớm rời đi vài phút trước, có lẽ không nghe được tiếng kêu cứu ở nơi này, "Nếu lại là vụ án ma cà rồng, Reid sẽ trở thành nhân chứng thời gian cho chúng ta." Lê Khải Liệt vô cùng chói mắt trong đám đông hỗn loạn, nhưng may mắn là lúc này không có ai lưu ý đến hắn.

Sợ hãi khiến cho thị giác xuất hiện điểm mù, tất cả mọi người đều hốt hoảng tìm cảnh sát, nhìn vào tình hình lúc này, trước đó đã xảy ra chín vụ án, chẳng lẽ nơi này là vụ thứ mười? Sự sợ hãi và cảm giác kích thích làm cho người ta dừng chân, ngó nghiêng khắp xung quanh

Hai người bọn họ trà trộn vào trong đám đông, "Hey, đợi đã!" Vu Duy Thiển bỗng nhiên gọi hắn, bước chân của Lê Khải Liệt lập tức dừng lại, "Hử?" Hắn định quay đầu thì trong khoảnh khắc liền nhận ra không đúng, người phụ nữ phát hiện ra xác chết đang nhanh chóng nhào vào lòng hắn.

Zi zi zi, tiếng điện giật rất nhỏ cùng vài tia lửa điện màu xanh lam lóe lên, Lê Khải Liệt rùng mình, ánh mắt hung ác cơ hồ làm cho người phụ nữ kia sợ hãi mà lui ra sau, nhưng nàng đã bị hắn siết cổ, toàn thân run rẩy, nàng không thể ngờ mục tiêu trong nhiệm vụ lần này lại có thể phản kích trong tình huống như vậy.

Vu Duy Thiển ở phía sau bọn họ, cách chừng vài bước chân, khi hắn phát ra lời cảnh cáo và đuổi theo thì đồng thời xung quanh bỗng nhiên xuất hiện những người đàn ông da trắng đang cản đường hắn lại.

"Nếu không muốn bị thương thì tốt nhất đừng phản kháng, đi theo chúng ta." Một trong số đó khoác chiếc áo choàng màu đen trên tay, cúi đầu thấp giọng với hắn, bên dưới áo choàng chính là một khẩu súng.

Tuy rằng bị áo choàng che khuất nhưng Vu Duy Thiển vẫn có thể dựa vào ngoại hình đặc biệt của nó mà phát hiện được đối phương đã sớm có chuẩn bị, đó là một khẩu Lục Bạc có đầu đạn 12.7 mm, viên đạn sẽ không giết chết hắn nhưng hắn sẽ phải trải qua một lần bị sinh tử tra tấn.

Lê Khải Liệt siết chặt cổ họng của đối phương, dưới tình huống như vậy mà vẫn có thể phản kích thì thật sự khiến người ta kinh hãi, nhưng hắn không thể chống đỡ được bao lâu, điện giật tổn thương đến não bộ, điều khiển phản ứng của thân thể. Người phụ nữ mặc áo trắng vì sợ hãi và khẩn trương mà hai tay run rẩy, gắt gao giữ chặt hắn không dám buông ra.

Súng bắn điện mini được nàng cầm chặt trong tay, từ bên ngoài nhìn vào thì chỉ thấy nàng đang dựa vào lòng của một người đàn ông, tay của Lê Khải Liệt bị mái tóc dài của nàng che khuất, không ai phát hiện ra điểm gì khác thường ở nơi này, tất cả mọi người đều đang ngó vào trong hẻm nhỏ tối om ở đằng kia.

Rốt cục Lê Khải Liệt rơi vào tay của đối phương, những người này thật xảo quyệt, bọn họ dùng người phụ nữ kia để gây náo loạn, lại thừa dịp lộn xộn mà tiến hành kế hoạch của mình, cho dù thể chất của Lê Khải Liệt vượt quá người bình thường nhưng cũng không thể thoát thân khỏi cạm bẫy âm hiểm đã sớm được chuẩn bị chu đáo.

Vu Duy Thiển không có sự lựa chọn khác, hắn cũng rất muốn biết đối phương là ai, kẻ thù của hắn quá nhiều, khi gặp được chuyện gì thì hắn phải nghĩ đến rất nhiều manh mối, là gia tộc Claudy, hay là nhà W.Locke tìm kiếm Reese, hoặc là các thế lực biết được thân phận của hắn….Trên thế giới này có rất nhiều lực lượng tồn tại từ thời xa xưa.

"Lên xe." Người đàn ông cầm súng đẩy hắn một chút, Vu Duy Thiển nhìn thấy Lê Khải Liệt bị dìu lên phía sau một chiếc xe không hề nổi bật. Đáng mừng là những người này ít nhất cũng không tách bọn họ ra, bị chỉa súng lên xe, hắn nhìn thấy Lê Khải Liệt đang nằm ở trong đó. Bị hôn mê nhưng nét mặt mơ hồ vẫn giữ lại vẻ cuồng nộ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể thức tỉnh, mà một khi người này tỉnh lại thì sẽ đem tất cả hơi thở cuồng bạo bùng nổ thành một thảm họa.

Không biết vì sao Lê Khải Liệt lại làm cho Vu Duy Thiển có loại cảm giác như vậy, tựa như một đốm lửa, những nơi có người này xuất hiện thì sẽ luôn có hiểm họa ngầm, hiện tại không biết người dùng Lê Khải Liệt để uy hiếp có biết rõ thân phận của hắn hay không, nếu Lê Khải Liệt lại mất tích, Owen chắc chắn sẽ càng hỗn loạn hơn lúc trước.

Suy nghĩ xẹt nhanh qua đầu của Vu Duy Thiển, hắn không nghĩ quá nhiều, chỉ im lặng mà ngồi. Sau khi xe được khởi động thì bắt đầu rời xa đám đông, Vu Duy Thiển không chú ý đến Lê Khải Liệt quá nhiều, chuyện này không có lợi đối với tình trạng hiện tại.

Hắn càng biểu hiện không quan tâm đến Lê Khải Liệt thì Lê Khải Liệt mới có thể an toàn.

Chiếc xe đang chạy trên một đoạn đường dốc, bằng cảm giác của hắn, hắn có thể đại khái đoán được bọn họ đã trải qua bao nhiêu ngã tư đường, nhưng đối phương có thể đánh lạc hướng của hắn, kính xe đều được dán phim an toàn, hắn không thể nhìn thấy bên ngoài, người đàn ông đang cầm súng ở ngay bên cạnh, nòng

súng vẫn chỉa vào người hắn, nếu không có hy vọng thay đổi cục diện thì Vu Duy Thiển chọn cách nhắm mắt lại.

Người đàn ông cầm súng tựa hồ rất quen thuộc đối với khẩu Lục Bạc này, hắn cầm một cách lão luyện trong tay, không hề có một chút lay động, hắn không dám khinh thường, ngược lại với sự thận trọng của hắn, người nam nhân bị bọn họ ép lên xe lại bình tĩnh như vậy, thậm chí rất lạnh lùng, hiện tại còn nhắm mắt, đây quả thật là sỉ nhục bọn họ.

"Hey!" Hắn dùng súng huých vào người Vu Duy Thiển, rốt cục được Vu Duy Thiển chú ý như mong muốn, "Chuyện gì?"

Mở mắt ra, hoàn toàn bình tĩnh, thậm chí tựa như bị hắn quấy rầy mà người này tức giận, đôi mắt màu đen lộ ra sự chán ghét, so với bất kỳ phản ứng kịch liệt nào đều làm cho người ta cảm thấy như bị miệt thị, khẩu súng chỉa chỉa vào thắt lưng của Vu Duy Thiển, "Ngươi đang làm cái gì? Đừng hòng suy tính bậy bạ!"

Đối với sự uy hiếp của hắn, người bị bắt cóc lên xe chỉ liếc mắt, "Ta chỉ muốn nghỉ ngơi một chút mà thôi, không cần phải khẩn trương."

"Như vậy thì tốt, đừng quên mạng của ngươi ở trong tay chúng ta!" Nòng súng vẫn ổn định, người cầm súng hiển nhiên là lão luyện, không chừa một chút khe hở nào cho người ta có thể thừa cơ.

"Các ngươi chỉ là nghe lệnh làm việc, chuyện gì cũng không biết, ta sẽ không gây rắc rối cho các ngươi." Vu Duy Thiển nhắm mắt lại, nói một cách nghiêm túc, những lời này có thể chọc giận đối phương, nhưng đây là sự thật, hắn không thể chiếm được manh mối gì từ đám người này, theo thủ đoạn của bọn họ thì có thể nhận ra là những người này là dân chuyên nghiệp, rất giống đám tay sai mà hắn đã gặp qua trước kia.

Người đàn ông cầm súng nhất thời không biết phải phản bác như thế nào, hắn chưa từng gặp qua người như vậy, dưới tình huống này mà còn có thể ngạo mạn như thế, "Ngươi–"

"Đừng nhiều lời với hắn! Nhiệm vụ hoàn thành thì chúng ta lập tức rời đi!" Người đàn ông ở phía trước quay đầu lại ngăn cản đồng bọn.

"Rốt cục hắn có thân phận gì mà lại đáng giá nhiều tiền như vậy, hơn nữa không phải là muốn lấy mạng của hắn." Tên lái xe đặt ra nghi vấn, càng xác định suy đoán của Vu Duy Thiển.

"Mặc kệ hắn là ai, chúng ta đến rồi." Xe ngừng lại, người trên xe không hề bịt mắt hắn lại mà chỉ trực tiếp để cho hắn xuống xe, thoạt nhìn là không sợ hắn biết mình ở nơi nào.

Chờ Vu Duy Thiển xuống xe thì liền hiểu được vì sao đối phương không hề lo sợ, hiện tại nơi mà hắn đang đứng là một kho hàng, một kho hàng chất đầy côngtenơ bị bỏ hoang, bên cạnh còn có mấy cái thùng gỗ và rơm rạ, rơm rạ ắt hẳn là bỏ thêm vào kho hàng, nơi này vô cùng rộng lớn, xe trực tiếp chạy thẳng từ bên ngoài vào trong.

77. Chương 77: Một Vố Cuối Cùng

Cánh cửa sắt nặng chịch ở phía sau chậm rãi khép lại, một tiếng nặng nề vang lên, tiếng vọng chấn động khắp không gian, mọi thứ trong tầm mắt nhất thời trở nên tối sầm, Vu Duy Thiển đứng tại chỗ. Hắn lo lắng Lê Khải Liệt đang ở trong tay đối phương, ném chuột sợ vỡ lọ, hắn không dám tùy tiện manh động.

Mấy tên tay sai có khẩu âm khác nhau, sau khi xuống xe thì bọn họ không tiếp tục mở miệng, Lê Khải Liệt vẫn đang hôn mê, hắn bị kéo đến một bên rồi đặt lên ghế, sau đó bị dùng giây thừng buộc chặt tay vào lưng ghế, cách buộc dây và thắt nút vô cùng chuyên nghiệp và thuần thục.

"Ngài Wirth, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, bất đắc dĩ phải dùng cách này, ta sẽ giải thích với ngươi." Ở sâu trong kho hàng có tiếng người nói chuyện, đèn trên trần nhà được bật lên,giọng nói từ chỗ cao truyền xuống, đó là một ông lão, năm tháng lưu lại dấu vết trên khuôn mặt nghiêm túc cứng ngắc của hắn, nhưng vẫn mang theo một loại tự mãn đặc trưng của người có xuất thân danh giá.

"Giải thích như vậy cũng vô ích, ngươi muốn cái gì từ ta?" Không nói vòng vo, an nguy của Lê Khải Liệt vẫn chưa thể xác định, Vu Duy Thiển không tính lãng phí thời gian ở nơi này với đối phương. Nhìn thấy hắn mất kiên nhẫn, ông lão từ trên lầu đi xuống, "Ngươi không biết hay sao? Wirth. Ngài Ryan."

Wirth? Ryan! Đó là tên mà nhiều năm trước Vu Duy Thiển đã sử dụng, hiện tại mọi người chỉ gọi hắn là Wirth, cái họ Ryan không có quá nhiều hàm nghĩa, nhưng nó đại biểu cho thời đại kia, hơn trăm năm về trước, là nhân vật làm mưa làm gió trong buổi tiệc chỉ dành cho giới thượng lưu ngày xưa, là quá khứ của hắn…..

"Ngươi là ai?" Sắc mặt của Vu Duy Thiển khẽ biến, lập tức có một loại dự cảm không lành, "W.Locke?"

Ông lão cười ha hả, trong kho hàng vang vọng tiếng vỗ tay, "Ngài Wirth quả nhiên là người thông minh, để ta tự giới thiệu, ta là James W. Locke, nói vậy thì ngươi cũng biết ta muốn cái gì, đúng không?" Vẫn duy trì nụ cười, bên trong ý cười lại lộ ra một loại phản cảm rõ ràng.

James W.Locke mang theo xì gà, đi xuống dưới đất, trên người của hắn còn mang theo hơi thở của gia tộc cổ xưa, cẩn thận tỉ mỉ, mái tóc bạc được chải chuốt chỉnh tề, bộ âu phục được thiết kế thủ công từ thợ may với tay nghề nổi tiếng, tinh thần phấn chấn, khói xì gà quấn quanh giữa hai ngón tay của hắn, trên chiếc nhẫn có hoa văn mang dấu hiệu của gia tộc, được chà lau bóng loáng.

Ánh mắt của hắn lóe lên hào quang, vừa vui sướng, vừa chán ghét, lại mang theo thù hận, "Khi chưa tận mắt nhìn thấy thì ta vẫn không tin trên đời thật sự có người như vậy, không già mà lại bất tử, không có thứ gì phá hủy được, hừ, hiện tại thoạt nhìn giống như không phải truyền thuyết."

"Ngươi đã thấy, sau đó thì sao?" Vu Duy Thiển đứng trước mặt hắn, âm thầm tính toán một chút nhân số, ngay ở trong kho hàng này, ngoại trừ hắn và Lê Khải Liệt thì tổng cộng có gần ba mươi người, trên lầu thì chưa thể xác định.

"Đừng giả ngu! Ngươi biết ta muốn cái gì. Giao con ta ra đây!" Đem xì gà ném xuống đất, W.Locke đột nhiên như muốn nổi điên mà nhào lên, "Chính là tên quái vật này, ngươi quyến rũ con ta! Đã nhiều năm như vậy mà ngươi vẫn y hệt như người trong bức tranh được đặt trên bàn của hắn, một chút cũng không thay đổi. Đây là trái với lẽ thường! Ngươi đã giao dịch với ma quỷ! Ngươi cướp mất con của ta!"

W.Locke phái thủ hạ tìm kiếm người nam nhân trong bức tranh. Bắn lén, ám sát, lại xác định Vu Duy Thiển chính làngười kia, vụ nổ lần trước hại W.Locke tổn thất không ít, cảnh sát cũng điều tra rất nhanh, hắn không thể không thuê người khác, nghĩ đến một người nam nhân vốn không nên tồn tại mà lại vô hình trung làm hắn tổn hại như vậy, hắn hận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

"Ngươi cướp con của ta! Ngươi là đồ quái vật!" W.Locke đã sớm mất kiên nhẫn, thù hận và chán ghét hiện lên từ trong đôi mắt trợn trắng của hắn, từng tiếng chấn động vang vọng trong kho hàng, hắn la to, nhưng không dám tiếp cận Vu Duy Thiển.

"Trước khi ngươi nói ra những lời này thì nên nói cho ta biết con của ngươi là ai, cái người tên là Reese?" Đối diện với W.Locke, khuôn mặt này chẳng khác một chút nào so với trong bức tranh. Vu Duy Thiển cúi mắt nhìn hắn, "Thật có lỗi, ta không biết."

Đôi mắt màu đen, khóe miệng sắc bén, từ khi hắn còn nhỏ thì đã nhìn thấy bức tranh được treo trong phòng sách, người nam nhân này không có nửa điểm khác biệt với người trong tranh, loại khí chất lãnh đạm của quý tộc hoàn toàn giống với bức tranh kia, W.Locke lạnh lùng nhe răng nở nụ cười, "Không, ngươi cứ nghĩ lại đi, là ngươi hại hắn, Reese con của ta, còn có Reese năm xưa cũng vì ngươi mà chết…"

Reese năm xưa, thiếu niên tóc vàng mắt xanh, ở trong mưa đêm cùng tự tử với Vu Duy Thiển, rốt cục lại một mình lìa đời, chuyện này không riêng gì Vu Duy Thiển nhớ rõ, mà người của gia tộc W.Locke cũng chưa từng quên.

"Còn nhớ rõ hay không? Năm 1885, ngươi rời khỏi buổi tiệc do ông cố của ta thiết đãi, vài phút sau Reese cũng bỏ đi, nhưng sau đó hắn không còn trở về, ngày hôm sau mọi người phát hiện ra thi thể của hắn nằm trên mặt đường lấm lem bùn đất, hắn đã chết, hắn tự sát, trên mặt đất còn có máu của một người khác, mặc dù người kia không hề xuất hiện, nhưng đừng tưởng rằng không có bất luận kẻ nào nhìn thấy! Ma quỷ

và những thứ đáng ghê tởm rốt cục cũng sẽ bị người ta nhìn trộm! Người kia chẳng lẽ không phải là ngươi hay sao? Wirth? Ryan?"

Đưa tay chỉ vào Vu Duy Thiển, bàn tay của James W.Locke đang run lẩy bẩy, đây là bí mật của gia tộc W.Locke, đây là ghi chép của gia tộc mà không thể dễ dàng lật xem.

Tự tử, lại là hai nam nhân, đừng nói là ngay thời đó, cho dù là hiện tại thì ở giới thượng lưu cũng sẽ bị gièm pha rất nhiều. Vu Duy Thiển không hề thay đổi sắc mặt, gia tộc W.Locke sẽ không lộ ra chuyện này, bọn họ sợ bí mật bị tiết lộ, khi đó hắn cũng rất rõ ràng.

Không khí và cảm giác sợ hãi vây quanh một thế hệ của nhà W.Locke, "Chính là ngươi, ngươi quyến rũ Reese của năm đó, lại dùng bức tranh chết tiệt của ngươi mà quyến rũ con ta!"

"Ta cần phải được làm sáng tỏ, ta chưa từng gặp qua con của ngươi, cái người tên Reese kia. Ta không có hứng thú đối với nam nhân, cũng sẽ không đi quyến rũ hắn." Cảm thấy buồn cười đối với chuyện này, Vu Duy Thiển lắc đầu, ánh mắt vô tình lướt qua người của Lê Khải Liệt.

Hắn cố gắng làm cho bản thân không nhìn về hướng đó, nhưng hắn phải xác định Lê Khải Liệt an toàn, bị trói trên ghế, Lê Khải Liệt vẫn không nhúc nhích, hắn không khỏi lo lắng có phải vừa rồi Lê Khải Liệt bị điện giật quá lâu hay không, súng bắn điện không phải không hề nguy hại, có đôi khi nó có thể làm người ta bị giật chết, Lê Khải Liệt có thể chống cự tiếp tục hay không….Khi Lê Khải Liệt bị điện giật thì phải mất một khoảng thời gian mới chịu ngã xuống, chứng minh thể chất của người này rất tốt, nhưng dù sao Lê Khải Liệt không giống hắn….

Ngoại trừ hắn, tất cả mọi người đều sẽ chết.

Ánh mắt của Vu Duy Thiển nhìn xuống. James W.Locke với mái tóc rối tung, sắc mặt hết trắng lại đỏ, hắn nắm chặt nắm đấm, "Không! Là ngươi gây ra! Ngươi bỏ đi nhưng cái bóng của ngươi vẫn ám ảnh gia tộc W.Locke! Sứ mệnh của gia tộc là phải tìm ngươi cho bằng được, tìm ra bí mật bất tử của ngươi! Reese trở thành vật hy sinh, hết ngày này qua ngày nọ hắn chỉ đối mặt với bức tranh của ngươi, lúc nào cũng nghiên cứu ngươi, điều này làm cho hắn thay đổi, hắn yêu ngươi, yêu một người nam nhân chưa từng gặp mặt! Một hình ảnh hư ảo từ trong tranh!"

"Chuyện này chứng minh không liên quan đến ta, ngươi muốn cái gì thì cứ nói thẳng, bất tử của ta thì ngươi lấy không được, con của ngươi thì ta chưa từng gặp qua, những người ta quen biết không có ai gọi bằng tên này." Đến bây giờ mà Lê Khải Liệt vẫn chưa tỉnh, Vu Duy Thiển không biết người nọ như thế nào, vẻ bình tĩnh lúc ban đầu lại hóa thành nôn nóng, hắn muốn thay đổi kế hoạch, không thể tiếp tục kéo dài.

Cho dù sắc mặt của Vu Duy Thiển không thay đổi nhưng quan tâm quá sẽ hóa loạn, sự chuyển động rất nhỏ trong mắt của hắn không tránh được tầm mắt của người khác. James W.Locke giống như từ trong điên cuồng đột nhiên trở nên tỉnh táo, đôi mắt đục ngầu hơi chuyển động, ra hiệu cho tên tay sai đứng phía sau, hắn vuốt lại mái tóc bị rối tung, "Tốt lắm, nếu như vậy thì nên nói vào trọng tâm."

Khoát tay, người đàn ông da trắng mà Vu Duy Thiển không quá xa lạ nhận được mệnh lệnh, lập tức đi đến bên cạnh Lê Khải Liệt, một con dao găm đâm thủng vào tay của hắn, phốc phốc hai tiếng, máu tươi trào ra, Lê Khải Liệt rùng mình, đột nhiên mở to mắt.

Trái tim của Vu Duy Thiển như bị nhấc lên, nhưng thấy Lê Khải Liệt thức tỉnh thì lại buông tâm, tận lực không nhìn đến nơi đang chảy ra máu tươi, hắn muốn bản thân mình bình tĩnh, ít nhất thì Lê Khải Liệt vẫn còn sống, "Ngươi muốn thế nào? Ta có thể mặc cho các ngươi xử trí."

Bạn đang ?

Lê Khải Liệt vừa tỉnh thì liền nhìn thấy tình tình trước mắt, lập tức hiểu được, cánh tay đau đớn kịch liệt, hắn vẫn chưa khôi phục sau cú điện giật quá mạnh khiến cho đầu óc trở nên đau nhức, khẽ nhắm mắt lại, hắn không hề nói một lời nào, chỉ quan sát số lượng người xung quanh, cũng không trao đổi gì với Vu Duy Thiển, càng là ở thời điểm nguy hiểm thì hắn càng không thể để cho đối phương bắt được nhược điểm.

Phản ứng của hai người ở trong mắt W.Locke là một loại khiêu khích thuần túy, nhất là lời nói của Vu Duy Thiển càng khiến cho hắn thêm nổi giận, "Mặc cho ta xử trí? Đối với ngươi mà nói thì bất cứ thương tổn gì cũng không thành vấn đề! Ta sẽ không uổng phí khí lực trên người của ngươi!"

"Động thủ!" Không hề nhiều lời, W.Locke lui ra sau vài bước, để cho thủ hạ hành động, mục tiêu chính là Lê Khải Liệt.

Xoẹt xoẹt, dao găm lạnh lẽo được nâng lên, người cầm dao đã quen với chuyện này, không vội tạo thành thương tổn quá lớn, vài nhát dao xẹt qua, trên người của Lê Khải Liệt lập tức thấy máu, đều tập trung trước ngực, vết thương không sâu nhưng thoạt nhìn lại vô cùng đáng sợ, chuyện này có thể tạo thành uy hiếp lớn hơn nữa, khi đối mặt với máu tươi đầm đìa, cho dù nhất thời không chết thì cũng đủ khiến người ta phải lo lắng.

Lê Khải Liệt không rên một tiếng, âm thầm lắc đầu đối với Vu Duy Thiển, thương tích như vậy chẳng là gì đối với hắn, nhưng sắc mặt của Vu Duy Thiển lại trở nên âm u lạnh lẽo, cố gắng kiềm chế đôi chân của mình để không tiến về phía trước. James W.Locke cười ha ha vài tiếng, "Đừng giả vờ, ngươi nghĩ rằng ta chưa từng điều tra về ngươi? Quan hệ của người này đối với ngươi không phải là ít, nói cái gì mà không có hứng thú với nam nhân, chẳng phải quan hệ của các ngươi là như vậy hay sao?"

"Thế nào? Nhìn thấy tình nhân của mình bị đối đãi như vậy thì rất đau lòng có phải hay không?" W.Locke mỉm cười ra hiệu cho thủ hạ châm xì gà, người đã ở trong tay, kế tiếp chuẩn bị gặng hỏi là được, "Nói đi, nói ra bí mật bất tử của ngươi, còn có con trai của ta, Reese, hắn nhất định ở xung quanh ngươi, nhất định đã gặp được ngươi."

"Nếu ngươi không chịu nói thì ta sẽ cho người đâm thêm nhiều nhát nữa lên người của hắn, hắn không giống ngươi, hắn sẽ chết, nếu đến khi hắn chết mà ngươi mới chịu nói ra thì mạng của hắn có thể sẽ lãng phí, ngươi hối hận cũng không kịp."

Tàn nhẫn và điên cuồng hiện ra trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của James W.Locke, vì đứa con, vì danh dự của gia tộc đã suy tàn, hắn phải làm một vố cuối cùng.

78. Chương 78: Tử Vong Uy Hiếp

Trong kho hàng tràn ngập một bầu không khí quỷ bí, máu tươi thấm vào áo khoác của Lê Khải Liệt mà không nhiễu xuống đất, vết máu dần dần lan ra, Vu Duy Thiển không muốn chú ý vào điều đó, nhưng mùi máu tươi lại càng lúc càng thông qua hô hấp rồi tiến vào lồng ngực khiến cho bên trong như bị bỏng rát.

"Ngươi nghĩ rằng dùng hắn thì có thể uy hiếp ta?" Lạnh lùng cười, Vu Duy Thiển cũng không do dự mà bước về phía trước. James W.Locke chưa từng xem Vu Duy Thiển là người bình thường, lập tức cảnh giới lui về sau vài bước, vệ sĩ của hắn che trước mặt hắn.

"Nếu hắn không quan trọng đối với ngươi thì vì sao ngươi lại đồng ý đi đến nơi này? Không phải bởi vì người của ta bắt được hắn hay sao?" Không tin lời nói của Vu Duy Thiển, W.Locke cười khẽ, "Wirth, Ryan, đừng tùy tiện nói cái cách như lừa con nít ở đây, ta có thể bảo người giết hắn bất cứ lúc nào cũng được!"

Tro xì gà rơi xuống đất, nhìn vào người nam nhân đang đi đến ở trước mặt, James W.Locke nhìn thấy bước chân của Vu Duy Thiển dừng lại, hắn bắt đầu ổn định quyết tâm, nhưng bỗng nhiên con tin lại cất lên một tiếng thở dài, "Giết ta, ngươi sẽ không còn cái gì để uy hiếp hắn, ngươi sẽ không làm như vậy. Ngươi thấy thế nào, Duy yêu của ta?"

Nâng mắt lên từ vết thương ở trước ngực mình, Lê Khải Liệt nhếch khóe môi, hắn biểu hiện an nhàn tự tại như vậy, lười biếng mà dựa lưng vào ghế ngồi, nâng cằm lên rồi nghiêng đầu nhìn chăm chú bằng ánh mắt lạnh lùng hiểm độc, khiến cho người ta cảm thấy rất nguy hiểm. Vu Duy Thiển không ngờ hắn lại cố tình dính vào chuyện này, khổ nỗi không kịp ngăn cản ngôn hành của hắn.

James W.Locke quả nhiên nhanh chóng phát hiện người nam nhân này cũng không dễ đối phó, nhưng nhìn hắn ở trên ghế bị trói chặt như thế, cho nên cũng không qua khẩn trương, James. W.Locke tự mình đi qua, "Là Leo đây sao? Miracle Leo, ngôi sao điện ảnh lại có thể dây dưa với người nam nhân này, hôm nay ta sẽ cho ngươi nhìn xem hắn là người như thế nào…."

"Đợi đã!" Lê Khải Liệt gọi James.W Locke lại, nhìn ông lão ở trước mặt từ trên xuống dưới, giống như vì có người đang bị lâm vào hiểm cảnh mà cảm thấy hưng phấn, hắn nhếch lên ý cười thâm trầm, "Có chuyện gì thì cứ nhằm vào ta, không phải ngươi muốn dùng ta để uy hiếp hắn hay sao? Nếu tổn thương hắn thì còn thẩm vấn cái gì nữa? Ngươi không muốn nhìn xem hắn quan tâm đến ta nhiều như thế nào hay sao?"

Nhìn thấy tình cảnh này, Vu Duy Thiển hiểu được dụng ý của Lê Khải Liệt, nhưng vấn đề chính là W.Locke đã tuyệt vọng, khi con người tuyệt vọng thì không ai có thể đoán được hắn sẽ làm ra chuyện gì.

Trên thực tế, tay sai của gia tộc W.Locke nói ra cái tên Reese, lại thừa nhận vụ nổ là do hắn gây ra, chỉ đơn giản là một chuyện bất đắc dĩ, vụ nổ gas không phải là việc nhỏ, tên tay sai thành người chịu tội thay cho gia tộc W.Locke, đem toàn bộ tội danh đặt trên người của hắn.

Lần này đám tay sai ở đây phần lớn là do James W.Locke thuê, bởi vì bên cạnh hắn không còn bao nhiêu người, từng một thời hiển hách, nay W.Locke cũng chỉ có thể dựa vào vài tên thủ hạ để giữ thể diện, vì vậy lần này hắn không thể thua.

Lão già tuyệt vọng nghe xong lời nói của Lê Khải Liệt, vẻ mặt trở nên quỷ bí, "Ngươi nói không sai, ta cũng muốn nhìn xem cái tên quái vật bất tử này có phải thật sự quan tâm đến ngươi như vậy hay không, xem hắn sẽ để ý đến mức nào."

"Đem dao lại đây!" Hắn tiếp nhận một con dao găm từ tay của thủ hạ, hung hăng chém xuống một nhát từ trên bả vai của Lê Khải Liệt, vết thương không dài nhưng lại sâu vô cùng, giống như muốn cắt đứt cánh tay của Lê Khải Liệt. Lê Khải Liệt bị hắn chém một dao, nhưng vẫn không hề kêu rên một tiếng nào.

Mồ hôi lạnh toát ra từ trên trán của hắn, sau đó rơi xuống quần áo đã bị thấm máu tươi, hắn hít một hơi rồi cười lạnh, "Chỉ có như vậy thôi sao?"

"Chỉ có như vậy thôi sao? Ngươi dám nói chỉ có như vậy thôi sao?" James W.Locke tức giận đến mức bàn tay trở nên run rẩy, hắn nhìn Vu Duy Thiển một cách âm hiểm, "Wirth, Ryan, ngươi xem đi, đây là hắn tự rước lấy, nếu ngươi thật sự không nói thì ta sẽ xẻo từng miếng thịt của hắn, xẻo đến khi nào hắn chết mới thôi, hắn sẽ vô cùng đau đớn, toàn thân sẽ cạn khô máu."

"W.Locke! Thứ mà ngươi muốn sẽ không thể có được, đừng ép ta." Vu Duy Thiển không còn cách nào để khống chế biểu tình của mình, hắn không thể tiếp tục giả vờ thản nhiên, Lê Khải Liệt ở ngay trước mặt hắn, hắn đã từng trải qua cái loại đau đớn này, nó giống như màn tra tấn lăng trì ở Trung Quốc, máu chảy đến khi cạn khô…..

Bàn tay dưới lớp áo choàng màu đen đang siết chặt, tất cả lạnh lùng cao ngạo không thể tiếp tục che giấu tâm ý thật sự của hắn, vẫn giống y hệt như người trong bức tranh có niên đại hơn trăm năm kia, xinh đẹp lại ngạo mạn, sự lo lắng và thịnh nộ đang nổi thành gió lốc trong đôi mắt đen láy.

"Đúng, chính là như vậy, ngươi nôn nóng, ngươi nổi giận." Lão già đối mặt với nguy hiểm lại cất lên tiếng quát to vui sướng, "Người nam nhân này đối với ngươi mà nói vẫn rất có ý nghĩa, nếu ngươi không muốn nhìn thấy hắn chịu khổ thì liền nói cho ta biết tất cả mọi chuyện về con của ta, còn có bất tử của ngươi–"

Ngữ thanh cất cao lại trở nên vặn vẹo, máu tươi từ dao găm trên tay của James W.Locke không ngừng nhiễu xuống đất, hắn tìm được hy vọng trong mùi máu tanh, trong lòng trở nên kích động, còn người nam nhân bị hắn nhìn chăm chú lại mím chặt môi, tựa hồ đã bị ép buộc đến mức cực hạn nhưng vẫn không chịu mở miệng.

Lê Khải Liệt nhắm mắt lại, hắn có thể cảm nhận được tâm tình hiện tại của Vu Duy Thiển, điều này làm cho hắn nhớ đến buổi tối hôm ấy, báo ứng thật nhanh, lúc này là đến phiên hắn.

Vu Duy Thiển sẽ không nói bất luận điều gì, bởi vì hắn căn bản không có đáp án mà lão điên này muốn, bọn họ cũng không biết tung tích của Reese, còn về bất tử, Vu Duy Thiển đã từng nói nó là lực lượng dung nhập vào trong thân thể của hắn, không ai có thể lấy ra được.

Tiếng máu nhiễu xuống đất thật mỏng manh, so với âm thanh nói chuyện ở xung quanh thì quả thật không thể nghe thấy, nhưng Lê Khải Liệt có thể phát hiện được, hắn chậm rãi lĩnh hội cảm giác trống rỗng của tử vong, vết thương không biết có phải bởi vì quá đau mà đã chết lặng hay không, hắn dần dần không còn bất luận cảm giác nào nữa, chỉ còn nghe thấy âm thanh nhỏ giọt của máu tươi….

Nếu hắn chết thì Duy có khóc vì hắn hay không? Cơ hồ là có một chút mong mỏi muốn biết đáp án, nhưng ngay lập tức Lê Khải Liệt cảm thấy sợ hãi vì suy nghĩ của chính mình, hắn đương nhiên không thể chết ở nơi này, nếu hắn chết thì ai sẽ yêu Vu Duy Thiển, ai sẽ yêu người nam nhân tịch mịch, thường xuyên mạnh miệng, bề ngoài lạnh lùng nhưng kỳ thật lại cất giấu một chút dịu dàng hiếm có này. Nguồn:

"Duy, ngươi có biết hiện tại ta muốn làm điều gì nhất hay không? Ta muốn hôn ngươi." Đột ngột cắt ngang cuộc thẩm vấn của W.Locke, Lê Khải Liệt mở mắt ra, đôi mắt màu tro lục âm u, ý cười tà khí, hoàn toàn không để ý hiện tại là lúc nào, hắn thẳng thắn bày tỏ dục vọng của mình ngay giây phút này.

"Ngươi câm miệng cho ta!" Vu Duy Thiển quát lớn, tức giận đến mức xanh mặt, hiện tại nói như vậy thì chỉ chọc giận W.Locke, Lê Khải Liệt rốt cục muốn làm cái gì? Chẳng lẽ bị thương như vậy vẫn chưa đủ hay sao!

Người nam nhân bên kia chỉ mỉm cười nhìn hắn, hơi nhếch lên khóe miệng trắng bệch, nhưng bờ môi vẫn lộ ra vẻ khêu gợi và suồng sã như cũ, "Đừng đau lòng, ta chưa thể chết được, hiện tại ta chỉ muốn hôn ngươi, nuốt lấy tức cả sự tức giận của ngươi. Nhìn thấy ngươi lo lắng vì ta như vậy, kỳ thật khiến ta rất sung sướng."

"Các ngươi còn tâm tư để nói chuyện yêu đương?" James W.Locke hoàn toàn bị chọc giận, thấy bọn họ không coi ai ra gì, hắn chưa từng bị khinh thường như vậy, "Wirth, Ryan, ta đếm đến ba, nếu không nói thì ta sẽ giết hắn!"

"Giết hắn cũng vô dụng!" Vu Duy Thiển tiến đến từng bước, Lê Khải Liệt bị W.Locke dùng sức đè dao găm ngay cổ khiến Vu Duy Thiển không dám tiến đến quá gần, "Ta cũng muốn biết con của ngươi ở nơi nào, nếu hắn chính là ma cà rồng, như vậy hắn chính là hung thủ mà cảnh sát muốn tìm, về phần bất tử mà ngươi muốn…."

Vu Duy Thiển liếc mắt nhìn Lê Khải Liệt một cái, khẽ nhếch khóe miệng, "Ta sẽ cho ngươi."

Tầm mắt của Lê Khải Liệt lướt qua, đồng tử rút chặt, James W.Locke lại vui sướng ngửa đầu cười to, "Tốt tốt! Rốt cục ngươi cũng chịu nói ra bí mật của mình, bất tử của ngươi là cái gì? Ở chỗ nào?"

"Ngươi không quan tâm đến con của ngươi ở nơi nào hay sao?" Vu Duy Thiển nhìn hắn một cách hèn mọn, James W.Locke lắc đầu, "Không, không phải, ta sẽ tìm được hắn, chỉ cần có bất tử thì sẽ có tất cả, ta sẽ có cả quãng thời gian dài để tìm hắn, gia tộc W.Locke của chúng ta sẽ không bao giờ bị khinh thường nữa, ha ha ha ha–"

Tổ tiên không thể làm được, nhưng hắn sẽ chiếm được! Chỉ cần có bất tử, kỳ thật không tìm thấy đứa con trai cũng không sao, gia tộc của bọn họ sẽ được phục hưng trong tay hắn, hắn sẽ có rất nhiều thời gian!

James W.Locke cũng không phát hiện khi bọn họ đối thoại đến đây thì đám tay sai mà hắn thuê đã biến đổi biểu tình. Hắn vô cùng nóng vội, "Wirth, Ryan, nói ra bí mật của ngươi, đem bất tử mang ra đây."

"Ngươi thả hắn ra trước thì ta sẽ đưa cho ngươi." Chỉ vào Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển đặt điều kiện.

"Bây giờ mà còn đặt điều kiện với ta?"

Đùng! Không hề báo trước, hắn bỗng nhiên nổ súng về hướng Vu Duy Thiển, viên đạn xuyên qua bụng, Lê Khải Liệt nổi giận gầm lên một tiếng, "Dừng tay!"

Vu Duy Thiển đã trúng một phát súng, hắn bụm lại vết thương, lông mi giật giật, nghĩ theo hướng khác, ít nhất người trúng đạn không phải Lê Khải Liệt.

"Ngươi đáp ứng rồi! Giao nó ra đây cho ta! Bằng không ta sẽ giết hắn trước, sau đó làm cho ngươi sống không bằng chết!" Lão già hô to về phía hắn, vết thương trên người của Vu Duy Thiển nhất thời chưa thể khép lại, vẫn còn chảy máu, nhưng hắn vẫn đang đứng đó, không ngã xuống cũng không chết, mọi người đều nhìn thấy, đám vệ sĩ và tay sai đều vô cùng kinh hãi.

Nãy giờ bọn họ vẫn nghĩ những gì bọn họ nghe được là do một lão già điên tự biên tự diễn, không ngờ thật sự lại có người như vậy…..Bọn họ liếc mắt nhìn nhau.

"Ta có thể bắn thêm một phát hay không?" Gã đàn ông cầm khẩu Lục Bạc vốn đã cảm thấy bất mãn với Vu Duy Thiển từ trên xe, lúc này liền đi lên rồi nhắm ngay Vu Duy Thiển, vẻ mặt hứng thú, "Nếu ngươi thật sự là như thế thì ta cũng muốn kiến thức một chút, có thể chứ? Ngài W.Locke?"

"Ngươi tránh ra! Hắn là của ta!" James W.Locke cảnh giới cầm súng chỉa vào gã đàn ông kia, "Các ngươi là những kẻ rất giữ chữ tín, không thể phạm vào mệnh lệnh của chủ thuê! Còn không lui xuống cho ta!"

Gã đàn ông kia mắt điếc tai ngơ, chụp lấy khẩu súng trong tay của James W.Locke rồi nhắm ngay người của Vu Duy Thiển mà bóp cò, Đùng! Đùng!

Hai phát liên tục, mùi thuốc súng và máu tươi hòa hợp một chỗ, Vu Duy Thiển rút lui vài bước, sắc mặt tái nhợt, máu tươi trào ra che khuất miệng vết thương, chỉ còn nhìn thấy một màu đỏ sẫm từ bên trong không ngừng tuôn ra ngoài, "Không–" Tiếng gầm to của Lê Khải Liệt vang vọng trong kho hàng.

79. Chương 79: Huyết Chiến Trong Nhà Kho

Những thùng côngtenơ bị chấn động, tiếng kim loại vang lên ong ong, máu tươi bắn tung tóe, Vu Duy Thiển rốt cục ngã vào trong vũng máu, giống như một pha chiếu chậm đang diễn ra trước mắt Lê Khải Liệt, hai tay bị buộc chặt sau lưng ghế đã sớm rơi vào trong dây thừng, đôi mắt màu tro lục chợt trở nên đen kịt.

James W.Locke cũng ngây dại, hắn tuổi già sức yếu, đương nhiên không thể so với đám tay sai chuyên nghiệp này, súng trong tay bị đoạt đi, hắn vẫn còn chưa kịp phản ứng thì tình hình trước mắt đã thay đổi như vậy.

Đám tay sai mà hắn mướn về lập tức tụm lại, cả đám với thần sắc không tốt.

"Habinou! Các ngươi muốn phá hợp đồng?" James W.Locke thoáng chốc hiểu được tình cảnh của mình, phía trước và sau của hắn đều có vệ sĩ bảo vệ, đám thủ hạ này của hắn lập tức dùng súng chỉa vào đám tay sai, hắn vô cùng tức giận, ra vẻ kinh ngạc mà lui về phía sau, âm thầm ra hiệu cho đám thủ hạ của mình.

Hành động này đều bị bọn người kia nhìn thấy, "Đừng lãng phí thời gian, thủ hạ của ngươi không phải đối thủ của chúng ta, có phải hay không các anh em?" Gã đàn ông cầm khẩu Lục Bạc hô lớn, xung quanh đồng thanh vang lên những tiếng hưởng ứng, James W.Locke lập tức biến sắc.

W.Locke có rất nhiều tiền, người của hắn vẫn rất trung thành, nhưng so với đám côn đồ đã từng chinh chiến cũng như giết người không chớp mắt này thì vẫn kém một chút, bọn họ đều bị truy nã, trên lưng đều vác vài tội danh giết người!

Giết người, cướp bóc, buôn lậu súng ống đạn dược, tham gia nội chiến của các tiểu vương quốc, dùng mạng người để đổi thành tiền, bọn họ đều là đám người sống ngoài vòng pháp luật.

"Nếu ta gặp chuyện không may, người trung gian sẽ đem chuyện của các ngươi công khai! Hơn nữa người này đối với các ngươi cũng vô dụng, các ngươi tin tưởng lời hắn nói về bất tử hay sao?" James W.Locke hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc, sắc mặt có một chút trắng bệch, biểu tình vừa cảnh cáo vừa có ý đồ vãn hồi, hắn không nghĩ sẽ có biến hóa như vậy, hắn nghĩ rằng sẽ không có ai tin tưởng chuyện này.

"Chúng ta đều đã nhìn thấy, cũng đã nghe thấy, ngươi tưởng rằng chúng ta ngu ngốc?" Một tên tay sai đi đến bên cạnh Vu Duy Thiển rồi ngồi xổm xuống để bắt mạch của hắn, sau đó người nọ nhảy dựng lên một cách kinh hãi, "Thật thần kỳ, người này thật sự không chết, mạch đập rất yếu nhưng hắn không chết!"

"Trên đời thật sự có người như thế!" Như là tìm thấy kho báu, đám người thuộc tổ chức Habinou trở nên xôn xao, "Đem người này mang về nghiên cứu, chỉ cần tìm được bí mật của hắn thì chúng ta muốn cái gì là có cái đó – ha ha ha ha–"

Nhìn thấy máu tươi mà trở nên điên cuồng, bởi vì phát hiện một điều kỳ dị mà hưng phấn, dã tâm và dục vọng dâng cao, một trong số đó đề nghị, "Giết lão già này, đừng để cho người của hắn nói ra! Chúng ta mang hai người kia đi!"

Ngoại trừ đám vệ sĩ mà James W.Locke mang đến thì còn có hơn hai mươi tên tay sai đang reo hò ầm ĩ, W.Locke cảm thấy tình thế không ổn, hắn rút lui vài bước, trong đôi mắt tràn đầy tơ máu đột nhiên hiện lên sát ý, "Động thủ! Giết đám người không nói quy củ này!"

Đùng! Đùng! Cũng không biết là bên nào bắn trước, những đốm lửa liên tiếp tóe ra, tiếng súng vang lên dẫn đến một trận đại chiến, những viên đạn bắn trúng những thùng côngtenơ, tiếng súng và kim loại va chạm không ngừng vang lên ầm ĩ, chấn động cả màng tai, James W.Locke dưới sự che chở của vệ sĩ mà lui ra phía sau một thùng gỗ, nhìn thấy Lê Khải Liệt vẫn không nhúc nhích, trong lòng chợt lóe lên một suy nghĩ.

"Tất cả dừng tay! Ai còn động thủ thì ta sẽ giết hắn! Giết hắn thì các ngươi đều không chiếm được gì!" Hắn nắm lấy cổ của Lê Khải Liệt rồi dí dao vào cổ họng, đôi mắt hung dữ không ngừng dao động, "Các ngươi thấy đó, nếu hắn chết thì người kia sẽ không nói bất cứ điều gì, ta giết hắn, cùng lắm thì trắng tay, không ai chiếm được ưu thế!"

Nghe thấy James W.Locke hét to, tiếng súng lập tức dừng lại, bóng đèn trên trần nhà bị những mảnh vỡ của thùng gỗ bắn lên, không ngừng lắc lư, ánh đèn di chuyển tạo nên những cái bóng thật dài, trong dư âm của tiếng súng, có người từ dưới đất đứng lên, máu tươi dính lên môi và gương mặt trắng bệch, hắn hơi cong thắt lưng, mái tóc đen xõa xuống trước mặt, che khuất biểu tình trên mặt hắn.

"Wirth, Ryan!" Tự đáy lòng nổi lên một cảm giác run sợ, James W.Locke vừa hưng phấn vừa kinh hãi, hắn cười gượng vài tiếng, "Ngươi quả nhiên rất nhẫn nại, ngươi tỉnh, tốt lắm, nhìn xem xung quanh của ngươi đi, hiện tại ngươi nên nghe theo ta, lại đây!"

James W.Locke dùng Lê Khải Liệt để uy hiếp, người bị hắn bắt lấy vẫn không nhúc nhích, từ khi nhìn thấy Vu Duy Thiển trúng đạn, Lê Khải Liệt liền thủy chung nhìn chằm chằm xuống đất. Vũng máu tươi, người nọ ngã xuống, hiện tại cũng giống như vậy, nhìn thấy Vu Duy Thiển lại một lần nữa đứng lên, trong lòng của Lê Khải Liệt như có cái gì đó bành trướng, "Duy, đừng lo cho ta, chỉ cần ta còn có lợi cho hắn thì hắn sẽ không giết ta."

Lê Khải Liệt nói nhẹ nhàng, không hề bận tâm, giống như đang khiêu chiến sự nhẫn nại của James W.Locke, thái độ như vậy đương nhiên sẽ khiến cho đối phương phản ứng, vì bị đám tay sai phản bội nên W.Locke đã sớm nổi giận, hắn cười một cách dữ tợn, "Còn rất nhiều cách có thể khiến cho người ta không chết mà vẫn phải chịu thống khổ."

Con dao găm không hề do dự được cắm phập vào sau vai của Lê Khải Liệt, nhưng W.Locke không rút dao ra mà chỉ nắm chặt chui dao, hắn đã sớm không còn bộ dáng quý tộc của một kẻ có tiền trong giới thượng lưu, hắn cười lạnh, "Chỉ cần ta rút dao ra, sau đó xoắn một vòng thì cánh tay của hắn sẽ bị phế bỏ, Wirth, Ryan, chắc ngươi không muốn nhìn thấy hắn như vậy chứ?"

Ánh mắt xoay chuyển, hắn hung hăng nhìn chằm chằm vào đám tay sai, "Còn các ngươi, mau mở cửa ra, chỉ cần hắn mất máu quá nhiều thì sẽ chết, ai dám lại đây thì ta sẽ giết hắn, các ngươi muốn trắng tay thì cứ việc đến đây."

Cục diện hiện tại là ba phương giằng co. Vu Duy Thiển nhìn thấy ánh mắt của Lê Khải Liệt, hắn biết người này muốn làm cái gì! Cái tên đốn mạt làm càn này! Hắn vội vàng tiến lên một bước, nhưng vẫn không kịp ngăn cản.

Lê Khải Liệt đem toàn thân cùng cái ghế quất ngang qua người của James W.Locke làm cho hắn bất ngờ không kịp đề phòng, con dao găm trên tay của hắn theo lực quất ngang của Lê Khải Liệt mà xẹt qua toàn bộ sau lưng của Lê Khải Liệt.

Da thịt bị cắt đứt, cũng cắt trúng vài sợi dây thừng buộc chặt trên người của Lê Khải Liệt, máu tươi nhiễm đỏ dây thừng bị hắn mạnh mẽ làm đứt, "Muốn lão già như ngươi mắc mưu cũng không dễ dàng a!" Sau lưng của Lê Khải Liệt đẫm máu, làm cho đáy mắt của hắn cũng đỏ ngầu, hắn mang theo ý cười tà khí, chậm rãi đứng lên từ dưới đất, mỗi một bước chân đều có máu tươi nhiễu xuống.

Mãnh thú một khi thoát ra thì rất khó có thể khống chế, James W.Locke tỏ vẻ sợ hãi mà lui về phía sau, nhìn thấy Lê Khải Liệt thoát khỏi kiểm soát, đám tay sai của Habinou cùng với thủ hạ của W.Locke đều giơ súng chỉa về phía hắn, không dám sơ suất, "Đừng nhúc nhích!"

Dùng cách này để thoát vây, nóng vội mà khiêu khích James W.Locke, chỉ chờ đến lúc này mới đột nhiên gây khó dễ, dùng một đao để đổi lấy tự do, người này….thật sự là một kẻ điên!

Người nam nhân bị bao vây không coi ai ra gì đang xé rách quần áo của mình, dùng vải quấn chặt vết thương, đồng tử thú tính thong thả chuyển động cùng với khóe miệng mỉm cười lạnh lùng, Vu Duy Thiển đứng đối diện, trong đôi mắt màu đen tựa hồ bị lây dính máu tươi, không có cách nào hình dung cảm giác hiện tại là thế nào.

Lê Khải Liệt dường như không biết cảm thụ của Vu Duy Thiển, hắn hất lên mái tóc rũ xuống trước trán, ánh mắt làm cho người ta sợ hãi đang quét một vòng lên đám tay sai, cuối cùng dừng trên người một gã đàn ông, "Ta ra sức diễn xuất mà các ngươi lại quấy rầy kế hoạch của ta, nòng súng của ngươi nên chỉa về phía ta mà không phải hắn."

Cái tên vô liêm sỉ chết tiệt này! Bây giờ mà còn lấy mạng của mình ra nói giỡn! Vu Duy Thiển không thể khống chế đáy lòng đang phập phồng. Lê Khải Liệt chậm rãi bước đi dưới những nòng súng chỉa vào người, sau đó hắn nắm lấy tên tay sai kia, "Là ngươi, ngươi bắn hắn."

Quả thật không sợ bị uy hiếp, nòng súng tối om tựa hồ vô dụng đối với hắn, hắn đè lại khẩu súng của người kia, một đòn sắc bén hạ xuống thật mạnh, hắn nắm được nhược điểm của mọi người, hắn là công cụ dùng để uy hiếp Vu Duy Thiển, bây giờ hắn vẫn chưa thể chết được vì hắn còn có giá trị để lợi dụng.

"Ai lại sợ một kẻ sắp chết!" Tên tay sai kia ngăn một đấm của hắn, không tin một ngôi sao đã bị trọng thương còn có thể làm được gì, bất quá chỉ dựa vào khuôn mặt mà kiếm bát cơm, ngươi biết rõ ta….

Một quyền đấm thẳng vào điểm yếu hại giữa ngực, gã đàn ông kia biến sắc, cước bộ của Lê Khải Liệt tuy không còn ổn định như lúc trước nhưng khả năng công kích của hắn vẫn điên cuồng sắc bén, giống như gió lốc, căn bản không cho đối phương có cơ hội thở dốc, mùi máu tươi trên người kích thích dã tính của hắn, ý cười trên khóe miếng của hắn càng lúc càng sâu.

Dã thú bị thương là loại động vật không thể công kích, đối phương đã quên những lời này cho nên chỉ trong khoảnh khắc liền bị mất lợi thế. "Không xong! Người này rất khó đối phó, cùng xông lên!" Một tên tay sai của Habinou gào to rồi tiến lên.

"Đừng giết hắn, phải bắt sống!"

Một nửa số người cầm súng chỉa vào James W.Locke và đám thủ hạ của hắn, phân nửa còn lại vọt đến để đối phó với Lê Khải Liệt. Đùng! Tiếng súng bỗng nhiên vang lên, Lê Khải Liệt thừa dịp hỗn loạn mà đoạt lấy khẩu súng trên lưng của một người – đây mới là mục đích của hắn.

"Ai dám lại đây thì ta sẽ giết hắn." Hắn vừa cười vừa nói ra lời uy hiếp giống như bọn người này đã nói, cầm súng chỉa vào gã tay sai kia, hiện tại khẩu Lục Bạc hai màu bạc và đen giao hòa với nhau đang nằm trong tay của hắn.

"Đồ ngốc!" Đám tay sai dừng cước bộ một chút, thầm oán tên đồng bọn bị chỉa súng vào người, "Vô tích sự!"

"Các ngươi nghe hắn, đừng quên quy củ của chúng ta là không thể tổn thương người một nhà!" Nhắc nhở đồng bọn không được vứt bỏ mình, hắn không biết Lê Khải Liệt tính làm cái gì, nếu muốn rời đi thì căn bản không có khả năng, cho dù có cảnh sát cũng làm không được, còn muốn tất cả mọi người vì cứu hắn mà buông tha cho Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển thì căn bản là nằm mơ.

"Tốt lắm, thật biết nghe lời." Ánh mắt của Lê Khải Liệt vô cùng quỷ bí, hắn mỉm cười, nụ cười tràn đầy âm hàn, "Ngươi không nên nổ súng bắn hắn." Hắn bóp cò, Đùng!

Tiếng súng vang vọng, khói thuốc tản ra ngay chóp mũi, tất cả mọi người đều ngây ngẩn, đây là lợi thế duy nhất của hắn mà hắn lại ra tay giết chết?

Tình cảnh hỗn loạn, Lê Khải Liệt liên tục bắn ra mấy phát rồi vọt đến trước mặt Vu Duy Thiển, sau đó vội vàng kéo hắn ra phía sau mấy thùng côngtenơ, "Ngươi còn đang chảy máu." Lê Khải Liệt nhìn vết thương trước ngực và bụng của Vu Duy Thiển, chúng nó vẫn chưa khép lại.

"Đây xem như đang tự vệ, chờ ta giết hết bọn chúng, ngươi chờ ta." Hắn khẽ hôn một chút lên môi của Vu Duy Thiển rồi xoay người rời đi, sau lưng của hắn hỗn độn máu thịt, quần áo rách nát bị máu tươi thấm ướt, hắn đã sớm đau đến mức tê dại.

Kho hàng rất lớn, đám tay sai của Habinou vọt lên lầu hai để nhìn xuống, tình thế nguy cấp, Lê Khải Liệt bị thương nên căn bản không có khả năng giải quyết tất cả bọn họ. Đám người kia rất dễ dàng tìm được hai người, có kẻ chỉ điểm cho đồng bọn bao vây, "Bọn họ đều bị thương, duy trì không bao lâu! Đằng kia kìa!"

Vu Duy Thiển sờ lên vết thương trước ngực và bụng, hắn thở dài, từ phía sau đi lên rồi đè lại bàn tay đang cầm súng của Lê Khải Liệt, sau đó ngẩng đầu nhìn xung quanh, "Là các ngươi ép ta."

Hắn không thể khoanh tay đứng nhìn Lê Khải Liệt dùng cách này để bảo vệ hắn, kỳ thật căn bản là không cần, "Liệt, thật xin lỗi." Hắn mỉm cười đối với Lê Khải Liệt, sau đó lấy ra gọng kính đã sớm bị vỡ nát trong túi áo, sau vài giây quan sát, một tia sáng lạnh xẹt qua, gọng kính vặn vẹo cùng những mảnh vụn rơi xuống đất, phát lên một tiếng va chạm của kim loại.

"Các ngươi muốn bất tử? Ta cho các ngươi."

P/S: chọc giận 2 con quái vật =.=. Mà lúc bé Duy xin lỗi chồng…thật là ấm. Giờ hết gọi nguyên tên rồi, *Liệt* thôi:>, tình củm. Sắp tới mấy màn sến sụa của vợ chồng nhà sam, lâu lâu mới được bình yên :).

80. Chương 80: Thuật Sĩ Thức Thần

Một hơi thở âm u lạnh lẽo không biết từ nào nào tản ra, bóng đèn trên trần nhà lóe lên, sau đó chớp tắt vài cái,tách tách, tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng vang rất nhỏ, kho hàng đã bị phong tỏa, nhưng bọn họ lại cảm giác được có một cỗ lực lượng của bóng đêm đang tới gần.

Đám tay sai suốt ngày dấn thân vào nguy hiểm nên rất mẫn cảm với điều này, đặc biệt là loại cảm giác sởn gai ốc như vậy….Quan sát hết trái lại phải, nhưng vẫn chưa tìm thấy thứ gì, "Cái gì vậy?" Có người chỉ vào Vu Duy Thiển.

Bóng đen trên người hắn càng lúc càng tối, đèn vẫn còn sáng nhưng một mình hắn lại đứng trong bóng tối, chiếc bóng từ trên người hắn thoát ra ngoài, giống như một giọt mực lan tràn trên trang giấy trắng, sắp sửa thẩm thấu mỗi một ngóc ngách….

Vết thương trên người của Vu Duy Thiển bắt đầu khép lại, hắn đứng giữa vũng máu của mình, máu tươi dưới chân bị hấp thu, bóng đen càng lúc càng lớn, từ xung quanh hắn bắt đầu khuếch trương ra ngoài, sắc mặt của hắn không hề thay đổi mà chỉ nhìn xung quanh, giọng nói thản nhiên mỉa mai cùng với hàng lông mày đang nhướng lên. Con người luôn hy vọng viễn vông đối với những thứ không thuộc về mình, cũng không lo lắng bản thân mình có thể thừa nhận hay không.

James W.Locke quên cả tình cảnh hiện tại, hắn nghiêng ngả lảo đảo, trên nét mặt già nua lấp đầy nỗi sợ hãi, "Là cái quái quỷ gì vậy? Hắn muốn làm cái gì?"

Bị bóng tối bao vây, nam nhân mặc áo đen nhếch môi mỉm cười, ý cười lạnh lẽo như tử thần vẫn thường lộ ra vào những giây cuối cùng, "Chẳng phải các ngươi rất muốn hay sao?" Hắn nâng tay, "Nếu các ngươi muốn thì ta sẽ cho các ngươi."

Bất tử không phải là đặc ân của thượng đế, mà là lời nguyền của ma quỷ, đáng tiếc không ai tin điều này….

Bóng đen đột nhiên thu nhỏ lại, ánh đèn lúc sáng lúc tối không ngừng lắc lư, bỗng nhiên toàn bộ bị dập tắt, ngay cả một tia sáng cũng không có, những tiếng kêu gào khủng bố không giống người đột nhiên nổ tung, "Không – cứu ta – a a a a a a a–"

Có chuyện gì đó đã xảy ra, tất cả mọi người đều biết nhưng không ai biết rõ là cái gì, "Cái gì vậy?"

"Đừng tới đây!" "Không——" Trong tình cảnh cực độ sợ hãi, bản năng của con người là tự bảo vệ chính mình, đám tay sai của Habinou và thủ hạ của nhà W.Locke hướng xung quanh nổ súng, tiếng súng nổi lên bốn phía, trong nỗi sợ hãi vô hình là những tiếng kêu gào thảm thiết tràn ngập trong không khí….

Ngay lúc này Lê Khải Liệt cảm giác có người tiếp cận, "Là ta." Giọng nói quen thuộc, Vu Duy Thiển nắm lấy tay hắn, hai người tùy tiện tìm một cái thùng côngtenơ, vì để tránh đạn, bọn họ chui vào bên trong ẩn nấp.

Đóng cửa lại, Vu Duy Thiển xoay người chuẩn bị mở miệng thì đôi môi đang hé mở lại bị tập kích đột ngột, Lê Khải Liệt không hỏi một câu nào mà chỉ ôm chặt lấy hắn.

Nụ hôn đau đớn mang theo mùi máu tanh tiến vào khoang miệng của hắn, từ khoang miệng đến đầu lưỡi, cảm giác bị tê liệt, nỗi đau trên người tựa hồ cũng không mãnh liệt như cảm thụ ngay hiện tại, Lê Khải Liệt vừa hôn vừa đưa tay vén áo choàng của hắn lên, luồn vào bên trong áo sơ mi rồi sờ soạng, Vu Duy Thiển khó khăn mà dời môi, thở hổn hển hỏi, "Làm gì?"

"Mặc kệ như thế nào, muốn làm cũng sẽ không làm ở trong này, ta chỉ muốn xem vết thương của ngươi có bị gì hay không mà thôi." Bàn tay của Lê Khải Liệt chậm rãi chuyển động trước ngực và bụng của Vu Duy Thiển, sau đó hắn dựa vào vai của Vu Duy Thiển mà cười khẽ, "Thất vọng hay sao?"

Lúc này mà còn có tâm tình để nói đùa, Vu Duy Thiển đẩy hắn ra, vốn tưởng rằng Lê Khải Liệt có thể tự mình đứng vững, không ngờ đối phương lại lui về sau vài bước, dựa vào vách côngtenơ rồi chậm rãi ngã xuống.

"Hey!" Đáy lòng của Vu Duy Thiển trầm xuống, tiếng la khẩn trương cùng tiếng va chạm với kim loại trong thùng côngtenơ giao hòa vào nhau, Lê Khải Liệt không đứng lên mà chỉ cầm lấy bàn tay đang duỗi ra của Vu Duy Thiển rồi kéo hắn ngã xuống đất, sau đó đè lên người Vu Duy Thiển, trong không khí oi bức tràn ngập mùi máu tanh, còn có tiếng thở dốc của Lê Khải Liệt, giống như ngay cả tiếng tim đập cũng có thể nghe được rõ ràng.

Hắn ôm Vu Duy Thiển, cho dù bả vai bị thương nặng nhưng vẫn không buông ra, cứ như vậy mà ôm chặt, Vu Duy Thiển không thể xác định tâm tư của Lê Khải Liệt lúc này là như thế nào, đang suy nghĩ cái gì?

"Buông ra, để ta xem vết thương của ngươi." Tay hắn vừa chạm vào bả vai của Lê Khải Liệt thì đã thấm ướt máu tươi, trong khi đôi tay đang ôm chầm lấy hắn vẫn không hề nhúc nhích, thậm chí càng lúc càng chặt, giọng nói dừng bên tai mang theo ý tứ thâm trầm khó lường, "Bên ngoài là cái gì?"

"Ngươi đã từng hỏi Bode, ắt hẳn đã biết thân phận ban đầu của ta." Vu Duy Thiển chạm vào máu tươi ở trên bờ vai và sau lưng của Lê Khải Liệt, nghĩ đến Lê Khải Liệt liên lụy vào chuyện này, hiện tại không biết còn có thể chống đỡ được bao lâu, trong lời nói có chứa một chút lo lắng và cảnh cáo, "Ngươi để ta chữa thương cho ngươi trước, sau đó chúng ta mới nói tiếp."

"Không, ngươi không nói thì ta sẽ không đứng lên." Cố ý dùng thân thể đẫm máu để uy hiếp, Lê Khải Liệt dùng toàn bộ sức lực mà đè lên người Vu Duy Thiển, động tác cứng rắn cùng lời nói nhẹ nhàng hoàn toàn tương phản, trong khi ý cười tràn ngập tính nguy hiểm lại mang theo cảm giác bạo lực, "Duy yêu, nói cho ta biết đó là cái gì?"

Nụ cười lạnh lùng cuồng bạo, đây là dự báo Lê Khải Liệt sắp sửa nổi giận, hắn dùng bả vai bị thương mà đè Vu Duy Thiển, máu loãng trên vết thương trước ngực xuyên qua áo choàng của Vu Duy Thiển, lúc này người nam nhân bị Lê Khải Liệt áp chế lại nổi giận trước, "Ta không nói thì ngươi sẽ không đứng lên? Đừng xem mình là con nít! Lê Khải Liệt! Ngươi muốn chết hay sao?"

Tiếng súng đạn và tiếng kêu la thảm thiết bên ngoài hòa lẫn thành một trận hỗn loạn, trong khi tiếng rống giận lại chấn động không gian bên trong thùng côngtenơ, Lê Khải Liệt cũng không rãnh bận tâm, giống như toàn thân đã hao hết sức lực, không thể tiếp tục duy trì, hắn dùng tay chân để quấn quanh Vu Duy Thiển, "A, đúng vậy, xem như ta là con nít, xem như ta cố tình gây sự, chỉ khi nào ta sắp chết thì người mới bằng lòng nói ra, có phải hay không?"

Lời nói ác liệt, châm chọc và đùa cợt, Lê Khải Liệt nắm lấy cằm của Vu Duy Thiển. Thoát khỏi nguy hiểm, sau khi tự tay xác nhận Vu Duy Thiển bình yên vô sự thì một loại cảm xúc khác lại chậm rãi nổi lên ở trong lòng, "Nếu không phải hôm nay xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì ngươi tính đến bao giờ mới nói với ta? Hay là chưa từng nghĩ rằng sẽ nói ra?"

Trong thùng côngtenơ còn tối hơn bên ngoài, không có một chút ánh sáng, sau một lúc quen dần với bóng tối thì mới có thể nhìn thấy một chút ánh sáng mỏng manh, Vu Duy Thiển ngẩng đầu, hắn nghĩ rằng mình vừa nhìn thấy trong đôi mắt màu tro lục lóe lên một tia màu đỏ, đôi mắt của Lê Khải Liệt ở trong bóng tối rất giống một con báo đang săn mồi, khuôn mặt nam tính mang theo thịnh nộ cùng ý cười lạnh lùng.

"Nói đơn giản thì nó gọi là thức thần, ở thời đại ban sơ có những nhóm người có được khả năng như thế, những người thông hiểu thuật số có thể làm được những chuyện mà người bình thường làm không được, có thể sử dụng và khống chế lực lượng của thế giới bên kia. Lực lượng vừa rồi người nhìn thấy chính là do ta triệu hồi, đó là oán hận của con người tạo thành ý niệm, vật trung gian chính là máu của ta."

"Ta nói xong rồi, ngươi nhanh chóng đứng lên để ta chữa thương cho ngươi!" Vu Duy Thiển nói một cách rõ ràng, không hề dừng lại, hắn không muốn lãng phí thời gian vì chuyện này.

Lê Khải Liệt lại hoàn toàn tương phản với Vu Duy Thiển, hắn có rất nhiều chuyện muốn hỏi, "Duy, ta không thể không nghi ngờ là ta chỉ chiếm được thân thể của ngươi mà không phải là tất cả!"

Lê Khải Liệt cúi đầu, thấp giọng nói với Vu Duy Thiển, hơi thở phun lên mặt của Vu Duy Thiển, có một chút cảm giác như bị bỏng rát, "Đến mức này mà ngươi mới chịu lộ ra năng lực chân chính của mình? Còn trước kia vì sao ngươi không làm như vậy? Bị bắn trúng, bị người ta dùng dao mổ xẻ, mỗi một lần đều tình nguyện để cho chính mình chịu đau đớn như vậy, cũng làm cho ta phải khổ sở giống như ngươi, nếu không phải lần này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có phải ngươi tính tiếp tục giấu diếm hay không?"

Lời chất vấn trầm trọng hạ xuống, phá vỡ bầu không khí nặng nề, tiếng kêu thảm thiết bên ngoài tựa hồ cách nơi này rất xa, giống như đây là thế giới bên kia, chỉ có hai người bọn họ ở trong này, thân mật ôm áp cũng không thể tạo ra nhiệt độ cực nóng từng có trước kia, mà ngược lại chỉ có lạnh lẽo như băng hàn.

Tiết lộ toàn bộ bí mật ghê tởm, khi một người nam nhân đem tất cả cuộc đời của mình nói ra với một người nam nhân khác, vứt bỏ tôn nghiêm và cao ngạo, chỉ vì muốn giữ lại đối phương, nhưng kết quả lại không đổi được tín nhiệm của đối phương, đây là loại cảm giác gì?

Ánh mắt của Lê Khải Liệt như đang nhìn một người xa lạ, xung quanh giống như có tia lửa bùng nổ, làm cho hết thảy mạch máu trên người của hắn như bị thiêu đốt sôi trào, hắn nhìn Vu Duy Thiển như vậy, người nam nhân bị hắn chỉ trích trầm mặc một lúc lâu, đôi mắt sắc bén hơi hơi nheo lại, ẩn chứa một tia thịnh nộ bên trong.

"Ngươi nghĩ ta làm như vậy vì cái gì?" Hắn giữ chặt cổ của Lê Khải Liệt, kéo Lê Khải Liệt kề sát vào mặt hắn, "Đương nhiên là vì ngươi! Nếu không phải ngươi bị thương, sợ ngươi xảy ra chuyện thì ta sẽ không để ngươi nhìn thấy như vậy! Chẳng lẽ ngươi không hiểu!"

Đụng đến sau cổ của Lê Khải Liệt vẫn là một tay đầy máu, hắn nghiến răng nghiến lợi mà cười lạnh, "Ngươi không sợ chết nhưng ta sợ, ta sợ ngươi bị ta liên lụy, W.Locke là một tên điên, chẳng lẽ ngươi cũng muốn điên giống hắn? Ngươi là cái đồ vô liêm sỉ, dám đưa mình vào chỗ nguy hiểm! Ngươi chỉ biết hỏi ta có tin tưởng ngươi hay không! Ngươi nghĩ lại xem ta có cảm giác gì!"

Toàn thân chấn động, Lê Khải Liệt không hề buông tay, hắn kề sát vào trán của Vu Duy Thiển, nhắm mắt lại, hắn quả thật bị những lời này chấn động, hắn choáng váng kề sát vào mặt Vu Duy Thiển, lời nói nỉ non của quỷ sa tăng tràn đầy tà khí và thỏa mãn, "Duy, nói cho ta biết, rốt cục ngươi nghĩ như thế nào, nói cho ta biết, bằng không ta sẽ xâm phạm ngươi ngay tại nơi này, ngươi chưa từng nói với ta như vậy, nhanh lên…nói cho ta biết ngươi muốn bảo vệ ta như thế nào…." Bạn đang ?

Rốt cục là ép buộc hay là muốn cái gì khác, Vu Duy Thiển không thể phân biệt được nữa, Lê Khải Liệt rõ ràng nhỏ tuổi hơn hắn rất nhiều, nhưng lại có thể nhiều lần dùng thủ đoạn như vậy để làm cho hắn vừa bực mình vừa không nỡ làm ra chuyện gì đối với người này, "Ngươi bị thương vì ta, lại thay ta đánh lạc hướng nguy hiểm, như vậy đã quá đủ, ta làm như thế không phải bị bọn họ ép buộc mà là vì ngươi, ngươi làm cho ta phải bó tay, ta chỉ có thể làm như vậy…..Bên ngoài không còn tiếng động, có lẽ đã giải quyết xong xuôi."

Nói một cách vô tình, không hề cảm thấy luyến tiếc đối với mạng người, đôi mắt đen láy đã bình tĩnh trở lại, hắn thở hắt ra, Lê Khải Liệt cơ hồ quên mất thương thế trên người của mình, lời nói của Vu Duy Thiển đã quá đủ để trấn an hắn, hắn nhịn không được mà vùi đầu vào bên cổ của Vu Duy Thiển, ôm lấy người nam nhân dưới thân rồi khẽ cắn lấy vành tai của đối phương, "Đừng vội đi ra ngoài."

"Ở đây làm gì?" Vu Duy Thiển bị Lê Khải Liệt ôm chầm, đôi tay kia vẫn chưa chịu buông ra.

"Đừng bảo ta đứng dậy, để cho ta ôm ngươi trong chốc lát…."

Luôn luôn giả vờ, nhưng không thể nào che giấu hào quang chói mắt của mình, có vẻ lãnh khốc, nhưng ngẫu nhiên lại bị phát hiện lộ ra một chút dịu dàng, bị ép buộc đến mức không có cách nào đành phải ra tay, nhưng sau đó lại không hề cảm thấy hối hận vì những gì mình đã làm ra, thậm chí đó có là mạng người đi chăng nữa. Luôn luôn trong lúc cứng rắn lại lộ ra sơ hở, nhưng loại sơ hở này càng khiến bản thân thêm hoàn mỹ, rốt cục đây là người nam nhân như thế nào….Duy….Duy…..Duy của hắn….

81. Chương 81: Hiện Trường Ly Kỳ

Tiếng kêu gào ở bên ngoài dần dần giảm thiểu, tuy vẫn còn nghe thấy tiếng bước chân nhưng tựa hồ không còn liên quan đến bọn họ. Khi Lê Khải Liệt thỏa mãn khoái trá mà ngã xuống trên người Vu Duy Thiển thì rốt cục Vu Duy Thiển cũng đẩy hắn ra, dùng cảm giác của bàn tay để kiểm tra vết thương trên người Lê Khải Liệt, có lẽ đúng như lời của Martha, thể chất của Lê Khải Liệt tốt đến mức không bình thường, thật sự giống như một con quái vật.

"Tốc độ chảy máu trên vết thương của ngươi chậm hơn so với người bình thường, nếu là người thường thì hiện tại đã hôn mê, nếu không được chữa trị kịp thời thì ắt hẳn là sẽ chết." Theo trình độ chuyển biến trên miệng vết thương của Lê Khải Liệt mà làm ra phán đoán, Vu Duy Thiển cởi bỏ mảnh vải buộc trên người Lê Khải Liệt, bởi vì liên tục cử động mà không ngừng mất máu, cả mảnh vải đều bị thấm ướt.

"Vừa rồi ngươi nói thuật số là cái gì? Nói thêm cho ta biết một chút chuyện của ngươi đi." Lê Khải Liệt nằm dưới đất để cho Vu Duy Thiển kiểm tra vết thương, chống khuỷu tay xuống sàn để đỡ lấy thân mình, giống như hắn không hề bị thương, giọng nói lười biếng trong thùng côngtenơ bằng sắt vọng lên âm điệu rất dễ nghe.

"Ở một thời đại của Trung Quốc rất thịnh hành âm dương thuật số, có liên quan đến ngũ hành âm dương, còn có một vài quyển sách kỳ bí, mọi người bảo đó chỉ là truyền thuyết, nhưng có một vài thứ là có thật. Những người mang năng lực như vậy được Hoàng đế cấp dưỡng trong cấm địa hoàng cung, chỉ có Hoàng đế mới biết rõ những chuyện được đám người này đoán trước, ta là một trong số đó." Cắn nát ngón tay, Vu Duy Thiển làm một dấu hiệu kỳ quái, máu tươi từ đầu ngón tay của hắn dung nhập vào vết thương nghiêm trọng nhất trên bả vai của Lê Khải Liệt.

Đây là lần thứ hai mà Lê Khải Liệt có loại cảm giác này, có cái gì đó dũng mãnh tiến vào vết thương của hắn, không phải đau đớn cũng không phải mát lạnh, mà là một loại cảm xúc kỳ diệu khó có thể diễn tả, lần trước Vu Duy Thiển cũng đã làm như vậy….. "Ngươi nói chữa thương chính là dùng máu của mình để trị cho ta?"

Hắn đẩy tay của Vu Duy Thiển ra, "Ngươi cũng bị thương, cho dù vết thương đã khép lại nhưng vẫn bị mất máu rất nhiều, ngươi tưởng rằng ta không phát hiện?" Hắn không khỏi phân bua mà đẩy tay Vu Duy Thiển ra, dùng khẩu khí không cần thương lượng để từ chối cái mà Vu Duy Thiển gọi là trị liệu.

"Ta cũng không muốn chờ đến khi ta lành lặn mà ngay sau đó lại nhìn thấy ngươi mất máu rồi ngất xỉu trong lòng của ta." Giọng nói dịu dàng mang tính xâm lược, Lê Khải Liệt vòng tay ôm lấy Vu Duy Thiển, "Duy, nói thêm về bản thân của ngươi đi, ta không muốn có một ngày sẽ nghi ngờ tình cảm chân thành của ngươi dành cho ta."

"Có phải ngươi đang suy nghĩ vì sao ta trúng đạn mà không chết đúng không? Nếu ta thật sự yêu ngươi thì vì sao ta bị thương mà vẫn lành lặn, thậm chí càng lúc càng nhanh?" Nhờ vào quá khứ, Vu Duy Thiển đối với loại tâm tư và nghi vấn này cũng không quá xa lạ, Lê Khải Liệt nghe ra sự đùa cợt trong lời nói của hắn.

"Con người thật sự ích kỷ có phải không? Ta quả thật có nghi vấn như thế, trả lời ta." Giọng nói trầm thấp hơi khàn khàn, Lê Khải Liệt không hề che giấu tâm tư của mình, cho dù đã xác định tình cảm này là yêu, thậm chí đã có được người nam nhân cao ngạo không thể với tới này, nhưng trong lòng vẫn có một ám ảnh không thể xóa bỏ.

Điều kiện để tử vong – dốc hết tất cả để yêu, chỉ có giao phó toàn bộ tình cảm thì mới có thể trở thành người bình thường, nhưng hiện tại tình cảm này lại không hề ảnh hưởng đến Vu Duy Thiển, mỗi lần hắn bị thương đều sẽ tự lành lặn, khi sắp lâm vào tử vong lại bắt đầu hồi tỉnh.

"Ta không biết." Vu Duy Thiển ngồi dưới đất, trên khuôn mặt lạnh lùng có thêm một chút phiền chán và mệt mỏi, "Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên, vô luận ta thật lòng như thế nào thì chuyện này vẫn không thay đổi, ta quả thật phải nghi ngờ người nói với ta những lời đó căn bản là đang lừa gạt ta."

Cười nhạo hy vọng viễn vông của mình, tiếng cười trống rỗng hòa vào tiếng súng ở bên ngoài, Lê Khải Liệt phủ lên bờ môi của Vu Duy Thiển, đôi gò má nhẹ nhàng cọ sát khuôn mặt của hắn, "Yên tâm, ta chính là người đặc biệt, ta sẽ là người cuối cùng làm cho ngươi trở về như bình thường."

"Ta tuyệt đối sẽ không tặng ngươi cho bất luận kẻ nào khác, trong lòng của ngươi chỉ có thể chứa một mình ta." Kề sát khuôn mặt, giọng nói trầm thấp tuyên cáo một cách bá đạo, Vu Duy Thiển bị lời nói của hắn chọc cho cười khẽ, "Cái tên cuồng vọng này."

"Người ở trong là ai? Đi ra ngay!" Tiếng bước chân đột nhiên tiếp cận ngoài cửa, hết thảy tiếng vang bên ngoài thùng côngtenơ đều được bình ổn, nhưng không biết từ khi nào lại trở nên ồn ào, cửa bị đá văng ra.

Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt nhìn thoáng qua, sau đó nhanh chóng đứng lên, trong ánh mắt cảnh giác của bọn họ, có người thăm dò tiến vào, "Quả nhiên là các ngươi, ngài Wirth và Leo, hai người có thể đi ra, bên ngoài đã an toàn."

Đặc vụ liên bang Reid đang cầm đèn pin, đôi mắt như chó nghiệp vụ đang tuần tra trên người bọn họ, "Nghe nói trên đường lại xuất hiện thi thể, chúng ta đã quay lại trong tình hình rối loạn, tuy nhiên không nhìn thấy thi thể cũng không phát hiện các ngươi, vì để bảo đảm không có chuyện gì bất trắc, ta đã điều động người ở phụ cận cung cấp thiết bị camera quan sát ở giao lộ…."

"Các ngươi có biết ta thấy cái gì hay không?" Hắn ra hiệu để cấp dưới tránh đường cho Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển bước ra ngoài, trên thân của hai người đều là máu, nhân viên cứu hộ lập tức bắt đầu kiểm tra thương thế của bọn họ, Reid tiếp tục nói, "Sau đó chúng ta căn cứ theo phương hướng của chiếc xe mà tìm đến nơi này, mất một lúc khá lâu, nếu có thể phát hiện sớm một chút thì có lẽ sẽ không xảy ra chuyện như vậy."

Bên ngoài không còn tối tăm như trước, cửa kho hàng đã được mở toang, ánh sáng chiếu rọi những vũng máu hỗn độn dưới đất, giống như rèm sân khấu được kéo lên, làm cho một trận giếc chóc hiện ra trước mắt mọi người, thi thể với khuôn mặt vặn vẹo, trên người lấp đầy vết đạn của James W.Locke, thủ hạ của hắn, còn có đám tay sai của Habinou.

Thi thể nằm ngổn ngang, đều là do trúng đạn mà chết, bọn họ chết ở những nơi khác nhau, có người chết ở giữa kho hàng, có người chết ở những thùng gỗ trong góc, rơm rạ thấm máu hỗn loạn phân tán trên đất, tất cả các thi thể đều giống nhau ở một điểm chính là trên mặt chỉ còn lộ ra sự kinh hoàng khủng bố, cái loại kinh hoàng này làm cho thi thể của bọn họ cực kỳ giống với biểu tình của những người bị giết chết trong phim kinh dị, mất đi bộ dáng vốn có.

"Bọn họ quả thật không giống như bị bắn chết mà là bị hù chết, các ngươi cảm thấy thế nào?" Reid bỗng nhiên nói ra những lời này, sau khi nói xong thì ngẩng đầu nhìn Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt.

Cự tuyệt nhân viên cứu hộ chữa trị cho mình, Vu Duy Thiển nhíu mày nhìn vết thương trên lưng của Lê Khải Liệt, sau đó thuận miệng nói. "Chuyện này thì cứ để cho nhân viên đặc vụ như ngươi điều tra, chúng ta chỉ là kẻ bị hại."

"Đương nhiên, mọi người ở đây đều nhìn thấy các ngươi là kẻ bị hại." Reid gật đầu, Richard từ phía sau chạy đến, hắn mang găng tay, trong tay là một khẩu súng, "Đặc vụ Reid, đây là thứ tìm được trong thùng côngtenơ, phía trên ắt hẳn là có vân tay của người sử dụng."

Khẩu súng Lục Bạc dính máu, đừng nói là vân tay, còn có vết máu cũng có thể cung cấp cho quá trình điều tra, Reid bảo Richard giao cho nhân viên giám định, khắp hiện trường đều là người, cảnh sát đã cách ly nơi này hoàn toàn, trong đây có hơn ba mươi thi thể, trong đó có hơn phân nửa là tội phạm bị truy nã, chuyện lần này tuyệt đối không nhỏ.

"Trên khẩu súng này có vân tay của ta, trên thực tế là ta còn nổ súng giết chết một người." Lê Khải Liệt trực tiếp thừa nhận, hắn nói một cách tự nhiên, Reid kinh ngạc nhìn hắn, Vu Duy Thiển ở bên cạnh mở miệng, "Hắn không nổ súng thì sẽ bị giết, đây là vì tự vệ, xung quanh chúng ta có hơn ba mươi người, đây đã là tình huống tốt nhất."

Hắn đại khái tóm lược sự việc một chút, sau đó không nói thêm gì nữa, Reid nghe nói nhà W.Locke có liên quan, hơn nữa còn đề cập đến Reese thì lập tức càng trở nên thận trọng, cũng càng có nhiều suy đoán và hoài nghi.

Quả thật trong tình huống này có thể giữ được mạng đã là quá tốt, nhưng vấn đề là vì sao nhiều người như vậy mà kẻ chết đều là của đối phương, trong khi hai người bọn họ chỉ bị thương? Reid lại cảm thấy hoài nghi, "Không biết hai vị làm cách nào trốn thoát, bọn họ rất đông, nhưng cuối cùng đều chết tất cả, thoạt nhìn là chết dưới tay đồng bọn."

Trong kho hàng sáng sủa không thể tìm thấy có điểm gì kỳ quái, nhưng vì sao hơn ba mươi người lại nã đạn vào nhau, sau đó cùng chết? Đây là chuyện quái quỷ gì?

"Đèn tắt, bọn họ xảy ra nội chiến, chúng ta bị thương rồi trốn vào chỗ đó, còn những chuyện khác thì chúng ta hoàn toàn không biết." Toàn thân đẫm máu, mái tóc rối tung, đôi mắt hơi sung huyết, Lê Khải Liệt hiện tại quả thật rất giống một tên sát nhân điên cuồng, hắn nhếch lên ý cười u ám nóng nảy, thô lỗ đẩy ra nhân viên cứu hộ đang xử lý vết thương trên lưng của hắn, "Duy, chúng ta quay về đi."

Vu Duy Thiển xem xét sơ qua cho hắn, ít nhất đã cầm máu, vì thế đồng ý với ý kiến của hắn, hướng ra ngoài kho hàng mà đi, bỗng nhiên Lê Khải Liệt dừng bước,xoay người nói với Reid, "Cho người của ngươi chở chúng ta quay về."

Đây không phải là đề nghị, vô luận là máu tươi trên người cùng với đôi mắt hung bạo hay là hơi thở bất ổn, hắn nhắc nhở Reid nhưng lại giống như đang ra lệnh, trước khi Reid chưa kịp mở miệng thì siêu sao đã xoay người đi ra ngoài, tựa hồ hoàn toàn không lo lắng Reid có đáp ứng hay không, hoặc là nên nói hắn biết rõ Reid nhất định sẽ làm theo.

Muốn người này phối hợp điều tra, muốn Wirth cung cấp thêm manh mối về gia tộc W.Locke thì phải có ưu đãi tương ứng, dù sao bọn họ cũng không phải công dân bình thường. Cho dù nhân viên của cục điều tra liên bang có tình nghi bọn họ hay không thì công chúng vẫn sẽ bảo vệ Lê Khải Liệt, giới truyền thông lại càng ham thích sự việc này, có đôi khi còn gây trở ngại cho việc điều tra.

"Ngươi, lái xe chở bọn họ quay về." Tùy tay bắt lấy một người, Reid muốn hắn đưa nhân chứng quan trọng về nhà, hơn nữa phải bảo hộ an toàn cho bọn họ ở dọc đường, không được để cho giới truyền thông phát hiện.

Richard nghe thấy, chủ động yêu cầu nhận trách nhiệm này, trên đường quay về, hắn thường xuyên nhìn vào gương chiếu hậu.

Hai người ngồi ở băng sau không nhiều lời, cũng không dây dưa tay chân, nhưng hắn có thể nhìn ra được nét mặt vẫn luôn cương trực của Vu Duy Thiển đã trở nên nhu hòa, tuy rằng thoạt nhìn vẫn lạnh lùng nhưng không có cảm giác bài xích đối với Lê Khải Liệt.

"Thân thể của ngươi chắc chắn không sao chứ?" Lê Khải Liệt quay đầu hỏi người bên cạnh.

"Quay về hẳn nói." Vu Duy Thiển nhắm mắt lại, hắn biết có rất nhiều chuyện cần phải được làm rõ, nhưng cho dù hắn muốn trả lời, cũng không thích hợp mở miệng ngay lúc này.

Hiểu được ý tứ của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt không hỏi tiếp, khi hắn nghiêng đầu thì mái tóc của hai người ghé sát vào nhau.

Từ trong gương chiếu hậu, bọn họ ngồi rất gần, vai chạm vai, Vu Duy Thiển thật sự thả lỏng, Richard lặng lẽ chuyển mắt, dọc đường luôn trầm mặc, đưa bọn họ đến chỗ mà Lê Khải Liệt đã chỉ định.

Lúc này màn đêm bắt đầu buông xuống.

82. Chương 82: Chân Tướng

Ban đêm tại Manhattan New York, hết thảy bận rộn ban ngày đều bị ánh đèn nê-ông che giấu, chiếc xe dừng lại ở ngã tư đường, Lê Khải Liệt tỏ rõ thái độ không muốn làm cho người ta tiếp cận. Richard nhìn bọn họ xuống xe, hai người rốt cục sống sót sau tai nạn, đều cần nghỉ ngơi hồi phục một thời gian. Khi Vu Duy Thiển đóng cửa xe thì Richard lại giữ chặt tay hắn.

"Wirth!" Dáng người của Richard rất tốt, tóc vàng mắt xanh dưới bóng đêm khiến hắn trông có vẻ khá điển trai, niềm hy vọng trong ánh mắt khiến người ta phải mềm lòng, nhưng Vu Duy Thiển lại không hề thông cảm đối với điều này, hắn rút tay ra, "Có chuyện gì thì cứ nói?"

Chỉ có Lê Khải Liệt mới làm cho hắn thỉnh thoảng phải bó tay, còn đối với những người khác thì Vu Duy Thiển không hề lộ ra quá nhiều kiên nhẫn, hai tay đút vào túi áo choàng, nét mặt nhìn nghiêng dưới bóng đêm biểu hiện rõ ràng sự lãnh đạm và phiền chán. Hắn biết Richard muốn cái gì nhưng điều này đối với hắn mà nói chỉ là ép buộc.

Bước xuống từ cửa xe phía bên kia, Lê Khải Liệt đã đi được vài bước, nhìn thấy Richard gọi lại Vu Duy Thiển, hắn lập tức dừng chân.

Lê Khải Liệt lấy ra một điếu thuốc đã sớm bị nhăn nhó, vẻ mặt bí hiểm, ánh mắt của hắn dừng trên người Richard tuyệt đối không thể xem nhẹ, chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể vồ đến cắn đứt cổ họng của con mồi. Richard bị hắn nhìn chăm chú đến mức phải làm cho bản thân không nhìn về phía của hắn mà chỉ tập trung nhìn vào người trước mặt.

"Ta thật sự không có cơ hội hay sao?" Vừa nghiêm túc mà lại thẳng thắn, lời nói chân thành tha thiết làm cho người ta cảm động, Richard đứng ở đầu phố, cách Vu Duy Thiển vài bước chân, làn khói trắng trong tay Lê Khải Liệt lượn lờ theo gió, lúc nào cũng nhắc nhở Richard còn có một người khác tồn tại.

Wirth không có cảm giác đối với đồng tính, nhưng rốt cục lại chọn một người nam nhân, chuyện này bảo hắn làm sao có thể cam lòng buông tha?

"Richard, ta đã nói với ngươi là không có khả năng, Lê Khải Liệt có lẽ là ngoại lệ duy nhất, không bao giờ có thêm người khác, ngươi hiểu hay không?" Thẳng thắn nói cho Richard câu trả lời rõ ràng nhất, Vu Duy Thiển vẫn thản nhiên không lộ ra biểu tình, đôi mắt dài mảnh càng thêm thâm thúy lạnh lùng dưới màn đêm, áo choàng màu đen tung bay trong gió, hắn xoay người rời đi, còn Richard dường như bị đả kích mạnh mẽ, ngây người đứng tại chỗ.

Lê Khải Liệt chờ hắn ở phía trước, Vu Duy Thiển thong thả bước đến, "Còn chưa đi?" Nói xong thì lập tức đi ngang qua Lê Khải Liệt, người nam nhân bị hắn vượt qua vài bước liền vứt tàn thuốc, sau đó choàng tay ôm vai của hắn, hai người cùng nhau biến mất trong những tòa nhà chọc trời của Manhattan.

Bọn họ đều có vẻ thản nhiên, tựa hồ không cần nhiều lời để giải thích, cũng không cần phải đề phòng, bọn họ….rõ ràng chỉ mới quen biết mấy tháng mà thôi…..

Richard buồn bã như người mất hồn mà quay trở lại trong xe, mở động cơ, ngồi lặng yên trong chốc lát. Nếu hắn tỏ tình với Vu Duy Thiển sớm một chút, kiên quyết một chút, thì kết quả có khác biệt hay không?

Con người luôn suy nghĩ như vậy, sẽ hối hận vì một việc gì đó. Nhưng hắn lại không hề biết Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển có thể ở bên nhau như hiện tại thì phải đổi lấy bằng bao nhiêu lần khắc khẩu và mâu thuẫn.

Quay về biệt thự, Lê Khải Liệt trước tiên đi tắm rửa, Vu Duy Thiển cũng vậy, hắn để Lê Khải Liệt dùng phòng tắm dưới lầu, đối với thương tích của Lê Khải Liệt mà nói thì hạn chế đi lại vẫn là tốt nhất. Khi Vu Duy Thiển từ trên lầu bước xuống thì Lê Khải Liệt đã ở phòng khách chờ hắn, thuận tiển mở tivi, âm lượng không lớn, là tin tức thời sự, người khác nhìn thấy có lẽ sẽ cảm thấy kỳ quái, sẽ cho rằng việc này có một chút không hợp với thân phận ca sĩ của Lê Khải Liệt.

Bất quá Vu Duy Thiển đã quen, là khách, hắn cũng có một chút hiểu biết đối với sở thích của chủ nhà, vừa ngồi xuống, một lon bia lập tức được đưa tới trước mắt, "Uống một chút không?"

Bọt bia theo hơi lạnh trào ra ngoài, với thời tiết hiện tại thì kỳ thật không cần uống lạnh, nhất là buổi tối, chẳng qua nhiệt độ thân thể của Lê Khải Liệt luôn luôn cao, hắn thích những thứ được ướp lạnh. Vu Duy Thiển vừa lau tóc vừa thuận tay tiếp nhận lon bia rồi uống một nửa, sau đó dựa vào ghế sô pha, "Ngày mai gọi Martha đến, sẵn tiện bảo hắn mang mấy thứ kia đem đi."

"Thoa thuốc cầm máu rồi còn được ngươi chữa trị đặc biệt cho ta, ta không sao." Tiếp nhận lon bia từ trong tay của Vu Duy Thiển, khi Lê Khải Liệt nói đến bốn chữ chữa trị đặc biệt thì trong âm điệu có một chút biến hóa. Trên thắt lưng của hắn quấn khăn tắm, vết thương trên nửa thân người trần trụi sau khi được rửa sạch máu lại lộ ra hình dáng vô cùng dữ tợn, quả thật làm cho người ta nghi ngờ vì sao hắn bị thương như vậy mà còn có thể ngồi ở đây.

"Để cho nó tự khép lại thì rất chậm, lát nữa ta sẽ chữa trị đặc biệt thêm một lần nữa cho ngươi." Học cách nói đặc trưng của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển vừa cười vừa đặt xuống khăn tắm, hắn rất ít khi cười, nhưng mỗi khi cười rộ lên thì Lê Khải Liệt lại cảm thấy nụ cười này không nên xuất hiện trên thân của người nam nhân này.

"Đặc biệt như thế nào? Có phải là cái loại đặc biệt mà ta muốn hay không?" Lê Khải Liệt thấp giọng hỏi một cách ám muội, ngón tay lạnh lẽo của hắn lướt qua vài sợi tóc ẩm ướt bên cổ của Vu Duy Thiển. Nếu Vu Duy Thiển thường xuyên cười như vậy thì có lẽ hắn sẽ phải lo lắng rất nhiều chuyện. (ghen y hệt bé Viêm)

"Muốn đặc biệt như thế nào thì sẽ đặc biệt như thế ấy, được chưa?" Giữ chặt bàn tay của Lê Khải Liệt rồi thuận thế vặn ngược, Vu Duy Thiển đè Lê Khải Liệt xuống sô pha, đồng tử màu đen sắc bén thu liễm ý cười, lộ ra sự cảnh cáo nghiêm khắc, "Đừng tùy tiện lộn xộn, để cho ta xem một chút."

Cho dù ánh mắt có lạnh lùng sắc bén như thế nào thì động tác lại vô cùng nhẹ nhàng, hơn nữa rất cẩn thận không chạm vào vết thương trên người của Lê Khải Liệt, Lê Khải Liệt đương nhiên sẽ nhận ra, hắn thuận theo mà thả lỏng thân thể để cho Vu Duy Thiển kiểm tra. Kỳ thật chính hắn cũng biết vết thương trên vai đáng sợ như thế nào, nếu nhát dao kia sâu thêm một chút nữa thì cánh tay có lẽ đã bị tàn phế, Vu Duy Thiển hiển nhiên cũng nhìn ra, tuy rằng không nói lời nào nhưng độ ấm trong không khí đột nhiên giảm xuống vài độ.

"Vậy mà ngươi bảo là không sao, hử?" Thông qua âm điệu cũng biết rõ hắn đang rất tức giận, trên khuôn mặt không có quá nhiều biểu tình của Vu Duy Thiển lại tràn ngập nguy hiểm, vết thương rách toạc trước mắt làm cho hắn hoàn toàn không muốn tiếp tục liếc nhìn, đây là vết thương trên vai và trước ngực, còn sau lưng thì hắn vẫn chưa có can đảm kiểm tra.

"Ngươi đang đau lòng vì ta?" Tựa hồ hoàn toàn lĩnh hội không hết cảm xúc phiền toái trong lòng của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt dùng bả vai bị thương của mình mà dựa vào Vu Duy Thiển, vì không muốn chạm vào vết thương của hắn mà người nào đó chắc chắn sẽ không đẩy hắn ra, chỉ có thể bởi vì bị hắn bám dính vào người mà cảm thấy tức giận, "Nhảm nhí! Ngươi nằm im cho ta, đừng nhúc nhích!"

Thấy Vu Duy Thiển nổi giận, lồng ngực của Lê Khải Liệt chấn động, cất lên tiếng cười nặng nề, "Duy, ngươi thật đáng yêu...." Ngón tay lướt qua mái tóc đen ẩm ướt. Vu Duy Thiển đang ngồi thì bị hắn kéo xuống, đầu lưỡi liếm qua cổ họng, tinh tế gặm nhấm, giống như đang thưởng thức một món điểm tâm ngọt ngào nhất, làm cho vị giác nếm được hương chanh thoang thoảng trên làn da.

"Đừng khiêu khích ta, nếu ngày mai ngươi còn muốn rời giường thì hiện tại liền dừng lại cho ta." Trái cổ chấn động rất nhỏ, Vu Duy Thiển đưa tay lướt qua vai của Lê Khải Liệt rồi nắm lấy mái tóc đỏ hỗn độn, âm điệu hơi thấp một chút, người nam nhân nào cũng biết loại cảm giác buộc chặt từ sâu trong cổ họng đại biểu cho điều gì.

Lê Khải Liệt bất ngờ, tuy rằng phản ứng lần đó của Vu Duy Thiển cũng rất kích động nhưng bình thường Vu Duy Thiển luôn làm cho người ta có ấn tượng lạnh lùng sắc bén, vừa lãnh khốc lại nghiêm nghị thận trọng. Còn Vu Duy Thiển hiện tại lại khiến Lê Khải Liệt cảm thấy vô cùng yêu thương, vì không muốn làm cho hắn đau mà Duy phải nhẫn nại dục vọng của chính mình….

"Duy, ngươi quả thật đáng yêu đến mức làm cho người ta phải chảy cả máu mũi." Giọng nói vừa hoa lệ vừa xa xỉ cất lên những lời nỉ non hấp dẫn cùng với ý cười thâm trầm, rốt cục sau một lần cắn mút thật sâu thì Lê Khải Liệt mới chịu buông Vu Duy Thiển ra.

So với ngôn ngữ ám muội, sự dịu dàng ôn nhu trong mắt của hắn lại bao phủ lấy Vu Duy Thiển, không còn nóng nảy xảo quyệt, không còn suồng sã làm càn, giống như một loài động vật ăn thịt bị thuần phục, Lê Khải Liệt điều chỉnh tư thế, gối đầu lên đùi của Vu Duy Thiển, "Đừng lãng phí máu của ngươi, chỉ cần chữa đến khi vết thương không còn quá dọa người là được rồi."

Thật vất vả mới giải quyết được Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển thở phào nhẹ nhõm, nếu cứ tiếp tục như thế thì hắn không xác định bản thân mình còn có thể nhẫn nại hay không. Lê Khải Liệt không phải chỉ bị thương nhẹ, mà hắn cũng đã sai lầm khi không ngờ thân thể của Lê Khải Liệt lại làm cho hắn bùng phát dục vọng như vậy.

Lê Khải Liệt nằm nghiêng, cầm lấy lon bia trên bàn rồi uống một hớp, sau đó tắt tivi, nhớ đến một việc muốn hỏi, "Mọi người trong kho hàng bị bắn chết, cái mà ta thấy là cái gì, ngươi nói cái kia gọi là thức thần gì đó, nó đi đâu rồi?"

"Thức thần chỉ là một dạng xưng hô, cũng có thể gọi là linh hồn, nó là ý niệm của con người sau khi chết nhưng không thể an nghỉ." Vu Duy Thiển giải thích, hắn còn có rất nhiều chuyện để giải thích, "Nó cũng không giết người, thứ chân chính giết chết bọn họ chính là nỗi sợ hãi của bọn họ, đối với thứ mà mình không biết thì con người sẽ sợ hãi, huống chi ta triệu hồi không phải là những thứ lương thiện, mà là oán linh."

Nói đến đó, đôi mắt màu đen nhìn về phương xa, một chút thản nhiên cô tịch và lạnh lùng lại quay trở về trên mặt của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt dường như có cảm giác, hắn đưa tay vòng quanh thắt lưng của Vu Duy Thiển, "Nói tiếp đi, còn có cái gì mà ta không biết?"

Hắn đánh lạc hướng câu chuyện, không đi quá sâu vào vấn đề, Vu Duy Thiển nhướng mi, "Hiếm khi thấy ngươi không muốn hỏi rõ ràng như vậy."

"Người nào cũng có chuyện mà mình không muốn nói ra, không nhất định là phải giấu diếm, chẳng qua không muốn nhắc đến mà thôi, chẳng lẽ ta còn không rõ điều này hay sao?" Lê Khải Liệt nhún vai một cách tự giễu, gia tộc Claudy đối với hắn mà nói chính là như vậy, "Đừng thật sự xem ta là con nít, Duy, có thể đại đa số mọi người đối với ngươi đều quá ít tuổi, nhưng ta không hy vọng ngươi cũng xem ta như vậy."

Đôi mắt màu tro lục từ phía dưới nhìn lên, vẫn mang theo hào quang nóng rực đặc trưng của nó, thẳng thắn mà lại có tính chất xâm lược, Vu Duy Thiển và hắn nhìn nhau trong chốc lát, "Được rồi, ta hiểu." Bạn đang ?

"Nói tiếp đi." Lê Khải Liệt giục hắn. Ngón tay của Vu Duy Thiển thản nhiên quấn lấy tóc của Lê Khải Liệt, "Ngươi muốn biết vì sao lúc trước ta không sử dụng thức thần hay không? Để ta nói cho ngươi biết, bởi vì lực lượng này rất mỏng manh."

"Làm sao lại mỏng manh, ngươi không muốn để cho người khác nhìn thấy điểm bất thường cho nên mới khiến cho những người đó trong cơn sợ hãi và hoảng loạn mà tự bắn giết lẫn nhau. Nếu ngươi muốn, bọn họ cũng có thể trực tiếp bị thức thần của ngươi giết chết, chẳng lẽ không đúng hay sao?" Lê Khải Liệt nhếch môi, lộ ra một nụ cười âm u gian ác.

"Đã nhiều năm qua ta không sử dụng lực lượng này, chúng nó trở nên yếu dần, tựa như đang ngủ say trong thân thể của ta, nhưng mỗi khi ta bị thương thì chúng nó sẽ thức tỉnh, đó là sứ mệnh của bọn chúng, làm cho ta sống lại, thương thế càng nặng thì chúng nó lại càng tăng cường lực lượng mạnh hơn."

"Cho nên lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi trúng đạn, mấy ngày sau ngươi mới lành lặn. Rồi lần tiếp theo khi Vivian dùng yêu thuật chữa trị cho ngươi thì ngươi liền nhanh chóng khỏi hẳn." Lê Khải Liệt bừng tỉnh đại ngộ.

"Không sai, nhưng mà nó cũng làm hại ta." Vu Duy Thiển đột nhiên nói như vậy, Lê Khải Liệt chưa kịp hiểu ý tứ của hắn thì đã thấy hắn cười khổ một chút, "Nếu không phải Monica làm cho ta bị thương quá nặng thì khi đó nó sẽ không làm cho nàng cảm thấy bị uy hiếp lớn như vậy, làm cho nàng càng thêm điên cuồng, kết quả chỉ làm cho ta càng chịu nhiều đau đớn."

83. Chương 83: Bất Cứ Thứ Gì Của Ta

Vì thân thể bị tổn thương mà lực lượng ngủ say tỉnh lại, thức thần tồn tại, lực lượng này lan tỏa cảm giác uy hiếp khiến người bình thường không thể thừa nhận, lúc ấy Monica đã bị cảm giác này trói buộc, nỗi sợ hãi của nàng bị bùng nổ dưới sự ảnh hưởng của nó, rốt cục tạo thành hậu quả như vậy.

Không thể chỉ đổ thừa cho Lê Khải Liệt, bản thân hắn có lẽ cũng nên chịu một phần trách nhiệm.

Vừa nhắc đến Monica thì ánh mắt của Lê Khải Liệt lập tức thay đổi, hắn sẽ không bao giờ quên chính nàng đã làm cho Vu Duy Thiển chịu đau đớn như vậy, đó là cảnh tượng thê thảm đến mức không thể nào hình dung, đến nay nhớ lại vẫn còn y nguyên cảm giác mãnh liệt khắc sâu trong lòng như lúc đó, không thể nào phai nhạt.

"Chịu khổ không chỉ có một mình ngươi, nếu lúc ấy ngươi mà chết thì ta không biết bản thân mình sẽ làm ra chuyện gì." Ôm lấy thắt lưng của Vu Duy Thiển, mái tóc đỏ ẩm ướt của Lê Khải Liệt che khuất khóe mắt âm u lạnh lẽo tràn đầy sát khí, hắn chưa bao giờ là một ngôi sao đơn giản, Vu Duy Thiển hoàn toàn lĩnh hội điều này.

Mặc dù khi ấy tư tưởng của Vu Duy Thiển rất mơ hồ nhưng hắn có thể nghe thấy tiếng nói chuyện của Lê Khải Liệt, tiếng rống giận trong tuyệt vọng, tiếng súng quanh quẩn trong tầng hầm, còn có tiếng kêu thảm thiết của Monica…

"Nếu lúc ấy ta chết thì ngươi sẽ làm gì? Đem thi thể của ta hỏa táng? Thiêu hủy toàn bộ nơi đó?" Vu Duy Thiển bỗng nhiên cảm thấy rất hứng thú đối với đáp án này, Lê Khải Liệt luôn làm cho hắn ngoài ý muốn, cách làm việc cũng vậy, cách biểu đạt tình cảm cũng thế, hắn không thể nào đoán được Lê Khải Liệt sẽ làm gì.

Tất nhiên lần này cũng không ngoại lệ, người nam nhân đang gối đầu trên đùi của hắn nghiêng người lại, lộ ra một nụ cười gợi cảm và đẹp mắt đến cực điểm, "Ta sẽ mang thi thể của ngươi đi." Sáng lạn đến mức tận cùng, bóng đen sau lưng cũng tối tăm đến mức tận cùng, đôi mắt màu tro lục bị bao trùm bởi một lớp sương mù âm u, "Sau đó tự tay khâu từng mũi kim để vá ngươi lại, cho dù thê thảm đến mức nào, làm cho lòng ta đau đến trình độ nào thì ta cũng sẽ chậm rãi cảm nhận nỗi thống khổ này, nói cho ta biết là ai đã tạo thành hậu quả như vậy, là ai đã làm cho ngươi rơi vào tình cảnh này…..Cho đến khi ta đau lòng đến chết mới thôi…."

"Trả lời như vậy có được không?" Cánh tay nâng lên, dịu dàng xoa mặt của Vu Duy Thiển, bởi vì kinh ngạc mà khẽ nhếch môi, bị ngón tay của Lê Khải Liệt nhẹ nhàng lướt qua, giọng nam trầm thấp hoa lệ làm cho bầu không khí trở nên chấn động, "Bất cứ thứ gì của ta, cho dù bị phá hủy đến trình độ nào thì cũng đều là của ta. Vu Duy Thiển, ngươi phải chuẩn bị sẵn tâm lý….Ta không phải đang nói đùa."

Sắc mặt nghiêm túc đến mức đáng sợ, âm điệu dịu dàng chỉ làm cho loại khủng bố này càng thêm rõ ràng, Lê Khải Liệt vui buồn thất thường, suồng sã phóng đãng, nóng nảy suy đồi….Tất cả tính chất đặc biệt đều bị sự nghiêm túc ngay giờ phút này làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, bóng đèn nhu hòa trong phòng khách chiếu rọi khuôn mặt tràn đầy thâm tình, trong thâm tình có hung bạo, trong hung bạo có dịu dàng…..

Đầu ngón tay vói vào bên trong khoang miệng, đầu lưỡi bị quấn lấy nhẹ nhàng, Vu Duy Thiển không thay đổi sắc mặt mà chỉ đẩy ngón tay ra, đôi mắt màu đen thâm trầm nổi lên gợn sóng, "Cái tên biến thái này."

Cúi đầu, hắn hôn Lê Khải Liệt thật sâu, che lại cái miệng nói ra những lời này, gợn sóng màu đen lan tỏa, hóa thành ý cười.

Ánh đèn nê-ông bên ngoài tiếp tục lấp lánh, dưới màn đêm, Manhattan tựa như một phụ nữ quyến rũ, bóng đêm mông lung làm cho nàng hiển lộ tất cả phong tình, tất cả chân thật và hư ảo, người nam nhân đã sớm vượt qua chân lý đang ôm tình nhân ngang ngược khó thuần của mình, kèm theo một nụ hôn sâu sắc.

Bóng đêm thâm trầm, sau đó Vu Duy Thiển dùng phương pháp đặc biệt để điều trị cho Lê Khải Liệt, cuối cùng hai người dựa vào sô pha ngủ một chút, sau đó lại cùng nhau tỉnh dậy lúc nửa đêm.

"Có cái gì để ăn không?" Vu Duy Thiển huých Lê Khải Liệt, phòng ngủ trống rỗng, Lê Khải Liệt lại cùng hắn chen chúc ngủ ở sô pha, nhớ lại lúc trước, hắn không biết bọn họ đã ngủ như thế nào, ngày hôm nay quả thật rất phấn khích.

"Để ta đi tìm thử." Cũng may là đã mở máy điều hòa không khí, đến buổi tối hệ thống sưởi ấm tự động vận hành, Lê Khải Liệt trần trụi nửa thân người cũng không thành vấn đề, bất quá chỉ trong chốc lát thì sau lưng lại có một chiếc quần jean bị ném đến, "Mặc vào đi, đừng trần truồng đi tới đi lui trước mặt ta."

Tiếp nhận chiếc quần jean do Vu Duy Thiển ném đến, Lê Khải Liệt mở ra khăn tắm ngay thắt lưng rồi để nó tự trượt xuống chân, mặc quần ngay trước mặt Vu Duy Thiển, "Hóa ra cơ thể của ta lại có sức quyến rũ như vậy đối với ngươi, Duy…." Tủ lạnh được mở ra, bóng đèn chiếu lên khuôn mặt tà mị, hắn gửi một nụ hôn gió đến Vu Duy Thiển.

"Thật buồn nôn" Người nam nhân ngồi trên ghế sô pha đứng lên, chỉ có thể lắc đầu, trên người còn mặc áo choàng tắm, lại một lần nữa thắt chặt dây lưng trên áo choàng, hắn đi qua để giúp một tay.

Trải qua một ngày hỗn loạn như vậy, bọn họ còn chưa kịp dùng bữa, Lê Khải Liệt lấy ra những thức ăn còn chưa quá hạn, hiện tại có bia, có hai xấp bánh mì, có thể làm vài cái sandwich, bọn họ lại dùng thêm một gói ngô salad đông lạnh.

"Lần sau nhắc ta đi siêu thị mua thêm vài thứ để dự trữ, ta cũng không muốn bỏ đói ngươi." Trải qua một lần điều trị đặc biệt, hình dạng của vết thương đã trở nên đỡ hơn một chút, ít nhất cũng không còn dọa người như trước, Lê Khải Liệt xem như những vết thương này không hề tồn tại, hắn dùng bàn tay bị thương để múc một thìa ngô lên miệng của Vu Duy Thiển.

"Ta có tay, ngươi tự ăn đi." Vu Duy Thiển hơi kháng cự một chút đối với động tác thân mật như vậy, muốn một người nam nhân đã mấy trăm tuổi trong tình trạng tay chân khỏe mạnh mà lại bị đút ăn, quả thật không thể tưởng tượng được. Nhưng Lê Khải Liệt không chịu buông tay, chiếc thìa màu bạc ở ngay trước mặt hắn, hoàn toàn không nhúc nhích.

"Duy, tay của ta rất mỏi, bả vai cũng rất đau." Chống tay xuống bàn ăn, Lê Khải Liệt ung dung nhướng mi, dùng ngôn ngữ ôn tồn vô tội để nhắc nhở người yêu của hắn, "Trên người của ta còn rất nhiều vết thương, không cần ta nhắc ngươi chứ? Ngươi đành lòng để cho ta mỏi tay như vậy hay sao? Mà ta cũng không ngại, ta sẽ đợi cho đến khi ngươi ăn mới thôi."

Âm điệu ôn nhu cũng không thể che giấu sự xảo quyệt và ác liệt, có lẽ Lê Khải Liệt căn bản cũng không muốn che giấu, Vu Duy Thiển đã sớm biết đây là người nam nhân như thế nào, buông xuống thức ăn trong tay, hắn nhìn Lê Khải Liệt, đôi mắt luôn tràn ngập độc chiếm và xâm lược mỗi khi nhìn hắn cũng vô cùng thẳng thắn, không hề che giấu bất luận điều gì.

"Nào, ăn đi, cũng giống như khi ngươi ăn của ta…." Chiếc thìa màu bạc đụng đến bờ môi nhạt màu, Lê Khải Liệt bất giác nhớ đến đêm hôm đó, tuy rằng chỉ có một lần, nhưng lại làm cho hắn nhìn thấy đôi môi này mở ra…..

Ánh mắt dừng trên người có biến hóa, cái cảm giác xâm lược càng thêm rõ ràng, giống như ánh mắt kia đã hóa thành thực thể rồi thẳng tắp phóng đến, ngôn ngữ tràn ngập tính ám chỉ đang quấy nhiễu nhiệt độ không khí, Vu Duy Thiển hơi nheo mắt lại, "Hóa ra ngươi không chỉ biến thái mà còn là một kẻ bị bệnh cuồng dục." Không muốn tiếp tục lắng nghe, Vu Duy Thiển trực tiếp há miệng ngậm lấy chiếc thìa bằng bạc.

Mùi ngô đậm đặc cùng hương thơm của sữa tươi tràn đầy trong miệng của hắn, chẳng qua hắn không phát hiện hào quang trong mắt của Lê Khải Liệt, người nam nhân đang nhìn hắn ăn vẫn không hề dời mắt.

Lúc này mái tóc đen thẳng của Vu Duy Thiển không còn ngay ngắn như bình thường, sau khi tắm rửa lau khô rồi ngủ trong chốc lát lại làm cho nó có một chút hỗn độn, đôi mắt sắc bén đang nhìn thức ăn trước mặt, lãnh đạm giống như không hề bận tâm đến chuyện gì, động tác tao nhã của đôi tay, nhìn thế nào cũng đều rất bất đồng so với người khác….

Vu Duy Thiển là người nam nhân khi làm chuyện gì cũng khiến cho người ta cảm thấy rõ ràng mạch lạc, giống như bất luận một chút sai lầm nào xảy ra trước mặt hắn đều sẽ bị trách móc nặng nề, khi đứng sau quầy bar để điều chế rượu, ống tay áo được xắn lên, động tác gọn gàng dứt khoát, khi đánh nhau với Lê Khải Liệt thì nắm đấm vừa trực tiếp vừa sắc bén mà lại không hề nương tay, ngoại trừ lúc đầu trước khi tình cảm của bọn họ biến hóa thì Vu Duy Thiển có một chút do dự, cũng có một chút chần chừ.

Cùng với việc cố ý khiêu khích trong văn phòng của Owen, điều này càng làm cho Lê Khải Liệt bất ngờ, hóa ra Vu Duy Thiển cũng là một người nam nhân bình thường, có đôi khi sẽ có một chút ý xấu, khi tức giận thì sẽ rống giận với hắn, thấy hắn gặp nguy hiểm thì sẽ sốt ruột. Hiện tại Lê Khải Liệt lại yêu muốn chết cái loại ngạo mạn này.

"Duy….Ta yêu ngươi." Đã nói câu này vài lần, nhưng vẫn cảm thấy không đủ, Lê Khải Liệt cầm khăn lau đi vụn thức ăn trên khóe miệng của Vu Duy Thiển, làn môi với góc cạnh rõ ràng lại mang theo cảm xúc mềm mại, "Còn ngươi thì sao?"

Đôi mắt màu đen dừng lại một chút trên khuôn mặt của Lê Khải Liệt, sau đó lộ ra ý cười, "Ngu ngốc." Vu Duy Thiển kéo Lê Khải Liệt lại, ghé sát vào tai của hắn, "Ta sẽ làm cho ngươi biết, chờ ta."

Đêm còn rất dài, Lê Khải Liệt rõ ràng vẫn còn chưa hồi phục.

Có lẽ là vì liên tiếp va chạm và xung đột làm cho những đốm lửa càng lúc càng bừng cháy, giống như Vivian đã nói, Lê Khải Liệt là vận rủi của Vu Duy Thiển, nhưng đồng thời hắn cũng là vận rủi của Lê Khải Liệt, mối quan hệ này cũng làm cho tình cảm đã yên nghỉ từ rất lâu trong lòng của hắn lại một lần nữa bị lấp đầy.

?

Đó là quá khứ mà hắn đã vứt bỏ, hắn cực lực muốn làm một người bình thường, đáng tiếc trên thực tế hắn lại không bình thường, nhưng rốt cục hắn vẫn bị Lê Khải Liệt bóc trần mặt nạ, hắn thậm chí còn sinh ra dục vọng đối với thân thể của một người nam nhân, rõ ràng không có cảm giác đối với quan hệ đồng tính nhưng đặc biệt đối với Lê Khải Liệt thì hắn lại có thể tiếp nhận.

Kỳ thật trước kia Vu Duy Thiển có một chút dè dặt, nhưng hiện tại cho dù hắn có muốn dè dặt thì tâm tư lại hoàn toàn nghiêng về phía người nam nhân này, Lê Khải Liệt chính là người có sức hấp dẫn như vậy.

"Wirth! Ngươi đang nghe nhạc rock! Nhạc rock?" Ngày hôm sau, khi Martha tiến vào căn biệt thự mà hắn đã từng ra vào rất nhiều lần, nghe thấy một giọng nam trầm thấp đang ngân vang, hắn đứng tại chỗ, há hốc miệng, hoàn toàn ngây người.

"Đừng kinh ngạc như vậy, đây là bản nhạc của ta, hắn đương nhiên sẽ nghe." Lê Khải Liệt đi qua bên người Martha, đem một ly hồng trà đặt lên bàn ở trước mặt Vu Duy Thiển, "Muốn thêm vào một chút rượu Whisky hay không?"

"Không cần", Vu Duy Thiển đang chuyên tâm lật xem xấp nhạc phổ mà Lê Khải Liệt đã đưa cho hắn, đôi mắt vẫn chưa nâng lên kể từ khi Martha bước vào cửa lại hơi giật giật một chút, "Ngươi khám cho hắn, hắn bị thương" Hắn nâng cằm nói với Martha.

"Lại bị thương? Đúng rồi, ta có đọc tin tức, có mấy chục người chết trong kho hàng tại phố ba mươi tám, nghe nói là mấy nhóm xã hội đen sống mái với nhau, đừng bảo các ngươi cũng có liên quan đến chuyện kia nha?" Martha vừa mở ra thùng dụng cụ của hắn vừa lén lút quan sát phản ứng của hai người kia.

P/S: hết bị chửi yêu là biến thái lại sang cuồng dục =)). Ta định để là cuồng sex =)) =)).

84. Chương 84: Nỗi Lo Của Owen

Vu Duy Thiển dựa vào ghế sô pha, không biết là vì lời nói của Martha hay là vì nhịp điệu quanh quẩn trong phòng mà hơi cau mày, mấy tờ nhạc phổ trong tay của hắn vang lên tiếng lật giấy sột soạt, hắn cũng không quay đầu lại mà chỉ trả lời, "Vẫn chưa xem tin tức."

Lê Khải Liệt căn bản không bận tâm đến Martha, hắn chỉ lưu ý đến Vu Duy Thiển, mấy bản nhạc mà hắn đưa cho Vu Duy Thiển đều được công chúng đánh giá rất cao, lượng tiêu thụ cũng rất lớn, "Nhìn ra cái gì hay chưa?" Hắn ngồi xuống bên cạnh Vu Duy Thiển, cởi ra chiếc áo thun đen để cho Martha khâu lại vết thương dùm hắn.

"Hey, dù sao ta cũng là bác sĩ a, chẳng phải bệnh nhân nên khách sáo với bác sĩ mới đúng hay sao?" Martha kháng nghị, đáng tiếc không ai để ý đến lời nói của hắn, Vu Duy Thiển đã từng nói sẽ soạn nhạc cho Lê Khải Liệt, vì có thể làm ra một bản nhạc nhắm vào đúng thị hiếu của công chúng, hắn cần phải phân tích thị trường hiện tại.

"Ta bề bộn nhiều việc, ngươi chỉ cần điều trị thương tích của hắn là được, chi phí thì hắn sẽ thanh toán cho ngươi, hôm nay ngươi có thể đem mấy bộ dụng cụ trong phòng mang đi." Nói qua loa với Martha, khi Vu Duy Thiển đang tập trung thì thật sự không thích bị bất cứ kẻ nào quấy rầy.

Lê Khải Liệt phát hiện từ sau khi Vu Duy Thiển sử dụng lực lượng để triệu hồi thức thần thì hắn không còn đeo mắt kính nữa, nhưng có lẽ đã là thói quen, khi cúi đầu xem thứ gì đó thì Vu Duy Thiển vẫn theo bản năng mà làm ra động tác đẩy gọng kính, sau đó mới nhớ đến mình không còn mang mắt kính, mỗi khi như vậy thì người này sẽ hơi ảo não một chút, tựa hồ cảm thấy bất mãn đối với động tác dư thừa này.

Có lẽ tình yêu làm cho người ta mù quáng, hoặc có lẽ một người nam nhân trưởng thành trong lúc lơ đãng lại lộ ra những chi tiết nho nhỏ sẽ khiến cho người ta cảm thấy rất đáng yêu, tóm lại hiện tại Lê Khải Liệt không thể nhẫn nại khi chỉ ngồi yên bên cạnh Vu Duy Thiển.

"Hey, ngươi muốn làm gì?" Vu Duy Thiển phát hiện dạo gần đây hắn càng ngày càng hay hỏi câu này, bởi vì Lê Khải Liệt thường xuyên không biết suy nghĩ cái gì, bỗng nhiên lại kề sát vào hắn, tựa như hiện tại.

"Mặc kệ muốn làm cái gì, ta chỉ muốn cùng ngươi xem nhạc phổ mà thôi." Vòng tay ra sau lưng Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt dùng cánh tay không bị thương để ôm hắn, trước ngực đã được dùng băng gạc để quấn lại, vết thương sâu nhất trên vai thì cần Martha tiến hành khâu lại, đáng thương Martha lại trở thành bác sĩ ngoại khoa bị khinh thường nhất, bất cứ lúc nào gọi thì cũng phải có mặt.

"Hai vị, muốn thân mật thì dù sao cũng phải chờ đến khi ta khâu lại vết thương cho hắn xong đã, hơn nữa phải cẩn thận, đừng để cho nó bị tét chỉ, đúng rồi, giữa các ngươi ai là…."

Tầm mắt đang nhìn chăm chú vào xấp nhạc phổ chậm rãi nâng lên, ánh mắt thâm trầm lạnh lùng lại khó dò ngăn cản câu hỏi của Martha. Vu Duy Thiển có thể phát hiện nội dung trong câu hỏi của Martha dựa theo ngữ khí ám muội của hắn. Khi Martha quay sang Lê Khải Liệt thì nhìn thấy biểu tình như cười lại như không của đối phương, cho dù so sánh như thế nào thì quả thật cũng không thể khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu, "Liên quan gì đến ngươi?"

Mới một khắc trước còn tươi cười, ngay lúc này lại trưng ra bộ mặt giống như muốn ăn thịt người, Martha chỉ có thể lập tức câm miệng, hiện tại hắn hiểu rất rõ hai người kia không muốn bất luận kẻ nào xen mồm vào quan hệ giữa bọn họ, ngay cả tò mò cũng không được, đang nghĩ như vậy thì chuông cửa lại vang lên.

"Ta là Owen, Leo, ngươi ở đâu? Ngươi lại tắt di động? Ngươi có thể cắm dây điện thoại bàn trong nhà của ngươi được hay không? Từ lần trước gặp mặt mới cách một ngày, đừng bảo là ngươi lại chơi trò mất tích với ta…." Owen ở ngoài cửa ấn bộ đàm, hy vọng có thể nhận được phản ứng, nếu lần này xảy ra chuyện giống lần trước thì hắn không biết phải làm sao để đi trấn an các thành viên trong ban nhạc.

May mắn lần này cửa được mở ra rất nhanh, khiến cho hắn thật sự thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng không có cách nào liên lạc nhưng ít ra người vẫn còn ở đây.

Nhanh chóng đi vào, Owen bước qua phòng giải trí, lần cuối cùng hắn đến nhà Lê Khải Liệt cách đây cũng khá lâu, cho tới nay hắn vẫn chưa từng nhìn thấy phòng giải trí của Lê Khải Liệt bị nhét đầy dụng cụ như vậy, bàn bida cơ hồ bị chất đầy đồ, quầy bar trong phòng bị che lấp, trong phòng bị nhét đầy các dụng cụ thiết bị y khoa, thoạt nhìn giống như chuẩn bị tiến hành một cuộc giải phẫu ngay tại nơi này!

"Xảy ra chuyện gì?" Bước nhanh hơn, Owen quá sợ hãi, vội vàng chạy vào phòng khách, tình cảnh bên trong tốt hơn so với hắn đã dự đoán, ít nhất tay chân của Lê Khải Liệt vẫn còn nguyên vẹn, chẳng qua chỉ đang tiến hành một chuyện khiến cho hắn phải quát to "Ôi chúa ơi! Rốt cục đã xảy ra chuyện gì!"

Bên trong phòng khách bị các thiết bị lớn nhỏ của Martha chiếm cứ, Martha đang thuần thục khâu lại vết thương trên vai của Lê Khải Liệt, khi mũi kim xuyên qua làn da thì có thể làm cho người ta mơ hồ nghe thấy tiếng kéo chỉ, Owen lập tức dời mắt, "Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Chẳng phải hôm qua khi các ngươi trở về vẫn còn hoàn hảo hay sao?"

"Owen, tại sao ngươi lại đến đây? Vẫn còn lo lắng vì ta?" Lê Khải Liệt thản nhiên chào hỏi Owen, cho dù hắn bị thương thì cũng không thay đổi thái độ ngày thường, hắn nhướng lên đôi mắt để lộ bản tính ngang ngược khó có thể kiềm chế, Owen cũng không xa lạ với người nam nhân ngồi bên cạnh hắn, hết thảy hỗn loạn đều bắt đầu từ trên thân của người này.

Người đàn ông phương Đông tóc đen mắt đen, không cần làm bất luận điều gì cũng có thể khiến kẻ khác phải chú ý, không khí bởi vì có sự tồn tại của hắn mà lại trở nên đặc biệt, hiện tại hắn hiển lộ thái độ không bận tâm đến chuyện ngoài thân, xấp nhạc phổ trên tay đã lật đến trang cuối cùng, cầm lấy điều khiển từ xa để vặn nhỏ âm thanh lại một chút, "Hắn sợ ngươi lại mất tích."

Vu Duy Thiển mặc một bộ sơ mi và quần tây của Lê Khải Liệt, cùng một bộ nhưng mặc lên thân của một người khác thì hiệu quả lại hoàn toàn bất đồng, Owen cảm thấy hắn quả thật có thể đi làm người mẫu, đương nhiên vẫn rất thích hắn, chẳng qua chỉ vì sự tồn tại của hắn mà lại cảm thấy e ngại, "Hôm qua sau khi các ngươi rời đi, có người nhìn thấy xe của ngươi vẫn còn ở trong gara, lúc ấy ta đã cảm thấy có chuyện không hay. Liệt, ta là người đại diện của ngươi! Ngươi và Wirth rốt cục tính làm gì?"

"Tính làm gì là thế nào?" Lê Khải Liệt chỉ cho Martha dùng một lượng nhỏ thuốc tê, vì vậy khi vết thương bị khâu vẫn gây ra đau đớn, làm cho hắn nhíu mày có vẻ khó chịu, "Ngươi là người đại diện của ta, nhưng ta không có nghĩa vụ phải nói cho ngươi tất cả mọi chuyện, nhất là sinh hoạt cá nhân của ta, nói như vậy thì ngươi đã hiểu hay chưa?"

Owen nghẹn lời, hắn đặt chìa khóa xe lên bàn rồi thở dài, "Ta đã giúp ngươi đem xe quay về, đây là chìa khóa dự phòng mà ngươi để trong công ty." Sau đó hắn xoay người nhìn Lê Khải Liệt, "Liệt, trước kia ta còn có thể nói ngươi đừng đùa giỡn lung tung, hôm nay ta không còn cách nào để nói như vậy nữa. Lần này ngươi vẫn đang đùa hay sao?"

"Đùa? Ngươi ám chỉ cái gì?" Vẻ nông nóng xuất hiện trên mặt Lê Khải Liệt, Owen nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lê Khải Liệt rồi cười khổ, "Còn có thể là cái gì? Chẳng phải ngươi biết rất rõ hay sao? Đừng nói với ta ngươi không đọc báo, hiện tại còn có vài tờ tạp chí vẫn đăng tải chuyện của ngươi và Wirth, họ nói nào là….." Bạn đang ?

"Ai nói với ngươi là ta đang đùa?" Lê Khải Liệt cắt ngang lời Owen, rồi đột nhiên dùng ánh mắt thâm trầm để nhìn hắn, "Lần này ta không đùa, Owen, chẳng lẽ ngươi còn nhìn không ra, ta thật sự nghiêm túc."

Giọng hát trầm thấp trong bản nhạc vừa hạ xuống, làm cho câu nói phía sau của Lê Khải Liệt được nhấn mạnh như một dấu chấm than.

Tuy rằng Owen đã sớm đoán được nhưng vẫn bị kinh hãi bởi vì lời nói quá mức nghiêm túc của Lê Khải Liệt, nhất thời mở to mắt, "Thật sự? Cùng một người nam nhân? Liệt! Chúng ta đều biết ngươi không phải đồng tính luyến ai, chẳng phải ngươi dùng hắn để bảo vệ Lydia hay sao?" Hắn cố gắng cho mình một lý do để thuyết phục, nhưng hiện tại bản thân hắn cũng không thể tin nổi chuyện này.

Ngay bên cạnh Lê Khải Liệt, người nam nhân tên Wirth không hề phủ nhận, nếu sự thật không phải như vậy thì người như hắn nhất định sẽ lạnh lùng cười nhạo, sau đó mới hoàn toàn phủ nhận, nhưng hiện tại hắn chỉ bắt chéo chân rồi cầm ly hồng trà lên, ngồi nghe Lê Khải Liệt và Owen đối thoại.

"Ngươi cũng không phủ nhận, như vậy có nghĩa là thừa nhận? Các ngươi thật sự…." Owen vừa vỗ trán vừa lui lại mấy bước, giọng nói bất giác cũng được cất cao "Chẳng phải các ngươi đều yêu phụ nữ hay sao? Như thế nào lại….Như thế nào lại ở bên nhau? Chuyện này không có khả năng!"

Owen không thể thừa nhận hậu quả mà chuyện này có thể gây ra, về phương diện tình cảm thì Lê Khải Liệt nổi tiếng không được đàng hoàng cho lắm, nhưng so với nhiều người cũng không đến mức quá tệ, nhưng hiện tại nếu hắn có quan hệ với một người nam nhân, hơn nữa lại nghiêm túc như vậy thì chuyện này tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng tốt đến sự nghiệp của hắn.

Vu Duy Thiển uống một hớp trà rồi đặt ly xuống. Từ đầu đến giờ hắn vẫn không lộ ra biểu tình gì đối với phản ứng quá lố của Owen, hiện tại lại nhướng mi mà nói một cách trào phúng, "Trên đời không có chuyện gì là không có khả năng, đây là sự thật, trước đó ta đã sớm cảnh cáo hắn, bất quá người này không phải loại người dễ dàng buông tay, ta cũng muốn biết rốt cục vì sao lại trở thành như vậy."

Đặt xuống xấp nhạc phổ, hắn vừa cười vừa lắc đầu, Lê Khải Liệt lại ôm lấy vai của hắn mà nói, "Đừng tùy tiện cười với người khác, Duy, ta sẽ ghen đó." Một nửa là đùa giỡn, một nửa là nghiêm túc, Lê Khải Liệt khẽ hôn lên khóe miệng của Vu Duy Thiển một chút, hắn lộ rõ hai thái độ hoàn toàn khác biệt đối với Owen và Vu Duy Thiển.

Rốt cục Martha cũng khâu xong mũi cuối cùng, vì chứng tỏ sự tồn tại của mình, hắn buông dụng cụ trong tay xuống, ra vẻ hữu nghị mà tiến lên vỗ vào vai của Owen vài cái, "Ông anh, chấp nhận đi, đây đã là sự thật, nếu sợ có người gièm pha thì đừng để cho người ta biết là được, Wirth cũng không phải loại người tính toán chi li."

"Ngươi là ai? Ngươi biết cái gì?" Owen đẩy tay của Martha ra, hắn không ngừng đi tới đi lui trong phòng khách, "Chuyện này làm sao chỉ đơn giản giống như lúc đầu, việc mọi người gièm pha đã là chuyện trước kia, ta căn bản không sợ có người đào móc tin tức, dù sao cũng không xảy ra chuyện gì. Nhưng nếu đây là sự thật thì lại khác, ngươi nghĩ là có thể thoát khỏi cặp mắt của đám phóng viên hay sao!"

Việc đời luôn luôn là như vậy, bởi vì không phải sự thật nên đương nhiên có thể tùy tiện suy đoán, nhưng đến khi nó trở thành sự thật, làm cho chiêu tung hỏa mù đánh lạc hướng công chúng lại từ giả hóa thật….Bọn họ cho rằng bản thân mình còn có thể không bận tâm được bao lâu?

"Ngài Leo có ở nhà không? Ta là Reid, có thể vào được hay không?" Ngay lúc này lại vang lên tiếng chuông cửa.

85. Chương 85: Vô Phương Cứu Chữa

"Reid? Là đặc vụ liên bang lần trước?" Biểu tình của Owen càng thêm nghiêm trọng, khẩn trương nhìn Lê Khải Liệt, "Liệt, rốt cục là chuyện gì vậy, ngay cả đặc vụ liên bang cũng bám lấy các ngươi không tha? Cái tên Reid này đã đến công ty vài lần, tìm nhân viên của chúng ta để hỏi rất nhiều vấn đề, tất cả đều có liên quan đến hai người các ngươi, rốt cục các ngươi bị liên lụy vào chuyện gì?"

Cảm thấy lo âu đối với tất cả những việc xảy ra gần đây, toàn thân Owen tràn ngập cảm giác vô lực, việc Lê Khải Liệt không nghe công ty sắp xếp mà cứ tùy tiện hành động cũng không phải lần đầu tiên. Huyên náo thái quá một hồi, Martha vẫn chưa hiểu rõ nội tình, nhưng thật ra hắn có vẻ là người thoải mái nhất, sau khi được chủ nhà đồng ý thì hắn liền chạy đi mở cửa.

"Không ngờ ở nhà của ngươi cũng có khách. A, ngài Wirth quả nhiên đã ở đây." Reid từ ngoài cửa tiến vào, hắn không dẫn theo bất kỳ ai, bộ âu phục màu đen cùng cà vạt đen, sơ mi trắng, đôi mắt nhạy bén lần lượt quan sát từng người trong phòng khách.

Reid đã sớm gặp qua Owen, chỉ có Martha là không rõ lai lịch, nhưng chỉ cần dựa theo các dụng cụ mà Martha mang theo, còn có bộ dạng băng bó hiện tại của Lê Khải Liệt thì hắn nhanh chóng nhận ra người này là bác sĩ tư của Lê Khải Liệt.

"Về chuyện ngày hôm qua, ta muốn đến hỏi thăm hai vị một lần nữa, khi đó tình hình không quá thích hợp cho nên hôm nay ta chỉ có thể đến đây." Có lẽ đối với FBI mà nói hiệu suất chính là tất cả, Reid vẫn thẳng thắn đi vào vấn đề như vậy, không khách sáo và nhiều lời, cũng không yêu cầu hai người còn lại phải rời đi.

Mặc kệ Reid làm vậy có phải là cố ý hay không thì đối với đương sự mà nói cũng không có gì khác biệt, cho dù Martha và Owen biết được chuyện ngày hôm nay thì bọn họ cũng sẽ không nhiều lời, "Đặc vụ Reid muốn hỏi cái gì?" Tắt nhạc, Vu Duy Thiển bình thản đứng dậy từ sô pha, biết rõ hai người bọn họ bị đặc vụ liên bang tình nghi nhưng vẫn không hề làm cho hắn thay đổi biểu tình lạnh lùng vốn có của mình.

Lê Khải Liệt vẫn dựa vào ghế sô pha như trước, cầm bình rượu bên cạnh rồi đổ vào trong ly, "Điều mà hắn muốn hỏi đại khái là về W.Locke và cái tên Reese kia."

Là một gia tộc châu Âu đã xuống dốc từ khá lâu, ngoại trừ danh tiếng có một chút vẻ vang thì thực tế không thể so sánh với năm xưa, tựa như ánh chiều tà cuối cùng trước khi mặt trời xuống núi, gia tộc W.Locke ở Anh quốc không phải là một gia tộc quá nổi danh, ít nhất hiện tại đã không còn.

James W.Locke là người Anh, đám tay sai bị truy nã lại có lai lịch và quốc tịch rất hỗn tạp, vụ này thật sự liên quan đến rất nhiều quốc gia, còn phải liên hệ với hình cảnh quốc tế, Reid chỉ muốn trước khi lọt vào phiền phức thì thu được tư liệu và manh mối tương ứng, miễn cho đến lúc đó quá mức bị động.

"Mặc áo vào đi." Chiếc áo thun đen bỗng nhiên bị ném lên đầu Lê Khải Liệt, đó là chiếc áo mà hắn đã cởi ra lúc trước, hắn vẫn chưa mặc vào sau khi vết thương được khâu lại, khi Reid chuẩn bị thẩm vấn thì lại có một câu ra lệnh làm chấn động bầu không khí trong gian phòng này.

Cũng giống như lần đầu tiên nhìn thấy tại quán bar, người nam nhân kia quả nhiên rất thích ra lệnh, Owen nhìn Vu Duy Thiển, hắn không biết Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đã đạt đến trình độ như vậy, khi ở nhà Vu Duy Thiển lại nói chuyện như vậy đối với Miracle Leo, Lê Khải Liệt là loại người ghét nhất bị ràng buộc, cũng ghét nhất bị quản thúc, chưa bao giờ để ý đến cảm giác của người khác, chỉ làm những việc mà bản thân mình nguyện ý hoặc cao hứng….

"Ta quên mất." Dưới ánh mắt kinh ngạc của Owen, siêu sao nhạc rock chưa bao giờ để ý đến cảm giác của người khác, chỉ luôn thích làm theo ý mình lại đang mặc áo do người khác ném đến, thái độ phối hợp của Lê Khải Liệt thật sự khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc, đây là lần đầu tiên Owen nhìn thấy sự thay đổi của hắn như vậy.

Tuy rằng Owen đã sớm cảm thấy Lê Khải Liệt thay đổi rất nhiều, nhưng hiện tại lại càng làm cho người ta giật mình, cũng làm cho Owen hiểu rõ hai chữ nghiêm túc của Lê Khải Liệt là nghiêm túc đến mức độ nào.

"Liệt, ngươi thật sự yêu hắn." Mặc kệ Reid đang có mặt ở đây, Owen rốt cục nhận rõ sự thật, nói ra những lời này, hắn nản lòng rồi ngồi phịch xuống ghế sô pha.

"Chuyện này đừng nhắc lại với ta lần thứ hai, ta đã sớm nói cho ngươi biết, là nghiêm túc, cho dù chưa bao giờ ta nghiêm túc như vậy. Owen, ngươi hẳn là hiểu rõ cảm giác này hơn bất luận kẻ nào, Duy là nam nhân, nhưng hắn hấp dẫn ta, ta không thể kháng cự." Đôi mắt màu tro lục vừa lãnh liệt vừa cuồng bạo, cho dù khi biểu diễn trước mấy trăm nghìn fan hâm mộ cũng chưa bao giờ lộ ra ánh mắt như lúc này, nếu bảo là nghiêm túc thì thật sự không đủ, đây phải gọi là hoàn toàn si mê.

Được mấy trăm nghìn người ngưỡng mộ theo đuổi, là con cưng của giới truyền thông và ánh đèn sân khấu, người nam nhân chưa bao giờ đắm chìm trong tình cảm lại ở ngay đây, trước mặt người khác mà nói ra những lời như vậy, lộ ra ánh mắt cuồng nhiệt, căn bản đã là….vô phương cứu chữa.

"Wirth, vậy còn ngươi? Ngươi cũng như thế hay sao? Ngươi cũng đối với Liệt giống như vậy?" Owen cố tình vớt vát, nếu sự thật không thể thay đổi thì hắn chỉ có thể thừa nhận, hơn nữa phải tìm cách để che giấu.

Vu Duy Thiển vốn đang ngồi yên lặng, sau khi nghe Lê Khải Liệt nói ra những lời này thì mới nâng mắt lên, giống như bị Owen hỏi như vậy mà cảm thấy buồn cười, hắn hơi nhếch khóe miệng, "Nếu không phải yêu thì ngươi nghĩ ta vì cái gì lại đi chấp nhận một người nam nhân? Không chỉ đồng tính mà còn là một ca sĩ bị phụ nữ vây quanh suốt ngày, bị giới truyền thông đăng tin, kiêu ngạo tự phụ, không chỉ độc tài mà còn biến thái, nếu không phải yêu hắn thì ai lại đi rước lấy cái phiền phức như vậy?"

Nói ra vài nguyên nhân đả kích liên tiếp, mỗi một câu lại làm cho biểu tình của những người ở đây càng có vẻ kỳ lạ thêm một phần. Đây là yêu hay sao? Căn bản là đang chế nhạo thì đúng hơn. Mới nghĩ như vậy thì lại nghe thêm một câu rất khẽ, "Đúng vậy, nếu không phải bởi vì yêu hắn thì không ai có thể khiến cho ta làm đến mức này."

"Ta yêu Lê Khải Liệt, cho dù hắn là nam nhân." Ánh mắt lạnh lùng nghiêm khắc lại trở nên nhu hòa, dùng âm điệu nhẹ nhàng khác với lúc trước để cho ra một câu trả lời cuối cùng.

Sau khi nhận rõ tâm ý thật sự của mình thì hắn đã không còn bất cứ chướng ngại nào để nói ra những lời này, thừa nhận yêu Lê Khải Liệt cũng không có gì khó khăn, khi tình cảm đã sớm đắm chìm thì thừa nhận hay không thừa nhận chỉ là do hắn có nguyện ý nói ra hay không mà thôi.

Kỳ thật đáp án đã sớm nằm trong lòng của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt cũng đã sớm biết rõ, nếu không thì một người nam nhân ăn nói ngang ngược như vậy sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ xác nhận quan hệ của hai người. Nhưng hiện tại chính tai nghe thấy Vu Duy Thiển nói ra thẳng thắn như vậy vẫn làm cho Lê Khải Liệt ngạc nhiên và mừng rỡ không ít. Nguồn:

Giống như những đốm lửa va chạm trong không khí bị nổ tung, ánh mắt nóng rực đột nhiên khóa chặt trên người Vu Duy Thiển, bởi vì những lời này của hắn mà nhiệt độ trong phòng khách tựa hồ tăng thêm vài độ. Reid đến đây để thẩm vấn tìm manh mối nhưng lại bỗng nhiên trở thành nhân chứng tình yêu của bọn họ, khiến hắn có một chút gượng gạo hiếm thấy, Martha lại cảm giác vô cùng ngạc nhiên, hắn vẫn chưa bao giờ nhìn thấy Vu Duy Thiển như vậy.

"Duy, ngươi là kỳ tích của ta...." Trên người bị thương cùng với khuôn mặt vô cùng điển trai, lại bởi vì mái tóc chưa được chải chuốt mà làm cho Lê Khải Liệt có vẻ suy đồi một cách quyến rũ, hắn đi về phía Vu Duy Thiển, dùng giọng nói vô cùng hoa lệ mà vờn quanh đối phương, sau đó ôm chặt Vu Duy Thiển vào lòng, không hề bận tâm đến những ánh nhìn xung quanh.

"Ngươi vẫn khoa trương như vậy." Đôi môi khêu gợi cơ hồ sắp dán lên mặt của Vu Duy Thiển, ngay lập tức bị hắn dùng tay đẩy ra, "Đừng quá xúc động, ta chỉ nói sự thật, ta sẽ không phủ nhận tình cảm của ta đối với ngươi."

"Nói lại một lần nữa có được hay không?" Được đằng chân lân đằng đầu là tác phong quen thuộc của Lê Khải Liệt, hắn cũng không hài lòng với hiện tại, lúc nào cũng đòi nhiều hơn.

Vu Duy Thiển bị Lê Khải Liệt ôm chặt, dựa theo lực lượng trên cánh tay và lời nói bên tai của Lê Khải Liệt thì hắn có thể cảm nhận được khát cầu mãnh liệt của người này, bởi vì như vậy mà trong lòng của hắn cũng dâng lên nhiệt độ giống như Lê Khải Liệt, "Ta yêu ngươi."

Đột nhiên quên mất nơi này là ở đâu, xung quanh còn có người khác, Vu Duy Thiển làm ra chuyện mà trước kia hắn chưa bao giờ làm, ở trước mặt những người khác, hắn kéo Lê Khải Liệt lại gần rồi hôn lên môi của đối phương, cánh tay lần lượt thay đổi, thân thể kề sát một cách tự nhiên, nụ hôn sâu sắc làm cho hai người bọn họ quên hết tất cả, bọn họ cũng không muốn khoe khoang, nhưng ngay tại lúc này không ai còn tâm tư để tiếp tục che giấu.

Đều là nam nhân, lại có cùng vóc dáng cao lớn, thậm chí ngay cả tác phong kiên quyết cứng rắn cũng thật sự tương tự, chẳng qua một người có tiềm chất của bạo quân thời La Mã, trong khi người còn lại có uy nghiêm của một vị đế vương thời Trung cổ, núi lửa và núi băng, chưa bao giờ có sự hài hòa và tồn tại cùng một lúc như thế, cho dù Owen không muốn thừa nhận thì hắn cũng chỉ có thể nói hình ảnh hiện tại làm cho hắn thật sự rất muốn quay phim, sự chấn động tâm linh như vậy càng có sức thuyết phục hơn bất luận lời giải thích nào khác.

Hắn là gay, so với những người khác thì hắn có thể hiểu rõ tình cảm giữa nam nhân với nhau có bao nhiêu gian nan, nhưng hiện tại hắn không tính nói ra điều gì, sự thật đã diễn ra trước mắt, hơn nữa hắn cũng biết chỉ cần là chuyện mà Lê Khải Liệt quyết định thì những người khác căn bản không có cách thay đổi.

"Ta nhận thua, đây là chuyện của các ngươi, muốn làm gì thì tùy các ngươi, bất quá đừng đi rêu rao, giống như hiện tại các ngươi đi vào phòng ngủ mà tiếp tục tiến hành thì sẽ tốt hơn." Không còn cách nào khác nên Owen đành chịu thua, vừa cười khổ vừa trêu ghẹo.

Bị hắn nhắc nhở, Vu Duy Thiển thở hổn hển mà buông ra Lê Khải Liệt, "Đủ chưa?" Owen nói đúng, loại hành động như hiện tại tốt nhất vẫn nên đi vào phòng ngủ mà làm.

"Không đủ cũng chỉ có thể chấp nhận là đủ, nơi này còn có vài chuyện chưa giải quyết." Lê Khải Liệt lưu luyến khẽ hôn lên môi của Vu Duy Thiển một cái, sau đó mới chịu xoay người, vẻ mặt âm trầm mất kiên nhẫn, "Đặc vụ Reid, xem diễn đủ chưa, ngươi còn cái gì muốn hỏi?"

Reid ho nhẹ một tiếng, sau đó nhanh chóng khôi phục lại thái độ như thường, "Ta muốn biết về gia tộc W.Locke, ngài Wirth biết được bao nhiêu? James W.Locke đã nói gì với các ngươi?"

Liếc nhau, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển đều biết nếu Reid không tìm được một ít manh mối thì sẽ không dừng tay, đối với FBI mà nói thì khi bọn họ muốn tìm cái gì đó chỉ là chuyện sớm hay muộn.

"Nếu ta nhớ không lầm thì lần trước ngươi có nói muốn biết dòng chữ bằng máu kia là dành cho ai." Nheo mắt lại, Lê Khải Liệt giống như một tay thợ săn đang giăng bẫy, nói một cách không hề để ý, trong đôi mắt của Reid nhất thời lóe sáng, "Các ngươi biết?"

Bọn họ đương nhiên biết, kỳ thật Reid cũng đoán được một chút, nhưng chẳng qua bọn họ không nói, mà là hắn tự mình suy đoán, khi điều tra phải để ý đến nhiều phương diện, để tránh sơ sót thì không chỉ tiêu hao rất nhiều nhân lực và tiền bạc, lại kéo dài thời gian điều tra. Vì vậy hắn rất muốn biết đáp án, điểm ấy thì Lê Khải Liệt cũng rất rõ ràng.

"Đứa con bị mất tích của James W.Locke là Reese, hắn chính là hung thủ của vụ án ma cà rồng lần này." Nhìn Reid, Lê Khải Liệt gõ ngón tay lên bàn theo tiết tấu, giống như không thấy ánh mắt đang lóe lên của Reid, hắn không nhanh không chậm mà nói, "Dòng chữ bằng máu đó lưu cho ai thì có lẽ ngươi cũng biết, một ngày nào đó hung thủ sẽ tìm tới hắn, điều này làm cho ta rất lo lắng đối với sự an toàn của hắn. Đặc vụ liên bang Reid, ta yêu cầu các ngươi tiến hành bảo vệ mục tiêu của sát thủ liên hoàn."

P/S: Duy chịu nói yêu rồi nha, con sam thật là mãn nguyện. Mà bé Duy cũng độc chiếm dữ, thấy chồng cởi trần là bắt mặc vào liền:>, sợ bác Reid hay Owen ngắm lâu quá hay sao?

86. Chương 86: Suy Đoán Về Ma Cà Rồng

Ánh mắt bạo quân mang theo ý cười, tản mát ra một loại cảm giác mãnh liệt mà ánh mặt trời không thể sánh bằng, bên trong lời yêu cầu che giấu một phần ý xấu.

Reid càng ngày càng không hiểu siêu sao Miracle Leo này, có đôi khi nóng nảy như một quả bom hẹn giờ, có đôi khi lộ ra những biểu hiện làm cho người ta phải nghi ngờ, mà thực chất lại đều là giả dối, nhưng ai có được tâm cơ như vậy, lúc nào cũng đều đóng kịch? Hắn rõ ràng là thần tượng được mấy trăm nghìn người theo đuổi, có vô số nam nữ để hắn chọn lựa, nhưng lại duy nhất thâm tình với một người nam nhân vô cùng bí ẩn, còn liên quan đến những vụ án mạng, thậm chí lúc này hắn lại đưa ra yêu cầu được bảo vệ. Hai người bọn họ…

"Bảo vệ ta?" Vu Duy Thiển quả thật không còn lời nào để nói đối với lời đề nghị này, "Cho dù đối với ngươi mà nói thì yêu cầu như vậy cũng không quá hợp lý, muốn người khác đến bảo vệ ta?" Hắn vừa khoanh tay vừa nhướng hàng lông mày, biểu hiện vô cùng nghi ngờ đối với lời nói của Lê Khải Liệt.

Lê Khải Liệt biết rất rõ Vu Duy Thiển không cần bất luận kể nào bảo vệ, hắn tận mắt nhìn thấy Vu Duy Thiển triệu hồi lực lượng không thuộc về mình, ý tứ trong lời nói của Vu Duy Thiển chính là như thế, bất quá đối với loại người có phong cách làm việc khó có thể đoán trước như Lê Khải Liệt, thì khi đưa ra yêu cầu này đối với Reid cũng không phải là ý nghĩ kỳ lạ đột xuất của hắn.

"Lần này nghe theo ta có được hay không?" Lê Khải Liệt chưa bao giờ nói một cách nhẹ nhàng như vậy, còn Owen thì lại chưa bao giờ nhìn thấy thái độ hạ thấp mình như thế của hắn, hắn khẽ vuốt lên sau cổ

của Vu Duy Thiển, cơ hồ là kề sát vầng trán khi đang nói chuyện, "Đừng tưởng rằng bất cứ chuyện gì phát sinh cũng có thể bình an vượt qua, cái tên Reese kia, ta cũng không xem hắn là người bình thường."

Đồng thời là vì để ngừa chuyện bất trắc, về phương diện khác cũng có nguyên nhân của riêng hắn, lần này Lê Khải Liệt đưa ra yêu cầu quả thật có rất nhiều dụng ý.

Vu Duy Thiển suy nghĩ một chút, với tài trí của hắn, đi đoán một người nam nhân thỉnh thoảng lại hơi biến tháiđang suy nghĩ chuyện gì thì có lẽ cũng không sai biệt nhiều lắm, "Đừng ra vẻ ủy khuất như vậy, giống như ta đang khi dễ ngươi, ngươi đã quyết định thì cứ làm như vậy đi."

Vỗ nhẹ một chút lên đầu của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển ngồi xuống ghế sô pha rồi lại một lần nữa cầm lên xấp nhạc phổ, không biết đang nghĩ đến cái gì, thói quen mím môi làm xuất hiện một nếp nhăn nhỏ trên mặt khi mỉm cười, Owen nhìn thấy xấp nhạc phổ trong tay của hắn thì mới nhớ đến hắn đã từng đáp ứng chuyện gì, tò mò quan sát, trong khi Martha ở bên cạnh xem kịch một lúc lâu, nhịn không được mà nói thầm, không biết người nam nhân thần bí từ đầu đến chân này đang cười cái gì.

"Ta còn nghĩ rằng phải đánh một trận với ngươi thì mới có thể đồng nhất ý kiến." Lê Khải Liệt khác với Martha, tựa hồ có thể nhận ra nếp nhăn trên khuôn mặt của Vu Duy Thiển khi mỉm cười mang ý nghĩa gì, hắn cúi người xuống rồi khẽ hôn một cái trên trán của đối phương, dưới đáy mắt cũng lặng lẽ hiện lên ý cười, "Xem ra ngươi càng ngày càng hiểu ta. Duy, thật đáng chúc mừng."

Reese nhất định là hung thủ, hơn nữa vẫn chưa biết hắn lấy máu của nạn nhân để làm gì, vì vậy không thể xem hắn là người bình thường, huống chi….hắn vẫn luôn chấp nhất mà yêu Vu Duy Thiển, chuyện này đối với Lê Khải Liệt mà nói đã đạt đến trình độ hai chữ tình địch. Lê Khải Liệt tuyệt đối sẽ không quên dòng chữ viết bằng máu kia.

Nếu là tình địch thì làm sao có thể cho đối phương có cơ hội tiếp cận Duy của hắn? Cho dù xuất phát từ an toàn hay xuất phát từ ghen tuông, Lê Khải Liệt đều sẽ không để cho người này xuất hiện trước mặt Vu Duy Thiển, thậm chí nếu người kia xuất hiện thì cũng phải để cho FBI bắt đối phương về quy án.

Lê Khải Liệt không nói ra nhưng Vu Duy Thiển đã nghĩ đến, việc này đối với bọn họ mà nói đã là một bước tiến rất lớn, ít nhất hai người không cần tiếp tục phải nghi ngờ hay khắc khẩu.

"Ngài Leo, ta muốn biết yêu cầu mà ngươi đưa ra là công hay là tư?" Khả năng quan sát của Reid rất nhạy bén, sau khi biết Lê Khải Liệt có tình cảm kỳ lạ đối với Vu Duy Thiển thì hắn cũng đã nghĩ đến điểm này, trên khuôn mặt gầy gò trở nên âm trầm thêm một chút.

Xuất phát từ tình cảm của một người, lợi dụng lực lượng của FBI, điều này rất khó có thể làm cho người ta cao hứng, nhưng Reid khó chịu thì cũng không ảnh hưởng đến tâm tình vui sướng của người nào đó, "Công hay tư thì có gì khác nhau hay sao?" Giống như lúc này mới nhớ đến việc đã tiếp đón sơ suất với khách, Lê Khải Liệt ra hiệu cho Martha mở tủ lạnh rồi nhét mấy lon bia vào tay của Reid cùng Owen, đương nhiên Martha cũng không quên lấy một lon cho mình.

"Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, chỉ cần có thể nhanh chóng bắt hung thủ, có thể giải thích với giới truyền thông và công chúng, có thể nhanh chóng khôi phục niềm tin của mọi người đối với cảnh sát là được. Đặc vụ Reid, ngươi nghĩ thế nào?" Nhàn nhã dựa vào ghế sô pha, tuy rằng khuôn mặt của Lê Khải Liệt đang mỉm cười nhưng nụ cười lại xuất hiện cảm giác uy hiếp khiến người ta không thể xem nhẹ.

"Ngài Leo thật sự quan tâm đến sự an toàn của thành phố, FBI đương nhiên sẽ dốc toàn lực để ứng phó, nhanh chóng tìm ra hung thủ là việc mà mọi người đều mong mỏi." Reid cũng mỉm cười, đôi mắt khẽ chớp, hắn không phải là loại người dễ xúc động, phân rõ thiệt hơn, dứt bỏ thiên vị cá nhân, yêu cầu của Lê Khải Liệt cũng không có gì tệ hại, có thể nói là rất có lợi cho vụ án.

Nếu hung thủ quả thật là nhằm về phía Vu Duy Thiển thì như vậy bảo vệ hắn cũng có thể phát hiện được hung thủ, sau khi cân nhắc một chút thì Reid liền đáp ứng chuyện này.

"Hiện tại có mấy nạn nhân? Tình trạng mất máu như thế nào?" Vu Duy Thiển vốn đang ở bên cạnh ngồi xem nhạc phổ, bỗng nhiên lúc này lại ngẩng đầu lên, câu hỏi của hắn rất đột ngột, nhưng Reid đã sớm ghi tạc tất cả tư liệu trong đầu, cho dù không cần lật sổ tay thì cũng có thể trả lời vanh vách những vấn đề này, "Nạn nhân tính đến hiện tại có tổng cộng mười người, nạn nhân thứ mười được phát hiện sáng hôm nay."

Hắn nói về vụ án mà đôi mắt lại trở nên sáng rực, "Nhưng nạn nhân thứ mười không thể xác định là do hung thủma cà rồng gây nên, hiện trường vụ án lần này khác với những lần trước, máu của nàng không bị rút cạn, mấy vụ trước nạn nhân ngoại trừ vết cắt trên cổ thì không còn vết thương nào khác, máu đều lấy ra từ vết thương trên cổ, trong khi máu của người này lại bắn tung tóe dưới đất, dưới đất toàn bộ là một màu đỏ sẫm."

"Đương nhiên hung thủ vẫn không lưu lại bất luận dấu vết gì giống như trước kia." Nhắc lại hiện trường, Reid nhíu chặt mày, đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy tình cảnh đẫm máu như vậy, "Những vụ án mạng bình thường, cho dù phân thây thì hiện trường cũng không có nhiều máu như vậy, hung thủ này tựa hồ có một chút chấp nhất đối với máu tươi."

"Porphyria!" Martha luôn luôn ngồi một bên không xen vào, lúc này bỗng nhiên vừa sờ lon bia vừa nói một cách nghiêm túc, "Nói không chừng hung thủ là một bệnh nhân mắc chứng Porphyria."

"Người mắc chứng Porphyria quả thật có sự ham muốn khác thường đối với máu tươi, bất quá bọn họ đều sợ ánh sáng, hơn nữa khuôn mặt thường già nua giống như mắc bệnh, nếu có người như vậy xuất hiện ở xung quanh thì nạn nhân nhất định sẽ đề cao cảnh giác, hung thủ cũng sẽ không xuất hiện dưới ánh nắng." Reid lắc đầu, phủ định suy đoán của Martha, "Theo kiểm định của pháp y thì có nạn nhân tử vong vào ban ngày."

Triệu chứng của Porphyria tương tự như ma cà rồng trong truyền thuyết, sợ ánh mặt trời, ánh sáng sẽ làm thân thể của bọn họ bị hao mòn, truyền máu hoặc hút máu sẽ giúp cơn đau trên thân thể được giảm bớt, nghe có vẻ rất giống với ma cà rồng, cho nên cũng gọi là hội chứng ma cà rồng.

Martha vừa nói thì Ried lập tức hiểu được ý tứ của hắn, hơn nữa liền phủ định giả thiết này, có thể thấy được hắn đã sớm điều tra kỹ lưỡng.

"So với suy đoán là hội chứng ma cà rồng thì không bằng chuyển hướng phán đoán là hung thủ xem mình giống như ma cà rồng, nghĩ rằng bản thân mình phải rút máu người thì mới có thể sống sót, chẳng phải chuyện này rất giống với vụ án ma cà rồng ở Sacramento hay sao?" Vu Duy Thiển đặt xuống xấp giấy rồi đi đến bên cửa sổ.

Ánh nắng bên ngoài rất rực rỡ, không ai nhìn thấy bóng tối ẩn giấu bên dưới ánh sáng, Lê Khải Liệt đi đến sau lưng hắn, "Vụ án Sacramento chết hết sáu người, lần này đã là mười người, nếu hung thủ tự xem mình là ma cà rồng thì khẩu vị của hắn quả thật không ít."

"Trên thực tế người chết không phải bị hút máu trực tiếp." Reid quan sát hai người đứng bên cửa sổ, sau khi suy nghĩ chừng vài giây thì hắn nói ra chi tiết mà giới truyền thông chưa từng đăng tin, "Trên người của các nàng không tìm thấy nước bọt của động vật hay của bất luận kẻ nào, không lưu lại DNA, vết thương là bị dùng dao cắt ra, lại dùng ống cao su để rút cạn máu, muốn mang theo nhiều máu như vậy mà không bị ai chú ý thì cần có một cái lọ, đồng thời phải khiêng theo công cụ."

"Mấy ngàn ml máu, chậc chậc, thật sự là dọa người." Martha là bác sĩ, hắn biết rõ lượng máu đó là bao nhiêu, nếu tất cả đều đổ xuống đất thì sẽ tạo thành tình cảnh gì. Owen nghe nói Vu Duy Thiển là mục tiêu của hung thủ thì ngay cả thở dài cũng không kịp, hung thủ như vậy thật sự sẽ dễ dàng xuất hiện để cảnh sát bắt về hay sao?

"Mặc kệ hắn có mắc bệnh hay tự xem mình là ma cà rồng hay không, thì hành động của hắn rất hoàn hảo, có thể không lưu lại dấu vết, lão luyện như thể không phải là lần đầu tiên gây án." Lê Khải Liệt kết luận, đôi mắt hơi nheo lại dưới ánh nắng, đồng tử co rút một chút. Reese, hoặc có lẽ không phải gọi là Reese, ngoại trừ cảnh sát thì tựa hồ Lê Khải Liệt chính là người phải lo lắng đối với sự tồn tại của kẻ này.

"Ngài Wirth còn có manh mối nào khác về Reese để cung cấp hay không?" Reid xác định Vu Duy Thiển cùng hung thủ có liên quan, vì vậy liên tục theo đuổi vấn đề này.

"Ngươi nên điều tra chỗ ở của gia tộc W.Locke do tổ tiên truyền lại tại Anh quốc, có lẽ ở nơi đó sẽ có thứ mà ngươi muốn biết." Xoay người, trả lời một cách ngắn gọn, ánh mắt tràn đầy thâm ý của Vu Duy Thiển lướt qua không khí nhưng không dừng lại trên người của bất luận kẻ nào, hắn đi vào phòng ngủ, chứng tỏ buổi nói chuyện hôm nay đã chấm dứt.

Tuy rằng không biết thêm quá nhiều manh mối nhưng lại có được những tin tức vô cùng quan trọng, Reid thật sự rất thỏa mãn, ắt hẳn có liên quan đến vụ án, nhưng trên người của Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển nhất định có bí mật, hắn rất tin tưởng đối với chuyện này, đây là trực giác của hắn.

Sau khi nghe bọn họ đối thoại, Owen và Martha biết chuyện đám xã hội đen sống mái với nhau trong kho hàng có liên đến hai người kia, lại nghe bọn họ phân tích vụ án như vậy, cả hai đều có cảm giác không thật, không biết rốt cục chính mình đang ở đâu.

"Là án mạng, lại là đám tay sai do một lão già người Anh mướn về." Owen ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, "Thật sự là quá ảo, Liệt, đừng quên ngươi là ca sĩ, ca sĩ đó! Không phải cảnh sát, càng không phải băng nhóm xã hội đen, ta có thể xin ngươi về sau đừng dính dáng đến những chuyện này có được hay không…"

Bỗng nhiên vang lên một tiếng rung rung, Owen vội vàng sờ vào túi quần của mình, "Alô, ai đó? Chuyện gì? Ta đang ở chỗ của Liệt, hắn vẫn ở nhà, đúng, không mất tích, những chuyện khác thì chờ ta quay về rồi…"

"Cái gì?!" Lập tức sắc mặt tái nhợt, nháy mắt lại đỏ lên, Owen đứng yên tại chỗ, giọng nói đột ngột cất cao làm cho Lê Khải Liệt vốn đang đuổi theo Vu Duy Thiển vào trong phòng cũng phải quay đầu lại.

Owen nhìn chằm chằm vào vách tường giống như đang mất hồn, sau đó mới chậm rãi nhìn sang Lê Khải Liệt, "Đã xảy ra chuyện…."

Ầm! Di động bị ném mạnh xuống đất, sắc mặt của Owen chưa từng khó coi như vậy, "Liệt, không ổn rồi, ca khúc chủ đề của album lần này đã bị công ty khác lấy trộm! Bọn họ đã đi trước chúng ta một bước, đem đĩa đơn bán ra thị trường…."

87. Chương 87: Vấn Đề Trí Mạng

Reid và Martha vốn định rời đi thì đều dừng bước, nghe có vẻ là một chuyện lớn.

Vu Duy Thiển nghe thấy lời của Owen thì cũng quay đầu lại, biểu tình của Lê Khải Liệt cũng thay đổi, chỉ trong nháy mắt liền trở nên âm trầm, ánh mắt đáng sợ nhìn chăm chú Owen, "Vì sao ca khúc của chúng ta lại rơi vào tay của công ty khác? Là công ty nào? Làm sao lại lọt ra ngoài? Chuyện này đã điều tra hay chưa?"

Owen hận đến mức nghiến răng kèn kẹt mà lắc đầu, "Vẫn chưa kịp hỏi, hiện tại trong công ty rất loạn, đang điều tra vì sao lại như vậy, may mắn chỉ có một ca khúc, nhưng ca khúc này vẫn sẽ ảnh hưởng đến cả album, sớm biết như vậy thì đem nó đi tuyên truyền trước rồi, mẹ nó!"

Nện một đấm xuống sô pha, Owen hiếm khi phát hỏa lớn như vậy, ngược lại với Reid và Martha đã phán đoán, so với cơn thịnh nộ của Owen thì Lê Khải Liệt lại bình tĩnh hơn rất nhiều, "Là bản nào?"

"Eyes for me." Owen nhăn mày nhíu mặt, hắn biết hiện tại có nôn nóng cũng vô dụng, không bằng suy nghĩ tìm cách giải quyết, "Liệt, kế tiếp làm sao đây? Phải rút ca khúc này ra khỏi album, như vậy phải điều chỉnh lại tất cả các ca khúc một lần nữa."

"Đợi đã, chuyện này rất nghiêm trọng hay sao?" Về phương diện này thì Martha hoàn toàn không biết, nhìn thấy phản ứng kịch liệt của Owen như vậy, hắn cảm thấy khó hiểu mà hỏi ra nghi hoặc trong lòng, chuyện này lại làm cho Owen tiếp tục bùng nổ.

"Còn có cái gì nghiêm trọng hơn chuyện này!" Hắn nổi sùng.

Gần đây xảy ra nhiều chuyện liên tiếp đã sớm làm cho Owen sứt đầu mẻ trán, hiện tại hắn mới chân chính bùng nổ, "Album có tổng cộng chín ca khúc, lấy ra hai bản để làm ca khúc chính! Một bản đã công bố, đang quảng bá trên radio, trong khi bản còn lại định chờ đến khi phát hành album thì sẽ toàn bộ tung ra,

ai ngờ trước khi chưa phát hành album mà lại xảy ra chuyện này! Như vậy thì làm sao mà có thể tiếp tục đem album đi phát hành!"

Trong một album, ca khúc chính thường được sử dụng để quảng bá cho cả album. Lúc trước, trong giai đoạn quảng bá thì Lê Khải Liệt luôn vắng mặt, vì vậy Owen quyết định khi chính thức tung ra album thì sẽ để Lê Khải Liệt đem ca khúc chính thứ hai đi quảng bá, có thể nói giai đoạn quảng bá trước kia hoàn toàn là tạo thế cho lần thứ hai, nhưng hiện tại xảy ra chuyện như vậy, bất cứ kế hoạch nào cũng vô dụng.

"Đây là chiến lược marketing của các ngươi, bởi vì Lê Khải Liệt vắng mặt, ngươi quyết định tung ra ca khúc đầu tiên để thu hút sự chú ý của công chúng, sau đó khi mọi người đang điên cuồng chờ mong album được phát hành thì sẽ bắt đầu tung ra album, đồng thời quảng bá lần thứ hai, đây là một trong những chiến lược marketing điển hình." Khiến người ta bất ngờ là Vu Duy Thiển cũng có hiểu biết đối với lĩnh vực này, nghĩ đi nghĩ lại thì dù sao hắn cũng là ông chủ của một quán bar, vì vậy Owen liền cảm thấy cũng bình thường.

"Đúng như ngươi nói, chúng ta đã lên kế hoạch như vậy, nhưng hiện tại..." Hắn đi qua đi lại trước mặt mọi người, vẻ mặt cau có, "Chuyện này không phải chưa từng xảy ra trong giới, nhưng lần này cả hai ca khúc hoàn toàn giống nhau, ai tung nó ra trước thì người đó sẽ được công chúng thừa nhận, mặc kệ chúng ta có bao nhiêu chứng cớ để chứng minh nó là của chúng ta, kết quả cuối cùng vẫn là ai tung ra trước thì sẽ là kẻ chiến thắng!"

"Chưa hẳn là vậy." Cạch cạch, cục nước đá va vào thành ly rượu, Lê Khải Liệt uống cạn ly, sau đó đặt mạnh xuống bàn, "Duy, ngươi cũng biết ta chưa bao giờ thích bị thua." Ánh mắt lóe lên trong bóng tối, hào quang u ám chớp động.

Kẻ chọc giận mãnh thú thì phải chuẩn bị sẵn sàng để chịu phản đòn, Vu Duy Thiển làm sao lại không biết điểm này? Hắn đi qua bên cạnh Lê Khải Liệt, sau đó rút lấy ca khúc bị đánh cắp trong xấp nhạc phổ rồi mỉm cười nhìn Lê Khải Liệt, "Ta giúp ngươi thắng."

Soạt! Trang giấy bị ném vào trong thùng rác.

Ca khúc bị đạo nhạc đã vô dụng, mất đi một ca khúc thì thế nào, cứ làm ra một bản khác là được, đối với Lê Khải Liệt mà nói chỉ đơn giản là như vậy, hơn nữa hắn tin tưởng ca khúc mà Vu Duy Thiển làm ra nhất định còn tốt hơn so với bản nhạc bị đạo, mặc kệ là xuất phát từ niềm tin của hắn đối với Vu Duy Thiển hay là vì thiên vị thì hắn đã xác nhận điểm này.

"Thời hạn chính thức phát hành không còn bao nhiêu ngày, kế tiếp...." Owen nhìn Vu Duy Thiển thật sâu, "Ta về công ty trước để lệnh cho phòng sản xuất dừng lại tất cả tiến trình, phải rút về toàn bộ album đã được chế tác, dùng cái gì đó để bổ sung vào chỗ khuyết, chuyện này thì đợi sau khi mọi người thương nghị xong thì hẳn quyết định, trong lúc này ta cũng sẽ tìm người khác để sáng tác ca khúc mới, không phải ta không tin ngươi, Wirth, đây là để phòng ngừa chuyện bất trắc, Liệt tin tưởng ngươi như vậy thì ta cũng sẽ chờ kết quả từ ngươi."

Owen đứng ở lập trường của công ty cho nên chỉ có thể làm ra quyết định như vậy, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển cũng không có dị nghị đối với chuyện này.

Hiện tại chỉ có thể làm như vậy, đã không còn đường lui, mặc kệ là vì công ty cũng được, là vì Lê Khải Liệt cũng được, album lần này gặp phải nhiều sự cố, không biết cuối cùng sẽ xuất hiện trước công chúng với bộ dạng gì.

Owen mang theo một bụng tâm sự mà trở về, Martha tìm người đến di chuyển những thiết bị y khoa ra khỏi biệt thự của Lê Khải Liệt, Reid cũng ly khai.

Reid giữ lời hứa sẽ tiến hành bảo vệ Vu Duy Thiển, hắn cho người lắp đặt thiết bị ghi âm và ghi hình ngoài cửa chính, đây cũng có thể xem như một cách để giám sát hai người trong nhà, Reid đáp ứng sảng khoái như vậy thì đương nhiên cũng sẽ không chịu thiệt thòi. Trong khi hiện tại Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt không có tâm tư đi lo lắng những chuyện này, trước mặt có vấn đề cần phải giải quyết.

"Không biết ca khúc mà ngươi làm cho ta sẽ như thế nào, thật sự làm cho người ta mong đợi." Ngón tay từ vạt áo sơ mi luồn vào bên trong, nói đến câu này thì bàn tay của Lê Khải Liệt đã trượt lên trượt xuống trên

thắt lưng của Vu Duy Thiển. Giấy và bút của Vu Duy Thiển ở trước mặt nhưng hiện tại hắn lại hoàn toàn không có cách nào tập trung suy nghĩ để sáng tác nhạc.

"Nếu muốn để cho ta soạn nhạc thì lấy tay ra." Cây bút gõ theo một tiết tấu trên trang giấy, Vu Duy Thiển đẩy ra bàn tay trên thắt lưng của hắn, khi hắn chuyên tâm làm việc thì không thích bị quấy rầy, nhưng Lê Khải Liệt lại là loại người rất biết cách làm cho người ta mất tập trung, ngồi dưới sàn nhà mà dựa vào sô pha, hắn phát hiện trong tay thiếu thứ gì đó.

"Muốn cái gì? Đàn vi-ô-lông, đàn piano, hay là đàn ghita điện?" Lê Khải Liệt ngồi trên ghế sô pha, giọng nói đột nhiên kề sát bên tai Vu Duy Thiển giống như dây đàn được gảy tưng tưng, làm cho cây bút trong tay của Vu Duy Thiển thiếu chút nữa đã trơn tuột xuống đất, "Đừng đột nhiên dựa vào gần như vậy."

Vu Duy Thiển nghiêm khắc cảnh cáo, Lê Khải Liệt lại có thể nhận ra sự mất tập trung theo phản ứng của Vu Duy Thiển. Từ phía trên, hắn giang hai tay ôm lấy toàn bộ cổ và bả vai của Vu Duy Thiển rồi cười nhẹ, "Duy yêu, chẳng lẽ ta ở đây sẽ ảnh hưởng đến ngươi hay sao?"

"Đừng quá tự cao." Nói ra lời phủ định nhưng Vu Duy Thiển lại kéo người ở phía trên sô pha xuống một chút, người nam nhân đang mỉm cười nhìn hắn rất phối hợp mà điều chỉnh tư thế, cúi người xuống rồi nghiêng đầu để gặp được bờ môi của hắn, nụ hôn nhẹ nhàng rất khác với những lần kịch liệt trước đây, đầu lưỡi dịu dàng quấn quanh, bàn tay của Lê Khải Liệt thản nhiên xâm nhập vào trong cổ áo của hắn rồi chậm rãi đi xuống.

"Có muốn hâm nóng trước hay không? Sau đó lại tiếp tục?" Trước ngực của Vu Duy Thiển bị nhéo một chút, giọng nói bên tai vô cùng quyến rũ, nhiệt độ thân thể dễ dàng bị khơi mào, Vu Duy Thiển bắt đầu cảm thấy sức ảnh hưởng của Lê Khải Liệt đối với mình rất đáng sợ, "Lấy tay ra, chúng ta không có nhiều thời gian, ngươi còn muốn lãng phí bao lâu nữa?"

"Làm với ngươi thì chẳng bao giờ lãng phí thời gian, bất quá ngươi vẫn luôn lo lắng cho ta, như vậy được rồi." Nhanh chóng chuyển biến, ít nhất nhìn thấy Vu Duy Thiển hao tâm tốn sức để lo lắng cho hắn khiến Lê Khải Liệt thỏa mãn thu tay về, kỳ thật thương tích trên người của hắn vẫn chưa lành lặn, hiện tại nếu vật nhau ở trên giường thì chưa biết hươu chết về tay ai.

Cũng không phải hắn không muốn bị Vu Duy Thiển thượng, hắn đã nếm trải hương vị của Vu Duy Thiển, công bình mà nói thì hắn biết rõ sớm muộn gì Vu Duy Thiển cũng sẽ đối với hắn như vậy, chẳng qua….

"Duy, trước kia những người ở trên giường với ngươi có bộ dạng thế nào?" Đột nhiên hỏi ra một vấn đề sắc bén, trước kia Lê Khải Liệt chưa từng hỏi như vậy mà lại chọn ngay lúc này, Vu Duy Thiển ngẩn người, sau đó xoay qua nhìn hắn, "Ngươi hỏi chuyện này để làm gì?"

"Ta muốn biết trước kia ngươi từng yêu bao nhiêu người, đối với ngươi mà nói có ai đặc biệt hay không?" Ngón tay của Lê Khải Liệt chậm rãi khều nhẹ vài sợi tóc phía sau cổ của Vu Duy Thiển, ánh mắt tàn bạo cùng biểu tình mang theo ý cười luôn luôn dung hợp thành một thể hoàn mỹ, hắn nhìn chăm chú thần sắc trầm mặc của Vu Duy Thiển, "Hy vọng đáp án sẽ không làm cho ta quá tức giận…."

Vu Duy Thiển vẫn trầm mặc, tựa hồ đang suy nghĩ hoặc nhớ lại, nhưng Lê Khải Liệt không có kiên nhẫn, từ phía sau hắn mạnh mẽ nhào vào người Vu Duy Thiển, hai tay giống như một con đại bàng vươn móng bắt lấy Vu Duy Thiển, rồi ôm chầm vào trong lòng, ngôn ngữ mang theo ý cười nhẹ nhàng dừng bên tai Vu Duy Thiển, "Duy yêu của ta, nghĩ đến việc trước kia ngươi từng cùng người khác trần trụi ôm nhau, dùng sự dịu dàng của ngươi để đi ôm những người phụ nữ đó thì ta liền ghen tỵ đến phát cuồng, nói cho ta biết có người nào đặc biệt hay không, người kia là ai?"

Nhẹ nhàng mỉm cười lại nói ra những lời độc địa, thật sự rất có hiệu quả làm cho người ta run rẩy, tựa hồ là đang cảnh cáo Vu Duy Thiển, chỉ cần đáp không đúng thì có thể sẽ bị dã thú phát cuồng cắn xé, lê Khải Liệt luôn có thể dễ dàng biểu đạt cảm xúc của mình như vậy, những chuyện liên quan cũng làm cho hắn không thể bảo trì bình tĩnh. Vu Duy Thiển giãy ra một tay rồi nắm lấy cằm của Lê Khải Liệt mà cười khẽ, "Yêu ta nhiều như vậy hay sao?"

Hiện tại khuôn mặt lạnh lùng lại mang theo một chút nghi hoặc, "Ta có cái gì tốt?" ý cười châm chọc làm cho độ cong mỉa mai nơi khóe miệng càng thêm sắc bén, mấy trăm năm qua có bao nhiêu người nói yêu hắn, kết quả thì sao?

“Duy?” Lê Khải Liệt phát hiện nụ cười của Vu Duy Thiển có một chút kỳ lạ, chăm chú nhìn chừng vài giây, hắn liền hôn lên khóe miệng của Vu Duy Thiển, từ mũi lên trán, chậm rãi đi dần lên trên, sau đó hôn đến tóc của Vu Duy Thiển, “Như thế nào? Bị ta dọa hay sao? Một ngày nào đó thì ngươi cũng phải trả lời vấn đề của ta, ta muốn biết tất cả những gì ngươi đã trải qua trong quá khứ, ngươi phải nói cho ta biết, ta muốn hết thảy những gì thuộc về ngươi, không riêng gì hiện tại, tương lai, mà còn cả quá khứ.”

Quá khứ…..quá khứ…..Ký ức trong đầu của Vu Duy Thiển ùn ùn kéo về, hắn nhìn chùm đèn trên trần nhà, “Liệt, ngươi muốn biết ta yêu bao nhiêu người, vậy ngươi có biết rốt cục ta đã thất vọng bao nhiêu lần hay không?” Ánh đèn chiếu vào đồng tử đen láy, đôi mắt âm u giống như không thể tiếp tục phản xạ ra ánh sáng, vẫn tối om như trước.

Bạn đang ?

P/S: Người ta soạn nhạc mà cứ bám đuôi làm nũng….đúng bản chất của một con sam. (nàng Hạ Ảnh, đây là chương mà trước đó nàng đoán trúng phóc =)))

88. Chương 88: Trọng Lượng Của Tình Yêu

Yêu hoặc là không yêu, đối với Vu Duy Thiển mà nói không phải là vấn đề nan giải, Lê Khải Liệt không phải nữ nhân, hắn đã từng chần chừ và cự tuyệt đối với những người đàn ông khác, hiện tại có thể thản nhiên chấp nhận, nhưng sự tình không chỉ đơn giản như vậy, vấn đề tồn tại giữa bọn họ cũng không chỉ có như thế, có lẽ nói ra sớm hơn một chút vẫn tốt hơn.

“Ngươi có nghĩ đến hay không, mười năm sau, vài thập niên sau, chúng ta sẽ như thế nào?” Nằm trên sàn, Vu Duy Thiển thản nhiên nói như vậy, thái độ tùy tiện của hắn làm cho người ta tưởng tượng không ra hiện tại hắn đang nói về vấn đề gì. Ngón tay của Lê Khải Liệt mơn trớn trên khuôn mặt của Vu Duy Thiển, hiểu được ý tứ của hắn, “Mười năm hoặc là vài thập niên sau, có lẽ ngươi vẫn giữ nguyên khuôn mặt này, ngươi sẽ không thay đổi, ý của ngươi là như vậy, có đúng hay không?”

“Ngươi muốn biết ta từng có bao nhiêu phụ nữ thì ta sẽ nói cho ngươi biết, nếu là thật lòng thì có khoảng sáu bảy người, những người khác thì không cần phải tính.” Hắn nói một cách lạnh lùng, cái gọi là thật lòng cũng chỉ đến trình độ như vậy mà thôi, luôn luôn sẽ có một bên phụ tình, còn những người khác chính là các tiểu thư con nhà quý tộc tự mình tìm đến.

Hắn cũng từng bị mất phương hướng, nhưng trước khi phóng túng thì liền tỉnh táo, Vu Duy Thiển không phải là người dễ dàng sa đọa, từ nhỏ hắn đã được giáo dục làm cho hắn có được tính cách biết tự chủ.

Lê Khải Liệt lại có thể nhìn ra nhiều điều từ sự lạnh lùng của Vu Duy Thiển, trải qua một thời gian ở chung không ngắn, hắn làm sao lại nhìn không ra sự chân thật bên dưới vẻ ngoài lãnh đạm của Vu Duy Thiển. Lời nói của Vu Duy Thiển lạnh lùng như thế nhưng lại càng làm cho hắn phát hiện thêm nhiều điều, “Đừng giấu diếm, quá khứ trước kia đã tổn thương ngươi, có đúng hay không? Nói cho ta biết, Duy, ta không muốn phạm phải sai lầm giống các nàng.”

“Không phải người nào cũng vậy, có đôi khi kẻ tránh né là ta, tình cảm đi đến cuối đường thì không cần phải tiếp tục lưu luyến.” Vu Duy Thiển nhớ lại, trong mắt lộ ra vẻ tự giễu, “Rất nhiều lần tình cảm dần dần biến chất, không phải biến thành thù hận thì sẽ thành tình bạn hoặc là tình thân, nhưng những người đó không hề có ngoại lệ, đều rời ta mà đi, không ai có thể chịu nổi ở bên cạnh mình có một con quái vật như ta, chẳng ai có khả năng trốn khỏi cái chết.”

Yêu càng nhiều thì hận càng sâu. Khi phụ nữ tận mắt nhìn thấy dung nhan của mình già đi, trong khi người yêu của mình lại không hề thay đổi, ai có thể chịu được? Người phóng khoáng sẽ xem hắn trở thành bạn, chậm rãi để hắn quan tâm bọn họ, nhưng đây không còn là tình yêu.

Tình yêu là ích kỷ, là độc chiếm, là muốn chiếm hữu tất cả những gì thuộc về đối phương, sẽ không buông tha cho đối phương rời xa. Vì vậy đến cuối cùng kết quả mà hắn nhận được không còn là tình yêu. Hoặc là hắn không yêu nàng, hoặc là hắn không muốn yêu nàng, nếu kết quả đã sớm hiện diện ngay trước mắt thì ai lại muốn đi lãng phí thời gian.

"Thời gian của ta đã dừng lại, nhưng thời gian của ngươi vẫn tiếp tục trôi qua, khi ta vẫn dùng bộ mặt này để xuất hiện trước mắt ngươi, dùng hình dạng không hề thay đổi để đối diện với ngươi thì ngươi sẽ cảm thấy như thế nào?" Thản nhiên hỏi ra những lời này, Vu Duy Thiển dùng đôi mắt sắc bén lạnh lùng của mình để nhìn Lê Khải Liệt, thật giống như hắn có thể nhìn thấy trước tình cảnh này.

"Lúc đầu thì ngươi sẽ không để ý, nhưng khi thời gian dần dần trôi qua thì sẽ có một ngày ngươi đột nhiên phát hiện người nam nhân ngủ cùng giường với ngươi trẻ hơn ngươi rất nhiều, trẻ đến mức khi chúng ta đứng bên nhau sẽ giống như cha con mà không phải tình nhân. Đến lúc đó cho dù ta muốn ôm ngươi, muốn nói yêu ngươi nhiều như thế nào thì ngươi vẫn còn có thể tin tưởng hay sao?" Nhìn vẻ mặt dần dần trở nên âm trầm của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển cất lên tiếng cười khẽ, "Hiện tại chúng ta đang yêu nhau, nhưng ai có thể cam đoan sau mười năm hoặc hai mươi năm thì sẽ thế nào?"

"Một ngày nào đó ngươi sẽ hối hận, Liệt, một ngày nào đó….khi ngươi tỉnh lại thì sẽ phát hiện tình yêu đã hóa thành thù hận, thành ghen tỵ, ngươi sẽ ước gì không nhìn thấy ta, hận đến mức không muốn có sự tồn tại của ta." Âm điệu càng lúc càng trầm thấp, trong đôi mắt đang hướng lên trên nhìn chăm chú chỉ còn một màn đêm bao phủ, hắn hít vào môt hơi, khẽ nhếch khóe miệng một cách lãnh đạm, "Cho nên tốt nhất đừng dễ dãi nói ngươi yêu ta rất nhiều, đây chỉ là lời nói suông mà thôi, thứ không thực tế thì đừng tùy tiện nói với ta."

Tình yêu đối với Vu Duy Thiển mà nói thủy chung là một thứ xa xỉ, hắn đã yêu rồi lại mất đi, đối với hắn mà nói cũng giống như cát chảy giữa kẽ tay, sau khi cầm lấy thì chỉ có thể nhìn nó chậm rãi tuột mất trong lòng bàn tay. Năm tháng cướp đi tất cả, hắn đã sớm mất cảm xúc yêu đương, nếu không phải Lê Khải Liệt thì căn bản hắn không muốn tiếp tục nếm thử.

"Bây giờ ta mới biết Duy yêu của ta hóa ra là một kẻ nhát gan." Lê Khải Liệt cúi người che khuất ánh đèn, Vu Duy Thiển chỉ nhìn thấy khuôn mặt trong bóng tối của hắn, lời nói của hắn làm cho Vu Duy Thiển đột nhiên trở nên nổi giận, "Hiện tại không phải lúc để nói giỡn!"

Ánh mắt của Vu Duy Thiển lạnh lùng, trước khi hắn kịp nhấc chân thì Lê Khải Liền liền kiềm chế hai tay của hắn, đem toàn bộ trọng lượng của thân thể mà đè hắn, "Nhìn ta! Ta giống như đang cùng ngươi nói giỡn hay sao?" Bầu không khí bị chấn động, đôi mắt màu tro lục của Lê Khải Liệt hung hăng nhìn chăm chú vào Vu Duy Thiển, ngay cả bụi bặm trong không khí cũng đều trở nên lắng đọng.

"Hóa ra đây là nguyên nhân mà ngươi luôn xa cách với mọi người…." Rốt cục thấy được nội tâm của Vu Duy Thiển, nhìn thấy nỗi thống khổ chôn dấu tận mấy trăm năm qua, ánh mắt của Lê Khải Liệt càng lúc càng dịu dàng, "Là cái gì làm cho ngươi trở nên bi quan? Duy, đây là quá khứ của ngươi? Ta không hiểu rõ cảm giác bị người yêu hận là như thế nào, cũng không muốn lĩnh hội, ta chỉ biết một điều–"

"Ta sẽ yêu ngươi cho đến ngày ta chết." Giọng nói nhẹ nhàng không cho phép nghi ngờ, Lê Khải Liệt cúi đầu, lộ ra nụ cười vừa nguy hiểm lại bạo lực, "Nếu ngươi không tin thì hiện tại cứ giết ta, ngay giờ phút này, ngay hiện tại, như vậy từ nay về sau thì ta sẽ hoàn toàn thuộc về ngươi."

Không hứa hẹn tương lai, hắn dùng hiện tại để làm ra sự chính minh thực tế nhất, giống như linh hồn của hắn đã chứa sẵn tính mạo hiểm cùng với sự điên cuồng mà không ai có thể khống chế.

"Cái tên điên này." Vu Duy Thiển thì thầm, Lê Khải Liệt như vậy…..thì bảo hắn phải nói như thế nào bây giờ?

"Có cảm động một chút nào hay không?" Ngón tay xuyên qua mái tóc đen, Lê Khải Liệt khẽ vuốt mặt của Vu Duy Thiển, "Để cho ta trở thành người đặc biệt nhất của ngươi, ta sẽ trở thành người mà ngươi yêu nhất. Dốc hết tất cả để yêu, ta sẽ giúp ngươi giải câu đố này, chúng ta sẽ cùng nhau hóa lão. Duy….việc không biết được quá khứ của ngươi làm cho ta ghen tỵ đến phát cuồng, nhưng khi nghe ngươi nói như vậy thì ta bỗng nhiên đau lòng không chịu nổi…."

"Nơi này rất đau, ngươi phải bồi thường như thế nào cho ta?" Kéo tay của Vu Duy Thiển rồi đặt lên trước ngực của mình, Lê Khải Liệt cúi người hôn xuống mặt hắn, như có một chút đăm chiêu, "Thiếu chút nữa thì ta đã quên, mặc kệ con người sống bao lâu thì vẫn có cảm xúc, ngươi lại là người kiêu ngạo, không cho phép mình yếu đuối, cho dù ngươi cảm thấy đau khổ thì nhất định cũng sẽ nói với chính mình là ngươi không sao. Mặc kệ trước kia kết quả như thế nào, ta chỉ biết lần này nhất định sẽ khác biệt. Duy, quên hết tất cả những gì đã qua, từ nay về sau ngươi chỉ cần nhớ kỹ một mình ta là đủ."

Nguồn:

"Chỉ cần nhìn ta, chỉ cần chấp nhận một mình ta!" Không hề chần chừ, ra lệnh một cách cứng rắn, Lê Khải Liệt kề sát vào người hắn, loại tự tin này chính là một trong những nhân tố hấp dẫn Vu Duy Thiển. Ý cười nguy hiểm ngưng kết trên khuôn mặt cương quyết khó thuần, vô cùng ngang ngược, giống như chúa tể sơn lâm không ai có thể trói buộc, người khác phải lựa chọn, hoặc là thuần phục, hoặc là bị hủy diệt.

Không có đường lui, không có chỗ trốn, đây là Lê Khải Liệt.

"Vì sao mỗi khi vấn đề của ta đặt trước mặt ngươi thì lại tựa như tự rước lấy phiền não như vậy, cái tên tự đại điên cuồng này." Lồng ngực chấn động, Vu Duy Thiển cất lên tiếng cười nhẹ, ôm cổ của Lê Khải Liệt rồi nghiêng người sang bên cạnh, hai người quay cuồng vài vòng, sau đó hắn nhìn Lê Khải Liệt thật lâu, "Nếu có thể gặp được ngươi sớm hơn một chút thì tốt rồi…"

Nụ hôn dịu dàng đặt lên trán của Lê Khải Liệt, ngay từ đầu Vu Duy Thiển rất ghét đối mặt với sự phóng túng của người nam nhân nhỏ tuổi hơn mình rất nhiều này, nhưng sau khi biết được chân tướng sự việc thì lại cảm thấy có một chút chua xót vì Lê Khải Liệt, đến bây giờ lại có thêm vài phần bội phục, cách suy nghĩ và hành động của Lê Khải Liệt luôn rất nhạy bén, cũng không phải bốc đồng, mà là một khi quyết định thì sẽ không tiếp tục chần chừ.

"Ta quả nhiên đã già rồi, thời gian làm cho ta trở nên do dự lưỡng lự." Vu Duy Thiển nhìn lại quá khứ rồi chậm rãi lắc đầu, tuy rằng hắn không muốn thừa nhận nhưng mà, "Ngươi nói đúng, ta đã trở nên nhát gan, cũng bắt đầu trở nên kiêu ngạo tự mãn, ta quả thật đứng trên đại đa số mọi người, bất tri bất giác cảm thấy mình hơn hẳn người khác, ta rốt cục lại lo lắng cho ta và cũng lo lắng cho ngươi, kỳ thật ngươi căn bản không cần."

Cười khổ một tiếng, Vu Duy Thiển trầm tĩnh lại, dựa vào vai của Lê Khải Liệt.

Thời gian sẽ thay đổi một người nhưng lại không thể thay đổi được bản tính của người đó. Chung quy Vu Duy Thiển là một người kiêu ngạo, trải qua mấy trăm năm, hắn đã nhìn thấy vô số cái chết và sự sống, những điều trải qua trong quá khứ làm cho hắn không thể không thay đổi, việc thay đổi có cái lợi cũng có cái hại, hắn trở nên mạnh mẽ, đồng thời cũng trở nên giả dối sành đời, trở nên tự cao tự đại, trở nên yếu đuối….

Đây là bản tính của con người, chỉ cần là người thì không thể thoát được.

"Hiếm khi ngươi lại nói ra những lời như vậy, ta còn tưởng rằng cả đời này sẽ bị ngươi đánh, bị ngươi giáo huấn, dù sao ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng." Lê Khải Liệt choàng tay vuốt ve lên lưng của Vu Duy Thiển, "Ta cũng đã quen việc ngươi dùng bạo lực để che giấu sự quan tâm của ngươi đối với ta."

"Ta không có che giấu." Đem tất cả nỗi lòng nói ra, nhận rõ chính mình, Vu Duy Thiển cảm thấy thật sự nhẹ nhõm, giọng nói cũng có một chút miễn cưỡng.

"Lúc trước khi ngươi đánh ta gần chết, nhưng đến nửa đêm tỉnh lại thì ta lại nhìn thấy ngươi ở trong phòng ta, một mình đứng bên giường nhìn ta, ngươi không phải đau lòng thì là cái gì?" Trong lời nói mang theo ý cười, tiếng cười tà khí của Lê Khải Liệt làm cho Vu Duy Thiển lại muốn động tay động chân, nhưng ngay lúc này lại bị tay chân của đối phương quấn lấy, Lê Khải Liệt dây dưa với hắn, cắn lên vành tai của hắn.

"Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, ta sẽ không cho ngươi cơ hội trốn thoát. Duy yêu, cả đời này ta sẽ không thả ngươi ra." Lời tuyên cáo trịnh trọng cùng với nụ hôn ẩm ướt bên cổ đều chứng tỏ Lê Khải Liệt không cho phép cự tuyệt, rốt cục Vu Duy Thiển cũng không phản bác. Kể từ khi bọn họ xung đột cho đến khi hiểu biết sâu sắc như bây giờ thì hắn bỗng nhiên bắt đầu tin tưởng, nếu đối phương là Lê Khải Liệt thì có lẽ hắn sẽ giải được lời nguyền trên người….

P/S: Hôm nay con sam vừa nói ra mấy câu sến sụa *phát khiếp* vừa gián tiếp thừa nhận mình bị SM. Duy cứ tiếp tục SM nó đi Duy =.=, nó chuẩn bị cả đời bị anh SM rồi.

89. Chương 89: Dung Hợp

Lê Khải Liệt chính là người có năng lực làm cho kẻ khác phải tin tưởng.

Đang suy nghĩ như vậy thì Lê Khải Liệt lại vạch lên lưng áo của hắn, lúc này Vu Duy Thiển đụng vào độ cứng giữa hai chân của Lê Khải Liệt, "Muốn làm?"

"Cũng là tại ngươi khơi mào, Duy thẳng thắn bộc bạch, dịu dàng nhìn ta như thế, ngươi cứ như vậy thì ai có thể nhịn cho được…." Lê Khải Liệt có lý do hoàn hảo để bào chữa cho dục vọng của mình, ánh mắt sáng quắc dừng trên người Vu Duy Thiển, làn môi khêu gợi đang nhếch lên, vừa tà nịnh vừa suồng sã.

Đây là Duy của hắn, đây mới là người mà hắn muốn, kiêu ngạo, không tỏ ra yếu thế, lạnh lùng hà khắc một cách vô tình, chỉ khi đối mặt với hắn thì mới chậm rãi thổ lộ sự yếu đuối dưới đáy lòng, không muốn nhiều lời nhưng trong lúc lơ đãng lại biểu lộ sự tín nhiệm đối với hắn….Không biết Duy có tự phát hiện ra điểm này hay không.

Ở trước mặt hắn thì lột xuống vẻ ngoài cứng rắn, vì hắn mà lộ ra sự dịu dàng, trái tim nhảy lên trước lồng ngực thuộc về hắn, mỗi một nhịp tim nhảy lên đều là của hắn…Lê Khải Liệt đưa tay sờ lên trước ngực của Vu Duy Thiển, dấu khắc hình chữ thập màu trắng hơi nhô lên mà hắn đã lưu lại, không biết vì sao tất cả các vết thương khác đều khép kín chỉ để lại những dấu vết mờ nhạt, duy nhất nơi này vẫn rõ ràng.

"Đừng sờ, coi chừng sờ đến mức phát bỏng." Thấp giọng nhắc nhở, Vu Duy Thiển đè tay của Lê Khải Liệt lại, "Vết thương trên vai của ngươi không đau hay sao?" Bộp, không nặng không nhẹ mà vỗ lên vai của Lê Khải Liệt một chút, khi mắt của Lê Khải Liệt lóe lên một tia hung tợn thì Vu Duy Thiển liền dùng một nụ hôn để trấn an, "Đừng vội, ngươi có cả đống thời gian để dưỡng thương, đến lúc đó thì ở trên giường chờ ta."

Hắn với tay cầm lấy xấp giấy trắng dưới sàn nhà, "Sự nghiệp của ngươi còn chờ chúng ta đến cứu vớt, fan hâm mộ chờ đấng cứu thế của bọn họ giáng trần, còn hiện tại…" Hắn khẽ nheo mắt lại, "Còn không mau lăn xuống khỏi người của ta."

Thoát khỏi bóng tối, Vu Duy Thiển vẫn là Vu Duy Thiển như cũ, Lê Khải Liệt xoay người tránh ra, khi Vu Duy Thiển ngồi dậy thì bị Lê Khải Liệt giữ chặt mắt cá chân của mình, "Ta sắp bị ngươi làm mê muội đến chết rồi cưng ơi."

"Trước khi ngươi chết thì cứ buông ta ra là được." Vu Duy Thiển liếc mắt nhìn hắn, mỉm cười lắc đầu, Lê Khải Liệt lại giữ chặt mắt cá chân của Vu Duy Thiển, sau đó liền đặt xuống một nụ hôn trên mắt cá chân trắng ngần.

Nụ hôn rất nhẹ lại ấm áp làm cho Vu Duy Thiển trở nên run rẩy, thiếu chút nữa đã đá văng Lê Khải Liệt ra. Lê Khải Liệt đặt tay xuống sàn nhà rồi chống cằm mà nhìn hắn, "Hóa ra trên người của ngươi còn có nhiều chỗ mẫn cảm như vậy…." Nheo lại đôi mắt màu tro lục, hiện lên nụ cười như dã thú, trong lời nói mơ hồ có chứa rất nhiều hàm nghĩa.

Khi Vu Duy Thiển nghĩ rằng Lê Khải Liệt sẽ nhào lên thì hắn lại từ dưới đất đứng dậy, sau đó đi về hướng phòng tắm, "Ngươi cứ soạn nhạc, cần gì thì gọi ta." Đi được vài bước thì lại quay đầu rồi nhướng mi, "Quên đi, tốt nhất đừng gọi ta thì hơn, ta cần đi tắm nước lạnh."

Vì sao phải đi tắm nước lạnh, đáp án này rõ ràng đã viết trên mặt của Lê Khải Liệt, hắn gian tà chỉ xuống hạ thân của mình, "Duy, món nợ này ta sẽ nhớ kỹ."

Đặt ngón tay lên môi rồi truyền đến một nụ hôn gió, sau đó cửa phòng tắm được đóng lại, bên trong nhanh chóng truyền ra tiếng nước, Vu Duy Thiển tiến đến rồi gõ vài cái, cửa phòng lập tức được mở ra, ánh mắt của Lê Khải Liệt giống như bị thiêu đốt đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Vu Duy Thiển khẽ hôn một cái lên trán hắn, "Ta chỉ muốn nhắc ngươi đừng làm ướt vết thương." Sau đó hắn lập tức đóng cửa lại.

Lê Khải Liệt nhìn cánh cửa, khớp hàm trở nên căng thẳng, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, hắn thật muốn kéo người bên ngoài cửa vào đây để trừng phạt, vừa mới cầm lấy nắm cửa thì lại nghe được tiếng cười ở bên ngoài.

Quay trở về phòng khách, Vu Duy Thiển nghĩ đến biểu tình của Lê Khải Liệt ở bên trong sẽ như thế nào thì tiếng cười lại nhịn không được mà cất lên từ trong cổ họng của hắn, đã rất nhiều năm chưa từng cười thật lòng như vậy, nhặt lên xấp giấy dưới đất, hắn cầm lấy cây viết rồi ngồi xuống, nghĩ đến Lê Khải Liệt thì khóe miệng lại nhịn không được mà nhếch lên, quả thật giống như chưa từng yêu người nhỏ tuổi bao giờ, hắn chỉ biết lắc đầu với chính mình.

Trong phòng tắm, Lê Khải Liệt buông ra nắm cửa, vặn nước ở chế độ mạnh nhất, nước lạnh từ trên đầu chảy xuống, làm cho dục vọng của hắn dần dần được phục hồi.

Thật không biết đây là lần thứ mấy mà hắn phải kiềm chế dục vọng, có chúa mới biết hắn muốn kéo người nam nhân ở bên ngoài vào đây nhiều như thế nào, làm cho Vu Duy Thiển ngâm mình trong nước, hắn muốn xé nát áo sơ mi ướt đẫm của người nọ, mặc kệ Vu Duy Thiển mắng chửi hay đánh đập thì hắn cũng sẽ trực tiếp vọt vào trong thân thể của đối phương. Chúa ơi, chỉ cần nghĩ như vậy thì phía dưới của hắn liền trở nên cứng rắn.

Cầm lấy dục vọng đang bừng bừng phấn chấn của mình, Lê Khải Liệt đành thở dài, thật đáng buồn thay cho siêu sao nhạc rock được vô số người hâm mộ lại chỉ có thể tưởng tượng về người yêu của mình để tự giải quyết, trong khi người kia chỉ ở cách hắn một cánh cửa.

Duy…..Duy….Duy….Chỉ cần nghĩ đến người nọ, nghĩ đến đôi mắt màu đen ngăn cách hết thảy, ánh mắt khắc nghiệt sắc bén thì dục vọng của hắn liền dâng cao đến trình độ khó có thể tin tưởng, lần sau ta sẽ không dễ dàng buông tha cho ngươi như vậy. Nói đến đây thì đôi mắt màu tro lục cơ hồ bừng cháy nhiệt độ, ánh lửa bên dưới đáy mắt vừa thâm trầm mà lại u ám.

Dã thú bị thuần phục thì vẫn ẩn sâu một phần dã tính, cho dù Vu Duy Thiển có biết thì cũng không bận tâm, hắn nhớ đến một căn phòng trong biệt thự của Lê Khải Liệt mà hắn đã từng tham quan, bên trong hình như có đặt vài món nhạc cụ, đây là thứ mà hắn đang cần.

Rời khỏi phòng khách, theo trí nhớ mà đi tìm, mở ra một cánh cửa, quả nhiên hắn có thể nhìn thấy thứ mà hắn đang cần.

Chờ Lê Khải Liệt tắm nước lạnh xong rồi đi ra thì phát hiện Vu Duy Thiển không còn ở trong phòng khách, căn phòng mất đi độ ấm, chỉ còn lại tiếng đàn vi-ô-lông trầm thấp, vài nốt nhạc phập phồng không theo quy tắt, ngẫu nhiên bị gián đoạn rồi sau đó lại liên tục ngân nga không dứt, giai điệu hoa lệ sắc bén trầm bổng lên xuống….

Chạng vạng tối làm cho căn phòng trở nên âm u, một mình đứng thẳng trong bóng tối mà di chuyển cánh tay, màn đêm bao phủ Vu Duy Thiển, màu đỏ tía của vách tường hắt xuống làm nổi bật nét mặt nghiêng của hắn, áo sơ mi trắng, đôi mắt khép hờ, ngón tay trượt nhẹ trên dây đàn, ánh bạc rực rỡ của đàn vi-ô-lông đang bao phủ lấy hắn.

Một trăm năm, hai trăm năm, ba trăm năm, Duy chỉ diễn tấu cô độc một mình như vậy hay sao? Có người nào nghe hay không? Lê Khải Liệt dựa vào cánh cửa, hắn nhịn không được mà suy nghĩ rất nhiều, hắn không thể khống chế bản thân bắt đầu đi tưởng tượng, nếu hắn sớm được sinh ra một chút thì có phải sẽ sớm gặp được Vu Duy Thiển hay không, sớm ôm lấy người nọ, yêu người nọ, không để cho người nọ cảm thấy tịch mịch, không để cho người nọ phải độc tấu trong bóng đêm một mình….

Nghe thấy tiếng bước chân, Vu Duy Thiển đặt cây vĩ xuống thì liền nhìn thấy Lê Khải Liệt đang dùng ánh mắt kỳ dị để nhìn hắn, "Tắm xong rồi? Hay nên hỏi là giải quyết xong rồi?" Nâng mắt lên, hắn điềm nhiên

điều chỉnh núm lên dây đàn, khóe mắt lộ ra ý cười chế nhạo.

"Là ai làm cho ta không thể không tự giải quyết, hử?" Thân thể vẫn chưa được lau khô nhanh chóng kề sát vào người của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt choàng tay ôm hắn từ phía sau, sau đó hôn lên tóc của hắn, "Ở đây cũng có đàn piano, đã thấy hay chưa?"

"Ừm, có đầy đủ rồi, ngươi biết đánh ghita điện phải không?" Đẩy Lê Khải Liệt ra, Vu Duy Thiển nhất thời nhíu mày, đôi mắt dài mảnh trở nên sắc bén, "Chẳng phải ta đã nói là không cho thấm nước hay sao! Ngươi rốt cục có nghe hay không?"

Lê Khải Liệt chỉ quấn độc một chiếc khăn trên thắt lưng, toàn thân từ đầu đến chân đều ướt sũng, kể cả vết thương vừa được khâu lại, trước ngực và trên vai đều ướt, ắt hẳn là không còn chỗ nào mà không bị dính nước.

"A, khi nghĩ đến ngươi thì ta đã quên sạch những chuyện khác..." Chọn ra một lý do hoàn hảo để giải thích, rốt cục Lê Khải Liệt nghĩ về hắn để làm chuyện gì thì Vu Duy Thiển quả thật ngay cả hỏi cũng không muốn hỏi, kéo Lê Khải Liệt sang bên cạnh, bật đèn lên, hắn tìm một chiếc khăn sạch rồi ném cho Lê Khải Liệt, "Còn không mau lau khô, ta đi lấy thuốc thoa cho ngươi."

Chụp lấy chiếc khăn, Lê Khải Liệt cầm lên cây đàn vi-ô-lông đã có một chút cũ kỹ, hắn đã mua cây đàn này từ rất lâu khi cảm thấy hứng thú với âm nhạc, lúc đó đối với cái gì hắn cũng cảm thấy hứng thú, đến khi không cần thì lại đặt ở nơi này, không ngờ nó nằm trong tay của Vu Duy Thiển thì lại có âm điệu tốt như vậy, rõ ràng chỉ là một cây vi-ô-lông rất bình thường mà thôi.

Cây đàn này căn bản không xứng với Duy của hắn, tùy tiện đặt xuống, Lê Khải Liệt vừa vuốt cằm vừa trầm tư, đến khi Vu Duy Thiển quay lại thì nhìn thấy hắn vẫn chưa hề nhúc nhích, đành phải thở dài, "Ngươi có nghe lời của ta hay không?" Cầm lấy chiếc khăn rồi lau đi những giọt nước còn đang nhiễu xuống từ trên tóc của Lê Khải Liệt.

"Duy, ngươi thật dịu dàng." Vừa cười vừa ngẩng đầu, Lê Khải Liệt giữ chặt tay của Vu Duy Thiển rồi đặt đến bên môi, sau đó nhẹ nhàng hôn xuống. Người nam nhân được hắn khen ngợi chỉ hừ một tiếng, "Câm miệng."

Mái tóc đỏ bị xốc lên trong tay, hơi hơi gợn sóng, so với lúc tóc khô thì mềm mại hơn rất nhiều, bất giác giảm nhẹ lực trên tay, sau đó lại dịu dàng lau xung quanh miệng vết thương, nơi bị khâu lại hơi vặn vẹo và dữ tợn một chút, kỳ lạ chính là vết thương như vậy xuất hiện trên người của Lê Khải Liệt lại hoàn toàn không ảnh hưởng đến cảm giác tổng thể của Lê Khải Liệt đối với người khác, hắn vẫn lộ ra vẻ điển trai mê người đến mức khiến người ta muốn phạm tội, khuôn mặt cùng thân thể này căn bản chính là vì để quyến rũ phụ nữ mà tồn tại.

"Shhh" Lê Khải Liệt hít vào một hơi, "Duy, nhẹ một chút." Hắn giang tay ôm lấy Vu Duy Thiển, chỉ vừa mới chạm vào mặt của Vu Duy Thiển thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng, "Tự mình lau đi."

Bước đến chiếc ghế rồi ngồi xuống, Vu Duy Thiển châm một điếu thuốc, nhìn thấy Lê Khải Liệt cởi xuống khăn tắm, cứ trần trụi như vậy ở trước mặt hắn mà lau mình, khiến cho Vu Duy Thiển bất giác phải dời mắt, tình trạng hiện tại của người này vẫn chưa thể chịu nổi nếu bị hắn giày vò, tốt nhất là không nên nhìn.

"Mặc quần áo vào rồi sau đó qua đây, trước tiên ta thử viết vài đoạn, ngươi dùng đàn ghita đệm cho ta nghe." Mặc kệ Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển cầm lấy một xấp nhạc phổ còn trống, đặt bút viết xuống, Lê Khải Liệt như cười như không mà nhìn hắn, động tác lau mình từ cố ý giảm chậm tốc độ lại chuyển sang tốc độ bình thường, Lê Khải Liệt đi đến trước mặt hắn, đột nhiên đưa tay chạm vào hạ thân của Vu Duy Thiển.

"Duy, ngươi có phản ứng." Khẽ hôn bên môi của Vu Duy Thiển, chậm rãi nói nhỏ, trước khi Vu Duy Thiển chưa kịp tức giận thì Lê Khải Liệt vừa cười lớn vừa đi ra ngoài, để lại Vu Duy Thiển ngồi trong phòng mà siết chặt cây bút trong tay, "Cái tên đốn mạt này."

Dở khóc dở cười mà bình ổn cơn giận, Vu Duy Thiển bắt đầu nghiêm túc soạn nhạc. Lê Khải Liệt nhanh chóng mặc xong quần áo rồi quay lại, lần này không còn ai đùa giỡn, bọn họ đều biết tầm quan trọng của ca khúc này, mà thời gian lại vô cùng cấp bách.

Đêm khuya, ở một nơi tại thượng Manhattan, tiếng đàn ghita điện và vi-ô-lông thường xuyên vang lên, từ lúc đầu là thay nhau diễn tấu, sau đó lại bắt đầu hòa hợp, tình hình này diễn ra khoảng ba bốn ngày.

Đến ngày thứ năm, khi Owen mở cửa văn phòng thì đã nhìn thấy một bản nhạc phổ đặt trên bàn, "Đây là…."

P/S: có lẽ Duy là bé thụ ác nhất của Hỏa Ly, mặc dù bé Viêm trước đó có bảo con rồng tự xử, nhưng ít ra con rồng còn được tự xử trước mặt vợ, còn con sam chỉ có thể tưởng tượng đến vợ mà tự xử ah =.=….Cái số lấy nữ vương thụ nó khổ thế đấy.

90. Chương 90: Ra Đời

"Là nhạc phổ do Leo mang đến, sáng sớm đã đến rồi!" Có nhân viên công ty ở trước cửa ló đầu vào, vẻ mặt hưng phấn, "Vừa rồi hắn đi đến phòng thu âm để chuẩn bị, còn bảo ta liên lạc với các thành viên khác, nói rằng phải nhanh chóng thực hiện ghi âm."

"Cái gì? Người chế tác xem qua hay chưa? Nói như thế nào?" Owen vội vàng lẩm nhẩm nhạc phổ, sau đó chậm rãi trừng lớn mắt, nhân viên ngoài cửa định nói tiếp thì đã nhìn thấy Lê Khải Liệt xuất hiện, hắn vui vẻ hô lớn, "Hey, Leo, ngươi quá tuyệt vời!"

"Mọi chuyện vẫn chưa xong, là ai tiết lộ, trước tiên phải tìm ra người nọ." Người nam nhân từ trên hành lang đi đến với sắc mặt bình tĩnh, mái tóc được chải tùy tiện tản mát ra hơi thở nguy hiểm, người nhân viên trong công ty vội vàng câm miệng mà nhường đường cho hắn.

Công ty xảy ra chuyện này làm cho mọi người đều hoảng sợ và lo lắng, rốt cục là ai bán đứng công ty, tiết lộ bí mật, hiện tại căn bản vẫn chưa rõ, người chế tác album này là Bob, một nhạc sĩ lão luyện trong giới, không dám nói là nổi danh nhất nhưng hễ là tác phẩm do hắn làm ra thì nhất định lượng tiêu thụ sẽ không tệ, danh tiếng tốt đẹp, sau khi gặp chuyện không may thì Owen chỉ còn biết trông cậy vào hắn.

"Bây giờ phải ghi âm ca khúc này, không kịp đưa cho Bobthẩm tra, đến lúc đó bảo hắn cùng đến nghe." Lê Khải Liệt dựa vào cửa, trả lời một cách mất kiên nhẫn, hiện tại hắn đang ở trong tình trạng có thể bộc phát bất cứ lúc nào, hai đêm liền không ngủ, cho dù là hắn thì hiện tại cũng cảm thấy có một chút mệt mỏi, không ngờ khi Vu Duy Thiển nghiêm túc thì lại đáng sợ như vậy, quả thật khủng khiếp, đáng tiếc không phải đối với hắn mà là đối với âm nhạc. (ghen với cả nhạc luôn =.=)

"Là Wirth làm? Chỉ trong mấy ngày nay?" Owen lật đến tờ cuối cùng, hắn cầm xấp nhạc phổ trên tay mà mồm thì há hốc, không phải ý nói người khác không thể soạn ra một ca khúc trong thời gian ngắn như vậy, mà là hắn phát hiện trong tay của hắn không chỉ là nhạc phổ mà ngay cả ca từ cũng được viết rất hay.

"Những người khác đâu, tìm thử xem, khi phổ nhạc và viết lời thì chỉ có ta và hắn, hai người không có biện pháp biểu đạt hiệu quả của tất cả nhạc cụ." Bởi vì thiếu ngủ mà đôi mắt của Lê Khải Liệt trở nên đỏ ửng, giọng nói hơi khàn giống như một quả bom có thể nổ tung bất cứ lúc nào, hắn ngã xuống ghế dựa, "Mau gọi người đến cho ta! Với lại chuyện điều tra đến đâu rồi?"

"Ta đã nghe single mà đối phương tung ra thị trường, hoàn toàn giống nhau, nhưng tổng thể xem như rất tốt, không biết bọn họ làm sao lấy được ca khúc này." Owen khinh thường mà hừ một tiếng, "Là ban nhạc kia, ca sĩ mới nổi Lancelot, hễ là những nơi không có ngươi thì nhất định sẽ có hắn, những tiệc rượu mà ngươi từ chối xã giao thì hắn sẽ tìm cách chen vào, hắn còn mượn hơi vài quý bà, gần đây có mấy đài truyền thông và phát thanh đều tâng bốc hắn."

"Phải không?" Nghe như vậy, Lê Khải Liệt nâng mắt lên, khiến cho Owen bất ngờ là hắn không hề tức giận mà còn lộ ra một chút ý cười, "Tốt lắm, để cho ta xem hắn có bản lĩnh như thế nào, nếu không phải hắn thì ca khúc này vốn sẽ không có cơ hội xuất hiện sớm như vậy, ta còn phải cám ơn hắn."

Quái đản, chẳng ai muốn loại cám ơn này! Owen không dám đối diện với Lê Khải Liệt, nụ cười sởn gai ốc vốn đã khiến cho người ta rất khiếp sợ, huống chi hiện tại còn ở trong tình trạng hung tợn như vậy, đại khái có thể dùng cụm từ tên côn đồ quyến rũ để hình dung về Lê Khải Liệt, nhưng hiện tại, cho dù người bị hắn quyến rũ thì cũng sẽ nhịn không được mà muốn chạy trốn.

"Ta hỏi thật, ca khúc này là do một mình Wirth soạn? Hay là cũng có phần của ngươi?" Owen nhanh chóng lẩm nhẩm xấp nhạc phổ trong tay, hắn đã từng nghe qua rất nhiều bài hát, có thể nói là đã từng gặp qua tất cả các thể loại, chỉ cần mất vài phút thì hắn có thể xác định ca khúc đó có được công chúng yêu thích hay không, hiện tại hắn rất nóng vội muốn nghe hiệu quả của ca khúc này.

"Đa phần là hắn soạn, ta chỉ dựa theo yêu cầu của hắn để đàn ra giai điệu mà hắn muốn, sau đó hắn chọn một loại, từ đầu đến cuối sữa chữa không ít lần, yêu cầu của hắn còn nghiêm khắc hơn cả Bob." Nhắc đến Vu Duy Thiển, sắc mặt làm cho người ta sợ hãi bỗng nhiên thu liễm không ít, bình tĩnh nhìn lên tường, biểu tình dần dần trở nên lắng đọng, sự im lặng của hắn làm cho Owen đột nhiên có một chút sợ hãi.

Hắn chưa từng nhìn thấy Lê Khải Liệt như vậy, đắm chìm vào tình cảm, thậm chí càng lúc càng lún sâu, rốt cục là khiến người ta an tâm hơn so với lúc trước hay càng làm cho người ta thêm phần lo lắng, "Các ngươi tính làm gì? Muốn lừa gạt những người khác hay sao? Ta vẫn chưa nói với bọn họ, Luke và Deer không nghĩ ngợi nhiều, bất quá ta thấy Matthew và Morris đã nhận ra đôi chút."

Lê Khải Liệt nhướng mi một cách thờ ơ, "Thì sao? Đừng bảo ta buông tay, Owen, đã quá muộn rồi."

"Không phải, ta không có ý này, ây da…." Owen gãi đầu, hắn do dự nhìn Lê Khải Liệt, "Ngươi xác định là ngươi muốn hắn? Không phải nhất thời bị hấp dẫn? Ta không xen vào chuyện giữa các ngươi, ta chỉ sợ có một ngày nếu công chúng biết chuyện này thì hắn có thể sẽ đổi ý, lúc đó ngươi định làm thế nào?"

"Ta yêu đồng tính, lúc trước khi quen biết ngươi thì ta không hề tỏ ý đối với ngươi, ngươi có biết là vì sao hay không?" Owen không tính chờ Lê Khải Liệt đáp lại mà chỉ thở dài, "Có người chỉ có thể đứng nhìn từ đằng xa, có thể thưởng thức, cũng có thể thích, nhưng không thể yêu. Ngươi chính là người như thế, mà Vu Duy Thiển cũng vậy, ta quả thật rất muốn biết kết quả khi các ngươi ở bên nhau."

Chỉ là hiện tại những vụ án mạng cứ xoay quanh Vu Duy Thiển, lại có đám xã hội đen nào đó có ý đồ bắt cóc, Owen cảm thấy bản thân mình càng ngày càng giống như bảo mẫu, phải theo sát phía sau để chăm sóc.

"Không phải chuyện của ngươi, Owen, ngươi cứ làm tốt chuyện mà mình nên làm là được." Lê Khải Liệt nhếch môi phản đối, mặc kệ có bao nhiêu người không xem trọng chuyện này, chính hắn biết rất rõ hắn muốn cái gì, chưa từng kiên quyết như vậy, giống như mỗi một ngày tình yêu lại càng khắc sâu thêm một phần, trước kia hắn chưa bao giờ có được cảm giác này.

"Chờ ngươi nghe được ca khúc mà hắn soạn thì ngươi sẽ quỳ xuống rồi khóc lóc van xin để hắn và ta ở cùng với nhau." Dựa lưng vào ghế ngồi, đôi mắt màu tro lục của Lê Khải Liệt lóe lên hào quang, Owen kinh ngạc, sau đó lại cúi đầu nhìn vào nhạc phổ,

Lê Khải Liệt nhắm mắt lại, trước mặt giống như lại xuất hiện hình ảnh Vu Duy Thiển gõ bút trên giấy, viết xuống những nốt nhạc, đến nay bên tai của hắn vẫn còn vang vọng tiếng đàn hợp tấu của bọn họ. Người nọ chưa từng tiếp xúc với nhạc rock, chỉ dựa vào tivi và các bình luận trên tạp chí, cùng vài album được tiêu thụ với số lượng lớn, nhưng chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn mà Vu Duy Thiển có thể tổng kết được vài đặc điểm về nhu cầu của thị trường.

Ca khúc này được sáng tác như vậy, được một người có tài năng âm nhạc thuộc loại kỳ tích soạn trên giấy mà không phải bằng máy tính lạnh lẽo, mỗi một nốt nhạc như mang theo sinh mệnh đặc trưng của mình.

"Wirth đâu, hiếm khi ngươi đến đây riêng lẻ mà không dẫn hắn theo?" Owen cầm điện thoại, các thành viên trong ban nhạc đều phải trình diện, hắn rất hy vọng Vu Duy Thiển cũng có thể ở đây.

"Mấy ngày nay chúng ta liên tục thảo luận âm nhạc, hắn mệt mỏi rồi, ta để cho hắn nghỉ ngơi nên không gọi hắn dậy." Chưa từng bận tâm đến cảm thụ của người khác, siêu sao lại trả lời như vậy với bộ dáng thản nhiên, làm cho Owen phải nhéo mặt của mình để xác định bản thân không phải đang nằm mơ.

"Còn tưởng rằng…" Hắn định chế nhạo Lê Khải Liệt cũng có một ngày như vậy thì người nhân viên mới vừa rồi bỗng nhiên vọt vào phòng, "Owen, trong camera giám sát nhìn thấy có người đi vào văn phòng của

Bob!"

"Cái gì?" Owen nhảy dựng lên, hỏi một cách khẩn trương, "Nhìn thấy ai hay không? Là ai trộm tape nhạc? Không, không đúng, tape nhạc vẫn chưa bị mất, chẳng lẽ là bị sao chép bản chính?" hắn lầm bầm lầu bầu đi theo phía sau.

Lê Khải Liệt cùng hắn đi vào phòng an ninh, trưởng ban bảo vệ gật đầu với bọn họ, chỉ vào hình ảnh đang dừng trên màn hình, "Thoạt nhìn là một phụ nữ, nhưng không giống nhân viên trong công ty của chúng ta, nàng lẻn vào bằng cách nào thì chúng ta hoàn toàn không rõ, có lẽ nên cải tiến thiết bị bảo an ở nơi này lên một chút."

Không quên nhắc nhở, sau đó hắn phóng lớn hình ảnh, trong hình quả nhiên là một phụ nữ có dáng người xinh đẹp, nàng cúi đầu tránh đi góc độ của camera giám sát, mặc kệ là tư thế hay là bước đi thì hoàn toàn không có một chút khẩn trương của kẻ trộm, ngược lại có vẻ rất thuần thục, giống hệt một kẻ chuyên nghiệp.

"Vóc dáng này hình như ta đã nhìn thấy ở đâu đó..." Owen nâng cằm suy nghĩ, trong khi Lê Khải Liệt ở bên cạnh chỉ nhìn thoáng qua thì nét mặt âm trầm bỗng nhiên hiện lên một vẻ tàn nhẫn hung tợn, hắn hừ lạnh một tiếng rồi xoay người bước đi, Owen vội vàng đuổi theo.

"Sao vậy? Ngươi quen với nàng? Liệt! Nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì a!" Owen đuổi theo Lê Khải Liệt quay lại văn phòng của mình, lúc này các thành viên khác đều đã đến đây, nhìn thấy Lê Khải Liệt giống như lốc xoáy tiến vào, bọn họ vô cùng kinh ngạc, bọn họ đang xem nhạc phổ trên bàn, biểu tình của mỗi người đều rất kỳ lạ.

"Bắt đầu luyện tập!" Lê Khải Liệt không trả lời Owen mà chỉ đá văng chiếc ghế đang cản đường đi của hắn. Deer, Luke, Matthew và Morris đều liếc mắt nhìn nhau, bọn họ không có tâm tư đi hỏi đã xảy ra chuyện gì bởi vì đã có thứ khác hấp dẫn bọn họ hơn, bọn họ đều hứng thú lẩm nhẩm nhạc phổ, "Đây là ca khúc mới do Bob làm ra hay sao? Hay là hắn mời người khác sáng tác? Ca khúc này thật sự quá tuyệt vời!"

Luke vừa hô lớn vừa đeo vào cây đàn ghita bass của hắn lên lưng, còn Deer cũng liên tục gật đầu, "Ca khúc này thật sự rất đặc biệt, phần đệm đàn ghita thật sự làm cho người ta rất hưng phấn! Ta muốn diễn tấu nó ngay lập tức!"

"Thật sự xuất sắc như vậy?" Cảm thụ âm nhạc của Owen không nhạy bén bằng bọn họ, sau khi nghe thấy như thế thì cũng đã quên mất chuyện mà mình muốn hỏi, Matthew nắm chặt tay, lộ ra vẻ kích động hiếm có, "Đã lâu rồi chưa từng gặp được ca khúc làm cho ta chờ mong như vậy."

Morris luôn có thói quen kiệm lời, lúc này cũng nói một cách nghiêm túc, "Nó rất tuyệt, thật sự rất tuyệt, ta muốn nó trở thành ca khúc chính của chúng ta, fan hâm mộ nhất định sẽ điên cuồng vì nó."

"Vậy còn chờ cái gì nữa! Đi luyện tập nhanh đi, sau đó còn phải tiến hành ghi âm!" Owen nghe bọn họ nói như vậy thì lập tức xắn tay áo, cảm xúc vô cùng hưng phấn, lúc này còn ai đi bận tâm ca khúc bị đạo làm gì nữa, trước tiên chế tác ra ca khúc này! Giáng đòn vào mặt đám người kia!

Vài giờ sau, người chế tác Bob đang ngồi trong phòng thu âm bỗng nhiên làm đổ ly nước trong tay xuống sàn, "Ai sáng tác ca khúc này?" Hắn nghe thấy tiếng nhạc ở phụ cận truyền đến, cẩn thận lắng nghe chừng vài phút, hắn vội vàng lôi hết những ca khúc lúc trước mà hắn đã chuẩn bị khẩn cấp để thay thế ca khúc bị mất trộm, trừng mắt nhìn vài giây, so sánh với âm thanh đang truyền đến thì những thứ này quả thật chỉ là rác rưởi.

Hắn chạy vội ra ngoài, đến trước cửa phòng luyện tập, lúc này ở nơi đây đã có không ít người vây quanh, đây là lần đầu tiên tất cả mọi người trong công ty đều chờ mong kết quả của một ca khúc như vậy.

Tiếng đàn ghita điện chấn động từ trong phòng truyền ra, vẫn chưa chính thức thu âm, hiện tại chỉ là đang trong quá trình tập luyện, Lê Khải Liệt dựa vào vách tường, khoanh hai tay trước ngực, lắng nghe khúc nhạc dần dần hoàn chỉnh đang xuyên thấu màng tai, kích thích tiếng lòng.

Duy, đây là bản nhạc của chúng ta....

P/S: ^o^ hai vợ chồng thức mấy đêm liền để *soạn nhạc*, hay soạn cái gì thì không biết được.

91. Chương 91: Sân Khấu Sáu Người

Dưới tòa nhà công ty, một chiếc xe tiến vào gara, Vu Duy Thiển từ trên xe bước xuống, lúc đầu bảo rằng sẽ phái chuyên viên bảo vệ Vu Duy Thiển, kết quả là Reid tự mình đi theo, thay vì nói là hắn đặc biệt ưu đãi cho Vu Duy Thiển thì chẳng thà nói rằng hắn đặc biệt tình nghi Vu Duy Thiển, hết thảy manh mối đều xảy ra xung quanh người nam nhân này.

"Xảy ra chuyện gì!" Khi bọn họ bước ra từ thang máy thì Reid nhìn thấy một đám người chạy như bay qua trước mặt hắn, nhất thời liền cảnh giác, Vu Duy Thiển ở phía sau nên không hề bị ảnh hưởng, hắn băng qua hành lang, hướng về một căn phòng, "Hung thủ chưa đến mức gây án ở đây."

Mặc kệ bầu không khí trong tòa nhà xôn xao như thế nào thì đối với hắn mà nói vẫn không có gì khác biệt, đẩy cửa ra rồi liếc mắt một cái, bên trong không có một bóng người, Vu Duy Thiển lại lui ra, "Hóa ra công ty thu âm lại nhàn rỗi như vậy."

Một tay đút vào túi áo choàng, hắn đứng ở trước cửa nhìn thấy có người đang chạy ngang qua hắn, tùy tay bắt lấy một người, "Xảy ra chuyện gì, mọi người đi đâu hết rồi?" Tuy hỏi như vậy nhưng trong lòng của hắn cũng đã xác định ắt hẳn là có liên quan đến Lê Khải Liệt, chỉ có những chuyện xảy ra xung quanh Lê Khải Liệt thì mới có thể khoa trương như vậy.

"A! Là Leo, bọn họ đang tập luyện! Nghe nói ca khúc lần này rất đặc biệt! Mọi người đều nôn nóng được thưởng thức!" Một nữ nhân viên vốn định phủi tay chạy đi thì phát hiện người giữ chặt nàng là một gương mặt hoàn toàn mới nhưng lại cực kỳ xinh đẹp, khiến nàng không khỏi dừng lại để trả lời.

"Biết ngay là hắn mà." Vu Duy Thiển hừ nhẹ một tiếng, buông tay người nọ ra rồi bước vào đám đông. Sự tồn tại của hắn đối với những người khác mà nói vẫn là xa lạ, ngoại trừ vài người bên cạnh Lê Khải Liệt thì những người khác không hề biết thân phận của Vu Duy Thiển, bọn họ nhìn thấy hắn thì còn tưởng rằng là nghệ sĩ mới ký hợp đồng với công ty.

Nghe thấy nhân viên công ty trả lời như vậy, lúc này hàm dưới đang buộc chặt của Reid mới được thả lỏng, hắn đi cùng Vu Duy Thiển đến một căn phòng, bên ngoài đã chật ních người đứng ngay hành lang, tiếng nhạc điện tử cùng tiếng trống hòa lẫn với nhau rồi nổ tung, mỗi một âm thanh đều chấn động lòng người, quyến rũ đến tận linh hồn, giống như một cơn lốc xoáy làm cho người ta nóng lòng muốn thử sức nhảy vào trong đó….

Nhạc rock sống có khả năng ảnh hưởng trực tiếp hơn so với rock được thu âm, đây không phải lần đầu tiên mọi người nghe thấy ban nhạc tập luyện ca khúc mới, nhưng lúc này khác với trước kia, mọi người vẫn đang phối hợp để tạo ra khúc nhạc hoàn chỉnh, kỳ dị chính là mỗi một lần hòa âm lại làm cho người ta có cảm giác bất đồng.

Bob đứng yên trước cửa đã lâu, khi nghe được đến lần thứ tư thì rốt cục nhịn không được mà xông vào cắt ngang bọn họ, sắc mặt phức tạp, vừa cao hứng lại vừa nóng vội, "Ai sáng tác bản này? Là ai soạn ra? Ta muốn nói cho người kia biết ca khúc này còn thiếu một chút!"

Morris đặt xuống dùi trống rồi lau đi mồ hôi trên trán, "Ta cũng cảm thấy như vậy, còn thiếu một chút thì nó sẽ hoàn mỹ."

Một nốt nhạc cuối cùng hạ xuống, Luke và Deer cùng nhau suy nghĩ một chút, rốt cục thiếu cái gì? Khi bọn họ xem nhạc phổ thì rõ ràng cảm thấy nó không hề có khuyết điểm, Matthew ở bên cạnh ấn xuống vài phím đàn, từng nốt nhạc xao động vang lên, "Ta biết còn thiếu cái gì."

Hắn cầm lấy xấp nhạc phổ đã được sao chép, "Chúng ta đã quên một nốt hòa âm, không có tiếng đàn vi-ô-lông thì bản nhạc này vĩnh viễn không đạt được giai điệu cao nhất."

"Bob, đây không phải là tác phẩm của ngươi." Hiện tại Matthew đã biết, bởi vì ngay cả Bob cũng không thể soạn ra ca khúc như vậy, ngẩng đầu lên, Matthew nhìn Lê Khải Liệt đang dựa vào vách tường, hắn buông xuống xấp nhạc phổ rồi lắc đầu thở dài, "Leo, ta phục rồi, là hắn có đúng hay không?"

"Là Wirth?" Luke hiểu được người mà Matthew đang nói là ai, những người khác cũng đều nhận ra, chỉ có Bob vẫn đang sốt ruột đến mức vầng trán toát đầy mồ hôi, "Ai? Wirth là ai? Ca khúc này là do hắn soạn? Hắn còn có tác phẩm nào khác hay không? Vì sao cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng nghe thấy tên của hắn ở trong giới, người tài hoa như vậy…."

Bob ở tuổi trung niên, dáng người hơi phát tướng, lúc này lại quýnh lên, mồ hôi chảy ròng ròng xuống mặt, khi hắn lấy khăn tay để lau mồ hôi thì có một người đi ngang qua hắn, hắn chỉ kịp nhìn thấy nửa mặt nghiêng điển trai cùng với vóc dáng cường tráng, khác với vẻ hưng phấn và chờ mong của mọi người, người nọ lại lộ ra một đôi mắt vô cùng lạnh lùng, hoặc phải nói là đang bất mãn thì mới đúng.

"Chờ không kịp đến mức đem khoe cả sản phẩm chưa hoàn thành, ngươi thiếu kiên nhẫn như vậy hay sao?" Đi xuyên qua đám đông, người nam nhân mặc áo choàng đen cùng sơ mi trắng dùng ngôn ngữ giận dữ để giáo huấn Lê Khải Liệt, khiến người ta kinh ngạc là Miracle Leo nổi danh với tính khí thất thường và hay nóng nảy lại không hề nổi giận, thậm chí còn tỏ vẻ rất cao hứng. (trung khuyển thật)

"Sao ngươi lại đến đây, không ở nhà ngủ thêm trong chốc lát?" Lê Khải Liệt bước đến rồi giang tay ôm hắn vào lòng, "Có phải nhớ ta hay không?" Khi đến gần thì Lê Khải Liệt nói nhỏ bên tai của Vu Duy Thiển, ngoại trừ cảm giác được hơi nóng ở bên tai thì trên lưng cũng bị vuốt ve nhẹ nhàng, Lê Khải Liệt vĩnh viễn là Lê Khải Liệt, sẽ không từ bỏ bất cứ cơ hội nào để chiếm tiện nghi.

"Muốn nhìn xem sản phẩm chưa hoàn thành của ngươi đã hoàn thiện đến trình độ nào." Hung hăng nắm chặt cổ tay của Lê Khải Liệt để cảnh cáo, Vu Duy Thiển thối lui đến bên cạnh, tất cả mọi người đều nhìn vào người nam nhân đột nhiên xuất hiện, mọi người đều mang theo vẻ tò mò và nghi hoặc, chỉ có Owen âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn vì đó chỉ là một cái ôm, người khác vẫn chưa nhìn ra cái gì.

Nhân viên công ty tập trung ở đây không hề ít, nếu nhìn ra manh mối thì e rằng sẽ có người truyền ra lời đồn đãi không tốt, Lê Khải Liệt từng dùng Vu Duy Thiển để tạo ra một vụ xì căng đan, nhưng đại đa số mọi người đã lãng quên chuyện này, nếu bị lộ ra thì chuyện xưa sẽ bị nhắc lại, hơn nữa với thái độ hiện tại của Lê Khải Liệt thì hắn quả thật không dám tưởng tượng mọi người sẽ suy đoán như thế nào.

"Vì sao lại nói là sản phẩm chưa hoàn thành?" Bob chỉ thẳng vào quan điểm của Vu Duy Thiển, thật sự có một chút không thể tin Vu Duy Thiển chính là người đã soạn ra ca khúc này, "Nó chỉ thiếu một chút, làm sao lại gọi là sản phẩm chưa hoàn thành?"

"Ta vẫn chưa biết thói quen sử dụng nhạc cụ của mỗi người, có sở trường về cái gì, nếu lo lắng cả về chuyện này…." Giải thích đến một nửa thì Vu Duy Thiển phát hiện không cần thiết phải giải thích, hắn liền lắc đầu, "Không có gì, chỉ là thói quen của ta."

"Làm sao lại không có gì! Nếu ca khúc này do ngươi soạn, ngươi còn trẻ tuổi như vậy thì không nên lãng phí tài năng của mình, ta không hiểu vì sao đến nay mà ngươi vẫn chưa hề có tiếng tăm, không bằng gia nhập công ty của chúng ta đi! Ngươi sẽ sáng tác nhạc cho Leo!" Bob bừng bừng phấn chấn tỏ vẻ giao tình của hắn với Lê Khải Liệt, dốc sức kêu gọi mời chào, thiên tài như thế thì không thể buông tha!

Còn trẻ tuổi như vậy? Không khỏi nhướng cao hàng lông mày, Vu Duy Thiển cất lên vài tiếng cười nhạo lạnh lùng, cũng im lặng không trả lời, hắn đặt một cái hộp lên bàn, cạch một tiếng, bên trong là một cây đàn vi-ô-lông, là cây đàn ở trong nhà của Lê Khải Liệt, hắn lấy ra từ trong hộp, cùng lúc cảm giác được rất nhiều tầm mắt nóng rực đang hướng về phía mình.

"Chẳng phải muốn hòa âm cho hoàn hảo hay sao?" Vẫn giữ khuôn mặt không có biểu tình, Vu Duy Thiển cầm lấy cây vĩ, tiếng đàn vi-ô-lông cắt ngang lời của Bob, Luke đã sớm nóng vội, giống như nhận được tín hiệu, miếng gảy đàn trong tay lướt qua dây đàn ghita.

Trước tiên ban nhạc phải diễn tấu để thu lại giai điệu rồi điều chỉnh hiệu ứng, sau đó mới thu tiếng người biểu diễn, Vu Duy Thiển đã đến, ca khúc rốt cục đã có đủ yếu tố, tiếng nhạc lại vang lên, giai điệu kỳ diệu rốt cục được hợp thành chỉnh thể….

Đúng rồi, chính là loại cảm giác này, như vậy mới đầy đủ, mọi người không biết vì sao lại đều thở phào một hơi, nhịp tim trong lồng ngực đập thình thịch, giống như lên núi, rốt cục đứng trên đỉnh cao nhất, cảm nhận được gió lớn đập vào mặt, ngửi được toàn bộ hương vị của mây trời, tâm tình hưng phấn làm cho bọn họ nhịn không được mà nhịp chân theo tiết tấu.

Sức cuốn hút thật lớn, hay hoặc không hay thì bất kỳ ai cũng đều có thể đánh giá, nhưng hiện tại ngay cả thời gian để đánh giá mà Owen cũng không có, hắn bị những nốt nhạc hòa tan, ắt hẳn những người khác cũng giống như hắn.

Nhìn Vu Duy Thiển đứng trong ban nhạc, được mọi người chú ý, Lê Khải Liệt miệng thì cười nhưng ánh mắt lại trở nên thâm trầm. Đây là người mà hắn đã lựa chọn, cho dù làm bất cứ chuyện gì thì cũng đều chói mắt, nhưng khi nhìn thấy Vu Duy Thiển như vậy thì trong lòng của Lê Khải Liệt lại cuồn cuộn một cảm giác rất khác thường, chính là hắn đã tìm đủ mọi thủ đoạn để kéo xuống tấm bình phong che đậy người nọ với thế giới bên ngoài, làm cho Vu Duy Thiển xuất hiện trong tầm mắt của công chúng, đem người nọ kéo vào thế giới thật, nhưng vì sao…

Hắn lại cảm thấy không thoải mái, vô cùng khó chịu. Đồng tử u ám khẽ co rút, tầm mắt của Lê Khải Liệt rũ xuống, ca khúc rốt cục được hình thành.

Vu Duy Thiển không chú ý, ca khúc này là do hắn tự tay soạn ra nên hắn không cần nhìn vào nhạc phổ, vì vậy hắn cũng không phát hiện trên nhạc phổ có rất nhiều đoạn đã bị Lê Khải Liệt chỉnh sửa ca từ, đến khi hắn chân chính nghe được thì đã là vài ngày sau.

Vì để thu âm gấp rút ca khúc này, đồng thời khi tung ra album chính thức thì cũng sử dụng ca khúc này để quảng bá, toàn bộ mọi người trong công ty của Owen đều bù đầu vào công việc, rốt cục chỉ trong một khoảng thời gian ngắn thì đã hoàn thành, ca khúc kia trở thành bản nhạc chính trong album. Bob giám sát nhân viên thu âm, chế tác, hòa âm. Lê Khải Liệt hát chính, sau khi thu âm xong xuôi là giai đoạn hậu kỳ, trong một khoảng thời gian ngắn đã có thể hoàn thành hết thảy mọi việc

Lúc này chưa ai được tận tai nghe thấy giọng hát của Lê Khải Liệt trình diễn ca khúc này, không biết sẽ có hiệu quả như thế nào, ngay cả Vu Duy Thiển cũng không biết, hắn đã làm hết sức, dùng quan niệm về âm nhạc của Lê Khải Liệt để soạn ra một ca khúc thật sự khác người.

Rốt cục đã đến ngày chính thức tung ra album, hôm nay rất nhiều người có mặt, album gặp phải vô số chuyện bất trắc lại được giới âm nhạc chú ý rất nhiều, hơn nữa còn có tin tồn một trong những ca khúc của album đã bị đạo nhạc, làm cho mọi người càng thêm chờ mong đối với album này.

Sau khi các phóng viên tiến vào hội trường thì không nhìn thấy ai, mà chỉ thấy một sân khấu, sân khấu có sáu bóng người.

[Out of control]—Before I'm dead.

P/S: chương sau có lyric do con sam viết =)) =)), đó là lý do vì sao mà ta nói nó biến thái. Ai viết chứ con sam mà viết lyric thì biến thái là chắc rồi =)) =)). Mà sửa lyric không chịu báo cho vợ, bí ẩn thế:>

92. Chương 92: Cõi Mộng Ngọt Ngào

Bên trong dựng một sân khấu cao, trong bóng tối có sáu bóng người ở trên đó, mơ hồ có thể nhìn thấy đàn ghita điện, ghita bass và các loại nhạc cụ khác, làm cho người ta cảm thấy kỳ lạ chính là ngoại trừ những nhạc cụ này thì còn có bóng dáng của một cây đàn vi-ô-lông, vị trí ca sĩ chính của Lê Khải Liệt vẫn đứng ở chính giữa và ngay trước mặt, trong khi bóng dáng thần bí kia lại còn đứng sau cả tay trống.

Hơn nữa chẳng phải ban nhạc của Miracle Leo chỉ có năm người thôi sao? Ngoại trừ Luke, Deer, Matthew và Morris thì người còn lại là ai?

Đây là vấn đề làm cho tất cả phóng viên phải tò mò, mà ngoại trừ giới truyền thông thì còn có các nhạc sĩ và những nhà bình luận nổi danh cũng đến đây, Takeda Koichi hiển nhiên đang ngồi ở bên dưới, lần này là do Owen mời hắn, nhưng cho dù không được mời thì hắn cũng sẽ đến, hắn nhất định phải nghe ca khúc

được thay thế với bản nhạc bị lấy trộm, hắn muốn biết album của Lê Khải Liệt còn có cái gì có thể khiến người ta kinh ngạc hay không.

Một luồng đèn pha đột nhiên chiếu xuống, mọi người tập trung nhìn vào, nhưng không phải nhân vật mà bọn họ đang đợi, mà lại là một người mặc âu phục vừa vặn đang vẫy tay xuống hội trường, những người ở đây cũng không quá xa lạ với người này.

"Chắc hẳn mọi người đều rất nôn nóng, ta cũng giống như mọi người, ai có thể giữ được bình tĩnh trước mặt thần tượng cơ chứ?" Người dẫn chương trình Michelle được mời đến để dẫn chương trình cho buổi họp báo ngày hôm nay, hắn dùng đôi mắt màu xanh lam vui vẻ mà nháy mắt về phía mọi người, dẫn tới một trận tiếng cười.

"Đương nhiên thần tượng của mọi người không phải ta, ca sĩ được xưng là kỳ tích vẫn chưa chính thức xuất hiện." Hắn chỉ ra phía sau, "Ta rất muốn biết album mới này có cái gì đột phá hay không mà lại có vẻ thần bí như vậy, album này kể từ khi bắt đầu thu âm đến khi chính thức quảng bá rồi tung ra thị trường thì đã mất không ít thời gian, ta cũng đã nghe qua tin đồn cũng như tin tức được đăng trên tạp chí, không ngờ Leo…."

"Hey! Anh bạn! Ngươi nhiều lời quá! Chúng ta không có thời gian!" Phía dưới truyền đến tiếng hô to của một vị phóng viên, những người khác đều quay đầu nhìn lại để xem là ai bất lịch sự như vậy, Michelle đứng trên sân khấu vừa nghe xong thì quả nhiên xụ mặt xuống, "Ngươi là phóng viên của tòa soạn nào? Ngươi tên gì?"

Michelle không phải người mới, sẽ không tùy tiện để người ta vô lễ mà không cãi lại, các phóng viên của nhà đài và nhà báo khác đều giơ cao máy chụp hình, những tiếng tách tách liên tục vang lên, cho dù là trong buổi họp báo thì cũng có người khắc khẩu, độc giả chắc chắn thích xem những tin tức như vậy!

"Ngươi không cần biết ta tên là gì, ta còn phải đi chụp ảnh và phỏng vấn Lancelot, ngươi có thể nhanh lên hay không?" Người phóng viên nọ lại lên tiếng, những người khác lập tức nhận ra hắn đến đây để làm gì, dạo này việc gây rối thường hay xảy ra, tiếng tăm của Lancelot lại lên như diều gặp gió, có vài người được công ty của hắn mời về để chuyên gây ra chuyện như vậy, không cần phải nói thì người nọ chính là tên phóng viên này.

"Nhân viên bảo vệ ở đâu, làm ơn mời vị phóng viên này đi ra ngoài." Michelle cũng không quá tức giận, hắn là một người chuyên nghiệp, biết rõ lúc này phải làm cái gì.

Lợi dụng dư luận và truyền thông để đả kích đối thủ, đồng thời dùng sắc đẹp của mình để mượn hơi giới thượng lưu và các thương nhân tài trợ hoặc các quý bà giàu có phóng khoáng, đây là thủ đoạn của Lancelot và công ty quản lý của hắn, kỳ thật chuyện này cũng không quá mới mẻ, nhiều người vẫn làm như vậy, chẳng qua hắn đặc biệt thành công với thủ đoạn này.

Trước khi nhân viên bảo vệ chưa tiếp cận thì người đàn ông được mời đến để gây rối nhanh chóng liếc mắt nhìn lên sân khấu, kỳ quái là vì sao đến bây giờ Lê Khải Liệt vẫn chưa hề có phản ứng.

"Ngươi nói Leo sẽ làm sao?" Quả nhiên có phóng viên đang suy đoán.

"Hắn nhất định sẽ lao xuống rồi chửi ầm lên với người này, như vậy hôm nay lại có một cái tít mới, ha ha ha–" Đám người chờ mong được xem kịch vui trả lời như vậy.

"Quái lạ, vì sao đến bây giờ mà hắn vẫn chưa phản ứng." Lúc trước còn nhìn thấy có bóng người chớp lên, hiện tại vì sao chẳng thấy gì cả, trên sân khấu hoàn toàn tối om, "Lần này Miracle Leo lại làm cái gì…" Các phóng viên dự thính đều thì thầm nói nhỏ, Takeda Koichi ngồi ở hàng ghế đầu tiên cũng mất bình tĩnh.

"Nếu hắn vẫn chưa chịu mở màn tuyên bố, cũng không chịu đi ra thì ta sẽ đi xem Lancelot hát cái gì." Takeda Koichi khó chịu mà đứng dậy, các nhạc sĩ và nhà bình luận ở bên cạnh hắn không ngừng châu đầu ghé tai, bọn họ đều biết Takeda Koichi đã từng tuyên bố cái gì trên tờ Ngôi Sao Đương Thời, hắn cứ như vậy mà bỏ đi thì cũng không phải không có khả năng.

Takeda Koichi đương nhiên không phải muốn thật sự đi xem Lancelot, mà là Vu Duy Thiển đã làm cho hắn quá thất vọng, cho nên cũng ảnh hưởng đến quan điểm của hắn đối với Lê Khải Liệt, nếu nói sùng bái là một loại tình yêu thì hiện tại hắn chính là từ yêu sinh hận.

Người nổi tiếng thường hay tùy hứng hơn so với người bình thường, nhất là người lớn tuổi, Takeda Koichi chính là ở trong hoàn cảnh này.

Hiện tại cũng có người đứng dậy theo hắn, tuy rằng nhân viên bảo vệ đã xông lên để chế ngự người đàn ông gây rối, nhưng các phóng viên và các nhà bình luận ở xung quanh đã mang theo tâm tình xem náo nhiệt mà không phải chỉ ở đây để chụp ảnh và đăng tin, đồng thời cũng tranh thủ suy nghĩ về việc sắp xếp và bố trí trang báo.

Hội trường bắt đầu xôn xao hỗn loạn, ngay lúc này lại có người bước vào, nhiệt tình chào hỏi mọi người, "Hi, thật trùng hợp, hóa ra Leo lại tổ chức họp báo ngay tại nơi này!"

Mái tóc ngắn được nhuộm vàng, mặc một bộ vest màu trắng, trên áo vest có gắn đầy các miếng trang trí lấp lánh màu đen, cổ áo rộng mở để lộ chiếc áo thun đen bó sát người, bước chân thong thả giống như hoàng tử, hé ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn, Lancelot đến giữa hội trường, nhưng hắn liền lập tức nhíu mày, "Vì sao nơi này lại tối đen như mực, thật là bất tiện quá!"

Dùng giọng nói tao nhã như đang hát, dùng dáng vẻ của hắn để mê hoặc mọi người, có phong cách nhạc rock chậm, trên khuôn mặt điển trai lại hiện lên nụ cười vừa tươi sáng vừa bất trị, đây là Lancelot, mặc dù trong ngoài bất nhất nhưng vẫn làm cho rất nhiều người si mê hắn, hắn đột nhiên xuất hiện, muốn nói là trùng hợp thì e rằng phải nói là quá mức trùng hợp.

Máy ảnh của các phóng viên lại tiếp tục phát huy công dụng, thoáng chốc micrô cũng xuất hiện, mọi người vây quanh hắn, "Lancelot, lần này ngài đến đây là để họp báo về ca khúc mới? Vì sao không nghe công ty quản lý của ngài công bố tin tức? Ngài có ý kiến gì đối với lời đồn bảo rằng ngài đạo nhạc của Leo hay không?"

"Lancelot! Có phải ngài đạo nhạc của Leo hay không?"

"Ngài thật sự là trùng hợp đến đây? Hay là muốn nhìn xem ca khúc mới được tung ra của Leo?"

"Gần đây số lượng fan hâm mộ của ngài tăng vọt, nghe nói còn có người chụp được hình ảnh của ngài cùng fan hâm mộ đi đến khách sạn sau tiệc rượu, chuyện này có thật hay không?"

"Lancelot…."

Lancelot vừa đến thì liền thu hút rất nhiều sự chú ý, Michelle đối mặt với phía hội trường vắng người nhất, sau đó đành phải quay đầu vào hậu trường mà nhún vai, ngay lúc này sân khấu tối om lại chậm rãi bừng sáng, tiếng ghita bass trầm thấp vang lên theo tiết tấu, nhịp trống, tiếng đàn keyboard, tiếng đàn ghita điện được gảy liên tục…

"Cái gì vậy?" Tất cả mọi người đều nhìn lên sân khấu vừa được thắp sáng, những cái bóng từng nhoáng lên lúc trước vẫn đứng yên, vốn tưởng rằng có vẻ thần bí thì hiện tại sân khấu tối om lại chậm rãi phát lên hào quang.

"Chúa ơi, không biết bọn họ đã bỏ ra bao nhiêu tiền để tổ chức họp báo tung ra album lần này?" Có người than lên vài tiếng sợ hãi, những bóng người mà bọn họ nhìn thấy chính là hình ảnh 3D, toàn bộ sân khấu không phải là sân khấu thật sự mà là chỉ một tấm màn được dựng lên!

Tấm màn cao khoảng bốn mét, giống như một sân khấu phóng đại, vị trí của ca sĩ chính vẫn mông lung như trước, người nam nhân bị bao phủ trong hư ảo, đôi mắt màu tro lục đang ngóng nhìn bọn họ, đó là tươi cười hay là cuồng nộ, là lạnh lẽo hay là nóng rực, căn bản nhận không ra, mái tóc đỏ chớp lên theo tiết tấu, chỉ có thể nhìn thấy động tác của ngón tay gảy lên đàn ghita….

Ngay từ đầu nhịp trống cùng với tiếng đàn ghita bass đã hòa tấu cùng âm điệu cao vút của đàn vi-ô-lông, lập tức lôi cuốn người nghe, các phóng viên đang phỏng vấn Lancelot đều quên mất bản thân muốn hỏi cái gì, bọn họ ngây người xoay qua rồi nhìn chằm chằm lên màn hình.

Phong cách của ca khúc này rất đặc biệt, càng đừng nói đến người nam nhân thần bí trên màn ảnh, đường nét nhìn nghiêng không thấy rõ khuôn mặt, bị đàn vi-ô-lông che khuất chỉ còn nhìn thấy vóc dáng xinh đẹp hoàn mỹ, cho dù đứng ở phía sau, cho dù chỉ mặc một màu trắng đen, nhưng lại có thể làm cho tổng thể sân khấu tràn ngập bầu không khí đậm chất thơ cùng với một cảm giác vô cùng khó tả….

Hắn là ai? Là người nam nhân tên Wirth? Các phóng viên đều đã xem qua những đoạn clip trên mạng, bọn họ không ngừng xì xầm khe khẽ, Takeda Koichi trừng mắt nhìn lên màn ảnh, không ai biết rõ là hắn đang cao hứng hay là căm tức, mọi người chỉ chăm chú thưởng thức màn biểu diễn trước mắt, đây không chỉ là một buổi họp báo để quảng bá mà đã trở thành một sân khấu chính thức.

Tiếng đàn ghita điện vẫn hoa lệ như vậy, sau khi bắt đầu chiếm lấy lòng người thì âm điệu dần dần trở nên trống trải, khi tất cả tiết tấu mãnh liệt và ồn ào náo động đột nhiên im bặt, vài nốt nhạc của tiếng đàn keyboard như từ ban ngày chìm vào đêm tối, thì một âm điệu quỷ dị của đàn vi-ô-lông nhẹ nhàng ngân vang cùng với giọng hát trầm thấp đầy sức hút của Lê Khải Liệt….

…..La la la….cõi mộng ngọt ngào….ái tình cấm đoán, khe khẽ thì thầm với thân thể nóng bỏng….đừng nói lời cự tuyệt…..nỉ non….ngay cả sinh mệnh cũng không cần….muốn tiến vào nơi đó….

….Ánh trăng, ánh trăng, ánh trăng….làm cho ta điên cuồng…..ôm em, khát khao em, chiếm lấy em…..Điều mà ta mong chờ, tiếp tục tiến đến….lại hướng vào bên trong, dùng tình yêu lấp đầy…..sôi sục trào dâng…..dùng môi lưỡi giữ chặt…..tội ác…..

Máu tươi chảy xuôi….ôm ấp trong khoái cảm…..tiếng rên rỉ đầy thống khổ…..đừng khóc….giống bụi gai quấn chặt không muốn rời xa, nếu thời gian có thể quay lại, tuyệt đối sẽ không làm tổn thương….Chấm dứt bản xô nát cô đơn, nhảy lên vũ điệu của hai người….

Đêm trắng vĩnh viễn không ngừng…..A……A……A…..

Cùng với giọng hát đầy hoa lệ cuốn hút của Lê Khải Liệt là khúc nhạc đệm đầy chất thơ cao quý, âm điệu khoáng đạt vút cao dần dần lắng xuống như giai điệu thần kỳ của một vở opera, rồi sau đó một câu hát ngâm nga đột nhiên vang lên, tiếng đàn vi-ô-lông réo rắt hợp tấu cùng với âm thanh của đàn ghita điện, làm cho hết thảy đột ngột dung hòa vào một chỗ.

Tràn ngập sức quyến rũ, sự gợi cảm đầy cuồng dã và ngang ngược cùng với tiếng đàn cổ điển thỉnh thoảng lại vang lên, dẫn dắt hết thảy, giống như đang tiến vào một giấc mộng ngọt ngào, sắc mặt, tình ái, điên cuồng kịch liệt, làm cho mọi người như si như mê, tất cả đều ngây ngẩn, trong lúc nhất thời đều quên cả mở miệng, lúc này chỉ còn tiếng ca của Lê Khải Liệt….

Tại hậu trường, khi Vu Duy Thiển nghe được ca từ mà Lê Khải Liệt đã hát thì vẻ mặt của hắn chỉ trong khoảnh khắc liền đông lạnh, ánh mắt sắc bén như có tia chớp xẹt qua, cùng với tiếng gầm gừ giận dữ, “Ngươi viết cái quái quỷ gì vậy?”

Ầm—xấp nhạc phổ bị nện xuống bàn, tạo nên một bầu không khí khủng bố. Tại hậu trường, các thành viên khác đều tránh né.

P/S: lyric…..có ai sởn da gà giống ta không. (nàng Hạ Ảnh, ý ta nói con sam nó nuốt bản nhạc là theo cách này đây =)))

Àh cái sân khấu không có người thật nhé, chỉ là ảnh 3D thôi, đám người thật đang ở sau hậu trường nghe bạn Liệt 3D hát đó =)) =)). Còn một phần lyric nữa ở chương sau =)) =)), con sam nó vẫn chưa chịu buông tha cho ta bị sởn da gà.

93. Chương 93: Thắng Thua

Vu Duy Thiển bắt lấy áo của Lê Khải Liệt, hàng lông mày nhíu chặt trở nên u ám, trong khi Lê Khải Liệt lại mặc cho hắn tùy ý túm lấy, “Ngươi không biết là cái gì hay sao…..Muốn ta giải thích?”

Ngón tay xuyên qua mái tóc đen, giữ lấy sau gáy của Vu Duy Thiển, người nam nhân đang dựa vào tường kéo Vu Duy Thiển kề sát vào mình, có thể ngửi thấy hơi thở của đối phương, đường nét sâu sắc sau khi được

trang điểm nhẹ nhàng lại càng có tính chất tác động rất mạnh, "Ta ở đây giải thích cho mọi người nghe, có được hay không?"

Ý cười hung ác cùng biểu tình nguy hiểm, tuy rằng giọng nói của Lê Khải Liệt rất thấp nhưng người xung quanh vẫn có thể nghe thấy, ở đây đều là người bên cạnh Lê Khải Liệt, bao gồm Owen và các thành viên trong ban nhạc, không có người ngoài, cho nên người nào đó lại càng suồng sã hơn so với bình thường rất nhiều.

Ý cười tà khí ngả ngớn làm cho người ta liên tưởng đến nội dung của ca từ, hơn nữa là động tác hiện tại của Lê Khải Liệt, cho dù nhìn như thế nào thì cũng làm cho người ta cảm thấy bất thường, "Ngươi viết ca từ như vậy là muốn làm gì?" Vu Duy Thiển cắn răng thấp giọng hỏi, lúc này mới rõ ràng phát hiện sự khác thường của Lê Khải Liệt.

"Làm chuyện mà ta muốn làm, ngươi tức giận? Không hài lòng hay sao?" Lơ đễnh cười nhẹ, Lê Khải Liệt làm cho hai người bọn họ càng kề sát vào nhau, hắn ghé vào tai của Vu Duy Thiển rồi khẽ ngâm nga cùng với tiếng hát đang được phát ra ở bên ngoài, hai giọng hát trầm thấp chồng chất lên nhau, tiếng ca vừa ngọt ngào lại vừa kỳ dị.

Ôm em, khát khao em, chiếm lấy em….tiếp tục tiến đến…..lại hướng vào bên trong…..lấp đầy…..A a a…..Đêm trắng vĩnh viễn không ngừng….Mồ hôi nhỏ giọt…..Ngón tay đan vào nhau…..Hai linh hồn hòa hợp đong đưa theo nhịp điệu…

Tiếng ngâm nga trong phòng nghỉ rất rõ ràng, bao gồm cả biểu tình của Lê Khải Liệt khi hát lên ca khúc này, loại ám chỉ như vậy thì chỉ có kẻ ngu mới không biết hắn đang hát cái gì.

Chết tiệt! Lúc ấy trên nhạc phổ không phải là những lời đó! Ánh mắt hàm chứa lửa giận và lạnh lùng của Vu Duy Thiển cơ hồ có thể đâm thủng người ta, Lê Khải Liệt lại giống như đang hoan nghênh loại ánh mắt sắc bén này, không thèm bận tâm mà chỉ đón nhận ánh mắt đó, "Ngươi là của ta, ta ghét nhìn thấy ngươi cùng người khác diễn tấu."

Trực tiếp nói thẳng, không hề che giấu bất cứ ý niệm nào trong đầu, đây là ghen tuông? Chỉ vì một chút chuyện như vậy? Vu Duy Thiển nổi cơn tam bành, nhưng lại cảm thấy không có chỗ nào để phát tiết, "Chỉ là âm nhạc mà thôi, hơn nữa chẳng phải hình ảnh đều là do người quản lý của ngươi quay lại hay sao? Đó là cảnh quay trong phòng luyện tập!"

Hắn trừng mắt nhìn Lê Khải Liệt, nảy sinh cảm giác vô lực, người này rốt cục đang suy nghĩ cái gì?

Deer, Luke, Matthew, Morris và Owen đều lộ ra vẻ mặt quái dị, kỳ thật nhạc rock vốn rất phóng khoáng, bất cứ thứ gì cũng có thể trở thành ca từ. Tình yêu, dục vọng, phẫn nộ, thương cảm, bi ai, truyệt vọng, bất cứ cảm xúc gì cũng có thể được viết xuống. Tiết lộ nỗi lòng trong ca khúc, chỉ cần có thể làm cho người ta đồng cảm thì không có gì là không thể.

Ca từ của bản nhạc này cũng không có gì là khác thường, nhưng hiện tại sau khi nghe được những lời này của Lê Khải Liệt, nhìn đến cách bày tỏ thái độ của hắn thì người ta mới hiểu rõ rốt cục hắn hát cho ai, hoặc nên nói là miêu tả về hắn và ai….

Ho nhẹ vài tiếng, bọn họ đều cảm thấy có một chút gượng gạo, linh hồn của ban nhạc lại giống như hoàn toàn không ngại sự có mặt của bọn họ, "Ta hối hận không được hay sao?" Hắn phủ định luận điệu trước kia của mình, "Đừng lo, ta chỉ muốn làm cho mấy người này biết rõ ngươi thuộc về ai."

Biểu tình vừa âm u vừa hung tợn, đột nhiên Lê Khải Liệt quay đầu, giống như một con sói hoang đang nhìn chăm chú con mồi của mình, "Mấy người các ngươi, coi chừng ánh mắt của mình."

Sau khi Lê Khải Liệt nhắc nhở thì bọn họ đều phát hiện chính mình đang chăm chú nhìn Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt luôn là người hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, nhưng kể từ khi bọn họ kiến thức được năng lực của Vu Duy Thiển từ diễn tấu đến soạn nhạc thì hết thảy mọi thành kiến và lo lắng trước kia đều tan biến, đều bị một loại cảm xúc khác đè ép.

Có người này thì ai còn để ý đến Takeda Koichi cao hứng hay mất hứng! Từ khi bắt đầu luyện tập thì bọn họ đều bất giác nhìn Vu Duy Thiển, tựa như muốn nghiên cứu người này vì sao lại đặc biệt như thế, bất tri bất giác lại trở thành thói quen, thói quen nhìn hắn và Lê Khải Liệt đứng bên cạnh nhau.

"Ngươi bị mất trí hay sao?" Vu Duy Thiển nắm lấy cằm của Lê Khải Liệt rồi cau mày, "Ngươi tưởng rằng ai cũng biến thái giống như ngươi?" Có bao nhiêu người giống như Lê Khải Liệt? Không, căn bản không có.

"Chúng ta….Chúng ta đều có bạn gái." Luke lập tức giơ tay lên để thanh minh, "Chúng ta chỉ nhìn mà thôi, không có ý gì khác, chỉ là bội phục một chút, đúng không?" Hắn quay đầu lại để tranh thủ sự ủng hộ của mọi người, những người còn lại cũng vội vàng gật đầu, hiện tại bọn họ đều biết quan hệ giữa hai người kia là cái gì, bất quá nói thật lòng cho dù bọn họ là gay thì cũng không dám tùy tiện trêu chọc người nam nhân phương Đông này.

"Như thế thì tốt." Hơi thở tàn bạo vẫn chưa lui ra, đôi mắt màu tro lục chậm rãi chuyển động, thay nhau nhìn bọn họ mấy lần, bị quan sát như vậy khiến toàn thân của bọn họ phát run, Vu Duy Thiển lại hừ lạnh một tiếng, "Gây rối đủ chưa."

Đã đến mức này, ít nhất Owen không cần tiếp tục che giấu, bất quá Vu Duy Thiển cũng cảm thấy bất đắc dĩ đối với loại ý tưởng biến thái như vậy của Lê Khải Liệt, "Cái tên làm càn này." Đem Lê Khải Liệt kéo đến trước mặt rồi tự động hôn lên.

Thói quen làm càn, không thể ràng buộc, người này có thể xằng bậy ở bất cứ nơi nào. Nụ hôn của Vu Duy Thiển kích thích Lê Khải Liệt đáp lại một cách cuồng nhiệt, bàn tay của Lê Khải Liệt đặt sau gáy của Vu Duy Thiển đột nhiên dùng sức, vốn chỉ định hôn khẽ lên môi của Lê Khải Liệt một cái nhưng lúc này Vu Duy Thiển không còn cách nào để thối lui, Lê Khải Liệt giống như dã thú thực hiện được âm mưu xảo quyệt, mang theo ý cười nhưng vẫn không chịu buông tha Vu Duy Thiển.

Bên này đang tiến hành nụ hôn đầy kích thích, đám người của Owen đứng bên kia lại trở nên khẩn trương, "Mau đi ra ngoài xem! Đừng để cho ký giả đến đây!" Hắn liên tục phất tay, hết nhìn trái lại nhìn phải, e sợ có người chụp được cảnh này.

Những người khác cũng là lần đầu tiên hiểu rõ quan hệ của hai người, ngẫm lại những vụ xì căng đan trước kia của Lê Khải Liệt và các nữ minh tinh thì bọn họ đều cảm thấy có một chút kỳ lạ.

Cuộc họp báo được tổ chức tại hội trường trong một khách sạn năm sao nổi tiếng, bọn họ hiện tại đang ở trong phòng nghỉ phía sau hội trường, tiếng ca bên ngoài rốt cục hạ thấp, dần dần không còn nghe thấy, bản nhạc kết thúc, tiếp theo lại vang lên những tiếng vỗ tay không ngớt, những tiếng huýt sáo và tiếng gào thét liên tục vang vọng, hoàn toàn biểu đạt sự yêu thích của mọi người đối với ca khúc này, các fan hâm mộ đứng chờ ở bên ngoài nghe được tiếng ca truyền đến từ bên trong thì đều sớm kích động mà lắc lư theo điệu nhạc, những tiếng hoan hô ở bên ngoài liên tục không ngớt.

Không cần phải nói thì cũng biết tình cảnh này đại biểu cho điều gì, đó chính là thành công, hoàn toàn chiến thắng.

Takeda Koichi đứng trong đám người, hắn vẫn còn nhìn lên màn hình, toàn bộ hình ảnh 3D đã truyền đến cảm giác vô cùng chân thật, đây không phải MV chính thức, nghiêm khắc mà nói chỉ là những cảnh tập luyện và hậu kỳ, nhưng lại làm cho bất luận kẻ nào cũng không thể kháng cự.

"Liệt! Liệt! Liệt! Liệt! Liệt!" Tiếng hô to của fan hâm mộ bên ngoài xuyên qua cánh cửa được cách âm, theo mỗi một khe hở mà truyền vào bên trong, tên của Leo khi được gọi liên tục sẽ tạo thành một phát âm độc đáo, đó là tên tiếng Trung của Lê Khải Liệt, giống như có một đống lửa lớn đang sôi sục thiêu đốt tất cả cảm xúc được truyền đến theo tiếng gào thét của mọi người.

Cho dù lúc này ngay cả một thành viên của ban nhạc vẫn chưa xuất hiện thì cũng đã làm cho giới truyền thông bị cuốn hút bởi bầu không khí sôi động này, không còn ai đi bận tâm Lancelot sẽ nói cái gì, bọn họ chỉ muốn chụp lại biểu tình hiện tại của Lancelot.

"Sau khi ngài nghe xong ca khúc này thì có cảm giác gì? Nghe nói đây là ca khúc được sáng tác trong một khoảng thời gian rất ngắn, ngài có ý kiến gì hay không?"

"Lancelot, ngài cảm thấy ca khúc mà ngài đạo nhạc như thế nào so với ca khúc này của Leo?"

"Single của ngài bao giờ thì tung ra? Nếu bại bởi Lê Khải Liệt…."

"…..Lancelot, ngài đừng nổi giận với chúng tôi….ngài nên đi tìm Leo…."

Những người dệt hoa trên gấm luôn luôn không ít, giậu đổ bìm leo là chuyện thường ngày mà giới truyền thông vẫn hay làm, quay lưng lại, vấn đề sắc bén của bọn họ khiến cho Lancelot không kịp ứng phó, tính đến xem kịch vui nhưng ai ngờ lại bị đem ra làm trò đùa, "Con đàn bà kia! Đồ đàn bà chết tiệt, biết thế không nên tin tưởng ả!" Hắn thì thào tự nói rồi bước nhanh ra ngoài cửa, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng dáng không quá xa lạ.

Chính là ả đàn bà đó! Đều là tại ả! Lancelot nổi giận muốn nhào đến bắt lấy nàng thì người phụ nữ mặc bộ đầm bó sát lại đột nhiên xoay người lại "Đừng tưởng rằng mình quá quan trọng, sự thật chứng minh ngươi chẳng thể sánh bằng Lê Khải Liệt." Nàng thản nhiên đi qua trước mặt hắn, Lancelot bỗng nhiên cảm thấy đau đớn, có một cảm giác tê liệt đang truyền khắp toàn thân.

"Ngươi–" Hắn mở to mắt, muốn nâng tay lên nhưng rốt cục chỉ có thể trơ mắt nhìn sàn nhà đang tiếp cận về phía mình, hắn té mạnh xuống đất.

"Chúa ơi! Lancelot tức đến mức hôn mê!" Có phóng viên quát to một tiếng, vội vàng chụp ảnh, những người khác cũng không thua kém, trong khi có một bộ phận phóng viên lại xúm đến trước mặt Takeda Koichi, "Các vị cảm thấy album mới của Miracle Leo như thế nào?"

"Ngài Takeda Koichi, ngài từng nói trừ phi ngài Wirth diễn tấu ca khúc do ngài soạn ra, nếu không ngài sẽ không phối nhạc cho bất kỳ tác phẩm nào có liên quan đến Lê Khải Liệt, bây giờ ngài còn kiên trì với quan điểm này hay không?"

"Ngài có đánh giá như thế nào đối với ca khúc lần này?"

"Có phải nó hơn hẳn những tác phẩm của ngài? Ngài có thể làm ra ca khúc như vậy hay không, ngài Takeda?"

Công chúng không chỉ muốn nhìn đến phong độ đỉnh cao của ngôi sao mà bọn họ cũng vô cùng yêu thích những mặt xấu của những người nổi tiếng. Takeda Koichi là người Nhật, phong cách làm việc vốn khác hẳn người Mỹ, bị hỏi vấn đề như vậy thì hắn chỉ có thể cười trừ, tất cả máy ảnh và micrô đều nhắm vào hắn, hắn chống gậy, nghĩ đến lời nói của người bạn già Kim McKay.

Được rồi, trước hết ngươi cứ thử xem, nói không chừng ngươi làm như vậy có thể ép người kia tiến vào trong giới âm nhạc, bất quá ngươi sẽ chọc giận bọn họ, nói không chừng còn có thể mất mặt, đến lúc đó cái bản mặt già nua này của ngươi sẽ bị kéo xuống!

Đối mặt với các phóng viên, Takeda Koichi chỉ thờ dài một tiếng.

"Ta thừa nhận ta không thể soạn ra ca khúc như vậy, ta thu hồi lời nói trước kia, ta rất lấy làm vinh hạnh nếu có thể soạn nhạc cho Lê Khải Liệt." Trước mặt các phóng viên, nhà soạn nhạc người Nhật này mỉm cười nhận thua, lời nói của hắn khiến cho mọi người lập tức xôn xao.

Tuy rằng tức giận, tuy rằng không cam lòng, nhưng Takeda Koichi không quên dự tính ban đầu của mình, hiện tại ắt hẳn Kim McKay cũng đã thấy rõ, cho dù bị bại bởi một người trẻ tuổi thì hơi mất mặt một chút nhưng hắn sẽ có cơ hội hợp tác với người kia, vì tình yêu chân thành với âm nhạc, cho dù bị mất mặt thì có đáng là gì, lúc này Kim McKay đã chậm hơn hắn một bước.

Cười híp mắt, Takeda Koichi vẫy tay chào đám phóng viên, hắn cúi người trước màn hình lớn, sau đó cảm thấy mỹ mãn mà rời đi.

Cuộc họp báo vẫn tiếp tục, sau một hồi náo nhiệt, tất cả mọi người đều đã xác định cho dù số lượng album này bán được như thế nào thì nó cũng đã rất thành công, sau khi Takeda Koichi rời đi thì Lê Khải Liệt và các thành viên ban nhạc vui vẻ xuất hiện rồi nói vài câu, nhưng không ai đề cập đến người soạn nhạc.

Người nam nhân kéo đàn vi-ô-lông rốt cục có phải là người soạn nhạc hay không, có phải là người nam nhân phương Đông thần bí được giới truyền thông săn đuổi hay không, tuy Lê Khải Liệt không hề trả lời vấn đề này nhưng các phóng viên đều có thể tìm được đán án theo nét mặt nhìn nghiêng trên màn ảnh kia, khuôn mặt phương Đông thần bí vừa tinh xảo mà lại có vẻ lạnh lùng, đây là một chủ đề rất hay để đăng tin.

Chờ đến khi buổi họp báo chấm dứt, đám người lần lượt ra về, trong đám đông, Lê Khải Liệt bỗng nhiên dừng lại tầm mắt, "Các ngươi đi trước." Hắn bỏ lại đám người của Luke, còn hắn thì thẳng tắp đi về phía

một người phụ nữ trong tầm mắt của mình.

P/S: Ấy da, bé Duy đang tức vì thức trắng mấy ngày đêm viết lyric mà con sam nó sửa cái một không chịu báo làm bé Duy bị sock. Thật ra lý do chính thức vì sao em ấy giận sẽ được giải thích ở chương 95 ^o^.

94. Chương 94: Khác Biệt

Chiếc váy bó sát người hở lưng, vô cùng nổi bật giữa các phóng viên đang cầm các thiết bị quay chụp, giống như cảm nhận được nguy hiểm đến từ sau lưng, nàng liền dừng bước nhưng vẫn không quay đầu lại.

"Quả nhiên là ngươi, Linda" Lê Khải Liệt giống như đang bắt chuyện một cách thoải mái, nhưng ý cười trong lời nói lại không hề có vẻ là ý cười chân chính, cũng không bận tâm đối phương là phụ nữ, cổ tay của Linda đau nhức, nàng không kịp mở miệng thì đã bị kéo đến một góc của hội trường, "Lần này Hecate muốn làm cái gì?"

"Làm ra chuyện đê tiện như vậy!" Xương cổ tay của Linda cơ hồ sắp bị bẻ gãy, trong giọng nói mềm nhẹ của Lê Khải Liệt rõ ràng có sự uy hiếp, đôi mắt tham lang giờ phút này không phát ra điện lực mà chỉ còn thô bạo và tối tăm, Linda bị đẩy vào tường.

Không ngờ hắn lại không nể mặt như vậy, Linda thu hồi sự sợ hãi trong lòng, cố gắng trấn định rồi mỉm cười, "Chỉ cảnh cáo ngươi một chút mà thôi, mục đích của ngươi đã đạt được, cứu ra người mà ngươi muốn cứu, ngươi cho rằng mọi chuyện cứ như vậy là xong rồi?"

"Ngươi không lợi dụng mấy người phụ nữ kia thì sẽ có người khác đi lợi dụng các nàng, đương nhiên người khác làm không tốt bằng ngươi." Ngón tay của Linda lướt qua ngực của hắn, ánh mắt lóe lên, "Chỉ là muốn ngươi tiếp cận vài người để hỏi mấy câu mà thôi, nhưng ta không ngờ ngươi lại thật sự vì một người nam nhân mà buông tha cho sự hợp tác của chúng ta, chẳng lẽ muốn ngươi đi thu thập tư liệu để mở rộng các mối quan hệ cho chúng ta mà lại khó như vậy hay sao?"

Hecate là một tổ chức tình báo trên thế giới, những chuyện mà bọn họ muốn nhúng tay vào thì tuyệt đối sẽ không nhỏ, Lê Khải Liệt cùng bọn họ hợp tác, sau khi đạt được mục đích của mình thì hiện tại lại hoàn toàn phớt lờ yêu cầu của Hecate, vô luận bọn họ liên lạc hay gửi thư mật như thế nào thì cũng đều không có hồi âm.

"Ta chơi chán rồi." Lê Khải Liệt trả lời một cách hời hợt, biểu tình vẫn như trước, khi cần thì sẽ phát ra khuôn mặt tươi cười vô cùng quyến rũ, hiện tại lại vừa âm u vừa quỷ dị, "Các ngươi chỉ cảnh cáo ta một chút, chỉ cần ta thu thập vài tin tình báo? Ngươi cho ta là con nít ba tuổi hay sao?"

Hắn cười lạnh một tiếng, Linda cảm giác được nguy hiểm, ngón tay của nàng đặt trên ngực Lê Khải Liệt vừa mới giật giật một chút, bỗng nhiên bị đẩy ra ngoài rồi bị bẻ cong, "Lê Khải Liệt!" Nàng thét chói tai, không ngờ hắn lại dám động thủ đối với nàng, "Ngươi đã quên cha của ngươi vẫn còn ở trong tay chúng ta hay sao?"

Khớp xương ngón tay bị bẻ gãy, sắc mặt của Linda tái nhợt, nàng biết rõ hắn không phải loại người dễ dàng đối phó, nhưng lúc này mới phát hiện bọn họ đã xem nhẹ sự nguy hiểm của hắn, nàng chỉ có thể xuất ra lợi thế duy nhất của mình.

Hecate cho đến nay hợp tác với Lê Khải Liệt rất suông sẻ, hắn cũng yên tâm giao Naryn Claudy cho bọn họ bảo vệ, nhưng quan hệ hợp tác này lại bị phá hủy khi Vu Duy Thiển xuất hiện, Linda tuyệt đối không ngờ Lê Khải Liệt nghiêm túc đến mức này, thật sự lại vì một người nam nhân mà từ chối yêu cầu của bọn họ, không còn muốn giao thiệp với những người trước kia.

"Nếu các ngươi làm gì hắn thì ta sẽ càng không phối hợp, các ngươi biết rất rõ điểm này, không phải hay sao?" Tựa như chưa làm ra chuyện gì, Lê Khải Liệt nhẹ nhàng lên tiếng, hắn thậm chí vẫn còn mỉm cười,

biểu tình tàn nhẫn lại lộ ra sảng khoái làm cho người ta tin tưởng hắn sẽ không bận tâm đến việc động thủ với phụ nữ, "Ngươi tưởng rằng đặt kim tiêm đã tẩm thuốc ở đây thì sẽ an toàn?" Ngón tay bị Lê Khải Liệt bẻ cong, chỉ cần dùng sức thêm một chút thì Linda sẽ đau đớn cực độ.

Tay đứt ruột xót, huống chi lại là ngón tay đã từng thêm vào một món trang sức, đầu mũi kim được tẩm một chút thuốc có thể làm cho toàn thân của người ta tê liệt, thành phần của thuốc được hỗn hợp từ những chất đặc biệt trong cơ thể, không ai sẽ tra ra được thành phần thật sự của nó, Lancelot đột nhiên ngất xỉu chính là vì bị Linda tiêm trúng, dưới sự đeo bám không dứt của phóng viên, hắn đã được đưa đi bệnh viện.

"Các ngươi muốn cùng ta tiếp tục hợp tác hay là muốn nhận được thứ gì khác từ phía của ta?" Nhàn nhã dựa vào trên tường, siết chặt cổ tay của Linda, Lê Khải Liệt hỏi một cách thờ ơ, đôi mắt khẽ nheo lại lộ ra ý cười đáng sợ, "Chuyện này không đơn giản như vậy, mạng lưới tình báo của Hecate trải rộng khắp thế giới, muốn ta tin rằng các ngươi không có ta giúp đỡ thì làm không được hay sao?"

Bóng tối không thể che khuất ánh mắt lạnh lùng kia, Linda nghẹn lời, lập tức ngậm miệng không thèm nhắc lại, tầm mắt khiến người ta không dám khinh thường của Lê Khải Liệt vẫn đang nhìn nàng chăm chú, "Lúc này mục tiêu của các ngươi là Vu Duy Thiển, có phải hay không?"

Nhắc đến tên này, trên khuôn mặt đang nhăn nhó vì đau đớn của Linda hiện lên một chút kỳ dị, lập tức bị Lê Khải Liệt nhìn thấy, "Quả nhiên là nhằm về phía hắn!" Bóng tối dưới đáy mắt đột nhiên lóe sáng, bàn tay bất thình lình lật ngược, tiếng kêu thảm thiết của Linda nhất thời truyền khắp hội trường, khiến cho tất cả mọi người trong phòng nghỉ đều chú ý, nhân viên ở hậu trường cũng chạy lên để xem xét tình hình.

"Liệt, đây chẳng phải là chuyên viên trang điểm lúc trước hay sao?" Owen ló đầu ra, phía sau hắn cũng vang lên tiếng bước chân, Vu Duy Thiển vẫn chưa đi đến gần thì liền dừng lại, nhìn thấy Lê Khải Liệt và Linda ở đằng xa, biểu tình trên mặt làm cho người ta đọc không ra ý tưởng của hắn.

"Duy, chờ ta một chút, sắp giải quyết xong rồi, ngươi đừng hiểu lầm ta nha." Giống như chỉ là một trò đùa, hắn vừa cười vừa nói, nhưng chỉ trong giây lát ý cười nhẹ nhàng lại bị thay thế bằng vẻ mặt hung ác nham hiểm, "Ta không có kiên nhẫn để đùa với các ngươi."

Cảm giác âm u lạnh lẽo mà lại nóng bức như thiêu đốt không ngừng ập vào người Linda, "Các ngươi có thể gây ra tất cả phiền toái nhưng đã chậm, Miracle Leo này là do các ngươi dựng lên, muốn hủy diệt cũng không phải dễ dàng như vậy. Vu Duy Thiển là của ta, các ngươi đừng hòng động vào hắn."

"Nếu các ngươi dám hành động thiếu suy nghĩ thì ta sẽ rất vui lòng đem một ít tin tức của các ngươi tiết lộ cho CIA, mấy năm nay bọn họ rất muốn tiếp xúc với Hecate của các ngươi." Người nam nhân đang nói chuyện lộ ra ý cười nguy hiểm, điểm đáng sợ nhất của Lê Khải Liệt chính là khi mọi người bị vẻ ngoài cương quyết bất tuân của hắn mê hoặc, trong lúc vừa vui đùa vừa mắng chửi thì hắn đã sớm nắm rõ nhược điểm của đối thủ.

Cơ quan tình báo trung ương của Hoa Kỳ, tổ chức tình báo quốc gia và Hecate có thể nói là một sáng một tối, phạm vi trong mạng lưới tình báo hoàn toàn khác nhau, khi hai ông lớn đồng thời cùng tồn tại thì sẽ tránh không được một mất một còn, Hecate cho dù mạnh như thế nào thì vẫn không thể bước ra ngoài sáng, CIA được quốc gia chống đỡ nên hoàn toàn khác biệt.

"Lê Khải Liệt, ngươi dám?" Lần này sắc mặt tái nhợt của Linda không chỉ là vì đau đớn, "Nhiều năm qua ngươi vẫn hợp tác với Hecate, hiện tại ngươi muốn trở mặt?" Lê Khải Liệt lại biết chuyện này? Biết mấy năm nay CIA không ngừng gây phiền phức cho bọn họ? Rốt cục hắn có được tin tức này từ nơi nào?

"Mềm nắn rắn buông?" Lê Khải Liệt ném Linda vào vách tường rồi hừ cười một tiếng, "Bất quá chỉ là quan hệ lợi dụng mà thôi, đừng nói cái kiểu tốt nghe như vậy, nếu ta không có dòng họ kia thì các ngươi sẽ tiếp cận ta hay sao? "

Hecate trước kia tiếp cận Lê Khải Liệt chính là vì dòng họ Claudy của hắn, bởi vì trên người hắn có huyết thống của Claudy, gia tộc thần bí có thế lực đen tối, Hecate làm sao lại không lợi dụng, Linda run rẩy, nàng nhớ đến trong mắt của người nam nhân này chưa từng có cái gì gọi là tình nghĩa.

Ngay cả người thân của mình mà còn có thể đối phó thì còn có cái gì mà hắn không dám?

"Liệt, rốt cục ngươi đang nói cái gì vậy?" Owen ở cách một khoảng nên không nghe rõ lời nói giữa Lê Khải Liệt và Linda, chỉ nhìn thấy hắn đang cầm lấy cổ tay của nàng, sau đó lại nói nhỏ gì đó với nàng, Owen muốn biết phản ứng của Vu Duy Thiển sẽ như thế nào, người nam nhân bị hắn lén lút quan sát chỉ thản nhiên nhìn vài lần rồi xoay người bước đi.

"Ta về trước." Giống như không thấy bất cứ chuyện gì, Vu Duy Thiển đi qua trước mặt đám nhân viên đang tò mò xúm lại.

"Duy!" Lê Khải Liệt vứt bỏ Linda rồi lập tức đuổi theo Vu Duy Thiển, hắn không biết có phải Vu Duy Thiển hiểu lầm hắn hay không. Là hiểu lầm hắn tiếp cận với phụ nữ hay là hiểu lầm hắn lại có chuyện giấu diếm. Đây là lần đầu tiên mà Owen nhìn thấy bộ dáng kích động như thế của Lê Khải Liệt.

Vu Duy Thiển tiến đến thang máy, cửa chuẩn bị khép lại thì bị một đôi tay ngăn cản, Lê Khải Liệt vọt vào, toàn bộ không gian trong thang máy giống như bị lốc xoáy cuồng quét, hắn chưa nói bất cứ điều gì mà trước hết chỉ giang hai tay ôm Vu Duy Thiển vào lòng, "Đừng dọa ta, Duy, ngươi đang giận ta vì chuyện thay đổi ca từ hay là vì Linda?"

Ngữ khí của hắn khẩn trương, Vu Duy Thiển chỉ chớp mắt vài cái, ánh mắt nhìn lên nút tầng trệt, "Ta chỉ muốn đi về trước mà thôi, không liên quan đến ngươi." Sự lạnh lùng của hắn càng làm cho Lê Khải Liệt xác định hắn đang nổi giận, "Vì sao không đợi ta?"

Lê Khải Liệt dây dưa giữ chặt tay của Vu Duy Thiển, không cho đối phương bấm nút tầng trệt, mà lại trực tiếp kéo xuống khóa khẩn cấp, đó là thiết kế của thang máy để dừng lại giữa hai tầng khi gặp sự cố khẩn cấp, Vu Duy Thiển nhíu mày rồi đẩy tay của Lê Khải Liệt ra, đuôi lông mày nhướng cao biểu hiện vẻ tức giận, "Ngươi lại muốn gây rối cái gì?"

"Ngươi không nói thì ta sẽ không cho ngươi đi." Đồng tử màu tro lục cố chấp nhìn Vu Duy Thiển, nhìn bộ dáng phớt tỉnh của Lê Khải Liệt, cho dù có xảy ra chuyện gì thì hắn cũng không hề bận tâm, Vu Duy Thiển không còn lời nào để nói với thái độ không phân rõ phải trái của hắn, lập tức nổi giận mà xông lên, "Rốt cục đến khi nào thì ngươi mới có thể tự kiềm chế! Đầu tiên là tùy tiện chỉnh sửa ca từ, trước mặt nhiều người lại hát ra những câu như vậy, lại ở trước mặt Owen nói những lời đó với Linda! Quan hệ của chúng ta hay chuyện của Hecate không thể để cho người khác biết đến, ngộ nhỡ truyền ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng đến ngươi, thật không biết ngươi đang suy nghĩ cái gì!"

"Nếu quan hệ giữa chúng ta chỉ khiến cho ngươi làm ra những chuyện ngu xuẩn, thì ta thấy nên chấm dứt là tốt nhất." Chỉ định dạy dỗ người này, nhất thời lại nói mà không suy nghĩ, Vu Duy Thiển vừa cười lạnh vừa nói ra những lời này là vì muốn cảnh cáo Lê Khải Liệt.

Nhưng hắn đã quên việc cảnh cáo đối với Lê Khải Liệt mà nói cũng giống như khiêu khích trước mặt dã thú, ngay sau đó người nam nhân đang giữ chặt bả vai của hắn đột nhiên dùng ánh mắt quỷ bí u ám để nhìn hắn, "Tốt nhất là ngươi đang nói giỡn…."

95. Chương 95: Sa Vào Thâm Tình

Sau lưng chạm mạnh vào vách kim loại của thang máy, Vu Duy Thiển bị ép sát vào góc, Lê Khải Liệt giống như một con sư tử bị chọc giận đang vươn nanh vuốt với hắn, đôi mắt khẽ khép lại hàm chứa một trận gió lốc không thể đoán trước, "Ngươi đang nói đùa đúng không? Duy yêu của ta, nói rằng ngươi đang đùa với ta…." Bàn tay ôm sau lưng của Vu Duy Thiển giống như một gọng kìm, không hề thả lỏng.

"Nếu không phải đùa thì sao? Lê Khải Liệt, thanh tỉnh một chút, đừng quên thân phận của ngươi." Nghiêm khắc nhíu mày, giống như không biết vì sao người nam nhân này lại có thể khiến cho người ta khó hiểu như vậy, bờ môi của Vu Duy Thiển mím thành một đường sắc bén.

Ở trước mặt người khác thì hắn không muốn chỉ trích quá nhiều, nhưng hiện tại không cần phải kiêng kỵ, Vu Duy Thiển nhướng lên đôi mắt lạnh lùng, "Ngươi yêu ta, ta hiểu được, nhưng chẳng lẽ hát lên ca từ như

thế lại có thể làm sâu sắc tình yêu của mình hay sao? Vì sao phải làm những chuyện vô nghĩa như vậy? Còn Linda, nàng muốn đối với ta như thế nào thì đó là chuyện của Hecate, vô luận bọn họ làm gì cũng không có kết quả, ngươi và ta đều rất rõ ràng, nếu đã như vậy thì trở mặt với bọn họ có ích lợi gì?"

"Chuyện này chỉ làm cho ngươi bị rơi vào thế bất lợi, làm ra những chuyện ngu xuẩn như vậy, ngươi đã nghĩ đến hậu quả hay chưa?" Vu Duy Thiển nắm lấy sau cổ của Lê Khải Liệt, người này rõ ràng không phải là một kẻ hồ đồ, lại càng không xử trí theo cảm tính, hiện tại Lê Khải Liệt lại làm ra những chuyện hoàn toàn khác với phong cách trước kia của mình, chẳng lẽ hắn không biết chuyện này sẽ mang đến hậu quả gì hay sao!

"Ngươi dám nói đó là chuyện ngu xuẩn?" Ầm, Lê Khải Liệt dồn về phía trước, tiếng kim loại trong thang máy vang lên khi hai người va chạm vào nhau, thang máy không nhỏ nhưng một góc bị hai người chiếm lấy cũng chỉ còn lại một chút không gian ít ỏi, cánh tay của Lê Khải Liệt như khóa sắt đang kiềm chặt trên vai hắn, hơi thở dừng bên tai lại giống như ngọn lửa phun trào, "Thật muốn dạy dỗ ngươi một chút! Ngươi cư nhiên dám nói như vậy?"

Hắn cắn một cái bên tai của Vu Duy Thiển, hơi thở lướt qua, "Ngươi nghĩ rằng ta chưa từng nghĩ đến? Duy yêu, ta đã từng nghĩ đến chuyện này, chẳng qua ta chính là người như thế, ta yêu ngươi, không cần người khác nhìn như thế nào, ngươi phải chuẩn bị thật tốt, bắt ta phải kiêng dè quan điểm của đám người đó thì như vậy không phải là ta, không phải là Lê Khải Liệt này."

Cánh tay mạnh mẽ siết chặt giống như muốn bẻ gãy thắt lưng của Vu Duy Thiển, lời nói của Lê Khải Liệt mang theo ý cười tự phụ khiến người ta phải run sợ, "Đừng nghĩ ngợi sâu xa, chẳng qua chỉ là ca từ mà thôi, mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, nếu không phải ngươi biết ta hát về cái gì thì ngươi sẽ có phản ứng như vậy hay sao? Người không biết sẽ không nghĩ đến, chỉ có ngươi…."

"Đó là bài hát của chúng ta đối với kỷ niệm đêm hôm đó, không được hay sao?" Hô hấp lại lướt qua, mái tóc đen khẽ lay động như lông vũ, Lê Khải Liệt vùi đầu vào cổ của hắn, "Về phần Linda và Hecate, là bọn họ chạm đến mấu chốt của ta, mấu chốt của ta chính là ngươi, ngươi có hiểu hay không?"

"Cho nên ngươi tình nguyện đắc tội với bọn họ?" Chế ngự sau cổ của Lê Khải Liệt, ánh mắt của hai người chạm vào nhau. "Cái tên quẫn trí này!" Ngón tay siết chặt sau cổ của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển rống giận áp chế cảm xúc của mình, đắc tội với Hecate thì có ích lợi gì đối với Lê Khải Liệt? Đương nhiên không có, Lê Khải Liệt làm như vậy là vì muốn bảo hộ hắn, mặc dù hắn không cần.

"Thật không biết là ngươi đang giả vờ hay thật sự là không hiểu! Ta yêu ngươi, Vu Duy Thiển, tất cả những gì ta làm đều là vì ngươi!" Lê Khải Liệt hung hăng lên tiếng, giống như đang tức giận vì lại có một người yêu khó hiểu như vậy, "Vậy mà ngươi lại trách ta?" Ngữ điệu vừa thay đổi, hắn có vẻ cảm thấy bất đắc dĩ.

"Cái tên vô lương tâm này, ngươi không thể cảm động một chút nào hay sao?" Cảm giác được thân thể đang dần dần thả lỏng của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt biết rõ đối phương đang dịu xuống, cổ tay siết chặt của Lê Khải Liệt cũng bình tĩnh trở lại, bờ môi cọ xát lên cổ của Vu Duy Thiển, "Nhưng mà ta không trách ngươi, ngươi đã trải qua rất nhiều, gần như không còn biết cảm giác đơn thuần của tình yêu là gì, để ta dạy ngươi, làm cho ngươi rốt cục không thể rời xa ta…."

"Ai nói ta không biết?" Thắt lưng của Lê Khải Liệt bỗng nhiên bị ôm lấy, Vu Duy Thiển cất lên ngữ điệu thâm trầm khó dò, cảnh vật trước mắt của Lê Khải Liệt nhoáng lên, Vu Duy Thiển dùng lực đẩy hắn lui về sau vài bước, hai người lại chạm vào góc thang máy ở phía đối diện.

"Ta chỉ cần một người đến nhắc nhở ta." Ánh mắt sáng quắc dừng trên người Lê Khải Liệt, lúc này Vu Duy Thiển có một chút tức giận nhưng vẫn cố gắng bảo trì bình tĩnh, "Thật xin lỗi, ta không nghĩ đến chuyện này." Hắn nhìn Lê Khải Liệt, thẳng thắn thừa nhận sai lầm.

Mấy trăm năm qua không ít lần dấn thân vào tình yêu, Vu Duy Thiển quả thật thiếu đi một ít tế bào lãng mạn, hắn chỉ đơn thuần lo lắng cho Lê Khải Liệt, quên mất dự tính ban đầu của Lê Khải Liệt, đây hết thảy đều xuất phát từ tình yêu của Lê Khải Liệt dành cho hắn, có lẽ điểm này cũng không có gì là không tốt.

Sau khi hiểu rõ thì tâm tư rốt cục nhẹ nhõm, hoàn toàn lắng dịu, chính thức bị dã tính của Lê Khải Liệt nhen nhóm tình cảm đã ngủ yên từ lâu của hắn….

Vừa tức giận vừa cảm thấy phiền phức, bên tai của Vu Duy Thiển còn lưu lại một chút ửng đỏ, tựa hồ vì sai lầm của mình mà ảo não, Lê Khải Liệt quả thật không có cách nào để hình dung cảm giác hiện tại của mình, tình yêu và sự thương cảm làm cho hắn khó có thể ức chế cơn xúc động, "Duy yêu của ta, ngươi thật đáng yêu."

"Ngươi rất đáng yêu, đáng yêu vô cùng…..Ta yêu ngươi…." Giống như một tín đồ thành tín nhất, ngâm tụng những lời cầu nguyện dưới đáy lòng, làm cho thân thể của hai người kề sát vào nhau, Lê Khải Liệt thật sự không còn lời nào để nói, mỗi lần hiểu Vu Duy Thiển thêm một chút thì hắn lại càng thương người này hơn. Hai từ đáng yêu không hợp với nam nhân, đối với người có vẻ ngoài mạnh mẽ cùng tính cách lạnh lùng như Vu Duy Thiển thì lại càng không hợp, nhưng hắn thật sự có loại cảm giác này.

Vu Duy Thiển hừ mạnh một tiếng, ánh mắt chợt lạnh thấu xương, "Câm miệng! Ta sẽ không xem đây là lời khen ngợi!" Lần này là thật sự tức giận, hắn ôm mặt của Lê Khải Liệt rồi trừng phạt người nọ dám lỡ lời.

Cái gì mà đáng yêu, hắn là con quái vật đã sớm không nên tồn tại trên thế giới này, vậy mà còn bị người ta nói là đáng yêu? Cắn mút bờ môi của Lê Khải Liệt, nuốt xuống chất lỏng trong miệng của đối phương, Vu Duy Thiển hung hăng xoa bóp thắt lưng của Lê Khải Liệt, những ngón tay trượt xuống khe hở giữa hai bờ mông, cọ sát sâu vào bên trong, "Cái tên biến thái này, làm hại ta cũng bị ngươi lây bệnh…." Hắn cư nhiên lại muốn Lê Khải Liệt ở ngay tại đây, muốn ôm lấy người nam nhân đã làm cho hắn vứt bỏ tất cả đề phòng, muốn người ở trước mặt này run rẩy hòa tan vào lòng của hắn. (còn viện cớ lung tung)

"Có cảm giác?" Liếm môi của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt cười một cách xấu xa, hạ thân của hắn vừa nóng lại vừa cứng đang kề sát dưới bụng của Vu Duy Thiển, hắn vươn tay bóp xuống mông của Vu Duy Thiển. Hai bộ phận chạm vào nhau gây ra cảm giác buộc chặt, bọn họ đồng thời hít vào một hơi, Lê Khải Liệt cọ sát Vu Duy Thiển, giọng nói dịu ngọt tựa như một kẻ ăn chơi đang dụ dỗ thiếu nữ nhà lành, "Muốn làm ở trong này hay không? Sẽ rất kích thích, ta có đem theo bao, bất quá, Duy, ngươi học xấu, trước kia…."

"Đừng nói nữa, câm miệng của ngươi lại!" Một bàn tay kéo xuống phecmơtuya trên quần jean của Lê Khải Liệt, sau khi tiếng kim loại của khóa kéo vang lên, nhiệt độ trong không gian khép kín ở nơi này đột ngột tăng cao, Vu Duy Thiển kéo tay của Lê Khải Liệt đặt xuống hạ thân của mình, "Trước tiên giải quyết một chút, sau đó quay về làm tiếp, ở đây ta không thể chuyên tâm."

Cân nhắc chừng mực, hắn quyết định làm như vậy, Lê Khải Liệt hiểu rõ Vu Duy Thiển vẫn không quen với việc sống buông thả, đối với một người sống từ thời cổ xưa đến hiện đại, cho dù lúc trước đã từng ở tại San Francisco thì Vu Duy Thiển vẫn là người phương Đông, ba trăm năm trước ở Trung Quốc…..đó là thời nào….

Lần này Lê Khải Liệt không ép Vu Duy Thiển thân mật ngay tại đây, nhưng hoàn toàn không biết người nam nhân phương Đông hiện tại đang nghĩ đến nếu làm ở trong này thì sẽ không thể nhìn thấy vẻ mặt rên rỉ của Lê Khải Liệt khi ở trong lòng hắn, nơi này chính là thang máy, cách âm nhất định không tốt. (đòi phản công trắng trợn)

Không gian khép kín, tiếng thở dốc đều từ trong mũi và miệng của bọn họ tràn ra ngoài, mỗi một lần hô hấp lại càng thêm nóng bỏng, thiêu đốt từng ngụm ôxy trong không khí, âm thanh ẩm ướt mỗi khi ma sát lại vang lên, bàn tay đang bận rộn vuốt ve đối phương bởi vì dùng sức để cọ sát mà cũng phát ra nhiệt độ nóng rực.

"Duy." Hai vầng trán kề sát vào nhau đều chảy ra mồ hôi, tiếng thở dốc khàn đặc của Lê Khải Liệt càng lúc càng tăng tốc theo động tác trong tay của Vu Duy Thiển, Vu Duy Thiển cúi đầu nhìn cảnh tượng trước mắt, cổ họng khô khốc cơ hồ không thể phát ra âm thanh, mỗi một lần hô hấp lại càng khát cầu nhiều hơn, "Nhanh hơn nữa…"

Bàn tay ẩm ướt liên tục va chạm, khuôn mặt lúc thì cọ sát lúc thì hạ xuống một nụ hôn ướt át, Vu Duy Thiển không có cách nào để tự hỏi vì sao hắn lại trở thành như vậy, vì sao lại có dục vọng đối với thân thể có cấu tạo giống như mình. Khát cầu bừng bừng phấn chấn, hắn chịu không nổi khi nghe thấy tiếng thở dốc đầy khoái cảm của Lê Khải Liệt, tựa như tiếng hát trong ca khúc kia, mỗi một từ mỗi một tiết tấu đều kích thích dây thần kinh của hắn.

Hắn sẽ không nói cho Lê Khải Liệt biết được cảm giác của hắn khi nghe thấy ca khúc đó, tiếng thở dài trầm thấp, lời nỉ non ngập tràn tình yêu, tựa như một cọng lông vũ thỉnh thoảng phe phẩy trong lòng của hắn,

người này dám hát như vậy, dám để cho người khác nghe thấy hắn cất lên giai điệu như thế….

Có người nào khi nghe thấy ca khúc đó cũng sẽ bị kích thích giống như hắn hay không? Cũng không thể khống chế mà muốn ngăn cản Lê Khải Liệt lại, muốn xé rách người này từ bên trong? Vu Duy Thiển xác định bản thân mình đã thực sự bị sa đọa, bị Lê Khải Liệt kéo xuống vực sâu không đáy, sa vào lốc xoáy điên cuồng, tuy biết như thế nhưng hắn lại không hề muốn thoát thân.

Lê Khải Liệt là một con quỷ đầy cám dỗ….Cái tên đốn mạt này…..

Không thể tiếp tục chịu đựng, động tác trong tay bỗng nhiên gia tăng tốc độ, khi gần lên đến đỉnh, hô hấp của Lê Khải Liệt và hắn đều liên tục dồn dập, hơi thở nặng nề cùng tiếng rên rỉ khàn khàn kích thích thính giác của nhau, ở trong lòng bàn tay của đối phương, dục vọng của bọn họ càng lúc càng tăng cao, khát cầu khiến cho bọn họ phát lên tiếng những gầm nhẹ, toàn bộ chất dịch nóng bỏng thấm ướt hạ thân của bọn họ, hai người dựa vào nhau rồi cùng thở hổn hển.

Bọn họ đều cảm thấy không thể thỏa mãn, Vu Duy Thiển lấy ra một chiếc khăn tay để lau sạch dấu vết này, “Xe của ngươi đâu?”

“Ở dưới gara.” Lê Khải Liệt mở khóa khẩn cấp, ấn xuống nút B1, thang máy vừa đến tầng hầm thì bọn họ liền nhanh chóng bước về chỗ đậu xe, Reid tìm bọn họ đã lâu, hắn đang chờ ở gara, nhìn thấy bọn họ xuất hiện thì đôi mắt như diều hâu cẩn thận quan sát xung quanh một chút, khi phát hiện không có gì bất thường thì mới đi đến.

“Ta có tin tức muốn nói với các ngươi….” Hắn mở miệng một cách nghiêm túc, nhưng Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển đều không dừng lại, tựa hồ là vì chuyện gì đó mà sốt ruột, nhanh chóng đi ngang qua người hắn, “Sau này hẳn nói.” Vu Duy Thiển mở cửa xe, Lê Khải Liệt đạp chân ga, chiếc xe lập tức phóng đi.

Dọc đường đi không hề dừng lại, giống như không nhìn thấy đèn đỏ, đến khi đạt được mục tiêu, ấn xuống mật mã, cửa vừa mở ra thì Lê Khải Liệt liền bị Vu Duy Thiển túm vào bên trong, vẫn chưa kịp bật đèn thì đã nghênh đón một nụ hôn cực nóng.

“Cởi quần của ngươi xuống.” Đè Lê Khải Liệt vào vách tường, người nam nhân tóc đen ngăn chặn bờ môi của hắn, không cho hắn kháng cự mệnh lệnh.

———-

P/S: =.= bé Duy thô bạo quá àh, trong đầu toàn suy nghĩ mấy thứ YY, lúc nghe con sam hát là đã nghĩ bậy, thật chất là bé kiếm cớ muốn ăn con sam, nguyên cả chương toàn thấy bé cầm cờ đòi phản công. Nhưng mờ cái lý do bé giận con sam vì sửa lyric cũng rất là ngớ ngẩn =)) =)), nguyên nhân đơn giản là bé ghen khi nghe con sam hát như vậy cho fan nghe =)) =)). Cái này ta đã có lấp lửng với vài người ở mấy chương trước:D

96. Chương 96: Tình Yêu Mãnh Liệt

Có Xôi đê, ai xôi bánh khúc bánh giò đê….*

Cho đến nay ấn tượng của Vu Duy Thiển đối với người khác chính là nghiêm khắc và lạnh lùng, cũng chính vì vậy mà khi hắn nói ra câu đó lại tạo nên hiệu quả kinh người.

Lê Khải Liệt ngay cả sức lực để ngăn cản cũng không có, “Duy–” Hắn quả thật cũng bị Vu Duy Thiển kích thích đến điên cuồng.

Thoải mái cất lên tiếng rên rỉ, thổ lộ dục vọng của mình, đối với vấn đề tình dục thì Lê Khải Liệt vẫn luôn là người chủ động, nhất là hiện tại, khi đối mặt với Vu Duy Thiển thì hắn liền mất kiên nhẫn, ngay cả một giây chờ đợi cũng không có.

Cởi bỏ dây nịt trên lưng, hắn thoát ra áo choàng của Vu Duy Thiển, nhịn không được mà lần tìm bờ môi kia, môi răng va chạm, hơi thở dung hòa, mỗi một trọng lượng và nhiệt độ đều kích thích phản ứng của thân

thể, đây không chỉ là sinh lý mà còn là tâm lý, vội vàng và khát cầu như thế, bọn họ đều không để nhẫn nại thêm bất kể một giây phút nào nữa, đều biết rõ đối phương muốn cái gì.

"Lần này không được, Duy, ta chờ không nổi!" Một khi tình dục bị châm ngòi thì quần áo trên người lập tức có vẻ dư thừa rất nhiều, bàn tay của Lê Khải Liệt từ trên lưng áo sơ mi trượt xuống dưới, ngón tay không ngừng khiêu khích dường như mang theo lửa nóng, Vu Duy Thiển cất lên giọng nói khàn khàn, hắn nheo mắt lại mà cảnh cáo, "Lấy tay của ngươi ra!"

Bàn tay vói vào trong quần tây không hề dừng lại, ngược lại càng hướng sâu vào bên trong để thăm dò, thân thể kề sát đè chặt vào nhau, động tác cùng ánh mắt của Lê Khải Liệt đều đang chứng tỏ hiện tại hắn khát khao Vu Duy Thiển nhiều đến mức nào, ánh mắt thẳng tắp giống như muốn xuyên thấu thân thể của Vu Duy Thiển, hết thảy bộ phận trên thân thể đều bị ánh mắt này đun nóng….

"Ta yêu ngươi, Duy, ta yêu ngươi…" Thoải mái thổ lộ tình yêu, Lê Khải Liệt dùng giọng nói quyến rũ của mình mà không ngừng thì thầm nỉ non bên tai của Vu Duy Thiển, hơi thở nóng rực từ khóe môi lướt qua màng tai, Vu Duy Thiển rùng mình, hắn hoàn toàn không có sức chống cự đối với giọng nói của Lê Khải Liệt ngay tại thời điểm này.

"Câm miệng!" Mỗi một góc khuất trong lòng đều bị quấy nhiễu, Vu Duy Thiển cơ hồ đã quên tất cả bởi vì những lời thì thầm khiêu khích này, cho đến khi ngón tay của Lê Khải Liệt len vào khe hở giữa hai bờ mông của hắn, dùng cái nhìn cực nóng tiến thẳng vào đôi mắt lạnh lùng của hắn, màu tro lục bị dục vọng và sự giảo hoạt lấp đầy đang chớp động, "Không muốn nghe ta nói? Hay là không dám nghe ta nói?"

Xé mở quần áo của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển gần như không thể chống đỡ trước sức quyến rũ của Lê Khải Liệt, nút áo bật tung, lồng ngực rắn chắc hoàn mỹ hoàn toàn trần trụi trước mặt làm cho cổ họng của hắn khô ráo, khát vọng không ngừng tăng cao, "Ngươi không muốn bị ta chiếm giữ hay sao?" Đôi mắt lạnh lùng bị một màu sắc khác thay thế, hắn hôn lên lồng ngực của Lê Khải Liệt, cắn mút thật mạnh.

Hô hấp nóng rực cùng đầu lưỡi trườn trên cơ ngực phập phồng, lời nói dụ dỗ được cất lên từ miệng của một người nam nhân như vậy làm cho phấn khởi trong đầu của Lê Khải Liệt hoàn toàn bùng nổ, bàn tay đặt ngay mông của Vu Duy Thiển đột nhiên dùng sức, cổ họng phát ra những tiếng trầm thấp giống như rít gào, đưa tay xuyên vào quần của Vu Duy Thiển, cởi ra tất cả vướng víu ở dưới thân của đối phương, "Nhưng ta lại càng muốn ngươi nhiều hơn."

"Ngươi căn bản không biết ngươi đang làm cái gì, Duy! Đừng để cho ta phải phát cuồng vì ngươi…" Lời tuyên bố dã tính cùng với nhiệt độ cao đang kéo dài từ thắt lưng xuống phía dưới, Lê Khải Liệt quỳ xuống một chân rồi ôm lấy eo của Vu Duy Thiển làm cho hai chân của Vu Duy Thiển trở nên căng thẳng, dưới động tác phóng túng cuồng dã của Lê Khải Liệt khiến hắn không thể đứng thẳng, một tay phải vịn vào vách tường, tiếng thở dốc của hai người dung hòa vào bóng đêm.

Bọn họ thậm chí vẫn còn đang ở ngay tại cửa, trong gian phòng chưa được bật đèn chỉ có tiếng vang ẩm ướt, Vu Duy Thiển không xác định đây là tình huống hoang đường như thế nào, hắn chỉ biết rốt cục hắn không thể tiếp tục kiên nhẫn, ngón tay xuyên qua mái tóc dài mất trật tự, siết chặt sau gáy của Lê Khải Liệt, tiếng rên rỉ của hắn trở thành sự khích lệ tốt nhất đối với Lê Khải Liệt, cũng trở thành thuốc kích thích tình dục hiệu quả nhất.

"Duy!" Đột nhiên đứng dậy, Lê Khải Liệt nâng chân của Vu Duy Thiển lên một chút, nhiệt độ nóng rực cọ sát ở giữa mông của Vu Duy Thiển, ánh mắt của hắn trở nên sắc bén, đôi mắt đang nhìn hắn bởi vì dục vọng mà đỏ ngầu, Lê Khải Liệt cất lên tiếng van xin, "Đừng giày vò ta, Duy, xin ngươi, ta sắp nổ tung…."

"Vậy nổ tung đi." Nhìn thấy kỹ xảo của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển cười khàn một tiếng, đầu gối thúc lên bụng của Lê Khải Liệt, nam nhân bị hắn dùng bạo lực để uy hiếp lại đột nhiên bùng nổ, trên khuôn mặt điển trai xẹt qua một màu u ám, khi đầu gối của Vu Duy Thiển vừa thúc lên thì Lê Khải Liệt đột nhiên đứng dậy, tư thế bị điều chỉnh, hắn chen vào giữa hai chân của Vu Duy Thiển.

Bị đẩy mạnh lên vách tường ở sau lưng, Vu Duy Thiển hét lớn một tiếng, một đợt công kích khác ập đến, Lê Khải Liệt nâng thắt lưng của hắn lên, dã thú đột phá giới hạn, mạnh mẽ xâm nhập vào cấm địa, mặc dù đối phương dừng lại ngay lập tức, nhưng Vu Duy Thiển vẫn bị cú tấn công bất ngờ này làm cất lên tiếng rên rỉ đã vỡ nát, "Ngô—cái đồ chết tiệt này!"

"A—ngươi thật sự rất tuyệt!" Lê Khải Liệt thỏa mãn cắn răng thở dài, lại sợ làm Vu Duy Thiển bị đau nên hắn cố gắng nhẫn nại trong khổ sở, vùi đầu vào cổ của Vu Duy Thiển, mồ hôi của hắn không ngừng bốc lên hơi nước, ngón tay của Vu Duy Thiển bấu chặt vào vai của hắn, đột nhiên đôi mắt âm trầm lóe sáng, "Rút ra!"

"Ngươi cũng biết tình trạng hiện tại của ta như thế nào mà." Ngón tay miêu tả bộ phận giao hợp, mỗi một lần hô hấp đối với Lê Khải Liệt mà nói đều giống như bị tra tấn, nhưng cũng mang theo cảm giác sung sướng, Lê Khải Liệt bởi vì khoái cảm mà giọng nói hoa lệ lại trở nên run rẩy, hắn kề sát vào vành tai của Vu Duy Thiển, hôn lên một cách ái muội, "Nếu ngươi cứ tiếp tục cự tuyệt thì ta sẽ cường bạo ngươi đó…."

"Vô liêm sỉ!" Vu Duy Thiển hít sâu một hơi, cố gắng thả lỏng chính mình, nếu không thì tình hình sẽ càng thêm tệ hại, một chân còn lại cũng bị nhấc lên cao, Lê Khải Liệt nâng đỡ thân thể của Vu Duy Thiển nhưng hắn vẫn bị tụt xuống, thân thể dần dần bị xuyên thủng, tiếp theo sẽ nghênh đón sóng gió, dục vọng trong cơ thể cũng nóng rực và hung dữ như ánh mắt của Lê Khải Liệt, tiến vào một cách chậm rãi mà lại kiên định….

Vu Duy Thiển hối hận vì nhất thời sơ sẩy, tuy rằng hắn biết Lê Khải Liệt cố tình tỏ ra yếu thế, nhưng đối với dáng vẻ của Lê Khải Liệt như vậy thì trong lòng của hắn luôn có một loại cảm giác khó có thể diễn tả, Lê Khải Liệt giống như một đứa nhỏ đang cầu xin, cho dù là thủ đoạn xảo quyệt thì hắn vẫn sẽ bị Lê Khải Liệt làm cho rung động, hắn hoàn toàn không hiểu rõ vì sao lại như vậy.

Trái cổ trượt lên trượt xuống, Vu Duy Thiển nhắm mắt lại, xem nhẹ cảm giác quái dị ở dưới thân, đây không phải là lần đầu tiên, nhưng loại cảm giác này vẫn khắc sâu giống như trước kia khiến hắn phải rùng mình, hắn mím chặt môi, hơi ngẩng đầu lên, khóe mắt sắc bén bởi vì nhẫn nại và phẫn nộ mà càng thêm sắc bén, mái tóc ướt đẫm mồ hôi lại mềm mại dán sát bên cổ của hắn, theo hô hấp phập phồng mà lay động.

"Ta nhịn không được, tất cả là tại ngươi!" Bị bộ dáng hiện tại của Vu Duy Thiển kích thích, Lê Khải Liệt càng ra sức động thân, tiếng mắng chửi cùng với âm thanh rên rỉ thoát ra từ cổ họng của Vu Duy Thiển, hai tay ôm chặt bờ vai của Lê Khải Liệt, "Ngươi căn bản không biết tự chủ….ngô……đừng tìm cách viện cớ cho mình!"

Có nguyên vẹn lý do để trách cứ, không cần phải đợi đến khi những lời tình cảm xuất ra khỏi miệng thì mới phát tiết, Lê Khải Liệt ngăn chặn bờ môi của Vu Duy Thiển, thân thể va chạm giống như động cơ máy móc bị mất kiểm soát, khó có thể khống chế nhịp độ ma sát và giằng co.

Thật khó để vượt qua người nam nhân đặc biệt này, Vu Duy Thiển đang ở trong lòng của hắn, bởi vì tức giận cùng với khoái cảm dâng trào mà hốc mắt trở nên đỏ ửng, đồng tử màu đen ẩm ướt, so với mới vừa rồi hắn bị Vu Duy Thiển thúc một cú vào bụng thì bấy nhiêu đau đớn chẳng tính là gì, thậm chí chỉ càng làm dấy lên lửa tình nóng bỏng trong lòng của hắn. Luôn cự tuyệt hắn, dùng bạo lực để uy hiếp hắn, nhưng lại dần dần mềm dịu dưới sự công kích của hắn, không hề ngăn cản, để hắn hoàn toàn chiếm cứ một cách triệt để.

Kể từ lần đầu tiên tiếp xúc xác thịt cho đến nay đã trôi qua không ít ngày, sự kiên nhẫn của Lê Khải Liệt chỉ có thể cầm cự đến bước này, tình nhân của hắn giống như một ông hoàng kiêu sa lạnh lùng, giờ phút này lại cất lên những tiếng rên rỉ đầy áp lực dưới sự khát cầu của hắn, mơ hồ lộ ra tư thế nhẫn nại, bởi vì đau đớn và khoái cảm dung hòa vào nhau mà hiện lên biểu tình có vẻ mâu thuẫn, thậm chí mỗi một lần hàng lông mi rung động cũng có thể kích thích sự điên cuồng dưới đáy lòng của hắn.

Giống như một con ngựa hoang thoát dây cương, hung dữ mạnh mẽ, không ngừng rong ruổi, bởi vì dục vọng mà ánh mắt của Lê Khải Liệt trở nên tàn bạo, chậm rãi xâm lược vào tầm mắt của Vu Duy Thiển, đáy mắt bị phỏng, dần dần nóng lên, khoái cảm xa lạ mà lại quen thuộc khơi dậy ký ức chung của bọn họ, vẫn không thỏa mãn với tư thế hiện tại, Lê Khải Liệt không buông Vu Duy Thiển ra mà cứ như vậy đi vào phòng ngủ.

Cánh tay mạnh mẽ của Vu Duy Thiển vẫn luôn nắm chặt bờ vai của hắn, giống như chuẩn bị phản kích bất cứ lúc nào, nhưng lại dần dần thả lỏng theo mỗi lần hắn xâm nhập sâu vào bên trong, bị phản ứng của Vu Duy Thiển lấy lòng khiến hô hấp của Lê Khải Liệt càng thêm nặng nề.

Âm thanh gầm nhẹ và gào rít một cách suồng sã của Lê Khải Liệt ngay tại cổ họng đang vang vọng bên tai của Vu Duy Thiển, lôi kéo cảm xúc của hắn. Hắn bị xóc nảy lên xuống theo tiết tấu cuồng dã mạnh bạo,

giống như sóng biển không ngừng ập xuống, cho đến khi ngập đầu cũng không lui ra khoái cảm.

Lúc này không thể đình chỉ, bất cứ ngôn ngữ nào cũng đều dư thừa. Trong bóng đêm, hai thân thể trần trụi lại một lần nữa dây dưa trên giường, tùy ý phung phí tình yêu đang thăng hoa, thời gian đối với người lâm vào cơn lốc tình dục mà nói là vô nghĩa, bọn họ chỉ muốn chiếm lấy đối phương triệt để, cho dù là dùng bất cứ cách thức nào….

Giới truyền thông sôi nổi bày tỏ quan điểm đối với album lần này của Lê Khải Liệt, còn có lời nói của Takeda Koichi, hết thảy những thành công này đều kích thích cảm xúc của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển cũng bị cuốn hút vì sự nhiệt tình của hắn, không hề e dè mà chỉ hùa theo những đợt khát cầu liên tục của đối phương, cho đến khi hai người đều rơi vào tình trạng kiệt sức sau những màn ân ái kịch liệt.

Đến khi hết thảy kích động và mãnh liệt được bình ổn, từ cao trào đỉnh điểm hạ dần xuống bằng phẳng, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển cùng nhau ngã xuống giường, sau đó cả hai đi tắm rửa sạch sẽ, nhưng trước khi nhà tắm tiếp tục trở thành sa trường thì liền bị cắt ngang bởi cú điện thoại của Reid.

"Ta ấn chuông nhưng không có ai mở cửa, bất quá ta nghĩ là các ngươi ắt hẳn không có chuyện gì, ta tận mắt nhìn thấy các ngươi tiến vào trong." Lời nói của Reid vẫn rất trầm tĩnh, không hề nhắc đến hành động dây dưa tay chân của bọn họ ở trước cửa, "Ta có chuyện muốn nói với các ngươi về W. Locke."

"Ngươi có thể tiến vào rồi nói, thuận tiện mua cho ta một cái pizza." Giọng nói nhẹ nhàng có một chút lười nhác chứng tỏ tâm tình hiện tại của Lê Khải Liệt khá tốt, ngoại trừ cảm giác đói khát thì tất cả giác quan của hắn đều đã được thỏa mãn trọn vẹn, thuận tiện cầm lấy chiếc khăn từ trong tay của Vu Duy Thiển, hắn vừa cầm điện thoại vừa lau khô mái tóc đen đang nhiễu nước của đối phương.

"Về Reese, chúng ta đã thông qua cảnh sát của Anh Quốc để điều tra, trong nhà tổ của W. Locke có vài bức tranh giống các tổ chức dị giáo, màu vẽ được dùng bằng máu người, ta nghĩ có liên quan đến vụ án này." Khi nói đến tổ chức dị giáo, cho dù là Reid thì giọng nói cứng rắn của hắn thông qua điện thoại cũng có một chút vô lực.

Ở Mỹ, hung thủ giết người đương nhiên không có khả năng quay lại Anh Quốc để vẽ cái gì đó cho một tổ chức dị giáo, chỉ có thể nói Reese thật sự có liên quan đến chuyện này, đồng thời theo như lời của Reid, tổ chức dị giáo làm cho Vu Duy Thiển bỗng nhiên nhớ đến một chút gì đó….

Lê Khải Liệt nhìn chăm chú biểu tình đang suy nghĩ sâu xa của Vu Duy Thiển, hắn hạ xuống khóe môi, choàng tay qua vai của Vu Duy Thiển rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, "Ca khúc hôm nay vẫn chưa được quay MV, ta nghĩ có lẽ Anh Quốc sẽ có nơi rất thích hợp để quay clip, ngươi cảm thấy thế nào?" Hắn quay đầu rồi nhướng mi với Vu Duy Thiển.

---

97. Chương 97: Nguy Cơ Tiềm Tàng

Chỉ cần là Lê Khải Liệt muốn thì hắn có thể ở bất cứ nơi nào trên thế giới để có cảnh quay mà hắn muốn, nhưng hắn lại lựa chọn Anh Quốc, lý do đương nhiên là vì Vu Duy Thiển, hắn không hề xem nhẹ biểu tình của Vu Duy Thiển khi nghe được những lời đó của Reid.

Đáng lý theo tiến độ thì MV của album lần này đã sớm được quay xong, nhưng bởi vì hắn vướng phải nhiều chuyện phiền phức, thế nên ngoại trừ PV lúc trước đã quay cho album thì hắn chưa hề quay thêm bất cứ thứ gì khác.(PV=Promotional Video/Video quảng bá)

Việc phát hành album rất vội vàng, Owen vô cùng bận rộn sau khi họp báo kết thúc, hắn vẫn chưa liên lạc với Lê Khải Liệt, nhưng không ai nghĩ rằng hắn sẽ quá cao hứng khi nghe được ý tưởng của Lê Khải Liệt, cũng không ai ngờ Owen lại bày tỏ ý kiến phản đối.

"Anh Quốc? Ngươi xác định? Liệt, ca khúc mới của ngươi rất khó để tìm cảnh quay thích hợp, hơn nữa ngươi muốn đi chỗ nào ở Anh Quốc? Là vì MV hay là vì lý do khác, thành thật nói cho ta biết đi?" Nháy mắt về phía Lê Khải Liệt, Owen ngồi trên mặt bàn mà hí hoáy cái bật lửa trong tay.

"Cần biết lý do để làm gì? Nếu ngươi muốn album lần này tiêu thụ tốt thì đừng hỏi nhiều." Lê Khải Liệt đã quyết định, hắn lục lọi cái gì đó trong ngăn kéo, bởi vì không tìm được cuộn băng mà hắn muốn nên sắc mặt trở nên âm trầm, Owen để ý hắn một hồi, rốt cục nhịn không được nghi ngờ ở trong lòng, vì vậy liền hỏi, "Ngươi đang tìm cái gì?"

"Cuộn băng mà ngươi đã quay khi chúng ta tập luyện, nó ở đâu? Lấy ra cho ta." Lê Khải Liệt vươn tay, âm điệu cứng rắn, thoạt nhìn nếu Owen không giao ra thì sau này đừng hòng sống dễ chịu.

Nhìn thấy biểu tình nghiêm túc của hắn, Owen biết hắn không phải đang nói giỡn, vì vậy liền mở ra ngăn tủ dưới bàn làm việc rồi cầm lấy một cuộn băng, "Là vì Wirth?" Đã biết đáp án nhưng hắn vẫn nhịn không được mà hỏi như vậy.

"Ngoại trừ hắn thì còn có ai?" Lê Khải Liệt tiếp nhận, Owen vẫn chưa kịp ngăn cản thì cuộn băng trong tay hắn đã bị bẻ làm đôi, Owen kêu to, "Chúa ơi! Liệt—ngươi đang làm cái gì vậy? Đây là bản gốc duy nhất!" Vu Duy Thiển không đeo kính, đây là hình ảnh duy nhất cũng dài nhất cho đến nay, mặc dù chỉ nhìn thấy bên hông nhưng thời gian dài bằng một ca khúc như vậy thì thật sự là hiếm thấy.

"Những cái khác ta mặc kệ là ở trong máy tính của ngươi hay đĩa CD, tất cả đều phải xóa hết cho ta! Có nghe thấy hay không?" Cạch, cuộn băng bị Lê Khải Liệt bẻ nát rồi ném vào trong thùng rác, lúc này mới chịu vừa lòng một chút, nhưng tầm mắt mà hắn liếc nhìn Owen vẫn tỏa ra cảm giác áp bách.

Dựa theo những biểu hiện gần đây của Lê Khải Liệt, Owen không hề nghi ngờ tình cảm chân thành mà hắn dành cho Vu Duy Thiển, hiện tại nhìn thấy hắn kiên quyết như vậy, biết rõ hắn không muốn để cho Vu Duy Thiển xuất hiện trước mặt công chúng, vì vậy Owen chỉ có thể cười khổ mà gật đầu đáp ứng, "Được rồi, hiếm khi thấy ngươi để ý đến một người như vậy, ta còn có thể nói được cái gì cơ chứ."

Owen thỏa hiệp, đối với người ngoài cuộc như bọn họ thì biểu tình gần đây của Lê Khải Liệt quả thật rất khó có thể tin tưởng, bất luận kẻ nào nhìn thấy Lê Khải Liệt thật lòng với một người nam nhân thì đều cảm thấy kỳ quái, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, ánh mắt của Owen chợt lóe lên, "Không biết lần này ngươi thật lòng được bao lâu, bất quá ta chắc chắn cho dù nhanh chóng chấm dứt thì cũng đã đủ làm cho đám người của Deer giật mình rồi."

"Không có ngày đó." Lê Khải Liệt không hề do dự mà ngắt lời Owen, trên tay của hắn còn mấy đĩa CD, hắn phải đập nát hết thảy những thứ có chứa hình ảnh của Vu Duy Thiển ở phòng tập. Người nam nhân không hề tạo cho người ta có cảm giác thật lòng hay chung tình, được vô số các nữ minh tinh bao vây lại dùng biểu tình thỏa mãn mà phá hủy những đĩa CD này, tựa hồ làm như vậy thì có thể cột chặt người quan trọng nhất đối với hắn vào trong lòng, làm cho người nam nhân kia chỉ thuộc về một mình hắn.

Nhìn thấy Lê Khải Liệt như thế, tầm mắt của Owen chậm rãi dao động, hắn tiếp tục lơ đãng đùa nghịch cái bật lửa trong tay, "Ngươi nói ngươi muốn đi Anh Quốc cũng là vì hắn, rốt cục có chuyện gì?"

"Không bằng nói ra lý do vì sao khi ta bảo muốn đi Anh Quốc thì ngươi liền có ý đồ chuyển hướng đề tài?" Từ trong túi quần lấy ra một điếu thuốc, ánh mắt không thể khinh thường của Lê Khải Liệt dừng trên người của Owen, "Mượn cái bật lửa–" Hắn nâng nâng cằm đối với cái bật lửa của Owen.

Chần chờ một chút, Owen mở ra bật lửa, ngọn lửa chiếu vào khuôn mặt hòa nhã của hắn. Dấn thân vào làng giải trí, Owen đã sớm luyện thành bản lĩnh có thể mỉm cười trước mặt bất cứ một ai, nhưng hiện tại hắn không hề mỉm cười, tựa hồ có một chút lơ đãng, Lê Khải Liệt nhìn hắn vài lần, xuyên qua làn khói mỏng manh, "Mặc kệ vì sao ngươi không muốn đi Anh Quốc, ta đã tìm Kim McKay, MV sẽ được quay tại Anh Quốc, nhớ bảo người đặt vé máy bay."

"Liệt! Ngươi không thể làm như vậy!" Owen ở sau lưng hắn kêu to, có vẻ rất thất thố, tiếng kêu to của hắn làm cho Lê Khải Liệt dừng bước, quay đầu lại, hàng lông mày đang nhướng lên cũng lộ ra vẻ kiên quyết mạnh mẽ, "Vì sao lại không thể?"

"Ta đã quyết định, mặc kệ ngươi có lý do gì, quá khứ của ngươi không liên quan đến ta." Không hề bận tâm

đến cảm giác của người khác, đây là Lê Khải Liệt, ngậm điếu thuốc, hắn nở nụ cười tà khí, giống như nhớ đến cái gì đó, Lê Khải Liệt phả ra một vòng khói hình tròn, "Đúng rồi, người mà trốn tránh tình cảm của chính mình thì không biết gọi là gì."

Mấy năm trước Owen từng ở Anh Quốc, công ty này là sau khi hắn về Mỹ thì mới thành lập, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã phát triển thành quy mô như ngày hôm nay, lại tinh mắt chọn trúng Lê Khải Liệt, nếu nói ở Anh Quốc có người nào hoặc chuyện gì đó đã làm Owen thay đổi thì cũng không khiến người ta cảm thấy kỳ lạ, suy đoán của Lê Khải Liệt cũng đến từ điểm này.

Owen tựa hồ bị lời nói của Lê Khải Liệt kích thích, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, hắn nởi lỏng cà vạt trên cổ ra một chút, sau đó cúi đầu đấm xuống một quyền lên mặt bàn, nói một cách chua sót, "Vậy còn ngươi? Ngươi luôn mồm nói yêu Wirth rất nhiều, vậy tại sao còn dẫn Lillian đến khách sạn!" Những lời này vừa thốt ra thì Owen lập tức hối hận, ánh mắt của Lê Khải Liệt bắn thẳng về phía hắn, làm cho hắn cảm thấy giống như bị một viên đạn bắn trúng, ánh mắt thô bạo giống như muốn xé nát hắn, giọng nói trầm thấp u ám rốt cục không còn âm điệu hoa mỹ như trước, mỗi một từ được chậm rãi thốt ra, "Tốt nhất ngươi nên quên những gì đã nói, cũng quên những gì đã thấy…."

Lời cảnh cáo của Lê Khải Liệt làm cho không khí cuồn cuộn nổi lên một trận lốc xoáy, Owen lui về sau vài bước, Lê Khải Liệt không hướng về phía hắn mà chỉ đóng sầm cánh cửa, Owen chấn động, chờ đến khi hắn nhận ra hơi thở khủng bố đã phiêu tán thì mới suy sụp mà ngã xuống ghế sô pha.

Bàn tay cầm bật lửa trở nên phát đau, ánh kim loại phản xạ lên sắc mặt ảm đạm của hắn, hắn tự nhìn chính mình thông qua cái bật lửa rồi thở dài.

Không phải hắn trốn tránh, chẳng qua tình cảm giữa nam nhân với nhau thật sự rất khó khăn. Liệt, ngay cả ngươi cũng vậy…..Cho dù ngươi yêu Wirth thì chẳng phải cũng cần phụ nữ để che giấu hay sao? Cho dù nơi này được xưng là đất nước của tự do, nhưng tình cảm như vậy vẫn còn rất nhiều trở ngại, huống chi người kia trong ký ức của ta….

Mạnh mẽ dùng hai tay lau đi nét mặt ảm đạm, Owen đứng lên, bấm số điện thoại nội bộ, "Là ta, ừm….Lần này đã chọn được điểm quay ngoại cảnh, là ở Anh Quốc….Ngươi hỏi ở đâu à?" Hắn dừng một chút, "Có lẽ trước tiên đi Luân Đôn, thay ta kiểm tra lịch bay gần nhất."

Hành trình đi Anh Quốc cần phải quyết định cẩn thận, từ khi Reid nói cho Vu Duy Thiển về tin tức ở Anh Quốc, Vu Duy Thiển thường xuyên nhìn về một hướng rồi xuất thần. Luân Đôn là nơi hắn dừng lại lâu nhất, nơi đó có rất nhiều ký ức đã qua, bao gồm thiếu niên đã ám sát hắn từ rất nhiều năm trước, còn có thiếu nữ e ấp mỉm cười nhìn hắn ở vũ hội…..

Ai có thể ngờ rằng hiện tại hắn không phải ở cùng nữ nhân mà lại ở bên cạnh một người nam nhân? Nhếch môi, đặt xuống ly rượu vang đỏ, Vu Duy Thiển bật ti vi một cách vô vị, sau vài lần chuyển kênh thì trên màn hình xuất hiện hình ảnh của một người nam nhân khiến hắn phải chú ý.

Đó là Lê Khải Liệt, không phải tin tức mà là một talk show, hai người dẫn chương trình đang thảo luận các đề tài nóng hổi gần đây nhất, đương nhiên tiêu điểm không thể thiếu album [Out of control] vừa được phát hành của Lê Khải Liệt, cùng với ca khúc [Before I'm dead] có chứa các ca từ cực đoan mang tính ám chỉ khiến cho fan hâm mộ hưởng ứng điên cuồng.

Bạn đang ?

"Chúa ơi! Tôi sắp ngạt thở! Khi nghe thấy ca khúc như vậy thì tôi cảm thấy….Tôi cảm thấy tôi đang ở trong lòng của anh ấy! Thật sự rất tuyệt vời! A—" Tiếng thét chói tai vang lên, fan hâm mộ phấn chấn tự thuật cảm xúc của mình đối với ca khúc này, có những người khác liền chen vào mà hô to, "Anh là tuyệt nhất! Leo! Anh là vị thần của chúng em! Chúng em yêu anh!"

"Em yêu anh! Liệt!"

"Em yêu anh – Leo – Em yêu anh!!"

Trên màn ảnh đều là các nam nữ trẻ tuổi, bởi vì ca khúc lần này mà không tiếc lời tán thưởng, đây không còn là yêu nữa mà đã trở thành điên cuồng, thậm chí có người thổ lộ chỉ cần có thể chung sống với Lê Khải

Liệt cho dù chỉ một đêm thì nàng cũng tình nguyện trả giá tất cả, nếu không phải bị người dẫn chương trình cắt ngang thì trường quay e rằng sẽ bị hỗn loạn vì đề tài và ca khúc này.

Siêu sao đẳng cấp thế giới Lê Khải liệt, Vu Duy Thiển chưa bao giờ cảm nhận rõ ràng ảnh hưởng của Lê Khải Liệt đối với người khác giống như hiện tại, trước kia không chú ý, sau đó bởi vì liên tục tiếp xúc mà cũng không cảm thấy người nam nhân vừa điên cuồng lại vừa ngang ngược tà khí này có cái gì đặc biệt, ngoại trừ những lúc Lê Khải Liệt chơi trò xỏ lá.

Nhìn nam lẫn nữ trên màn hình tivi vì tiếng ca của hắn mà tụ hội, lớn tiếng hô to rằng bọn họ yêu hắn, Vu Duy Thiển khoanh tay cười lạnh, trực tiếp tắt tivi, từ trên ghế đứng dậy, cầm lấy ly rượu rồi uống cạn một hơi.

Chất lỏng từ trong miệng trượt xuống cổ họng có hương vị không bằng so với trong ký ức, cau mày đặt xuống ly rượu, hắn bỗng nhiên rất muốn biết Lê Khải Liệt rốt cục có bao nhiêu fan hâm mộ, nếu như lên mạng thì hắn có thể biết được một con số thực tế….

Khoa học kỹ thuật hiện đại không có gì kỳ lạ đối với Vu Duy Thiển, hắn không thích nhưng cũng không có nghĩa hắn không biết cách sử dụng, mở ra máy tính xách tay của Lê Khải Liệt, một hộp thoại nhập mật mã xuất hiện, nghĩ đến quan hệ của Lê Khải Liệt và Hecate, còn có những mối quan hệ khác mà không ai biết rõ, Vu Duy Thiển cũng không cảm thấy bất ngờ.

Mật mã sẽ là cái gì? Hắn suy nghĩ một chút, dựa theo cách suy nghĩ của Lê Khải Liệt mà suy đoán, đương nhiên sẽ không phải sinh nhật hay năm sinh linh tinh gì đó, cái tên cuồng vọng lại kiêu ngạo kia…

Tùy ý gõ xuống bàn phím, vài chữ được nhập vào, lập tức có một hộp thoại thông báo hắn đã nhập mật mã chính xác khiến Vu Duy Thiển cũng cảm thấy bất ngờ, thật sự dễ dàng như vậy sao, hiển nhiên lại là những từ này?

Duy, ngươi vĩnh viễn là của ta.

Khi ở trên giường, đây là lời nói mà Lê Khải Liệt thường xuyên thì thào bên tai của Vu Duy Thiển, vậy mà lại trở thành mật mã của máy tính. Lúc ấy đang mang theo tâm tình vô vị, Vu Duy Thiển tùy ý gõ vào, có lẽ bởi vì nghe nhiều lắm cho nên hắn không suy nghĩ quá lâu, không ngờ lại dễ dàng mở ra mật mã máy tính của Lê Khải Liệt

"Cái tên kia…" Người nam nhân phương Đông tóc đen lắc đầu, hương rượu trong miệng dường như xộc lên mũi, hắn bất giác mỉm cười rồi mở ra trang web, đập vào mắt trước tiên chính là hòm thư lại làm cho nụ cười của hắn đọng lại nơi khóe miệng, cuối cùng hóa thành độ cong lạnh lùng nghiêm nghị.

Đây là một tin nhắn đã được mã hóa, trên trang hòm thư rõ ràng thể hiện mấy dòng chữ do Hecate gửi, trong tin nhắn còn có tên của một người khác, Lillian Kaiser Tina.

98. Chương 98: Lựa Chọn

Hecate sẽ không cam tâm buông tha cho Lê Khải Liệt như vậy, đây đã sớm nằm trong dự kiến của Vu Duy Thiển, thời gian tin nhắn được gửi là ngay sau khi buổi họp báo công bố phát hành album, cũng chính là sau khi Lê Khải Liệt cự tuyệt yêu cầu hợp tác với Linda.

Lê Khải Liệt từng lợi dụng sức quyến rũ của mình để giao thiệp với các nữ minh tinh trong giới, sử dụng tin tức mà các nàng thu thập được từ mọi tầng lớp có liên quan, có lẽ hắn không quá cường điệu như người bên ngoài nhìn thấy nhưng tuyệt đối sẽ không ngây thơ đến mức không có liên quan đến bất cứ một nữ minh tinh nào, Vu Duy Thiển chưa từng ôm ảo tưởng đối với chuyện này.

Muốn một nam nhân có thân thể khỏe mạnh không dính vào phụ nữ trong khi thân mình lại nằm trong một thế giới như vậy thì chuyện này tuyệt đối không có khả năng, nếu thật sự có người như vậy thì trong lòng người đó có chướng ngại hoặc đa số là đồng tính luyến ái, cho nên Vu Duy Thiển chưa bao giờ hỏi Lê

Khải Liệt về phương diện này, mà người nam nhân bị mọi người vây quanh kia có lẽ cũng rất tự giác, từ khi bắt đầu quen biết hắn cho đến nay thì trên người của Lê Khải Liệt hiếm khi có mùi nước hoa của phụ nữ, cho dù có thì cũng chỉ từ trên thân của nhân viên cùng làm việc, bởi vì tiếp xúc chỉ trong chốc lát nên cũng nhanh chóng bay mùi.

Trong tay cầm điếu thuốc lá, Vu Duy Thiển dựa vào ghế sô pha, cổ tay đặt trên thành ghế đã rất lâu không chuyển động, một đoạn tro tàn thật dài rốt cục rơi xuống rồi vỡ thành từng hạt bụi li ti, ánh sáng lạnh trên màn hình máy tính phản chiếu vào đôi mắt dài mảnh đang nheo lại, hắn chậm rãi nhìn từng chữ một.

Không khí lạnh lẽo trong phòng dần dần trở nên u ám, dòng chữ trong tin nhắn rất rõ ràng, đây là cơ hội cuối cùng cho Lê Khải Liệt, thế lực sau lưng Lillian Kaiser Tina có liên quan đến một băng nhóm mafia Italia, bọn họ yêu cầu Lê Khải Liệt thu thập tin tức từ trên người nàng, chỉ cần hắn có thể hoàn thành thì bọn họ đồng ý hủy bỏ hợp tác quan hệ, về sau sẽ không tiếp tục gây phiền phức cho hắn.

Đây là giao dịch, cũng là trao đổi, kỳ hạn cuối cùng là ba ngày sau.

Gạt nhân tố tình cảm sang một bên, nếu để lý trí quyết định thì Lê Khải Liệt ắt hẳn sẽ đáp ứng yêu cầu với đối phương, Hecate sở dĩ không hoàn toàn trở mặt với hắn nhất định là vì lo lắng đến các nguyên nhân khác, cũng không muốn chân chính cắt đứt với hắn, hiện tại đôi bên đều nhường nhịn một bước mới là biện pháp giải quyết có lợi cho mọi người, nhưng nếu làm như vậy thì Lê Khải Liệt nhất định phải tiếp cận với Lillian Kaiser Tina

Lê Khải Liệt vì để đạt được mục đích thì có thể sử dụng bất cứ thủ đoạn nào, thủ đoạn ở đây là cái gì thì trong lòng của Vu Duy Thiển vô cùng rõ ràng.

Tiếng động cơ gầm gừ trong khu dân cư yên tĩnh làm cho người ta không thể bỏ qua, âm thanh mở cửa gara báo hiệu Lê Khải Liệt đã quay về, chủ nhà vừa tiến vào thì liền cất lên một câu nghi vấn, "Vì sao không bật đèn? Đang làm cái gì?"

Khi Lê Khải Liệt vừa bước vào phòng khách thì liền nhìn thấy Vu Duy Thiển ngồi một mình trong bóng tối, gian phòng ngập tràn khói thuốc, gạc tàn đã bị lấp đầy.

"Làm sao vậy? Ngồi một mình suy nghĩ cái gì?" Trước tiên mở ra cửa sổ, sau đó bật đèn trong phòng khách, Lê Khải Liệt đi đến bên cạnh Vu Duy Thiển rồi ngồi xuống, ném chìa khóa xe lên bàn, gỡ xuống cặp mắt kính đen trên mặt, "Ta đã nói với Owen, chờ mọi chuyện được thu xếp ổn thỏa thì chúng ta sẽ đi Luân Đôn."

"Ngươi đi làm gì? Án mạng đó không liên quan đến ngươi, ngươi bận rộn nhiều việc làm sao còn thời gian đi Anh Quốc? Quảng bá trên radio thì sao? Còn những hoạt động sau khi phát hành album mới? Giao lưu và ký tặng fan?" Đứng dậy từ ghế sô pha rồi đi vào nhà bếp, âm điệu của Vu Duy Thiển vừa lạnh lùng vừa cứng rắn, vẫn giống như bình thường, tựa như một bát nước lạnh tạt vào mặt Lê Khải Liệt, khi Lê Khải Liệt quyết định chuyến đi Anh Quốc thì hắn đã cảm thấy đây không phải là cách thực tế.

"Album của chúng ta không cần quảng bá thì vẫn có thể tiêu thụ rất khá, ta rất tự tin vào điểm này." Ngã vào ghế sô pha, bàn tay chạm đến nhiệt độ ấm áp mà Vu Duy Thiển còn lưu lại trên ghế, Lê Khải Liệt nhếch môi. Hắn không hề xem nhẹ sự bất thường của Vu Duy Thiển, hắn nghĩ rằng Vu Duy Thiển như thế là vì có liên quan đến chuyện đi Anh Quốc, nơi đó có rất nhiều điều liên quan đến dĩ vãng của Vu Duy Thiển, mấy ngày nay người nọ luôn lộ ra thái độ này.

Mặc dù bề ngoài thoạt nhìn không dễ gần, nhưng đến khi quen thuộc thì sẽ phát hiện Vu Duy Thiển kỳ thật là một người rất trọng tình trọng nghĩa, yêu thích nghệ thuật, có hứng thú đối với thơ ca và âm nhạc, đặc biệt là nhạc cổ điển, thích rượu nhưng không uống nhiều lắm, trong khi hút thuốc thì lại vô độ, tựa hồ là vì châm chọc đối với sự tồn tại của bản thân mình, khiến cho người khác không thể khuyên hắn bớt hút thuốc vì lý do có hại cho sức khỏe.

Lê Khải Liệt thì lại biết tự kiềm chế hơn một chút, đối với ca sĩ mà nói, thanh quản nhất định phải được chăm sóc tốt, cho nên khi hắn nhìn thấy gạt tàn bị nhét đầy tàn thuốc thì vẫn nhịn không được mà cảm thấy lo lắng cho Vu Duy Thiển, "Nhìn xem, mấy thứ này có hại cho sức khỏe của ngươi, rốt cục ngươi muốn ta nói bao nhiêu lần, Duy yêu…."

Bước vào nhà bếp, ôm Vu Duy Thiển từ phía sau, khuôn mặt mang theo ý cười nhưng cũng hàm chứa vô

số nguy hiểm, đây là điềm báo Lê Khải Liệt sắp sửa nổi giận, Vu Duy Thiển vẫn duy trì thái độ cười nhạo đối với sự lo lắng vô vị của Lê Khải Liệt, "Yên tâm, ta vẫn chưa chết được." Khóe mắt khẽ nheo lại, liếc mắt nhìn xuống cánh tay ôm ngay trước bụng, Vu Duy Thiển ngửi được hương vị sau khi tắm rửa của Lê Khải Liệt.

Đó là ở trong công ty của Owen, sữa tắm sản xuất từ Đức trong phòng tắm riêng của Lê Khải Liệt, sau khi tập luyện thì hắn sẽ tắm rửa rồi mới quay về, nếu là bình thường thì Vu Duy Thiển sẽ không nghĩ nhiều, nhưng mà lúc này….

"Buông tay ra để ta lấy đồ." Gạt xuống bàn tay đang đặt trên bụng, hắn lấy một chai nước khoáng từ tủ lạnh rồi uống mấy ngụm, đôi mắt đen láy từ đầu đến cuối không hề lộ ra một chút nhiệt độ nào.

Lê Khải Liệt cảm thấy khó chịu đối với thái độ hơi lãnh đạm của Vu Duy Thiển, hắn cầm lấy chai nước từ trong tay của đối phương, "Ngươi không có chuyện gì muốn nói với ta hay sao?"

"Nói cái gì?" Vu Duy Thiển nâng mắt lên, Lê Khải Liệt ắt hẳn không biết việc hắn đã nhìn thấy tin nhắn trong máy tính, nhưng hắn cũng không xác định hiện tại câu hỏi của Lê Khải Liệt rốt cục đang xoay quanh vấn đề gì.

Người nam nhân ở sau lưng chống tay xuống mặt bàn, vây Vu Duy Thiển vào không gian nhỏ hẹp giữa chiếc bàn và hắn, "Đó là album của chúng ta, ca khúc kia là ca khúc của riêng chúng ta, ngươi xem trên tivi thì sẽ nhìn thấy nó rất được hoan nghênh, chẳng lẽ ngươi không có chuyện gì muốn nói với ta hay sao?"

"Ngươi đang yêu cầu được khen ngợi?" Vu Duy Thiển cảm thấy vớ vẩn, hàng lông mày nhíu cao tựa hồ đang mỉa mai lời nói của Lê Khải Liệt, trong giọng nói của hắn cũng có thể nghe ra âm điệu đùa cợt, Lê Khải Liệt đưa tay cọ sát vài cái ngay trên gáy của hắn, "Sao vậy? Hôm nay ngươi hơi bất thường một chút, giống như ngày xưa, cùng ta đối chọi gay gắt…"

"Đương nhiên như vậy cũng không có gì là không tốt, chỉ cần là ngươi thì ta đều thích, bất quá ngươi không tính nói cho ta biết nguyên nhân hay sao?" Giọng nói dịu dàng, ngón tay ở sau gáy lại chậm rãi dùng sức, sau lưng của Vu Duy Thiển dần dần lan tỏa một loại cảm giác uy hiếp vô hình, giống như có cái gì đó hết sức căng thẳng.

"Đây là ảo giác của ngươi." Kéo lấy tay của Lê Khải Liệt lên phía trước, bờ môi lướt qua mu bàn tay của đối phương, Vu Duy Thiển chỉ mỉm cười, "Bởi vì ngươi muốn như vậy thì ta thưởng cho ngươi một chút." Nhiệt độ của nụ hôn nhanh chóng tiêu tán, Vu Duy Thiển nhếch môi lên, vẫn giữ nguyên góc độ mỉa mai.

"Thưởng như vậy thì hoàn toàn không đủ…" Cọ nhẹ cằm lên gáy của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt thì thầm vào bên tai hắn, tạo ra càng nhiều dư âm ám muội, "Trước tiên nói cho ta biết ngươi làm như thế nào để viết ra ca khúc đó? Có nhà bình luận âm nhạc bảo rằng cho đến nay chưa có ai có thể đạt được trình độ hòa âm và phối khí giữa các loại nhạc cụ trong ca khúc đến mức đó, ngươi luôn khiến cho ta kinh ngạc. Duy, hát ca khúc do ngươi soạn làm cho ta thật sự bị nghiện."

Lời tán thưởng của Lê Khải Liệt hoàn toàn là chân thật, từ trên người Vu Duy Thiển luôn luôn có thể khai thác những thứ rất đặc biệt, có lẽ đây là kết quả thu được từ mấy trăm năm qua, bất luận kẻ nào sống ở thời đại này đều không làm được như hắn, giai điệu trong âm nhạc của Vu Duy Thiển không giống như những thể loại hiện đại, mà nó lại nặng trĩu và cao quý, những tính chất này đặt vào nhạc rock lại tạo nên hiệu quả kinh người, thật khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung cảm giác khi lắng nghe ca khúc đó, chỉ có người nào nghe qua thì mới có thể hiểu được nó hay đến mức nào.

"Đã nhiều năm rồi không đụng vào, chẳng qua chỉ đạt đến trình độ này mà thôi." Lơ đãng cười khẽ, cho dù là đang đánh giá chính tác phẩm của mình thì Vu Duy Thiển cũng không lộ a quá nhiều cảm xúc hài lòng, Lê Khải Liệt không cần nhìn mặt hắn cũng có thể đoán được biểu tình hiện tại của hắn là như thế nào, "Đã nhiều năm rồi không đụng vào, như vậy có nghĩa trước kia đã từng soạn nhạc? Cho ai?"

Không cần Vu Duy Thiển tự mình đánh giá ca khúc đó như thế nào, đây mới là chuyện mà Lê Khải Liệt để ý.

"Ngươi đã nghe qua, rất nhiều người cũng nghe qua, là tác phẩm ma quỷ trong truyền thuyết, mượn bàn tay của con người để xuất hiện trên thế giới." Bản xô-nát giọng sol thứ của Tartini, nghĩ đến danh xưng kia, Vu

Duy Thiển liền cảm thấy buồn cười.

Khi hắn trả lời như vậy thì Lê Khải Liệt bởi vì kinh ngạc mà nhướng cao hàng lông mày, đây là một loại cảm giác vô cùng khiếp sợ, "Âm láy ma quỷ, chẳng lẽ là ngươi…" Hắn xoay vai của Vu Duy Thiển lại, trước mắt là mái tóc màu đen, đôi mắt như bóng đêm, còn có khuôn mặt hoàn mỹ như một pho tượng cẩm thạch.

Hóa ra đây chính là nguyên nhân trong truyền thuyết? Có giai thoại kể rằng khi Tartini tuyển sinh đã gặp phải quỷ sứ, cũng có giai thoại lại bảo hắn chiêm bao gặp được quỷ sứ, tất cả đều có chung một nội dung là quỷ sứ truyền thụ cho hắn một ca khúc có kỹ thuật tuyệt vời….Trong rất nhiều bản ghi chép đều nói quỷ sứ hay con quỷ đó có một đôi mắt màu đen láy.

"Chúa ơi—Giai thoại về Âm láy ma quỷ của Tartini lại chính là ngươi!" Lê Khải Liệt đột nhiên ôm chặt Vu Duy Thiển rồi cười ha hả, hắn không còn lời nào để nói, tiếng cười phóng đãng vang lên từ miệng của hắn, "Duy, ngươi luôn làm cho người ta bất ngờ!"

Tuy rằng đã sớm biết Vu Duy Thiển không phải người bình thường nhưng để cho một huyền thoại rõ ràng đứng trước mặt Lê Khải Liệt thì vẫn làm cho hắn có một loại cảm giác choáng ngợp và không chân thật, trong sự kinh ngạc còn có một loại cảm xúc khác, hắn đột nhiên hạ xuống khóe miệng, "Dĩ vãng của ngươi….Duy, một ngày nào đó ta muốn biết tất cả những chuyện về ngươi, vô luận là quá khứ hay hiện tại, bao gồm cả tương lai đều là của ta."

Bạn đang ?

Tiếng cười đột nhiên im bặt mà lại thay bằng sự yên lặng bất thường, màu sắc u ám chiếm cứ đáy mắt của Lê Khải Liệt, lời nói chậm rãi tuyên cáo quyền sở hữu của hắn. Vu Duy Thiển chế ngự cổ tay của Lê Khải Liệt ra phía sau, áp sát vào người của đối phương, mang theo một nụ cười đầy thâm ý, "Phải không? Ta muốn nhìn xem ngươi có thể làm như thế nào."

Lê Khải Liệt đối diện với Vu Duy Thiển, sự yên lặng khác thường di chuyển giữa hai người bọn họ, Vu Duy Thiển lại hôn một chút lên mặt của Lê Khải Liệt, vẻ mặt thản nhiên, "Buổi chiều ăn cái gì?" Hắn mở cửa tủ lạnh.

"Để ta, hôm nay ta muốn cho ngươi nếm thử món bò bít tết do ta tự làm." Lê Khải Liệt vừa cười vừa trả lời, lấy ra miếng thịt bò trong tủ lạnh mà hôm qua bọn họ đã mua, Vu Duy Thiển đứng khoanh tay ở sau lưng hắn, tầm mắt lướt qua mái tóc hơi gợn sóng, khóe miệng mang theo một nụ cười lạnh lùng không dễ phát hiện.

Đã bắt đầu rồi, Lê Khải Liệt, ngươi đã thuận theo lý trí mà quyết định tiếp cận Lillian, kế tiếp ngươi sẽ làm như thế nào?

Trên mũi còn ngửi được mùi hương sau khi tắm rửa, mùi hương này có phải dùng để che lấp cái gì hay không, trước khi tắm rửa thì Lê Khải Liệt đã làm cái gì, Vu Duy Thiển không muốn suy đoán, ở một mức độ nào đó thì hắn có thể hơi thích sạch sẽ một chút, nhưng đàn ông đều giống nhau, đều có khuynh hướng ích kỷ, cái gì thuộc về hắn thì hắn thật sự không thích bị kẻ khác chạm vào.

Điềm nhiên dùng xong bữa tối, cự tuyệt ý đồ muốn tiếp xúc thân mật của Lê Khải Liệt, đây là một buổi tối thật yên lặng.

Ngày hôm sau Lê Khải Liệt dựa theo lịch trình, trước tiên sẽ đến đài truyền hình để quay một tiết mục phỏng vấn, Vu Duy Thiển gọi điện thoại đến công ty quản lý của Lê Khải Liệt, hỏi thăm lịch trình làm việc cụ thể của Lê Khải Liệt từ Bob, nhà chế tác của công ty.

Bob rất tán thưởng tài năng của Vu Duy Thiển, kể từ khi Takeda Koichi chính thức nhận thua với giới truyền thông thì hắn đã xem Vu Duy Thiển là một viên kim cương có đẳng cấp tuyệt hảo, hắn liền nhanh chóng hỏi thăm nhân viên trong công ty về thời khóa biểu của Lê Khải Liệt cho Vu Duy Thiển.

Dựa theo thời gian, chín giờ tối thì Lê Khải Liệt hoàn thành việc quay tiết mục phỏng vấn. Tám giờ rưỡi, Vu Duy Thiển xuất hiện ở gần đài truyền hình, Lê Khải Liệt quả nhiên hoàn thành công việc trước thời gian, hắn bám theo Lê Khải Liệt trên đại lộ Park Avenue, cuối cùng dừng trước khách sạn Waldorf – Astoria.

Không cùng đi lên, Vu Duy Thiển ngồi trong xe rồi rút ra một điếu thuốc, quá nửa tiếng mà Lê Khải Liệt vẫn chưa đi ra.

Hắn vừa cười lạnh vừa mở cửa xe, tiến vào trước quầy lễ tân để hỏi thì quả nhiên có tên của Lillian, nữ tiếp tân hoàn toàn không thể kháng cự đối với người đàn ông phương Đông có vẻ ngoài quyến rũ đầy nam tính cùng với khí chất thần bí này, vì vậy Vu Duy Thiển dễ dàng biết được số phòng.

Lên thang máy, hắn dừng lại ở tầng 28, tiếng gõ cửa vang lên.

P/S: cái này là đi bắt gian tại trận nè, hay còn gọi là đánh ghen:>. Eo sao mà bé Duy ghen đáng yêu thế, bỏ con sam qua 1 bên đi, ta chết đứ đừ cái câu *cái gì thuộc về hắn thì hắn thật sự không thích bị kẻ khác chạm vào*, thẳng thắn thế có chết ta không cơ chứ, câu này đa số chỉ có công nói thôi nha bé Duy.

99. Chương 99: Bản Năng Bị Bóp Méo

Sau khi vang lên tiếng gõ cửa, cho dù có cách âm thì vẫn có thể nghe thấy tiếng giày cao gót đạp xuống sàn một cách hoảng loạn từ bên trong, tình cảnh hiện tại thật sự rất buồn cười, Vu Duy Thiển thấy mình như thể một ông chồng đi bắt gian, bám theo Lê Khải Liệt lên tận khách sạn, vẻ mặt không thể duy trì sự bình tĩnh như xưa, cùng với khóe mắt hiện lên sự lãnh khốc và mỉa mai còn mang theo cơn thịnh nộ không thể khống chế.

Kỳ thật hắn biết rất rõ cách làm của Lê Khải Liệt là chính xác, nhưng Lê Khải Liệt lựa chọn cách này lại làm cho hắn nổi giận, nếu nói đây là ghen tuông thì hắn cũng chỉ có thể thừa nhận.

Cho dù làm đúng nhưng ở một khía cạnh nào đó thì đây hoàn toàn là sai lầm, Lê Khải Liệt đã phạm sai lầm, Vu Duy Thiển tin tưởng mình cũng không cần phải ra vẻ đạo đức mà rộng lượng tha thứ.

Cửa mở ra, "Duy?!" Lê Khải Liệt kinh ngạc đứng trước cửa, Vu Duy Thiển vẫn không thay đổi nét mặt, hắn dùng ánh mắt lạnh lùng để quan sát và tuần tra trên người của Lê Khải Liệt, hàng lông mi bên phải nhướng cao, "Rất ngạc nhiên?"

Trong phòng quả thật có một người phụ nữ, là Lillian Kaiser Tina, nàng kinh ngạc nhìn ra cửa, nhìn thấy người nam nhân tên Wirth từ sau tiệc rượu chưa hề ló mặt ra ngoài, khi hắn bước vào cửa thì tựa hồ bầu không khí lập tức nổi lên một hơi thở tiềm tàng nguy hiểm, bị hắn dùng ánh mắt lạnh lùng không mang theo tình cảm mà chậm rãi quan sát khiến nàng phải bấu tay lên mặt sau của ghế sô pha theo bản năng của mình.

Vu Duy Thiển đi vài bước vào phòng, sau đó đóng sầm cửa lại, trên sàn vang lên tiếng bước chân lạnh lẽo cứng rắn khiến người ta khiếp sợ, Lê Khải Liệt bị hắn đẩy mạnh vào cửa phòng.

Một nam một nữ trong phòng hiển lộ vẻ mặt khác nhau đối với người thứ ba đột nhiên xuất hiện. Lê Khải Liệt lui ra sự kinh ngạc, bắt đầu trở nên hứng thú. Lillian Kaiser Tina mặc trang phục màu biển đỏ lại càng kinh ngạc hơn so với Lê Khải Liệt vừa rồi, nàng không biết vì sao Vu Duy Thiển lại đột nhiên xuất hiện ở trong này, còn dùng ánh mắt như vậy để nhìn nàng.

"Lại đây." Người nam nhân tóc đen vươn tay về phía Lê Khải Liệt, từ khóe mắt liếc ra một tầm nhìn, vẻ lạnh lùng mang theo một mệnh lệnh vô cùng cứng rắn, không đợi Lê Khải Liệt mở miệng, hắn dã sử dụng hết tính kiên nhẫn, đồng tử lóe lên một tia lạnh lẽo, "Lại đây cho ta!"

"Duy…." Lê Khải Liệt tựa hồ cảm thấy giống như bị cái gì đó đang uy hiếp, hắn nhếch khóe miệng, mái tóc rũ xuống trước trán che khuất đi vài phần trên khuôn mặt.

Vu Duy Thiển cảm thấy bất mãn đối với tư thế chậm chạp của Lê Khải Liệt, hắn mạnh mẽ tiến lên rồi nắm lấy tóc của Lê Khải Liệt mà kéo đến trước mặt, tinh tế quan sát giống như đang kiểm tra một đồ vật cá nhân.

"Các ngươi có hẹn trước hay sao?" Lillian nhìn động tác của bọn họ, ánh mắt lóe lên, nàng đùa nghịch với sợi dây lưng buông xuống trên bộ đồ của mình, vén vài sợi tóc xoăn bên tai, giọng nói nũng nịu, liếc mắt oán giận với Lê Khải Liệt, "Ta vẫn chưa đồng ý có nhiều người như vậy, Leo, tuy rằng cái giường kia cũng đủ lớn nhưng ta đã sớm nói rằng chỉ có ta và ngươi…."

"Lillian! Câm miệng!" Tiếng gầm gừ của Lê Khải Liệt chấn động bầu không khí, hắn nổi giận làm cho Lillian run rẩy toàn thân, nàng lui ra sau vài bước, không chỉ có tiếng rống to mà còn có biểu tình khủng bố như muốn ăn thịt người của hắn, tất cả đều làm cho nàng cảm thấy lúc này mà mở miệng là một chuyện tuyệt đối không hề sáng suốt, ánh mắt của hắn làm cho người ta có cảm giác giống như của Vu Duy Thiển, nàng ngồi xuống ghế, cầm lấy bật lửa rồi châm một điếu thuốc, vừa căm tức vừa hút sâu một hơi, "Mặc kệ quan hệ của các ngươi là gì, đừng kéo ta vào, ta đã cảm thấy quá phiền rồi!"

"Nếu nàng và ngươi có quan hệ dư thừa gì thì ta cam đoan cả ngươi và nàng sẽ càng có nhiều phiền phức." Giọng nói lạnh như băng, bàn tay đang cầm điếu thuốc của Lillian trở nên cứng đờ, Vu Duy Thiển không bận tâm sắc mặt của nàng, hắn chỉ nhìn Lê Khải Liệt, người nam nhân vừa rống giận với Lillian hiện tại đang dùng ánh mắt kỳ lạ mà nhìn hắn, "Ngươi đã đọc thư trong máy tính xách tay của ta?"

"Đúng thì sao?" Vu Duy Thiển lạnh lùng cười, Lê Khải Liệt không vội giải thích bởi vì áo choàng màu đen vẫn còn mặc y nguyên trên người, trong phòng không có dấu vết khả nghi gì khác, đây cũng là lý do vì sao Vu Duy Thiển chưa dạy dỗ Lê Khải Liệt sau khi Lillian nói ra những lời như thế, nhưng khứu giác ngửi được mùi nước hoa vẫn làm cho hắn cảm thấy khó chịu, hàng lông mày nhíu chặt lộ ra một vùng u ám.

"Vậy ngươi đoán được mật mã của ta?" Lê Khải Liệt vuốt nhẹ gò má của Vu Duy Thiển. Đến lúc này mà còn có thể hỏi như vậy, giọng nói thì thầm của hắn lúc nào cũng như đang khiêu khích người khác, Vu Duy Thiển đẩy tay của hắn xuống, khẽ nheo mắt lại, "Ngươi chỉ biết nói những lời này hay sao? Không còn cái gì khác?"

Ầm, Lê Khải Liệt bị Vu Duy Thiển nắm lấy cổ áo rồi ném mạnh vào vách tường, "Nói, chuyện này là sao? Ngươi đáp ứng giao dịch với Hecate, sau đó đã làm cái gì? Ngươi chạm vào người phụ nữ này? Hay là đã ôm nàng? Hôn nàng?" Trong đôi mắt màu đen bốc lên lửa giận, giọng nói sắc bén tập kích về phía Lê Khải Liệt, không cho Lê Khải Liệt có nửa điểm do dự.

Gần trong gang tấc, cơ hồ là sắp đụng đến môi, Vu Duy Thiển đè thấp tiếng nói âm trầm lạnh lẽo tràn ngập cảm giác uy hiếp đáng sợ, hắn chộp vào hai tay của Lê Khải Liệt làm cho đối phương tin tưởng nếu mình trả lời không thành thật thì ngay sau đó sẽ bị người nam nhân kiêu ngạo lạnh lùng này bày ra một khuôn mặt khủng bố khác.

"Đó là giao dịch, nhưng không phải với Hecate mà là với nàng." Lê Khải liệt nâng cằm chỉ về hướng của Lillian, hắn ngoan ngoãn nghe lời Vu Duy Thiển khiến cho Lillian bất ngờ, nàng mơ hồ nghe thấy lời nói của hắn, lập tức đứng bật dậy, lộ ra vẻ mặt không thể tin tưởng, "Ngươi—dám nói ra? Ngươi đã đồng ý với ta…."

"Giao dịch của chúng ta đã kết thúc, cút đi!" Lê Khải Liệt thô bạo cắt ngang tiếng quát to của Lillian, hiện tại hắn chỉ muốn cùng Vu Duy Thiển nói chuyện, nếu không hắn không biết người yêu của hắn có phải đang hiểu lầm chuyện gì hay không, nhưng Vu Duy Thiển lại suy nghĩ khác với hắn, "Ngươi đứng lại, Lillian Kaiser Tina, trước khi ta đồng ý thì bất luận kẻ nào cũng đừng hòng đi ra ngoài nửa bước."

Chậm rãi quay đầu lại, giọng nói thong thả, sự lãnh khốc vô tình trong đồng tử màu đen làm cho người ta tin tưởng hắn không hề nói giỡn, cho dù trên tay của hắn không có vũ khí nhưng cái loại cảm giác uy hiếp lại giống như đêm tối bên ngoài cửa sổ, không ai có thể trốn tránh.

Lillian căn bản cũng không tính rời đi, nàng chỉ cảm thấy có một chút không đúng, hừ một tiếng, "Kể từ khi ở tiệc rượu thì ta đã biết nếu ngươi ở trong làng giải trí thì nhất định sẽ rất nổi danh, nhưng không ngờ ngươi lại lui về hậu phương để soạn nhạc cho Leo, đem tất cả tài năng của mình để dành riêng cho hắn, thoạt nhìn quan hệ của các ngươi không chỉ đơn giản là bạn thân như lời đồn."

"Muốn biết chúng ta có quan hệ gì?" Nhếch môi một cách thờ ơ, Vu Duy Thiển mạnh mẽ kề sát vào Lê Khải Liệt, đôi mắt thịnh nộ mang theo sức quyến rũ âm u khiến người ta si mê, "Ngươi trả lời thế nào?"

"Đây là đáp án–" Đột nhiên siết chặt cánh tay, bờ môi gần trong gang tấc áp sát vào nhau, Lê Khải Liệt nghĩ rằng cơn thịnh nộ của Vu Duy Thiển xuất phát từ tình cảm của người nam nhân kiêu ngạo này dành cho hắn, vì vậy hắn càng thêm cuồng nhiệt thăm dò vào khoang miệng của đối phương. Bàn tay của Vu Duy Thiển đang nắm trên áo của Lê Khải Liệt bỗng nhiên chuyển sang cổ của hắn, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể làm cho hắn ngạt thở ở trong tay của mình.

"Ta không chạm vào nàng, ta cam đoan với ngươi." Hơi dời môi một chút, âm điệu khe khẽ của Lê Khải Liệt phập phồng theo hô hấp của hắn. Hắn tuyên cáo một cách cuồng vọng tà khí, "Sau khi có ngươi thì ta làm sao còn có thể để ý đến người khác, so với ngươi thì tất cả mọi người đều nhạt nhẽo đến cực điểm, căn bản là ta cảm thấy vô cùng chướng mắt."

"Nhạt nhẽo? Chẳng phải khi ngươi ôm ta thì rõ ràng có phản ứng hay sao? Vậy mà lại dám nhịn xuống, ta còn nghi ngờ là thân thể của ngươi có vấn đề…" Lillian tựa hồ e sợ thế giới vẫn chưa đủ loạn, nàng ngồi bên cạnh mà châm dầu vào lửa, nàng vừa dứt lời thì Lê Khải Liệt lập tức bị Vu Duy Thiển bóp cổ từ vách tường đập xuống sàn nhà.

"Thật sự là như thế?" Giống như sẵn sàng giết chết Lê Khải Liệt bất cứ lúc nào, ánh mắt vô tình của Vu Duy Thiển liếc nhìn Lillian, khi nàng đang khiếp sợ mà im bặt thì hắn lại hỏi một lần nữa, "Thật sự là như thế? Chỉ cần ngươi nói đó là sự thật…..Nhưng nếu ngươi dám gạt ta…." Lời nói chưa dứt nhưng đủ để làm cho bầu không khí tràn ngập một dư âm vô cùng đáng sợ, khiến người ta khó có thể diễn tả thành lời.

Nguồn:

"…." Lillian chột dạ mà dời mắt, sự lạnh lẽo đang xoay chuyển trong gian phòng làm cho nàng càng xác định nàng không muốn tiếp tục nghe thấy những lời đó, nàng chỉ không ngờ quan hệ giữa bọn họ lại là thế này nên mới nói như vậy, nhưng đó chỉ là một phần của sự thật, muốn Lê Khải Liệt hỗ trợ thì có lẽ nàng không nên đắc tội với hắn.

Do dự một chút, Lillian thở dài, "Được rồi, là ta muốn cùng hắn lên giường, như vậy quan hệ hợp tác của chúng ta mới bền chắc, đàn ông đối với người phụ nữ của mình thì ít nhiều sẽ có một chút khác biệt, ta chỉ muốn được bảo đảm mà thôi, vậy mà hắn lại cự tuyệt!"

Nàng tựa hồ là vì nghĩ đến chuyện này mà cảm thấy kinh ngạc, nhìn Vu Duy Thiển một cách khó có thể tin tưởng, cắn chặt đôi môi đỏ mọng, "Ngươi có tin hay không? Miracle Leo có đôi mắt tham lang, giao thiệp với đủ loại phụ nữ trong giới mà lại cự tuyệt ta!"

Nghĩ đến chuyện đó thì Lillian Kaiser Tina lập tức căm giận, lòng tự trọng của nàng chưa bao giờ bị chà đạp như vậy, nàng là bà hoàng trong làng giải trí, ai lại có thể cự tuyệt nàng? Những người đàn ông có được nàng chỉ biết mừng rỡ như điên, nhưng không có bất cứ người nào giống như Lê Khải Liệt, khi nàng khiêu khích thì hạ thân của hắn rõ ràng có phản ứng nhưng chỉ trong một giây lại ném nàng vào vách tường!

Xoa bóp bả vai vẫn còn bị đau nhức, trong lời nói của Lillian rõ ràng có chứa sự phẫn nộ và không cam lòng, bóng đêm không thể xâm nhập vào căn phòng xa hoa lộng lẫy được thắp sáng một cách ấm áp bằng những chùm đèn pha lê. Cơn thịnh nộ của Vu Duy Thiển dần dần biến mất, hắn buông tay ra, quan sát người nam nhân đang nằm dưới đất, không thể tưởng tượng hình ảnh Lê Khải Liệt chịu đựng Lillian khơi mào bản năng của mình mà vẫn thẳng thừng từ chối nàng.

Dáng người của Lillian rất hoàn mỹ, khuôn mặt lại không chê vào đâu được, muốn cự tuyệt một người phụ nữ như vậy, trong cơn ham muốn thúc giục mà lại không ôm báu vật ở ngay trước mắt thì đối với một người nam nhân có thân thể khỏe mạnh là một chuyện vô cùng khổ sở, khó có thể làm được.

"Có thể buông ra hay chưa? Xem ra sự trong sạch của ta cuối cùng cũng đã trở lại." Ho khan vài tiếng, Lê Khải Liệt kéo tay của Vu Duy Thiển xuống, "Muốn ta làm như thế nào thì ngươi mới có thể tin tưởng ta? Hử?" Đôi mắt tham lang làm cho người ta không thể cự tuyệt đang co rút dưới ánh đèn, lóe ra hào quang quỷ bí, "Duy, muốn ta làm đến trình độ nào thì ngươi mới nguyện ý tin tưởng ta?"

"Ngươi xem, vì ngươi mà ta buông tha cho cả bản năng nam nhân của mình, chỉ có ngươi mới có thể thỏa mãn ta, chỉ có ngươi mới có thể làm cho ta kích động mất tự chủ như vậy, những người khác ở trong mắt ta, mặc kệ là nam hay nữ thì cũng không có ai bằng ngươi, không có ai mê người như ngươi…." Giữ chặt cổ

tay của Vu Duy Thiển, không cho hắn đứng dậy, Lê Khải Liệt hôn lên đầu ngón tay của hắn, ngón tay bị hàm răng nghiến nhẹ, nhiệt độ ẩm ướt lan tràn trên ngón tay, Vu Duy Thiển nheo mắt lại.

Khóe mắt lướt qua ý cười, nhưng góc độ sắc bén lãnh khốc vẫn chưa hoàn toàn lui ra, "Nếu ngươi dám ăn vụng ở sau lưng ta…."

Bàn tay ấn xuống hạ thể của Lê Khải Liệt, sau đó chậm rãi siết chặt, không cần nói thì cũng biết hàm nghĩa ở trong đó, Lê Khải Liệt hít vào một hơi, "Ngươi muốn hủy hạnh phúc tương lai của mình hay sao?" Hắn cười ha hả, kéo Vu Duy Thiển xuống, vì người nam nhân này mà hắn hoàn toàn bị mê muội, "Không có ngày đó, đức vua của ta."

P/S: eo nữ vương thụ (>o<), bé="" duy="" đáng="" yêu="" quá="" đi="" mất,="" nhìn="" cái="" mặt="" ăn="" dấm="" bậy="" mà="" chỉ="" muốn="" bẹo="" cho="" vài="" cái,="" rất="" là="" thẳng="" thắn,="" rất="" là="" bạo="" lực,="" thử="" hỏi="" con="" sam="" làm="" sao="" dám="" ăn="" vụng="" đây:="">.

100. Chương 100: Tin Tức

Đôi bàn tay mạnh mẽ giống như kìm sắt đang áp đảo người nam nhân có khuôn mặt lạnh lùng, giọng nói đầy sức quyến rũ lại sử dụng âm điệu thành kính nhất để ca tụng bên tai Vu Duy Thiển. Lê Khải Liệt có bản lĩnh đem hết thảy hóa thành một tuồng kịch, vừa mạnh mẽ đầy sức sống nhưng cũng vô cùng chân thật, không ai có thể nghi ngờ đối với sự thành tâm của hắn.

Vu Duy Thiển chăm chú nhìn Lê Khải Liệt thật lâu, vì những lời này của đối phương mà cười một cách giễu cợt, "Nói hưu nói vượn cái gì đó?" Dùng sức đẩy Lê Khải Liệt ra rồi đứng dậy, hắn nhìn xuống người nam nhân ở dưới chân, vừa khom người vừa nâng mặt của Lê Khải Liệt lên, "Ta nói nghiêm túc," Mỉm cười một cách tao nhã mà lạnh lùng, "Ngươi nên cảm thấy may mắn vì mình không mắc phải sai lầm."

Ngôn ngữ trở nên mềm nhẹ, một nụ hôn dịu dàng dừng lên giữa trán của Lê Khải Liệt, đem toàn bộ bóng râm giữa hai hàng lông mày tiến vào môi, ngón tay xuyên qua mái tóc hơi gợn sóng và mất trật tự, nhẹ nhàng vuốt ve một chút, Vu Duy Thiển không phải là người dễ xúc động, thời gian trôi qua đã sớm mài mòn hết thảy cảm xúc của hắn, nhưng hiện tại Lê Khải Liệt lại càng ngày càng làm cho cảm xúc của hắn mất đi kiểm soát.

Thỏa hiệp với Hecate thì rất dễ, muốn lấy được tình báo từ tình nhân mafia của Lillian cũng không khó, nếu Lê Khải Liệt không phải là Lê Khải Liệt thì nhất định sẽ lựa chọn cách chính xác nhất, nhưng bởi vì hắn là Lê Khải Liệt cho nên kết quả không thể dễ dàng suy đoán như vậy.

Kỳ thật chỉ cần Vu Duy Thiển tỉnh táo thì có nhận ra, Lê Khải Liệt chẳng phải người đơn giản, hắn căn bản không thích tuân theo quy củ, sẽ không bị Hecate nắm cán, nhưng quan tâm quá sẽ hóa loạn, Vu Duy Thiển không thể không nghĩ đến khả năng xấu nhất.

"Về sau đừng để cho ta phát hiện những chuyện như vậy, có nghe thấy hay không?" Thở dài, Vu Duy Thiển xoa đầu của Lê Khải Liệt, "Muốn ta tin ngươi thì trước tiên ngươi đừng chột dạ như vậy, nếu không phải ngươi cố ý tẩy sạch mùi nước hoa ở trên người thì ta làm sao lại nghi ngờ ngươi."

"Bây giờ thì ngươi sẽ nói như vậy, nhưng nếu quả thật lúc ấy ta không tẩy rửa mùi nước hoa của phụ nữ thì ngươi vẫn sẽ đối xử với ta như bình thường?" Lê Khải Liệt tỏ vẻ nghi ngờ, hắn nắm lấy tay của Vu Duy Thiển rồi đứng dậy, "Ngươi nhất định sẽ cười lạnh rồi đuổi ta ra khỏi phòng, không cho ta nói rõ sự thật, thậm chí cũng không cho ta ôm dù chỉ một cái."

"Như vậy nếu ta không phát hiện thì ngươi tính gạt ta hay sao?" Kỳ thật một phần cơn giận của Vu Duy Thiển lúc trước cũng là vì nguyên nhân này, "Nếu ta không phát hiện thì ngươi sẽ tự mình giải quyết? Ngươi muốn tự tung tự tác đến trình độ nào? Ngươi hỏi ta phải làm sao mới có thể tin tưởng ngươi?" Nhướng lên

đôi mắt lạnh lùng, đồng tử màu đen dán chặt trên người của Lê Khải Liệt, "Còn ngươi thì sao? Ở khách sạn cùng với người khác để hoàn thành cái gọi là giao dịch, đây là tín nhiệm của ngươi đối với ta?"

Lời chất vấn sắc bén lắng đọng trong bầu không khí nặng nề, sắc mặt của Lê Khải Liệt cũng âm trầm, hắn sửa lại thái độ lúc trước, "Chẳng lẽ ta nên nói hết thảy chuyện này với ngươi, cần ngươi giúp ta giải quyết?" Khóe môi nhếch lên một độ cong không có ý cười, "Công bình một chút, Duy, chúng ta đều có bí mật riêng, chúng ta sẽ không mở miệng cầu người khác giúp đỡ giải quyết phiền toái của mình, ngươi biết rất rõ điểm này mà."

Trước khi hai người bọn họ gặp nhau thì đã quen tự mình đối mặt với hết thảy mọi chuyện, bọn họ cũng có đủ năng lực để giải quyết, khi sa vào tình yêu, là đàn ông, bọn họ cũng không muốn phiền toái của bản thân liên lụy đến người mình yêu, đây là một loại tự mãn, hoặc nói đúng hơn là một loại quan tâm đặc biệt, mặc kệ đối phương có chấp nhận hay không.

Sự kiêu ngạo của đàn ông thường sẽ khiến bọn họ làm ra những chuyện mà phụ nữ không thể lý giải, vì thế phụ nữ hay nghi ngờ và lo âu, may mà Vu Duy Thiển không phải phụ nữ, hắn có thể hiểu được tâm tư của Lê Khải Liệt, hắn đương nhiên cũng hiểu được suy nghĩ của đối phương, nhưng…. "Đừng luôn làm cho ta phải lo lắng, đôi khi cũng nên để cho ta làm một chút gì đó vì ngươi, ngươi có biết cảm giác của ta lúc nhìn thấy tin nhắn đó là như thế nào hay không?"

Hắn nắm lấy bả vai của Lê Khải Liệt, ngữ khí nghiêm khắc bày tỏ sự bất mãn, nhưng đã có phần dịu đi, Lê Khải Liệt kéo lấy tay hắn, "Ngươi đã làm rất nhiều chuyện cho ta, ngươi là vì ta mà tồn tại." Lời nói thâm tình, hắn chậm rãi mò mẫm rồi vuốt ve khớp xương ngón tay của Vu Duy Thiển.

Giống như có ảo giác bị một loài động vật ăn thịt cỡ lớn lấy lòng, Vu Duy Thiển nhịn không được mà nâng cằm của Lê Khải Liệt lên, "Chỉ có những lúc như vậy thì ngươi mới chịu thành thật." Bờ môi lướt qua, Lê Khải Liệt vẫn chưa kịp làm sâu sắc nụ hôn thì người nam nhân phương Đông tóc đen đã khôi phục vẻ ngoài hờ hững và thản nhiên như trước, Vu Duy Thiển quay đầu tránh né, "Nói đi, chuyện này là sao, các ngươi giao dịch cái gì?"

Lúc này Lillian mới lấy lại tinh thần sau khi trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, biểu tình kỳ lạ nhìn chăm chú vào Lê Khải Liệt, không thể tin tưởng người nam nhân nổi tiếng khó trị trong làng giải trí lại có tình cảm thắm thiết như vậy đối với một người nam nhân khác, khẩn trương theo cơn hỉ nộ của Wirth, chuyện này thật sự khiến nàng cảm thấy vô cùng bất ngờ, như vậy xem ra Lê Khải Liệt cự tuyệt nàng là vì hắn…

"Writh, ngươi thật sự có bản lĩnh, ngay cả Leo cũng tránh không được sức quyến rũ của ngươi." Lillian Kaiser Tina vừa vỗ tay vừa đứng dậy, ở trong làng giải trí nhiều năm, nàng nghĩ rằng bản thân mình đã sớm không còn lạ lẫm đối với bất cứ chuyện gì, không ngờ lúc này lại kinh ngạc đến như vậy.

"Ngươi nói cũng là có ý gì?" Giống như lãnh địa bị xâm phạm, Lê Khải Liệt đột nhiên cảnh giác, ánh mắt mạnh mẽ của hắn làm cho Lillian muốn nhảy dựng lên, "Không có ý gì, ngươi đừng quên ở tiệc rượu có không ít người, tuy rằng không được chụp hay quay phim lại nhưng những người tận mắt nhìn thấy hắn thì rất nhiều…."

Tiệc rượu ngày đó Vu Duy Thiển cầm lấy đàn vi-ô-lông, khi ánh đèn pha lê chiếu xuống, tiếng đàn vang lên, mọi người ở đấy chứng kiến được thời khắc làm rung động lòng người, có thể nói tất cả đều bị người phương Đông cao ráo xinh đẹp này quyến rũ, ngay cả Lillian cho dù bất mãn vì sự kiêu ngạo của hắn thì cũng có ý tưởng muốn chiếm được hắn, đương nhiên đến hiện tại thì nàng biết chuyện này hoàn toàn không có khả năng.

"Chắc ngươi không nghĩ rằng chỉ có một mình ngươi cảm thấy hứng thú đối với hắn chứ hả?" Nghĩ đến những lời đồn, Lillian chỉ vào Vu Duy Thiển, nàng nhếch lên đôi môi đỏ mọng của mình.

"Có người cảm thấy hứng thú đối với hắn? Là ai?" Lê Khải Liệt gặng hỏi, ánh mắt đáng sợ giống như súng ống sắp sửa nã đạn. Vu Duy Thiển ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng, hắn căn bản không cần biết Lillian nói cái gì, "Trả lời vấn đề của ta trước đi."

"Giao dịch của các ngươi…." Âm cuối của hắn kéo dài chứng tỏ hắn đã mất kiên nhẫn, kéo Lê Khải Liệt đến trước mặt, hắn liếc mắt quét nhìn Lê Khải Liệt và Lillian, "Còn có chuyện gì giấu diếm?"

Ngay lúc này mà chọc giận Vu Duy Thiển là chuyện tuyệt đối không hề sáng suốt, Lê Khải Liệt là người hiểu rõ người yêu của mình nhất, bên dưới thân thể cường tráng xinh đẹp này là sự bạo lực khủng bố mà ngay cả hắn cũng không thể chịu nổi, đã từng phạm tội giấu diếm một lần, lúc này hắn không muốn tiếp tục làm cho Vu Duy Thiển càng thêm nổi giận. (sao anh sợ vợ đến mức này =.=)

Không có chuyện gì có thể giấu diếm Vu Duy Thiển, kể từ khi Vu Duy Thiển bước vào phòng thì Lê Khải Liệt đã chuẩn bị sẵn sàng để giải thích hết thảy.

Lillian Kaiser Tina quả thật có quan hệ thân mật với một trùm mafia Italia, đây là nguyên nhân mà Hecate xem nàng làm mục tiêu, nhưng Lillian ở trong vòng giải trí lăn lộn nhiều năm nên nàng biết rõ một đạo lý, phải có chỗ dựa vững chắc, nhưng chỗ dựa vững chắc quá mức nguy hiểm thì cũng là bất lợi đối với nàng. Nàng không biết khi nào thì công cụ giúp ích cho nàng sẽ trở thành vết thương trí mệnh, vì vậy nàng đã sớm có ý định rời khỏi ông trùm mafia nguy hiểm kia, nhưng bất hạnh là không có cơ hội.

Đàn ông có thể vứt bỏ phụ nữ nhưng tuyệt đối không cho phép người phụ nữ mà hắn đã dùng một số tiền lớn để mua về lại nói lời chia tay với hắn trước, đây là nỗi khổ của Lillian. Lê Khải Liệt thông qua các mối quan hệ cá nhân nên mơ hồ đoán được tâm tư của nàng, điều cần làm là thuyết phục nàng bán đứng tên trùm mafia kia để cung cấp tình báo cho một nhân vật cấp cao hòng chiếm lấy sự tán thưởng của người nọ.

Đổi một người đàn ông khác để duy trì sự nghiệp của mình là chuyện mà Lillian muốn làm ngay hiện tại. Lê Khải Liệt cung cấp cho nàng một cơ hội. Nhưng nhân vật cấp cao kia không thích bị người ta tìm hiểu, cũng không thích người đàn bà của hắn bị tình nhân cũ dây dưa, cho nên trước khi Hecate ra tay thì hắn sẽ thông qua một vài con đường để làm cho hình cảnh quốc tế hành động.

Đến lúc đó nội dung về phần tình báo mà Hecate đang cần từ tên trùm mafia sẽ bị công khai trên khắp thế giới, vì vậy nó sẽ chẳng đáng giá một xu nào.

Lê Khải Liệt để cho Hecate có được phần tình báo mà bọn họ muốn, nhưng ngay sau đó Hecate cũng không được lợi ích gì. Vu Duy Thiển nghe xong thì lập tức hiểu được một chuyện, "Khi Hecate lợi dụng ngươi thì ngươi đã sớm nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay? Ngươi rốt cục còn quen biết bao nhiêu người?"

"Ngươi có bí mật của ngươi, ta cũng có của ta, ta sẽ làm cho ngươi kinh ngạc, cưng yêu." Bị biểu tình kinh ngạc của Vu Duy Thiển lấy lòng khiến Lê Khải Liệt nhịn không được mà vừa cười nhẹ vừa hôn lên môi của đối phương. Nếu nói Hecate có được mạng lưới tình báo trải khắp thế giới thì Lê Khải Liệt lại có được những mối quan hệ nòng cốt trong đó.

Vu Duy Thiển không tiếp tục truy vấn, kỳ thật chuyện này cũng không tính là quá mức bất ngờ, hắn đã sớm biết Lê Khải Liệt không phải loại người bị người ta lợi dụng mà cũng không âm thầm động tay động chân để có được càng nhiều lợi ích cho mình, khi Lê Khải Liệt bắt đầu hợp tác với Hecate thì đã sớm nghĩ cách lợi dụng bọn họ, mặt khác bắt cầu với các nhân vật cấp cao để chiếm được các mối quan hệ riêng tư.

Lê Khải Liệt uy hiếp Reid, ra điều kiện với Lillian, tất cả đều không phải nói suông, nhân cơ hội trong các chuyến lưu diễn thế giới, hắn đã sớm tạo dựng các mối quan hệ với các nhân vật cao cấp trong đủ loại giới chức, rốt cục là Hecate lợi dụng hắn hay là hắn đang lợi dụng Hecate, e rằng khó có thể nói rõ, hoặc là nên nói đây quả thật là một loại hợp tác lợi dụng lẫn nhau.

Nghĩ đến đây thì Vu Duy Thiển đột nhiên phát hiện hôm nay không nhìn thấy một người, "Khi ngươi rời khỏi nhà có nhìn thấy Reid hay không?"

Vu Duy Thiển thuận miệng hỏi thì Lê Khải Liệt lập tức nhíu mày khó chịu, "Ai thèm bận tâm hắn ở nơi nào?" Hắn khoát đối với Lillian rồi mở cửa phòng, trong khi Vu Duy Thiển dừng lại cước bộ, "Quên chuyện hôm nay mà ngươi đã nhìn thấy, Lillian, đây là để tốt cho ngươi."

Mỉm cười, nụ cười hờ hững cùng với bóng dáng rời đi mang theo một chút cảm giác quái dị, chùm đèn trong phòng đột nhiên chớp tắt, Lillian dụi mắt, nàng nghĩ rằng mình bị hoa mắt, vừa rồi nàng lại thấy cái bóng của Vu Duy Thiển tự mình di chuyển, đương nhiên đây chỉ là ảo giác.

Trấn an chính mình, Lillian mím môi, nàng sẽ không ngu xuẩn đến mức nói với người khác về chuyện này, đối với nàng chẳng có điểm gì hay ho, nàng còn cần Lê Khải Liệt giúp đỡ, chỉnh lại tóc tai một chút, nàng

lại ngồi xuống ghế sô pha, nghĩ đến Vu Duy Thiển, nàng bỗng nhiên cảm thấy có một chút may mắn, may mắn nàng và Lê Khải Liệt chưa xảy ra chuyện gì.

"Về sau đừng làm cho ta sợ nữa, ta không muốn cãi nhau với ngươi." Bước ra khỏi thang máy, Lê Khải Liệt vòng qua cửa sau, quay đầu nhìn Vu Duy Thiển một cái, người nam nhân đi sau lưng lại vỗ nhẹ lên mông của hắn một chút, "Ngươi ngoan ngoãn một chút cho ta thì sẽ không xảy ra chuyện gì."

Giọng noi hiếm khi nhẹ nhàng như vậy, Vu Duy Thiển tựa hồ cảm thấy hài lòng đối với biểu hiện vừa rồi của Lê Khải Liệt, vẻ kiêu ngạo và lạnh lùng hoàn toàn biến mất, hắn vòng tay qua thắt lưng của Lê Khải Liệt rồi kéo đối phương ngược trở về, trên con đường vắng vẻ không một bóng người, Vu Duy Thiển đẩy Lê Khải Liệt vào vách tường.

Những ngón tay quấn lấy mái tóc dài đến vai của Lê Khải Liệt, bờ môi kề sát, nụ hôn từ kịch liệt chuyển sang nhẹ nhàng, Lê Khải Liệt quyến luyến bờ môi đang hé mở của Vu Duy Thiển, "Haizz, về sau tin tưởng ta một chút, giữa chúng ta chẳng lẽ chưa đủ hiểu nhau hay sao, ngươi biết rõ ngoại trừ ngươi ra thì ta chẳng cần bất cứ ai khác."

"Không liên quan đến tin tưởng, nếu không vì sao ngươi lại khẩn trương như vậy khi nghe thấy những lời đó của Lillian?" Cười nhạo phản ứng của Lê Khải Liệt khi ấy, Vu Duy Thiển phản bác một cách hữu hiệu, khi Lillian nói có người cảm thấy hứng thú với hắn thì người nam nhân này chẳng phải cũng lộ ra vẻ mặt thô bạo như vậy hay sao.

Lê Khải Liệt quả nhiên không thèm nhắc lại, giống như con sư tử bị chọc giận, tiếng gầm gừ nặng nề mắc nghẹn trong cổ họng, "Chết tiệt! Nếu để cho ta biết người kia là ai–"

"Nghe nói các ngươi muốn đi Anh." Một bóng người đột nhiên xuất hiện từ trong đêm tối, khi Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đi ra từ cửa sau thì liền nhìn thấy Reid.

Hắn so với bình thường thì có vẻ thận trọng hơn một chút, trên khuôn mặt căng thẳng không thể tìm thấy một chút ý cười, cảnh giác nhìn xung quanh, sau khi xác định không có nhân vật khả nghi xuất hiện thì hắn mới thấp giọng nói nhỏ, "Bên Luân Đôn đã điều tra ra manh mối mới, việc dùng máu người để vẽ không phải của các tổ chức dị giáo….Các ngươi có tin trên thế giới còn ma thuật hay không?" Giọng nói vừa thay đổi, bỗng nhiên hắn dùng biểu tình kỳ quái để hỏi như vậy.

101. Chương 101: Chuyến Bay Đến Luân Đôn

Đêm tối nuốt lấy bóng dáng của hắn trong thế giới âm u, ánh đèn nê ông bị khách sạn cao tầng che khuất, vào ban đêm như vậy mà lại nhắc đến ma thuật, dây thần kinh trên mặt của Reid có một chút vặn vẹo, là đặc vụ liên bang, hắn không nên hỏi ra những lời này, nhưng biểu tình của hắn lại không hề giống như đang nói đùa, mà ngược lại bởi vì quá mức nghiêm túc nên có vẻ quỷ dị.

"Vì sao lại hỏi như vậy?" Vu Duy Thiển dường như hơi đăm chiêu mà liếc mắt nhìn Reid một chút, Lê Khải Liệt buông xuống cánh tay đang choàng lên vai của Vu Duy Thiển, cất lên một tiếng hừ cười, "Hôm nay không đi theo chúng ta hóa ra là có manh mối khác, FBI rốt cục đã hiểu rõ rồi sao?"

Reid đứng ở trong bóng đêm, hắn nhìn bọn họ một lúc lâu rồi đột nhiên mỉm cười, "Dùng chất vấn để đáp lại câu hỏi của ta…." Hắn tác động một chút trên sắc mặt căng thẳng, ánh mắt nhạy bén xẹt qua hai người trước mặt, "Dựa theo phân tích học về hành vi, phản ứng vừa rồi của các ngươi là đang nói cho ta biết các ngươi quả thật biết một chút về chuyện này, vì sao không trực tiếp trả lời? Vấn đề này khó khăn như vậy hay sao? Ma thuật…."

Dùng nghi vấn đáp lại nghi vấn, lảng tránh trả lời trực tiếp, điều này càng làm cho Reid thêm nghi ngờ, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt vẫn thản nhiên đi qua bên cạnh hắn, "Ngươi xem phim nhiều quá rồi đặc vụ Reid, ta không ngờ ngươi lại là fan hâm mộ của [Hồ sơ X]." Người nam nhân tóc đen cười nhạo, hắn bước

đi trong bóng đêm, Lê Khải Liệt vì không muốn thu hút quá nhiều ánh mắt nên lần này không lái xe đến, bọn họ trực tiếp lên chiếc xe màu đen của Reid.

Cửa xe mở ra, bọn họ chờ tài xế lên xe, khi bọn họ nhìn nhau thì đều cảm thấy hơi kinh ngạc vì năng lực điều tra của Reid, ý tưởng dùng máu người để sử dụng ma thuật, cho dù là manh mối bình thường thì cũng sẽ không bị hỏi một cách nghiêm túc như vậy. Reid thật sự có gan để nghi ngờ tất cả mọi chuyện.

"Hồ sơ X có lẽ hư cấu không được đầy đủ." Reid ngồi ở phía trước cầm vô lăng, nhìn thoáng qua gương chiếu hậu, Vu Duy Thiển không có phản ứng đối với lời nói của hắn, Lê Khải Liệt khẽ khép mắt lại, Reid dừng một chút, sau đó mới tiếp tục bổ sung, "Đương nhiên đây chỉ là phán đoán của ta, ta chỉ là một đặc viên nho nhỏ, chỉ có thể ở trong phạm vi có hạn mà đưa ra phán đoán hợp lý nhất, mặc kệ nó hoang đường như thế nào."

Căn cứ theo quan sát của hắn trong khoảng thời gian này, bí ẩn trên người Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt tựa hồ càng ngày càng nhiều, ngoại trừ những lúc vì công việc thì ở những thời điểm khác Lê Khải Liệt không hề bước ra khỏi cửa, Vu Duy Thiển thì căn bản ru rú ở trong nhà, quả thật như là ẩn sĩ sống ở thời hiện đại.

Không sử dụng thẻ tín dụng, không mang theo di động, không gọi điện thoại, bên cạnh không có bạn bè, giống như một người có bí mật cần phải che giấu thật kỹ, trong rất nhiều phương diện, Vu Duy Thiển thật sự khiến người ta phải nghi ngờ, Reid quả thật từng tình nghi hắn là hung thủ của án mạng liên hoàn.

Hắn bắt đầu nghi ngờ càng lúc càng nhiều theo quá trình điều tra, là chuyện gì làm cho Vu Duy Thiển tình nguyện bị nghi ngờ nhưng không hề giải thích để thoát khỏi hiềm nghi? Trừ phi Vu Duy Thiển muốn che giấu một bí mật nào đó mà có thể còn nghiêm trọng hơn so với án mạng giết người? Vì chuyện này mà Reid mất ngủ vài đêm liền.

Tựa như chó săn được huấn luyện, khi cắn trúng con mồi thì sẽ không nhả ra, Reid hiện tại chính là ở tình trạng này, án mạng ma ca rồng cần phải điều tra, hắn cũng không thể dễ dàng buông tha cho người đang khiến hắn phải tình nghi.

Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt không phải không hề nhận ra Reid đang nghi ngờ bọn họ, nhưng cho dù bọn họ muốn trả lời thì cũng không thể trực tiếp nói ra hết thảy với hắn. Con người chỉ tin tưởng những kinh nghiệm do mình tích lũy qua năm tháng, những gì vượt quá bình thường thì bọn họ chỉ dùng kiến thức hiện tại để giải thích mà không muốn chấp nhận quá nhiều.

Con người thường sợ hãi những gì họ không biết, đối với sự sợ hãi thì con người sẽ có thái độ kháng cự ở trong lòng, đây cũng là bản năng của con người khi đối mặt với cái chết.

Sự thăm dò của Reid không thu được bất cứ hiệu quả nào, xe được khởi động, Lê Khải Liệt duỗi cánh tay ra một chút, Vu Duy Thiển choàng tay qua vai của hắn rồi bóp nhẹ vài cái, "Có đau lắm không?" Lúc ấy hắn không hề nương tay.

"Ngươi tự biết sức của mình mà." Lê Khải Liệt nhắm mắt lại, cảm giác bàn tay nhẹ nhàng xoa bóp trên vai, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, hắn nhướng mi một cách gian tà, "Bất quá ta chỉ muốn nói, càng ngày ta càng quen với việc ngươi luôn luôn trút giận lên đầu của ta."

"Ý của ngươi là ngươi có khuynh hướng thích bị ngược đãi? Như vậy ta không cần phải nhân nhượng, cứ để ta dạy dỗ ngươi một chút." Bàn tay tăng thêm sức, Vu Duy Thiển nghe được tiếng rên rỉ vì cảm thấy thoải mái của Lê Khải Liệt, ngón tay sử dụng lực cũng thận trọng hơn, xoa bóp vai của hắn. Lê Khải Liệt cười khẽ, "Bởi vì ngươi chỉ biết nổi giận đối với người mà ngươi quan tâm, trong khi đối với người ngoài, cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì thì cũng không thể ảnh hưởng quá lớn đối với ngươi, chẳng lẽ không đúng hay sao?"

Hơi mở mắt ra, nhướng lên mi mắt đang nhắm lại, đồng tử màu tro lục dùng ánh mắt ngang ngược làm càn mà tuần tra trên khuôn mặt của Vu Duy Thiển, giống như chỉ có ánh mắt như vậy mới có thể cắn nuốt người ta. Vu Duy Thiển dừng tay lại, như cười như không mà dần dần siết chặt bàn tay đang xoa bóp trên vai của Lê Khải Liệt, "Tự cho là rất hiểu ta?"

Reid đang lái xe, nhìn lướt qua gương chiếu hậu, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt đang nhướng lên của Vu Duy Thiển, "Đừng nhìn lén." Hắn tiếp cận Lê Khải Liệt, đặt lên một nụ hôn.

Chiếc xe băng băng trên đường, xe hơi màu đen vào ban đêm không hề khiến người ta chú ý, đương nhiên cũng không ai biết siêu sao có vô số người hâm mộ đang ngồi trong xe của đặc vụ liên bang, thậm chí còn cùng một người nam nhân khác thân mật nồng nhiệt.

Hai người ngồi băng sau làm cho Reid không thể nào tìm hiểu sâu hơn, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển tính đi Anh Quốc, hắn nghĩ rằng trong đó nhất định có chuyện gì kỳ quái, chẳng qua hắn không thể tìm ra manh mối.

Được xưng là hung thủ ma ca rồng trong vụ án mạng liên hoàn vẫn chưa xuất đầu lộ diện, kỳ thật tình tiết vụ án cũng chỉ có như vậy hay thật sự có liên quan đến gia tộc W. Locke ở tại Luân Đôn? Nếu là như thế thì vụ án này có lẽ cần được sự trợ giúp của tổ chức hình cảnh quốc tế.

Mọi người từ hoảng loạn trở nên dần dần chết lặng, tình thế giống như ngoài yên trong loạn, loại cảm giác này hắn có thể dùng nhiều năm kinh nghiệm để hình dung, nó có tên là trước cơn giông tố. Hết thảy mấu chốt và manh mối đều tập trung vào hai người này, tuy rằng không có quá nhiều căn cứ chính xác, nhưng tiềm thức và trực giác đều nói cho Reid biết rằng nếu dừng tay thì nhất định sẽ tuột mất cơ hội.

Reid bám riết không tha, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển cũng không bận tâm, bọn họ bắt đầu chuẩn bị cho chuyến đi Anh, album lần này được tiêu thụ với số lượng cực khủng, nhanh chóng tiến vào top ten trên bảng xếp hạng âm nhạc, lời tuyên bố của Takeda Koichi ở hội trường cùng với những suy đoán xung quanh người nam nhân thần bí tên Wirth cũng trở thành cách quảng bá tốt nhất cho album lần này.

Cùng lúc đó, tin đồn về chuyện Miracle Leo và người bạn cùng giới rất thân mật với nhau được mọi người xem là đề tài để tán chuyện, fan hâm mộ liên tục rỉ tai nhau, lộ tin tức không còn là chuyện hiếm, khi các phóng viên cố gắng đào móc thì một chút tin tức từ một nơi bí mật nào đó vẫn sẽ bị truyền ra. Owen không áp dụng bất kỳ hành động nào để đáp trả, hắn biết rất rõ chuyện này càng che giấu thì càng sẽ khiến người ta nghi ngờ.

Dưới tình huống như vậy, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển lên phi cơ bay đến Luân Đôn – Anh Quốc. Đồng hành còn có Reid và những người khác, trên chiếc máy bay được thuê riêng lại xuất hiện đặc vụ FBI khiến không ít người cảm thấy lo ngại, đối với sự nghi ngờ của mọi người, câu trả lời của Reid chính là để bảo vệ an toàn cho nhân chứng.

Tháng mười, thời tiết của Luân Đôn vẫn tệ như mấy tháng khác, máy bay hạ cánh vào sáng sớm, ê kíp làm phim có tổng cộng gần trăm người, bao gồm cả Kim McKay, tất cả mọi người đều không ngừng khó chịu đối với thời tiết xấu như vậy, tuy rằng đã sớm chuẩn bị, đối với nhiều người thì đây cũng không phải lần đầu tiên đến Luân Đôn, nhưng bọn họ vẫn phải phàn nàn một chút vì không khí ẩm ướt cùng với sắc trời phủ đầy sương mù tại nơi này.

"Oh—hôm nay chắc sẽ có mưa! Tệ thật!" Từ tiếng than thở chuyển sang sợ hãi, một cô gái quấn chiếc khăn quàng cổ bằng lụa tơ tằm rực rỡ quanh mặt, đeo mắt kính đen, nàng vừa bước xuống phi cơ vừa nổi giận với trợ lý ở phía sau, "Ô của ta đâu? Trong hành lý không có chiếc ô mà lần trước ta đã mua!"

Luke đi ở sau lưng nàng nhịn không được mà liếc mắt khinh thường, "Cô Sharon, có thể đi nhanh lên một chút hay không? Cô đang cản đường của ta." Đối với nữ diễn viên tham gia MV lần này, cho dù là Luke bẩm sinh thân thiện thích kết giao bạn bè thì cũng không thể có ấn tượng tốt đối với nàng.

Vài lọn tóc xoăn màu đen ló ra ngoài khăn trùm đầu, khuôn mặt kiều diễm của Sharon bị cặp kính đen che khuất hơn phân nửa, nàng tránh đường rồi nhìn ra phía sau, bất mãn than phiền, "Vì sao Leo còn chưa chịu đi ra?"

"Khi chúng ta cần thì hắn sẽ xuất hiện." Kim McKay trả lời có lệ, xoay người bắt đầu dặn dò nhân viên cẩn thận mang xuống các thiết bị quay phim của hắn, nếu Sharon Swift không có thân phận tương xứng thì hắn sẽ không đồng ý cho Owen lựa chọn diễn viên như vậy.

Mặc dù đạo diễn rất quan trọng nhưng có đôi khi cũng không thể từ chối yêu cầu của đối phương, lần này hãng đĩa yêu cầu hắn cho Sharon Swift làm nhân vật nữ chính trong MV của Lê Khải Liệt. Sau khi Takeda

Koichi chứng kiến bản lĩnh của Vu Duy Thiển thì Kim McKay cũng không muốn buông tha cho cơ hội được cộng tác với Lê Khải Liệt. Hiện tại hắn và Takeda Koichi đều biết chỉ cần có Lê Khải Liệt thì nhất định sẽ có Vu Duy Thiển.

"Thật không biết Owen vì sao lại đáp ứng, nhưng ta cũng chắc chắn đến lúc đó nàng nhất định sẽ bị Kim McKay giữa cho một trận." Deer đi trước Luke, hắn đùa nghịch miếng gảy đàn ghita, trong lời nói dường như mang theo một chút chờ mong, Matthew liếc mắt nhìn cô gái ở sau lưng bọn họ, "Cũng bởi vì cha của nàng là ông trùm trong ngành báo, bọn họ hứa chỉ cần để cho nàng gia nhập thì một tháng kế tiếp sẽ liên tục đưa tin về album cũng như MV của chúng ta."

Morris huýt sáo, vài người nhìn nhau mà nhún vai. Quảng bá miễn phí, liên tục đăng tin tức trong vòng một tháng, không ai muốn bỏ qua cơ hội này, không đồng ý thì mới là kẻ ngốc.

"Leo đâu? Trên phi cơ hắn đều ngồi ở ghế riêng của mình, hắn rốt cục có xuống hay không?" Sharon Swift đứng ở đầu cầu thang trên cabin mà lớn tiếng kêu la đối với Owen, mục tiêu của nàng rất rõ ràng, nàng đến đây là vì Lê Khải Liệt, trải qua kỳ nghỉ tại Luân Đôn với người nam nhân kia mới chính là mục đích của nàng.

"Đây, đến rồi đây." Owen nhìn thấy bóng người xuất hiện ngay trước cửa cabin thì liền thở phào nhẹ nhõm, đi ra trước là Vu Duy Thiển, mái tóc đen nhánh bị gió thổi tung, đầu đội nón, Lê Khải Liệt ở ngay phía sau hắn, đang khoác thêm một chiếc áo choàng lên người của Vu Duy Thiển.

102. Chương 102: Gặp Lại Người Quen

"Được rồi cô Swift, cô đã nhìn thấy hắn, chúng ta có thể đi được rồi." Không muốn để cho Sharon Swift nhìn thấy quá nhiều những gì không nên thấy, vì vậy Owen giục nàng đi về phía trước, trên thực tế hắn càng lo lắng Lê Khải Liệt sẽ làm ra hành động không thích hợp ngay tại lúc này.

Với sự hiểu biết của hắn đối với Lê Khải Liệt thì hắn sẽ không loại trừ trường hợp Lê Khải Liệt có thể làm như vậy, chẳng hạn như hôn môi hay ôm ấp này nọ. Nếu ở trong tình cảnh chưa lộ ra tin đồn thì bạn thân với nhau cũng không tính là gì, nhưng trên thực tế là có, cho nên hắn nghĩ rằng hai người kia nên bảo trì khoảng cách thì tốt hơn, đáng tiếc Lê Khải Liệt không phải loại người dễ nghe lời như vậy.

"Người kia là ai?" Sharon Swift nhìn thấy người nam nhân tóc đen đi phía trước Lê Khải Liệt, người nọ có khuôn mặt phương Đông, vì vậy nàng không khỏi cảm thấy tò mò đối với hắn, lời còn chưa ra khỏi miệng thì đã nhịn không được mà quay đầu nhìn lại, Sharon giữ chặt Owen rồi liên tục hỏi, "Hắn chính là Wirth? Là nhà soạn nhạc thần bí theo lời đồn?"

Owen thở dài một hơi, đối với lai lịch của Vu Duy Thiển, đủ loại tạp chí tung ra đủ loại suy đoán, nào là nhạc sĩ, nghệ sĩ, thậm chí có người nói tổ tông của hắn có huyết thống hoàng gia ở Trung Quốc, là người của hoàng tộc đào vong ra nước ngoài vào năm đó, quán bar của hắn tuy rằng đóng cửa không tiếp tục kinh doanh nhưng vẫn có không ít người tiến đến để chụp ảnh lưu niệm.

Sharon Swift liên tục quay đầu lại rốt cục khiến cho hai người đang bước xuống phi cơ phải chú ý, bất quá cũng chỉ đạt đến trình độ như vậy mà thôi.

"Luân Đôn nhanh hơn New York năm giờ, hiện tại lúc này chúng ta đáng lý phải nằm trên giường." Người nam nhân ở sau lưng Vu Duy Thiển ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời, có thể là không thích thời tiết như vậy cho nên giọng nói cũng âm trầm giống như khí trời hôm nay.

Sáu giờ ngồi trên phi cơ, từ New York đến Luân Đôn, chuyến bay tối hôm qua của bọn họ cất cánh lúc tám giờ, dựa theo thời gian của New York thì hiện tại là hai giờ khuya.

"Vậy mà ta không biết ngươi lại là người ngủ đúng giờ." Vu Duy Thiển bật cười đối với lời nói của Lê Khải Liệt. Là ca sĩ nổi danh, gần đây lại bận quảng bá cho album mới vì vậy lịch trình của Lê Khải Liệt thường xuyên kín mít, có đôi khi hai giờ khuya cũng chưa hẳn đã về đến nhà.

Lê Khải Liệt nhíu mày đối với sự chế nhạo của Vu Duy Thiển, cánh tay đột nhiên vòng lên trước cổ của Vu Duy Thiển, "Ngươi không thể thuận theo lời của ta một chút hay sao?" Trên cổ bị nhéo một cái, Vu Duy Thiển nghiêng đầu, chậm rãi nhướng mi, "Thật có lỗi, ta đã quen nói ra sự thật."

"Sự thật là….ta vẫn đang suy nghĩ nếu vừa rồi ta xé nát áo sơ mi của ngươi ở trong cabin của chúng ta thì ngươi sẽ có phản ứng gì…." Giọng nói gian ác tiến vào bên tai Vu Duy Thiển, những lời phản kích của Lê Khải Liệt luôn chứa sắc thái cực đoan một cách cá nhân. Vu Duy Thiển thật sự nghi ngờ có phải Lê Khải Liệt luôn luôn đắm chìm trong ảo tưởng của mình hay không?

Khuỷu tay thúc mạnh ra phía sau, trong tiếng kêu rên của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển kéo xuống cánh tay trên cổ của mình rồi quay đầu lại, khóe miệng tươi cười càng thêm sâu sắc, "Ngươi nên cảm thấy may mắn là ngươi vẫn chưa làm như vậy, tin tức này cũng không quá đẹp mặt đối với ngươi đâu."

Vừa cười vừa đi về phía trước, Vu Duy Thiển bỗng dừng lại bước chân, "Fan của ngươi ở khắp nơi." Kéo xuống vành nón màu đen, hắn nâng cằm hướng về phía trước, cô gái ngăn cản đường đi của Owen, ở trên phi cơ không ngừng yêu cầu gặp mặt Lê Khải Liệt, tựa hồ có tên là Sharon Swift.

"Ta xem như những lời này của ngươi là đang ghen." Lê Khải Liệt cười khúc khích, dựng thẳng cổ áo ở phía sau của Vu Duy Thiển rồi cầm lấy tay hắn, giống như không nhìn thấy sự tồn tại của Sharon Swift, bọn họ bước ngang qua mặt nàng, Owen vội vàng ngăn cản tầm mắt của Sharon, may mắn là đi giữa những người khác cho nên động tác nắm tay như vậy cũng không quá rõ ràng.

"Nhắc nhở Leo, ở đại sảnh sân bay nhất định sẽ có phóng viên, đừng quá công khai!" Matthew vỗ vai Luke, việc bọn họ đến quay MV tại Anh Quốc đã sớm được báo chí đưa tin, fan hâm mộ tại nơi này nhất định sẽ nghe thấy mà tiến đến.

Kỳ thật không cần nhắc nhở, khi cần thiết thì Lê Khải Liệt luôn là người rất biết chừng mực, cũng giống như những gì Vu Duy Thiển đã từng cảm nhận, Lê Khải Liệt đối với bất cứ chuyện gì cũng có thể tự kiểm soát, nếu có thời gian rãnh rỗi thì Lê Khải Liệt sẽ kéo hắn ngồi lên ghế sô pha mà xem một bộ phim điện ảnh về chiến tranh suốt cả đêm, có đôi khi cũng sẽ xuống bếp nấu nướng, Lê Khải Liệt không chỉ biết cách làm cho công việc trở nên thoải mái, mà còn là một người rất biết hưởng thụ cuộc sống.

Chẳng qua mỗi khi phóng túng thì Lê Khải Liệt lại hoàn toàn trở thành một tên côn đồ thứ thiệt, khi hắn cao hứng thì cả một buổi tối cũng không chịu buông tha Vu Duy Thiển, vì chuyện này mà bọn họ đã từng đánh nhau, kết quả là có thắng cũng có thua, nhưng nguyên nhân khiến cho Lê Khải Liệt miễn bị trừng phạt có lẽ là vì một chút mềm lòng không nên có của Vu Duy Thiển.

Mặt ngoài của làng giải trí vẻ vang bao nhiêu thì bên trong lại phải trả giá nhiều bấy nhiêu, Vu Duy Thiển hiểu rất rõ chuyện này, tuy rằng hắn vẫn thản nhiên đối với người tình nhỏ tuổi hơn mình rất nhiều nhưng kỳ thật vẫn có một chút đau lòng, mà Lê Khải Liệt lại bắt trúng nhược điểm này, nhiều lần thăm dò điểm mấu chốt của hắn rồi không ngừng khát cầu hắn.

Đây có thể nói là Lê Khải Liệt xảo quyệt, tỏ ra yếu thế để tranh thủ sự đồng cảm của Vu Duy Thiển, hắn hiểu rất rõ nếu sử dụng thủ đoạn cứng rắn trước mặt Vu Duy Thiển thì sẽ không chiếm được kết quả tốt, chỉ cần hắn dùng biểu tình mệt mỏi để đối mặt với Vu Duy Thiển thì nhất định chỉ sau vài câu trêu chọc chế nhạo sẽ được một cái ôm dịu dàng.

Bên ngoài lạnh lùng vô tình nhưng bên trong lại ấm áp dịu dàng, hắn không muốn để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy.

"Đừng trả lời bất cứ câu hỏi nào của bọn họ." Đến đại sảnh sân bay, trước khi buông tay của Vu Duy Thiển ra thì Lê Khải Liệt liền dặn dò như vậy, chỉ cần bị phóng viên quấn lấy thì sẽ có vô số câu hỏi ồ ạt tuôn ra, hắn không muốn lãng phí thời gian ở nơi này.

"Không cần dặn ta, mục tiêu của bọn họ là ngươi." Vu Duy Thiển rẻ sang một hướng khác, đồng thời gửi đi một ánh mắt đồng cảm với Lê Khải Liệt, bọn họ tách ra một cách ăn ý, tựa như đã sớm chuẩn bị sẵn khiến cho Owen cùng đám người của Luke và Deer vô cùng kinh ngạc mà nhìn hai người. Bọn họ đã từng nghĩ rằng Lê Khải Liệt là người không bận tâm đến quan điểm của người khác, chỉ thích tự tung tự tác, cho dù báo chí chụp được hình ảnh của hắn nắm tay một người cùng giới thì hắn cũng sẽ không bận tâm.

Miracle Leo không phải là một kẻ lỗ mãng, nhưng hắn quả thật đại biểu cho không thể dự đoán, mọi người chỉ có thể kinh ngạc trước nhất cử nhất động của hắn, chỉ có thể đi theo hắn, bước theo tiết tấu của hắn.

"Hừ, cái thằng nhóc này cứ hay đùa." Kim McKay nói thầm một câu, vài người khác thoáng chốc hiểu được Kim McKay cũng nhìn ra chuyện của hai người kia, Owen lén nhìn sắc mặt của Kim McKay một chút, tựa hồ người này không hề bận tâm, vì vậy Owen cũng không tính lên tiếng.

Vài người còn lại thật ra cũng được nhắc nhở, chuyện này là vì Vu Duy Thiển, vì không để cho hắn bị giới truyền thông quấy rầy nên Lê Khải Liệt có lẽ thật sự sẽ không muốn bị người khác chụp được….

Lê Khải Liệt bị đám phóng viên vây quanh, hắn đeo mắt kính, lộ ra vẻ mặt mất kiên nhẫn, không hề trả lời câu hỏi nào của giới phóng viên, dưới sự che chắn của lực lượng an ninh sân bay mà cắm đầu đi ra ngoài.

Vu Duy Thiển đi hướng bên kia, hắn kéo thấp chiếc nón lưỡi trai xuống mặt, Reid vẫn bám theo hắn, thoạt nhìn giống như vệ sĩ riêng của hắn, quả nhiên đúng như dự liệu của Lê Khải Liệt, giới truyền thông không tính buông tha Vu Duy Thiển.

Mặc kệ hắn có thừa nhận hay không, có tự nguyện hay không thì hiện tại hắn xem như đã bước chân vào làng giải trí, trên rất nhiều tờ tạp chí đều có tên của Vu Duy Thiển, từ sau khi album được tiêu thụ với số lượng lớn thì người soạn nhạc thần bí này càng trở thành đối tượng được các hãng đĩa và các ca sĩ khác săn lùng để kết giao quan hệ.

"Là ngài Wirth đúng không?" Vài vệ sĩ mặc áo đen dọn đường đám phóng viên, một người đàn ông bước ra từ trong đám đông, mặc âu phục mang giày da, tóc đen mắt đen, khoảng ba mươi lăm hay ba mươi sáu tuổi, có khuôn mặt của người phương Đông, đôi mắt một mí dài mảnh, tiếng Anh có khẩu âm địa phương rất rõ ràng, hoàn toàn giống hệt khẩu âm của Takeda Koichi.

Vu Duy Thiển không tính dừng lại, nhưng nghe thấy phát âm đặc biệt như thế vì vậy mới dừng bước, "Ngươi là?"

Trong vòng vây của phóng viên, câu hỏi đơn giản nhưng rõ ràng vẫn xuyên qua những tạp âm ồn ào, người nọ ra hiệu cho trợ lý bên cạnh, một phụ nữ xinh đẹp ăn mặc có phong cách chuyên nghiệp cùng mái tóc búi cao sang trọng đưa ra một tấm danh thiếp.

Tấm danh thiếp có hoa văn lập thể, chất liệu vô cùng tốt, màu mực đặc biệt được in sắc nét làm cho đường viền màu đen của tấm danh thiếp cho dù ở trong điều kiện thiếu sáng vẫn vô cùng rõ ràng, phía trên là những dòng chữ bằng tiếng Anh, tên doanh nghiệp, chức vụ, số điện thoại, số fax, email, tất cả đều được thể hiện rất rõ ràng.

Đây là một tấm danh thiếp điển hình, mặt trên là tên của một trong những công ty hàng đầu kinh doanh thiết bị điện tử của Nhật Bản, mà chủ nhân của tấm danh thiếp này cũng là chủ sỡ hữu của công ty đó, Senzou.

"Rất vui được quen biết với ngài, ngài Wirth, không nghĩ rằng chúng ta có thể tình cờ gặp nhau ở nơi này." Người Nhật Bản luôn rất tinh tế, khiêm tốn mà thận trọng, người khác chỉ có thể nhìn thấy những điều mà họ biểu lộ ra ngoài, Senzou là một trong những điển hình như vậy, hắn hơi khom lưng, gật đầu rồi mỉm cười.

"Chúng ta đã gặp nhau hay sao?" Liếc mắt lên tấm danh thiếp, Vu Duy Thiển đi qua trước mặt trợ lý của Senzou, Senzou bảo nữ trợ lý cất vào tấm danh thiếp, sau đó lập tức bước theo Vu Duy Thiển, "Đương nhiên, ở trong tiệc rượu ta đã vinh hạnh được nghe thấy một bản nhạc khó có thể khiến người ta lãng quên." Tựa hồ hắn không hề nổi giận đối với thái độ của Vu Duy Thiển.

Các phóng viên xung quanh đều ngóng tai lắng nghe, cũng nhìn thấy mặt trên của danh thiếp, mặc dù những người ở trong làng điện ảnh không hề biết người có tên Senzou là ai, bởi vì hắn chỉ là một thương nhân, tuy nhiên bản thân hắn cùng với công ty của hắn kỳ thật rất nổi danh trong giới thương nhân, hắn từng đầu tư cho những bộ phim điện ảnh, đều là các tác phẩm công chiếu ở nước ngoài, là một nhà tư bản có dã tâm không nhỏ.

"A, thật xin lỗi, ta không nhớ rõ lúc ấy có những ai." Vu Duy Thiển trả lời một cách lãnh đạm, hắn không biết cái tên Senzou này muốn làm gì, hắn chỉ biết kể từ khi Senzou xuất hiện thì liền nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Lê Khải Liệt đứng cách một khoảng với Vu Duy Thiển, hắn phóng đến ánh mắt bí hiểm xuyên qua cặp kính đen, cho dù cách một khoảng, trong bầu không khí nặng nề nháo nhào thì Vu Duy Thiển vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực kia, giống như muốn xé nát không gian ngăn cách, trực tiếp xuyên thủng tất cả mọi người, thái độ của Lê Khải Liệt rõ ràng như vậy thì việc các phóng viên phát hiện chỉ còn là vấn đề của thời gian.

Ánh mắt của Senzou không biết vô tình hay cố ý mà chệch sang một hướng khác, hắn không ngốc đến mức không phát hiện ra Lê Khải Liệt ở gần đó, Vu Duy Thiển vì tránh tạo thành hỗn loạn không cần thiết nên chỉ gật đầu đối với Senzou rồi đi xuyên qua đám người, thân hình cao ngất lưu lại một hơi thở lạnh như băng.

"Rất mong được gặp lại ngài lần nữa, ngài Wirth." Nói nhỏ sau lưng của Vu Duy Thiển, Senzou xoay người đi tìm Kim McKay, lúc ấy ở tiệc rượu bởi vì thái độ của Takeda Koichi và Kim McKay khiến hắn đã rất kỳ vọng đối với Vu Duy Thiển, sự thật chứng minh hắn không hề thất vọng, người Trung Quốc này cực kỳ đặc biệt.

Các thành viên ban nhạc tìm đủ mọi biện pháp để thoát thân khỏi đám phóng viên đang bao vây, rốt cục tập hợp sau vài tiếng tại một khách sạn, khiến bọn họ bất ngờ chính là kế hoạch được thay đổi, địa điểm được quyết định ban đầu lại chuyển thành khách sạn Montcalm ở phía Tây Luân Đôn.

"Owen, như vậy là sao? Thật sự để cho chúng ta ở tại nơi này? Năm sao? Cho tất cả mọi người?" Một nhân viên đang khuân vác thiết bị lập tức reo hò, với kinh nghiệm của bọn họ, nếu theo dự tính thì khách sạn bốn sao đã là vượt quá dự đoán, huống chi lại là mỗi người một phòng trong khách sạn cao cấp năm sao như vậy, quả thật không dám tưởng tượng.

Bởi vì đông người nên nhân viên bình thường không được vinh dự hưởng thụ ở các gian phòng cao cấp, khi xuất ngoại để quay phim hay công tác thì phí sân bãi cho trường quay và đi lại đã tiêu tốn một khoản rất lớn, cho dù công ty có dư dả cũng không ở lại nơi này để lãng phí vô ích như vậy.

Owen đương nhiên không phải loại người lãng phí, sau khi hành lý được đưa về phòng thì Lê Khải Liệt liền mở cửa căn phòng kế bên rồi khoanh tay dựa vào khung cửa,"Cái tên Senzou kia đã nói cái gì với ngươi? Owen bảo với ta hắn bao nguyên khách sạn này."

"Như vậy ta có nên hỏi Sharon Swift có mục đích gì hay không? Nàng dành hẳn cho ngươi một tháng để quảng bá album trên báo" Đứng bên giường cởi ra cà vạt, Vu Duy Thiển không cần nhìn sắc mặt thì cũng biết cảm xúc hiện tại của Lê Khải Liệt là như thế nào, lấy ra một cái ly từ trong quầy bar nhỏ, rồi rót một ly nước cho Lê Khải Liệt, "Không khí trong cabin rất khô, dễ dàng ảnh hưởng đến cổ họng của ngươi."

Lê Khải Liệt tiếp nhận ly nước từ tay của Vu Duy Thiển, hớp một ngụm vào miệng nhưng không lập tức nuốt xuống mà lại kéo Vu Duy Thiển sang, từng giọt nước khoáng chảy xuống khóe miệng đang kề sát của hai người.

"Ta không thích ánh mắt của hắn khi nhìn ngươi." Đầu lưỡi liếm lên cần cổ bị ẩm ướt, ngón tay của Lê Khải Liệt vuốt ve vài cái lên gáy của Vu Duy Thiển.

P/S: Đó, tình địch của con sam đã xuất hiện:>, Mr. Sam vs Mr. Senzou.

103. Chương 103: Luận Điệu Độc Chiếm

Vết chai sần trên ngón tay thường xuyên gảy đàn ghita lướt lên làn da nhạt màu dưới mái tóc đen, nhẹ nhàng đụng chạm, nhưng lời nói lại hoàn toàn tương phản với sự dịu dàng này. Hắn là ai thì không cần nói cũng đã rõ.

"Ánh mắt? Ánh mắt gì?" Vu Duy Thiển không thể nhớ nổi ánh mắt ngay lúc đó của Senzou, nhưng thật ra lại có ấn tượng khắc sâu đối với làn thu thủy của Sharon Swift, "Ngươi đừng tán tỉnh lung tung là được rồi." Nhéo một cái dưới cằm của Lê Khải Liệt, giọng điệu chế nhạo của hắn quả thật không hề chứa thành phần khoái trá.

Nghe Vu Duy Thiển dùng Sharon Swift đối lập với Senzou khiến Lê Khải Liệt nghẹn họng ngay lập tức, hắn đành ho nhẹ vài tiếng rồi lái sang chuyện khác, "Như vậy xem ra chúng ta không nên chỉ trích nhau, chuyện này cũng không phải xuất phát từ ý muốn của chúng ta, đúng không?" Hắn cúi mắt nhìn xuống ngón tay đang đặt trên cằm của mình, "Ai bảo Duy của ta mê người như vậy làm chi…."

Thấp giọng tự thì thào, sau khi nhìn thấy Vu Duy Thiển không lộ ra biểu tình để đáp lại thì Lê Khải Liệt rốt cục nhẫn nại không được mà nói tiếp, "Ngươi rất quyến rũ mà lại không biết điều này, ta dám khẳng định Senzou có hứng thú đối với ngươi." Hắn dừng một chút, dưới đáy mắt trở nên thâm thúy mà lại u ám, "Có lẽ ngươi không phát hiện, nhưng ánh mắt của hắn khi nhìn ngươi cũng giống như ta."

Nghĩ đến tình cảnh ở đại sảnh sân bay, Lê Khải Liệt cơ hồ có thể cảm giác được tâm tư của Senzou ngay tại lúc ấy. Trong một đám người, cho dù Vu Duy Thiển có che giấu như thế nào thì cũng sẽ vì khí chất đặc biệt của mình mà bị phát hiện, khuôn mặt cân đối không tìm ra khuyết điểm, dưới vành nón lộ ra đôi mắt màu đen nghiêm khắc mà lạnh lùng, đột nhiên xuất hiện như một người xa lạ, chỉ trong khoảnh khắc thì ánh mắt kia cũng đủ khắc sâu ấn tượng cho biết bao nhiêu người…..

Lúc trước đã từng trải qua chuyện này nên Lê Khải Liệt hiểu rất rõ, ngay cả một người vốn chỉ thích phụ nữ như hắn cũng bị Vu Duy Thiển hấp dẫn, huống chi là Senzou, "Hắn từng mượn danh nghĩa đầu tư mà đi lại với vài nam diễn viên, ta không cần nói thì ngươi ắt hẳn cũng biết rõ đó là chuyện gì."

"Như vậy thì sao? Chẳng lẽ ngươi còn lo lắng ta sẽ có hứng thú đối với hắn?" Vu Duy Thiển dường như cảm thấy nhàm chán mà khẽ nhếch khóe miệng, "Người tự cao tự đại lại ngang ngược như ngươi thì căn bản không có kẻ thứ hai, có một mình ngươi đã quá đủ, huống chi ta vốn không có hứng thú đối với đồng tính."

Phớt lờ biểu tình khó dò của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển tránh sang một bên rồi mở ra vali để lấy vài thứ. Nhiều năm gần đây, đừng nói là đàn ông, ngay cả phụ nữ mà hắn cũng cách xa, hắn biết rõ tình cảm đối với hắn mà nói chỉ là một thứ xa xỉ phẩm, hắn rất khó có được nó trong một thời gian dài, cũng không thể cam đoan nó sẽ không bị biến chất.

Chỉ có Lê Khải Liệt là người hoàn toàn hưởng thụ cuộc sống ngay trước mặt, sống vì hiện tại, cho nên hắn hoàn toàn không để ý đến điểm này.

Phía sau vang lên tiếng bước chân cùng với giọng nói hoa lệ giống như kim loại đắt tiền đang cọ sát vào nhau, "Duy, đừng lộ ra bộ dáng không bận tâm, nhìn thấy có người để ý ngươi làm cho ta thật sự rất tức giận, có hiểu hay không?"

Lời nói nghiêm túc, sắc mặt của Lê Khải Liệt hiển lộ tính công kích hết sức rõ ràng, bất quá hiện tại Vu Duy Thiển không nhìn thấy, cánh tay ở sau lưng vòng lên trước ngực và bụng của hắn, Lê Khải Liệt mang theo cảm giác khiến người ta không thể xem thường, bàn tay vói vào bên trong áo sơ mi đã cởi ra vài cúc áo, giống như đang tuyên bố quyền sở hữu của mình.

"Tức giận thì sao? Bởi vì Senzou bao nguyên khách sạn? Chẳng lẽ ngươi muốn đi ra ngoài rồi tìm một khách sạn khác?" Vu Duy Thiển cảm thấy buồn cười, trong khi Lê Khải Liệt lại hừ nhẹ một tiếng ở sau lưng hắn, "Không, đương nhiên là không, có người tự động xì tiền, Owen cao hứng còn chưa kịp nữa là, ta sẽ không ngốc đến mức giận dỗi chỉ vì chuyện vớ vẩn như vậy."

"Cứ để cho hắn biểu hiện đi, cuối cùng hắn sẽ nhận ra hắn chẳng thể chiếm được bất cứ thứ gì." Cất lên tiếng cười đắc ý vừa thâm trầm vừa âm u, đây là Lê Khải Liệt, tự tin của hắn làm cho hắn không sợ phải đối mặt với bất cứ sự khiêu chiến nào, lúc trước oán giận có lẽ chỉ để bộc lộ cơn ghen của hắn hòng nhắc nhở Vu Duy Thiển giữ khoảng cách với đối phương, đây mới là mục đích chính của hắn.

Phát hiện ra điểm này, người nam nhân đang bị hắn ôm chặt trước lồng ngực chỉ biết lắc đầu, Vu Duy Thiển nghiêng người một chút, "Nhưng trước tiên ngươi nên tự coi chừng chính mình đi thì hơn, ngươi sẽ sớm bị fan hâm mộ gõ cửa cho mà xem." Sharon Swift vẫn luôn tự xưng như vậy.

"Ta vốn định ở trong phòng của ngươi để nghỉ ngơi, nhưng mà như thế…." Hắn buông tay ra rồi thở dài một cách khoa trương, đem mái tóc trước trán hất ra phía sau, "Phải thử nghiệm khả năng tự chủ của ta mới được." Tầm mắt rực lửa rất rõ ràng, tràn ngập ám chỉ không cần nói cũng có thể cảm nhận được.

"Đừng dùng ánh mắt thấp hèn như vậy mà nhìn ta." Vừa nheo mắt vừa ấn lên ngực của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển đẩy ngã hắn xuống giường rồi cúi đầu, khóe mắt sắc bén nhìn đối phương, "Không nghỉ ngơi một chút thì làm sao ngươi có sức đi đối phó với fan hâm mộ của mình?"

"Ta thấp hèn thì sao, cũng tại ngươi lúc nào cũng quyến rũ ta." Ám muội nói nhỏ, lý do quá đầy đủ, Lê Khải Liệt dõng dạc thừa nhận, mái tóc gợn sóng màu nâu đỏ tản ra một cách cuồng dã, khi Vu Duy Thiển nhíu mày vì cách dùng từ của Lê Khải Liệt thì đối phương đã cười một cách tà khí rồi bổ sung, "Vả lại ta chỉ cần đối phó với một mình ngươi là đủ rồi, khác với ban ngày, buổi tối Duy lại nhiệt tình như vậy, làm hại ta lần nào cũng nghĩ đến…."

"Câm miệng, cái tên cuồng dục thấp hèn này." Bàn tay mạnh mẽ bóp chặt hai má của Lê Khải Liệt làm cho đối phương không có cách nào tiếp tục dùng từ ngữ quá đáng để nói ra khỏi miệng, một chút ý cười thần bí hiện lên trong đôi mắt thâm thúy màu đen hơi hơi chớp động, "Nếu dư dả sức khỏe như vậy thì ngươi cũng không cần phải nghỉ ngơi, càng ngày càng coi trời bằng vung."

Đối với một tên côn đồ ngang ngược bất trị thì phải sử dụng thủ đoạn bạo lực, áp đảo hai tay của Lê Khải Liệt lên đỉnh đầu, Vu Duy Thiển dùng đầu gối đẩy ra hai chân của đối phương, tấn công đôi môi gợi cảm với góc cạnh rõ ràng của Lê Khải Liệt, trọng lượng của hai người làm cho tấm nệm trên chiếc giường xa hoa lõm sâu xuống dưới.

"Muốn tiếp tục hay không? Ngươi chọn đi." Hỏi một cách thẳng thắn, giọng nói giống như tiếng kim loại bằng bạc nguyên chất, dịu dàng dừng bên tai của Lê Khải Liệt, hai tay lại chậm rãi dùng lực, quyết đoán không cho đối phương kháng cự, đôi mắt màu đen nổi lên gợn sóng, người nam nhân nằm dưới thân của Vu Duy Thiển cảm thấy bất ngờ mà nhếch lên khóe miệng, liếm lên bờ môi ẩm ướt một cách lười biếng mà lại vô kỷ luật, "Vì thành phố này làm cho ngươi dâng trào nhiệt tình? Duy yêu, ta hơi ghen tị à nha."

"Đừng lắm lời." Cảm thấy mất kiên nhẫn, Vu Duy Thiển lại hôn lên môi của Lê Khải Liệt một lần nữa, hắn cởi ra cúc áo trước ngực Lê Khải Liệt, tiếng vải ma sát trong căn phòng yên tĩnh khiến cho hơi thở xao động. Luân Đôn trong trí nhớ của hắn, cảm giác được không khí ẩm ướt nơi khoang mũi làm cho ký ức của hắn liên tục ùa về, rất nhiều kỷ niệm của hắn đều ở tại nơi này.

Cộc cộc, cửa phòng bị gõ, "Wirth, Liệt có ở đây hay không? Lịch trình của hắn đã được sắp xếp xong rồi, bảo hắn tập hợp trước bữa tối, trong phòng của hắn không có người, ta sợ hắn không nhìn thấy tờ thông báo ta nhét ở dưới khe cửa của hắn, ngươi bảo hắn nhớ chuẩn bị đúng giờ." Owen ở ngoài cửa đi qua đi lại một lúc, rốt cục quyết định trực tiếp đến tìm Vu Duy Thiển.

Áo sơ mi của Lê Khải Liệt bị nhàu nhăn nhúm, Vu Duy Thiển lập tức xoay người rồi ngồi dậy, "Chết tiệt!" Mái tóc đen hơi mất trật tự tản ra phía sau lỗ tai, hắn xuống giường rồi chỉnh lại áo sơ mi, hít sâu một hơi, kéo lại phẹc-mơ-tuya trên quần dài, chiếc cằm buộc chặt biểu hiện cảm xúc căng thẳng mãnh liệt, người nam nhân nằm trên giường nhìn bóng dáng của Vu Duy Thiển, lồng ngực trở nên chấn động, Lê Khải Liệt bước xuống giường rồi mở cửa ra, "Ta biết rồi, Owen."

Nhìn thoáng qua căn phòng một cách hoài nghi, Owen cũng không suy nghĩ nhiều, sau khi đến Luân Đôn thì tâm tình của hắn có một chút mất tập trung, hắn gật đầu rồi bước đi, hắn còn phải thông báo với những người khác.

"Chỉ còn vài tiếng nữa." Vu Duy Thiển nhìn đồng hồ, Lê Khải Liệt vừa cười nhẹ vừa hôn một chút bên gáy của Vu Duy Thiển, "Cho nên mới tha cho ta? Ngươi thật chu đáo, Duy–" Vì để cho hắn có thể nghỉ ngơi mà tình nguyện nhẫn nại, người nam nhân mấy trăm tuổi này thỉnh thoảng lại biểu hiện những điểm rất đáng yêu, quả thật làm cho người ta không thể kiềm chế.

Xoay mặt của Vu Duy Thiển sang, một nụ hôn sâu không hề báo trước đoạt lấy tất cả hô hấp trong lồng ngực của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt dùng cách này để bày tỏ sự cảm động của mình, nhưng như vậy cũng không làm cho Vu Duy Thiển cảm thấy vui vẻ, đè lại cái gáy của đối phương, Vu Duy Thiển rời lưỡi khỏi

khoang miệng của Lê Khải Liệt, thấp giọng cảnh cáo, "Đủ rồi, nếu cứ tiếp tục thì chính là ngươi đang khiêu chiến khả năng tự chủ của ta."

Ánh mắt của Lê Khải Liệt quấn chặt lên người Vu Duy Thiển, ngón tay lướt qua dấu hôn lưu lại trên cổ của đối phương, rốt cục mới chịu thối lui, "Ta đi mở nước, ngươi tắm trước đi, sau đó ta quay về phòng ngủ."

"Không cần, giường cũng đủ lớn, ngươi ngoan ngoãn ở lại đây cho ta, cứ để trống phòng của ngươi là được." Đi về phòng của Lê Khải Liệt để lấy thêm áo choàng tắm, Vu Duy Thiển lên tiếng mà không hề quay đầu lại. Nghĩ đến một vài nhân tố bên ngoài, hắn hoàn toàn không muốn để cho Lê Khải Liệt ở riêng một mình.

Với tình trạng của hai người bọn họ, việc hấp dẫn người khác phái hay cùng giới là chuyện hoàn toàn bình thường, nếu không thể khống chế cơn ghen của mình thì chuyện khắc khẩu sẽ không thể tránh được, cũng may Vu Duy Thiển là người biết cách tự kiềm chế, còn Lê Khải Liệt đôi khi hơi nóng nảy nhưng cũng không phải hoàn toàn quá mức vô lý, tuy nhiên chuyện này cũng không chứng tỏ bọn họ không hề cảm thấy bất mãn khi có người ái mộ người yêu của mình.

Người yêu cũng là nam nhân giống như mình, ngoại trừ người khác phái thì còn phải đề phòng những người cùng giới, đây có lẽ là điều mà Lê Khải Liệt lo lắng và buồn rầu nhất. Buổi tối, sau vài tiếng nghỉ ngơi, Lê Khải Liệt từ phòng của Vu Duy Thiển đi ra, để đề phòng Senzou lại một lần nữa trùng hợp ghé thăm cho nên hắn yêu cầu Vu Duy Thiển cùng đi với hắn, đây cũng là mong muốn của Owen, bởi vì ở trường quay nếu nói có ai có thể khống chế tật xấu nóng tính của Lê Khải Liệt thì người đó nhất định là Vu Duy Thiển.

"Vì sao tối nay chúng ta phải quay MV ở đây? Vừa mới mưa xong, nơi này thật sự rất tệ." Sharon Swift mặc một chiếc váy theo phong cách châu Âu, nàng đứng trong màn đêm, bị ê kíp điều chỉnh ánh sáng yêu cầu di chuyển liên tục, đôi chân thon dài lộ ra dưới chiếc váy đăng ten được xẻ cao, đôi môi được tô son nhạt màu vì bất mãn mà hơi bĩu ra, liên tục quan sát Lê Khải Liệt đang được chuyên viên phục trang chỉnh sửa quần áo.

Owen bất đắc dĩ tiến lên giải thích, Kim McKay làm như không nghe thấy những lời phàn nàn của quý cô này, hắn tập trung chỉ huy nhân viên chuẩn bị cảnh quay, bọn họ đang ở khu vườn hoàng gia Botanic nổi danh tại bờ Nam sông Thames, lấy bối cảnh là tháp đồng hồ được thiết kế theo kiến trúc La Mã của Italia.

P/S: Bé Duy sợ bạn Sharon mò tới phòng của chồng rồi làm bậy nên giữ chồng khư khư :D. Còn con sam thì sợ vợ bị bạn Senzou tán tỉnh nên lấy keo dán sắt dán vợ sát bên mình:>. Cả chương nghe mùi dấm chua của cả 2 bạn, 2 bạn đúng là lo xa =)

104. Chương 104: Tiếng Hét Thất Thanh

Đỉnh tháp đồng hồ cao vút trong mây mù sau cơn mưa, không có du khách nên buổi tối ở vườn hoàng gia rất yên tĩnh, tháp đồng hồ đứng sừng sững dưới tầng mây, có thể lờ mờ nhìn thấy ánh trăng. Giữa những nhân viên đang tất bật ngược xuôi, có một người chỉ nhàn nhã ngồi bên chiếc bàn tròn mộc mạc.

"Người kia là ai? Ở trên máy bay không thấy hắn." Trong ê kíp mà Kim McKay dẫn đến đây có vài nhân viên mới, người vừa lên tiếng thắc mắc không biết người nam nhân tóc đen đang nghe nhạc có lai lịch gì, hiện tại bề bộn nhiều việc nhưng không ai dám đi lại chỗ của người nọ mà nhờ giúp đỡ, vì thế hắn cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

"Đương nhiên ngươi không nhìn thấy, bởi vì hắn ở cùng cabin với Leo." Luke dùng khẩu khí thần bí hiếm thấy để trả lời, Kim McKay nghe thấy bọn họ nghị luận, lập tức kêu gào về phía bọn họ, yêu cầu tiến độ nhanh hơn để có thể quay phim ngay lập tức. Sharon Swift rốt cục tìm được một vị trí thích hợp, vì vậy nghe hết những gì bọn họ vừa mới nói.

"Deer, cái tên Wirth gì đó, rốt cục là người như thế nào?" Tùy tiện tìm một thành viên ban nhạc đứng gần nàng nhất, Swift thừa dịp trong lúc nghỉ ngơi mà giữ chặt Deer lại, nàng cũng đã từng nghe được một chút

tin đồn về quan hệ giữa Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển, "Bất quá chỉ là nhạc sĩ, vậy mà ra vẻ như một diva, có phải hắn dây dưa với Leo hay không?"

Nàng khinh miệt liếc mắt một cái, tựa hồ đang tự giải thích với những tin đồn bát nháo gần đây, Matthew nghe nàng nói Vu Duy Thiển thành loại người như vậy làm cho hắn đang uống nước mà thiếu chút nữa đã sặc ra hết, nhướng mắt với mấy thành viên trong ban nhạc, hắn ho khan vài tiếng rồi bình tĩnh đáp lại, "Chuyện này thì bó tay, ta chỉ biết Leo và hắn là bạn thân, hắn lại sáng tác ca khúc hay như vậy cho ban nhạc của chúng ta, cho nên…."

"Cho nên hắn kiêu căng, quấn lấy Leo không chịu buông ra chứ gì!" Sharon kết luận dựa trên lời nói của Matthew. Matthew không nói tiếp, những người khác ở xung quanh nghe thấy bọn họ nói chuyện với nhau cũng không xen mồm vào, Matthew kỳ thật cũng không nói rõ, nhưng cách nói mập mờ như vậy rất dễ tạo thành sự cố.

"Matthew, ngươi không muốn sống nữa hay sao? Nếu hiện tại ai đi trêu chọc Vu Duy Thiển thì Liệt sẽ nổi sùng." Deer kéo hắn sang một bên, khẩn trương can ngăn, Matthew lộ ra vẻ mặt lạnh nhạt giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, "Ta chưa nói gì cả, đó là do nàng tự hiểu lầm." Liếc mắt nhìn sang, Swift bắt đầu la hét đối với nhân viên điều chỉnh ánh sáng, vênh mặt hất hàm tỏ rõ bản tính kiêu kỳ của một quý cô, Matthew chỉ nhún vai.

"Thiếu chút nữa đã quên, ngươi cũng là người Trung Quốc." Morris nâng cằm như có chút đăm chiêu, "Deer, về sau phải nhớ rõ, đừng trêu chọc đàn ông tóc đen." Matthew rõ ràng là cố ý.

Luke ở bên cạnh bỗng nhiên hiểu rõ, mấy người bọn họ đã sớm chuẩn bị xong, sau đó cùng nhau nhìn Sharon Swift đi về hướng chiếc bàn tròn.

"Cách xa Leo ra một chút!" Bốp, bàn tay đeo găng có viền đăng ten đập xuống bàn, Swift cúi đầu, trong mắt ngoại trừ khinh miệt chính là chán ghét, "Leo không phải người Trung Quốc như ngươi, ngươi còn muốn dây dưa với hắn đến khi nào, thật sự làm cho người ta cảm thấy ghê tởm!"

Vì muốn phân tích thị trường âm nhạc hiện tại cho nên Vu Duy Thiển đang đeo tai nghe nhạc, nhìn thấy cô gái hùng hổ đi đến trước mặt, hắn lưu ý khẩu hình của nàng, ngay lập tức cảm thấy buồn cười, "Ta không muốn đánh phụ nữ, rút lại lời của ngươi rồi rời đi."

Không bận tâm đến lời nói của nàng, Vu Duy Thiển nhắm mắt lắng nghe tiếng ca truyền ra từ trong tai nghe, trong album mới của Lê Khải Liệt, ngoại trừ ca khúc mà hắn đã soạn thì hắn chưa nghe những bản nhạc khác, vì nhu cầu của thị trường nên thông thường các album nhạc sẽ bao gồm đủ loại phong cách. Giọng hát của Lê Khải Liệt có thể biến hóa đa dạng, vì vậy có thể dễ dàng khống chế tất cả các loại phong cách.

"Rốt cục ngươi có nghe ta nói hay không?" Tai nghe bỗng nhiên bị giật xuống, đôi môi với màu hồng phấn nhẹ nhàng cũng không làm cho Sharon Swift trở nên đáng yêu hơn là bao, Vu Duy Thiển ngẩng đầu, nàng rốt cục nhìn rõ khuôn mặt của hắn khiến nàng không khỏi dừng lại câu nói kế tiếp.

Trên thực tế nàng vẫn chưa từng thấy rõ khuôn mặt của Vu Duy Thiển, những tấm hình đăng trên tạp chí cũng không phải trực diện, khi xuống máy bay thì Vu Duy Thiển lại đội nón rất thấp, che khuất cả khuôn mặt, hiện tại nàng mới nhìn thấy rõ ràng, với bản năng của phụ nữ, nàng không khỏi vì khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết cùng với phong cách đặc biệt ở trước mắt mà khiến cho nhịp tim đập thình thịch.

"Ngươi…." Giọng nói của nàng dịu xuống một chút, có ý đồ muốn vãn hồi sai lầm vừa rồi, nhưng Vu Duy Thiển đã cảm thấy khó chịu vì hành vi vô lễ của nàng, "Owen, mang người này đi đi."

Nhíu mi lại, lời nói cũng không chứa quá nhiều tức giận, nhưng đặc biệt lại mang theo cảm giác uy hiếp khiến người ta không thể không để ý, giọng nói vang lên giữa trường quay, Owen rõ ràng nghe thấy, hắn lâm vào tình thế khó xử, việc Sharon Swift tham gia MV là điều kiện để trao đổi, làm nữ nhân vật chính của MV, hắn không thể dễ dàng đắc tội với nàng.

"Các ngươi đang làm cái gì?" Xung quanh bỗng nhiên trở nên yên lặng, Lê Khải Liệt nhanh chóng phát hiện điểm khác thường, hắn không bận tâm nữ diễn viên chính của MV đang làm cái gì, hắn chỉ nhìn thấy

Vu Duy Thiển bị một người phụ nữ dây dưa, đẩy ra chuyên viên phục trang, hắn đi đến trước mặt Vu Duy Thiển.

"Chuyện gì vậy?" Trong giọng nói trầm thấp có thể nghe ra một chút thịnh nộ, đáng tiếc Swift không hiểu rõ tính tình của Lê Khải Liệt, "Leo, ta chỉ muốn làm quen với bạn của ngươi một chút mà thôi, mới vừa rồi ta hiểu lầm một việc, cũng là do mấy tờ tạp chí, bọn họ–"

"Không ai muốn nghe ngươi nói nhảm!" Cắt ngang lời của Swift, người nam nhân được tạo hình thành quý tộc châu Âu lại dùng tác phong của hải tặc để đẩy ra người phụ nữ đang dây dưa trước mặt, không cần biết đối phương là phụ nữ, thái độ thô bạo hoàn toàn biểu lộ tâm tình của hắn giờ phút này, tất cả mọi người ở xung quanh đều nghe thấy tiếng rống to của hắn đối với Sharon Swift, dám ở ngay lúc này mà quấy rầy Vu Duy Thiển, Miracle Leo đương nhiên sẽ nổi sùng.

Sau đó mọi người nghe được những tiếng mắng chửi liên tiếp, nào là Sharon Swift không xứng làm nữ diên viên chính, nàng không ngừng phàn nàn, yêu cầu quá nhiều, xem nhân viên trong ê kíp như người hầu để sai khiến, tất cả đều bị Lê Khải Liệt đem ra mắng chửi không hề nể mặt, cho dù nàng có người chống lưng thì cũng không thể lọt vào mắt của Lê Khải Liệt.

Dây là thái độ của Lê Khải Liệt khi làm việc, đảo lộn kế hoạch của hắn, không cần chờ Kim McKay lên tiếng thì hắn vẫn có thể làm cho người ta thể nghiệm cái gì gọi là khủng bố ở mức độ cao cấp nhất, tựa như lọt vào giông tố, không ai dám hé răng vào lúc này.

"Ngươi thật ồn ào." Hiện tại chỉ có một mình Vu Duy Thiển còn có thể nói chuyện, sắc mặt không thay đổi, hắn nhẹ nhàng gõ vài cái lên bàn, Lê Khải Liệt hít vào một hơi, khi hắn cúi đầu thì giọng nói lại khác biệt, "Xin lỗi, ta không muốn để cho ngươi ở lại khách sạn một mình, ngươi kiên nhẫn một chút, ta bảo Kim McKay nhanh chóng quay MV cho xong."

"Một cảnh quay còn chưa bắt đầu thì làm sao nhanh cho được?" Đặt ống tai xuống bàn, Vu Duy Thiển đứng dậy, mọi người ở xung quanh lặng ngắt như tờ, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm, Sharon Swift đã bị dọa ngây người, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng mà chôn chân tại chỗ.

Vu Duy Thiển lướt nhìn khắp xung quanh, hắn đút tay vào túi áo choàng rồi nháy mắt với Lê Khải Liệt, "Tốt nhất là ngươi bắt đầu quay MV đi là vừa, những chuyện khác nói sau, Kim McKay đang lườm ngươi kìa."

Cách đó không xa, Kim McKay cởi xuống chiếc mũ lưỡi trai trên đầu, hắn liên tục gõ xấp kịch bản trong lòng bàn tay, nếu không nể mặt Vu Duy Thiển thì hắn đã sớm hét to đối với Lê Khải Liệt, đáng tiếc là ở đây chỉ có một người hoàn toàn không hiểu, cũng hoàn toàn không biết tính chất đặc biệt của Vu Duy Thiển, đối với Sharon Swift mà nói, tiếp cận Lê Khải Liệt mới là mục đích chính của nàng.

Swift cúi đầu đứng tại chỗ, sắc mặt dần dần khôi phục, nàng chưa bao giờ bị ai mắng như vậy, thái độ của Lê Khải Liệt làm cho nàng cảm thấy rất mới lạ, đây đích thực là một biểu tượng tràn đầy nam tính. Bạn đang ?

Đối với một tiểu thư nhà giàu suốt ngày được mọi người a dua nịnh hót, tính cách ngang ngược thỉnh thoảng lại lộ ra hơi thở điên cuồng của Lê Khải Liệt chính là sức quyến rũ chết người đối với nàng. Vu Duy Thiển thờ ơ lãnh đạm, cuối cùng quyết định nhắm mắt làm ngơ, "Ta đi dạo một chút, nửa tiếng sau sẽ quay lại."

"Đừng đi, ở lại với ta." Cổ tay bị giữ chặt, Lê Khải Liệt dùng ánh mắt sâu thẳm mà nhìn Vu Duy Thiển, ở dưới ánh sáng mờ ảo của bóng đêm, bộ dáng vốn đã rất điển trai một cách hoàn mỹ sau khi được hóa trang lại càng làm cho hắn giống như một pho tượng Hy Lạp, khuôn mặt lộ ra một sức quyến rũ tà khí quả thật làm cho người ta cảm thấy sởn gai ốc.

Không biết mình đã nhìn bao lâu, đến khi thu hồi ánh mắt thì Vu Duy Thiển lặng lẽ nhéo một cái lên lưng của Lê Khải Liệt rồi giẫy tay của Lê Khải Liệt ra, "Ta ở đây thì ngươi có thể an tâm quay phim hay sao? Đừng phá, tập trung quay nhanh đi." Cười nhạo Lê Khải Liệt, vừa nói xong thì hắn lập tức xoay người rời đi.

Cô gái bị bọn họ hoàn toàn phớt lờ không thể chịu được động tác cũng như lời nói khe khẽ của bọn họ, nhưng nàng không dám tùy tiện mở miệng nói thêm bất cứ câu nào, chỉ vừa mới đến gần Lê Khải Liệt thì

đã bị vứt một câu vào mặt, "Biến ngay cho ta!"

Hiện tại tâm tình của hắn rất tệ, sắc mặt âm trầm cho dù đã được trang điểm vẫn lộ ra tính nguy hiểm rất rõ ràng, ngay vừa mới bắt đầu Swift đã bị khí thế của hắn chinh phục, nàng không hề nổi giận, ngoan ngoãn nghe lời mà bước đến chỗ của Kim McKay để chuẩn bị quay phim.

Đây xem như điểm thông minh của Sharon Swift, nàng là diễn viên nữ chính của MV, chỉ cần bắt đầu quay phim thì còn sợ không có nhiều cơ hội tiếp xúc với Lê Khải Liệt hay sao, trong lòng tính toán như vậy. Thái độ phối hợp của nàng làm cho Owen mở rộng tầm mắt, có thể thấy rõ sức quyến rũ của Lê Khải Liệt đã đạt đến trình độ nào. Hết thảy đã được chuẩn bị sẵn sàng, rốt cục có thể tiến hành quay phim.

Vu Duy Thiển nhìn thoáng qua, giẫm lên những cánh hoa màu tím ở dưới chân, hắn nhìn thấy người đàn ông đứng trong bóng đêm, "Đặc vụ Reid, ngươi quả nhiên vẫn còn lo lắng."

"Bảo vệ nhân chứng là nhiệm vụ của ta." Reid không dẫn người theo, hắn giống như một con chim ưng đen đang kiếm ăn vào ban đêm, đứng dưới bóng tối của tòa kiến trúc nhìn ra nơi đang được chiếu sáng, "Ngươi có biết lúc trước vì sao W.Locke muốn bắt cóc ngươi hay không? Nghe nói hắn bị ung thư, đang tìm hy vọng cuối cùng, ngươi có biết hy vọng theo như lời hắn là cái gì hay không?"

"Oh? Vậy sao? Thì ra là như vậy." Vu Duy Thiển đứng yên tại chỗ, không hề trả lời, hắn lấy ra điếu thuốc trong túi áo choàng rồi cùng Reid nhìn ra địa điểm quay phim ở đằng xa, tháp đồng hồ xuyên qua mây mù, ở trong đêm tối lại mang theo cảm giác quỷ bí tang thương.

W.Locke sau nhiều năm truy đuổi, không ngại đặt bom để uy hiếp, dùng đủ loại biện pháp, cũng không tiếc tiền mà thuê đám xã hội đen quốc tế với cái giá đắt đỏ, hết thảy đều là vì lão già W.Locke đã phát hiện mình mắc bệnh ung thư, vẫn chưa vào thời kỳ cuối nhưng bóng ma tử vong đã bao phủ lấy hắn.

Hắn chấp nhất tìm thứ gì đó, nhưng lại không thể đạt được trên người của Vu Duy Thiển, Reid nghĩ mãi mà không thông, "Đáng tiếc đám xã hội đen kia đã chết, không ai biết W.Locke muốn cái gì, nhưng có lẽ ngươi biết mục đích bắt cóc của hắn."

"Lúc ấy Liệt bị thương, ta rất loạn, cho nên không để ý đến lời của hắn, xin lỗi không giúp gì được cho ngươi." Tùy tiện tìm một lý do, Vu Duy Thiển biết chắc chắn Reid sẽ không dễ dàng chấp nhận câu trả lời của hắn, vì vậy hắn nói như thế nào thì kỳ thật cũng không còn quan trọng.

"Yeah, một cái cớ thật là tốt." Reid không hề vòng vo, hắn biểu lộ rõ ràng sự nghi ngờ của mình, người nam nhân lạnh lùng này rốt cục đang che giấu cái gì, hắn nhất định sẽ tìm ra, "Hôm nay ta có điều người đi tra xét tên nhân viên trên chuyến bay, có một người cũng lên phi cơ, ngươi có biết hắn là ai hay không?"

Chủ đề câu chuyện được lái sang hướng khác, khuôn mặt hơi gầy gò của Reid trở nên căng thẳng, có thể làm cho Reid có phản ứng lớn như vậy thì nhất định liên quan đến vụ án, Vu Duy Thiển cảnh giác quay mặt lại, tàn thuốc trong tay bốc lên một màu đỏ rực, chiếu sáng đôi mắt đen láy, "Reese xuất hiện?"

"A a a a–" Tiếng thét chói tai của một người phụ nữ đột nhiên vang lên, xuyên qua bóng đêm yên tĩnh, Vu Duy Thiển và Reid đều kinh ngạc, vội vàng chạy sang, trường quay ở đằng xa trở nên hỗn loạn, không ít người vội vàng chạy vào rừng cây, "Đã xảy ra chuyện gì? Là cô Swift!"

Dựa theo kịch bản MV, Sharon Swift phải chạy trốn trong rừng cây, tạo nên ảnh hưởng phù hợp với nhạc rock. Nhưng trước khi chính thức quay cảnh này thì nàng cần phải quen thuộc địa hình, xác định con đường sẽ phải chạy trốn, sợ bị nhánh cây quẹt trúng hay vấp ngã nên nàng tự mình đi kiểm tra địa hình trước, mà hiện tại lại truyền đến tiếng kêu thảm thiết của nàng.

105. Chương 105: Điện Ảnh

Mới nhắc đến Reese thì nơi đây liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cái tên này luôn mang đến cảm giác sợ hãi cho người ta, giống như những âm hồn không thật sự tồn tại trên thế giới này, không ai biết trước khi nào

cơn ác mộng sẽ ập đến, Sharon Swift sẽ là mục tiêu kế tiếp của Reese hay sao? Reid nhanh chóng đuổi đến.

Lê Khải Liệt nhìn thấy hai bóng người đang tiếp cận, hắn vội vàng giữ chặt Vu Duy Thiển, "Nếu là hắn–" Đôi mắt màu tro lục lóe sáng, tựa như có tia chớp lướt qua, nổi lên một trận bão táp.

"Cô Swift ở đâu!" Mọi người trong ê kíp quay phim đều giơ cao đèn pin, tình cảnh vô cùng hoảng loạn, Vu Duy Thiển nắm chặt cổ tay của Lê Khải Liệt, "Nếu là hắn, chẳng lẽ ngươi không muốn biết hắn là ai hay sao?"

So với quan tâm cho Sharon Swift thì Lê Khải Liệt lại càng muốn bắt hung thủ tự xưng là Reese hơn, không phải bởi vì người kia phạm pháp mà là vì Vu Duy Thiển, "Vậy để cho chúng ta nhìn xem hắn là ai."

Mỉm cười lại lộ ra biểu tình tàn khốc, Lê Khải Liệt đi theo ánh đèn để tiếp cận đến nơi cất lên tiếng hét thảm thiết, những người đi phía trước cầm đèn pin rọi đường, những nhân viên ở tại chỗ đều có loại dự cảm không may, Vu Duy Thiển cùng Lê Khải Liệt cũng đi vào khu rừng.

Có thể bởi vì tiếng thét chói tai của Sharon Swift nên kế hoạch của hung thủ bị phá hỏng, nhanh chóng dẫn đến nhiều người như vậy khiến cho hắn không kịp hoàn thành thủ đoạn thông thường mà hắn hay sử dụng, những cây hòe gai sừng sững duỗi những nhánh cây um tùm, nhánh cây hướng lên trên một cách mất trật tự giống như những bàn tay đang với lên trời, dưới tàng cây già cỗi, Sharon Swift mặc chiếc váy trắng tinh khiết được thiết kế theo kiểu hoàng gia đang ngồi trên mặt đất.

Nàng bị thương, nhưng đôi mắt hoảng sợ đang trợn to của nàng lại nói cho mọi người biết rõ nàng vẫn còn sống.

Vết máu trên cổ thấm đỏ chiếc váy lộng lẫy, bị từng luồng đèn pin rọi vào, cổ họng của Sharon Swift cất lên những tiếng động kỳ lạ, nàng muốn nói cái gì đó nhưng nàng càng giãy dụa thì chỉ càng làm cho máu trên cổ chảy ra càng nhiều, hoảng sợ đến mức ngây dại, nàng ngồi bệt dưới đất, đồng tử trong đôi mắt trừng to dưới ánh đèn pin đang co rút kịch liệt.

Giống như một cảnh trong bộ phim kinh dị từ thời xa xưa, nhưng khi nó chân chính xảy ra trước mắt mọi người thì vẫn có hiệu quả làm cho người ta phải khiếp sợ, mọi người đều kinh hoàng, Reid vừa quát to vừa đuổi theo vào rừng sâu, hắn suy đoán hung thủ vẫn chưa đi xa.

"Giữ chặt miệng vết thương! Mau đưa nàng đi bệnh viện!" Owen chỉ mong Sharon Swift không gặp chuyện bất trắc, nếu nàng chết thì không ai gánh nổi trách nhiệm, chuyên viên phục trang mang theo những cuộn vải quấn thành từng vòng lên cổ của nàng, tận lực cầm máu giúp nàng, "Chúa ơi! Phần lộ ra chẳng lẽ là khí quản hay sao?"

Cất lên tiếng kêu sợ hãi, chuyên viên phục trang không dám nhìn vết thương dưới những lớp vải, chỉ có thể run rẩy quấn từng vòng lên cổ của Sharon Swift. Owen thì lại sợ quấn nhiều quá sẽ làm nàng ngạt thở, vài người luống cuống dùng tay đè lại vết thương cho nàng, sau đó nhanh chóng đưa nàng lên xe. Có người báo cảnh sát, có người gọi điện thoại liên hệ bệnh viện gần nhất.

Lúc này trời lại bắt đầu mưa, những hạt mưa bụi lấp lánh dưới ánh đèn chiếu sáng của ê kíp làm phim, giống như những sợi kim tuyến rực rỡ, rừng cây hòe gai vào ban đêm dậy lên mùi vị của bùn đất, mùi máu tươi chưa kịp lan tỏa thì đã dần dần bị hòa tan, đôi mắt của Reid tập trung truy đuổi bóng đen trong rừng, một giây cũng không thả lỏng.

Hộc – hộc – hộc, tiếng hít thở dồn dập loáng thoáng trong rừng cây, giẫm lên lá cây ở dưới chân, tăng nhanh tốc độ, Reid ráo riết bám sát, ở sau lưng hắn còn có Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt, hung thủ tự xưng là Reese chưa bao giờ ở gần bọn họ như vậy.

"Đứng lại! Bằng không ta liền nổ súng!" Reid rút súng ra, tiếp cận mục tiêu, đang ở Anh quốc nên hắn không có quyền truy bắt tội phạm, nhưng chỉ cần bắt được hung thủ thì tất cả luật lệ kiểu gì cũng có thể được dàn xếp.

Tiếng bước chân chạy thình thịch đột nhiên dừng lại, bóng đen bên trong rừng sâu bất thình lình xoay người, Reid cũng dừng bước, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt nhìn không rõ mặt của người kia, dưới ánh trăng mông lung bị tầng mây che khuất, ngoại trừ mùi bùn đất cùng những làn gió lạnh ẩm ướt thổi qua thì bọn họ chỉ có thể nhìn thấy vài vệt màu trắng.

Đó là khẩu trang hay là khăn trùm đầu? Reid chậm rãi đi đến phía trước hai bước, đối phương bị hắn kinh động nên lập tức quay lại rồi cắm đầu chạy vào trong rừng sâu, tiếng súng vang lên, rốt cục Reid vẫn nổ súng, xuất phát từ thận trọng nên hắn không nhắm ngay chỗ yếu hại nhưng cũng đủ làm cho động tác của hung thủ lập tức trở nên cứng đờ, người nọ đã bị trúng đạn.

Theo thân hình của người nọ thì có thể đoán được là đàn ông, hắn phát ra một tiếng thở dốc đầy đau đớn, "Wirth–" Tiếng gào thét mang theo tuyệt vọng và bi ai vang vọng trong rừng sâu, sau đó tản đi theo gió.

Vu duy Thiển không hề để ý mà chỉ chạy nhanh đến phía trước, nhưng đồng thời một câu trả lời tràn ngập ác ý cũng được cất lên, "Hắn là của ta."

"Duy là của ta, cho dù ngươi có kêu như thế nào thì hắn vẫn là của ta, thân thể của hắn, con tim của hắn…..tất cả đều là của ta." Giống như đang ngâm nga những ca từ nhẹ nhàng, dùng lời nói ngọt ngào để tra tấn đối phương, bên dưới khuôn mặt với những đường nét tinh xảo là biểu tình hiểm ác đáng sợ. Cho dù người kia muốn cầu cứu hay muốn dùng thâm tình để đả động Vu Duy Thiển thì hắn cũng sẽ không để cho người nọ được toại nguyện, thứ mà hắn muốn dành cho người nọ chỉ là những lời đả kích vô cùng nặng nề.

Bóng đen bên trong cánh rừng đang lung lay, giống như hồn ma cô độc đứng giữa cơn mưa phùn lất phất, phát lên tiếng khóc lóc rên rỉ, lảo đảo trốn ra sau rừng cây.

Vu Duy Thiển không hỏi lai lịch của đối phương, tiếng gào to vặn vẹo này không giống như của thiếu niên ngày đó, đuổi theo Reid, hắn không cũng không phản ứng đối với lời nói dư thừa của Lê Khải Liệt, cho dù hung thủ kia là ai thì hiện tại ắt hẳn đã có thể cảm nhận được điểm đáng ghét của cái tên Lê Khải Liệt này.

"Thật sự là chết tiệt! Người nọ đâu?" Reid đuổi đến nơi mà người nọ vừa bị bắn trúng, rõ ràng mới thấy hắn đứng dưới tàng cây, vậy mà chỉ cách vài chục giây đã không còn tung tích!

"Con người sẽ không tự nhiên biến mất, nhất định là hắn đã trốn thoát, thứ mà hắn lưu lại chứng tỏ hắn là con người." Lê Khải Liệt đá văng lá cây dưới chân, nơi này có dấu vết của máu tươi, "Hồn ma sẽ không đổ máu, ma cà rồng cũng không có máu."

Vu Duy Thiển ngồi xổm xuống, lấy tay quệt lấy một chút màu đỏ tươi rồi giơ lên để kiểm tra, "Làm sao ngươi có thể xác định đây là máu của hắn mà không phải của Sharon Swift?" Theo giọng điệu nhẹ nhõm của Lê Khải Liệt thì hắn có thể nghe ra đối phương cảm thấy an tâm vì Reese chỉ là một người bình thường.

Nếu Reese không phải người thường, nếu Reese cũng có được bất tử thì Lê Khải Liệt sẽ vô cùng ảo não và tức giận, hắn không thể chịu được có người khác có tư cách đứng bên cạnh Vu Duy Thiển hơn là hắn, một người có được bất tử hoặc là xấp xỉ bất tử sẽ trở thành cái gai trong mắt của hắn.

Hắn không hề che giấu điểm này đối với Vu Duy Thiển, hắn thậm chí còn cảnh cáo một cách hung tợn, thẳng thừng tuyên bố nếu có người như vậy thì hắn nhất định sẽ thủ tiêu người nọ, cho nên hiện tại hắn lập tức nhíu mày đối với nghi vấn của Vu Duy Thiển, "Đừng đối nghịch với ta, ngươi cũng biết ta đang suy nghĩ cái gì mà."

Vu Duy Thiển chỉ là thuận miệng, trong đủ loại khả năng thì hắn chỉ nói ra một trong số đó, nhưng nghi vấn của hắn hiển nhiên đã kích động thần kinh của Lê Khải Liệt. Trúng đạn mà không chảy máu thì căn bản không phải là người, Lê Khải Liệt không thích loại giả thiết này của Vu Duy Thiển.

Xa xa vang lên tiếng còi cảnh sát, cảnh sát Anh quốc sau khi nhận được điện báo thì nhanh chóng tiến đến, ê kíp làm phim hỗn loạn được cảnh sát tiến hành điều đình rồi thẩm vấn. Reid là đặc vụ liên bang của Hoa Kỳ, những lời hắn nói trở thành căn cứ chủ yếu, hắn còn khai đã từng nổ súng, mẫu máu ở hiện trường được thu thập sẽ trở thành căn cứ để tìm kiếm hung thủ.

Hung thủ tuy rằng trốn thoát nhưng đây là lần đầu tiên hắn ra tay thất bại, không lấy được máu lại làm cho chính mình bị thương, đây là sai lầm rất lớn, sẽ trở thành một lỗ hổng tiếp tục bị chọc thủng, đồng thời hành khách từ chuyến bay ở New York đi Luân Đôn mang hộ chiếu tên là Reese sẽ được điều tra kỹ lưỡng.

"Kỳ thật đây là lần thứ hai hắn gây án mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lần trước nạn nhân bị hắn cắt nát cổ họng, máu không bị lấy đi mà lại bắn tung tóe xuống đất, hiện trường vô cùng thê thảm, đó là một loại

biểu hiện cho việc hả giận, biểu hiện hắn thù hận đối với một chuyện gì đó, lần này có phải cũng giống như lần trước hay không?"

Reid phối hợp với cảnh sát Anh quốc, sau khi được thẩm vấn về vụ án thì hắn đã đặt ra nghi vấn như vậy đối với Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt, cũng có thể xem như tự đưa ra nghi vấn với chính mình, hai lần gây án gần đây hung thủ không còn bình tĩnh như trước kia, như vậy là có chuyện gì đó đã ảnh hưởng đến hắn.

"Có lẽ là liên quan đến ta." Vu Duy Thiển không thể nghĩ được lý do nào khác, ý của hắn chính là quan hệ giữa hắn và Lê Khải Liệt, "Nếu hung thủ thật sự nghiêm túc thì hắn nhất định sẽ rất hận Lê Khải Liệt."

"Ta cũng nghĩ như vậy." Reid lấy ra máy tính bản cá nhân, nâng mắt lên khỏi những dòng chữ, đập vào mắt là biểu tình suy nghĩ sâu xa của Vu Duy Thiển, khi hung thủ có tên là Reese xuất hiện trong tầm nhìn của hắn, hơn nữa còn bi ai mong mỏi hắn đáp lại, vậy mà người nam nhân phương Đông này chẳng hề có một chút dao động.

"Quay về đi." Cắt ngang đối thoại giữa Reid và Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt tỏ ra không có chuyện gì khi Owen lo lắng thăm hỏi, sau khi phát sinh chuyện như vậy, không ai nhìn ra bộ dáng như cười như không của hắn là đang nổi giận hay là cao hứng.

Bạn đang ?

Mấy ngày kế tiếp, khách sạn vẫn nghênh đón người của Sở cảnh sát Luân Đôn, hung thủ gây án liên hoàn ở Hoa Kỳ lại chạy đến Luân Đôn, những người trong ê kíp quay MV đều trở thành nhân vật mấu chốt, cảnh sát Luân Đôn cần hiểu thêm càng nhiều tình tiết càng tốt.

Chuyện này vừa xảy ra thì lập tức khiến cho fan hâm mộ ở Anh quốc phản ứng rất lớn, trong một khoảng thời gian ngắn website chính của Lê Khải Liệt tràn ngập những lời thăm hỏi của vô số fan hâm mộ, nhân viên ở hãng đĩa phải ra mặt chứng minh bản thân của Lê Khải Liệt không bị thương, sau khi giới truyền thông chụp được hình ảnh bình yên vô sự của hắn thì sự việc mới được bình ổn một chút.

Mà trước đó ở trong bệnh viện đã gọi điện báo về, Sharon Swift không bị nguy hiểm đến tánh mạng nhưng một phần trong cổ họng của nàng đã bị thương nghiêm trọng, có thể ảnh hưởng đến cuộc sống hằng ngày sau này, cũng chính là ám chỉ nàng có thể bị mất giọng, hiện tại tình huống vẫn chưa được xác định rõ ràng.

Nhưng cho dù như thế nào thì Sharon Swift vẫn chưa chết, nàng sẽ trở thành nhân chứng quan trọng, đây là chuyện không thể nghi ngờ gì nữa.

Vì chuyện này mà tiến trình quay MV ở Luân Đôn bị ảnh hưởng và phải kéo dài, đến ngày thứ ba Lê Khải Liệt vẫn còn ở trong phòng của mình, Vu Duy Thiển gọi phục vụ phòng, phòng đang quét dọn nên bọn họ vào phòng của Lê Khải Liệt chờ một lúc.

"Owen đã nói với Senzou là chúng ta còn phải ở đây thêm vài ngày nữa." Chuyển sang một ly rượu, Lê Khải Liệt ngồi xuống ghế sô pha ở gian ngoài, "Nghe nói Senzou dường như vẫn muốn đảm nhận việc trả chi phí cho khách sạn."

"Đề tài này thật sự là nhàm chán." Vu Duy Thiển đặt ly rượu lên bàn, tiếp tục lật báo mà đọc, cũng không thèm nhấc đầu lên.

Lê Khải Liệt nhìn vào ly rượu thủy tinh có sáu cạnh, ánh mắt xuyên thấu những cục nước đá mà ngắm nhìn thân mình của người nam nhân đang ngồi ngay ngắn đọc báo, ánh mắt kia tựa hồ có thể làm tan chảy nước đá, chiết xạ ra hào quang loang loáng lạnh lẽo, "Hắn là thương nhân, sẽ không miễn phí bất cứ cái gì, sớm muộn cũng sẽ đòi đền đáp."

Lời nói lấp lửng, giọng nói đầy sức hút phát ra âm điệu trầm thấp chấn động, giống như một chiếc hộp khi mở khóa sẽ vang lên tiếng ma sát cọt kẹt, Vu Duy Thiển chậm rãi ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lê Khải Liệt, đang định lên tiếng thì bỗng nhiên có người gõ cửa.

Tiếng đập cửa đến từ phòng bên cạnh, Lê Khải Liệt hình như đã sớm đoán trước, hắn nhướng mày nhìn Vu Duy Thiển, "Ta đi mở cửa."

106. Chương 106: Phán Đoán Của Reid

Mặc âu phục chỉnh tề, mái tóc được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, Senzou đứng trước cửa phòng của Vu Duy Thiển, sau khi nghe tiếng mở cửa ở phòng kế bên thì liền quay đầu sang, đôi mắt khôn khéo của một thương nhân cũng có màu đen láy giống như Vu Duy Thiển, "Miracle Leo?"

Lê Khải Liệt tựa vào khung cửa, nhẹ nhàng vận động cơ ngực làm lộ ra hình dáng cơ thể hoàn mỹ nhưng không quá phận khoa trương, hắn khoanh tay trước ngực rồi gật đầu với Senzou, có vẻ khá thờ ơ, "Ngươi muốn tìm Duy?"

Hắn hỏi một cách tùy ý nhưng lại cố tình biểu hiện ra mối quan hệ thân mật giữa hắn và Vu Duy Thiển, đôi mắt dài mảnh của Senzou lướt qua một chút gì đó, lộ ra nụ cười tỉnh ngộ, "A, Wirth ở phòng của ngươi?" Mặc dù chỉ mới gặp Vu Duy Thiển được hai lần mà hắn đã tỉnh lược cách xưng hô.

Lê Khải Liệt không thích vẻ mặt tươi cười của Senzou, nụ cười của Senzou thậm chí còn làm cho người ta cảm thấy khó chịu hơn nụ cười cứng ngắc của Reid, "Có việc gì à? Tiến vào hẳn nói?" Đưa ngón tay chỉ về sau lưng, hắn dẫn đường cho Senzou vào phòng.

Thái độ sảng khoái của Lê Khải Liệt làm cho người ta không thể liên hệ với thời điểm mà hắn nổi giận, Senzou đã sớm nghe được không ít lời đồn đãi về Lê Khải Liệt ở trong giới, lúc này không khỏi có một chút bất ngờ, đi theo Lê Khải Liệt vào trong phòng thì nhìn thấy Vu Duy Thiển đang ngồi đọc báo.

Nghe được tiếng bước chân cũng chỉ nâng mắt lên một chút rồi gật đầu với Senzou, sau đó người nam nhân có mái tóc đen đang ngồi bắt chéo chân trên ghế sô pha lại một lần nữa cúi mắt đọc báo. Senzou đứng cách Vu Duy Thiển khoảng vài bước chân, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được mùi vị bị người ta lạnh nhạt.

Vu Duy Thiển sẽ không quá mức thân thiện đối với người xa lạ, cho dù quen biết thì đối với hắn mà nói cũng chỉ là đến trình độ biết danh tính của đối phương mà thôi. Hắn luôn làm cho người ta cảm thấy khinh thường tất cả, mặc dù cũng không phải là hắn cố ý nhưng thái độ mà hắn biểu hiện sẽ làm cho người ta cảm thấy hắn chính là người như vậy, sở dĩ Lê Khải Liệt hào phóng để cho Senzou tiến vào có lẽ là vì đã sớm đoán được điều này.

"Thử xem cái này?" Câu hỏi vẫn chưa được trả lời thì chất lỏng màu đỏ sẫm đã được đổ vào ly rượu trong tay của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt có thói quen làm việc theo ý thích của mình, Vu Duy Thiển nhìn thoáng qua chiếc ly có chân cao đang tràn ngập hương rượu, "Sớm muộn gì cũng sẽ bị ngươi chuốc thành con sâu rượu."

Vuốt lại vài sợi tóc đen vểnh lên một cách mất trật tự ở sau gáy của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt cất lên giọng nói vô tội, "Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ thích." Động tác tự nhiên toát ra tư thế vô cùng thân thiết, hắn đứng phía sau Vu Duy Thiển, khom người dựa vào thành ghế sô pha, mái tóc màu nâu đỏ mất trật tự xõa ra, mang theo ánh mắt nhiệt tình không thèm che giấu.

Từng làm người pha chế rượu, nhưng bất ngờ chính là Vu Duy Thiển cũng không giỏi uống rượu, một khi uống quá nhiều thì phía sau lỗ tai của hắn sẽ hơi ửng đỏ, ánh mắt lại càng thêm sắc bén lạnh lùng, ngôn hành động tác sẽ trở nên lười nhác, mỗi khi như vậy thì cách mà hắn biểu hiện trên giường rất khác biệt, thân thể rộng mở mất kiên nhẫn, dường như lười kháng cự mà cứ mặc kệ Lê Khải Liệt khát cầu, chỉ khi Lê Khải Liệt làm quá mức thì hắn mới cất lên tiếng cười lạnh lùng, trực tiếp đè cái tên kiêu ngạo kia xuống giường để cảnh cáo.

"Lần này lại đổi thành Conti năm 86?" Lắc lư ly rượu, Vu Duy Thiển dường như đã nhìn thấu ý đồ của Lê Khải Liệt, hắn vừa hừ cười vừa uống một ngụm chất lỏng màu đỏ sậm trong ly, hương rượu nho theo khóe miệng tràn ra ngoài, xộc lên khoang mũi.

Không ai trong bọn họ biểu hiện thái độ hoan nghênh đối với Senzou, Lê Khải Liệt đối với Senzou cũng không tỏ vẻ biết ơn, đối phương thay bọn họ trả chi phí cho khách sạn thì người nên cám ơn Senzou phải là Owen, chuyện này không liên quan đến bọn họ. Còn Vu Duy Thiển thì không biết ý đồ của Senzou, hắn đang chờ người thương nhân này mở miệng trước.

Vẫn duy trì thái độ khiêm tốn, vẻ mặt tươi cười của Senzou làm cho người ta có cảm giác quái dị, khóe miệng của hắn vẫn nhếch lên một độ cong nhưng trong ánh mắt lại không tìm thấy ý cười, "Hai vị không chào đón ta hay sao?"

"Ta chỉ là không thích lợi dụng người khác." Vu Duy Thiển là loại người phân biệt rất rõ giữa người một nhà và người bên ngoài. Hắn uống rượu một cách lãnh đạm, mặc dù chấp nhận sự thịnh tình của Senzou nhưng hành vi tốt bụng của Senzou cũng không thể lấy lòng hắn, ngược lại chỉ làm cho hắn cảm thấy phiền toái, "Với lại ta không có hứng thú đối với đàn ông."

Không vòng vo, Vu Duy Thiển chán ghét thái độ quanh co, chiếc ly thủy tinh phản xạ ánh sáng lạnh lẽo trong tay hắn, hắn không tức giận cũng không cao hứng khi xóa bỏ mọi ý đồ có thể tồn tại của Senzou, tựa như đang nói về chuyện thời tiết, "Hy vọng không phải là ta hiểu lầm, nếu ngươi quả thật có ý tứ này."

Đây là câu trả lời của hắn….Senzou không ngờ Vu Duy Thiển lại thẳng thắn như vậy, thái độ thản nhiên cùng với ngữ điệu lạnh lùng của hắn cũng giống hệt như ngày trước khi hắn cự tuyệt Lê Khải Liệt, người nam nhân đứng phía sau hắn cảm thấy vừa lòng mà nheo mắt lại, thưởng thức biểu tình rắc rối và phức tạp của Senzou.

Trên hành lang truyền đến tiếng bước chân, giày da màu đen bước đi trên tấm thảm có hoa văn đỏ sậm, hiển nhiên hôm nay khách đến tìm Vu Duy Thiển không chỉ có một người, "Vị này là?" Reid đứng trước cửa, cửa phòng chưa đóng lại làm cho hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấy Senzou.

Reid sẽ không tùy tiện tìm đến tận nơi, mỗi lần hắn ra mặt tiếp xúc với Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt thì đều có liên quan đến tiến triển của vụ án, tựa hồ là vì muốn xem phản ứng của hai người kia nên hắn luôn luôn đem tin tức mới nhất để báo với bọn họ, lúc này hắn đến đây có phải cũng chứng tỏ đã tìm được manh mối mới hay không, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đều cùng lúc nhìn về phía hắn.

Bầu không khí lập tức thay đổi, tựa như thời tiết bên ngoài, từ gượng gạo trầm mặc chuyển thành rối rắm nặng nề.

Reid đi vào, mang theo vẻ mặt xem xét kỹ lưỡng, dùng ánh mắt chuyên nghiệp trong việc thẩm tra của hắn để quan sát Senzou, tựa hồ là phán đoán ra lai lịch của đối phương, nhưng cũng nhanh chóng chuyển hướng, "Có tiện hay không?"

Lời nói của Reid luôn ngắn gọn, ý tứ là có tiện nói chuyện ở đây hay không, Senzou là tổng giám đốc công ty đa quốc gia, khả năng quan sát đương nhiên cũng không kém, lời nói của Vu Duy Thiển tràn ngập mâu thuẫn, quan hệ giữa đối phương và Lê Khải Liệt thoạt nhìn không đơn giản như vậy, nhưng Senzou cũng không chất vấn, ngược lại chỉ đưa ra danh thiếp sau khi Reid xuất hiện.

Sau khi tự giới thiệu, Senzou tỏ vẻ rất nguyện ý lắng nghe tiến triển của vụ án, Reid trầm mặc trong chốc lát, "Nếu ta nhớ không lầm thì ngài Senzou gần đây có một phần bất động sản, chủ cũ chính là W.Locke."

Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt liếc mắt nhìn nhau, Senzou mua nhà tổ của W.Locke? Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp….

"Đúng vậy, ngươi nói rất đúng, ta vừa mua được một tòa trang viên cũ, ta rất thích kiến trúc châu Âu, nhất là Anh quốc, nghe nói nơi đó đã từng được một quý tộc sở hữu, sau đó lại xuống dốc, bởi vì giá cả không tính là quá cao nên ta cũng không hề do dự mà mua ngay lập tức." Senzou bình thản trả lời, làm cho người ta không thể biết đằng sau còn có gì giấu diếm hay không, tiếp theo lại biểu hiện ra một chút tò mò, "Nghe người làm thuê của ta có báo lại cảnh sát gần đây đã đến đó kiểm tra, tựa hồ nó có liên quan đến vụ án?"

"Nếu ngài là chủ nhân của nó thì không biết ta có thể đến đó nhìn xem một chút hay không? Bao gồm cả tầng hầm." Ánh mắt của Reid nhìn chằm chằm vào Senzou, vô duyên vô cớ mua một trang viên xuống cấp, có phải người thương nhân Nhật Bản này hơi kỳ quái hay không.

"Nếu có người cảm thấy hứng thú với nó thì ta rất vinh hạnh được mời các vị." Senzou lịch sự khom người, lộ ra điệu bộ của một kẻ có gia thế lại có tiền tài, tiếp theo hắn nhìn thoáng qua Vu Duy Thiển rồi chậm rãi mỉm cười, "Trò chuyện với ngươi rất thú vị."

"Ta bảo người chuẩn bị một chút, ngày mai có thể tiếp đãi các vị." Trước khi đi thì Senzou để lại một câu như vậy, ánh mắt tràn đầy ý tứ nhìn Vu Duy Thiển một lúc lâu, người Trung Quốc bị Senzou nhìn chăm

chú không hề thay đổi sắc mặt mà chỉ nhìn hắn rời đi, dưới đáy mắt màu đen xẹt qua một chút cảm xúc tinh tế.

"Muốn biết vì sao trước kia ta lại hỏi các ngươi có quan điểm như thế nào đối với ma thuật hay không?" Lời nói của Reid trong bầu không khí nặng nề lại làm cho người ta cảm thấy có một điềm xấu nào đó sắp sửa xảy ra, bên ngoài có sấm sét, hắn hết nhìn Vu Duy Thiển lại nhìn sang Lê Khải Liệt, không đợi hai người bọn họ trả lời mà lập tức nhắc về tòa trang viên kia, "Nhà tổ của W.Locke, trước đó chúng ta chưa được quyền điều tra cặn kẽ, nghe nói bên trong có một vài thứ không bình thường, không ngờ đến đây lại gặp được chủ nhân hiện tại của nó."

"Chúng ta cũng không ngờ." Vu Duy Thiển uống một ngụm rượu, trong lời nói có ý tứ sâu xa, nếu Senzou mua trang viên không phải là trùng hợp thì người nọ không chỉ đơn giản là một thương nhân bình thường.

"Đúng rồi, ta có chuyện muốn nói với các ngươi, mẫu máu mà hung thủ để lại ở hiện trường đã có kết quả xét nghiệm, nó không có trong hồ sơ tội phạm cũng không có trong hồ sơ DNA lưu lại ở sở cảnh sát." Trong tiếng sấm cùng với những hạt mưa rơi tí tách, giọng nói của Reid tựa như đang thuật lại một câu chuyện xưa rất đáng sợ, âm điệu cứng ngắc che giấu một chút u ám, "Nhưng DNA mà hắn lưu lại rất đặc biệt."

"Đặc biệt, có ý gì?" Lê Khải Liệt lắc lư chất lỏng đỏ sậm trong tay, máu đỏ tươi của rượu nho óng ánh trong chiếc ly thủy tinh trong suốt, hắn chậm rãi nâng mắt lên.

"Sau khi loại bỏ tất cả khả năng, khả năng duy nhất còn lại chính là sự thật, ta vẫn luôn tin tưởng những lời này, nhưng hiện tại thì ta không thể xác định." Lời nói của Reid càng lúc càng kỳ lạ, kế tiếp hắn bỗng nhiên lên tiếng, "Trải qua quá trình điều tra, rất nhiều năm trước gia tộc W. Locke cũng có người được gọi là Reese, hắn được an táng ở nghĩa trang vùng ngoại ô, các ngươi có hứng thú đi xem hay không?"

Từ DNA lại chuyển sang Reese của nhiều năm trước, rốt cục Reid muốn nói cái gì? Bị biểu tình kỳ lạ của hắn gây tò mò, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển yêu cầu được đi theo.

Điều này cũng nằm trong dự kiến của Reid, hắn cũng vì chuyện này mà đến đây, kéo cao cổ áo, hắn đi ra thang máy, "Ta đã liên hệ với nhân viên của nghĩa trang, linh mục ở gần đó rất hiểu biết về lịch sử ở vùng bản xứ, người nọ sẽ nói cho chúng ta biết một việc."

Ngữ điệu kỳ dị của hắn ám chỉ đến một việc càng khiến cho mọi chuyện trở nên kỳ lạ, tựa hồ có cái gì đó mà ngay cả Reid cũng không hiểu, hoặc là không dám suy đoán những chuyện đang xảy ra.

P/S: bạn Senzou rất là tỉnh:>, mà bé Duy còn tỉnh gấp đôi =)).

Giờ ta mới biết khi bé Duy uống rượu vào là làm biếng phản công =)) =)), sau này con sam cứ lợi dụng điểm này mà làm tới.

107. Chương 107: Dấu Vết Người Chết Lưu Lại

Rất nhiều gia đình sẽ tiếp tục sử dụng tên của thành viên trong nhà từ mấy đời trước, ngoại trừ hung thủ của vụ án ma cà rồng tự xưng là Reese thì gia tộc W. Locke còn có một người cũng có tên là Reese, Vu Duy Thiển hình như cũng đã đề cập về chuyện này đối với Reid, nhưng theo như lời của Reid thì tin tức mà hắn điều tra được cũng không chỉ đơn giản là như vậy.

Thời tiết vẫn rất tệ, không khí ẩm ướt làm cho người ta cảm thấy trên người không có chỗ nào là khô ráo, người không quen thì sẽ vô cùng khó chịu, Reid mặc áo gió sậm màu, từ khi đến Luân Đôn nụ cười cứng ngắc của hắn cũng rất ít khi được hiển lộ.

"FBI không có lý do gì phải đuổi theo đến tận Luân Đôn vì hung thủ rời khỏi Hoa Kỳ." Trên đường đi, Vu Duy Thiển đã nói như vậy, ngữ điệu của hắn không nhất định muốn Reid phải trả lời, Reid nhìn con đường trước mặt, xoay chuyển tay lái, không hề nói một lời nào.

"Hung thủ có thể là người Anh, hiện tại lại ở đây ra tay giết người, chuyện này nếu theo thông lệ thì đáng lý phải báo lên tổ chức hình cảnh quốc tế, nhưng Reid, ngươi lại không làm như vậy." Lê Khải Liệt ngồi bên cạnh Vu Duy Thiển, hắn nói một cách chắc chắn. Kể từ khi hai người bọn họ lên xe của Reid thì không giống như nhân chứng đang nhận lời điều tra, mà càng giống như cảnh sát đang đưa ra lời thẩm vấn.

"Các ngươi đã điều tra ta?" Cần gạt nước gạt xuống những giọt mưa bụi bám vào trước cửa kính xe hơi, ánh mắt nhạy bén của Reid nhìn chăm chú ở trước mặt, bàn tay cầm lái vẫn rất ổn định, "Nếu ta là hung thủ thì hiện tại nơi mà ta dẫn các ngươi đi e rằng sẽ không khiến các ngươi cảm thấy thoải mái."

Chiếc xe tiếp tục băng nhanh tiến về vùng ngoại ô, dưới màn mưa, lời nói của Reid cũng ẩm ướt và âm u như thời tiết bên ngoài.

Nhưng hắn đương nhiên không phải hung thủ, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đã từng cùng hắn nhìn thấy Reese, con người không có khả năng phân thân, dựa theo phân tích về tích cách của hung thủ thì ắt hẳn là gây án một mình, không có đồng lõa, hai người ngồi ở băng sau biết rất rõ điều này, sỡ dĩ nói như vậy là vì Lê Khải Liệt quả thật đã từng điều tra về Reid.

"Đặc vụ Reid, ngươi quan tâm đến vụ án quá mức." Nhàn nhã giống như đi nghỉ mát, giọng nói của Lê Khải Liệt cũng rất nhẹ nhàng, "Một đặc vụ liên bang quá mức nhiệt tình, tự bỏ tiền túi để xuất cảnh đi bắt hung thủ..." Lời nói lấp lửng hàm chứa rất nhiều suy đoán.

"Chẳng phải các ngươi đã điều tra rồi hay sao? Không ngờ Miracle Leo lại là một thành viên trong Hecate." Chiếc xe rẽ vào một con đường, ánh mắt nhạy bén của Reid lưu ý từng người băng qua đường, tựa hồ như vậy thì có thể bắt được hung thủ, "Các ngươi nghi ngờ ta thì ta cũng có thể nghi ngờ các ngươi, trước khi chưa có chứng cớ, các ngươi vẫn là nhân chứng quan trọng của ta."

Reid có thể tra ra thế lực sau lưng của Lê Khải Liệt, nói hắn là một thành viên trong Hecate thì không đúng lắm, nhưng hắn quả thật có được một phần lực lượng của Hecate, Lê Khải Liệt không phủ nhận.

Không biết có phải Vu Duy Thiển cảm thấy trò chuyện như vậy rất nhàm chán hay không mà hắn lại gõ nhẹ đầu ngón tay của mình lên mu bàn tay, không tiếp tục tham dự vào cuộc nói chuyện giữa hai người bọn họ.

"Sau khi tra xét xong thì ta mới biết hóa ra đặc vụ Reid từng có một người em gái chết trong tay của sát thủ liên hoàn, tuy rằng đó là vụ án từ rất nhiều năm trước nhưng đến bây giờ nó vẫn còn ám ảnh ngươi, có đúng hay không?" Lê Khải Liệt nói với Reid nhưng ánh mắt lại lạc sang người ngồi bên cạnh, Vu Duy Thiển so với Reid cũng có tiềm chất là loại người tham công tiếc việc, từ sau khi quyết định viết ca khúc cho hắn thì thường xuyên tận dụng thời gian, giống như ngay cả một phút cũng không muốn lãng phí.

Xe vòng qua một cái hố đọng nước, xốc nảy một lúc, Reid không còn tiếp tục mở miệng, bầu không khí trầm mặc bắt đầu lan tỏa.

Cố chấp quá mức đối với một hung án có thể xuất phát từ ý thức trách nhiệm, cũng có thể xuất phát từ cá nhân, con người sẽ sinh ra một loại tâm lý cố chấp bất thường, cho dù như thế nào hoặc phải trả bằng cái giá gì đi chăng nữa thì người nọ vẫn muốn bắt cho bằng được hung thủ, chẳng qua hiện tại sự việc tiến triển càng lúc càng trở nên quỷ dị.

"Đến." Rốt cục chiếc xe được dừng lại, Reid mở cửa xe, mưa bụi lất phất, có một mùi mục nát tràn ngập trong không khí.

Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển cùng nhau xuống xe, bọn họ đều không bung dù, mưa phùn thấm vào chiếc mũ trên đầu của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt tùy tiện hất lên những sợi tóc ẩm ướt trước trán ra đằng sau, bọn họ xuyên qua màn mưa rồi đi vào cánh cổng sắt được khép hờ, trên cửa loang lổ những vết rỉ sét hơi hơi lung lay trong gió, phát ra những tiếng cọt kẹt.

Nghĩa trang này có niên đại rất xa xưa, những phần mộ trơ trọi nằm rải rác khắp nơi, xung quanh bia mộ mọc đầy cỏ dại, giống như một nơi đã bị con người lãng quên trên thế giới này, toát lên một khung cảnh hết sức thê lương trong màn mưa bụi.

"Chính là nơi này." Reid chỉ lên tấm biển ở bên ngoài cửa sắt, dòng chữ ở trên mặt đã bị thời gian bào mòn, trải qua không biết bao nhiêu năm tháng thăng trầm, lúc này nó đã mờ tịt, chỉ có thể nhìn thấy vài ký tự,

W…..K…..D…..Tựa hồ là tên của nghĩa trang.

"Kết quả xét nghiệm của mẫu máu mà hung thủ lưu lại như thế nào?" Vu Duy Thiển nhắc đến chuyện này, ở khách sạn Reid vẫn chưa nói xong, giống như kiêng kỵ chuyện gì đó. Lê Khải Liệt đi vào bên trong nghĩa trang, bất luận nơi nào đối với hắn cũng không được xem là mới lạ, cho dù đứng ở nơi chỉ dành cho những người yên giấc ngàn thu thì vẫn không ảnh hưởng đến sự tồn tại của hắn.

"Đến nơi này thì có thể nói được hay chưa?" Lê Khải Liệt xoay người, đáy mắt tinh tường truyền lại một ý tứ, Reid biết mình bắt buộc phải trả lời, "Trong máu tồn tại gien ung thư, không phải của Sharon Swift, nhưng phù hợp với đặc thù của gia tộc W.Locke, nhưng gien này gien lặn, chứng tỏ người này không mắc chứng ung thư, nhưng mà…."

Hắn chậm rãi đi về phía trước, bởi vì trước đây đã từng tới nơi này một lần, hắn tìm kiếm giữa các bia mộ một lúc, cuối cùng dừng lại trước một nơi có cỏ dại mọc um tùm, mộ bia đã sớm bị năm tháng ăn mòn làm mất đi nguyên dạng, "Mẫu máu đó không phải là máu của người sống, sau khi xét nghiệm thì mới biết nó đã từng được xử lý chống phân hủy."

Đồng tử nhạt màu co rút trong màn mưa, một trận gió lạnh thổi tán lời nói của Reid, cho dù nó có hoang đường và ly kỳ như thế nào thì Reid cũng đã ám chỉ suy đoán của mình, nhìn chăm chú phần mộ dưới chân, Reid chậm rãi đeo vào đôi găng tay bằng da, ngửi được mùi da thuộc, sau đó hắn hít thật sâu một hơi.

Dường như hắn đã quyết định làm ra một chuyện quan trọng, Vu Duy Thiển đứng trước mộ bia, nhìn lên dấu vết loang lổ trên mộ, phần mộ này đã mai táng thiếu niên trước kia, "Ngươi muốn đào mộ?"

Thiếu niên kia tên là Reese, yêu Vu Duy Thiển, yêu đến mức muốn giết Vu Duy Thiển. Đôi mắt màu tro lục của Lê Khải Liệt như muốn bốc lửa, so với lời nói của Reid thì Lê Khải Liệt càng để ý đến phần mộ ở trước mặt hơn. Vu Duy Thiển ở ngay bên cạnh hắn, nhưng hắn không nhìn thấy rõ biểu tình của đối phương khi hỏi ra câu đó, giữa bọn họ bị màn mưa ngăn cách.

"Không có sự đồng ý của thân nhân người quá cố, cũng không xin phép….Đặc vụ Reid, ngươi thật sự nghiêm túc?" Lê Khải Liệt vừa cảm thấy bất ngờ vừa cảm thấy thú vị, "Hành vi của ngươi chẳng khác gì đang trộm mộ." Hắn ngồi xổm xuống rồi nhìn Reid, cỏ dại mọc um tùm trên mồ mả, dường như có một chút khác biệt với những phần mộ ở lân cận.

Đặc vụ liên bang đương nhiên không thể tự tiện mở ra quan tài của người chết khi chưa được cho phép, Reid chỉ im lặng rồi đi ra ngoài nghĩa trang, lôi ra dụng cụ từ phía sau cốp xe. "Nơi này là Anh quốc, ta không phải đặc vụ, ta là du khách." Sau khi hắn quay lại thì lập tức nói ra những lời này, tiếp đó hắn cắm cái xẻng xuống đất.

Biểu tình của Reid thoạt nhìn không phải nói giỡn, trong thời tiết âm u, gò má lõm xuống khi nhìn nghiêng lại lộ ra màu xám ngắt giống như người chết, dùng đôi tay đã đeo găng để nhổ đi cỏ dại mọc xung quanh, cái xẻng xúc vào lớp bùn đất, trời mưa ẩm ướt làm cho đất cát nơi đây cũng thấm nước, từng lớp bùn đất bị hắn xúc lên.

Vu Duy Thiển đút hai tay vào túi áo, mái tóc đen thấm nước mưa dán trước trán của hắn, hắn nhớ rõ thời tiết ngày đó cũng như vậy, mưa lớn hơn một chút, con dao găm sắc bén cùng những cơn gió lạnh ở sau lưng xuyên thấu từ bên ngoài làn da tiến vào trong, rất rõ ràng, thiếu niên tóc vàng giết hắn xong lại tự sát, hiện tại đang ở dưới chân hắn.

"Duy–" Lê Khải Liệt phát hiện Vu Duy Thiển đang ngẩn ngơ, hắn liền cầm lấy tay của đối phương, Vu Duy Thiển quay mặt lại rồi nhìn hắn, không biết Lê Khải Liệt muốn làm gì, "Sao?"

"Ta không muốn ngươi ở bên cạnh ta mà lại nghĩ đến người khác." Liếm những giọt nước mưa rơi trên bờ môi, nụ cười của Lê Khải Liệt vừa tự cao vừa ngang ngược, chỉ với nụ cười như vậy mà trong màn mưa tựa như xuất hiện nhiệt độ của ánh mặt trời trực tiếp xông thẳng vào mắt của Vu Duy Thiển.

"Ngươi chỉ muốn nói như vậy?" Người nam nhân tóc đen lắc đầu, không biết nên cảm thấy tức giận hay là cảm thấy bất đắc dĩ vì ở trong tình huống như vậy mà Lê Khải Liệt còn có thể nói ra những lời này, cuối cùng Vu Duy Thiển chỉ khẽ nhếch khóe miệng, "Ta biết rồi."

Vu Duy Thiển nhìn thẳng vào màn mưa đang không ngừng cọ rửa tất cả mọi thứ, hắn không tiếp tục nhìn xuống dưới chân nữa.

Lê Khải Liệt cảm thấy vừa lòng mà sờ lên sau cổ của Vu Duy Thiển, không hy vọng Vu Duy Thiển tiếp tục đắm chìm vào năm tháng đã qua, ký ức xa xưa đang ăn mòn hắn, nếu nói Vu Duy Thiển có nhược điểm gì thì chính là Lê Khải Liệt.

Tuy rằng Lê Khải Liệt ngang ngược nhưng không phải là một người ngu ngốc, so với vẻ ngoài thô lỗ của mình thì Lê Khải Liệt lại vô cùng cẩn thận, vì sự chăm sóc của Lê Khải Liệt vào giờ phút này mà Vu Duy Thiển không muốn cùng hắn tranh cãi, nói với chính mình hãy phớt lờ Reese đang an giấc ở dưới chân, dung túng Lê Khải Liệt yêu cầu một cách bá đạo, để mặc đối phương sắp xếp lại ký ức trong đầu của mình.

Mưa không lớn nhưng thời tiết âm u lại càng trở nên tối tăm, Reid không yêu cầu bọn họ giúp đỡ, hắn cũng chỉ mang theo một dụng cụ duy nhất, cái xẻng bằng sắt trong tay hắn từng chút một lún sâu vào bùn đất, đất cát trên phần mộ đã sớm tan hoang dần dần rời rạc, rốt cục lộ ra nóc quan tài.

Đẩy ra những loài cỏ dại không biết tên, Reid giẫm lên bên cạnh mộ bia, bùn đất ẩm ướt trên bao tay của hắn hóa thành bùn lầy, hiện lên màu sắc u ám, hắn lại hít sâu vào một hơi, không ai ngăn cản hành động của hắn, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đều muốn biết đáp án.

Dùng xẻng nạy lên bốn góc quan tài, nắp quan tài lộ ra khe hở mang theo một âm thanh khiến người ta cảm thấy ớn lạnh, trong thời tiết như vậy, nếu bên trong đột nhiên nhảy ra một thi thể còn sống thì tựa hồ cũng không khiến người ta cảm thấy kỳ lạ, Reid hết sức chăm chú, mái tóc ướt đẫm dính sát vào da đầu, hiện tại có thể xem như hắn đang làm một chuyện vô cùng điên rồ nhưng ánh mắt của hắn lại cực kỳ bình tĩnh.

"Các ngươi lui ra phía sau." Cởi bao tay, hắn lau đi nước mưa ướt đẫm trên mặt, bởi vì dùng sức quá độ mà thân thể trở nên nóng bức, một làn khói trắng phả ra khỏi miệng khi hắn đang nói chuyện. Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt vốn cũng không đứng quá gần, lúc này lại lui ra sau vài bước, nhìn Reid xắn tay áo, đẩy ra nắp quan tài màu đen.

108. Chương 108: Linh Mục Calgary

Những giọt mưa tí tách từ không trung hạ xuống, giống như màu đen trống rỗng của vực sâu thu hút tầm mắt con người, những giọt mưa rơi vào bên trong quan tài phát lên tiếng vang rất nhỏ, đây là một chiếc quan tài trống rỗng.

Cái bóng của Reid phủ lên đáy quan tài, chất liệu gỗ cao cấp hơn một trăm năm cho đến nay vẫn còn nguyên vẹn, một tiếng ầm vang lên, nắp quan tài hoàn toàn bung ra, người thực thi nhìn chăm chú vào cái hố đen òm dưới chân, từ hoài nghi chuyển thành khiếp sợ, hiện tại đã có một chút hoảng hốt.

"Chuyện này không có khả năng…" Đây là Reid tự mình nghi ngờ, hiện tại có thể chứng thật nhưng hắn lại chôn chân tại chỗ, không thể tin được loại suy đoán vớ vẩn này lại trở thành sự thật, "Một người đã chết hơn trăm năm thì không thể sống lại, xương cốt đã sớm thối rữa."

"Trừ phi sau khi hắn được chôn không bao lâu thì tự mình đi ra." Lời nói của Vu Duy Thiển giống như đang nói giỡn, vành nón màu đen ướt đẫm, mái tóc phía dưới đã nhiễu nước, tùng giọt mưa vương bên mặt, không hề nở nụ cười.

"Nói như vậy hung thủ là xác chết còn sống hay sao?" Lê Khải Liệt lấy ra một cái bật lửa từ trong túi áo choàng, ngậm một điếu thuốc lên miệng rồi nheo mắt châm lửa.

Không ai có thể trả lời vấn đề này, theo thời gian trôi qua, nhiệt độ càng lúc càng thấp, thời tiết dần dần trở nên lạnh lẽo, lúc này cho dù mưa có tạnh thì cũng chưa hẳn đã nhìn thấy ánh mặt trời. Reid nhìn đồng hồ, bực bội mà vứt bỏ chiếc xẻng vào trong quan tài trống rỗng, bên trong phát lên tiếng vang thật lớn. Sự trống rỗng làm cho người ta nổi điên, đây không phải là ảo giác, quan tài quả thật trống rỗng.

Trong màn mưa có thêm một làn khói trắng mỏng manh, sương mù ẩm ướt giống như dòng nước chậm rãi lượn lờ trong gió, Lê Khải Liệt nhìn Vu Duy Thiển bên cạnh, đem điếu thuốc đưa qua, Vu Duy Thiển tiếp nhận, hút sâu vào một hơi, làm cho toàn bộ khe hở bên trong lồng ngực đều tràn ngập mùi vị đắng chát của nicôtin.

Mẫu máu mà hung thủ lưu lại chứng minh hắn là người của nhà W. Locke, mà đặc biệt mẫu máu đó đã được xử lý chống phân hủy, chẳng lẽ Reese chết vào năm 1885 chính là hung thủ của vụ án ma cà rồng giết người? Vô luận như thế nào thì chuyện này đều quá mức ly kỳ, làm cho người ta không thể chấp nhận.

Nhưng bản thân của Vu Duy Thiển chính là một căn cứ xác minh cho điều ly kỳ và hoang đường, quan điểm của Vu Duy Thiển về điểm này chưa hẳn đã giống với Reid, Lê Khải Liệt biết nội tình, cũng sinh ra đủ loại liên tưởng kỳ quái, hai người sóng vai đứng trong nghĩa trang vắng lặng, để cho bầu không khí quái dị chậm rãi vây quanh bọn họ, bầu trời màu xanh xám hóa thành màu xanh đen.

"Nếu W. Lock còn sống thì nhất định có thể hỏi ra manh mối từ chỗ của hắn." Reid nhanh chóng khôi phục tinh thần, khi hắn nói ra những lời này thì có vẻ vô cùng hối tiếc, nếu hắn sớm tìm được W.Locke, không làm cho lão già điên cuồng đó thi hành kế hoạch bắt cóc thì có lẽ hết thảy chân tướng đã sớm rõ ràng.

Hắn nhảy vào trong quan tài trống rỗng, tìm mỗi một góc, ngoại trừ mùi mục nát và cỏ dại cùng với bùn đất thì hắn không còn thu hoạch được thứ gì khác.

"Là ai? Ai ở đó!" Cái quan tài lại vang lên một tiếng ầm, khi Reid muốn dùng bùn đất để lấp nó lại thì sau lưng bọn họ liền vang lên một câu hỏi, có người đang tiến về phía bọn họ.

Chiếc ô màu đen dần dần xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ, cũng giống như giọng nói, người đi đến mang theo một hơi thở trang nghiêm đặc biệt, khiến cho không khí chết chóc ở nơi đây hình thành một loại hài hòa nào đó, người nọ là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, mái tóc ngắn dày hơi cháy nắng, mặc áo choàng màu đen của tu sĩ.

Cổ áo màu trắng viền quanh nổi bật trên áo choàng màu đen, hắn chậm rãi tiếp cận bọn họ. Reid đặt xuống cái xẻng, không có ý đồ che giấu chuyện mà hắn đã làm. "Linh mục Calgary." Thần kinh đang căng thẳng của hắn được thả lỏng một chút, hình như hắn có quen biết với người linh mục này.

Reid quả thật đã nói qua sẽ có một vị linh mục có thể giúp đỡ bọn họ, nhưng Vu Duy Thiển không nhìn thấy vẻ mặt quá hiền lành của vị linh mục Calgary này, sắc mặt của người nọ rõ ràng trở nên cứng ngắc khi thấy mộ bia bị khai quật, không thể xác định là nổi giận hay là sợ hãi, hết thảy những điều này không thể tránh được ánh mắt của Reid.

Nhưng Reid cũng không hỏi thêm bất cứ điều gì, hắn giơ xẻng lên, tiếp tục xúc từng xẻng đất lên quan tài, để cho những lớp bùn đất ẩm ướt rời rạc chôn cất quan tài trống rỗng, linh mục Calgary giơ ô lên, đôi mắt màu xanh đen cũng giống như sắc trời lúc này, "Quấy rầy giấc ngủ của người chết sẽ bị trừng phạt, đặc vụ Reid, hành vi của ngươi đã vượt quá giới hạn, ngươi nên dừng lại đúng lúc."

"Dưới lớp đất này không có ai an giấc, linh mục, ta có thể mở lên một lần nữa để chứng minh cho ngươi xem." Reid ngừng lại động tác trong tay, hắn tin tưởng linh mục Calgary biết được chuyện gì đó. Cũng giống như đào mộ, ánh mắt muốn đào móc tất cả chân tướng vẫn chăm chú quan sát Calgary.

Linh mục Calgary làm dấu hiệu chữ thập trước ngực rồi cúi mắt xuống, "Đặc vụ Reid, nơi này quả thật là nơi an nghỉ của người chết, nếu ngươi còn nghi ngờ thì ngươi nên xin phép cảnh sát địa phương của chúng ta, còn có thân nhân của người chết, khu dân cư ở lân cận đã di dời không ít nhưng giáo hội vẫn còn tồn tại, nghĩa trang này vẫn chưa bỏ hoang, không phải bất luận kẻ nào muốn làm cái gì thì cũng được."

"Là linh mục của khu giáo hội này thì ngươi hiểu biết nơi này được bao nhiêu?" Khi Calgary đang chỉ trích Reid thì người nam nhân mặc một chiếc áo choàng dày ở sau lưng đột nhiên mở miệng, Calgary đem ánh mắt chuyển về phía hắn, Reid giới thiệu bọn họ với nhau, "Vị này là ngài Wirth."

Câu hỏi của Vu Duy Thiển không được đáp lại, tầm mắt của Calgary dừng trên người hắn tựa hồ còn lâu hơn so với người khác. Đường nét lạnh lùng, khuôn mặt tinh xảo của người phương Đông quả thật dễ dàng khiến cho người khác chú ý, nhưng Lê Khải Liệt có bề ngoài cũng xuất sắc giống như vậy lại không được Calgary đặc biệt chú ý.

Sau khi giới thiệu Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt thì Reid cũng không tìm được dấu vết gì trên mặt của Calgary.

"Xin hãy để cho người chết được an giấc." Dáng người của Calgary cao gầy, mái tóc dày hơi cháy nắng thoạt nhìn vẫn rất sậm màu, khi hắn bước đến chỉ trong nháy mắt liền làm cho Lê Khải Liệt liên tưởng đến Vu Duy Thiển, giống như có một hơi thở cấm dục vây quanh, ngăn cách bản thân hắn với thế giới bên ngoài.

"Linh mục Calgary, câu trả lời của ngươi là gì?" Mái tóc đen của Vu Duy Thiển bị gió thổi tung dưới vành nón, ánh mắt không cho phép đối phương lảng tránh vấn đề, sắc bén mà trực tiếp, Lê Khải Liệt tung hứng cái bật lửa trong tay, vấn đề lại được bổ sung thêm vài câu hỏi, "Thi thể ở nơi này đâu rồi? Đã bị đem đến chỗ nào?"

Lê Khải Liệt thay đổi tầm mắt, chỉ về một hướng bên ngoài nghĩa trang, "Ngươi nhậm chức ở giáo đường đằng kia đúng không? Như vậy thì không có khả năng không hề biết chuyện gì ở nơi này."

"Liên quan đến hơn mười mạng người! Nếu ngươi biết cái gì thì nhất định phải nói cho ta biết, linh mục Calgary–" Reid ngửi được hơi thở đặc thù không giống người bình thường từ trên thân của Calgary, muốn nói nó là cái gì thì ắt hẳn nên gọi tên nó là bí mật.

Calgary nhìn chăm chú phần mộ được vùi lấp một lần nữa, hắn trầm mặc đại biểu cho sự dao động. Sinh mệnh là bất khả xâm phạm, làm người của giáo hội, hắn vốn không nên giấu diếm bất cứ chuyện gì.

Người bình thường đều không thể bảo vệ bí mật, cho dù kín miệng thì cũng sẽ lộ ra khi giơ tay nhấc chân, từng lỗ chân lông đều lan tỏa hơi thở đặc biệt, phản ứng của Calgary nghiệm chứng những lời này, vô luận hắn che giấu như thế nào thì vẻ mặt cũng vô cùng mất tự nhiên, cuối cùng hắn thở dài một tiếng, "Phần mộ này từng bị khai quật."

Hắn ngồi xổm xuống rồi hốt lên một nắm đất, Reid đã chôn lại quan tài, bùn đất trong tay của Calgary rơi xuống, vang lên những tiếng lộp bộp như hạt mưa rơi, "Xin hãy đi theo ta, chúng ta đi vào rồi nói sau." Hắn xoay người đi về phía giáo đường ở cách đó không xa.

Cũng giống như nghĩa trang này, giáo đường Thiên Chúa giáo ở nơi đây cũng có lịch sử lâu đời, cổ kính mà cũ xưa, dân cư sống ở lân cận không nhiều lắm, chỉ có một mình nó đứng sừng sững giữa khoảng đất trống trải, xung quanh có đủ loại bụi cây thấp bé, mặt sàn được lót bằng ván gỗ khi bước lên sẽ nghe tiếng vọng lại, bên trong thật im lặng, không một bóng người, những vật trang trí bằng thủy tinh phản xạ ánh sáng rực rỡ.

"Mấy năm trước, trong nghĩa trang có xảy ra một vụ trộm cắp, thứ bị trộm chính là một thi thể, ta tra qua ghi chép thì được biết người chết mang họ W. Locke." Calgary cụp ô xuống, hắn chuyền cho bọn họ khăn tay, sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen.

"Thi thể bị trộm?!" Reid dừng lại động tác chà lau, "Lúc trước ngươi có phát hiện điều gì khác thường hay không? Có manh mối gì về người trộm xác hay không? Mộ bia đó là của thiếu niên tên Reese, đó là từ năm 1885, hiện tại lại có người muốn lấy thi thể của hắn?"

Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt dùng khăn lau khô mặt và tóc, cởi xuống áo choàng đã thấm nước, hai người thoáng nhìn nhau, Calgary vừa cười khổ vừa lắc đầu, "Đặc vụ Reid, kỳ thật các khu nghĩa địa đều xảy ra chuyện đào mộ, chẳng qua người trông coi không báo, người ngoài cũng không thể nào biết được, có kẻ đào mộ là vì muốn trộm đồ vật an táng, có kẻ lại có sở thích khác thường đối với xác chết, kiểu nào cũng có."

Reid vắt nước chiếc khăn, hung hăng lau khô mặt, "Người trộm mộ nếu là vì đồ vật an táng thì sẽ không lấy xác, ngươi nói có người có sở thích khác thường đối với xác chết, cái loại người này ắt hẳn sẽ không đi trộm thi thể đã chết rất nhiều năm về trước, ngươi thấy ta nói thế nào?"

Linh mục Calgary nhìn thấy trong mắt của Reid lóe lên hào quang, hắn vẫn chậm rãi lắc đầu, "Ta không biết, đặc vụ Reid, hành vi của con người đôi khi sẽ vượt quá lẽ thường, hy vọng Thượng Đế có thể khoan hồng và tha thứ cho bọn họ."

Thi thể được ướp chất bảo quản nên máu không bị thối rữa, Reese rốt cục còn sống hay đã chết….Vu Duy Thiển nghe được Reid cùng Calgary nói chuyện, lặng lẽ lau khô những giọt nước mưa trên người, lúc này di

động của Lê Khải Liệt bỗng nhiên đổ chuông, hắn nghe điện thoại, "….Không, ta không ở khách sạn, chúng ta ở ngoại ô phía Tây, đừng lo, Owen, chúng ta sẽ nhanh chóng quay lại."

"Owen?!" Linh mục Calgary bỗng nhiên biến sắc, giống như bị người ta đánh mạnh vào mặt, bàn tay vịn vào thành ghế siết chặt đến mức phát run, ba người còn lại cùng nhau nhìn hắn, hắn phát hiện bản thân mình thất thố, vội vàng cúi đầu, nhưng không có cách nào che giấu sắc mặt chỉ trong nháy mắt liền trở nên tái nhợt của mình.

Lê Khải Liệt nhướng mi, chậm rãi nhếch môi mỉm cười, hắn hỏi một cách tùy tiện với đầu dây bên kia, "Đúng rồi, ngươi có quen với một linh mục tên là Calgary hay không?"

Đầu dây bên kia đột nhiên im lặng, giáo đường cũng trở nên an tĩnh, chỉ có tiếng hít thở của Calgary, hắn lảo đảo xoay người rồi quỳ xuống đất, "Chúa ơi – xin hãy tha thứ cho con–"

P/S: tình cũ của bác Owen đây =)), tội nghiệp bác ấy, bị 2 vợ chồng nhà sam chơi tiếp.

109. Chương 109: Tội Nghiệt

Lời nói thì thào run rẩy phiêu tán trong không khí bụi bặm, mang theo nỗi đau khổ rất rõ ràng, linh mục Calgary thất thố thì chỉ cần nhìn bằng mắt cũng dễ dàng thấy được, cái tên Owen đối với hắn có ý nghĩa rất đặc biệt.

Reid cảm thấy vô cùng bất ngờ, hắn đã từng gặp qua Owen, không thể tưởng tượng người đại diện có bộ dáng nhã nhặn kia lại có quan hệ gì đó với linh mục Calgary ở trước mặt, Lê Khải Liệt nói ra địa chỉ hiện tại với đầu dây bên kia, "Ngươi lại đây một chuyến.". Hắn cúp điện thoại, Vu Duy Thiển cùng hắn ngồi xuống hàng ghế dài.

Reid cũng đoán được manh mối theo thái độ của bọn họ, hắn im lặng đứng sau lưng linh mục Calgary, giáo đường yên lặng chỉ còn tiếng hít thở của vị linh mục này. Calgary dường như đã quyết định điều gì đó, bắt đầu chậm rãi đứng lên.

"Các ngươi đi đi." Hắn đưa lưng về phía bọn họ, trong lời nói lại chứa đựng một loại bi ai chua xót.

"Ngươi che giấu chuyện gì đối với chúng ta? Linh mục Calgary, ta không có hứng thú đối với chuyện của ngươi, ta chỉ muốn ngươi nói cho ta biết về gia tộc W. Locke, ngươi biết được điều gì?" Reid bám riết không tha, chuyện khiến cho hắn nghi ngờ thì hắn nhất định sẽ truy đến cùng, huống chi việc này còn quan hệ đến lai lịch của hung thủ.

Calgary không trả lời, hắn trầm mặc càng chứng tỏ trong đó có điểm khác thường, nhưng Lê Khải Liệt lại có vẻ rất kiên nhẫn, không hề hỏi một câu nào, hắn sẽ chờ Owen đến, còn Vu Duy Thiển giống như người ngoài đang ngắm nhìn kiến trúc của một tòa giáo đường, trên mặt nhìn không ra có gì biến hóa khác thường.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Calgary tựa như tử tù chờ phán quyết, đờ đẫn đứng tại chỗ, căng thẳng đến mức sắc mặt trở nên tái nhợt, bên ngoài ẩm ướt lạnh lẽo, áo choàng đen buông xuống, giáo đường này chẳng những không làm cho hắn cảm thấy bình thản mà ngược lại còn giống như tòa án thẩm phán, hắn đối mặt với bức tượng của Đức Mẹ với vẻ mặt phức tạp.

Ầm, một tiếng sét giáng xuống, mưa bên ngoài trút như xối nước, tia chớp xẹt qua, giáo đường chợt lóe sáng lại khôi phục màu sắc ảm đạm, lúc sáng lúc tối, Lê Khải Liệt tung hứng cái bật lửa trong tay, lầm bầm lầu bầu, "Owen chậm chạp quá."

"Đường tới nơi này cũng không tốt lắm." Vu Duy Thiển rất quen thuộc đối với Luân Đôn, nhất là thời tiết của Luân Đôn, "Buổi tối tới nơi này nếu người lái xe có tâm tư bất ổn thì rất dễ gặp chuyện không may." (ác vừa thôi em =.=)

Calgary đưa lưng về phía bọn họ, lúc này thân ảnh đột nhiên trở nên cứng ngắc, tựa hồ không thể tự chủ mà muốn xoay người lại, nhưng hắn cố gắng kiềm chế bước chân, vẻ lo lắng xuất hiện dưới đáy mắt, lúc này sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng va chạm thật lớn, cánh cửa giáo đường rộng mở, từng cơn gió lạnh mang theo những hạt mưa liên tục ùa vào, toàn thân của Owen ướt đẫm đang đứng ngay trước cửa.

"Liệt, các ngươi ở đây làm cái gì? Người của cảnh sát đang làm việc với chúng ta, tiến trình điều tra cũng sắp xong, ngày mai chúng ta có thể thay đổi địa điểm để tiến hành quay phim." Owen nói với Lê Khải Liệt, giống như hoàn toàn không nhìn thấy Calgary đang đứng ở giữa giáo đường.

Nhưng Calgary lại nghe thấy giọng nói của Owen, âm điệu vừa quen thuộc lại vừa xa lạ làm cho ký ức đã phong bế của hắn lại một lần nữa trỗi dậy, hắn rốt cục khống chế không được mà xoay người lại rồi nhìn Owen đứng trước cửa, "Ngươi–"

Muốn nói cái gì đó nhưng cổ họng lại bị ngăn chặn, linh mục Calgary bị người đàn ông trẻ tuổi đột nhiên xâm nhập vào tầm mắt gợi lại ký ức. Owen nhìn Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển nhưng lại không nhìn người linh mục mặc áo choàng dài, "Các ngươi đi theo ta quay về, lần này đến Luân Đôn không phải vì…."

"Owen!" Calgary cắt ngang lời của Owen, lúc này Owen mới nhìn về phía của hắn, "Oh, đây không phải là linh mục Calgary hay sao? Nhiều năm không gặp, xem ra ngươi vẫn không có gì thay đổi." Owen nhẹ nhàng chào hỏi, tựa như trước mắt chỉ là một người bạn rất bình thường mà thôi.

"Ta còn nghĩ rằng cả đời này sẽ không thể gặp lại ngươi." Linh mục Calgary vì phản ứng lãnh đạm của Owen mà đau lòng, người trước mắt đã hoàn toàn khác biệt so với người trong ký ức của hắn, "Owen, ta chỉ muốn nói với ngươi, ta rất xin lỗi!"

"Ta đến đón người, không phải đến ôn chuyện." Owen không để ý đến Calgary, khuôn mặt ướt đẫm lộ ra vẻ tối sầm, giọng nói cứng ngắt, "Liệt, ta đã đến rồi, ngươi có thể theo ta đi về hay chưa?" Hắn chuyển hướng sang Lê Khải Liệt.

"Gọi ngươi tới là có chuyện khác, hiện tại ngươi muốn chạy có lẽ cũng không còn kịp nữa rồi." Lê Khải Liệt nhướng mi đối với linh mục Calgary, trong đôi mắt mỉm cười lộ ra màu sắc u ám, vô luận Calgary che giấu cái gì thì Owen sẽ trở thành một sự ngạc nhiên khiến Calgary không kịp trở tay, Vu Duy Thiển bỗng nhiên quay sang nhìn Owen, "Con người không thể trốn tránh quá khứ."

"Các ngươi lại cùng nhau ép ta. Wirth, ngay cả ngươi cũng vậy." Owen chua xót mỉm cười, từng cơn gió lạnh lướt qua bờ vai của hắn.

Hắn nắm lấy mái tóc ướt đẫm của mình, hối hận vì sao lại nhất thời xúc động mà đi vào nơi này, nhưng khi đến đây thì lại không dám liếc mắt nhìn người kia dù chỉ một cái.

"Ngay cả một câu mà ngươi cũng không chịu nói với ta?" Linh mục Calgary hoàn toàn đánh mất vẻ trang nghiêm trên người, đau khổ và mâu thuẫn đang giày vò hắn, Owen lau đi nước mưa trên mặt rồi thở dài, "Đến hôm nay giữa chúng ta còn cái gì để nói nữa hay không, linh mục Calgary–?"

Cố ý kéo dài âm cuối, nhắc nhở Calgary về thân phận của mình, lời nói của Owen làm cho linh mục Calgary tái nhợt, hắn mờ mịt mà rút lui vài bước, hai tay che kín mặt, "Chúa ơi, xin hãy tha thứ cho con, kẻ tội đồ này–"

"Ngươi là tội đồ!" Owen đột nhiên trở nên kích động, tiếng sấm hòa lẫn vào lời nói sắc bén của hắn, hắn đi về hướng của Calgary, "Linh mục Calgary?" Hắn lạnh lùng mỉm cười, "Không! Ngươi không xứng làm linh mục! Không có linh mục nào lại ở trong phòng sám hối mà thổ lộ với một thiếu niên, không có linh mục nào lại ở giáo đường mà cởi quần áo của một thiếu niên! Calgary! Chẳng lẽ ngươi dám làm mà không dám nhận?"

Tiếng sấm quanh quẩn bên trong giáo đường, lời chất vấn như một luồng sét đánh xuống đỉnh đầu, Calgary hoàn toàn suy sụp, "Chúa ơi – xin hãy tha thứ cho con–" Hắn vừa hô to vừa nghiêng ngả lảo đảo đi đến bên cạnh phòng sám hối, khi đôi tay chạm đến vách ngăn bằng gỗ thì ký ức từ xa xưa như thủy triều lập tức ập vào đầu của hắn.

Thiếu niên dùng ánh mắt tín nhiệm dể nhìn hắn, sợ hãi cự tuyệt nụ hôn của hắn, rồi lại mê mạng bị hắn thuyết phục cởi quần áo….

“Ta tên là Owen, linh mục Calgary, ngươi thật thú vị, ngươi lớn hơn ta bao nhiêu tuổi? Bảy hay tám tuổi? Vì sao ngươi lại làm linh mục?” Lần đầu tiên hắn bị đôi mắt hồn nhiên của thiếu niên làm ngây ngẩn, ngày đó ánh mặt trời xuyên qua mái tóc xõa tung, hắn nhìn không chớp mắt, hắn không thể nào quên thiếu niên có tên gọi Owen, rốt cục hắn đã làm ra chuyện không thể nào tha thứ, hắn không dám đối mặt với tội lỗi của mình.

Điều thứ nhất trong mười điều răn – ngoại trừ ta, ngươi không thể thờ phụng các thần khác.

Nhưng Chúa ơi, Chúa trong lòng của hắn không hề là duy nhất, hắn không thể quên người thiếu niên ở dưới ánh mặt trời vì hắn mà rộng mở thân thể, đây mới là Chúa của hắn, cũng là ác quỷ cắn nuốt linh hồn của hắn….

Điều thứ bảy trong mười điều răn – không được dâm dục.

“Owen, Owen….” Calgary không ngừng lặp đi lặp lại cái tên này, thân thể sẽ tự động dâng lên nhiệt độ, hắn không thể nói ra hắn đã nhớ lại ngày đó tất cả bao nhiêu lần, làm ra hành vi đồi bại, tưởng tượng lại được ôm Owen một lần nữa, leo lên đến đỉnh, rồi sau đó tự mình chán ghét.

“Calgary, hôm nay ta đến đây, chuyện giữa chúng ta hoàn toàn chấm dứt, về sau xem như chúng ta chỉ là người xa lạ.” Nhìn thấy bộ dáng bị đả kích của Calgary, Owen phủi xuống nước mưa bám trên vạt áo vest, hắn không còn là thiếu niên lúc trước.

“Chúng ta có thể đi được hay chưa?” Owen ra sức giả vờ như không có việc gì xảy ra, hắn đi qua bên cạnh Calgary để hỏi Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển, người nam nhân đang dựa trên hàng ghế dài ưỡn thắt lưng một cách lười biếng, “Nếu ngươi là kẻ bị hại thì ngươi có thể tố cáo hắn, vị linh mục này đã phạm pháp.”

Vu Duy Thiển liền tiếp lời của Lê Khải Liệt, “Cho dù không bị bắt thì vụ bê bối như vậy cũng đủ làm cho hắn mất hết danh dự, bị trục xuất khỏi giáo hội.”

“Không, đừng, đừng.” Owen lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài, bị bọn họ thúc ép khiến hắn cảm thấy thật vô lực, “Hắn…” Tạm dừng một chút, hắn cười khổ, “Hắn là mối tình đầu của ta, như vậy được chưa? Đừng để cho ta lặp lại một lần nữa, lúc ấy ta không phải bị ép buộc, ta chỉ hận hắn vì sao nói yêu ta mà lại vứt bỏ ta, không bao giờ muốn gặp mặt ta nữa.”

“Ta từng quay lại nơi này để tìm hắn, khi ấy đã mười mấy tuổi nên ta nhớ rất kỹ, ta nhớ rõ hắn, nhưng khi ta quay về tìm hắn thì hắn lại lảng tránh ta giống như nhìn thấy rắn rết.” Owen lắc đầu, có vẻ vô cùng mệt mỏi, hắn chỉ cười khẽ, “Đủ rồi, ta có thể tìm được tình nhân khác, không phải thế giới này chỉ có một mình hắn. Hắn thật sự là người thờ phụng Chúa trời.”

Lời nói mỉa mai cay độc kích động nỗi lòng đau đớn, Calgary thống khổ mà ôm lấy đầu, “Không! Không phải! Là ta không thể yêu ngươi! Owen, lúc ấy ngươi chỉ là một thiếu niên, là ta đã tổn thương ngươi, ta đang sám hối, ta không thể–”

Linh mục khác với mục sư, giáo lý của Thiên Chúa giáo khiến bọn họ phải tuân thủ giới luật rất nghiêm khắc, vợ chồng thờ phụng Thiên Chúa giáo không được phép ly hôn, con gái không được đánh mất trinh tiết trước khi kết hôn, linh mục thì phải dâng hiến cả đời cho Thiên Chúa, cuộc đời này không được lập gia đình, tội mà Calgary phạm phải bị coi là ô uế, hắn không chỉ dụ dỗ giáo đồ mà còn làm ra quan hệ đồng tính, huống chi ngay lúc đó Owen chỉ là một thiếu niên mới mười sáu tuổi. (Đi tù chết nha em)

Tựa như Vu Duy Thiển giải thích đơn giản, đó là một vụ bê bối đầy tai tiếng.

Là một tội ác không thể tha thứ.

Lý do mà Owen kiêng kỵ Luân Đôn, lý do mà hắn đã từng một lần quay về nhưng lại thất vọng rồi ra đi, vùi đầu vào công việc, quyết tâm từ giã tình cảm, hết thảy đều là vì Calgary.

“Ngươi không thể yêu hay là không dám yêu? Linh mục thì sao, ngươi cũng là con người, ngươi tình nguyện đè nén tình cảm mà không chịu đối mặt, ngươi là loại người nhu nhược!” Owen không biết vì sao hắn lại tới đây để làm cái gì, mắng xong thì hắn liền xoay người rời đi, ký ức bị thức tỉnh cũng đang thiêu đốt hắn, “Sớm biết như vậy thì không nên đến đây.”

Hắn thì thầm một cách hối hận, Calgary cắn chặt khớp hàm, muốn nói lại thôi, Vu Duy Thiển ra hiệu cho Lê Khải Liệt, hai người đi cùng Owen ra ngoài, "Nếu đây là chuyện mà ngươi giấu diếm thì quên đi, ngươi cứ tiếp tục trông coi giáo đường của mình cho thật tốt." Lê Khải Liệt huýt sáo, đáy mắt lướt qua vài tia u ám kỳ lạ.

Đi chưa được vài bước thì Calgary liền gọi bọn họ lại, "Đợi đã!"

"Owen, nếu hiện tại….ta buông tha cho thứ mà ta đang trông coi, có còn kịp hay không?" Hắn thua, thua bởi chính tình cảm của mình, nhưng khi những lời này vừa ra khỏi miệng thì hắn liền cảm thấy thoải mái như trút được gánh nặng, Calgary đứng tại chỗ, trong tiếng thở dài cứng ngắc, hắn vươn ánh mắt bi ai nhìn về phía người đàn ông trẻ tuổi ở cách đó không xa.

"Ngươi trông coi cái gì? Ngươi che giấu cái gì, mau nói ra tất cả!" Reid lập tức truy vấn, Owen không rõ bọn họ đang nói chuyện gì nhưng lại bất giác gật đầu vì biểu tình đau đớn kịch liệt của Calgary.

P/S: tội nghiệp Owen bị 2 vợ chồng chơi khăm =.=, muốn bạn cha sứ khai ra bí mật mà đem Owen làm mồi.

110. Chương 110: Câu Đố Hồi Sinh

Tình cảm bị chôn cất một khi được khai quật thì cảm xúc mạnh mẽ sẽ dâng trào không thể ngăn chặn, Calgary nhìn thấy phản ứng đồng ý của Owen thì tâm tư liền bình phục một chút, "Nơi này cất giấu một bí mật của gia tộc W. Locke, ngôi mộ kia chính là thứ mà ta phải trông coi."

Lời nói của Calgary làm cho người ta không hiểu rõ, cho dù hắn là linh mục, phải trông coi nghĩa địa thì thế nào? Owen không hiểu, nhưng nhịp tim của Reid lại nhảy lên, trong khi Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển đồng thời dừng lại bước chân.

"Cứ nói tiếp." Lê Khải Liệt dùng chân đá một phát để đóng lại cửa giáo đường, đem gió mưa bên ngoài ngăn cách với bên trong khiến nơi này nhất thời trở nên yên lặng.

Calgary nhìn khuôn mặt ướt đẫm nước mưa của Owen, hắn liền đi đến bên cạnh đối phương rồi chuyền sang chiếc khăn của mình, "Tổ tiên của nhà W. Locke xuất thân từ quý tộc, từ nơi này đi về phía Tây là nhà tổ của bọn họ, có không ít hồ sơ của gia tộc bọn họ được lưu lại trong giáo đường này, rất nhiều năm trước linh mục ở đây đã trông coi ngôi mộ đó."

Owen nhìn thấy một chút bất thường trên nét mặt của bọn người Lê Khải Liệt, lời nói của Calgary cũng cất giấu một mùi vị thần bí, hắn không tiếp nhận khăn tay của Calgary mà chỉ lộ ra biểu tình cảm thấy nực cười, "Những thứ này có quan hệ gì đến việc ngươi trốn tránh tình cảm của mình?"

Owen không hề cảm kích, linh mục Calgary cũng không tức giận, "Có liên quan." Cầm khăn tay đặt vào trong tay của Owen, khuôn mặt của Calgary rất nghiêm túc, giọng nói quanh quẩn trong giáo đường, "Linh mục nhậm chức ở nơi này, sứ mạng duy nhất chính là trông coi ngôi mộ đó, bởi vì ngôi mộ trong nghĩa trang bảo tồn một bí mật của gia tộc W. Locke về ma thuật…."

"Ma thuật? Nói đùa hay sao?" Owen trở nên tức giận, hắn ném trả trở về chiếc khăn bị Calgary nhét vào tay, "Ngươi muốn từ chối ta thì ít ra nên tìm một cái nguyên nhân có lý một chút! Ma thuật? Calgary, ngươi đang đùa với ta hay sao?" Hắn giận đến mức đỏ bừng mặt, chuyển hướng sang Lê Khải Liệt, "Ta đi về trước!"

Hắn nói một tiếng muốn đi nhưng lần này Calgary lại không ngăn cản, vẫn đứng yên tại chỗ, chỉ có giọng nói quỷ bí bám lấy bước chân của Owen, "Theo lời của người đi trước thì để tránh cho ác quỷ dưới ngôi mộ kia thức tỉnh nên phải trông coi nơi này, kỳ thật ta cũng giống mọi người, không tin cái gì gọi là ma thuật, cho đến khi thi thể trong ngôi mộ kia bị mất tích, sau đó lại gặp được ngươi…."

Linh mục Calgary quay đầu lại, trong mắt của hắn là người nam nhân mặc một bộ đồ đen, bên trong hơi lộ ra màu bạc của cổ áo len, mái tóc đen ẩm ướt bởi vì nước mưa mà hơi mất trật tự, một tay cầm lấy chiếc nón bằng vải nỉ, khi nghe đến những lời này thì liền nghiêng đầu nhìn về phía Calgary, "Ta?"

"Đúng vậy, ngài Wirth, giọng Anh của ngài, diện mạo của ngài hoàn toàn giống hệt những gì ta đã nhìn thấy trong ghi chép, hồ sơ kia đã tồn tại hơn một trăm năm." Calgary không thể giải thích hiện tượng kỳ dị này, hắn chỉ biết trong hồ sơ của giáo đường đã từng đề cập đến một người, thậm chí còn có bức tranh của người kia, tuy rằng không rõ ràng nhưng quả thật rất giống với người tên là Wirth này.

Lời nói của Calgary tràn ngập sắc thái kỳ dị, Reid không hề nói một tiếng mà chỉ đem tầm mắt chuyển sang người của Vu Duy Thiển, mùi bùn đất ẩm ướt dũng mãnh tiến vào trong giáo đường, Lê Khải Liệt dựa lưng vào cánh cửa, đôi mắt màu tro lục hơi chớp động nhưng thái độ vẫn thản nhiên như Vu Duy Thiển.

"Các ngươi cũng nhìn thấy người phương Đông có khuôn mặt khá tương tự nhau, ngay từ đầu ta cũng không thể phân biệt người phương Tây có điểm gì khác nhau, đều là dựa theo trang phục và lời nói để phân biệt." Vu Duy Thiển phẩy nước ra khỏi chiếc nón, cách nói chuyện làm cho người ta bất giác phải tin tưởng, "Ngươi nói chúng ta hay là ta? Hay là một người phương Đông có bề ngoài tương tự với ta?"

Hỏi một cách hời hợt, hắn tựa hồ không ý thức bề ngoài của mình kỳ thật rất nổi bật, người khác có thể không phân biệt được một người Trung Quốc bình thường, nhưng người giống như hắn thì làm sao lại nhận lầm? Nếu không phải Owen hiện tại không có tâm tình thì đã chê cười Vu Duy Thiển một chút, loại người thoạt nhìn vừa trầm ổn lạnh lùng vừa có trí tuệ như hắn lại không hề có ý thức đối với vẻ ngoài của mình.

Calgary cũng có suy nghĩ giống như Owen, hắn lắc đầu, "Không, ta sẽ không nhận lầm, ngài Wirth, người trong bức tranh rất giống với ngài, đó là hồ sơ bảo tồn trong nhà tổ của gia tộc W. Locke, không hề lầm lẫn, có lẽ ngài là hậu duệ của người nam nhân trong tranh."

Kết luận như vậy xem như cũng có lý, Vu Duy Thiển hiểu rõ nếu giải thích quá nhiều thì càng khiến người ta nghi ngờ, Lê Khải Liệt cắt ngang đúng lúc, biểu hiện rất hứng thú, hắn xoay chuyển đề tài, "Ngoại trừ như vậy thì còn cái gì khác? Tuy rằng linh mục cũng phụ trách trừ tà, nhưng mà linh mục Calgary, chẳng lẽ ngươi thật sự tin tưởng trên thế giới có ác quỷ hay sao?"

Đôi mắt lóe lên, đem sự cuồng bạo cùng vẻ ngoài điển trai dung hòa vào nụ cười hoàn mỹ đầy ác ý, không khỏi làm cho người ta liên tưởng nếu trên đời thật sự có ác quỷ thì e rằng cũng phải là một loại sinh vật nào đó tương tự với người nam nhân này, hiện tại Calgary mới nhìn Lê Khải Liệt vài lần rồi trả lời một cách thận trọng, "Không, ta không biết, ta chỉ biết nếu quả thật có ác quỷ thì hắn đã thức tỉnh."

Giọng nói vang vọng khắp giáo đường, không khí phiêu tán hơi thở quỷ bí, lặng im thật lâu vẫn không có ai lên tiếng.

Reid nhìn thoáng qua sắc trời tối đen bên ngoài, không biết vì sao không có cách nào xem những lời của Calgary như đang nói đùa, tiếp theo lại nghe Calgary tiếp tục lên tiếng, "Vì trông coi nơi này mà ta không thể rời đi."

Owen bị lời nói của Calgary thật sự làm cho mơ hồ, hắn nắm lấy tóc của mình, "Ngươi đang nói đùa với ta? Những gì ngươi đang nói là sao? Đây là lý do của ngươi? Ngươi vì cái lý do nực cười này, thậm chí không phải bởi vì tín ngưỡng của mình?"

Giọng nói được cất cao, Owen cảm thấy không thể chấp nhận, "Calgary, ngươi có biết ta làm nghề gì hay không? Ta ở trong vòng giải trí với đủ hạng người, nhìn thấy đủ loại sa đọa và phóng túng, ta cố chấp muốn tìm một người có thể làm cho ta vứt bỏ tất cả, nhưng vẫn không thể như ý. Đã nhiều năm như vậy ta vẫn không thể quên ngươi, ngươi tựa như một vết sẹo chiếm cứ trong lòng của ta, còn ngươi thì sao? Ngươi lại đi nói với ta cái gì là ma thuật? Cái gì là ác quỷ?"

Hắn cảm thấy vớ vẩn rồi cười to vài tiếng, nhìn Reid với nét mặt nghiêm túc cùng hai người còn lại, "Ta điên rồi, hay là các ngươi bị điên? Chẳng lẽ các ngươi tin tưởng lời của hắn? Hắn là một kẻ lừa đảo! Hắn là một kẻ lừa đảo dùng lời nói dối để che đậy cho tội lỗi của mình!"

Cho dù Calgary đã làm ra chuyện như vậy đối với Owen, xúc phạm cấm kỵ, nhưng trong cảm nhận của hắn thì Calgary vẫn là người đàn ông không thể với đến, Calgary dạy hắn thổ lộ tình cảm, dạy hắn lĩnh hội sự

vui sướng, cho dù không được phép, cho dù là cấm kỵ thì hắn cũng chưa bao giờ khinh thường Calgary, hắn chỉ hận, chỉ hận vì sao Calgary dám làm mà không dám đối mặt.

Hiện tại hắn lại có được lý do như vậy.

Cười to vài tiếng, Owen lắc đầu, hắn cảm thấy mình gần như không được bình thường.

Calgary siết chặt tay, thẳng tắp đi đến bên cửa, "Ta vì ngươi nên mới giải thích hết thảy đều này, Owen, nếu ngươi không tin thì ta nói những lời như vậy còn có ý nghĩa gì?" Sắc mặt tái nhợt của hắn hiện lên một chút kiên quyết dưới bóng tối, "Đi theo ta! Ta cho ngươi xem chứng cớ!"

Cánh cửa được mở ra, gió lạnh từ bên ngoài dũng mãnh tiến vào, linh mục Calgary bước đi trong đêm tối, Owen không xác định Calgary còn muốn làm thêm cái gì nữa, tuy rằng bởi vì liên quan đến mình mà không thể bình tĩnh phán đoán, nhưng đến lúc này nhìn thấy bọn người Lê Khải Liệt cùng nhau đi ra ngoài thì hắn cũng hiểu được chuyện này quả thật có điểm khác thường.

Calgary dẫn bọn họ đến ngôi mộ kia, nhặt lên cái xẻng mà Reid đã dùng để đào mộ, lại một lần nữa xúc đất lên, "Ngay tại nơi này, đây là chứng cớ–"

"Ta đã đào lên một lần, bên trong còn có cái gì mà ta đã bỏ sót?" Reid tin tưởng Calgary sẽ không cho hắn xem một chiếc quan tài trống rỗng, hắn giúp đỡ Calgary bới đất lên, đem quan tài mở ra, nhưng Calgary không phải cho hắn xem chiếc quan tài mà kỳ thật chính là phần bên dưới của quan tài.

Reid giúp nâng lên quan tài, hắn lấy ra đèn pin từ trong xe, bên dưới là một phiến đá, xương người sắp xếp trên phiến đá, những vết máu bám vào mặt đá đã hóa thành màu đen sẫm, dấu vết loang lổ vây xung quanh, mơ hồ là một hình ngôi sao có năm cánh.

"Tuy nói chỉ là truyền thuyết nhưng ác quỷ có lẽ thật sự tồn tại." Đây không phải lần đầu tiên Calgary nhìn thấy thứ này, hắn không kinh ngạc như những người khác, "Có lẽ đây là cái mà người ta gọi là ma trận nhằm thức tỉnh ác quỷ ở nơi này, nếu các ngươi có hứng thú thì có thể xem hồ sơ lưu lại trong giáo hội, người được an táng ở ngôi mộ này tên là Reese, từ sau khi hắn chết thì gia tộc W. Locke đã làm rất nhiều chuyện kỳ quái, có người đồn rằng bọn họ đang nghiên cứu ma thuật để làm cho thiếu niên này sống lại, nhằm tìm được cách để bất tử."

Tất cả đã được liên kết về một điểm, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt nhanh chóng trao đổi ánh mắt, Reid tắt đèn pin, xung quanh lại trở nên tối tăm, chỉ có sấm sét xẹt qua bầu trời đêm làm cho không khí vốn đã ly kỳ đến mức cực điểm lại càng thêm âm u lạnh lẽo.

Linh mục Calgary mò vào sợi dây chuyền thánh giá trước ngực, sự trầm trọng ngay thời khắc này đang nhắc nhở hắn rằng hắn không xứng với hai tiếng linh mục, "Ta luôn luôn suy nghĩ, có lẽ bởi vì ta làm ô uế nơi linh thiêng này nên mới khiến cho ác quỷ thức tỉnh."

"Đúng, thật xin lỗi vì người khiến ngươi làm ra chuyện như vậy là ta, nói cho cùng ta cũng chỉ là hạng người dơ bẩn." Trong cổ họng của Owen cất lên tiếng cười khô khan, hết thảy những gì nhìn thấy và nghe thấy làm cho đầu óc khôn khéo của hắn trong việc giải quyết tất cả nguy cơ và ứng xử với giới truyền thông lại bãi công ngay tại thời điểm này, hắn cần phải được yên tĩnh một chút.

Vội vã đi về phía chiếc xe thể thao màu bạc ở bên ngoài nghĩa trang, Owen chui vào trong rồi khởi động xe, Calgary đuổi theo vài bước nhưng rốt cục vẫn dừng lại, hắn làm dấu thánh giá giữa đêm tối, thở ra một hơi thật dài rồi thì thào tự nói, "Không phải ngươi, là ta, Owen, ta mới là người vứt bỏ tín ngưỡng, ta là tội đồ."

Reid không bận tâm đến chuyện của Calgary và Owen, nhìn chăm chú vào bên dưới quan tài, cho dù đã sớm chuẩn bị sẵn sàng thì hắn vẫn không thể tin được Reese thật sự đã sống lại và trở thành sát thủ ma cà rồng, "Hồ sơ lưu lại của giáo hội ở đâu? Ta muốn đi xem."

Ngoại trừ cái chết của cô em gái khiến Reid bị đả kích rất lớn thì không còn điều gì khác có thể khiến hắn dao động, "Cho dù hung thủ có chết thì ta cũng phải bắt hắn đem về quy án." Đôi mắt lóe sáng trong đêm tối, giống như chim ưng săn mồi, khuôn mặt gầy guộc cùng với sóng mũi thẳng tắp đại biểu cho sự kiên nghị. Calgary gật đầu một cách phiền muộn, Lê Khải Liệt đột nhiên đặt câu hỏi, "Reid, ngươi còn tra được

cái gì trên chuyến bay đến Luân Đôn? Ngoại trừ cái tên kia." Ắt hẳn có thể tra được tướng mạo của người dùng cái tên Reese để đăng ký, cậu chủ nhà W. Locke.

Vu Duy Thiển chuẩn bị rời đi, hắn bảo Lê Khải Liệt gọi điện thoại cho Owen chờ bọn họ.

Theo sắc mặt của Reid thì cũng biết đáp án không được như ý muốn, "Hắn là người Anh, muốn điều tra về hắn thì phải mất một chút thời gian, nhưng chúng ta vẫn tìm được ảnh chụp của hắn, tuy nhiên không có trong hồ sơ phạm tội." Hắn móc ra di động để chọ Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển nhìn thoáng qua ảnh chụp của người thanh niên nọ, nhưng Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đều chưa từng gặp qua người này.

"Ta đã gặp người này, là người của nhà W. Locke, lúc ấy đã đến đây và cũng đã hỏi ta về hồ sơ trước kia." Linh mục Calgary nhìn vào ảnh chụp trong di động, hắn nhớ đến sự việc nhiều năm về trước, Reid nhất thời thấy được hy vọng, "Hồ sơ mà ngươi lưu giữ nhất định phải có thứ gì đó quan trọng!"

"Xem như chúng ta đã xóa bỏ hiềm nghi." Vu Duy Thiển đi qua bên người bọn họ, cũng không có vẻ đặc biệt cao hứng, hắn cùng Lê Khải Liệt rời đi, bước về hướng mà Owen đang chờ bọn họ. Dọc đường đi cả ba người đều không có ai nói chuyện.

Cho đến khi trở về khách sạn thì Owen vẫn không hề mở miệng, hắn cần có thời gian để bình tĩnh và tiêu hóa chuyện này. Lê Khải Liệt về phòng, sau khi vứt bỏ áo khoác thì liền đi vào phòng tắm để vặn vòi nước.

Vu Duy Thiển sau khi vào phòng thì vẫn trầm mặc, kéo xuống cà vạt bởi vì dính nước mà trở nên vướng víu, lúc này sau lưng bỗng nhiên có một độ ấm kề sát vào thân thể của hắn kèm với một lời cảnh cáo trầm thấp, "Nếu ngươi cứ thất thần như vậy thì ta sẽ cho rằng ngươi đang nghĩ đến người đàn ông khác, ngươi có biết chuyện này sẽ có hậu quả gì hay không?"

111. Chương 111: Tình Cảm Dao Động

Đã quen với việc bị Lê Khải Liệt đột nhiên tấn công bất ngờ nên Vu Duy Thiển chỉ bình thản kéo xuống chiếc khăn choàng trên cổ, rồi ném vào đống áo len màu bạc và áo chẽn đã bị ẩm ướt, "Nếu muốn nghĩ thì cũng sẽ nghĩ đến phụ nữ, ta không có hứng thú đối với đàn ông."

"Còn ta thì sao, ngươi không có hứng thú với ta hay sao?" Lê Khải liệt bắt lấy lỗi ngôn ngữ trong câu nói của Vu Duy Thiển, cánh tay đang vờn trước ngực bắt đầu cởi bỏ từng cúc áo trên sơ mi của Vu Duy Thiển, "Ta cũng không phải là phụ nữ."

Lê Khải Liệt đương nhiên là một người đàn ông, lại là một người cường tráng điển trai và vô cùng nam tính, là con mồi cao cấp nhất trong mắt của giới nữ. Vu Duy Thiển thừa nhận sự phục vụ của người ở sau lưng, để cho Lê Khải Liệt cởi bỏ áo sơ mi ẩm ướt đang dán sát trên người của hắn, "Không có ai xem ngươi là phụ nữ." Nâng mắt lên, hắn quay đầu quan sát Lê Khải Liệt từ trên xuống dưới, "Toàn thân của ngươi giống phụ nữ ở chỗ nào?"

Lộ ra biểu tình cười nhạo đối với Lê Khải Liệt nhưng đối phương chỉ phản hồi bằng ánh mắt nhiệt tình như nước cuộn trào, "Đối với ngươi mà nói thì ta là cái gì?"

"Người yêu? Tình nhân? Ngươi muốn ta nói cái gì?" Vu Duy Thiển rút tay ra khỏi tay áo, đụng đến thân thể cũng trần trụi của Lê Khải Liệt ở phía sau, làn da của Vu Duy Thiển rất lạnh trong khi của Lê Khải Liệt lại như đang phát sốt, mái tóc gợn sóng của Lê Khải Liệt xõa xuống sau cổ của Vu Duy Thiển làm cho hắn cảm thấy hơi ngứa, hô hấp nóng bứt khẽ lướt trên cổ của hắn, "Người thân của ngươi, anh em của ngươi, bạn bè của ngươi....Tất cả đều là ta. Vì vậy đừng nghĩ đến cái tên Reese kia, mặc kệ hắn là ai, mặc kệ hắn có ý nghĩa gì đối với ngươi." Lúc đầu là ngữ điệu thâm tình, sau đó dần dần trở nên áp lực, giọng nói nặng nề giống kim loại, giữa những hàng chữ lộ ra mùi rỉ sắt, đó là dấu hiệu khi Lê Khải Liệt cảm thấy mất hứng.

"Hắn ở ngay trong ký ức của ta, chẳng lẽ ngươi muốn ta móc ra phần ký ức này từ trong đầu?" Vu Duy Thiển chế nhạo ý tưởng không thực tế của Lê Khải Liệt, hắn đi về hướng phòng tắm đang truyền đến tiếng nước chảy, "Nước chắc cũng đầy rồi, ngươi muốn để nước chảy đến khi nào."

Cổ tay bị bắt lấy, một lực mạnh mẽ kéo Vu Duy Thiển ngược về phía sau, trên lưng đập vào lồng ngực của Lê Khải Liệt, ngay sau đó Vu Duy Thiển bị hắn kéo ngã xuống đất, "Ngươi nghĩ rằng ta đang nói đùa với ngươi hay sao, Duy yêu của ta…." Đôi mắt màu tro lục bị che khuất dưới mái tóc đỏ ẩm ướt, vì nước mưa khiến nó hóa thành màu đỏ sậm, đồng tử dần dần thu nhỏ, giống như động vật ăn thịt nào đó đang kiếm mồi ban đêm, lóe lên màu tro lục vừa u ám vừa sắc bén.

Vu Duy Thiển đột nhiên nhớ đến, hắn cơ hồ đã quên mất một việc, "Đúng rồi, ngươi…."

"Đương nhiên, ngươi không nên quên." Lê Khải Liệt dùng ánh mắt quỷ bí màu tro lục nhìn Vu Duy Thiển, hắn từng dùng phương pháp thôi miên để tiến hành công kích tinh thần của Vu Duy Thiển, cũng giống như người nam nhân không tồn tại trong hiện thực, Lê Khải Liệt cũng có năng lực vượt quá bình thường.

"Như thế nào? Ngươi muốn xóa ký ức của ta?" Vu Duy Thiển từng lảng tránh quá khứ nhưng hiện tại cũng không còn cảm giác kiêng kỵ đối với chuyện đã qua, có lẽ là bởi vì có Lê Khải Liệt ở bên cạnh, hắn vén lên mái tóc mất trật tự của Lê Khải Liệt, "Ngươi muốn thử hay không, ta không biết ngươi có thật sự làm được hay không, với lại đừng quên…." Hắn nhìn thẳng vào mắt của Lê Khải Liệt rồi mỉm cười, "Nếu ngươi không làm tốt thì ta cũng sẽ quên luôn ngươi, bởi vậy ngươi–" Hắn nhướng mi.

Lê Khải Liệt nghiến răng nghiến lợi, bị nắm giữ nhược điểm, "Thật sự muốn cắn nuốt ngươi để ngươi không còn nói ra những lời như vậy!" Cắn nuốt con mồi, dùng sức gặm lên cổ của Vu Duy Thiển, từ trên cổ đến xương quai xanh, đầu lưỡi rà qua đầu khớp xương, còn có quần áo ẩm ướt, xung quanh lấp đầy hơi nước.

Tấm thảm bởi vì dính nước mà lan tỏa mùi hương xà phòng còn lưu lại do tẩy rửa, làn da cọ xát sẽ mang đến cảm giác vừa thô ráp vừa mềm mại, mồ hôi trên người của Lê Khải Liệt hòa vào mùi nước mưa, hương vị thuần túy nam tính kích thích khứu giác, Vu Duy Thiển thở dài, mái tóc ẩm ướt của Lê Khải Liệt quấn quanh trên ngón tay của hắn, vô thức dây dưa.

"Hey, để cho ta đứng lên, ta mệt rồi, tắm rửa xong còn phải đi ngủ sớm một chút." Vu Duy Thiển khẽ nheo mắt mà đẩy Lê Khải Liệt ra, Lê Khải Liệt ngẩng đầu dậy từ trên ngực của hắn, như cười như không, "Bị thời tiết quái quỷ như vậy tra tấn một ngày, ngươi nghĩ rằng ta còn muốn làm cái gì nữa? Ta cũng dự định tắm rửa xong thì đi ngủ sớm."

Ngồi dậy từ trên người của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt vươn tay, khi Vu Duy Thiển đứng lên thì hắn lại sờ nắn phần thắt lưng mềm dẻo và rắn chắc của đối phương, "…..Nhưng nếu ngươi muốn làm cái gì thì ta sẵn sàng phục vụ bất cứ lúc nào." (=.=)

"Vậy trước tiên khóa lại vòi nước trong phòng tắm đi." Vu Duy Thiển đẩy tay của Lê Khải Liệt ra, nhướng mày một cách vô tình, "Ngươi tốt nhất nên cầu nguyện bên trong chưa bị ngập nước, bằng không khách sạn sẽ bắt ngươi bồi thường thiệt hại."

Lê Khải Liệt bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó mà hiển lộ sắc mặt âm u lạnh lẽo, nhe ra nụ cười đang cất lên tiếng nghiến răng rất nhỏ, "Nếu muốn bồi thường thì bọn họ nên đi tìm người bao cái khách sạn này."

Senzou, cái tên kia hiện tại có một ý nghĩa đặc biệt, người nọ lại là người đã mua trang viên của nhà W. Locke, Vu Duy Thiển không tính suy nghĩ nhiều, hiện tại bất cứ phán đoán nào cũng đều vô nghĩa, "Hắn mời chúng ta đi xem trang viên kia, ngươi đi hay không?"

"Ta đương nhiên sẽ không cho ngươi đi một mình." Lê Khải Liệt đi vào phòng tắm rồi tắt vòi nước, giọng nói của hắn truyền từ bên trong ra ngoài phòng, "Nước đã đầy bồn rồi, ngươi vào không?"

"Ngươi tắm trước đi." Vu Duy Thiển cầm lấy điện thoại trong phòng để gọi bữa tối, đồng thời yêu cầu dịch vụ giặt đồ, khách sạn cao cấp là chỗ mà người ta muốn cái gì sẽ được phục vụ cái đó, chờ hắn thu xếp xong xuôi thì trong phòng tắm lại truyền ra tiếng nước, nhưng khác với tiếng nước chảy, lúc này lại là âm thanh giống như bọt khí.

"Lại đây." Cửa phòng tắm mở ra, người bên trong đã cởi sạch quần áo, đứng trong hơi nước mà vươn tay về phía Vu Duy Thiển, "Lại đây, đừng để cho ta nói lần thứ hai." Giọng nói cứng rắn, có một chút nguy hiểm

lại mang theo cảm giác lười biếng, quả thật là cái tên Lê Khải Liệt thích làm càn kia.

"Nếu không?" Vu Duy Thiển nhướng mi, thân ảnh đứng trước cửa che khuất ánh đèn bên ngoài, còn đèn trong phòng tắm thì rất mờ nhạt, phong cách thật sự khác biệt. Lê Khải Liệt khỏa thân đứng bên trong, tựa như một con báo đen nhanh nhẹn trong rừng nhiệt đới, hắn trực tiếp nhào đến, rút ra dây nịt trên lưng quần của Vu Duy Thiển, tuột xuống tất cả trang phục còn lại của đối phương rồi cười nhẹ, "Nếu không thì cứ như vậy."

Vu Duy Thiển bị Lê Khải Liệt bế lên, thân thể tương tự như nhau lại không hề tạo thành gánh nặng cho Lê Khải Liệt. Khi Vu Duy Thiển còn chưa kịp phản kháng thì đã bị đặt vào trong nước, hóa ra tiếng bọt khí bắt nguồn từ nơi này, đó là một bồn tắm mát xa lớn, những bọt nước nổi lên không ngừng đập vào làn da, làm cho thân thể vốn đang lạnh lẽo lại dần dần trở nên ấm áp.

"Chẳng phải cách này rất tốt hay sao?" Nhìn Vu Duy Thiển lộ ra vẻ mặt bất ngờ, Lê Khải Liệt cười hết sức tà khí, hắn bước vào một chân. Bồn tắm vốn rộng rãi nhưng bị hai người đàn ông cao lớn chiếm cứ thì liền làm cho diện tích của nó trở nên nhỏ hẹp một cách bất ngờ.

Nước ấm theo bọt khí tràn ra, Vu Duy Thiển cũng không thể không ngồi ngay ngắn, từ tư thế thoải mái lại bị ép vào không gian nhỏ hẹp cùng với Lê Khải Liệt, "Ngươi làm cái quái quỷ gì vậy, đi ra ngoài đi!"

"Không thể được, vì không muốn ngươi lại nhớ đến cái tên Reese chết tiệt cùng với đống ma thuật đáng ghét kia lúc đang tắm, còn có mấy vụ án mạng quỷ tha ma bắt, cho nên ta sẽ tắm cùng ngươi–" Lời nói nỉ non ở bên tai, mỗi một từ được hung hăng nhấn giọng, thân thể nhẹ nhàng cọ sát, Vu Duy Thiển bị Lê Khải Liệt ôm lấy, lồng ngực của hai người dán chặt vào nhau, bọt nước không ngừng cuồn cuộn nổi lên giữa vị trí ngang tim, càng lúc càng nóng bức.

"Lo lắng cho ta? Hay là bệnh độc chiếm biến thái của ngươi lại lên cơn? Ta yếu đuối như vậy hay sao?" Vu Duy Thiển đụng vào những lọn tóc hơi gợn sóng của Lê Khải Liệt rồi nắm vào trong tay, ngón tay lại bị người bên cạnh bắt lấy, phóng đến bên khóe môi mềm mại mà lại khêu gợi, "Ngươi nói cho ta biết, Duy, nói cho ta biết, ngươi là kiên cường hay yếu đuối?"

Trong lời nói có thâm ý, đôi mắt mang theo cảm xúc đặc biệt.....Vu Duy Thiển rút tay về, "Đừng vô vị như vậy."

Hắn nhắm mắt lại, nhưng giọng nói của Lê Khải Liệt vẫn vang vọng ngay tại bên tai, thân thể của hai người kề sát trong nước, ngay cả một chút buộc chặt hoặc biến hóa trên người cũng có thể bị đối phương phát hiện, "Là ta vô vị hay là ngươi dao động?" Tiếng cười tương phản với nhiệt độ ấm áp của hơi nước, Lê Khải Liệt ôm lấy thắt lưng của Vu Duy Thiển, "Tình cảm ở trong mắt của ngươi là chuyện rất vô vị hay sao? Nói cho ta biết, Duy, vì sao ngươi lại dao động?"

"Ngươi muốn nói cái gì?" Vu Duy Thiển dùng sức đẩy tay của Lê Khải Liệt ra, khóe mắt lãnh khốc nhướng lên, "Sau khi dầm mưa mà được ngâm nước ấm thì rất thoải mái nhưng hiện tại ngươi cứ như vậy thì thật sự làm cho ta cảm thấy khó chịu." Hắn giả vờ muốn đứng lên, "Tốt nhất là ngươi tự mình tắm đi, ta tắm bằng vòi sen."

Lê Khải Liệt đương nhiên sẽ không buông tha cho Vu Duy Thiển như vậy, "Đừng tưởng cứ như thế mà tránh được vấn đề này."

Vu Duy Thiển bị hắn kéo xuống, bên trong bồn tắm rất trơn, bọt nước mát xa không ngừng cuồn cuộn càng làm cho người ta khó có thể đứng thẳng, Vu Duy Thiển ngã xuống người của Lê Khải Liệt, lực ngã cũng làm cho Lê Khải Liệt cất lên một tiếng kêu rên, nhưng vẫn không buông ra bàn tay vừa mới dùng sức quá độ của mình, hắn cố sức giữ chặt Vu Duy Thiển, giọng nói cứng rắn có thể ma sát ra lửa nóng trong bầu không khí ẩm ướt như vậy, "Ngươi dám nói ngươi không hề dao động? Nếu không phải thì dọc đường đi vì sao ngươi không nói lời nào? Ngươi đang hối hận, hối hận vì đã yêu ta có phải hay không?"

"Từ khi nào thì ngươi có thể đọc được suy nghĩ của người ta?" Vu Duy Thiển lắc đầu, giọt nước bám trên lông mi chậm rãi chảy xuống khi hắn khẽ nhắm mắt lại, "Sẽ có người đem bữa tối đến, tắm rửa xong thì đi ra ngoài ăn một chút."

Nụ hôn nhạt nhẽo dừng trên trán của Lê Khải Liệt, bị Vu Duy Thiển hôn lấy lệ như thế, nhưng Lê Khải Liệt

không tức giận mà ngược lại còn cất lên tiếng cười nặng nề, âm thầm kiềm chế tất cả hỗn loạn, "Hình như ngươi không biết, mỗi lần ta nói đúng sự thật mà ngươi không muốn thừa nhận thì ngươi sẽ dùng phương pháp khác để đánh trống lãng, ngược lại nếu ta đoán sai thì ngươi nhất định sẽ nổi giận đối với ta…."

"Ngươi ghét bị người khác nghĩ oan nhưng một khi có điều gì bất lợi đối với ngươi thì ngươi sẽ xảo quyệt không muốn thừa nhận nhược điểm của mình, lảng tránh tất cả những gì bất lợi đối với ngươi. Duy, ngươi kỳ thật là một người giả dối, ngươi rất ích kỷ."

Vu Duy Thiển thản nhiên nhìn mặt nước, nhìn những bọt nước vỡ tan, lời nói cay độc khô khan của Lê Khải Liệt gây nên một cảm giác xao động bất an, lực lượng mạnh đến mức cơ hồ có thể bẻ gãy cổ tay, giọng nói thâm trầm nguy hiểm làm cho người ta run rẩy, nhưng Lê Khải Liệt không hề thả lỏng sức lực, "Thế nào, ta có nói sai điều gì hay không?"

Ánh mắt cuồng dã khó thuần bắn ra nhiệt độ nóng bức, hắn dùng bộ mặt hung ác nhìn Vu Duy Thiển, phía dưới hàng lông mày dày đặc khắc sâu một màn u tối, Vu Duy Thiển nâng mắt lên, "Ta ích kỷ? Vậy ngươi còn ôm người nam nhân ích kỷ này để làm cái gì? Buông ra!"

Lời chất vấn nghiêm khắc không ngừng vang vọng trong phòng tắm, Lê Khải Liệt nhìn Vu Duy Thiển thật lâu, rốt cục buông hắn ra. Vu Duy Thiển tựa hồ thật bất ngờ vì lại dễ dàng như vậy, thậm chí hắn còn có một loại ảo giác như đang nằm mơ, thân thể cương trực một chút rồi mới chậm rãi đứng dậy, những giọt nước từ trên thân thể chảy xuống, cảm giác trong lòng cũng giống như những giọt nước này, tiếp tục buông rơi….

Hắn không xác định vừa rồi rốt cục là hắn đang tổn thương Lê Khải Liệt hay là tự tổn thương chính mình, nhưng cái cảm giác đau đớn đến kịch liệt này không ngừng tra tấn hắn, hắn cảm thấy hắn cần phải nói một chút gì đó, xoay người lại, hắn thở dài, "Liệt, ta yêu ngươi, nhưng ta không muốn nhìn thấy một ngày ngươi cũng giống như Reese, tuyệt vọng đến mức dùng cái chết để–" Nguồn:

Bờ môi đột nhiên bị ngăn chặn, hắn cũng không tiếp tục lên tiếng, Lê Khải Liệt dùng nụ hôn nóng rực để cắn nuốt hết thảy.

P/S: ấy da….con sam này khôn khéo lắm, nó biết dừng lại đúng lúc làm cho bé Duy phải cảm giác như mình có lỗi. Nhưng nếu lúc đó đặt trường hợp là mình thì cũng buồn lắm chứ, *vỗ đầu con sam an ủi*

112. Chương 112: Tự Sát

Hơi nước ướt sũng, bờ môi mềm mại lại mang theo cảm xúc sắc bén, cho dù là ấm áp nhưng hương vị truyền lại vẫn rất lạnh lùng, tuy nhiên Lê Khải Liệt không phải loại người cho phép đối phương cự tuyệt, vẫn dùng lực lượng cứng rắn của mình để tiến hành chiếm đoạt, cho đến khi Vu Duy Thiển đáp lại hắn, ngón tay của Vu Duy Thiển xuyên qua mái tóc gợn sóng ẩm ướt của hắn, làm cho nụ hôn càng thêm sâu sắc.

Nhưng nụ hôn cho dù có sâu đến mức nào thì cũng phải chấm dứt để dời môi, Vu Duy Thiển nắm lấy những sợi tóc của Lê Khải Liệt vào lòng bàn tay, dùng sức đẩy Lê Khải Liệt ra, có đôi khi hắn sẽ nổi dậy một loại cảm giác vô lực khi không thể thỏa thuận với Lê Khải Liệt, ánh mắt lạnh lùng xuyên thấu màn hơi nước, "Rốt cục ngươi có chịu nghe ta nói hay không?"

"Nghe chứ, làm sao lại không nghe, ta nghe một người tự cho là đúng làm ra quyết định, sắp đặt tương lai cho ta." Lê Khải Liệt liếm môi, giống như không nhận ra da đầu đang truyền đến cảm giác đau đớn, nâng lên cằm dưới làm lộ ra đường nét cương nghị ở trước mặt Vu Duy Thiển, "Đừng tưởng rằng ngươi sống lâu hơn ta thì thấu hiểu được tất cả mọi thứ, ngươi không phải đang lo lắng cho ta mà ngươi đang lo lắng cho chính mình, ngươi sợ tình cảm sẽ không được đền đáp, một ngày nào đó ta sẽ tuyệt vọng đến mức mà lìa xa ngươi…"

"Ngươi không chỉ ích kỷ mà còn rất nhát gan." Chưa từng có người nào nói như vậy với Vu Duy Thiển, cũng chưa từng có người nào dám nói như vậy, nhưng Lê Khải Liệt lại dám, hắn dùng ngôn ngữ độc địa cùng với ánh mắt thâm tình của mình để nói lên những lời này, cho đến bây giờ hắn không giống người bình thường, "Ngươi xem thử ta có thể làm cho ngươi yêu ta đến mức vứt bỏ tất cả, ta đây hỏi ngươi, Vu Duy Thiển, ngươi có dám mạo hiểm hay không, không oán, không hối hận?"

Lê Khải Liệt giống như một pho tượng thần Hy Lạp đang đứng trong nước, mang theo cảm giác uy hiếp không thể xem nhẹ, hắn kéo gần mặt của Vu Duy Thiển lại, đôi mắt màu tro lục phóng đại trước mặt Vu Duy Thiển, giống như có thể xuyên thấu hết thảy những góc tối âm u, "Ta không phải hắn, ta vĩnh viễn sẽ không buông ngươi ra! Ngươi muốn cho đến khi nào thì mới hiểu được? Hay là….muốn ta làm cho ngươi hiểu ra thì mới thôi?"

Đôi mắt u ám tạo nên gợn sóng âm u lạnh lẽo làm cho người ta run rẩy, bên trong tràn đầy khiêu khích quỷ dị, tuyên bố một cách tự phụ cùng với lời cảnh cáo tràn ngập tính nguy hiểm, hết thảy vấn đề giống như bản chất làm cho Vu Duy Thiển khó có thể né tránh.

"Vĩnh viễn? Lê Khải Liệt, ngươi có thể nói vĩnh viễn với ta?" Người nam nhân tóc đen tiếp tục thở dài nhưng nụ cười chỉ là lãnh đạm, "Chúng ta đã thảo luận vấn đề này, một ngày nào đó sẽ phải đối mặt, chẳng lẽ ngươi cho là chỉ cần có tình cảm như vậy là đủ rồi? Thề thốt là vô dụng, không phải tất cả lời nói có thể trở thành sự thật."

Kết quả sẽ là một tình yêu vô vọng, không bằng sớm mai táng nó, "Ta không đủ sức ban cho ngươi những gì ngươi muốn. Liệt, ta chỉ muốn tốt cho ngươi, sự tồn tại của Reese nhắc nhở ta, ngươi nên tìm một người giống như ngươi, mặc kệ là nam hay là nữ, sẽ cùng nhau chậm rãi về già, có thể giống như người bình thường…."

"Người bình thường?" Lê Khải Liệt mạnh mẽ cắt ngang lời hắn, tiếng cười khàn khàn thô bạo mà lại châm chọc, "Ngươi đã quên huyết thống trên người của ta hay sao? Người bình thường? Ta có thể xem như một người bình thường?"

Nụ cười nhẹ nhàng lại sắc bén làm cho người ta nhịn không được mà muốn ngăn chặn lỗ tai, Vu Duy Thiển nhíu mày, hắn không thể xác định chính mình sẽ nói cái gì với Lê Khải Liệt, muốn chia tay hay sao? Hay là tạm thời dành cho nhau khoảng không để bình tĩnh? Hắn tựa hồ cũng không tìm thấy đáp án.

"Đừng cười." Hắn đè môi của Lê Khải Liệt lại, không thể chịu đựng được tiếng cười cuồng vọng và kiêu ngạo của người nam nhân làm càn lại suồng sã này, nhưng chấn động từ trong lồng ngực của Lê Khải Liệt vẫn truyền đến bàn tay của hắn, giống như máy móc bị hư hỏng, không ngừng cất lên tiếng vang làm lay động tâm tư.

"Ta muốn ngươi đừng cười!" Nhịn không được mà rống giận, trong lòng giống như bị cái gì đó đâm thủng, Vu Duy Thiển ôm lấy người trước mặt, dùng cách khác để chặn miệng của Lê Khải Liệt lại.

Nụ hôn thăm dò thẳng tắp vào bên trong, vì ngăn cản Lê Khải Liệt mà Vu Duy Thiển dùng hết toàn lực, hắn giữ chặt phía sau đầu của Lê Khải Liệt đến mức bàn tay của hắn cũng phát đau, nụ hôn tỏa ra hơi nóng lan tràn trong khoang miệng, cắn nuốt tất cả, chiếm lấy toàn bộ.

Lê Khải Liệt vờn quanh bờ vai lạnh lẽo của Vu Duy Thiển, truyền cho hắn càng nhiều ấm áp, bọn họ hấp thụ hơi thở của đối phương, bọt nước trong bồn mát xa tiếp tục bốc lên hòa cùng tiếng tim đập mà náo động bên tai

"Đừng buông tay, Duy, ngươi phải tin tưởng ta. Nếu ta chết thì nhất định sẽ kéo ngươi cùng xuống địa ngục, bởi vì ta không thể chấp nhận để ngươi sống trên đời mà tiếp tục yêu người khác, nghĩ đến những người đã từng được ngươi yêu thì ta liền ghen tỵ đến mức phát điên." Giọng nói dịu dàng mà lại cực nóng, cũng giống như nhiệt độ thân thể của Lê Khải Liệt, liên tục ăn mòn một cách kịch liệt vào bên trong.

Lê Khải Liệt kề sát vào vầng trán của Vu Duy Thiển, giọng nói trầm thấp như có ma lực, một lần nữa nói lên tình yêu trung thành của mình.

"Ngươi vốn chính là người điên." Vu Duy Thiển lạnh lùng nhìn Lê Khải Liệt, ngón tay vỗ về chơi đùa mái tóc của hắn, thái độ cũng đã khác trước một chút, ít nhất không còn lạnh lùng và cứng rắn như vậy, tựa hồ

đã được Lê Khải Liệt trấn an.

Chẳng qua vấn đề này vẫn tồn tại như cũ, đây là chuyện không thể thay đổi.

"Đừng lo lắng một cách vô vị như vậy, chúng ta đã nói qua, chắc chắn sẽ có biện pháp để giải quyết." Lê Khải Liệt hiểu rõ Vu Duy Thiển. Cho dù mấy trăm năm qua đã lưu lại bao nhiêu dấu ấn trong linh hồn của người nam nhân này thì Lê Khải Liệt đều chấp nhận, hắn có kiên nhẫn và tự tin sẽ an ủi được sự tang thương từ sâu trong linh hồn của Vu Duy Thiển, "Ngươi cứ việc yêu ta là đủ rồi."

"Hiện tại tắm cho xong đi, đừng nghĩ ngợi lung tung, ngươi có thể nhớ đến Reese nhưng ngươi đừng quên, ngươi không yêu hắn, người mà ngươi yêu chính là ta." Hắn vừa đấm vừa xoa, trấn an người yêu đang phiền muộn của hắn, sau đó kéo Vu Duy Thiển vào bồn tắm, lại tiếp tục nhắc nhở, "Đây là khác biệt lớn nhất."

Lời nói cực đoan lại tự phụ, nhưng đối với Lê Khải Liệt mà nói cũng không hề khác thường, Vu Duy Thiển không muốn phản bác, nói rằng khi chết thì phải kéo hắn cùng xuống địa ngục, quả thật đây là phong cách của Lê Khải Liệt.

Người này khác với Reese, cảm giác mang lại cho hắn cũng hoàn toàn khác biệt. Hắn yêu Lê Khải Liệt nhưng lại không muốn buông tay, hiện tại nói đến chuyện khác thì có lẽ vẫn còn quá sớm.

Bất tri bất giác bị bọt xà phòng vây quanh, Lê Khải Liệt mát xa bả vai cứng ngắc của Vu Duy Thiển, khi bình tĩnh nhưng không làm bậy thì sự săn sóc dịu dàng của Lê Khải Liệt sẽ làm cho hắn trở thành một tình nhân hoàn mỹ, Vu Duy Thiển bỗng nhiên trỗi dậy một loại cảm thán, "Ngươi nhỏ hơn ta nhưng vì sao ta cứ bị ngươi an ủi?"

Thay vì nói là bất mãn thì không bằng nói là nghi ngờ. Lê Khải Liệt nhướng mi, "Đương nhiên là vì ngươi yêu ta." Tay hắn chạm vào lồng ngực của Vu Duy Thiển, nhiệt độ ấm áp lại co dãn, "Ngươi là sự cứu rỗi linh hồn của ta." Tiếng nói trầm thấp mà hoa lệ trong màn hơi nước giống như một trích đoạn Opera.

"Đọc lời kịch từ vở nào đó?" Vu Duy Thiển nheo mắt gạt tay của Lê Khải Liệt xuống, bàn tay bị gạt xuống lại nhanh chóng dây dưa với những ngón tay của Vu Duy Thiển, ở trong nước không thể giãy ra. Người nam nhân bên cạnh chỉ nhẹ nhàng trả lời, "Tình yêu sẽ làm cho người ta trở thành thi sĩ."

Ở trong phòng tắm ngâm nga ca khúc Love Story, ca khúc thật kinh điển, từng lời hát tuôn ra từ bờ môi của Lê Khải Liệt tạo nên một hương vị khêu gợi đặc biệt. Vấn đề xảy ra trước mặt bọn họ, lại được bọn họ đàm phán làm cho nó trở nên mẫn cảm. Nhưng tạm thời vẫn chưa phải đến lúc để đối mặt với nó, hai người bọn họ đều đem vấn đề mẫn cảm này đặt ở trong lòng.

Nguồn:

Reese – cái tên này không chỉ là hung thủ tình nghi của những vụ án mạng liên hoàn mà còn là một cái gai mắc kẹt trong cổ họng làm cho người ta không thể bỏ qua sự ảnh hưởng do nó tạo thành. Hắn đại biểu cho kết cục tệ hại nhất – khi hắn yêu một người vốn không nên tồn tại trên thế giới thì tình yêu tuyệt vọng đã kết liễu đời hắn.

Từ trong phòng tắm đi ra, bữa tối đã sớm đặt ngã rẽ nơi phòng khách, ắt hẳn là người phục vụ biết điều nên đã dùng thẻ từ của khách sạn để mở cửa ra, không quấy rầy bọn họ mà chỉ lặng lẽ đặt khay thức ăn xuống rồi rời đi. Mở ra nắp đậy bằng bạc, hai người bọn họ cùng nhau dùng bữa tối muộn, chi phí khách sạn là do Senzou chịu trách nhiệm, cho nên bọn họ cũng không keo kiệt.

Nhét vài tờ tiền boa màu xanh phía dưới khay ăn, sau khi bọn họ dùng xong bữa thì rửa mặt rồi lên giường ngủ, bởi vì tâm tình của Vu Duy Thiển bất an nên Lê Khải Liệt kiên trì ôm hắn đi vào giấc ngủ, hơn nữa đều tự đặt một nụ hôn ngủ ngon lưu lại cho đối phương, tựa như trở lại mối tình đầu, bởi vì thẳng thắn bộc bạch tâm ý, giải quyết mọi khúc mắc mà cảm thấy mỹ mãn rồi ôm nhau tiến vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau theo như lời mời của Senzou, bọn họ sẽ đến thăm trang viên của nhà W. Locke, nhưng có một sự kiện bất ngờ, ngoại trừ có thể khiến cho lời đề nghị của Senzou không thể thi hành thì cũng đảo lộn kế hoạch quay MV của đạo diễn Kim McKay.

"Tình hình của Sharon Swift ở bệnh viện nghe nói không tốt lắm, hôm nay chúng ta phải đi thăm nàng, ngươi là nam nhân vật chính, đương nhiên nhất định phải đi đó, Leo!" Luke giả vờ nhăn nhó, chứng tỏ hắn

phản đối chuyện này.

Trên hành lang tụ tập vài thành viên của ban nhạc, ê kíp làm phim cũng có người đại diện, trong khi Owen đứng giữa đám người lại lộ ra sắc mặt không mấy phấn chấn, hắn chỉ im lặng không nói một lời nào, thoạt nhìn vẫn còn vì chuyện của Calgary mà tinh thần bất ổn.

Sharon Swift nằm viện, phải giải phẫu dây thanh quản, bây giờ còn đang nghỉ ngơi, cha của cô ta, ông chủ của tờ tạp chí hàng đầu vừa gọi điện từ Manhattan yêu cầu bọn họ phải chịu trách nhiệm, công ty của Owen vì vậy mà bị ảnh hưởng, đang tiến hành thương lượng đối với chuyện xảy ra ngoài ý muốn lần này.

"Đạo diễn Kim McKay đáng lẽ định quay phân cảnh của ngươi trước rồi mới quay phần diễn xuất của nhân vật nữ chính. Mà bây giờ cô ta ầm ĩ như vậy thì lịch trình ngày hôm nay chỉ có thể kéo dài thời gian mà thôi." Deer thở dài, nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Đây là buổi sáng, Senzou vẫn chưa đến, nhưng Reid đã đến đây từ sáng sớm, tựa hồ muốn nói thêm manh mối mới với Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt. Đứng bên vách tường, sự tồn tại của hắn không hợp với bầu không khí nơi này, vẻ trầm mặc của hắn làm cho người ta có loại cảm giác khó có thể tiếp cận, càng đừng nói đến ánh mắt giống như chuẩn bị truy tìm hung thủ khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Các ngươi đi đâu?" Cuối cùng hắn đứng trước mặt hai người mà hỏi, "Đi trang viên hay là bệnh viện?"

Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt vừa mới bước ra từ cửa phòng liền phát hiện bên ngoài là một đám hỗn loạn, đang muốn trả lời thì Owen nhận được một cú điện thoại, bên trong rống lên một tiếng mà ngay cả mọi người ở trên hành lang đều có thể nghe thấy, hình như là người đại diện của Sharon Swift.

"Leo, có thể đến bệnh viện một chuyến hay không?" Owen nhận được một tin, sắc mặt vốn đã khó nhìn lại càng thêm u ám, hắn vừa cầm điện thoại vừa nhíu mày, "Hình như Sharon Swift muốn tự sát."

Tự sát? Cô ta sẽ tự sát? Sharon Swift không giống loại người sẽ tự sát, cô ta chỉ bị thương mà thôi, trừ phi bị thương nghiêm trọng đến mức….Đủ loại ý tưởng hiện ra trong đầu, mọi người cùng nhau nhìn Owen, hắn chỉ gật đầu, "Đúng vậy, cô ta bị mất giọng."

P/S: Ối xời, hai bạn cãi nhau cho đã rồi lại ngọt ngào ôm ấp nhau =.=, cứ hết xuống biển lại lên núi, cảm xúc phập phồng làm người ta như muốn say sóng luôn, không kịp đỡ với hai bạn.

Ta bật bài Love story bản piano lên ^o^, rồi tưởng tượng nếu con sam hát thì sẽ thế nào:D

113. Chương 113: Giá Rẻ Cho Sự Trân Quý::

"Nhưng chẳng phải cô ta đã được giải phẫu rồi hay sao?" Luke đưa ra nghi vấn, không khỏi nhớ đến bộ dáng đẫm máu đáng sợ của Sharon Swift buổi tối hôm đó. Owen cảm thấy hơi nhức đầu, hắn xoa xoa thái dương của mình, "Sau khi giải phẫu thì bác sĩ chẩn đoán giọng nói của cô ấy có vấn đề, hiện tại vẫn chưa có cách giải quyết tốt nhất, chỉ có thể chờ đến khi cô ấy khỏi hẳn rồi xem thế nào, nghe nói cơ hội có thể nói chuyện như người bình thường rất thấp."

Trên hành lang nhất thời trở nên yên lặng, vài người nhìn xuống hoa văn trên mặt thảm, làm diễn viên mà không thể nói chuyện thì đại biểu cho điều gì? Đừng nói là diễn viên, cho dù chỉ là người bình thường thì mất đi khả năng ngôn ngữ đã là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Không bao giờ còn có thể biểu đạt suy nghĩ của mình, không thể giao tiếp bình thường với người khác.

Trong không khí trầm mặc, Lê Khải Liệt kéo dãn cà vạt trên cổ áo, chiếc áo jacket bằng da dê màu đen làm cho hắn toát lên một chút dáng vẻ của người Anh, "Tự sát?" Hắn nhướng mi nhìn Owen, "Ngươi đã hứa với người ta là đi thăm bệnh rồi à?"

"Không hứa thì làm sao bây giờ? Cô ta dù sao cũng là con gái của Delin Bowie." Owen cười khổ một chút, kỳ thật hắn cảm thấy hơi may mắn, mấy chuyện lộn xộn này làm cho hắn ít ra cũng bề bộn nhiều việc nên không có thời gian suy nghĩ lung tung.

"Delin Bowie vẫn luôn nuông chiều con gái của mình, để cho cô ấy dùng nghệ danh tiến vào làng giải trí, bỏ tiền ra để đầu tư cho diễn xuất của cô ấy, ta có thể tưởng tượng được phản ứng của ông trùm tin tức sẽ như thế nào khi biết xảy ra chuyện như vậy." Matthew lo lắng hậu quả có thể xảy ra do chuyện này mang đến, "Duy nhất có thể không cần lo lắng chính là tin tức về việc Sharon Swift bị thương sẽ được ém nhẹm, hắn ắt hẳn không muốn làm cho con gái bị mấy phóng viên vây quanh bên giường bệnh."

"Nhưng mà người đại diện của cô ta nói là cô ta muốn gặp Leo." Owen nhìn xung quanh, cuối cùng bổ sung thêm một câu, "Cho nên mọi người cũng không cần phải đi."

Một đám người nhìn nhau rồi nhún vai, "Nếu cô ta không phải là con gái của Delin Bowie thì không sao, có ai ngờ cô ta lại là loại phụ nữ như vậy, không có ai chịu nổi cô ta." Có người nói như thế.

Đây là sự thật, nếu không phải bởi vì Sharon Swift ít nhiều cũng là một thành viên trong ê kíp làm phim, xuất phát từ xã giao nên bọn họ mới tính đi thăm cô ta, nếu không thì ai cũng sẽ không muốn đi lấy lòng tiểu thư con nhà giàu có cặp mắt đặt trên đỉnh đầu lại kiêu ngạo như thế, ngay cả trợ lý của Sharon Swift cũng chịu không nổi mà mấy ngày trước đã phải từ chức.

"Liệt, ngươi có đi thăm hay không?" Owen nhìn về phía Lê Khải Liệt, tầm mắt trong lúc vô ý lại thoáng lướt qua Vu Duy Thiển ở sau lưng Lê Khải Liệt.

Không thể nhìn ra người đàn ông đang đứng trước cửa phòng có khó chịu đối với lời đề nghị của hắn hay không, khuôn mặt lạnh lùng lại mang theo cảm giác kiêu ngạo thường xuyên lộ ra vẻ lạnh nhạt, khi hắn tức giận hoặc nói ra lời sắc bén thì lại trở nên vô cùng đáng sợ.

"Muốn đi thì cứ đi, ngươi không cần phải nhìn ta." Vu Duy Thiển phát hiện ra ánh mắt của Owen, hắn quay mặt đi, trên khuôn mặt cân đối giống như tượng điêu khắc không thể tìm thấy dấu vết mất hứng, "Dù sao nàng cũng bị thương trong lúc quay MV."

Vu Duy Thiển sẽ không can thiệp vào công việc của Lê Khải Liệt, bọn họ đều có thể tự sắp xếp, cho dù là ở Manhattan, nếu Lê Khải Liệt bận rộn mà hắn có việc muốn ra ngoài thì sẽ không ở nhà chờ Lê Khải Liệt quay về. Nơi đó tạm thời xem như nhà của bọn họ đi. Không biết kể từ khi nào, cũng không hề trải qua bàn bạc, Vu Duy Thiển vì tránh né giới truyền thông nên chưa bao giờ đi ra khỏi căn biệt thự sang trọng đó, không biết nên xem như là ăn ý hay là thuận theo tự nhiên, ở trong mắt của người khác thì bọn họ quả thật là quan hệ sống chung.

"Tốt lắm, không có việc gì thì mọi người giải tán đi." Owen đuổi nhân viên trong ê kíp quay phim trở về làm việc.

Đám người giải tán, mọi người đều tự trở về phòng để sắp xếp công việc của mình, không phải lần đầu tiên đến Luân Đôn, nhưng chưa có lần nào được ở một nơi mà người khác trả tiền khách sạn lại có nhiều thời gian rãnh rỗi như vậy, đối với bọn họ mà nói thì hình như bọn họ nên cám ơn Sharon Swift.

"Ngươi muốn làm gì?" Lê Khải Liệt giữ chặt cổ tay của Vu Duy Thiển trong khi Vu Duy Thiển đang xoay người lại để cầm lấy nắm cửa, thoạt nhìn là định quay về phòng.

"Cô ta muốn gặp ngươi." Người đàn ông tóc đen trả lời đơn giản, đôi mắt đen láy nhìn Lê Khải Liệt một cách thâm thúy, "Ta đi làm cái gì?"

Kể từ tối hôm qua thì Lê Khải Liệt rất để ý đến cảm xúc của Vu Duy Thiển, lúc này đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cho Vu Duy Thiển như vậy, "Không được, ngươi phải đi cùng với ta." Giọng điệu độc đoán, lực lượng mạnh mẽ áp chế cổ tay của Vu Duy Thiển một cách ngang ngược.

"Ngươi tưởng mình là đứa con nít không muốn đến trường một mình hay sao? Buông tay ra." Hắn hiển lộ biểu tình cảm thấy buồn cười rồi đẩy tay của Lê Khải Liệt ra, nhưng cánh tay mạnh mẽ lại cường tráng kia lập tức ôm lấy thắt lưng của hắn, "Muốn ta để ngươi ở lại một mình trong phòng cho Senzou gặp hay sao? Duy yêu, ta không có hào phóng như vậy."

Nở nụ cười tà khí nhưng trong mắt không có ý cười, Lê Khải Liệt thản nhiên phả một luồng hơi thở vào gáy của Vu Duy Thiển, "Hiện tại không mang ngươi theo thì ta đi cũng không yên tâm, ngươi không đi thì ta cũng không đi, cô ta muốn chết thì cứ để cô ta chết."

Hết sức nhẹ nhàng nhưng cũng có vẻ hết sức khủng bố, Lê Khải Liệt nói rất nghiêm túc. Vu Duy Thiển hiểu biết Lê Khải Liệt không hề ít, những lời này của Lê Khải Liệt tuyệt đối không phải nói đùa, Vu Duy Thiển đương nhiên nghe rất rõ ràng, kéo xuống cánh tay đang ôm lấy thắt lưng của hắn rồi nhéo một cái. Tầm mắt của hai người giao nhau, nhìn trong chốc lát, Vu Duy Thiển vừa cười lạnh vừa đẩy Lê Khải Liệt ra, "Còn không đi nhanh lên."

Hai người nói xong lời này thì liền đi về hướng thang máy, lưu lại những thành viên khác nhìn theo bóng dáng của bọn họ. Nhìn ca sĩ chính của ban nhạc kiên trì dẫn theo người tình rất khó thu phục của hắn rồi hai người cùng nhau rời đi, mọi người đều cảm thấy thú vị, Owen vẫn đứng yên tại chỗ, không biết đang suy nghĩ chuyện gì, xuất thần đến mức Luke phải huých hắn vài lần thì hắn mới tỉnh lại.

"Chúng ta vẫn chưa biết Delen Bowie sẽ có động thái gì tiếp theo, con gái của hắn gặp chuyện không may ở chỗ của chúng ta, chuyện đăng báo quảng bá miễn phí trong vòng một tháng nhất định sẽ gặp phiền toái, chúng ta nên thương lượng tiếp theo phải làm thế nào." Hắn miễn cưỡng lấy lại tinh thần, bảo mấy thành viên ban nhạc vào phòng của hắn, chuẩn bị gọi điện thoại báo cho đồng sự ở Manhattan.

"Owen, ngươi ngủ không đủ giấc hay sao?" Morris nhìn ra sắc mặt của hắn không đúng, "Có phải rất nghiêm trọng hay không?" Ý của hắn là hỏi về chuyện bất trắc lần này.

"Cái gì?" Owen lắc đầu, hắn lấy ra thẻ từ để mở cửa phòng, "Có lẽ là vì thời tiết quá tệ."

"Thời tiết quả thật rất tệ, nhưng dù sao đây cũng là Luân Đôn, cũng may hôm nay không mưa." Deer đi vào trong phòng rồi ló đầu ra ngoài cửa sổ nhìn trời, hắn nhìn thấy một điều kỳ quái gì đó khiến cho hắn cất lên một tiếng a, rồi kéo rèm che rộng hơn một chút nữa, "Gần đây có giáo đường sao? Hay là gần đây có ai chết? Ta nhìn thấy dưới lầu có một linh mục….Chắc hắn là linh mục thật, nhìn quần áo thì rõ ràng là như thế."

Deer chỉ thuận miệng nói một câu nhưng bất ngờ chính là Owen lại nhào đến cửa sổ rồi lập tức biến sắc, cùng Deer nhìn người linh mục với mái đầu bạc trắng đang rẽ qua góc đường, "Ngươi bị gì vậy Owen?" Deer hỏi một cách nghi hoặc.

"Không, không có gì." Owen chỉ mỉm cười, bất quá nụ cười kia nhìn như thế nào thì cũng đều có một chút gượng ép, người linh mục lớn tuổi kia có cái gì đặc biệt hay sao? Vì sao Owen trông có vẻ thất vọng như vậy? Deer cảm thấy hơi kỳ lạ, hắn lại nhìn thoáng xuống dưới.

Lần này thì nhìn thấy một người đàn ông đang đứng ở phía dưới đèn đường, cũng mặc áo choàng màu đen, chẳng lẽ lại là một linh mục khác? Hơn nữa tuổi tác thoạt nhìn không lớn, hình như chỉ khoảng hơn ba mươi, bởi vì vị trí đứng rất khuất mắt cho nên không gây chú ý cho người khác, người nọ ngước đầu lên cao, hình như đang nhìn về hướng cửa sổ này….

"Luân Đôn quả nhiên là một nơi kỳ lạ." Deer thì thào tự nói, ít nhất hắn sẽ không nhìn thấy linh mục chạy khắp nẻo đường ở New York.

Khi Senzou tiến đến thì người mà hắn muốn gặp đã ra khỏi khách sạn, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đang trên đường đến bệnh viện mà Sharon Swift đang nằm điều trị tại đó, chờ sau khi vết mổ khép lại thì cô ta sẽ được chuyển về bệnh viện của Mỹ, cha của Sharon Swift là Delin Bowie sẽ tìm một chuyên gia hàng đầu để tái khám cho cô ta.

Khách sạn gọi một chiếc taxi cho bọn họ, lái xe mở radio, tin tức quả nhiên bị ém nhẹm, radio và báo chí đều không hề đưa tin về chuyện Sharon Swift bị tấn công. Người dân ở Luân Đôn vẫn chưa biết án mạng ma ca rồng chấn động đã tiến đến bên cạnh bọn họ, thiếu chút nữa lại cướp mất một mạng người.

Lê Khải Liệt cột tóc đuôi gà, đeo kính đen, không tính là quá khoa trương nhưng cho dù hắn không phải là ngôi sao thì vẫn có vốn liếng hấp dẫn sẵn có, huống chi bên cạnh còn có một người phương Đông cũng vô cùng xuất sắc, bởi vì ngoại hình khác biệt mà khi đi bên nhau lại càng dễ dàng gây chú ý, bọn họ bước ra khỏi taxi rồi đi thẳng vào trong bệnh viện để tránh cho có người nhận ra siêu sao quốc tế Lê Khải Liệt.

"Ngươi rốt cục đã đến, Leo." Người đại diện của Sharon Swift ở trong phòng tiếp đón bọn họ, khi nhìn thấy Vu Duy Thiển thì cô ta liền nhíu mày. Đây là người đại diện toàn quyền của Delin Bowie, cô ta sẽ ưu tiên giải quyết tất cả yêu cầu của Sharon Swift.

"Ừm." Biểu tình của Lê Khải Liệt không thể nói rõ là quan tâm, thậm chí ngay cả kính mát cũng chưa chịu tháo xuống. Chuyện này dù sao cũng không liên quan quá nhiều đến Vu Duy Thiển cho nên sau khi đóng cửa lại thì hắn chỉ đứng bên cạnh cửa. Vì bệnh viện cấm hút thuốc nên bàn tay đang sờ soạng trong túi áo lại được rút ra.

Sharon Swift nằm trên giường bệnh, thân thể của cô ấy không bị tổn thương, ngoại trừ trên cổ được băng bó thì chỉ có lớp băng trên cổ tay lộ ra một chút vết máu nhìn thấy ghê người, cô ta đã cắt cổ tay của mình để tự sát. Cho dù là ở tình trạng hiện tại thì Sharon Swift vẫn trang điểm, cho nên sắc mặt cũng không quá tệ.

Sharon Swift thấy Lê Khải Liệt xuất hiện thì liền tỏ vẻ vui mừng, từ trên giường đứng lên, nhưng ngay cả một cái ôm xã giao mà Lê Khải Liệt cũng không định thực hiện, Sharon Swift chìa tay ra một cách dư thừa, tiếp theo có vẻ rất nản lòng, thoạt nhìn như muốn chực khóc, người đại diện của Sharon Swift liền to tiếng, "Leo, Sharon bị hoảng sợ, cô ấy là fan hâm mộ của ngươi, ngươi cư xử với fan của mình như vậy hay sao?"

Mái tóc đỏ được bới lên, người phụ nữ này mặc bộ đồ sậm màu, vẻ mặt vừa khôn khéo vừa khắc nghiệt, cô ta vỗ vai của Sharon Swift, "Sự cố xảy ra lúc các ngươi quay MV, ta sẽ bảo luật sư tính toán rõ ràng chuyện đền bù thiệt hại, ngoại trừ như vậy thì chẳng lẽ ngươi không nên đối xử tốt với Swift một chút hay sao? Cô ấy thích ngươi như thế!"

"Ta đến đây chẳng lẽ vẫn chưa đủ?" Bởi vì mất kiên nhẫn mà lộ ra bản tính nóng nảy, Lê Khải Liệt châm điếu thuốc bất chấp quy định của bệnh viện, "Cô ấy muốn chết cũng không liên quan đến ta, không phải ta ép cô ấy đi tìm cái chết, trước khi quay MV ta cũng không quen biết với cô ấy." Hút điếu thuốc, hắn nói ra những lời cay độc.

"Ngươi có phải là con người hay không!" Nữ đại diện cất cao tiếng nói, móng tay màu đỏ chỉ vào Lê Khải Liệt, "Cô ta là vì ngươi nên mới đến Luân Đôn! Cô ta cũng là vì ngươi nên mới bị thương! Hiện tại ngay cả tiếng nói cũng bị hủy, chẳng lẽ ngươi muốn giũ bỏ tất cả? Không dễ dàng như vậy đâu!"

Sharon Swift kích động nhào về phía Lê Khải Liệt, nắm lấy áo khoác da của hắn, cô ta lắc đầu nguầy nguậy, thậm chí còn rớt nước mắt, Vu Duy Thiển đang thờ ơ lạnh nhạt đứng bên cạnh thì bỗng nhiên tiến đến rồi đẩy cô ta ra khỏi trước ngực của Lê Khải Liệt, "Ngươi không phải công chúa, hắn cũng không phải hoàng tử của ngươi, ngươi có chết thì cũng không ảnh hưởng đến hắn."

Đôi mắt màu đen thâm trầm đang nhướng lên, lộ ra nụ cười khinh miệt, "Ngươi thật sự muốn tìm cái chết hay sao?"

"Ngươi có can đảm cắt tay của mình sâu thêm nữa hay không? Ngươi có thể chết vì hắn bao nhiêu lần?" Đồng tử màu đen lạnh lùng hội tụ hàn quang sắc bén làm cho người ta khó có thể đối mặt với hắn, Sharon Swift khẽ mở miệng ra, bả vai bị siết chặt truyền đến cảm giác đau đớn, giống như nhìn thấy một cơn gió lốc màu đen đang nổi lên trong đôi mắt đó, cô ta nhịn không được mà trở nên run rẩy.

"Ngươi muốn làm cái gì?" Người đại diện của Sharon Swift xông lên, trên tay đột nhiên truyền đến cảm giác đau nhức, cô ta bị Lê Khải Liệt bẻ ngược cổ tay, hắn vừa hút thuốc vừa nheo mắt, sau đó nhìn chằm chằm vào cổ tay đang hướng lên cao của cô ta, "Ngươi muốn làm cái gì?"

"Ta...." Người đại diện tỉnh ngộ, vừa vội lại vừa sợ, cô ta làm sao lại quên mất Miracle Leo không phải loại người có thể dùng cách này để hiếp bức hắn, nếu đơn giản như vậy thì những người phụ nữ trước đó có kết giao với hắn chẳng phải đã náo loạn ầm ĩ rồi hay sao!

Lê Khải Liệt áp chế cô nàng đại diện, ánh mắt chứa đựng trọng lượng đang dừng lên người của Vu Duy Thiển.

Dùng cái chết để uy hiếp, hy vọng viễn vông đến một vài điều mà mình không chiếm được, chuyện này nhất định sẽ làm cho người đàn ông này cảm thấy phiền phức, thậm chí là chán ghét. Trải qua chiến tranh, có được linh hồn bất tử nhưng lại thiếu sinh khí, tuy nhiên hắn luôn phải chứng kiến sinh mệnh quý giá bị con

người không chút nào tiếc rẻ đem ra làm công cụ để lợi dụng, Lê Khải Liệt có thể hiểu được cảm giác của Vu Duy Thiển.

Bởi vì là duy nhất mà lại không phải vĩnh viễn nên sinh mệnh của con người mới quý giá như vậy, thế nhưng có người lại xem nó làm lợi thế, đương nhiên Vu Duy Thiển sẽ rất khó chịu với điều này.

"Ngươi muốn tự sát? Kỳ thật không cần phải cắt cổ tay, cứ nhảy xuống từ trên cửa sổ này, như vậy đơn giản hơn nhiều." Người đàn ông tóc đen ở trước mặt Sharon Swift cảm nhận được tầm mắt của Lê Khải Liệt nhưng không quay đầu lại, hắn chỉ về phía cửa sổ, ngón tay nâng lên như đang vẽ một nốt nhạc giữa không trung, nụ cười tao nhã mang theo ý tứ đùa cợt. Hắn lại dám nói ra những lời này với một người muốn tự sát, Sharon Swift không thể tưởng tượng hắn là loại người như thế nào.

Vu Duy Thiển căn bản không cho phép Sharon Swift suy nghĩ nhiều, hắn kéo cô ta đến bên vách tường rồi nói, "Nhìn xuống phía dưới."

Lời nói lạnh lùng vô tình, Sharon Swift nuốt nước miếng, không dám làm trái mệnh lệnh này, cô ta nhìn xuống phía dưới, bệnh viện này rất cao, đặc biệt phòng của cô ta lại ở tầng trên cùng, xe hơi bên dưới liên tục qua lại trên đường, đầu người nhỏ như con kiến, cửa sổ rộng mở lùa vào gió lạnh, sương mù giăng khắp không trung.

Sharon Swift nhịn không được mà cảm thấy hơi choáng váng một chút, muốn lui về phía sau nhưng lực lượng mạnh mẽ của Vu Duy Thiển lại ngăn cản cô ấy cùng với giọng nói âm u lạnh lẽo làm người ta phải phát run, "Muốn chết hay sao? Vậy thì nhảy xuống đi–"

Sharon Swift lắc đầu rồi lui về phía sau, nhưng lực lược sau lưng lại không ngừng đè đầu của cô ấy xuống, tầm mắt lướt qua cửa sổ, toàn bộ cảnh tượng ở phía dưới hiện ra trước mặt, dưới chân của Sharon Swift mềm nhũn, co quắp mà ngồi bẹp xuống đất.

Lê Khải Liệt đẩy người đại diện của Sharon Swift sang một bên rồi đi đến bên cạnh Vu Duy Thiển, nhìn lướt qua Sharon Swift bị dọa đến mức phát khóc đang ngồi xụi lơ dưới đất, đáy mắt của hắn hiện lên một tia quỷ dị, hắn kéo cổ tay của cô ta rồi thô lỗ tháo ra băng gạc, "Quả nhiên chỉ đến trình độ này mà thôi."

Cổ tay của Sharon Swift quả thật có thương tích nhưng chỉ là một đường nhợt nhạt, vết thương như vậy thì không cần phải khâu lại, chỉ cần thoa thuốc vài ngày là sẽ tự khỏi, đem băng gạc ném trước mặt nàng, Lê Khải Liệt cầm lấy một con dao gọt trái cây trên bàn, lộ ra nụ cười vừa ác độc vừa tàn nhẫn, "Lần sau muốn cắt cổ tay thì ít nhất nên làm sao để chảy ra nhiều máu một chút!"

Hắn dùng lực rạch xuống, Sharon Swift vội vang rút tay về, bởi vì cổ họng bị thương mà không thể cất lên tiếng hét chói tai, toàn thân run rẩy, ánh mắt nhìn Lê Khải Liệt như nhìn một người điên, cô ta sợ hãi lui vào góc rèm che.

P/S: nghĩ cũng khổ thân bạn Sharon, bị 2 vợ chồng ác nhân ác đức này hù cho một trận xanh mặt =)) =))

114. Chương 114: Bóng Ma Tái Hiện

Người đại diện của Sharon Swift lúc này mới có khí lực đứng dậy, muốn kéo Sharon Swift ra khỏi người đàn ông với hơi thở vô cùng nguy hiểm ở trước mặt này, nhưng tình hình hiện tại lại làm cho nàng mất đi can đảm để làm như vậy.

"Đừng tùy tiện dùng cái chết để đùa giỡn." Vu Duy Thiển đứng yên lặng trước cửa sổ, bóng dáng cao ngất, giọng nói tràn ngập uy hiếp giống như đang cười nhạo hành động ngu ngốc của bọn họ, sự khinh miệt của hắn làm cho người ta cảm thấy hắn căn bản không có nhân tính, "Đây không phải là chuyện mà ngươi có thể lấy ra để làm trò đùa."

Vu Duy Thiển không phải xuất phát từ ghen tị nên mới nói như vậy, vở kịch này làm cho hắn cảm thấy không thú vị, đôi mắt thâm trầm nổi lên gợn sóng màu đen khó chịu, giày da phát lên tiếng vang lạnh lẽo trên mặt đất, hắn trực tiếp đi ra ngoài.

Tầm mắt đi theo Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt xoay tròn con dao hoa quả, giống như đang đùa nghịch với một món trò chơi, vài sợi tóc bướng bỉnh rơi khỏi dây buộc tóc làm nổi bật khuôn mặt dã tính lại tùy tiện của hắn, đôi mắt màu tro lục như bắn ra tia lửa, "Muốn chết? Vậy làm cho triệt để một chút."

Con dao gọt hoa quả bị phóng xuống đất, mũi dao cắm thẳng vào sàn nhà, Sharon Swift lui ra sau, dường như cô ta có thể cảm nhận được không khí lạnh lẽo toát ra từ lưỡi dao, Lê Khải Liệt đi ra khỏi phòng bệnh, nhìn thấy Vu Duy Thiển đang dựa vào vách tường ở bên ngoài chờ hắn.

Dừng lại bước chân, hắn dùng bả vai huých Vu Duy Thiển, "Đi uống cái gì hay không?"

Không chờ đối phương trả lời, Lê Khải Liệt chậm rãi đi qua bên người Vu Duy Thiển, nhàn nhã như đang tản bộ. Các y tá liên tiếp quan sát hắn một cách nghi hoặc, trong khi sự tồn tại của hắn vẫn đặc biệt nổi bật.

Vu Duy Thiển đi theo, hai người một trước một sau hướng đến thang máy, Lê Khải Liệt đôi khi giống như một con sư tử dễ dàng bị người ta chọc giận, khi hắn mất tự chủ thì sẽ làm cho người ta khó có thể đoán trước hắn sẽ làm ra chuyện gì, có đôi khi lại tỏ ra săn sóc và quan tâm quá mức đặc biệt.

Người này hay thay đổi thất thường, vừa kiêu căng ngạo mạn lại vô cùng cực đoan, luôn có biện pháp chọc giận Vu Duy Thiển, cũng có thể dễ dàng xoa dịu cảm xúc của hắn.

Bước nhanh về phía trước, ngón tay lướt qua áo khoác da màu đen, bởi vì mái tóc dài đến vai của Lê Khải Liệt được cột đuôi gà nên ngón tay của Vu Duy Thiển lập tức chạm vào làn da phía sau cổ của đối phương, nhẹ nhàng cọ sát rồi lại khẽ nhéo một chút, nhiệt độ lạnh lẽo tiếp xúc với cơ thể làm cho Lê Khải Liệt dừng chân, hắn nhìn Vu Duy Thiển rồi kéo lấy tay của đối phương để mười ngón của hai ngươi dây dưa cùng một chỗ.

"Dưới lầu hình như có tiệm cà phê." Lê Khải Liệt kéo Vu Duy Thiển đến cửa thang máy, ấn nút đi xuống, có lẽ ở đây khác với Hoa Kỳ, cho dù nhìn thấy hai người đàn ông tay trong tay thì người nơi này cũng sẽ không lộ ra biểu tình khác thường, mọi người chỉ chú ý đến lai lịch của Lê Khải Liệt.

Vu Duy Thiển suy nghĩ một chút, hắn cũng nhìn thấy tiệm cà phê kia, ba mặt đều là trong suốt, rất đặc sắc, người ngồi bên trong có thể ngắm cảnh đường phố, nhưng cũng sẽ bị người đi đường nhìn thấy, "Ta không muốn dọc đường bị người ta đuổi theo." Hắn ngẩng đầu nhìn con số biểu hiện trên thang máy, sắp đến tầng của bọn họ.

"Nơi này là Luân Đôn, không phải New York, hơn nữa ta có thể cải trang." Lê Khải Liệt khẽ vuốt trên mu bàn tay của Vu Duy Thiển, thái độ thản nhiên làm cho Vu Duy Thiển nhớ đến khi ở New York, người đàn ông này luôn tỏ ra bộ dáng phớt lờ đối với ánh mắt của người khác, Lê Khải Liệt đã sớm quen với đủ loại tầm mắt dừng trên người của mình.

"Nhìn xem xung quanh của ngươi trước rồi hẳn nói sau." Vu Duy Thiển không đồng ý với suy nghĩ của Lê Khải Liệt, địa vị siêu sao quốc tế của Lê Khải Liệt sẽ không thay đổi, cải trang như vậy cũng chẳng có tác dụng gì, cho dù nơi này là Luân Đôn thì vẫn còn rất nhiều fan hâm mộ của hắn, sau lưng bọn họ đã có rất nhiều người đang quan sát, chỉ cần một người kêu to một tiếng thì sẽ dẫn đến xôn xao.

Quả nhiên, "A——-" Có một tiếng hét chói tai vang lên nhưng khoảng cách lại ở khá xa chỗ mà bọn họ đang đứng, đó không phải là tiếng hét kinh ngạc và hưng phấn của các cô gái mà là một sự sợ hãi khôn cùng, "Người đâu…..Người đâu! Mau đến đây!"

Cửa thang máy vừa mở ra nhưng Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt không đi vào, cả hai liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ bất ngờ dưới đáy mắt của đối phương, bọn họ cũng nhận ra tiếng hét đó không hề xa lạ, ngay vừa rồi còn cùng bọn họ nói chuyện, đó là người đại diện của Sharon Swift!

Bọn họ chạy nhanh về phía phòng bệnh, nghe thấy tiếng động kịch liệt từ nơi đó truyền đến, có cái gì bị vỡ nát, hình như là đang đánh nhau, bọn họ vọt đến cửa thì có người lao ra, thân hình cao gầy khẳng khiu,

cái mũi hơi giống mỏ chim ưng, ánh mắt sắc bén lướt qua người bọn họ, vừa thở phì phò vừa rống to, "Là Reese!"

Cánh tay của Reid đang vịn vào cánh cửa đã bị thương, hắn chạy về phía lối thoát hiểm, "Ta luôn luôn ở nơi này chờ hắn! Quả nhiên hắn đến đây! Mau đuổi theo!"

Khi băng ngang qua cửa phòng thì Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt vội vàng nhìn vào bên trong, Sharon Swift bị dọa đến mức khiếp sợ mà ngồi bẹp xuống đất, người đại diện của cô ta cũng tái mét, "Đây không phải là rủi ro, là có người muốn giết ngươi! Chúng ta mau quay về New York đi!" Tiếng hét chói tai như một kẻ mắc bệnh tâm thần, cô ta run rẩy gọi điện thoại để báo cáo tình hình.

Biết chuyện này không phải rủi ro mà là có người nhắm về phía Sharon Swift, nên bọn họ không còn tâm tư để đóng kịch tự sát.

"Ta đi theo các ngươi đến đây, hỏi tình hình bên trong bệnh viện, ta biết hắn nhất định sẽ quay lại, thất bại đối với một người như thế là chuyện khó có thể chấp nhận! Hắn sẽ quay lại để bù đắp sai lầm!" Reid vừa đi xuống cầu thang vừa giải thích với Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt, tiếng bước chân hỗn độn của ba người không ngừng vang vọng trong cầu thang thoát hiểm.

"Ngươi có nhìn thấy hắn hay không?" Vu Duy Thiển ló đầu xuống dưới để xem xét, theo cầu thang hình xoắn ốc có thể nhìn thấy mấy tầng ở phía dưới, có một bóng người đang vội vàng bỏ chạy, ánh sáng bên dưới rất âm u, giống như một vực sâu không đáy, người kia ngẩng đầu, hắn chỉ nhìn thấy một cái bóng trắng lóe lên.

"Ta nhìn thấy!" Reid vừa thở hổn hển vừa trả lời, hắn chạy nhanh hơn, bọn họ đuổi theo người nọ, dần dần chạy xuống tầng hầm, Lê Khải Liệt nghe ra vài phần cứng ngắc trong lời nói của Reid, quả nhiên Reid tạm dừng rồi chỉ xuống dưới, "Nhưng trên mặt của hắn quấn băng gạc, ta không thể nhìn thấy mặt hắn, hắn trốn ở dưới gầm giường của Sharon Swift, khi các ngươi vừa đi thì hắn liền xông ra."

Nghe thấy như thế thì Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đều cảm thấy bất ngờ, hung thủ lại ở gần bọn họ như thế, lúc ấy người nọ ở dưới gầm giường đã nhìn trộm hết thảy, nhất định cũng nghe thấy tất cả những gì bọn họ đã nói, đây không phải lý do mà hắn nóng lòng giết chết Sharon Swift, bây giờ vẫn chưa thể xác định. Nhưng nếu như vậy thì tại sao hắn không chờ đến tối khuya, khi không có ai thì hẳn chui ra ngoài?

Đuổi đến tầng hầm, người kia hướng về phía gara, Reid bám theo không bỏ, hắn nhảy xuống mấy bậc thang cuối cùng, "Đứng lại! Bằng không ta sẽ nổ súng!"

Tiếng rống to vang vọng trong gara, đây hoàn toàn là lừa bịp, nơi này không phải nước Mỹ, tuy rằng Reid là đặc vụ liên bang nhưng hiện tại đang ở Luân Đôn, hắn không có tư cách tùy tiện tra án, bóng người đang bỏ chạy liền dừng lại sau khi hắn cất lên lời cảnh cáo, người nọ chậm rãi xoay người.

Gara rất tối nhưng vẫn có thể nhìn thấy người đàn ông nọ mặc một bộ âu phục sậm màu rất bình thường, chỉ nhìn bóng dáng thì sẽ không khiến cho bất luận kẻ nào nghi ngờ, trên mặt của hắn quấn quanh từng lớp băng gạc, giống như một người bị thương rất nặng, băng gạc quấn quanh cả đầu, toàn khuôn mặt chỉ lộ ra đôi mắt và cái miệng.

Hắn mỉm cười với bọn họ trong bóng tối, khóe miệng nhếch lên làm băng gạc màu trắng khẽ động đậy, thật sự vô cùng kỳ dị, làm nổi lên một loại cảm giác điên cuồng và bi ai, giọng nói khàn khàn, "Wirth, người mà ngươi yêu phải là ta, chúng ta đã nói sẽ vĩnh viễn ở bên nhau mà–" Nguồn:

Vu Duy Thiển chấn động, hắn không hề xa lạ đối với những lời này, đó là những gì mà thiếu niên kia đã từng nói.

Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau! Ta sẽ không cho ngươi rời khỏi ta, chúng ta sẽ nhanh chóng ở bên nhau….Lời nói cuối cùng vừa kịch liệt vừa tuyệt vọng cùng với lưỡi dao lạnh lẽo lưu lại trong ký ức của Vu Duy Thiển, hiện tại lại một lần nữa tái hiện trước mặt hắn.

Lê Khải Liệt hừ lạnh một tiếng, giống như phá vỡ bùa mê, hắn tháo xuống đồ cột tóc ở sau đầu, những sợi tóc gợn sóng cuồng loạn được xõa ra, "Ngay cả mặt cũng không dám lộ thì còn nói yêu đương cái gì?" Đôi mắt tham lang dâng lên dòng nham thạch nóng chảy, so với ngọn lửa bình thường thì càng có thể dễ dàng đốt cháy con người thành tro bụi.

Trong không khí có cái gì đó hết sức căng thẳng, gara u ám phiêu tán bầu không khí quỷ dị, Reese đứng tại chỗ, chậm rãi dao động tầm mắt, rốt cục nhìn về phía Lê Khải Liệt, bỗng dưng cất lên vài tiếng cười to sắc bén, Reid lặng lẽ tiếp cận, khi chuẩn bị xông lên thì Reese đột nhiên xoay người bỏ chạy.

Hắn chạy vào trong một chiếc xe, tiếp theo là tiếng lốp xe chói tai vang lên, dường như hắn không hề lo lắng Reid sẽ nổ súng.

"Chết tiệt!" Reid hung hăng cầm súng trong tay, vội vàng đuổi theo nhưng con người làm sao chạy nhanh bằng xe, đành trơ mắt nhìn hung thủ lái xe đi xa, cắn răng rống giận, "Để cho hắn chạy mất!"

"Vì sao không nổ súng?" Giọng nói chất vấn nặng nề đến từ Lê Khải Liệt, hắn đi lên nắm lấy cổ áo của Reid, trên khuôn mặt điên cuồng lan tỏa hơi thở làm cho người ta sợ hãi, "Hắn ở ngay trước mặt ngươi! Ngươi bị cái quái quỷ gì mà sao không chịu nổ súng!"

"Đây không phải hành động tự vệ, ta nổ súng chính là giết người, nơi này không phải New York!" Reid nhăn mặt nhíu mày, hắn cũng rất ảo não, Vu Duy Thiển lôi Lê Khải Liệt ra, kéo đối phương đến bên cạnh mình, "Ngươi bình tĩnh một chút cho ta!"

"Bình tĩnh? Ngươi bảo ta làm sao có thể bình tĩnh! Hắn ở trước mặt ta mà nói người ngươi yêu phải là hắn! Ta không giết chết hắn ngay tại chỗ đã là may mắn lắm rồi, ngươi còn muốn ta bình tĩnh nữa là sao!" Sắc mặt căng thẳng đối diện với Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt tràn đầy lo lắng, nụ cười lạnh lùng vô cùng khủng bố khiến người ta kinh hãi, làm cho người ta không thể nghi ngờ hắn thật sự đang nghiêm túc.

Vu Duy Thiển kéo lấy cánh tay của Lê Khải Liệt, một tay vòng qua sau lưng rồi giữ chặt cổ của đối phương, ánh mắt của hai người giao nhau, một bên âm u điên cuồng, một bên lạnh lẽo sắc bén, "Như vậy thì sao?" Vu Duy Thiển khẽ nhếch khóe miệng, như cười như không mà nhìn Lê Khải Liệt, "Trên thực tế là ta yêu ngươi, không phải hay sao?"

Vu Duy Thiển lơ đễnh nói ra một câu như vậy, đáp án rất đơn giản. Đương nhiên chỉ trong nháy mắt liền dập tắt lửa giận ở trong lòng của Lê Khải Liệt, sắc mặt chuyển biến, hắn cười rộ lên, vòng tay ôm lấy bờ vai của Vu Duy Thiển, hắn giảm xuống ngữ điệu, "Duy, Duy yêu của ta…."

Gò má của hắn dán lên mặt của Vu Duy Thiển, truyền đến nhiệt độ cơ thể, nhẹ nhàng cọ sát, một tay cầm lấy lòng bàn tay của Vu Duy Thiển, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên mặt trên, không hề lãng phí thời cơ để truyền vào tình ý.

Reid e hèm cổ họng rồi cúi đầu, hắn chống tay xuống đầu gối, chậm rãi thở hổn hển, "Súng của ta là đến nơi này mới mua ở chợ đen, tuy nói là FBI nhưng vụ án sẽ do cảnh sát Anh quốc ở đây phụ trách, trừ phi là tự vệ, bằng không thì ta không thể nổ súng."

Hắn đút súng vào thắt lưng, "Chuyện này vẫn chưa xong, ta tìm được một chút manh mối ở chỗ của linh mục Calgary, nếu có thể đến nhà tổ của W. Locke để tự mình xem xét một lần nữa thì nhất định sẽ có thu hoạch."

P/S: =.= con sam dễ dụ ghê, có chuyện gì thì chỉ cần đưa bé Duy ra nói vài câu dịu dàng là nó xẹp xuống ngay.

115. Chương 115: Nghỉ Trưa

"Được rồi, ngươi nghe thấy hay chưa?" Vu Duy Thiển vỗ nhẹ bả vai của Lê Khải Liệt, "Nếu không cam lòng để hắn nói ra như vậy thì ngươi tự tay bắt lấy hắn, xem hắn rốt cục là ai, đây không phải là chuyện mà ngươi muốn làm hay sao?"

"Sai rồi, ta muốn làm chính là có được ngươi một cách triệt để, không cho bất luận kẻ nào chiếm bất cứ địa vị gì ở trong lòng của ngươi." Nâng tay của Vu Duy Thiển lên, cúi người, hôn vào mu bàn tay của Vu Duy

Thiển, giọng nói dễ nghe đầy cuốn hút, thì thầm ngọt ngào, lúc này Lê Khải Liệt lại trở thành một chàng kỵ sĩ trung thành với đức vua, không còn giống một bạo quân chỉ biết gào thét la mắng.

"Ngươi luôn luôn khoa trương như vậy." Giống như là bất đắc dĩ đối với việc này, Vu Duy Thiển lắc đầu, ánh mắt chợt lóe, bỗng nhiên nắm lấy xương cổ tay của Lê Khải Liệt, mạnh mẽ dùng lực, tiếp theo là một nụ hôn đáng tin cậy đặt lên môi của Lê Khải Liệt.

Lê Khải Liệt kéo thắt lưng của Vu Duy Thiển áp sát vào người, nhưng Vu Duy Thiển không cho hắn có cơ hội làm nụ hôn thêm sâu sắc mà chỉ ung dung thối lui.

"Lần đó ngươi đã nổ súng bắn hắn, vì sao hiện tại lại không thể?" Sau đó Vu Duy Thiển chuyển hướng sang Reid, hắn cũng có nghi vấn tương tự Lê Khải Liệt, ở khu vườn hoàng gia Botanic, khi Reese xuất hiện và tấn công Sharon Swift thì Reid rõ ràng đã từng nổ súng.

Reid nhìn chăm chú vào phương hướng mà Reese ly khai, sờ lên cây súng ở thắt lưng, sắc mặt có một chút khó xử, vừa cứng ngắc vừa đóng băng, "Khi cứu nữ diễn viên kia thì ta đã nổ súng. Cảnh sát Anh quốc biết được lai lịch của ta, chuyện này nếu cứ tiếp tục xảy ra thì sẽ ảnh hưởng đến vấn đề ngoại giao, cấp trên đã cảnh cáo cho ta biết."

Lê Khải Liệt là ca sĩ nổi danh trên thế giới, khi hắn đến Anh quốc thì đại sứ quán đã sớm chú ý đến từng động thái của bọn họ, Reid làm đặc vụ liên bang lại đại biểu cho cảnh sát Hoa Kỳ, hắn ở Anh Quốc làm ra bất kỳ hành động khác thường nào thì đều sẽ tạo thành ảnh hưởng.

Theo lời nói của Reid thì có thể nhận ra lần này hắn tự tiện đến Luân Đôn cũng đã bị áp lực từ cấp trên, hắn không thể tùy ý hành động.

Sửa sang lại sắc mặt, Reid không nói nhiều, nhớ lại vừa rồi, hắn thì thào tự nói, "Trên người của hắn không có thương tích?" Những lời này không quá lớn nhưng lập tức khiến cho hai người kia phải chú ý.

Hắn nói xong câu đó, lại liếc mắt nhìn Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt, "Hắn là một người sống."

Những lời này có một chút khó hiểu, nhưng ngay lúc này hai người còn lại đều có thể lý giải, bọn họ tận mắt nhìn thấy Reese, hắn đương nhiên không phải xác ướp sống dậy, từ trên băng vải có thể ngửi được mùi máu tươi phiêu tán, không hề có mùi của chất phoócmôn chống phân hủy, càng không có mùi thối của xác chết.

Nhưng hắn lại nói lên những lời của Reese năm đó, như vậy phải giải thích như thế nào? Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp? Cánh tay của Vu Duy Thiển bị Lê Khải Liệt nắm chặt, không cho suy nghĩ quá nhiều.

Có lẽ bởi vì xác định hung thủ là con người bằng xương bằng thịt mà Reid thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cứng ngắc của hắn không còn khó xem như vậy, về phần thi thể bị mất tích cùng với mẫu máu xét nghiệm ra thành phần của chất bảo quản thì vẫn phải tiếp tục đi tìm đáp án.

Bọn họ rời khỏi bệnh viện từ dưới gara, đều tự kêu taxi quay về, Reid không phải là thành viên trong ê kíp quay phim, hắn ở một khách sạn bình thường cách khách sạn của bọn họ không xa, ở trước mặt hắn còn rất nhiều câu hỏi, án mạng liên hoàn với đủ loại hiềm nghi chồng chất, hắn thề nhất định sẽ tìm cho bằng được hung thủ.

"Các ngươi đã quay lại." Khi Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt trở về khách sạn thì liền nhìn thấy Owen từ quầy rượu ở phía bên phải đại sảnh đang đi về hướng bọn họ.

Hôm nay vẫn không nhìn thấy ánh mặt trời, vài tia sáng le lói bên ngoài chiếu lên mặt của Owen, khuôn mặt còn trẻ của hắn trông có vẻ tiều tụy hơn một chút, tuy rằng bảo là đón tiếp bọn họ nhưng giọng điệu có vẻ không quá vui mừng, Lê Khải Liệt nhìn thấy sắc mặt của mấy thành viên khác trong ban nhạc cũng không tốt lắm.

"Leo, Delin Bowie ở nơi này cũng có quen biết, hắn ém nhẹm tin tức nhưng trên mạng vẫn có người lan truyền vụ này…." Luke không nói rõ ràng, trong giọng điệu bất đắc dĩ còn có một chút tức giận, hắn bưng lên ly rượu rồi uống cạn một hơi. Matthew xoa bóp bả vai của Luke, sau đó rời khỏi quầy bar rồi trực tiếp nói thẳng với Lê Khải Liệt, "Dư luận trong nước đều nói ngươi nên chịu trách nhiệm vì chuyện này."

“Đây là kết quả do giới truyền thông thao túng, người ở phía sau tự mình điều khiển chính là Delen Bowie.” Morris ngồi ở một góc quán bar, hắn quen tay gõ xuống bàn theo tiết tấu, “Tình hình trong bệnh viện như thế nào? Sharon Swift chắc là vẫn còn sống? Nếu không Delin Bowie sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy cho chúng ta.”

“Dễ dàng bỏ qua?” Deer làm ra biểu tình khoa trương mà lắc đầu, “Chỉ là dễ dàng bỏ qua như vậy mà đã đủ gây phiền phức cho chúng ta, mặc dù chúng ta nổi tiếng nhưng về phương diện truyền thông thì quyền chủ động vẫn nằm trong tay kẻ khác, đối phương là đại ca của giới thông tin a! Muốn viết thế nào thì viết như thế nấy!”

Vài người nói qua nói lại, Vu Duy Thiển ngồi vào quầy bar, gọi hai ly Martini, nghe mấy thành viên trong ban nhạc bình luận về tình hình hiện tại, Lê Khải Liệt ngồi bên cạnh hắn, tiếp nhận ly rượu do hắn truyền sang. Owen vẫn không nói chuyện, đột nhiên dùng sức đập lên mặt bàn, “Chuyện này ta sẽ giải quyết, các ngươi cứ dựa theo lịch trình cùng đạo diễn Kim McKay mà phối hợp tốt thời gian để quay MV.”

Lê Khải Liệt một tay cầm ly rượu một tay khoanh trước ngực, hắn ngồi ở quầy bar mà nhìn về phía Owen, “Ngươi định tìm bạn của ngươi để xin giúp đỡ?”

Owen là người đại diện của ban nhạc, hắn ở trong làng giải trí cũng được một thời gian, đương nhiên có rất nhiều mối quan hệ, quen biết một hai người ở giới thượng lưu cũng là chuyện bình thường, Luke nghe nói có thể vượt qua khủng hoảng thì lập tức truy vấn liên tục, “Hey, Owen, ngươi có cách nào? Đối phương là Delin Bowie, ngươi xác định bạn của ngươi có thể hỗ trợ?”

“Có lẽ sẽ được.” Owen gật đầu, hắn nhìn vào ly rượu trước mặt, không thấy rõ vẻ mặt của hắn, bỗng nhiên hắn ngẩng đầu chớp mắt với mọi người, “Ta là người đại diện của các ngươi, ít nhiều gì thì các ngươi cũng nên tin tưởng ta một chút a.” Hắn cười vài tiếng, lại xoay sang yêu cầu quầy bar châm rượu, Deer vẫn muốn tiếp tục mở miệng nhưng Matthew đã dùng khuỷu tay để huých Deer vài cái, lắc đầu ra hiệu.

Owen dường như không nhìn thấy động tác của Matthew, sửa lại sắc mặt như cũ, cùng mọi người tiếp tục đùa giỡn, cầu mong hành trình kế tiếp có thể thuận lợi, Vu Duy Thiển uống xong một ngụm Martini cuối cùng, buông cái ly trống rỗng xuống bàn rồi nói với Lê Khải Liệt, “Ta đi lên trước.”

Quay về phòng, hắn tháo lỏng cổ áo, mở ra cửa sổ rồi hít vào vài hơi. Vu Duy Thiển dựa vào cửa sổ để ngắm nhìn đường phố mờ mịt trong màn sương mù, không quá vài phút thì cửa phòng bị gõ vài cái, hắn đi ra mở cửa, “Còn tưởng rằng ngươi sẽ ở dưới một chút nữa chứ?”

“Bọn họ không cần có người ngồi kè kè bên cạnh.” Lê Khải Liệt ôm Vu Duy Thiển rồi hôn lên môi của đối phương một cái, sau đó đi vào phòng, hắn chậm rãi nhắm mắt lại rồi ngã người nằm lên ghế sô pha, “Mấy giờ rồi?”

“Sắp đến trưa, như thế nào, ngươi đói bụng?” Vu Duy Thiển ngồi xuống tay vịn của ghế sô pha, bắt chéo chân, một bên mặt nhìn nghiêng của hắn được ánh nắng le lói chiếu vào rất rõ ràng, trong sáng thuần khiết đến nỗi mỗi một sợi lông tơ cũng đều là hoàn mỹ, Lê Khải Liệt dõi mắt nhìn lên khuôn mặt của Vu Duy Thiển rồi nói nhỏ, “Đói, rất đói, quả thật là sắp chết đói.”

“Thật sao?” Không ai có thể xem nhẹ tầm mắt của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển quay sang nhìn đối phương, giống như không nhận ra lời nói gian tà của Lê Khải Liệt, hắn chỉ cười một cách nặng nề, “Cơm trưa sắp đến, xem ra ngươi cần một phần thực đơn.”

Bạn đang ?

“Trên thực đơn không có món mà ta muốn.” Lê Khải Liệt uể oải lấy tay làm gối đầu, nhếch lên nụ cười gian ác mà nóng rực, dùng giọng nói khàn khàn đầy sức hút để bày tỏ trắng trợn khát vọng điên cuồng dưới đáy lòng của hắn, “Duy yêu của ta, ngươi cũng biết ta thích ăn món gì nhất cơ mà.”

Vu duy Thiển vén lên vài sợi tóc dài trên trán của Lê Khải Liệt, hắn vừa nhướng mi vừa nói, “Mặc kệ ngươi thích ăn cái gì, có chuyện gì xảy ra với Owen?”

“Thật sự làm cho ta đau lòng, ngươi ở trước mặt ta mà lại đi quan tâm đến chuyện của kẻ khác!” Hung tợn kéo lấy tay của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt hôn xuống ngón tay của hắn thật mạnh. Vu Duy Thiển nâng cằm của Lê Khải Liệt lên rồi nhéo một chút, “Còn chưa chịu nói?”

Lê Khải Liệt không phải thật sự tức giận, ánh sáng bị Vu Duy Thiển ngồi ở trên che khuất, hắn nheo mắt rồi nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, "Còn chuyện gì khác ngoài những quy luật cũ rích, muốn có được cái gì đó thì phải trả giá, người kia là nghị sĩ, trong một lần tổ chức biểu diễn từ thiện thì đã quen với Owen, rất có hảo cảm với hắn, Owen từng nhận được không ít lần giúp đỡ từ người bạn này của hắn."

"Lúc trước Owen đã từng điều tra ngươi, khi ấy cũng là tìm bạn của hắn để nhờ giúp đỡ," Suy nghĩ một chút, Lê Khải Liệt lại bổ sung một câu. Vu Duy Thiển nhớ lại sắc mặt của Owen, xác định sự việc không chỉ đơn giản như vậy, "Chỉ là bạn bè?"

Vu Duy Thiển nhướng mày, vô thức xuyên ngón tay qua những sợi tóc, mái tóc màu nâu đỏ bị hắn vò rối, Lê Khải Liệt nghe ra trong lời nói của Vu Duy Thiển mang theo ý tứ đùa cợt, "Đây là do hắn lựa chọn, có lẽ sau khi hắn gặp được Calgary thì mới quyết định làm lại từ đầu, hoặc có lẽ hắn không sợ bản thân sẽ hối hận, ai biết được?"

Lê Khải Liệt nhún vai, khẽ nheo mắt lại, động tác của hắn xác định suy đoán của Vu Duy Thiển là đúng. Cái này gọi là bí mật làm theo quy luật cũng được, hoặc coi như một loại cam chịu cũng được. Trên đời không có cái gì miễn phí. Owen tìm người bạn kia để xin giúp đỡ thì tất nhiên sẽ phải trả giá bằng điều gì đó. Nếu Owen cũng có cảm tình đối với người nọ thì xem như cuộc giao dịch này không bị lỗ quá nhiều.

"Cái tên ác độc này." Vu Duy Thiển thì thầm, giọng điệu thương tiếc nhưng lời nói vẫn lãnh đạm, hàm nghĩa của những lời này là chân chính khiển trách Lê Khải Liệt hay là ám chỉ đến chuyện khác? Người đàn ông nằm trên ghế sô pha kéo lấy bàn tay đang vò tóc của Vu Duy Thiển rồi lôi xuống, Vu Duy Thiển bị Lê Khải Liệt kéo ngã lên người của hắn, bọn họ bắt đầu đánh nhau một trận trên ghế sô pha.

"Đừng nói đến hắn, nhìn ta nè, ta đói bụng, Duy yêu…" Cắn mút ngón tay của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt cười một cách xấu xa mà tiếp cận đối phương, "Tối nay cho ta ăn no như thế nào?"

"Không có ai muốn điên với ngươi." Vu Duy Thiển thoát khỏi vòng tay của Lê Khải Liệt, vừa cười vừa mắng một câu, sau đó đá văng Lê Khải Liệt từ trên sô pha xuống đất, vừa vặn có người gõ cửa phòng.

Vu Duy Thiển ngồi trên sô pha nhìn xuống Lê Khải Liệt, mở ra đôi mắt khép hờ, đồng tử màu tro lục đã lui ra ý cười thâm trầm, vì sao Lê Khải Liệt không sử dụng các mối quan hệ của mình cùng với nhược điểm của vài vị cấp cao để giải quyết chuyện này mà để mặc Owen làm ra quyết định như vậy, Vu Duy Thiển không hỏi nguyên nhân, chẳng qua hắn không ngờ chính là vì Lê Khải Liệt tin tưởng Owen cho nên mới để Owen giải quyết chuyện này…

Lê Khải Liệt nhìn thấy Vu Duy Thiển trên lưng phải gánh nỗi khổ bất tử, nhưng lúc nào cũng luôn phán đoán rất chính xác, người đứng ngoài cuộc quan sát có vẻ thành thạo hơn nhưng cũng khó tránh khỏi sẽ bị cô độc, Lê Khải Liệt đã sớm quyết định, hắn sẽ thay Vu Duy Thiển lấp đầy khoảng trống này.

116. Chương 116: Ngoại Cảnh

Chẳng qua người xuất sắc nếu không muốn bị chú ý thì rất khó, Vu Duy Thiển bị hắn kéo từ phía sau hậu trường lên trước khán đài, không chỉ được hắn tán thưởng mà những người khác cũng vô cùng có hảo cảm, hơn nữa còn rất vui lòng chứng tỏ điều đó.

"Có việc gì hay sao?" Vu Duy Thiển vừa mở cửa phòng vừa chỉnh lại áo sơ mi trên người, khôi phục vẻ ngoài lạnh lùng khiến người ta cảm thấy kiêu căng, người đàn ông ngoài cửa chính là Senzou, hắn luôn mặc âu phục xỏ giày da, là điển hình của một thương nhân thành công. Đối mặt với một Vu Duy Thiển luôn làm cho người ta cảm thấy rất khó đối phó, Senzou chỉ lộ ra một nụ cười khiêm tốn của người Nhật Bản.

"Nghe nói sáng nay các ngươi đi ra ngoài, thật sự là không đúng lúc." Khi Senzou mỉm cười có vẻ đặc biệt chân thành, cho dù nhìn thấy động tác chỉnh sửa quần áo của Vu Duy Thiển hay là nhìn thấy Lê Khải Liệt đang nằm ngả ngửa trên ghế sô pha trong phòng khách thì vẻ mặt của hắn cũng không hề thay đổi.

Vu Duy Thiển chỉ khẽ giật hàng lông mày một chút, Lê Khải Liệt vẫn duy trì tư thế như cũ, giống như một con dã thú đang chờ thời, tư thế nhàn nhã lười biếng, nhưng ánh mắt mãnh liệt lại xuyên thấu hết thảy ngăn cách, tạo nên cảm giác khiến người ta không thể xem nhẹ.

Senzou cúi đầu nhìn tấm thảm màu xám phía trước thềm cửa, khi ngẩng đầu lên thì trong đôi mắt giống như nhuốm màu mực Nhật Bản xẹt qua một sắc thái khác thường, "Ta còn tưởng rằng ngươi thật sự cảm thấy hứng thú đối với tòa biệt thự kia."

Vu Duy Thiển tựa hồ phát giác ra một chút ám chỉ đặc biệt nào đó từ biểu tình của Senzou, nhưng nhìn kỹ lại thì thương nhân người Nhật Bản này vẫn duy trì vẻ mặt như ban đầu, vì thế hắn trả lời ngắn gọn và dứt khoát, "Người cảm thấy hứng thú là Reid."

Hắn nói xong thì định đóng cửa nhưng Senzou lại đặt tay lên khung cửa, tựa hồ cảm thấy tiếc nuối, ánh mắt mơ hồ lướt trên mặt của Vu Duy Thiển, "Ngươi thật sự là người khó có thể tiếp cận, Wirth, phải biểu đạt thành ý như thế nào thì mới có thể được ngươi chấp nhận?"

"Ta không giao dịch với ngươi, cũng không muốn kết bạn với ngươi, ngoại trừ hai điều này thì càng không thể có mối quan hệ khác, thành ý của ngươi đối với ta mà nói là vô dụng, ta cần nó để làm cái gì?" Vu Duy Thiển nhìn Senzou rồi nói ra lời thẳng thắn, hắn không cố ý đả kích đối phương, cũng không đặc biệt hiển lộ biểu tình đùa cợt châm chọc, nhưng bởi vì lời nói thẳng thắn như vậy lại làm cho người ta cảm thấy hắn đang tỏ vẻ khinh thường đối phương.

Trên sô pha trong phòng khách vang lên tiếng cười to, tiếng cười quyến rũ đầy nam tính, cũng không hề che giấu, Lê Khải Liệt cười nhiều bao nhiêu thì càng làm cho sắc mặt của Senzou trở nên khó coi bấy nhiêu. Nghĩ đến lúc trước cũng bị Vu Duy Thiển mỉa mai khiêu khích bao nhiêu lần thì mới có thể tiếp cận với người đàn ông này lại càng khiến cho tiếng cười của Lê Khải Liệt trở nên thâm trầm khó lường.

Không phải bất luận kẻ nào cũng có thể tiếp cận Vu Duy Thiển mà không bị sự lạnh lùng của đối phương làm tổn thương, nếu lúc trước không phải Lê Khải Liệt có mục đích khác, cương quyết xông vào lãnh địa của người đàn ông này, làm cho Vu Duy Thiển bùng nổ cơn thịnh nộ chưa từng có, dẫn đến một loạt sự kiện cùng nhau xuất hiện thì có lẽ hắn và Vu Duy Thiển cho đến nay vẫn là hai đường thẳng song song không bao giờ có điểm chung.

"Hôm nay chúng ta không rảnh, chờ khi nào có thời gian rảnh rỗi sẽ ghé thăm." Đi đến phía sau Vu Duy Thiển, vòng tay ôm lấy thắt lưng của đối phương, lời nói lịch sự không có chỗ nào để bắt bẻ, nhưng vị siêu sao mặc trên người chiếc áo sơ mi đầy nếp nhăn cùng với vẻ đẹp sa đọa lại làm ra hành động suồng sã với người đàn ông ở trước ngực, đôi mắt tham lang tỏa ra điện lực, đồng thời cũng bắt đầu khởi động một cơn sóng ngầm.

Bên ngoài cửa, bọn họ thậm chí còn không mời khách tiến vào phòng, nhưng Senzou cũng không trở mặt, khả năng tự chủ của hắn có thể nói là vô cùng siêu cấp, chứng tỏ tâm tư của người này rất thâm trầm, hoặc có lẽ là do bản lĩnh vốn có của một thương nhân từng trải.

Vu Duy Thiển dường như không phát hiện sóng ngầm mãnh liệt đang lan tỏa trong không khí, hắn đẩy ra vài sợi tóc xoăn nhẹ của Lê Khải Liệt ở trên cổ làm hắn cảm thấy hơi ngứa, "Ngày mai ta rảnh."

"Tốt, để ta báo với đặc vụ Reid, hắn có cho ta danh thiếp." Senzou đi đến cầu thang, vừa bước xuống vừa xoay người chào tạm biệt.

Lê Khải Liệt nhìn chằm chằm bóng dáng của Senzou cho đến khi đối phương biến mất ở góc hành lang thì mới thu hồi ánh mắt, chóp mũi cọ nhẹ một cách ám muội lên sau gáy của Vu Duy Thiển, "Ngươi cũng biết ngày mai ta có lịch mà."

"Tìm được nữ diễn viên để thay thế rồi à?" Vu Duy Thiển đóng cửa lại, Lê Khải Liệt di chuyển theo thân thể của Vu Duy Thiển, cánh tay đang ôm lấy hắn vẫn không buông ra mà càng thêm siết chặt, "Kim McKay tìm được mấy người bạn ở Luân Đôn, lần này có lẽ sẽ sử dụng nữ diễn viên người Anh."

"Nhờ bạn bè ở Luân Đôn tiến cử quả thật thuận tiện hơn nhờ bên New York sắp xếp, nữ diễn viên Anh tham gia MV sẽ trở thành đề tài nổi bật, đối với fan hâm mộ nơi đây cũng có cảm giác thân thiết hơn, cách này không tệ." Thoát khỏi vòng tay của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển ngồi lên ghế sô pha trong phòng khách,

người đàn ông ở sau lưng như hình với bóng. Lê Khải Liệt rất hưởng thụ tư thế vừa rồi, lúc này hắn chỉ đơn giản nằm xuống rồi ngã đầu lên đùi của Vu Duy Thiển.

Vu Duy Thiển nheo mắt lại, Lê Khải Liệt nằm trên đùi hắn giống như một con động vật ăn thịt cỡ lớn, cơ thể ẩn chứa sức mạnh như báo gấm. Hắn thuận tay sờ soạng lồng ngực bên dưới áo sơ mi rộng mở của Lê Khải Liệt, tay còn lại cầm lấy gói thuốc lá đặt trên bàn, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó thì liền dập tắt điếu thuốc lá vừa châm.

Lê Khải Liệt nhướng mi nhìn hắn. Vu Duy Thiển giơ tay lên rồi ném gói thuốc lá trở lại trên bàn, "Khói thuốc lá không có lợi cho ngươi."

Hắn có thể không bận tâm đến khói thuốc hoặc là khí độc sẽ ảnh hưởng đến thân thể nhưng Lê Khải Liệt là ca sĩ.

"Duy, có phải càng ngày ngươi càng thích ta hay không?" Lời nói buồn nôn từ trong miệng của Lê Khải Liệt lại luôn có hiệu quả khác biệt so với người khác, ánh mắt thâm thúy dễ dàng có thể tạo ra nhiệt độ nóng bỏng, hắn mỉm cười rồi kéo cổ của Vu Duy Thiển xuống, một chút ngả ngớn và nguy hiểm bỗng nhiên hiện lên, "Một mình hành động cũng không có lợi đối với ngươi."

"Ngày mai ngươi có lịch trình của ngươi, ta cũng có của ta, ngươi đến nơi này không phải để du lịch." Vỗ nhẹ lên mặt của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển nhắc nhở một cách vô tình. Đôi khi Vu Duy Thiển sẽ nghi ngờ người đàn ông thường xuyên lộ ra bản tính ác liệt này có phải đang cố tình kéo dài thời gian hay không, giúp cho khách sạn kiếm được một món hời lớn, không biết Senzou có cảm thấy hối hận vì đã tốt bụng bao khách sạn cho bọn họ hay không.

"Ta hỏi ngươi nếu ta đi ra ngoài cùng một người đàn ông khác thì ngươi có lo lắng hay không?" Giọng nói dịu dàng lại hàm chứa bất an xao động, Lê Khải Liệt kề sát tầm mắt, Vu Duy Thiển suy nghĩ một chút, "Không."

Bàn tay đặt phía sau cổ đột nhiên dùng sức, lúc này Vu Duy Thiển mới chậm rãi nhếch đuôi lông mày lên, "Chẳng phải ngươi có hứng thú đối với phụ nữ hơn đàn ông hay sao?"

Đây không phải là đáp án mà Lê Khải Liệt muốn, hắn cất lên một tiếng hừ cười trầm thấp. Một bên cứng rắn, không thuận theo thì sẽ không buông tha, bên còn lại rốt cục thả lỏng khẩu khí, ung dung trả lời, "Được rồi, ta sẽ mất hứng một chút."

"Chỉ là một chút?" Lê Khải Liệt vẫn không hài lòng, nhe ra một nụ cười giống như thú vật có thể cắn xé con người bất cứ lúc nào.

Hắn mặc áo sơ mi trắng do Vu Duy Thiển lựa chọn, là kiểu dáng mà Vu Duy Thiển yêu thích, kiểu dáng đơn giản thoải mái, không có những đường may cứng nhắc, mà lại làm nổi bật chất liệu của áo sơ mi, đây là hàng tơ lụa cao cấp hỗn hợp với vải cotton thượng đẳng, mặc vào cho cảm giác rất dễ chịu, nhưng màu trắng mặc trên người của Lê Khải Liệt lại không hề có hiệu quả thuần khiết, ngược lại càng lộ ra bản tính xâm lược và nguy hiểm, gian ác nhưng lại gợi cảm vô cùng.

"Không phải một chút mà là rất nhiều, như vậy được rồi chứ?" Tiếng nói trở nên trầm thấp, cúi người nhìn Lê Khải Liệt, tay của hắn chậm rãi luồn vào bên trong áo sơ mi trắng rộng mở, thản nhiên nhìn chăm chú xuống phía dưới, ánh mắt nghiêm túc tiết lộ ý cười dưới đáy mắt, "Có muốn ta xích ngươi lại trong phòng hay không?"

"Làm sao mà ngươi có thể tranh giành lời kịch của ta, người nên bị xích lại là ngươi mới đúng, ta muốn ngươi chỉ có thể nhìn ta, chỉ có thể cảm nhận ta…..nghĩ đến cảnh tượng này…." Đôi mắt nóng rực khẽ nheo lại, thở dài một hơi sung sướng, Lê Khải Liệt nói ra cảnh tượng chỉ có thể xuất hiện ở trong mộng, là lời nói vui đùa nhưng không mang theo giọng điệu bỡn cợt, hắn nâng ngón tay lên rồi vuốt ve sau dái tai của Vu Duy Thiển.

Ngón tay bị chay vì thường xuyên gảy đàn đang cọ sát lên làn da, Lê Khải Liệt luôn mang theo nhục dục chinh phục, cho dù hiện tại đã xác định tình cảm thì hắn vẫn luôn lộ ra bản tính giống như dã thú của mình, Vu Duy Thiển đã sớm quen với việc này nên cũng không hề nương tay mà tát một cái vào mặt của hắn, "Mấy câu nói mớ này tốt nhất ngươi cứ giữ trong lòng của mình thì hay hơn."

Lê Khải Liệt chụp được bàn tay của Vu Duy Thiển, sau đó nhẹ nhàng hôn vào lòng bàn tay một chút rồi thu lại ý cười, "Ta nói thật, ngày mai ta đi cùng với ngươi."

"Không có ai cản ngươi." Vu Duy Thiển cầm lấy điện thoại bên cạnh ghế sô pha để gọi thức ăn.

"Chuyện này nhìn thế nào cũng đều rất kỳ quái, để bảo đảm an toàn, ta không muốn ngươi rời khỏi tầm mắt của ta." Lần này không phải lên cơn độc chiếm, hiện tại giọng điệu của Lê Khải Liệt rất nghiêm túc, ánh mắt đột nhiên trở nên thâm trầm.

Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đều nhìn thấy Reese thật sự là người sống, trên người của hắn không có vết thương, nhưng Reid rõ ràng đã nổ súng bắn trúng hắn, còn thu thập cả mẫu máu. Người đàn ông quấn băng gạc đầy mặt xuất hiện trước mắt bọn họ, sát thủ liên hoàn giết mười người phụ nữ, lấy đi máu của các nàng, rốt cục là vì mục đích gì…

Ngày đó vốn phải đi quay ngoại cảnh cho MV nhưng lại vì chuyện của Sharon Swift mà tốn mất một ngày, Kim McKay liền lợi dụng thời gian, thông qua bạn của hắn để tìm một diễn viên nữ thích hợp, ngày hôm sau dự định là ngày khởi quay.

Vu Duy Thiển vốn tưởng rằng Lê Khải Liệt sẽ thương lượng với Kim McKay để dời ngày lại, hai người này có lẽ sẽ tiếp tục khắc khẩu, nhưng không ngờ ngày hôm đó lại không hề có động tĩnh gì, Kim McKay không phải là loại người dễ dàng thỏa hiệp, hắn lại càng không phải đạo diễn có thể dễ dàng tha thứ cho diễn viên quá mức bốc đồng. Rốt cục Lê Khải Liệt đã làm gì? Hắn cảm thấy rất ngạc nhiên.

Sau khi dùng xong bữa sáng, nguyên tầng lầu được bao trọn để bọn họ sử dụng không hề có động tĩnh quá lớn, Reid đến rất đúng giờ, xuất hiện trước cửa thang máy, trong mắt có tơ máu, có lẽ vì vụ án mà bị mất ngủ, "Xe đang chờ chúng ta ở phía dưới."

Reid ấn nút thang máy. Senzou có công ty đại diện ở Luân Đôn, hắn lái xe đến rồi chờ ở phía dưới.

Reid đặc biệt lên đây để đón bọn họ, mặc dù hung thủ đã xuất hiện nhưng sương mù quấn quanh trên người của Vu Duy Thiển vẫn chưa tán đi, ngược lại càng lúc càng dày đặc, cho dù nghi ngờ như thế nào thì Reid cũng không mở miệng hỏi Vu Duy Thiển có quan hệ gì với hung thủ, có lẽ bởi vì hắn biết rõ sẽ không tìm được đáp án từ người đàn ông phương Đông thần bí này.

Xuống thang máy, bên ngoài khách sạn lại vô cùng náo nhiệt, giới truyền thông và một đám đông vây kín bị bảo vệ ngăn cản, quản lý đại sảnh là một người đàn ông Anh quốc, mang theo vẻ mặt áy náy mà chậm rãi bước đến, "Thật sự có lỗi, ngài Leo, không biết tin tức bị rò rỉ từ khi nào, các phóng viên…"

"Được rồi." Lê Khải Liệt ngăn cản người quản lý nói tiếp, hắn đi ra ngoài, Senzou đang đứng chờ trước xe, nhân viên bảo vệ ngăn cản hai bên lối đi để cho bọn họ thông qua, Lê Khải Liệt lại kéo tay Vu Duy Thiển đi về một hướng khác, "Xe của ta đến."

Owen xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ, một vật thể được ném lên thành một đường cong rồi rơi vào tay của Lê Khải Liệt, hắn lập tức đi về phía chiếc xe Hummer màu đen, "Ở đây mà không có phương tiện giao thông thì rất bất tiện."

Đường cong đầy nam tính, ngoại hình hung hãn dữ dằn, chiếc Hummer xuất hiện ở đầu đường thật sự rất thích hợp với dáng người cao gầy lại xuất sắc của Lê Khải Liệt.

"Còn không mau lên xe!" Vu Duy Thiển nhíu mày rồi đẩy mạnh Lê Khải Liệt vào trong xe, tiếng thét chói tai ở xung quanh làm cho hắn cảm thấy khó chịu.

Chuyện đầu tiên mà Lê Khải Liệt làm khi đến Anh quốc chính là mua xe, Vu Duy Thiển đã sớm biết sở thích đối với xe cộ của Lê Khải Liệt, nhưng đây không phải là chuyện bất ngờ duy nhất, bỏ lại Senzou, khởi động đầu máy, chiếc xe việt dã lướt đi, đích đến của bọn họ chính là nhà tổ của gia tộc W. Locke nằm ở ngọn núi phía Tây Bắc.

"Ngươi thật là…" Mất không ít thời gian cho lộ trình, khi đến nơi thì Vu Duy Thiển chỉ có thể lắc đầu, "Ngươi lại để cho Kim McKay chuyển trường quay đến nơi này."

Từ trên con đường gập ghềnh đến khu đất bằng phẳng, hắn nhìn thấy nhân viên trong ê kíp làm phim, bao gồm cả đạo diễn Kim McKay đang phối hợp với các nhân viên để chuẩn bị tác nghiệp.

117. Chương 117: Trang Viên Cổ Xưa

"Leo đến kìa!" Có người thấy bọn họ đến thì liền cầm lấy cái nón trên đầu để vẫy gọi, Kim McKay từ đằng xa quay đầu lại, giơ ngón tay ra hiệu cho Lê Khải Liệt, "Nơi này không tệ!"

Hiện tại đã gần giữa trưa, từ thành phố sầm uất đến nông thôn hoang vu, nơi này giống như thế giới bên kia, không có những cao ốc mọc san sát nhau, chỉ có một trang viên lẻ loi đứng lặng giữa một khu đất trống, tầm nhìn thoáng đãng có thể thấy rõ mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng đâu vào đó. Hóa ra sáng sớm không nhìn thấy những người khác ở khách sạn là vì Lê Khải Liệt đã thương lượng ổn thỏa với Kim McKay về việc thay đổi địa điểm trường quay.

"Có phải là một cách tốt hay không?" Đặt câu hỏi bên tai của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt bước xuống xe rồi đá lên cửa xe.

Người đàn ông tóc đen phía bên kia khẽ xoa nhẹ lỗ tai hơi bị ngứa, chỉ có thể dở khóc dở cười đối với lời nói đắc ý của Lê Khải Liệt, "Thật đúng là dám nói dám làm, chẳng qua chỉ là tùy hứng mà thôi, vậy mà Kim McKay lại đồng ý với yêu cầu quái gở này."

Bất thình lình thay đổi địa điểm nhưng lại chuyển từ nội thành ra ngoại ô, Kim McKay vui vẻ đồng ý có lẽ là vì bề ngoài của trang viên nơi đây.

Diện tích ước chừng một ngàn mẫu Anh, trong trang viên có hồ nước và năm tòa biệt thự, những bụi cây hòe gai đã sớm chết khô ở bên ngoài, dáng vẻ mục nát làm lộ ra cảm giác thê phương, tòa nhà cổ xưa so với ban đêm ở khu vườn hoàng gia Botanic thì không hề kém cỏi. Tầm nhìn bao quát có thể quay được sự thay đổi của đường chân trời, bắt giữ được màu xám chanh ở đường chân trời phía đằng xa.

Mặc kệ Lê Khải Liệt lựa chọn chiếc Hummer là vì ngoại hình của hắn hay chỉ đơn thuần là trùng hợp thì chiếc xe việt dã ở địa hình như vậy mới phát huy công dụng, tính năng vượt đường dốc của nó hơn hẳn những chiếc xe bình thường. Trên thân bám một chút bụi bặm và bùn lầy chỉ càng làm cho ngoại hình hung hãn và dữ dằn của nó thêm phần rõ ràng, tựa như người chủ của chiếc xe, chỉ mặc chiếc áo khoác da đơn giản cùng quần bò nhưng lại có thể nổi bật như hạc trong bầy gà.

Xe của Senzou đến sau, đi theo chiếc Hummer màu đen, khi thân xe màu trắng ngà dừng lại thì đã bị phủ kín một lớp bụi.

Owen và Reid ngồi trên xe của Senzou. Senzou không hề dị nghị đối với việc sử dụng nơi này làm trường quay, hắn thậm chí còn tỏ vẻ rất hoan nghênh, khiến cho người ta đoán không ra mục đích chân chính của hắn.

"Nữ diễn viên kia đã đến, nàng gọi là Lena, đang hóa trang, mặc kệ ngươi chuyển địa điểm đến nơi này để làm cái gì thì trước tiên cứ quay MV xong cái đã." Owen vừa buốc xuống xe vừa nói với Lê Khải Liệt, những chuyện liên tiếp làm cho hắn có vẻ hơi mệt mỏi, có lẽ là vì nhìn thấy sắc mặt tiều tụy của Owen nên vị siêu sao của công ty hắn không tiếp tục làm ra chuyện gì khiến cho hắn đau đầu.

Đương nhiên mấu chốt có thể là vì có sự tồn tại của một nhân vật quan trọng, có Vu Duy Thiển ở đây thì Lê Khải Liệt dù sao cũng có thể khống chế chính mình, hắn khống chế không được thì tự nhiên sẽ có người làm cho hắn phải tự chủ, chẳng hạn nói vài câu châm chọc hoặc đấm cho hắn vài cú là đủ, những thứ này đều có hiệu quả rất tốt.

"Thật không ngờ Leo thích kiểu mẫu như vậy, uổng công ta còn muốn kiến thức người nằm dưới thân của người đàn ông khêu gợi nhất hành tinh là ai." Nữ minh tinh Lena nổi tiếng xinh đẹp, có đường nét tinh xảo, vẻ đẹp cổ điển và hiện đại dung hòa trên khuôn mặt hoàn mỹ, nhưng tính cách lại vô cùng bạo dạn, nàng từng công khai theo đuổi một nam minh tinh.

Nàng đã hoàn tất việc trang điểm, đang ngồi chờ dưới tàng cây, chuyên viên phục trang đang giúp nàng chỉnh lại chiều dài của cổ tay áo viền đăng ten.

Reid đi ngang qua mặt nàng, khi nghe thấy câu này thì liền dừng chân, Lena ngẩng đầu, mái tóc đen nhánh buông xuống vài lọn tóc uốn xoăn, nàng nhấc váy lên, bắt chéo chân một cách thản nhiên, không hề tỏ vẻ kiêu kỳ, "Ngươi là ai? Cùng Owen đến đây nhưng lại không giống diễn viên."

Ánh mắt của Reid rất sắc bén, quả thật không giống những nhân vật khéo léo trong làng giải trí, chiếc áo khoác phất phơ trong gió, hắn thờ ơ quan sát đám người, ánh mắt dừng lên tòa nhà khổng lồ ở trước mặt, hắn thật không ngờ nữ minh tinh này lại có cặp mắt sắc bén như vậy, "Ngươi nói bọn họ thế nào?"

"Chẳng lẽ bọn họ không phải là quan hệ như vậy hay sao? Ta nhìn người rất ít khi đoán lầm, hơn nữa ở trong làng giải trí cũng không thiếu những loại quan hệ như vậy." Lena phe phẩy tay, bộ dáng thờ ơ, nàng cầm lấy tách cà phê rồi uống một ngụm, "Thật đáng tiếc người phương Đông kia thoạt nhìn cũng không tệ a."

Nàng cất lên vài tiếng cảm khái, hóa trang thành tiểu thư quý tộc đoan trang lại lộ ra động tác hơi thô lỗ không xứng với thục nữ, nhưng có vẻ rất thẳng thắn, phá vỡ ấn tượng của người bình thường đối với ngôi sao trong làng giải trí. Reid cùng nàng nhìn về phía hai người ở đằng xa, vì khả năng quan sát kinh người của nữ minh tinh này mà cảm thấy thán phục.

Phía bên kia Lê Khải Liệt đã thay đổi trang phục, đang trang điểm, nhà tạo mẫu tóc đi lấy mấy sáy tóc. Vu Duy Thiển đi đến trước mặt hắn rồi đặt xuống một ly Bordeaux, trong chiếc Hummer có đặt sẵn vài chai rượu, chuyện này cũng không tính là quá khoa trương đối với Lê Khải Liệt, bản thân của hắn vốn có tiềm chất của một con sâu rượu, có vài tờ tạp chí từng đem hai từ say xỉn đặt cạnh tên của vị siêu sao này.

Có lẽ chơi nhạc rock sẽ làm cho người ta có ấn tượng như vậy, nhưng kỳ thật Vu Duy Thiển rất rõ ràng, tuy rằng Lê Khải Liệt thật sự thích uống rượu nhưng vẫn chưa đến mức say bí tỉ, bên ngoài đưa tin lúc nào cũng chênh lệch với sự thật.

"Có muốn ăn cái gì hay không?" Trong lúc quay phim thì Vu Duy Thiển thật sự nhàn rỗi, hắn kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Lê Khải Liệt.

"Ta không sao, sớm quay xong thì mới có thể cùng Duy yêu của ta đi thám hiểm được chứ." Cầm ly rượu, ngón tay vuốt ve lên thân ly vừa được Vu Duy Thiển đụng vào, tựa như vuốt ve nhiệt độ ấm áp còn lưu lại, hắn hơi nheo mắt làm cho Vu Duy Thiển liên tưởng đến một công tên tử nhà giàu đang trêu đùa con gái nhà lành.

Kịch bản MV ở trên bàn bị cầm lấy, Vu Duy Thiển gõ vài cái lên đầu của Lê Khải Liệt, "Ngươi tưởng là đang diễn trò hay sao?" Hắn vừa cười vừa ném kịch bản xuống bàn, sau đó đút tay vào túi áo choàng, "Ta đi dạo một chút."

"Bảo Reid đi cùng, bằng không thì đừng đi." Lê Khải Liệt nắm lấy tay của Vu Duy Thiển, ánh mắt liếc về phía cổng trang viên mà Senzou đang đứng.

Vu Duy Thiển cũng nhìn thoáng qua nơi đó, hình như Senzou thuê người trông coi tạm thời ở đây, nghe nói trang viên này sẽ được sắp xếp vài căn phòng để cung cấp cho bọn họ sử dụng. Senzou từng đầu tư cho những bộ phim cổ xưa, lại quen biết với Kim McKay, cho nên hắn làm như vậy cũng không khiến mọi người cảm thấy kỳ lạ.

Lần này quay MV rốt cục tiến hành thuận lợi, không muốn làm cho Lê Khải Liệt gây ra chuyện khiến người ta chú ý nên Vu Duy Thiển chỉ ngồi tại chỗ để chờ đợi, thời gian đối với hắn mà nói là vô nghĩa.

Reid thương lượng với Senzou, một mình hắn đi vào biệt thự để thăm dò, ở đây có rất nhiều phòng, muốn tìm thứ gì đó thì cần phải mất thời gian.

Lần này bởi vì có thêm diễn viên Anh quốc, nhân viên đi theo Lena cũng không quen biết với Vu Duy Thiển, thậm chí có người còn hiểu lầm lai lịch của hắn, "Ngươi không thay đổi trang phục hay sao? Sắp quay rồi kìa." Có người đàn ông khi đi qua thì lại nhắc nhở với hắn như vậy.

"Ta không phải diễn viên." Vu Duy Thiển phủ định, nhưng cho dù hắn ngồi ở nơi này thì vẫn rõ ràng khác biệt so với những người bình thường, đối phương tựa hồ cảm thấy không thể tin tưởng mà tiến đến gần để nhìn hắn, mang theo biểu tình khen ngợi và kinh ngạc mà hô to, "Không thể nào! Ngươi không phải là diễn viên? Đẹp như vậy cơ mà! Quả thật là quá lãng phí!"

Không có phản ứng đối với lời ca ngợi của người nọ, Vu Duy Thiển nâng lên đôi mắt đen láy vừa sắc bén vừa thẳng thắn, cùng với biểu tình lạnh lùng không hề đùa cợt, "Ta nói không phải, chuyện này có cái gì đáng giá để nghi ngờ?"

Các thành viên trong ban nhạc đều đang tiến hành quay MV, cho nên việc Vu Duy Thiển không phải một trong số đó thì kỳ thực quá rõ ràng.

Cho dù ở bất cứ nơi nào thì cũng sẽ có người viện đủ mọi lý do để có cớ tiếp cận, đây không phải lần đầu tiên Vu Duy Thiển bị người đồng tính dùng cách này để đến gần. Trong công ty của Owen thì mọi người đều biết không được trêu chọc người đàn ông phương Đông này, nhưng ở Anh quốc, trong ê kíp làm phim vẫn còn có người không biết làm như vậy sẽ dẫn đến tai họa gì.

"Hey, ngươi đang làm cái gì vậy?" Cánh tay bị một người nào đó kéo mạnh ra sau, phát ra tiếng kêu răng rắc giống như khẩu súng được lên đạn, người đàn ông Anh quốc khóc thét, cố gắng quay đầu lại, "Miracle Leo?"

Giống như mãnh thú bị xâm nhập lãnh địa, đôi mắt màu tro lục lóe lên một tia hung tàn, Lê Khải Liệt thoạt nhìn không giống như đang tức giận mà ngược lại càng giống như đang rất cao hứng, "Duy, ngươi nói ta nên xử lý tên này thế nào? Hắn quấy rầy ngươi hay sao?"

Giọng nói hoa lệ lại toát ra hơi thở nguy hiểm như một quả bom nổ chậm, người đàn ông Anh quốc không rõ vì sao nhân vật chính đang quay MV lại xuất hiện ở đây, bả vai giống như bị bẻ gãy, hắn kêu la thảm thiết, người xung quanh đều nhìn về hướng này.

Lê Khải Liệt không buông tay mà chỉ cười lạnh rồi tăng thêm sức mạnh, tiếng kêu thảm thiết lại tiếp tục vang lên, mọi người đều ngây ngẩn, Vu Duy Thiển nâng cằm ra hiệu cho Lê Khải Liệt, "Đừng lãng phí thời gian ở nơi này."

Kỳ thật từ lúc Lê Khải Liệt đột nhiên rời đi thì ê kíp quay phim liền dừng lại, Kim McKay đã quen với tình trạng đột ngột xảy ra như vậy, có nhân viên muốn tiến lên để xoa dịu tình hình nhưng lại bị Kim McKay ngăn cản, hắn thờ ơ nói với mọi người, "Không sao, có Wirth ở đây thì mọi việc sẽ được giải quyết nhanh chóng."

Quả nhiên Lê Khải Liệt liền vứt người đàn ông kia sang một bên, tựa như ném một túi rác, "Đừng để cho ta nhìn thấy hắn ở trong này." Đem người ném về phía đội ngũ của Lena, đôi mắt màu tro lục như lóe lên ngọn lửa vô cùng đáng sợ

Người nọ là chuyên viên trang điểm của Lena, hắn quả thật có khuynh hướng đồng tính, mọi người đều biết, mọi người cũng nhìn thấy hắn tiếp cận Vu Duy Thiển, cho nên không có ai có tư cách nói cái gì khi Lê Khải Liệt đối xử với hắn như vậy, cho dù là sử dụng bạo lực thì có ai dám nói Miracle Leo làm sai?

Lena vừa chậc lưỡi vừa lắc đầu, nàng thì thầm, "Ghen kinh quá đi thôi!"

Khi đang quay MV thì thời tiết lại chuyển sang tối sầm, bất quá cũng phù hợp với ý tưởng của Kim McKay, cho nên lại đạt được hiệu quả quay phim rất cao, chẳng qua mọi người chỉ lo lắng sắp có mưa to, vì vậy tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng để rút lui, bất cứ lúc nào cũng có thể vọt vào bên trong tòa nhà để tiếp tục quay các phân cảnh khác.

"Tất cả vào đi! Trước tiên nghỉ ngơi mười lăm phút!" Kim McKay ra lệnh trong bộ đàm trước khi cơn mưa ập xuống.

Trong trang viên có vài tòa biệt thự, nơi này vẫn chưa được quét dọn, dù sao cũng có một chút cổ xưa, hoàn toàn là một tòa nhà bỏ hoang. Ê kíp làm phim đều tụ tập trong đại sảnh do Senzou sắp xếp để nghỉ ngơi, những nhân vật quan trọng khác thì được Senzou dẫn đến một gian phòng riêng.

Senzou ở trước mặt mọi người luôn nói năng khéo léo, lịch sự lại chu đáo, hoàn toàn xứng với vị trí của một chủ nhà, hắn giới thiệu với khách những kiến trúc quan trọng trong trang viên này. Từ sau khi Reid tiến vào thì không thấy xuất hiện, đến khi Senzou ngừng nói, ngoại trừ hương cà phê trong phòng thì dường như còn ngửi được mùi mục nát cổ xưa, tựa như bụi bặm trong không khí, không thể xua tan mà chỉ chậm rãi phiêu tán trong xoang mũi. Bạn đang ?

Một tia chớp lóe lên! Ầm—

Mưa rốt cục trút xuống, hạt mưa tạt ướt những bức rèm che, mặc dù đã miễn cưỡng bật đèn nhưng tòa nhà cổ xưa có lịch sử này vẫn rất tối tăm, sau khi tia chớp lóe lên thì bên trong thoạt nhìn càng thêm u ám, trên cầu thang truyền đến tiếng cọt kẹt, có người đang bước xuống.

"Chẳng lẽ có âm hồn?" Lena là nhân vật nữ chính, đương nhiên phải được tôn trọng, nàng ngồi ở chính giữa sô pha, vừa cầm một tách cà phê vừa nói đùa, nhìn thấy người đến là ai thì nàng liền ái chà một tiếng, "Đây chẳng phải là ngài thần bí hay sao?"

Tắt đèn pin, Reid xuất hiện trước mặt bọn họ, Owen cảm thấy khó hiểu nên lặp lại, "Ngài thần bí?"

"Người thần bí như thế kia không biết đến đây để làm cái gì." Lena nhún vai mà giải thích, đem tách cà phê của mình đến trước mặt Reid, "Muốn uống một chút hay không? Sắc mặt của ngươi không được tốt cho lắm."

Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đứng dậy từ trên chiếc ghế lưng cao, sắc mặt của Reid quả thật không tốt, tựa như khi đào mộ rồi nhìn thấy quan tài trống rỗng phía bên dưới, sắc mặt tái mét, đừng ở đầu cầu thang, xương gò má của hắn thoạt nhìn như càng nhô cao, ánh mắt nhạy bén chậm rãi lướt nhìn bọn họ, "Có thể đi theo ta một chút hay không? Có vài thứ muốn cho các ngươi xem."

118. Chương 118: Không Gian Hư Ảo

Reid không chỉ rõ là ai, bất quá ai cũng nhìn ra hắn đang mời hai người nào, theo giọng điệu đặc biệt của hắn có thể nhận ra một ít khác thường, hắn cho bọn họ xem cái gì đó thì nhất định là không bình thường.

Lena không biết lai lịch của Reid, nàng chỉ biết người đàn ông có thân hình cao gầy nói giọng Mỹ không hề nể mặt đối với vẻ đẹp của nàng, nhưng thật ra lại làm cho nàng cảm thấy hơi thú vị, "Là cái gì vậy, ta có thể đi cùng hay không?" Nàng cũng đứng dậy.

"Cái đó và vụ án sắp tới có liên quan đến nhau." Reid xuất trình thẻ chứng nhận, đây không phải là Hoa Kỳ, nhưng là FBI thì lời nói của hắn vẫn có lực uy hiếp đối với người bình thường, giọng điệu cứng ngắc chứng tỏ hắn không đồng ý với lời nói của Lena.

Senzou im lặng đứng bên cạnh nhìn bọn họ, hắn biểu hiện sự quan tâm vừa phải của mình, "Ta muốn biết trang viên mà ta mua có cái gì không thích hợp, ngài Reid, làm ơn cho ta xem ngươi đã phát hiện ra cái gì, tuy rằng mua nó về nhưng ta lại chưa hiểu biết nơi này nhiều lắm."

Reid không thể từ chối lý do của Senzou, chủ nhà quả thật có quyền được biết hết thảy những gì đang xảy ra ở nơi này.

Owen nghe bọn họ nói chuyện, hắn cúi đầu, mái tóc điển trai che khuất một nửa tầm mắt, chỉ có một mình hắn không đứng lên, "Ta sẽ không đi, ta ở lại chỗ này với cô Lena."

Gần đây cảm xúc của Owen lên xuống thất thường, nguyên nhân là vì chuyện gì thì đương sự không hề đề cập đến, những người khác cũng không thể hỏi, người biết nội tình về sự tồn tại của linh mục Calgary thì lại không nói một lời nào. Owen đang ở ngã rẽ, phải lựa chọn như thế nào thì chỉ có thể do hắn tự mình đối mặt, người khác cho dù có muốn giúp đỡ cũng không thể làm nên chuyện gì.

Lưu lại Lena và Owen, Reid dẫn mọi người đi vào sâu bên trong.

Phòng sách, phòng ngủ, đại sảnh, hành lang, cho đến phòng của người giúp việc, nếu không phải trong tay có bản vẽ phối cảnh thì e rằng người lần đầu đi vào nơi này nhất định sẽ bị lạc đường, hệ thống đèn đóm mới được lắp đặt, gia tộc W. Locke dường như đã sớm rời khỏi nơi này, tất cả những gì lưu lại đều tràn ngập dấu vết lịch sử.

Hoa văn trên vách tường đã bị năm tháng ăn mòn làm cho màu sắc trở nên ảm đạm, những đồ vật có niên kỷ cùng với một ít vật trang trí rườm rà có thể nhìn thấy ở khắp nơi, đoàn người đi qua từng phòng, đều bị những đồ vật muôn màu muôn vẻ làm cho hoa cả mắt, tuy nhiên chúng nó đều bị phủ kín một lớp bụi bặm làm mất đi vẻ ngoài xinh đẹp của ngày xưa, dường như có thể nhìn thấy tình cảnh xa hoa của những buổi tiệc do chủ nhân của nơi này tổ chức.

Đi phía sau Reid, không có ai lên tiếng, sấm sét bên ngoài giống như đang giáng thẳng xuống đầu, ngước lên có thể nhìn thấy trần nhà cao mấy thân người. Vu Duy Thiển bước đi trên hành lang được trải thảm, bên tai tựa hồ lại vang lên tiếng đàn dương cầm và những lời đàm luận huyên náo của tầng lớp thượng lưu.

"Chính là nơi này." Reid rốt cục dừng lại trước một cánh cửa, Lê Khải Liệt phát hiện Vu Duy Thiển ở bên cạnh có một chút lơ đãng, hắn nắm lấy cổ tay của Vu Duy Thiển, "Suy nghĩ chuyện gì?"

"Không có gì." Người đàn ông tóc đen khôi phục vẻ bình tĩnh rồi đi theo Reid bước vào bên trong, Lê Khải Liệt dừng lại ở sau lưng Vu Duy Thiển một chút, hắn từng nhìn thấy vẻ mặt này của Vu Duy Thiển, đi theo ngay phía sau, hắn không muốn làm cho bóng dáng ở trước mắt vượt khỏi tầm nhìn của hắn.

Đây là một phòng sách bám đầy bụi bặm, sách vẫn còn nằm yên trên giá, "Đây là cái gì?" Senzou là người đầu tiên phát hiện giá sách đang di chuyển, không biết Reid chạm vào cái gì mà lại làm cho giá sách lui về sau, tựa như nhìn thấy vô số lần trên phim, trong tòa nhà cổ xưa thật sự có hệ thống như vậy!

"Các ngươi đều đã nhìn thấy, đây là một phòng chứa bí mật, bên trong…." Reid dừng lại một chút, ánh mắt của hắn làm cho Vu Duy Thiển liên tưởng đến thời điểm hắn hỏi bọn họ có tin tưởng trên đời có ma thuật hay không.

Bốn người đi vào phòng chứa bí mật, trên thật tế gian phòng này vẫn chưa mở ra hoàn toàn mà mọi người đã thoang thoảng ngửi được một mùi vị kỳ dị, cái giá càng mở ra thì cái mùi kia càng lúc càng nồng nặc, chờ đến khi đi vào thì cái mùi kỳ quái xông vào mũi nồng nặc đến mức làm cho người ta chỉ muốn nôn mửa.

Ánh mắt của Vu Duy Thiển trở nên lạnh lùng, "Là máu người."

Senzou lấy khăn tay để che mũi, hơi hơi nhíu mày, Lê Khải Liệt tựa hồ hoàn toàn không có cảm giác gì đối với mùi máu tanh đang phiêu tán trong không khí, hoặc nên nói là ở bất cứ trường hợp nào thì vị siêu sao này cũng có thể thích ứng rất dễ dàng, ngay cả những địa điểm như nơi này cũng không thể cướp đoạt cảm giác tồn tại của hắn, tựa như có thể thích ứng với bất kỳ hoàn cảnh nào, hắn không hề dừng chân mà chỉ cầm lấy đèn pin trong tay của Reid rồi chiếu vào bên trong.

Ngọn đèn di chuyển một chút, có thể nhìn thấy gian phòng không nhỏ, trần nhà cũng rất cao giống như những căn phòng khác ở bên ngoài, xung quanh không có bất cứ thứ gì, giấy dán tường trống trơn đã hoen ố, dấu vết loang lổ, phòng sách tỏa ra mùi nấm mốc trộn lẫn với mùi máu tanh quỷ dị trong phòng chứa bí mật này, tất cả mùi vị xông thẳng vào xoang mũi khiến người ta cơ hồ cũng bị choáng váng.

"Nhìn dưới đất." Giọng nói run rẩy của Reid khiến cho người ta có cảm giác vô cùng căng thẳng, Lê Khải Liệt lui ra sau một chút, ánh sáng đèn pin được nâng cao, một luồng sáng chiếu xuống mặt đất, trên mặt đất là một hoa văn màu đỏ sậm đột nhiên đập thẳng vào tầm mắt của bọn họ.

Ngay ở dưới chân của bọn họ là một hình vẽ kỳ quái, một cái vòng tròn to ở bên ngoài, bên trong là vài ngôi sao năm cánh và sáu cánh, từ trung tâm của hình vẽ là bốn chữ thập hướng đến bốn hướng tạo thành một trận pháp vô cùng quái dị. Đèn pin trong tay của Lê Khải Liệt chậm rãi chuyển động, "Đây là thứ mà ngươi nói, dấu vết của tổ chức tà giáo?"

"Không, lúc ấy đặc vụ mà ta phái đã tìm được phòng sách này, còn có một ít quyển sách có ký hiệu kỳ quái được vẽ bằng máu." Reid từng phái người đến điều tra. Senzou lập tức tỉnh ngộ, "Hóa ra lúc trước có du khách bảo rằng cảm thấy hứng thú với tòa nhà này, muốn đến tham quan, người nọ chính là cấp dưới của ngươi."

"Lần đó điều tra là tiến hành bí mật, hy vọng ngươi có thể thông cảm." Giải thích với Senzou, ánh mắt của Reid vẫn nghiêm trọng như trước, "Nhưng lần này không giống, các ngươi nhìn đi–"

Hắn chỉ xuống vòng tròn dưới đất, trận pháp được vẽ bằng máu trong các lọ nhỏ, dường như những cái lọ này đều được sắp xếp theo một vị trí đặc biệt, phân chia ở trung tâm các ngôi sao năm cánh và sáu cánh,

"Thứ này hình như là máu người."

Những cái lọ chứa đầy chất lỏng đỏ như máu, đôi mắt màu tro lục phía dưới mái tóc nâu đỏ của Lê Khải Liệt toát ra một tia âm u, "Đếm xem có bao nhiêu cái, con số này chẳng lẽ không khiến cho ngươi nghĩ đến cái gì hay sao?"

Tận cùng bên trong là bốn chữ thập, bên ngoài là bốn ngôi sao sáu cánh ở bốn hướng, hai vòng tròn ngoài cùng là bốn ngôi sao năm cánh, hết thảy là mười hai, nhưng ở đây còn có hai vị trí bị thiếu, như vậy hiện tại tổng cộng là có mười cái lọ, Reid ngẩng đầu lên, "Mười nạn nhân!"

"Đây là nhà của hắn, có lẽ Reese đang ở ngay nơi này." Giống như nhũ băng cắt ngang qua không khí tràn ngập mùi hôi thối của máu tanh, Vu Duy Thiển dùng giọng điệu lãnh đạm để nói ra câu đó. Reid yên lặng bước vào bên trong phòng chứa bí mật, bên ngoài sấm chớp giáng xuống, rõ ràng là ban ngày mà sắc trời lại vô cùng âm u.

Xung quanh rất im lặng, tựa hồ ở dưới đại sảnh không có một ai, chỉ có căn phòng này vẫn còn tồn tại, nơi đây lan tỏa hơi thở của tội ác khiến người ta không thể xem thường.

Không có ai để ý đến Senzou có phản ứng gì khi nghe thấy câu nói của Vu Duy Thiển, bỏ tiền mua một trang viên cổ xưa, chưa tính đến việc nó đã quá cũ nát, mà thậm chí còn có thể che giấu một hung thủ giết người, cho dù là ai nghe thấy câu này thì cũng sẽ có phản ứng mạnh mẽ, nhưng hắn chỉ dùng khăn tay che miệng và mũi, cũng che khuất hơn phân nửa biểu tình của hắn.

Trên lầu bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân chạy băng qua hành lang. Lena kêu to một tiếng xuyên thấu bầu không gian tĩnh mịch, "Là ai! Ai ở đó? Đứng lại cho ta!" Nhưng ngay sau đó vẫn tiếp tục vang lên tiếng bước chân.

"Không xong!" Sắc mặt của Reid đột biến, vội vàng lao ra cửa phòng, nếu Reese thật sự ở trong này thì Lena sẽ trở thành mục tiêu kế tiếp của hắn!

Một bóng người chạy về hướng này, Reid rút súng ra, "Là ai? Đứng yên, không được nhúc nhích!"

"Là ta, đặc vụ Reid." Một giọng nói như đang thở dài được cất lên, vẻ trang nhiêm mang theo một chút bất đắc dĩ, Owen và Lena ở phía sau liền dừng bước.

Giọng nói này mặc kệ trải qua bao lâu thì Owen cũng sẽ không quên, hắn thở dài nhìn ra ngoài cửa sổ, gió bão hỗn loạn cùng mưa bụi, không khỏi cười khẽ, "Calgary, ngươi thật sự là tôi tớ của thần linh hay sao? Vì sao lần nào ngươi xuất hiện cũng sẽ có mưa?"

Thời tiết của Luân Đôn vốn không quá đẹp, nhất là vào tháng này, lời nói móc của Owen làm cho vị linh mục mặc áo choàng đen đứng trong bóng tối lộ ra một nụ cười chua xót, "Thật xin lỗi, ta không muốn hù dọa, ta chỉ là…." Ánh mắt của hắn đuổi theo người đàn ông trẻ tuổi đứng phía sau Lena, sau đó lại dời đi.

"Chỉ là không ngờ nhìn thấy ta?" Owen tỏ vẻ thoải mái mà nhún vai, mỉm cười châm chọc, "Ta cũng thật xin lỗi, nếu không phải cô Lena phát hiện ra ngươi thì ta căn bản sẽ không đi theo."

"Owen, ta không phải có ý này…." Calgary siết chặt tay, ý thức được thân phận của mình thì liền thu hồi biểu tình mâu thuẫn. Lena lắc đầu, tựa hồ có một chút thất vọng. "Tưởng cái gì, hóa ra không phải kẻ lập dị, bất quá linh mục lén lút như vậy cũng thật kỳ lạ."

Trên người mặc âu phục rườm rà nhưng tựa hồ cũng không hề gây trở ngại cho nàng, đôi giày cao gót một tấc có lẽ đã trở thành một phần của thân thể nàng, giống như nữ hoàng, Lena đẩy ra hai người đàn ông có vẻ mặt rất quái lạ, bàn tay mảnh khảnh vỗ lên bả vai của Reid, "Đặc vụ Reid đúng không? Dẫn ta đi xem ngươi đã phát hiện cái gì? Ta cam đoan sẽ không tiết lộ ra ngoài."

Không đợi Reid kịp phản ứng thì nữ minh tinh đã chèn bộ ngực đầy đặn vào người của hắn để đi vào bên trong, trong tình cảnh này thì Reid không thể lấy tay ngăn cản nàng lại.

Người đàn ông phương Đông tản ra hơi thở thần bí đang đứng trước một giá sách, hắn nghe thấy có tiếng bước chân thì liền quay đầu lại, không hề cảm thấy bất ngờ khi thấy Lena, Calgary và Owen cùng xuất hiện, chỉ bình thản giơ lên quyển sách trong tay, "Ma trận Kabbalah."

Bạn đang ?

Vì để phòng ngừa có chuyện bất trắc, nếu là hung thủ thì có lẽ sẽ trốn đến phòng sách, những vật chứng trong phòng không thể bị tiêu hủy, nhằm mục đích an toàn, mọi người không rời khỏi phòng, hiện tại Vu Duy Thiển nói ra câu này tựa hồ không giống như đang nói đùa, mặc dù hết thảy chuyện này trông có vẻ rất vớ vẩn.

"Ma trận? Đầu tiên là xác chết sống lại, hiện tại là ma trận? Mặc kệ nơi này là nơi mà các ngươi đã nói thì quả thật rất khó hiểu. Liệt, ngươi không cảm thấy chuyện này giống như một bộ phim rẻ tiền không có ai xem hay sao?"

"Vị này là linh mục Calgary, trước khi các ngươi đến thì hắn đã ở đây, ta quên nói với các ngươi, ta còn nghĩ rằng linh mục đã quay về trước." Senzou hơi buông khăn tay xuống, hắn giới thiệu mọi người với nhau, sự tồn tại của Calgary làm cho hết thảy những chuyện này lộ ra một chút cảm giác rất siêu việt về tôn giáo.

Trong lời nói của Owen có vài phần quái dị, mùi hôi trong không khí không thể nào che giấu, Lena di chuyển đôi mắt màu nâu của mình, "Ma trận Kabbalah là cái gì?"

Ầm! Một tiếng rền vang, cánh cửa lớn ở dưới lầu như bị một sức mạnh nào đó đóng lại, "Wirth thân yêu, rốt cục ngươi cũng đến đây……"

———-

P/S: 2 cái đuôi trong cùng một chỗ, dấm chua không bốc mùi thì kể cũng lạ:>.

119. Chương 119: Hình Dạng

Đây là niềm vui sướng từ đáy lòng, bao hàm cả tiếng thở dài, những lời này phiêu tán trong tòa nhà cổ xưa suy tàn, mọi người ở dưới lầu đứng lên, các nhân viên đều chạy lên lầu, "Xảy ra chuyện gì? Ai đang nói chuyện, kỳ quái, vì sao cửa lại tự động đóng lại?"

Tiếng ầm ầm không ngừng vang lên, người dưới lầu dùng sức lôi kéo nắm cửa, từ tầng trệt lên tầng hai phải đi xuyên qua một hành lang, trên vách tường có điêu khắc lan can cao nửa người, kéo dài đến cửa một phòng khách, xuyên qua nó mới là tầng hai, nhưng hiện tại cửa phòng khách đã bị khóa trái.

Sau vài tiếng chấn động, biểu tình của mọi người đều khác nhau, hoàn toàn không biết sự tình, Lena nhìn bọn họ một cách nghi ngờ, "Đây là trò chơi tập thể hay sao?"

"Đáng tiếc đây không phải là trò chơi." Reid giơ súng lên, mở sẵn chốt, ánh mắt cảnh giác của hắn giống như diều hâu sắp bắt con mồi, mơ hồ lóe ra ánh sáng, đây là cơ hội tốt nhất để bắt lấy hung thủ!

"Hắn đến đó!" Lê Khải Liệt nhanh chân hơn Reid một bước, hắn đi ra khỏi phòng khách, ánh mắt mang theo ý cười âm u, nhìn lướt qua hai bên phòng sách rồi ung dung nói, "Nếu ngươi không phải kẻ nhát gan thì vì sao không ra đây? Người ngươi yêu đang ở tại nơi này, đi ra thì có thể nhìn thấy hắn."

Dùng giọng điệu của quỷ sa tăng để buông xuống mồi nhử trí mạng, người phương Đông thần bí chính là điều màReese không thể kháng cự. Vu Duy Thiển bám theo sau, có thể nhìn thấy trong đôi mắt màu tro lục của Lê Khải Liệt hiện lên ngọn lửa lạnh lẽo, "Nếu hắn xuất hiện thì ngươi tính làm gì?"

"Ta có thể làm cái gì cơ chứ? Ta chỉ đang tự vệ thôi mà." Nụ cười không có ý cười, lưỡi dao lóe lên trong bóng tối, không biết Lê Khải Liệt lấy ra một con dao găm tinh xảo nhưng trông có vẻ cổ xưa từ nơi nào, động tác thuần thục làm cho người ta nghi ngờ ngoại trừ làm ca sĩ thì hắn đã từng làm cái gì. Lưỡi dao hiện lên ánh sáng lạnh lẽo, cầm dao trên tay, cổ tay áo có viền đăng ten màu đen lộ ra từ trong áo choàng lộng lẫy, hình thành một cảm giác hài hòa quỷ dị.

Hắn nhìn chăm chú phía trước, chờ đợi con mồi sập bẫy.

"Đây là con dao được dùng để hủy sách, nó vẫn được đặt ở trên giá sách." Senzou cầm lấy vỏ dao còn lưu lại trên bàn, con dao này có lịch sử lâu đời giống như nơi đây, thân dao rất sắc bén, khiến cho hắn kinh ngạc chính là hắn không hề phát hiện Lê Khải Liệt lấy con dao đó từ khi nào.

Tất cả mọi người đều đang chờ động tĩnh, nhưng ngoại trừ tiếng sấm sét ngoài trời thì hết thảy đều thực im lặng, vừa rồi giọng nói đột nhiên xuất hiện giống như ảo giác của mọi người, xung quanh im hơi lặng tiếng, những vật trang trí xa hoa bị năm tháng ăn mòn, giá sách nặng trịch với những bộ sách móc meo, hết thảy đều tạo thành một bầu không khí không biết nên gọi là áp lực hay là tuyệt vọng.

Linh mục Calgary cầm lấy quyển sách từ trên bàn mà vừa rồi Vu Duy Thiển đã mở ra, hắn lật tầng trang giấy ố vàng, "Kabbalah….Đây là nghi thức triệu hồi ác quỷ…."

"Thật sự có thứ như vậy?" Lena đi đến trước cái bàn, nàng không hề sợ hãi, ngược lại còn có vẻ vô cùng hưng phấn, "Dùng ma thuật để triệu hồi ác quỷ? Thật ra trong điện ảnh cũng có nhiều loại tình tiết như vậy, không ngờ lại có người thật sự nghiên cứu nó."

Ánh mắt của đám người chuyển đến phòng chứa bí mật được bày vẽ một trận pháp ma thuật thật lớn, trong trận được xếp đầy những lọ máu người, đây là bộ mặt thật sự của ma cà rồng, "Dùng máu người và trận pháp ma thuật để triệu hồi ác quỷ, hung thủ quả thật mắc chứng hoang tưởng, hắn…"

Reid vừa nói đến đây thì linh mục Calgary khẽ biến sắc, không biết nhớ đến cái gì, "Phía dưới quan tài trong nghĩa địa cũng được vẽ giống như vậy, các ngươi có tìm được thi thể bị đánh cắp hay chưa?"

Trả lời hắn là sự trầm mặc, xác chết kia có lẽ đã khô héo rồi, nếu hung thủ là người sống, vậy hắn đánh cắp thi thể để làm gì? Suy nghĩ sâu xa một chút, đáp án có vẻ hơi vớ vẩn, Owen đi đến cánh cửa của phòng chứa bí mật, lắc đầu muốn cười nhưng rốt cục lại cười không được, "Đây là kịch bản MV hay sao? Hết chứng hoang tưởng lại đến thi thể bị đánh cắp, là người chết muốn hồi sinh hay là mượn xác hoàn hồn? Chỉ cần báo cảnh sát là được! Phá cánh cửa kia ra, nếu hung thủ ở bên trong thì cứ báo cảnh sát bắt hắn chẳng phải là được hay sao?"

Hắn xoay người đi về hướng cửa phòng, "Ta đi ra ngoài nhìn xem một chút." Owen phiền toái muốn rời đi nhưng sau lưng lại có người sốt ruột giữ chặt hắn, "Không được! Không thể đi ra ngoài!"

Owen giẫy tay của Calgary ra, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển không ngăn cản, trong khi Calgary lại quýnh lên, "Ngăn hắn lại–" Vẫn chưa nói xong thì trên hành lang đã vang lên tiếng bước chân.

Tiếng bước chân nặng nề đạp lên mặt thảm, từ xa đến gần. Owen bị Calgary giữ chặt rồi kéo về phòng sách, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển căng thẳng đuổi theo tiếng bước chân, Reid muốn vượt lên trước bọn họ, vội vàng nói với Calgary và Owen một câu, "Bảo vệ tốt cô này, các ngươi ở ngay tại đây!"

Lena nhướng cao hàng lông mày thanh mảnh, "Cái gì mà cô này cô kia?" Nàng hiển nhiên rất bất mãn, nhưng lúc này Reid đã bỏ đi, không biết có nghe thấy lời cằn nhằn của nàng hay không. Nhìn thoáng qua Calgary và Owen, Lena nhấc chân lên, thì thầm tự nói, "Hai người kia có thể bảo vệ được ta hay sao?" Tựa hồ Calgary và Owen đều lâm vào ưu tư nên cũng không để cho nàng cảm thấy an toàn được bao nhiêu.

Mà Senzou không biết từ khi nào đã rời khỏi phòng sách, chẳng lẽ hắn đuổi theo bọn họ? Lena nhàm chán đẩy ra bộ sách làm cho người ta nghĩ đến tổ chức tà giáo thời cổ xưa, nàng đi vào phòng chứa bí mật để thưởng thức những hình vẽ kỳ dị này.

Ánh sáng mờ mịt, trong bóng đêm Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đuổi theo Reese, tựa như truy đuổi một âm hồn không tồn tại trên thế giới này, phía trước là một khuôn mặt quấn băng thoắt ẩn thoắt hiện, "Ta đã quay về, Wirth, nhưng ngươi không nhận ra ta…..Ngươi vẫn cự tuyệt ta!"

Từ bi ai đến phẫn nộ, giọng nói khiển trách tràn ngập tức giận, Reid đè thấp giọng để phát ra lời cảnh cáo với hai người kia, "Gia tộc W. Locke kể từ khi đó đã bắt đầu nghiên cứu ma thuật, bọn họ tin tưởng có thể làm cho người chết sống lại, như vậy xem ra việc đánh cắp thi thể cũng là vì thế, người có cùng tên Reese có lẽ đã mắc chứng hoang tưởng, hắn giết người là vì muốn thức tỉnh người chết, không thể đối xử với hắn như người bình thường!"

Không cần Reid nhắc nhở thì Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt cũng sẽ không xem một thủ phạm giết người liên hoàn là người có đầu óc bình thường, chạy theo bóng người ở phía trước, cảnh vật thối lui về sau, cảnh

tượng phồn hoa ngày xưa tái diễn trước mắt Vu Duy Thiển, hết thảy những dấu vết từ xưa tựa hồ đã chậm rãi biến mất thì bây giờ lại trở nên sống động một lần nữa, hắn giống như có thể nhìn thấy thiếu niên tóc vàng đứng ở hành lang mỉm cười nhìn hắn, ngại ngùng hỏi hắn có thích buổi tiệc lần này hay không….

"Đợi đã! Không nhìn thấy hắn!" Cánh tay đột nhiên bị kéo chặt, không cho hắn tiếp tục tiếp cận với bóng đêm ở phía trước, lời nói của Lê Khải Liệt phá vỡ ký ức đã qua, Vu Duy Thiển chỉnh lại thần sắc, sự lạnh lùng bao phủ toàn khuôn mặt, "Hắn quen thuộc địa hình nơi này hơn chúng ta."

Bóng người ở phía trước cách đây không xa bỗng nhiên biến mất một cách im hơi lặng tiếng, trước mặt chỉ còn lại một khoảng tối tăm, Reid đuổi theo vài bước, phía trước là một gian phòng không có bóng người, hắn cũng dừng lại cùng với hai người bọn họ, suy nghĩ lướt nhanh trong đầu, báng súng đập vào trong tay, "Chúng ta bị hắn giở trò! Mục tiêu của hắn có thể là phòng chứa bí mật của phòng sách!"

"Ngươi cảm thấy so với hắn thì Reese càng muốn giết Lena hơn?" Lê Khải Liệt không đồng ý với quan điểm của Reid, hắn cầm chặt tay của Vu Duy Thiển, không hề thả lỏng, "Sai rồi, Reid, ta hiểu rõ hơn ngươi, hắn giết người nhiều như vậy, làm ra nhiều chuyện hoang đường như vậy, mục đích chỉ có một…"

"Hắn muốn ngươi, đúng vậy, ngay từ đầu điều hắn muốn chính là ngươi." Quay đầu nhìn Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt bỗng nhiên mỉm cười một cách quỷ bí, ánh mắt nóng nảy lộ ra vẻ dữ tợn, "Hắn dám xưng hô với ngươi như vậy, ta đã nói rồi, chỉ có một mình ta mới có thể gọi ngươi như vậy, cưng yêu…, Duy yêu của ta…."

Lê Khải Liệt bỗng nhiên kề sát vào Vu Duy Thiển, nụ hôn mềm mại dừng lên môi của đối phương, ngay trong thời khắc khẩn trương như vậy mà còn làm ra hành động lỗi thời thì đúng là phong cách của Lê Khải Liệt. Vu Duy Thiển đáng lý có thể cự tuyệt nhưng hắn không làm như vậy mà chỉ đứng tại chỗ, để cho nụ hôn tràn ngập tình cảm và ngọt ngào tiếp xúc làn da của hắn, từ môi đến thái dương, từ vành tai xuống cổ.

Đứng trong bóng đêm, giống như vua chúa tôn quý được sùng bái, không hề tức giận, thậm chí cảm thấy có một chút buồn cười, Vu Duy Thiển ôm lấy sau cổ của người đàn ông thích xằng bậy này, "Chỉ có cách này hay sao? Ngươi cố tình muốn khiêu khích người ta có phải hay không?"

"Không tốt hay sao? Hắn sẽ tức giận, bởi vì hắn yêu ngươi như vậy, mà hiện tại ngươi lại làm chuyện này với ta–" Giọng điệu tràn ngập ác ý, Lê Khải Liệt cất lên vài tiếng chấn động trầm thấp trong cổ họng, giống như tiếng gầm gừ của dã thú, cũng giống như đang cười nhạo tên hung thủ biến mất trong bóng đêm.

Đầu lưỡi của hắn từ vành tai của Vu Duy Thiển chậm rãi trượt xuống, thậm chí vạch ra cổ áo sơ mi, kề sát vào xương quai xanh, nhấm nháp mạch đập mang theo hương chanh sau khi cạo râu, lúc đầu mục đích chỉ vì khiêu khích hung thủ, nhưng càng lúc càng xâm nhập thân mật, Lê Khải Liệt hôn một cách thật sự, nụ hôn trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy lại hết sức kích thích.

Reid đã quen với việc này, cũng không tồn tại thành kiến, nhưng tình cảnh hiện tại vẫn làm cho hắn cảm thấy hơi ngượng ngùng, không biết làm như vậy có khiêu khích được hung thủ hay không nhưng thật sự khiến cho hắn cảm thấy hơi mất tự nhiên.

"Hey, ngươi đang sờ ở đâu vậy?" Dần dần quen với bóng tối, Vu Duy Thiển nhìn thấy một bóng người đang giữ chặt tay của một người khác in trên vách, giọng nói nghiêm khắc cứng rắn giống như có một chút dở khóc dở cười và bất đắc dĩ, "Dù sao thì ngươi cũng phải xem xét tình huống một chút! Muốn tìm bất mãn đến trình độ này? Đừng tưởng ta sẽ không phản kích?" Cùng lúc với câu hỏi là một bàn tay xoa lên eo của Lê Khải Liệt.

"Không có cách nào cả, dù sao ngươi cũng nói ta là cuồng dục lại thấp hèn, ta làm sao có thể làm cho Duy yêu của ta thất vọng cơ chứ." Âm điệu của Lê Khải Liệt không giống như những gì Reid đã từng nghe thấy, càng không phải là siêu sao có tính tình nóng nảy và cáu kỉnh trong mắt kẻ khác, lúc này lại mang theo ý tứ xấu xa và ngả ngớn, dần dần lộ ra một loại giọng điệu buộc chặt và khàn đặc, "Cho dù ở nơi này cũng có thể mà, dù sao cũng có rất nhiều phòng, hoàn cảnh và không khí rất thích hợp để mây mưa giữa đêm, có thêm vài người xem cũng không sao."

"Ta không có sở thích buồn nôn như ngươi, cũng không có hứng thú để cho người khác thưởng thức." Vu Duy Thiển quan sát xung quanh, ngoại trừ biểu tình gượng gạo của Reid thì không hề thấy động tĩnh của hung thủ, "Được rồi, đừng diễn nữa." Hắn nhéo cánh tay của Lê Khải Liệt đang đặt trên cổ rồi kéo xuống.

Hung thủ cũng không nhìn trộm, Reid nhận thấy ý đồ trong hành động khác người của Lê Khải Liệt, bất giác hơi thất vọng một chút. "Chết tiệt! Chẳng lẽ lại để cho hắn chạy thoát hay sao?"

Reid không cam lòng mà rống giận trong hành lang trống rỗng, sở dĩ hắn không báo cảnh sát là vì báo cảnh sát cũng vô dụng, trước khi cảnh sát tiến đến thì hung thủ nhất định sẽ nghe tiếng mà bỏ chạy, chi bằng lợi dụng Vu Duy Thiển ở đây để dẫn hung thủ ló mặt ra, nhưng nếu hung thủ không để ý đến Vu Duy Thiển thì bọn họ liền mất đi ưu thế duy nhất có thể lợi dụng.

Nhưng lúc này Reid lo lắng như vậy là dư thừa.

"Không....Không đúng! Chuyện này không đúng! Người Wirth yêu là ta! Là ta–" Giọng điệu run rẩy, không biết là âm hồn của ai đang trốn ở trong bóng tối lại hiện thân, lúc này còn có một tia sáng lạnh, mạnh mẽ đâm về phía Lê Khải Liệt, "Không phải là ngươi!"

Lưỡi dao lướt đến, một dòng máu tươi bắn ra, đồng thời vang lên âm điệu lạnh lùng không hề phập phồng của Vu Duy Thiển, tay của hắn cầm vào lưỡi dao đang đâm về phía Lê Khải Liệt, "Nếu ngươi chính là Reese ngày xưa thì ta phải nói bao nhiêu lần ngươi mới chịu nghe?"

"Ta không yêu ngươi, đây là sự thật – mặc kệ ngươi là người hay là quỷ, nếu ta đã nói đến trình độ này thì ngươi ắt hẳn phải rõ ràng chứ." Đôi mắt dài mảnh, đồng tử đen láy vừa sắc bén vừa thần bí, bởi vì đau đớn mà nhíu chặt mày, biểu tình giống như vừa chán ghét vừa mỉa mai, cũng giống như năm đó, đêm mưa năm 1885...

Hung thủ tựa hồ bị những lời này đả kích, ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn máu tươi trên bàn tay của Vu Duy Thiển chậm rãi nhiễu giọt theo con dao găm, Lê Khải Liệt dùng sức cầm cổ tay của Vu Duy Thiển, nóng nảy gầm thét, "Chết tiệt! Ngươi chảy máu! Ngươi buông tay ra cho ta."

Reid hành động như tia chớp, chụp vào mảnh băng gạc quấn trên mặt của Reese, lộ ra khuôn mặt tái nhợt ở bên dưới, "Quả nhiên là ngươi!"

Bạn đang ?

P/S: con sam lợi dụng ăn đậu hủ, vậy mà bé Duy cũng chiều, cho nó lợi dụng thoải mái, mai mốt bảo sao nó hư.

120. Chương 120: Màu Đỏ Tươi Bi Ai

Âm hồn quanh quẩn ở một xó xỉnh nào đó giống như vừa kinh hãi vừa thịnh nộ, tia chớp lóe lên bên ngoài cửa sổ đóng chặt, chiếu sáng những mũi khâu vết mổ phía dưới băng gạc, khuôn mặt này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, Vu Duy Thiển hơi cảm thấy kinh ngạc.

"Reese?" Hắn buông ra dao găm, phán đoán xem khuôn mặt này giống với ai, "Hay là Richard?"

Băng gạc màu trắng quấn từng vòng trên mặt chậm rãi buông xuống, mơ hồ hiển lộ hình dáng của hắn, vì câu này mà hắn bật cười, "Mặc kệ là ai thì ngươi đều cự tuyệt, Wirth, vì sao ngươi không yêu ta?"

Câu hỏi của hắn vừa bi ai vừa tuyệt vọng, Vu Duy Thiển không thể trả lời, chuyện tình cảm vốn không thể giải thích, Lê Khải Liệt đoạt lấy dao găm trong tay của hắn, Richard cũng không chống cự, hắn chỉ dùng ánh mắt mơ màng mà nhìn Vu Duy Thiển.

Reid chỉa họng súng vào Richard, hung thủ ma cà rồng của án mạng liên hoàn đang ở ngay trước mặt bọn họ, nhưng cho dù là bất kỳ ai cũng không thể nhìn thấy vẻ hung tàn trên khuôn mặt của hắn, không thể tưởng tượng hắn đã cắt nát cổ họng của nạn nhân, lấy đi tất cả máu trong cơ thể, giống như một con ác quỷ tạo thành ác mộng nơi thành phố.

"Tay của ngươi!" Lúc này Lê Khải Liệt căn bản không rảnh để ý hung thủ rốt cục là ai, cho dù đã từng nói chỉ đang tự vệ, hiện tại tất cả lực chú ý của hắn đều dồn lên người của Vu Duy Thiển, theo từng giọt máu đang nhiễu xuống làm cho dáng vẻ điên cuồng tựa hồ bị thêm dầu vào lửa, "Ta có thể né được, không cần ngươi dùng tay để ngăn cản!" (sướng thấy mồ, bày đặt)

Hắn trách mắng Vu Duy Thiển, người đàn ông bị Lê Khải Liệt rống giận chỉ nhìn bàn tay bị lưỡi dao cắt đứt, "Không sao, ngươi cũng biết ta–"

"Đau không?" Cắt ngang lời nói của Vu Duy Thiển, câu hỏi của Lê Khải Liệt kỳ thật là dư thừa, chẳng qua hắn không muốn nghe Vu Duy Thiển nói thêm bất cứ điều gì.

Vu Duy Thiển ngậm miệng lại, mỗi một lần hắn bị thương đều nhắc nhở bọn họ cho dù có đâm trúng tim thì hắn vẫn còn sống như cũ, bất tử không phải ân huệ, hắn cũng biết điều đó, chẳng qua sau khi gặp Lê Khải Liệt thì hắn thường xuyên lãng quên sự tồn tại của nó.

Vết thương trên tay chậm rãi khép lại, hắn buông tay ra, Lê Khải Liệt cố chấp cầm lấy cổ tay của hắn, sắc mặt âm trầm làm cho người ta không thể dự đoán kế tiếp người này sẽ làm ra chuyện gì.

Reid dùng súng chỉa vào hung thủ ở trước mặt, hắn cũng cảm giác được một loại uy hiếp từ phía Lê Khải Liệt, hắn ngăn cản giữa hai bên.

"Richard, ngươi chính là Reese, ảnh chụp trên hộ chiếu là giả? Hay là do ngươi đã phẫu thuật chỉnh hình?" Reid bước lên phía trước, trên mặt của Richard có dấu vết lưu lại sau khi giải phẫu, thoạt nhìn không giống như trước kia, "Hiện tại ngươi là ai?"

"Ta là Reese, ta vẫn là Reese, từ khi sinh ra cho đến nay thì ta luôn muốn thức tỉnh hắn dậy. Hắn là ta, ta cũng là hắn." Mái tóc vàng lòa xòa trước trán, đôi mắt màu xanh biếc lộ ra nụ cười chua xót, "Wirth, ta quay về là vì ngươi, ta giết ngươi nhưng ngươi lại không chết." Hắn chăm chú nhìn Vu Duy Thiển, "Ngươi để cho ta một mình nằm bên đường, ngày đó mưa rất lạnh…."

Mưa đêm lạnh lẽo, thiếu niên tự sát nằm một mình nơi đầu phố, Reese trong lời nói của Richard chính là thiếu niên lúc trước, hắn nói một cách bi thương, giống như đang trách cứ Vu Duy Thiển đã rời bỏ hắn.

Thiếu niên vì yêu mà chết, không biết có tính là do hắn hại chết người thiếu niên kia hay không, Vu Duy Thiển thở dài, "Rốt cục ngươi là ai?"

Từ trên người của Richard có thể nhìn thấy bóng dáng của thiếu niên kia, nhưng người này vẫn còn sống, một người sống đem khuôn mặt của mình chỉnh hình thành Reese đã chết. Nhận ra sự khác thường trong lời đối thoại của Vu Duy Thiển và Richard, Reid không kịp suy tư, hắn trước hết liền nghĩ đến phòng chứa bí mật tron phòng sách.

Họng súng tối om chỉa thẳng vào đối phương, "Ngươi chính là đứa con bị mất tích của W. Locke, Reese W. Locke, ngươi đã mất bao lâu để trà trộn vào cục cảnh sát? Richard, ta thật sự không hy vọng là ngươi, nhưng ngươi đột nhiên muốn tiếp nhận vụ án khác, liên tục từ chối hợp tác…" Reid không phải chưa từng chú ý đến sự khác thường của Richard.

"Ngươi giết chết mấy người phụ nữ kia, lấy máu của bọn họ, lại dùng hộ chiếu giả đi theo chúng ta xuất cảnh, hiện tại ngươi lại biến mình thành như vậy, rốt cục ngươi muốn làm cái gì?"

"Ta không cam lòng! Vì sao những người phụ nữ đó có tư cách được yêu mà ta thì lại không!" Reese dường như không nhìn thấy họng súng, tầm mắt dừng trên người Vu Duy Thiển, "Năm đó ngươi cự tuyệt ta, lần này cũng vậy, bởi vì ngươi không yêu đàn ông! Wirth, ngươi đã nói với ta như vậy, nhưng ngươi lại chấp nhận hắn! Chuyện này không công bằng!"

Chỉ vào Lê Khải Liệt, Reese trợn to đôi mắt nổi tơ máu, khuôn mặt của hắn đã trải qua giải phẫu chỉnh hình, tựa như Reese của năm đó đang đứng trước mặt Vu Duy Thiển, cách nói chuyện cũng không giống như Richard, hắn tựa như âm hồn còn sống, đây là lần đầu tiên mà Lê Khải Liệt trực tiếp cảm nhận được quá khứ đã tạo thành đả kích như thế nào đối với Vu Duy Thiển.

Thiếu niên bởi vì không chiếm được tình yêu của Vu Duy Thiển mà tuyệt vọng đến chết, có thể đã sớm dự đoán được kết cục như vậy nhưng Vu Duy Thiển vẫn cự tuyệt, Lê Khải Liệt biết rõ người đàn ông này coi

trọng sinh mệnh như thế nào, nhìn như vô tình lạnh lùng nhưng thật sự Vu Duy Thiển có thể bình thản như vậy hay sao?

Bàn tay đang cầm lấy cổ tay của Vu Duy Thiển đột nhiên siết chặt.

"Trên thế giới tuyệt đối không có chuyện công bằng." Người đàn ông tóc đen dường như không cảm giác được sự đau đớn trên cổ tay, ánh mắt xuyên qua màn đêm tối tăm, "Cho dù ngươi là phụ nữ thì sự thật vẫn là sự thật." Nếu không nói rõ ràng thì Richard chỉ biết tiếp tục ôm ảo tưởng, nhưng hắn lại dùng lời nói thẳng thắn đập nát cảnh mộng trong mơ của đối phương.

Richard run rẩy một chút, giống như bị trọng lượng của những lời này đập tan, đau khổ lui ra sau từng bước, "Ngươi vẫn nói như vậy…Cho dù ta làm cái gì thì đáp án của ngươi vẫn giống nhau, rốt cục phải làm sao mới có thể khiến ngươi thay đổi? Lê Khải Liệt rốt cục có cái gì mà có thể quyến rũ ngươi?! Wirth! Rõ ràng là ta gặp ngươi trước, vì sao cuối cùng lại là hắn! Vì sao–"

Rống lên một tiếng điên cuồng mà bi thương, cảm xúc đau khổ không có chỗ để phát tiết, Richard ôm đầu rồi chậm rãi ngồi xổm xuống. Reid tiến lên vài bước để áp chế cổ tay của hắn, không ngờ mới vừa rồi hắn không hề có ý phản kháng thì lúc này lại đột nhiên thay đổi sắc mặt một cách khủng bố rồi đứng dậy, vùng vẫy khỏi sự khống chế của Reid, sau đó xoay người bỏ chạy, "Sẽ không dễ dàng chấm dứt như vậy đâu! Ta chờ hơn hai mươi năm, sẽ không không dễ dàng chấm dứt như vậy!"

Tiếng cười điên cuồng vang vọng trong hành lang hòa cùng tiếng sấm rền trời, Reid đuổi theo Richard chạy về gian phòng ở mặt sau, hóa ra bên dưới tấm thảm còn có một cánh cửa, trong đường hầm truyền đến tiếng bước chân, Reid không hề do dự mà nhảy xuống, "Ngươi biến bản thân mình thành người khác, đem sự đau khổ của hắn áp đặt thành đau khổ của mình, Richard! Đây là ảo giác của ngươi! Ngươi không phải Reese ngày xưa, hắn đã chết!"

"Ta không chết, ta đã hồi sinh! Cha của ta đã sớm chuẩn bị để cho ta hồi sinh! Còn thiếu máu của hai người nữa thì ta có thể vĩnh viễn sống ở trên đời này, cũng giống như Wirth! Ha ha ha ha ha ha –" Tiếng cười của Richard nếu nói là tiếng cười thì không bằng bảo là tiếng khóc, giống như tiếng cú trong đêm, không ngừng vang vọng trong đường hầm.

"Tâm thần phân liệt? Hay là đa nhân cách?" Reid thì thầm nghi hoặc của mình, vừa thở hổn hển vừa truy đuổi ráo riết. Vu Duy Thiển trầm mặc mà bám theo, Lê Khải Liệt thì bỗng nhiên có một loại cảm giác giống như sợ hãi, tựa hồ ở trong bóng tối không biết khi nào thì Vu Duy Thiển ở trước mặt hắn sẽ càng chạy càng xa, lưu cho hắn một hình bóng không bao giờ quay lại.

"Chuyện gì?" Đang truy đuổi thì bờ vai bất thình lình bị nắm chặt, nếu không biết Lê Khải Liệt ở ngay sau lưng hắn thì phản ứng đầu tiên của Vu Duy Thiển là hất đối phương ra.

"Ta nói rồi, ta sẽ không để ngươi rời khỏi tầm mắt của ta, hiện tại rất tối, ta không nhìn thấy ngươi, đương nhiên chỉ có thể bắt lấy ngươi." Có thể nghe ra cơn thịnh nộ trong lời nói của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển lại cảm giác được một chút cảm xúc khác biệt từ trên tay của Lê Khải Liệt, rốt cục hắn không nói gì mà chỉ cầm lấy tay của Lê Khải Liệt, "Mau đuổi theo."

Đường hầm cũng không quá dài, khi đến cuối đường thì bọn họ nghe được giọng nói quen thuộc, đó là của Lena, "Hai người đàn ông các ngươi đừng xụ mặt như vậy có được hay không, có ta là người đẹp ở nơi này mà các ngươi lại như vậy, thật sự là rất bất lịch sự."

Tiếng giày cao gót gõ xuống sàn nhà, sau đó là Owen trả lời, "Thật xin lỗi cô Lena, hy vọng chuyện này sẽ mau chóng chấm dứt, chúng ta có thể rời đi."

"….Nhưng ta không hy vọng như vậy." Đây là tiếng nói của Cagalry, dường như là nói với Owen.

?

Tiếng nói truyền qua sàn nhà, nhưng lại nghe rất rõ ràng, phía trên là phòng chứa bí mật trong phòng sách, Richard quả nhiên vẫn không muốn buông tha cho Lena!

"Tất cả đều dừng lại! Bằng không ta sẽ phóng hỏa!" Ngọn lửa bỗng nhiên sáng lên dưới đường hầm, Richard giơ lên bật lửa, chiếu sáng không gian xung quanh, "Nhìn thấy cái gì hay không? Đó là xăng."

Trong đường hầm quả thật có nghe mùi xăng, nhưng lại có một mùi khác nặng hơn, ở sau lưng Richard là một xác chết được phủ khăn trắng, đó là mùi xác chết cùng với chất bảo quản trộn lẫn vào nhau thành một mùi khó có thể hình dung, nó cứ trực tiếp xông thẳng vào mũi, không khí trong phòng sách và phòng chứa bí mật đã bị vẩn đục, thậm chí có thể khiến người ta bị sặc, hóa ra cũng không phải chỉ do những cái lọ chứa máu người.

"Ngươi đánh cắp thi thể là vì muốn làm cho hắn sống lại?" Reid chau mày, hắn không biết phải đối xử với Richard như thế nào, Vu Duy Thiển liếc mắt nhìn thi thể kia, bao nhiêu năm trôi qua, xác chết khô héo này đã không còn nguyên dạng của Reese trong ký ức ngày xưa, trước mắt chỉ còn Richard đang đứng đó.

"Các ngươi nghĩ rằng ta bị điên, nhưng ta biết ta không có điên, tất cả trong đầu của ta đều là tình cảnh năm đó." Richard đứng phía sau ngọn lửa ửng đỏ, ánh lửa chiếu lên mặt của hắn, "Đó là buổi tiệc do cha của ta tổ chức, hắn mời các điền chủ ở phụ cận đến đây, còn có vài vị hầu tước và thương nhân kinh doanh ở hải ngoại, đương nhiên hắn cũng mời ngươi, Wirth, Ryan."

Richard thả lỏng giọng điệu đồng thời nở nụ cười. Hàm dưới của Lê Khải Liệt đột nhiên buộc chặt, hắn nhìn chằm chằm Richard ở trước mắt.

Vu Duy Thiển từng dùng họ Ryan, chuyện này rất ít người biết, có lẽ Richard nghe được từ lão già W. Locke, hoặc là xem trong hồ sơ ghi chép của dòng họ, Vu Duy Thiển tự mình giải thích như vậy.

Reid dùng biểu tình suy nghĩ sâu xa thay phiên nhìn Vu Duy Thiển và Richard, Richard cười khẽ, "Đừng nhìn ta như vậy, đặc vụ Reid, ta nói rồi, ta không có điên." Hắn nhìn thoáng qua thi thể, sửa lại lời nói của Reid, "Không cần làm cho hắn sống lại, bởi vì ta đã hồi sinh, ở ngay trong thân thể này." Hắn đè vào lồng ngực của mình.

"Rối loạn nhân dạng phân ly, tên gọi tắt là DID, ngươi là một bệnh nhân, đừng kéo mọi người vào ảo tưởng của mình." Vu Duy Thiển đột nhiên mở miệng, hắn bình tĩnh và lạnh lùng như một hung thủ giết người, ánh mắt nóng bỏng chân thành của Richard bị hắn đông lạnh, ngược lại khiến Richard giống như kẻ bị hại, có vẻ bi thương và bất đắc dĩ.

"Ngươi có nhớ ngày đó ở phía sau vườn ta nói cái gì với ngươi hay không? Ta đã nói ngươi là người được hoan nghênh nhất, cho dù là nam hay nữ thì đều bị ngươi thu hút…Trong đó cũng có cả ta." Richard tự thuật lại quá khứ. Ký ức xa xôi đã sớm phong bế lại đột nhiên trở nên sống động, bàn tay của Vu Duy Thiển đang cầm lấy tay của Lê Khải Liệt hơi run lên một chút.

"Đừng nói với ta là ngươi tin tưởng chuyện xằng bậy mà hắn đang nói!" Ánh mắt của Lê Khải Liệt đột nhiên hung hãn, hắn không thể chịu được những lời nói này, đây là quá khứ mà hắn vĩnh viễn không thể chen chân vào.

P/s: Ấy ya, rất đơn giản, là bạn Richard (tức bạn Reese) bị bệnh tâm thần phân liệt =.=.

121. Chương 121: Ảo Giác Hư Thật

"Hắn không phân rõ chính mình là ai, lẫn lộn giữa tưởng tượng và hiện thực, rối loạn nhân dạng phân ly cũng chính là chứng bệnh tâm thần đa nhân cách, hắn xem mình là một người chết được hồi sinh, chỉ đơn giản như vậy." Vu Duy Thiển siết chặt những ngón tay, những lời này tựa hồ là đang trấn an cảm xúc của Lê Khải Liệt, nhưng lại giống như đang tự thuyết phục chính mình.

Reese năm đó hồi sinh, đây không phải là sự thật, nhưng bản thân của hắn chẳng phải là chứng minh tốt nhất cho sự hoang đường hay sao? Vu Duy Thiển cười nhạo ở trong lòng.

Lê Khải Liệt không phải không nghe ra sự bất ổn trong giọng nói của Vu Duy Thiển, tuy nhiên hắn lại không mở miệng mà chỉ lựa chọn im lặng.

Nhưng Richard vẫn tiếp tục nói, hắn không nhìn vào họng súng đang nhắm vào người, cũng không nhìn biểu tình trầm mặc khiến người ta sợ hãi của Lê Khải Liệt, hắn cẩn thận dùng ánh mắt khẩn cầu của mình để nhìn chăm chú vào Vu Duy Thiển, "Wirth, là ta, ta đã trở về."

Trong không khí tràn ngập một mùi khiến người ta hít thở không thông, Richard đứng phía trước xác chết, lấy ra một lọ thủy tinh màu nâu đậm, "Trí nhớ trong đầu của ta có thể chứng minh, còn nếu không đủ thì đây là máu củahắn…Không, phải nói cho chính xác là máu trước kia của ta." Hắn quay đầu lại rồi nhìn thoáng qua thi thể ở sau lưng, tựa như đang nhìn chính bản thân mình.

"Ngày đó ta không bắn trúng ngươi?" Reid nhìn theo cái lọ trong tay của Richard rồi nghĩ đến cái gì đó, "Lúc ấy thu thập mẫu máu, trong máu có thành phần chống phân hủy…."

"Viên đạn không bắn trúng ta nhưng bắn trúng cái lọ mà ta mang theo bên người, có phải rất thần kỳ hay không?" Richard lắc nhẹ cái lọ máu trong tay, sau đó đặt nó xuống đất, ánh mắt chấp nhất nhìn Vu Duy Thiển, "Còn nhớ hay không, khi đó ta giết ngươi, sau đó cầm con dao đâm vào ngực của mình, thi thể của ta được người nhà mang về, sau đó cảnh sát bảo rằng ta đã tự sát, nhưng bọn họ lại không thể giải thích được phần máu còn lại ở bên đường là như thế nào, chỉ có ta biết rõ–"

Hắn vừa cười khổ vừa lắc đầu, dùng bàn tay che lên khuôn mặt đã giải phẫu chỉnh hình của mình, "Đó là ngươi a, Wirth, ngươi không chết, ngay cả tử vong cũng không thể làm cho chúng ta ở bên nhau. Chẳng lẽ ngươi chán ghét ta như vậy hay sao?" Giọng điệu lập tức thay đổi, hắn hét lên một tiếng rống giận.

"Hồn phách của ta sau bao nhiêu năm mới có thể quay lại một lần nữa, ngươi có biết ta phải chờ đợi bao lâu hay không? Không chỉ có một mình ta không cam lòng mà cả cha của ta cũng vậy. Nhưng không sao, vẫn còn có thể cứu vãn, hắn đã bảo quản máu của ta, bắt đầu nghiên cứu ma thuật, bảo quản thi thể của ta để làm cho ta hồi sinh, chuyện như vậy cũng rất thịnh hành vào thời đó, nhưng không phải ai cũng thành công, cho đến tận ngày hôm nay!"

Richard chỉ vào cái lọ máu, "Các ngươi có tưởng tượng được không? Đây là dung dịch máu đã lưu lại từ hơn một trăm năm trước, nhóm máu của hắn và ta giống nhau, sinh nhật giống nhau, tên giống nhau, ngay cả sở thích cũng giống nhau! Chúng ta là cùng một người a!"

Khuôn mặt vừa giống như cười lại giống như khóc, gương mặt tương tự như trong ký ức nhưng vẫn lưu lại dấu vết ban đầu của Richard, người này rốt cục là ai, ngay cả Vu Duy Thiển cũng nhận không ra, là Reese một lần nữa đã hồi sinh trên thân xác của Richard, hay là Reese tự mình ảo tưởng. Trùng hợp cùng tên, chẳng lẽ đây là ông trời trêu ngươi?

"Wirth! Ngươi có thể tưởng tượng được khi ta vì chính mình là ai mà hoang mang đi tìm ngươi, khi nhìn thấy ngươi lần đầu tiên thì có cảm giác gì hay không? Giống như có một giòng điện chạy qua người, chỉ trong nháy mắt ta đã hiểu rõ ta hồi sinh là vì ngươi, vì ngươi…." Ánh mắt thâm tình khiến người ta cảm thấy sởn gai ốc, hắn ngắm nhìn người đàn ông tóc đen với khuôn mặt chưa từng thay đổi.

Trong không gian nhỏ hẹp, hết thảy đều trở nên hoang đường, Lê Khải Liệt dùng ánh mắt quỷ bí để nhìn Richard, "Như vậy thì sao? Mặc kệ ngươi là ai, ngươi đã giết người."

Che trước mặt Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt cắt đứt tầm mặt giữa hai người, con dao găm cổ xưa chuyển động giữa những ngón tay của hắn, ngọn lửa bập bùng trong đường hầm, lưỡi dao phản xạ sát khí dưới đáy mắt.

Reid bị lời nói của Lê Khải Liệt thức tỉnh, mặc kệ người trước mắt là ai thì vẫn là hung thủ giết người, nhưng Ried không có cách nào bóp cò súng, nồng độ xăng ở trong này rất cao, chỉ cần đạt đến hàm lượng một trăm gram trên một mét khối trong không khí mà gặp phải lửa thì sẽ nổ tung….

"Reese W. Locke, buông xuống bật lửa trên tay của ngươi, ngươi muốn giết cả người mình yêu hay sao?"

Ánh mắt của đặc vụ liên bang khiến người ta rất sợ hãi, nhưng Richard đã sớm mất đi cảm giác sợ hãi nên hắn cũng không bị khiếp đảm bởi ánh mặt của Reid, ngược lại hắn còn mỉm cười giống như Reid vừa nói một chuyện vớ vẩn, "Đặc vụ Reid, ngươi là người thông minh, ngươi luôn tình nghi tất cả mọi người, chẳng lẽ ngươi không phát hiện điểm đặc biệt của Wirth hay sao? Hắn làm sao có thể chết được, cho dù tất cả

các ngươi bị chết cháy thì hắn cũng sẽ không chết, hắn sẽ sống sót, chỉ cần ta giết thêm hai mạng người nữa thì ta cũng sẽ bất tử giống như hắn."

"Ngươi mơ mộng hão huyền đã quá đủ!" Lưỡi dao phóng đi cùng với giọng điệu vừa nóng nảy lại vừa lạnh lùng. Dao găm trong tay của Lê Khải Liệt phóng về phía Richard.

Không ai biết Lê Khải Liệt đã học được kỹ năng chiến đấu xuất sắc như vậy từ nơi nào, ngay cả Vu Duy Thiển cũng chưa từng hỏi đến, nhưng hắn biết rõ thân thế của Lê Khải Liệt đã tạo thành ảnh hưởng đối với người này như thế nào, những gì Lê Khải Liệt lĩnh hội đều vượt quá phạm vi hiểu biết của một minh tinh, tựa như bây giờ, con dao găm phóng ra từ trong tay của Lê Khải Liệt với tốc độ như tia chớp, mũi dao ghim vào vai trái của Richard, nếu không phải hắn dùng tay để ngăn cản thì con dao chắc chắn sẽ trúng ngay tim.

"Không – ngươi không thể giết được ta! Ta sẽ bất tử! Cùng với Wirth sống suốt đời! Ha ha ha ha…" Sau khi Richard kêu lên một tiếng thảm thiết thì lại cười thật to, bản chất cờ bạc của Lê Khải Liệt hiển lộ rõ ràng ngay giờ phút này, chỉ cần cái bật lửa trong tay Richard rơi xuống thì nơi này sẽ trở thành biển lửa, hắn có thể là người đầu tiên bị nổ banh xác, nhưng hắn vẫn nhào lên, khi tay của hắn chuẩn bị chụp được cái bật lửa thì trên đỉnh đầu của bọn họ bỗng nhiên tỏa sáng.

"Phía dưới quả nhiên có người! Ta đã nói ta không có nghe lầm mà!" Ván cửa trên đỉnh đầu được mở ra, Lena giơ lên ngọn nến không biết tìm được từ nơi nào ở phòng chứa bí mật, ba cây đèn cầy màu trắng cắm vào giá đỡ nến bằng bạc, ánh sáng u ám lúc sáng lúc tối, hai bên là Calgary và Owen, mỗi người đều tự nâng lên một bên của ván cửa.

Bên dưới có người nói chuyện, có người cười lớn, người ở phía trên làm sao lại không phát hiện? Khi Calgary và Owen vẫn còn đang mất tập trung thì Lena là người đầu tiên phát hiện động tĩnh phía bên dưới, nàng bảo bọn họ vào phòng chứa bí mật rồi cẩn thận xem xét mặt đất, nhưng bọn họ lại không biết có cái gì đang nghênh đón bọn họ khi tấm ván được mở ra.

Richard bụm miệng vết thương rồi từ phía dưới nhảy lên, Lena sợ hãi kêu lên một tiếng, giá đỡ nến trong tay bị cướp mất, một cánh tay bóp chặt cổ của nàng.

Cái bật lửa rơi vào tay của Lê Khải Liệt, nhưng Richard cũng cướp được giá đỡ nến trên tay của Lena, hơn nữa lại bắt nàng làm con tin, ma trận màu đỏ sẫm trên mặt đất trong phòng chứa bí mật vẫn lan tỏa mùi hôi thối của máu tanh, Richard kéo Lena vào trong trận.

"Thật xin lỗi, ta cũng chỉ là bị ép buộc, muốn ở lại trên đời thì nhất định phải tiến hành nghi thức này." Hắn giống như một quý ông lịch sự, dịu dàng nói với Lena như vậy, nhưng cánh tay đang bóp cổ nàng lại không ngừng siết chặt, sau đó hắn choàng tay qua cổ Lena rồi rút ra lưỡi dao trên vai trái, cầm con dao nhuốm máu chỉa vào cổ của Lena.

"Con của ác quỷ?!" Sau khi Calgary nhìn thấy rõ ràng hình dáng của Richard thì liền run rẩy nói nhỏ, lúc này Owen bất chấp quan hệ ngượng ngập giữa hai người, hắn lập tức truy vấn, "Con của ác quỷ là sao? Hắn là ai?"

"Ta nói rồi, linh mục nhậm chức trước kia đã cảnh cáo ta phải trông chừng ngôi mộ của nhà W. Locke, bọn họ đang tiến hành nghi thức tà ác, ác quỷ sẽ được triệu hồi, ta đã từng điều tra về thi thể bị đánh cắp, thiếu niêu chết vào năm 1885 có khuôn mặt giống như vậy…." Kỳ thật Calgary đã từng gặp Richard, nhưng hắn chỉ biết người này gọi là Reese, là cậu chủ của W. Locke ở thế hệ này, nhưng hiện tại nhìn thấy đối phương thì lại tưởng là xác chết sống dậy, tuy nhiên trông có vẻ lớn hơn thiếu niên đã chết từ hồi xưa rất nhiều.

"Hắn là Reese W. Locke, hắn bị điên rồi, sau khi rời khỏi gia tộc W. Locke thì hắn dùng tên giả là Richard để lẫn vào cục cảnh sát, hắn xem chính mình là người đã chết ở năm 1885, hắn chính là hung thủ ma cà rồng trong vụ án mạng liên hoàn chấn động cả nước Mỹ, hắn tự phẫu thuật chỉnh hình cho mình, là người đã tấn công Sharon Swift, lấy máu người để hoàn thành cái gọi là nghi thức."

Reid giải thích với bọn họ, lý trí phủ định kết luận hoang đường của linh mục Calgary, họng súng nhắm thẳng về phía Richard, ném chuột sợ vỡ bình, hắn cũng không dám tùy tiện nổ súng.

"Đặc vụ Reid, ta có thể tin tưởng ngươi hay không?" Lena đột nhiên hỏi như vậy, nhịp tim của nàng đập

kịch liệt, nhưng trong thời khắc mấu chốt này mà nàng có vẻ vẫn rất bình tĩnh, Reid gật đầu, "Xin yên tâm, ta sẽ bảo đảm an toàn của ngươi."

Hắn nghĩ rằng Lena muốn xin hắn quan tâm đến an toàn của nàng, nhưng không ngờ nữ minh tinh này lại mạnh mẽ hít sâu một hơi, trừng mắt nhìn hắn, "Ai cần ngươi bảo đảm! Ta muốn ngươi tìm một góc độ thích hợp để nổ súng! Sẽ không giết ta nhưng có thể bắn chết người đàn ông ở sau lưng ta! Ngươi có làm được hay không?"

Sắc mặt của Reid trở nên cứng đờ, Richard ở phía sau Lena dùng lực đè dao vào cổ của nàng, "Nói thêm một câu nữa thì ta sẽ lập tức giết chết ngươi!"

Lena vẫn còn muốn nói nữa, biểu tình cứng ngắc của Reid rốt cục bảo trì không được, nàng thật sự nghĩ rằng Richard sẽ không xuống tay với nàng hay sao? "Con đàn bà này! Câm miệng cho ta! Cảnh sát không thể nổ súng đối với con tin!"

Lena quả thật không còn tiếp tục lên tiếng, con dao trên tay của Richard ấn vào cổ của nàng, nàng cảm thấy máu tươi bắt đầu chảy ra. Khi Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đi lên từ đường hầm thì tình huống đã lâm vào cục diện bế tắc. Lê Khải Liệt đột nhiên mở miệng, "Giết thêm hai người nữa thì ngươi có thể hoàn thành nghi thức, ngươi có thể đạt được bất tử?"

"Thật nực cười." Hắn không tiến lên nhưng ánh mắt lại lộ ra cảm giác áp bách rất nặng nề, "Ngươi luôn miệng nói yêu vậy mà lại giết người để tiến hành cái gọi là nghi thức gì đó, trước tiên không tính đến việc chuyện này là hoang đường, ngươi tưởng là làm như vậy thì có thể khiến hắn cảm động?"

Hắn chỉ vào người đàn ông đang đứng lặng trong bóng đêm, Vu Duy Thiển rõ ràng khiến người ta cảm thấy sự tồn tại của mình nhưng lại luôn tạo ra cảm giác cách xa đám đông, "Richard? Reese?" Lê Khải Liệt nhún vai, lộ ra nụ cười giống như dã thú, "Sao cũng được, mặc kệ ngươi là ai, những gì ngươi làm đều là sai trái, muốn có được tâm của người đàn ông này mà ngươi lại làm chuyện sai trái. Ta rất mừng vì tình địch của ta cũng chỉ là như vậy, không, ngươi không xứng làm tình địch của ta."

P/S: Cái bạn Richard/Reese này khùng quá nha, ai bắt bạn ấy vào nhà thương điên đi @, cho chạy long nhong như vậy hại người quá.

122. Chương 122: Sự Dịu Dàng Ẩn Náu

Giọng điệu tự phụ kiêu ngạo, tựa hồ hắn vô cùng tự tin đối với tình cảm giữa hắn và Vu Duy Thiển, Richard tức giận đến cực điểm, toàn thân run rẩy không thể kiềm chế được, lưỡi dao trên cổ của Lena cũng di chuyển theo.

Lê Khải Liệt mỉm cười, biểu tình vẫn giống như một ngọn lửa hừng hực, đả kích một cách tàn nhẫn, "Làm nổ tung nơi này đi, giết chết tất cả mọi người, đúng vậy, hắn sẽ không chết, nhưng hắn sẽ chịu rất nhiều đau đớn, đây là tình yêu của ngươi? Để cho hắn tiếp tục trải qua một lần sinh tử, đây là tình yêu của ngươi dành cho hắn hay sao?"

Tiếng rống giận giống như sư tử gầm gừ, "Dùng danh nghĩa của tình yêu để giết người, bởi vì hắn sẽ không chết nên mới không hề kiêng kỵ mà làm tổn thương thân thể của hắn, chỉ vì muốn có được hắn, ngươi gọi hành động như vậy là tình yêu? Nếu ngươi chính là Reese, đã chết một lần nhưng vẫn không chịu thay đổi, tình yêu của ngươi dành cho hắn rốt cục là cái gì, ngươi có hiểu hắn hay không?"

"Vậy ngươi hiểu hắn hay sao? Ngươi chưa từng làm ra chuyện tổn thương đến hắn? Đừng nói như thể mình rất tốt đẹp, Leo, ngươi cũng giống như ta." Richard đột nhiên mỉm cười một cách quỷ bí, "Ngươi cũng là người ích kỷ, đừng tưởng rằng chuyện ngươi làm là không ai biết, ngươi lợi dụng hắn, còn có gia tộc Claudy sau lưng của ngươi."

Lê Khải Liệt biến sắc, lời nói của Richard nói trúng nhược điểm của hắn, sắc mặt của Richard bỗng nhiên dữ tợn, làm cho hắn nghĩ đến chính mình, không phải khuôn mặt mà là thần thái, giống như đang soi gương, Richard và hắn có điểm tương tự, bỗng nhiên Lê Khải Liệt hiểu được vì sao Vu Duy Thiển thường xuyên lộ ra lo lắng, chính là vì Vu Duy Thiển sợ hắn giẫm lên vết xe đổ, sợ hắn trở thành Reese thứ hai.

"Ta không phủ nhận chuyện ta đã làm." Lê Khải Liệt bỗng nhiên nói một cách bình tĩnh, sự bình tĩnh của hắn khác với người ngoài, giống như ngọn núi lặng yên đang chất chứa những dòng nham thạch nóng chảy sắp bùng nổ, tràn ngập sức nặng làm cho người ta hít thở không thông, "Cho nên ta sẽ không tiếp tục làm cho hắn bị tổn thương, một chút cũng không thể."

Tiếng nói nặng nề vang vọng trong phòng chứa bí mật với đủ loại mùi tràn ngập, giống như một viên đạn bắn trúng ngay tim của Richard, Vu Duy Thiển đột nhiên nâng mắt lên, đường nét căng thẳng trên khuôn mặt trở nên run rẩy, đáy mắt tựa hồ lan tỏa từng gợn sóng.

"Không thể tổn thương? Nếu không thì sẽ không phải là yêu hay sao?" Richard giơ lên giá đỡ nến, ánh sáng bập bùng trước mặt hắn, hắn thì thào tự nói, hình ảnh trước mắt cực kỳ hỗn loạn.

Khi còn bé, trong giấc mộng của hắn luôn hiện lên cảnh tưởng được miêu tả trong cuốn nhật ký từ xa xưa, không biết người đó là ảo tưởng hay thật sự vẫn tồn tại, người nọ tên là Wirth Ryan, kể từ khi những dòng nhật ký in sâu vào lòng của hắn, sau khi trưởng thành thì hắn đã dùng đủ mọi biện pháp để tìm người kia rồi tiếp cận, nhưng rốt cục vẫn không thể toại nguyện.

Wirth luôn mồm nói không yêu đàn ông nhưng cuối cùng lại lựa chọn Lê Khải Liệt.

"Ngươi gạt ta, Wirth." Hắn giống như một đứa nhỏ trách móc người lớn nói dối, vừa tủi thân vừa tức giận, cho dù nhìn thấy thế nào cũng không giống như Richard lúc trước, ngay cả giọng nói cũng không giống.

Mọi người ở xung quanh vẫn giữ yên lặng, không biết là vì sợ hãi khi nhìn thấy trạng thái điên cuồng của Richard hay là lâm vào nghi hoặc không thể giải thích được, linh mục Calgary kéo Owen ra phía sau, hắn đã ngửi được mùi xăng trong không khí.

"Hắn chưa từng gạt ngươi, hắn không muốn lãng phí cả đời của ngươi, hắn không yêu ngươi thì sẽ nói cho ngươi biết, hắn chính là người như vậy." Lê Khải Liệt trả lời thay cho Vu Duy Thiển, mặc kệ Richard rốt cục có phải người chết hồi sinh hay không thì hắn chỉ muốn làm cho kẻ này biến mất khỏi tầm mắt của Vu Duy Thiển.

Trong tất cả những người ở đây, Lê Khải Liệt là người hiểu Vu Duy Thiển rõ nhất.

Năm đó hắn từ chối Reese là thật sự, hắn sẽ không đáp lại tình cảm vô vọng của thiếu niên kia, thẳng thắn từ chối so với cách xử sự khéo léo thì có vẻ lạnh lùng hơn, nhưng đó là đứng trên quan điểm của đối phương mà suy nghĩ, có đôi khi hắn nói chuyện rất vô tình, lại có vẻ kiêu ngạo, trong mắt những người khác là một người đàn ông lạnh lùng hà khắc, nhưng đây chính là cách bày tỏ tình cảm của hắn.

Hắn cự tuyệt có vẻ tàn nhẫn, nhưng đây chính là sự dịu dàng đặc biệt của Vu Duy Thiển, chỉ tiếc Reese không hiểu được.

Hắn dùng cái chết của mình để kết thúc sự si tình của Reese đối với hắn, nghĩ rằng như vậy có thể chấm dứt tình cảm của đối phương, đáng tiếc là sau khi Reese giết hắn thì cũng tự sát mà chết, nếu nói việc này chưa từng tạo thành ảnh hưởng trong lòng của hắn là chuyện không có khả năng.

Mỗi khi Lê Khải Liệt nghĩ đến đáy lòng của Vu Duy Thiển có thể lưu lại dấu vết của thiếu niên kia, thì lồng ngực của hắn giống như có cái gì muốn xé rách.

Hắn sẽ không nói cho Richard biết được sự dịu dàng đặc biệt này, cũng sẽ không để cho bất kỳ ai chiếm được.

Đôi mắt màu tro lục từ từ chuyển động, Lê Khải Liệt nhìn thẳng Richard, đáy mắt như toát lên lửa giận âm u, Richard lâm vào trong suy nghĩ hỗn loạn, vẻ mặt mờ mịt, giá đỡ nến trong tay vẫn không nhúc nhích, hắn đứng yên giữa ma trận màu đỏ sậm.

Cho dù nghi thức vớ vẩn này là thật hay là giả thì hiện tại Lena đang ở trong tình cảnh nguy hiểm là chuyện có thể khẳng định, con dao trong tay của Richard run rẩy, thỉnh thoảng lại cắt vào da của nàng, máu tươi

từ trên cổ chảy xuống, nàng hết sức bảo trì bình tĩnh, khống chế hô hấp của chính mình.

Lê Khải Liệt muốn mượn cơ hội để thôi miên Richard, Vu Duy Thiển có thể nhìn ra manh mối từ trong mắt của hắn, không khí phiêu tán đủ loại mùi, tình hình hết sức căng thẳng, Senzou là chủ nhà nhưng lại không biết đang ở nơi nào, điều này làm cho Vu Duy Thiển có loại cảm giác rất kỳ lạ.

Ở trước mặt Richard, đôi mắt màu tro lục lóe sáng hào quang, hấp dẫn tầm mắt của hắn, hắn hơi choáng váng một chút, cước bộ lay động, giá đỡ nến trong tay cũng chớp lên, rốt cục sụp mắt xuống. Reid vẫn luôn chú ý đến hắn, lúc này vội vàng hét lớn một tiếng, "Ngay bây giờ!"

Lena chỉ là một nữ diễn viên, không phải nữ cảnh sát, nhưng không biết vì sao lại phối hợp vô cùng ăn ý, lập tức biết rõ Reid đang kêu nàng, Lena không hề do dự mà kéo ra cánh tay ở trên cổ, thoát khỏi khống chế của Richard. Reid lập tức tiến lên kéo nàng ra phía sau để bảo vệ, định dùng súng để đánh ngất Richard thì bỗng nhiên đôi mắt đang sụp xuống của Richard lại mở toang!

"Đặc vụ Reid, ngươi muốn làm cái gì?" Lần này giọng điệu lại khác biệt, Richard lắc lắc đầu, tựa hồ muốn làm cho mình tỉnh táo lại, hắn giơ tay lên, giá đỡ nến trong tay hướng về phía đường hầm, chỉ cần hắn buông tay thì lửa sẽ bùng lên, nơi này sẽ nổ tung.

Sắc mặt của Richard có vẻ rất thanh tỉnh, Lê Khải Liệt lui về sau vài bước, Vu Duy Thiển liền tiến lên choàng tay ôm lấy thắt lưng của hắn, để cho hắn dựa vào người của mình, "Không phải năng lực của ngươi có vấn đề mà là hắn có nhiều nhân cách, hiện tại hắn dường như không phải là Reese."

Lê Khải Liệt chậm rãi nhắm mắt lại, hắn nghiến răng mà mắng chửi, mỗi lần dùng năng lực chết tiệt này đều làm cho hắn đau đầu kịch liệt, lần này tựa hồ càng nghiêm trọng hơn, căn bản không có tâm tư đi quan sát Richard có điểm gì khác biệt hay không, hắn dựa vào Vu Duy Thiển để chờ cơn đau nhức giảm bớt.

Reid không biết Lê Khải Liệt làm sao lại làm được như vậy, nhưng hắn có thể nhìn thấy sự biến hóa của Richard, hắn cũng nghe thấy lời nói của Vu Duy Thiển, nhưng càng làm cho hắn giật mình chính là câu cuối cùng, ngay lập tức lại nghe thấy người đàn ông đang cầm giá đỡ nến thở dài, "Thật xin lỗi, việc này đều là do ta làm ra."

Đây là Richard mà bọn họ quen thuộc, so với vừa rồi thì hiện tại hắn có vẻ lý trí và bình tĩnh, nhưng chuyện mà hắn đã làm cũng không thể thay đổi, ánh mắt của hắn nhìn Vu Duy Thiển vẫn cực nóng như trước, "Thật có lỗi, khiến cho ngươi thất vọng, Wirth, nhưng ta phải làm như vậy, ta không muốn uổng phí tất cả những gì đã làm."

"Hiện tại ngươi là ai?" Đây không phải lần đầu tiên gặp phải hung thủ kiểu này, bên trong hồ sơ phạm tội tâm lý của FBI có vài hung thủ điển hình bị mắc chứng đa nhân cách, nhưng đây là lần đầu tiên hắn chân chính nhìn thấy trường hợp này.

"Ta là Reese, chẳng qua các ngươi đã quen gọi ta là Richard." Richard nở nụ cười hơi mất tự nhiên, "Đặc vụ Reid, nếu không phải ta mất tự chủ mà thay đổi cách thức giết người thì có lẽ ngươi đã không tình nghi ta?"

"Nạn nhân cuối cùng chết rất thảm, đó không phải vì muốn lấy máu mà là muốn xả giận, lúc ấy ngươi nhìn thấy hai người bọn họ ở bên nhau cho nên mới khống chế không được, ta còn nhớ rõ hiện trường đẫm máu. Còn vụ án ở ngay Quảng trường Thời đại ắt hẳn là do ngươi lại mất tự chủ, không thể kiềm chế được, ngươi còn lưu lại dòng chữ bằng máu, nhắc nhở bọn họ về sự tồn tại của ngươi."

Reid chỉ vào Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt, hắn muốn kéo dài thời gian, đèn cầy trên giá đỡ nến là do trước đây lưu lại, đã đốt hơn phân nửa, mặc dù đây không phải biện pháp tốt nhưng nếu lực chú ý của Richard bị đánh lạc hướng, đèn cầy cháy càng nhiều thì sự nguy hiểm sẽ càng thấp.

Tựa như thay đổi một người khác để tiến hành đàm phán, trạng thái của Richard hoàn toàn khác với vừa rồi, không còn điên cuồng, nếu so với người trước đây thì hắn càng giống người trưởng thành hơn. Việc này cũng giải thích vì sao lúc trước hắn lại hỗn loạn như vậy, không còn nghi ngờ gì nữa, hắn quả thật đúng như suy đoán của Vu Duy Thiển, bị mắc chứng rối loạn nhân dạng phân ly.

Còn nếu không thì sẽ giống như lời của Calgary, nghi thức quỷ bí thức tỉnh vong hồn đã ngủ say, là linh hồn của một người khác cư ngụ vào thân xác này, nhưng cho dù như thế nào thì hắn vẫn chấp nhất với Vu

Duy Thiển, chuyện muốn làm cũng giống như vậy.

"Ta không biết vì sao lại trở thành thế này, ta khống chế không được, chỉ có thể phục tùng giọng nói ở trong đầu." Richard biện minh cho chính mình, hắn nhìn Vu Duy Thiển bằng ánh mắt bi thương, "Như vậy lần này kết quả vẫn giống như trước đây hay sao? Ngươi vẫn không chọn ta, cho dù ta nói ta muốn chết, ta sẽ làm cho mọi người ở đây phải chôn cùng với ta…."

"Thả mọi người ra, ta cùng chết với ngươi." Tựa hồ chán nản đối với việc thuyết phục Richard, đôi mắt đen láy của Vu Duy Thiển vô cùng bình tĩnh và yên ả.

"Ta không cho phép!" Người đàn ông đang dựa vào hắn lập tức hung hăng ôm cổ hắn, giọng nói khàn đặc của Lê Khải Liệt làm cho ngọn nến liên tục bập bùng, "Ngươi dám cùng chết với hắn thì ta chết trước cho ngươi xem!"

Vu Duy Thiển nghiến răng nghiến lợi nhìn Lê Khải Liệt, không biết nên lộ ra biểu tình gì, "Cái loại uy hiếp như vậy cũng chỉ có một mình ngươi dám nói ra."

"Ta đã nói với ngươi rồi, trên thế giới này chỉ có một Lê Khải Liệt, độc nhất vô nhị." Nụ cười này cũng là độc nhất vô nhị, chỉ thuộc về Lê Khải Liệt, là phong cách mà không ai có thể bắt chước, ánh mắt suồng sã lại ngang ngược, một chút tàn nhẫn như dã thú lại ngả ngớn như dân chơi, toàn thân toát ra hơi thở nóng rực thâm trầm có thể thiêu đốt tất cả mọi người.

Vu Duy Thiển mỉm cười, giọng nói thì thầm giống như đang răn dạy, hắn không biết đây là lần thứ mấy mà mình đã nói ra những lời này, "Cái tên làm xằng làm bậy này." Hắn đỡ lấy thân thể vô lực của Lê Khải Liệt, vuốt ve mái tóc gợn sóng cuồng loạn như hải tặc của đối phương, ngón tay của hai người dây dưa vào nhau, cảm xúc vừa mềm mại lại cứng rắn, vô cùng mâu thuẫn.

---

123. Chương 123: Bất Cần Kẻ Nào Phán Xét

Cái chết đối với Vu Duy Thiển mà nói là vô nghĩa, cho dù Richard có buộc hắn chết cùng thì kết quả vẫn giống như năm đó, trừ phi theo như lời của Richard, tiếp tục giết thêm hai người để hoàn thành nghi thức, sau đó sẽ trở nên bất tử. Nhưng chuyện này sẽ trở thành sự thật hay sao?

Richard sống trong ảo tưởng của chính mình hay thật sự đã chết đi rồi hồi sinh, sau đó tìm được phương pháp để bất tử, cho dù là như thế nào thì Lê Khải Liệt cũng không cho phép Vu Duy Thiển thỏa hiệp với Richard, hắn biết Vu Duy Thiển lo lắng cho sự an toàn của những người khác nên mới đưa ra điều kiện như vậy, lý do quan trọng nhất cũng là vì hắn.

"Ngẫm lại cảm nhận của ta, nếu ngươi là ta thì ngươi sẽ đáp ứng hay sao?" Lê Khải Liệt không thể chấp nhận.

Vu Duy Thiển trầm mặc trong chốc lát, "Sẽ không." Đáp án của hắn kỳ thật cũng giống như Lê Khải Liệt, nếu hắn là Lê Khải Liệt thì hắn sẽ không cho đối phương làm ra chuyện này đối với hắn, thậm chí bởi vì như vậy mà cảm thấy bị sỉ nhục.

Cho nên hắn không hề nói tiếp.

Sự yên lặng khiến người ta hít thở không thông, đèn trong phòng sách rất tối làm cho phòng chứa bí mật trở nên mờ mịt, Richard cầm nến, ngọn đèn lay động trong tay của hắn, sắc mặt vô cùng khó coi.

Hắn không muốn nhìn thấy động tác của hai người kia, lại càng không nguyện ý nghe bọn họ đối thoại như vậy, nhưng hình ảnh ở trước mắt vẫn thẳng tắp chiếu rọi vào đáy mắt của hắn, hắn cười ha hả.

"Nói cái gì chết, ngươi sẽ chết được hay sao? Ngươi tưởng rằng cùng chết với ta thì ta sẽ thỏa mãn? Wirth, điều ta muốn là được bất tử cùng với ngươi, ta sẽ cùng ngươi sống suốt đời, vì sao ngươi không chọn ta? Cho dù hắn là người của gia tộc Claudy thì hắn vẫn là người bình thường! Hắn không xứng với ngươi!"

Lời nói của Richard khiến cho người xung quanh như bị đả kích, căn bản ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, Reid vẫn luôn tin tưởng trên người của Vu Duy Thiển có mang theo bí mật, khi nghe đến đây thì sắc mặt liền thay đổi.

Vu Duy Thiển lại thản nhiên nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Richard, đỡ lấy Lê Khải Liệt, tựa hồ đang nghi ngờ là cái gì đã làm cho Richard có ảo giác này, hắn thẳng thắn trả lời, "Lê Khải Liệt ở trong mắt ngươi là người thế nào thì không quan trọng, quan trọng là hắn là người thế nào ở trong lòng ta, hắn xứng hay không xứng với ta thì không cần bất luận kẻ nào phán xét, ngươi không có tư cách."

Những người khác nghe bọn họ đối thoại, kinh ngạc đến mức không thể nào giải thích được nội dung của chuyện này, Calgary giống như đang nói mớ, hắn đặt tay lên trán rồi giật mình thì thào, "Ngươi chính là người kia, là người đàn ông trên bức tranh đã gây nên hết thảy mọi việc, ngươi không phải con cháu của hắn…."

Owen không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn biết Vu Duy Thiển không thích lừa gạt người khác, nhưng thái độ này của Vu Duy Thiển có thể dễ dàng giải thích được phản ứng của Richard, sờ vào điện thoại trong túi quần, hắn lặng lẽ đứng sau lưng Calgary, dùng Calgary để ngăn chặn tầm mắt của Richard.

Quả nhiên, Richard nhìn thẳng Vu Duy Thiển, tầm mắt nóng rực dần dần lui ra, thay thế bằng đau thương, nhưng lúc này không có ai đồng tình với hắn.

"Dừng ở ngay đây, hết thảy đều dừng lại tại đây! Các ngươi không thể hiểu được, chỉ có sự thật ở trước mắt mới làm cho các ngươi tin tưởng có phải hay không?" Trên mặt của Richard không còn điên cuồng, chỉ có sự bình tĩnh khiến cho người ta sợ hãi, Reid thầm kêu một tiếng không xong. Tựa như một pha chiếu chậm, hắn phóng qua, nhưng ngọn nến lại rơi xuống từ tay của Richard với một tốc độ mà Reid không thể bắt kịp…..

Ngọn lửa bùng lên.

Từ trong đường hầm, xăng bị đốt cháy rồi dâng lên tầng trên, một khi ngọn lửa lan đến thùng xăng được cất giấu ở một nơi bí mật nào đó thì mọi thứ sẽ nổ tung, tất cả mọi người ở nơi này sẽ khó tránh khỏi một thảm họa, cũng sẽ vạ lây đến những nhân viên ở dưới lầu.

"Mặc kệ tên điên này đi! Mau chạy khỏi nơi này!" Không biết có ai đã từng nói, khi xảy ra chuyện thì phụ nữ thường bình tĩnh hơn đàn ông một chút. Lena là người đầu tiên lui đến cánh cửa ở phòng chứa bí mật, sàn nhà bên ngoài phòng sách cũng đang bốc cháy, giày cao gót bước lên sàn giống như đi trong địa ngục, ngọn lửa la liếm dưới mặt đất.

Calgary quay người lại rồi đẩy Owen ra ngoài nhưng chính mình lại đứng yên tại chỗ, Owen tìm được thân ảnh của Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển trong khói đặc, khuôn mặt nhã nhặn sáng sủa có thêm một phần lo lắng, sau đó hắn dừng lại bước chân rồi nhìn một người đàn ông, "Calgary, ngươi đang làm cái gì?"

"Đây là Thượng đế an bài, là Chúa cho ta cơ hội để chuộc lỗi, các ngươi đều đi ra ngoài đi." Linh mục Calgary cầm lấy dây chuyền thánh giá ở trước ngực, bình tĩnh trả lời.

Tội lỗi mà hắn đã gây ra rốt cục là đối với Owen hay là vì hắn sơ sẩy không phát hiện con của ác quỷ bị triệu hồi trong ngôi mộ của gia tộc W. Locke, chuyện này chỉ có bản thân hắn mới biết rõ. Owen cắn chặt răng, "Mặc kệ ngươi!"

Reid là người đầu tiên nhào lên, không thể ngăn cản giá đỡ nến rơi xuống khiến cho ngọn lửa bùng cháy, lan tràn bên chân của hắn, "Ngươi bị bắt, Reese W. Locke, đi theo ta!" Hơi nóng phà vào mặt, hắn không thể không lui về sau vài bước.

Richard ngoảnh mặt làm ngơ, một mình bước vào trong ma trận, chuyên tâm nhìn vào những cái lọ chứa đầy máu, miệng lẩm bẩm, ngọn lửa thiêu đốt xung quanh hắn, giống như ở ngay trước cửa địa ngục, lửa cháy hừng hực, lan tràn khắp nơi, tựa như có sinh mệnh của chính mình, chúng nó vây quanh Richard, toàn bộ ma trận đều bị lửa táp cháy.

Lê Khải Liệt choàng tay qua vai của Vu Duy Thiển, bọn họ nên lập tức rời khỏi nơi này, nhưng hắn phát hiện tầm mắt của Vu Duy Thiển cũng giống như Richard, nhìn chăm chú vào ma trận bằng máu.

"Ngươi muốn lưu lại hay sao? Không nỡ để cho hắn chết?" Đáy mắt u ám bị ánh lửa chiếu sáng thành một màu đỏ rực.

"Sự tình không đơn giản như vậy." Vu Duy Thiển cũng không nhìn Lê Khải Liệt mà chỉ giữ chặt Owen đang đi về phía cánh cửa, hắn giao Lê Khải Liệt cho Owen chiếu cố.

Vừa rồi Lê Khải Liệt còn suy yếu, phải dựa vào Vu Duy Thiển mới có thể đứng thẳng, nhưng lúc này hắn lại lập tức đẩy Owen ra, vẻ mặt tối sầm, mái tóc trước trán bị hắn hất ra sau đầu.

"Ý của ngươi là gì?" Hắn nhìn thấy Vu Duy Thiển cầm lấy con dao ở dưới đất mà Richard vừa rồi dùng để kề vào cổ của Lena, bàn tay đã từng bị cắt đứt lại một lần nữa chảy ra chất lỏng màu đỏ tươi, giọng nói của Lê Khải Liệt nhất thời trở nên nóng nảy.

"Nơi này sẽ nổ tung, còn không mau chạy đi!" Vu Duy Thiển giống như mất kiên nhẫn khi thấy Lê Khải Liệt tiếp tục truy vấn, ra hiệu cho Owen lôi hắn ra ngoài, dưới mái tóc đen hiển lộ tầm mắt lạnh lùng sắc bén làm cho Owen kinh hãi.

"Muốn ta đi? Ngươi đừng mơ!" Cho tới bây giờ chưa từng chịu nghe lệnh bất kỳ kẻ nào, chỉ phục tùng ý chí của chính mình, Lê Khải Liệt lại một lần nữa đi vào nguy hiểm.

Trong căn phòng bị những đám lửa vây quanh, máu người cùng xác khô bị thiêu cháy làm lan tỏa mùi hôi nồng nặc, Lê Khải Liệt sải bước tiến vào, cánh cửa lập tức bị đám lửa chiếm cứ.

Owen chỉ có thể lui về phía sau, Lena muốn chạy trốn đến cửa phòng sách, nhìn thấy Owen vẫn còn đang do dự thì liền tiến lên túm lấy hắn,"Còn nhìn cái gì nữa? Linh mục muốn trừ ma, ngươi ở đó cũng vô dụng! Còn hai người kia thì căn bản không thể xen vào."

Quay người lại, "Lửa sẽ lan đến đâu? Không xong, người phía dưới vẫn chưa biết chuyện…." Thì thào nói nhỏ, chóp mũi của Lena lấm tấm mồ hôi, nàng tựa hồ cũng không trấn tĩnh giống như vẻ ngoài của mình.

Ra sức dùng đôi tay run rẩy để xé tà váy vướng víu cùng với đăng ten, nàng vừa sải từng bước chân dài vừa kéo Owen chạy ra ngoài, giống như nghĩ đến cái gì đó, lại vội vàng quay lại, "Cho dù muốn bắt lấy hung thủ thì cũng không cần phải liều mạng, mấy người các ngươi đừng chết ở trong đó! Với lại đặc vụ Reid, ta đã chuẩn bị một phần quà đặc biệt để đáp lễ, nhớ rõ phải còn sống mà thoát ra ngoài!"

Vẻ mặt của Reid co giật, từ trước cho đến nay đây là lần đầu tiên trong thời khắc mấu chốt mà lại nghe được một giọng nữ tuyệt vời nói với hắn như vậy, khuôn mặt cứng ngắc bị ánh lửa chiếu sáng, hơi ửng đỏ một chút, hai từđặc biệt được cường điệu làm cho người ta liên tưởng đến hàm nghĩa khác.

"Thật không tệ, chỉ cần có thêm máu của hai người nữa, nhưng hiện tại lại là ba người." Richard tựa hồ không có cảm giác đối với sức nóng ở trong này, hắn lần lượt nhìn từng người, ngoại trừ Vu Duy Thiển thì còn có Lê Khải Liệt, Calgary và cuối cùng là Reid, ba người trong phòng chứa bí mật.

"Bọn họ chết thì nghi thức có thể hoàn thành, ta có thể ở bên cạnh ngươi, Wirth thân yêu." Nụ cười của Richard vô cùng nhẹ nhàng mà lại làm cho người ta có cảm giác điên cuồng mất đi lý trí, tâm tư của Reid trầm xuống, "Reese!"

Nhân cách ở bên trong âm thầm thay đổi, hiện tại Richard lại trở thành thiếu niên có tính cách bệnh hoạn, hắn càng khó đoán hơn so với Richard mà bọn họ quen thuộc, không thể thỏa hiệp với người này.

Vu Duy Thiển chưa từng nói một câu nào, ánh mắt lạnh lùng giống như có thể đóng băng những đám lửa ở nơi này, lại cắt thêm một nhát dao vào tay, máu tươi từ lòng bàn tay chậm rãi chảy xuống, nhiễu giọt trên mặt đất, lập tức bị hơi nóng cháy sém, Lê Khải Liệt tựa hồ dự cảm được điều gì đó, hắn lặng lẽ đứng phía sau, giống như chuẩn bị sẵng sàng để đánh ngất Vu Duy Thiển rồi đem ra ngoài.

Linh mục Calgary cầm lấy thánh giá, mái tóc nâu bị hơi nóng thổi tung, khuôn mặt trang nghiêm vô cùng bình tĩnh.

"Reese W. Locke, ngươi bị tội ác che mù hai mắt" Hắn chậm rãi đến gần, giơ lên tay phải.

Nguồn:

"Tay phải là tay của Chúa, nhưng bản thân là người phàm tục, ngươi có thể sử dụng máu thịt tội lỗi của mình để trừng phạt ta hay sao?" Richard cười to trong ma trận, linh mục Calgary tựa như bị người ta nhìn thấu tội ác bí mật, dừng bước một chút, nhịn không được mà quay đầu lại.

Không biết Owen đã trở lại trước cửa từ khi nào, tránh đi những lớp tường giấy bị lửa thiêu làm bong tróc, "Nếu ngươi chết thì ta sẽ quên ngươi, có người tỏ tình với ta, ta chuẩn bị chấp nhận hắn." Nói xong những lời này, hắn phủi xuống những tia lửa bám trên người rồi biến mất khỏi tầm mắt của Calgary.

Hắn vừa rời đi thì dưới đường hầm truyền đến vài tiếng nổ lớn, một cột lửa đột nhiên cuồn cuộn bốc lên.

"Không xong!" Reid từ phía sau nhào đến Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt.

Oành! Những cột lửa cháy phừng phực xuất hiện cùng với một cái bóng thật lớn.

P/S: thật hả lòng hả dạ khi bé Duy bảo bạn bệnh hoạn là không có tư cách phán xét chồng của bé:

124. Chương 124: Biến Cố

Lúc này Owen đang chạy về hướng hành lang, luồng khí từ phía sau nhấc bổng hắn lên, té thật mạnh xuống đất, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên thần sắc sợ hãi, tiếng nổ thật lớn ở phía sau làm cho hắn không kịp suy nhĩ, một cột lửa lớn lại tiếp tục bùng nổ, Lena quay lại ngã rẽ nơi đầu cầu thang, nhìn thấy bờ môi của hắn run rẩy nhưng không thể xác định hắn đang gọi tên ai.

"Ngươi muốn ở đây để chết hay sao!" Nàng hét to đối với hắn.

Lửa cháy bỏng mắt người, che kín từng ngõ ngách, trong xoang mũi có thể ngửi được mùi cháy khét của tóc, ngoại trừ ánh lửa hừng hực chính là bóng đen che khuất tầm mắt, tiếng cười của Richard vang vọng trong tòa nhà, "Nghi thức của ta sẽ thành công! Wirth!"

Lúc này ở dưới lầu, những người khác đã phát hiện ra hỏa hoạn, mọi người đều khiêng máy móc chạy ra ngoài, sắc trời bên ngoài đã tối om, mưa to dần dần nhỏ hạt, tuy nhiên ở một trình độ nhất định thì có thể khống chế không cho thế lửa tiếp tục lan tràn, nhưng bọn họ lại không biết bên dưới đường hầm còn có xăng, trong tình huống này thì mưa như vậy căn bản cũng không nhằm nhò gì.

"Đã đi ra hết chưa?" Nhìn lướt mọi người ở xung quanh, sắc mặt của Kim McKay trở nên trắng bệch, "Wirth và Leo, còn có Lena, Owen….bọn họ vẫn còn ở bên trong…."

Giống như vì chứng minh lời nói của hắn là đúng, bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, cửa kính vỡ nát, bắn ra bên ngoài, luồng khí cùng ngọn lửa phóng ra khỏi cửa sổ, khói đặc cuồn cuộn, một mảnh váy lụa rơi xuống đất.

"Đây là của tiểu thư Lena!" Chuyên viên trang phục hét lớn một tiếng, lập tức nhận ra, những người khác ngây ngẩn cả người, ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy tòa nhà đang bốc cháy, có người bỗng nhiên cảm thấy hoa mắt, chỉ lên trên cao, "Nhìn xem! Nơi đó có cái gì kìa?"

Một bóng đen rất lớn, giống như xuất hiện từ khe hở dọc theo vách tường, chậm rãi di động theo đám lửa, làm cho người ta nghi ngờ có phải bị ảo giác hay không, thoạt nhìn cái bóng tựa như có sinh mệnh của chính mình, Kim McKay dùng sức dụi mắt, "Chúa ơi! Đó là cái gì vậy?"

Lửa cháy phừng phực, cắn nuốt tòa nhà cổ xưa, giống như một cảnh trong mơ, làm cho một góc bầu trời nhuộm thành lửa đỏ, không còn nhìn ra nguyên dạng của căn phòng, vách tường trong phòng chứa bí mật bị sụp đổ, máu tươi dưới chân Vu Duy Thiển cháy khô thành màu đen tuyền, bóng đen thật lớn kéo dài từ dưới chân hắn ra xung quanh, bao phủ toàn bộ mặt đất.

"Hết đường rồi, nhảy ra cửa sổ đi!" Đáy mắt của hắn có dấu vết lo lắng, quay đầu rống giận đối với Lê Khải Liệt vẫn chưa chịu nhúc nhích, "Có nghe thấy hay không! Ta muốn ngươi nhảy ra khỏi cửa sổ!"

"Vì sao ngươi không nhảy?" ống tay áo của Lê Khải Liệt bị đóm lửa bám vào, hắn bắt lấy cánh tay của Vu Duy Thiển rồi kéo đến cửa sổ bị lửa cháy sém, bỗng nhiên một nắm đấm hướng vào mặt hắn, "Ta muốn ngươi đi! Có nghe thấy hay không! Đồ chết tiệt!"

Tiếng hét của Vu Duy Thiển trở nên khàn đặc, tức giận đến phát run, Lê Khải Liệt trúng phải một đòn, dự cảm bất an dưới đáy lòng càng thêm rõ ràng, "Ngươi đừng hòng giải quyết một mình! Muốn đi thì phải đi cùng nhau!"

Dùng máu triệu hồi lực lượng có thể khống chế được trận lửa lớn như vậy hay không, ngay cả Vu Duy Thiển cũng không thể khẳng định, Lê Khải Liệt tựa như nhìn ra hắn đang do dự, vì vậy cố chấp nắm lấy cánh tay của hắn, Vu Duy Thiển càng thêm lo lắng, giãy khỏi tay của Lê Khải Liệt rồi đẩy đối phương về hướng cửa sổ.

Reid từ dưới đất đứng lên, dùng biểu tình kinh ngạc mà nhìn thoáng qua bóng đen thật lớn đột nhiên xuất hiện, nhưng hắn không hề hỏi nhiều, "Mau nhảy xuống! Nếu không sẽ không kịp!" Hắn nâng Calgary từ dưới đất đứng dậy, linh mục Calgary quay đầu nhìn nơi mà bọn họ vừa mới đứng.

Richard vẫn còn ở đó, hắn bị lửa lớn vây quanh, tầm mắt nhìn chằm chằm trên mặt đất, "Ma trận Kabbalah….triệu hồi ác quỷ…..Các ngươi nhìn thấy rồi chứ! Đây là sự thật!" Hắn ngửa đầu nhìn bóng đen vây kín khắp bốn phía trên vách tường, lớn tiếng cười rộ lên, "Hóa ra là ngươi – Wirth – ngươi chính là ác quỷ!"

Quần áo tối đen, ngay cả đôi mắt và tóc cũng là màu đen, điều mà hắn chờ đợi, hy vọng, hóa ra vẫn là Wirth…Richard hoặc có thể nói là Reese đứng giữa đám lửa mà khẩn cầu, "Hãy thỏa mãn nguyện vọng của ta đi! Làm cho ta cũng được bất tử giống như ngươi! Vĩnh viễn đi cùng với ngươi, Wirth thân yêu của ta – ta yêu ngươi a–"

"Hắn hoàn toàn điên rồi, hắn muốn chúng ta chôn cùng với hắn!" Reid không dám xác định hiệu quả thật sự của ma trận này là như thế nào, bóng đen từ dưới chân của Vu Duy Thiển kéo dài trong những đám lửa làm cho người ta có một loại cảm giác âm u lạnh lẽo.

Bóng đen thật lớn phủ kín toàn bộ căn phòng, ngọn lửa liên tục thiêu đốt, giống như bị một loại khí thế nào đó áp chế, phừng phực bốc lên một cách quỷ dị, cảm giác âm u lạnh lẽo cũng càng lúc càng nghiêm trọng, Richard bị vây trong ma trận giống như không chịu nổi loại áp bức này khiến cho cơ thể của hắn trở nên run rẩy.

Phòng sách vốn nên bị đốt sạch sau cú nổ mạnh nhưng lại được duy trì bởi một lực lượng kỳ dị nào đó, hết thảy giống như đang ở thế giới bên kia, những trang sách bị thiêu cháy bay lên trong không khí, rắc xuống vô số tia lửa, giống như một bức tranh cuối cùng, rực rỡ một cách u ám.

Khi mọi người bị cảnh vật trước mắt làm cho ngân ngẩn, "Còn nhìn cái gì nữa! Nhảy xuống đi!" Vu Duy Thiển lại dùng giọng điệu nóng nảy chưa từng có mà hét to đối với bọn họ, khác với con người bình thường của hắn, tiếng hét vội vàng hấp tấp, giống như mang theo lửa giận.

"Wirth – đừng bỏ ta! Không–" Richard bị ngọn lửa trong trận cắn nuốt, ngọn lửa táp lên mặt hắn, hắn nức nở, "Quay về đây! Đừng đi! Nghi thức vẫn chưa chấm dứt! Để hắn ở lại cho ta!"

Tiếng khóc nức nở giữa những đám lửa cháy phừng phực làm cho người ta rét run cả người, tiếng khóc và tiếng cười kéo dài cùng nhau, trong miệng của Richard không ngừng lẩm nhẩm những từ Latin, vẻ mặt lo lắng của Vu Duy Thiển càng thêm rõ ràng, Lê Khải Liệt cảm thấy không đúng, "Vì sao muốn bọn ta đi trước! Còn ngươi thì sao?"

"Bởi vì hắn không thể khống chế lực lượng không thuộc về hắn, ta nói có đúng hay không?" Chủ nhà biến mất một cách thần bí lại xuất hiện đột ngột vào giờ phút này, sau lưng Senzou còn có Owen đang dìu lấy Lena đã hôn mê vì bị chấn động mạnh do vụ nổ, "Hết thảy lối thoát đều bị lửa ngăn chặn." Owen nói như vậy với bọn họ.

"Ngươi nói như vậy là có ý gì?" Lê Khải Liệt không để ý đến lời nói của Owen, ánh mắt dữ tợn hơn so với ngọn lửa, lạnh lẽo hơn so với lưỡi dao bất thình lình quấn lấy Senzou, người Nhật Bản biến mất một cách

thần bí lại xuất hiện một cách thần bí khom người xuống, "Một lần nữa tự giới thiệu một chút, ta là Senzou, tổ tiên của ta có thâm giao với tổ tiên dòng họ Vu."

"Wirth, nếu ngươi vẫn chưa quên thì ắt hẳn sẽ nhớ rõ lúc ấy chúng ta từng giúp các ngươi thoát khỏi sự truy đuổi của triều đình." Hắn không hề hoang mang mà nói ra những lời khiến người ta lại một lần nữa bị chấn động.

Vu Duy Thiển nhìn hắn thật sâu một cái, bóng đen xung quanh lan tỏa hơi thở càng lúc càng lạnh lẽo, sắc mặt của hắn lại trở nên tái nhợt, bóng đen và đám lửa cùng nhau va chạm, lại một lần nữa vang lên tiếng nổ mạnh làm cho mặt đất bị chấn động.

Senzou ngẩng đầu liếc nhìn một cái sau đó nhíu mày, "Sắp chống đỡ hết nổi rồi, kết giới này sẽ nhanh chóng sụp đổ, đây dù sao cũng không phải lực lượng của ngươi, chúng nó không phải do ngươi điều khiển mà tồn tại! Wirth, đừng miễn cưỡng chống đỡ!"

"Ý của hắn là sao?" Đôi mắt của Lê Khải Liệt trở nên đỏ bừng, Senzou thay Vu Duy Thiển trả lời, "Có nghĩa là nếu các ngươi không rời khỏi, chờ lực lượng này và thế lửa cân bằng thì nó sẽ cắn nuốt tất cả, ngoại trừ Wirth. Các ngươi sẽ bị lực lượng mà hắn triệu hồi giết chết."

"Chết tiệt! Những gì hắn nói là thật hay sao?" Senzou còn hiểu rõ bí mật trên người Vu Duy Thiển hơn là hắn, kết luận này càng làm cho Lê Khải Liệt phát hỏa, nhưng thời gian không cho phép hắn nghĩ nhiều, hắn có thể nhìn thấy đáp án từ sắc mặt của Vu Duy Thiển, đá nát một khung cửa sổ bị cháy sém, "Reid, dẫn bọn họ nhảy xuống đi!"

Hắn kéo Reid, Calgary, Owen cùng Lena ở trong lòng Owen đến bên cửa sổ, lúc này ắt hẳn nên cám ơn Owen lúc trước đã lén lút gọi điện thoại ra ngoài, cảnh sát đã đến đây, dưới lầu đã rải đầy các tấm đệm hơi, mấy người đều nhảy xuống từ cửa sổ, Lena bị hôn mê được mấy người đàn ông bảo vệ nên lúc rơi xuống cũng an toàn.

"Ngươi cũng đi đi!" Vu Duy Thiển liếc mắt nhìn Lê Khải Liệt vẫn chưa chịu nhảy xuống, bỗng nhiên kéo đối phương qua, ngăn cản tất cả ý kiến phản đối có thể xuất hiện, "Ngươi nghe rồi đó, hắn nói đều là sự thật, cho nên đừng ở chỗ này gây vướng víu cho ta! Nhảy xuống đi! Ta không muốn ngươi xảy ra chuyện!"

Đôi mắt thâm thúy màu đen không có biên giới, trên mặt tràn đầy lo lắng và nôn nóng, thần sắc của Vu Duy Thiển rất nghiêm trọng, Lê Khải Liệt tuy rằng bình thường không thích nghe người ta sắp đặt mọi việc cho mình, nhưng bản chất cũng không phải là một kẻ cư xử lỗ mãng theo cảm tính, đôi mắt màu tro lục dùng lực lượng có thể cắn nuốt tất cả để nhìn Vu Duy Thiển từ đầu đến chân một lần nữa.

"Yên tâm, lần này ta sẽ nghe lời ngươi, nhưng mà, Duy yêu của ta….Chờ đến khi ta nhìn thấy ngươi thì ngươi phải còn nguyên vẹn." Bên tai nghe được lời nói tràn đầy cảm giác uy hiếp, Vu Duy Thiển bất ngờ vì chính mình còn có thể cười được vào giờ phút này, hắn khẽ hôn bên môi của Lê Khải Liệt một chút, "Đừng nói nhảm nữa! Đi nhanh đi!"

Senzou ở bên cạnh nhìn bọn họ chia tay, hàng lông mày nhíu chặt vẫn chưa thả lỏng, Lê Khải Liệt bước ra cửa sổ, bỗng nhiên trong đám lửa có một bàn tay duỗi ra, cánh tay bám lửa bị cháy đen bắt lấy Vu Duy Thiển, "Còn hai người nữa, hai người…"

Là Richard! Bị mọi người lãng quên, tưởng rằng hắn đã chôn thân nơi biển lửa! Trong cổ họng của hắn cất lên tiếng thở dốc, ngọn lửa từ cánh tay của hắn lan lên người của Lê Khải Liệt.

Lê Khải Liệt dùng chân đá văng Richard, Vu Duy Thiển nhào đến dập tắt lửa từ trên người của hắn, ngay lúc này kết giới lại bị hủy bỏ, cột nhà rốt cục bị lửa thiêu cháy mà sụp xuống.

Senzou lật đổ một cái giá sách để chống đỡ cột nhà bị sập, khiến cho nó không đè lên người của Lê Khải Liệt, Richard lại nhân cơ hội này mà kéo Lê Khải Liệt vào ma trận Kabbalah, máu người và trận pháp bị lửa thiêu thành một màu cháy đen, trong đám lửa hình thành một vòng tròn rõ ràng, những ngôi sao năm cánh và sáu cánh được ngọn lửa vây quanh khiến cho chúng nó trở nên rực rỡ lóa mắt.

Richard hoặc có thể nói là Reese bị lửa đốt trên mặt, đôi mắt màu xanh biết rực rỡ lóe sáng, hắn tựa hồ không còn cảm giác đau đớn trên người, trong cổ họng cất lên những tiếng rầm rì, giống như oan hồn đến từ địa ngục, "Đi chết đi!" Hắn nhặt lên con dao từ trong đám lửa, dùng sức đâm xuống –

"Liệt!" Vu Duy Thiển vọt vào đám lửa, trong tiếng gào thét đột nhiên xuất hiện một cơn bão lớn, ánh lửa bất chợt phừng phực cháy mạnh.

Bóng đen trong không khí cuồn cuộn những tiếng nức nở, tiếng hét bi thảm giống như từ dưới lòng đất thoát ra, ngay lúc này lực lượng nguyền rủa được Vu Duy Thiển triệu hội tấn công vào Richard ở trong ma trận, cũng tấn công về phía Lê Khải Liệt.

"A a a a a a–" Tiếng hét thất thanh phát ra trong trận, trên sàn nhà xuất hiện những tiếng cào móng tay rất chói tai, một cú nổ mạnh càng kịch liệt hơn làm phá vỡ nóc nhà, trước khi Vu Duy Thiển bị luồng khí đẩy ra ngoài thì vẫn kịp nhìn thấy Lê Khải Liệt ở trong trận đã xảy ra biến hóa kinh người. Nguồn:

125. Chương 125: Đánh Thức Dòng Máu

Hoa văn màu đỏ sậm lan tràn trong tầm nhìn, lộ ra từ trong quần áo bị thiêu cháy của Lê Khải Liệt, giống như ác quỷ vô hình dùng móng tay khắc lại, in dấu trên cánh tay và trong lồng ngực, móng tay sắc nhọn không thuộc về loài người khắc sâu dấu vết trên mặt đất, đôi mắt màu tro lục lóe lên màu vàng kim, tiếng gào thét như dã thú xuất phát từ Lê Khải Liệt….

Gia tộc Claudy! Trong ánh lửa cùng đất đá hỗn tạp, Vuy Duy Thiển liền nghĩ đến cái tên đó, ma thuật, huyết thống, sùng bái tôtem sói, cho dù Lê Khải Liệt không muốn thừa nhận nhưng trên người của hắn đang chảy dòng máu của Claudy, chẳng lẽ vì để phản kháng với lực lượng từ bên ngoài mà dòng máu của gia tộc Claudy bị thức tỉnh? (tôtem = vật tổ)

Cảnh vật hối hả tuột xuống, ánh lửa thành màu sắc duy nhất trong tầm nhìn, hắn chỉ có thể nhìn như thế một cách bất lực, toàn thân rơi xuống đất.

Lê Khải Liệt cảm giác được có một sự biến hóa nào đó, tầm mắt trở nên rộng mở, hắn rõ ràng nhìn thấy ánh lửa vọt đến, một luồng khí hất tung người đàn ông tóc đen ra ngoài cửa sổ, tận mắt thấy Vu Duy Thiển bị cột lửa thổi quét, hắn muốn la lên tên của đối phương nhưng cuối cùng chỉ có thể cắn răng trong cơn đau đớn đến tận xương tủy, hắn cũng không biết tiếng gào thét không giống tiếng người ở bên tai của hắn chính là do hắn phát ra.

Sự tình phát sinh quá nhanh, tựa hồ chỉ trong ngắn ngủi vài giây mà cả thế giới đều bị đảo ngược.

Ngay vừa rồi, xung quanh chỉ còn lại một màu duy nhất, chỉ còn ánh lửa đỏ và bóng đen tối tăm, trước khi Richard bị ngọn lửa hoàn toàn cắn nuốt thì Lê Khải Liệt bị một hơi thở âm u lạnh lẽo vây quanh, con dao găm không kịp đâm vào ngực hắn, bóng đen gào thét quấn lấy Richard, linh hồn mục nát giống như đang hò reo hân hoan, rốt cục tiếng kêu thảm thiết của Richard bị bóng đen rít gào hoàn toàn bao phủ.

Vu Duy Thiển từng dùng thức thần để giải thích sự tồn tại của bóng đen này, nhưng theo lời của Senzou thì Lê Khải Liệt phát hiện nó không đơn giản như vậy, hắn bỗng nhiên nhớ đến đám xã hội đen ở bên trong kho hàng, phản ứng đầu tiên của Vu Duy Thiển sau khi triệu hồi ra thứ này. Lúc ấy Vu Duy Thiển đã kéo hắn vào thùng côngtenơ, hiện tại xem ra cũng không phải vì tránh phiền phức dư thừa hoặc là để cho hắn nghỉ ngơi, mà là muốn tránh cho hắn cũng trở thành kẻ bị hại.

Suy nghĩ lóe nhanh trong đầu, lúc này hắn xem rất rõ ràng, trong bóng đen tựa hồ hé ra những khuôn mặt người.

Nhưng năng lực suy nghĩ chỉ đạt đến trình độ này thì hắn lại cảm giác được hơi nóng trên người, tựa hồ có cái gì đang nghịch chuyển, làn da có thể bị thiêu cháy, hắn không xác định nếu hắn bị thứ này giết chết thì Vu Duy Thiển sẽ có biểu tình gì, Duy yêu của hắn sẽ rống giận hay là sẽ rơi lệ? Nước mắt hình như không thích hợp trên khuôn mặt cứng rắn lại lạnh lùng kia.

Cho nên hắn tuyệt đối không thể xảy ra việc gì, hắn cũng không muốn cục cưng của hắn rơi lệ….Đương nhiên hắn không dám ở trước mặt Vu Duy Thiển mà nói ra những lời này, người nọ mà nghe hắn xưng hô như vậy thì sẽ cười lạnh vài tiếng, sau đó trực tiếp dùng nắm đấm tặng cho hắn vài cú. (=.=)

Nheo mắt nhìn xung quanh, nửa thân người của Lê Khải Liệt bị hất lên, một luồng khí từ sau lưng ập đến, giá sách chống đỡ cột nhà rốt cục bị sập xuống, một tiếng nổ mạnh vang lên từ sau lưng hắn.

Hình như Richard tưới rất nhiều xăng dọc hành lang, cũng có thể là lửa lớn châm ngòi cho hơi ga, hỏa hoạn đang lan ra bằng tốc độ không thể cứu kịp, ngọn lửa vây quanh toàn bộ tòa nhà, lầu hai tiếp tục phát ra một tiếng nổ lớn, người dưới lầu quá mức sợ hãi, Kim McKay thật sự không dám tưởng tượng người còn lại ở bên trong sẽ như thế nào.

Vài người nhảy ra từ cửa sổ được tấm đệm hơi bên dưới đỡ được, cuối cùng là Senzou và Vu Duy Thiển, đẩy ra Senzou đang dìu hắn đứng dậy, Vu Duy Thiển chạy về hướng tòa nhà đang cháy phừng phực, vừa đúng lúc một tiếng nổ cuối cùng vang lên, bên tai mọi người đều bị chấn động.

Một bóng người bị lửa bám từ trên cao rơi xuống, Vu Duy Thiển lộ ra vẻ mặt sợ hãi rất rõ ràng, hắn là người đầu tiên tiến lên tấm đệm hơi, chụp được bóng người vừa rơi xuống, cởi áo choàng rồi dập tắt lửa trên người của Lê Khải Liệt.

"Không ai được phép động đến hắn!" Khi những người khác sốt ruột xúm lại thì chỉ thấy Vu Duy Thiển đang ôm chặt Lê Khải Liệt, hắn cởi áo choàng phủ kín toàn bộ nửa thân trên của Lê Khải Liệt, không ai có thể nhìn thấy tình cảnh ở bên dưới áo choàng.

Nơi được dập lửa toát lên khói đen, giọng điệu hàm chứa mệnh lệnh rõ ràng của Vu Duy Thiển ngăn cản những người khác tiếp cận, Owen ló người ra ở trong đám đông, hắn hỏi một cách lo lắng, "Liệt thế nào? Dù sao ngươi cũng phải để cho chúng ta xem hắn một chút chứ!"

"Một mình ta chăm sóc hắn là đủ rồi." Giọng điệu cứng rắn không cho bất kỳ ai phản đối, Vu Duy Thiển dùng ánh mắt khiến người ta cảm thấy hoảng sợ mà nhìn Owen, Owen đột nhiên nhớ đến những chuyện đã nghe thấy và chứng kiến trong phòng chứa bí mật, nhất thời không thể nói nên lời.

"Wirth, hiện tại nên nhanh chóng đưa Leo lên xe cấp cứu đi!" Kim McKay đã cho người đưa Lena vào xe cấp cứu để kiểm tra, cảnh sát và nhân viên y tế cũng nhanh chóng tiến đến.

Tình cảnh rất hỗn loạn, những người không bị thương đều xúm vào nơi này, "Leo làm sao vậy?" "Vì sao lại che hắn lại?" "Hắn bị thương hay sao?" Nếu Lê Khải Liệt gặp chuyện không may thì đây sẽ là tổn thất lớn nhất trong làng giải trí, cũng sẽ gây nên một trận chấn động kinh hoàng, nhưng Vu Duy Thiển mặc kệ những người khác nói như thế nào, hắn vẫn không buông ra áo choàng đang che kín trên người Lê Khải Liệt.

"Câm miệng! Đều tránh ra cho ta!" Ánh mắt lạnh lùng quét qua đám người đang ngăn cản hắn, bởi vì tức giận và phiền muộn làm cho khuôn mặt lạnh lùng càng thêm căng thẳng, ngay lúc này người ở trong vòng tay của hắn khẽ giật giật, cất lên một tiếng rên rỉ đầy đau đớn, "Duy…."

Cánh tay không hề dao động lại trở nên run rẩy một chút, Lê Khải Liệt dường như có thể cảm giác được tầm mắt ở bên ngoài nhìn xuyên vào.

"Đừng nói nữa, ta đem ngươi quay về." Giọng điệu của Vu Duy Thiển trầm thấp, tiếng nói giống như chất chứa lửa giận lại bị đè ép xuống dưới, bởi vì Lê Khải Liệt không nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài nên càng có thể cảm giác sâu sắc sự biến hóa trong giọng điệu của Vu Duy Thiển, áo choàng che đầu và thân của hắn có mùi trên người của Vu Duy Thiển.

"Ngươi nhìn thấy?" Giọng nói truyền đến từ dưới lớp áo choàng.

"….Nhìn thấy, đừng nhúc nhích." Vu Duy Thiển lấy tay che lại áo choàng.

"Nếu ta bị biến dạng…..ngươi sẽ phải chịu trách nhiệm đối với ta…." Bởi vì áo choàng mà giọng nói có vẻ nặng nề, nhưng nghe ra lại thật sự rất nghiêm túc, trên trán của Vu Duy Thiển cơ hồ nổi lên tất cả gân xanh, "Lúc này còn nói hưu nói vượn cái gì nữa!"

Lê Khải Liệt cười nhẹ, những người khác không hiểu vì sao Vu Duy Thiển không cho Lê Khải Liệt lên xe cấp cứu, chỉ nhìn thấy đáy mắt của Vu Duy Thiển nổi xung thiên, "Ngu ngốc! Đừng lãng phí sức lực của ngươi!"

Hắn bế Lê Khải Liệt lên, đôi mắt giận dữ làm cho người ta không dám tiếp cận, hắn hạ thấp giọng điệu, cúi đầu dùng hàm dưới chạm vào vị trí trên đầu của Lê Khải Liệt, "Ta biết hiện tại ngươi rất đau, cho nên

đừng cười, nhịn một chút, sẽ nhanh chóng ổn thôi…" Bạn đang ?

Không xác định là vì những lời này mà im lặng hay bởi vì đau đớn đến mức không thể tiếp tục chịu đựng mà bị hôn mê, Lê Khải Liệt không tiếp tục nói nữa, nhưng những người xung quanh ít nhất biết hắn còn có thể mở miệng thì hơi bớt căng thẳng một chút.

"Hắn không sao, tìm một chỗ để cho hắn nghỉ ngơi." Vu Duy Thiển nói với Owen, Owen gật đầu đi liên hệ khách sạn ở gần đây, tòa nhà này không thể ở lại, những nơi chưa bị lửa lan đến cũng phải kiểm tra cẩn thận.

"Leo thật sự không sao?" Luke đẩy đám đông ra, bởi vì thoạt nhìn bộ dạng của Lê Khải Liệt rất nghiêm trọng, Matthew nhíu mày dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Vu Duy Thiển, người đàn ông tóc đen nhìn thẳng Matthew nhưng lại trả lời câu hỏi của Luke, "Hắn sẽ không sao."

Cảnh sát đang thẩm vấn, Senzou là chủ nhà nên hắn đứng ra giải thích hết thảy những việc đã xảy ra, tầm mắt từ đằng xa chạm vào ánh mắt của Vu Duy Thiển, trong không khí ẩm ướt, mùi cháy khét tràn ngập khắp nơi. Mặc kệ là Reid, Calgary, Owen, hay là Lena vừa tỉnh lại thì cũng không hẹn mà gặp đều chỉ khai về chuyện của Richard mà giấu kín một phần sự việc.

Thương tích của Lê Khải Liệt vẫn chưa thể xác định, Vu Duy Thiển cự tuyệt không cho bất luận kẻ nào nhìn thấy hắn, bế Lê Khải Liệt lên chiếc xe Hummer màu đen, người lái là Owen, dọc đường đi Vu Duy Thiển không nói một lời nào, sắc mặt tối sầm lan tỏa hơi thở cự tuyệt hết thảy, rốt cục Owen cũng không nhiều lời, thỉnh thoảng chỉ ngẩng đầu nhìn lên kiếng chiếu hậu, có thể nhìn thấy ánh mắt của Vu Duy Thiển đang cúi xuống, khóe mắt ngạo mạn khác với trước kia, để lộ ra dấu vết dịu dàng, đồng thời cũng mang theo sự áy náy và tự trách nào đó.

Lê Khải Liệt nằm trên đùi của Vu Duy Thiển, hắn không nhìn thấy bất cứ cái gì nhưng vẫn cảm giác được cánh tay của Vu Duy Thiển liên tục bảo vệ thân thể của hắn, dọc đường đi vẫn không hề dựa vào lưng ghế, một lát sau trên đỉnh đầu có một chút di động, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu của hắn.

Có lẽ Vu Duy Thiển nghĩ rằng hắn đã hôn mê, "Ta sẽ không để cho ngươi có việc gì, ngươi sẽ không sao." Thì thầm lặp đi lặp lại, nhỏ đến mức ngoại trừ hắn thì không có bất luận kẻ nào nghe thấy.

Khi mọi người đều đang suy đoán tình trạng bị thương của Lê Khải Liệt thì Owen đã dừng xe trước cửa khách sạn, Vu Duy Thiển bế Lê Khải Liệt, trên người còn có dấu vết cháy sém, ba người bọn họ thoạt nhìn không giống lữ khách bình thường, trước ánh mắt nghi ngờ của nhân viên lễ tân khách sạn, bọn họ cầm lấy thẻ từ để mở cửa phòng, người đàn ông đang bế Lê Khải Liệt tựa hồ không hề chú ý đến bất cứ thứ gì, hắn không chờ Owen mà đã vội vàng bước về hướng thang máy.

Đến khi vào phòng, Owen rốt cục nhịn không được mà hỏi hắn, "Ngươi xác định hắn không sao chứ?" Nếu là trước kia thì Owen chắc chắn nghĩ rằng Vu Duy Thiển đã quýnh đến mức phát điên, vì vậy mới không để cho Lê Khải Liệt lên xe cấp cứu mà ngay lập tức mang đi, nhưng trải qua ngày hôm nay thì hắn không còn cách nào để nghĩ như vậy.

"Ta nói rồi, hắn sẽ không có việc gì! Ngươi còn nghi ngờ ta hay sao?" Bất mãn nheo mắt lại, không biết có phải vì bị gặng hỏi nhiều lần hay không mà Vu Duy Thiển thật sự đã mất kiên nhẫn, mỗi một giây trôi qua đều là lãng phí, hắn đẩy Owen ra ngoài phòng rồi nhanh chóng đóng sầm cửa lại.

Owen vịn vào khung cửa, sau khi hít sâu một hơi, hắn nhìn thoáng qua cửa sổ tối đen, hắn cảm thấy chính mình hình như đang ở trong một giấc mộng hoang đường, có lẽ đến ngày mai thì hết thảy mọi thứ sẽ quay trở lại bình thường.

Buổi tối ở Luân Đôn giống như một quý ông không thích người khác quấy rầy, màn đêm lặng lẽ buông xuống, Vu Duy Thiển đặt Lê Khải Liệt lên giường, nhịp tim phập phồng cho đến nay vẫn chưa thể bình phục, trong cổ họng còn lưu lại khói đặc, hắn mở ra một chai nước khoáng, uống khoảng chừng mấy ngụm thì mới có thể bình tĩnh được đôi chút, sau đó đi đến trước giường.

"Liệt?" Giọng điệu khô ráo, giống như còn lưu lại mùi cháy khét, hắn dùng tay xốc lên chiếc áo choàng của mình.

P/S: haizzz….ta xem phim, đặc biệt là phim có những kẻ biến thái và bệnh hoạn thì thường thấy mấy người đó sống rất dai, bị đâm bị chém bị chết cháy mà vẫn còn sức vùng lên. Giờ ta cũng hiểu vì sao lại như thế….Trước tiên vứt bạn Richard qua một bên, cứ lấy con sam làm thí dụ, lúc nó bị thiêu cháy te tua như thế mà còn hơi sức nghĩ đến *cục cưng* của nó, sợ cục cưng khóc vì nó =.=….đầu óc biến thái toàn nghĩ mấy chuyện như vậy thì làm sao mà còn biết đau là gì?

126. Chương 126: Chữa Trị Đặc Biệt

Quyển 3

Chương 126-Chữa Trị Đặc Biệt

Tiếng rên rỉ đau đớn cất lên cùng với giọng nói của Lê Khải Liệt, "Chắc là vẫn chưa chết."

Tuy rằng có thể nói chuyện nhưng người nằm trên giường không hề động đậy, sau khi xốc lên áo choàng thì để lộ ra làn da bị cháy bỏng, hiện tại có thể thấy rất rõ sự biến hóa trên người của hắn, một dấu vết màu đỏ sậm giống như hình xăm che kín làn da lộ ra bên ngoài, kéo dài từ cánh tay dọc xuống dưới, thẳng cho đến cổ tay.

Ngoại trừ như vậy thì mạch máu trên mu bàn tay của hắn cũng nổi lên, móng tay giống như được đắp thêm một lớp móng, hơi uốn cong, không dài, nhưng thoạt nhìn rất sắc bén, dưới ánh đèn khiến nó sáng bóng như kim loại, màu sắc lạnh lẽo giống như bất cứ lúc nào cũng có thể xé nát người ta ra từng mảnh nhỏ.

Giọng nói khàn đặc không giống như trước kia, Lê Khải Liệt mở mắt ra, đôi mắt của hắn trở nên lấp lánh màu vàng óng, đồng tử màu tro lục co rút lại, giống như cảm thấy ánh sáng trong phòng quá sáng, hắn rên rỉ lấy tay che trước trán, khi Lê Khải Liệt nói chuyện thì Vu Duy Thiển nhìn thấy trong miệng của hắn hơi nhô ra một chút răng nanh.

Mái tóc nâu đỏ dài đến vai hơi gợn sóng bị cháy hơn phân nửa, màu sắc càng đậm hơn so với ban đầu, giống như máu tươi để khô ở bên ngoài sẽ hóa thành màu đen, cơ bắp trên người cũng lộ ra rõ ràng, ẩn chứa lực lượng và lan tỏa hơi thở dã tính vô cùng kích động.

Ngoại trừ như vậy thì Lê Khải Liệt thoạt nhìn vẫn giống con người, chẳng qua lúc này càng giống nhân vật chính nửa người nửa thú trong một bộ phim điện ảnh ảo tưởng, thân thể càng thêm mạnh mẽ cường tráng, dị biến trên người của hắn làm cho Vu Duy Thiển nghĩ đến Vivian, hậu duệ của ma cà rồng ở một vài thời điểm cũng sẽ có biến hóa, giống như đồng tử của Vivian sẽ hóa thành màu xanh tím.

"Có ổn không? Nếu đau thì cứ nói." Vu Duy Thiển hạ thấp giọng, nhìn thẳng vào cặp mắt kia.

Lê Khải Liệt tỏ vẻ rất thoải mái, trừng mắt nhìn Vu Duy Thiển, "Thật sự khiến người ta thất vọng, Duy, ở trong mắt của ngươi ta yếu như vậy hay sao?"

Hiện tại có thể xác định thần trí của Lê Khải Liệt ít ra vẫn còn thanh tỉnh, điều này làm cho Vu Duy Thiển thở phào nhẹ nhõm, cầm lấy chai nước khoáng đặt vào bờ môi khô khốc của Lê Khải Liệt, cho dù Lê Khải Liệt có bị biến thành thế nào thì thần thái trong ánh mắt kia vẫn không thay đổi, vẫn thẳng thắn mà lại mang tính xâm lược như trước.

Chẳng qua trên khuôn mặt điển trai đến mức làm người ta rùng mình lại bị bỏng một nửa, từ cánh tay đến bả vai rồi kéo dài ra sau lưng đều đỏ ửng một mảnh, thậm chí có nơi bị cháy đen, không chỉ như vậy, hoa văn quỷ dị kia giống như ác quỷ đang vui đùa, chiếm cứ trên làn da trần trụi của hắn, làm cho vết thương thoạt nhìn càng thêm dữ tợn.

"Khóe miệng của ngươi chảy máu." Vu Duy Thiển bình tĩnh dùng tay lau đi vết máu nơi khóe miệng của Lê Khải Liệt, không hề lộ ra biểu tình khác thường.

Lê Khải Liệt giống như muốn cười nhưng khóe miệng lại trở nên xiêu vẹo, đầu nghiêng về phía Vu Duy Thiển, "Bởi vì rất đau a, đau muốn chết."

Nhưng sợ hắn lo lắng cho nên mới cắn răng chịu đựng? Tìm được đáp án trong lời nói của Lê Khải Liệt, vầng trán của người đàn ông đang ngồi bên giường khẽ run rẩy một chút, "Ngươi không hé răng thì ta sẽ không lo lắng hay sao?"

Kiềm chế cơn thịnh nộ đang cuộn trào mạnh mẽ, tiếp theo lại bị tiếng rên rỉ đau đớn của Lê Khải Liệt làm tan biến tất cả tức giận, Vu Duy Thiển nhíu mày mà cởi bỏ quần áo đã bị tổn hại của Lê Khải Liệt, dùng nước làm mềm phần vải bị cháy khét bám dính vào da, hắn không biết chính mình nên có tâm tình gì. Người này có thể biến hóa bất cứ lúc nào, đôi khi có thể mưu mô xảo quyệt như một người đàn ông thành thục, đôi khi lại chơi xấu như một đứa nhỏ….

"Nếu cứ như vậy mà rời khỏi làng giải trí thì chắc là sẽ không có ai phàn nàn." Im lặng trong chốc lát, Lê Khải Liệt bỗng nhiên nói một câu như vậy.

"Ngươi không chọc ta phát hỏa thì sẽ không cam lòng có phải hay không? Rốt cục ngươi có biết mình bị thương nặng đến mức nào hay không?" Nhịn không được khi bị Lê Khải Liệt chọc giận, nhưng hầu như lúc nào cũng sẽ mềm lòng vì đối phương, Vu Duy Thiển vừa nói vừa cởi bỏ tất cả quần áo trên người của Lê Khải Liệt xuống.

Không muốn đối mặt với Lê Khải Liệt như vậy nhưng hắn vẫn phải đối mặt, hắn phát hiện Lê Khải Liệt không hỏi hắn tình trạng thương tích hiện tại như thế nào, dường như đã sớm chuẩn bị tư tưởng, hiện tại đôi mắt kỳ dị không giống của con người đang dừng trên người của hắn, dường như có một chút đăm chiêu.

"Ngươi giận cái gì? Chuyện này không liên quan đến ngươi, nếu lúc ấy ngươi không làm như vậy thì tất cả mọi người sẽ chết, ngươi đã cứu mọi người." Giọng nói khàn đặc, ngữ điệu bất cần đời vẫn là của Lê Khải Liệt trước kia, Vu Duy Thiển lắc đầu, "Bây giờ còn nói đến người khác? Nhìn xem ngươi bị thương thành cái gì rồi kìa!"

So với giọng điệu lo lắng và bất mãn thì động tác của Vu Duy Thiển lại rất nhanh nhẹn, Lê Khải Liệt nhìn Vu Duy Thiển đang tìm cái gì đó rồi rạch lên tay, máu tươi lập tức chảy xuống. Máu có thể dùng để triệu hồi lực lượng của bóng tối, cũng có thể dùng để chữa thương, Vu Duy Thiển đã từng làm như thế để chữa khỏi vết thương trên vai của Lê Khải Liệt.

Nhưng khi đó chỉ bị thương nhẹ, hiện tại không giống, hắn biết quyết định của Vu Duy Thiển, "Ngươi muốn dùng máu của mình để chữa thương cho ta? Ngươi dẫn ta đến nơi đây là vì không muốn người khác nhìn thấy bộ dáng của ta, không chỉ không muốn bọn họ nhìn thấy biến hóa trên thân của ta mà còn muốn thay ta chữa trị?"

Hắn cố sức nâng tay lên, nhìn thấy sự biến hóa trên cánh tay của mình, ngoại trừ biến hóa thì có thể thấy rõ dấu vết bị bỏng rất nặng, nếu Matthew ở đây thì sẽ giật mình mà la om sòm, bị bỏng nặng đến trình độ như vậy thì Lê Khải Liệt không nên cử động như thế, cái loại đau đớn này có thể giết chết người ta.

"Nếu không có máu của ngươi thì ta sẽ chết hoặc là trở thành một con quái vật xấu xí." Ngược lại với lời nói nhẹ nhàng, đôi mắt vàng óng lại thận tròng nhìn đôi tay đang tiếp cận, Vu Duy Thiển không có cách nào chịu được loại giả thiết này của hắn, "Đừng nói nữa!"

Không hề chớp mắt, Vu Duy Thiển hung hăng siết chặt tay, máu tươi như dòng nước nhiễu xuống những nơi bị bỏng vô cùng thê thảm, giống như có sinh mệnh, chậm rãi thẩm thấu vào làn da, Lê Khải Liệt không ngăn cản Vu Duy Thiển, nếu không cho Vu Duy Thiển làm như vậy thì hậu quả không riêng gì hắn sẽ như thế nào, mà là Vu Duy Thiển sẽ tự trách như thế nào.

Hôm nay mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức làm cho người ta không kịp suy nghĩ.

Vu Duy Thiển không có cách nào xác định sự biến dị trên người Lê Khải Liệt là do ma trận vớ vẩn của Richard sinh ra hiệu quả, hay là vì lực lượng nguyền rủa của hắn khi sắp cắn nuốt Lê Khải Liệt đã làm cho bản năng của người này hiển lộ, làm cho một gien nào đó trong máu trội lên, rốt cục lộ ra năng lực của cái gọi là dòng máu sói.

"Đủ rồi, dừng tay lại." Từ đau đớn đến mức sắp chết lặng thì dần dần khôi phục lại tinh thần, trên người đã bị nhuốm đầy máu, Vu Duy Thiển quả thật đang dùng máu để tưới lên người của hắn, khi nghe thấy giọng nói khàn đặc của hắn thì bàn tay đang chảy máu đầm địa lại đưa đến bên miệng hắn, "Uống vào đi."

Bàn tay lạnh lẽo áp sát vào môi, so với Lê Khải Liệt thì Vu Duy Thiển càng giống một bệnh nhân hơn, Lê Khải Liệt dùng sức đẩy tay của Vu Duy Thiển ra, "Rốt cục ngươi đang làm cái gì? Đã đủ rồi!" Hắn không phải ma cà rồng, cũng chưa có chết, nhưng Vu Duy Thiển cũng không quan tâm đến phản ứng của hắn, bàn tay không ngừng siết chặt để máu chảy ra, nhiễu vào miệng của Lê Khải Liệt khi hắn nói chuyện.

"Để phòng ngừa bất trắc, uống hết cho ta." Giọng nói của hắn vừa lạnh lùng vừa bình tĩnh, máu tươi giống như không phải chảy ra từ trong thân thể của hắn mà tựa như chỉ đang cho Lê Khải Liệt uống nước, phát hiện Lê Khải Liệt cũng không nghe theo lời hắn, hắn liền nâng tay lên rồi tự hút máu của mình, sau đó ép Lê Khải Liệt mở miệng ra.

Chất lỏng nhầy nhụa mang theo mùi vị tanh tanh đi xuống cổ họng, Lê Khải Liệt kháng cự không được, Vu Duy Thiển dùng đầu lưỡi đẩy ra răng của Lê Khải Liệt, đem toàn bộ máu tiến vào miệng của hắn, nếu hắn nghiêng đầu không tiếp nhận thì phần máu này sẽ bị lãng phí, Vu Duy Thiển rất khẳng định Lê Khải Liệt sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy vào lúc này.

"Muốn làm cho ta lo lắng hay sao? Nếu không thì ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, để ta chữa trị cho ngươi, bao nhiêu máu cũng không sao." Giọng điệu tức giận và thân thiết hỗn hợp với nhau tạo thành một loại ngữ khí độc đáo, cứng rắn và quyết liệt làm cho người ta không thể cãi lời, bởi vì Vu Duy Thiển dùng biểu tình quá mức tự nhiên để nói ra những lời này khiến Lê Khải Liệt vô cùng động lòng, rốt cục dã thú bướng bỉnh cũng bị thu phục.

Máu không phải thức uống, đương nhiên không có hương vị thơm ngọt, nhưng Lê Khải Liệt cũng không cảm thấy quá khó nuốt, chỉ cần nghĩ rằng đây là Vu Duy Thiển vì hắn mà tự tổn thương chính mình, làm đến mức này, không chỉ riêng gì máu, hết thảy những gì Vu Duy Thiển làm cho hắn đều đã chứng minh tất cả.

Khi Vu Duy Thiển ngẩng đầu lên, thuận tay lau đi chất lỏng ở bên môi của Lê Khải Liệt, hình ảnh này càng làm cho Lê Khải Liệt giống như một con quái vật khát máu, đương nhiên hắn biết Lê Khải Liệt không phải như vậy, "Có đỡ hơn chút nào hay không?" Hắn ngồi bên giường cầm lấy gối dựa, đem thân thể của Lê Khải Liệt chuyển lên đùi của mình.

"Nếu như vậy mà vẫn chưa đỡ thì ta nên chết quách cho rồi." Không hề kiệng kỵ mà cứ đem từ này đặt ở bên miệng, Lê Khải Liệt có thể cảm nhận rõ ràng lực lượng trên người của Vu Duy Thiển mạnh đến mức nào, "Ít nhất tay của ta thoạt nhìn cũng đỡ hơn rất nhiều."

Hăn nâng cổ tay lên, dấu vét cháy đen rõ ràng đã lui ra, màu da tuy rằng vẫn chưa khôi phục nguyên dạng nhưng cũng không dọa người như lúc trước.

"Quá trình liền da sẽ rất đau, ngươi phải chịu đựng, nếu chịu không nổi thì cứ nói với ta." Vu Duy Thiển đem nước khoáng đến bên môi của Lê Khải Liệt, người đàn ông nằm trên đùi hắn cũng không chịu há mồm mà chỉ nhíu mày nhìn hắn, Vu Duy Thiển hiểu ý, lại uống một ngụm nước rồi cúi đầu. (chiều quá riết hư rồi nè)

Dòng nước mát lạnh cùng nụ hôn ngọt ngào khiến cho Lê Khải Liệt rốt cục thỏa mãn, thở thật dài một hơi, Vu Duy Thiển lấy tay vén tóc của Lê Khải Liệt sang một bên, trong khoang miệng còn lưu lại cảm xúc giống như bị chiếm đoạt, nhìn Lê Khải Liệt một cách có ý vị, "Xem ra ngươi quả thật đã khôi phục không ít."

"Nhìn thấy ngươi thì ta liền tràn ngập lực lượng, có ngươi ở trước mặt, ta đương nhiên sẽ khôi phục rất nhanh." Có thể nói ra lời này chứng tỏ Lê Khải Liệt đã tốt hơn rất nhiều, ngoại trừ trên người có một chút biến hóa thì hắn vẫn là hắn, Vu Duy Thiển nắm lấy cằm của hắn, mở miệng của hắn ra một chút, "Nơi này vẫn chưa khôi phục. Khi hôn ngươi có cảm giác hơi khó chịu, chính ngươi tự nghĩ cách đi." Chỉ vào mấy cái răng nanh nhô ra ở hàm trên của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển cố tình trêu đùa, nhưng sắc mặt lại rất nghiêm túc, Lê Khải Liệt nhịn không được mà cười rộ lên, tiếng cười đầy sức hút vẫn giống như trước kia.

Vu Duy Thiển ắt hẳn không muốn làm cho Lê Khải Liệt suy nghĩ quá nhiều, trải qua chuyện hôm nay, từ thân thể đến tâm lý đều có biến hóa, cho dù là Lê Khải Liệt thì cũng cần có thời gian để thích ứng.

Biết trên thân của người khác có điểm quái dị so với chính mình trở thành quái dị thì chuyện này cũng không hoàn toàn giống nhau.

Đêm hôm đó bọn họ không hề nhắc đến chuyện đã xảy ra mấy tiếng trước, giống như một giấc mộng, thuận tiện lưu lại dấu vết trong mơ ở trên người của Lê Khải Liệt mà thôi, chờ người đàn ông ở trên giường bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ thì Vu Duy Thiển mới đi vào phòng tắm để vặn vòi nước, sợ vết thương chưa khép lại sẽ bị nhiễm trùng, hắn dùng khăn lông ướt để lau mình cho Lê Khải Liệt.

Mặc dù Lê Khải Liệt cười nói như thường, giống như không có việc gì, nhưng dựa theo sự co rút trên làn da thì có thể nhận thấy cảm giác trên người của hắn, mức độ bị bỏng của hắn kỳ thật rất nghiêm trọng, không riêng gì làn da bị hủy hoại, ở một trình độ nào đó thì thần kinh cũng sẽ bị tổn thương, máu của Vu Duy Thiển có thể cứu hắn nhưng không thể giảm đau cho hắn.

Thừa dịp hắn đang ngủ, Vu Duy Thiển lại rạch lên vết thương vừa mới khép lại ở trên tay của mình, ánh mắt dừng trên giường, giống như đang xót thương cái gì đó, tầm mắt nhẹ nhàng lướt trên người của Lê Khải Liệt, bàn tay mang theo máu dịu dàng mát xa trên vùng da bị thương, chỉ có lúc này Lê Khải Liệt mới im lặng để mặc hắn xử trí.

"Không muốn làm cho ta mất máu quá nhiều, cho dù đau đến thế mà cũng không hé răng, trong tình huống này thì căn bản không cần phải biết điều như vậy, cứ như bình thường là được rồi, chẳng phải ngươi là người vừa ích kỷ vừa làm càn hay sao?" Thì thầm với người đang ngủ, Vu Duy Thiển nhíu chặt mày, ngón tay vuốt ve mái tóc của Lê Khải Liệt, nhẹ nhàng hôn lên trán của hắn.

127. Chương 127: Vết Thương

Nụ hôn dịu dàng nhẹ tựa lông chim, Lê Khải Liệt nhắm mắt lại, xung quanh thật yên lặng, tĩnh đến mức giống như ngay cả hạt bụi rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Vu Duy Thiển đứng lên, lại dùng nước lau mình cho Lê Khải Liệt một lần nữa, bật lên điều hòa, nhiệt độ buổi tối hạ xuống sẽ không ảnh hưởng đến trong phòng, đắp một tấm chăn mỏng cho người nằm trên giường, hắn dựa vào đầu giường, bất tri bất giác cũng chìm vào giấc ngủ.

Đến nửa đêm thì hắn giật mình tỉnh lại, xem xét tình huống của Lê Khải Liệt, coi như đã đỡ hơn rất nhiều, vết thương đang khép miệng, thả lỏng tâm tư một chút, hắn đi đến phòng tắm rồi mở ra vòi sen.

Dòng nước xối lên máu trên cánh tay và thân thể của hắn, nhưng cảm giác nặng trịch trong lòng vẫn còn y nguyên, ánh mắt khép hờ nhìn dòng nước bắn vào làn da, bọt nước tung tóe làm cho hô hấp khô ráo trở nên ướt át, cho đến lúc này mới có thể hít sâu một hơi.

Liệt, Lê Khải Liệt….Cái tên này lăn lộn vài lần trên đầu lưỡi, Vu Duy Thiển tắm xong rồi lau mặt gương trong phòng tắm, trong gương phản chiếu sắc mặt âm trầm khó chịu của một người đàn ông, đó là sự kết hợp giữa phiền muộn, chán ghét, bất an và tức giận, giống như một người xa lạ.

Sống rất nhiều năm, trải qua rất nhiều việc, những chuyện thật sự khiến cho hắn sợ hãi cũng còn rất ít, nhưng lần này hắn thật sự sợ, nếu Lê Khải Liệt chết trong hỏa hoạn, nếu Lê Khải Liệt không phải người của gia tộc Claudy, nếu Lê Khải Liệt không thể tránh được lực lượng quái quỷ kia giống như Richard…..thì sẽ thế nào?

Người trong gương lộ ra một nụ cười nhạo, chẳng phải hắn đã sớm biết đáp án rồi hay sao?

Nước trong phòng tắm vẫn còn mở, từ trong phòng truyền ra tiếng nước ào ào, người đàn ông trên giường đáng lý nên nằm ngủ nhưng hiện tại lại mở mắt ra, đôi mắt màu vàng, đồng tử màu tro lục, ánh sáng trong phòng đã được Vu Duy Thiển chỉnh xuống chế độ mờ ảo nhu hòa, biểu tình của Lê Khải Liệt rất thanh tỉnh, mặc dù tiếng nước trong phòng tắm cũng không quá lớn nhưng hắn vẫn nghe thấy rất rõ ràng, bao gồm cả tiếng vỡ vụn của tấm gương bị tác động bởi ngoại lực.

Răng rắc – tấm gương vỡ ra như hoa văn mạng nhện, mấy chục khuôn mặt nhăn nhó của Vu Duy Thiển xuất hiện trong gương, giống như sự vẩn đục mấy trăm năm qua rốt cục bị bùng nổ, trỗi dậy từ trong lòng.

Vu Duy Thiển đứng trong phòng tắm nhìn vết thương trên mu bàn tay của mình, mở ra lòng bàn tay, bên trong còn có một vết thương rất sâu, bây giờ vẫn còn nhìn thấy miệng vết thương, nhưng chỉ cần qua vài ngày thì sẽ tự động khép lại, cho đến mấy chục năm sau thì chỉ để lại một vết sẹo, đến cuối cùng vết sẹo này cũng sẽ chậm rãi phai nhạt theo năm tháng.

Chẳng lẽ hắn cũng muốn để cho Lê Khải Liệt cũng giống như vết thương này hay sao?

Vu Duy Thiển thở dài, dựa vào bồn rửa tay, "Bị ta đánh thức?"

Ánh đèn mang theo hơi nước chiếu xuống khuôn mặt của hắn, khuôn mặt ướt nhẹp, đường cong rõ ràng mà sắc nét, tấm gương lấp đầy vết rạn nứt vẫn còn ở ngay đó, nhưng Lê Khải Liệt từ phòng ngủ đi đến lại nhìn không ra trong mắt của hắn có cái gì đặc biệt, "Bị cảnh đẹp đêm khuya đánh thức." Trong giọng nói có che giấu ý tứ sâu xa, tầm mắt thản nhiên bám lên thắt lưng đang quấn khăn tắm của Vu Duy Thiển.

Người đàn ông với cơ thể trần trụi bước đến, toàn thân tràn ngập sức lực dung hợp với vẻ đẹp hoàn mỹ, trên người lại có thêm biến hóa quỷ dị, sức quyến rũ đầy dã tính của Lê Khải Liệt vẫn không hề giảm bớt, bờ môi khêu gợi nhếch lên, ngón tay muốn vuốt ve khuôn mặt của Vu Duy Thiển bỗng nhiên dừng lại giữa không trung, "Chậc!"

Hắn nắm tay lại, cố sức thu hồi cánh tay, móng tay lóe sáng như kim loại, tựa hồ chỉ cần chạm vào thân thể người ta thì có thể rạch đứt vài đường, Vu Duy Thiển nhìn lên những vết bỏng trên người của hắn, đã lành lặn bảy tám phần, hiện tại nếu trang điểm thì có thể che được những dấu vết này, "Ngày mai ngươi phải quay về để xuất hiện trước ống kính, bây giờ cứ an tâm ngủ một giấc thật ngon."

Hắn đẩy Lê Khải Liệt ra ngoài cửa, tránh đi những vết thương trên người của đối phương, nhưng có người lại không biết cảm kích, "Xuất hiện trước ống kính làm gì? Biến thành như vậy thì làm sao có thể xuất hiện trước ống kính? Ta với ngươi quay về, ngươi nuôi ta đi, Duy?"

Vừa cười gian tà vừa tới gần, Lê Khải Liệt tựa như hoàn toàn không bận tâm đến chuyện này, Vu Duy Thiển trực tiếp nắm lấy cổ tay của hắn rồi lôi hắn từ trong phòng tắm ra ngoài, sau đó ném lên giường, "Ngươi đang nói vớ vẩn cái gì đó?"

Cầm lấy điều khiển từ xa, tivi lóe sáng, tin tức đặc biệt buổi tối đang tường thuật lại trận hỏa hoạn lần này, bởi vì có Lê Khải Liệt và Lena nên tin tức rất được quan tâm, cụm từ vụ án ma cà rồng giết ngươi thường xuyên được loan truyền qua đài phát thanh và đài truyền hình, có thể tưởng tượng được ngày mai tin tức sẽ được lan truyền nhanh đến mức nào.

"Hiện tại giới truyền thông đều đang suy đoán tình huống của ngươi, ta mang ngươi rời đi, không ai chụp được bộ dáng của ngươi, chuyện này sẽ nhanh chóng truyền đến New York, sau đó là toàn thế giới đều biết, bọn họ sẽ suy đoán ngươi bị biến dạng, bị phỏng nặng, bộ dáng hiện tại của ngươi chỉ là tạm thời, chờ ngươi khôi phục, sớm ngày lộ diện thì có thể xóa bỏ mọi lời đồn."

Đè Lê Khải Liệt xuống, không cho hắn ngồi dậy, Vu Duy Thiển bình tĩnh phân tích tình huống hiện tại, Lê Khải Liệt vẫn giữ nguyên bộ dáng thờ ơ, đôi mắt khẽ nheo lại, bỗng nhiên nhếch môi, "Chúng ta đều biết đây không phải lời đồn, nếu không có ngươi thì Miracle Leo đã không còn tồn tại."

Đôi mắt vàng óng trở nên thâm trầm, Lê Khải Liệt sờ soạng bả vai của mình, lúc này làn da bên ngoài chỉ còn cảm giác bỏng rát, "Nếu đổi thành phẫu thuật thì không biết phải cấy da bao nhiêu lần?"

Vu Duy Thiển bị thái độ hời hợt như vậy của Lê Khải Liệt chọc giận, vẻ mặt trở nên đáng sợ, ánh mắt vô cùng sắc bén, "Ngươi muốn ép ta phải nói ra hay sao? Nếu không có ta thì ngươi sẽ không gặp phải chuyện như vậy."

Âm điệu lạnh lùng cứng rắn không ngừng vang vọng, tuyệt đối sắc bén, ngay cả chính mình cũng không chừa cơ hội, "Ngươi và Richard không xuất hiện cùng nhau thì sẽ không gặp phải hỏa hoạn, sẽ không bị tên điên kia kéo vào biển lửa, những chuyện này không cần ta nói thì ngươi cũng đã hiểu rõ, ngươi còn muốn bào chữa cho ta hay sao?"

Vu Duy Thiển vừa cười lạnh vừa lắc đầu, hắn nói tiếp, "Quá khó khăn."

Hắn ngồi xuống bên mép giường, ngay từ đầu hắn và Lê Khải Liệt gặp nhau chính là một âm mưu ngoài ý muốn, biến cố xuất hiện khi bọn họ giao thủ và va chạm, mức độ nguy hiểm càng ngày càng cao, bọn họ bị một phần nào đó của đối phương hấp dẫn, bị một loại ràng buộc cột chặt vào nhau, nhưng bọn họ đều đã đi quá nhanh.

Hắn bị Lê Khải Liệt kéo vào thế giới tình cảm mà từ lâu hắn đã không còn đề cập đến, hắn bị tình yêu của Lê Khải Liệt cuốn hút, dao động, tận lực lảng tránh vấn đề vẫn còn tồn tại giữa hai người bọn họ.

Nhưng hiện tại hắn không thể tiếp tục lảng tránh, "Ngủ đi, ngươi cần nghỉ ngơi."

Không cho đối phương phản đối, hắn xốc chăn lên, không muốn tiếp tục kéo dài vấn đề này, nhưng Lê Khải Liệt hiển nhiên có ý kiến trái ngược với hắn, bắt lấy cổ tay của hắn, "Là ta cần nghỉ ngơi hay là ngươi cần nghỉ ngơi?"

"Đừng cho là ta không biết chuyện ngươi đã làm!" Bạo quân vứt bỏ vẻ bề ngoài hoa lệ của mình, Lê Khải Liệt chợt lộ ra hàm răng sắc nhọn như hùm gấu cùng với đôi mắt vàng óng chớp động hào quang, biểu tình mâu thuẫn, như là tức giận như là thỏa mãn, "Duy–"

Âm điệu bỗng nhiên mềm mại, Lê Khải Liệt thở dài, "Ngươi tổn thương chính mình để cứu ta, chuyện này rất đơn giản phải không! Ngươi tính cứu ta bao nhiêu lần? Ngươi có thể sử dụng máu của mình để cứu ta bao nhiêu lần?" Đến cuối cùng, tiếng rống giận thịnh nộ bị đè ép rốt cục bùng nổ, hắn cầm lấy tay của Vu Duy Thiển.

Giống như một con dã thú chân chính, đột nhiên kéo Vu Duy Thiển từ bên mép giường rồi đè xuống, "Những khuôn mặt trong bóng đen, cái mà ngươi gọi là thức thần, bọn họ thật sự đang bảo hộ ngươi hay sao? Rốt cục ngươi còn cái gì chưa nói với ta? Vì sao Senzou còn biết nhiều hơn ta? Hắn là ai? Hắn có quan hệ gì với ngươi?"

Những vấn đề liên tiếp được Lê Khải Liệt hỏi ra, là ghen tuông hay là phẫn nộ, biểu tình hỗn tạp tràn ngập trên khuôn mặt nguy hiểm mà quyến rũ, Vu Duy Thiển vuốt lên mái tóc lỡ cỡ của Lê Khải Liệt, bỗng nhiên trở nên bình tĩnh, "Có tinh thần như vậy? Thế thì làm chuyện kia được rồi."

Giống như chỉ để uy hiếp hoặc thật sự là có ý này, bàn tay của Vu Duy Thiển tiến vào trong chăn, Lê Khải Liệt cảm thấy bất ngờ đối với thái độ biến hóa đột ngột của hắn, "Trả lời vấn đề của ta, ngươi muốn đánh trống lảng hay sao?" Nếu là bình thường thì Lê Khải Liệt hoan nghênh còn không kịp, nhưng tình huống hiện tại hoàn toàn khác biệt.

"Nếu đúng là như vậy thì ngươi có thể làm được gì?" Vu Duy Thiển bình tĩnh, không thể tìm thấy một chút sơ hở nào, ánh mắt sắc bén khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"....Đừng ép ta làm ra chuyện quá đáng, ta chỉ muốn đáp án mà thôi." Khi Lê Khải Liệt ngang bướng thì không ai có thể khiến cho hắn thay đổi, huống chi chuyện này có liên quan đến quá khứ của Vu Duy Thiển, vẻ mặt trêu tức hàm chứa tính công kích rõ ràng.

"Rốt cục ngươi muốn ầm ĩ đến lúc nào? Chẳng lẽ chuyện này không thể chờ đến khi rãnh rỗi rồi mới nói hay sao?" Giống như mất kiên nhẫn, bàn tay của Vu Duy Thiển chạm lên làn da của Lê Khải Liệt.

Trong lòng bàn tay cộm lên một vết thương, xúc giác không bằng phẳng xẹt qua một bộ phận mẫn cảm trên thân thể của Lê Khải Liệt, đôi mắt vàng óng nhất thời mờ mịt, tràn ngập sắc thái của nhục dục.

Đàn ông thường không chịu nổi bị khiêu khích, nhất là khi đối mặt với người mình yêu, Vu Duy Thiển cố ý khơi mào dục vọng của Lê Khải Liệt, ngón tay bấm trên từng dây đàn lại thể hiện kỹ xảo hoàn mỹ ngay giờ phút này, lúc trước Lê Khải Liệt đã từng chỉ trích Vu Duy Thiển, khi đối mặt với tình huống bất lợi cho mình thì hắn sẽ luôn đánh lạc hướng đối phương, mà ngay hiện tại cách này lại phát huy hiệu quả một cách toàn diện.

Nhiệt độ trong không khí bởi vì động tác của Vu Duy Thiển mà tăng lên vài phần, đôi mắt màu vàng óng như dã thú lấp lánh dưới ánh đèn mờ mịt, Lê Khải Liệt cắn chặt răng, dùng răng nanh nhô ra để cọ sát bên gáy của Vu Duy Thiển, giọng nói khàn đặc, hô hấp dồn dập, "Đừng tưởng là ta sẽ buông tha cho ngươi như vậy, ngươi rốt cục còn bao nhiêu chuyện chưa nói với ta?"

"Nhiều đến mức đếm không hết, chẳng qua hiện tại ta có thể nói cho ngươi biết một chuyện…." Hắn rút ra dây nịt trên thắt lưng của Lê Khải Liệt, bàn tay ấn xuống cái mông của đối phương một chút, "Nếu ngươi thật sự không chịu nghỉ ngơi thì ta sẽ dùng cách khác để cho ngươi nghỉ ngơi."

Vu Duy Thiển đưa tay mơn trớn vết thương đang khép lại trên người của Lê Khải Liệt, làm cho đối phương hơi nhói đau. Lê Khải Liệt không ngờ Vu Duy Thiển lại dùng cách này để uy hiếp hắn, "Ngươi đang đùa hay nói thật?"

128. Chương 128: Lời Yêu

"Ngươi nghĩ thế nào?" Bàn tay khẽ vuốt bả vai của Lê Khải Liệt trượt từ thắt lưng đến mông, ngón tay có thể pha chế rượu, diễn tấu thành thục những nốt nhạc, lúc nhẹ lúc nặng….

Người đàn ông chưa bao giờ bị người ta ức hiếp làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy, một chút bỏng rát có tính là gì, hắn dùng nhiệt độ cao trên cơ thể để cọ xát người dưới thân, đôi mắt màu vàng óng, đồng tử chậm rãi khuếch trương, thâm trầm mà lại quỷ bí, "Dám dùng sắc để dụ dỗ, Duy, lần này ngươi thật chủ động."

"Trước kia ta rất bị động hay sao?" Hai bàn tay di chuyển đến thắt lưng của Lê Khải Liệt một chút, không hề ngừng lại mà vẫn tiếp tục đi xuống, vẻ mặt của Vu Duy Thiển rất khó lường.

"Vấn đề này rất khó trả lời," Lê Khải Liệt không nhìn thấy ý tứ vui đùa trong mắt của Vu Duy Thiển, hắn liếm môi một cách hứng thú, không khí hơi căng thẳng lại dần dần biến chất.

Phản ứng của Vu Duy Thiển ở trên giường hoàn toàn khác với bề ngoài lạnh lùng của hắn, có đôi khi cũng sẽ mạnh mẽ đáp trả, nhưng như vậy cũng không chứng tỏ hắn luôn nhiệt tình, thỉnh thoáng hắn biểu hiện rất lãnh đạm, trong khi Lê Khải Liệt lại bừng bừng hăng hái, vì vậy phải có tranh chấp một ít thì mới có thể đạt thành nhất trí.

Đôi khi kết quả có một chút thê thảm, ngoại trừ vận động trên giường tạo nên đau nhức thì thường xuyên còn có các tổn thương khác kèm theo, nhưng không tính là nghiêm trọng, quá trình mãnh liệt như vậy đại khái có thể xem là một cách để trao đổi.

Làn da chạm vào nhau, nhiệt độ cơ thể của Vu Duy Thiển không cao như của Lê Khải Liệt. Quyến luyến nhiệt độ này, Lê Khải Liệt cố sức hấp thu sự mát rượi trên thân của Vu Duy Thiển, trong miệng lại thở ra hơi thở nóng bức.

"Duy, ta đang suy nghĩ, không bằng ta dùng cách này để ép ngươi trả lời, làm cho đến khi đầu óc của ngươi mơ hồ….nói ra tất cả mọi chuyện cho ta biết….có phải đây là một cách tuyệt vời hay không?"

Vẻ mặt của Lê Khải Liệt vừa hưng phấn vừa nguy hiểm đáng sợ, bởi vì bộ dạng biến đổi một chút mà càng lộ ra cảm giác uy hiếp kinh người, Vu Duy Thiển thản nhiên nhếch môi nhìn hắn, "Ngươi có chắc còn đủ sức hay không?"

"Dám nghi ngờ ta?" Cẩn thận lấy tay ôm mặt của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt đột nhiên dùng sức đè xuống, tấm đệm bị trọng lượng của hai người đàn ông làm lõm sâu xuống dưới.

Vu Duy Thiển chỉ quấn khăn tắm, có thể giảm bớt phiền toái của việc cởi quần áo, Lê Khải Liệt thì căn bản không mặc quần áo, khi hai thân thể hoàn toàn chạm vào nhau thì ánh mắt của Vu Duy Thiển chợt lóe lên.

"Có sức là tốt rồi." Ôm Lê Khải Liệt rồi quay cuồng một vòng, hắn nắm lấy tay của Lê Khải Liệt rồi áp đảo lên phía trên, ánh mắt thẳng thắn lại lạnh đến thấu xương đang quan sát Lê Khải Liệt ở dưới thân, từ ngọn tóc đến làn da, từ vết thương lưu lại trên mặt đến hoa văn dữ tợn quỷ bí, giống như muốn xuyên thấu toàn thân của Lê Khải Liệt.

"Ánh mắt của ngươi giống như muốn ăn tươi nuốt sống ta." Lê Khải Liệt nở nụ cười, dường như đã đoán được tâm tư của Vu Duy Thiển, "Thiếu chút nữa ta đã mất ngươi, Duy, chỉ thiếu chút nữa, nếu ta chết thì chẳng khác nào để lại ngươi cho kẻ khác!" Hắn nói nhỏ một cách không cam lòng.

"Đừng cứ nhắc đến từ này." Vu Duy Thiển hôn xuống thật mạnh, trên môi của Lê Khải Liệt trở nên đau nhức, lập tức ôm chặt Vu Duy Thiển rồi nhiệt liệt đáp lại, những nơi trên người bị đụng đến đều truyền lại cảm giác đau đớn, nhưng không thể so sánh với nụ hôn này, cho nên không cần thiết phải bận tâm.

Bọn họ cùng nhau vượt qua hiểm cảnh nhưng không chỉ để lại di chứng mà còn đủ mọi chuyện phức tạp cần được xử lý, cùng với một nỗi khiếp sợ còn tồn tại. Môi lưỡi chạm nhau, so với những lần khác thì lần này vô cùng kịch liệt, tựa hồ đang nóng vội muốn thiêu hủy tất cả cảm xúc phản kháng dưới đáy lòng.

Loại tiếp xúc như vậy trong tình cảnh này thật dễ dàng chuyển hóa thành kịch liệt, bên ngoài cửa sổ vẫn tối tăm, trong phòng lại bị hâm nóng, động tác của Vu Duy Thiển biểu lộ đầy đủ ý đồ của hắn, làn da của Lê Khải Liệt còn hơi ửng đỏ, đầu lưỡi của Vu Duy Thiển liếm lên ngực của đối phương, lướt qua cơ bụng.

Đầu lưỡi ướt át lưu lại cảm xúc mịn màng trên da, Lê Khải Liệt bị hắn ôm chặt, động tác nhẹ nhàng nhưng không cho phép phản kháng, áp chế người đàn ông ở dưới thân.

Lê Khải Liệt cũng giống như Vu Duy Thiển, dùng ánh mắt có thể xuyên thủng hết thảy để nhìn hắn, nhưng không hề kháng cự, mà chỉ nhíu mày rồi lười biếng nhắc nhở, "Duy, đừng quên ta vẫn là một bệnh nhân."

"Ta biết." Hắn phá vỡ ý đồ của Lê Khải Liệt, bàn tay đang áp chế Lê Khải Liệt vẫn chưa buông ra, một tay khác vừa kiên quyết vừa chậm rãi vuốt ve và xâm nhập vào lãnh địa mà trước đây chưa kịp chiếm giữ, "Cho nên ta sẽ rất nhẹ nhàng."

Giọng điệu êm dịu làm cho người ta thả lỏng đề phòng, ngón tay lại nhân cơ hội mà đâm vào, khi Lê Khải Liệt nhíu mày thì Vu Duy Thiển bất chợt hôn hắn.

Cơ thể cường tráng mạnh mẽ của Lê Khải Liệt trở nên căng thẳng, cánh tay ôm lấy Vu Duy Thiển, môi lưỡi dây dưa cất lên âm thanh ướt át trong bóng đêm, làn da ma sát cùng tiếng thở dốc lần lượt phả ra nhiệt độ nóng bức, khi dời môi, Lê Khải Liệt nhìn thoáng qua người đàn ông nằm trên người mình, ánh mắt của Vu Duy Thiển làm cho hắn tin tưởng lần này là thật sự.

"Có cái gì muốn nói, muốn kháng nghị, hay là từ chối?" Mái tóc đen của Vu Duy Thiển rối tung, cúi đầu nhìn Lê Khải Liệt, sắc mặt cứng rắn đầy nam tính lại tràn ngập nhục dục, "Muốn cự tuyệt cũng đã muộn, đêm nay ngươi trốn không thoát."

Hắn trêu chọc cực kỳ thành công, bản năng của Lê Khải Liệt bị thức tỉnh, không thể kiềm chế, đối mặt với Vu Duy Thiển như vậy thì hắn căn bản cũng không muốn kiềm chế, "Duy yêu, chẳng lẽ ngươi muốn thừa nước đục thả câu?"

"Mặc kệ tính toán cái gì, ngoan một chút, ta không muốn làm ngươi đau." Không phủ nhận sự lên án của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển dùng nhiệt độ cơ thể của mình để vây quanh Lê Khải Liệt, trải qua rất nhiều lần luyện tập, bọn họ đã hiểu rõ những điểm mẫn cảm trên thân thể của nhau, làn da ma sát càng khiêu khích cảm giác cháy bỏng.

Ôm, hôn môi, thông qua tay chân va chạm làm cho dục vọng bị kích thích đến điên cuồng, mấy chiếc gối bị đá rơi xuống giường, mái tóc đỏ sậm gợn sóng của Lê Khải Liệt trong tầm nhìn giống như màu đỏ tươi của máu đang lan tràn, thiêu đốt vành mắt của Vu Duy Thiển.

Lần này quả thật sẽ không buông tha cho hắn.

Đôi mắt màu đen thâm thúy đã xác định mục tiêu, mái tóc đen của Vu Duy Thiển buông rơi trên cổ của Lê Khải Liệt, cả hai lồng ngực đều săn chắc mạnh mẽ, cơ bắp nổi lên cọ sát vào nhau, mồ hôi tuôn ra càng kích thích một cách điên cuồng.

"Hơi đau a, Duy–" Thân thể bị đè ép, Lê Khải Liệt vừa nhíu mày vừa than nhẹ, âm điệu kéo dài lại dẫn tới một tiếng khiển trách, "Vẫn chưa đi vào mà, giả vờ làm nũng thì cũng vô dụng."

Từ trong tiếng rên rỉ của Lê Khải Liệt có thể nhận thấy đối phương đang lâng lâng trong khoái cảm, Vu Duy Thiển cũng không bỏ qua đôi mắt vàng óng như thú dữ đang lóe lên nguy hiểm, hắn sẽ không quên

bản tính của Lê Khải Liệt, vì vậy chỉ lặng lẽ tiếp tục công thành đoạt đất.

"Nhưng mà ta chờ không nổi!" Lê Khải Liệt mạnh mẽ giữ chặt Vu Duy Thiển lại.

Nhưng lúc này Vu Duy Thiển không hề mềm lòng, nụ hôn dừng trước ngực của Lê Khải Liệt.

"Đừng tìm cách phản kháng, ta nói rồi, lần này ngươi trốn không thoát." Tiếp tục áp chế Lê Khải Liệt, hắn dùng động tác nhanh nhẹn để thực hiện ý đồ của mình trước khi Lê Khải Liệt kịp phản ứng.

"Trước kia là ta nhường cho ngươi, ngươi tưởng rằng ta không có dục vọng đối với ngươi hay sao?" Đầu lưỡi cuốn lấy cổ họng của Lê Khải Liệt, hấp thụ tư vị của mồ hôi, thủ đoạn cứng rắn và mạnh mẽ của Vu Duy Thiển nhắc nhở Lê Khải Liệt rằng người đàn ông tóc đen này chưa bao giờ yếu đuối, mỗi một lần kịch liệt giao chiến trên giường đều khắc sâu vào ký ức, đều cực hạn đến mức làm cho người ta nghĩ rằng hắn không thể làm tốt hơn được nữa. Mà kỳ thật kể từ lần đầu tiên cho đến nay, Vu Duy Thiển đã nhắc nhở hắn phải chuẩn bị sẵn sàng, người này sẽ đòi nợ bất cứ lúc này, tính cả vốn lẫn lời.

Máu trong cơ thể của Lê Khải Liệt tựa như đang sôi trào, Vu Duy Thiển chưa bao giờ dùng lời ngon tiếng ngọt, người đàn ông với tác phong lạnh lùng cứng rắn nói rõ cho hắn biết loại nuông chiều dung túng như vậy chính là biểu hiển của bao nhiêu yêu thương!

Vu Duy Thiển tựa hồ không biết chính mình đang nói cái gì, đề phòng Lê Khải Liệt có thể vồ đến bất cứ lúc nào, tìm được vài phần thuận theo bất đắc dĩ trên khuôn mặt điển trai nhưng lại hung hăng và ngang ngược, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy thương xót, động tác dịu dàng nhưng lại không hề do dự mà chiếm đoạt.

Mâu thuẫn giữa dục vọng và nhẫn nại, đan vào nhau thành một cái lưới thật lớn, rốt cục vây bắt hai người bọn họ.

Khi đôi mắt lạnh lùng nghiêm nghị tràn ngập màu sắc của nhục dục, người đàn ông tao nhã kiêu ngạo buông ra tất cả cấm kỵ, Lê Khải Liệt không thể không khuất phục dưới loại nhịp điệu như vậy, chiếc giường rộng lớn trở thành chiến trường khi tay chân quấn lấy nhau, mồ hôi đầm đìa thấm ướt tấm lót giường trắng tinh. Khác với những lần giao hoan trước kia, nhưng kỳ thật vẫn giống như vậy, bọn họ đều nghênh đón khoái cảm ngập đầu.

Hoa văn màu đỏ tươi quấn quanh dưới đáy mắt của hắn, Vu Duy Thiển ngăn chặn hai tay của Lê Khải Liệt, hôn lên bờ môi của đối phương, cúi người đưa hết thảy diện mạo của Lê Khải Liệt vào đáy mắt. Phóng túng, gian tà, khêu gợi, nồng nhiệt, đây là Lê Khải Liệt, trong tiếng rên rỉ cùng mồ hôi nhễ nhải, đôi mắt vàng óng lóe lên hào quang rực lửa….

Hắn khát cầu hết thảy những điều này.

Lê Khải Liệt không ngờ cảm xúc của Vu Duy Thiển lại mạnh mẽ đến như vậy, không ngừng chiếm đoạt hắn, từ làn da đến sâu trong nội tạng, tựa hồ tất cả đều bị cướp đoạt, cho dù là Lê Khải Liệt cũng suýt tí nữa đã không thể chịu nổi, nhất là hiện tại tình trạng thân thể của hắn không được bình thường.

Vu Duy Thiển tựa hồ nhận thấy được điểm này, đến cuối cùng khi thân thể hai người dán sát vào nhau, hắn nhẹ nhàng ôm lấy Lê Khải Liệt, ghé vào bên tai rồi thì thầm một câu, "Ta yêu ngươi, Liệt."

Bởi vì không thường nói ra, vì vậy làm cho lời này tựa như một viên đạn xuyên qua Lê Khải Liệt, sau tai nạn lại vận động vô cùng nhuần nhuyễn, cướp lấy tất cả sức lực còn sót lại của bọn họ, cũng dập nát kế hoạch muốn lật đổ của Lê Khải Liệt.

Cuối cùng bọn họ đều chìm vào giấc ngủ khi nắng ban mai le lói vào cửa sổ, cho đến khi vô tri vô giác ngủ được vài tiếng, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Lê Khải Liệt từ trong giấc ngủ mơ màng tỉnh lại, lúc này mới phát hiện bên cạnh hắn không có một bóng người.

129. Chương 129: Vứt Bỏ

Lê Khải Liệt ngồi trên giường sờ vào độ ấm ở bên cạnh, Vu Duy Thiển chắc là đã rời khỏi giường từ rất lâu, ngay cả một chút ấm áp cũng không còn.

Xuyên thấu qua cửa sổ, ánh mặt trời ấm áp rải rắc bên thềm, thời tiết hôm nay thật không tệ, nhưng sắc mặt của Lê Khải Liệt lại âm trầm, hoàn toàn tương phản với nhiệt độ bên ngoài, trong lòng bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, bước xuống giường, hắn tìm khắp phòng một lần nữa, không riêng gì trên giường không có nhiệt độ ấm áp mà trong phòng căn bản không hề có dấu vết của người khác. Chỉ có chiếc khăn tắm mà tối hôm qua Vu Duy Thiển đã quấn lên thắt lưng còn lưu lại trên giường, chứng minh người nọ đã từng tồn tại.

Nếu Vu Duy Thiển chỉ là có việc mà rời đi thì sẽ không nói với hắn, tiếng đập cửa bên ngoài liên tục không ngừng, còn có giọng nói của Owen, Lê Khải Liệt cầm lấy chiếc khăn tắm rồi quấn lên thắt lưng, mở cửa ra, hắn lập tức hỏi, "Người nọ đâu?"

Owen nhìn hắn một cái, vẻ mặt của Lê Khải Liệt đáng sợ đúng như dự kiến của hắn, hắn cầm một túi quần áo đi vào trong phòng, sắc mặt ảm đạm,"Đây là quần áo chuẩn bị cho ngươi, mới rạng sáng mà Wirth đã gọi điện thoại cho ta, muốn ta chuẩn bị quần áo cho ngươi, hắn nói là ngươi không sao…"

"Nói như vậy ngươi có biết hắn đi đâu hay không?" Lê Khải Liệt tùy tiện ném quần áo lên giường, giống như một con sư tử nổi giận tiến đến gần, nôn nóng truy vấn.

Hắn còn chưa soi gương, sau khi tỉnh lại thì phát hiện Vu Duy Thiển biến mất làm cho hắn không có tâm tình để ý đến chuyện khác, cho nên hắn không phát hiện ngay lúc này hắn quả thật đúng như Vu Duy Thiển đã nói với Owen, hoàn toàn bình yên vô sự, khi rạng sáng thì Lê Khải Liệt đã phục hồi như trước, ngoại trừ ở trên mặt và trên người còn lưu lại một vài dấu vết ửng đỏ giống như tắm nắng thì hết thảy đều bình thường.

Owen cảm thấy thật thần kỳ, tuy rằng hắn không nhìn thấy bộ dáng của Lê Khải Liệt đêm, qua nhưng trong tình huống như vậy thì làm sao chỉ trong một buổi tối mà lại giống như chỉ đi nghỉ mát tại Hawaii?

Lại nhìn Lê Khải Liệt vài lần, dưới ánh mắt tràn ngập cảm giác uy hiếp của hắn làm cho Owen phải lui về sau vài bước, "Thật xin lỗi, Liệt, ta không biết, ta chỉ nhận được điện thoại của hắn, những thứ khác….Ta nghĩ rằng ngươi ắt hẳn phải rõ ràng hơn ta."

Tiếp thu ánh mắt có chứa thâm ý của Owen, Lê Khải Liệt không có tâm tư đi giải thích. Đêm qua biểu hiện của Vu Duy Thiển, sự dịu dàng quá mức cùng lời nói ngọt ngào, tất cả đều đã chứng minh suy đoán của hắn là đúng.

Gầm lên giận dữ, những chai rượu đặt trên quầy bar mini ở trong phòng bị đập bể, cồn và những mảnh vỡ thủy tinh bắn tung tóe, Lê Khải Liệt đứng giữa một mảnh hỗn độn, mái tóc rối bời, vẻ mặt vô cùng âm u, giống như một quả bom có thể nổ tung bất cứ lúc nà. Owen đã sớm nhìn thấy bộ dáng điên cuồng của Lê Khải Liệt, bình thường hắn sẽ lập tức tránh né nhưng lúc này hắn lại miễn cưỡng đứng yên tại chỗ.

"Có lẽ hắn chỉ ra ngoài có chút việc, sẽ nhanh chóng quay về." Nói đến câu này, ngay cả Owen cũng không thể hoàn toàn tin tưởng chính mình, khi vừa vào cửa thì hắn đã phát hiện trên người của Lê Khải Liệt có rất nhiều dấu hôn, dám lưu lại dấu vết trên người của Miracle Leo chỉ có một người, sau khi lên giường với Miracle Leo mà dám ra đi không nói lời từ biệt cũng chỉ có một người.

Owen hiểu rất rõ cảm giác bị bỏ rơi, hắn biết lúc này nói cái gì cũng vô dụng, ít nhất khi Lê Khải Liệt bùng nổ thì hắn phải coi chừng, tuy nhiên người đàn ông tỏa ra hơi thở khủng bố này căn bản không cần những điều đó, lập tức đi tìm tất cả những nơi còn lại ở trong phòng, muốn suy đoán hướng đi của Vu Duy Thiển từ tất cả những dấu vết bé nhỏ còn sót lại.

Nhưng mà không có, không hề có, Vu Duy Thiển không lưu lại bất cứ thứ gì có thể làm manh mối để truy tìm, hắn cũng không muốn Lê Khải Liệt đi tìm hắn.

Vu Duy Thiển ly khai, sau khi hắn lưu lại câu một câu ta yêu ngươi thì rời đi, Lê Khải Liệt hiểu rõ hơn bất cứ kẻ nào, lần này rời đi tựa hồ cũng không phải chia tay tạm thời, không hề lưu lại một lời nào, hoàn toàn buông tay, đây là kiểu cách của Vu Duy Thiển.

Tình cảm đối với người đàn ông kia mà nói đã trở thành một thứ xa xỉ phẩm, cho dù có sâu sắc như thế nào thì luôn luôn sẽ có một ngày phải tỉnh lại từ giấc mơ.

Owen chờ Lê Khải Liệt kêu gào và chất vấn, nhưng người đàn ông mới một phút trước còn nổi cơn tam bành mà bây giờ lại hoàn toàn trầm mặc, sự im lặng nặng nề so với tiếng gào thét giận dữ của hắn càng khiến cho người ta hít thở không thông, Owen nhịn không được mà phải hít sâu một hơi mới có thể mở miệng hỏi hắn, "Ngươi định làm sao?"

"Chỉ cần là hắn quyết định, cho dù ta van xin hắn quay về thì cũng sẽ bị cự tuyệt." Từng phạm sai lầm, bị Vu Duy Thiển đánh không hề nương tay, hình ảnh lúc trước lại hiện lên ở trong đầu, Lê Khải Liệt chưa từng quên Vu Duy Thiển là người như thế nào.

Thái độ bình tĩnh của Lê Khải Liệt làm cho Owen cảm thấy bất an, "Liệt, ngươi vẫn chưa trả lời ta, ngươi định làm gì, còn Wirth nữa, vì sao hắn lại đột nhiên....Là vì chuyện ngày hôm qua?"

Lời nói của Owen kích thích Lê Khải Liệt, hắn đấm một cú làm rạn mặt bàn, dưới đáy mắt màu tro lục xẹt qua một màu đỏ sậm đáng sợ, trả lời Owen chỉ có sắc mặt lo lắng cùng một tiếng cười lạnh.

Nguyên nhân của chuyện này không phải nói hai ba câu thì có thể giải thích rõ ràng, chuyện của Richard, lời nói của Senzou, còn có biến dị trên người của hắn, tất cả đều là một trong những nguyên nhân mà Vu Duy Thiển rời đi.

Lê Khải Liệt có lẽ hiểu rõ suy nghĩ của Vu Duy Thiển, người đàn ông kia sống quá lâu, thay vì nói thành thục thì không bằng nói là bi quan, nếu nói về bản chất thì bọn họ rất giống nhau, đều ngang ngược bướng bỉnh, đơn phương giải quyết vấn đề, lại ích kỷ đến cực điểm!

Vu Duy Thiển, ngươi muốn bỏ đi? Không có khả năng!

Hắn khoanh tay đứng thẳng, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, sở dĩ Vu Duy Thiển kịch liệt làm tình mặc dù hắn đang bị thương như vậy là vì muốn làm cho hắn mất đi cảnh giác, trên thực tế hắn hoàn toàn không phát hiện Vu Duy Thiển rời đi từ khi nào, theo như lời của Owen thì Vu Duy Thiển đã rời đi từ rạng sáng.

Nhưng rời đi thì có tác dụng hay sao? Chỉ cần ở trên trái đất này, ở cùng một thời gian thì sớm muộn gì hắn cũng sẽ tìm được người nọ!

Siêu sao bị tình nhân vứt bỏ một cách không thương tiếc đang nổi cơn thịnh nộ nhưng hắn vẫn chưa đánh mất lý trí, trái đất rất lớn nhưng cũng rất nhỏ, cho dù Anh Quốc là nơi mà Vu Duy Thiển quen thuộc, chỉ cần Vu Duy Thiển còn tồn tại thì hắn rất tin tưởng sẽ lôi được người kia đến trước mặt!

Sự tự tin của Lê Khải Liệt cũng không phải là mù quáng, hắn có các mối quan hệ, lại có giao tình với ngành tình báo, muốn tìm kiếm một người không khó, nhưng muốn tìm người đã quen che giấu thân phận dưới con mắt của người đời, ngăn chặn hết thảy khoa học kỹ thuật hiện đại như Vu Duy Thiển thì không phải dễ dàng như hắn đã tưởng.

Lý do mà Lê Khải Liệt có thể giữ bình tĩnh là vì hắn có thể chắc chắn tìm được Vu Duy Thiển, nhưng sự thật thường không tốt như mọi người hay suy nghĩ.

Đầu tiên là hỏa hoạn, sau đó là hung thủ trong vụ án ma cà rồng giết người liên hoàn đã chôn thân nơi biển lửa, đặc vụ liên bang Hoa Kỳ là Reid đứng ra giải thích diễn biến của sự việc, rốt cục vụ hỏa hoạn liên lụy đến nữ diễn viên Lena của Anh Quốc, thương nhân Nhật Bản nổi tiếng Senzou, siêu sao nhạc rock nước Mỹ Lê Khải Liệt, còn có nhà soạn nhạc thần bí bên cạnh hắn, khi tin tức được công bố thì lập tức gây ra chấn động rất lớn.

Vì không muốn phụ lòng kết quả mà Vu Duy Thiển đã chữa trị cho hắn, ngày hôm đó Lê Khải Liệt lộ diện trong buổi phỏng vấn với phóng viên, ngoại trừ mái tóc lỡ cỡ thì thoạt nhìn hắn hoàn toàn lành lặn, đập tan các loại suy đoán và lo lắng, đồng thời album mới của ban nhạc cũng bởi vì chuyện này mà doanh số bán ra lại tăng rất cao.

Nhưng Owen cũng sẽ không cao hứng bởi vì chuyện như vậy, áp lực của bão táp càng ngày càng trở nên nguy hiểm khi thời gian cứ trôi qua, mỗi một lần nhìn thấy Lê Khải Liệt thì hắn lại càng lo lắng cho tình trạng của đối phương.

Mấy ngày sau vụ nổ lớn gây nên hỏa hoạn, Lê Khải Liệt tham gia cuộc họp báo, diễn xuất phải nói là hạng nhất, biểu hiện của hắn ở trước mặt giới truyền thông chỉ có thể đánh giá ở bề ngoài, không ai nhìn ra tâm tình thật sự của hắn rốt cục là như thế nào. Vẫn như trước kia, dùng thái độ không mặn không nhạt mà ứng phó giới truyền thông, kiêu ngạo vừa đủ, dốc sức phát ra điện lực từ đôi mắt tham lang, nổi bật trên màn hình tivi, vụ tai nạn lại trở thành một cách để quảng bá hiệu quả.

Nhưng có một người đàn ông ngồi trước tivi đã cự tuyệt hắn lại nhìn ra sự hỗn loạn che giấu bên trong con người của hắn.

Vu Duy Thiển đặt xuống điều khiển từ xa, đôi mắt màu tro lục trên tivi như bừng bừng bốc cháy, ánh mắt chăm chú giống như muốn nhìn xuyên qua màn hình, đang hung hăng theo dõi Vu Duy Thiển, tựa hồ muốn nói nếu bị hắn tìm được thì hắn sẽ dùng hàm răng sắc bén mà xé nát, trừng phạt vì cái tội ra đi mà không từ biệt.

Suy tư một chút, hắn cầm lấy điện thoại, giọng nói ở đầu dây bên kia truyền đến cũng không phải là của Owen, mà là một giọng đàn ông có chút quen thuộc, "Ngài Wirth?"

Giọng điệu trang trọng, là linh mục Calgary, Vu Duy Thiển không có hứng thú muốn biết vì sao Calgary lại bắt điện thoại, trước khi hắn lên tiếng thì điện thoại tựa hồ bị một người khác cầm lấy, Owen kêu to một cách kích động, "Wirth! Ngươi đang ở đâu! Ngươi mau trở lại đi!"

"Owen, từ khi nào thì ngươi lại để ý đến việc ta ra đi hay ở lại như vậy?" Trong điện thoại có thể nghe ra giọng nói lạnh lùng của Vu Duy Thiển, Owen đã từng một lần rất mê vẻ ngoài lạnh lùng cùng cảm giác uy nghiêm của người đàn ông này, nhưng hắn không có khả năng miễn dịch đối với những lời đả kích của Vu Duy Thiển giống như Lê Khải Liệt.

"Wirth—" Trong microphone truyền đến tiếng thở dài buồn rầu của Owen, "Ngươi gọi điện thoại cho ta là xác định không trở về hay sao? Còn Liệt? Có muốn cho hắn nghe điện thoại hay không?"

Vu Duy Thiển trầm mặc chừng vài giây, "Hắn thế nào? Gần đây chắc hắn rất bận nên không gây phiền phức cho ngươi, đúng không?"

Ngoại trừ những tin tức trên báo, cha của Sharon Swift là Delin Bowie ở Mỹ dường như bắt đầu có hành động, người đã làm cho con gái cưng của hắn bị tổn thương, hắn tựa hồ sẽ không buông tha cho người nọ. Còn có MV đã quay tại Anh Quốc, bởi vì sự việc bị ảnh hưởng, công ty quản lý của Lena lo lắng cho nghệ nhân của mình nên có ý định rút khỏi hợp tác.

Đây là do Vu Duy Thiển căn cứ vào một tờ báo nhỏ mà phán đoán, tuy rằng hắn rời đi trước nhưng hắn vẫn không có cách nào buông tay hoàn toàn đối với người đàn ông kia, Owen nghe được sự quan tâm trong lời nói của hắn, không biết vì sao bọn họ lại trở thành như thế.

"Các ngươi rốt cục làm sao vậy? Ta hỏi Liệt, hắn cũng không nói cái gì cả, ngươi cũng thế, chuyện giữa các ngươi không liên quan đến ta nhưng nếu ảnh hưởng đến công việc thì lại có quan hệ đến ta!"

Tìm được một lý do chân chính để bám vào, Owen kể khổ với hắn, "Ngươi có xem tivi hay không? Đừng nhìn bộ dáng bình tĩnh của Liệt ở trên tivi, hiện tại các thành viên khác trong ban nhạc cũng không dám tiếp cận hắn, bất cứ chuyện gì không vừa mắt thì hắn sẽ nổi nóng, bởi vì người khác quả thật làm sai nên không ai có thể nói được hắn, mà cũng không ai dám nói, nhưng hắn cứ như vậy là không được!"

Vu Duy Thiển không nói gì mà chỉ nhìn Lê Khải Liệt trên tivi, kỳ thật hắn có thể đoán được khi hắn rời đi thì Lê Khải Liệt sẽ như thế nào.

"Ta và hắn cần một thời gian để suy nghĩ, Owen, nói với hắn đừng cất công tìm ta."

Là Lê Khải Liệt trước tiên kéo hắn vào cạm bẫy tình yêu, sau đó hắn tự nguyện cùng đối phương chìm đắm vào đó, nhưng quay đầu lại thì mới thấy tình cảm này quá mức mãnh liệt, lửa cháy quá lớn sẽ khó tránh khỏi có nguy cơ tự thiêu.

Cho tới nay tình cảm của hắn và Lê Khải Liệt giống như đang đi trên dây, bọn họ chỉ nhìn thấy trước mắt mà quên đi tất cả trở ngại ở xung quanh, hắn có thể bất chấp mọi nguy hiểm nhưng Lê Khải Liệt thì lại không thể.

P/S: tội nghiệp con sam, bị thượng xong rồi bị vứt bỏ,:> bất quá cái này gọi là tình thú =)) =)), ngược tẹo cho có màu sắc ^^, để sau này mới thấy tình yêu đáng quý như thế nào.

130. Chương 130: Thắng Thua Chuyện Tình Cảm

"Ta có thể thay ngươi chuyển lời với hắn, nhưng như vậy có tác dụng hay sao? Ngươi cũng không phải không biết hắn, chuyện mà hắn muốn làm thì không có ai ngăn được, huống chi lại liên quan đến ngươi." Giọng nói của Owen truyền qua điện thoại có vẻ mệt mỏi.

Owen nói đúng, Vu Duy Thiển cảm thấy hơi nhức đầu, "Tóm lại chỉ có ngươi mới có thể ổn định hắn, trong khoảng thời gian ngắn thì ta sẽ không gặp mặt hắn." Trong khoảng thời gian ngắn của hắn đối với người khác mà nói thì hơi lâu dài một chút, vô thức nhìn sợi dây điện thoại, hắn miễn cưỡng nhếch lên khóe môi đang hạ xuống.

Bởi vì giọng nói của hắn nghe ra có vẻ quá mức bình tĩnh nên Owen liền nghĩ đến bộ dáng gần đây của Lê Khải Liệt, có câu nhịn không được thì sẽ nói năng thiếu suy nghĩ, "Wirth, ngươi thật sự yêu hắn hay sao?"

Đầu dây bên kia trầm mặc, Owen không biết như vậy là ý gì, cầm chặt điện thoại, nở nụ cười như đang đùa cợt, "Ngươi thật sự yêu Liệt hay sao? Lúc ấy ngươi đã nói ngươi yêu hắn, vì sao người luôn miệng nói yêu lại vứt bỏ tình cảm như vậy?"

Vu Duy Thiển không có phản ứng, Calgary đứng bên cạnh Owen ngay lập tức chấn động, Owen nói xong câu kia, ánh mắt chuyển lên trên người của Calgary, hai người nhìn nhau, bầu không khí khó có thể diễn tả thành lời đang bao vây bọn họ. Tình cảm giữa Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển không ngừng kích động Owen, nói đến tình yêu, người xoay lưng bỏ đi không chỉ có một mình Vu Duy Thiển.

"Chúng ta khác với các ngươi, ta sẽ không nhúng tay vào chuyện của ngươi và Calgary, chuyện của ta và Liệt cũng không muốn người khác nhúng tay vào." Một câu cắt ngang lời đang muốn nói của Owen, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt giống nhau, không thích người khác can thiệp vào chuyện tình cảm của hắn, dạy hắn phải làm như thế nào.

"Được rồi, mặc kệ các ngươi…." Hắn trả lời như vậy, Owen còn có thể nói được cái gì, "Ta sẽ chuyển lời của ngươi cho hắn biết.."

"Ừm." Vu Duy Thiển định gác máy thì đầu dây bên kia truyền đến tiếng bước chân thật mạnh, gót giày đạp lên sàn, trong điện thoại có thể nghe được sự mạnh mẽ và trầm ổn của người nọ, theo tiếng bước chân thì hắn có thể nhận ra người đang tiếp cận là ai, trước mắt hiện lên khuôn mặt khi thì kiêu ngạo khi thì ngang ngược.

"Có phải là hắn hay không?" Lê Khải Liệt nhìn thấy biểu tình do dự của Owen, giống như có một loại cảm ứng, hắn vội vàng tiến đến rồi đoạt lấy di động của Owen, "Ngươi quay về cho ta! Vu Duy Thiển!"

Giọng nói trong điện thoại chấn động màng tai, hoàn toàn nổ tung, trong lòng của Vu Duy Thiển nóng lên, do dự một chút, lại chuyển điện thoại sang tay trái, "Liệt."

"Quay về! Ta muốn ngươi quay về ngay lập tức!" Nghiến răng nghiến lợi đối với điện thoại, trong lòng của Lê Khải Liệt như có lửa đốt, hận không thể trực tiếp túm lấy người ở đầu dây bên kia đến trước mặt mình.

"Vết thương của ngươi ổn rồi chứ?" Ngược lại với cơn thịnh nộ của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển tựa hồ rất thoải mái, hắn hỏi một cách thân thiết.

Hắn hỏi tự nhiên như thể chỉ đi xa vài ngày vì công việc, di động trong tay của Lê Khải Liệt bị siết chặt đến phát nóng, lửa giận bốc lên trong mắt đang dần dần bị cưỡng chế, hắn thở dài đối với điện thoại, "…..Duy, quay về đi, ta nhớ ngươi."

Giọng nói trầm thấp gợi cảm, tràn ngập sức hút, nghe qua điện thoại giống như hàm chứa lực lượng có thể mê hoặc tất cả mọi người, Vu Duy Thiển thiếu chút nữa đã muốn đáp ứng, trầm mặc một lúc, "Ngươi biết rõ nguyên nhân mà ta rời đi, ta là vì ngươi."

"Cái gì mà vì ta! Chết tiệt, ta không cần ngươi phải bảo vệ! Ngươi có nghe thấy hay không? Chuyện lần này không liên quan đến ngươi! Ngươi muốn tự trách cho đến khi nào?" Mềm không được thì chỉ có thể rắn, Lê Khải Liệt nóng nảy quát to, bực bội mà nắm tóc.

Đây là lần đầu tiên hắn thật sự hết cách, nói thật ra hắn hơi hận Vu Duy Thiển, hận Vu Duy Thiển ra đi mà không từ biệt, "Giữa chúng ta chẳng lẽ bấy nhiêu ấy thử thách cũng trải qua không được? Ngươi rốt cục suy nghĩ như thế nào? Không hề nói một câu mà đã ra đi, ngươi xem ta là cái gì?"

Vu Duy Thiển trả lời vấn đề của hắn, "Xem ngươi là người quan trọng nhất, cho nên không muốn ngươi thay đổi cuộc sống của mình vì ta, Liệt, lần này hãy ngoan ngoãn nghe lời ta."

Lê Khải Liệt im lặng, sự trầm mặc làm cho người ta hít thở không thông từ đầu dây bên kia truyền đến, Vu Duy Thiển có thể tưởng tượng được biểu tình của người nọ ngay lúc này là như thế nào, Lê Khải Liệt kỳ thật cũng hiểu rất rõ, cứ như vậy thì con đường mà bọn họ đang đi sẽ càng ngày càng khó khăn, cuộc sống của Lê Khải Liệt sẽ vì sự tồn tại của Vu Duy Thiển mà dần dần bị biến chất.

"Ta biết nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ có kết quả gì, ta không muốn hủy hoại ngươi, khi chúng ta ở bên nhau ngươi đã làm cho ta quên đi rất nhiều chuyện, chúng ta đều bị tình cảm này làm cho mê muội, ngươi miêu tả tương lai rất đẹp, nhưng sự thật là ta vẫn không hề thay đổi, bởi vì ta mà lại làm cho ngươi thay đổi." Nói ra biến hóa trên người của Lê Khải Liệt một cách mơ hồ, Vu Duy Thiển cảm thấy bản thân mình phải chịu trách nhiệm.

"Thế giới là một sân khấu, ta đã quen đứng bên ngoài đám đông, vì ngươi mà ta mới bước lên sân khấu, nhưng chỉ có thể dừng đến mức này, đã đến lúc nên chào cảm ơn, nếu không sẽ càng có nhiều phiền phức. Chuyện của Richard là minh chứng tốt nhất, gia tộc W. Locke nghiên cứu ma thuật, nguyên nhân là vì sao thì ngươi cũng đoán ra được, chẳng qua ngươi lại không nói." Khi đối mặt với Lê Khải Liệt thì sẽ có cảm giác bất lực, hiện tại càng rõ ràng hơn, Vu Duy Thiển giải thích xong, sự trầm mặc nặng nề lại một lần nữa tràn ngập ở hai đầu điện thoại.

"Claudy." Vẫn luôn xem từ này là cấm kỵ, hiện giờ lại được cất lên từ khóe miệng của Lê Khải Liệt, giống như còn mang theo một mùi máu tươi nồng nặc.

"Đúng vậy, Claudy, trong những quyển sách ma thuật của nhà W. Locke đều có hình tôtem đầu sói, mấy thứ đó đều xuất phát từ gia tộc Claudy. Có lẽ W. Locke và Claudy có hiệp nghị hoặc là mối liên hệ nào khác, chuyện này kỳ thật không chỉ đơn giản như vậy, nếu để cho bọn họ biết sự biến hóa của ngươi thì ta không biết kết quả sẽ như thế nào, mà ta cũng không muốn biết."

Nói ra từng chi tiết đã suy nghĩ trong đầu, quyết định của Vu Duy Thiển cũng chỉ là bất đắc dĩ, Lê Khải Liệt không có cách nào khác để phản bác, khi ấy Lena có truyền sang quyển sách, khi nói chuyện phiếm thì nàng đã từng hỏi huy hiệu đầu sói là của gia tộc nào.

Hắn nở nụ cười đối với Vu Duy Thiển, "Thời gian hơi lâu dài một chút nên có lẽ ngươi đã quên, ta sẽ nhắc lại cho ngươi nhớ, từ khi chúng ta nhận thức thì ngươi cũng đã biết ta là ai, đừng quên những gì ta đã nói với ngươi, có người thách thức ngươi thì ngươi phải đối mặt! Ngươi trốn không thoát! Ta không hề trốn! Chẳng lẽ ngươi muốn chạy trốn hay sao?"

Lê Khải Liệt nở nụ cười, cho dù không ở trước mặt nhưng Vu Duy Thiển vẫn có thể cảm giác được nụ cười kia tàn khốc và nguy hiểm đến cỡ nào, bên tai vang lên tiếng ù ù, nhiệt độ giống như muốn thiêu đốt đường dây điện thoại, hắn nhíu mày, "Ta rời đi là vì ta không muốn mất…."

"Ta không muốn mất ngươi." Nguồn:

Nghe được lời này từ đầu dây bên kia, nhiệt độ trên người của Lê Khải Liệt trở nên sôi trào, thật sự muốn ra sức hôn người đã nói ra những lời này.

Không phải quá mức lý trí, cũng không phải nhát gan, Vu Duy Thiển thản nhiên thừa nhận sự sợ hãi trong lòng, hắn không muốn bị dày vò bởi sự mất mát này, "Nghĩ lại trước khi ngươi gặp được ta! Lê Khải Liệt,

đừng để cho ta nhắc nhở ngươi, ta là người như thế nào, chúng ta hiện tại ở bên nhau vẫn chưa lâu, buông ra vẫn còn kịp, ta không muốn có một ngày chờ tình cảm giữa chúng ta gắn bó đến mức không thể cách xa thì mới buông tay, ngươi có hiểu hay không?"

Hắn đang lo lắng vì Lê Khải Liệt, nhưng Lê Khải Liệt lại không thể chấp nhận.

"Người không chịu hiểu rõ là ngươi! Đã không còn kịp nữa rồi! Ngươi có hiểu hay không? Mặc kệ ngươi là ai, mặc kệ quá khứ của ngươi có cái gì, ta đã sớm không thể buông tay đối với ngươi! Nếu ngươi cảm thấy ngươi hại ta trở thành như vậy thì ngươi càng phải chịu trách nhiệm! Bảo vệ ta cũng được, xem chừng ta cũng được, ngươi phải ở trong tầm mắt của ta! Nửa bước cũng không được rời đi!"

Tiếng hít thở của Lê Khải Liệt giống như bốc lửa, là lửa giận cũng là lửa tình, hừng hực thiêu đốt, Vu Duy Thiển chỉ có thể lắc đầu đối với lời nói bá đạo của hắn, ngữ thanh trở nên lạnh lùng, "Đừng xem mình là con nít, trái đất không phải chỉ quay quanh một mình ngươi, không phải ngươi muốn thế nào thì được thế nấy." (chuyển giọng thành papa rồi đó)

"Những lời này ta trả lại cho ngươi, ngươi so với ta mới càng tùy hứng. Duy yêu, ta không chấp nhận chuyện ngươi tự tiện quyết định như vậy." Chỉ cần tình cảm không biến chất thì Lê Khải Liệt sẽ không dễ dàng buông tha cho Vu Duy Thiển, trong giọng nói cơ hồ có thể nghe ra tư vị rất ngọt ngào, "Quay về đi, Duy, ta xin ngươi quay về bên ta."

Owen không ngờ lại có một ngày Lê Khải Liệt hạ mình như vậy, giọng điệu mềm nhẹ, Lê Khải Liệt kiêu ngạo ngang ngược, Miracle Leo không thể trói buộc, vì Vu Duy Thiển mà làm đến mức này, khiến cho Owen cảm thấy vô cùng bùi ngùi.

Vu Duy Thiển đã quá quen với các thủ đoạn của Lê Khải Liệt, xoa xoa giữa trán, "Ngươi cũng biết lần này là ta nói thật, đi làm chuyện mà ngươi nên làm, hiện tại ắt hẳn là ngươi có rất nhiều chuyện cần phải giải quyết, ta tin tưởng không có chuyện gì có thể làm khó được ngươi, chỉ cần ngươi sẵn lòng…."

"Đừng rời bỏ ta, Duy…." Lê Khải Liệt không cho Vu Duy Thiển nói tiếp, "Đừng rời bỏ ta."

"Đủ rồi, đừng nói nữa." Biết rõ đối phương cố ý tỏ ra yếu thế, nhưng hắn vẫn bị Lê Khải Liệt đả động, Vu Duy Thiển cảm thấy hối hận vì đã gọi cú điện thoại này.

Nhắm mắt lại, Lê Khải Liệt đi đến sô pha rồi ngồi xuống, hơi thoáng tạm dừng vài giây, giọng điệu hơi có chuyển biến, "…..Đừng ép ta làm ra chuyện mà ta không muốn làm, ngươi cũng biết ta là người như thế nào, vì để có được ngươi thêm một lần nữa, ta có thể làm ra bất cứ chuyện gì."

Thu hồi lời cầu xin, lộ ra nụ cười và biểu tình bí hiểm, gian tà đến mức khiến người ta rùng mình, nhịp tim của Owen đột nhiên đập mạnh.

Lê Khải Liệt sẽ làm ra chuyện gì, không ai có thể đoán được, người duy nhất có thể ngăn cản hắn chính là Vu Duy Thiển, nhưng lần này lại là vì Vu Duy Thiển mới tạo thành cục diện rối rắm như vậy, hậu quả càng khó có thể đoán trước, "Wirth, đừng làm cho hắn hủy hoại chính mình!" Owen hét to về phía điện thoại.

Vu Duy Thiển quả thật biết rõ con người của Lê Khải Liệt, người này làm việc không hề để ý đến kết quả, sự tình đã đến mức này khiến cho Vu Duy Thiển phải nói ra lời không muốn nói, "Còn muốn ầm ĩ đến khi nào? Lê Khải Liệt!" Hàng lông mày nhíu chặt, "Chẳng qua ngươi không cam lòng vì ta là người bỏ đi trước, hiện tại ngươi sẽ hận ta, giận ta, nhưng cùng lắm chỉ mất vài năm….Có lẽ chưa đến vài năm, nếu là ngươi thì có thể chỉ cần vài tháng thì ngươi sẽ quên ta mà yêu người khác–"

"Hóa ra ở trong mắt của ngươi thì tình cảm mà ta dành cho ngươi chỉ đến như vậy mà thôi." Những lời này làm cho Vu Duy Thiển lập tức im bặt.

Ngón tay cầm điện thoại hơi trắng bệch, hắn biết hắn đang tổn thương Lê Khải Liệt, khuôn mặt nghiêm nghị lạnh lùng đang cố gắng áp chế tất cả biểu tình, mặc dù không có ai nhìn thấy nhưng lúc này Vu Duy Thiển cũng không cho phép bản thân mình tiếp tục mềm lòng vì người đàn ông ở đầu dây bên kia.

"Hiện tại có lẽ là rất sâu nhưng thời gian sẽ khiến cho ngươi chậm rãi lãng quên, luôn luôn là như vậy." Thản nhiên tự thuật, giọng điệu đùa cợt của Vu Duy Thiển làm cho Lê Khải Liệt phải cố sức cắn chặt răng, không biết nên hận hay là nên đau lòng.

131. Chương 131: Đường Cùng

Tình cảm là thứ mà không có ai có thể cam đoan chắc chắn.

Một trăm năm, hai trăm năm, ba trăm năm, hắn vĩnh viễn không thể đuổi kịp quá khứ của Vu Duy Thiển, cho dù hắn tức giận hay là không cam lòng thì cũng phải thừa nhận tầm nhìn của Vu Duy Thiển xa hơn hắn.

"Ngươi không tin tưởng vào bản thân mình," Lê Khải Liệt nhìn ánh nắng tươi sáng bên ngoài cửa sổ, mấy ngày nay thời tiết thật sự rất đẹp, hắn lộ ra một nụ cười hung dữ đối với ánh mặt trời, "Ngươi không có lòng tin đối với tình cảm của chúng ta, có phải hay không?"

"Nếu nghĩ như vậy có thể làm cho ngươi không so đo thì ngươi cứ tiếp tục." Bị ánh nắng bên ngoài cửa sổ làm lóa mắt, Vu Duy Thiển quay lưng về phía cửa sổ rồi ngồi xuống, kỳ thật hắn vẫn chưa kịp nghĩ cẩn thận về vấn đề này.

Sau câu trả lời lại là sự im lặng làm cho người ta khó có thể chịu được, mãi cho đến khi Lê Khải Liệt thu hồi tất cả sự cố gắng và giữ lại, "Ngươi bị ta kéo lên sân khấu, nếu có hậu quả gì thì phải do ta phụ trách, nhưng ngươi lại bất cần. Vu Duy Thiển, hiện tại ta bắt đầu nghi ngờ những mối tình trước kia của ngươi có phải đều chấm dứt bằng cách này hay không, cùng lúc biểu hiện săn sóc, cùng lúc chuẩn bị sẵn sàng để rút lui, ngay từ đầu ngươi đã không tính sẽ ở bên cạnh ta lâu dài? Có phải ngươi đã sớm biết có ngày này hay không?"

Đến khi Lê Khải Liệt tỉnh táo thì lời nói của hắn sẽ vô cùng lạnh lùng và tàn nhẫn, từ uất ức chuyển sang châm chọc, mấy vấn đề này có sức công phá tựa như bom mìn, Vu Duy Thiển đứng dậy, âm điệu trở nên lạnh lẽo, "Đừng quên lúc trước là ai muốn ta thừa nhận tình cảm! Là ai không không thèm đếm xỉa đến lời cảnh cáo của ta mà kiên quyết muốn tiếp tục! Về lâu về dài, hiện tại quyết định của ta là chính xác, ngươi cũng biết rõ điểm này mà, Lê Khải Liệt! Nhưng ngươi lại không dám thừa nhận!"

"Thừa nhận cái gì? Đúng vậy! Là ta! Là ta kéo ngươi xuống nước, làm cho ngươi trở thành hoàng tử ngồi tít trên cao mà nhìn người đời diễn xuất. Ngươi là quý tộc trong tranh mà, ta làm sao có thể quên cơ chứ, ngươi chính là phiên bản người thật trong bức chân dung của Dorian Gray, ngươi không hề đem linh hồn bán cho ma quỷ, mà bản thân ngươi chính là ác quỷ! Ngay cả tình cảm của mình cũng có thể vứt bỏ!" Lê Khải Liệt châm chọc khiêu khích, ngược với yêu chính là hận, hiện tại hắn không phủ nhận bản thân mình bắt đầu ôm hận.

Những lời này rất chói tai, Vu Duy Thiển cố gắng nhịn xuống, hắn muốn bản thân mình đừng nổi giận vì Lê Khải Liệt, nhưng những lời này lại giống như dao găm đang đâm sâu vào ngực của hắn, nếu là người khác thì hắn có thể bất cần, nhưng vị trí của Lê Khải Liệt ở trong lòng hắn lại khác biệt.

"Đủ rồi, ta là ác quỷ, ngươi không cần phải gặp lại ác quỷ, lần này là nghiêm túc, Lê Khải Liệt, vĩnh biệt." Nén giận mà cúp máy, Vu Duy Thiển lập tức ngã xuống ghế, mang theo tâm tư hỗn loạn rồi che kín mặt mình.

Hắn không biết hiện tại nếu soi gương thì hắn sẽ có bộ dạng như thế nào, khi đối mặt với Lê Khải Liệt thì hắn sẽ luôn bị đối phương đả kích, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng ở cái tuổi này mà hắn còn chia tay với người yêu qua điện thoại, rồi tức giận đến mức không thể khống chế mà cúp điện thoại trước, đáng lý là muốn nói cho rõ ràng nhưng lại bị Lê Khải Liệt chọc giận, trước đây hắn không bao giờ làm ra loại hành vi ngây ngô như thế.

Người trưởng thành ắt hẳn phải lý trí, hắn lớn tuổi hơn so với Lê Khải Liệt, lại càng không phải là lần đầu tiên tiếp xúc với tình cảm, cũng không phải lần đầu tiên nói chia tay với người khác, đáng lý hắn phải trấn an cảm xúc của Lê Khải Liệt, nhưng rốt cục hắn lại là người mất lý trí trước, lý trí tựa hồ đã đánh rơi ở nơi nào đó, đây là sức mạnh của tình yêu, hắn biết hắn còn yêu Lê Khải Liệt, bởi vì yêu người nọ nên hắn phải rời đi.

Nếu luôn luôn ở bên cạnh Lê Khải Liệt thì gia tộc Claudy sớm muộn gì cũng sẽ hành động, Lê Khải Liệt sẽ trở thành nhân vật mấu chốt, trước khi làm cho cục diện càng thêm rối rắm thì phải bình ổn hết thảy, chỉ cần hắn không tồn tại thì Lê Khải Liệt vẫn là Lê Khải Liệt có thể tự do tự tại như trước kia, vì thù hận mà không từ thủ đoạn, tiếp tục sắm vai Miracle Leo nổi danh trên thế giới.

Sẽ không còn vì sự tồn tại của hắn mà lâm vào đủ loại nguy hiểm, thậm chí ảnh hưởng đến sự nghiệp của mình, ảnh hưởng đến cả tánh mạng.

Vu Duy Thiển thở dài một cách vô lực, buông thỏng hai tay mà ngồi trên ghế, những điều này hắn vẫn chưa kịp giải thích với Lê Khải Liệt, sau khi quyết định sẽ rời đi thì hắn đã dốc sức khát cầu người nọ, mặc kệ thương tích trên người của đối phương vẫn chưa khỏi hẳn, khi ra đi cũng không lưu lại bất cứ thứ gì, không phải là hắn tuyệt tình, mà hắn lo sợ nếu mình lưu lại quá lâu thì sẽ không nỡ rời đi.

Lê Khải Liệt yêu một cách mạnh mẽ và thẳng thắn, hắn không có cái gì phải bất mãn, duy nhất bất mãn có lẽ chính là thời gian.

Đây là vấn đề lớn nhất chắn trước mặt bọn họ, hắn đã không còn quan tâm đến cái gì là phá vỡ lời nguyền, vứt bỏ tất cả, hắn chỉ biết hắn không muốn tình cảm này tổn hại đến Lê Khải Liệt. Tình cảm giữa bọn họ không có gì làm nền tảng, hết thảy đều dựng nên từ mâu thuẫn và tranh chấp, bắt đầu từ một âm mưu, rồi chấm dứt tại một âm mưu khác.

Có lẽ đây là kết cục tốt nhất.

Quay đầu ngẫm lại, kỳ thật đây chỉ là một lề thói cổ xưa, người ngoài cuộc có thể cười nhạo hắn lo xa, tình cảm căn bản không cần phải suy nghĩ chu đáo như vậy, nhưng phải là người trong cuộc thì mới biết được loại lo lắng như vậy không thể tự khống chế, nếu không lo lắng cho đối phương thì có nghĩa là chưa đủ coi trọng, mà hiện tại bởi vì hắn quá mức coi trọng cho nên mới không thể tổn thương.

Lê Khải Liệt khác với những người trước kia đã lưu lại ấn tượng trong lòng của hắn, không phải bởi vì Lê Khải Liệt là đàn ông mà bởi vì bản thân của người nọ vốn đã vô cùng đặc biệt, khuôn mặt và đủ loại biểu tình của Lê Khải Liệt cho đến nay vẫn còn khắc sâu một cách sống động trong đầu của hắn, đêm hôm đó tựa hồ đang diễn ra ngay trước mắt.

Lồng ngực rắn chắc, sống lưng phẳng phiu mạnh mẽ, khi ngẩng đầu sẽ nhìn thấy ánh mắt tựa hồ có một chút mâu thuẫn, cuối cùng lại hoàn toàn buông xuống sự kiêu ngạo và tự tôn để thỏa hiệp, khi bị hắn xâm nhập thì đôi mắt hóa thành màu vàng lập tức lóe sáng, giống như một ngọn lửa dữ dằn muốn thiêu đốt hắn, cho đến khi hai người đều bị hủy diệt…..

Tiếng thở dốc nặng nề lướt qua bên tai hắn, cánh tay cường tráng siết chặt sau lưng của hắn, buông thả đề phòng để tiếp nhận hắn tấn công vào thân thể, mỗi một chi tiết đều rành mạch, kịch liệt đến mức khiến người ta không thể quên được, Lê Khải Liệt thì đối phương sẽ không cự tuyệt.

Vu Duy Thiển chỉnh lại quần áo rồi đứng lên, trước mặt tựa hồ còn có ánh mắt đang nhìn hắn, hàng lông mày sắc bén, ánh mắt phóng điện toát ra sự quyết đoán – Lê Khải Liệt, hắn rốt cục biết bên dưới vẻ ngoài của Lê Khải Liệt là loại người gì.

Biểu hiện ở trước mặt người ngoài cùng với biểu hiện ở trước mặt hắn hoàn toàn khác nhau, giống như một con tắc kè hoa biến hóa đủ dạng, khi Lê Khải Liệt xử lý một vấn đề nào đó thì hắn thường có khuynh hướng bạo dạn không biết sợ là gì, đặc biệt rất quyết đoán và tàn nhẫn, bất cứ lúc nào cũng biết cái gì là có lợi đối với mình.

Hắn không cần quan tâm đến đối phương quá nhiều, có một số việc cho dù hắn chưa kịp nói thì người đàn ông kia ắt hẳn cũng đã nghĩ đến.

Lê Khải Liệt quả thật đã nghĩ đến, cho dù biết Vu Duy Thiển lo lắng nhưng sắc mặt của hắn vẫn khó coi như trước, đấm xuống bàn một cú thật mạnh, làm cho cảm giác đau đớn từ khớp xương len vào trong lòng, hắn vốn không muốn tranh cãi với Vu Duy Thiển qua điện thoại, đáng lý hắn phải xoay chuyển tình thế, mà không phải làm cho tình cảm của bọn họ kết thúc qua điện thoại như vậy.

Owen ở bên cạnh có thể nghe được những gì bọn họ đối thoại với nhau, “Có vài chuyện rất khó có thể chấp nhận đúng không? Nhưng ta xem ra hắn rất yêu ngươi, chỉ là muốn tốt cho ngươi, đây là cách mà Wirth

yêu."

"Chẳng lẽ ta còn cần ngươi nói cho ta biết hay sao?" Lê Khải Liệt cũng không cảm kích đối với Owen, đôi mắt đỏ ngầu liếc nhìn Owen, mặc dù đã sớm nghe thấy tiếng cúp máy điện thoại ở đầu dây bên kia nhưng hắn vẫn siết chặt di động trong tay, chiếc bàn bên cạnh bị hắn đá một cú lăn quay.

Giữa bọn họ còn rất nhiều điều phải kiêng kỵ, hai người bọn họ sẽ không chủ động nhắc đến cái tên Claudy, cũng không màng tính toán, bọn họ chỉ biết hưởng thụ, xem nhẹ tất cả mọi thứ, nhưng thật chất trong lòng đều biết rõ tất cả vấn đề, chỉ là bọn họ không muốn nói ra khỏi miệng.

Nhưng có vấn đề nếu không đối mặt thì nó cũng sẽ không tự mình biến mất, chúng nó vẫn tồn tại, chẳng qua trước kia bọn họ chỉ không muốn đối mặt mà thôi.

Dưới đất hỗn độn, Owen và Calgary chỉ có thể trầm mặc, Calgary kéo Owen đến một bên, "Ngẫm lại mới vừa rồi ngươi đã nói cái gì thì ngươi sẽ hiểu được tâm tình của ta, Owen? Ngươi hiểu ta tựa như ngươi hiểu ngài Wirth."

Lê Khải Liệt giống như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, Owen không muốn trêu chọc hắn ngay tại lúc này, lập tức mở cửa ra rồi kéo Calgary ra ngoài, "Hiểu cũng không có nghĩa là sẽ chấp nhận…."

Trong phòng lại vang lên tiếng chuông di động, Lê Khải Liệt vội vàng cầm lấy, màn hình hiện lên tên của một nhân vật chính giới quan trọng, di động là của Owen, Lê Khải Liệt nghĩ đến việc Vu Duy Thiển tình nguyện liên lạc với Owen mà cũng không muốn gọi cho hắn, thiếu chút nữa đã bóp nát di động trong tay, "Nhận điện thoại của ngươi nè!"

Rống lên một tiếng rồi ném chiếc điện thoại thành một vòng cung, Owen vội vàng chụp lấy, tránh đi ánh mắt đột nhiên thâm trầm của Calgary, "Hiện tại không phải lúc nói những chuyện này, ta rất bận."

"Bận trả lời người đang theo đuổi ngươi hay sao?" Calgary trừng mắt nhìn di động, hắn không hề quên những gì Owen đã từng nói, có người theo đuổi Owen là chuyện không hề kỳ quái, nhưng hắn không thể khống chế cơn ghen của mình, áo choàng đen của tu sĩ mà hắn mặc trên người chưa bao giờ nặng nề như giây phút này.

"Ngươi cũng biết ta làm nghề gì mà, ta không có thời gian đi thảo luận vấn đề tình cảm của mình với một linh mục, ngươi có thể đi về được hay chưa?" Owen không đợi Calgary trả lời, lập tức đóng cửa lại, lờ đi tiếng đập cửa ở bên ngoài, hắn hít sâu một hơi, phiền muộn mà nhìn dãy số trên di động, tiếng chuông vẫn tiếp tục reo lên.

Đi vào phòng ngủ nhận điện thoại, đến khi đi ra thì đã phát hiện Lê Khải Liệt không còn bộ dáng mới vừa rồi. Vừa rồi Lê Khải Liệt còn lo lắng suy sụp, nóng nảy giống như muốn đi giết người, hiện tại hắn chỉ dựa vào sô pha, bắt chéo chân, ánh nắng bên ngoài chiếu vào một nửa bên mặt của hắn, vẫn có vẻ suy đồi như lúc trước nhưng lại lan tỏa áp lực vô hình khiến người ta khiếp sợ.

"Bên phía Sharon Swift có tin, cô ta đã quay về Mỹ để tiếp tục chữa trị, Delin Bowie rất tức giận vì cô ta phải hứng chịu đau khổ, Manhattan sắp náo nhiệt vì chuyện này, tạm thời tin tức vẫn đang bị bưng bít, nhưng chúng ta phải nhanh chóng chấm dứt hành trình ở Anh Quốc để trở về." Hắn đi ra khỏi cửa rồi nói với Lê Khải Liệt về tin tức vừa nhận được.

"Đã biết."

Điều này có nghĩa Lê Khải Liệt phải rời khỏi nơi mà Vu Duy Thiển đang ở, Owen cảm thấy bất ngờ đối với phản ứng của hắn, "Ta hy vọng ngươi sẽ không làm ra chuyện gì kinh động, nếu muốn làm thì ngươi nên thông báo cho ta biết trước một tiếng có được hay không? Để cho người đại diện này có thể chuẩn bị sẵn sàng?"

Hắn và Lê Khải Liệt hợp tác không phải ngày một ngày hai, hắn cũng không cảm thấy may mắn đối với sự chuyển biến đột ngột của người này, mà chỉ run như cầy sấy, ngay cả ảnh hưởng mà Calgary vừa rồi đã lưu lại vẫn chưa thể hòa tan nỗi lo lắng của hắn.

"Ta còn có thể làm cái gì?" Người đàn ông ngồi trên ghế sô pha nhướng mày, thờ ơ nhếch lên một nụ cười khủng bố, khóe miệng cong như dao cắt, đầy thâm thúy và nguy hiểm.

Nụ cười khiến người ta rùng mình chợt lướt qua, hắn đứng lên, nắm lấy mái tóc rối tung, thân hình cao ngất phủ xuống một chiếc bóng kéo dài, che lấp tấm thảm màu đỏ sậm, "Ta sẽ chỉ làm cho hắn hối hận mà thôi."

132. Chương 132: Chân Tướng

Vu Duy Thiển rời đi là vì không muốn ảnh hưởng đến cuộc sống tương lai của Lê Khải Liệt, nhưng người đàn ông dự định đem cả kiếp sau của mình cũng đặt vào sòng bạc thì căn bản không cần biết cái gì gọi là tương lai, hắn chỉ biết là muốn người kia trở về thì cưỡng ép cũng vô tác dụng.

Nếu muốn đáp lại thì sẽ hơi mất công, khi Lê Khải Liệt nghĩ đến đây thì lại cảm thấy giữa bọn họ giống như đã quay trở lại từ đầu, nhưng điểm khởi đầu này hoàn toàn khác biệt so với trước kia.

Ngày kế tiếp, hắn khôi phục thái độ bình thường, quay trở lại công việc, nhưng cũng không chỉ đơn giản như thế, các tờ soạn báo lập tức tò mò đối với phản ứng của các minh tinh sau khi trải qua vụ hỏa hoạn, Lê Khải Liệt tường thuật lại hết thảy mọi việc trước công chúng.

Làm việc tại trường quay không ngừng nghỉ liên tục ba ngày ba đêm, sau đó ngủ khoảng chừng năm phút rồi tiếp tục đứng lên tiến hành quay phim, những lúc này tay của hắn căn bản không hề ly khai ly rượu, đủ loại rượu làm cho hắn bị người ta liên hệ với hai từ say xỉn.

Trên chương trình radio cũng vậy, có đôi khi không cần lộ diện mà chỉ cần ghi âm phỏng vấn thì phóng viên sẽ nhìn thấy Lê Khải Liệt với toàn thân bốc mùi rượu, mái tóc rối bù cùng đôi mắt đỏ ngầu, người dẫn chương trình radio là một fan hâm mộ của hắn đã nói lỡ miệng, bảo rằng cảm xúc của Miracle Leo gần đây không được tốt, vẫn chưa thoát khỏi ám ảnh của vụ án mạng và hỏa hoạn lần trước.

"Ta không định dùng rượu để thu hút và xin hắn quay về, ngươi cứ yên tâm đi Owen." Khi Owen tỏ vẻ lo lắng đối với hắn, vị siêu sao này đã trả lời như vậy, dường như hắn đã có kế hoạch, nhưng hắn không nói ra thì không ai có thể đoán được.

Mặc dù Lê Khải Liệt đã nói rõ ràng nhưng Owen vẫn lo lắng, e sợ Lê Khải Liệt thật sự làm ra chuyện gì kinh động, không phải hắn lo xa nhưng mà hắn có thể nhận thấy lúc này Lê Khải Liệt quả thật đã bị tổn thương.

Ngoại trừ say xỉn thì Lê Khải Liệt thoạt nhìn không có phản ứng quá lớn nào khác, nhưng càng như vậy thì Owen lại càng lo lắng bất an.

Gần đây con bài chủ chốt này của hắn lại đột nhiên quá mức nhiệt tình.

Điều này cũng không có ý bảo rằng trước kia Lê Khải Liệt không quan tâm đến công việc, cho dù là biểu diễn hay đóng phim, phỏng vấn hay là tham gia chương trình radio thì hắn đều có thể dựa theo yêu cầu của chương trình mà phát huy hiệu quả vượt quá yêu cầu của đối phương, giúp cho tỷ suất xem đài tăng cao đồng thời cũng tự tuyên truyền bản thân một cách hiệu quả. Hắn lên tivi không nhiều lắm nhưng lại nhận được hiệu ứng vượt xa các nghệ sĩ khác.

Nhưng lần này không giống như trước kia, kể từ khi Vu Duy Thiển rời đi, tựa như có một loại lực lượng nào đó đang chờ đợi để bùng nổ, nhưng người ta không thể nhìn ra dấu vết, khiến người ta không có cách nào để đề phòng.

"Lần này chúng ta chuyển đến nơi nào? Kinh phí còn đủ hay không, ta cũng không muốn đi hát dạo ở đầu đường." Luke khiêng nhạc cụ, làm ra bộ mặt khổ sở một cách khoa trương, Deer vừa cười vừa vỗ vai của hắn, "Ngươi đi hỏi Owen đi, không cần đợi đến phiên ngươi đi hát dạo thì số tiền mà mấy ngày nay Leo kiếm được cũng đủ để cho chúng ta dọn sang một khách sạn năm sao khác."

Vu Duy Thiển rời đi, Senzou vì hắn mà bao nguyên tầng khách sạn rốt cục không còn xuất hiện, ê kíp làm phim không có lý do tiếp tục ở lại mà không trả tiền, có thể chấp nhận thành ý của người khác, không có

chừng mực thì sẽ bị người ta chán ghét, khi Owen đề xuất dọn ra ngoài thì Lê Khải Liệt đã một mình ở bên ngoài vài ngày.

Ngay trong phòng khách sạn ở phụ cận căn nhà tổ bị hỏa hoạn của gia tộc W. Locke, Lê Khải Liệt nhận phỏng vấn của phóng viên tạp chí, đi đến đài truyền hình rồi ghi âm chương trình radio để quảng bá album mới, nhận lời mời tham gia chương trình của đài truyền hình địa phương, lịch trình được sắp kín mít, đều là hắn tự mình chấp thuận.

"Mới vài ngày mà Leo tựa như đã thay đổi thành một người khác, chúng ta đến Luân Đôn chưa được bao lâu mà lại cảm giác như rốt cục không thể quay về, ngươi có cảm giác này hay không Matthew?" Deer nhìn vẻ mặt mất hứng của Kim McKay ở đầu hành lang đang yêu cầu nhân viên di chuyển các trang thiết bị quay phim, hắn đè thấp giọng nói.

"Ta nói không khoa trương, vụ nổ cùng hỏa hoạn ngày đó tựa như tận thế, bất quá đối với Leo thì Wirth ra đi mới là tận thế của hắn." Matthew nói ra một câu trúng ngay trọng điểm, có lẽ người khác sẽ nghi ngờ những lời này nhưng hiện tại không có ai sẽ nghi ngờ tình cảm mà ca sĩ hát chính của bọn họ dành cho người đàn ông phương Đông kia.

"Khi hắn đến thì chúng ta mất hứng, hiện tại hắn đột nhiên rời đi…." Morris quay đầu lại, nhìn cánh cửa phòng không còn mở ra, người hắn nói đương nhiên là Vu Duy Thiển.

Căn phòng ở kế bên cũng luôn đóng cửa, sau khi Lê Khải Liệt bị mang đi từ khỏi đám cháy kia thì không hề trở về, kỳ thật cho dù cả hai người bọn họ đều ở thì cũng chỉ sử dụng một căn phòng mà thôi.

"Wirth thật sự là một người đặc biệt, âm nhạc của hắn quá tuyệt vời, còn có cả bản thân của hắn, mặc kệ hắn không thích nhiều lời nhưng sự tồn tại của hắn quá mức mãnh liệt khiến người ta không thể xem nhẹ." Luke mang theo biểu tình tán thưởng mà nói như vậy, lấy tay ngăn cửa thang máy để cho những nhân viên của ê kíp làm phim đi vào.

Do quý trọng trang thiết bị quay phim nên khi phục vụ khách sạn đưa ra lời yêu cầu giúp đỡ thì đều bị nhân viên chuyên nghiệp của Kim McKay từ chối thẳng thừng, Deer thay Kim McKay nhặt lên quyển kịch bản dưới đất, Kim McKay phụng phịu tiếp nhận, "Nói với Leo, ngày mai và ngày kia phải quay cho xong mấy phân cảnh còn lại."

Hỏa hoạn lần này làm cho kế hoạch quay MV lại bị ảnh hưởng một lần nữa, sau khi khắp ngõ ngách ở Luân Đôn đều lan truyền tin tức hung thủ giết người liên hoàn chôn thân nơi biển lửa thì Reid phải bận rộn về việc….ứng phó với đủ loại câu hỏi của cấp trên. Toàn bộ thành phố Luân Đôn đều xôn xao.

Vô hình trung Hỏa hoạn ở nơi này cũng lan tin đến Manhattan, trong tình huống cấp bách, Owen tích cực thỏa hiệp cùng công ty quản lý của Lena, trễ nhất là ba ngày sau bọn họ sẽ hoàn thành công việc quay MV và trở lại New York.

"Đối với Leo hiện tại thì hắn có thể quay một lần là xong tất cả các phân cảnh." Tuy rằng Deer nói như vậy nhưng giọng điệu cũng không có vẻ cao hứng, hắn nhấn nút xuống trong thang máy.

Luke ở phía sau thở dài, "Kỳ thật ta không muốn làm việc cùng Leo hiện tại, hắn là quả bom hẹn giờ, khủng bố ở chỗ chúng ta lại không biết khi nào thì hắn bùng nổ."

Leo hiện tại là xưng hô dành riêng cho Lê Khải Liệt, bởi vì lúc này hắn làm việc tập trung đến một trình độ rất đáng sợ, yêu cầu nghiêm khắc đối với tất cả người xung quanh đến mức ngay cả Kim McKay cũng không dám xen vào, thậm chí Deer là người sùng bái hắn nhất cũng bất giác duy trì khoảng cách khi đi ngang qua người của hắn.

Từng có rất nhiều đài phát thanh và truyền hình cầm một xấp tiền rồi xếp thành hàng dài để đề nghị Miracle Leo nổi tiếng khó mời đến đài của mình, nhưng kể từ khi bình yên thoát thân khỏi vụ hỏa hoạn thì siêu sao lại cắm đầu làm việc giống như không muốn sống, làm cho lịch trình của mình sắp kín mít, cũng liên lụy những người khác phải làm việc điên cuồng cùng với hắn.

"Nếu Wirth còn ở đây thì tốt rồi." Khi cửa thang máy đóng lại, Morris nhịn không được mà nói ra một câu như vậy.

Mấy người gật đầu đồng ý, yên lặng lặp đi lặp lại những lời này, tựa như đây là một câu thần chú sẽ sinh ra hiệu quả, có thể mang người đàn ông tóc đen kia quay về. Vu Duy Thiển rời đi không lâu, chỉ mới một tuần mà thôi, nhưng bọn họ đã bắt đầu cảm thấy không quen.

Muốn Lê Khải Liệt quen với việc Vu Duy Thiển rời đi thì càng không có khả năng, nhất là sau khi nghe được Hecate trả lời qua điện thoại.

Bởi vì Lê Khải Liệt đơn phương chấm dứt hợp tác cùng Hecate một thời gian cho nên giao tình xưa kia cũng giảm bớt, lần này hắn bỏ một số tiền lớn yêu cầu Hecate tập trung tất cả nhân viên tìm kiếm Vu Duy Thiển, có mối làm ăn lớn thì không có lý do gì để từ chối. Sau vài ngày tin tức về vụ hỏa hoạn được lan ra thì Hecate còn nhanh tay hơn những nơi phát ra tin tức, bọn họ đã cho hắn một đáp án rõ ràng, chẳng qua đáp án kia giống như chạm vào vảy rồng, khơi dậy phản ứng cực lớn.

"Lặp lại một lần nữa, hắn ở nơi nào?" Gằn từng tiếng, câu hỏi được lặp lại bằng một giọng điệu khiến người ta nghe xong đều hoảng hồn.

"Ta đã nói rồi, Leo, chúng ta không biết hắn hiện tại ở nơi nào, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết có người nhìn thấy hắn đi cùng với một người tương tự." Linda của Hecate trả lời như vậy qua điện thoại, sau khi nói ra một địa điểm thì lại tiếp tục thêm vào, "Hắn đã từng xuất hiện ở nơi đó, kỳ thật nếu ngươi muốn tìm hắn thì có lẽ nên đến hỏi người thương nhân kia thì sẽ nhanh hơn một chút."

"Senzou?" Ầm, tất cả những chiếc ghế ở xung quanh đều bị đá lăn quay, từ kẽ răng hắn nghiến ra cái tên này, Lê Khải Liệt siết chặt nắm đấm, hàng lông mày còn sắc hơn lưỡi dao đang nhíu chặt thành một chỗ. ?

"Hắn ở cùng với Senzou?" Xác nhận thêm một lần nữa, hắn nhịn không được mà cảm giác cơn ghen đang hủy hoại chính bản thân mình.

"Đúng vậy, chính là ý kia, hắn ở cùng Senzou." Linda cảm thấy đắc ý vì rốt cục có thể trả thù, cô ta lặp lại đáp án này, "Vì hắn mà ngươi chấm dứt hợp tác với Hecate, hiện tại sự nghiệp của ngươi đang gặp nguy hiểm mà hắn lại rời bỏ ngươi. Leo, ta thật không muốn nói nhưng lần này ngươi nhìn lầm người rồi…."

"Hắn là người như thế nào thì không cần người khác đến nói cho ta biết!" Ngược lại với mong muốn của mình, Linda không nghe thấy riếng rống giận mà chỉ nghe được tiếng cúp điện thoại của Lê Khải Liệt.

Tại trường quay, phía trước tàn tích của ngôi nhà bị hỏa thiêu, bầu trời âm u càng khiến cho nơi này như một cảnh thê lương của ngày tận thế, trong không khí còn tràn ngập mùi cháy khét. Trong lúc nghỉ ngơi, các nhân viên ở xung quanh đều bận rộn làm việc riêng của mình.

Lê Khải Liệt đứng trước một góc cây khô héo, nghe nói tòa nhà đổ nát này lại phù hợp với kịch bản ở cuối MV của Kim McKay, vì vậy các nhân viên đều bận rộn với công việc. Hắn thu nắm đầm về, trên thân cây rớt xuống một lớp vỏ khô ráp, mặt trên còn nhuốm một màu đỏ tươi, màu đỏ tươi kia rốt cục phản xạ vào ánh mắt u ám ngang ngược của hắn.

"Làm sao vậy?" Owen vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của Lê Khải Liệt, hắn lo lắng bước đến, đưa qua một điếu thuốc.

Lửa đỏ cùng khói trắng lượn lờ giữa ngón tay, Lê Khải Liệt tựa vào thân cây, Owen nhìn thấy vết thương trên mu bàn tay của hắn, bỗng nhiên cảm giác được một mối đồng cảm nào đó, "Ngươi sẽ tìm hắn trở về? Nếu hắn giống như ngươi đã nói, không chịu trở về thì sao?"

Lê Khải Liệt ngậm điếu thuốc mà nhìn lên giữa không trung, khói trắng lượn lờ, vẻ mặt của hắn thoạt nhìn càng thêm âm trầm, "Owen, sau khi trở về ta muốn tổ chức một buổi hòa nhạc, bắt đầu trình diễn vào nửa tháng sau."

"Cái gì?" Owen lập tức ngẩng đầu, giống như đang nhìn một người mắc bệnh tâm thần, "Chẳng phải mới tổ chức hòa nhạc cách đây không lâu hay sao? Ngươi có biết chúng ta cần phải chuẩn bị bao nhiêu việc hay không? Nhà tài trợ, sân bãi, sắp xếp quy trình kỹ thuật, nhạc cụ cho ban nhạc, âm thanh ánh sáng, luyện tập ca khúc được tuyển chọn….có rất nhiều việc, nửa tháng sao? Ngay cả thời gian để quảng bá cũng không đủ!"

"Quy mô càng lớn càng tốt, sân bãi do ta tự mình sắp xếp, tiền không đủ thì ta tự mình bỏ ra, còn những việc khác do ngươi và công ty phụ trách sắp xếp." Lê Khải Liệt nhả ra một ngụm khói, không hề để ý đến lời nói của Owen.

Hắn thoạt nhìn không phải đang nói giỡn, khi Lê Khải Liệt lộ ra vẻ mặt giống như đang chăm chú nhìn một con mồi ở trước mắt thì Owen biết rõ bất cứ vấn đề nào cũng không thể dao động được quyết định của hắn, bất cứ kẻ nào cũng không thể.

Owen trầm mặc, hắn không xác định Lê Khải Liệt bị cái gì, nếu muốn nói thì đại khái có thể gọi tên là triệu chứng ngộ độc Vu Duy Thiển.

Chuyện này chắc chắn có liên quan đến người đàn ông phương Đông kia, nhưng hắn không xác định Lê Khải Liệt rốt cục muốn làm cái gì.

Trong lúc ấy, ở cùng một bầu trời Luân Đôn, được rất nhiều người lo lắng, oán giận, nhớ nhung, Vu Duy Thiển lại đang nghĩ đến một người nào đó, kéo rèm che xuống, ngăn cách sương mù ở bên ngoài với chính mình, tâm tình của hắn cũng không tốt, hắn không cần nhiều người đến quấy rầy.

Nhưng hiển nhiên có người cũng không cho hắn như ý.

"Ở có quen hay không?" Cửa bị đẩy ra, không hề gõ cửa, Senzou tự tiện tiến vào phòng, nhìn quanh toàn bộ căn phòng một chút, rồi lại nhìn Vu Duy Thiển đang ngồi gần cửa sổ, khi quay đầu lại là một ánh mắt rõ ràng phủ nhận tất cả mọi tình cảm.

"Rất tốt, cám ơn." Thái độ không thể nói rõ là thân thiện, hắn gật đầu đối với người đã cung cấp chỗ ở tạm thời cho hắn, quét mắt nhìn cửa phòng, không hề che giấu sự mất hứng của mình, "Ta tưởng rằng người Nhật Bản rất coi trọng lễ nghi."

"Thật sự xin lỗi." Senzou không hề chần chờ mà vội vàng khom lưng, sau khi tỏ vẻ xin lỗi thì mới đứng thẳng lưng, mở cửa ra để người đầy tớ bưng lên một khay hồng trà, "Đây là trà hái từ Trung Quốc, ta nghĩ rằng ngươi sẽ thích."

Màu trắng tinh của đồ sứ, màu đỏ ấm áp của nước trà yên tĩnh và trong suốt giống như mặt nước hồ, lúc này Vu Duy Thiển đang ở tại nơi mà Senzou cung cấp, nguyên nhân là khi hắn chuẩn bị rời khỏi khách sạn thì Senzou đang ở đại sảnh, giống như đã đoán chắc hắn sẽ đi xuống.

Cân nhắc đến mối quan hệ sâu xa giữa hắn và tổ tiên của Senzou nên hắn đồng ý lời mời của đối phương.

"Ta không nghĩ sẽ có một ngày ta có thể ngồi uống trà với người ở trong truyền thuyết." Senzou có vẻ rất thả lỏng, cho dù sau khi biết lai lịch cùng với năng lực đặc biệt của Vu Duy Thiển thì hắn cũng không hề lộ ra biểu hiện khác thường.

"Hiện tại ta không có hứng nói chuyện phiếm, ngươi có gì muốn nói thì cứ nói thẳng ra." Vu Duy Thiển vẫn mặc áo sơ mi trắng và áo choàng đen, thái độ của hắn có một chút mất kiên nhẫn, tựa hồ không tập trung.

"Không ngờ dòng máu trên người của Leo lại thuộc về gia tộc Claudy, nghe đồn nhà bọn họ không được tốt cho lắm." Senzou cầm tách trà trong tay, lộ ra biểu tình hài lòng đối với màu trắng tinh của bộ đồ sứ, nhưng hắn không nói thẳng ý tứ của mình.

Lê Khải Liệt khác thường cũng bị Senzou nhìn thấy, có thể cảm giác được điểm này thông qua lời nói của hắn. Vu Duy Thiển vẫn im lặng không trả lời, Senzou tự mình nói tiếp, "Khoa học kỹ thuật hiện đại rất phát triển, nhưng có một số việc lại vượt ngoài phạm vi hiểu biết của con người, theo ta được biết, tổ tiên của ta và gia tộc của ngươi có mối quan hệ rất gần, vì vậy ta cũng may mắn biết được một ít chuyện về ngươi."

Đồng tử màu đen dần dần ngưng tụ thành một tia sắc bén, Senzou nói với ánh mắt lạnh lùng kia, "Biến hóa trên người của Lê Khải Liệt là do ngươi, đúng không? Trên người của ngươi có dòng máu bị nguyền rủa, những cái đó không phải là thức thần, chúng nó không phải hầu hạ ngươi, mà ngược lại, ngươi mới chính là người bị chúng nó điều khiển."

133. Chương 133: Thiên Hồn Hợp Nhất

Hắn nói xong rồi im lặng chờ Vu Duy Thiển phản ứng, đồng hồ cổ xưa treo trên tường đang kêu tích tắc, tiếng chuông vang lên khi Vu Duy Thiển cười lạnh một chút, "Chuyện mà ngươi biết quả thật không ít."

"Quả nhiên đúng là như thế." Senzou bỗng nhiên trở nên trầm tĩnh, hắn thì thào tự nói, "Chúng nó làm cho ngươi bất tử nhưng ngươi phải gánh vác lực lượng đó, chức trách chính là làm cho Vu trở lại trên đời, mà Vu không phải là ma thuật linh tinh này nọ, nó chính là gia tộc Vu từ năm xưa của các ngươi…."

"Ngươi nói quá nhiều rồi." Vu Duy Thiển đứng dậy.

"Không ngờ đến đây làm khách mà còn bị thẩm vấn." Hắn nở nụ cười mà nhìn Senzou, nhưng tận cùng trong đáy mắt lại là một sự lạnh lẽo đến cực điểm, hắn hất cằm về phía cửa cái, "Nếu hiện tại ta muốn rời đi thì có lẽ sẽ không bị ngăn cản chứ?"

Senzou nghe ra sự đùa cợt trong lời nói của hắn, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng áy náy, "Thật xin lỗi, ta chỉ muốn thể hiện chuyện này có liên quan đến ta chứ không có ý giam lỏng ngươi, chuyện này ta cam đoan không có người thứ hai biết đến, nhưng xin ngươi hãy nhớ lại một chút, ngươi có ấn tượng với dòng họ Korudo Supuringu hay không?"

"Đây là dòng họ bên nhà mẹ của ta, nghe nói từ rất nhiều năm trước là một gia tộc có am hiểu về thuật Âm Dương, đương nhiên hiện tại đã sa sút. Triều đại của hoàng đế Trung Quốc vào lúc ấy là thời nhà Thanh, mà gia tộc bên phía nhà mẹ của ta có một chút sâu xa với gia tộc Vu mà triều đình Trung Quốc bí mật mượn sức, nhưng sau đó lại nghe nói năm ấy xảy ra thiên tai, bởi vì gia tộc Vu không kịp nhìn ra dị trạng từ hiện tượng thiên văn để báo với hoàng đế, vì vậy đã rước lấy họa sát sinh."

Vu Duy Thiển không trả lời, không phủ nhận cũng không thừa nhận, Senzou lộ ra biểu tình đáng tiếc.

"Gia tộc Vu bởi vì như vậy mà bị xóa sổ trong lịch sử, nhưng lực lượng của bọn họ ắt hẳn vẫn chưa hoàn toàn bị hủy diệt, có người vẫn còn sống trên đời này, đây là ta được mẹ kể lại, gia tộc Korudo Supuringu cũng có bí mật của gia tộc Korudo Supuringu, có một loại pháp thuật bí mật tựa hồ là rất quan trọng, phàm là người của gia tộc Korudo Supuringu đều phải học tập, nghe nói sẽ kết hợp với một lực lượng nào đó thành cùng một nhịp thở…."(cái tên đọc muốn lẹo lưỡi)

Lúc này không đợi Vu Duy Thiển cắt lời, Senzou tự mình dừng lại, trong mắt chứa đựng một loại cảm khái, "Wirth, ngươi vẫn luôn hiểu lầm dụng ý mà ta tiếp cận ngươi, đương nhiên ta không phủ nhận ta có hảo cảm đối với ngươi nhưng ta chỉ muốn giải mã câu đố mà gia tộc bên phía nhà mẹ của ta lưu lại."

"Pháp thuật bí mật mà ngươi nói là cái gì?" Vu Duy Thiển chỉ cảm thấy hứng thú đối với những lời này, đây là lần đầu tiên hắn thật sự quan sát Senzou, người nọ thoạt nhìn là một thương nhân có khả năng, ngoại trừ diện mạo giống như diễn viên thì không thể nhìn ra có điểm gì khác thường.

"Ngươi không phủ nhận, chứng tỏ việc này đều là sự thật, kể cả chuyện trước kia ta bị buộc phải học thứ gì đó, tất cả đều là vì chờ đợi sự xuất hiện của ngươi, nó có ích cho ngươi." Senzou hứng thú sờ cằm của mình, ánh mắt cô đọng hơi hơi lóe lên, "Wirth, ta có thể nói người đã làm cho ta rất cao hứng chính là ngươi hay không?"

Vu Duy Thiển không cảm thấy thoải mái đối với ý tứ mà Senzou để lộ ra trong lời nói của mình. Đây là lần đầu tiên trong nhiều năm qua hắn gặp được một người có liên quan đến lực lượng mà hắn phải gánh chịu trên lưng, hắn không xác định đây là chuyện tốt hay là xấu.

"Ta không có ý gì khác, ta chỉ muốn khi ngươi cần giúp đỡ thì ta có thể hỗ trợ ngươi." Là một thương nhân khôn khéo, Senzou có thể dễ dàng đoán ra tâm tình hiện tại của Vu Duy Thiển, hắn không hề quên người mà hắn đang đối mặt là ai.

Hắn biết Vu Duy Thiển khó có thể lấy lòng, tiến lên một bước, Senzou tỏ ra lễ phép và cẩn trọng, "Lúc đầu ta còn nghĩ rằng một người đã trải qua tang thương sẽ không bao giờ còn tình cảm, tất cả cảm xúc đều đã chết lặng, không ngờ ngươi lại là người như vậy, ngươi làm cho ta có cảm giác……rất đặc biệt."

Hắn không lập tức nói đến việc sẽ giúp Vu Duy Thiển như thế nào, sắc mặt tươi cười làm cho người ta cảm thấy thân thiết, "Giữa chúng ta có một mối liên hệ, từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi ở tiệc rượu thì cảm giác của ta vào lúc đó đã rất kỳ diệu, nhưng bất ngờ là ngươi lại đi cùng với Lê Khải Liệt. Thậm chí không bận tâm đến dòng máu bị nguyền rủa, ngươi ắt hẳn biết rất rõ mục đích mà lực lượng đó tồn tại cũng không phải chỉ vì mang đến bất tử cho ngươi–"

"Ngươi nói những lời vô nghĩa xong rồi chứ? Ta chỉ muốn hỏi ngươi, mục đích chính của ngươi là gì?" Đường nét tinh tế trên khuôn mặt không hề thay đổi, ánh mắt thẳng tắp mang đến cảm giác lạnh lùng mà lại xa cách.

Vu Duy Thiển nhớ đến gia tộc Korudo Supuringu theo lời của Senzou, lúc này quả thật có quan hệ sâu xa với gia tộc của hắn, Âm Dương và thuật số có rất nhiều điểm tương tự và liên hệ, lúc ấy bọn họ thường xuyên qua lại thư từ với gia tộc Korudo Supuringu tại Nhật Bản để trao đổi thuật và đạo, lúc đó hoàng đế của hai nước đều biết và cũng ngầm đồng ý với việc trao đổi này.

Trên thư không hiển thị chữ viết mà lại sử dụng các loại ký hiệu tính toán và sắp xếp đủ loại trận pháp, mỗi lần nhận được thư của đối phương đều là ngày trọng đại của gia tộc Vu, ắt hẳn bên phía gia tộc Korudo Supuringu cũng giống như vậy.

Dòng họ Korudo Supuringu đã quá cổ xưa trong trí nhớ lâu dài của hắn, cũng giống như hồi ức xa xôi từ khi hắn vừa được sinh ra đời, nhưng bây giờ lại trở nên sống động như trước kia.

Cuộc đời bể dâu biết đâu mà lần, đến hôm nay có nói ra chuyện này thì e rằng cũng không còn ai tin tưởng.

"Ta chỉ muốn nói với ngươi, gia tộc Vu nghĩ ra được bùa phép Thiên hồn hợp nhất, thì cũng có cách để khống chế." Lời nói của Senzou giống như một viên đá được ném xuống hồ, nhìn gợn sóng chậm rãi khuếch tán trên khuôn mặt lạnh lùng của Vu Duy Thiển.

Thiên hồn hợp nhất là cùng đường bí lối, là cách thức duy nhất để bảo tồn huyết mạch cuối cùng, nếu không phải đi vào ngõ cụt thì tuyệt đối sẽ không dùng đến cách này, đem hồn phách của một ngàn người hợp nhất, một ngàn oan hồn nhồi nhét vào trên thân của một người, làm cho người này thay thế một ngàn người còn lại mà sống sót, nhưng người này phải chịu đựng nỗi khổ của một ngàn người kia, lưng đeo nỗi đau của cả ngàn người.

Người này chính là Vu Duy Thiển.

"Thiên hồn hợp nhất giúp cho ngươi có thể bất tử, đó là kết quả mà gia tộc Vu đem tất cả năng lực dồn vào trên thân của một người, nhưng thời gian lâu dài sẽ khiến những hồn phách này lãng quên quá khứ, dần dần sẽ trở thành ác quỷ, ngươi không thể khống chế được thiên hồn, lực lượng này tuy rằng không công kích đối với thân thể của người mà nó ký sinh, nhưng nó sẽ có địch ý với tất cả các sinh vật khác."

Senzou dựa vào một giàn hoa được chạm trỗ tỉ mỉ, tự thuật lại chuyện mà hắn đã từng được nghe kể, ánh mắt nhìn Vu Duy Thiển càng trở nên dịu dàng, "Thiếu chút nữa Lê Khải Liệt đã bị tấn công, vì vậy làm cho lực lượng trong máu của hắn bị đột biến, ngươi e sợ sẽ có ngày làm hại hắn cho nên mới rời hắn mà đi, ta nói không sai chứ?"

Đứng thẳng trước mặt người đàn ông thần bí mà nhếch môi, Vu Duy Thiển không trả lời, Senzou có thể nhìn thấy nỗi đau ẩn chứa bên trong biểu tình cứng đờ của đối phương, trong lòng cũng nhẹ nhàng lướt qua một chút đau đớn, hắn thở dài, "Nhắc đến hắn thì ngươi liền lộ ra vẻ mặt này, Wirth, ngươi còn si tình hơn ta đã tưởng....Đã sống mấy trăm năm mà ngươi vẫn còn có thể yêu người khác hay sao?" Nghe Senzou lẩm bẩm, Vu Duy Thiển nâng mắt liếc nhìn vẻ mặt tiếc nuối của hắn.

"Ngươi muốn nhận được cái gì từ ta?" Hắn không muốn nói về Lê Khải Liệt với Senzou, càng không có hứng thú đối với sự tiếc nuối của người này.

"Ta đã nói rồi, ta chỉ muốn giúp ngươi khi ngươi cần ta hỗ trợ." Senzou lấy ngón tay nâng lên đoạn dây leo rơi xuống từ chậu hoa, nhẹ nhàng vuốt ve đóa hoa trắng muốt, "Hiện tại có lẽ đây chính là thời điểm mà ngươi cần ta."

Vu Duy Thiển quả thật có một chút bất ngờ, Senzou biết còn nhiều hơn hắn đã nghĩ, thậm chí còn biết cả chuyện mà hắn không biết, "Gia tộc Kudoro nghĩ ra phương pháp gì để phá giải?"

"Gia tộc Vu bị hoàng đế hạ lệnh tru sát, lúc ấy sau khi nghe được tin tức kia thì tất cả mọi người đều bị chấn động, nhưng gia tộc Korudo Supuringu cũng không hoàn toàn được tự do, chỉ có thể dốc sức tìm cách phá giải, sau đó truyền xuống một loại pháp thuật bí mật." Senzou không hề cố chấp đối với vấn đề về Lê Khải Liệt.

Nhìn tách hồng trà vẫn chưa được Vu Duy Thiển chạm đến, hắn đi qua rồi bưng lên, chậm rãi nhấm nháp hương trà đã nguội lạnh, "Chỉ cần tiến hành một nghi thức làm cho máu của chúng ta hòa tan, lực lượng kết hợp, ta có thể giúp ngươi trấn an thiên hồn, chỉ cần chúng ta phối hợp tốt thì nó sẽ không tạo thành tổn thương đối với người khác."

Nói cách khác, nếu thiên hồn là lưỡi dao thì pháp thuật bí mật mà Senzou có được chính là vỏ dao.

Vu Duy Thiển nghe xong lời của Senzou, hắn đứng tại chỗ, nhìn không ra có vẻ khiếp sợ hay là vui sướng, hắn chỉ trầm mặc không nói, xoay người đi đến cửa sổ rồi kéo ra rèm che màu trắng, sắc trời vẫn âm trầm như cũ, không nhìn thấy ánh mặt trời.

Ba ngày sau một chiếc phi cơ đúng hạn cất cánh, bay về New York.

Hành khách trên phi cơ bao gồm siêu sao nhạc rock, đạo diễn nổi tiếng, các thành viên ban nhạc cùng các nhân viên khác. Lê Khải Liệt đeo kính mát, không nói một câu nào. Ánh mắt của Owen cố định ngoài cửa sổ, nhìn tầng mây lướt qua tầm mắt, đầu óc luôn trong trạng thái xuất thần.

Hành trình Luân Đôn thật nhanh, nhanh đến mức khiến người ta tưởng rằng đang nằm mơ, nháy mắt liền trôi qua, đủ mọi chuyện liên tiếp xảy ra khiến mọi người đều cảm thấy mệt mỏi, không ai nhiều lời trên phi cơ, chỉ có một người khác với tất cả, nàng đang tút tát trang điểm lại một chút, ký tên theo yêu cầu của tiếp viên hàng không, còn gọi thêm một ly cà phê.

"Có người tuy rằng thân ở trên máy bay mà tâm tư không biết ở nơi nào, có lẽ vẫn còn ở Luân Đôn." Dùng ngữ điệu trêu chọc mà nói như vậy, Lena liếc mắt nhìn hàng ghế song song với mình, đồng thời cũng có hai người liếc mắt nhìn nàng.

"Đúng thì thế nào?" Lê Khải Liệt thừa nhận rất thẳng thắn, liếc mắt cười lạnh một tiếng, "Lena, đã quay MV xong rồi, không có ai mời ngươi lên đây."

Tâm tình của hắn không tốt, Lena có thể hiểu rõ, Owen nhìn nàng một cái, nghe được lời đối thoại, phát hiện nàng đang nói đến Lê Khải Liệt, vì vậy tiếp tục im lặng mà quay đầu đi.

"Không có ai mời thì ta không thể tự mình lên đây hay sao? Ta đã nói với công ty để cho ta đến New York quảng bá, dựa hơi MV của Miracle Leo, không thể lãng phí cơ hội hợp tác lần này, ngươi nói có phải hay không? Hơn nữa nghe nói ngươi chuẩn bị tổ chức hòa nhạc, ta làm khách quý thì chẳng phải là cách quảng bá tốt nhất hay sao." Trừng mắt nhìn Lê Khải Liệt, sau đó Lena quay tới quay lui nhưng vẫn không tìm được người mà nàng muốn tìm.

"Đặc vụ Reid quay về Mỹ từ khi nào?" Nàng không hề che giấu hứng thú của mình đối với Reid.

Reid và Lena gặp nhau được mấy lần? Owen lặng lẽ thở dài, cũng có người muốn giữ hắn nhưng lại không thể giữ hắn cho đến phút cuối, người kia quả thật còn không bằng phụ nữ.

Ngay khi mọi người đều mang theo tâm tư khác nhau thì phi cơ đã đáp xuống sân bay New York.

Một người sở dĩ được xem là siêu sao là bởi vì hắn khác với các ngôi sao bình thường. Biểu hiện của siêu sao ở chỗ, khi Lê Khải Liệt yêu cầu tổ chức buổi hòa nhạc, cho dù có bao nhiêu người phản đối, chỉ cần hắn muốn thì vẫn có thể làm được.

Khi quay về thì thiếu mất Vu Duy Thiển, có thêm Lena, Lê Khải Liệt lại một lần nữa trở về trạng thái độc thân, các thành viên trong ban nhạc hoàn toàn thấy rõ sự biến hóa này, tuy rằng không hiểu được nguyên nhân mà Vu Duy Thiển rời đi, nhưng bọn họ vô cùng lo lắng và quan tâm. Mà đồng thời, khi giới truyền thông phát hiện bọn họ quay về đã thiếu mất người bạn thần bí thì ngay lập tức các tin đồn lại được dịp rộ lên.

Di chứng mà Sharon Swift tạo thành vẫn còn đang tiếp tục, Delin Bowie chờ bọn họ đã lâu. Khi bọn họ quay lại New York thì lập tức nghênh đón một trận đại chiến của dư luận, nhưng cho dù trong tình huống

như vậy thì Lê Khải Liệt vẫn kiên trì với yêu cầu của mình – buổi hòa nhạc phải được bắt đầu trong vòng nửa tháng.

Tuy nhiên trong lúc chuẩn bị thì lại xảy ra một chuyện tồi tệ.

P/S: con sam đang trong trạng thái điên cuồng:>, đứng gần nó là có ngày vào viện để gắp miễn chai

134. Chương 134: Phong Ba

Phát hiện ma túy trong phòng nghỉ của siêu sao Leo!

Tiêu đề ghê người như vậy đã trở thành cái tít trên tất cả các tờ báo và tạp chí, khi Deer cầm lấy tờ báo thì thiếu chút nữa đã hất đổ cái bàn, "Đây là vu khống một cách ác ý! Là âm mưu của Delin Bowie! Bên người Leo chưa từng có thứ này!"

"Chúng ta đều biết đây không phải sự thật, nhưng fan hâm mộ có biết hay không? Người mua mấy tờ báo này sẽ tin tưởng chúng ta hay sao?" Matthew ủ rũ cầm lấy một tờ báo khác, trên bàn còn đặt khá nhiều tạp chí, tác gia nổi tiếng Delin Bowie, chẳng khác nào ném xuống một quả bom lên đầu của Lê Khải Liệt đang bận rộn với đủ mọi việc cho buổi hòa nhạc.

"Mặc kệ chuyện này có phải sự thật hay không thì đối với Leo và chúng ta, còn có cả công ty cũng không phải là một chuyện tốt, tin tức kiểu này so với một trăm vụ tai tiếng về tình dục còn lợi hại hơn." Morris thở dài, các thành viên trong ban nhạc đều ở tại văn phòng, không khí vô cùng nặng nề.

"Owen đâu?" Luke nổi giận đùng đùng mà ném tất cả rác rưởi trên bàn vào thùng hủy giấy ở kế bên.

Deer nhìn thoáng qua cánh cửa đang khép hờ, "Owen đi lên cục cảnh sát để đón Leo, sau khi kiểm tra sức khỏe sẽ biết Leo có trong sạch hay không, hắn đang chờ ở đó."

Ngoài cửa liên tục truyền đến tiếng chuông điện thoại, mọi người trong công ty tiếp điện thoại muốn mỏi tay, mặc dù công ty tôn trọng fan hâm mộ, bọn họ có thể kiên nhẫn giải thích với những câu hỏi của fan hâm mộ, nhưng chuyện này thật sự khiến bọn họ mệt mỏi, vài người ngồi trong phòng của Owen mà hoàn toàn cảm thấy hết đường xoay xở.

Trong làng giải trí có vàng thau lẫn lộn, người nào cũng có, ma túy cũng không hiếm thấy, có người cố ý hãm hại cũng không phải chưa từng gặp qua, các nhân viên trong công ty đều rất cẩn trọng.

Tuy Lê Khải Liệt từng dính dáng đến các vụ bê bối tình dục nhưng chưa từng liên quan đến thuốc phiện, lần này hắn tham gia lễ trao giải ca khúc vàng cho chiến thắng trong hạng mục album vàng của mình, không ngờ lại xảy ra chuyện này.

Nếu Lê Khải Liệt là Lê Khải Liệt trước kia thì chuyện này sẽ không xảy ra, hắn khôn khéo hơn bất cứ kẻ nào muốn vu oan cho hắn, người nào xuất hiện ở phòng nghỉ của hắn thì đều bị hắn nhìn thấu ý đồ, lại càng không thể xảy ra việc có kẻ giả trang thành phóng viên rồi phát hiện phía dưới đệm sô pha trong phòng nghỉ của hắn có ma túy.

Hắn sơ suất, kể cả Owen cũng cảm thấy vô cùng khiếp sợ, nhưng đồng thời lại không cảm thấy bất ngờ.

Nếu hiện tại gọi mọi người đến nhìn Lê Khải Liệt thì chắc chắn có không ít người sẽ nghi ngờ hắn thật sự sử dụng thuốc phiện, tuy rằng khi hắn làm việc vẫn rất nghiêm túc nhưng dạo gần đây hắn hay say xỉn, có khuynh hướng bạo lực, tóc tai rối bù, tính tình nóng nảy, cơ thể cũng gầy đi không ít, tuy bề ngoài sa sút như vậy nhưng vẫn không làm cho vị siêu sao nhạc rock đánh mất sức quyến rũ như trước kia, tuy nhiên những ai nhìn thấy hắn đều bị cảm giác hỗn loạn trên người của hắn khiến cho sợ hãi.

Tựa như một quả bom hẹn giờ, không biết khi nào sẽ nổ mạnh, sự nguy hiểm này không có lúc nào là không làm cho thần kinh của người ta ở trong tình trạng khẩn trương và căng thẳng, vì vậy khiến cho một bộ phận trong làng giải trí cũng tin tưởng những lời trên tạp chí là sự thật.

Nếu không phải người xung quanh chưa từng thấy hắn sử dụng thuốc phiện thì bọn họ cũng sẽ nghi ngờ, có phải vì Vu Duy Thiển rời đi nên mới làm cho Lê Khải Liệt trở nên sa ngã như vậy hay không, nhưng thoạt nhìn lại không giống, khi hắn chăm chú làm việc, mặc kệ diễn xuất hay là phỏng vấn thì biểu hiện của hắn đều không có gì để bắt bẻ.

Nhưng khi hắn im lặng thì ánh mắt của hắn sẽ xuất thần ở một phương nào đó, không biết đang suy nghĩ cái gì, nếu quấy nhiễu đến hắn thì hắn sẽ lồng lộn mà nhảy dựng lên. Khi hắn không uống rượu thì sẽ gọi điện thoại, không biết là gọi cho ai, kỳ quái chính là mỗi lần hắn gọi điện thoại xong thì sân bãi cho buổi hòa nhạc cùng các công tác chuẩn bị lại trở nên vô cùng thuận lợi.

Lê Khải Liệt quả thật là một người thần kỳ, hắn bẩm sinh là một ngôi sao, cho dù là tin tức gì, cho dù là tiêu cực như thế nào, khi xảy ra trên người hắn thì mọi người chỉ biết chú ý đến hắn mà xem nhẹ các tin tức xung quanh, cho nên có thể nói tất cả các tin tức đều trở thành bệ phóng cho danh tiếng của hắn.

Nhưng lần khác lại hoàn toàn khác biệt, đối với bất luận ngôi sao nào mà nói thì ma túy là hai từ không tốt để đặt kế bên tên tuổi của mình.

"Leo đã quay về!" Bên ngoài văn phòng truyền đến tiếng xôn xao, mọi người vội vàng lao ra.

"Sao rồi? Hiện tại tình huống thế nào?" Luke hỏi tới tấp.

Owen cầm lấy cái điện thoại vẫn còn nóng hổi, lại bấm nút trên chiếc điện thoại một cái, sau đó mới ngẩng đầu nhìn bọn họ, vẻ mặt oán giận, "Delin Bowie cố ý muốn lật đổ chúng ta! Kết quả kiểm tra vẫn chưa có mà Liệt đã bị đám phóng viên quấn lấy ở trước cửa! Thiếu chút nữa đã ẩu đả với một tên phóng viên! Bọn họ cố ý muốn làm cho sự việc càng thêm ầm ĩ!"

"Leo đâu?" Deer khẩn trương hỏi, rốt cục nhìn thấy Lê Khải Liệt từ bên ngoài đi vào, sắc mặt của hắn không hề thay đổi mà chỉ đi thẳng vào trong phòng của Owen, vừa ngồi xuống sô pha thì lập tức châm một điếu thuốc.

"Hắn vẫn chưa ra tay đánh người, hắn nói là còn có chuyện quan trọng hơn phải làm." Owen lặp lại lời nói của Lê Khải Liệt ngay lúc đó, đám người đều nhìn sang hướng của Lê Khải Liệt, hắn bị khói trắng bao phủ, toàn thân mơ hồ, có một loại không khí khủng bố lan tỏa từ trong làn khói trắng, tràn ngập xung quanh người hắn.

"Nếu cứ như vậy thì làm sao bây giờ...." Owen thở dài thật mạnh, hắn rất muốn gọi điện thoại báo ngay cho Vu Duy Thiển, nhưng Lê Khải Liệt tìm khắp nơi cũng không thấy, như vậy hắn làm sao có thể tìm được, dựa theo số điện thoại lần trước để gọi lại, đầu dây bên kia cư nhiên là nhà riêng của Senzou, bảo rằng Vu Duy Thiển không còn ở đó.

Là thật sự không ở hay là không muốn tiếp điện thoại? Vu Duy Thiển rốt cục có biết tình hình hiện tại của Lê Khải Liệt hay không? Owen chỉ có thể tiếp tục thở dài.

Kỳ thật Vu Duy Thiển quả thật đã không còn ở chỗ của Senzou, hắn còn nhìn thấy tin tức trên khắp các mặt báo về chuyện mà Lê Khải Liệt gặp phải, hơn nữa có người còn phản ứng mạnh hơn cả hắn.

"Chỉ một quãng thời gian không có ta mà các ngươi đã ầm ĩ thành như vậy! Wirth, rốt cục ngươi có xem ta là bạn hay không? Ngươi ở nhờ cái tên Nhật Bản kia mà không muốn nhờ ta giúp đỡ hay sao?" Vivian chống nạnh, gò má bừng bừng đỏ ửng.

Vì cứu Vu Duy Thiển mà dốc hết toàn lực, ngủ say một quãng thời gian, đến khi tỉnh lại thì Wirth của nàng đã thuộc về người khác, thông qua đủ mọi cách để nghe ngóng tình hình chung sống của Lê Khải Liệt và hắn, cuối cùng nàng không tiếp tục xuất hiện trước mặt của Vu Duy Thiển, nhưng cho đến lúc này thì nàng không thể tiếp tục chịu đựng được nữa.

"Đừng ồn ào có được hay không? Để cho ta yên tĩnh một chút." Không có tâm tình nói chuyện với Vivian, Vu Duy Thiển dựa lưng vào ghế, trong đầu co rút đau nhức, hắn xoa xoa thái dương.

Đây là căn phòng mà Vu Duy Thiển từng ở một quãng thời gian khá lâu, tài sản thuộc về quyền sở hữu của tập đoàn tài chính Barthory của Vivian, khi từ biệt Senzou, hắn không đưa ra câu trả lời, hắn cần thời gian để suy nghĩ.

Nhìn sắc mặt của hắn không tốt lắm, Vivian bình tĩnh trở lại, bàn tay nhỏ bé chạm vào mái tóc của hắn, "Wirth, đừng lo lắng cho hắn, sẽ tốt thôi, người đàn ông kia sẽ không để cho chính mình chịu thiệt, ngươi phải tin tưởng điểm này."

Nàng phóng nhẹ giọng điệu, rõ ràng là đang an ủi mà vẫn không quên chế nhạo Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển vừa lắc đầu vừa bế Vivian đặt lên chiếc bàn trước mặt hắn, "Ta không xác định là hắn cố ý để cho người ta làm như vậy hay thật sự là đánh mất cảnh giác, nếu là đánh mất cảnh giác thì chính là ta tạo thành, mà hắn rõ ràng muốn ta biết điểm này."

Nói tới đây, Vu Duy Thiển ngoại trừ lo lắng chính là bội phục, Lê Khải Liệt thật sự biết lợi dụng hoàn cảnh, cho dù có chuyện gì bất lợi đối với hắn thì cũng có thể bị hắn sử dụng để trở thành lợi thế. Đúng như Lê Khải Liệt mong muốn, Vu Duy Thiển chưa từng có phút nào được yên tâm.

Đầu tiên là say xỉn, sau đó là vụ tai tiếng về ma túy, mặc dù hắn tin tưởng chuyện đó không phải sự thật nhưng trên thực tế những tin tức gần đây đối với Lê Khải Liệt rất bất lợi.

"Hắn muốn ngươi biết sau khi ngươi rời đi thì hắn thê thảm như thế nào, vậy ngươi có nên cho hắn biết tuy rằng ngươi ra đi nhưng trái tim của ngươi…." Vivian đặt tay lên ngực của Vu Duy Thiển, cho dù nàng không cam lòng nhưng cũng chỉ có thể thừa nhận, "Trái tim của ngươi đã lưu lại cho hắn, có phải hay không?"

Hắn và Lê Khải Liệt chưa từng nói những lời như vậy, giao trái tim cho đối phương, đây có lẽ phù hợp với nam nữ khi hứa hẹn với nhau hơn.

Bọn họ ngoại trừ tiếp xúc da thịt thân mật, tình cảm bị rạn nứt trong những lần khắc khẩu và va chạm, nhưng bọn họ dùng linh hồn của mình để bù đắp, mỗi một lần chắp vá vết nứt đều lưu lại dấu vết của đối phương, cho dù trốn tránh như thế nào thì Vu Duy Thiển cũng không thể phủ nhận thân thể và linh hồn của hắn đều có khắc dấu vết của Lê Khải Liệt, khắc rất sâu, cả cuộc đời cũng không thể xóa mờ dấu vết của người này.

Vivian đau lòng nhìn trước mắt, Wirth của nàng chưa bao giờ hao tổn tinh thần vì một người như vậy, quan tâm lo lắng cho một người, chưa bao giờ trên khuôn mặt cao quý lạnh lùng này lại che giấu nhiều nỗi đau ngấm ngầm như vậy, nàng lặng lẽ rơi lệ, "Rời xa hắn khiến ngươi rất đau khổ, Wirth, ngươi đang khiến mình phải chịu khổ, trước kia hắn chưa bao giờ uất ức chính mình, tuy rằng không muốn nói nhưng người đàn ông kia thật sự làm cho ngươi hạnh phúc có phải hay không? Cho dù là ảo tưởng nhưng hắn quả thật làm cho ngươi nghĩ rằng ngươi có thể thoát khỏi bất tử."

"Đến bây giờ ta vẫn tin tưởng như vậy, nếu có một người có thể giúp ta thoát khỏi bất tử thì nhất định là hắn, nhưng hắn cũng không phải là người bình thường, bởi vì ta mà dòng máu của gia tộc Claudy bị đánh thức, ta không thể tiếp tục hại hắn." Vu Duy Thiển lau đi nước mắt của Vivian, muốn mỉm cười cười nhưng rốt cục chỉ có thể nhếch khóe môi, vẫn là độ cong sắc bén mang theo giọng điệu mỉa mai, "Vivian, ngươi cũng biết đã nhiều năm qua không có ai giống như hắn, hắn làm cho ta không thể chắc chắn bất cứ điều gì."

Ngăn chận cảm giác nảy lên dưới đáy lòng khi nhắc đến cái tên này, hắn tiếp tục lau nước mắt cho Vivian, vừa cười vừa hỏi nàng, "Sao, đến đây tìm ta là để khóc cho ta xem?"

"Làm cho ngươi phiền lòng?" Vivian dựa vào bờ vai của hắn, thương tiếc vì tình cảm của mình không thể bù đắp cho hắn, cảm thấy khổ sở vì người nàng yêu phải chịu đựng như vậy, "Wirth…"

"Hử?"

"Ta biết ngươi sẽ không khóc vì vậy cứ để ta khóc thay cho ngươi…." Dựa vào vai của Vu Duy Thiển, cô bé nói như vậy, độ cong nơi khóe miệng của Vu Duy Thiển rốt cục không thể duy trì, hơi hơi mím thành một đường thẳng.

Khóe mắt quét về phía mặt bàn, nơi đó có tất cả những gương mặt quen thuộc trong làng giải trí hay xuất hiện trên các tờ tạp chí, bao gồm cả Lê Khải Liệt.

Bỗng nhiên nảy sinh một loại cảm giác vô lực, hắn nên làm sao đối với người đàn ông này bây giờ? Cho dù không ở trước mắt nhưng người nọ vẫn tạo thành ảnh hưởng đối với hắn, tựa hồ đang dùng mọi cách để kháng nghị việc hắn rời đi, dùng thết thảy thủ đoạn để tác động đến cảm xúc của hắn. Bạn đang ?

Còn buổi hòa nhạc, trong tình huống này mà còn tổ chức hòa nhạc, Lê Khải Liệt rốt cục muốn làm gì? Hết thảy hỗn loạn như vậy chẳng lẽ vẫn còn chưa đủ hay sao? Bất tri bất giác nhíu chặt hàng lông mày, đôi mắt màu đen sắc bén hàm chứa tức giận, chỉ có một người duy nhất có năng lực làm cho Vu Duy Thiển nổi cơn thịnh nộ như vậy.

Người kia có bản lĩnh khơi mào tất cả hỗn loạn, cũng có bản lĩnh che giấu hết thảy âm mưu, hiện tại ngay cả hắn cũng đoán không ra Lê Khải Liệt chuẩn bị làm cái gì.

Trong tình hình rối rắm như vậy, nửa tháng trôi qua rất nhanh, dùng vụ tai tiếng ma túy để quảng bá cho buổi hòa nhạc, đây là mưu kế mà Lê Khải Liệt chỉ cho Owen sử dụng, theo như cách nói của hắn chính là: "Dù gì thì mọi việc cũng đã lỡ, vì sao không lợi dụng cho tốt?"

Hắn không hề xem trọng những chuyện xảy ra trên người hắn, cảnh sát đã tuyên bố tin tức về kết quả kiểm tra âm tín đối với ma túy của hắn, nhưng chuyện ma túy xuất hiện trong phòng nghỉ của hắn vẫn gây nên một ảnh hưởng nhất định, trước khi tin tức này hoàn toàn bị người ta lãng quên thì hắn tạm thời vẫn bị hứng mũi chịu sào với đủ loại nghị luận của giới truyền thông.

Trong tình huống này, buổi hòa nhạc vẫn bắt đầu đúng hạn, chỉ có một đêm duy nhất, buổi hòa nhạc đặc biệt của Lê Khải Liệt.

Trước một ngày diễn ra buổi hòa nhạc, Vu Duy Thiển bay về New York, đêm diễn có rất đông khán giả, cho dù hắn đi thì người trên sân khấu cũng sẽ không phát hiện, hắn rất xác định điều này.

135. Chương 135: Buổi Hòa Nhạc

Lê Khải Liệt có thể nhìn thấy Vu Duy Thiển trong mấy trăm người, nhưng muốn tìm một người trong hơn mười nghìn người, cho dù là hắn thì cũng tương đương như mò kim đáy biển.

Cho nên Vu Duy Thiển không thể đoán được mục đích chính của buổi hòa nhạc này là gì, hắn phải đi xem, xem Lê Khải Liệt sẽ làm ra chuyện gì, đồng thời hắn cũng biết rất rõ đây chẳng qua là hắn đang tự viện cớ cho mình mà thôi.

Muốn nhìn người nọ một lần, tự mình lĩnh hội phong cách trình diễn của Lê Khải Liệt ở một buổi hòa nhạc.

Vivian tìm người mua vé biểu diễn, hai người đi vào sân, Vu Duy Thiển và nàng đứng chung cũng không tính là quá mức kỳ quái, fan hâm mộ của Lê Khải Liệt có cả nam lẫn nữ, già trẻ lớn bé đều có, nhưng người có vẻ ngoài xuất sắc như hắn nếu không muốn gây chú ý cho người khác để tránh gia tăng phiền phức không cần thiết thì tốt nhất là đừng quá nổi bật, vì vậy Vu Duy Thiển đội mũ và đeo kính mát theo đề nghị của Vivian, tuy rằng tác phong vẫn rất nổi bật nhưng ít ra cũng che khuất được vẻ bề ngoài của hắn.

Sân bãi được sử dụng cho buổi hòa nhạc rất đặc biệt, Quảng trường Thời Đại.

Đây là nơi đã từng xảy ra án mạng liên hoàn, cũng là nơi mà lần đầu tiên Vu Duy Thiển bỏ trốn ở trước mắt Lê Khải Liệt rồi rốt cục bị bắt trở lại, nơi này có rất nhiều kỷ niệm của bọn họ, lần nào cũng đều xảy ra hỗn loạn. Có thể thuê được sân bãi ở nơi này, hơn nữa còn được cấp trên phê duyệt, người bình thường không có khả năng ở trong một quãng thời gian ngắn như vậy mà làm được.

Giữa khoảng không trống trải dựng lên một sân khấu, ánh đèn, bố cục, cũng không phải bởi vì đây chỉ là một buổi hòa nhạc lâm thời mà thu nhỏ quy mô, tất cả phương diện đều đóng mác độc đáo theo phong cách của Lê Khải Liệt, không dựa theo bất cứ khuôn mẫu nào, không gò bó, táo bạo mà lại quyết đoán.

"Bán vé chưa được vài ngày đã cháy vé, còn có người bán đấu giá vé online, thật sự là lời to!" Owen đi vào phòng nghỉ ở hậu trường, không thể giấu được sự hưng phấn, "Ta tưởng rằng không thể làm được, nhưng

mà ngươi đã thật sự thành công, Liệt! Trong vòng nửa tháng mà ngươi có thể tổ chức một buổi hòa nhạc! Hơn nữa theo tình hình cháy vé thì cũng biết ngươi thành công đến mức nào!"

"Phải cám ơn Delin Bowie, nếu không phải có hắn giúp đỡ thì không dễ dàng làm được như vậy." Lê Khải Liệt vẫn chưa thay trang phục biểu diễn, cũng chưa trang điểm, nụ cười lạnh của hắn giống như có đốm lửa lẻn qua.

Delin Bowie ắt hẳn là không ngờ Lê Khải Liệt lại lợi dụng dư luận để quảng bá cho buổi hòa nhạc này, hiện tại có lẽ đang tức đến điên người, Owen cười ha ha, lúc này mới nhìn vào trang phục diễn xuất đặt ở bên cạnh, "Vì sao còn chưa thay quần áo? Còn khoảng một tiếng nữa sẽ lên sân khấu, người bên ngoài đã đến rất đông, mau chuẩn bị đi."

"Gấp cái gì? Ta sẽ không bỏ trốn ngay lúc này, ta không giống người nọ." Lê Khải Liệt cầm lấy chai nước khoáng rồi uống vài ngụm, phần còn lại đều đổ hết vào mặt, sau đó lắc đầu để phẩy nước ra khỏi tóc, những giọt nước chảy xuống theo biểu tình âm u của hắn.

Trong lời nói của hắn mang theo oán hận, Owen biết lúc này có nói cái gì cũng vô dụng, đã rất nhiều ngày hắn không nghe Lê Khải Liệt nhắc đến tên của Vu Duy Thiển.

Lê Khải Liệt nhìn Owen trong chốc lát, bỗng nhiên đi về phía của đối phương, giống như kéo lấy một túi bao bố rồi dùng sức ôm Owen vào lòng, Owen cảm thấy khó hiểu, "Từ trước cho đến nay ngươi chưa bao giờ cảm ơn người đại diện này."

"Không phải muốn cảm ơn ngươi." Lê Khải Liệt đẩy hắn ra, toàn bộ hơi thở kích động điên cuồng trở nên ảm đạm, mái tóc ẩm ướt dán lên tường, hắn dùng trán đập vào mặt tường vài cái, "Không phải là hắn thì không được, Owen, ngươi xem như là bạn của ta, nhưng ôm ngươi cũng chẳng đem lại cảm giác gì cho ta, ngay cả nhiệt độ cơ thể cũng không có cảm giác."

Bị nói thành xem như là bạn, Owen còn chưa kịp phát biểu ý kiến thì đã nghe thấy hắn nói câu tiếp theo, lập tức giận dữ trừng mắt nhìn hắn, "Ngươi xem ta là vật thí nghiệm?"

"Không hẳn là như vậy, ta biết ta không có hứng thú đối với đàn ông, chỉ có hắn là ngoại lệ."

"Biết vì sao ta muốn tổ chức hòa nhạc trong vòng nửa tháng hay không? Bởi vì ta chỉ có thể chịu được cho đến lúc này, ta không ngừng suy nghĩ về hắn, muốn chạm vào hắn, ôm hắn, nhưng mà hắn không ở đây…." Lê Khải Liệt xoa lên hàng lông mày đang nhíu chặt của mình, giống như một con sâu rượu, hắn cầm lấy ly rượu trên bàn rồi uống cạn một hơi.

Owen chưa từng nhìn thấy tinh thần và ý chí của Lê Khải Liệt suy sụp như thế, đôi khi hắn cảm thấy Lê Khải Liệt sắp chịu đựng hết nổi sự tra tấn này, Miracle Leo chưa bao giờ chịu thua trong tình cảm, ngoại trừ hiện tại bị thất bại thảm hại như vậy.

Điều này làm cho Owen rất bội phục Vu Duy Thiển, người đàn ông kia nói đi là đi, không hề lưu luyến, hay là bởi vì hắn đã trải qua quá nhiều, tình cảm đối với hắn mà nói đã trở thành có cũng được mà không có cũng không sao?

"Ngươi quả thật đang tự tìm bất mãn mà thôi." Trêu ghẹo Lê Khải Liệt, Owen nói đùa.

Ngón tay của Lê Khải Liệt lướt qua trước trán, lộ ra đôi mắt sắc bén giống như dã thú, nhìn không ra có nửa điểm say xỉn, giọng điệu khó chịu tựa như đang thấp giọng kêu gào, "Ta tự tìm bất mãn thì sao?"

Hắn nheo mắt rồi hất cằm, biểu tình nguy hiểm khó lường làm cho người ta không biết lời của hắn là giả hay thật, "Nếu ở trước mặt ta là hắn mà không phải là ngươi thì ta lập tức đè hắn ra rồi làm cho đến khi tay chân của hắn mềm nhũn để hắn không còn dám tùy tiện rời đi thì mới thôi!"

Owen nghe xong câu đó thì lập tức ho khan vài tiếng, nhắc nhở hắn, "Nếu hắn có thể để cho ngươi muốn làm gì thì làm thì hắn sẽ không phải là Wirth."

"Mặc kệ hắn là ai, hắn chỉ thuộc về ta! Mỗi một cọng tóc, một tấc da một tấc thịt đều là của ta!" Nhớ nhung và oán hận dày vò Lê Khải Liệt, hắn nghiến răng, đạp một cú lên cánh cửa phòng nghỉ, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng hét kinh hãi.

Owen vội vàng mở cửa, bên ngoài là một cô nàng xinh đẹp có thân hình đầy đặn, nàng có vẻ rất giống fan hâm mộ điên cuồng trà trộn vào hậu trường, mặc một chiếc áo thun ngắn tay có hình của Lê Khải Liệt, áo thun rộng thùng thình cột nút dưới ngực, để lộ ra cái eo nhỏ nhắn.

Sau khi tận mắt nhìn thấy bên trong là Lê Khải Liệt thì nàng lập tức cố gắng kiềm chế tiếng thét chói tai, "Liệt! Thật sự Liệt! Em yêu anh!" Nàng nhào lên mà ôm lấy Lê Khải Liệt, bộ ngực đầy đặn ép sát vào lòng của hắn, ánh mắt tràn ngập ái mộ và sùng bái, ngay cả con ngươi cũng phóng lớn vì quá mức hưng phấn.

Lê Khải Liệt thờ ơ, Owen lại phát hiện dưới đáy mắt của hắn lộ ra thất vọng. Tuy không biết đêm diễn này có mục đích gì nhưng Owen tin tưởng Lê Khải Liệt đang ôm một chút hy vọng, hy vọng Vu Duy Thiển sẽ lặng lẽ đến xem hắn, nhưng người rình ngoài cửa hiển nhiên không phải là người đàn ông có khí chất cao quý lại lạnh lùng kia.

"Liệt! Em yêu anh—nguyện vọng lớn nhất của đời em là được hiến dâng trinh tiết cho anh!" Nàng kích động giơ lên chiếc nhẫn trinh tiết trên ngón tay. (muốn ói)

Có vài nữ sinh tham gia hoạt động của tôn giáo, thề nguyền trước hôn nhân sẽ không đánh mất trinh tiết, bởi vậy mới có được chiếc nhẫn trinh tiết, tuy nhiên có người phá giới cũng có người kiên trì, còn nàng ắt hẳn là có mục tiêu riêng, cực độ hưng phấn khiến cho nàng bị vây vào trạng thái điên cuồng, không đợi Owen khuyên can, nàng bắt đầu thoát ra quần áo của mình, để lộ đường cong mềm mại đầy nữ tính.

Ánh mắt của Lê Khải Liệt nhìn xuống người nàng.

"Ta đi ra ngoài xem một chút, coi chừng là thủ đoạn của đám phóng viên!" Owen mở cửa chạy ra ngoài, bên ngoài không có bất kỳ phóng viên nào khác, có lẽ là do bảo vệ sơ suất, xoay người quay lại phòng nghỉ thì cửa phòng đã bị khóa trái.

Ghé sát tai vào vách cửa, mơ hồ nghe được tiếng thở dốc của cô gái kia, Owen chần chờ một chút nhưng không gõ cửa, nếu Vu Duy Thiển thật sự quyết định rời đi, như vậy Lê Khải Liệt còn phải tiếp tục chịu đựng, gần đây hắn chúi đầu vào công việc, điên đảo cả ngày lẫn đêm, rất ít khi thấy hắn nghỉ ngơi, hiện tại có lẽ đã là cực hạn chịu đựng của hắn.

Ngoại trừ Vu Duy Thiển thì Lê Khải Liệt không có cảm giác với bất kỳ người đàn ông nào khác, những phụ nữ có quan hệ trước kia với Lê Khải Liệt cũng bị hắn đoạn tuyệt kể từ ngày Vu Duy Thiển xuất hiện, lúc này tinh thần của hắn rất bất ổn, cảm xúc vô cùng căng thẳng, hắn cần phải phát tiết.

Về phần chuyện này có tính là phản bội hay không thì nên hỏi người đã cất bước rời đi trước có tư cách gì để mà chỉ trích?

Tiếng chuông di động vang lên, Owen cầm lấy điện thoại, nhìn thấy tên của một nghị sĩ trên màn hình, người kia tuổi còn trẻ lại tràn đầy triển vọng, chẳng qua không thể công khai cho người ngoài biết mình có khuynh hướng đồng tính. Có lẽ hắn nên giống như Lê Khải Liệt, không cần phải bỏ qua những gì ở trước mặt, mặc kệ hiện tại có phải là người mà mình chân chính mong muốn hay không.

Owen thở dài rồi bấm nút điện thoại.

Buổi biểu diễn sẽ mở màn sau đúng một tiếng nữa, Vu Duy Thiển và Vivian nghiêng ngả trong đám đông chật cứng, hắn ôm lấy Vivian trên tay, như vậy nàng mới không bị người ta đè bẹp, chỗ mà bọn họ đứng không quá sát sân khấu cũng không quá tụt về phía sau, ở vị trí này có thể làm cho hắn nhìn thấy người trên sân khấu nhưng cũng không gần đến mức để cho người trên sân khấu nhìn thấy hắn. Bạn đang ?

Trạng thái của Lê Khải Liệt không tệ, ít nhất so với hắn tưởng tượng thì tốt hơn một chút, có lẽ nhờ vào tác dụng của việc trang điểm.

Xuất hiện từ phía sau sân khấu, trang phục biểu diễn của Lê Khải Liệt quả thật đơn giản đến mức giống như đang mặc thường phục, áo ghi lê đen bằng da cùng với áo thun ngắn tay, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến tiếng ca vô cùng quyến rũ của hắn, kể từ khi hắn xuất hiện thì bầu không khí liền trở nên sôi sục.

Tóc của hắn đã được cắt ngắn, ngắn hơn trước rất nhiều, ắt hẳn là đã cắt bớt phần bị lửa táp cháy, mái tóc ngắn dựng đứng màu nâu đỏ càng giống như ngọn lửa, để lộ ra vầng trán, khuôn mặt của Lê Khải Liệt vốn

đã hoàn mỹ, lúc này càng thêm thâm thúy mê người, hắn là tiêu điểm trên sân khấu, giơ tay nhấc chân đều có phong thái của một siêu sao, bất luận kẻ nào cũng không thể che lấp được hào quang của hắn, ngay cả Lena mặc bộ váy bó sát quyến rũ cũng không thể.

Với tư cách là khách quý bí mật, việc Lena xuất hiện càng làm tăng thêm tiếng vang cho buổi hòa nhạc, nhưng Lê Khải Liệt là nhân vật chính của ngày hôm nay, hiển nhiên hắn chính là tiêu điểm, hắn hát vài ca khúc với giai điệu chậm rãi, làm cho fan hâm mộ lắc lư theo tiếng ca, sau đó dần dần trở nên kịch liệt, tiết tấu tăng cao, mọi người đều hét chói tai.

Vu Duy Thiển ở trong đám người, tầm mắt xuyên qua đám đông, nhìn lên nơi xa nhất, thu vào mắt tất cả động tác của người ở trên sân khấu.

Đây là Lê Khải Liệt mà hắn chưa biết, đến bây giờ hắn mới phát hiện Miracle Leo trên sân khấu được mọi người tán thưởng như thế nào, hắn đã vứt bỏ một người như vậy, nhưng điều này cũng không làm cho Vu Duy Thiển cảm thấy hối hận, ngược lại càng thêm xác định quyết tâm của hắn.

"Hắn thuộc về sân khấu." Vivian nghe được Vu Duy Thiển thì thầm như vậy, quay đầu nhìn lên sân khấu, cái tên Lê Khải Liệt bị nàng mắng vô số lần lại giống như một vầng hào quang lôi kéo tất cả mọi người lao vào ngọn lửa rực cháy xung quanh hắn, ái mộ hắn, sùng bái hắn.

Vu Duy Thiển không phải là một trong số đó, hắn từng đứng gần Lê Khải Liệt hơn bất cứ kẻ nào, duỗi tay là có thể chạm đến, ôm hôn âu yếm, nhưng hiện tại hắn lại tự mình lựa chọn cách rời xa. Hắn không hối hận đã buông tha cho tình cảm này, nhưng lại bắt đầu hối hận vì đã đi đến đây.

"Liệt! Liệt! Liệt! Liệt!"

"Em yêu anh!"

Những tiếng thét chói tai liên tục vang lên, có người cởi áo vẫy tay, thậm chí có người vì quá mức hưng phấn khiến cho não bộ thiếu ôxy mà ngất xỉu.

"Em yêu anh! Em yêu anh!" Những tiếng kêu như vậy không hề ngừng lại, xung quanh tràn ngập những kẻ hâm mộ Lê Khải Liệt, Vivian phát hiện cánh tay của Vu Duy Thiển đang bế nàng đã trở nên cứng ngắc, khuôn mặt không thay đổi thần sắc nhưng ánh mắt tựa hồ đã trở nên lạnh lẽo.

"Mới vừa rồi có ngươi xông vào phòng nghỉ của ta." Đột nhiên tiếng ca dừng lại, Lê Khải Liệt cầm lấy micrô.

Tiếng nhạc cũng dừng lại, các thành viên trong ban nhạc không biết hắn muốn nói cái gì, trong đám đông chật như nêm vang lên tiếng kháng nghị, Vu Duy Thiển nhìn sang, người đàn ông trên sân khấu lướt qua một lượt, tựa như đang tìm kiếm cái gì đó, Vu Duy Thiển biết hắn không nhìn thấy mình nhưng vẫn vô thức né tránh ánh mắt của Lê Khải Liệt.

"Cô ta xông vào phòng nghỉ của ta rồi nói yêu ta, là một người đẹp a!" Giọng nói đầy sức hút của Lê Khải Liệt mang theo một chút ngả ngớn, tầm mắt lại quét một vòng trong đám người đông nghìn nghịt, "Sau đó cô ta thoát y, kỳ thật cũng chỉ là một chiếc áo thun…."

Người dưới sân khấu ồn ào, hét chói tai, cái gì cũng có, Lê Khải Liệt không vội mà chỉ cười chậm rãi, nụ cười ác liệt mà khêu gợi được phóng đại trên màn ảnh, tựa hồ cảm thấy phản ứng của mọi người rất thú vị, Vivian siết chặt nắm đấm, nàng định mắng to thì giọng nói của người trên sân khấu lại thay đổi, bỗng nhiên trở nên âm trầm.

"Nếu là trước đây thì có lẽ ta sẽ cao hứng mà tiếp nhận, nhưng từ khi có một người xuất hiện thì rất nhiều việc đã thay đổi – ta biết ngươi đang ở dưới sân khấu, ngươi nhất định đang ở ngay đây, có đúng hay không?" Tìm không thấy Vu Duy Thiển, nhưng giống như có được một linh cảm đặc biệt nào đó, hắn chăm chú nhìn đám đông ở phía dưới, xác định Vu Duy Thiển đang ở ngay tại đây.

Giọng nói của Lê Khải Liệt tràn đầy thâm tình, mặc cho ai nghe thấy cũng biết người mà hắn đang nói nhất định có quan hệ không hề bình thường với hắn, Miracle Leo đang ám chỉ đến một người đẹp mà hắn nhung nhớ yêu thương nhưng lại cự tuyệt hắn, mọi người hét ầm lên, "Là ai? Người kia là ai?"

"Ở đây mọi người đều nói yêu ta, nhưng cho dù có vô số người yêu ta thì người mà ta yêu chỉ có một mà thôi."

Lê Khải Liệt nói ra một câu tuyên cáo khiến tất cả đều khiếp sợ, ngược lại với phản ứng sôi sục ở phía dưới, hắn chậm rãi nhếch môi, chỉ xuống phía dưới sân khấu, "Người kia đang đứng giữa các ngươi."

———-

P/S: sam ơi…..chính thức gục vì mi đây!

136. Chương 136: Tỏ Tình

Giọng nói truyền đến từ trong micrô càng có ảnh hưởng mạnh mẽ hơn bất cứ một câu nào mà Lê Khải Liệt đã từng nói, vang vọng khắp bốn phía, tạo nên một trận hỗn loạn kinh hoàng.

Quả bom này rốt cục nổ mạnh, Vu Duy Thiển bị bắn trúng, lực sát thương của nó chỉ nháy mắt mà có thể làm cho tốc độ chảy máu của hắn gia tăng kịch liệt, đôi mắt sau cặp kính râm nhìn chăm chú người trên sân khấu, Vivian phát hiện cánh tay của Vu Duy Thiển đang run rẩy, nhưng nàng không rõ là vì hắn căm tức hay là vì kích động.

Hắn đi vào nơi này thì cũng đã dự đoán được Lê Khải Liệt sẽ làm ra cái gì, hắn có tự tin có thể xuất hiện trước mặt Lê Khải Liệt mà không bị phát hiện hành tung, nhưng Lê Khải Liệt lại dùng hành động để chứng tỏ sự tự tin của mình, chỉ cần hắn đến đây thì đối phương sẽ không cho hắn rời đi dễ dàng như vậy.

"Hóa ra đây là mục đích của hắn, hắn muốn dùng cách này để lôi Wirth ra!" Owen đứng phía sau sân khấu mà khẽ nói một câu, các thành viên ban nhạc ở trên sân khấu chỉ biết nhìn nhau mà cười khổ.

Huy động tất cả các mối quan hệ ở khắp nơi, trong tình hình bất khả thi mà có thể tổ chức một buổi hòa nhạc như vậy thì phải tiêu hao bao nhiêu tiền của và nhân lực, hóa ra ca sĩ chính của bọn họ chỉ muốn phô trương thanh thế để tóm lấy người tình khó thu phục của hắn, chỉ là vì muốn tạo điều kiện để cho người kia có thể tự mình nghe thấy những gì hắn nói.

Mặc dù có một chút quái gở, nhưng cách này quả thật cũng chỉ có Lê Khải Liệt mới nghĩ ra.

"Tuyệt đối đừng nhúc nhích, Wirth, nếu hiện tại ngươi bỏ đi thì người khác sẽ cảm thấy ngươi rất khả nghi." Vivian nắm lấy áo khoác trên người của Vu Duy Thiển, mọi người ở xung quanh đã trở nên điên cuồng, mặc kệ có thể tìm được người nọ hay không thì tất cả đều nhìn khắp bốn phía.

Giống như e sợ phản ứng hiện tại vẫn còn chưa đủ, trong những luồng ánh sáng laze, Lê Khải Liệt tiếp tục chăm chú nhìn đám người ở phía dưới.

"Nếu người kia không cần ta thì ta đứng ở nơi này vốn chỉ là vô nghĩa, nếu người kia thật sự quyết định rời đi thì ta cũng không cần thiết phải ở lại trên sân khấu, nếu nói rời đi là vì tốt cho ta…..ta liền phá hủy hết thảy mọi lợi ích đang ngăn cản trước mặt ta, mặc kệ là sân khấu hay là Miracle Leo, ta hủy hết cho ngươi xem–"

Tựa như không nhìn thấy phía dưới đang xôn xao, người đàn ông trên sân khấu vẫn đang tiếp tục tuyên cáo, nụ cười khiến cho người ta sợ hãi, ánh đèn chiếu rọi vào đôi mắt màu tro lục, hắn cười một cách ác liệt xấu xa, có một loại đắc ý khiến người ta không thể giải thích được, cứ như vậy mà tuyên cáo.

"Ta biết mà! Ta biết sẽ có chuyện xảy ra mà! Chúa ơi!" Owen ở phía sau sân khấu vừa la lối vừa quay đầu đi, tốt nhất hắn không nên tiếp tục quan sát, hắn quả thật không dám tưởng tượng sẽ giải quyết cục diện rối rắm này như thế nào.

Chuyện này không chỉ ảnh hưởng đến danh tiếng của Lê Khải Liệt mà còn quan hệ đến cuộc sống của Vu Duy Thiển, nếu người ta phát hiện người mà Lê Khải Liệt tỏ tình là đàn ông thì sẽ thế nào, một khi để người khác biết được thì Vu Duy Thiển sẽ gặp chuyện bất trắc nếu lọt vào đám đông quá khích, bạo loạn sẽ hình thành, không ai biết các fan hâm mộ điên cuồng sẽ làm ra chuyện gì.

Lê Khải Liệt không sử dụng từ hắn, mà chỉ dùng từ người kia để thay thế, thoạt nhìn hành vi của hắn rất điên cuồng nhưng kỳ thật hắn đã suy nghĩ rất cặn kẽ. Mặc kệ hắn nói cái gì, hay phản ứng ở dưới sân khấu có kịch liệt như thế nào đi chăng nữa thì sự chân thành trong lời nói thâm tình cùng vẻ ngoài bình thản tự nhiên đã chứng minh rất tốt cho việc suy tính kỹ lưỡng của hắn.

"Liệt? Liệt!" Dưới sân khấu bắt đầu trở nên hỗn loạn, đám đông di chuyển, tất cả đều dồn lên phía trước.

Hắn đang nói cái gì? Ý của hắn chẳng lẽ là muốn rời khỏi sân khấu? Là muốn rời khỏi buổi hòa nhạc hay là rời khỏi làng giải trí? Chưa có ai nghe nói đến chuyện như vậy, cũng không có ai có thể chấp nhận điều này.

Bầu không khí hoàn toàn mất kiểm soát, có người khóc lớn, có người hô to, khán giả ở phía sau đều dồn lên phía trước, mọi người đều xô đẩy chen chúc. Trong tình cảnh hỗn loạn, dưới chân của Vu Duy Thiển vẫn không hề nhúc nhích, ánh mắt của hắn đã đứng hình từ rất lâu.

Ánh đèn sân khấu chiếu xuống Lê Khải Liệt, toàn bộ sân khấu giống như chỉ có một người, trong tầm mắt của Vu Duy Thiển cũng chỉ còn một người, tiếng tim đập kịch liệt đến mức không thể kiểm soát, hắn muốn xông lên rồi hung hăng đánh Lê Khải Liệt một chút, trừng phạt người nọ chỉ biết làm xằng làm bậy, lại muốn ôm người nọ thật lâu, hôn thật sâu, hôn đến khi Lê Khải Liệt rốt cục không thể nói ra những lời vô sỉ như vậy.

Lê Khải Liệt tính đi trước một bước, hủy hoại cuộc sống của mình để giữ chân hắn? Như vậy hắn rời đi còn có ý nghĩa gì nữa? Rốt cục hắn vẫn trở thành kẻ đầu sỏ đã hủy hoại Lê Khải Liệt!

Vivian lặng lẽ nhìn Vu Duy Thiển, biểu tình trên mặt của hắn rất phức tạp, dường như bao hàm một loại tình cảm khắc sâu nhất trên đời, cũng mang theo nhiều phiền muộn nhất, nàng biết thiếu chút nữa thì Lê Khải Liệt đã đạt được mục đích, nhưng vẫn không đủ để đánh ngã Vu Duy Thiển, hắn rời đi là vì hắn yêu Lê Khải Liệt, muốn đánh ngã quyết định của hắn thì trước tiên phải phủ nhận tình cảm mà hắn dành cho Lê Khải Liệt.

Điều này làm sao có thể? Trừ phi có chuyện gì đó bất ngờ hơn nữa làm cho Vu Duy Thiển không kịp suy nghĩ, chỉ có thể tuân theo lời trái tim mách bảo, mà trái tim của hắn đã thuộc về Lê Khải Liệt.

Vivian ngẩn đầu nhìn lên sân khấu, lúc này lại nhìn thấy có điều gì đó bất thường, Vu Duy Thiển tựa hồ không hề phát giác, Lê Khải Liệt cũng vậy, tình cảnh hỗn loạn khiến cảm xúc của mọi người đều kích động, không có ai bình tĩnh như nàng, nàng nhìn thấy trên sân khấu có cái gì loang loáng.

Đó không phải là ánh đèn sân khấu mà là ánh sáng lạnh của họng súng—có người trốn ở hậu trường, không phải ở lối đi dành cho nhân viên mà là ở phía đối diện, nơi có đặt các loại thiết bị và dụng cụ.

Đùng! Tiếng súng vang lên, Vivian chưa kịp cảnh báo Vu Duy Thiển thì tiếng súng đã được khuếch đại âm thanh thông qua micrô, chấn động màng tai của tất cả mọi người.

Viên đạn bắn về phía tiêu điểm trên sân khấu, Lê Khải Liệt.

Tiếng thét chói tai ở trên sân khấu vang lên khắp bốn phía, động tác của hắn linh hoạt, xoay người quay một vòng, viên đạn bắn trúng giá đỡ micrô làm xẹt lửa. Deer, Luke, Morris và Matthew đều nhảy ra hậu trường, phản ứng của bọn họ đối với tình hình đột ngột như vậy thật sự nhanh hơn người bình thường rất nhiều, có thể là vì ca sĩ chính của bọn họ nên mới giúp cho bọn họ được huấn luyện thành tố chất như thế.

Bầu không khí như nổ tung, lúc này mọi người đều lui về phía sau, dưới bầu trời đầy sao không ai có thể dự đoán được tiết mục bất thình lình xảy ra lại có tên là tai họa.

Rào chắn cách ly được bảo vệ mang đi, đám người giống như thủy triều đang dâng lên, mọi người bỏ chạy khắp xung quanh, vẫn có người ở ngay tại chỗ để tìm kiếm thân ảnh của Lê Khải Liệt, fan hâm một đều bị dọa ngây người, chỉ có thế chậm rãi xê dịch lên phía trước, trong lòng nóng như lửa đốt.

Nhìn thấy phát súng thứ hai lại được bắn ra, dường như đối phương không muốn lấy mạng của Lê Khải Liệt cho nên chỉ bắn về phía bả vai của hắn, đã có một quãng thời gian chưa bị tấn công đột ngột như vậy, trong lòng của Vu Duy Thiển hừng hực lửa đốt, rốt cục sát thủ đến từ đâu, đáp án quả thật rất rõ ràng.

Lê Khải Liệt phản ứng rất nhanh, hắn vốn là một kẻ lớn mật, nếu chỉ muốn bắn trúng bả vai của hắn, như vậy người nọ không có hứng thú lấy mạng của hắn, cho nên hắn trực tiếp nghênh đón viên đạn mà xông lên, mục tiêu là họng súng của kẻ ám sát, chỉ cần để cho hắn tiếp cận, nếu đánh tay đôi thì đối phương chưa hẳn là đối thủ của hắn.

Đối phương hiển nhiên cũng biết rõ tính toán của hắn, vì vậy không cho hắn có cơ hội tiếp cận, phát súng thứ ba lại được bắn ra, đồng thời trong micrô truyền đến giọng nói của một người, "Ngài Wirth, tuy rằng ta không muốn dùng cách này để chào tạm biệt ngài, nhưng dường như chỉ có thể dùng cách này, hiện tại ta chỉ đành nói lời xin lỗi đối với ngài."

Vừa dứt lời, đối phương lại cười vài tiếng, sau đó hỏi một cách cợt nhả, "Chắc là ngươi biết chúng ta muốn làm cái gì, đúng không?"

Bode, đây là giọng nói đã lâu chưa được nghe thấy.

Vu Duy Thiển nghe được tiếng nghiến răng của chính mình, âm thanh cọ sát hòa cùng nhịp tim đập kịch liệt, gia tộc Claudy lợi dụng thời điểm hỗn loạn và khó khăn nhất của Lê Khải Liệt mà hành động! Bọn họ biết quan hệ của hắn và Lê Khải Liệt! Bọn họ đang lợi dụng Lê Khải Liệt!

Bode là bác sĩ tư của gia đình, nhưng đối với một gia tộc chú trọng vào huyết thống và nghiên cứu ma thuật như Claudy mà nói thì địa vị của Bode hoàn toàn khác biệt so với các bác sĩ bình thường, hắn tự mình dẫn người đến đây nhưng lại không hề kiêng kỵ khi dùng micrô để kêu gọi đầu hàng, chứng tỏ hành động lần này không phải nhỏ nhặt như những lần tấn công trước kia, Kent Claudy rất nghiêm túc, cho dù là cháu nội của hắn thì hắn vẫn có thể lợi dụng một cách khéo léo.

Lê Khải Liệt không còn ở trên sân khấu, vì tránh đạn mà hắn nhảy ra sau hậu trường, tiếng súng thỉnh thoảng lại vang lên, không ai nhìn thấy tình hình ở phía sau, ánh mắt của Vu Duy Thiển vô cùng lo lắng, hắn không mở miệng mà chỉ đi lên phía trước, ánh mắt không hề rời khỏi sân khấu.

Bởi vì tập trung quá mức mà đôi mắt của hắn bắt đầu phát đau, hốc mắt đỏ lên, thiếu chút nữa đã muốn triệu hồi thiên hồn ký sinh trên người của hắn để dẹp bỏ tất cả trở ngại ở xung quanh, hết thảy những kẻ chướng mắt đều biến mất! Hắn có thể xông về phía hậu trường để xác nhận Lê Khải Liệt có an toàn hay không! Hắn bỗng nhiên có loại suy nghĩ điên cuồng này.

"Đừng kích động! Wirth! Bọn họ muốn dùng Lê Khải Liệt để uy hiếp ngươi, bọn họ sẽ không tổn thương đến hắn!" Thắt lưng của Vivian bị siết chặt đến phát đau, nàng cắn môi chịu đựng, vẫn không dám buông bàn tay đang nắm lấy bả vai của Vu Duy Thiển, nàng sợ chỉ cần nàng chần chừ một chút thì hắn sẽ làm ra chuyện liều lĩnh.

Đi ngược hướng với mọi người, trong nỗi sợ hãi, dưới mái tóc đen hỗn độn là đôi mắt đỏ ngầu, giống như lâm vào trạng thái điên cuồng mà xông về hướng sân khấu, Bode có thể nhìn thấy rõ ràng, hắn cười hì hì trong micrô, "Đừng trách ta nha, ta chỉ là tuân lệnh làm việc, muốn trách thì chỉ có thể trách các ngươi."

Nếu Vu Duy Thiển không để ý đến an nguy của Lê Khải Liệt thì hắn có thể nhàn nhã mà rời đi, gia tộc Claudy mất người nào thì cũng không quan hệ đến hắn, nhưng hắn lại không thể, nghĩ đến việc Lê Khải Liệt lúc trước cũng không giao hắn cho Claudy thì hắn cũng không thể.

Không thể nhìn đối phương bởi vì mình mà bị tổn thương.

Sự ràng buộc giữa bọn họ trở thành nhược điểm trong mắt của kẻ thù, chỉ cần bọn họ vẫn không thể buông tay thì bất cứ uy hiếp gì đối với một người cũng sẽ ảnh hưởng đến người còn lại.

Vu Duy Thiển cảm thấy Lê Khải Liệt là mối tình đặc biệt nhất trong suốt cuộc đời của hắn, cũng là người đặc biệt nhất, không ai có thể thay thế, nhưng hiện tại hắn biết rất rõ Lê Khải Liệt không chỉ có ý nghĩa như vậy đối với hắn, dường như bọn họ không chỉ có liên hệ về thể xác mà ngay cả linh hồn cũng bị ràng buộc với nhau.

Rốt cục đi đến bên cạnh sân khấu, hắn dừng chân rồi đặt Vivian xuống đất, "Ta ở ngay đây, đừng đụng vào hắn."

Lời nói lạnh lùng ngắn gọn, từng chữ đều tràn ngập cảm giác uy hiếp khiến người ta sợ hãi, Bode hít một hơi, hắn đương nhiên nhìn ra tình trạng hiện tại của Vu Duy Thiển, mặc dù hắn đang chiếm ưu thế nhưng hắn vẫn nhịn không được mà cảm thấy kiêng kỵ, liếc mắt nhìn người đàn ông ở bên cạnh sân khấu, hắn định mở miệng thì trong hậu trường lại vang lên một tiếng rên rỉ đầy thống khổ.

Vu Duy Thiển không đợi Bode lên tiếng, hắn lập tức vọt vào hậu trường, bên trong tối tăm có mười mấy người, hơn phân nửa đều dùng súng, có người ngã trên mặt đất.

137. Chương 137: Kẻ Chiến Thắng

Người nằm dưới đất có phải là Lê Khải Liệt hay không? Trái tim bị bóp nghẹn, ở bên ngoài chói sáng nên khi đi vào đây lập tức trở nên tối om, Vu Duy Thiển nheo mắt đến gần để nhìn cho rõ, nhưng đối phương không cho hắn thời gian, trong hỗn loạn có người vọt về phía hắn.

Đá văng kẻ địch đang tấn công, động tác nhanh nhẹn mà hất tung khẩu súng trong tay đối phương, đồng thời nhìn thấy người đang quay cuồng dưới đất cất lên tiếng rên rỉ — Lê Khải Liệt cho dù bị thương nặng như thế nào thì cũng sẽ không tỏ vẻ yếu thế trước mặt kẻ thù, người này không phải Lê Khải Liệt.

Tựa như trái tim đang bị bóp nghẹn rốt cục được thả lỏng, chờ Vu Duy Thiển quen thuộc với bóng tối thì mới phát hiện những người cầm súng đang xúm về phía hắn, một đám khác đang vây quanh một thân ảnh, mái tóc xén ngắn được vuốt keo dựng đứng càng lộ vẻ tức giận, bề ngoài hỗn độn làm nổi bật dã tính của chủ nhân, ánh mắt mạnh mẽ đến mức không thể khinh thường đang dừng lại trên người hắn, đó là Lê Khải Liệt.

Nét mặt của hắn rất bí ẩn, sau khi trang điểm càng làm cho vẻ ngoài thêm phần thâm thúy khiến thị giác của người ta có ấn tượng rất sâu sắc, hắn đập vào mắt của Vu Duy Thiển, đứng yên ở nơi đó, đột nhiên ngừng động tác trong tay, lộ ra một nụ cười với Vu Duy Thiển, xảo quyệt mà đắc ý, vừa bừng bừng sát khí vừa mừng rỡ như điên, khuôn mặt như bức tranh cứ như vậy mà tiến sâu vào mắt của Vu Duy Thiển.

Cảm giác mát rượi của ban đêm vẫn không giảm bớt nhiệt độ dưới đáy mắt của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển bỗng nhiên quên mất bọn họ đang ở trong hiểm cảnh, hai người cứ như vậy mà nhìn nhau, xung quanh đều là tay sai của Kent Claudy, trong ánh sáng le lói, tầm mắt của bọn họ giao nhau.

"Cẩn thận!" Vivian hét lớn một tiếng, phá vỡ bùa mê, Vu Duy Thiển lấy lại tinh thần, trước khi hắn ra tay thì Lê Khải Liệt đã nhào đến rồi đè xuống khẩu súng trong tay của đối phương, sau đó nghe răng rắc một tiếng, không phải âm thanh phóng ra của viên đạn mà là cổ tay của người kia bị bẻ gãy.

Tư thế đánh nhau của Lê Khải Liệt tựa như hắn là người chuyên môn tham gia vào tất cả những hoạt động nguy hiểm, cho dù là nâng tay hay xoay người thì động tác đều rất nhanh gọn, không hề do dự, hơn nữa khi xuống tay đều đánh vào nhược điểm trên người của đối phương, tiếng xương cốt vỡ nát dường như làm cho hắn bị kích thích, vì vậy động tác của hắn càng thêm nhanh nhẹn và tàn nhẫn.

Vu Duy Thiển sau khi lấy lại tinh thần cũng không dừng tay, xác nhận Lê Khải Liệt an toàn, hắn liền chuyên tâm đối phó với nguy hiểm ở trước mắt, Vivian trốn trong góc, nàng biết trong tình hình này không cần nàng hỗ trợ thì Vu Duy Thiển vẫn có thể ứng phó, huống chi còn có người khác giúp đỡ.

Vu Duy Thiển cũng phát hiện, không biết từ khi nào thì phía sau sân khấu đột ngột tiến vào một đám người bao vây nơi này, đây cũng là lý do mà tay sai của Kent Claudy không nổ súng đối với bọn họ, mấy người cầm súng chỉa vào nhau, Bode rốt cục không còn dùng micrô để nói thêm gì nữa.

"Cảnh sát đây! Buông súng xuống!" Trong đám người vọt vào có một giọng nói khá quen thuộc, hắn cầm súng rồi nhắm ngay vào đám người mà Bode mang đến.

Vu Duy Thiển nhận ra thân phận của người nọ qua ánh sáng le lói, "Quận trưởng Thorn."

"Là ta, có người báo cảnh sát rằng nơi này xảy ra chuyện." Gật đầu, dáng người cao lớn của Thorn vẫn không hề thay đổi, rống lớn một tiếng đầy uy lực, "Tất cả bỏ súng xuống! Tiếp nhận kiểm tra thân phận! Nếu không thì ta sẽ nổ súng!"

Thorn mang theo mấy viên cảnh sát bao vây toàn bộ nơi này, người của Bode không có khả năng tiếp tục nhiệm vụ ở trước mặt cảnh sát, bọn họ lập tức phá vòng vây, Thorn hạ lệnh nổ súng, có hai người bị trúng đạn ngay chân, có mấy người đào thoát, những người còn lại đều bị cảnh sát đè xuống đất, dùng còng xích lại.

Thorn đã từng thẩm vấn Lê Khải Liệt khi hắn bị ám sát tại trường quay ở Quảng trường Thời đại, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đều nhớ rõ.

"Không ngờ cảnh sát lại hiệu quả như vậy." Sau khi nguy hiểm được giải quyết, Vu Duy Thiển đứng giữa đám người mà nhìn Thorn.

"Những lời này nghe giống như đang châm chọc, nhưng ngươi phải biết là cảnh sát chúng ta đã cố hết sức." Thorn biện bạch cho người của mình, "Ta vẫn nhớ kỹ sự kiện lần trước, kỳ thật chúng ta vẫn đang chờ đợi thời cơ, ngài Leo không hợp tác thì chúng ta cũng chỉ có thể chờ đợi, lần này may mắn được báo trước cho nên chúng ta mới có thể nhanh chóng đuổi đến đây."

"Quả thật rất nhanh, tính từ lúc xảy ra chuyện đến bây giờ, bất quá chỉ mới mười lăm phút." Vu Duy Thiển cũng không cố ý châm chọc, hắn chỉ cảm thấy nghi ngờ.

Mười lăm phút này đối với hắn còn lâu hơn cả một trăm năm mươi năm, đồng thời cũng có cảm giác nhanh như nháy mắt, tâm tình nhấp nhô lên xuống, chờ đến khi bình tĩnh trở lại thì hắn mới cảm giác rõ ràng ánh nhìn chăm chú của Lê Khải Liệt.

Là nên rời đi hay là lưu lại, hắn nghĩ rằng hắn có thể nhanh chóng làm ra quyết định, nhưng bị nhìn như vậy khiến hắn không thể dứt khoát xoay người rời đi.

Lê Khải Liệt không tiến lên, hắn chỉ dùng ánh mắt như thế để nhìn Vu Duy Thiển, rõ ràng đến mức chỉ cần không phải là người mù thì bất cứ ai cũng sẽ không xem nhẹ.

Quận trưởng cảnh sát Thorn đương nhiên cũng phát hiện, hắn nhìn hai người kia, đem nghi hoặc đặt trong lòng, sau đó vẫy tay về phía đối diện, "Hey, nơi này quả nhiên xảy ra chuyện như ngươi đã nói, ta sẽ dẫn những người này quay về để điều tra kỹ càng, may mắn chưa xảy ra chuyện gì."

Người mà hắn vẫy tay chính là Reid, Reid mặc áo gió, đứng ngay vị trí của chuyên viên điều chỉnh âm thanh ở hậu trường, cũng đội mũ giống như Vu Duy Thiển, vành nón kéo xuống rất thấp, hắn gật đầu đối với bọn họ, "Nhưng chuyện bị giẫm đạp vẫn tránh không được, những người bị thương đều được đưa đi bệnh viện."

Tình cảnh hỗn loạn vừa rồi giống như một cơn ác mộng, dưới mặt đất vương vãi rác rưởi và những thứ lung tung, gió lạnh lướt qua Quảng trường Thời đại trống trải dưới bầu trời đêm, chiếc mũ của Vu Duy Thiển đã đánh rơi từ lúc xảy ra hỗn loạn, áo choàng trong lúc đánh nhau cũng bị kéo xộc xệch, cà vạt được nới lỏng, Vivian chạy về phía hắn, hắn choàng tay qua bả vai của nàng, Vivian có thể nhận ra sự dao động trên cánh tay của hắn.

Chỉ cần nàng mở miệng rồi kéo hắn rời đi thì có lẽ vẫn làm được, suy nghĩ này lóe lên trong đầu một lúc, nhưng rốt cục Vivian chỉ kéo tay hắn xuống rồi nắm lấy mà không di chuyển bước chân, nàng hỏi một cách cảnh giác, "Người kia đâu?"

Người mà nàng hỏi chính là Bode, quận trưởng cảnh sát Thorn cau mày, "Có phải còn người khác hay không? Hắn bỏ chạy thông qua phòng điều khiển khi phát hiện chúng ta đến đây." Hắn nói không cam lòng.

"Đặc vụ Reid, không ngờ ngươi chính là người đã báo cảnh sát." Tầm mắt của Vu Duy Thiển lướt qua trên người của Lê Khải Liệt.

Vẻ ngoài của Reid vẫn như trước, trên khuôn mặt thon gầy là một đôi mắt tinh nhanh sắc bén, hắn tựa hồ đang lẩn tránh người nào đó nên không đến gần. Reid vung tay với Lê Khải Liệt, "Ta đã làm xong chuyện mà ngươi nhờ vả, đừng quên những gì ngươi đã đáp ứng."

Người đàn ông vẫn nhìn chăm chú Vu Duy Thiển từ đầu đến giờ rốt cục di chuyển tầm mắt, "Nếu ngươi muốn tránh né thì tốt nhất nên đi ngay lúc này, người muốn đi thì có giữ cũng giữ không được, người muốn lưu lại thì cho dù có rời đi cũng sẽ xuất hiện ở ngay trước mặt ngươi…." Hắn nói với Reid nhưng sau khi dứt lời thì lại mang theo ánh mắt sâu xa mà nhìn về phía Vu Duy Thiển.

Lê Khải Liệt rất chắc chắn, đồng thời cũng tin tưởng Vu Duy Thiển sẽ xuất hiện. Vu Duy Thiển có thể đoán được người mà Reid muốn tránh có lẽ là Lena, đồng thời cũng nhận thấy một màn giao dịch mập mờ giữa Lê Khải Liệt và Reid.

Những người bị áp tải lên xe cảnh sát chính là tay sai của Kent Claudy, điều này tựa hồ đã gợi ý cho Vu Duy Thiển về một chuyện gì đó.

Quận trưởng cảnh sát Thorn dẫn theo cấp dưới đi kiểm tra một lần nữa, sau đó phát hiện có một cô gái trẻ tuổi bị nhốt trong phòng nghỉ, cô ấy bị người ta dùng các loại trang phục diễn xuất trói chặt, lúc này mới được cảnh sát giải cứu.

Sau buổi hòa nhạc, nhân viên bắt đầu thu dọn hậu quả do trận hỗn loạn mang đến, Thorn cũng cho cấp dưới của mình rút khỏi hiện trường.

Owen không ngừng tiếp điện thoại. Deer, Luke, Morris và Matthew cùng xuất hiện trước mặt Vu Duy Thiển, biểu tình trên mặt của mọi người đều rất tế nhị, vô cùng cảm khái, nhưng dường như lại yên tâm.

"Nơi này giao cho ngươi." Nụ cười tươi vui đã quay trở lại trên mặt của Luke, hắn vỗ lên vai của Lê Khải Liệt rồi cùng mấy người khác rời đi.

"Hôm nay mọi người đều mệt mỏi, này mai tiếp tục xử lý những thứ này." Owen phân phó với người phụ trách quét dọn, hắn còn rất nhiều chuyện phải làm, chẳng hạn phải giải thích như thế nào với những người đã mua vé, phải xử lý buổi hòa nhạc khác thường này như thế nào.

Mọi người rời đi gần hết, ánh đèn trên sân khấu tắt lịm, hậu trường càng thêm tối tăm, chỉ có Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đứng đó, Vivian buông tay hắn ra, không biết đã đi từ lúc nào.

Yên lặng, yên đến mức ngay cả tiếng tim đập cũng có thể nghe thấy, Lê Khải Liệt cất bước, hắn quay trở lên sân khấu, dưới bầu trời đêm cùng ánh sao chiếu rọi, hắn đứng giữa sân khấu không một bóng người, nhìn Vu Duy Thiển từ đằng xa, thu lại hết thảy góc cạnh sắc sảo, lộ ra tất cả lưu luyến và buồn bã, hận ý và tức giận đè ép đã lâu rốt cục hiện ra trước mặt Vu Duy Thiển.

"Nếu không phải ta vẫn còn lý trí thì mới vừa rồi ta đã kéo ngươi đến trước mặt ta dưới sự hiện diện của tất cả mọi người, mặc kệ ngươi nguyện ý hay không, là hận ta hay là chán ghét ta thì ta vẫn sẽ hôn cho đến khi ngươi tắt thở mới thôi, như vậy ngươi sẽ không thể rời khỏi ta, có đúng hay không?" Dùng ngữ điệu thong thả để mở đầu, nhưng vẫn không thể áp chế cảm xúc mãnh liệt của mình, Lê Khải Liệt thiếu chút nữa đã mất tự chủ.

Hắn giống như có thể nhào đến bất cứ lúc nào, Vu Duy Thiển có thể nghe ra sự phẫn nộ đã bị hắn kiềm chế trong tiếng quát khàn khàn cùng ánh mắt rực lửa, người đàn ông này ắt hẳn chưa từng bị bỏ rơi như vậy, "Rốt cục ngươi muốn làm cái gì?"

"Ngươi vì muốn hỏi ta câu này nên mới ở lại? Ngươi còn đứng ở nơi này vì muốn làm rõ cuộc giao dịch giữa ta và Reid?" Lê Khải Liệt mỉm cười, dường như có một ngọn lửa đang thiêu đốt trong mắt của hắn, "Ngươi rõ ràng là vì lo lắng cho ta mới đến đây, là vì muốn nhìn thấy ta, ta nói có đúng hay không?"

"Ngươi trả lời ta trước." Vu Duy Thiển cố chấp muốn được đáp án, hai tay đút vào túi áo choàng, "Ta không muốn ngươi vì ta mà làm ra chuyện gì quá đáng, đừng tùy tiện hành động một mình như vậy, nói cái gì mà rời khỏi sân khấu…"

"Ta nói đều là sự thật." Lê Khải Liệt nói một cách quả quyết, hắn giang hai tay ra mà đứng ở trên sân khấu, không có ánh đèn nhưng vẫn chói mắt như trước, "Lý do mà ngươi rời đi là vì cái gì? Sợ hủy hoại sự nghiệp của ta? Sợ gia tộc Claudy vì ngươi mà gây phiền toái cho ta?"

Hắn cười to, giọng nói không ngừng vang vọng trên sân khấu trống trải, "Nhìn nơi này đi! Ngươi có biết vì sao những người đó lại xuất hiện ngay hôm nay hay không? Đây là cuộc giao dịch của ta và lão già kia, ta

bảo Bode nói với hắn, chỉ cần dùng ta để uy hiếp thì ngươi nhất định sẽ xuất hiện! Ngươi xem đi, ngươi quả nhiên ở nơi này, ở trước mặt ta."

"Lần này là ta thắng, Duy yêu–" Thản nhiên nói dứt lời, hắn nhếch môi, cánh tay lướt qua một đường cong dưới bầu trời đầy sao rồi cúi chào, giống như phía dưới đang có vô số khán giả, mà hắn chính là người cuối cùng chiến thắng hết thảy.

"Ta đã sớm biết ngươi là người điên, là một tên cuồng đồ cái gì cũng dám làm, nhưng ta lại không ngờ ngươi lớn mật như vậy, lần này ngươi đem mình ra làm con mồi! Ngươi rốt cục có biết ngươi đang làm cái gì hay không! Ngươi muốn hủy hoại sự nghiệp hay là chính tánh mạng của mình? Nếu ngươi chết thì ta quay về còn ý nghĩa gì nữa? Ngươi muốn cho ta nhìn thấy xác của ngươi để trừng phạt ta hay sao?"

?

Vu Duy Thiển trách cứ không hề nể tình, ánh mắt sắc bén không thể áp chế được lửa giận, hắn giận Lê Khải Liệt mà cũng giận chính mình, là hắn đã ép Lê Khải Liệt dùng đến cách này.

Lê Khải Liệt vừa cười vừa lắc đầu, chính là nụ cười đã từng khiến Vu Duy Thiển nhức đầu, nụ cười thiệt giả khó phân biệt, "Làm sao lại như thế? Ta làm sao có thể dùng cách tàn nhẫn như vậy để trừng phạt ngươi vì đã vứt bỏ ta."

Lê Khải Liệt vươn tay về phía Vu Duy Thiển, đôi mắt màu tro lục loang loáng trong bóng đêm, "Ta và Reid đã giao hẹn đâu vào đó, bảo hắn trước tiên báo cảnh sát, cho dù trước kia ta và Kent Claudy có đấu đá như thế nào thì cũng chưa từng kinh động đến cảnh sát, bọn họ sẽ không ngờ ta đã báo cảnh sát, ta đã sớm chuẩn bị sẵn sàng để chờ bọn họ xuất hiện, cho nên ta đương nhiên sẽ bình yên vô sự."

"Yên tâm đi, ta sẽ không lấy mạng của mình ra đùa giỡn, mạng của ta thuộc về ngươi, muốn đùa thì ta chỉ đùa mạng của người khác." Giống như không lo lắng Vu Duy Thiển lại bỏ trốn một lần nữa, không biết hắn lấy tự tin từ nơi nào, chỉ duỗi tay ra chờ Vu Duy Thiển, mơ hồ hiển lộ nụ cười hung ác đầy nham hiểm.

Hắn đi về phía Vu Duy Thiển, "Ngươi sợ hủy hoại sự nghiệp của ta thì ta sẽ hủy hoại nó ở ngay trước mặt ngươi, ngươi sợ gia tộc Claudy gây bất lợi cho ta thì ta lập tức nhổ sạch móng vuốt của đám người đó trước khi bọn họ ra tay, một lần không đủ thì hai lần, hai lần không đủ thì ba lần, lần lượt đả kích cho đến khi bọn họ biến mất khỏi thế giới này mới thôi. Như vậy hiện tại ngươi có thể nói cho ta biết ngươi còn lý do gì để rời bỏ ta hay không?"

Ánh đèn nê-ông lóe sáng dưới bầu trời đêm, Lê Khải Liệt cứ đứng như vậy ở trên sân khấu, đặt ra câu hỏi đối với Vu Duy Thiển, vạt áo bị gió thổi bay, nét mặt thâm thúy không thể phá hủy sự kiên định, trầm ổn mà tự phụ. Vu Duy Thiển giật giật khóe môi, chậm rãi nhếch lên một độ cong đùa cợt, không có cách nào để trả lời.

P/S: rốt cục cũng tóm được vợ về chuồng:>, cho nên con sam mới có bản lĩnh làm chồng bé Duy. Bé Duy ngoan ngoãn mà làm vợ sam đi ^o^

138. Chương 138: Ánh Mặt Trời Giữa Đêm

Lê Khải Liệt nhìn Vu Duy Thiển đã mất đi phản ứng, hắn bước đến trước mặt đối phương.

"Ngươi nói thêm một cái lý do khác, nói ngươi muốn rời xa ta thử xem, mặc kệ ngươi nói cái gì thì ta đều sẽ làm cho nó biến mất." Nở nụ cười, hắn nói như vậy đối với Vu Duy Thiển, giống như một tên côn đồ vừa làm chuyện xấu, tựa hồ làm cho Vu Duy Thiển khó xử sẽ khiến hắn cảm thấy hài lòng.

Nhưng Vu Duy Thiển ở mặt ngoài vẫn bình tĩnh thản nhiên, không thể nhìn ra sự nóng nảy đang che giấu ở bên trong, sau khi lặng im chừng vài giây thì hắn mới nhướng cao hàng lông mày, "Ngươi quá tự tin."

"Đương nhiên, bởi vì ta biết khi đối mặt với ngươi thì một chút do dự cũng không thể có, nếu không ngươi sẽ vứt ta giống như vứt bỏ một con thú cưng." Không ai có thể nói ra những lời như cách mà Lê Khải Liệt đã hình dung, là thâm tình hay là xảo quyệt, hắn chậm rãi choàng tay lên vai của Vu Duy Thiển, vuốt ve mái tóc của đối phương.

Vu Duy Thiển đẩy tay hắn ra, nắm lấy cổ áo của Lê Khải Liệt chỉ gần trong gang tấc, nhìn vào cặp mắt kia, "Không phải là ngươi đang nói cho ta biết ngươi căn bản không cần ta làm như vậy, ngươi không cần ta bảo vệ, chuyện này là do ta tự cho là đúng, có phải hay không?"

Lê Khải Liệt không nói gì nhưng ánh mắt của hắn rõ ràng đang lộ ra sự chỉ trích.

"Ngươi có biết ta là vì ai hay không? Ta là vì ngươi! Ngươi nghĩ xem vì sao ta lại làm như vậy? Ngươi có nghĩ đến hay chưa, nếu ta ở bên cạnh ngươi, ngoại trừ ảnh hưởng đến ngươi mà còn có thể liên lụy những người khác? Trái đất này không chỉ có một mình ngươi và ta! Lê Khải Liệt!" Vu Duy Thiển đè ép tiếng nói, mang theo cảm giác vô lực của những tang thương đã qua, hắn ngửa đầu nhìn lên cao rồi thở dài.

"Ta chỉ có một thân một mình, nhưng còn ngươi thì sao? Ngươi còn em gái, còn cha mẹ, còn ban nhạc, còn sự nghiệp và fan hâm mộ của ngươi, ngươi có nghĩ đến nếu Claudy lợi dụng bọn họ thì những người đó sẽ như thế nào hay không? Nếu ta là căn nguyên tạo thành hết thảy chuyện này thì ta sẽ có cảm giác như thế nào?" Dùng sức đẩy mạnh Lê Khải Liệt ra, hắn hít vào một hơi.

"Ta không muốn gánh vác sai lầm này." Hắn xoay người một cách lãnh đạm.

Gió đêm thổi bay mái tóc đen, áo choàng nhìn từ phía sau giống như một đôi cánh chim màu đen đang tung bay trong tầm mắt của Lê Khải Liệt, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể bay đi.

Lê Khải Liệt nhíu mày, lần này đến phiên hắn không thể phản bác, nên làm như thế nào mới có thể giữ Vu Duy Thiển ở lại, nên làm như thế nào mới có thể làm cho trái tim này dao động, hắn tự hỏi ở trong lòng, nhưng đáng tiếc là không hề có đáp án.

"Ta sẽ không để ngươi bị tổn thương, ta sẽ không để ngươi gánh vác sai lầm này." Không hề giải thích cũng không tiếp tục thuyết phục, hắn tiến đến rồi ôm lấy Vu Duy Thiển từ đằng sau, tràn đầy quyến luyến.

Bị cơ thể ấm áp kề sát, vòng tay dịu dàng, thân thể trong gió đêm dần dần khôi phục nhiệt độ, bắt đầu hấp thu độ ấm cực nóng, Vu Duy Thiển ngẩng đầu nhìn vì sao sáng nhất giữa bầu trời đầy sao, ánh sáng quá chói khiến hắn phải nhắm mắt lại.

Đến khi một cơn gió tiếp tục thổi qua, hắn xoay người rồi ôm lấy sau cổ của Lê Khải Liệt, đưa môi của đối phương áp sát trước mặt mình, đoạt đi tất cả hô hấp của Lê Khải Liệt.

Khao khát nhiệt độ nóng bỏng này, đôi tay siết chặt, hắn ôm lấy Lê Khải Liệt, khoảng thời gian ly biệt đã tạo thành ảnh hưởng còn lớn hơn những gì hắn đã suy nghĩ, hắn không thể phủ nhận bản thân mình lúc nào cũng nhớ đến Lê Khải Liệt.

Nụ hôn dịu dàng mà lại mạnh mẽ, phía sau cổ bị siết chặt đến mức phát đau, nhưng Lê Khải Liệt không hề kháng cự mà chỉ có vui sướng, ôm chặt thắt lưng của Vu Duy Thiển, hắn cơ hồ không thể hít thở, nụ hôn nồng nhiệt này đã chứng minh hết thảy vẫn chưa chấm dứt, đồng thời cũng không thể chấm dứt.

Ôm nhau giữa bầu trời đầy sao, hết thảy xung quanh dường như đều rời xa, Vu Duy Thiển nắm lấy mái tóc sau đầu của Lê Khải Liệt, tiến vào bên trong khoang miệng của đối phương để cắn nuốt, tước đoạt hô hấp, nước bọt, nhiệt độ cơ thể, hắn có rất nhiều phản ứng, hắn muốn Lê Khải Liệt, muốn yêu người này, hắn vẫn chưa muốn buông tay.

"Đừng rời xa ta, có được hay không? Là ta van xin ngươi." Cường điệu giọng nói, vứt bỏ biểu tình tràn ngập tính xâm lược, Lê Khải Liệt dán sát vào bờ môi của Vu Duy Thiển mà thì thầm nói nhỏ, mỗi một từ đều rất chậm rãi, rất cẩn thận, thậm chí là đau xót.

Vu Duy Thiển vuốt ve mái tóc sau đầu của Lê Khải Liệt, sợi tóc ngắn gợn sóng, cảm xúc cứng cáp đâm vào lòng bàn tay, hắn chậm rãi mơn trớn, tiếng nói trong trẻo nhưng lại lạnh lùng vang vọng trên sân khấu trống trải, "Buổi hòa nhạc thất bại, không có cái gì tệ hơn chuyện này, ngươi phải đền tiền vé cho khán giả."

“Ta có thể đền tiền vé cho tất cả mọi người ngoại trừ một người, ta tổ chức buổi hòa nhạc này là vì hắn.” Lê Khải Liệt vẫn không buông tay, nắm lấy áo choàng của Vu Duy Thiển, dùng hàm dưới cọ xát hai gò má của đối phương, “Ở trong mắt của ngươi thì ta rất giống một đứa con nít có phải hay không?”

“Ngươi nói thử xem?” Trên mặt có cảm giác bị đâm hơi đau, điều này chứng minh Lê Khải Liệt đang trong tình trạng suy sụp tinh thần, hắn sờ lên những cọng râu mọc lởm chởm ở dưới cằm của Lê Khải Liệt, đôi môi mỏng dính nhếch lên một đường cong mỉa mai, “Ngươi chỉ biết dùng điểm này để uy hiếp ta, luôn viện cớ như vậy, tìm lý do để làm xằng làm bậy, ở trước mặt ta mà cứ giả vờ vô tội, làm cho ta phải mềm lòng.”

“Như vậy nói cho ta biết chuyện này có hiệu quả hay không? Ngươi có mềm lòng vì ta hay không? Cho dù chỉ là một chút, chỉ cần có thể giữ ngươi lại thì muốn ta làm cái gì cũng được.” Lê Khải Liệt vuốt ve trên lưng của Vu Duy Thiển, tựa hồ làm như vậy thì có thể đuổi đi tất cả bất đắc dĩ và nặng nề ở trong lòng, “Ngươi nghĩ rằng ta thật sự không nghĩ đến vấn đề này hay sao? Nếu là như vậy thì ngươi đã sai rồi.”

Bình tĩnh đặt câu hỏi, bàn tay đang ôm lấy thắt lưng của Vu Duy Thiển giống như gọng kìm không muốn buông ra, Lê Khải Liệt vừa giả vờ yếu thế để lấy lòng, vừa giữ chặt Vu Duy Thiển ở trước mặt. Khóe môi sắc sảo của Vu Duy Thiển nhếch lên một chút, không vạch trần kỹ xảo của đối phương, người đàn ông đeo đủ loại mặt nạ trên sân khấu, chỉ có lúc này mới cởi bỏ ngụy trang mà đem toàn bộ sức lực dựa vào người hắn.

“Ta đương nhiên đã nghĩ đến, nhưng mỗi khi nghĩ đến ngươi thì tất cả phiêu lưu mạo hiểm đều bị ta vứt ra sau đầu. Ta sẽ không thua, ngươi cũng sẽ không thua, nếu như vậy thì chúng ta còn sợ cái gì nữa? Chờ thật sự đến lúc đó thì ngươi có nói lời chia tay cũng không muộn, bất quá trước lúc đó ta nhất định sẽ nhốt ngươi lại để tránh cho ngươi tiếp tục bỏ trốn trước mặt ta.”

Lê Khải Liệt nói ra những lời không biết là đang đùa hay là chân thật, giọng nói đầy sức hút dưới bầu trời đầy sao lại có tác dụng thôi miên rất hiệu quả, cũng không hề che giấu sự uy hiếp trong đó.

Vu Duy Thiển nâng cằm của Lê Khải Liệt lên rồi lạnh lùng nhìn hắn, “Ngươi nói ai bỏ trốn?”

“Không phải bỏ trốn thì gọi là gì? Ngươi sợ, sợ chịu trách nhiệm, giống như mấy gã đàn ông sau khi lên giường thì lập tức chuồn mất.” Chuyển đề tài, Lê Khải Liệt nhướng mi, biểu tình ác liệt như có như không, chậm rãi lộ ra một nụ cười, “Nếu lúc ấy ngươi không xuất hiện thì ta sẽ tiếp tục nói với mọi người, nhắc nhở ngươi–”

“Ngươi đã ăn ta thì phải chịu trách nhiệm đối với ta.”

Vành tai bị mút vào, hơi thở lướt qua, Vu Duy Thiển nhíu chặt mày, vừa tức giận vừa buồn cười, lập tức túm lấy cổ áo của Lê Khải Liệt, “Vậy ngươi có phải cũng sẽ chịu trách nhiệm đối với ta hay không?” Những lời như vậy chỉ có Lê Khải Liệt mới có thể nói ra.

“Đương nhiên ta sẽ chịu trách nhiệm đối với ngươi, ta là người đàn ông đầu tiên của ngươi….” Nắm đấm của Vu Duy Thiển chưa kịp vung lên thì Lê Khải Liệt vừa cười vừa nói tiếp, “Ta sẽ bảo vệ ngươi, ngươi cũng bảo vệ ta, chúng ta sẽ vì đối phương mà bảo vệ chính mình, đừng để cho bất cứ bên nào bị tổn thương, đây là lời hứa giữa ta và ngươi.”

Từ trêu chọc đến nghiêm túc, Lê Khải Liệt bị Vu Duy Thiển đẩy ngã xuống đất nhưng vẫn không đứng dậy, sau khi chậm rãi nói xong thì hắn nhàn nhã nằm đó tựa như đây là nơi thoải mái nhất trên thế giới này, hắn dùng tay làm gối đầu, hơi hơi nheo mắt lại, bên môi nhếch lên một nụ cười vừa khêu gợi vừa lười biếng, “Có quay lại hay không? Nếu ngươi không quay lại thì ta ở ngay nơi này mà cưỡng bức ngươi a, còn phải cảnh cáo ngươi, ai bảo lần trước ngươi ăn ta xong rồi bỏ đi. ”

Nói cái gì mà ăn xong rồi bỏ đi, thật không biết là nên phát hỏa hay là nên buồn cười, Vu Duy Thiển cắn chặt hàm dưới, kéo Lê Khải Liệt đứng dậy, không ngờ Lê Khải Liệt lại ôm chặt lấy hắn, giọng điệu táo bạo hoàn toàn mất đi kiểm soát, kề sát vào tai hắn mà gầm nhẹ, “Ta nói thật! Đừng tưởng là ta làm không được! Ta sẽ xâm phạm ngươi ngay tại nơi này, quay phim toàn bộ quá trình, làm cho ngươi vĩnh viễn không thể rời xa ta!” (=.=) Nguồn:

Cổ họng bị cắn một cái thật mạnh, Vu Duy Thiển vừa rên rỉ vừa hít sâu một hơi, hắn đã quen với tính tình của Lê Khải Liệt, hắn thường lựa chọn phương pháp không khách khí đối với những lời nói nhảm nhí như

vậy của Lê Khải Liệt, mạnh mẽ đá văng đối phương ra, vốn tưởng rằng Lê Khải Liệt có thể dễ dàng tránh né, không ngờ người nọ chỉ lui về sau vài bước, nghiêng ngả lảo đảo mà té xuống đất.

Chẳng lẽ Lê Khải Liệt bị thương? Vu Duy Thiển xông tới rồi ôm lấy Lê Khải Liệt, vén lên chiếc áo thun đen, hắn vẫn chưa kịp kiểm tra thì đã bị giữ lại, sau đó nghe thấy một tiếng thở dài, "Ta không sao, gần đây mất ngủ, nhìn thấy ngươi thì ta mới có thể yên tâm, cứ để ta nằm như vậy một lúc."

Giọng nói của Lê Khải Liệt chưa từng mệt mỏi như vậy, Vu Duy Thiển nâng người hắn lên một chút rồi để hắn dựa vào đùi của mình. Lê Khải Liệt nắm chặt áo choàng của Vu Duy Thiển, không hề thả lỏng, "Khi tỉnh lại ta muốn nhìn thấy ngươi, nếu không ta khó mà bảo đảm chính mình sẽ làm ra chuyện gì."

Là cảnh cáo cũng là hâm dọa, hắn nhìn Vu Duy Thiển, Vu Duy Thiển cũng nhìn hắn, trải qua một phen ẩu đả khiến toàn thân ướt đẫm mồ hôi, phấn trang điểm trên mặt của Lê Khải Liệt không thể lấn át được sắc mặt mệt mỏi của hắn, nhìn thấy hắn như vậy khiến tâm tư của Vu Duy Thiển lệch khỏi quỹ đạo.

"Ngươi ở trên sân khấu đã nói, cho dù có vô số người yêu ngươi nhưng người ngươi yêu chỉ có một." Hắn đẩy tay của Lê Khải Liệt ra rồi nhìn ánh đèn nê-ông chập chờn ở phương xa.

Lê Khải Liệt khẩn trương nhìn hắn, hắn nhẹ nhàng vuốt ve vầng thái dương của Lê Khải Liệt, "Khi nhìn thấy ngươi gặp chuyện, ta phát hiện ra một điều, cho dù có vô số mạng người bị uy hiếp thì ta cũng chỉ muốn bảo vệ một người duy nhất."

Bên trong đôi mắt màu đen tràn ngập tình cảm, có giãy dụa cũng có mâu thuẫn, nhưng rốt cục là thỏa hiệp, hắn chăm chú nhìn Lê Khải Liệt.

"Những lời này ta chỉ nói một lần duy nhất, cũng giống như ngươi cảm thấy đau khổ vì mất ta, mấy ngày nay ta cũng không dễ chịu gì khi phải rời xa ngươi."Hắn thừa nhận, bởi vì đây là sự thật.

Bị nỗi vui sướng đột ngột bao phủ, Lê Khải Liệt kéo Vu Duy Thiển xuống rồi cho hắn một nụ hôn thật sâu.

Hết thảy chờ đợi và kiên trì của Lê Khải Liệt đều không lãng phí, Vu Duy Thiển phát hiện bất cứ nỗi lo lắng nào cũng không ảnh hưởng đến tình cảm của người này. Vu Duy Thiển vẫn không thể làm cho chính mình buông tay, mặc dù hắn biết đó mới là quyết định chính xác.

Lê Khải Liệt lập ra một cái bẫy, mà mồi nhử chính là bản thân của hắn, Vu Duy Thiển chỉ có thể nhảy vào, vì không muốn nhìn thấy Lê Khải Liệt giãy dụa đau khổ một mình.

"Mệt thì ngủ đi." Hắn sờ đầu của Lê Khải Liệt, mái tóc bị thiêu rụi lại được xén ngắn, tạo nên cảm giác hơi lạ, Lê Khải Liệt giống như muốn kéo ngược thời gian, liếm lên môi Vu Duy Thiển rồi nói, "Ta chỉ muốn nói cho ngươi biết cảm giác của ta."

"Ngươi có thể chờ đến khi thức dậy thì hẳn nói cho ta biết, mặc dù ta đã biết ngươi muốn nói cái gì." Lê Khải Liệt không phải loại người keo kiệt lời ngon tiếng ngọt, Vu Duy Thiển bắt đầu có tâm tình chế nhạo đối phương.

"Lời nói chỉ là vô nghĩa." Lê Khải Liệt nhắm mắt lại, miễn cưỡng bổ sung một câu danh ngôn của Shakespeare, "Bởi vì tình yêu chân chính không thể dùng ngôn ngữ để bày tỏ, hành động mới là minh chứng tốt nhất." Hắn mở mắt ra rồi ôm lấy Vu Duy Thiển.

Giết chết tình yêu dễ hơn là che giấu nó, tình yêu trong bóng đêm vẫn tỏa sáng như cũ – người đàn ông bị Lê Khải Liệt ôm lấy đang ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, bỗng nhiên nghĩ ra một câu như vậy.

Hắn bế Lê Khải Liệt đứng dậy rồi thì thầm, "Ta đưa ngươi quay về, sẽ cùng ngươi ngủ, mấy ngày nay…..ta cũng chưa từng có một giấc ngủ ngon."

139. Chương 139: Cá Trong Lưới

Trở về nhà của Lê Khải Liệt, cảm giác quen thuộc tựa như quay về nhà của mình, Vu Duy Thiển quanh năm suốt tháng đều di chuyển khắp nơi, cũng không cố định ở một chỗ quá lâu, cho nên mới không hề lưu luyến mà bỏ lại quán bar đang làm ăn rất khắm khá của mình, hiện tại căn biệt thự ở Manhattan này cũng đã trở thành nơi nghỉ dưỡng của hắn.

Giường của Lê Khải Liệt chính là giường của hắn, nghỉ ngơi trên chiếc giường rộng lớn như vậy cũng không phải là chuyện gì xa lạ, bởi vì lần ly biệt này đã mang đến những suy nghĩ mới mẻ nào đó cho bọn họ, tuy rằng vấn đề vẫn chưa được giải quyết nhưng bọn họ đã xác định hai bên sẽ không tiếp tục bốc đồng như lúc trước, hiện tại bọn họ sẽ dùng lý trí để đối diện với tình cảm của bọn họ cùng với tất cả vấn đề tồn tại giữa hai người.

Tạm biệt sân khấu ồn ào, Lê Khải Liệt lặng yên nằm trên giường, Vu Duy Thiển đã thức dậy trong chốc lát nhưng vẫn không động đậy.

Người bên cạnh gác tay lên thắt lưng của hắn, Lê Khải Liệt nằm sấp xuống giường, đối mặt với hắn, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể sẵn sàng mở mắt ra để xác nhận hắn không bỏ đi.

Chưa từng thấy bộ dáng với mái tóc ngắn của Lê Khải Liệt, trong ấn tượng của Vu Duy Thiển, người đàn ông này tựa như một con sư tử tràn ngập tính công kích, hắn tự tiện xông vào cuộc sống của người khác, mặc kệ người ta có chấp nhận hay không, hiện tại đã bị xén đi cái bờm, nhưng vẫn không hề ngoan ngoãn hơn xưa.

Tựa đầu vào gối, Vu Duy Thiển mò mẫm lên cái tủ nơi đầu giường, vẫn giống như lúc hắn rời đi, gói thuốc lá cùng bật lửa đều ở vị trí cũ, cầm gói thuốc lá trong tay, nhìn bàn tay đặt trên lưng, hắn lại đặt gói thuốc trở về vị trí cũ.

Trong phòng thật im lặng, hắn mở to mắt nhìn trần nhà, sau đó bất tri bất giác chuyển mắt lên người của Lê Khải Liệt.

Người này ngủ thật sự yên bình, thu liễm tất cả ngang ngược và suồng sã, nửa thân trần lộ ra bên ngoài, mái tóc đã được gội sạch có vài cọng nhếch lên trên gối, trạng thái vô cùng thả lỏng.

Mái tóc ngắn của Lê Khải Liệt không hề ảnh hưởng đến sức quyến rũ của hắn, vốn đã rất phong độ, nay lại càng hiển lộ rõ ràng.

Giống như vuốt ve con mèo con cún, hắn sờ lên tóc của Lê Khải Liệt, có đôi khi sẽ cảm thấy Lê Khải Liệt cũng có điểm rất đáng yêu, nhưng phần lớn đều luôn làm cho hắn cảm thấy đau đầu, đáng yêu đến mức làm cho người ta cảm thấy đáng ghét, đối với hắn mà nói thì đây chính là Lê Khải Liệt.

Có ai có thể cự tuyệt được người đàn ông này hay không? Là ai đã tạo ra kỳ tích này? Nghĩ đến vấn đề như vậy liền khiến Vu Duy Thiển cảm thấy chính mình bắt đầu không bình thường.

Hoạt động thân thể một chút, Lê Khải Liệt điều chỉnh tư thế ngủ, đôi mắt của hắn đột nhiên mở ra, ánh mắt của hắn thanh tỉnh đến mức làm cho người ta phải nghi ngờ, "Ngươi nhìn ta đã rất lâu, ta còn nghĩ rằng ngươi sẽ thừa dịp ta đang ngủ mà lén lút hôn ta, kết quả chờ tới chờ lui cũng không thấy, thật khiến người ta thất vọng a."

Không cần hoài nghi, hắn đã tỉnh được một lúc, ngay lúc Vu Duy Thiển thức dậy. Ý cười ngưng tụ trong đôi mắt màu tro lục lấp lánh hào quang, nửa thật nửa giả mà oán giận.

"Muốn ta hôn thì ngươi cứ nói thẳng." Vu Duy Thiển ngồi dậy, sau khi tỉnh ngủ thì tinh thần của hắn cũng không tệ lắm, quan trọng hơn là do tâm tình cũng khá tốt.

Mặc chiếc áo thun của Lê Khải Liệt như là đồ ngủ, có đôi khi bọn họ sẽ lầm lẫn khi quần áo của bọn họ đặt cạnh bên nhau, bình thường hắn sẽ không mặc đồ của Lê Khải Liệt, căn cứ vào sở thích cá nhân của mình thì hắn sẽ không thử nghiệm phong cách ăn mặc của Lê Khải Liệt.

"Nói thẳng thì không còn ý nghĩa, ngươi sẽ không thể–" Lê Khải Liệt vẫn chưa nói xong thì đã bị niêm dấu bằng một nụ hôn, Vu Duy Thiển cúi đầu rồi choàng tay qua vai của Lê Khải Liệt, đối phương phối hợp bằng

cách ôm lấy thắt lưng của hắn để làm sâu sắc nụ hôn này.

Thể chất của Lê Khải Liệt khác với người bình thường, đối với hắn mà nói thì tinh thần mệt mỏi sẽ càng nghiêm trọng hơn thân thể mệt mỏi, mấy ngày nay thần kinh liên tục căng thẳng, sau khi Vu Duy Thiển xuất hiện liền làm cho hắn có loại cảm giác giải tỏa hết mọi ưu phiền, hiện tại được nghỉ nơi, cảm giác mệt nhọc đã sớm tan biến, khi dùng môi lưỡi quấn quýt với nhau, Vu Duy Thiển nhanh chóng phát hiện thân thể của Lê Khải Liệt đang biến hóa.

"Ta tưởng rằng ngươi rất mệt." Vu Duy Thiển dời môi, không phải không có chế nhạo, bàn tay mò lên làn da nóng rần của Lê Khải Liệt.

"Đúng là rất mệt, nhưng nhìn thấy ngươi thì lập tức có tinh thần." Một câu của Lê Khải Liệt có hai nghĩa, kéo tay của Vu Duy Thiển xuống phía dưới, khơi mào một nụ cười càng có hàm nghĩa sâu xa hơn, sau đó kéo cổ của Vu Duy Thiển xuống rồi hôn một cách nồng nhiệt, "Chúng ta xa nhau đã bao lâu? Ta thật sự nhịn không được."

Giọng nói thì thầm như ác quỷ dụ dỗ, Vu Duy Thiển thuận theo loại mê hoặc này, nhưng cách thức mà hắn thuận theo lại không giống như Lê Khải Liệt đã mong muốn, duỗi tay ra, dùng khuỷu tay đè Lê Khải Liệt xuống giường, "Ta vẫn không quên phản ứng vào tối hôm đó của ngươi…."

Giọng nói thì thầm hết sức dịu dàng, nhưng động tác lại mang theo một loại hàm nghĩa khác, Vu Duy Thiển dùng hành động để chứng minh hắn đã quay về.

Không phải người châu Âu thuần túy cho nên xúc cảm trên làn da của Lê Khải Liệt rất nhẵn nhụi, nhẵn nhụi mà mạnh mẽ, tựa như một con báo đen nhanh nhẹn, mỗi một cơ bắp đều nổi lên cuồn cuộn. Vì ly biệt mà khắc sâu vào trí nhớ, tồn tại một cách sống động, hắn không có giây phút nào lãng quên, hiện tại hắn sẽ ôn lại cảm giác ngay lúc đó.

Dùng sự vội vàng nôn nóng chưa bao giờ có để khát cầu, tấm lót nệm giường ở dưới thân của hai người trở nên nhăm nhúm, làn da lưu lại hương thơm sau khi tắm rửa bắt đầu lấm tấm mồ hôi, mùi hương nam tính hòa lẫn trong hô hấp làm thức tỉnh dục vọng quen thuộc.

Hắn hôn lên mặt, lên khóe môi, rồi đến ngực rồi xuống bụng của Lê Khải Liệt, hôn tất cả mọi ngóc ngách….

Vu Duy Thiển không biết hiện tại là ban ngày hay ban đêm, thời gian đối với hắn không có ý nghĩa, nhưng lúc này lại có ý nghĩa một cách đặc biệt. Giống như để chứng minh hoặc lưu làm kỷ niệm, bàn tay của Lê Khải Liệt lần lượt đi xuống dọc bờ vai đến thắt lưng của Vu Duy Thiển, chiến tranh diễn ra trong im lặng, quanh mình chỉ có âm thanh ma sát của làn da cùng những tiếng hô hấp vội vàng.

Áo ngủ rớt xuống, làn da nóng bừng tựa như bị thiêu đốt đang kề sát vào nhau, nụ hôn cắn nuốt môi lưỡi tựa như lửa cháy lan rộng cánh đồng, cố gắng xâm chiếm lãnh địa của đối phương, động tác quấn quýt trở nên triền miên, phản ứng của Lê Khải Liệt vẫn có mục đích rõ ràng như trước, nhưng kỳ quái là sau một lúc tạm dừng lại ngoan ngoãn thuận theo.

"……Lần này ta sẽ không cho ngươi có cơ hội rời đi." Hắn chủ động xoay lưng lại, tấm lưng cường tráng rộng lớn cùng với đường cong hoàn mỹ hiện ra trước mặt Vu Duy Thiển, không hề quên nhắc nhở thêm một câu, "Lát nữa là đến phiên ta."

"Ngươi lúc nào cũng không muốn chịu thiệt." Vu Duy Thiển leo lên lưng của Lê Khải Liệt.

Hô hấp cuồng loạn hòa lẫn vào nhau, một khi bắt đầu thì không thể ngừng lại, giống như vĩnh viễn sẽ không ngừng lại, tiếng rên rỉ khàn khàn làm chấn động từng hạt bụi nhỏ trong không khí, xóc nảy trong cơn sóng triều mênh mông mãnh liệt.

"Ngươi đang cố ý…..Ngươi muốn làm cho ta nổi điên hay sao….Chết tiệt!" Lê Khải Liệt dồn dập thở dốc, la lên tên của hắn, "Duy! Duy!"

"Ta ở đây!" Hắn đè lại Lê Khải Liệt, không cho đối phương tiếp tục cựa quậy, hôn lên những giọt mồ hôi ở sau lưng của đối phương, vuốt ve mái tóc trên thái dương của Lê Khải Liệt, "Ta ở đây….hãy cùng với ta…."

Bị nỗi nhớ vây quanh như một cái lưới, hắn và Lê Khải Liệt đều là cá trong lưới, ngoại trừ giải thoát cho nhau thì không còn cách nào khác, bọn họ bị dục vọng truy đuổi trong nước biển. Đấu tranh, giao phó tất

cả, không hề giữ lại bất cứ thứ gì.

Đến khi sóng triều biến mất, mọi thứ quay trở về yên tĩnh, thần trí trở về vị trí cũ, mu bàn tay của Vu Duy Thiển bị nhẹ nhàng bao phủ.

Mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt màu tro lục không hề che giấu khát vọng của một kẻ đi săn, ngón tay chai sần vì gảy đàn ghita đang vuốt ve đùi của hắn, "Đừng hòng bỏ trốn, lần này đến phiên ta."

Không có lý do để phản đối, ở trước mặt Vu Duy Thiển tái hiện hình ảnh kia, Lê Khải Liệt ở trên sân khấu, đứng thẳng dưới ánh đèn pha, dường như sẽ không trốn tránh cũng sẽ không do dự, bị sự tự tin và kiên quyết của hắn ảnh hưởng, Vu Duy Thiển dần dần đem gông xiềng trên người tháo xuống, năm tháng nặng nề bị ngọn lửa này ăn mòn, từ từ dâng lên cùng một nhiệt độ.

Trước ngực cảm nhận được đầu lưỡi mềm mại, hắn ôm lấy lưng của Lê Khải Liệt, dục vọng đang bị dày vò, thiếu chút nữa đã lật ngã Lê Khải Liệt, nhưng lại bị người ở trên đè ép, "Duy yêu, kiên nhẫn một chút đi, đây chỉ là mới bắt đầu–"

Đắm chìm vào màu tro lục, bởi vì ngoại trừ ánh mắt của Lê Khải Liệt thì hắn không thể nhìn thấy thứ gì khác.

Đây là lần đầu tiên Vu Duy Thiển phối hợp theo yêu cầu của hắn như vậy, Lê Khải Liệt dùng tâm tình cảm kích để ôm đối phương. Từ mâu thuẫn đến chấp nhận, chiến tranh đến hòa bình, hắn nhìn Vu Duy Thiển vứt bỏ vẻ ngoài kiên định từng chút một.

Người đàn ông phương Đông thần bí đến từ nơi xa xôi, ánh mắt sắc bén trào phúng, những nắm đấm dữ dằn tàn nhẫn, khi bị hắn chọc giận thì ánh mắt sẽ đông lạnh, nổi cơn thịnh nộ, hôn môi, ôm ấp....Từng chút một đều là ký ức chỉ thuộc về hai người bọn họ, chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy phong thái này, thân thể tràn đầy mâu thuẫn, cám dỗ hắn đắm chìm vào vực sâu—

"Đủ chưa?" Giống như vĩnh viễn không ngừng lại, Vu Duy Thiển nhịn không được mà phải kháng nghị.

"Không đủ, vĩnh viễn cũng không đủ, ngươi rời xa ta bao nhiêu lâu thì phải bồi thường ta bấy nhiêu lâu." Mạnh mẽ tuyên cáo, hắn cười nhẹ một cách hưng phấn, "Trước tiên ta phải thu lợi tức, ngươi có kháng nghị cũng vô dụng."

"Như vậy thì cái gì mới hữu dụng? Dừng lại! Liệt! Dừng lại cho ta! Ta chịu không nổi!" Làn da bị hôn sâu gây nên đau đớn và kích thích một cách mãnh liệt, hỗn hợp tạo thành một loại cảm giác mê hoặc khó có thể diễn tả, Vu Duy Thiển hít sâu, ngón tay luồn vào những sợi tóc đỏ rồi siết chặt, hắn cất lên tiếng rên rỉ khàn đặc.

Lời nói thẳng thắn chấn động trái tim của Lê Khải Liệt, hắn hôn xuống khuôn mặt đang nhíu chặt của Vu Duy Thiển, "Duy, chờ một lát nữa ta sẽ yêu ngươi nhiều hơn..."

Khi Lê Khải Liệt buông Vu Duy Thiển ra thì vẫn còn lưu luyến mà hôn lên môi của đối phương, "Với lại, đây là lần đầu tiên người cầu xin tha thứ a...."

Ngay sau đó hắn thiếu chút nữa đã bị Vu Duy Thiển đá xuống giường, "Không nói như vậy thì ngươi sẽ dừng lại hay sao?" Như cười như không mà liếc xéo Lê Khải Liệt, người đàn ông tóc đen ngồi dậy, bình phục hô hấp.

Lê Khải Liệt có một cảm giác kinh ngạc, cảm thấy chính mình như vừa khổ tận cam lai, "Nếu là ngày trước thì ngươi nhất định sẽ khinh thường loại thủ đoạn giả vờ yếu thế như vậy."

"Đại khái có thể gọi là gần mực thì đen." Liếc mắt nhìn Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển vò mái tóc ngắn của đối phương, "Nhìn ngươi như vậy ta cảm thấy không quen, coi chừng bị fan hâm mộ của ngươi ghét bỏ."

"Bọn họ yêu ta còn không kịp nữa là." Trả lời một cách tự tin, khi nhìn thấy biểu tình trở nên lãnh đạm của Vu Duy Thiển thì hắn liền ung dung nói tiếp, "Ta không bận tâm người khác có yêu ta hay không, ta chỉ cần ngươi yêu ta là đủ rồi." Hắn cầm lấy tay của Vu Duy Thiển, răng và môi cắn xuống khớp xương ngón tay, nhẹ nhàng vừa liếm vừa hôn, bị Vu Duy Thiển đẩy ra cũng không thèm để bụng.

Nhảy xuống giường rồi cầm lấy di động, Lê Khải Liệt phát hiện có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, Vu Duy Thiển trước khi đi vào phòng tắm thì bật tivi lên, "Không cần lo lắng chuyện của Delin Bowie."

"Sao?" Lê Khải Liệt quay đầu lại, nhìn Vu Duy Thiển đứng trước phòng tắm, người nọ cầm lấy nắm cửa, vẻ mặt mang theo biểu tình không thể nói rõ là có khoái trá hay không, "Chuyện mà hắn vu khống ngươi dính đến ma túy không nằm trong phạm vi có thể chấp nhận của ta."

Trong tivi đang truyền tin tức tập đoàn tài chính Bathory chèn ép tập đoàn truyền thông của Bowie, chuyện này đang được mọi người bàn tán xôn xao, ánh sáng trên tivi chiếu rọi khuôn mặt nghiêm khắc đến mức làm cho người ta cảm thấy kiêu ngạo, lộ ra vẻ lạnh lùng tàn nhẫn.

140. Chương 140: Trả Giá

"Vivian lại nguyện ý giúp ta, không cần phải nói thì cũng biết nhất định là vì ngươi." Lê Khải Liệt nhìn xuống đồng hồ trên điện thoại, đã là ngày hôm sau của buổi hòa nhạc.

"Ngươi có vẻ không quá cao hứng." Động tác tiến vào phòng tắm của Vu Duy Thiển dừng lại một chút, tìm tòi sự biến hóa trên mặt của Lê Khải Liệt, "So với việc ngươi tự nhờ người quen để giải quyết chuyện này thì để tập đoàn tài chính Bathory ra mặt sẽ nhanh hơn."

Tuy rằng biết Vu Duy Thiển nói không sai nhưng Lê Khải Liệt cũng không mỉm cười, "Dường như chuyện gì Vivian cũng nguyện ý giúp ngươi." Hắn đến gần, trên mặt tỏ rõ sự khó chịu.

"Ngươi đang mất hứng cái gì? Hiện tại không phải là lúc giận dỗi vì sĩ diện, ta nhớ rõ ngươi làm việc gì cũng chỉ cần kết quả mà không từ thủ đoạn." Vu Duy Thiển mở cửa rồi tiến vào phòng tắm, cánh tay vươn ra từ sau lưng kéo hắn vào trong lồng ngực, Lê Khải Liệt kề sát phía sau gáy của hắn, "Chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy ta không phải đang giận dỗi mà là đang ganh tị hay sao!"

"Nàng ở bên ngươi lâu hơn ta rất nhiều." Cường điệu giọng nói, hắn cắn một ngụm thật mạnh lên bả vai của Vu Duy Thiển, xem như phát tiết tất cả ganh tị của mình.

Khi ở trước mặt hắn, Lê Khải Liệt luôn lấp đầy cảm xúc của mình, mặc kệ là tốt hay xấu. Có đôi khi rất khó đoán được tính tình của người đàn ông này, nếu Vu Duy Thiển xem biểu hiện như vậy là của trẻ con thì không cần quá lâu sẽ phát hiện đây là sai lầm, chuyện này thường xuyên là lý do khiến hắn phải liên tục chuyển đề tài.

"Ngay cả Senzou cũng biết nhiều hơn ta, chẳng lẽ ngươi không thể giải thích một chút hay sao? Duy yêu?" Mơn trớn thắt lưng của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt dán sát từ phía sau, giọng điệu ngọt ngào tiềm tàng một loại lực lượng đã được chuẩn bị sẵn sàng để phát động.

"Khi ngươi rời đi thì ta không kịp truy cứu, nhưng điều đó không chứng tỏ chuyện này cứ như vậy mà trôi qua, lời nói của Senzou lúc đó có ý gì? Hắn rốt cục có mục đích gì đối với ngươi?" Lê Khải Liệt cọ xát bờ vai của Vu Duy Thiển, động tác nhẹ nhàng cùng với hơi thở nguy hiểm, "Khi ngươi không ở bên cạnh ta mà ở chỗ của hắn thì các ngươi đã nói những gì? Đã làm cái gì? Ngươi…."

"Đủ chưa? Ngươi không cảm thấy mệt hay sao? Trước tiên để ta đi tắm rửa một cái." Hắn đẩy ra người nam nhân ở sau lưng rồi mở vòi sen, Lê Khải Liệt bám riết không tha, tiếp tục dán vào người hắn, nói một cách hùng hổ, "Đừng thách thức tính nhẫn nại của ta!"

"Ta không có hứng thú đối với mấy gã đàn ông khác." Nước ấm xối ướt mái tóc đen, cũng che khuất đôi mắt đen, dấu hôn rải rác khắp làn da, từ trên trải dọc xuống dưới, hắn nhắm mắt lại mà trả lời.

Quả thật có một chút mệt mỏi, lần nào Lê Khải Liệt cũng đều kịch liệt giống như muốn đem thân thể thiêu đốt thành tro bụi, cho dù có dịu dàng cỡ nào đi chăng nữa thì cũng sẽ khiến hắn có ảo giác bị nhiệt độ nóng bỏng thiêu đốt.

Sự ngang ngược lập tức bị dập tắt, Lê Khải Liệt dùng hai tay vuốt ve từ trên lưng của hắn đi dần xuống dưới, sau đó nhẹ nhàng xoa bóp thắt lưng của hắn, "Vì ngươi nói ra những lời này cho nên hôm nay ta bỏ qua cho ngươi."

"Bỏ qua cho ta? Xem ra có người đã quên việc mình ngã xuống sân khấu rồi ngủ mê man thì phải." Đẩy ra mái tóc đen ướt đẫm ở trước trán, giọng điệu đùa cợt của hắn cũng không khiến Lê Khải Liệt vui vẻ, đáp lại là một câu trả lời rất nhanh, "Ta như vậy thì sao, tất cả đều là vì ngươi."

"Đừng nói một cách hiển nhiên như vậy." Hắn nhíu mày, đẩy ra bàn tay dính đầy xà phòng của Lê Khải Liệt đang dao động trên người hắn.

"Vì sao lại không?" Trong đôi mắt màu tro lục nổi lên ý cười.

"Ngươi lúc nào cũng xằng bậy." Hắn chỉ trích Lê Khải Liệt cuồng vọng lớn mật.

"Chỉ cần có kết quả tốt thì không ai bận tâm đến quá trình." Lê Khải Liệt cười to, dùng thân thể dính đầy bọt xà phòng để ôm lấy Vu Duy Thiển, "Chẳng phải ngươi đã trở lại hay sao? Ngươi ở ngay trước mặt ta, ngươi là của ta, mà ta cũng thuộc về ngươi–"

Không khí ẩm ướt làm cho nụ hôn ấm áp trở nên ướt át, Vu Duy Thiển vừa mỉm cười vừa lắc đầu, choàng tay ôm lấy Lê Khải Liệt, dừng lại tất cả những lời đả kích đối phương.

Sau khi tắm chung, tùy tiện lục vài thứ trong tủ lạnh để ăn một chút, bởi vì không kéo ra rèm che nên bọn họ chẳng thể phân biệt đang là ban ngày hay là đêm tối.

Đồng hồ trong phòng đã sớm hết pin, Lê Khải Liệt cũng không để ý, đối với hắn mà nói thì điều mà hắn muốn đã ở ngay bên cạnh, còn các vấn đề khác thì chỉ cần chờ bọn họ nghỉ ngơi xong xuôi thì tất cả đều có thể được giải quyết.

Trong một quãng thời gian ngắn, khu vực hoạt động của bọn họ đều ở trong phòng ngủ, giường và phòng tắm trở thành nơi mà bọn họ sử dụng lâu nhất. Bởi vì Vu Duy Thiển không thể cự tuyệt đủ loại thủ đoạn dụ dỗ của Lê Khải Liệt, cho nên khi tắm rửa cũng có lúc bị đặt lên men sứ để trải nghiệm, đúng như lời của vị siêu sao không hề để ý đến cảm thụ của người khác, Lê Khải Liệt cần được bồi thường.

Tuy rằng có vẻ hoang đường và phóng túng, nhưng hai người bọn họ cũng không hoàn toàn mất đi lý trí, cách một vách tường là thế giới bên ngoài, bọn họ cần phải ứng phó với những gì đang xảy ra ở nơi đó.

"Lần này chỉ mất ba ngày, không tệ a!" Deer ở trong văn phòng khi nhìn thấy Lê Khải Liệt tiến vào thì đã trêu ghẹo như vậy.

"Hey! Wirth cũng đã trở lại!" Hiện tại Luke nhìn thấy Vu Duy Thiển mà còn cao hứng hơn nhìn thấy giọng ca chính của bọn họ, có lẽ bởi vì hắn hiểu rất rõ, chỉ cần người đàn ông này ở đây thì siêu sao của bọn họ sẽ không tùy tiện mất tích.

Matthew và Morris nhìn thấy hai người tiến vào, bọn họ đều gật đầu chào đón.

Đối với sự kiện lần này, thành viên trong ban nhạc không quá xác định có phải là do Lê Khải Liệt sắp đặt hay không, muốn phá hoại buổi nhạc hội của mình thì chẳng có ích lợi gì đối với hắn, nhưng lần này Vu Duy Thiển quay về là sự thật.

Trước khi mở màn đêm hòa nhạc thì Lê Khải Liệt đã từng nói với bọn họ: một khi xảy ra chuyện gì trục trặc thì lập tức nhảy xuống sân khấu, nói như vậy khiến bọn họ không thể không nghi ngờ tai nạn lần này là do một tay Lê Khải Liệt đạo diễn.

"Ta biết tiền tổ chức buổi hòa nhạc là do chính ngươi tự bỏ ra, như vậy công ty không tổn thất gì cả, nhưng đương nhiên có rất nhiều người thiếu chút nữa đã bị thương vì giẫm đạp lên nhau, ngươi có biết hay không?" Morris rất ít khi lên tiếng, lúc này đột nhiên lại lộ ra biểu tình nghiêm túc.

Những người khác cũng im lặng rồi thu hồi nụ cười, Vu Duy Thiển nhìn bọn họ, lập tức đi đi đến sô pha rồi ngồi xuống, đã đến lúc Lê Khải Liệt phải gánh vác hậu quả đã tạo ra.

"Bất cứ chuyện gì cũng có cái giá của nó, ta đã thu xếp người để bảo đảm an toàn của tất cả khán giả, nếu chuyện này tính là phạm tội thì cứ để ta chịu trách nhiệm." Lê Khải Liệt đứng trước mặt mọi người, hắn quay đầu nhìn người ở sau lưng, cho đến nay hắn chưa hề cảm thấy hối hận.

Hắn trả lời không hề do dự, khuôn mặt điển trai một cách hoàn mỹ luôn có thể tỏa ra khí thế mạnh mẽ, mấy người bọn họ nhìn hắn, Deer là người mở miệng trước tiên, lộ ra một nụ cười khổ, "Leo, ngươi vẫn là thần tượng của ta, đừng làm cho ta cảm thấy ngươi đang lảng tránh chúng ta, giống như chúng ta đang phản đối hành động theo đuổi tình yêu của ngươi vậy."

Nghe một câu hình dung như thế khiến Vu Duy Thiển liền nhướng cao hàng lông mày, dường như không phải bọn họ đang oán giận.

"Lần này không phải chúng ta tức giận đối với hành động của ngươi, mà là chúng ta bực ngươi! Ngươi cũng không báo trước về mục đích tổ chức buổi hòa nhạc cho chúng ta biết! Chẳng lẽ ngươi không biết chúng ta là hậu thuẫn vững chắc của ngươi hay sao? Rốt cục ngươi có xem chúng ta là bạn hay không?" Luke đấm một cú lên vai của Lê Khải Liệt.

Lời nói của hắn mang theo một chút hờn tủi, Matthew khinh khỉnh liếc mắt với giọng điệu khoa trương của Luke, hắn nghiêm mặt lại, "Làm ca sĩ chính của ban nhạc, đáng lý ngươi phải cho chúng ta biết ngươi đang nghĩ cái gì mà không phải tự mình đối mặt với tất cả vấn đề, vụ ma túy cũng vậy, kể cả buổi hòa nhạc cũng thế, khi Wirth ra đi thì ngươi chỉ biết nổi giận, chưa bao giờ tìm đến chúng ta để chia sẻ…."

"Đủ rồi Matthew, từ khi nào thì ngươi bắt đầu dong dài như thế?" Morris cắt ngang làm cho Matthew ý thức được chính mình cũng quá nhiều lời giống như Luke, hắn lập tức câm mồm rồi lui sang một bên.

"Tóm lại chính là như vậy, đừng tưởng rằng chúng ta không lo lắng cho ngươi, tuy rằng trong mắt của ngươi chỉ có một người, nhưng ngươi đừng quên bên cạnh ngươi vẫn còn có những người khác." Morris gật đầu đối với Lê Khải Liệt, nhìn về phía hắn và Vu Duy Thiển với ánh mắt sâu xa.

Lê Khải Liệt hiểu rõ, từ tiếng cười khúc khích chuyển sang cười rộ lên, "Đây có thể xem là ganh tị hay không? Giờ mới biết các ngươi cũng sẽ ganh tị. Như thế nào, giấu diếm các ngươi khiến các ngươi cảm thấy bất an hay sao?" Hắn đi đến bên cạnh Vu Duy Thiển rồi ngồi xuống, "Nhưng cho dù nói như thế nào đi chăng nữa thì chuyện này cũng đã qua."

Không biết đây có tính là ganh tị hay không, ganh tị nhân vật trung tâm của ban nhạc không hề đặt bọn họ và âm nhạc ở trong lòng, đã có người quan trọng hơn chiếm vị trí đó, biểu tình của bốn người đều có một chút xấu hổ.

Owen từ bên ngoài đi vào, "Có biết tin gì chưa? Delin Bowie, con cá mập già đó đã cắn phải thiết bản, tập đoàn tài chính Bathory đang chèn ép hắn, hiện tại thân mình còn chưa lo xong, vì để cứu lại việc kinh doanh cho nên hắn không có thời gian gây phiền toái cho chúng ta!"

"Chúng ta đã biết chuyện này, Owen."

"Vậy các ngươi có biết chuyện này hay không?" Owen ném quyển tạp chí lên bàn, "Nhà báo thuộc cấp dưới của hắn đã đăng bài công khai giải thích rõ ràng–"

Hắn nói một cách cao hứng nhưng sắc mặt không quá tốt, những người khác chỉ nghĩ rằng Owen đang mệt mỏi, không để ý đến sự mất mát của hắn, Deer kêu lên vui mừng, "Thật tốt quá! Kế tiếp chỉ cần xử lý việc đền tiền vé cho buổi hòa nhạc là được!"

Bạn đang ?

Lê Khải Liệt nhìn Vu Duy Thiển một cái, bọn họ cũng không cảm thấy bất ngờ, lịch sử lâu dài của tập đoàn tài chính sau lưng Vivian có tuổi đời cũng ngang ngửa với nàng, là thế lực mà Delin Bowie không có khả năng chống cự.

Về phần Owen, chuyện tình cảm cần phải do hai bên cố gắng, Calgary ở Mỹ nhưng không có ai có cách liên hệ với hắn.

"Cảnh sát sẽ điều tra vụ đấu súng đúng không? Có điều tra ra lai lịch của người bị bắt hay chưa?"

"Ai biết được, trên tạp chí đăng đủ loại tin bát nháo, bất quá ta nghe một người bạn làm trong ngành cảnh sát bảo rằng những người đó được FBI mang đi."

Lật xem tờ tạp chí, Deer và Luke bắt đầu thảo luận những việc cần phải được thu xếp, Vu Duy Thiển nghe bọn họ bàn tán sôi nổi nhưng lại không cảm thấy chuyện này sẽ đơn giản như vậy.

Có lẽ tất cả mọi hoạt động sắp tới đều phải cố gắng thêm một chút nữa, Lê Khải Liệt cũng có tâm tư giống như hắn, người nọ xoa bóp cánh tay của hắn, "Ta sẽ sắp xếp thời gian tốt nhất."

Kent Claudy không phải loại người bị người ta lợi dụng mà cũng không phản kích, chuyện này mới xảy ra vài ngày, nhất thời sóng yên gió lặng làm cho người ta có cảm giác nguy hiểm đang rình rập ở phía trước, bọn họ cần phải chuẩn bị sẵn sàng.

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, Lê Khải Liệt bắt điện thoại, Vu Duy Thiển nhìn thấy sắc mặt của hắn càng lúc càng khó coi, mơ hồ nghe thấy giọng nói ở đầu dầy bên kia là của một phụ nữ.

"Ta biết rồi, chờ ta đến." Lê Khải Liệt cũng không nói gì khác, giọng điệu trở nên cứng ngắc, những người khác đều nhìn hắn, mọi người đều im lặng.

Cúp điện thoại, khuôn mặt xoay qua nhìn Vu Duy Thiển xuất hiện biểu tình phức tạp, cơn thịnh nộ hòa lẫn với sát khí bừng bừng, "Còn nhớ căn nhà nhỏ bên hồ hay không?"

Naryn Claudy ở nơi đó, đó là nơi tĩnh dưỡng bí mật mà Lê Khải Liệt đã sắp xếp cho hắn, Vu Duy Thiển đứng lên, có một dự cảm không tốt.

"Không tìm thấy người nọ." Lê Khải Liệt nắm tay Vu Duy Thiển rồi đi ra ngoài.

141. Chương 141: Cấm Kỵ

Không nhắc đến cái tên này ở trước mặt người khác, chỉ có một mình Vu Duy Thiển biết được bí mật về Claudy, dòng họ này là cấm kỵ của Lê Khải Liệt.

Những người bị bỏ lại trong văn phòng ngơ ngác nhìn nhau, không rõ ngoại trừ Vu Duy Thiển thì còn có ai có thể làm cho Lê Khải Liệt phản ứng lớn như vậy.

Owen hoặc ít hoặc nhiều cũng biết Lê Khải Liệt có điểm khác người thường, ngay lập tức hắn vỗ lên mặt bàn, "Còn nhìn cái gì nữa? Liệt không ở đây thì chúng ta cứ làm những chuyện có thể làm, chúng ta không thể lúc nào cũng chờ hắn đến để giải quyết vấn đề."

Naryn Claudy mất tích e rằng là đòn phản kích của gia tộc Claudy, hai người đi ra ngoài, bầu trời quang đãng của New York không thể xua tan vẻ mặt lo lắng của Lê Khải Liệt.

Tiếng bước chân vang vọng trong gara, mỗi một tiếng đều rối loạn, Lê Khải Liệt bước đi không nhanh nhưng đây là lần đầu tiên hắn không chờ Vu Duy Thiển, một mình đi trước, người ở phía sau nhìn bóng lưng của hắn, Vu Duy Thiển tăng tốc đuổi theo.

"Đưa chìa khóa cho ta." Vu Duy Thiển giữ chặt Lê Khải Liệt, lực bóp trên tay rất cương quyết, Lê Khải Liệt không thể không dừng lại, quay đầu mỉm cười đối với hắn, "Ta không sao."

"Ngươi đừng lúc nào cũng tự mình tính toán mọi chuyện có được hay không, đưa đây cho ta." Không giải thích nhiều, hắn đoạt lấy chìa khóa từ trong tay của Lê Khải Liệt, sau đó ngồi vào ghế lái, Lê Khải Liệt đứng tại chỗ chừng vài giây rồi lặng im ngồi vào ghế bên cạnh.

Khi đợi đèn đỏ, Vu Duy Thiển nhìn Lê Khải Liệt ở bên cạnh, đối phương đang nhìn thẳng ra phía trước, không biết là đang nhìn cái gì hay là thực chất chẳng nhìn cái gì cả, sau khi để ý thấy tầm mắt của Vu Duy Thiển thì Lê Khải Liệt liền quay đầu lại, khó có thể phán đoán bên dưới đáy mắt mang theo cảm xúc như thế nào.

"Đừng xem chuyện này là trách nhiệm của ngươi, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ ra tay." Trong lời nói của Lê Khải Liệt mang theo một loại áp lực nặng nề, hắn rút ra một điếu thuốc, trong xe nhanh chóng bị khói trắng lượn lờ, làm nổi bật một cặp mắt mà chỉ có động vật ăn thịt mới có khi bị chọc giận.

Hắn là vì lo lắng Vu Duy Thiển tự trách hay là tức giận Kent Claudy ra tay quá nhanh, khiến cho bọn họ không thể ngờ được? Vu Duy Thiển có thể hiểu rõ tâm tình phức tạp của Lê Khải Liệt ngay lúc này.

"Đừng giả vờ như bất cần, dù sao hắn cũng là cha của ngươi, ta không nghĩ rằng ngươi có thể máu lạnh đến mức không hề để ý đến an nguy của cha ruột mình, nếu không thì lúc trước người sẽ không làm ra nhiều chuyện như vậy chỉ vì cứu hắn." Vu Duy Thiển vươn tay đặt lên vai của Lê Khải Liệt.

"Ta chỉ là không biết…." Lê Khải Liệt giật giật khóe môi, tựa hồ không xác định mình muốn nói cái gì, hắn hút sâu một hơi thuốc, đôi mắt giống như tàn thuốc đỏ rực đang thiêu đốt trên môi.

Vu Duy Thiển từng nhìn thấy vẻ mặt này của hắn, đó là những lúc liên quan đến gia tộc Claudy, nhân tố bất an trên người của Lê Khải Liệt sẽ biểu hiện mạnh mẽ hơn bình thường rất nhiều, nhìn đèn đỏ chuyển sang xanh, hắn giẫm chân ga, "Đây là tình huống mà ta đã sớm cảnh cáo ngươi, chuyện như vậy vốn có thể tránh được."

"Ngươi đang nói nếu ta không làm chuyện như thế thì hắn sẽ không mất tích? Nhưng nếu ta không làm thì ngươi sẽ trở về hay sao?" Tựa như quả bom bị kích nổ trong khoảnh khắc, Lê Khải Liệt vứt tàn thuốc ra ngoài cửa sổ, ánh mắt lưu lại đốm lửa đang thiêu đốt cùng với vẻ ngang ngược mất kiểm soát.

"Ngươi nói như vậy là muốn ta tự trách? Dù sao cũng là do ta tạo thành hết thảy, không phải hay sao?" Giọng điệu đùa cợt, Vu Duy Thiển không nhìn hắn mà chỉ nhìn thẳng phía trước, phía trước hơi kẹt xe một chút.

Một câu ngăn chận tất cả cuồng nộ sắp sửa bùng nổ, Lê Khải Liệt ảo não rên rỉ, "Không! Không phải ngươi, ngươi cũng biết điều mà ta không hy vọng nhất chính là ngươi nghĩ như vậy! Ta không cần ngươi tự trách! Duy–" Hắn dựa vào người của Vu Duy Thiển rồi ôm lấy bờ vai của đối phương.

"Để cho ta lái xe." Vu Duy Thiển đẩy tay Lê Khái Liệt ra, vẫn chăm chú nhìn con đường trước mặt, "Ta không muốn xảy ra tai nạn."

"Ngươi đang giận ta?" Cánh tay từ bả vai di chuyển đến thắt lưng, không có dấu hiệu muốn buông ra, "Tựa như ta đã nói, mặc kệ có ngươi hay không thì dù sao cũng sẽ đến bước này, bọn họ vốn sẽ không từ bỏ hắn, chỉ là sớm muộn mà thôi…."

"Được rồi, không cần giải thích với ta, ta không có ý trách ngươi." Thở dài, Vu Duy Thiển nắm chặt vô lăng, ánh mặt trời ở phía trước thật chói mắt, hắn cúi mắt xuống, "Có lẽ là ta đang tự trách–"

"Ta đã nói rồi, ngươi đừng nghĩ như vậy!" Ngăn cản không cho Vu Duy Thiển nói tiếp, bàn tay đang đặt trên thắt lưng của hắn luồn vào bên trong áo sơ mi, theo khe hở của cúc áo mà chạm vào làn da của hắn, bị Lê Khải Liệt vuốt ve khiến Vu Duy Thiển giật giật thắt lưng, nhíu mày nhìn đối phương, "Ngươi muốn làm cái gì? Lúc này…."

"Đừng nhúc nhích." Lê Khải Liệt cố định thắt lưng của Vu Duy Thiển, nghiêng người sang phía hắn rồi ôm lấy hắn, hơi thở ấm áp lướt qua bên tai, "Nếu ngay cả ngươi cũng bị ta ảnh hưởng thì còn có ai ngăn cả ta làm xằng làm bậy? Đây là ngươi đã nói, nói ta ích kỷ kiêu ngạo, tự cao tự đại, dù sao đã là như vậy thì cứ để ta tiếp tục, đây là trách nhiệm của ta, là ta khiêu chiến Claudy, nhưng ta không hề hối hận, bởi vì ta làm như thế là vì ngươi, ngươi cũng không được phép hối hận."

Vu Duy Thiển chuyển mắt, hai người nhìn nhau, bàn tay của Lê Khải Liệt vuốt ve trên làn da của hắn, độ ấm truyền lại, ngay cả hô hấp cũng gần trong gang tấc.

Cho dù có gặp phải thất bại thì trong đôi mắt màu tro lục này vẫn lộ ra hào quang khiến người ta không thể nhìn gần, khoe ra sự ngang ngược của người sở hữu nó, vẫn suồng sã tiến vào đáy mắt của Vu Duy Thiển, tựa hồ đang sưu tầm bí mật gì đó, khiến người ta đắm chìm vào bên trong.

Cho đến khi phía sau vang lên tiếng còi xe, tầm mắt quấn quýt vào nhau mới chịu tách ra, không khí căng thẳng hóa thành một loại nhiệt độ thâm trầm, Vu Duy Thiển không nói thêm gì nữa, hiện tại Lê Khải Liệt

tuyệt đối không cần có người khắc khẩu.

Lôi tay của Lê Khải Liệt từ trong áo sơ mi ra ngoài, hắn giẫm chân ga, xe mới chuyển động lên phía trước được một chút thì bỗng nhiên một đôi tay vờn quanh hắn, nụ hôn cực nóng đột nhiên áp đảo, dùng nhiệt độ cũng cực nóng để xâm nhập khoang miệng của hắn.

Đây mới là điều mà Lê Khải Liệt cần.

Cho dù có đặc biệt như thế nào ở trong mắt của người khác, fan hâm mộ ca nhạc cảm thấy hoàn mỹ ra sao thì Lê Khải Liệt cũng chỉ là con người, hắn có nhược điểm của hắn, hơn nữa hắn cũng không ngại lộ ra điều đó trước mặt Vu Duy Thiển, nói cho Vu Duy Thiển biết điều mà hắn cần.

Đầu lưỡi dây dưa, tựa như đang chơi đùa, lại giống như đối kháng, quấn quýt nhấm nháp, chiếc xe phía sau không ngừng bấm còi nhưng vẫn không thể làm cho nụ hôn này dừng lại, mãi cho đến khi Lê Khải Liệt thở hổn hển mới chịu buông Vu Duy Thiển ra.

"Tốt lắm, ta đã bổ sung đủ năng lượng, tiếp theo mặc kệ xảy ra chuyện gì thì cũng có thể đối mặt." Liếm môi, người đàn ông đang mỉm cười một cách gian tà giống như không có chuyện gì có thể đả kích đến hắn, vẫn thản nhiên sờ soạng trên đùi của Vu Duy Thiển vài cái, rồi nhìn hắn một cách nghiêm túc, "Duy, bộ dáng không mặc quần áo chỉnh tề của ngươi thật hấp dẫn, trên đường tốt nhất cứ giữ tư thế như vậy, ta sẽ rất lên tinh thần."

Áo choàng của Vu Duy Thiển rộng mở, áo sơ mi ở đằng trước bị sờ soạng nên đã trở nên hỗn độn, hắn cúi đầu nhìn xuống, sau đó lại nâng mắt lên, lộ ra vẻ mặt khinh thường, "Tinh thần của ngươi không cần quá tốt, chỉ cần giữ tốt thể lực là được, đừng hở một chút là lại động dục."

Lê Khải Liệt cười nhẹ, bị Vu Duy Thiển nói như vậy nhưng hắn cũng không hề phản bác, dựa vào vai của Vu Duy Thiển, hắn chậm rãi nhắm mắt lại, chiếc xe yên lặng chạy trong phút chốc, sau đó hắn bỗng nhiên mở miệng, "Naryn sống cùng với ta không lâu lắm, nhưng dù sao hắn cũng là cha ruột của ta, còn ngươi thì sao? Ngươi chưa từng nhắc đến cha mẹ của mình."

Xe xóc nảy một chút khi lên sườn dốc, Vu Duy Thiển xoay vô lăng, thản nhiên trả lời, "Bọn họ đã mất từ lâu, còn nhắc lại để làm gì?"

Lê Khải Liệt không nhìn thấy giấu vết thương cảm trên mặt của Vu Duy Thiển, hắn đành nhắm mắt lại, bàn tay tiếp tục sờ soạng trên đùi của Vu Duy Thiển, đồng thời siết chặt cái ôm.

Xe tiến về phía trước, sau đó rốt cục đến nơi, ở một rừng cây tại vùng ngoại ô, trong ngôi nhà nhỏ bên hồ, người của Hecate đang chờ bọn họ.

Linda cũng không cảm thấy bất ngờ khi nhìn thấy Vu Duy Thiển, cô ta mở cửa ra để cho bọn họ đi vào, "Nơi này vẫn như cũ, không ai động đến bất cứ thứ gì, người trông giữ hắn bị đánh bất tỉnh từ sau lưng, may mắn chỉ bị thương ngoài da, không xảy ra chuyện gì."

Trong phòng ngay ngắn trật tự, vẫn giống như lần trước khi Lê Khải Liệt rời đi, không có giấu vết khả nghi, khi bước vào đây Lê Khải Liệt đã khôi phục trạng thái như bình thường, hắn chậm rãi quan sát căn phòng.

"Không ngờ người của Hecate lại thiếu cảnh giác như vậy, hay là bởi vì Lê Khải Liệt từ chối hợp tác với các ngươi nên nơi này không còn quan trọng?" Vu Duy Thiển đi vào phòng, quan sát một vài chi tiết, cũng không phát hiện ra giấu vết nào khác giống như Lê Khải Liệt, hắn quay đầu lại rồi chất vấn Linda, ánh mắt sắc bén lộ rõ sự nghi ngờ.

"Ngươi nói như vậy là có ý gì?" Bị hắn dựa trên căn cứ xác thực để châm chọc một cách sắc bén, đâm trúng nỗi đau, Linda cất cao tiếng phản bác, "Chúng ta đều được trải qua huấn luyện nghiêm khắc, trước kia chưng từng gặp phải chuyện như vậy, chỉ có thể nói lần này là vì tình thế bắt buộc!"

"Thật sự là như vậy, người của chúng ta ngay cả phản kháng cũng chưa kịp thì đã bị đánh bất tỉnh, mặc dù có hơi mất mặt một chút nhưng ta nghĩ lần này nhất định là đối thủ quá mạnh." Một thành viên Hecate là cấp dưới của Linda đã bổ sung như vậy.

Lê Khải Liệt vẫn không nói gì, hắn nhìn qua một lượt, quả thật tựa như Linda đã nói, không có manh mối khả nghi, hắn không hề dừng lại quá lâu, ngay lập tức ra hiệu cho Vu Duy Thiển, "Chúng ta đi thôi."

Theo dáng dấp của hắn có thể nhận ra được điều gì đó, Vu Duy Thiển đi theo hắn ra ngoài, Linda ngỡ ngàng nhìn Lê Khải Liệt bước đi, cô ta khoanh tay lại rồi cười lạnh ở sau lưng bọn họ, "Ở bên cạnh tình nhân, ngay cả người thân cũng bỏ mặc, không hổ là người của gia tộc Claudy, nhưng đừng quên ngài Wirth còn có một người khác có thể lựa chọn."

"Ta rất muốn biết cái tên thương nhân kia rốt cục đã nói cái gì với ngươi? Hình như hắn cũng đã trở lại New York." Cô ta nói như vậy với Vu Duy Thiển.

Hai người đi đến trước cửa thì dừng lại, Lê Khải Liệt trầm mặt xoay người, vừa nhếch môi vừa mỉm cười, "Chuyện của hắn sẽ do hắn tự mình nói cho ta biết, ta không cần ngươi nhiều lời."

"Ngươi muốn bị bẻ gãy một ngón tay khác của ngươi nữa hay sao? Linda–" Đi vài bước đến trước mặt cô ta, lời cảnh cáo của Lê Khải Liệt thu được hiệu quả rất tốt, trên mặt của Linda hết xanh lại đỏ.

Vu Duy Thiển lạnh lùng liếc cô ta một cái, sau đó nói với Lê Khải Liệt, "Chúng ta đi thôi."

"Ngươi phát hiện được cái gì?" Đi đến ngoài cửa, Vu Duy Thiển không nhắc đến Senzou, hắn sẽ chọn một thời điểm thích hợp để nói với Lê Khải Liệt chứ không phải ngay lúc này.

"Hắn tự mình rời đi, ta có thể xác định điểm này." Ánh mắt của Lê Khải Liệt quét một vòng trên mặt Vu Duy Thiển, không tiếp tục theo đuổi vấn đề mà chỉ nói đến việc Naryn Claudy bị mất tích, "Trong phòng không có giấu vết ẩu đả là vì người của Hecate không ngờ sẽ bị tập kích, bọn họ cũng không phát hiện kẻ xâm nhập từ bên ngoài. Một người có thần chí không rõ, suốt ngày chỉ ngồi ở trên ghế như Naryn, nếu muốn tập kích người trông giữ hắn thì cũng không có gì là khó."

"Bởi vì không có ai sẽ đề phòng hắn." Vu Duy Thiển cau mày, nhìn về phía đằng xa.

Vốn nghĩ rằng Naryn Claudy đã bị điên, nhưng kẻ điên lại tự mình tấn công người chăm sóc, tự tiện rời khỏi nơi cư trú hay sao? Hay là có người ép hắn phải làm như vậy?

142. Chương 142: Đường Về Xa Xôi

Khi về nhà đã là đêm khuya, dọc đường đi tùy tiện mua vài thứ để ăn, Lê Khải Liệt tựa như một ngọn núi lửa trầm mặc đang chờ bùng nổ, mặc dù hắn thoạt nhìn có vẻ rất bình tĩnh nhưng Vu Duy Thiển có thể hiểu rõ cảm thụ của hắn.

Kế tiếp sẽ là một trận đánh ác liệt, nhiều lần giao chiến cùng gia tộc Claudy, Lê Khải Liệt ắt hẳn là hiểu rõ hơn so với Vu Duy Thiển, muốn phá hủy hết thảy mọi thứ để bắt buộc Vu Duy Thiển không thể rời đi cũng không phải chuyện đơn giản.

Phá hủy gia tộc Claudy hay rời khỏi sân khấu cũng không phải chỉ nói suông là được.

Sau khi tuyên cáo tại buổi hòa nhạc, lại một lần nữa làm dấy lên cơn sóng dư luận, kể từ lúc gặp phải chuyện ám sát rồi liên lụy đến vụ án ma túy, tiếp theo lại công khai ngay buổi hòa nhạc, Lê Khải Liệt không hề cố ý gây xì căng đan để tự lăng xê, bản thân hắn đã quá đủ để trở thành đề tài cho khắp nơi đàm luận.

Bởi vì hắn cố ý tuyên cáo tại buổi hòa nhạc nên hiện tại Owen vô cùng bận rộn, khắp nơi đều có người đến hỏi tin tức về Lê Khải Liệt, còn đồn đãi hắn sắp rời khỏi sân khấu, mọi người đều đang suy đoán đối tượng mà hắn tỏ tình là ai, nụ hôn môi đã từng gây nên xôn xao cho dư luận một thời lại tiếp tục được bàn tán.

Lời tuyên cáo của Lê Khải Liệt làm cho album của hắn được tiêu thụ ồ ạt, đối với một siêu sao đang nổi tiếng, cho dù hắn chỉ tùy tiện bảo rằng muốn rời khỏi làng giải trí thì cũng sẽ khiến cho mọi người hoang mang khủng hoảng.

Chuyển kênh trên tivi, Vu Duy Thiển nhìn thấy không ít tin tức giải trí.

Trước kia hắn cũng không để ý đến chuyện này, nhưng từ khi có thêm một người luôn bám sát bên cạnh thì đôi khi hắn sẽ xem những hình ảnh ngẫu nhiên hoặc tin tức trước kia của Lê Khải Liệt, cũng bao gồm cả

những vụ bê bối tình cảm, nhưng những nữ minh tinh hoặc là siêu mẫu trước kia đều không còn xuất hiện trước mặt Lê Khải Liệt, theo suy đoán của hắn thì có thể người nọ đã sử dụng thủ đoạn nào đó.

Vì làm cho những người phụ nữ này không xuất hiện trước mặt hắn.

Chẳng lẽ hắn nhỏ mọn như vậy hay sao? Nhướng mi nhìn đồng hồ, hiện tại là ba giờ sáng, Naryn mất tích đã được bốn ngày.

Ngồi xuống rồi châm một điếu thuốc, nửa bên giường trống trải, không có độ ấm trên giường, người nọ rời đi đã thật lâu, cầm điếu thuốc dựa vào đầu giường, hắn nhìn lên trần nhà, kỳ thật khi Lê Khải Liệt lặng lẽ rời đi thì hắn đã phát hiện, hắn cũng nghe thấy cả tiếng động cơ của con Y2K.

Tiếng động cơ của một con quái vật bằng máy như thế mà không muốn kinh động người khác là chuyện không có khả năng.

Cốc cốc– cửa sổ bị gõ, một tiết tấu quen thuộc.

Vu Duy Thiển tùy tiện khoác một chiếc áo ngủ rồi mở ra cửa sổ, "Vì sao Woodley không đi cùng với ngươi?"

"Có phải ngươi định để cho hắn giám sát ta, làm cho ta không còn vướng víu tay chân của ngươi phải không?" Cô gái nhỏ nhắn với động tác nhanh nhẹn nhảy vào trong phòng, đấm vào ngực của hắn một cách bất mãn, "Nói cho ngươi biết, chuyện đó là không có khả năng, ta sẽ bám theo ngươi, Wirth!"

Vivian nhìn khắp phòng ngủ một vòng, tựa như đang kiểm tra, cho đến khi nàng vừa lòng tìm được một vị trí thoải mái mà ngồi xuống, "Ta thấy cái tên kia rời đi nên ta mới đến, hắn dám bỏ ngươi ở nhà một mình ngay lúc này!" Nàng tức giận bất bình mà khiển trách Lê Khải Liệt.

"Có ai đến nói cho ta biết từ khi nào thì ta bắt đầu cần người bảo hộ hay không." Vu Duy Thiển nhướng mi, cảm thấy hơi buồn cười.

Hắn lộ rõ vẻ mặt không đồng ý, Vivian nâng mắt lên, chậm rãi trả lời, "Từ khi ngươi rước cái phiền phức này vào thân."

Vu Duy Thiển trầm mặc hút thuốc, hắn biết cái phiền phức mà nàng đang nói là ai.

Nàng đã sớm nói rằng người nọ là vận rủi của hắn, nhưng đáng tiếc hắn không chịu nghe lời của nàng. Vivian đã không còn hơi sức mà tiếp tục than vãn, "Chuyện mà ta có thể làm là giúp ngươi rời xa nguy hiểm, tựa như ta đã từng làm. Ngươi không ly khai hắn thì chuyện duy nhất mà ta có thể làm chỉ là như vậy."

Sự cô đơn rõ ràng hiện hữu trong giọng nói của Vivian, Vu Duy Thiển gạt tàn thuốc, cúi người hôn lên trán của nàng, "Vivian, ngươi cũng biết ngươi là người thân nhất đối với ta, trên thế giới không có ai gần gũi ta giống như ngươi…."

"Bởi vì chúng ta là bạn bè." Nàng vừa cười vừa tiến đến gần, duỗi ra bàn tay bé nhỏ sờ lên vài sợi tóc ở phía sau tai của hắn, nàng thở dài rồi mỉm cười, "Không cần vì người mình yêu mà giải thích với ta, cũng đừng cảm thấy áy náy đối với ta, ngay từ đầu ngươi đã nói cho ta biết chúng ta chỉ là bạn bè, tình cảm là chuyện không thể kiểm soát, trước kia ta không nên chỉ trích ngươi."

Linh hồn của nàng là của một phụ nữ trưởng thành, trước đó Vu Duy Thiển chưa từng cảm nhận điểm này rõ ràng giống như bây giờ, bàn tay luồn qua mái tóc của hắn mang theo một sự an ủi nào đó, "Wirth, ở buổi hòa nhạc ta đã nhận ra hắn quả thật yêu ngươi, ngươi cũng không thể sống thiếu hắn."

Nụ cười dịu dàng nở rộ trên khuôn mặt nhỏ nhắn, lập tức nghĩ đến cái gì đó, Vivian liền chuyển giọng, "Nhưng hiện tại hắn đi đâu? Hy vọng là không phải đi làm chuyện gì để lừa gạt ngươi, nếu hắn tiếp tục tổn thương ngươi thì ta sẽ không buông tha cho hắn!"

Vu Duy Thiển lắc đầu, hắn ngồi xuống mép giường, "Đi lượn vài vòng, hắn cần được bình tĩnh."

"Hắn có bàn bạc đối sách gì với ngươi hay không? Mặc kệ các ngươi muốn làm gì, ta có thể cung cấp tất cả những thứ mà các ngươi cần, cho dù là vũ khí hay là nhân lực thì đều có đủ." Nâng mặt lên, ánh mắt của nàng tuyệt đối không phải là của một đứa nhỏ mà là của một người đã quen nhìn giết chóc đẫm máu, "Có cái gì cần ta giúp thì cứ nói cho ta biết."

“Bây giờ vẫn chưa cần, Vivian, đừng nóng vội giương móng vuốt của ngươi ra, lần này khác với thời đại trước kia của chúng ta.” Vu Duy Thiển cũng không phải hạng người thích dính vào máu tanh, hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, “Về người kia, hắn chỉ chờ đến thời cơ thích hợp mới mở miệng nhờ ta mà sẽ không đem tất cả vấn đề nói cho ta biết, đây là Lê Khải Liệt.”

“Ta còn nghĩ rằng hắn là hạng người chỉ vì mục đích có thể lợi dụng tất cả mọi thứ.” Vivian bĩu môi, mặc dù thừa nhận quan hệ của bọn họ nhưng cứ có cơ hội thì nàng lại vạch trần khuyết điểm của Lê Khải Liệt.

“Hắn có tự do của mình, không cần phải nói tất cả mọi chuyện cho ta biết, nhưng khi hắn cần thì ta sẽ ở bên cạnh hắn, tựa như khi ta cần hắn thì chỉ cần quay đầu lại là có thể nhìn thấy hắn.” Gió đêm lùa vào cửa sổ làm tung bay mái tóc đen, người đàn ông đang nhìn bóng đêm cất lên lời nói bình tĩnh thản nhiên như vậy.

Vivian hơi trợn to mắt rồi thở dài, nàng không khỏi xúc động, “Có thể khiến ngươi nói ra những lời này, xem ra ngươi quả thật bị Lê Khải Liệt thay đổi không ít, chỉ tiếc người thay đổi ngươi không phải là ta, nhưng ta mừng thay cho ngươi, Wirth, bởi vì như vậy nên ta càng muốn hỏi ngươi–”

“Cái tên thương nhân Senzou kia đã nói cái gì với ngươi?” Đây mới là mục đích mà nàng đến tìm hắn, “Hắn có lai lịch gì mà lại khiến ngươi tình nguyện đi gặp hắn chứ không chịu đến tìm ta? Ta bại bởi Lê Khải Liệt còn chưa tính, ta không muốn tiếp tục bại bởi hắn.”

“Nhưng lần này không phải một trận đấu!” Vu Duy Thiển xoay người, ánh mắt dần dần trở nên nghiêm khắc, “Ta không muốn ngươi bị ta liên lụy vào chuyện này, hiểu chưa? Đây không phải trò chơi.”

“Ngươi đang lo lắng cho ta hay sao? Ngươi cũng biết ta giống như ngươi, đều không sợ chết, ngươi không có cách gì có thể ngăn cản chuyện ta muốn làm, sống nhiều năm như vậy ắt hẳn ngươi phải biết một khi phụ nữ đã hạ quyết tâm thì cho dù dùng thủ đoạn cứng rắn để cưỡng ép cũng không thể thay đổi được quyết định của cô ta.” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn.

Ánh mắt kiên định, có sự cương quyết và cơ trí của một người phụ nữ lão luyện, Vivian không chịu thỏa hiệp, “Nói cho ta biết, có phải là ngươi chuẩn bị tìm Senzou hỗ trợ hay không? Hắn có thể làm được gì cho ngươi? Có chuyện gì mà hắn có thể làm trong khi ta làm không được?”

Bầu không khí vừa yên lặng vừa căng thẳng bao vây bọn họ, cho đến khi Vu Duy Thiển bỏ xuống biểu tình lạnh lùng và cứng rắn, đè lại thái dương, “Vivian–”

Nhớ đến trước kia quen biết với Vivian, vô số hình ảnh thoáng hiện trong đầu của hắn, hắn vẫn luôn mắc nợ nàng, “Được rồi, ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Thuật lại ngắn gọn mối quan hệ sâu xa giữa hắn và Senzou, Vu Duy Thiển đem lời đề nghị và năng lực của Senzou nói cho nàng nghe. Vừa nghe xong thì Vivian liền cắn môi, “Lê Khải Liệt biết chuyện này hay chưa?”

“Ta vẫn chưa nói với hắn.” Vu Duy Thiển nghe được tiếng động cơ gào rít ở bên ngoài, sau đó chiếc xe dừng lại ở cách đó không xa, người kia ắt hẳn rất nhanh sẽ trở về, hắn bật đèn trong phòng ngủ rồi nói tiếp, “Nhưng hắn sẽ biết những phần mà hắn nên biết.”

“Nói cách khác, những phần mà hắn không nên biết thì vẫn không thể cho hắn biết?” Vivian leo lên cửa sổ, sau đó suy nghĩ một chút rồi thay đổi chủ ý, nàng đi về phía cửa chính, công khai từ trong phòng ngủ bước ra ngoài.

“Ngươi đến đây làm gì?”

Cởi ra mũ bảo hiểm, mái tóc nâu đỏ rối tung, chạy trên đường cao tốc làm cho toàn thân của Lê Khải Liệt toát ra hơi thở mạnh mẽ cuồng dã, hắn đi qua bên người nàng, áo khoác da rộng mở để lộ chiếc áo chẽn ướt đẫm mồ hôi trước ngực, Vu Duy Thiển đến phòng tắm để lấy một chiếc khăn sạch rồi ném cho hắn, hắn giơ tay chụp được, “Ta đánh thức ngươi?”

“Không muốn đánh thức ta thì trừ phi ngươi có thể chế tạo động cơ xe không phát ra âm thanh, may mắn xung quanh nơi này không có ai.” Rót một ly nước cho Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển nhìn đối phương uống cạn một hơi, mồ hôi đầm đìa trên khuôn mặt không còn nhìn thấy dấu vết do dự, tuy rằng Vu Duy Thiển

không biểu hiện ra điều gì nhưng hắn quả thật rất cao hứng khi nhìn thấy Lê Khải Liệt đã khôi phục bình tĩnh.

Đôi mắt màu đen làm cho người ta không thể xem nhẹ, Lê Khải Liệt lau mồ hôi rồi nghiêng người đoạt lấy một nụ hôn, mùi mồ hôi trên người đập vào mặt của Vu Duy Thiển.

Trên áo ngủ của Vu Duy Thiển còn mang theo hương thơm sau khi tắm rửa, khoan khoái dễ chịu đến mức khiến người ta luyến tiếc không nỡ buông ra, Lê Khải Liệt hít sâu vài hơi bên cổ của đối phương, "Quay về có thể nhìn thấy ngươi thì thật là tốt."

"Rốt cục có ai phát hiện là ta còn ở đây hay không?" Vivian giẫm chân, cảm giác bị người ta xem nhẹ cũng không hề dễ chịu.

"Ta nghĩ rằng ngươi muốn đi về." Vu Duy Thiển kéo tay nàng qua rồi sờ đầu của nàng.

"Đúng vậy, ta muốn đi về, trước khi ta trở về các ngươi cũng không cần đặc biệt diễn màn âu yếm này cho ta xem đâu, biết là một chuyện, nhìn thấy là một chuyện khác, ngươi rốt cục có hiểu hay không?" Vừa giang chân vừa chống nạnh, Vivian ngẩng đầu lên rồi bĩu môi, làm ra bộ dáng tức giận.

Quay đầu sang hướng người còn lại, "Hiện tại ta phải đi, khi không có ngươi ở nhà thì ta sẽ thường xuyên ghé thăm, cứ như vậy đi, ngủ ngon." Giống như một thiếu nữ lễ phép, nàng vừa nhấc váy vừa nhún chân, mỉm cười chào tạm biệt đối với chủ nhà, nụ cười quá mức sáng lạn lại có một chút tà ác.

"Nếu không phải ngươi không thể làm gì nàng thì ta sẽ đá văng nàng ra khỏi chỗ này." Nhìn bóng dáng của Vivian, Lê Khải Liệt hung tợn nói, như là muốn kiểm tra, hắn mở ra áo ngủ của Vu Duy Thiển, sau đó dúi đầu vào cổ rồi ôm chặt đối phương.

"Đỡ hơn chưa? Có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì hay không?" Thắt lưng bị siết chặt, Vu Duy Thiển đẩy tay của Lê Khải Liệt ra rồi ngồi xuống ghế sô pha trong phòng khách.

Hôm nay cảm xúc của Lê Khải Liệt rất bất ổn, ít nhất hắn có thể nhận ra người nọ có điểm không thích hợp.

"Tìm được rồi." Thu hồi ánh mắt thâm tình, lửa và băng hội tụ dưới đáy mắt, Lê Khải Liệt cầm lấy ly nước rồi uống một ngụm, "Hắn đi Hashim." Giọng nói khàn đặc tựa hồ không hề được nước lọc làm thông thoáng.

"Còn ngươi thì quyết định sẽ đi tìm hắn." Cho nên mới có phản ứng như vậy.

Vu Duy Thiển đứng lên, hai người đối mặt, Lê Khải Liệt giang hai tay, Vu Duy Thiển đến gần trước mặt hắn, nhìn gương mặt quá mức điển trai này.

Nóng nảy, thâm trầm, mưu mô, hết thảy tính chất đặc biệt đều bị che giấu dưới khuôn mặt kia. Gian ác, xảo quyệt, ngả ngớn, giả vờ yếu thế, Lê Khải Liệt chính là người như vậy ở trước mặt hắn, dùng đôi môi khêu gợi để lộ ra nụ cười xấu xa, "Cùng ta quay về đi."

"Ừh." Vu Duy Thiển trả lời rõ ràng.

Vương quốc Hashim là nơi Naryn Claudy từng lưu lại, tuy rằng chỉ ngắn ngủi vài năm nhưng vị công chúa của Hashim từng là vợ hắn. Làm hoàng tử, thời niên thiếu của Lê Khải Liệt đã từng trải qua ở nơi đó.

Vu Duy Thiển rất muốn nhìn xem nơi đó là một nơi như thế nào mà có thể sinh ra một người đàn ông như vậy.

143. Chương 143: Giấu Diếm Và Tin Tưởng

Bay đi một quốc gia khác, đối với Lê Khải Liệt mà nói thì việc thường xuyên đi tham gia hoạt động khắp thế giới là cơm bữa, nhưng lần này là bí mật xuất ngoại, đầu tiên cần phải thông báo với Owen.

"Công chúa Lydia mời ngươi đến Hashim?" Owen lặp lại trong điện thoại một lần nữa, tin tức dạo này quá mức náo nhiệt, Lê Khải Liệt bí mật rời đi ngay lúc này, nếu có thể tránh được giới truyền thông dây dưa thì cũng có thể xem là một biện pháp tốt.

"Được rồi, dù sao thì ngươi cũng đã quyết định đi, ta biết hiện tại ngươi chỉ là thông báo một tiếng với ta, ta có thể không đồng ý hay sao?" Owen tiếp nhận lý do này.

Lê Khải Liệt đã có Vu Duy Thiển, thế nhưng thái độ của dư luận về vụ tai tiếng tình cảm với công chúa Lydia vẫn như cũ. Là người chứng kiến từ trước cho đến nay, vì vậy hắn cũng biết rất nhiều chuyện, nhưng mặc kệ là trên người của Lê Khải Liệt xảy ra sự kiện kỳ dị hay Vu Duy Thiển đã làm ra việc mà người thường làm không được ở trang viên của nhà W. Locke, thì Owen cũng không hề đề cập trước mặt người khác về chuyện này.

"Còn các ngươi đi đến đó để làm cái gì thì ta nghĩ rằng ta không nên hỏi vẫn tốt hơn, bất quá phải nhớ kỹ, nhất định phải an toàn trở về, ngươi là con gà đẻ trứng vàng lớn nhất của công ty chúng ta." Owen vừa cười vừa nói, giọng điệu của hắn rất vui vẻ, một tay cầm điện thoại, một tay xoay cây viết máy.

"Hôm nay ta nhận được một cú điện thoại, tiểu thư Lena trước khi rời đi có hỏi ta về hành tung của đặc vụ Reid, thuận tiện nói rằng nàng có nhìn thấy một vị linh mục ở sân bay, bảo là nhìn hơi quen mắt một chút, muốn ta báo lại cho ngươi biết." Đầu dây bên kia thay đổi người nói chuyện, giọng điệu thật bình thản của Vu Duy Thiển từ trong điện thoại rơi vào tai của Owen.

Lạch cạch, cây viết máy từ trên đầu những ngón tay rơi xuống bàn, Owen liền cầm nó lên, lại nhìn đến đầu ngón tay của mình đang run nhè nhẹ, hắn thầm mắng chính mình một câu, hắn ấn tay xuống mặt bàn, đang suy nghĩ mình nên nói cái gì thì lại nghe được giọng nói của Lê Khải Liệt muốn Vu Duy Thiển cúp máy.

"Ta không có hứng thú với chuyện của người khác, ta cũng không muốn làm cái loa truyền tin, cho dù lúc trước các ngươi như thế nào thì hãy tự mình giải quyết."

Đây là câu cuối cùng trước khi điện thoại bị cúp, giọng nói của Vu Duy Thiển nghe ra có một chút mất kiên nhẫn, âm điệu cũng không quá nghiêm khắc nhưng dù sao cũng khiến người ta có ảo giác như bị khiển trách. Chuyện này không quan hệ đến hắn, người như hắn đương nhiên sẽ không lắm chuyện mà nhúng tay vào chuyện tình cảm của người khác.

"Cái gì a…" Owen nắm lấy mái tóc rũ xuống trước trán, tâm tư lại trở nên hỗn loạn, rõ ràng đã sớm quyết định nhưng vì sao lại sinh ra dao động khi nghe thấy cái tên kia.

"Thật đúng là thái độ làm người của ngươi, không lẫn vào đâu cho được, rõ ràng là đang quan tâm đến bọn họ mà lại dùng loại giọng điệu này để nói ra những lời như vậy. Hay là vì ngươi đã có người tình hoàn mỹ như ta còn bọn họ thì đang vướng bận khúc mắc." Dõng dạc tuyên dương luận điệu như vậy, một đôi tay từ phía sau duỗi ra rồi ôm chặt Vu Duy Thiển vào lòng.

Một khắc không nhìn thấy, không được ôm ấp thì sẽ có cảm giác như thể bị tuột mất, nụ cười cuồng vọng tự đại của Lê Khải Liệt không hề che giấu thâm tình, hắn hôn lên mặt rồi lên tai của Vu Duy Thiển.

Nhiệt độ cơ thể của Lê Khải Liệt luôn rất nóng, hiện tại thời tiết đã chuyển lạnh, được ôm như vậy thật ra là một chuyện rất thoải mái, có thể cảm giác được nhiệt độ thân thể xuyên qua lớp quần áo, Vu Duy Thiển không nói tiếp mà chỉ nghiêng đầu liếc mắt về phía sau một cái rồi ngắt lên cánh tay của Lê Khải Liệt, "Đã chuẩn bị mọi thứ hết chưa?"

"Không chịu thừa nhận? Cũng không thành vấn đề, dù sao chỉ có ta biết ngươi là người như thế, không ai có thể nhận được sự săn sóc từ Duy yêu của ta như vậy." Thì thầm bên tai với giọng điệu gian tà, bàn tay vây quanh thắt lưng bắt đầu chuyển động xuống dưới, "Cho nên ngươi nhất định phải quan tâm đến khát vọng của ta đối với ngươi, ngoan ngoãn để cho ta yêu ngươi đi…."

"Không rảnh cùng ngươi náo loạn, bỏ tay ra." Vu Duy Thiển thản nhiên cầm tờ báo ở trước mặt rồi quơ ra phía sau, đánh trúng đầu của Lê Khải Liệt, "Nghĩ rằng ngươi đang mất tinh thần cho nên mấy ngày nay mới dung túng ngươi, kết quả là càng ngày càng không biết kiềm chế, ngươi tưởng mình đang ở tuổi dậy thì hay sao? Tốt xấu cũng phải xem chỗ này là ở đâu."

"Không có gì là không tốt a, ai dám rình coi thì ta sẽ xé xác hắn." Lê Khải Liệt bị đẩy xuống sô pha, hắn khoanh tay rồi lười biếng dựa vào lưng ghế, ánh mắt đuổi theo bóng dáng của Vu Duy Thiển, so với giọng điệu ngả ngớn kia thì ánh mắt này mới thật sự khiến người ta rùng mình.

Đi đến trước cửa sổ phòng khách rồi kéo rèm lại, cái giá phải trả khi trở thành người nổi tiếng là việc riêng tư bị cướp đoạt, lời tuyên cáo ở buổi hòa nhạc đã gây xôn xao dư luận, e rằng phải mất một thời gian mới có thể lắng dịu. Vu Duy Thiển không phải không cảm giác được ánh mắt ở sau lưng, nhưng hắn lựa chọn bỏ qua.

Nếu tiếp tục thảo luận với Lê Khải Liệt thì chỉ cần nghĩ cũng biết sẽ xảy ra chuyện gì.

So với tinh lực tràn trề của Lê Khải Liệt thì Vu Duy Thiển luôn luôn chậm chạp đối với khát cầu trong tình dục, không phải là hắn lãnh cảm, chẳng qua năm tháng lâu dài đã tiêu hao cảm xúc mãnh liệt của hắn, hắn rất khó nảy sinh dục vọng đối với người bình thường, nhưng từ khi gặp phải Lê Khải Liệt thì tựa hồ có cái gì đó khác biệt, mỗi khi Lê Khải Liệt đụng chạm luôn khiến cho phản ứng của hắn trở nên mãnh liệt đến mức bản thân hắn cũng cảm thấy bất ngờ.

"Thật sự muốn làm? Nếu muốn thì ngươi tự mình đến đây." Ngoắc tay đối với hắn, người đàn ông tóc đen đang dựa vào cửa sổ, ở trong mắt của Lê Khải Liệt thì tư thái kia của hắn có một loại trầm tĩnh lạnh lùng mà lại vô cùng quyến rũ.

Quần áo hai màu trắn đen đơn giản, đôi mắt dài mãnh giống như đang quan sát người khác hoặc đang đánh giá điều gì đó, cái loại cao quý này luôn làm cho toàn thân của Vu Duy Thiển lan tỏa hơi thở nghiêm khắc của một người theo chủ nghĩa cấm dục, nhưng Lê Khải Liệt biết rất rõ khi nhiệt tình thì Vu Duy Thiển sẽ trở thành trạng thái như thế nào.

Có đôi khi ngay cả hắn cũng chống đỡ không được, tuy rằng Vu Duy Thiển cũng không thường xuyên chủ động muốn hắn, nhưng mỗi một lần đều rõ ràng và triệt để, Vu Duy Thiển chủ động khát cầu ai thì chính là chấp nhận người đó, đặt người đó ở trong lòng. Lê Khải Liệt không hề bài xích đối với hành vi biểu hiện tình yêu như vậy của Vu Duy Thiển.

"Ngây người cái gì? Nhìn ta đến mức choáng váng?" Thấy đối phương vẫn không có phản ứng, hắn vừa chế nhạo vừa bước qua, Lê Khải Liệt đang ngồi yên trên ghế sô pha thì bỗng nhiên trong mắt lóe lên, Vu Duy Thiển bất ngờ không kịp đề phòng nên lập tức bị Lê Khải Liệt kéo vào trong lòng, quần áo bị vạch ra, "Cưng yêu, chẳng lẽ ngươi không phát hiện ta đang đợi ngươi tự mình đi đến để thỏa mãn ta hay sao–"

"Tối hôm qua còn chưa đủ à? Chẳng lẽ ngươi đang đến thời kỳ động dục…." Lời nói châm chọc bị cắn nuốt nên hóa thành mơ hồ, thiếu lực uy hiếp. Lê Khải Liệt có tai như điếc, hắn cắn lên cổ của Vu Duy Thiển, "Cứ coi như là thế, là ngươi hại ta thành như vậy, ngươi phải bồi thường cho ta."

Thật sự là cái gì cũng nói được, Vu Duy Thiển nheo mắt lại, hào quang chớp động trong đôi mắt kia thẳng tắp tiến vào đáy mắt của hắn, dùng nhiệt tình mà không ai có thể sử dụng để nghênh đón, nụ hôn mãnh liệt bao trùm toàn thân, trọng lượng của hai người làm ghế sô pha vang lên tiếng lít rít của da thuộc, lõm thật sâu xuống dưới.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng hít thở dồn dập cùng tiếng rên rỉ trầm thấp, vừa tràn đầy áp lực vừa có một chút nhẫn nại, ánh mắt giao thoa giữa thâm tình và dục vọng, lỗ mãng thô bạo, nôn nóng khát cầu, những nụ hôn dịu dàng, Lê Khải Liệt tận tình phát tiết tình yêu trên người Vu Duy Thiển, người đang ở trong lòng hắn không hề do dự mà đáp ứng yêu cầu của hắn.

Cùng nhau quay về Hashim, nơi đó có mẹ của hắn, có em gái của hắn, hắn chưa bao giờ phơi bày quá khứ của mình ở trước mặt người khác, hắn rất thích ý khi để cho Vu Duy Thiển càng hiểu sâu về con người mình, coi như đây là cơ hội, một ngày nào đó hắn cũng sẽ hiểu rõ quá khứ của Vu Duy Thiển.

Hắn biết ở trước mặt bọn họ tồn tại một ít bí mật, hắn không truy vấn là vì hắn tin tưởng Vu Duy Thiển, nhưng mặc dù như vậy thì hắn vẫn bức thiết muốn biết tất cả bí mật của Vu Duy Thiển, hắn sẽ không làm cho người ngoài tiếp cận với tâm tư của người này, vô luận là ký ức hay là thứ gì khác.

"Ta sẽ không để cho nam nữ khác tiếp cận ngươi, có biết hay không? Thân thể của ngươi chỉ có thể có phản ứng đối với ta…" Mồ hôi nhỏ giọt, hắn vừa thở hổn hển vừa cất lên lời cảnh cáo.

"….Vô liêm sỉ, đừng nói mấy lời vô nghĩa này, ta đã nói rồi….Ngoại trừ ngươi ra thì ta căn bản đối với những người khác…A – Đừng đột ngột làm như vậy….Ưm A!" Ngón tay nắm lấy trên lưng đột nhiên buộc chặt, Vu Duy Thiển ngửa đầu, vầng trán nhíu chặt, nhìn khuôn mặt mạnh mẽ đầy nam tính đang tàn sát bừa bãi ở trên người của hắn, tràn ngập tính xâm lược và độc chiếm, tựa hồ không ngừng nhấn mạnh quyền sở hữu của mình.

"Đừng bao giờ rời xa ta nữa, Duy—Thật muốn nuốt ngươi vào bụng, để từ rày về sau ngươi và ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, như vậy có được hay không?" Ánh mắt cực nóng cùng nụ hôn làm cho người ta hít thở không thông, mồ hôi chảy đầm đìa.

"Nói ngu xuẩn cái gì vậy, cho dù là ngươi….thì cũng quá phi hiện thực…Đủ, đủ rồi, đừng làm nữa….Ngươi có thể để ta yên hay không?" Trong cơn xóc nảy, hắn nắm chặt mái tóc ngắn của Lê Khải Liệt, hô hấp dồn dập, lồng ngực quả thật như muốn nổ tung, bị nhồi nhét tình cảm liên tục.

Mồ hôi ẩm ướt tràn ngập mỗi một lần hô hấp, đến khi hào quang dưới đáy mắt ở trước mặt rốt cục tán đi, sau khi kịch liệt vận động đến chiều muộn mới chấm dứt, Vu Duy Thiển từ trên giường ngồi dậy, đúng vậy, chính là trên giường, sô pha đối với người như Lê Khải Liệt mà nói là không đủ phát huy, hiện tại người nọ đang thỏa mãn nằm bên cạnh hắn, tay vẫn còn gác lên vai hắn.

Vu Duy Thiển cắn răng đẩy Lê Khải Liệt ra để ngồi dậy, động tác hơi chậm chạp, mấy ngày nay thật sự rất phóng túng.

"Ta đi tắm rửa." Mặc kệ Lê Khải Liệt có nghe thấy hay không, hắn bước xuống giường rồi đi vào phòng tắm, khi nhìn thấy trên người giăng đầy dấu vết thì hắn chỉ biết lặng lẽ thở dại, thầm trách người nào đó ác liệt, "Không hề chịu suy nghĩ cho ta, như vậy thì làm sao mà ra khỏi nhà."

Trên cổ cũng có, sau tai cũng có, là Lê Khải Liệt cố ý làm như vậy, có lẽ là vì người nọ luôn chờ hắn nói về chuyện của Senzou, nhưng hắn vẫn không hề nói một tiếng nào, vì vậy mới có thể làm cho Lê Khải Liệt lo được lo mất như thế, không ngừng khát cầu hắn, mỗi một lần đều giống như đang trừng phạt vì hắn cứ im lặng.

Bạn đang ?

Trong phòng ngủ vẫn không có tiếng động, sau khi hắn tắm rửa xong thì tìm một bộ quần áo sạch sẽ để mặc vào, Lê Khải Liệt vẫn nằm trên giường.

Mấy ngày nay vì để che giấu hành tung cho việc xuất ngoại mà Lê Khải Liệt chuẩn bị không ít, hắn không biết Lê Khải Liệt đang bận rộn chuyện gì, nhưng nhất định có liên quan đến Hashim và sự mất tích của Naryn. Lê Khải Liệt có chuyện phải làm, hắn cũng phải rời đi một chút để chuẩn bị sẵn sàng.

Đi đến bên giường rồi khom người hôn lên trán của Lê Khải Liệt một cái, Vu Duy Thiển đứng dậy, sau đó kéo cao cổ áo một chút nhưng vẫn không thể che khuất giấu vết trên cổ, vì vậy đành phải mặc kệ.

Cửa phòng mở ra, sau đó lại nhẹ nhàng đóng lại, khi cánh cửa bị khép lại chỉ trong khoảnh khắc thì người đàn ông đang ngủ say trên giường đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt bắn ra hào quang khắp bốn phía, lộ ra vẻ hung tợn của dã thú khát máu.

Nực cười, hắn làm sao có thể để cho người nọ rời khỏi tầm mắt của hắn dễ dàng như vậy!

Nhanh nhẹn xoay người xuống giường – cuộc săn bắn bắt đầu.

Hắn sẽ biết rõ ràng Vu Duy Thiển đang giấu diếm hắn chuyện gì, với lại vì sao phải giấu diếm.

Đại lộ Thứ Năm, thời tiết đã bắt đầu trở lạnh, trên con đường đắt đỏ nhất thế giới có thể nhìn thấy nơi nơi đều là người, có du khách cũng có doanh nhân đến đây để xem hàng hóa, Vu Duy Thiển len lỏi giữa đám người, đè thấp vành nón, cố gắng không để bị chú ý.

Sắp vào đông, gió lạnh thổi tốc cổ áo choàng, kỳ thật hắn chán ghét loại thời tiết lạnh lẽo này, gia tăng tốc độ, hắn tiến đến mục tiêu là một quán cà phê mang tên Blues, đập vào mặt là hương cà phê cùng hơi thở ấm áp làm cho hắn trầm tĩnh trở lại, tầm mắt tìm kiếm một vòng, rốt cục nhìn thấy Senzou ngồi bên cửa sổ.

Khi hắn mở cửa đụng vào chiếc chuông gió treo phía trên làm cho những người khách trong quán đều ngẩng đầu, nhìn thấy người đàn ông mặc áo choàng đen với dáng người cao ngất, tất cả đều bất giác dõi mắt theo, bầu không khí tựa hồ thay đổi vì có một người như vậy gia nhập.

"Ngươi còn chưa tiến vào thì ta ở ngay cửa sổ đã nhìn thấy ngươi, đừng cố sức che giấu, ngươi không có cách nào để che giấu hào quang của chính mình, ngươi xem đi, mọi người ở nơi này đều nhìn về phía chúng ta." Bưng lên tách hồng trà, Senzou mỉm cười đối với hắn, "Tựa như ta, ta chưa bao giờ che giấu hứng thú và sự tán thưởng đối với ngươi."

"Ta không phải đến đây để nghe ngươi nói những lời này." Tách hồng trà trước mặt không phải do hắn gọi, nó vẫn còn bốc hơi nghi ngút, thoạt nhìn Senzou quả nhiên đã sớm nhìn thấy hắn. Nâng mắt lên, làn môi mỏng manh lộ ra một góc nhọn sắc bén, "Với lại ta không thích bị người ngoài xem xét qua lớp cửa kính."

Senzou vẫn muốn nói điều gì đó, bỗng nhiên ánh mắt di chuyển, leng keng, chiếc chuông gió lại vang lên, lúc này càng có nhiều người nhìn ra phía cánh cửa, ngay cả Vu Duy Thiển đang đưa lưng về phía cửa chính cũng có thể cảm nhận được bầu không khí đột nhiên trở nên nóng rực.

Có bước chân đang tiếp cận hắn, hơn nữa hắn biết rõ là ai đến đây, Vu Duy Thiển bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Âm thanh hỗn độn có thể mê hoặc mọi người, tiếng bước chân lạnh lẽo từ phía sau tiếp cận, "Vì sao không nói với ta một câu nào mà lại đến đây? Ngươi còn có sức lực đến gặp hắn, Duy yêu, chẳng lẽ ta vẫn chưa thỏa mãn ngươi hay sao?" Giọng điệu lười biếng khêu gợi, chậm rãi nói ra những lời ác ý vô cùng cay độc.

144. Chương 144: Lý Trí Và Tình Cảm

Lê Khải Liệt thoạt nhìn là thật sự nổi nóng, giống như một con rắn hổ mang thè lưỡi liếm con mồi, chậm rãi di chuyển ánh mắt, người bị hắn nhìn như vậy không thể không thận trọng, Senzou buông xuống tách trà dưới cái nhìn chăm chú của hắn.

Ngoại hình hoàn mỹ càng phụ trợ cơn thịnh nộ đang bừng bừng phấn chấn của hắn, bước chân tỏa ra khí thế uy hiếp, quán cà phê vốn đã rất yên tĩnh thì lúc này lại càng thêm im bặt, tất cả mọi người đều nhìn ba người bên phía cửa sổ này.

Vu Duy Thiển đứng lên, thấy mọi người xung quanh đang chăm chú nhìn bọn họ, vẻ mặt không thay đổi mà nhìn Lê Khải Liệt, "Đầu tiên là theo dõi ta, sau đó lại ở trong này nói hưu nói vượn cái gì vậy hả?"

Đôi mắt nhướng cao rồi co rút lại thành ánh nhìn sắc bén, đối với ánh sáng lạnh lẽo đang phóng trên người, phản ứng của Lê Khải Liệt là đón nhận, nụ cười tà khí lạnh lẽo dung hợp với ngọn lửa dưới đáy mắt đang bùng lên, "Ta nói nghiêm túc, ngươi tự nghĩ lại xem, là ai vừa mới xuống giường đã đi gặp người đàn ông khác, ngươi có nghĩ đến hay không, nếu ta không theo dõi ngươi, không biết ngươi đi đâu, khi mở mắt ra mà nhìn không thấy ngươi ở bên cạnh thì sẽ là cảm giác gì?"

Dùng ngôn ngữ thâm tình bao hàm giọng điệu nguy hiểm, dùng ánh mắt thô bạo làm cho người ta cảm thấy bị uy hiếp, Lê Khải Liệt đứng ở trước mặt bọn họ, Vu Duy Thiển đối diện với hắn, không khí giằng co làm cho nhiều người càng thêm chú ý, lai lịch của Lê Khải Liệt rất nhanh chóng bị người ta phát hiện, ngay cả người đi đường ở bên ngoài đều dừng lại trước cửa sổ để nhìn vào.

"Các ngươi…." Senzou vừa hé miệng thì tầm mắt hung tợn của Lê Khải Liệt đã phóng đến, tràn ngập cảnh cáo, "Đây là chuyện của chúng ta, người ngoài như ngươi không có tư cách xen mồm vào!"

"Người ngoài?" Senzou vẫn luôn biểu hiện thái độ lịch sự, lần này có lẽ là vì tình huống khác biệt nên hắn khẽ cười vài tiếng, nhìn Lê Khải Liệt một cách sâu xa, "Ở đây nếu nói ai là người ngoài thì cũng không phải là ta."

Đôi mắt màu tro lục chợt trở nên trống trải, bầu không khí đột nhiên xẹt qua một tia lửa điện, giống như có âm thanh của sấm sét và tia lửa giao nhau, "Ý của ngươi là gì?"

Lửa giận từ trong tầm mắt của Lê Khải Liệt lan tràn khiến bầu không khí hết sức căng thẳng, Senzou đứng trước mặt hắn không hề nhượng bộ, mọi người tò mò chờ đợi, sau khi phát hiện ra thân phận của Lê Khải Liệt thì đã có người móc ra di động để chụp ảnh.

Một tiếng hừ lạnh phá vỡ bầu không khí giằng co tràn ngập thái độ thù địch, "Đủ rồi!"

Ánh mắt tức giận đảo qua trên người bọn họ, Vu Duy Thiển xoay người đi ra ngoài.

"Duy!" Lê Khải Liệt ở phía sau gọi với theo hắn, thân ảnh mặc đồ màu đen lạnh lùng xoay người lại, liếc mắt nhìn Lê Khải Liệt một cái, "Đi theo ta."

Lời nói của Lê Khải Liệt chắc chắn sẽ tiếp tục để lại hậu quả khôn lường, thế nhưng ngay lúc này còn làm ra chuyện lỗ mãng như vậy….Vu Duy Thiển trầm mặt đi ra ngoài, tăng tốc bước chân, mặc kệ người phía sau có đuổi kịp hay không, hắn nhanh chóng len qua đám đông.

Khi rẽ qua góc đường thì cánh tay bị một người dùng sức giữ chặt, quay đầu lại thì lập tức nhìn thấy vẻ mặt hiểm ác của Lê Khải Liệt, "Rốt cục Senzou có quan hệ gì với ngươi? Lời của hắn là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi tình nguyện để ta hiểu lầm mà cũng không định nói cho ta biết hay sao?"

Sắp bị ghen tuông thiêu đốt, toàn thân của Lê Khải Liệt nóng rần, đôi mắt màu vàng óng sau trận hỏa hoạn lần trước không còn xuất hiện nữa thì lúc này lại lóe lên, xuất hiện trước mặt Vu Duy Thiển.

"Muốn ở trong này mất mặt xấu hổ là chuyện của ngươi, có tin ta hay không cũng là chuyện của ngươi, ta không muốn cùng ngươi thảo luận đề tài này ở ngoài đường." Hắn giẫy tay ra khỏi sự kiềm giữ của Lê Khải Liệt rồi lập tức rẽ qua con đường hẻo lánh.

Mặc dù giọng điệu khó chịu nhưng Vu Duy Thiển không rời khỏi tầm mắt của Lê Khải Liệt, Lê Khải Liệt thở hắt ra, yên lặng đuổi theo, hai người một trước một sau, đi đến một con hẻm nhỏ vắng người.

Vu Duy Thiển đi đến ngã rẽ, người phía sau đột nhiên vượt qua, cánh tay chống lên vách tường ở trước mặt hắn để cản trở đường đi của hắn, ánh mắt thâm trầm mà lại ác độc, giống như còn có thể nghe được tiếng nghiến răng ken két.

"Ta không hỏi ngươi chuyện của Senzou là vì ngươi mới trở lại bên cạnh ta, không có nghĩa là ta không để tâm, ta chỉ không muốn phá hỏng mối quan hệ mới khôi phục giữa hai chúng ta mà thôi, chẳng phải ngươi là người hiểu rõ điểm đó nhất hay sao? Sau khi lên giường với ta thì ngồi dậy bỏ đi, có phải mỗi lần chúng ta làm xong thì ngươi đều muốn đi tìm Senzou hay không?"

Cánh tay mạnh mẽ bóp xuống mông của Vu Duy Thiển, "Ta không thể thỏa mãn ngươi hay sao? Ngươi cảm thấy hứng thú đối với hắn? Thân thể của ngươi cũng sẽ có phản ứng đối với hắn hay sao? Nói!" Nhìn khuôn mặt xinh đẹp mà lại lãnh khốc ở trước mặt, Lê Khải Liệt nghiến răng nghiến lợi.

Vu Duy Thiển tung ra một cú đấm vào mặt của đối phương, "Ngươi bị ghen đến mức choáng váng rồi hay sao, nói mê nói sảng cái gì vậy?"

"Ánh mắt của hắn nhìn ngươi cũng giống như ta, ta thấy rất rõ ràng!" Không có người đàn ông nào cao hứng vì người mình yêu được người khác mơ ước.

Sắc mặt căng thẳng, cơn thịnh nộ làm mái tóc đen bị thổi tán loạn, hắn giữ chặt Lê Khải Liệt đang loạng choạng ngã về phía sau, rồi hung hắn nắm áo của đối phương mà kéo đến trước mặt, trong mắt không hề có cảm tình, "Ngươi đang sỉ nhục ta hay sao? Lê Khải Liệt! Ngươi cảm thấy ta sẽ đối với hắn giống như đối với ngươi hay sao?"

Sắc mặt của hắn rất đáng sợ, ánh mắt sắc bén giống lưỡi dao, bị ánh mắt tràn ngập uy nghiêm và khiển trách nhìn chăm chú, có người lập tức tỉnh ngộ.

"Không, ta không phải có ý đó." Khôi phục bình tĩnh, Lê Khải Liệt nắm lấy bàn tay trên cổ áo, cứu vớt lại sai lầm này, "Ta không phải muốn nói những lời đó, là ta hồ đồ, ta muốn biết giữa các ngươi có bí mật gì,

đây mới là mục đích của ta, lý trí làm cho ta tin tưởng ngươi nhưng tình cảm của ta lại không thể chấp nhận, tình cảm của ta dành cho ngươi đã sớm vượt quá lý trí, là nó làm cho ta trở nên điên cuồng….”

“Tha thứ cho ta, Duy.” Hắn hiểu rất rõ không thể làm ầm ĩ chuyện này, “Ta rốt cục chịu đựng không nổi, nếu ngươi lại biến mất trước mặt ta thì ta thật sự sẽ điên mất.”

Trong cơn tức giận, cho dù không phải mình mong muốn thì cũng sẽ nói ra một ít lời làm tổn thương người khác, những lời đó của Lê Khải Liệt quả thật làm cho Vu Duy Thiển nổi cơn thịnh nộ, đã đến lúc này còn suy đoán như vậy, nói những lời như thế, Lê Khải Liệt xem hắn là hạng người gì?

“Ngươi nghĩ rằng ta làm sao lại có ngày hôm nay? Nếu không phải ngươi thì ta căn bản sẽ không dây dưa với một người đàn ông, chẳng phải ngươi đã sớm biết hay sao? Đến khi nào thì ngươi mới có thể thu hồi cơn ghen vô vị của mình?” Chậm rãi buông tay ra, hắn nhìn đến khuôn mặt vẫn còn hung bạo đang xuất hiện vẻ uể oải, biểu tình vô cùng mâu thuẫn.

Tạm dừng một chút, “….Tuy rằng ta rất cao hứng khi ngươi quan tâm đến ta như vậy.” Nhịn không được mà bổ sung thêm một câu, hắn vuốt lên khóe miệng của Lê Khải Liệt vừa bị hắn đả thương.

“Nhưng ta mất hứng.” Ánh mắt lấp lánh bất thình lình tiến thẳng vào tầm mắt của Vu Duy Thiển, “Ngươi đã trở lại, Duy, nhưng ngươi làm cho ta cảm thấy giữa chúng ta có thêm một người.”

Người được nhắc đến đang tiếp cận bọn họ. Senzou thanh toán xong tại quán cà phê thì liền đi ra ngoài, tìm được bọn họ nơi góc đường hẻo lánh, hắn đứng ở một ngã rẽ.

Hai người cùng nhau phát hiện hắn đã đến, Vu Duy Thiển trầm mặc, ngón tay chợt bị Lê Khải Liệt cầm chặt, không chịu buông ra, hắn mút lấy ngón tay của Vu Duy Thiển, lời lẽ ẩn chứa nhiệt độ cực nóng, “Thật sự muốn ở đây làm cho hắn xem rõ ngươi là của ta.”

“Ta phát hiện mỗi lần ngươi không làm rõ được việc gì thì sẽ không cam tâm có phải hay không?” Vu Duy Thiển không còn lời nào để nói, “Ngươi bất cứ lúc nào bất cứ khi nào cũng có thể làm cho một chuyện đơn giản trở nên phức tạp, làm cho triều cường thay phiên nổi lên, phức tạp hóa vấn đề, nói cái gì mà giữa chúng ta có thêm một người, chỉ là có chuyện chưa nói với ngươi mà thôi, hơn nữa ta vốn định nói, nếu ngươi không theo dõi ta thì ngươi đã biết cái bí mật đó là gì.”

Lê Khải Liệt tựa như là nham thạch nóng chảy đang bùng nổ, làm cho người ta chỉ có thể bị hắn hòa tan. Rút tay về, Vu Duy Thiển không muốn tiếp tục tranh cãi với hắn, rất phí sức.

“Ngươi muốn hắn cùng đi với chúng ta? Chỉ vì hắn có cách để áp chế lực lượng của ngươi khi bị bùng nổ? Đây là mục đích mà ngươi gặp hắn?” Sau khi Vu Duy Thiển nói rõ một việc thì phản ứng của Lê Khải Liệt đúng như hắn đã suy đoán, hoàn toàn mất bình tĩnh.

“Chết tiệt! Liên lụy đến mấy trăm năm trước, chuyện này làm cho ngươi và hắn có liên hệ? Ngươi cho là bản thân mình và hắn có cái gì ràng buộc hay là có nguồn gốc sâu xa hay sao?”

“Senzou, rốt cục ngươi muốn thế nào?” Nhìn người Nhật Bản này một cách bí hiểm, ngồi trong phòng khách của mình, Lê Khải Liệt cầm lấy cái bật lửa để châm điếu thuốc trong tay, việc hắn để Senzou tiến vào cửa cũng đã là hiếm thấy.

Chỉ khi tâm tình không tốt thì Lê Khải Liệt mới hút thuốc, Vu Duy Thiển đã sớm phát hiện điểm này, Lê Khải Liệt không nghiện thuốc lá nghiêm trọng như hắn, mỗi một lần hút thuốc đều là để suy nghĩ, nhưng những chuyện mà Lê Khải Liệt suy nghĩ đều rất khó đoán, bản thân của người này chính là một kẻ khó có thể đoán trước.

“Dốc hết khả năng của ta để giúp Wirth, đây là suy nghĩ của ta.” Senzou trả lời vẫn như lúc đầu, tư thế ngồi nghiêm chỉnh, lần lượt nhìn hai người ở trước mặt, trên người hắn toát ra một loại cảm xúc tế nhị, không biết nên hứng thú hay là hâm mộ.

Nhưng trong mắt của Lê Khải Liệt thì cái này nên gọi là ghen tị.

“Các ngươi thật sự rất ân ái, vượt ngoài dự kiến của ta.” Senzou đã sớm nhìn thấy dấu hôn ở phía sau tai của Vu Duy Thiển, hắn thậm chí còn nghi ngờ đây là Lê Khải Liệt cố ý lưu lại cho hắn xem, hắn cảm thấy bản thân mình cần phải giải thích.

Cúi người xuống, hắn thành khẩn nói với bọn họ, "Xin đừng cảnh giác với ta như vậy, từ khi ta xác định Wirth chính là hậu nhân của dòng họ Vu được lưu truyền trong gia tộc của mẹ ta thì ta chỉ có thể xem hắn như bậc cha chú, nếu không mẹ của ta sẽ không tha cho ta." Nhún vai, biểu tình quá mức nghiêm túc làm cho người ta rất khó nghi ngờ lời nói của hắn.

"Tuy rằng ta cũng không phủ nhận ta rất yêu thích Wirth, bởi vì hắn hoàn toàn phù hợp với mẫu người của ta." Senzou biểu hiện vô cùng thẳng thắn và thành khẩn, "Leo, nếu ngươi không muốn ta chen chân vào giữa các ngươi thì đừng làm cho Wirth khó xử, hắn là vì để phòng ngừa bất trắc, người mà hắn không muốn tổn thương nhất chính là ngươi."

"Chẳng lẽ ta không biết hắn nghĩ như thế nào hay sao?" Lê Khải Liệt cười lạnh.

"Nhưng ngươi có vẻ là người ích kỷ, ta sợ ngươi sẽ làm ra quyết định sai lầm, cuối cùng phụ lòng tốt của Wirth." Thái độ của Senzou vẫn là mềm dẻo nhưng mang theo cứng rắn, không chịu nhượng bộ.

Trong cuộc đối thoại, Vu Duy Thiển chỉ bàng quan đứng xem, Lê Khải Liệt không đưa ra đáp án rõ ràng, chờ đến khi cuộc nói chuyện chấm dứt rồi mời Senzou ra ngoài thì mặt trời vẫn còn chưa xuống núi.

Ánh chiều tà chiếu rọi, trong phòng nhuốm một màu cam nhạt, hắn đứng bên cửa sổ, mái tóc như muốn bốc cháy, đôi mắt lóe lên màu vàng óng, ánh mắt thâm trầm nhìn không thấy đáy. Vu Duy Thiển đứng dậy thì bị hắn ôm lấy cổ, "Ngươi hạ quyết tâm muốn làm như vậy?"

"Nếu lý trí của ngươi vẫn chưa chiến thắng tình cảm thì nhanh chóng tìm lý trí của mình trở về, chúng ta không có thời gian để chờ nó." Vu Duy Thiển nhìn vào mắt của hắn rồi nói tiếp, "Khi ngươi không thể khống chế được cảm xúc thì sẽ xảy ra biến hóa như vậy, về sau chú ý một chút, đừng để cho người khác phát hiện."

"Chuyện này rồi cũng sẽ ổn thôi, ta với ngươi nói tiếp chuyện của Senzou, ngươi đã quyết định?" Lê Khải Liệt thản nhiên nâng mắt lên, ánh mặt trời từ bên cạnh chiếu vào làm cho đáy mắt của hắn như đang bốc cháy, "Ngươi không nói với ta một tiếng nào mà chỉ đi tìm hắn, ngươi thật sự không biết ta sẽ nổi điên hay sao? Ngươi đã rời xa ta một lần, lại thêm một lần nữa, ta sợ đến mức nhịp tim cũng muốn đình chỉ."

"Đừng nói khoa trương như vậy, chẳng phải ngươi vẫn khỏe mạnh hay sao?" Vu Duy Thiển nhếch khóe môi, nói một cách thờ ơ nhưng đường cong lạnh lùng cứng rắn trên khóe môi lại trở nên dịu dàng, "Thật sự sợ đến mức như vậy?"

"Ngươi sờ lên ngực của ta xem thì biết có đúng hay không, bây giờ vẫn đang kinh hoàng, sợ không nhìn thấy ngươi. Nếu ngươi bỏ đi cùng người khác thì ta nhất định sẽ đuổi đến tận chân trời góc biển cũng phải giết chết người kia." Có người càng nói càng kỳ cục, Vu Duy Thiển cất lên tiếng cười nhạo, khẽ nhếch đôi môi mỏng để trêu tức, "Nếu ta bỏ đi cùng với ngươi thì chẳng phải là ngươi muốn tự sát hay sao?"

"Vì ngươi thì ta có chết cũng cam lòng." Cọ xát gò má của hắn, nụ hôn của Lê Khải Liệt xinh đẹp tựa như ánh hoàng hôn ấm áp, ngón tay nhẹ nhàng quấn quanh những sợi tóc ở sau gáy của Vu Duy Thiển, "Cho nên đến lúc đó ngươi nhất định phải nương tay–"

Giọng điệu từ dịu dàng dần dần trở nên quỷ dị khiến cho Vu Duy Thiển chú ý, bỗng nhiên cảnh giác nhưng lúc này phía sau gáy bất thình lình trở nên đau nhức, "Chết tiệt! Ngươi–"

Lê Khải Liệt đỡ lấy thân thể ngã xuống của Vu Duy Thiển, vừa áy náy vừa đau lòng mà không ngừng vuốt ve sau gáy của hắn rồi tiếc nuối thở dài, "Ta thật sự không muốn làm như vậy đâu, Duy…."

Khi Vu Duy Thiển tỉnh lại thì hắn đã ở trên phi cơ, người đầu tiên mà hắn nhìn thấy chính là Lê Khải Liệt.

145. Chương 145: Lý Do Không Thể Nghi Ngờ

"Đỡ hơn chút nào hay không?" Tiếng nói trầm thấp làm cho người ta đắm chìm, biểu tình của Lê Khải liệt tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì.

"Nếu ngươi bị người mà mình tin tưởng và yêu nhất đánh bất tỉnh tại nhà của mình, sau khi tỉnh lại thì ngươi sẽ có cảm giác rất tốt hay sao?" Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe mắt hiện lên ý cười đùa cợt.

Trong đồng tử màu đen lộ ra đủ loại cảm xúc phức tạp, hắn trả lời lãnh đạm như vậy, Lê Khải Liệt lại vừa lòng mà nở nụ cười, "Ta nghe thấy rồi, Duy, đây là ngươi nói, đó là nhà của chúng ta, còn ta là người mà ngươi tin tưởng và yêu nhất."

Đây là điểm quan trọng mà hắn đã nghe được? Vu Duy Thiển cảm thấy đau đầu, hung hăng nhíu chặt hàng lông mày, "Ta chưa bao giờ phủ nhận chuyện này, nhưng mà hiện tại." Hắn nhìn cabin được bao trọn khoang, hàng lông mày sắc bén càng trở nên góc cạnh, "Đây là ngươi báo đáp ta hay sao! Chẳng lẽ đây là sự tin tưởng của ngươi dành cho ta?"

Lê Khải Liệt thu hồi nụ cười rồi hừ lạnh, "Ta chỉ biết cho dù tổ tiên của Senzou cùng với quá khứ của ngươi có quan hệ gì thì ngươi là ngươi, hắn là hắn, giữa chúng ta không cần có người thứ ba."

"Cho nên ngươi dùng cách này để đem ta lên phi cơ? Bỏ lại hắn thì có thể ngăn cản hắn không đi Hashim hay sao? Nhìn không thấy hắn thì có thể xem hắn như không tồn tại?" Giống như đang dùng giọng điệu mỉa mai phương thức ngu xuẩn này, hắn nhếch khóe miệng.

Kỳ thật nên sớm nghĩ đến loại người như Lê Khải Liệt căn bản sẽ không cho hắn thời gian để giải thích, người này hành động luôn rất nhanh, sau khi suy nghĩ thì sẽ quyết định đi làm chuyện mà hắn muốn làm, không màng nguy hiểm, không bận tâm đến phản ứng của người khác.

"Chỉ cần ta muốn thì ta có thể làm cho hắn cả đời đều không thể đến Hashim." Bàn tay to lớn xoa nhẹ lên sau gáy của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt tựa như đang đùa giỡn, nhẹ nhàng đến mức khiến người ta không rét mà run.

"Ngươi không thể động vào hắn." Trong đôi mắt màu đen hiện lên ánh sáng sắc bén, hắn nhìn ra ý đồ của Lê Khải Liệt, muốn cho một người mất tích ở Hashim là một chuyện vô cùng đơn giản, quốc gia đó vẫn do hoàng thất quý tộc cầm quyền, mà người đàn ông bên cạnh hắn kỳ thật là một hoàng tử chân chính.

"Ngươi cũng biết mà Duy, khiển trách sẽ không làm nên chuyện, ngược lại càng làm cho người ta muốn thử xem sẽ thế nào." Cái gì gọi là ác liệt, trước mắt chính là minh chứng rõ ràng nhất, Lê Khải Liệt cười một cách quỷ quái, trong đôi mắt màu tro lục xẹt qua một tia vàng óng sắc bén như dã thú.

Đối với kẻ bất chấp quy tắc, chỉ thích làm theo ý mình thì nói cái gì cũng đều vô dụng, ý thức được điểm này, Vu Duy Thiển đành im lặng, sắc mặt âm trầm.

Sau đó trên đường đi hắn không hề nói một câu nào với Lê Khải Liệt, không trò chuyện làm cho quãng đường trở nên xa xôi và lâu dài, bầu không khí căng thẳng làm cho tiếp viên hàng không cũng không dám tùy tiện tiếp cận, trên người của Vu Duy Thiển từ đầu đến chân đều lan tỏa một hơi thở ngăn cách người khác, tình hình này vẫn duy trì đến khi bọn họ chuyển máy bay, nghỉ tạm tại một khách sạn.

Chỉ cần Lê Khải Liệt mở miệng thì có đôi khi hắn sẽ trả lời, nhưng hắn trả lời vô cùng ngắn gọn, cũng không có vẻ lạnh lùng nhưng rõ ràng là tâm tư của hắn không ở nơi này, hắn đang nghĩ đến chuyện gì đó.

Đây là việc mà Lê Khải Liệt không thể chịu được, hắn tình nguyện bị mắng chửi nghiêm khắc, bị hung hăng đánh đập, cũng không nguyện bị rơi vào tình trạng chiến tranh lạnh như vậy, mà đối phương thậm chí cũng không có ý giằng co với hắn, nếu suy đoán Vu Duy Thiển nghĩ đến cái gì thì cái tên Senzou kia nhất định có mặt ở trong đó.

Rốt cục đến vương quốc Hashim, cơ quan nhập cảnh đã sớm nghe thấy tin tức, bởi vì Lê Khải Liệt bí mật đến đây nên trong sân bay không bày ra nghi thức tiếp đón long trọng, kỳ thật bọn họ vẫn chưa nhìn thấy mặt của hoàng tử, nhưng vì để bày tỏ lòng thành, vẫn có một nhóm người lặng lẽ đặt hoa trong sân bay, tựa hồ là chỉ đơn thuần muốn trang trí mặt tiền sân bay, vì vậy khiến cho không ít người điều cảm thấy tò mò.

Nhưng bọn họ cũng không nhìn thấy bất cứ điều gì, nguyên nhân là sau khi máy bay hạ cánh thì Lê Khải Liệt đã kéo Vu Duy Thiển đi bằng cửa thường, đây là lối ra mà hắn hay đi, vì không làm cho người khác chú ý nên bọn họ không trực tiếp về nhà, trước tiên bọn họ dàn xếp mọi chuyện tại một nơi không biết là khách sạn hay là biệt thự riêng.

Vu Duy Thiển chưa kịp ngắm nhìn cảnh trí tại vương quốc Hashim, đối với hắn mà nói đây là một quốc gia xa lạ, nơi nơi đều tràn ngập bầu không khí của quốc ngoại, so với những thành phố lớn lấp lánh ánh đèn nê-ông mà hắn đã đi qua thì phong cách kiến trúc nơi này cũng không quá ngăn nắp, rất nhiều kiến trúc có hình vòm cung mũi nhọn, bám trên mình bão cát và bụi bậm, ngay cả làn gió thổi đến cũng mang theo hương vị tự do và lỗ mãng.

Thời tiết rất nóng, đi đường mệt nhọc là nguyên nhân mà Lê Khải Liệt quyết định nghỉ ngơi trước hai ngày, nhưng một nguyên nhân khác chính là hắn rốt cục không thể tiếp tục chịu đựng được nữa.

Đến khi Vu Duy Thiển mơ màng tỉnh lại thì hắn nghĩ rằng chính mình còn đang nằm mơ, bởi vì cảnh tượng trước mắt thật sự không chân thật, làm cho hắn có loại xúc động muốn nổi cơn tam bành.

"Ngươi tỉnh? Mấy ngày nay đi đường mệt mỏi cho nên đêm qua ngươi ngủ rất say." Nói xong chuyện không đâu vào đâu, trên người của Lê Khải là bộ quần áo rất có phong cách của người địa phương, áo chẽn cùng áo khoác da, phía dưới là chiếc quần dài màu đen rộng thùng thình cùng với đôi giày bốt da cổ thấp có khảm đinh màu bạc.

"Ngươi làm cái gì vậy?" Vu Duy Thiển hơi nheo mắt lại, sắp áp chế không được cơn thịnh nộ sắp bộc phát, lay động cổ tay làm cất lên tiếng kim loại lạnh lẽo.

Hắn mặc quần ngủ, nửa thân trên bị cố định bằng dây xích bạc quấn từ hai bên đầu giường, trên ngực của hắn đan xen những sợi dây xích bạc rất nhỏ, cũng không nặng, nhưng cảm xúc cứng rắn lại nhắc nhở tình cảnh hiện tại của hắn.

Cất lên những tiếng rì rầm mắng chửi, hắn tức giận nhìn Lê Khải Liệt, "Rốt cục ngươi nổi khùng cái gì vậy hả!"

Hắn rống giận đổi lấy vẻ mặt cũng tức giận của Lê Khải Liệt, nhưng trong nháy mắt liền bị áp chế, mỉm cười một cách xảo quyệt, "Rất đơn giản, chỉ là ta không thể chịu được thái độ này của ngươi."

"Ngươi còn muốn làm mặt lạnh như vậy đến bao lâu? Tuy rằng ta đánh ngươi bất tỉnh để đưa lên máy bay là không đúng, nhưng vì sao ta phải làm như vậy thì đáng lý ngươi phải biết rõ, muốn ta làm sao thì ngươi mới bằng lòng tha thứ cho ta, quên đi chuyện kia?"

Sự tồn tại của Senzou là một loại trợ lực đối với Vu Duy Thiển, Senzou có thể làm cho lực lượng của Vu Duy Thiển được sử dụng trong phạm vi an toàn mà không bị mất kiểm soát giống như lần trước, nhưng Lê Khải Liệt lại không cần Vu Duy Thiển nghĩ ra cách này để bảo vệ hắn.

Cảnh tượng giống như vậy lại tái hiện, Lê Khải Liệt vì sai lầm của mình mà cầu xin tha thứ, nhưng ngay từ đầu lại chọn thủ đoạn này thì bảo Vu Duy Thiển làm sao có thể trưng ra bộ mặt hòa nhã đối với hắn, "Trước tiên thả ta ra rồi nói sau."

"Thả ngươi ra thì ngươi sẽ không dễ dàng ngồi xuống mà nói chuyện với ta." Đã hiểu rõ tính tình của Vu Duy Thiển, Lê Khả Liệt biết trước một khi thả Vu Duy Thiển ra thì sẽ như thế nào. Áp chế biểu tình, hắn hôn lên môi của Vu Duy Thiển, "Đừng giận ta nữa có được hay không?"

Từ trên giường nhìn lên, Lê Khải Liệt cau mày có vẻ rất căm tức, nhưng lại cố gắng đè ép sự ngang ngược bướng bỉnh của mình, dùng giọng điệu rất nhẹ nhàng. Vu Duy Thiển chỉ biết thở dài rồi nhắm mắt lại.

Bởi vì không đạt được câu trả lời, Lê Khải Liệt cắn răng đứng dậy, hung hăng đấm một cú vào tường rồi hừ cười.

"Rốt cục phải làm sao mới có thể làm cho ngươi quên đi chuyện này? Ngươi không muốn ta gặp nguy hiểm, ta hiểu được chuyện này, nhưng mà ta không cần, hiểu chưa? Duy! Cho dù có thể lợi dụng Senzou nhưng so với việc để cho hắn tiếp cận ngươi thì ta tình nguyện đi mạo hiểm, nếu người của lão già Kent đã đến thì cứ để cho bọn họ đến đây!"

Bọn họ là vì Naryn mất tích mà đến Hashim, Naryn vô cớ mất tích ắt hẳn có liên quan với gia tộc Claudy, bọn họ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng để nghênh đón tất cả các loại bất trắc, đây là việc mà Vu Duy Thiển đã sớm đoán được khi quyết định trở về bên cạnh Lê Khải Liệt.

Hắn cần lực lượng của Senzou để làm cho Lê Khải Liệt không bị hắn liên lụy, đáng tiếc người mà hắn muốn bảo vệ lại không hề cảm kích điều đó.

Lê Khải Liệt hung hăn nhìn người trên giường, Vu Duy Thiển bị hắn trói lại đang dùng ánh mắt tức giận để nhìn hắn, mặc dù không có vẻ nổi giận như lúc trước nhưng ánh mắt nghiêm khắc giống như đang chỉ trích vẫn không có dấu hiệu thả lỏng.

"Trước tiên ngươi buông ta ra." Có lẽ là vì người làm như vậy đối với hắn là Lê Khải Liệt cho nên tuy rằng tức giận nhưng hắn vẫn giữ được bình tĩnh như trước, "Ngươi không phải là loại người rất giỏi lợi dụng tất cả mọi thứ để đạt được mục đích hay sao? Lần này vì sao lại không lợi dụng, Senzou không có bất cứ chỗ nào có thể dao động địa vị của ngươi trong lòng ta, ngươi còn lo lắng cái gì nữa?"

"Nói như vậy ngươi vẫn muốn hắn đến đây? Cho dù ta quỳ xuống cầu ngươi?" từ bên giường truyền đến lời nói tràn ngập sự khẩn cầu, Lê Khải Liệt nhìn hắn, chậm rãi quỳ xuống đất.

Rõ ràng hắn mới là người bị khóa trên giường, thế nhưng Lê Khải Liệt có vẻ còn uất ức hơn so với hắn, "Đừng làm ra điệu bộ như vậy, đứng lên cho ta, chỉ vô ích mà thôi." Hắn nhướng mi nhìn xuống, giật giật tay của mình, "Trong tình cảnh như vậy thì ngươi nói như thế nào cũng đều vô dụng."

Lê Khải Liệt cùng Vu Duy Thiển nhìn nhau trong chốc lát.

"Đúng vậy, ta biết trước muốn làm cho ngươi thay đổi quyết định cũng khó khăn giống như làm cho ta thay đổi quyết định." Thu hồi sự khẩn cầu trên mặt, hắn đứng thẳng lên, tư thế xinh đẹp cũng giống như bộ dáng quỳ xuống của hắn.

Vu Duy Thiển cũng biết đối với Lê Khải Liệt mà nói thì muốn làm ra bất cứ hành vi nào cũng không hề khó khăn, người này chưa bao giờ bị trói buộc bởi những thứ sĩ diện linh tinh, Lê Khải Liệt chỉ muốn đạt đến mục đích, "Ngươi náo loạn đủ chưa?"

Lê Khải Liệt đang suy nghĩ còn có thể dùng cách nào để đả động người đàn ông đang nằm trên giường, nhưng kể từ khi càng ngày càng hiểu nhau sâu sắc thì loại giả vờ yếu thể để cầu xin như vậy rất nhanh chóng bị nhìn thấu.

Qua chừng vài giây, hắn rốt cục buông tha, chậm rãi nhún vai, lộ ra một nụ cười quá mức ngọt ngào nhưng lại tràn đầy ác ý, "Đủ rồi, Duy yêu của ta, ta đã hoàn toàn mất kiên nhẫn, vì một người khác mà tranh cãi chuyện này với ngươi thì đến khi nào mới có thể chấm dứt? Tuy rằng ta không muốn xích ngươi lại nhưng ta cũng không còn cách nào khác."

Hắn tiến đến chiếc giường lớn được lót khăn trải giường bằng lụa tơ tằm màu đen, làn da nhợt nhạt của người nằm trên giường nổi bật trên phong nền làm cho người ta cảm thấy rất quyến rũ, tiến đến gần, hắn mút vành tai của Vu Duy Thiển, cố ý cất lên âm thanh ướt át, "…. Cho đến khi ngươi đồng ý tha thứ cho ta thì mới thôi, chuyện gì ta cũng làm được."

Nhẹ nhàng thì thầm, ám muội lại thô bạo, Vu Duy Thiển nhìn lướt qua bên giường, nhìn thấy Lê Khải Liệt cầm lấy một cái gì đó ở trên bàn, liếm đi miếng kem dính trên tay, đặt một quả anh đào lên ngực của Vu Duy Thiển rồi cẩn thận ngắm nhìn, "Ngươi như vậy thật đẹp, không có ai có thể nhìn thấy cảnh đẹp này."

Trái cây đỏ tươi căng mộng được đặt trên chiếc bánh ngọt ở trong phòng không được bỏ trực tiếp vào miệng để nhấm nháp, mà lại bị người ta xem như một vật trang sức ngọt ngào, tô vẽ lên người của hắn, Vu Duy Thiển chưa từng bị người ta đối đãi như vậy, có thể nói loại hành vi tràn ngập tình cảm lại hàm chứa thành phần bạo ngược này đã vượt quá mức chịu đựng của hắn.

"Ngươi làm cho ta nhớ đến lúc bị xích trên bàn phẫu thuật." Chỉ một câu đã có thể làm cho Lê Khải Liệt dừng lại động tác.

Ký ức kia vô cùng tệ hại, thảm khốc đến mức mỗi khi nhớ đến đều khiến Lê Khải Liệt cảm thấy đau lòng, nhưng Vu Duy Thiển vẫn thản nhiên nhìn hắn, hắn không khỏi tránh đi ánh mắt của đối phương, nhưng chỉ sau vài giây chần chờ thì lại càng hành động táo bạo hơn, tay hắn chuyển xuống thắt lưng của chiếc quần dài, "Ta sẽ giúp ngươi quên đi ký ức này….kết hợp với sai lầm lần trước để cùng nhau tha thứ cho ta, cho đến khi ngươi hoàn toàn tha thứ cho ta thì mới thôi."

Miếng kem trắng như tuyết hòa tan vì nhiệt độ đang dâng cao trên cơ thể, quả anh đào đỏ tươi lăn xuống bên giường, bị đè ép mà nứt ra chất lỏng thơm ngon, lan tỏa hương vị ngọt ngào say lòng người….

Đây là ngày đầu tiên bọn họ đến Hashim, Lê Khải Liệt đem ý chí cố chấp hóa thành hành động, dùng hết thảy thể xác và tinh thần để nói cho Vu Duy Thiển biết điều mà hắn cần.

Gầm nhẹ, gào thét, lắc lư, điên cuồng, trong quá trình này nửa thân trên của Vu Duy Thiển vẫn bị xích cố định, cho đến khi Lê Khải Liệt dùng ánh mắt đau khổ mà nhìn hắn, rốt cục giải thoát cho hắn khỏi xiềng xích.

Đã đoán trước nếu làm ra chuyện này thì nhất định ngay sau đó sẽ nghênh đón một cơn thịnh nộ, Lê Khải Liệt đã sớm chuẩn bị sẵn sàng để thừa nhận hết thảy, khi hắn dùng thân thể đầy mồ hồ dán sát vào Vu Duy Thiển, hắn thậm chí nghĩ đến việc Vu Duy Thiển sẽ dùng bộ mặt lạnh lùng như thế nào để đối diện với hắn.

"Ngươi luôn hỏi ta có nghĩ đến cảm thụ của ngươi khi lợi dụng Senzou hay không, hiện tại ta hỏi ngươi có nghĩ đến cảm thụ của ta khi tận mắt nhìn thấy ngươi bị biển lửa cắn nuốt ở trang viên nhà W. Locke, bị lực lượng của ta kích thích dị biến của ngươi hay không?"

Vu Duy Thiển bình phục hô hấp, hắn ngồi dậy, sờ lên dấu vết đỏ sậm vì bị dây xích hằn lên tay, điềm nhiên nói tiếp, "Đừng cố chấp, Liệt, lợi dụng được thì cứ lợi dụng đi, chỉ cần có thể không làm cho ngươi xảy ra chuyện gì là được."

"Chỉ cần có thể không làm cho ngươi gặp chuyện bất trắc, chỉ cần có thể ngăn chặn hết thảy mọi chuyện ngoài ý muốn, tựa như ngươi vẫn hay nói, để cho ta làm cái gì cũng được, huống chi chỉ là lợi dụng Senzou, vì sao lại không làm, chẳng lẽ ngươi nghi ngờ lý do ta làm như vậy hay sao?" Lúc này là thật sự nổi giận, hắn nhấc cằm của Lê Khải Liệt lên, "Bởi vì ta yêu ngươi, đây là lý do."

P/S: Con sam đợt này thật sự cường bạo vợ nha, giống như lấy cớ để được dịp *thử* cường bạo 1 lần, bt nó mà cường bạo Duy là nó sẽ sớm chầu anh Diêm:> Bạn đang

146. Chương 146: Yêu Thương Nhiệt Tình Nơi Hải Ngoại

Ánh mắt trực tiếp, thẳng tắp bắn đến, bao hàm tức giận và đủ loại cảm xúc phức tạp, không hề khoái trá, nhưng lại mang theo khoái cảm thác loạn của dục vọng nồng nhiệt, mái tóc đen ẩm ướt mồ hôi dán trước trán, làn môi góc cạnh kiên nghị mím thành một góc độ nghiêm khắc, trách cứ đối phương vì sao không chịu hiểu nỗi khổ tâm của hắn.

Vu Duy Thiển rất hiếm khi nói yêu, hắn luôn dùng hành động để chứng minh, tuy rằng nói là hiếm nhưng mỗi một lần chỉ cần hắn thổ lộ tiếng lòng một cách thẳng thắn và trực tiếp lại làm cho người ta ngại ngùng đối mặt với hắn, ánh mắt của hắn cứ thuần khiết như vậy, chói mắt tựa như kim cương lấp lánh.

Không thể dời mắt khỏi người hắn, Lê Khải Liệt giống như sắp bị nhấn chìm trong đôi mắt đen ở trước mặt, đáy mắt nổi lên màu sắc âm trầm, hơi thở điên cuồng dần dần tăng vọt.

Vu Duy Thiển tựa hồ không biết Lê Khải Liệt sau khi nghe xong những lời này thì có cảm giác gì, hắn kéo gần Lê Khải Liệt đến trước mặt, "Cái ngươi cần không phải là sự tha thứ của ta, mà là ngươi muốn làm cho ta thay đổi quyết định, nhưng làm như vậy có ích gì hay sao?"

Hắn siết chặt ngón tay, khuôn mặt của Lê Khải Liệt ở dưới tay hắn trở nên nhăn nhó, hắn nhìn đối phương, tay trái quơ lấy dây xích màu bạc ở trên giường rồi ném xuống đất, "Nếu chỉ là trình độ như vậy thì chỉ càng làm cho ta tức giận mà thôi."

Leng keng, dây xích rơi xuống đất phát ra âm thanh lạnh lẽo, vượt ngoài dự liệu của Lê Khải Liệt, trên mặt của Vu Duy Thiển không xuất hiện cơn thịnh nộ, cũng không có tầm mắt sắc bén lạnh lùng, "Ngươi luôn

có thể chọc cho ta nổi giận, chúng ta cũng không phải là lần đầu tiên bất đồng ý kiến, nhưng lần này ta cảm thấy chúng ta đều cần phải giữ bình tĩnh."

Bị dây xích buộc chặt, bị cưỡng ép để yêu cầu được tha thứ, trên người còn lưu lại đủ loại dấu vết của Lê Khải Liệt, nhưng hết thảy những điều này dường như không hề tạo thành ảnh hưởng đối với Vu Duy Thiển, hắn chỉ cau mày lại, "Có phải ta làm cái gì khiến cho ngươi cảm thấy bất an hay không? Hay là có cái gì chưa nói rõ ràng với ngươi mới có thể khiến cho ngươi hành động như vậy?"

Áp chế lửa giận, ánh mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, mái tóc đen rối tung đè xuống hơi thở lạnh thấu xương, mỗi một phân tử trong không khí đều tràn ngập sự tao nhã hỗn hợp với bạo lực, quyến rũ hỗn hợp với mạnh mẽ, Lê Khải Liệt hoàn toàn không có sức chống cự đối với Vu Duy Thiển như vậy.

"Ta vĩnh viễn đuổi không kịp quá khứ của ngươi." Hắn cầm lấy ngón tay của Vu Duy Thiển, lồng ngực rộng lớn kéo người trước mặt ôm vào trong lòng, cân nhắc nên dùng từ ngữ như thế nào, sau đó hắn nói một cách ảo não, "Người có thể giúp ngươi lại không phải là ta."

Hoàn toàn trái ngược với ánh mắt từng bùng lên ngọn lửa thiêu đốt là giọng điệu vô cùng trầm tĩnh, lời nói của Lê Khải Liệt không ngừng vang vọng trong lòng của Vu Duy Thiển.

Hắn hiểu rõ Lê Khải Liệt không chỉ ghen tuông với sự tồn tại của Senzou mà còn bởi vì mối liên hệ giữa hắn và Senzou, đây mới là nguyên nhân căn bản khiến cho Lê Khải Liệt phản ứng lớn như vậy.

"Làm sao mà ngươi có thể nói ra những lời đó? Là ngươi nói yêu ta, ép buộc ta phải đáp lại, là ngươi làm cho ta quên đi quá khứ đã qua, làm cho ta lại một lần nữa cảm thấy sinh mệnh của mình còn có ý nghĩa, ta được một người khát cầu, mặc kệ người này dùng bất cứ thủ đoạn gì cũng chỉ muốn lưu ta lại, ngươi nói ra lời như vậy là muốn gạt bỏ hết thảy hay sao?"

Vu Duy Thiển giương mắt cười lạnh, lời nói chất vấn bao hàm tình cảm khắc sâu, Lê Khải Liệt hoàn toàn thừa nhận sự trách móc này, dùng sức ôm chặt Vu Duy Thiển vào lòng, "Đương nhiên không phải, cho dù là hiện tại thì ngươi cũng đừng hòng mơ tưởng ta buông ngươi ra!"

Thái độ của Lê Khải Liệt vẫn rõ ràng như trước, không có nửa điểm do dự hay dao động, thế nên Vu Duy Thiển đã sớm quên mất, đối với một ông lão như hắn mà nói thì Lê Khải Liệt còn rất nhỏ. Càng để ý đến chuyện gì đó thì càng không thể bảo đảm khách quan, mặc dù bọn họ đều là người trưởng thành nhưng Lê Khải Liệt và hắn đều là lần đầu tiên trải qua loại tình cảm mãnh liệt như vậy, ngay cả bản thân bọn họ cũng không thể khống chế.

Khác với khi yêu phụ nữ, cũng khác với khi sống chung cùng người khác, tình cảm của bọn họ pha lẫn đủ loại nhân tố, là chấp nhất lẫn nhau mà đi đến ngày hôm nay, tòa thành bọn họ xây dựng kỳ thật rất yếu ớt, chỉ cần có một người buông tay thì tình hình sẽ hoàn toàn khác biệt, hết thảy đều tiến triển trên nền móng rung chuyển và bất ổn, mãi cho đến ngày hôm nay.

Hết thảy ngoại lực tác động đều dần dần vọt đến, rèn luyện bọn họ, khảo nghiệm bọn họ.

"Ta sẽ không đi, từ khi ta quyết định trở về thì ta đã không còn nghĩ đến việc muốn đi, cho dù ngươi làm ra chuyện như vậy thì ta cũng không nghĩ đến việc rời đi." So đo dấu vết trên người, Vu Duy Thiển nhướng mi, "Ngươi đã nói muốn ta kéo ngươi lại khi ngươi làm ra chuyện ngu xuẩn, ta biết người như ngươi mà không có ta là không được, nếu không có ta thì không biết ngươi sẽ làm ra chuyện gì, ta chỉ có thể coi chừng ngươi."

Hắn nói một cách hời hợt, lại giống như là đang rất hối hận vì đã nói quá nhiều, sờ lên mái tóc ngắn của Lê Khải Liệt, hắn thì thào tự nói, "Vẫn là có một chút không quen…."

Lê Khải Liệt mê muội nhìn hắn một cách chăm chú, người nói ra những lời khiến người ta phải động lòng lại không hề tự biết điều đó, làm cho Lê Khải Liệt thật lâu vẫn không thể dời mắt, "Không sao, ta sẽ nuôi nó dài cho ngươi." Lê Khải Liệt kề sát vào người Vu Duy Thiển, vùi đầu vào cổ của hắn mà rên rỉ, dây dưa với tóc của hắn, "Ngươi rất đáng yêu, Duy, vừa điển trai vừa chói mắt, ngươi có thể đừng làm cho ta càng lúc càng yêu ngươi nữa có được hay không, giống như mỗi một ngày đều càng nhiều thêm một chút, ta phải làm sao bây giờ?"

"Đừng làm nũng với ta, ít oán giận một chút đi." Hắn đẩy đầu của Lê Khải Liệt ra, Lê Khải Liệt lại càng dùng sức kề sát, "Ta nói thật, ta sẽ một lần nữa khẳng định ta bại trong tay ngươi, nơi này càng lúc càng

nóng, có một ngày nào đó nó sẽ bùng nổ–"

Vu Duy Thiển đặt tay đến trước ngực Lê Khải Liệt thì lại bị dẫn đường xuống dưới, ám muội nói nhỏ, "Ngươi sai rồi, không riêng gì tim của ta, còn có cả nơi này…."

Bị nóng đột ngột khiến Vu Duy Thiển rút tay về, hắn hơi nheo mắt lại, không nhanh không chậm mà di chuyển thân thể, bỗng nhiên vật Lê Khải Liệt xuống rồi điều chỉnh vị trí một chút, "Ta không muốn ngươi miệt mài quá độ mà chết, cho nên – cứ để cho ta."

Không nổi giận cũng không chứng tỏ chấp nhận hết thảy những gì mới xảy ra, hắn dùng một cách khác để biểu đạt sự bất mãn của mình, mặc dù việc này không phải như mong muốn ban đầu của Lê Khải Liệt nhưng đối phương cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Có rất nhiều việc Vu Duy Thiển đều dùng thái độ gần như dung túng đối với hắn, nhưng có vài chuyện mặc kệ hắn dùng đủ loại thủ đoạn như thế nào đi chăng nữa thì vẫn khó có thể đạt được mục đích.

"Nếu ta đã trở về bên cạnh ngươi thì ta sẽ không né tránh vấn đề, chuyện này ta đã quyết định, đừng tiếp tục náo loạn với ta, ta không muốn ngươi gặp chuyện bất trắc, ngươi sợ ta bỏ đi, ta thì lại sợ mất ngươi, ngươi có biết hay không?"

"Ngươi là người đặc biệt nhất trong cuộc đời của ta, cho dù ngươi chỉ gặp một chút nguy hiểm thì ta cũng không thể chịu nổi…." Không biết phải làm thế nào đối với người ở trước mặt, chuyện này tựa hồ cũng không phải lỗi của ai.

Nụ hôn trừng phạt dừng trên vai, khiển trách Lê Khải Liệt ích kỷ, Vu Duy Thiển vẫn rất tức giận, nhưng lại làm cho người ta có thể tìm được một loại dịu dàng không dễ phát hiện trong nụ hôn này, nói ra những lời đó nhưng không để cho hắn nhìn thấy biểu tình trên mặt, chẳng lẽ là đang ngượng ngùng? Vu Duy Thiển ở sau lưng Lê Khải Liệt cho nên hắn không thể nào dò xét được biểu tình của Vu Duy Thiển.

Đêm lạnh như nước, nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm rất lớn, nhưng không khí trong phòng lại vô cùng ấm áp.

Khi bọn họ đều hao hết sức lực rồi ngã xuống giường, đều vì chuyện này mà cảm thấy buồn cười, bên ngoài trời đã tối đen, bọn họ vẫn chưa rời giường, lần này trao đổi từ ngôn ngữ đến nội tâm, hiện tại bọn họ đều có một chút mất tự nhiên – đàn ông đều không có thói quen thẳng thắn bộc bạch tâm ý của mình, chỉ khi đối phương là đặc biệt, nếu không nói thì vấn đề vĩnh viễn không thể giải quyết.

"Nói như vậy là ngươi vẫn muốn làm cho hắn đi theo đến đây?" Lê Khải Liệt rõ ràng không muốn nhắc đến tên của người kia.

"Từ khi nào thì ngươi bắt đầu trở nên mất tự tin như vậy, chẳng phải ngươi luôn cường điệu ta là của ngươi hay sao?" Vu Duy Thiển ngồi dậy, có đôi khi hắn không biết có phải chính mình thật sự đã già hay không, hay là Lê Khải Liệt rất đặc biệt, cho dù kịch liệt như thế nào thì người nọ vẫn còn sức để đứng lên.

Bóng dáng cao lớn đi về hướng phòng tắm, nghe như vậy thì liền ngừng lại, nhìn hắn thật sâu một cái rồi cười khổ, "Tự tin của ta mất tác dụng khi đối mặt với ngươi."

Không ngại thừa nhận với Vu Duy Thiển điểm này, Lê Khải Liệt thay đổi bằng khuôn mặt tươi cười một cách gian tà, ngoắc tay đối với hắn, "Có vào hay không?"

"Ngươi tắm trước đi." Vu Duy Thiển lại ngã xuống giường.

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước, hắn nhắm mắt lại, thái độ này của Lê Khải Liệt chứng minh người nọ đã chấp nhận quyết định của hắn, trước mặt là cục diện bế tắc không thể biết trước kết quả, hắn chỉ có thể chuẩn bị sẵn sàng, thậm chí không tiếc lợi dụng người khác.

Từng là công cụ của triều đình, là mối quan hệ lợi dụng lẫn nhau, cũng không phải chỉ đơn giản là mạnh hay yếu, hắn biết hành vi hiện tại đang chứng tỏ mình không có năng lực.

Bất cứ vấn đề nào cũng đều là do hắn tự mình giải quyết, cuối cùng chỉ có thể dựa vào chính mình, nhưng lúc này hắn không thể không lợi dụng lực lượng của Senzou, cho dù Lê Khải Liệt không tình nguyện thì hắn vẫn phải làm như vậy.

May mắn là Lê Khải Liệt không phải một kẻ cậy mạnh, ít nhất ở trước mặt hắn thì không phải.

Hắn không có cách nào làm được giống như Lê Khải Liệt, đem từng nhược điểm của mình bày ra trước mặt đối phương, hắn nhát gan hoặc có thể nói là đa tư đa lự, bởi thế cái loại phóng đãng tự tung tự tác lại ngang ngược không chịu gò bó của Lê Khải Liệt càng hấp dẫn hắn.

Lê Khải Liệt vô cùng lo lắng, sợ hắn lại rời đi, bừng bừng tức giận, chỉ trích hắn một mình hẹn gặp Senzou, nghĩ đến đủ chuyện xảy ra mới vừa rồi, hắn từ trên giường bước xuống, gõ cửa phòng tắm, khi vẫn chưa nhận được hồi đáp từ bên trong thì hắn đã đẩy cửa đi vào.

Ôm lấy thân thể cường tráng hoàn mỹ ở dưới nước, hắn bao phủ bằng chính nụ hôn của mình, "Ta đổi ý, chúng ta cùng nhau tắm."

"Được." Không hỏi nhiều, Lê Khải Liệt cắn làn môi ở trước mặt rồi ôm lấy Vu Duy Thiển, làm cho nước từ vòi sen bao vây bọn họ. Bạn đang ?

Hashim ban ngày rất náo nhiệt, đường phố trở nên sầm uất, các ngôi chợ ồn ào đông đúc.

Khắp nơi đều có thể nhìn thấy du khách và dân bản xứ, số còn lại có lẽ là thương nhân, bởi vì ở đây có đủ loại người và đủ loại màu da, cho nên không ai cảm thấy kỳ quái vì nhìn thấy gương mặt ngoại lai, bão cát làm cho không khí tràn ngập cảm giác tiêu điều, người nơi này lại nhiệt tình đem tiêu điều hóa thành tục tằn và hào phóng.

Lê Khải Liệt lái môt chiếc xe jeep mui trần, trên đường đi Vu Duy Thiển mới biết chỗ mà bọn họ ở lúc trước chính là một trong những tòa nhà riêng của hoàng tử Leo nước Hashim, mà nói đến hoàng tử ở nơi này thì đương nhiên chính là Lê Khải Liệt.

Hắn nhớ rõ căn biệt thự kia tuy rằng xa hoa nhưng cũng không tính là quá mức khoa trương, khác với kiến trúc xa hoa của những quốc gia có chế độ quân chủ, hiện tại hồi tưởng lại thì cũng thấy đúng với phong cách riêng của Lê Khả Liệt, khoa trương một cách cá tính, nhưng lại vô cùng đơn giản.

Bất quá từ ngoài vào trong thì nơi mà Vu Duy Thiển biết rõ nhất cũng chỉ là gian phòng ngủ mà thôi.

"Khi nhìn thấy mẹ của ta thì ngươi sẽ nói cái gì?" Xoay vô lăng, có thể thấy rõ sự tò mò phóng ra từ phía sau cặp kính mát hiệu Ray Ban của Lê Khải Liệt.

"Ngươi muốn ta nói cái gì? Ta chấp nhận con của ngươi?" Vu Duy Thiển đè thấp chiếc mũ màu be trên đầu, truyền chai nước khoáng sang cho Lê Khải Liệt.

Lê Khải Liệt uống vài ngụm, vẫn chưa kịp cười thì bộ đàm vô tuyến trong xe đã vang lên, "Leo? Là Leo phải không? Con mau quay về đi! Lydia đã xảy ra chuyện!"

P/S: Cái đoạn bé Duy đang tình cảm anh anh em em với con sam thì bỗng nhiên xen vào 1 câu chê mái tóc của con sam một cách *vô duyên made in con sam* =.=, tính cách dần dần y hệt chồng, nói chuyện cũng dần dần tửng tửng như chồng o_o, làm tim ta đang tan chảy vì ẻm thì bỗng dưng đựt mặt ra =.=.

147. Chương 147: Hoàng Hậu Mary Anna

Trong lòng bọn họ đều trầm xuống, Vu Duy Thiển nhìn thấy sắc mặt thay đổi của Lê Khải Liệt, may mà hắn lái xe vẫn ổn định, Lê Khải Liệt cầm lấy bộ đàm, "Mary Anna?"

"Là mẹ, nghe nói con đến đây, Lydia biết chuyện nên muốn đi đón con, nhưng từ ngày hôm qua đã không thấy nó trở về!" Đây là hoàng hậu Hashim, cũng chính là mẹ của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển nghe ra giọng nói vô cùng sốt ruột của nàng, nhưng vẫn không tính là quá mức kích động.

"Wolf đâu?" Hắn nghĩ đến Wolf là vệ sĩ của Lydia.

Giọng nói của Vu Duy Thiển hoàn toàn xa lạ đối với Mary Anna, nhưng hiện tại nàng không có thời gian nghiên cứu đối phương là ai, biết Wolf, lại ở bên cạnh Lê Khải Liệt, cho nên nàng không hề do dự mà trả lời, "Wolf thay đổi chức vụ, hắn không đi theo Lydia nữa."

"Leo, con và bạn của con cứ về nhà trước đi, mẹ biết vì sao con đến đây, mẹ....đã gặp qua hắn." Tạm dừng một chút rồi mới nói tiếp, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển đều biết hắn là ai.

Naryn Claudy là mục đích mà bọn họ quay về, nhưng bọn họ vừa mới đến thì Lydia lại mất tích, bọn họ cũng không hy vọng hai chuyện này có liên hệ với nhau.

"Chúng ta đang ở trên đường, mẹ đừng vội, Deman đâu?" An ủi nàng vài câu, Lê Khải Liệt thuận miệng hỏi nàng, đạp mạnh chân ga, không thể nhận ra sự khác thường từ trong giọng nói của hắn.

Tựa hồ là bị sự trấn tĩnh của hắn ảnh hưởng, Mary Anna không hề thúc giục, "Hắn đã hạ lệnh điều tra, đang ở văn phòng chờ tin tức, nếu là bắt cóc thì mặc kệ đối phương đưa ra yêu cầu gì cũng có thể xử lý bất cứ lúc nào."

Người cầm quyền vương quốc Hashim là Deman, cũng chính là cha của Lydia, hắn rất yêu thương con gái duy nhất của mình, Vu Duy Thiển từng nghe Lê Khải Liệt nhắc đến người nọ, hắn là người chồng thứ hai của Mary Anna.

"Nàng đã gặp Naryn, nói cách khác hắn đã đến hoàng cung." Sau khi Lê Khải Liệt tắt bộ đàm thì đã nói một câu như vậy, sau đó là im lặng, sự trầm mặc mang theo cát bụi, hít vào trong phổi sẽ cảm nhận được hương vị vô cùng lo lắng, Vu Duy Thiển đặt tay lên đầu gối của Lê Khải Liệt rồi ấn xuống thật mạnh.

"Lê Khải Liệt mà ta biết sẽ không gánh bất cứ trách nhiệm ngoài ý muốn nào lên thân của mình, hắn sẽ chỉ đi giải quyết vấn đề." Vu Duy Thiển nhìn thẳng về phía trước mà nói như vậy, Lê Khải Liệt quay đầu nhìn hắn, nhếch lên khóe môi, cuồng dã lại quyến rũ, kéo tay của hắn rồi đặt bên môi mà hôn một chút, "Chẳng phải ta đang trên đường đi giải quyết vấn đề hay sao?"

Giọng điệu không hề trầm trọng, Lê Khải Liệt vốn là một người không biết sợ hãi là gì, kẻ mạnh cũng không sợ bị khiêu chiến, Vu Duy Thiển cảm thấy nhẹ nhõm.

Kỳ thật hắn vẫn biết người đàn ông ở trước mặt hắn luôn làm cho hắn đau đầu, nhưng ngoại trừ những việc có liên quan đến hắn thì người nọ sẽ không làm ra những chuyện mạo hiểm môt cách vô nghĩa, Lê Khải Liệt chỉ làm ra chuyện mà hắn nắm chắc, ở trong mắt người khác thì có lẽ là hơi lớn mật một chút nhưng kết quả luôn chứng minh sự mạo hiểm của hắn là đáng giá.

Ngay cả Vu Duy Thiển khi ở thời điểm còn tranh chấp với Lê Khải Liệt thì cũng đã bị ảnh hưởng bởi hắn, người đàn ông này giống như bẩm sinh đã có sức quyến rũ, mặc kệ Lê Khải Liệt làm ra chuyện không thể tưởng tượng đến mức nào, mặc kệ hoang đường cỡ nào, chỉ cần là hắn thì người khác chỉ có thể chấp nhận vô điều kiện, dùng ánh mắt sợ hãi để theo đuổi, tôn sùng hắn.

"Sao vậy?" Đầu gối của Lê Khải Liệt bị người ngồi bên cạnh nhéo một cái, tầm nhìn chệch xuống, vừa nghiêng đầu lại thì đã bị Vu Duy Thiển lập tức ôm lấy, dâng lên nụ hôn tươi sáng tựa như ánh mặt trời.

"Duy, ta đang lái xe!" Hắn cố gắng tập trung tất cả lực chú ý. Đáng tiếc người bên cạnh hắn rất có sức quyến rũ.

Vu Duy Thiển buông hắn ra đúng lúc, thản nhiên vuốt ve Lê Khải Liệt, "Ta đang bổ sung năng lượng cho ngươi."

Nhớ đến những gì mà mình đã từng nói, Lê Khải Liệt cất lên tiếng cười dễ nghe, từ cười nhẹ hóa thành cười to, tiếng cười tràn ngập trong cát bụi tung bay trên mặt đường, phía trước thoáng đãng, con đường này không có người, bởi vì xe đang đi trên đường đã được khai thông để tiến vào hoàng cung.

Binh sĩ ở trạm gác phía trước được cấp trên thông báo để cho xe đi qua, bọn họ không dám lớn mật, tất cả đều dùng khóe mắt để nhìn vị hoàng tử chỉ được nghe đồn chứ chưa được gặp mặt này, cùng với khách của hắn.

Chỉ có người tinh mắt hoặc quan tâm đến tin tức giải trí mới phát hiện hắn rất giống một vị ngôi sao nổi tiếng trên thế giới.

"Nếu có người bắt cóc Lydia để uy hiếp thì tạm thời nàng sẽ không xảy ra chuyện gì, nếu là vì tổn thương nàng thì hiện tại có sốt ruột cũng đã chậm." Ngồi ở gian phòng phía sau cung điện chính, đây là lần đầu tiên Vu Duy Thiển nhìn thấy nữ chủ nhân ở nơi này, mẹ của Lê Khải Liệt.

"Lời của ngươi nói không thể làm cho người ta cảm thấy khoái trá, cũng không thể an ủi một bà mẹ đang lo lắng cho chính con gái của mình, nhưng mà ta biết ngươi nói đều là sự thật, Wirth, ngươi không phải một người thích nịnh hót." Người phụ nữ ngồi trên chiếc ghế lưng cao màu nâu vàng đã có vài nếp nhăn trên mặt, đeo trang sức tao nhã, mái tóc búi cao, trang phục rộng thùng thình với phong cách đặc biệt làm cho nàng có một loại trang nhã khác với các quý bà trong thành phố.

"Người có thực lực chân chính không cần người khác nịnh hót, mà người không xứng được tán dương thì nói cái gì cũng đều là dư thừa." Hắn dựa vào bên cạnh lò sưởi âm tường, trong ly uống nước có chứa hồng trà vị bạc hà.

Nơi này là nhà của Lê Khải Liệt, là nơi mà người nọ được sinh ra, Vu Duy Thiển mang theo một loại tâm tình khó tả mà tham quan nơi này, tòa cung điện lấy màu trắng làm chủ đạo, đơn giản mà lại trang trọng, nhìn không thấy có dấu vết mà Lê Khải Liệt từng trưởng thành ở nơi này, người hầu rất ít, bầu không khí tự do làm cho hắn nhanh chóng đem nó và Lê Khải Liệt liên hệ cùng nhau.

Bọn họ vừa đến nơi này thì Lê Khải Liệt không biết đã đi đâu, tựa hồ là đến phòng nghị sự của quốc vương Deman để hỏi thăm tình hình, sau khi giới thiệu tên của hắn thì liền vội vàng rời đi, đây không phải là lần đầu tiên Vu Duy Thiển gặp phụ huynh của một tên nhóc con, tình hình này làm cho hắn có thể một mình xem kỹ người phụ nữ đã sinh hạ Lê Khải Liệt này.

Khi nàng còn trẻ ắt hẳn rất đẹp, cho dù là hiện tại thì vẫn có thể tìm được những nét tương tự trên khuôn mặt của nàng và Lê Khải Liệt.

Mary Anna phát hiện ánh mắt chăm chú của hắn, nàng mỉm cười dịu dàng, "Ta nhìn ra ngươi chỉ biết để ý đến người mà mình quan tâm, không hề để ý đến những kẻ khác, cho dù hành vi của ngươi rất lịch sự, nhưng ánh mắt và cử chỉ của ngươi đều biểu hiện ngươi không hề coi trọng danh hiệu hoàng hậu vương quốc Hashim trên người của ta."

"Hình như hiện tại ngươi không còn lo lắng cho Lydia nữa." Hắn nói sang chuyện khác, bởi vì có quan hệ với Lê Khải Liệt, tuổi của Mary Anna có thể làm con của hắn, nhưng trên cơ bản có thể xem là bề trên của hắn.

"Leo đã quay về, không cần ta phải lo lắng thêm gì nữa, nó chưa bao giờ cần người khác phải lo lắng, ngay cả quan tâm hình như cũng không cần." Mary Anna đứng lên, xuyên qua bức rèm màu nho để nhìn ra vùng đất trống trải ở bên ngoài, trong lời nói có một chút cảm khái, "Nó không phải là con của Deman, từ khi còn nhỏ đã rất ngang tàng và lỗ mãng, nó chẳng nghe lời của bất cứ kẻ nào, ngay cả ta cũng vậy. Leo là một người sống rất tự lập."

Lời của nàng nghe ra có một chút thương cảm, hoàng hôn bao phủ nàng, nhìn bóng dáng của nàng sẽ phát hiện nàng quả thật đã mang trên mình dấu vết của năm tháng, Vu Duy Thiển đi lên, hắn tôn kính người phụ nữ đã sinh ra Lê Khải Liệt này, "Vì sao lại nói với ta những lời đó."

"Bởi vì ngươi là người đầu tiên mà nó dẫn về nhà." Mary Anna xoay người, ánh mắt hàm chứa thâm ý.

Vu Duy Thiển dừng lại động tác uống trà, hắn nghĩ rằng bản thân mình sẽ không quá bất ngờ nhưng khi nghe thấy những lời này thì vẫn cảm thấy tâm tình tốt một cách ngoài dự kiến, "Cám ơn trà của phu nhân, ta nghĩ rằng ta đã quên tự giới thiệu, quan hệ giữa ta và Liệt–"

"Ta biết." Mary Anna xua tay không cho hắn nói tiếp, bỗng nhiên nhìn hắn một cách giảo hoạt, "Chẳng lẽ các ngươi nghĩ rằng Lydia sẽ không nói bất cứ điều gì hay sao? Khi nó quay về thì đã bảo nó bị thất tình, nhưng lại thua bởi chính anh trai của mình."

Người đàn ông trẻ tuổi ở trước mặt nàng có một ánh mắt không hợp với tuổi của hắn, giấy dán tường màu trắng mạ vàng làm cho bộ đồ thường phục màu xám của hắn trông rất đẹp, bước chân nhẹ nhàng trầm ổn, ngoại trừ khuôn mặt uy nghiêm lạnh lùng làm cho hắn có vẻ khó có thể tiếp cận một chút thì tổng thể xem ra hắn vẫn là mẫu đàn ông mơ ước của nữ giới.

"Ta nghĩ rằng hắn ra ngoài chơi lâu như vậy, sớm muộn cũng sẽ mang một thục nữ về nhà, không ngờ sau khi Lydia trở về lại không ngừng nhắc đến Wirth, chúng ta tuy rằng không gặp mặt, nhưng ta cảm thấy giống như đã thân quen với ngươi từ lâu." Nàng ngắm nghía khuôn mặt được ánh chiều tà chiếu rọi, bày tỏ sự tán thưởng của nàng đối với người thanh niên này.

"Ta biết mẹ của hắn nhất định là một phụ nữ kiệt xuất, nhưng hiện tại ta phải thừa nhận phu nhân so với ta suy nghĩ còn hoàn mỹ hơn rất nhiều." Lời khen ngợi của Vu Duy Thiển xuất phát từ thật lòng, Mary Anna làm cho hắn nhớ đến rất nhiều năm trước, ở niên đại xa xưa có một vài vị công chúa vừa có trí tuệ lại xinh đẹp nhưng không hề thiếu khí chất.

Phụ nữ cho dù đến tuổi nào thì cũng đều yêu thích cái đẹp, được người khác khen ngợi khiến Mary Anna cao hứng mà cười rộ lên, "Là vì ta không phản đối chuyện của các ngươi?"

"Cho dù ngươi phản đối thì kết quả cũng như nhau, là mẹ của hắn thì ngươi đã sớm hiểu rõ điều đó, cho nên ngươi chấp nhận một cách thoải mái."

"Lời nói thẳng thắn và thật thà quá mức cũng không tốt." Mary Anna ra vẻ nghiêm túc nhưng trong mắt đã có ý cười.

"Bởi vì ta biết phu nhân chỉ thích nghe lời nói thật." Vu Duy Thiển đặt ly trà xuống, cùng nàng ngắm nhìn ánh tà dương ngoài cửa sổ.

"Như vậy thì nói thật cho ta biết, ngươi thích Leo ở điểm nào?" Nàng thích người thanh niên thông minh này, hơn nữa cũng rất tò mò với câu trả lời của hắn.

P/S: Mẹ chồng và con dâu =)) =)), nói chuyện cứ như 2 người bạn già.

148. Chương 148: Truy Tìm

Nếu nàng biết người thanh niên này cũng không còn trẻ như nàng đã suy nghĩ thì không biết sẽ có biểu tình như thế nào, có lẽ vẫn sẽ mỉm cười giống như bây giờ. Vu Duy Thiển nhìn ra sự thân thiết trong ánh mắt của nàng, hắn mỉm cười tự giễu.

"Muốn nói thích hắn ở điểm nào thì không bằng nên nói không thích hắn ở điểm nào sẽ càng chính xác hơn." Cùng nàng chờ tin tức của Lydia, hắn tiếp tục nói.

"Người kia làm việc không màng đến cảm thụ của người khác, mặc kệ có chuyện gì kinh người xảy ra ở trước mặt thì cũng sẽ không thổ lộ mà cứ thích tự mình giải quyết mọi chuyện. Một khi đã xác định cái gì thuộc về hắn thì độc chiếm một cách khủng bố, không biết kiềm chế, thích hoang phí, không nghe lời, hay trêu chọc phụ nữ, khi âm mưu này nọ thì tâm cơ rất thâm trầm, khi mất hứng thì lại rất ưu tư, tổng thể mà nói xem như một kẻ rất phiền phức."

Vu Duy Thiển nói như thể đang oán giận nhưng khóe miệng lại nhếch lên, nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Mary Anna, hắn giống như đang trào phúng chính mình mà nhướng mi thì thầm, "Nhưng ta phát hiện những điểm này của hắn cũng chính là những điểm hấp dẫn ta, hắn sống tự do tự tại, giống như cái gì cũng không thể trói buộc hắn, khi hắn dừng lại vì ta thì ta đã bất tri bất giác bị hắn ảnh hưởng, từ nay về sau có thoát cũng thoát không được."

Hắn tự thuật quá trình sa đà của chính mình, lần đầu tiên nói ra những lời như vậy, đối mặt với người phụ nữ quan sát con mình từ đằng xa, không thể trực tiếp dành tình mẫu tử cho Lê Khải Liệt, cảm thụ trong lòng của Vu Duy Thiển dễ dàng được thốt ra.

"Những lời này ngươi chưa từng nói với ta." Lời nói trách cứ từ phía sau truyền đến, hai người ở bên cửa sổ cùng nhau quay đầu lại, không biết khi nào thì phòng khách đã có thêm một người.

Ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào rồi rơi trên mặt đất, Lê Khải Liệt giống như giẫm chân lên vài tia nắng chiều cuối cùng trong ngày, chiếc áo sơ mi đen cùng quần dài rộng thùng thình, đôi giày bốt ngắn cổ màu đồng ôm sát chân, hắn đi về hướng của Vu Duy Thiển, giống như một hoàng tử chân chính đang bước đi ung dung, "Duy, ngươi đang khai báo với mẹ của ta là ngươi yêu ta nhiều đến mức nào hay sao?"

"Vì sao không trực tiếp nói với ta?" Trên mặt tràn ngập vẻ xúc động, Lê Khải Liệt giang cánh tay để ôm Vu Duy Thiển vào lòng, biểu đạt sự vui sướng và bất mãn.

"Không nói thì ngươi cũng đã quá tự phụ, nói ra thì không biết ngươi có tự cao đến mức bay lên trời hay không?" Không nghĩ tới sẽ để cho Lê Khải Liệt nghe thấy những lời này, kéo Lê Khải Liệt từ trên người xuống, Vu Duy Thiển co tay lại rồi cốc vào đầu của hắn một cái, "Hiện tại không phải lúc nói những lời đó, mau nói chuyện của Lydia đi."

Lời nói lãnh đạm nhưng lại mang theo ý cười, kể từ khi tiến vào thì ánh mắt của Lê Khải Liệt chưa hề rời khỏi người của Vu Duy Thiển, Mary Anna ở bên cạnh nhìn bọn họ đối thoại, nàng cảm thấy vô cùng vui mừng, tuy con trai của nàng không phải dẫn về một cô gái xinh đẹp nhưng thoạt nhìn có lẽ chỉ có người như vậy mới có thể khắc chế được Leo.

Bất quá nàng vẫn nhớ rõ mình còn một đứa con gái đang bặt vô âm tín, "Có tin tức của Lydia hay chưa?"

Lê Khải Liệt thu hồi nụ cười, "Có người ở trên đường đến sân bay nhìn thấy nàng, Deman điều người ra sân bay để kiểm tra camera quan sát nhưng trong camera lại không chụp được hình ảnh của Lydia, nó không đến sân bay."

"Vậy nó đi đâu?" Sắc mặt của Mary Anna hơi trắng bệch, nghĩ đến cái gì đó khiến nàng không khỏi cất cao giọng điệu, "Chẳng lẽ là hắn? Là hắn đem Lydia đi?"

Đối mặt với Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển đang im lặng, dường như nàng nhận ra điều gì đó, bình tĩnh nhìn bọn họ, "Các ngươi cũng nghĩ đến chuyện đó có đúng hay không? Đừng giấu mẹ, đã đến tuổi này thì vốn không nên nhắc lại, đây là chuyện đồng lứa của chúng ta, nhưng Leo, con cũng biết hắn có lý do để hận mẹ, hắn cũng có lý do đem Lydia đi…."

Naryn rời đi làm cho Mary Anna không còn ôm bất cứ hy vọng nào nữa, cuối cùng nàng nghe theo lời cha của mình mà gả cho Deman có gia thế tương đương với nàng, đối với Naryn mà nói thì đây có thể tính là một sự phản bội, nhưng thần kinh của hắn đã thất thường, hắn còn có thể nhớ rõ chuyện năm đó hay sao, chẳng lẽ là hắn đang trả thù?

Vu Duy Thiển không xác định Lê Khải Liệt có nói với Mary Anna về tình trạng thần kinh của Naryn hay không, nhưng nàng nói đã gặp qua Naryn, có lẽ sẽ biết được một chút gì đó.

"Ta dẫn người đi tìm." Khi hoàng hôn rải xuống vài tia nắng cuối cùng, lời nói của Lê Khải cùng ánh mặt trời kết thúc trong bóng tối.

"Ta đi với ngươi." Hắn làm sao có thể để cho Lê Khải Liệt đi một mình? Trong tình hình này thì hắn càng không thể sơ suất.

Lê Khải Liệt xoay người nhìn Vu Duy Thiển, ánh mắt của người này làm cho hắn tin tưởng Vu Duy Thiển sẽ không thay đổi chủ ý, rốt cục chỉ có thể thỏa hiệp.

Trước khi rời đi, Mary Anna gọi bọn họ lại, "Mẹ nhìn thấy hắn trong hoàng cung, hắn…..không được bình thường, không hề nói cái gì với mẹ, mẹ nghĩ rằng hắn đang hận mẹ. Leo, mặc kệ hắn làm cái gì thì con đừng quên dù sao hắn cũng là cha của con."

Người phụ nữ trung niên đứng trước mặt bọn họ đang kiềm chế nỗi lo lắng và đau khổ, theo biểu tình kiên định của Mary Anna thì có thể nhận ra nàng đang ở trong tình trạng tồi tệ, mặc dù như vậy nàng vẫn nhắc nhở con trai của mình, sợ hắn làm ra chuyện gì đó.

"Yên tâm đi, có người sẽ quản thúc ta, trước khi ta làm gì sai lầm thì hắn sẽ thẳng tay dạy dỗ ta, răn đe ta, cho đến khi ta nhận thức sai lầm của mình mới thôi, hắn là một người quản giáo rất nghiêm khắc–" Nhếch môi một cách dửng dưng, hắn chạm vào khuôn mặt của Vu Duy Thiển, nhấc cằm của đối phương lên rồi nghiêng người hôn một chút.

Lê Khải Liệt hôn rất tự nhiên, sau đó hắn xoay người bước đi, Vu Duy Thiển hít vào hương vị còn lưu lại trong không khí của Lê Khải Liệt, hai tay tùy ý đút vào túi quần, đi theo phía sau Lê Khải Liệt, bọn họ lần lượt rời đi. Hoàng hậu Mary Anna đứng lặng yên trong căn phòng khách được bật đèn ấm áp, nhìn theo bóng dáng của bọn họ, nàng hy vọng chờ được tin tức tốt lành.

Lê Khải Liệt nói muốn dẫn người đi tìm cũng không phải không chiếu theo mục đích, hắn sẽ không làm ra chuyện vô nghĩa, cho dù là trong cơn thịnh nộ thì hành vi của hắn vẫn luôn có mục đích, hắn được Deman trao quyền dẫn theo mấy trăm binh sĩ đi trên con đường được khai thông ra sân bay để bắt đầu tìm kiếm, trải rộng khắp khu vực từ các con đường nhỏ đến vùng hoang vu.

Tìm người vào ban đêm tuyệt đối không phải hành động sáng suốt, nhưng nếu không nắm chặt mỗi một phút mỗi một giây thì khả năng gặp phải nguy hiểm lại càng nhiều, đã qua một đêm, tuy rằng Lydia kiên cường nhưng nàng cũng chỉ là một cô gái, cho dù suy nghĩ đến bất cứ phương diện nào thì bọn họ cũng phải tranh thủ thời gian.

Đến nay vẫn chưa nhận được tin tức đòi tiền chuộc hoặc bất cứ yêu cầu gì, nếu thật sự có liên quan đến Naryn, nếu Lydia gặp chuyện không may, mặc kệ là Lê Khải Liệt hay là Mary Anna thì đều bị đả kích gấp bội.

Vì tránh cho tình huống này xuất hiện, Vu Duy Thiển quyết định làm ra một chuyện mà đã thật lâu hắn chưa từng làm, đối với khoa học hiện đại thì chuyện này có thể thuộc vào phạm trù siêu thực.

"Cái này là gì vậy? Dùng nó có thể tìm được Lydia hay sao?" Lê Khải Liệt tò mò mà ngồi chồm hổm, nhìn Vu Duy Thiển loay hoay với nhánh cây khô trên mặt đất – đúng vậy, chính là cành khô, dùng nhánh cây có thể tìm được người? Đối với những người chưa biết những chuyện huyền ảo như vậy mà nói thì việc này tựa như sự thần bí trong quả cầu thủy tinh của phù thủy.

"Chớ có đụng vào, đây chỉ là nhánh cây bình thường." Vu Duy Thiển cầm lấy tay của Lê Khải Liệt, muốn đem người trước mặt đuổi đi.

Lê Khải Liệt không cho hắn như ý, phân phó đám binh sĩ ở tại chỗ nghỉ ngơi, còn hắn thì quan sát Vu Duy Thiển, người nọ giống như chỉ thuận tay nhưng thật sự là đang lựa chọn nhánh cây, không biết chúng nó có điểm gì đặc biệt.

"Cho dù là có bình thường như thế nào đi chăng nữa thì ở trong tay của ngươi sẽ không hề bình thường. Ta muốn biết tất cả những chuyện có liên quan đến ngươi, đừng ngăn cản ta." Lê Khải Liệt trả lời một cách lưu loát, trong ánh mắt nôn nóng là biểu tình nghiêm túc, khiến cho Vu Duy Thiển nhất thời nói không ra lời.

Cuối cùng Vu Duy Thiển làm ra cử chỉ lấy lệ hoặc giống như đang trấn an Lê Khải Liệt, hôn lên khóe miệng của hắn rồi vỗ vỗ mông của hắn, "Tốt nhất là cút đi, ngươi ở đây làm cho ta không có cách tập trung tinh thần."

"Ý của ngươi là chỉ cần ta ở bên cạnh thì ngươi sẽ không thể chuyên tâm, chỉ có thể nghĩ đến ta?" Lê Khải Liệt rất vừa lòng đối với đáp án này, hắn sờ soạng lên mặt của Vu Duy Thiển một cách xấu xa, "Ta rất thích câu này, quên đi, tha cho ngươi." Hắn đứng xa một chút.

Đám binh sĩ không biết bọn họ đang khe khẽ thì thầm cái gì, bọn họ cảm thấy bất mãn khi được lệnh nghỉ ngơi ở tại chỗ, huống chi tận mắt nhìn thấy người mà bọn họ gọi là hoàng tử lại ở ngay lúc này mà vẫn không quên tán tỉnh tình nhân đồng tính của mình, thật sự càng làm cho bọn không thể chấp nhận, so với vị hoàng tử không rõ lai lịch này thì công chúa đã sớm chiếm được lòng của bọn họ.

"Điện hạ Leo, xin thứ lỗi cho ta vô lễ, chúng ta chờ ở nơi này có nghĩa gì hay sao?" Đội trưởng của nhóm binh sĩ mà Lê Khải Liệt dẫn theo đang đứng dậy, Ka Zhaye là một người đàn ông trung niên có làn da ngăm đen, hắn không hề che giấu bất mãn của mình đối với Lê Khải Liệt.

Tiếng cười lạnh cất lên trong gió đêm, "Có ý nghĩa hay không thì ta sẽ cho ngươi biết, hiện tại lui xuống đi, ta không có thời gian giải thích với ngươi." Nhìn Vu Duy Thiển ở đằng xa, Lê Khải Liệt trả lời không hề do dự.

Lời nói của hắn rất cương quyết, một cái liếc mắt ngắn ngủi có chứa khí phách uy hiếp, không cho làm trái. Tên đội trưởng kia cảm thấy kinh hãi, hắn vẫn chưa lui ra thì có người đã đi về hướng của bọn họ, mọi người cảnh giác, sau khi thấy rõ là ai thì liền thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt cứng ngắc không có biểu tình của Wolf hiện lên dấu vết vô cùng lo lắng, từ lâu đã không còn là vệ sĩ của Lydia, lúc này hắn tự động gia nhập đội tìm kiếm.

"Nếu là ngài Wirth thì ta nguyện ý chờ kết quả." Hắn đi đến bên cạnh đội trưởng, sau khi hiểu rõ tình hình thì liền nói như vậy, tiếp theo đó hắn chỉ im lặng không tiếp tục lên tiếng.

Cho dù có sốt ruột thì hắn cũng tình nguyện chờ đợi người phương Đông thần bí kia, Ka Zhaye cảm thấy đầy nghi hoặc, nhìn Wolf một cách không thể tưởng tượng được.

Wolf không phải là người thích bày tỏ cảm xúc, hắn chỉ thừa nhận những người có thực lực chân chính, nhưng người phương Đông bên kia không biết đang loay hoay với cái gì, thoạt nhìn giống như một quý tộc chỉ biết ra lệnh, người như vậy làm sao có thể được Wolf thừa nhận, Ka Zhaye không thể nào đoán được.

Không phải không biết phía sau lưng đang xôn xao, nhưng Vu Duy Thiển không có tâm tư để ý, giọt máu rơi xuống đất, hắn sắp sửa triệu hồi thiên hồn, chút ít máu không đến mức làm cho lực lượng này mất kiểm soát, nếu Senzou ở đây thì hắn ắt hẳn có thể vận dụng rất tốt năng lực của mình.

Hiện tại hắn chỉ có thể mượn nhánh cây để bày ra trận pháp, hạn chế lực lượng của thiên hồn rồi sử dụng những oan hồn ký sinh trên người của hắn thay hắn đi tìm kiếm, làm cho bọn họ trở thành đôi mắt của hắn.

Nguồn:

Trong bóng tối nổi lên một trận gió lạnh thổi tung vạt áo, đám binh sĩ đều có thể lực khỏe mạnh nhưng lúc này lại tránh không khỏi mà cảm thấy rùng mình, đèn pin trong tay bỗng nhiên tự động chớp tắt, có cái gì đó bay qua trên đỉnh đầu của bọn họ.

Lê Khải Liệt cau mày, ánh mắt lóe ra đốm lửa, hắn biết Vu Duy Thiển đang làm cái gì, thảo nào người nọ muốn hắn đứng xa một chút, sau đó sắc mặt liền trở nên căng thẳng.

Khác với những lúc đối địch trước kia, Vu Duy Thiển chỉ phóng thích một chút lực lượng, hơn nữa có trận pháp sẽ giúp năng lực của thiên hồn nằm trong tầm kiểm soát, chúng nó cũng mất đi lực sát thương, chỉ có thể được sử dụng làm công cụ quan sát từ xa.

So với dùng trực thăng để lục soát thì thiên hồn có giác quan sâu sắc hơn rất nhiều. Ít nhất trực thăng ở trên đỉnh đầu của bọn họ thì không có cách nào từ trên cao tìm được người nằm sâu trong rừng, nhưng chúng nó thì có thể.

Chúng nó tìm được mục tiêu nhưng không có đủ lực lượng để tấn công, sau khi hao hết sức lực thì Vu Duy Thiển liền thu hồi bọn chúng trở về.

"Đi theo ta." Không hề nhiều lời, hắn ngoắc tay đối với Lê Khải Liệt rồi bước nhanh vào khu vực mà bọn họ đã từng tìm kiếm một lần.

Rõ ràng đã lục soát, vì sao còn tìm thêm một lần nữa, chẳng lẽ không tin năng lực của bọn họ? Đám binh sĩ đều nói thầm trong lòng, nhưng Wolf từng là vệ sĩ bên cạnh công chúa lại không nói một lời nào, đội trưởng Ka Zhaye cũng không nói, còn hoàng tử thì lại không hề chần chờ mà bước theo, vì vậy không có ai dám nghi ngờ chất vấn.

Trong vùng đất trống trải tiêu điều, Hashim không hề thiếu sa mạc, thành trì cổ xưa đã sớm tan hoang đổ nát trở thành thánh địa mà các du khách lưu luyến muốn quay lại, nhưng đối với dân bản xứ mà nói, bọn họ biết rõ vùng đất hoang vu sau khi mặt trời lặn sẽ có thể xảy ra những chuyện gì.

"Nàng ở đây! Công chúa Lydia ở đây!" Wolf là người đầu tiên phát hiện, khi mọi người đang ôm một đống nghi vấn trong lòng để tìm kiếm xung quanh thì hắn ở một vách đá hoang vắng mà cất tiếng quát to.

P/S: Em ra mắt mẹ chồng rồi sẵn sàng nói ra những lời ngọt như mía lùi để *tán dương* chồng em, hèn gì mẹ chồng em ưng em như thế:>

149. Chương 149: Hứa Hẹn

Mọi người vội vàng chạy qua, nhịp tim đều đập thình thịch, đèn pin trong bóng đêm tụ tập cùng nhau.

Wolf bế Lydia đứng dậy, nàng ngã vào một nơi bị che khuất, nếu không phải cố ý tìm một người, cho dù là đi qua nơi này thì cũng sẽ không ai phát hiện ra nàng.

"Nàng không sao! Công chúa điện hạ không sao! Nàng chỉ hôn mê mà thôi!" Wolf không còn giữ được ngữ điệu cứng ngắc như ngày thường, hắn có vẻ kích động, nhưng trong ngữ điệu của hắn thì sự kích động không phải là phẫn nộ, ắt hắn Lydia không gặp vấn đề gì quá lớn.

Một đám người nhào lên, vây quanh Wolf đang bế Lydia trên tay, giống như ông trời đã trả lại nữ thần cho bọn họ, trong mắt là tràn ngập cảm kích, lúc này Lê Khải Liệt có vẻ rất bình tĩnh, chẳng qua có một chút khó chịu nho nhỏ, "Là ngươi tìm được Lydia, cám ơn cái đồ vô dụng kia làm gì, không bằng đến cám ơn ta." Hắn tắt cây đèn pin trong tay, đi đến bên cạnh Vu Duy Thiển.

"Không có ai cần bọn họ cám ơn." Đã tìm được người bình yên vô sự, đây là điều mà hắn muốn.

Vu Duy Thiển không nói nhiều mà chỉ xoay người rời đi, mới đi được vài bước thì đã bị Lê Khải Liệt ôm lấy, "Ngươi không cần bọn họ cám ơn ngươi, nhưng nếu là ta cám ơn ngươi thì ngươi có nhận hay không?"

"Ta phải xem ngươi có bao nhiêu thành ý cái đã." Hắn nhếch môi, biết rõ lúc này tâm tình của Lê Khải Liệt không tệ, mặc kệ có phải là Naryn làm hay không, chỉ cần Lydia vô sự thì kết cục cũng không tính là quá tệ.

"Duy yêu, thành ý của ta đối với ngươi cho đến bây giờ chỉ có nhiều chứ không ít, ngươi muốn cái gì thì ta có thể cho ngươi cái đó, toàn thân của ta đều thuộc về ngươi," Đây là lời nói đáng giá nghìn vàng của một vị hoàng tử. Ôm ấp một cách thâm tình, hắn ám muội mà nhếch môi, "Có muốn ta chi trước một chút cho ngươi nhìn thấy hay không–"

Bên tai có tiếng gió ào ào, nụ hôn triền miên mang theo mùi vị của bão cát, nồng nặc hơn cả hương rượu.

Chờ bờ môi tách ra, Vu Duy Thiển quét mắt nhìn đám người đang vây quanh Lydia, "Chỉ có một cái hôn thì làm sao mà đủ." Hắn kéo Lê Khải Liệt xuống rồi khuếch trương và mút thật mạnh vào tai của đối phương, "…..Nhớ món nợ này đó."

Sau khi buông ra thì Vu Duy Thiển thản nhiên nhắc nhở Lê Khải Liệt, "Đi thôi, Mary Anna đang chờ tin tức."

Thiếu chút nữa Lê Khải Liệt đã bị Vu Duy Thiển kích thích dục vọng, lúc này đối phương đã nghênh ngang mà đi, Lê Khải Liệt ở sau lưng hắn mà cười cười, sau đó vừa sờ cằm vừa tự nói, "Duy của ta thật sự là càng ngày càng đáng yêu."

Vu Duy Thiển cho dù nghe xong thì cũng không có phản ứng gì, hắn đã quen với những lời khoa trương của Lê Khải Liệt, khi nào người này im lặng, không còn làm càn thì hắn mới cảm thấy không quen.

Lydia đã an toàn, nàng đang trên đường quay về. Sau khi nhận được lệnh thì các nhóm binh sĩ đang tìm kiếm ở những địa điểm khác cũng đều rút về, mà ở nơi này, dọc đường đi tuy rằng mọi người không nói một lời nào nhưng đều dùng ánh mắt để quan sát người đàn ông tóc đen bên cạnh hoàng tử của bọn họ. Người đàn ông phương Đông tóc đen mắt đen ắt hẳn cảm giác được tầm mắt của mọi người nhưng tựa như không nhìn thấy sự tồn tại của bọn họ, hắn không hề quay đầu lại.

Nhưng không ai quên được những bóng ma màu đen chợt lóe qua, đồng thời hơi thở âm u lạnh lẽo kia dường như vẫn còn mới mẻ trong ký ức của bọn họ.

"Wolf, ngươi quen với người kia hay sao?" Đội trưởng Ka Zhaye ở dọc đường đã thấp giọng hỏi như vậy, hắn hỏi một cách cẩn thận.

"Ngươi nói ngài Wirth?"

Khi quay về không cần phải đi bộ, Lê Khải Liệt đang ở phụ cận điều động phương tiện giao thông, Wolf nhìn hắn một cái rồi trả lời, "Ngài Wirth là bạn của hoàng tử điện hạ." Đã quay trở lại Hashim nên hắn không gọi thẳng tên của Lê Khải Liệt mà thay thế bằng tôn xưng.

"Ta biết bọn họ có quan hệ gì, ý của ta là....người kia rốt cục là ai?" Không xác định bản thân mình muốn hỏi cái gì, Ka Zheya do dự mà nói, "Ngươi cũng biết một người không thể không dựa vào bất cứ công cụ thiết bị nào để tìm kiếm người mất tích chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng hắn lại làm được."

Con mắt không đeo đồ chụp mắt của Wolf hơi giật giật, "Ta không cần biết hắn rốt cục là ai, ta chỉ biết hắn đang giúp chúng ta, là hắn tìm được công chúa Lydia."

"Nhưng nếu hắn có được lực lượng kỳ lạ, dựa vào lực lượng kia để làm ra chuyện như vậy, chẳng phải rất đáng sợ hay sao?" Nơi này thịnh hành đủ loại truyền thuyết, Ka Zheya cũng nghe thấy nhiều lần, mọi người vẫn thản nhiên nhưng kỳ thật đều lắng nghe đội trưởng của bọn họ đang đối thoại với vệ sĩ tiền nhiệm của hoàng thất.

"Cho dù hắn là ác quỷ, chỉ cần hắn giúp chúng ta thì hắn chính là thần của chúng ta." Wolf nhìn ra đằng xa, sau đó cúi mắt xuống nhìn Lydia ở trong lòng.

Ka Zheya không còn tiếp tục mở miệng, dùng ánh mắt tò mò và kính sợ để nhìn chăm chú người phương Đông đứng lặng ở phía trước. Nghe nói người phương Đông rất thần bí, hiện tại hắn đã nhìn thấy, có lẽ đó là pháp thuật mà chỉ có người phương Đông mới có thể làm được, hắn tự nói với mình như vậy.

Binh sĩ phái ra ngoài đã trở lại, mang đến ngựa và xe cộ, Vu Duy Thiển chọn cưỡi ngựa, không cần phải thắc mắc thì cũng biết Lê Khải Liệt đương nhiên là đi cùng với hắn, hai người cưỡi trên hai con ngựa màu đen, theo chiếc xe dẫn đường, bọn họ quay trở về đường cũ.

Hashim là thành phố kết hợp giữa hiện đại và cổ xưa, không giống như các thành phố thương mại sầm uất khác đã không còn thấy bóng dáng của xe ngựa, ở đây có một ít thắng cảnh du lịch hoặc một vài nơi có địa hình khó đi thì cưỡi ngựa hoặc đi xe ngựa là một lựa chọn phù hợp.

Rong ruổi trên mặt cát, nhìn cảnh vật lui ra sau, giống như thời gian đang đảo ngược, những cơn gió mang theo cát bụi lướt qua mặt đem lại cảm giác hơi đau rát, nhưng toàn thân của Vu Duy Thiển đều thả lỏng, "Ta thích nơi này."

"Chuyện đó là đương nhiên, đây là nơi ta sinh ra mà, làm sao mà ngươi lại không thích." Đèn pha của chiếc xe ở phía trước chiếu sáng mặt đường, cũng chiếu sáng đôi mắt của Lê Khải Liệt, thuần thục kẹp chặt bụng ngựa, hắn vỗ lên vai của Vu Duy Thiển, "Đua thử một lần!"

Nhìn thấy hắn bỗng nhiên hào hứng, con ngựa tăng tốc mà phi nước đại, tinh thần cũng trở nên phấn chấn, Vu Duy Thiển không khỏi mỉm cười, "Đua thì đua."

Ngựa chạy băng băng trên mặt đường, người ở phía sau cơ hồ không thể đuổi kịp, Wolf ôm Lydia ngồi trong xe đang chạy phía trước, tiếng vó ngựa ở đằng sau thiếu chút nữa đã đuổi kịp tốc độ xe.

Khi đến nơi Lê Khải Liệt xoay người xuống ngựa, tư thế nhịp nhàng mà lại điển trai, đường nét thâm thúy lộ ra nụ cười tiếc nuối, "Xem như là hòa? Uổng công ta còn muốn giành giải thưởng, không ngờ kỹ thuật của ngươi chẳng kém ta–"

Một nụ hôn sâu ngăn chận lời nói tiếp theo của Lê Khải Liệt, bởi vì lực lượng khá mạnh khiến hắn phải lui về sau vài bước,Vu Duy Thiển tiến lên đè sát vào môi của hắn.

Nụ hôn mãnh liệt không cho kháng cự, tước đoạt tất cả hô hấp. Wolf bế Lydia đi vào phòng trước, thừa dịp người ở phía sau vẫn chưa đuổi đến thì Vu Duy Thiển liền kéo Lê Khải Liệt tới một góc ở bên ngoài phòng.

Nhiệt độ ấm áp ngược với cảm giác mát lạnh của gió đêm, tra tấn các giác quan của nhau, lúc này nếu không nắm bắt cơ hội, không được đằng chân lân đằng đầu thì sẽ không phải là Lê Khải Liệt, hắn giữ chặt sau gáy của Vu Duy Thiển, làm cho nụ hôn càng thêm sâu sắc.

Khi bờ môi giao nhau, khuôn mặt của Vu Duy Thiển chạm vào cảm xúc thô ráp, Lê Khải Liệt khôi phục sức lực rất mạnh, sự trao đổi chất cũng nhanh hơn so với người bình thường, tóc của hắn dài ra rất dễ dàng, Vu Duy Thiển có thể thường xuyên chạm vào những cọng râu lấm tấm mọc dưới cằm của hắn, sẽ không làm

cho người ta có cảm giác mất vệ sinh, ngược lại rất có sức hấp dẫn đầy nam tính, vừa phóng túng ngang ngược vừa khêu gợi chết người.

Khi ở trên lưng ngựa, Lê Khải Liệt nhìn thẳng ra phía trước, nâng cằm, gió thổi loạn mái tóc ngắn hơi dài của hắn, phía sau là những kiến trúc cổ kính đã bị năm tháng bào mòn, thân ảnh rong ruổi trong gió giống như hắn chính là chúa tể của thế giới này, lúc ấy Vu Duy Thiển đã muốn kéo hắn xuống đất rồi hung hăng hôn hắn, mà hiện tại Vu Duy Thiển đang làm như vậy.

Hắn biết hắn không thể buông tay, cũng giống như Mary Anna đã nói, hắn đã bị lún sâu vào đầm lầy, yêu một người đàn ông như Lê Khải Liệt thì căn bản không có khả năng thoát thân, muốn thoát cũng thoát không được.

Khi bàn tay siết chặt ở phía sau đầu chậm rãi buông ra thì Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển đều tự thở hổn hển để điều hòa hô hấp, lúc này mới phát hiện người ở phía sau đã đuổi kịp, may mắn người có thể đi vào nơi này cũng không nhiều lắm, chỉ có số ít binh sĩ cấp cao mới có thể nhìn thấy phim hay.

Biểu tình của bọn họ là sửng sốt, không thể nói rõ là xấu hổ hay là tò mò, cả đám trợn to mắt, ánh sáng từ cửa sổ hắt ra ngoài phòng vừa vặn làm cho bọn họ thấy rõ diện mạo của vị hoàng tử này, hiện tại mới phát hiện vị hoàng tử có nét giống một siêu sao quốc tế quả thật chính là vị siêu sao kia.

"Duy, có phải là ngươi càng ngày càng yêu ta hay không? Bộ dáng vừa rồi của ta có phải rất đẹp trai hay không? Có thể làm cho ngươi đột nhiên động dục? Chứng tỏ sức quyến rũ của ta càng ngày càng tăng." Lê Khải Liệt thờ ơ liếc nhìn mấy tên binh sĩ một cái rồi thu hồi ánh mắt, lộ ra ý cười thâm trầm nóng bỏng độc đáo của hắn, hai tay ôm lấy bả vai của Vu Duy Thiển.

"Động dục? Từ này không thích hợp với ta." Liếc mắt để nhìn xuống dưới thân của Lê Khải Liệt một cách đầy sâu xa, Vu Duy Thiển cười nhạo khả năng tự chủ của người nào đó, trước khi Lê Khải Liệt dùng hành động để chứng minh thì hắn liền nắm lấy tay của đối phương, "Được rồi, đừng phá nữa, đi vào hẳn nói sau," Hắn kéo Lê Khải Liệt đi vào bên trong.

Tiếng Anh là ngôn ngữ thông dụng ở nơi này, những người dừng chân ở ngoài cửa mơ hồ đều nghe thấy những gì bọn họ đối thoại với nhau, đồng thời cũng không xem nhẹ cái liếc mắt của người đàn ông đi phía sau, đó chính là ánh mắt của một kẻ săn mồi trong rừng sâu, đôi mắt màu tro lục lạnh lẽo tràn ngập ý tứ cảnh cáo.

Không được thắc mắc những gì vừa nhìn thấy.

Cùng lúc tiếp thu ý tứ này, không hẹn mà cùng gặp, bọn họ đều cảm thấy toàn thân cứng còng, đó là phản ứng của bản năng khi gặp phải nguy hiểm, sau đó mới xoay người lại, hoàng tử có lai lịch không rõ này lại có ánh mắt tràn ngập uy hiếp như vậy, ngay cả quốc vương cũng không thể chỉ trong một quãng thời gian ngắn mà làm cho bọn họ e ngại như thế.

Không cần nhiều lời, bọn họ đều biết phải giữ bí mật thân phận thứ hai của hoàng tử.

"Mẹ biết mà, chỉ cần con trở về thì chuyện gì cũng có thể giải quyết được hết." Mary Anna cảm thấy mỹ mãn khi nhìn Lydia đang nằm trong phòng ngủ của mình, nàng ngẩng đầu nói với Lê Khải Liệt như vậy.

"Lần này không phải là công lao của ta, cho dù ta có thể tìm được nàng về thì cũng không thể chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà làm được, người mà mẹ muốn cám ơn phải là hắn." Lê Khải Liệt chỉ vào người đang đứng ở phía sau, Vu Duy Thiển đang đứng trước cánh cửa.

"Dẫn hắn trở về chính là công lao lớn nhất của con, đều là người một nhà, mẹ nghĩ rằng giữa hai người không cần phải phân chia rõ ràng như vậy nữa, có phải hay không?" Lydia bình yên vô sự, Mary Anna bắt đầu có tâm tình nói giỡn, nàng mỉm cười nhìn bọn họ, thuận tiện muốn thử một chút.

Đối với nụ cười có ý tứ sâu xa của nàng, Vu Duy Thiển chỉ trả lời, "Nếu phu nhân muốn hỏi giữa chúng ta đã tiến triển đến đâu thì ngươi nghĩ thế nào cứ nghĩ như thế nấy."

"Hắn là cục cưng của ta." Lê Khải Liệt giống như đang khoe khoang, hắn đi đến bên cạnh Vu Duy Thiển rồi hôn lên trán của đối phương một chút.

"Còn ngươi là cục cưng của ai?" Vu Duy Thiển nhíu mày, ánh mắt lạnh lùng lướt qua, Lê Khải Liệt lập tức thêm vào một câu, "Chỉ cần ngươi thừa nhận thì ta cũng là cục cưng của ngươi, bất quá ngươi phải tự mình nói ra thì mới có ý nghĩa."

Quả thật Vu Duy Thiển không thể nói ra những lời buồn nôn như vậy, nhìn vẻ mặt đắc ý của Lê Khải Liệt, hắn chỉ cười cười, "Không phải chỉ là một câu cục cưng hay sao, ngươi cũng biết ta sẽ không nói ra những lời như vậy, bất quá nếu ngươi muốn nghe thì ta cũng có thể nói cho ngươi nghe."

Hắn nâng mặt của Lê Khải Liệt lên, "Ngươi là người quan trọng nhất trong đời của ta, mặc kệ là sống hay chết, chỉ cần ngươi không đuổi ta đi thì ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi, cho dù–" Hắn tạm dừng làm cho Lê Khải Liệt dự cảm được điều gì đó bất thường, quả nhiên hắn liền nói tiếp, "Cho dù có phải vứt bỏ kiêu ngạo của ta."

Vu Duy Thiển nói xong, nhìn thấy Lê Khải Liệt tựa hồ bị chấn động rất lớn, "Ta làm sao có thể đuổi ngươi đi! Ta sợ ngươi rời đi còn không kịp nữa là!" Ngay cả giọng nói của hắn cũng trở nên khàn khàn, nhìn chằm chằm vào đôi mắt màu đen âm trầm của Vu Duy Thiển, "Ngươi có biết mình đang nói cái gì hay không? Ngươi rốt cục có biết mình đang nói cái gì hay không?!"

"Rất rõ ràng là đằng khác." Người đàn ông tóc đen thản nhiên nói.

Lê Khải Liệt vẫn nhớ rất rõ phương pháp giải trừ bất tử có hai cách, một cách là có thể làm cho Vu Duy Thiển dốc hết tất cả tình yêu, cách còn lại là muốn hắn phải tự kết thúc tất cả, hắn có thể chủ động lựa chọn kết thúc con đường sinh mạng vĩnh viễn bất tận này.

Nhưng Vu Duy Thiển là một người kiêu ngạo, hắn khinh thường hành vi tự sát, nhưng hiện tại hắn lại nói như thế —

Lê Khải Liệt run rẩy ôm lấy Vu Duy Thiển, lời hứa hẹn đột ngột này làm cho hắn không kịp cảm thụ hạnh phúc trong đó, tâm tư hỗn tạp đủ loại cảm xúc, "Duy, không phải, ta không phải muốn ngươi vứt bỏ chính sinh mệnh của mình, nhưng mà ta nghe ngươi nói như vậy thì ta lại cảm thấy rất cao hứng, cảm giác này rất mâu thuẫn, ngươi làm sao có thể đột ngột nói ra những lời như vậy, ta hoàn toàn chưa kịp chuẩn bị…."

Hắn cơ hồ nói không nên lời, Vu Duy Thiển vỗ lên vai của hắn rồi cười khẽ, "Nếu nói như vậy có thể làm cho ngươi cảm thấy dễ chịu một chút thì ta có thể nói cho ngươi biết những lời vừa rồi là ta đột nhiên nghĩ đến, kỳ thật quyết định như vậy cũng không tính là gì, ngươi không cần phải quá mức cảm động."

"Rất xảo quyệt, đột nhiên nói ra những lời như thế làm cho ta hoàn toàn không thể chống đỡ." Nhịp tim đập điên cuồng, Lê Khải Liệt ôm hắn thật chặt vào lòng, tựa hồ mỗi một mạch máu trong cơ thể đều đang sôi trào.

150. Chương 150: Lòng Dạ

Rào cản giữa bọn họ không chỉ là tuổi tác mà còn là sự sống và cái chết có thể dự đoán được, nhưng lời hứa kia cũng không phải khoảng cách khó có thể vượt qua.

Hắn không ngờ khi nói ra quyết định này thì cảm giác lại nhẹ nhàng như vậy, nhìn thấy thái độ mâu thuẫn của Lê Khải Liệt, biểu tình vừa phẫn nộ vừa vui sướng của đối phương khiến cho hắn có một loại cảm xúc khó tả không ngừng dâng lên trong lòng, "Hey, ngươi đừng nói cho ta biết là ngươi đang khóc nha."

Giống như đang cười nhạo, nhưng lọt vào tai của Lê Khải Liệt thì lại trở nên vô cùng dịu dàng, hắn vùi đầu vào cổ của Vu Duy Thiển, siết chặt vòng tay tựa như muốn đem đối phương nhập vào lòng mình, Lê Khải Liệt cắn răng mà nói, "Ngươi dám nói thêm gì nữa thì hiện tại ta sẽ hung hăng đấm ngươi một cú, cho ngươi biết quyết định này thái quá đến mức nào, sau đó sẽ kéo ngươi lên giường rồi dốc sức yêu ngươi, cho ngươi biết ta thật sự rất cao hứng!"

Bởi vì kích động mà giọng nói của Lê Khải Liệt trở nên khàn khàn, giống như hạ quyết tâm làm cho người ta chìm đắm, Vu Duy Thiển lắc đầu nhìn hắn một cách hèn mọn, "Phần tử bạo lực." Nói xong lại mỉm cười.

Bỗng nhiên ở trên giường vang lên một giọng nói, "Giờ ta mới biết người không thường nói lời ngon tiếng ngọt lại khủng khiếp như thế nào, Wirth bình thường không mở miệng thì thôi, không ngờ một khi đã mở miệng lại nói ra những lời như vậy, ta thật sự không còn gì để nói."

Không biết Lydia đã tỉnh lại từ lúc nào, nàng nhìn mẹ của mình ở bên giường, "Mommy, con đã sớm bỏ cuộc, mẹ đừng lo lắng con vẫn còn nhớ Wirth, tuy rằng hắn quả thật hoàn mỹ, nhưng hắn là của anh hai, anh hai cũng là của hắn, con biết bất luận kẻ nào cũng không thể xen vào, ngay cả con cũng vậy."

"Đương nhiên con sẽ không làm như thế." Nàng vừa cười vừa bổ sung một câu, "Đây không phải để bồi thường cho anh hai, mẹ cũng không cần phải cảm thấy áy náy đối với hắn, nếu tính tình của hắn không phải như vậy thì làm sao có thể cướp được Wirth."

Lydia nói nhẹ nhàng, nàng hiểu rõ ý tứ của Vu Duy Thiển. Mary Anna tuy rằng không hiểu hàm nghĩa trong lời đối thoại của hai người trẻ tuổi kia nhưng lại nhìn ra tình cảm giữa bọn họ quả thật đã sớm khắc sâu hơn dự kiến của nàng.

"Leo…." Nàng nhìn hai người đàn ông đứng bên nhau, cùng có vẻ ngoài chính chắn rất quyến rũ, phong cách khác nhau nhưng khi đứng chung lại hài hòa như vậy, những gì muốn nói cũng không thể cất nên lời.

Nàng vẫn cảm thấy mình mắc nợ đứa con này, Lydia từ nhỏ được sống an nhàn sung sướng, còn hắn thì bởi vì không phải huyết thống thuần túy của hoàng thất mà trở thành hoàng tử không được xuất hiện trước mặt dân chúng, Deman tuy rằng đối với hắn rất tốt nhưng dù sao cũng không phải cha ruột của hắn.

Đứa con này của nàng đã lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, nàng đối mặt với khuôn mặt tựa như có thể vượt lên tất cả, tràn đầy tự tin, có đôi khi biểu hiện rất tàn khốc, cảm thấy Leo không cần nàng quan tâm, kết quả vẫn giống như vậy cho đến ngày hôm nay.

"Cho đến tận hôm nay, Wirth, từ bên cạnh ngươi mà ta mới có thể thấy được một khuôn mặt khác của con ta, hóa ra hắn cũng có một nụ cười thuần túy trong sáng như vậy, không phải bởi vì học được một điều gì đó, cũng không phải bởi vì đánh bại một đối thủ nào đó, mà chỉ đơn giản là vì một người." Nàng nhìn Vu Duy Thiển, khuôn mặt tao nhã rốt cục mất đi bình tĩnh.

"Đây là vinh hạnh của ta." Liếc mắt nhìn người bên cạnh, Vu Duy Thiển trả lời như vậy.

Lê Khải Liệt và mẹ của hắn nhìn nhau, thu hồi tất cả suồng sã và xấc xược, "Mẹ không cần phải nói thêm điều gì nữa, tất cả những gì ta đã mất thì lúc này ông trời đã dùng cái tốt nhất để bồi thường cho ta, không có ai tốt hơn so với hắn."

Theo cách xưng hô của Lê Khải Liệt và Lydia đối với Mary Anna thì Vu Duy Thiển có thể nhìn thấy được sự khác biệt, có lẽ sau khi Lê Khải Liệt biết được thân thế của mình thì hắn đã dùng cách thức riêng để bảo vệ mẹ của hắn, còn Mary Anna cũng không biết quá nhiều chuyện về gia tộc Claudy nên cũng bởi vì loại bảo hộ này mà tạo thành một khoảng cách nào đó giữa hai người.

"Tốt lắm, ngươi đã tỉnh, không bằng hiện tại nói xem ngươi làm sao lại đến nơi đó." Vu Duy Thiển chuyển đề tài, hắn muốn biết Lydia rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

"Là ta tự mình đến nơi đó." Câu trả lời của nàng vượt ngoài dự đoán của mọi người, "Bởi vì ta nhìn thấy một người rất quen mắt, ta từng nhìn thấy hình của ngươi kia ở trong phòng của anh hai, hắn từ nơi này rời đi, không biết đã lấy cái gì, cho nên ta liền đuổi theo hắn, kỳ quái chính là hắn cũng đi về hướng sân bay, không ngờ đến nửa đường thì không biết ta bị ai đánh ngất xỉu."

Người mà Lydia đang nói đến nhất định là Naryn, hắn lấy thứ gì ở nơi này?

Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt nhìn nhau nhưng không tìm thấy đáp án, còn có cái gì đáng giá để Naryn không ngại đường xa ngàn dặm mà đến đây để lấy? Vì sao không hỏi Mary Anna mà lại chọn cách lẻn vào để ăn trộm? Hắn rốt cục là điên thật hay là giả điên?

Mary Anna nghe xong lời nói của Lydia, nàng suy nghĩ một chút, hỏi rõ ràng Lydia nhìn thấy Naryn ở đâu, sau đó phái người đi tìm, nhưng rốt cục không tìm được dấu vết gì.

Chuyện này cứ như vậy mà kết thúc không đầu không đuôi, ít nhất Lydia vẫn bình yên vô sự, chẳng qua Naryn rốt cục lấy đi cái gì thì đáp án vẫn bí ẩn như trước.

Hashim được sa mạc và vùng nửa sa mạc bao quanh, ngoại trừ các thung lũng và vách núi tràn ngập thăng trầm của năm tháng thì cách khoảng một trăm kilômét là một bãi biển, mùa này vào ban ngày rất nóng nhưng đến buổi tối thì nhiệt độ lại đột ngột hạ thấp, sau một hồi sợ bóng sợ gió với Lydia, Lê Khải Liệt liền dẫn Vu Duy Thiển đến nơi này.

"Rốt cục ngươi đến đây để tìm người hay là làm du khách?" Vu Duy Thiển đặt ly rượu trong tay xuống bàn, nghi vấn của hắn đến từ chuyện bọn họ đang làm ngay hiện tại.

Nằm sưởi nắng trên ban công, chuyện này cùng với dự đoán ban đầu của hắn hoàn toàn khác biệt, Lê Khải Liệt chỉ mỉm cười với vấn đề của hắn, "Có quan hệ hay sao? Hiện tại ta phái người đi điều tra vẫn chưa nhận được tin tức, chúng ta chỉ cần chờ là được, khi nào cần thư giãn thì cứ thư giãn một chút." Hắn lại chuyền sang một ly rượu Whisky.

"Ngươi muốn chuốc rượu ta? Đang lên kế hoạch gì?" Vu Duy Thiển không tin Lê Khải Liệt là một kẻ chỉ biết chờ đợi, hắn tiếp nhận ly rượu, làm cho chất lỏng cay nồng màu vàng hổ phách chảy xuống cổ họng, hắn nhắm mắt lại để cảm nhận nhiệt độ của ánh mặt trời, bên tai chính là tiếng sóng biển, đồng thời còn có giọng nói trầm thấp đầy hoa lệ của Lê Khải Liệt.

"Rốt cục ngươi có biết lãng mạn hay không? Ta chỉ muốn cùng ngươi ở đây ngắm biển và uống chút rượu mà thôi." Chen lên ghế dựa rồi choàng tay ôm lấy bờ vai của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt hôn lên tóc của đối phương. Bạn đang ?

Vu Duy Thiển bày ra biểu tình khinh thường, kéo hắn từ bên cạnh đến trước mặt, "Giả bộ ít một chút dùm ta, ngươi chỉ muốn ngắm biển thôi sao?"

Lê Khải Liệt thuận thế ngã xuống, hai tay chống hai bên thành ghế, cúi đầu nhìn Vu Duy Thiển, "Chuyện gì cũng không thể gạt được ngươi."

"Cha của ngươi, Naryn, ngươi tính làm sao bây giờ?" Hắn dùng ly rượu lạnh lẽo chạm lên trán của Lê Khải Liệt.

Ánh nắng bị ngăn cản làm cho toàn bộ biểu tình của Lê Khải Liệt bao phủ trong bóng râm, hắn cúi thấp người, phủ lên trước ngực áo sơ mi màu trắng của Vu Duy Thiển, hôn lên cánh tay trần trụi lộ ra ngoài ở bên dưới tay áo được xắn cao của đối phương, không hề nói một chữ nào, một lúc lâu sau mới nâng mắt lên.

"Chờ." Kim quang lóe lên, ẩn hiện bên trong đôi mắt màu tro lục âm u.

Ngay khi Vu Duy Thiển hiểu rõ ý tứ của những lời này thì di động của Lê Khải Liệt liền vang lên, là số di động chuyên dụng của Hashim, chỉ có vài người biết dãy số này, hắn nhanh nhẹn leo xuống khỏi người của Vu Duy Thiển để bắt điện thoại, cùng lúc nháy mắt về phía đối phương rồi cúp máy, "Đã đến lúc."

Đi vào một căn phòng trong ngôi biệt thự, hắn lấy ra một khẩu súng rồi thuần thục nhét vào thắt lưng, sau đó ném cho Vu Duy Thiển một khẩu khác, "Mang theo để phòng ngừa bất trắc, ta thật sự không muốn nợ ân tình của Senzou, hắn đã đến Hashim."

Nhìn thấy biểu tình hơi thoáng lạnh lùng của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt cảm thấy chính mình cần phải giải thích một chút, "Ta không nói cho ngươi biết là vì muốn ngươi hưởng thụ trong lúc chờ đợi mà không phải nghĩ đến một ít chuyện vô vị, ngươi tức giận?" Hắn cau mày mà tiến lên vài bước.

Vu Duy Thiển nhướng mi, hắn nhếch môi đối với sắc mặt căng thẳng của Lê Khải Liệt, dùng khẩu súng gõ lên ngực của đối phương một chút, "Ta không hẹp hòi như người nào đó."

"Ta hẹp hòi? Hẹp hòi thì sao, ta thật sự là cố ý." Một chiếc trực thăng đáp xuống bãi biển, Lê Khải Liệt không đồng ý với cách nói của Vu Duy Thiển, hắn vừa cười lạnh vừa nhăn mặt, sau đó nắm lấy tay của Vu Duy Thiển để đón gió mà tiến về phía trước, "Ngươi trách ta mới vừa rồi không nói cho ngươi biết chuyện hắn đã đến đây?"

Vu Duy Thiển hừ cười đối với người đàn ông mặc chiếc áo chẽn lộ ra cơ thể màu đồng thiếc, ôm lấy cổ của Lê Khải Liệt rồi kéo đến trước mặt, tiện tay nhéo một chút ở mông của đối phương, "Làm gì có nhiều chuyện lạ lùng như vậy, nếu chuyện gì cũng tức giận thì ta đã sớm bị ngươi chọc tức đến chết rồi."

Lên trực thăng, vẫn chưa ngồi ổn định thì bỗng nhiên Vu Duy Thiển bị Lê Khải Liệt đè xuống ghế, "Ta đáp ứng với ngươi sẽ không động vào hắn, nhưng không đáp ứng sẽ xem hắn là khách quý mà tiếp đãi, hắn đi đâu hay làm gì đều không liên quan đến ta, cũng không liên quan đến ngươi!"

Nụ hôn mãnh liệt bất ngờ giống như gió bụi đang nổi lên ở xung quanh, khi cánh quạt chuyển động cất lên âm thanh thật lớn thì Vu Duy Thiển vẫn có thể nghe được tiếng hít hơi ở phía trước,có lẽ người điều khiển trực thăng vẫn chưa từng kiến thức tác phong của hoàng tử bọn họ.

Vu Duy Thiển đẩy mạnh Lê Khải Liệt sang một bên rồi thở hổn hển, "Ta nhớ rõ ta cũng chưa từng nói hắn và ta có liên quan." Nói ở bên tai của Lê Khải Liệt, tiếng thở dốc lướt vào trong tai của đối phương, "Được rồi, Liệt, ngươi hiện tại giống như một con sư tử bị túm đuôi."

"Đừng nói như thể ta là một ông chồng ghen tuông, chuyện này rất không công bằng, ngươi luôn làm cho ta thấp tha thấp thỏm, lo được lo mất." Lê Khải Liệt miễn cưỡng nâng mắt lên, trong mắt như cười như không hàm chứa một chút sắc thái mâu thuẫn, "Có phải ta nên khóa ngươi thật kỹ thì ngươi mới chịu ngoan ngoãn hay không?"

"Nếu có một ngày ngươi không còn khát cầu ta thì ta mới lo lắng." Đóng cửa trực thăng lại, hắn buông Lê Khải Liệt ra, cảnh vật bên ngoài dần dần trôi xuống, bọn họ bay đến giữa không trung, nhìn xuống bãi biển ở phía dưới, loại cảm giác này càng lúc càng thêm mãnh liệt.

Đối với một người mà nói thì được khát cầu là đặc biệt, hắn không phải là lữ khách trôi giữa dòng nước lũ của thời gian, tựa như thượng đế đã đặt một hòn đảo nhỏ giữa đại dương mênh mông, từ trên cao nhìn xuống không phải là màu xanh băng, hắn có thể dễ dàng tìm được một nguyên điểm, đó chính là Lê Khải Liệt.

Trực thăng bay qua bãi biển, trải qua sa mạc, rốt cục bay đến hoàng cung, từ trên cao nhìn xuống có thể phát hiện binh sĩ đã sắp xếp thành hàng để sẵn sàng nghênh đón quân địch, tựa hồ bị vây vào trạng thái đề phòng cấp bách, tất cả họng súng đều nhắm ngay một nhân vật chủ chốt.

Cánh quạt cất lên tiếng vang hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người, cát bụi tung bay làm cho mọi người ở xung quanh không ngừng lui ra sau, cho đến khi trực thăng hạ cánh, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển từ trên bước xuống, nhìn thấy Lydia đang bị khống chế.

"Muốn lẻn vào hoàng cung trộm vài thứ thì phải có người tiếp ứng ở nơi này mới có thể đơn giản tiến vào mà không bị phát hiện, ta đoán được người này vẫn chưa kịp rời đi, hóa ra là ngươi." Bước qua trước mặt một đám họng súng tối om, ánh mắt của Lê Khải Liệt chợt ngưng tụ, lóe lên một chùm lửa dưới ánh đèn.

151. Chương 151: Cưỡng Ép

Người đàn ông bị bao vây vẫn có vẻ rất ung dung, hắn cười cười, họng súng chỉa vào Lydia vẫn không hề nhúc nhích, "Đã lâu không gặp, anh hai."

Claudy! Vu Duy Thiển lập tức hiểu được thân phận của người tới, ánh mắt trở nên lạnh lùng, mọi người xung quanh nghe thấy bọ họ đối thoại nhưng không hiểu rõ, hoàng tử điện hạ chỉ có một người em gái chính là công chúa điện hạ Lydia, làm sao lại có thêm một người em trai?

Người đàn ông bắt Lydia làm con tin mặc bộ đồ binh sĩ Hashim, khuôn mặt hình dáng có một trình độ tương tự nhất định với Lê Khải Liệt, nhưng hắn không có khí chất và dã tính khó thuần như Lê Khải Liệt, mà lại toát lên vẻ lịch lãm của một công tử nhà giàu.

"Josen, người là do ngươi đưa đến? Mặc kệ hắn là điên thật hay là giả điên thì hắn vẫn sẽ nghe lời ngươi." Lê Khải Liệt xuyên qua đám đông đang bao vây, đứng trước một người, mặt đối mặt với người em trai của mình, đôi giày bốt khảm đinh phản xạ màu vàng giống như đáy mắt của hắn.

"Ngươi đã sớm nghĩ đến đáp án cho nên mới ở ngay tại đây bố trí những người này, chờ ta xuất hiện, chẳng phải hay sao?" Josen Claudy biết mình đã rơi vào cạm bẫy, hắn không hề phản bác, sự dữ tợn xẹt qua đáy mắt của hắn có thể chứng tỏ hắn quả thật là người của gia tộc Claudy.

Naryn một mình ở trong căn nhà nhỏ bên hồ chính là do Josen chỉ dẫn mà đến Hashim, cho dù có bị mất trí hay không thì Naryn hiển nhiên vẫn nhớ rõ đứa con này của mình, năm đó vì bảo vệ Mary Anna và con trai của bọn họ mà hắn đã lựa chọn quay về, hơn nữa còn bị bắt thành thân cùng chị ruột của hắn để sinh ra đứa con của tội ác chính là – Josen Claudy.

"Bảo những người khác lui xuống đi." Quốc vương Hashim Deman ở bên cạnh quan sát tình hình, sau khi nghe được bọn họ đối thoại thì hắn liền nhận thấy sự tình không đơn giản, lập tức phân phó với cấp dưới.

"Nhưng công chúa điện hạ…." Có người chần chờ thì liền bị Deman trừng mắt liếc nhìn một cái, sau đó lập tức đem mệnh lệnh truyền xuống, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, toàn bộ binh sĩ bên ngoài hoàng cung đều rút khỏi vài trăm thước, ở tại chỗ này chỉ còn lại Deman và Mary Anna, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển, Wolf cùng với cấp dưới của hắn.

Deman biết được một ít về gia cảnh của gia tộc Claudy nên mới làm ra quyết định như vậy, đây là lần đầu tiên Vu Duy Thiển nhìn thấy Deman, không có tâm tư để nghiên cứu, toàn bộ lực chú ý đều dồn lên người của Lê Khải Liệt, tựa hồ Josen và Lê Khải Liệt cũng không quá xa lạ.

"Kỳ thật ta chỉ cần hắn thay cả nhà tìm một thứ, nơi đó chỉ có hắn biết, cho nên không thể không làm như vậy." Josen giải thích cho hành động lợi dụng cha ruột của mình, nhưng thoạt nhìn cũng không hề cảm thấy áy náy là bao.

"Các ngươi muốn tìm cái gì?" Mary Anna đứng phía sau Deman mà hỏi như vậy, nàng khẩn trương nắm chặt tay áo của hắn, Deman liền cầm tay của nàng để trấn an.

"Mặc kệ là cái gì thì bọn họ nhất định là tính dùng nó để đối phó với anh hai, đối đãi như vậy với chính thân nhân của mình, các ngươi vẫn là con người hay sao?" Lydia bị họng súng chỉa vào đầu nhưng vẫn chưa bị bịt miệng, nàng mở to hai mắt mà tức giận quát mắng đối với Josen.

Josen mỉm cười nhìn nàng, "Ngươi cho rằng Leo là hạng người tốt lành lắm hay sao? Chẳng lẽ hắn chưa bao giờ muốn hủy diệt Claudy của chúng ta? Đừng nói như thể hắn rất cao thượng như vậy!" Thu hồi nụ cười, Josen dùng báng súng đập vào đầu của Lydia, trán của nàng nhanh chóng đổ máu.

"Lydia!" Mary Anna cùng Deman lập tức hô to, Wolf nắm chặt nắm đấm, trong ánh mắt màu tro tàn có cái gì đó cuồn cuộn nổi lên.

"Chắc là ngươi sẽ không ngốc đến mức giết chết con tin của mình?" Trong tiếng kêu gào hoảng sợ và lo lắng đột nhiên xuất hiện một giọng điệu lãnh đạm tràn ngập trào phúng.

Người phương Đông đi đến từ phía sau Lê Khải Liệt khiến Josen chú ý, hắn quan sát Vu Duy Thiển tựa như đang nghiên cứu cái gì đó rồi lập tức bừng tỉnh đại ngộ, "Hóa ra ngươi chính là người trong truyền thuyết, quả nhiên ngươi ở bên cạnh hắn."

"Đúng thì thế nào?" Hỏi lại một cách hời hợt, hiện tại Vu Duy Thiển biết Lê Khải Liệt mang theo súng để làm gì, "Đừng quên ngươi mới là kẻ cùng đường."

"Không cần nhiều lời với hắn." Lê Khải Liệt rút súng ra rồi nhắm ngay Josen, cho dù đó là em trai của hắn.

"Ngươi định dùng cái chết của nàng để đánh đổi với mạng của ta hay sao? Anh Leo, chúng ta tiếp tục màn quyết đấu vẫn chưa hoàn thành đi." Josen không hề sợ hãi, hắn nắm lấy Lydia rồi chậm rãi lui ra sau, mặt sau của hoàng cung là một khu rừng, vì vậy có thể dễ dàng mai phục và thừa dịp hỗn loạn mà chạy khỏi nơi này.

"Ngươi hận dòng họ Claudy hơn hay là yêu cái mà ngươi gọi là ngươi nhà này hơn?" Hắn không ngừng kích thích bộ phận thần kinh yếu ớt nhất của Lê Khải Liệt.

Vu Duy Thiển biết Lê Khải Liệt hận cái dòng họ Claudy này đến mức nào, người này từng vì hủy diệt sự tồn tại của nó mà không tiếc trả giá tất cả, thậm chí không tiếc phải lợi dụng hắn.

"Ngươi sẽ biết đáp án, Josen." Mở chốt an toàn, tư thế cầm súng của Lê Khải Liệt giống như khi hắn ở trên sân khấu, rất tự nhiên mà lại tràn đầy sức quyến rũ, đôi mắt nheo lại, dưới đáy mắt toát ra tia sáng âm u sắc bén, nhưng hắn không lập tức nổ súng.

"Đừng đối với ta bằng bộ dạng đó, chẳng lẽ ngươi đã quên trên người của ta cũng chảy dòng máu giống như ngươi hay sao?" Một lần nữa nhắc nhở đồng thời kích thích Lê Khải Liệt, đôi mắt màu tro của Josen nổi lên gợn sóng, nụ cười biến hóa kỳ lạ.

Đây không chỉ đơn thuần là vũ lực mà còn là quyết đấu huyết thống, có được huyết thống càng thuần túy của gia tộc Claudy, Josen tuyệt đối không phải là người bình thường, tình hình đã trở thành cục diện bế tắc, chẳng lẽ để cho hắn bắt lấy Lydia mà trốn thoát hay sao?

Tiếng ù ù từ xa đến gần, trực thăng gầm rú đinh tai nhức óc, tất cả mọi người đều bất giác ngẩng đầu lên, một thân ảnh mảnh khảnh bám trên cầu thang được hạ xuống từ trực thăng, tiếng cười của Vivian vang lên giữa bầu không khí đang khẩn trương, "Wirth! Ta tới rồi!" Nàng ngoắc tay về hướng hắn, thuận tiện ném một quả lựu đạn khói. (cũng khoa trương y hệt con sam)

Josen không hề phòng bị, ngay cả sử dụng Lydia để làm uy hiếp cũng không kịp, trong làn khói mù tràn ngập, cánh tay không cầm súng của Lê Khải Liệt bị nhéo một chút, "Hành động!"

Đùng! Đùng! Hai tiếng súng vang lên cùng với tiếng hét lo lắng và sợ hãi của Mary Anna, bọn họ không thể nhìn thấy tình hình bên trong, cánh quạt tạo nên gió lớn đang thổi tan khói mù.

Josen bị trúng đạn nhưng không nguy hiểm đến tánh mạng, hắn trốn vào hướng rừng cây, Lê Khải Liệt không kịp đuổi theo, bởi vì Josen cũng đồng thời nổ súng, nhưng theo bản năng không dùng họng súng bắn vào Lydia mà là bắn về phía hắn, hắn bình yên vô sự là vì có một người khác đẩy hắn ra, che trước mặt hắn.

"Duy!" Sắc mặt của Lê Khải Liệt trở nên tái nhợt, lúc này không còn bận tâm Josen hay gia tộc Claudy, hắn chỉ nhìn thấy máu tươi đầm đìa trên người Vu Duy Thiển, nhìn thấy màu đỏ sậm ghê người làm cho áo sơ mi trắng hóa thành màu đỏ, hắn điên cuồng xông lên.

"Đừng kinh hãi, viên đạn không bắn trúng chỗ nguy hiểm, ta chỉ bị thương ở cánh tay." Vu Duy Thiển dùng bàn tay nhuốm máu mà sờ lên mặt của Lê Khải Liệt, sắc mặt của người này thật đáng sợ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhào đến mà ăn thịt người ta.

"Chết tiệt, đến khi nào thì ngươi mới nhớ ta không cần ngươi bảo vệ! Đừng tưởng rằng ngươi khác người thì có thể làm xằng làm bậy!" Lê Khải Liệt trước tiên xem xét vết thương của Vu Duy Thiển, sau khi xác định viên đạn chỉ bắn trúng cánh tay thì mới yên tâm một chút, nhưng tiếng rống giận vẫn không hề yếu bớt.

"Là vì bị ngươi lây bệnh." Hắn vừa trả lời vừa nhìn Lê Khải Liệt, Lê Khải Liệt cũng chỉ có thể nhìn hắn, không có lời nào để phản bác, hung hăng cắn răng giống như muốn trừng phạt hắn một trận đã đời thì mới cam tâm.

"Thiếu chút nữa ngươi đã hù chết ta, về sau tuyệt đối đừng dọa ta, Duy – ta chịu không nổi!" Lê Khải Liệt nhẹ nhàng ôm lấy Vu Duy Thiển, tiếng thở dài cùng lời nỉ non ở bên tai hắn đang thẳng tắp rót vào lòng của hắn.

"Người đâu! Đi tìm bác sĩ đến ngay cho ta!" Lê Khải Liệt buông Vu Duy Thiển ra, đang muốn gọi người thay hắn trị thương, người bên cạnh đột nhiên nâng tay, giống như đã từng làm như vậy vô số lần, tư thế thuần thục mà bóp cò súng, tiếng súng vang lên –

Bóng người chớp nhoáng, Wolf nghe được một tiếng rên rỉ ở bên trong, "Hắn vẫn chưa đi xa, ở ngay bên ngoài cánh rừng!" Hắn phái người đuổi theo.

Vu Duy Thiển tác động lên miệng vết thương trên cánh tay phải làm cho nó xuất huyết càng nhiều hơn, máu tươi theo họng súng chảy xuống đất, hắn chăm chú nhìn ra xa, ánh mắt sắc bén lạnh lùng nhìn vào cánh rừng, "Liệt, ngươi nổ súng không phải để hù dọa hắn mà thật sự là muốn giết hắn?"

Bạn đang ?

"Đúng vậy." Sắc mặt của Lê Khải Liệt vô cùng âm trầm, hắn đè lại miệng vết thương của Vu Duy Thiển.

"Tốt lắm, lần sau ta sẽ không nương tay, nếu hắn cũng muốn giết ngươi." Vu Duy Thiển biết Josen vẫn chưa chết, bởi vì hắn không nhắm phải chỗ hiểm.

Mỗi khi cầm lấy súng lại giống như trở về thời kỳ chiến loạn xưa kia, hơi thở quả quyết điêu luyện trên người Vu Duy Thiển thản nhiên tản ra, mỗi một sợi tóc đen, mỗi một chút biểu tình đều làm cho người ta bị mê muội, cho đến nay những gì hắn đã trải qua trong quá khứ vẫn là câu đố bí ẩn đối với Lê Khải Liệt.

Vu Duy Thiển từng nói với hắn rằng hắn sẽ có cả thời gian để giải mã câu đố đó, nhưng hiện tại hắn phát hiện bản thân mình càng ngày càng thiếu tính nhẫn nại, nhất là sau khi nhìn thấy một người cùng hạ cánh với Vivian.

Senzou từ trên trực thăng bước xuống, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển đứng bên nhau, trên người của Vu Duy Thiển còn bị thương.

"Wirth, ta biết vì sao ngươi cần ta." Hắn quét mắt lên cánh tay bị thương của Vu Duy Thiển, "Xem ra ngài Leo không thể làm nên chuyện mà hắn phải làm."

Đối mặt với sự khiêu khích của Senzou, Lê Khải Liệt dùng ánh mắt khiến người ta sợ hãi, không giống như Senzou suy đoán là hắn sẽ nổi giận đùng đùng, hắn chỉ nhe răng mà cười lạnh, "Ngươi tự lo cho chính mình đi, Senzou, ở đây ta chỉ cần ra lệnh một tiếng là ngươi sẽ bị bắn thành tổ ong, cho nên – đừng chọc ta nổi giận."

Hắn vội vàng tìm người xử lý vết thương cho Vu Duy Thiển, xé ra ống tay áo sơ mi, tự mình lấy đi viên đạn thay cho đối phương, Vu Duy Thiển bị hắn ép cho nên không rảnh bận tâm chuyện gì khác, hắn tranh thủ liếc mắt Senzou một cái, "Hy vọng ngươi đừng hiểu lầm, ngươi chỉ là công cụ để ta lợi dụng mà thôi."

Làm rõ trách nhiệm giữa mình và Senzou, hắn cau mày nhìn Lê Khải Liệt lấy ra viên đạn thay hắn, Vivian đứng chống nạnh ở phía sau Senzou, "Ngươi đừng cản đường ta, ta và ngươi chỉ là gặp nhau trên đường mà thôi, thuận tiện dắt ngươi theo, đừng để cho Wirth hiểu lầm ta và ngươi là cùng phe, tránh ra tránh ra!"

Nàng gạt hắn sang một bên, sau đó kiễng chân mà nhéo áo Lê Khải Liệt, "Ngươi không biết là nên để ta ra tay sẽ nhanh hơn hay sao?" Nàng trợn to mắt.

Vivian có lực lượng của phù thủy thuộc dòng họ Davilla, quả thật thao tác so với Lê Khải Liệt tốt hơn rất nhiều, vết thương của Vu Duy Thiển khép lại rất nhanh nhờ chính lực lượng của hắn cùng với sự trợ giúp của Vivian, đương nhiên không ai nhìn thấy cảnh tượng này.

Mọi người xung quanh đang bận bịu, đội ngũ tiến vào rừng tìm kiếm vẫn chưa đi ra, Lydia không bị thương, Deman và Mary Anna đều rất cao hứng, nhưng sắc mặt của Wolf lại vô cùng khó coi.

"Công chúa điện hạ, có thể để cho ta xem sau gáy của người một chút có được hay không?" hắn quỳ một chân xuống đất, đưa ra lời thỉnh cầu đường đột này.

152. Chương 152: Thủy Triều Hắc Ám

"Cái gì?" Lydia không hiểu ý của Wolf, Deman từng bổ nhiệm Wolf làm vệ sĩ của nàng đương nhiên là tin tưởng năng lực của hắn, để cho Lydia xoay người lại rồi vén lên mái tóc xoăn mềm mại của nàng, Wolf quan sát một cách cẩn thận, giống như đang tìm cái gì đó.

"Nàng bị sao vậy?" Vu Duy Thiển phát hiện tình huống nơi này khác thường, Lê Khải Liệt đứng bên cạnh hắn nghe được lời của Wolf, ánh mắt tựa hồ hiện lên một tia sát khí mạnh mẽ, "Wolf–" Ngữ khí của hắn rất nguy hiểm.

"Chỉ mong là ta lo xa…." Wolf chưa từng ấp úng như vậy, hắn thường nhanh chóng làm ra phán đoán, nhưng lúc này lại hoàn toàn khác với những lần trước kia, cho đến khi ánh mắt của hắn dừng lại bên cạnh lỗ chân lông trên làn da.

"Hoàng tử điện hạ, quả thật đúng như vậy." Hắn nói ra một câu mơ hồ, biểu tình trên mặt giống như mặt nạ xuất hiện vết rạn, rốt cục không thể giữ được bình tĩnh.

Lê Khải Liệt đột nhiên tiến lên một bước, nhìn sâu vào trong cánh rừng, "Hạ lệnh bắt sống!"

Mệnh lệnh lập tức được truyền xuống, đồng thời Vu Duy Thiển nhìn thấy ngay lỗ chân lông ở sau gáy của Lydia có một dấu vết màu đỏ rất nhỏ, không nhìn kỹ thì tuyệt đối sẽ không phát hiện, tiếp qua vài giờ nữa thì có lẽ sẽ không nhìn thấy.

"Đây là thủ đoạn mà lão già kia hay sử dụng!" Giống như nghiến ra từ giữa kẽ răng, hắn biết Lê Khải Liệt đã hoàn toàn bị chọc giận, xem ra Josen Claudy không chỉ đơn giản xem Lydia là con tin mà thôi.

"Ta lại trở thành phiền phức có phải hay không? Đều do ta không nên đứng trong vườn một mình, vì vậy mới có thể làm cho người ta thừa cơ hội, ta bị hạ độc hay sao?" Lydia có thể nhìn ra manh mối từ lời nói của Wolf và phản ứng của Lê Khải Liệt, biết đã xảy ra chuyện, "Đừng lo lắng cho ta! Cứ bắt lấy người kia, bất luận sống chết!"

"Cứ để cho Leo xử lý, con gái, chuyện này không thể trách con." Sắc mặt của Deman rất trầm trọng, hắn trấn an nàng rồi quay đầu nhìn Lê Khải Liệt thì nhận được một ánh mắt khẳng định, trong đó ẩn chứa ý chí mãnh liệt, chứng tỏ hết thảy quyết tâm.

"Leo, tuy rằng ngươi không phải là con của ta, nhưng ta tin tưởng ngươi, chuyện tiếp theo sẽ giao cho ngươi." Deman là người rất thẳng thắn, không hề tỏ ra kiểu cách cao ngạo của một quốc vương, hắn luôn luôn làm ra quyết định thỏa đáng nhất trong thời khắc quan trọng.

Hắn dẫn Lydia quay lại hoàng cung, mặc kệ Lydia bị trúng độc gì, mời bác sĩ đến thì ít nhất có thể trì hoãn thời hạn bị phát độc.

"Đó là độc tố lấy ra từ một loại thực vật, sẽ tạo thành tổn thương đối với thần kinh não bộ của con người, nhưng cơ thể người hấp thu nó rất chậm, trước lúc đó nhất định phải bắt cho bằng được Josen!" Chờ bọn họ đi rồi thì hắn mới giải thích, từ trên người Lê Khải Liệt truyền đến nhiệt độ bao hàm hết thảy phẫn nộ và bạo lực, từ trong túi quần lấy ra một viên đạn rồi ngắm nghía trên tay, hắn vừa cười lạnh vừa nhìn chăm chú vào rừng cây.

Nụ cười tựa như mang theo màu sắc đỏ tươi, là lửa giận và khát máu dung hợp cùng nhau, Vu Duy Thiển cũng không xa lạ đối với Lê Khải Liệt như vậy, "Không muốn ta tiếp tục đỡ đạn cho ngươi thì đừng xằng bậy nữa."

Bàn tay vẫn còn nhuốm máu đặt trên vai của Lê Khải Liệt, lời nhắc nhở của hắn lập tức thu được hiệu quả, Lê Khải Liệt hừ cười một cách không cam lòng, "Ngươi biết rõ ta không muốn ngươi gặp chuyện bất trắc, nhưng nếu không làm gì thì không phải là ta, ngươi đang lo lắng cho ta hay sao?"

"Đừng nói nhảm nhí! Ta không lo lắng cho ngươi thì có thể lo cho ai?" Sự tình liên quan đến Claudy, kế hoạch của Lê Khải Liệt luôn rất lớn mật, Vu Duy Thiển tự nhận việc hắn lo lắng không phải là dư thừa, con ngươi màu đen dưới hàng lông mày nhíu chặt đang bắn ra một trận ánh sáng lạnh.

Lê Khải Liệt cũng đã quen với việc hắn răn dạy mình, vì vậy liền có biện pháp để đối phó, "Chỉ cần không phải lo lắng cho những người vô vị khác là được rồi, tỷ như Senzou bên kia, hắn là do ngươi bảo Vivian mang đến đây, có đúng không?"

"Đúng thì thế nào? Chỉ có ngươi được phép lên kế hoạch mà ta thì không thể hay sao?" Nhấc mặt của Lê Khải Liệt lên, áo sơ mi dính máu làm cho Vu Duy Thiển thiếu vài phần tao nhã, nhưng ngược lại linh hồn ở sâu bên trong lại giống như một vị quân vương thời cổ đại có sự uy nghiêm và mạnh mẽ đang trực tiếp tiến thẳng vào tầm mắt của mọi người.

Ánh mắt của Senzou lóe lên, nhìn sâu vào trong cánh rừng, Vivian cười hì hì, "Người ở bên trong chạy không thoát, có người của ta thì không con mồi nào có thể bỏ trốn."

Một màu lam tím quỷ bí chợt lóe qua đồng tử của cô bé, Lê Khải Liệt chưa từng xem nàng là một cô bé bình thường, hắn nhướng mi một cách đăm chiêu, "Ngươi dẫn người theo?"

Không đợi Vivian trả lời, hắn quay sang nhìn Vu Duy Thiển, "Ngươi báo với nàng từ khi nào?" Ánh mắt kia không biết là hứng thú hay là khó chịu.

"Cần gì phải thông báo." Hắn ung dung lấy ra một thiết bị thật nhỏ được đặt ở mặt sau nút áo sơ mi, "Có thứ này thì mặc kệ ta đi đâu nàng đều có thể tìm được, lần này đối mặt với Claudy, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng chỉ dựa vào lực của hai người chúng ta mà có thể đối phó hay sao?"

"Khi cần thiết thì ta sẽ yêu cầu chi viện người từ Deman." Lê Khải Liệt không hề khinh thường Kent Claudy, hắn không phản bác lời của Vu Duy Thiển, cầm lấy thiết bị điện tử trong tay Vu Duy Thiển rồi ném xuống đất, hắn khoanh tay đứng tại chỗ để chờ đợi, "Chỉ cần không làm cho ngươi bị thương thì thế nào cũng được."

Hắn không tiếp tục dây dưa chuyện này, Vivian cảm thấy bất ngờ, giọng nói nho nhỏ quấn lấy Vu Duy Thiển, "Wirth, có người bị phục tùng rồi nha, hình như rất biết nghe lời."

"Phục tùng? Chắc là không thể hoàn thành được nhiệm vụ." Vu Duy Thiển mỉm cười tự giễu rồi nhìn về phía Lê Khải Liệt.

Đối phương quay đầu lại, hình như nghe thấy được lời của Vivian, Lê Khải Liệt thản nhiên nhún vai, "Nếu là ngươi, liên tục nhìn thấy người mình yêu đổ máu vì mình thì ngươi có dám tiếp tục mạo hiểm hay không?"

Vivian há miệng thở dốc, sau đó bảo trì trầm mặc, Lê Khải Liệt dựa vào thân cây, tư thế thản nhiên, nhưng tầm mắt lại xuyên qua bên cạnh nàng, dừng trên thân của một người, giọng điệu trầm thấp cũng âm trầm giống như ánh mắt của hắn, "Ta chỉ có thể cẩn thận hơn, hung mãnh hơn so với sư tử, nhanh nhẹn hơn so với báo gêpa, giảo hoạt hơn so với hồ ly, ban đầu ta chỉ cần bảo vệ chính mình là được, nhưng hiện tại ta có một thứ quan trọng hơn cần phải bảo vệ."

Đây là kết luận rút ra được từ những bài học kinh nghiệm xương máu, thật đáng buồn là máu tươi không chảy ra từ trên người của hắn mà lại đến từ Duy của hắn.

Ngón tay cầm súng mơn trớn trên mặt của Vu Duy Thiển, bạo lực và dịu dàng dung hợp, Vu Duy Thiển mỉm cười, "Sớm biết như vậy có thể làm cho ngươi trở nên cẩn thận thì lúc trước nên làm như thế."

"Ngươi nói là tự làm cho mình bị thương hay sao?" Đồng tử vừa dã tính vừa dũng mãnh lộ ra hào quang sắc bén khó chịu, cho dù thu liễm như thế nào thì vẫn không thể thay đổi được bản chất, người đang ông mang theo lửa giận mà cười lạnh, "Ngươi không phải vẫn đang làm như vậy hay sao?"

"Đừng nói nữa, bọn họ ra rồi." Ngay khi bọn họ đang nói chuyện thì trong rừng truyền đến một tiếng gọi, Vu Duy Thiển thu hồi bàn tay bị Lê Khải Liệt cắn mút, hắn là người đầu tiên bước lên.

"Chỉ biết đánh trống lãng."Liếm khóe miệng, Lê Khải Liệt vừa tự nói vừa đuổi theo.

"Thấy rồi chứ? Đó là Wirth khi ở bên cạnh Lê Khải Liệt, ta không nghĩ ngươi có năng lực thay đổi hiện trạng này, mặc dù ta ghét người đàn ông đó nhưng ta càng ghét những kẻ làm cho Wirth mất hứng, mặc kệ ngươi muốn làm cái gì, ta sẽ không giúp ngươi đâu." Vivian xoay người.

Senzou cười cười, "Ta chỉ muốn giúp hắn, làm cho hắn hoàn thành sứ mệnh của gia tộc Vu, ta đưa ra lời thỉnh cầu với cô Vivian cũng không tính là quá đáng, bất quá là chỉ mời ngươi giúp ta hỏi Wirth về quan điểm và dự định đối với chuyện này mà thôi."

"Ngươi nghĩ rằng ta từng muốn tách bọn họ ra thì hiện tại ta sẽ giúp ngươi hay sao? Ngươi tìm lầm người rồi, Senzou." Vivian ngẩng đầu, lạnh lùng mỉm cười, quay đầu lại rồi tiếp nhận chiếc mũ quý tộc truyền thống từ trong tay của Woodley, "Tình hình thế nào?"

"Tiểu thư, đã bắt được người, vẫn còn sống." Trên người mặc nguyên bộ đồ đen cùng với mái đầu bạc phơ, Woodley thay nàng kéo xuống mạng che mặt, câu này đại biểu mọi chuyện đã chấm dứt.

Senzou nhếch môi một cách vô tội, hắn đi theo Vivian vào trong rừng cây.

Josen bị trúng hai phát súng, một ở đầu gối và một ở bả vai, một phát là do Lê Khải Liệt bắn trúng, phát còn lại là do Vu Duy Thiển bắn ra, hắn bị thương mà còn có thể trốn vào rừng, có thể thấy được hắn quả

thật có một chút năng lực, hơn nữa nơi mà hắn bị phát hiện không phải ở chỗ sâu nhất trong rừng, tương phản, hắn dường như đang chờ có người tìm được hắn.

"Chúng ta giao dịch đi, chỉ cần ngươi tự mình về nhà một lần thì chúng ta sẽ giao thuốc giải cho ngươi." Josen chật vật bị áp chế dưới đất, ngẩng đầu lên vẫn bảo trì nụ cười trên môi, cỏ cây cùng máu tươi dính trên người làm cho nụ cười này càng trở nên vô cùng kỳ quái.

"Chỉ đơn giản như vậy?" Họng súng nhắm ngay Josen, Lê Khải Liệt căn bản không tin chuyện nhảm nhí như vậy.

"Có gì mà khó khăn, ngươi chưa từng quay về nhà, ông nội nhớ ngươi, hắn muốn gặp người cháu có khả năng như ngươi." Không biết có phải Vu Duy Thiển bị ảo giác hay không, hắn nhìn thấy trong mắt của Josen là oán hận, vô cùng bí ẩn, nhưng không hề tránh né tầm mắt của hắn.

"Lần này là độc gì, bao lâu mới phát độc?" Lê Khải Liệt giống như không nhìn thấy trên người của Josen đang chảy máu nhiễm đỏ cả mặt đất.

"Ta thích kêu nó là thủy triều, quá trình chậm rãi, nhưng khi phát độc thì có thể xâm chiếm hết thảy mọi thứ, thứ xinh đẹp rất thích hợp với người xinh đẹp, chẳng hạn như em gái của ngươi." Mất máu quá nhiều làm cho sắc mặt của Josen trắng bệch, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến bầu không khí nặng nề một cách khủng khiếp mà hắn đang tạo ra, hắn hiển nhiên cũng biết điểm này, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đắc ý.

Tiếp theo giày da của Lê Khải Liệt đá một cú lên hàm dưới của Josen, răng và máu đồng thời cùng phun ra khỏi miệng của hắn, dẹp đi nụ cười trên mặt, hắn thở hổn hển mà hộc ra một ngụm máu, rốt cục gục người xuống, "Leo, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, nếu hiện tại ngươi giết ta thì vĩnh viễn sẽ không lấy được thuốc giải."

153. Chương 153: Cái Giá Của Tự Do

Máu tươi còn dính trên mặt của Josen, chiếu rọi sự âm u lạnh lẽo dưới đáy mắt, trên khuôn mặt rất giống với Lê Khải Liệt có thể tìm được không ít biểu tình quen thuộc, Vu Duy Thiển nghĩ đến việc nếu năm đó Lê Khải Liệt không sinh ra ở Hashim mà ở gia tộc Claudy cổ xưa thì có lẽ sẽ giống như Josen ngày hôm nay.

"Ngươi lầm, không giết người nhưng vẫn có rất nhiều cách để làm cho người ta cảm thấy đau đớn mà. Ngươi bây giờ sẽ không chết, đã mất công xa xôi đến nơi này, ta không chiêu đãi thật tốt thì làm sao mà được?" Nụ cười lạnh lùng tà ác theo gió rừng lướt qua làm bốc lên nộ khí bừng bừng, Lê Khải Liệt tránh ra vài bước rồi ra hiệu cho binh sĩ ở phía sau tiến lên.

Hắn thoải mái nâng cổ tay, đùng đùng đùng – tiếng súng kinh động bầy chim rừng, Josen run rẩy nằm trên mặt đất, lại bị binh sĩ kéo đứng lên, những viên đạn trên bắp đùi phải của hắn xếp thành một hàng dài, khoảng cách đồng đều, hoàn mỹ tựa như một kiệt tác nghệ thuật đẫm máu.

"Cái này xem như lễ gặp mặt đi." Có vẻ vừa lòng khi thưởng thức cảnh trí trước mắt, bùn đất tạp nhạp cùng với máu tươi bị giẫm dưới chân của Lê Khải Liệt, giống như có mùi hỏa dược và khói thuốc tản ra trong không khí, hòa lẫn với cát bụi tung bay mù mịt.

Các đô thị hiện đại hóa với công nghệ cao luôn bị nền văn minh trói buộc, ở Hashim thì vương quyền chính là tất cả, trên người của Lê Khải Liệt sôi trào hơi thở tàn nhẫn bạo lực, chỉ cần Deman không truy cứu thì tùy tiện giết vài người cũng không thành vấn đề, mà Deman tuyệt đối sẽ không khoan dung cho kẻ đã hãm hại con gái của hắn.

Josen toàn thân đầy máu bị kéo xuống dưới để giam giữ, ý thức đã trở nên mơ hồ. Vu Duy Thiển nhìn thấy Lê Khải Liệt đi về phía hắn, ném xuống khẩu súng trong tay, sự liều lĩnh một cách hoang dại hội tụ bên dưới vẻ ngoài thành thục, "Có phải cảm thấy ta rất máu lạnh hay không?"

Hắn nhếch môi cười nhưng Vu Duy Thiển không thể tìm thấy ý cười trong mắt của hắn.

"Chẳng phải ngươi không giết hắn hay sao?" Đón nhận cái ôm của đối phương, Vu Duy Thiển khó có thể suy đoán tâm tình hiện tại của Lê Khải Liệt, hắn và Lê Khải Liệt khác nhau, hắn đã sớm không còn anh chị em.

Người đàn ông tựa vào đầu vai của hắn không hề trả lời, giống như muốn hấp thu lực lượng từ trên người của hắn, lần lượt hít thật sâu một hơi trên cổ của hắn, hơi thở mang theo cát bụi và mồ hôi ập đến, Vu Duy Thiển ấn xuống bờ vai của Lê Khải Liệt, nhẹ nhàng hôn lên vầng trán thấm ướt mồ hôi của đối phương, "Mặc kệ xảy ra chuyện gì, đừng quên ngươi còn có ta."

"Ta tuyệt đối sẽ không quên chuyện này." Hôn ngược trở lại Vu Duy Thiển một cái, Lê Khải Liệt không hề để ý mọi người đang ngây ngẩn ở xung quanh, chỉ kéo Vu Duy Thiển đi vào hoàng cung.

Nói là hoàng cung nhưng kỳ thật cũng chỉ là một tòa biệt thự khá lớn mà thôi, đây là nơi ở của quốc vương Deman và hoàng hậu Mary Anna cùng với công chúa Lydia của bọn họ, giải quyết các công việc chính phủ thì sẽ có những căn phòng đặc biệt dành cho giới cầm quyền, đó là nơi công tác của Deman, hiện tại xảy ra chuyện này, những nhân viên cao cấp biết nội tình đều tranh thủ thời gian để giải quyết vấn đề, hết thảy binh sĩ của vương quốc Hashim đều bị triệu tập để truy bắt các phần tử khả nghi.

Lydia được bố trí trong phòng bệnh để lấy máu xét nghiệm, mầm độc vô danh có thể là một thí nghiệm nào đó của gia tộc Claudy, cũng có thể là một loại dược liệu bí truyền từ vài thế kỷ trước, trước khi có được kết luận thì không ai dám sơ suất.

Lydia không hề cảm thấy điều gì khác thường, "Yêu cầu của đối phương là muốn Leo tự mình đi lấy thuốc giải? Nhất định đây là cạm bẫy!" Tinh thần của nàng không tệ, điều duy nhất quấy nhiễu nàng chính là sự yếu đuối của nàng đã tạo thành hậu quả như bây giờ, nàng tức giận bản thân mình vô dụng.

"Chúng ta đều biết đây là cạm bẫy nhưng vẫn phải nhảy xuống." Người đàn ông ngồi bắt chéo chân trước mặt nàng ở cách đó không xa, tiếp nhận ly rượu vang từ tay của một người đàn ông khác, Vu Duy Thiển đã càng ngày càng quen với việc tiếp nhận ly rượu từ tay của Lê Khải Liệt, hắn cảm thấy chính mình đang bị cải tạo thành một con sâu rượu.

"Nếu lúc ấy có Wolf thì tốt rồi." Nàng thu hồi ánh mắt, tiếc nuối trong lòng không còn mãnh liệt như trước, ngược lại cảm giác hâm mộ lại chiếm đa số, nếu nàng có thể tìm được một người đàn ông hoàn mỹ giống như Wirth thì thật tốt.

Lê Khải Liệt mở cửa phòng, đặt nghi vấn đối với Wolf đang đứng thẳng bên ngoài cửa, "Vì sao ngươi lại từ chức vệ sĩ?"

Đồ chụp mắt màu đen che khuất biểu tình trong mắt của Wolf, một con mắt còn lại là màu tro tàn giống như không tồn tại bất cứ cảm xúc gì, nhìn thẳng ra phía trước, "Ta không thể tiếp tục bảo vệ công chúa điện hạ."

Âm điệu bằng phẳng không hề phập phồng, hắn chỉ nói như vậy một câu, làm cho người ta không thể tìm kiếm đáp án từ trong câu trả lời của hắn, Lydia ngồi ở trên giường nghe được lời nói của hắn, nàng vừa cười khổ vừa lắc đầu, khó có thể che giấu được sự thất vọng của mình, "Cảm giác giống như bị người ta phản bội, ta không biết mình làm sai ở điểm nào lại khiến ngươi không muốn đảm nhiệm chức vụ vệ sĩ của ta."

Ngoài cửa không có tiếng trả lời, mãi cho đến khi Lydia cảm thấy khổ sở vì không nhận được đáp án thì mới nghe thấy giọng nói quen thuộc, "Công chúa điện hạ không làm gì sai cả."

Sau đó mặc kệ Lydia hỏi như thế nào, người trông coi bên ngoài cửa không còn tiếp tục lên tiếng, nàng chỉ có thể buông tha cho vấn đề này, nhưng vẫn cảm thấy có một chút bi ai, "Ngoại trừ cha mẹ, còn có anh hai và Wirth thì Wolf là người ta mà tin tưởng nhất…"

Khi cửa phòng đóng lại, những lời này theo một tiếng thở dài bay vào trong tai của Wolf, hắn nhắm mắt lại, đến khi mở ra thì chỉ nhìn chăm chú hành lang thật dài ở trước mặt, trong mắt vẫn là một màu tro tàn.

Sau khi thăm Lydia và dùng bữa tối xong xuôi, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển đi gặp hai vị khách đặc biệt, nghiêm khắc mà nói, đối với Lê Khải Liệt thì hai người kia cũng không cần phải chiêu đãi cẩn thận.

"Nơi này cũng không tệ lắm." Ngẩng cao đầu, cô bé mặc chiếc váy lụa màu đỏ nhìn kỹ cảnh vật ở xung quanh mình, không quên phê bình một chút về khí hậu ở nơi này, "Nhưng nhiệt độ buổi tối hạ xuống thấp quá, ban ngày rõ ràng còn nóng như vậy, nơi này có sa mạc làm cho tóc của ta bám đầy cát."

Nàng lắc lắc mái tóc dài mới gội sạch, vài sợi tóc xoăn còn ẩm ướt dán trước trán, đi đến trước mặt Vu Duy Thiển rồi lộ ra biểu tình vô cùng thân thiết muốn được ôm một cái, vẫn còn chưa ôm đủ thì nàng đã bị một người xách cổ áo rồi ném lên ghế.

"Đủ rồi." Lê Khải Liệt cảnh cáo liếc mắt nhìn nàng một cái, Vivian đáp lại bằng một vẻ mặt nhăn nhó lạnh lùng.

Senzou ở phía bên kia đứng lên tỏ vẻ lễ độ, đồng thời nhìn về phía Vu Duy Thiển, "Ta có chuyện muốn bàn riêng với ngươi, biết được suy nghĩ của ngươi thì ta mới có thể xác định chính mình nên làm như thế nào, Wirth, ngươi thấy sao?"

Vivian biết rất rõ vấn đề mà Senzou muốn hỏi chính là chuyện kia, trước khi Lê Khải Liệt muốn mở miệng để ngăn cản thì Vu Duy Thiển đã gật đầu đồng ý, "Được, đi ra ngoài nói."

Bóng dáng thẳng tắp đi ra ngoài không làm cho người ta có cơ hội lên tiếng, đi được vài bước thì liền xoay người lại, "Ngươi đừng ra đây." Con ngươi màu đen nhìn Lê Khải Liệt, trong đó tràn đầy uy hiếp, tuyên bố rõ ràng nếu tin hắn thì phải ngoan ngoãn chờ hắn trở về.

Nhíu mày, Lê Khải Liệt cũng nhấc hai ngón tay lên làm động tác chào theo lối nhà binh một cách quyến rũ, tỏ vẻ thỏa hiệp, Vu Duy Thiển lại nhìn hắn một chút rồi mới rời đi, chờ Vu Duy Thiển đi xa thì Lê Khải Liệt mới quay đầu lại, trên môi mang theo ý cười, bộ dáng thờ ơ lập tức trở nên hung bạo và tàn ác, "Bọn họ muốn nói cái gì, ngươi có biết hay không?" Hắn nhìn Vivian.

"Vì sao ngươi nghĩ rằng ta sẽ biết?" Vivian mặc dù cảm thấy hứng thú khi nhìn Lê Khải Liệt lộ ra biểu tình trước sau bất nhất. Biết cách làm cho một bên mất cảnh giác, lại đột ngột tấn công phía còn lại, Lê Khải Liệt quả nhiên là một kẻ rất mưu mô, mà nói đi cũng nói lại, nếu hắn không phải hạng người như vậy thì e rằng cũng không chiếm được Wirth.

Nàng nghĩ như thế thì lập tức cười lạnh mà nói, "Cho dù ta biết, nhưng nếu nói với ngươi thì ta có ích lợi gì?" Đối với người đàn ông đã chiếm được Vu Duy Thiển, Vivian luôn luôn có loại tâm tình không muốn Lê Khải Liệt sống dễ chịu, vì vậy lúc này cô bé nhỏ nhắn lại trở nên tinh ranh một cách thành thục.

"Về sau ngươi có thể đến thăm hắn bất cứ lúc nào, mặc kệ hắn ở trường quay với ta hay là ở trong nhà tại Manhatta, bất cứ lúc nào cũng được." Vivian đối với Vu Duy Thiển mà nói tựa như người thân, tung ra mồi câu thơm ngon đúng lúc có thể làm cho Vivian hợp tác, đối với Lê Khải Liệt mà nói cũng không tổn thất là bao, hắn trả lời sảng khoái chỉ vì Vivian không hề tạo thành uy hiếp đối với hắn.

Nàng đường nhiên cũng nhìn ra, trừng mắt nhìn hắn một cách khinh miệt, "Ta muốn gặp hắn mà còn phải thông qua sự cho phép của ngươi hay sao? Chỉ cần ta muốn đi thì mặc kệ xung quanh có bao nhiêu hệ thống bảo vệ cũng không thể làm khó được ta."

"Quả thật như thế, nhưng có thể không phí công phí sức để gặp mặt so với mỗi lần đều phải giải quyết phiền toái thì chẳng phải càng thuận tiện hơn hay sao? Nếu ta muốn cản trở ngươi thì ta có thể thỉnh rất nhiều người đến gác cửa, rắn rết ếch nhái, đủ loại có thể xài được thì ta cũng sẽ không bỏ qua, mặc kệ ngươi bao nhiêu tuổi, phụ nữ dường như cũng không thích mấy thứ kia cho lắm."

Lê Khải Liệt sờ cằm, ra vẻ đắn đo suy nghĩ, bộ dáng nghiêm túc của hắn rất quyến rũ, đồng thời cũng vô cùng nham hiểm. Vivian biết rõ Lê Khải Liệt không giống như Vu Duy Thiển, hắn không từ thủ đoạn, hơn nữa không hề biết quá phận, hắn chỉ xem việc sử dụng thủ đoạn để đạt đến mục đích là chuyện đương nhiên, mặc kệ chúng nó có quá mức hiểm ác hoặc là đê tiện hay không.

"Đừng cho là ta sợ ngươi nên mới cho ngươi biết, ta bất qua chỉ là không thích cái tên Senzou kia mà thôi," Nàng ngoắc tay với hắn, "Còn rất nhiều chuyện mà ngươi chưa biết, ngươi nghĩ xem tại sao ta lại dẫn người đến nơi này? Ngươi có biết ta dẫn theo bao nhiêu người hay không? Ắt hẳn Wirth vẫn chưa nói cho ngươi biết."

Nàng mỉm cười đắc ý, biểu tình khó chịu trên mặt của Lê Khải Liệt làm cho nàng vô cùng khoái trá.

Một lát sau, khi Vu Duy Thiển cùng Senzou từ bên ngoài trở về thì cuộc trò chuyện giữa Lê Khải Liệt và Vivian cũng chấm dứt đúng lúc. Không thể nhìn ra Vu Duy Thiển đã nói cái gì với Senzou thông qua vẻ mặt của hắn, còn bản thân của Senzou cũng không phải loại người sẽ biểu hiện hỉ nộ ái ố ra mặt ngoài, chỉ thản nhiên nói ngủ ngon rồi quay về phòng.

"Hóa ra Senzou không chỉ là công cụ để ngươi lợi dụng mà còn là khế ước của ngươi, hắn có thể giúp ngươi thoát khỏi trói buộc trên người, để cho ngươi có thể thoải mái khống chế lực lượng của mình, thế nhưng ngươi chẳng hề nói một chữ về chuyện này với ta!" Lời nói bùng nổ của Lê Khải Liệt làm cho Senzou dừng lại bước chân.

Vu Duy Thiển nhíu mày liếc nhìn Vivian một cái, đây là phần mà hắn không muốn để cho Lê Khải Liệt biết, Vivian đã sớm biết, nhưng lại chọn ngay lúc này để nói ra.

Nàng dùng ánh mắt quan tâm và lo lắng để nhìn hắn, "Dù sao ngươi cũng phải nói ra chuyện này, Wirth, ai cũng không thể trốn tránh vấn đề, ngươi phải quyết định lựa chọn."

"Ta không muốn trốn tránh, từ khi gặp hắn ta đã không còn chỗ nào để chạy trốn." Vu Duy Thiển tự giễu lại bất đắc dĩ chuyển sang áp chế Lê Khải Liệt đang nổi cơn thịnh nộ, khuôn mặt lộ ra góc cạnh sắc bén, "Chẳng qua ta không muốn ngươi để tâm, ngươi xem, một khi ngươi biết được thì nhất định sẽ trưng ra bộ mặt này."

Lê Khải Liệt giống như một con thú bị vây hãm, sau khi nghe xong những lời của Vivian thì tính nhẫn nại vốn đã rất kém của hắn lại càng thêm tệ hại, Vu Duy Thiển không phải là người sẽ sợ hãi cơn thịnh nộ của hắn, hắn đi qua đi lại vài vòng trong phòng, cuối cùng nhướng cao hàng lông mày rồi đột nhiên trở nên tỉnh táo.

"Ta làm sao lại không để tâm? Hắn không chỉ là người mà ngươi có thể lợi dụng, hắn còn là một cách khác để giúp ngươi giải thoát gông xiềng, có thể cho ngươi tự do sử dụng lực lượng ký sinh trên người của mình, từ nay về sau không bao giờ bị chúng nó khống chế nữa, đối với ngươi mà nói thì đây là chuyện tốt."

"Ta cũng đã biết về quá khứ của ngươi." Sắc mặt căng thẳng của Lê Khải Liệt tương phản với giọng điệu nhẹ nhàng của hắn, "Chỉ cần có thể làm cho ngươi sống thoải mái tự do, ngươi – ký khế ước với hắn đi." Bình tĩnh, thậm chí nói một cách lạnh lùng tàn nhẫn, hắn đối mặt với Vu Duy Thiển, nỗi đau đớn lướt qua trên mặt, cho dù cố gắng đè nén cũng không có cách nào che giấu.

154. Chương 154: Tội Lỗi Và Hình Phạt

Trong phòng bởi vì câu này mà trở nên yên lặng, chỉ có tiếng gió lẻn vào trong không khí, cho đến khi có người mở miệng.

"Trước kia người nào luôn mồm muốn ta cách xa hắn một chút? Chẳng phải là ngươi hay sao? Hiện tại còn nói như vậy?" Vu Duy Thiển không hiểu rõ ý của Lê Khải Liệt, nhíu chặt hàng lông mày làm nhếch lên hàn ý sắc bén, "Còn việc ngươi biết về quá khứ của ta là sao?"

Bốn người ở trong phòng, rèm che phất phơ, gió đêm từ bên ngoài lùa vào cửa sổ mang theo những hạt bụi li ti, ánh mắt đau lòng của Lê Khải Liệt làm cho hắn nghi hoặc, chuyển hướng sang Vivian, "Rốt cục ngươi đã nói cái gì với hắn?"

"Ta nói những gì nên nói, có lẽ còn có một chút không nên nói." Vivian bĩu môi, giống như rất vô tội, đôi mắt quyến rũ màu lam tím lấp lánh hào quang, nàng nói cho Lê Khải Liệt biết những chuyện đó bất quá là muốn nhìn xem phản ứng của Vu Duy Thiển, đây là lần mạo hiểm cuối cùng của nàng, một chút phản kháng nho nhỏ để biểu đạt sự bất mãn của mình.

"Vì sao không đem bí mật lớn nhất kể cho hắn nghe? Sợ hắn khổ sở vì ngươi hay là sợ hắn sẽ làm ra chuyện gì? Ngươi rất bảo hộ hắn, Wirth, người đàn ông này bị ngươi dung túng như vậy, thật sự khiến người ta có một chút ghen tị."

"Rốt cục ngươi đang nói cái gì, Vivian, ngươi cũng biết ta không kể ra bởi vì đó là chuyện quá khứ, quá khứ trước kia của ta không liên quan đến hắn…" Vu Duy Thiển vẫn chưa nói xong thì Lê Khải Liệt đã tiến lên, "Chỉ cần là chuyện của ngươi thì đều có liên quan đến ta!" Hắn trừng mắt nhìn Vu Duy Thiển, giống như không thể tin được Vu Duy Thiển sẽ nói ra những lời như vậy.

"Cho tới hôm nay ta mới biết được chân tướng của cái gọi là bất tử, nếu Vivian không nói cho ta biết thì ngươi còn định giấu ta đến bao lâu?"

Tiếng rống giận giống như sóng biển cuồn cuộn có thể cắn nuốt người ta, trên vai bị Lê Khải Liệt siết rất chặt, đón nhận ánh mắt của đối phương, Vu Duy Thiển nhíu chặt mày, biết Vivian đã nói hết tất cả, "Hiện tại chẳng phải ngươi đã biết hết rồi hay sao? Kỳ thật cũng chẳng có gì đáng nói."

Thế mà Vu Duy Thiển lại không bận tâm! "Chẳng có gì đáng nói? Như vậy cái gì mới đáng nói?" Lê Khải Liệt bị biểu tình hờ hững lơ đễnh của Vu Duy Thiển chọc giận, hắn cắn răng mà mỉm cười.

"Cái gọi là bất tử của ngươi không phải là ân huệ quỷ quái gì cả, mà là trừng phạt, là tội lỗi mà ngươi phải gánh chịu cả trăm ngàn năm cũng không thể giải thoát! Còn người trừng phạt ngươi không phải ai khác mà chính là dòng họ của ngươi – là cha mẹ anh em của ngươi, là người thân nhất của ngươi – vì sao ngươi không nói cho ta biết những chuyện này!" Giống như vài âm cuối trong phím đàn, lời nói của Lê Khải Liệt khuấy động sự lạnh lùng trên khuôn mặt đóng băng của Vu Duy Thiển, nhưng dưới đáy lòng lại nóng như lửa đốt.

Đã sớm chôn vùi lại một lần nữa bị đào lên, nghĩ đến chuyện xưa có thể đã lãng quên, nhưng lại vì biểu tình vừa oán giận vừa đau xót của Lê Khải Liệt mà một lần nữa gợi lên cảm xúc giống như bóc kén để kéo tơ, từng lớp ngoài bị bóc ra để lộ phần kết sương bên trong.

"Bất quá chỉ như vậy mà thôi, ngươi muốn biết thì ta sẽ nói cho ngươi biết." Nâng ngón tay để mơn trớn trên khuôn mặt của Lê Khải Liệt, vẻ mặt của người này dường như còn đau đớn hơn so với chính mình, Vu Duy Thiển nhếch môi cười, là một nụ cười trào phúng.

"Ta đã sớm nói với ngươi đó là nguyền rủa, cho nên không xem như cố ý giấu diếm." Lúc này mà hắn còn tâm tư để ngụy biện, Lê Khải Liệt sầm mặt nhìn hắn ngồi xuống, vẫn là bộ dáng ngạo mạn trầm ổn, ngồi ở chiếc ghế đặt bên cạnh cửa sổ, lộ ra biểu tình khó hiểu trong bóng đêm mênh mông.

"Ngươi có biết ta làm cách nào để đến Anh quốc hay không? Là trốn thoát từ quốc gia của ta, vì trốn tránh sự đuổi giết của hoàng tộc, lý do là chúng ta không thể dự đoán được thiên tai phát sinh trong năm đó, năm ấy chấn động cả kinh thành – hoàng thành thương vong nghiêm trọng, hoàng đế tức giận, phải có người bị trừng phạt."

Âm điệu chậm rãi bình thản, Vu Duy Thiển nhìn bóng đèn thủy tinh ở trước mặt, bảy sắc cầu vồng của chụp đèn có thể mê hoặc ánh mắt của người ta, hắn dựa vào lưng ghế, chậm rãi nhắm mắt lại, "Bộ tộc Vu thị của chúng ta đo lường tính toán thiên tượng, xem bói cát hung, địa vị đặc thù đã sớm bị người ta ghen tị đỏ mắt, cho nên khi sự tình xảy ra thì chúng ta lập tức chạy thoát khỏi kinh thành, nhưng có câu khắp cõi dưới trời, không có chỗ nào không phải là đất của vua, có thể chạy trốn đến nơi nào?"

Cho dù trải qua bao nhiêu năm, chỉ cần hồi tưởng thì những hình ảnh đó trong ký ức lại rõ ràng giống như một thước phim đang diễn ra ngay trước mắt….

Tiếng khóc lóc đau đớn mắng chửi, những khuôn mặt quen thuộc mà lại xa lạ, trong sự phẫn nộ và tuyệt vọng, dòng họ Vu tiếp cận với tử vong, hàng trăm vong hồn muốn thoát khỏi vận mệnh nhưng rốt cục không thể như nguyện.

Đuổi giết, lưu vong, chết chóc.

Nghĩ đến cảm giác chết lặng tựa hồ sau khi gặp được Lê Khải Liệt thì mới có thể thức tỉnh một lần nữa, bao gồm cả ký ức trước kia đều cùng nhau sống lại, khóe miệng khẽ mím của Vu Duy Thiển lại lộ ra đường cong dịu dàng.

"Trên đường lưu vong ta đã cứu một người, nhưng không ngờ đứa bé còn nhỏ hơn cả ta lại là thích khách của triều đình, hắn hạ độc giết chết tất cả mọi người, chỉ có ta là không trúng độc, bởi vì ta tự ý cứu hắn cho nên bị dòng họ trách phạt bắt nhịn đói, tránh được một kiếp."

Thật đáng mỉa mai, hắn nhướng mi, quay đầu lại, tựa hồ còn có một chút ý cười, "Những chuyện này Vivian đều đã nói rồi, đúng không?"

Lê Khải Liệt không thể nhìn thẳng vào mắt của Vu Duy Thiển, đồng tử sắc bén lại ngạo nghễ vẫn thâm thúy như trước, hắn không muốn nghiên cứu đến tột cùng trong đó là tình cảm hay là bi ai, hắn chỉ muốn ôm chặt Vu Duy Thiển, nhịn không được mà ước gì lúc đó hắn đã sinh ra, nếu lúc ấy hắn có thể cứu Vu Duy Thiển thì bọn họ đã sớm quen nhau….

Đáng tiếc mặt kệ có bao nhiêu ước gì thì không ai có thể thay đổi sự thật đã xảy ra.

Đó là chuyện xưa đã xảy ra mấy trăm năm về trước, đã sớm trở thành một phần của lịch sử, không người biết rõ.

"Đừng nói thêm nữa!" Vivian phát hiện chính mình sai lầm, hành động của nàng đang vạch trần vết thương mà người kia đã vùi lấp, "Wirth, hắn đã biết tất cả, ngươi không cần phải nói nữa."

"Đó là ngươi nói với hắn." Ánh mắt của hắn dời khỏi Vivian, chăm chú nhìn Lê Khải Liệt một lúc lâu, "Ngươi muốn biết hết thảy từ chính miệng của ta? Ngươi muốn có được hết thảy con người của ta, bao gồm cả quá khứ, mặc kệ nơi đó xảy ra chuyện gì thì ngươi đều muốn tất cả–"

Vu Duy Thiển cười khẽ, không biết là đùa cợt hay là tán dương, "Đúng là kẻ lòng tham không đáy."

"Chỉ cần ngươi nguyện ý nói cho ta biết thì chuyện gì ta cũng muốn biết, ta đúng là lòng tham không đáy." Lê Khải Liệt thừa nhận thẳng thắn, đi ra phía sau lưng ghế rồi choàng tay ôm lấy bờ vai của Vu Duy Thiển, "Để ta nói tiếp thay ngươi, có được hay không?"

Không đợi Vu Duy Thiển trả lời, hắn siết chặt cánh tay, "Bởi vì ngươi không bị trúng độc nên trở thành hy vọng duy nhất, nhưng ngươi cũng trở thành tội nhân vì đã tạo thành hậu quả như vậy, dòng họ của ngươi trước khi chết đã đem toàn bộ lực lượng nhồi nhét vào người của ngươi, thiên hồn trên người của ngươi không phải là oan hồn lãng quên quá khứ mà sinh ra oán niệm – tất cả đều là người thân của ngươi."

Bị người chí thân oán hận là tư vị gì, trong một đêm mất đi tất cả sẽ là cảm giác gì? Bởi vì chính mình mà hại chết toàn bộ gia tộc thì sẽ đau đớn và hối hận như thế nào?

Lê Khải Liệt cực lực khống chế bi ai và phẫn nộ khiến cho giọng nói bị thay đổi, "Ngươi muốn thừa nhận sự trừng phạt của mấy trăm oan hồn đối với ngươi, lực lượng của bọn họ làm cho ngươi bất tử nhưng cũng tra tấn linh hồn của ngươi. Nhiệm vụ của ngươi là làm cho dòng ho Vu tiếp tục trường tồn, nhưng ngươi không nghe theo, ngươi chịu đựng lực lượng không thể khống chế nàymà chạy khắp thế giới, muốn tìm phương pháp giải cứu chính mình, sau đó ngươi gặp được Vivian, trong một lần ngoài ý muốn nàng đã cứu ngươi, thầy của nàng biết chuyện của ngươi, sau đó nói cho ngươi biết chỉ có thể mất đi tất cả thì mới có thể giải thoát bất tử."

Dốc hết tất cả để trả giá hoặc là vứt bỏ linh hồn của chính mình. Cách thứ hai sẽ làm cho hắn trở thành một cái xác không hồn, đây là biện pháp trừng phạt tàn nhẫn nhất.

"Làm sao ngươi có thể thừa nhận oán hận của người thân đối với mình? Làm cho những oan hồn này ký sinh trên người thì ngươi có cảm giác gì? Làm trái ý nguyện của người chết thì ngươi cũng không được tự do, Duy–" Lê Khải Liệt nắm lấy bả vai của Vu Duy Thiển, ngửi được hương vị thơm mát nhẹ nhàng tản ra từ mái tóc đen, "Để ta làm cho ngươi tự do, ngươi có thể cùng Senzou ký khế ước…."

Thật vất vả mới nói ra được, nghe giống như bị cắt vào máu thịt, mỗi một chữ là một miếng thịt bị khoét mất, "….Nếu hắn có thể làm cho ngươi sống thoải mái."

"Chỉ cần có thể làm cho ta sống thoải mái thì ngươi không bận tâm việc hắn và ta có quan hệ chặt chẽ, từ nay về sau làm cho huyết mạch của ta và hắn hòa thành một, dùng phép thuật bí truyền thành lập khế ước, linh hồn của ta và hắn sẽ trở thành một bộ phận của nhau, cho dù như vậy cũng không thành vấn đề hay sao?" Liếc mắt về phía sau một cái, đúng như hắn dự liệu, không phải là gương mặt cao hứng.

"A, đúng vậy, cho dù là như thế thì cũng không thành vấn đề." Bày ra một nụ cười vặn vẹo khiến người ta không dám liếc mắt nhìn nhiều, Lê Khải Liệt nghĩ một đằng nói một nẻo.

Vu Duy Thiển đẩy tay hắn ra rồi đứng dậy, "Nói dối."

Một cái tát không nhẹ cũng không nặng lên mặt Lê Khải Liệt, ánh mắt lạnh lùng ngạo mạn lại uy nghiêm nhìn hắn một cách khinh thường, "Rõ ràng ghen muốn chết, trên mặt của ngươi còn viết rõ ràng ba chữ không tình nguyện, vì sao lại không chịu thừa nhận? Không muốn ta làm như vậy thì cứ việc nói thẳng, dù sao ta biết ngươi là một kẻ ích kỷ không chỉ ngày một ngày hai, tình nguyện để ta bị tra tấn chứ không nguyện ý để cho ta có liên lụy với người khác, đây mới là suy nghĩ thật sự của ngươi."

"Ngươi có khinh thường ta hay không?" Lê Khải Liệt vuốt mặt, vẻ mặt mâu thuẫn khó phân biệt, giống như ngay cả bản thân hắn cũng không biết ý đồ chân chính trong lòng của mình, giọng điệu vẫn ngọt ngào như trước, "Cũng chỉ có ngươi hiểu ta nhất, nhưng Duy, muốn và làm có đôi khi không nhất trí, sau khi đặt tự do của ngươi và tính độc chiếm của ta lên bàn cân thì đây là sự lựa chọn của ta."

Rốt cục xuất phát từ yêu hay là nhận định điều gì đó, cho nên mới lớn mật quyết định, Vivian không thể tìm thấy đáp án từ trên khuôn mặt điển trai lại tràn ngập tính xâm lược của Lê Khải Liệt. Senzou lộ ra bộ dạng suy nghĩ sâu xa, nhìn hai người đang đối mặt với nhau bên cửa sổ.

———-

P/S: khổ thân bé Duy :(, số em khổ từ nhỏ đến lớn, đến già cũng chẳng bớt khổ, khi rước lấy nguyên cục nợ vào người =.=

155. Chương 155: Tuyên Cáo

Không thể giải quyết vấn đề sau khi Senzou xuất hiện, vận mệnh bị trói buộc có thể thay đổi, mặc dù không phải chân chính có được biện pháp giải thoát nhưng có thể cho Vu Duy Thiển có càng nhiều tự do, có thể cho hắn thoải mái vận dụng loại lực lượng này thì thế nào? Vu Duy Thiển chưa từng nghĩ đến việc ký khế ước với Senzou. Senzou chẳng qua chỉ là người mà khi hắn cần thì hắn có thể sử dụng.

"Ngươi thật sự xác định?" Mái tóc đen phất phơ cùng với rèm cửa màu trắng tạo thành góc nhọn sắc sảo, khuôn mặt lạnh lùng tao nhã hiện lên lãnh ý, nắm lấy cổ áo của Lê Khải Liệt kéo đến trước mặt, "Ngươi chỉ cần nói một tiếng ngươi thật sự xác định thì ta sẽ lập tức thay đổi chủ ý ban đầu! Nghe theo mong muốn của ngươi để ký khế ước với hắn!"

"Hiện tại! Ta muốn ngươi ngay lập tức nói cho ta biết! Ngươi quả thật muốn như thế hay sao?" Lửa giận nổi lên dưới đáy mắt màu đen, bàn tay nắm lấy cổ áo của Lê Khải Liệt tựa như muốn bóp chết đối phương.

"Chẳng phải ta đã nói rồi hay sao? Chỉ cần là tốt cho ngươi thì ta có thể chịu được." Lê Khải Liệt vừa cười vừa nói, nụ cười độc đáo của hắn vô cùng xinh đẹp, lại vô cùng tàn khốc, cho dù là đối với bản thân mình cũng vậy.

Tiếp theo hắn bị Vu Duy Thiển hung hăng đánh ngã xuống đất, "Trả lời rất lấp lửng, ta muốn ngươi nói thẳng cho ta biết! Ngươi xác định muốn ta làm như vậy hay sao? Ngươi quả thật muốn ta ký khế ước với hắn?" Ánh mắt nghiêm khắc chất vấn làm cho người ta không thể trốn tránh, thẳng tắp xuyên thấu vào Lê Khải Liệt, tựa như muốn tiến vào sâu bên trong linh hồn của hắn.

"Cái tên xảo quyệt này!" Vu Duy Thiển nắm hắn từ dưới đất đứng dậy, lại mang theo ngữ điệu lạnh lùng cứng rắn và đầy giận dữ giống như mưa đá nện xuống, "Ngươi trả lời nghiêm túc cho ta! Lê Khải Liệt mặt dày mày dạn, ngoan cố cứng đầu đâu rồi? Chỉ cần ngươi nói một câu, nói cho ta biết ngươi muốn ta ký khế ước với hắn!"

"Ngươi mới là xảo quyệt!" Rốt cục không thể nhẫn nại, đột nhiên dùng sức vật Vu Duy Thiển xuống đất, ánh mắt ác độc và tàn nhẫn rốt cục không thể tiếp tục che giấu, "Ngươi cũng biết là ta nghĩ như thế nào! Ta làm sao có thể chịu được linh hồn của ngươi trở thành một bộ phận của người khác! Ngươi muốn ta làm như thế nào? Ta quả thật muốn giết người! Chỉ cần không có hắn thì sẽ không có vấn đề này?"

Ánh mắt thiêu đốt bừng bừng sát khí quét về phía Senzou, giống như chỉ cần tiếp xúc thì sẽ bị ánh mắt này nghiền nát, "Nhưng ta giết hắn chính là hủy hoại hy vọng của ngươi, ngươi nói ta có thể làm như thế nào?

Ta đã nhẫn nại đồng ý để ngươi làm chuyện có lợi đối với ngươi, ngươi còn muốn ta phải cao hứng làm một nghi thức cho các ngươi hay sao? Ngươi rất tàn nhẫn, Duy! Ta làm sao có thể mở miệng!"

Rẹt! Áo sơ mi trắng bị xé rách một cách bạo lực, tiếng cười khàn khàn trầm thấp, "Ngươi là của ta! Cho dù ngươi và người khác quyết định khế ước quỷ quái gì đi chăng nữa thì ngươi vẫn là của ta, chuyện này không thể thay đổi–" Đặt Vu Duy Thiển dưới tấm thảm Ba Tư, cổ áo bị vạch ra làm lộ lồng ngực rắn chắt, Lê Khải Liệt hôn lên một cách trịnh trọng, từ phía trên kéo dài xuống dưới.

Hắn ngẩng đầu nhìn Senzou, "Nhìn kỹ đi, mặc kệ các ngươi có quan hệ sâu xa như thế nào thì thân thể của người này chỉ có phản ứng đối với ta, tâm của hắn, thân của hắn cũng sẽ không thuộc về ngươi."

Ánh trăng chiếu rọi cơ thể sáng bóng, bị bờ môi mút thành một dấu vết đỏ sẫm, Lê Khải Liệt đè lên người Vu Duy Thiển, thân thể quấn quýt làm cho bóng dáng của hai người hòa thành một.

Mái tóc đen xõa ra trên tấm thảm màu đỏ sậm, vẽ thành một bóng đen âm u, trong hốc mắt quen thuộc thường xuyên khiêu khích Vu Duy Thiển đang hiện ra một màu ửng đỏ, giống như thủy triều dâng lên một cách mất kiểm soát, lan tràn toàn thân.

Hắn tựa như dung túng hoặc là hài lòng nhìn Lê Khải Liệt ôm chặt hắn, giật giật thắt lưng để ngồi dậy, giọng nói hơi cứng rắn, bắt lấy tóc của Lê Khải Liệt, "Đứng lên, ta không muốn đóng phim cho người khác xem."

"Ta không ngại." Người đàn ông vùi đầu vào ngực của hắn trả lời như vậy, không kiêng nể gì mà tiếp tục xâm chiếm, một bàn tay thậm chí đã cởi bỏ móc khóa thắt lưng của hắn, ngón tay sờ soạng xuống dưới, trên thảm phát ra tiếng ma sát sột soạt của quần áo.

Senzou nhìn không chuyển mắt, nhìn hai người quấn quýt trên thảm, sắc mặt không hề thay đổi.

"Ta muốn ngươi đứng lên!" Răn đe một cách mạnh mẽ, đẩy Lê Khải Liệt ở trên người sang một bên, bên trong quần áo bị vạch mở của Vu Duy Thiển loang lỗ dấu hôn, kéo lại y phục rồi đứng dậy từ dưới đất, lộ ra vẻ nghiêm nghị như trước, "Ngươi đã thấy rõ, ta không thể đồng ý lời đề nghị của ngươi."

Bình phục hô hấp dồn dập, giống như nụ hôn môi và những cử chỉ vuốt ve mới vừa rồi cũng không hề tồn tại, ánh mắt lại một lần nữa trở nên lạnh lẽo, có loại cảm giác vô tình xa cách, hắn nói với Senzou từ đầu cho đến lúc này vẫn chỉ giữ im lặng, "Nếu quan hệ giữa ta và ngươi có chuyển biến thì ngươi nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với nguy hiểm, không biết khi nào thì hắn sẽ thật sự giết ngươi, hắn chính là người như vậy."

"Đừng nói như thể ta là một tên sát nhân điên cuồng." Chống tay nằm dưới đất, Lê Khải Liệt khởi động thân thể, lười nhác mà nhếch khóe miệng, cau mày oán trách, ánh mắt khó phân biệt là vui hay là giận đang gắt gao bám theo Vu Duy Thiển.

"Ngươi câm miệng lại." Quay đầu nhìn Lê Khải Liệt một cái, động tác thắt lại dây lưng của Vu Duy Thiển rất trang nhã, hắn nói với Senzou quyết định của mình, "Cho dù hắn đồng ý thì ta cũng sẽ không đồng ý, ta cần là một công cụ, ngươi ắt hẳn cũng biết không ai muốn bị công cụ kiềm chế trói buộc."

"Ngươi đang nói ta đánh giá bản thân mình quá cao? Lời nói thẳng thắn như vậy thật sự sẽ tổn thương người ta." Senzou cười khổ, hắn vẫn duy trì lễ độ của mình, nhưng bị nói như vậy thì chẳng ai cảm thấy cao hứng, "Cho dù ta nói rằng ta có ý khác với ngươi thì cũng vô dụng?"

"Suy nghĩ của ngươi không liên quan đến ta, ngươi yêu ta cũng được, hận ta cũng được, ngươi đối với ta mà nói chỉ có một tác dụng, khi cần thiết thì ngươi sẽ khống chế lực lượng của ta, làm cho nó không ảnh hưởng đến Lê Khải Liệt, ngươi có thể làm được thì đi theo ta, bằng không thì lập tức rời đi, đây là xuất phát từ sự tự nguyện của ngươi, ta sẽ không bắt buộc bất luận kẻ nào."

Rõ ràng mà thẳng thắn, tựa hồ hoàn toàn không hề cân nhắc lời nói quá mức thẳng thắn như vậy sẽ làm người ta rất khổ sở, cũng có thể cho dù biết rõ sẽ như vậy nhưng lại không hề bận tâm, không bận tâm đến phản ứng của Senzou đối với những lời này, người đàn ông với vạt áo rộng mở nói xong thì liền vươn tay đối với Lê Khải Liệt, "Còn nằm dưới đất để làm gì?"

"Chờ ngươi kéo ta đứng dậy." Bắt lấy tay của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt đứng lên, quyến luyến sờ soạng một lúc trên lồng ngực rắn chắc và trơn tru của Vu Duy Thiển.

"Đây là kết quả mà ngươi muốn, vừa lòng rồi chứ?" Vu Duy Thiển như cười như không mà nhìn Lê Khải Liệt, Vivian nghe như vậy thì bừng tỉnh đại ngộ, tựa hồ đã chiếm được đáp án của một vấn đề nào đó.

"Ngươi đang nói cái gì? Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng những lời vừa rồi mà ta nói đều là giả dối, chỉ là thủ đoạn để khiến cho ngươi phải làm ra quyết định như vậy?" Biểu tình của Lê Khải Liệt chỉ trong nháy mắt liền trở nên nguy hiểm, dùng ngón tay nhấc mặt của Vu Duy Thiển lên, "Ngươi đang nghĩ như vậy?"

"Ngươi nói thử xem? Có lẽ chính ngươi cũng không quá rõ ràng?" Không hề tức giận, cho dù Lê Khải Liệt thật sự nghĩ như vậy thì hắn cũng không có gì để tức giận, "Cho dù là thật sự thì ta cũng đã sớm biết ngươi là người như thế." Hắn khẽ liếc mắt, đẩy ra ngón tay của Lê Khải Liệt, "Về sau đừng nói những câu như thế nữa, cho dù không phải xuất phát từ thật lòng của ngươi thì cũng không được, có nghe thấy hay không?"

"Câu nào?" Ra vẻ khó hiểu, ngón tay của Lê Khải Liệt nhẹ nhàng di chuyển trên gương mặt của Vu Duy Thiển.

Vu Duy Thiển trầm mặc, chẳng lẽ muốn hắn phải nói ra? Tạm dừng một lát, hắn cau mày, "Vì để tốt cho ta, muốn ta cùng ký khế ước với người khác, những câu như vậy không thích hợp với ngươi, sau này không được nói nữa."

"Không có ai muốn nói như vậy." Lê Khải Liệt chăm chú nhìn hắn một cách sâu xa, ngón tay vuốt ve từ trên hai gò má của Vu Duy Thiển rồi trườn xuống trước ngực, "Hiện tại chúng ta đều biết vì để tốt cho đối phương nên chúng ta đều tự cho quyết định của mình là đúng, sau này ta sẽ không nhắc lại, còn về chuyện sinh mạng của ta, ngươi cũng không được nghĩ đến chuyện như vậy nữa."

"Còn sợ ta rời đi hay sao?" Không ngờ lần đó lại tạo thành ám ảnh lớn như thế đối với Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển ôm vai của hắn, "Sẽ không, có phải muốn ta cam đoan thì ngươi mới yên tâm hay không?"

"Không bằng ta tự mình coi chừng ngươi, ngươi đi một lần thì ta liền trừng phạt một lần, trói chặt ngươi ở trên giường, làm ngươi cho đến khi không đứng dậy nổi mới thôi." Không hề kiêng kỵ có người khác ở đây, Lê Khải Liệt dùng phương pháp đe dọa, thoạt nhìn tựa hồ cảm thấy đó là một ý kiến hay.

Từng nói ra rất nhiều lời cường bạo, mà hắn quả thật cũng đã làm, vừa mới đến Hashim đã nếm thử mùi vị bị cột trên giường, ký ức này đối với Vu Duy Thiển vẫn còn mới mẻ, cho dù không hề để ý nhưng quả thật vẫn chưa quên, cũng không muốn phải nếm thêm lần nữa.

"Càng lúc càng lớn mật, đừng quên ngươi còn nợ ta, về đến thành phố phải trả nợ cho ta, ta chờ đó." Nhéo mạnh một cái trên cằm của Lê Khải Liệt, lúc này hắn mới nhìn về phía Senzou đang lộ ra biểu tình kỳ lạ.

"Ngươi nhìn ta như vậy làm cho người ta rất khó có thể không để ý, ngươi có cái gì muốn nói hay sao?"

"Quan hệ giữa ngươi và Lê Khải Liệt làm cho ta quả thật cảm thấy bất ngờ, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết quyết định của ta, những gì Senzou ta đã nói thì sẽ không thu hồi, ta muốn giúp ngươi, cho dù ngươi xem ta là công cụ."

Hắn hít vào một hơi, dường như cảm khái rồi lại chậm rãi thở ra một hơi, "Đây có lẽ là vận mệnh, tổ tiên của ta và gia tộc của ngươi có nguồn gốc sâu xa, đã định trước là ta và ngươi sẽ gặp nhau. Sau khi nghe ngươi tự mình nói ra quá khứ thì ta càng thêm xác định."

"Wirth, để cho ta trở thành công cụ của ngươi đi." Thản nhiên nhìn bọn họ một cách chăm chú, thậm chí là ánh mắt của Lê Khải Liệt mà Senzou cũng không lảng tránh, đồng tử giống như mực nước Nhật Bản lần đầu tiên lộ ra ý cười bất đắc dĩ.

Senzou xuất hiện rất đột ngột, nhưng tầm quan trọng của người này lại vượt quá dự đoán của Vu Duy Thiển, ngày hôm nay, giờ phút này, hắn lại nói ra những lời như vậy, từ nay về sau hắn vẫn là một dấu chấm hỏi lớn của Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển, nhưng hắn lại dùng hành động để chứng minh hắn có thể tin tưởng được, cho đến một ngày nào đó Vu Duy Thiển rốt cục không còn dùng năng lực của hắn.

Rốt cục hắn đối với Vu Duy Thiển chỉ là yêu thích thuần túy hay là pha trộn một loại tình yêu nào đó, hoặc chỉ là vì hứng thú? Cho dù là Vivian hoặc là Lê Khải Liệt thì hiện tại cũng không thể thấy rõ, còn Vu Duy

Thiển lại không quá bận tâm.

Mỗi người đều tự mang theo tâm tình khác nhau mà quay trở về phòng ngủ, ban đêm yên tĩnh nhưng lại không yên tĩnh, cuộc đối thoại của bốn người chấm dứt, sau khi Vu Duy Thiển trở về phòng, vừa định đóng cửa lại thì sau lưng bỗng nhiên bị người giữ chặt, hô hấp cực nóng cùng nụ hôn làm cho người ta đau đớn đang phủ lên gáy của hắn.

"Chuyện vừa rồi vẫn chưa chấm dứt, đừng nghĩ cứ như vậy mà cho qua." Lê Khải Liệt đẩy Vu Duy Thiển vào sát cửa, cởi bỏ thắt lưng của đối phương.

"Ai bảo cho qua?"

156. Chương 156: Quà Tặng

Cởi áo, nửa thân trần của Vu Duy Thiển ở trong bóng đêm đối với người nào đó là một loại cám dỗ không tiếng động, sau khi khóa cửa thì hắn xoay người lại, ngón tay hơi lạnh chế ngự cần cổ của Lê Khải Liệt, đẩy ngã đối phương xuống giường, ánh mắt dài mảnh hơi nheo lại, "Vừa rồi ngươi nói muốn cường bạo ta?"

Dùng sức hôn lên phía sau tai của Lê Khải Liệt, hắn mút vành tai của người này, "Hiện tại để cho ngươi xem rốt cục là ai cường bạo ai–"

Cũng giống như áo sơ mi của hắn bị xé mở, chẳng qua lần này bị xé mở là quần áo của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển áp chế đối phương, đồng tử màu đen phản xạ màu mực trong căn phòng không được bật đèn, bên trong giống như ẩn chứa vô số quá khứ vừa thần bí vừa cổ xưa…

Người đàn ông lưng đeo tội lỗi.

Dùng bất cứ ngôn ngữ gì cũng không thể an ủi, đây là chuyện vượt quá năng lực của Lê Khải Liệt, hắn có thể làm chính là cột chặt người này vào bên mình một cách ích kỷ, gắt gao ôm vào trong lòng, mặc kệ cái gì là quá khứ hay tương lai.

"Vậy ngươi nên dịu dàng một chút, Duy yêu, ta sợ đau." Thân thể ma sát với tấm trải giường phát ra tiếng sột soạt nho nhỏ, Lê Khải Liệt thì thầm một cách gian tà. Vu Duy Thiển từ phía trên nhìn xuống, "Khi ngươi dùng xiềng xích khóa ta lại ở trên giường thì ta cũng không thấy ngươi lo lắng là ta sẽ đau."

Bị đối đãi một cách bạo lực, Lê Khải Liệt không có cách gì để giải thích hay phản bác, bởi vì Vu Duy Thiển đã dùng nụ hôn để ngăn chặn miệng của hắn, ngay cả tiếng thở dốc cũng không thể thoát ra. Người đàn ông tóc đen nuốt hết thảy tiếng rên rỉ động tình của Lê Khải Liệt.

"Ngươi muốn dùng cách này để an ủi ta? Cẩn thận ta ăn sạch sẽ không còn miếng xương." Lời nói chế nhạo theo hơi thở phun ra ở bên tai của Lê Khải Liệt.

"Vậy ngươi cứ từ từ mà ăn." Là an ủi hay là đau lòng, cũng có thể chính là dục vọng, đã sớm bị lẫn lộn, có người không sợ khiêu chiến, hơn nữa còn vui vẻ nghênh chiến, nụ hôn chào đón của Lê Khải Liệt là câu trả lời mà Vu Duy Thiển nhận được.

Vu Duy Thiển tránh đi bờ môi của đối phương, mạnh mẽ đè Lê Khải Liệt trên giường, lột sạch tất cả quần áo còn sót lại của hắn, sau đó lại một lần nữa hung hăng hôn xuống.

Khi lực lượng đối kháng cân bằng, tương phản với thân thể đang chuyển động là sự yên lặng giống như hết thảy mọi vật xung quanh không hề tồn tại, mồ hôi chảy xuôi cùng tiếng thở dốc nặng nề giống như có sinh mệnh của riêng mình, chúng nó phập phồng theo tiết tấu trầm thấp.

"Ưm – Duy, ngươi càng ngày càng cừ." Tán dương một cách hào phóng, Lê Khải Liệt ôm lấy lưng của Vu Duy Thiển trong từng trận xóc nảy, hơi thở mất ổn định, "Nhưng đừng dùng sức như vậy, chậm lại một chút…."

"…..Còn dám nhiều lời!" Ánh mắt nhìn như ngạo mạn lại ẩn chứa dịu dàng đang nhìn Lê Khải Liệt, trong ánh mắt kia là lửa cháy hừng hực, "Ngươi muốn tặng ta cho người khác, ngươi nói ra những lời như vậy, trước kia bảo rằng tuyệt đối không giao ta cho bất kỳ ai khác cũng là ngươi cơ mà?"

Đêm nay Vu Duy Thiển không giống bình thường, hắn giống như mất kiểm soát, chế ngự hai tay của Lê Khải Liệt, dùng lực lượng thân thể không ngừng áp bức hết thảy phản ứng của đối phương, tư thế tấn công sắc bén làm cho người ta không thể ngăn cản.

Lê Khải Liệt dường như có thể cảm nhận được sự tức giận nào đó trong sự khát cầu mạnh mẽ này, hắn đưa tay ôm chặt lấy Vu Duy Thiển, hôn lên bờ môi của đối phương.

"Làm như vậy ta cũng rất khổ sở, ngươi có biết ta đau lòng nhiều như thế nào hay không, nhưng ngươi không nỡ để ta đau lòng, ta cũng đánh cược ngươi tuyệt đối không nỡ…" Tiếng thở dốc dồn dập giao hòa giữa nụ hôn của hai người, phiêu tán trong không khí ẩm ướt.

Vu Duy Thiển hung hăng trừng mắt nhìn Lê Khải Liệt, liên tục chiếm đoạt, hắn không biết thời gian trôi qua bao lâu, trước mắt là khuôn mặt hưng phấn vì dục vọng của Lê Khải Liệt, ôm lấy hắn, kịch liệt phản ứng, hò hét không hề che giấu.

Phản ứng của Lê Khải Liệt vĩnh viễn rất thẳng thắn, mãi cho đến cuối cùng, trên mặt giống như vẫn còn viết mấy chữ chưa muốn chấm dứt, bàn tay ẩm ướt mồ hôi mò lên thắt lưng của Vu Duy Thiển, "Thế nào? Lại một lần nữa?"

Vẫn chưa được cho phép thì nụ hôn đã rơi xuống mắt của Vu Duy Thiển, đây mới là mục đích của hắn, xương quai xanh, lồng ngực, bả vai, giống như muốn hôn mỗi một chỗ trên người của Vu Duy Thiển, những nụ hôn liên miên không dứt khiến Vu Duy Thiển khó có thể chịu được.

"Đủ chưa? Đến đây đi?" Tiếng nói mất kiên nhẫn đầy áp lực, hắn chịu không nổi loại khiêu khích không dứt khoát này.

"Ta đang thưởng thức kiệt tác của tạo hóa–"

Cái gọi là thức thần hóa ra là hồn phách của người thân, lưng đeo tội lỗi nhưng vẫn sống kiêu ngạo như cũ, đã không còn ngôn ngữ gì có thể nói ra cảm giác của Lê Khải Liệt đối với người đàn ông này, làm cho thân thể va chạm kịch liệt của hai người hóa thành ngôn ngữ, hắn biết Vu Duy Thiển thích dùng hành động để chứng minh hết thảy.

Bóng đêm càng lúc càng nặng nề, thân thể giao nhau như những đợt sóng biển cuồn cuộn, trao đổi vô cùng nhuần nhuyễn làm cho người ta không muốn mở miệng, cho đến khi sự rung chuyển trong không khí được bình ổn, yên tĩnh được trả về vị trí cũ của nó.

"Ngươi không thể đem sức lực để dùng cho chuyện khác hay sao?" Tê liệt mà nằm sóng soài trên giường, Vu Duy Thiển chậm rãi giật giật thắt lưng.

Đồng tử hiện lên ý cười hơi hơi chớp động, "Sao? Chịu không nổi? Vừa rồi chẳng phải ngươi cũng đối với ta như vậy hay sao?" Lê Khải Liệt đưa tay xoa thắt lưng của hắn, thuận thế ôm hắn, "Ai bảo ngươi trông rất ngon miệng, ánh mắt hung hăng như vậy hoàn toàn thiêu đốt nhục dục chinh phục của ta, nếu muốn nói thì ngươi chỉ có thể tự trách chính mình."

Vừa rồi rất hưng phấn, không thể biểu đạt cảm giác phình lên trong lồng ngực, duy nhất chỉ có người ở trước mặt để phát tiết, cho nên bất tri bất giác làm hơi quá mức, liên tục lên đến đỉnh điểm rồi lại quanh quẩn một chỗ, dùng hết thủ đoạn để thỏa mãn tra tấn lẫn nhau….Đến bây giờ nhịp tim của bọn họ vẫn chưa bình phục.

"Xuống địa ngục mà ăn đi, cút ra, để ta đi tắm một cái." Vu Duy Thiển ngồi dậy, co năm ngón tay lại rồi cốc vào đầu của Lê Khải Liệt, tiếp theo bàn tay bỗng nhiên bị nắm lấy, ngón tay bị bỏ vào trong miệng rồi chậm rãi nghiến nhẹ, sau đó Lê Khải Liệt mới buông hắn ra.

"Josen có phải là người đã đánh nhau với ngươi khi ngươi xông vào nhà của ta hay không?" Vu Duy Thiển đi đến trước cửa phòng tắm rồi quay đầu lại, "Ta nhớ rõ lúc ấy vết thương trên người của ngươi thoạt nhìn không phải do người bình thường làm ra."

Khi Lê Khải Liệt tự tiện xông vào nhà của hắn, hắn đã giúp người này băng bó vết thương, hắn vẫn còn nhớ kỹ vết thương đó bởi vì nó rất đặc biệt.

"Ngươi quả nhiên không hề quên, chỉ cần là chuyện có liên quan đến ta thì ngươi đều sẽ nhớ rõ? Thật sự làm cho người ta cảm thấy vui sướng." Người đàn ông trần trụi đi về phía cửa phòng tắm, đứng trước mặt Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt kề sát vào, nụ cười ngang ngược vừa giống như cảnh cáo vừa giống như rất mong chờ, "Nếu không đi vào thì ta lập tức khôi phục sức lực, có muốn thử xem hay không?"

"Trời sắp sáng, cái tên anh hai vô lương tâm này, đừng quên Lydia còn chờ thuốc giải độc, ngày mai lên đường à?" Không hề để ý đến lời nói của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển mở cửa phòng tắm rồi thuận tiện kéo Lê Khải Liệt đi vào, bên trong là bồn tắm xa hoa có thể dư sức chứa ba người.

Bồn tắm được khảm vàng lá, sau khi đổ đầy nước ấm thì tràn ngập hơi nước, theo nhận xét của Vu Duy Thiển thì Lê Khải Liệt quả thật là người rất biết hưởng thụ, nhưng điều hiếm thấy là ở phương diện này thì hắn rất biết cách khống chế, không tính là quá mức xa xỉ, kỳ thật từ trong hoàng cung Hashim cũng đã có thể nhìn ra được điểm này, bao gồm cả hoàng hậu Mary Anna và quốc vương Deman, chỗ ở của bọn họ tuy hoa lệ nhưng lại khá đơn giản, cũng rất chú trọng giá trị thực dụng.

"Ta có món quà muốn tặng cho ngươi trước khi rời đi, thật vất vả mới tìm được." Ngâm mình trong nước, đều tự dùng xà phòng để rửa sạch, Lê Khải Liệt bỗng nhiên nói như vậy khi đang xả nước.

"Cái gì mà thần bí như thế?" Lê Khải Liệt chưa từng trịnh trọng bảo rằng muốn tặng quà cho hắn như vậy, thế nên Vu Duy Thiển cảm thấy rất kỳ lạ. Bạn đang ?

Khi sống cùng nhau, rất nhiều thứ đều do Lê Khải Liệt mua, giữa bọn họ không dính đến chuyện tiền bạc, đối với một siêu sao như Lê Khải Liệt mà nói thì trên thế giới này rất ít có thứ gì mà hắn không thể mua nổi, cũng bởi vì như vậy mà những thứ linh tinh đều trở nên mất đi giá trị.

Vu Duy Thiển sống không ít năm, muốn nói về tài sản thì hắn cũng có, chẳng qua cách thức lưu giữ tài sản khác với mọi người, hắn có rất nhiều tác phẩm nghệ thuật, bởi vì niên đại xa xưa mà trở nên vô giá, nhưng đối với hắn mà nói thì những thứ đó chỉ để lưu kho mà thôi, nếu cần tiền thì hắn kỳ thật có rất nhiều đường và nhiều cách để đạt được, nhưng tiền tài đối với hắn không có ý nghĩa quá lớn, cũng giống như thức ăn và nước uống, chỉ là một loại nhu yếu phẩm mà thôi.

Hắn cũng biết suy nghĩ của Lê Khải Liệt, cho nên đối với việc Lê Khải Liệt trịnh trọng bảo rằng muốn tặng quà cho hắn thì lập tức khiến hắn cảm thấy tò mò.

Sau khi tắm rửa xong, hắn đi theo Lê Khải Liệt đến một cánh cửa được phong tỏa rất kỹ lưỡng, hắn liền nhìn ra đây là nơi nào, mỉm cười chế nhạo, "Hey, chẳng lẽ ngươi muốn tặng kho bạc của Hashim cho ta? Ta không dám nhận."

"Kho bạc này làm sao có thứ trân quý mà ta muốn tặng cho ngươi, ngươi chờ một chút." Lê Khải Liệt thoạt nhìn rất đắc ý, làm cho Vu Duy Thiển cũng nhếch sâu nụ cười bên môi, "Từ trước đến nay ta nhận được vô số món quà, hy vọng quà của ngươi không làm cho ta quá mức thất vọng."

Đương nhiên đó là quà do tình nhân trước kia của Vu Duy Thiển tặng, Lê Khải Liệt nhăn nhó xoay người lại, "Ngươi muốn chọc giận ta?" Hắn hừ lạnh một tiếng, lại chuyển sang nụ cười thâm trầm, "Cho ngươi biết, thứ mà ta tặng cho ngươi khác với những gì mà đám phụ nữ kia đã tặng, mau đi vào đi."

Đẩy mạnh Vu Duy Thiển vào bên trong, hắn kéo Vu Duy Thiển đến phía trước một cái giá, xung quanh chất đống những thỏi vàng và đủ loại vật phẩm quý hiếm do các quốc gia khác đưa tặng, không hề thiếu những thứ có giá trị nghệ thuật rất cao, nhưng tất cả đều không khiến Vu Duy Thiển coi trọng, ánh mắt của hắn bị hấp dẫn bởi một cây vi-ô-lông ở bên cạnh Lê Khải Liệt.

Hào quang lấp lánh màu vàng bao phủ trên người Lê Khải Liệt, làm cho chiếc quần dài rộng thùng thình mặc trên người của hắn lại tràn đầy sức quyến rũ nam tính, hắn cứ như vậy nhìn Vu Duy Thiển, nụ cười trong trẻo, tựa hồ ngăn cách hết thảy sắc thái, nhưng lại giống như bao hàm tất cả sắc thái, "Ta nghĩ chỉ có cây đàn vi-ô-lông này mới xứng với ngươi, thật vất vả mới nhờ người giúp đỡ tìm được, ta vẫn nghĩ đến việc tặng nó cho ngươi. Thế nào? Thích không?"

Vu Duy Thiển dời mắt khỏi người Lê Khải Liệt, lúc này mới tiếp nhận cây đàn vi-ô-lông trong tay đối phương, cẩn thận phân biệt niên kỷ của nó cùng các loại ký hiệu trên thân đàn, "Stradivarius…." Thưởng thích tác phẩm nghệ thuật trong tay một cách si mê, hắn nhận ra người đã chế tạo nó.

"Đúng vậy, chính là Stradivarius, là tác phẩm của nghệ nhân làm đàn người Ý nổi tiếng nhất cũng là kiệt xuất nhất ở thế kỷ mười bảy, chỉ có cây đàn này mới xứng với ngươi." Từ khi Vu Duy Thiển cầm cây đàn thì tầm mắt của Lê Khải Liệt không hề rời khỏi một khắc, vì có thể làm cho Vu Duy Thiển vừa lòng mà cảm thấy cao hứng.

"Những cây đàn còn sót lại trên đời này đều đã có chủ nhân, làm sao ngươi có thể tìm được?" Hắn đương nhiên thích cây đàn vi-ô-lông này, nhưng càng thích hơn chính là sự hiểu ý của Lê Khải Liệt.

157. Chương 157: Giao Phó

"Có một người từng có được một cây, nhưng nó đã bị trộm tại nhà của hắn ở New York, sau đó không thấy tìm trở về, ngươi ắt hẳn cũng biết phải không?" Ánh mắt của Lê Khải Liệt rất quỷ bí, vừa tự phụ lại đắc ý, hắn nhìn cây đàn này không giống như nhìn một nhạc cụ mà giống như đang nhìn một chiến lợi phẩm.

"Đó là chuyện xảy ra mười lăm năm về trước, đừng nói với ta là ngươi tìm được, theo ta biết thì cây đàn vi-ô-lông đã mất tích từ khi đó, ta nghĩ ngoại trừ người trộm nó thì không có ai sẽ biết nó ở nơi nào." Vu Duy Thiển cảm thấy chuyện này quả thật rất khó có thể tin được, ánh mắt nhếch lên đang nhìn về phía Lê Khải Liệt cũng bởi vì vậy mà tràn ngập nghi ngờ và trêu ngươi.

"Là ngươi trộm nó, hay là người mà ngươi quen biết đã trộm nó?"

"Không, không – đừng nghĩ ta thành như vậy, quả thật là ta rất vất vả mới tìm được." Cường điệu điểm này, lời biện bạch của Lê Khải Liệt vừa ám muội mà lại mơ hồ, lúc này hắn thoạt nhìn tựa như một quý tộc hóa thân thành đạo tặc thời xưa, cởi mặt nạ dâng lễ vật, đồng thời sử dụng nhiệt tình cùng tình cảm chân thành của mình để giải tỏa nghi ngờ với tình nhân.

Nhưng Vu Duy Thiển cũng không tiếp tục tính toán, quan sát cây đàn vi-ô-lông trong tay rồi tiếp tục suy nghĩ sâu xa hơn, "Mười lăm năm trước ngươi mới mười mấy tuổi, khi đó ngươi nhất định còn lớn mật hơn so với hiện tại, sau khi rời khỏi Hashim thì ngươi đã đi đâu? Trước khi trở thành ca sĩ đã làm cái gì?"

"Rốt cục nhớ đến phải điều tra quá khứ của ta? Hiện tại chắc là ngươi đã hiểu vì sao ta lại muốn biết quá khứ của ngươi như vậy?" Nở nụ cười ha ha, Lê Khải Liệt cất cây đàn vào trong hộp rồi đặt lên tay của Vu Duy Thiển, "Cho dù nó bắt nguồn từ đâu thì hiện tại nó là của ngươi, người mất nó đã sớm mua bảo hiểm, cũng chẳng có ai bị tổn thất gì cả."

"Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy khi nó ở trong tay của ngươi thì mới có thể bộc lộ giá trị chân chính của nó hay sao?" Sợ Vu Duy Thiển không tiếp nhận, Lê Khải Liệt lại thêm vào một câu.

Nhìn Lê Khải Liệt một cách thú vị, Vu Duy Thiển cầm nó vào tay, "Ta mới phát hiện giá trị trên người của ngươi càng ngày càng đáng giá để nghiên cứu." Xoay người đi ra ngoài, người đàn ông ở sau lưng hắn bỗng nhiên đuổi theo rồi ôm lấy hắn.

"Ngươi có cảm giác gì đối với việc ta giấu diếm? Ngươi vẫn chưa biết hết những chuyện đã xảy ra trên người của ta, có phải cảm thấy rất khó chịu hay không?" Mơ hồ là quan tâm nhưng lại lộ ra ý cười làm cho người ta cảm thấy có một chút xấu xa, lồng ngực cực nóng của Lê Khải Liệt truyền đến nhiệt độ trên sống lưng của Vu Duy Thiển thông qua lớp áo bằng lụa tơ tằm.

"Không sao, ta có thời gian để bức cung." Quay đầu lại, ánh mắt của Vu Duy Thiển trở nên âm u, giữ chặt cổ của Lê Khải Liệt rồi kéo vào, dùng sức cắn lên bờ môi của hắn, một nụ hôn mang tính trừng phạt.

"Thế này mới tính là công bằng, chúng ta có cả đời để tìm hiểu." Áo ngủ bằng lụa trở nên trơn trượt khi ôm nhau, Lê Khải Liệt chăm chú nhìn vào mắt của Vu Duy Thiển, khép lại áo ngủ cho đối phương, ngón

tay lần lượt đan vào nhau, cứ như vậy mà nắm tay Vu Duy Thiển rời khỏi kho bạc.

Cả đời của Lê Khải Liệt là bao nhiêu năm, hắn có thể sống được bao lâu? Từ khi hứa hẹn vứt bỏ kiêu hãnh, dùng một cách thức khác để biểu đạt ý nguyện đồng sinh cộng tử thì Vu Duy Thiển cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, chấp nhận yêu một người, mất đi cuộc sống vô nghĩa của hắn thì kỳ thật cũng không tính là quá khó khăn.

Hành trình ở Hashim thật ngắn, bất quá chỉ là vài ngày nhưng lại xảy ra rất nhiều chuyện, bóng ma của gia tộc Claudy đã đuổi theo bọn họ đến nơi này, chạy trốn không phải là cách giải quyết, nghênh đón trực diện mới là lựa chọn tốt nhất.

Josen rơi vào cạm bẫy của Lê Khải Liệt, còn Naryn thì đã sớm rời đi, hành tung bí ẩn, rốt cục hắn đã mang theo cái gì, chuyện này làm cho người ta không có biện pháp để phớt lờ.

Đại sảnh của hoàng cung Hashim, tất cả người hầu đều đã lui xuống, chỉ còn lại người nhà tụ hợp cùng một chỗ, hoàng hậu Mary Anna giữ chặt tay của con gái, vẻ mặt lo lắng, "Lydia, con thật sự muốn đi hay sao?"

"Ngoại trừ điều đó ra thì không còn biện pháp nào khác, mẹ, là mẹ dạy con khi gặp phải chuyện gì cũng không được tránh né, bất cứ sai lầm nào cũng phải do chính mình gánh vác hậu quả, hiện tại bởi vì con mà làm cho anh hai bị người ta uy hiếp, vả lại nếu con có thể ở bên cạnh hắn thì sẽ sớm ngày giải được độc dược."

Lydia thay đổi một bộ quần áo để thuận tiện cử động, nhẹ nhàng mà đơn giản, giống như trước kia khi tự mình rời nhà đến New York để tìm Lê Khải Liệt.

Lúc này vẫn chưa phát độc, nhưng không ai biết chính xác khi nào thì sẽ phát độc, vì vậy để cho Lydia đi theo Leo quả thật là biện pháp tốt nhất, chỉ có hắn có thể lấy được thuốc giải, Mary Anna đắn đo một lúc rồi rốt cục mới gật đầu, "Được rồi, ngươi đi với anh hai của ngươi đi, tuyệt đối đừng gây phiền phức nữa."

"Được rồi em yêu, Lydia không phải cố ý, con gái của chúng ta bất quá chỉ là đứng trong vườn để ngắm hoa mà thôi, con nó đâu ngờ có người giả dạng binh sĩ canh gác để gây bất lợi cho mình, tất cả đều là do kẻ xấu làm ra." Deman kéo lấy bàn tay của Mary Anna để trấn an nàng, sau đó nhẹ nhàng hôn lên trán nàng một cái.

Deman có một mái tóc xoăn màu đen, đã quá ngũ tuần nhưng đôi mắt vẫn rất tinh tường, tính cách của hắn thoải mái và nhiệt tình, có trí tuệ thích hợp để trở thành một vị vua, không phải là loại người so đo hay tính toán chi li, cho nên năm đó Mary Anna mới có thể tái giá.

Mà hắn yêu vợ của hắn, cho dù trước đó nàng từng có một người chồng không được thừa nhận, nhưng hắn cũng không xem nàng là vết nhơ, ngược lại ở trong mắt hắn Mary Anna là một phụ nữ cực kỳ quyến rũ, đến nay vẫn làm cho hắn si mê.

"Trên đường phải cẩn thận, còn các ngươi nữa, cũng phải chăm sóc bản thân mình." Xoay người, Deman nói với Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển như vậy, Deman biết vì sao lại xảy ra chuyện này, nhưng không nhắc đến cái tên kia ở trước mặt Mary Anna.

"Yên tâm đi, Deman." Cư xử với Deman tựa như với một người bạn già, Lê Khải Liệt cùng hắn ôm nhau chào từ biệt.

Vu Duy Thiển nhìn thấy ánh mắt trao đổi của bọn họ, bỗng nhiên hắn có một loại suy nghĩ, có lẽ Deman cũng không phải không biết bí mật đằng sau lưng của Naryn Claudy, nhưng hắn và Lê Khải Liệt cho dù biết cũng không nói ra

Mary Anna mỉm cười nhìn bọn họ, Naryn đột nhiên đến rồi lại đột nhiên rời đi, là giấc mơ thời thiếu nữ của nàng, nàng từng bảo Leo tìm hắn trở về nhưng đã từ lâu nàng không còn tiếp tục kiên trì được nữa, "Leo, con đã giữ lời hứa của mình, tìm được cha ruột của con, nhưng vì sao con không dẫn hắn về gặp mẹ?"

"Ta nghĩ rằng mẹ không cần." Quét mắt nhìn Mary Anna và Deman dựa vào nhau, ánh mắt trêu đùa của Lê Khải Liệt làm cho Mary Anna cảm khái, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu mỉm cười, "Đứa nhỏ này, cứ mở miệng là lại nói bậy, thật không biết làm sao Wirth có thể chịu được con."

“Hắn còn bậy hơn ta nhiều, mẹ đừng nghĩ oan cho ta.” Nửa thật nửa đùa mà giận dỗi, Lê Khải Liệt giữ lấy bàn tay đang ôm trên thắt lưng của hắn.

“So về bậy bạ? Không ai thắng được ngươi.” Vu Duy Thiển nhướng mi nhìn Lê Khải Liệt, cho ra kết luận cuối cùng.

Lê Khải Liệt cố ý dời đề tài, không phải là Vu Duy Thiển không phát hiện, Mary Anna không biết rõ tình trạng của Naryn, có lẽ không nên để cho nàng biết chuyện Naryn bị mất trí vẫn tốt hơn, làm cho nàng vì chuyện đó mà áy náy thì chẳng có ích lợi gì.

Wolf đã xin chỉ thị được đi theo, đây là điều mà Deman rất mong muốn, Lydia lại không tỏ vẻ gì đối với việc Wolf trở về, có lẽ là vì sự kiêu ngạo của một công chúa làm cho nàng không thể tha thứ cho vệ sĩ đã từng ruồng bỏ nàng.

Bạn đang ?

Josen trở thành con tin, cũng được mang lên phi cơ, vết thương của hắn đã được điều trị, không nguy hiểm đến tánh mạng nhưng đồng thời cũng làm cho hắn mất đi sức kháng cự, nhưng hắn rất hợp tác, làm cho Lê Khải Liệt trở về mới là mục đích chính của hắn, mục đích đã đạt được, nhiệm vụ đã hoàn thành, không cần làm gì nữa.

Nếu muốn ngược dòng quay về nguồn gốc của gia tộc Claudy thì phải ngược dòng đến vài thế kỷ trước của Anh Quốc, trên người của Lê Khải Liệt cũng có huyết thống của Anh Quốc, ngoại trừ như vậy thì bà nội của hắn là người Trung Quốc, mẹ của hắn Marry Anna lại có bốn dòng máu, Lê Khải Liệt thật sự là một người con lai.

“Đang đọc cái gì?” Vu Duy Thiển tỉnh dậy trên máy bay, nhìn thấy Lê Khải Liệt đang lật xem một quyển sổ, ánh đèn trên đỉnh rọi xuống dáng vẻ thâm thúy, khuôn mặt vừa điển trai vừa lỗ mãng nhưng lại không hề cẩu thả, biểu tình này thật sự hấp dẫn người ta, hắn lại một lần nữa phát hiện Lê Khải Liệt thật sự có một khuôn mặt dễ dàng quyến rũ phụ nữ.

Không biết là lần thứ mấy cự tuyệt thức uống đưa lên, người đàn ông tóc đen dùng ánh mắt lạnh lùng ngăn cản một cô gái không biết từ đâu mà đến, khi Lê Khải Liệt quay đầu lại thì liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

“Nhìn xem có bao nhiêu người ái mộ ngươi, thật sự khiến người ta hâm mộ.” Lời nói của Lê Khải Liệt thay vì nói là hâm mộ thì không bằng nên nói là khó chịu sẽ đúng hơn, nhíu mày làm cho những lời này không chỉ có thành phần ghen tị mà còn có vẻ căm tức, “Lần sau chắc phải trực tiếp thuê nguyên chiếc máy bay, bất cứ kẻ nào cũng không thể tới gần ngươi là tốt nhất, ngươi thấy thế nào?”

“Nói bậy cái gì đó, có bao nhiêu người là nhằm về phía ngươi, chính ngươi cũng rõ ràng nhất điểm này, chẳng phải hay sao?” Hắn đương nhiên chú ý đến một đôi mắt như hổ rình mồi ở đằng kia, thân phận ca sĩ của Lê Khải Liệt làm cho rất nhiều người có thể dễ dàng nhận ra vị siêu sao này, đồng thời mang theo ánh mắt nhiệt tình dán chặt lên người của hắn.

“Duy, ngươi đang ghen sao? Nhìn thấy có nhiều người ái mộ ta như vậy thì ngươi cảm thấy mất hứng?” Lê Khải Liệt bừng bừng phấn chấn nhìn Vu Duy Thiển, tìm kiếm dấu vết ghen tị dưới đáy mắt của đối phương, đây là căn cứ chính xác nhất.

“Nếu ta bị người khác nhìn thì ngươi vẫn cảm thấy cao hứng hay sao? Đừng hỏi những câu ngu xuẩn như vậy.” Hắn dời mắt, thuận tay cầm lấy quyển sổ mà Lê Khải Liệt đang đọc, lúc này mới phát hiện đến tột cùng là cái gì.

Cùng Lê Khải Liệt nhìn nhau, hắn vẫn chưa mở miệng thì Lê Khải Liệt đã lên tiếng, “Ngươi hỏi ta đang đọc cái gì, câu này rất khó trả lời, tốt nhất là ngươi tự mình xem đi, đây là sổ tay của cha ta, ở trong đó có vài thứ có thể giúp ngươi hiểu rõ.”

“Ta tìm được nó từ trong đống đồ cũ, ta còn nghĩ rằng hắn muốn tìm chính là thứ này, hiện tại xem ra không phải, trước kia quyển sổ tay này bị ta cất giấu, nó có ghi chép rất nhiều bí mật của đám người điên rồ kia, vì không cho mẹ phát hiện nên ta phải giấu rất cực khổ.” Lê Khải Liệt nhớ lại quá khứ, không thể

nghe ra có bao nhiêu chua xót, nhưng khi Vu Duy Thiển lật xem quyển sổ tay này thì lại mơ hồ có thể nhìn ra một chút dấu vết của năm đó.

Đây là quyển sổ mà Naryn đã viết ra trước khi bị mang về, cũng tương tự như nhật ký, bên trong nói rõ ràng thân thế của Lê Khải Liệt, cũng bao gồm bí mật huyết thống của gia tộc Claudy.

Lúc ấy Lê Khải Liệt đã dùng tâm tình gì để lật xem quyển sổ tay của cha mình?

Không đọc hết toàn bộ, Vu Duy Thiển đã sớm xem qua rất nhiều thứ đáng ghê tởm trên đời này, nhưng đối mặt với giai đoạn lịch sử có tương quan đến Lê Khải Liệt, hắn lại nhịn không được mà tưởng tượng khi còn bé thì Lê Khải Liệt đã dùng ánh mắt quật cường như thế nào để xem toàn bộ quyển sổ này.

"Sau này trở về thì đốt nó đi." Cuối cùng hắn nói ra một câu như vậy.

"Giao cho ngươi bảo quản, ngươi đốt nó thay cho ta." Lê Khải Liệt đặt quyển sổ tượng trưng cho quá khứ âm u vào trong tay của Vu Duy Thiển.

Sức nặng trầm trọng, bao hàm vô số yêu và hận đối với người thân, đối với gia tộc Claudy….Đây là một loại giao phó, Vu Duy Thiển cẩn thận cất quyển sổ vào.

"Không công bằng, vì sao các ngươi có thể ở nơi này mà ngươi ngươi ta ta, còn ta lại cùng Senzou trông coi phạm nhân?" Vivian ló đầu ra từ phía sau.

158. Chương 158: Gặp Nạn Trên Phi Cơ

Tất nhiên Josen chính là phạm nhân, Vivian và Senzou phụ trách trông giữ hắn, Vu Duy Thiển thò đầu ra phía sau rồi sờ đầu của nàng, "Cảm thấy nhàm chán? Nếu hâm mộ thì ngươi cũng có thể làm như vậy với hắn?"

Nàng và Senzou? Vivian trừng lớn mắt, "Wirth! Ngươi bị nhiễm thói xấu rồi! Trò đùa này chẳng buồn cười tí nào, trước kia ngươi sẽ không nói ra những lời như vậy!" Nàng dùng ánh mắt oán hận mà nhìn Lê Khải Liệt đang bật cười.

Đó là một nụ cười tràn đầy ác ý, "Duy, có lẽ nàng cần chúng ta làm mẫu–" Lê Khải Liệt ôm cổ của Vu Duy Thiển, hôn lên khóe miệng của hắn, động tác cọ sát vô cùng thân thiết.

Thả lỏng tư thế, hưởng thụ nụ hôn này, Vu Duy Thiển đụng đến mái tóc đang dài ra của Lê Khải Liệt ở sau gáy. Hiện tại Vivian ắt hẳn đang trừng mắt nhìn bọn họ, bất quá không sao cả, nàng không phải một cô gái chỉ mới hơn mười tuổi, nhìn thấy một nụ hôn cũng không tính là quá đáng.

Chẳng qua nụ hôn này vượt quá chừng mực thì hắn sẽ suy nghĩ lại, "Tay của ngươi đang sờ ở đâu đó? Lấy ra đi." Vu Duy Thiển hơi nheo mắt lại.

"Ta chỉ muốn làm mẫu cho thật chuẩn." Bàn tay đang vói vào bên trong áo sơ mi khẽ giật giật, hơi thở của Lê Khải Liệt lướt qua mặt của hắn, "Yên tâm đi, ta sẽ không ở đây mà làm cái gì khác, chỉ có một mình ta mới có thể nhìn thấy phản ứng kia của ngươi."

"Ngươi dám làm thì ta lập tức đánh ngươi bất tỉnh, đến nơi sẽ khiêng ngươi xuống máy bay." Hắn liếc mắt nhìn Lê Khải Liệt một cái, nói một cách thản nhiên.

Vu Duy Thiển chưa từng quên Lê Khải Liệt là một kẻ lớn mật, nhưng khi chống lại đôi mắt màu tro lục thì hắn mới nhớ đến người đàn ông này rất thích khiêu chiến, người khác càng khiêu khích thì càng khiến Lê Khải Liệt hưng phấn.

"Khiêng ta xuống máy bay à, thật sự khiến người ta mong chờ." Hào quang trong đồng tử chớp động, hô hấp của Lê Khải Liệt giống như dã thú vươn đầu lưỡi để thở ra nhiệt khí, phà vào mặt của Vu Duy Thiển, "Nói thật, muốn thử hay không?" Đè thấp giọng nói thì thầm, có thể dễ dàng gây rối lòng người.

"Thử cái gì? Khiêng ngươi xuống máy bay?" Vu Duy Thiển nhướng mi, cố ý xuyên tạc, nhìn thấy Vivian vẫn đang thò đầu ra từ phía sau giống như đang xem biểu diễn.

"Đương nhiên không phải, ý của ta là cùng với ngươi làm trên máy bay." Ngữ thanh càng lúc càng thấp, thấp đến mức phải kề sát bên tai thì mới nghe rõ, trong lúc nói chuyện mà đầu lưỡi còn ám muội liếm một vòng vào vành tai của hắn, đây mới là mục đích của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển không hề cảm thấy bất ngờ, "Nếu muốn biểu diễn ở trước mặt mọi người thì trước tiên phải dọn sạch sẽ phiền toái."

"Có lầm hay không? Ở trước mặt ta mà cũng dám làm như vậy, Leo, cũng là ngươi làm hư Wirth mất rồi!" Vivian không thể nghe rõ nhưng nhìn thấy biểu tình trên gương mặt của hai người đàn ông này thì cũng biết nội dung cuộc nói chuyện tuyệt đối sẽ không trong sáng được bao nhiêu.

"Xem ra ngươi vẫn chưa hiểu biết về phương diện này, hắn ở trên giường cũng không phải là loại người mà ngươi tưởng tượng, nếu so về hư hỏng thì – chẳng biết mèo nào cắn mỉu nào." Lê Khải Liệt hạ thấp giọng mà bật cười, quyến rũ một cách gian tà, thanh minh cho chính mình nhưng đồng thời cũng kéo Vu Duy Thiển xuống nước.

Vì lời nói thâm trầm của hắn có ám chỉ ý tứ, nên Vivian nhìn thoáng qua một người đàn ông vẫn ngồi yên lặng, mà hình như nàng quả thật chưa từng nhìn thấy vẻ mặt của Vu Duy thiển ở một phương diện nào đó.

"Mà nói một chút đi, Wirth ở trên giường như thế nào?" Nàng vô cùng tò mò, vì thế cho dù bị ánh mắt lạnh như băng tập kích thì cũng không hề e ngại, mà với tuổi tác của Vu Duy Thiển thì vấn đề này đương nhiên chẳng có nửa điểm khiến hắn ngượng ngùng.

Lê Khải Liệt định trả lời thì nhận thấy ở phía bên kia của Vivian có một ánh mắt đang phóng về phía này, nơi đó ắt hẳn là chỗ ngồi của Senzou.

Nhếch môi, ánh mắt vô cùng nóng rực tập trung lên người ở bên cạnh, "Hắn a–" Ngón tay quấn lấy mái tóc đen của Vu Duy Thiển, ánh mắt thản nhiên của Lê Khải Liệt trở nên u ám, "Ở trên giường rất đáng yêu a."

"Ngươi nói ai đáng yêu?" Vu Duy Thiển nhìn hắn một cách khinh thường, "Đừng suốt ngày đem từ này đặt bên miệng."

"Là ngươi muốn ta giải thích rõ thêm một chút nữa hay sao? Tốt, cứ như vậy đi…Ngươi rất đáng yêu khi ôm ta mà thở hổn hển, rất đáng yêu khi trừng to đôi mắt ẩm ướt nhìn ta, dùng biểu tình hung dữ để uy hiếp ta, khi không cho ta bắn vào thì càng–" Ánh mắt u ám của Lê Khải Liệt lóe ra, chưa nói xong thì đã bị Vu Duy Thiển che miệng lại, người nọ lạnh lùng nhìn hắn, trên khuôn mặt giống như có một chút ửng đỏ, là tức giận hay là thẹn thùng? Hắn tự tiện quyết định đó chính là thẹn thùng.

Khi dục vọng nảy mầm thì Lê Khải Liệt sẽ tạo ra đủ điều kiện để đạt đến mục đích, có đôi khi ở những địa điểm không thích hợp, trong tình hình như vậy thì không thể giống như khi ở nhà, Vu Duy Thiển cũng không cho phép hắn phóng thích trong thân thể của mình.

"Nói đủ hay chưa? Hiện tại không muốn bảo trì thanh tỉnh phải không? Muốn ta đánh ngươi bất tỉnh hay sao? Hử?" Khóe mắt sắc bén nhướng cao, Vu Duy Thiển nắm lấy mặt của Lê Khải Liệt, hắn không có sở thích thảo luận việc riêng tư với người khác, cho dù đó là Vivian.

"Hay là ta cũng thuật lại tất cả những lời nói bẩn thỉu của ngươi thì ngươi mới can tâm? Đại minh tinh." Hiển nhiên là bị chọc giận, Vu Duy Thiển dùng giọng điệu này nói ra một câu như vậy càng khiến Vivian tò mò Lê Khải Liệt rốt cục đã nói cái gì.

Lê Khải Liệt luôn luôn không kiệng kỵ, hắn có thể làm càn đến trình độ nào thì đại khái chỉ có Vu Duy Thiển mới biết rõ, hắn chưa kịp nói lời phản bác thì bỗng nhiên phía sau cabin vang lên một tiếng sợ hãi, "Ngươi đang làm cái gì?"

Khi Lydia đang ngủ thì bỗng nhiên giật mình tỉnh dậy liền nhìn thấy có người đến gần Josen, hiện tại nàng đã biết người này là em trai cùng cha khác mẹ của Lê Khải Liệt, ngay cả người thân của mình mà cũng dám xuống tay thì đương nhiên không phải thứ gì tốt lành, nhưng thân phận đặc biệt của hắn vẫn làm cho nàng không thể phớt lờ sự tồn tại của hắn.

Nàng phát hiện nữ tiếp viên hàng không khi đặt đồ uống xuống đã có bộ dạng quan sát chăm chú Josen một cách quá mức, hơn nữa còn có ý đồ nói chuyện với hắn, mặc dù cách nàng một khoảng nhưng nàng phát hiện nữ tiếp viên này có khuôn mặt khá quen, "Kate?"

Lydia thử gọi một cái tên trong trí nhớ, nữ tiếp viên kia quả nhiên theo phản xạ mà quay đầu lại, nghe thấy tiếng kêu của Lydia, những người khác trong cabin cũng bắt đầu cảnh giác, Senzou và Vivian phụ trách giám sát Josen, nhưng thật tế người ngồi bên cạnh Josen là một vệ sĩ của Vivian, người kia lập tức làm ra phản ứng.

Vượt qua biên giới, súng ống không được mang lên máy bay, người của Vivian có thân thủ nhanh nhẹn hơn so với người bình thường, hắn chụp vào cổ tay của nữ tiếp viên hàng không, nhưng người phụ nữ bị Lydia gọi là Kate cũng phản kích kịp thời, ngón tay lật ngược, một tia sáng màu xanh cắt vỡ bầu không khí.

"Nàng tên là Kate! Là người của Hecate!" Lydia hô to, "Ta đã từng nhìn thấy nàng ở bên cạnh Linda."

Lúc trước khi Vu Duy Thiển được đưa về sau vụ bắt cóc, Lê Khải Liệt phải trả giá đắt vì sự phán đoán sai lầm của mình, nàng vì muốn giải thích với Vu Duy Thiển nên đã giao dịch với người của Hecate để nói rõ lý do mà Lê Khải Liệt phải làm như thế, cho nên mới biết được chân tướng. Lúc ấy nàng nhìn thấy bên cạnh Linda có một người như vậy, chỉ là đến truyền lời rồi nhanh chóng bước đi, không phải cấp dưới thuộc quyền trực tiếp của Linda, bởi vậy ngay từ đầu nàng cũng không dám xác định.

Nhưng khi nhìn thấy mũi nhọn thì mọi người đều xác định là Lydia không hề nhận sai, Wolf lập tức kéo nàng ra phía sau để bảo vệ, người phụ nữ tên Kate cười khẽ vài tiếng, "Không ngờ còn có người nhận ra ta, thật sự là không ổn."

Tiếng cười vẫn chưa dứt thì ánh sáng xanh đã chớp động, đâm về phía Josen, mục tiêu của Hecate lại là cái mạng của Josen!

"Bắt lấy nàng!" Ánh mắt của Vivian trở nên lạnh lẽo, mệnh lệnh vừa hạ xuống thì Woodley từ trong một chỗ khuất lập tức xuất hiện không khỏi khiến người ta nghi ngờ lúc trước rốt cục hắn ẩn thân ở nơi nào, hắn đi đến chỗ ngồi của Vivian để bảo đảm sự an toàn của nàng.

Vụ ám sát lại trùng hợp bị Lydia phá hỏng, người trông coi Josen và Kate bắt đầu đánh nhau trong cabin, cabin xôn xao ắt hẳn sẽ khiến cho bên ngoài chú ý nhưng không biết vì sao không có ai tiến vào.

"Hecate?" Lê Khải Liệt đứng dậy, trên mặt giống như xuất hiện một ngọn lửa âm u, tựa hồ đã đoán ra cái gì, "Để ta đi ra ngoài nhìn xem một chút!"

"Ta đi với ngươi!" Vu Duy Thiển bám sát theo hắn, hai người hướng về phía cabin bên ngoài.

Senzou cũng đi theo, khi Lê Khải Liệt quay đầu lại nhìn hắn thì hắn đã mỉm cười trả lời, "Là Wirth muốn khi cần thiết thì ta sẽ đi theo hắn, ta cho rằng hiện tại chính là thời điểm này."

Ở cabin bên trong thì căn bản đã nằm trong tầm kiểm soát của bọn họ, ngoại trừ Senzou thì còn lại đều là người của Vivian, còn có vài binh sĩ cấp dưới do Wolf mang theo để bảo hộ Lydia, chỉ cần không tiến gần quá một feet thì hắn sẽ không gia nhập cuộc chiến.

Senzou ở lại hay không thì cũng không có gì ảnh hưởng, hơn nữa đây quả thật là những gì mà Vu Duy Thiển đã nói, nhìn thấy người đàn ông tóc đen đi phía trước, Lê Khải Liệt không có thời gian nhiều lời với Senzou, "Đừng vướng víu tay chân." Dùng ánh mắt lạnh lẽo để cảnh cáo Senzou, hắn lập tức đuổi theo Vu Duy Thiển.

Từ khoang hạng nhất đi ra, xuyên qua cánh cửa, bên ngoài là những hành khách ở khoang phổ thông, chờ Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì rốt cục hiểu rõ vì sao bên trong có tiếng đánh nhau mà không hề đánh động sự chú ý ở bên ngoài.

"Buông tha Kate có được hay không? Làm như vậy là để tốt cho ngươi, Leo." Linda ngăn cản trước mặt bọn họ, bọn họ đương nhiên không xa lạ với nàng, ở phía sau nàng là một tiểu đội cấp dưới của nàng, nhưng làm cho người ta giật mình chính là bên trong có cả nam lẫn nữ, có già có trẻ, thoạt nhìn tất cả đều như hành khách, nhưng bọn họ rất rõ những người đó không chỉ là hành khách.

Trên máy bay có hơn một trăm người nhưng đại đa số lại đều là người của Hecate.

Nhận ra điểm này, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển đều hơi biến sắc, đây là hành động đã được lên kế hoạch, mục tiêu là bọn họ, bọn họ bất tri bất giác ngồi trên chuyên cơ của Hecate.

Vivian ở khoang hạng nhất ắt hẳn vẫn chưa biết tình hình bên ngoài, đối mặt với gần cả trăm thành viên của Hecate, ba người dừng bước, hiện tại làm ra chuyện gì cũng không hề sáng suốt.

"Duy, hiện tại ngươi nên chấp nhận là ta đã nói đúng, lần sau có lẽ nên bao nguyên chiếc máy bay thì sẽ tốt hơn, sẽ không xảy ra chuyện như vậy, ngươi nói có phải hay không?" Lê Khải Liệt mở miệng, nhếch lên một bên môi, gợi lên một nụ cười nhẹ nhàng, ánh lửa dưới đáy mắt lại âm trầm khó dò, nổi lên màu vàng óng giống như lửa cháy lan cánh đồng.

---

159. Chương 159: Tiêm Độc

"Ngươi nói là dùng máy bay riêng của ngươi để vận chuyển? Sau đó bị giới truyền thông biết tin thì sẽ bao vây chật như nêm? Thật xin lỗi, ta không thấy tình huống như vậy sẽ tốt hơn so với hiện tại được bao nhiêu." Vu Duy Thiển nói ra sự thật, đối mặt với nhiều người có thể trở thành kẻ địch như vậy mà hắn chỉ giật giật lông mày.

Hắn không hề cảm thấy khẩn trương vì cục diện trước mặt, trong khi thành viên của Hecate lại giống như huy động lực lượng quá mức, phản ứng lạnh lùng của hắn làm cho Linda cảm thấy rất khó chịu, nàng rút ra một khẩu súng lục màu bạc từ trong túi xách của mình, "Ta không thích dùng thứ này, nhưng mà thoạt nhìn nếu không thể hiện một chút thì có lẽ các ngươi sẽ cho rằng chúng ta đang nói đùa."

Vu Duy Thiển huých tay vào người Lê Khải Liệt, "Nghe nói thành viên của bọn họ rải khắp thế giới, ở trong mỗi ngành sản xuất đều có người của bọn họ, quả nhiên đúng là như vậy."

"Nếu có thể làm cho tất cả hành khách đều trở thành người của bọn họ thì mang theo một chút vũ khí cũng không tính là gì. Linda, lần này các ngươi muốn làm gì? Giết Josen thì có ích lợi gì cho các ngươi?" Lê Khải Liệt luôn đánh vào điểm quan trọng nhất, giống như chỉ cần chờ được câu trả lời thì hắn sẽ lập tức làm ra quyết định, một là đàm phán, hai là áp dụng hành động khác.

"Giết hắn đối với chúng ta không có gì hay ho, nhưng người có lợi chính là ngươi, Leo. Hecate của chúng ta giúp ngươi đến tận bây giờ, nhưng ngươi tự chui đầu vào rọ, cứ như vậy mà muốn đi gặp Claudy? Chẳng qua chúng ta nhận thấy ngươi sắp làm ra chuyện ngu xuẩn nên mới muốn giúp ngươi một tay mà thôi." Linda giải thích như vậy.

"Nếu đây không phải là ảo giác của ta….hình như Hecate đối với hắn hơi có một chút quan tâm quá mức?" Người đàn ông tóc đen bên cạnh Lê Khải Liệt đột nhiên chỉ vào Lê Khải Liệt mà đặt câu hỏi như vậy với Linda. Linda bất ngờ không kịp đề phòng, nháy mắt liền có loại cảm giác chật vật giống như bị nhìn thấu.

"Đừng uổng công nói lời vô nghĩa với bọn họ! Ra tay!" Khẩu súng lục màu bạc trở thành tín hiệu, ánh sáng lạnh bị giơ lên giữa không trung.

Linda vừa hạ lệnh thì ba người đàn ông ở trước mặt nàng bao gồm cả Senzou đều ra tay hành động, dư âm tiếng hô to của nàng vẫn chưa kịp tiêu tán thì ba thành viên Hecate ở bên ngoài đã bị Lê Khải Liệt đánh gục, trực tiếp, hung mãnh, tiếng xương vỡ vụn vang lên cùng với máu tươi bắn ra ngay sau khẩu lệnh của nàng.

"Đã lâu không được chơi như vậy, lên hết đi." Giọng nói trầm thấp hoa lệ vang lên giống như khúc dạo đầu của một đoạn ca kịch, hòa tấu với tiếng máu thịt tương tác. Đôi mắt màu tro lục lộ ra mũi nhọn sắc bén, không thấy lui về sau mà ngược lại còn vọt vào trong đám người.

Khi Lê Khải Liệt che chắn ở trước mặt, Vu Duy Thiển dùng một động tác nhanh nhẹn để nắm lấy cổ tay và cánh tay của một người đang tiếp cận về phía hắn, lợi dụng đòn tấn công của đối phương mà đánh ngược

lại, người kia bị ném ra đằng xa, từ trên ghế hành khách lướt qua một đường vòng cung xinh đẹp rồi rơi thật mạnh xuống đất, không có khả năng đứng dậy nữa.

Ẩu đả trên máy bay kỳ thật không phải ý tốt, cho dù diện tích bên trong cũng không quá nhỏ hẹp nhưng ghế hành khách chiếm phần lớn không gian, còn lại chỉ có lối đi là có thể thoải mái hành động, nhưng một lối đi có thể chứa bao nhiêu người? Chân chính cùng Lê Khải Liệt mặt đối mặt cũng chưa đủ năm người, trong đó còn bị giới hạn của ghế hành khách mà gây trở ngại cho hành động.

Cho nên tuy rằng cách xa về nhân số nhưng Lê Khải Liệt hoàn toàn không bị lép vế, nắm đấm sắc bén làm cho người đang đánh nhau trực diện với hắn chỉ có thể tránh né, mà người bị đánh trúng thì sẽ phát ra tiếng xương vỡ nghe rất giòn tan, máu tươi và âm thanh rên rỉ đau khổ trở thành phụ kiện làm đẹp rất duyên dáng, máu tươi bắn trúng người hắn nhưng biểu tình của hắn lại rất hưởng thụ.

Sự tồn tại của Vu Duy Thiển làm cho tình cảnh hỗn loạn này càng tăng lên cảm quang về thị giác, so với động tác tàn nhẫn của Lê Khải Liệt thì động tác của hắn vừa nhanh nhẹn mà lại gọn gàng, thật sự đạt được hiệu quả cao, từ đầu đến cuối có vẻ rất điêu luyện.

Nếu người giao đấu với bọn họ không phải đối mặt với nắm đấm của bọn họ mà chỉ đứng ngắm nhìn, thì nhất định sẽ cảm thấy cực kỳ hưng phấn và tán thưởng đối với tình cảnh quyền cước bay tứ tung như vậy, nhưng đáng tiếc chính là bọn họ phải nghênh đón sự công kích của hai người này.

"Hiện tại chính là lúc, Wirth, ta có thể gia nhập hay không?" Senzou đứng yên tại chỗ, theo thân thủ của hắn thì có thể nhận thấy hắn cũng không phải đơn giản, nhưng hắn chỉ đứng tại chỗ để giải quyết những ai đến gần, cho nên một lát sau cũng không có ai tiếp cận với hắn.

"Senzou, câm miệng của ngươi lại!" Lê Khải Liệt mạnh mẽ quay đầu, ngón tay của hắn bóp cổ một thành viên của Hecate, đầu ngón tay buộc chặt cơ hồ có hơn phân nửa đâm vào trong cổ của người nọ, thiếu chút nữa đã làm cho người ta hít thở không thông mà chết, hắn nhấc người kia lên.

"Ai dám tiếp tục ra tay thì ta sẽ bóp chết nó." Lê Khải Liệt chậm rãi lên tiếng, biểu tình nghiêm túc đến mức khiến người ta sởn gai ốc, ở trong tay hắn là một cô bé chừng tám chín tuổi, đầu móng tay có thấm độc lấp lánh ánh sáng của cô bé vẫn không thể chạm vào Lê Khải Liệt cho dù đó chỉ là khoảng cách chừng mười inch.

"Buông nó ra!" Trong đám thành viên của Hecate có một người hô to, cô bé có thể là người của hắn.

"Là các ngươi ra tay trước, ta chỉ phản kích mà thôi." Lê Khải Liệt giải thích cho hành động thô bạo tàn nhẫn của mình, ánh mắt hơi nheo lại bắt đầu lộ ra màu vàng óng, chứng tỏ hắn đang khó chịu, "Nói với cấp trên của ngươi, đừng thử thách tính nhẫn nại của ta!"

Đánh nhau làm quần áo rời rạc cùng với mái tóc đỏ rối tung, khí thế mạnh mẽ cuồng bạo tản mát ra cảm giác uy hiếp không ai dám đụng đến, thành viên của Hecate biết rất rõ Lê Khải Liệt, không ai dám xem thường hắn, huống chi ở trước mặt còn có một người đàn ông có đôi mắt màu đen ẩn chứa thần bí.

Chờ đến khi nhìn thấy hắn ra tay với động tác tinh xảo nhưng không hề lưu tình thì bọn họ mới lấy lại thinh thần, nhưng lúc này bọn họ cũng phát hiện người ở trước mặt hắn không còn ai có thể đứng vững được nữa, tư thế của hắn cũng sắc bén không thua gì Lê Khải Liệt, giống như đã trải qua vô số lần sinh tử, nhanh nhẹn đến mức làm cho người ta giật mình.

"Ta không muốn giết người ở đây, xác thật mà nói ta cũng không hy vọng có người chết ở trên này, các ngươi ắt hẳn cũng như vậy cho nên mới không mang súng ống ra." Đoán được mục đích chân chính của đối phương, Vu Duy Thiển cảm thấy có điểm không thích hợp.

"Đây là nguyên nhân mà ngươi không muốn ta hỗ trợ?" Senzou đứng phía sau hỏi Vu Duy Thiển, hỗ trợ theo như lời của hắn đương nhiên là giúp Vu Duy Thiển phóng thích thiên hồn, "Ta sẽ giúp ngươi cùng khống chế, chúng nó sẽ không tạo ra thương vong quá lớn."

"Hiện tại không phải cơ hội tốt để thử nghiệm, ta không muốn mạo hiểm." Liếc mắt nhìn Lê Khải Liệt một cái, Vu Duy Thiển trả lời thẳng thắn, không cho người ta có cơ hội để thương lượng.

Vì Lê Khải Liệt ở trên máy bay nên mới không muốn mạo hiểm hay sao? Hay là sợ có chuyện bất trắc hoặc phương pháp này không dùng được sẽ làm tổn thương đến Lê Khải Liệt cho nên mới cẩn thận như vậy? Senzou suy đoán, đồng thời nhìn đến một người đàn ông với vẻ mặt âm trầm và thô bạo đang mỉm cười thâm tình đối với Vu Duy Thiển.

"Công chúa điện hạ!" Phía sau truyền đến tiếng la, là âm thanh của Wolf, cánh cửa ngăn cách hai khoang hạng nhất và phổ thông được mở ra, cấp dưới của Wolf vội vàng tiến đến, giọng nói khẩn trương đến mức run rẩy, "Công chúa điện hạ đang bị phát độc!"

"Đã qua thời kỳ ủ bệnh, nhất định cảm xúc của nàng không được ổn định cho nên mới kích thích độc tố!" Vu Duy Thiển giữ lại bả vai của Lê Khải Liệt, "Hy vọng thời gian vẫn còn kịp, để ta thay ngươi đi xem tình hình của Lydia, ngươi tự giải quyết chuyện của Hecate."

Sau khi dặn dò xong xuôi thì hắn hướng vào bên trong, Lê Khải Liệt rời đi, ánh mắt quan sát đám người trước mặt, cô bé ở trong tay hắn đã ngất xỉu, hắn tìm kiếm giữa những khuôn mặt kinh sợ này nhưng không tìm thấy Linda.

"Duy! Cẩn thận!" Trực giác nói cho hắn biết có nguy hiểm.

Buồng đợi của tiếp viên hàng không bỗng nhiên hiện lên một bóng người, Lê Khải Liệt cảnh cáo chậm một bước, một mũi kim sắc nhọn lấp lánh màu xanh đâm vào cổ của Vu Duy Thiển.

Cơn đau nhức kéo đến, Vu Duy Thiển đứng yên, trong đồng tử màu đen bắn ra một luồng hàn quang còn lạnh hơn so với băng thạch, Linda rút lui vài bước, sau đó lại thật cẩn thận mà tiến đến gần hắn, đè lại cổ của hắn, "Đừng cố giãy dụa, như vậy chỉ làm cho độc tố di chuyển nhanh hơn. Ngươi yên tâm, chúng ta không có ác ý."

Ném đi cô bé mà hắn đang bắt giữ, Lê Khải Liệt cất cao tiếng rống giận, "Muốn chết!"

Tốc độ tiến về phía Linda nhanh đến mức không ai kịp phản ứng, Linda đã từng nếm qua mùi đau khổ trong tay của hắn, biết hắn lợi hại nên đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, nhưng lúc này nàng vẫn hoảng sợ, lập tức bắt lấy Vu Duy Thiển đang bị trúng độc để làm con tin, "Đừng tới đây!"

Có thể cảm giác được hàn ý lạnh lẽo đang rót vào xương tủy, tầm mắt của Vu Duy Thiển trở nên mơ hồ, chỉ nhìn thấy một luồng ánh sáng đỏ rực ở trước mắt giống như ngọn lửa bùng nổ hừng hực thiêu đốt đến từ phía Lê Khải Liệt.

Lê Khải Liệt chỉ có thể dừng lại, bởi vì người quan trọng nhất đối với hắn đang ở trong tay của Linda, nhưng nhìn thấy Lê Khải Liệt hiện tại thì mọi người đều chắc chắn chỉ cần Linda sơ ý một chút, chỉ cần không cẩn thận một chút, cho dù Vu Duy Thiển chỉ rời khỏi nàng nửa inch thì nàng sẽ bị trả thù một cách dữ dội, thậm chí giống như rơi xuống địa ngục.

Linda hiển nhiên rất rõ điểm này, nàng không dám có bất cứ động tác dư thừa nào, đi qua Senzou đang đứng thẳng bất động ở trước mặt rồi cẩn thận lui về phía sau.

"Các ngươi muốn bắt hắn để làm gì?" Chậm rãi đặt câu hỏi, ánh mắt âm trầm của Lê Khải Liệt quấn quanh Linda, nàng có một loại ảo giác đáng thương giống như bị ác quỷ nhìn chằm chằm vào người.

"Đừng hỏi ta vấn đề này, Leo, ngươi cũng biết hắn đặc biệt như thế nào, ta chỉ là chấp hành mệnh lệnh đem hắn quay về." Trong một quãng thời gian Hecate không hề có động tĩnh, có lẽ chỉ để làm cho bọn họ mất cảnh giác. Linda sắp thối lui đến khoang khẩn cấp, trên máy bay này chỉ có phòng điều khiển mới có thể thoát khỏi Lê Khải Liệt.

Ngay khi bầu không khí giống như đang đình chỉ di chuyển thì một thân ảnh khéo léo tiếp cận ngay sau lưng Linda, Vivian dùng ánh mắt nhộn nhạo gợn sóng màu xanh tím của mình để nhìn Linda như đối với một người chết, nàng vươn tay ra. Bạn đang

160. Chương 160: Ranh Giới Sinh Tử

Chỉ cần bị ngón tay của Vivian chạm vào thì bất luận kẻ nào cũng không thể may mắn thoát khỏi sự trừng trị của phụ thủy Davilla, sau lưng của Linda bị cố định bởi một lực lượng bất ngờ vọt đến, một bàn tay nhỏ nhắn trắng như tuyết xuyên thủng qua bụng của nàng, máu tươi giống như màu nước tô đỏ cánh tay của nàng, tất cả mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt gây choáng váng.

Tình huống vượt ngoài dự đoán của mọi người đã xảy ra, trên mặt thoáng chốc không còn một giọt máu, Linda ngã về phía sau. Lê Khải Liệt bắt lấy thời cơ, vươn tay muốn đoạt lại Vu Duy Thiển, dựa trên tình hình không thấy Vu Duy Thiển lập tức di chuyển cũng như đo lường khoảng cách an toàn thì hành động này của Lê Khải Liệt thật sự mạo hiểm, mặc kệ mũi tiêm kia có tẩm loại thuốc gì thì dường như đang dần dần làm suy yếu ý chí của Vu Duy Thiển.

Nhưng đúng lúc này lại có một chuyện bất ngờ hơn xảy ra.

Vivian té ngã, tất cả mọi người đều bị một trận xóc nảy làm mất đi thăng bằng, Vu Duy Thiển loạng choạng, tay của Lê Khải Liệt chưa kịp bắt được hắn thì hắn đã ngã về phía bên cạnh, toàn thân đập thật mạnh vào cabin, cánh tay truyền đến một cơn nhức nhói.

Ngay sau đó thì hết thảy hành lý và những vật linh tinh mà thành viên của Hecate dùng để che giấu thân phận đều bị rơi từ phía trên kệ chứa hành lý, trong khoang điều khiển truyền ra thông báo khẩn cấp của cơ trưởng.

"Gặp phải dòng khí lưu có cường độ rất mạnh, máy bay có thể bị cuốn vào nguy hiểm! Xin lặp lại, chúng ta có thể bị cuốn vào dòng khí lưu có cường độ rất mạnh!" Theo lời nói của cơ trưởng thì có thể nhận ra người này cũng là một phần tử của Hecate, cảnh vật trước mắt bắt đầu lắc lư, có một đôi tay nâng Vu Duy Thiển đứng dậy, hắn quay sang nhìn thì thấy đó là Senzou.

Linda ôm bụng, thành viên của Hecate đều là những người có tố chất và được huấn luyện rất tốt, tuy rằng nàng bị thương nặng nhưng nhất thời vẫn chưa thể chết, nàng rút ra khẩu súng lục, loạng choạng đi vào hướng phòng điều khiển của cơ trưởng, các thành viên Hecate cố gắng đứng dậy trong cơn chấn động kịch liệt, mục đích ban đầu của bọn họ là cướp đi Vu Duy Thiển.

Nhưng hiện tại tai họa lại bất thình lình ập xuống đầu của tất cả mọi người, mặc kệ là kẻ có âm mưu hay kẻ bị lập mưu thì đều phải nghênh đón tai họa này, cục diện hiện tại rất công bằng, không có bất kỳ ai chiếm ưu thế, mặc kệ là đông hay ít người.

Bước đi trong cơn chấn động và xóc nảy, lúc này bất kỳ kỹ thuật đánh nhau nào cũng đều vô tác dụng, toàn bộ khí lực đều được dùng để cân bằng thân thể, âm thanh suy yếu của Linda có vẻ như vô lực, "Nhanh tiến đến phòng điều khiển…..bảo Tony nghĩ cách…..tránh né dòng khí lưu, tìm một chỗ khẩn cấp để đáp xuống…."

Nói xong với cấp dưới, nàng đứng ngay cabin của Lydia, Wolf vừa nhìn thấy Linda thì lập tức tiến lên ngăn chặn, người phụ nữ tên là Kate đã bị bắt, nhìn thấy đồng bọn của mình cũng ùa vào, thừa dịp hỗn loạn nàng đã tiến hành phản kích, trong cabin lại tiếp tục diễn ra một hồi ấu đả.

Wolf vẫn không gia nhập cuộc chiến, Lydia đang bị phát độc, hai gò má đỏ bừng như bị sốt cao, nàng đau đớn dựa vào vai hắn, không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

"Không được! Không thể tránh khỏi dòng khí lưu! Đây không phải lộ tuyến đã được định trước! Ta không có cách nào hạ cánh khẩn cấp! Chúng ta đang ở độ cao ba ngàn năm trăm feet, phía dưới là biển! Không có lục địa! Không có biện pháp hạ cánh khẩn cấp!" Giọng nói run rẩy truyền ra bên ngoài thông qua bộ đàm trong phòng điều khiển.

Tony và phụ tá của hắn cùng điều khiển máy bay đã dùng hết thảy biện pháp để làm cho máy bay không bị cuốn vào dòng khí lưu, nhưng sức người căn bản không thể chống lại thiên nhiên, hai người đổ đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, bọn họ chỉ biết là bọn họ đang bị dòng khí lưu với tốc độ kinh người cuốn vào cột xoáy.

"Ngươi thế nào?" Trong cabin hỗn loạn, Lê Khải Liệt rốt cục có thể đi đến bên cạnh Vu Duy Thiển, hắn thoạt nhìn rất tệ, có thể dựa vào sức của mình để đứng thẳng nhưng nhờ Senzou ở bên cạnh đỡ hắn cho nên mới làm cho hắn không đến mức ngã mạnh xuống đất.

"Tốt hơn so với ngươi, ngươi xem ra còn tồi tệ hơn, ta nhớ rõ người bị đánh lén là ta chứ không phải ngươi." Lúc này còn có tâm tình để nói đùa, hắn liếm đôi môi khô khốc, khi khuôn mặt của Lê Khải Liệt hiện lên sắc thái âm trầm đáng sợ thì hắn lại thêm vào một câu, "Ta vẫn chưa chết, ta không chết được, ngươi đã quên hay sao?"

Ngữ khí đùa cợt của hắn làm cho sắc mặt của Lê Khải Liệt càng lúc càng khó xem, đẩy Senzou ra rồi ôm chặt Vu Duy Thiển vào lòng, "Ta cảnh cáo ngươi lúc này đừng chọc ta, mẹ kiếp ta chịu hết nổi rồi, Hecate, ta muốn nó cùng xuống địa ngục với Claudy!"

Ngữ khí âm u, máy bay có thể nổ tung bất cứ khi nào, hoặc là rơi xuống biển sâu, chôn vùi tất cả mọi người, biết rõ điểm ấy nhưng Lê Khải Liệt lại biểu hiện vô cùng bình tĩnh, hung hăng nói ra những lời độc địa.

"Chuyện này không phải đơn giản chỉ nói là có thể làm được." Lại một lần nữa chấn động kịch liệt, lần này Vu Duy Thiển quả thật không còn sức để chống đỡ, toàn bộ trọng lượng thân thể đều dựa vào trên người của Lê Khải Liệt, "Không thể ngồi chờ chết, nghĩ cách đi."

Mẫn cảm nhận thấy Vu Duy Thiển đã rơi vào tình trạng vô lực, Lê Khải Liệt ôm lấy hắn rồi kề sát vào bên tai hắn, hỏi một cách lo lắng, "Thế nào, là kịch độc hay là thứ gì khác?" Nhân tố nguy hiểm bắt đầu tụ tập trong giọng nói.

"Đại khái là thuốc mê có cường độ mạnh, miễn cưỡng có thể đứng vững nhưng tình hình này…." Cảm giác thân thể mất trọng lượng đột nhiên tăng lên, hắn cùng Lê Khải Liệt té ngã xuống đất, bọn họ đang rơi xuống, một người bình thường muốn đứng vững trong cabin liên tục chao đảo đã rất khó khăn, huống chi là hắn.

Cảm giác chóng mặt càng lúc càng nghiêm trọng, Vu Duy Thiển cắn răng gầm nhẹ, "Ngươi có thể im lặng một chút được hay không! Có phải để ta ôm lấy Senzou mà dựa vào người hắn để đứng vững thì ngươi mới vừa lòng!"

Lê Khải Liệt lập tức câm miệng, ngược lại càng ôm chặt Vu Duy Thiển vào lòng, sau đó ghé vào lỗ tai của hắn mà cất lên giọng nói trầm thấp mang theo một chút ý cười, "Sợ ta mất hứng nên mới giữ khoảng cách, vậy mà bình thường lại mạnh miệng như vậy, tuy rằng không thường xuyên nói ra, nhưng kỳ thật là yêu ta muốn chết."

"Ngay lúc này mà còn nói với ta những lời như vậy? Ngươi muốn nghe ta nói thì để ta nói cho ngươi nghe! Ừ, ta yêu ngươi, yêu đến mức ngay cả chính mình cũng không dám tin tưởng, không ngờ tới ta cũng sẽ có ngày hôm nay – đừng nói với ta là ngươi không biết." Không muốn tranh cãi, hắn dùng lực hít vào một hơi rồi vịn vào cái ghế ở sau lưng, cảm giác chóng mặt càng lúc càng tăng lên, "Sau này ngươi muốn nghe bao nhiêu lần cũng được, hiện tại chẳng phải là lúc ngươi nên hành động hay sao? Đừng lo cho ta."

Không biết là do độc tố hay quả thật gặp phải chấn động quá mạnh, tựa như toàn bộ thế giới đều bị đảo ngược, mọi vật ở trước mặt Vu Duy Thiển đều bị biến hình, bao gồm cả khuôn mặt của Lê Khải Liệt, tựa như có cái gì đó che khuất tầm mắt ở phía trước, kéo ra những vệt sáng vặn vẹo, trong nháy mắt trời đất trở nên quay cuồng.

Giống như bị trọng lực hút lấy, hành lý và đồ vật cùng với người bị té trên đất đều bị đập lên ghế, rồi đập vào nóc cabin, thân máy bay hoàn toàn mất đi khống chế, phát ra tiếng vang ầm ầm, trong cabin làm cho người ta có cảm giác không an toàn, ngay cả cố gắng đứng thẳng trong không gian hẹp hòi cũng trở thành chuyện khó khăn nhất.

Người của Vivian và cấp dưới của Wolf cùng hợp lực đánh với thành viên của Hecate, nhưng giao thủ chưa được bao lâu thì hai bên đều giống như những đồ vật bị ném lên ném xuống, không ai còn sức chế ngự kẻ địch, lúc này sức mạnh của thiên nhiên mới chính là chúa tể.

Dòng khí lưu mạnh mẽ là từ mặt biển thổi lên, gió biển cùng với sóng to dâng cao, thoạt nhìn giống như một trận sóng thần đang trong giai đoạn hình thành, biểu hiện uy lực của nó, mặc kệ khi nào thì nó bùng nổ, hiện tại loại chấn động này đã tạo thành ảnh hưởng đối với khắp khu vực hải phận và bầu khí quyển.

"Máy bay sắp mất kiểm soát! Còn có thể duy trì nhiều nhất là mười lăm phút, Linda – Linda—hiện tại nên làm như thế nào?" Trong phòng điều khiển, không biết đây là lần thứ mấy Tony đã hỏi như vậy, yêu cầu

được chỉ thị tiếp theo, nhưng không ai có thể trả lời, Linda bị mất máu quá nhiều, tình hình đối với nàng rất bất lợi.

"Công chúa điện hạ!" Chức trách duy nhất của Wolf là đảm bảo Lydia an toàn, hắn ôm chặt Lydia đang sốt cao, tựa như lúc này Lê Khải Liệt ôm chặt Vu Duy Thiển, dùng thân thể của mình để ngăn cản những vật xung quanh va chạm, ít nhất không cho những thứ này tạo thành thương tổn lớn hơn nữa đối với người ở trong lòng.

"Xem ra không còn cách nào khác, ngươi có thể tự mình chống đỡ hay không? Chờ ta trở lại!" Một nụ hôn dừng trên trán của Vu Duy Thiển, lúc này hắn cơ hồ đã mất đi ý thức, miễn cưỡng mở mắt ra, không nhìn thấy rõ biểu tình của người ở trước mặt nhưng theo giọng nói của Lê Khải Liệt thì hắn có thể nhận thấy người này đã quyết định làm cái gì đó.

"Đi đi." Buông Lê Khải Liệt ra, hắn nắm lấy tay vịn của chiếc ghế.

Có lẽ ngoại trừ Vu Duy Thiển thì chỉ có Lê Khải Liệt mới có thể ứng biến trong tình trạng bình tĩnh như vậy, hắn có vẻ đã sớm nghĩ ra cách để thoát nạn, trong tình cảnh ở trên độ cao như thế này, muốn thoát khỏi máy bay sắp sửa rớt xuống thì chỉ có một cách duy nhất –

Người trong cabin giống như những con súc sắc lăn qua lộn lại, xuyên qua đám người hết ngã trái lại ngã phải, Lê Khải Liệt tiếp cận Linda đã sớm bất tỉnh, nàng vẫn còn cầm khẩu súng trong tay, đây là phản ứng của nhân tài đã trải qua huấn luyện, cho dù bị ngất cũng không được vứt bỏ súng của mình, sau đó khẩu súng rơi vào tay của Lê Khải Liệt.

"Tránh ra!" Một tiếng rống to trong âm thanh chấn động kịch liệt, một viên đạn bắn về phía bên hông cánh cửa của khoang khẩn cấp, những đóm lửa văng tung tóe.

"Ngươi muốn làm gì? Ngươi bị điên rồi hay sao?" Tiếng la của Senzou thiếu chút nữa đã bị những tiếng la hét sợ hãi bao phủ.

Vivian nắm lấy tay của Woodley, trên khuôn mặt đổ mồ hôi còn có một chút tò mò, "Đi xem hắn muốn làm cái gì."

Nàng giống Vu Duy Thiển, cũng không sợ chết, nàng biết Vu Duy Thiển ắt hẳn cũng giống như nàng, càng ở tình huống khẩn cấp thì càng thêm hứng thú, nhưng sau khi tìm được Vu Duy Thiển thì nàng phát hiển nàng đã sai lầm. Khi thân máy bay liên tục lắc mạnh thì hắn cũng không phải không sợ, hắn đang chăm chú nhìn Lê Khải Liệt, nét mặt căng thẳng hoàn toàn lộ rõ sự e ngại nào đó.

Lê Khải Liệt khác với hắn, là người thì sẽ chết, chết vì bị bắn trúng hay là tai nạn, nếu từ trên này rơi xuống, nếu máy bay rốt cục bị xé rách trong dòng khí lưu thì sẽ bị nổ tan nát giữa không trung, Lê Khải liệt cứ như vậy mà chết trước mặt hắn.

Đây là điều mà trước kia Vu Duy Thiển không hề nghĩ đến, nhưng hiện tại trong tình hình chỉ mành treo chuông, hắn cũng không thể khoanh tay nhìn Lê Khải Liệt làm ra hành động điên cuồng lớn mật như vậy.

"Ngươi có biết ngươi đang làm cái gì hay không? Mở cửa cabin thì sẽ lập tức mất đi áp suất! Chỉ trong vòng vài phút không có dưỡng khí thì tất cả mọi người ở đây sẽ phải chết!" Vu Duy Thiển hét to về phía Lê Khải Liệt, khi hắn hét to thì mới phát hiện căn bản giọng nói của hắn không thể truyền đi xa, hắn đã sớm mất đi sức lực để nói chuyện, bàn tay nắm lấy cái ghế đã không còn tri giác.

Lê Khải Liệt giống như cảm nhận được tư duy của hắn, lập tức quay đầu lại, trên khuôn mặt trấn tĩnh khiến người ta khó mà tin được là đôi mắt thâm thúy, "Làm cũng chết, không làm cũng chết, nhảy xuống thì ít ra còn có một cơ hội sóng sót, chỉ cần ngươi không sao – cho dù mạo hiểm như vậy thì cũng rất đáng giá! Ta sẽ mở cửa cabin!" áp suất trong cabin của một máy bay phải đạt đến giá trị nhất định, mất áp suất sẽ làm cho dưỡng khí nhanh chóng bị hút ra ngoài, cũng giống như phản ứng trên cao nguyên, bọn họ sẽ có vài phút đối mặt với sự uy hiếp của cái chết, hiện tại hành động của Lê Khải Liệt chẳng khác nào là tự sát.

Những ai phát hiện hắn đang làm cái gì, mặc kệ là thành viên của Hecate hay là bên phe của Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển thì đều nhìn hắn một cách không thể tưởng tượng được.

?

"Cho dù nói như thế nào đi chăng nữa thì hành động này của ngươi cũng quá mức điên khùng!" Tiếng hét to của Senzou vẫn không thể ngăn cản lê Khải Liệt, một tiếng súng nữa vang lên, hắn chỉ có thể tiếp tục thuyết phục Lê Khải Liệt, "Chỉ cần xuyên qua dòng khí lưu thì có lẽ vẫn còn cơ hội!"

Hắn có ý đồ tiến lên ngăn cản nhưng họng súng của Lê Khải Liệt đã ngăn hắn lại, ánh mắt của hắn thể hiện rõ ràng, mặc kệ là ai, miễn là tiếp cận thì chỉ có chết.

Những người khác lại càng không dám nghĩ đến, bọn họ cách hắn một quãng, nếu là bình thường thì đương nhiên rất đơn giản, nhưng hiện tại muốn căn cứ theo ý của mình để di động là chuyện không có khả năng, huống chi bất cứ kẻ nào đi lên cũng sẽ đối mặt với họng súng của hắn.

Hiện tại người duy nhất có thể khuyên can Lê Khải Liệt chính là Vu Duy Thiển, nhưng ánh mắt đã mất đi tiêu cự cũng không nói một câu, hắn chưa bất tỉnh mà chỉ nhìn về phía Lê Khải Liệt, tựa hồ là đang nhìn chăm chú vào bóng dáng của đối phương, nhưng chẳng qua không hề nói một chữ nào, điều này đại biểu cho việc hắn thầm thừa nhận hành vi mạo hiểm của Lê Khải Liệt.

Lựa chọn tin tưởng Lê Khải Liệt.

"Chúng ta tiêu rồi! Chúng ta tiêu rồi!" Hai người đi ra từ trong phòng điều khiển hoàn toàn đập nát hy vọng của những người khác, Tony và người phụ tá với sắc mặt tái nhợt cùng chạy ra.

Bọn họ nghiêng ngả lảo đảo mà té xuống đất do chấn động, tuyệt vọng kêu rên, "Cầu Chúa đi! Nó đã hoàn toàn mất kiểm soát, chúng ta rốt cục không thể làm được gì nữa, máy bay đã bị cuốn vào lốc xoáy, máy móc đã bị vô hiệu hóa, hệ thống tăng áp suất trong cabin sắp mất tác dụng!"

Những cú chấn động kinh người làm hệ thống tăng hạ áp suất mất đi tác dụng, như vậy có nghĩa cho dù Lê Khải Liệt làm như thế nào đi chăng nữa thì tình huống tệ nhất cũng đã xảy ra, họng súng của Lê Khải Liệt nhắm thẳng vào cửa cabin, mấy phát súng đùng đùng liên tiếp vang dội, những viên đạn lạc hướng lên thành máy bay, mọi người không kịp tránh né, cảm giác ớn lạnh cả người đang dần dần tràn ngập trong cabin, đó là dấu hiệu sắp mất áp suất.

Trên máy bay này, Vu Duy Thiển mất đi khả năng cử động, Lydia bị trúng độc cần phải cấp cứu, Lê Khải Liệt nổi giận gầm lên một tiếng, chân phải đá mạnh vào cửa khẩn cấp của cabin –

Ầm! Trong tiếng nổ vang dội, thân mình của hắn bị hất ra ngoài, bao gồm cả cánh cửa khẩn cấp của cabin, khi sắp rơi xuống thì một đôi tay duỗi về phía hắn, chụp vào sau lưng hắn.

P/S: trong bất cứ tình huống nào thì sam vẫn là sam, đó là điều mà ta thích nhất ở việc xây dựng tính cách nhân vật như vậy.

161. Chương 161: Nữ Thần Bóng Tối

Ngón tay xòe ra xẹt qua giữa không trung, giống như ngay cả nhịp tim cũng ngừng đập. Thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa đã chạm vào góc áo, Vu Duy Thiển nhào về phía trước cabin, vạt áo xẹt qua lòng bàn tay của hắn.

Tựa như một tia chớp xẹt qua, Lê Khải Liệt rơi xuống phía dưới, hóa thành một điểm đen mơ hồ trong tầm mắt.

Lòng bàn tay của hắn là một mảnh trống không, không có Lê Khải Liệt, không có bất cứ thứ gì khác.

Màng tai bị áp suất gây đau nhức, trong cổ họng phát không ra tiếng la, có một trọng lượng nào đó đè xuống ngực hắn, trong phút chốc toàn thân lạnh từ đầu xuống lòng bàn chân, hắn không biết vì sao mình còn sức lực để có thể nhào đến, hắn chỉ biết Lê Khải Liệt bị cuốn vào lốc xoáy ngay trước mặt hắn, rơi thẳng xuống biển sâu, mà hắn lại hoàn toàn bất lực.

Liên tục chửi bới, gió lạnh đập vào mặt tựa như muốn bóc ra một lớp da, tim đập loạn nhịp, lốc xoáy giống như một hang động tối om hấp thụ hết thảy, bao gồm cả hắn cũng bị cuốn vào, phía dưới là đại dương mênh mông….

Chết tiệt! Hung hăng cắn răng một cái, Vu Duy Thiển tự nhủ, không sao, sẽ không sao….Người như Lê Khải Liệt nhất định sẽ bình yên vô sự…Không phải có câu kẻ ác sống lâu hay sao….

Buông tay ra, nhắm mắt lại, hắn cảm giác được chính mình đang liên tục rơi xuống, sau đó hắn hoàn toàn mất đi tri giác.

Chỉ trong nhát mắt khi hai người ngã xuống thì những người khác chỉ đành trơ mắt nhìn Vu Duy Thiển cùng những đồ vật linh tinh bị hút ra ngoài, mà hắn không hề chống cự, cũng có thể là rốt cục ngăn cản không được dược tính bắt đầu phát huy hiệu quả mà hôn mê nên bị cuốn ra ngoài, mặc kệ như thế nào đi chăng nữa thì cũng có không ít người đều hô to.

Mất áp suất làm nhiệt độ trong cabin giảm xuống đột ngột, những tiếng thét chói tai cùng với đủ loại kêu la mà có thể chính bản thân mình cũng không biết gọi là gì, bao gồm cả tiếng nổ ầm ầm của máy móc chấn động cả màng tai, lỗ tai của mỗi người đều đau nhức, sương khói và bụi bặm tung bay mù mịt, hết thảy những đồ vật không cố định trong cabin đều bị hút ra ngoài.

Phía trên mỗi chỗ ngồi đều tự động rơi xuống mặt nạ dưỡng khí, làm cho những người còn ở lại trên cabin không phải lo lắng sẽ chết ngay lập tức, nhưng không ai biết tình trạng này có thể kiên trì được bao lâu, máy bay sẽ nhanh chóng nổ tung.

Vivian cắn môi, dùng sức giậm chân, “Woodley, tìm tàu thuyền ở hải ngạn gần nhất để nghĩ cách cứu viện, chờ ta tỉnh dậy thì nhất định phải nhìn thấy Wirth.” Nghĩ một chút, nàng lại oán giận mà bổ sung thêm một câu, “Còn có cả Lê Khải Liệt.”

Không quên bảo trì phong cách thục nữ, nàng nhún người lên, bộ âu phục đỏ rực như lửa nhảy xuống đại dương, Vivian nhắc váy, nhắm chặt mắt lại, không cam lòng mà suy nghĩ, Lê Khải Liệt, là ngươi thắng….

Senzou bám theo ngay phía sau, trước khi nhảy xuống thì hắn còn cẩn thận quan sát hải phận phía bên dưới.

Những người còn lại đều theo thứ tự mà nhảy xuống đại dương, lúc này mặc kệ ai là ai, đứng ở phe nào cũng không còn quan trọng, mặc dù không phải mọi người đều biết bơi, hơn nữa cho dù biết bơi thì muốn được cứu viện trên đại dương cũng phải nhờ vào may mắn, cũng may Hecate có thể tìm chi viện của bọn họ, còn sau lưng Vivian lại có tập đoàn tài chính Bathory.

Quan trọng nhất là Lydia bị trúng độc, nàng là công chúa của vương quốc dầu mỏ Hashim, cho dù quân đội của Hashim vẫn chưa kịp nghĩ cách cứu viện thì bất cứ quốc gia hay tổ chức nào cũng đều vui lòng ra tay viện trợ.

Nàng mất đi ý thức, được Wolf ôm vào trong lòng, Wolf không hề e ngại đối với bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng lúc này hơi thở mạnh mẽ cùng với ý chí kiên cường lại bị dao động, “Công chúa điện hạ, xin người nhất định phải cầm cự!”

Không biết là cầu nguyện hay là thì thầm câu gì đó, hắn nói xong rồi ôm Lydia nhảy xuống, thân tín của hắn ở ngay sau lưng cũng không hề do dự mà nhảy theo.

Sau khi tất cả mọi người đều nhảy xuống, chiếc máy bay lảo đảo trong lốc xoáy rồi rơi xuống đại dương, một tiếng nổ mạnh vang lên, lửa cháy lan ra mặt biển, thân máy bay bị lửa lớn bao phủ mà chúi đầu xuống đáy biển, sau vài lần nhấp nhô thì rốt cục chìm nghỉm.

Từ trên trời nhảy xuống biển, từ một nơi nguy hiểm rơi vào một nơi nguy hiểm khác, là phúc hay là họa thì không ai dám khinh thường, trước khi nhảy xuống đều tự báo với đồng bọn, kế tiếp chỉ có thể kiên trì chờ thuyền cứu viện tiến đến.

Khi Vu Duy Thiển tỉnh lại thì hắn đang nằm trên một chiếc giường rộng rãi, cảm xúc trên người nói cho hắn biết hắn không mặc quần áo, trong khi cái chăn trên thân là hàng tơ lụa thượng hạng.

Một màn cuối cùng trên máy bay nhanh chóng lướt qua trước mắt, hắn ngồi bật dậy, trước khi kịp hô lên tên của Lê Khải Liệt thì liền nhìn thấy một người phụ nữ đang ngồi đối diện phía bên giường, không phải Vivian, cũng không phải Lydia, mà là một phụ nữ có những lọn tóc xoăn màu đen, làn da màu mật ong, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp.

Lại nhìn xung quanh, bên trong được bày biện đủ loại đồ vật trang trí rất lộng lẫy, cửa sổ mở ra, rèm che màu trắng nhẹ nhàng phấp phới, vô cùng yên lặng, bên ngoài trời quang mây tạnh, giống như Lê Khải Liệt rơi xuống đại dương ở trước mặt chỉ là một giấc mơ.

"Rốt cục ngươi cũng tỉnh." Nàng mỉm cười đối với hắn, chiếc váy lụa mỏng màu trắng ngà trượt xuống đầu gối của nàng, khi đứng lên còn có thể nhìn thấy thắt lưng bằng da bản to khoảng nửa tấc, dã tính mà lại quyến rũ.

Nàng đứng ở nơi đó, một nửa thân người bị bóng râm bao phủ, hơi nâng đầu lên, giống như nữ thần trong thần thoại Hy Lạp, xung quanh đều nằm dưới sự thống trị của nàng.

Vu Duy Thiển nheo mắt lại, hắn ngồi dậy, "Trước khi ta cám ơn ngươi đã cứu mạng thì ta muốn ít nhất cũng phải biết được tên của ngươi, ngươi là ai."

"Quên giới thiệu, Samantha–" Nàng nâng tay một cách trang nhã nhưng không đến gần, Vu Duy Thiển cũng không có ý bắt tay nàng, nhìn thấy phản ứng thờ ơ của hắn, Samantha không cảm thấy bất ngờ, nàng chỉ nhếch lên đôi môi tô son đỏ mọng.

"Ta biết mà, cái tên Leo kia nhất định sẽ không kể với ngươi về chuyện của ta, quả nhiên ta đoán không sai." Nàng đến gần bên giường, vươn tay ra, đầu ngón tay có một lớp màu trân châu lấp lánh, "Tuy rằng Linda đã chết dưới đáy đại dương nhưng ít ra nàng đã hoàn thành nhiệm vụ."

Nhìn người phụ nữ cao ngạo đồng thời lại tràn ngập sức quyến rũ một cách dã tính này, nếu Vu Duy Thiển thật sự không biết nàng là ai thì hắn sống nhiều năm như vậy cũng uổng phí, "Hecate?"

Samantha cười to, thuận thế vươn cánh tay, triển lãm làn da mềm mại như sa tanh của nàng, "Đương nhiên, quả thật cũng có người gọi ta như vậy, Hecate, có lẽ bởi vì ta quá đen." =))

Nụ cười tươi rói của nàng có một loại lẳng lơ mà những người phụ nữ bình thường không bì kịp, làn da màu bánh mật vô cùng khêu gợi, tư thế cao ngạo và thái độ cuồng dã vừa mâu thuẫn vừa hòa hợp vào nhau, Vu Duy Thiển bỗng nhiên nhớ đến, đây là mẫu người mà Lê Khải Liệt thích.

"Hecate, nữ thần đại diện cho ma thuật và hồn ma trong thần thoại Hy Lạp, đáng lý ta nên nghĩ đến tổ chức có cái tên này thì sẽ có một nữ thủ lĩnh." Kéo lấy tấm chăn rồi quấn ngang lưng, hắn rất xác định Lê Khải Liệt chưa từng đề cập đến Samantha.

Là không muốn nhắc đến hay là cố ý giấu diếm? Hắn quan sát người phụ nữ ở trước mặt, không thể tìm thấy bất kỳ dấu vết khả nghi nào, "Chính là ngươi muốn gặp ta? Dùng thuốc mê để nhắm vào ta, lại cứu ta từ dưới biển, xem ra lời cám ơn của ta có thể giảm xuống, ta chỉ muốn biết những người khác đang ở đâu?"

"Tính từ ngày máy bay gặp tai nạn thì đã là ba ngày, yên tâm đi, những người quan trọng đối với ngươi đều đã vô sự, mọi người được cứu viện, cả nhà vui vẻ." Dường như bởi vì nóng vội mà người đàn ông ở trước mắt lộ ra biểu tình mất kiên nhẫn, chuyện này đối với Samantha là một cảm giác rất mới lạ, nàng thản nhiên bước qua.

Ngón tay vươn ra muốn nâng cằm của hắn lên, nàng muốn xem rõ ràng một chút.

"Ngươi muốn gặp ta, hiện tại đã gặp được, nếu ngươi không muốn cấp dưới của ngươi bị trả thù thì hiện tại nên để cho ta rời đi." Nắm lấy cổ tay của nàng, bởi vì tức giận mà ánh mắt càng thêm sắc bén và khắc nghiệt, tựa hồ là đang cười lạnh, hắn nhìn thẳng vào nàng.

"Ta tưởng là ngươi muốn hỏi ta và Leo có quan hệ gì." Vẫn nhịn không được nên Samantha trực tiếp làm rõ, một nửa là tán thưởng một nửa là ghen tị, nàng quan sát tới lui trên người hắn.

"Hắn hợp tác với Hecate nhưng người có lợi nhiều nhất chính là hắn, hắn dường như rất yên tâm khi giao chỗ ở của Naryn cho Hecate an bài, sau đó lại đơn phương chấp dứt quan hệ hợp tác, dùng Linda để cảnh

cáo, nhưng không hề bị trả thù, lúc ấy ta đã cảm thấy kỳ lạ, ta tưởng rằng giao tình của hắn và Hecate vẫn còn, hiện tại mới biết hóa ra là giao tình với ngươi."

Hắn vẫn cảm thấy Linda có thái độ thù địch đối với hắn, hóa ra là có nguyên nhân, người phụ nữ ở trước mặt chắc chắn là một trong những tình nhân của Lê Khải Liệt, "Thủ lĩnh Hecate, hắn thật có bản lĩnh."

Cười lạnh một tiếng rồi buông nàng ra, tự nói một cách giễu cợt, hắn tìm trong phòng một vòng, không nhìn thấy quần áo của mình, nhưng thật ra lại phát hiện trong tủ đồ có áo sơ mi và quần jean có phong cách của Lê Khải Liệt.

"Cố ý để cho ta thấy những thứ này, lại nhắc đến quan hệ của hắn và ngươi, ngươi muốn làm cái gì? Muốn hỏi ta về người đàn ông của ngươi?" Hắn nhướng lên một bên lông mày, "Ta nghĩ rằng ngươi sẽ bất đồng với những người phụ nữ khác."

"Phụ nữ chỉ là phụ nữ mà thôi, đối với người đàn ông mình yêu thì luôn khó lòng mà buông tay, cho dù hắn có tình nhân khác…." Samantha thở dài, ly rượu vang trong tay của nàng lan tỏa một mùi hương say mê, nàng đến gần hắn, vỗ về ngực của hắn, "Người đàn ông giống như ngươi vì sao lại yêu hắn, hắn có điểm gì tốt? Bất quá chỉ là thích chinh phục, tựa như lúc trước hắn chinh phục ta."

Động tác lấy quần áo ra từ trong tủ đồ của Vu Duy Thiển dừng lại một chút, tủ đồ có mạ vàng được điêu khắc theo phong cách châu Âu cổ điển rọi lên sắc mặt cứng rắn và lạnh lẽo của hắn.

"Hắn đúng là thích đối thủ mạnh mẽ, càng mạnh thì càng làm cho hắn động lòng, càng không chiếm được thì càng có sức hấp dẫn, có lẽ đây là tật xấu của đàn ông, nhưng ở trên người hắn lại hiện diện rất rõ ràng." Mặc kệ Vu Duy Thiển có biểu tình gì, nàng cảm thấy mình đang nói sự thật, nhịn không được mà tiếp tục oán giận.

Uống một ngụm rượu vang, nàng dựa vào tủ đồ, vừa cười vừa nói, "Nhưng đó chính là điểm quyến rũ của hắn, cho dù biết hắn là người như vậy thì vẫn làm cho người ta không thể buông tay, không thể rời đi, ngươi thấy có đúng hay không?"

162. Chương 162: Mục Đích Hành Động

Samantha nói xong nhưng người đàn ông đứng phía trước tủ đồ lại giống như chưa từng nghe thấy bất cứ điều gì, tiếp tục lựa chọn quần áo, trong tủ đồ từ quần lót, vớ, áo khoác, cà vạt, tất cả mọi thứ đều có đủ, Lê Khải Liệt quả thật đã từng ở nơi này, thoạt nhìn cũng ở lại một quãng thời gian không ngắn.

"Ta không có thời gian thảo luận với ngươi về việc hắn rốt cục là loại người gì." Ngắn gọn một câu dập nát hy vọng được nhìn thấy phản ứng mà nàng mong muốn, Vu Duy Thiển đưa lưng về phía nàng, nhìn không ra biểu tình hiện tại là cái gì.

Giọng điệu của hắn nghe ra cũng không quá khoái trá khiến nụ cười của Samantha càng thêm sâu sắc, không nhanh không chậm mà dùng đầu ngón tay để xoắn lọn tóc xõa trên vai, "Không phải ta cố ý nhắc nhở, ngươi ắt hẳn cũng biết rất rõ giống như ta, Leo chính là loại đàn ông không thể trói buộc, hắn muốn rời xa ta thì ta chỉ có thể để cho hắn tự do, không ngờ thời gian qua lâu như vậy mà hắn vẫn còn si mê ngươi như thế."

"Có lẽ bởi vì ngươi thoạt nhìn giống như loại người không đặt bất cứ kẻ nào ở trong lòng." Nàng nhìn bóng dáng của hắn mà cười khẽ, không hề lộ ra thái độ thù địch, giống như đã quen biết từ lâu, "Người như ngươi có thể khiến cho người khác hứng thú, bao gồm cả ta, ta thật sự không ngờ một người sống lâu như vậy mà vẫn trẻ tuổi, lại có sức quyến rũ như thế này."

"Nói đủ chưa?" Như nàng mong muốn, Vu Duy Thiển rốt cục xoay người để nhìn nàng, nhưng trong mắt của hắn tuyệt đối không phải là ảo não và phẫn nộ.

"Nói xong thì để ta đi, ta không có thời gian ở đây để nhiều lời với ngươi." Lấy ra vài món quần áo trong tủ đồ, bởi vì mất kiên nhẫn mà khóe miệng mím chặt thành một đường thẳng tắp, thái độ ôn hòa của hắn

vượt quá dự tính của Samantha.

"Hey, rốt cục ngươi có nghe ta nói hay không? Người đàn ông kéo ngươi xuống nước, làm cho ngươi phải rước lấy phiền phức đã lừa gạt ngươi, cho đến bây giờ hắn chưa từng nói với ngươi về quan hệ của ta và hắn có phải hay không? Hắn cũng không nói về mối quan hệ sâu xa giữa hắn và Hecate? Hắn thích đùa giỡn với mưu ma chước quỷ, thậm chí lừa cả ngươi, ngươi không tức giận hay sao?"

Nàng không rõ rốt cục người này là loại người nào, hoàn toàn tương phản với những gì đã được báo cáo.

"Hiện tại tức giận có lợi ích hay sao?" Nhếch lên nụ cười đùa cợt, ánh mắt giống như sóng biển có thể nhấn chìm người ta, "Chẳng lẽ muốn ta ra tay giết ngươi thì ngươi mới vừa lòng? Món nợ này ta sẽ tính sổ với hắn nhưng không phải hiện tại."

"Vì sao không phải hiện tại?" Bất tri bất giác bị hắn gợi lên hứng thú, Samantha hưng phấn truy vấn.

Vu Duy Thiển không lập tức trả lời nàng, sự trầm mặc nổi lên giữa bầu không khí nặng nề, dường như hắn đang suy tính chuyện gì đó, "Ngươi nói là đã qua ba ngày?"

"Từ khi cứu ngươi đến khi ngươi tỉnh lại thì quả thật đã ba ngày, trong ba ngày xảy ra rất nhiều chuyện, hắn không đến tìm ngươi mà lại dẫn em gái của mình đi thẳng đến gia tộc Claudy, ngươi có thất vọng đối với hắn hay không? Hay là..." Samantha cất lên ngữ điệu chậm rãi, huyết thống Ả Rập làm cho nét đẹp đặc biệt của nàng càng toát lên vẻ lẳng lơ, nàng nhìn hắn giống như một con báo cái đang rình mồi.

"Josen ở trong tay ai?" Hắn bỗng nhiên hỏi như vậy.

Thân là thủ lĩnh Hecate, Samantha đương nhiên đã sớm biết tin tức này, hơn nữa còn rất thích ý để nói với hắn, "Leo được tập đoàn tài chính Bathory cứu, công chúa Lydia cũng may mắn thoát nạn, đương nhiên kịch độc trên người của nàng không được tốt lắm, ngoại trừ như vậy ra thì không có gì trở ngại, về phần Josen thì đến nay vẫn chưa có tin tức."

"Senzou đâu?" Hắn tiếp tục hỏi nàng, hiện tại có thể xác định là không có quá lớn thương vong về nhân mạng.

"Ngươi vẫn nhớ đến ta? Không quên xác nhận sự an toàn của ta, thật sự làm cho người ta cảm thấy vui mừng." Ngoài cửa đột nhiên vang lên một tiếng nói có phát âm độc đáo, Senzou đẩy ra cánh cửa gỗ khép hờ được chạm trổ hoa văn, trong giọng nói có ý cười, hơi hơi cúi đầu.

Vẫn mặc âu phục giày da, qua tuổi ba mươi mà vẫn duy trì dáng người rất tốt, khuôn mặt chính chắn điển trai lộ ra ý cười khiêm tốn, đây là điển hình của kiểu mẫu thương nhân hoàn mỹ nhất, Senzou đến gần hắn, "Đáng tiếc chúng ta thất lạc với bên phía Leo, có lẽ đây là thượng đế đã an bài."

"Sai rồi, đây là do ta an bài," Samantha đi đến giữa hai người bọn họ, ánh mắt của Senzou đang dừng trên người Vu Duy Thiển rốt cục dời đi, "Tiểu thư Samantha."

"Đừng gọi ta là tiểu thư, ta chỉ kế thừa tổ chức do mẹ của ta lưu lại, cho nên ta chỉ có thể là Samantha, hoặc cứ gọi ta là Hecate." Không hề cảm kích đối với thái độ lễ lịch sự của hắn, Samantha có hứng thú hơn đối với Vu Duy Thiển.

"Ngươi có biết ta vì sao muốn gặp ngươi hay không? Ngươi và Senzou, lực lượng mà các ngươi có thể phát huy dường như rất lớn mạnh, điều này trở thành trợ lực của Leo, nhưng mặc kệ hắn có bao nhiêu lực lượng thì quyết đấu với Claudy là chuyện không hề sáng suốt, ít nhất không phải hiện tại." Không vòng vo, nàng rốt cục ám chỉ mục đích mà nàng muốn gặp Vu Duy Thiển.

"Ngươi muốn ta ngăn cản hắn?" Hắn hiểu được, ngay cả Hecate cũng kiêng dè gia tộc Claudy, có thể thấy được đám người kia cũng không đơn giản.

"Nếu ngươi ngăn cản không được thì ta dùng ngươi để ngăn cản, ta không muốn nhìn hắn làm chuyện ngu xuẩn, bây giờ vẫn chưa đúng lúc." Không hổ là thủ lĩnh của tổ chức tình báo ngầm trên thế giới, Samantha thay đổi biểu tình, ánh mắt bình tĩnh kiên định lộ ra sức quyến rũ không thua gì đàn ông.

"Không phải bởi vì ghen tuông, cũng không phải muốn làm gì đối với ta mà chỉ đơn giản là lo lắng cho hắn, Samantha, ngươi quả thật rất đặc biệt so với những người phụ nữ khác." Trong lời nói của Vu Duy Thiển

có ý tứ khen ngợi, quả thật Lê Khải Liệt nhìn người thật không tệ, nhưng điểm này cũng không làm cho hắn cảm thấy cao hứng.

"Rốt cục ngươi cũng tức giận." Nàng đắc ý cười duyên, kiễng mũi chân trên đôi giày cao gót, ánh mắt nhướng lên, "Ngươi cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, dù sao ta chính là tình địch của ngươi…" Ánh mắt di chuyển, mỉm cười một cách xảo quyệt.

Lần này dường như chỉ là vì chọc giận Vu Duy Thiển, động cơ của Samantha rất mơ hồ, nhưng mọi người đều nhìn ra lý trí và khả năng của nàng, cùng với trí tuệ và diện mạo xinh đẹp, ngoại trừ Vu Duy Thiển thì các tình nhân trước kia của Lê Khải Liệt cũng không thể sánh bằng.

Nàng càng lễ nghi với hắn thì người đàn ông này sẽ càng phẫn nộ, vì vậy người phụ nữ có lực lượng không thua kém hắn là bao đã đủ để đứng bên cạnh Lê Khải Liệt, hơn nữa có thể giúp đỡ Lê Khải Liệt rất nhiều, Senzou phán đoán như vậy.

Không có người đàn ông nào không yêu thích người phụ nữ như vậy, cho dù là ở lập trường tình địch thì Vu Duy Thiển sẽ như thế nào? Ngay cả hắn cũng bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ.

Phía bên kia, đồng tử màu đen tĩnh lặng đang nhìn Samantha, thật giống như vừa nghe xong một câu đáng chê cười, "Trước tiên đừng nói đến cái gì là tình địch, đây là mục đích của ngươi? Ngươi làm ra chuyện như vậy vì muốn bảo vệ hắn? Ngăn cản hắn quyết đấu với Claudy?"

Hắn lại xác nhận, nàng gật đầu một cách hiển nhiên, "Ta nghĩ rằng bắt cóc ngươi thì ít nhất có thể làm cho hắn dao động, hắn sẽ đi tìm ngươi, không ngờ–" Nàng kéo dài giọng nói, châm biếm chính mình đã nhìn lầm địa vị của Vu Duy Thiển ở trong lòng của Lê Khải Liệt.

"Ngươi rất tự tin." Hắn chậm rãi mỉm cười nhưng từ trên khuôn mặt lộ ra biểu tình khó chịu và lạnh lùng như có như không lại rõ ràng không phải đang tán thưởng nàng.

Nụ cười của Samantha đông cứng, người đàn ông ở trước mặt dùng ánh mắt lạnh lùng âm u nhìn nàng, "Nói cái gì mà ngăn cản hắn làm chuyện ngu xuẩn, kẻ ngu xuẩn mới chính là ngươi."

Thản nhiên ném ra những lời này, trong đồng tử bất chợt phát ra lực lượng hỗn tạp với âm hỏa, Vu Duy Thiển buông ra tấm chăn đang quấn trên thắt lưng, hắn nhanh chóng mặc quần áo vào, ngay cả thời gian để phản ứng mà Samantha cũng không có, cùng Senzou ngơ ngác nhìn thân thể cao thon mạnh mẽ ở trước mặt bày ra động tác mặc quần áo một cách nhanh nhẹn, cứ như vậy mà chỉnh trang xong xuôi ở trước mặt bọn họ.

"Ý của ngươi là sao?" Chờ nàng lấy lại tinh thần để truy vấn thì Vu Duy Thiển đã mặc xong quần áo của Lê Khải Liệt, hắn đi về hướng cánh cửa, nàng lập tức chặn lại trước mặt hắn.

"Ngươi cho là làm như vậy thì có thể ngăn cản hắn hay sao? Người như hắn sẽ vì một chút chuyện như thế mà thay đổi chủ ý? Ta sẽ không chết, hắn lại hiểu rõ ngươi, đồng thời cũng có tự tin là ngươi không dám làm gì đối với ta, trong tình huống này mà ngươi có thể sử dụng ta để uy hiếp hắn? Ngươi dám làm như vậy?" Vừa cười lạnh vừa xoay người, mái tóc đen bị gió hất lên làm lộ ra đôi mắt khủng bố khiến người ta không dám nhìn gần.

"Hiện tại hắn đã mất đi một phần sức mạnh, hắn có thể cân nhắc đến việc không đi gặp Claudy, nhưng đừng quên Lydia đang nguy kịch, lúc này cho dù là mạo hiểm thì hắn cũng sẽ dấn thân vào, thời gian ngươi ở cùng với hắn có lẽ cũng không ngắn? Đừng nói với ta là ngươi không biết tính tình của hắn. Kẻ dám nhảy xuống từ độ cao ba ngàn năm trăm feet sẽ sợ nguy hiểm mà không dám đi gặp kẻ thù của hắn hay sao?"

Lời nói của Vu Duy Thiển, tư thái của hắn, ánh mắt của hắn, khóe miệng nhếch lên, không có chỗ nào là không phải châm chọc, hắn đang giễu cợt nàng tự phụ, nhưng Samantha lại không có cách nào để phản bác

"Samantha, ngươi là người phụ nữ thông minh, chẳng lẽ ngươi không biết điểm ấy, nhưng tình cảm làm cho ngươi mù quáng, ngươi bị ghen tuông làm cho hồ đồ, làm ra quyết định sai lầm tệ hại, ngươi muốn ngăn cản hắn dấn thân vào mạo hiểm, nhưng hiện tại ngươi đang làm cái gì? Ngươi đang đẩy hắn vào vực sâu, ta không ở bên cạnh hắn thì ngươi có biết hắn sẽ làm ra chuyện gì hay không? Ai sẽ tới ngăn cản hắn?" Giọng điệu chất vấn nghiêm khắc giống như sấm sét, lạnh lùng nghiêm nghị, xuyên thủng hết thảy chướng ngại vật, Samantha cảm thấy kinh hãi.

"Hắn…." Nàng không thể tiếp tục bảo trì nụ cười trên môi.

"Hắn chính là một kẻ liều mạng thích đỏ đen, hắn đang đánh cược, cược khi nào thì ta dẫn ngươi đi giúp hắn!" Cười lạnh, cửa bị mở ra, cánh cửa gỗ trạm chỗ hoa văn phát ra tiếng vang nặng nề, hắn đi nhanh ra ngoài, "Mang theo người của ngươi rồi đi theo ta! Nếu hắn gặp chuyện không may thì Hecate của ngươi cứ sẵn sàng mà xuống địa ngục."

Thân ảnh đưa lưng về phía Samantha đang đi thẳng về hướng mặt trời, tựa như một lưỡi kiếm được tuốt ra khỏi vỏ, rõ ràng quả quyết khiến người ta không có lời nào để nói, người canh gác ngoài cửa bị khí thế uy nghiêm của hắn làm quên mất nhiệm vụ phải ngăn cản, chỉ trơ mắt nhìn hắn đi qua.

Samantha trầm mặt, siết chặt bàn tay của mình, ánh nắng bên ngoài rất tươi sáng và ấm áp nhưng giống như đang bị đông lạnh. Nàng biết ở một nơi nào đó trên địa cầu, Lê Khải Liệt ắt hẳn đã đến hòn đảo Capri, nơi ở của gia tộc Claudy.

Mà Vu Duy Thiển….người đàn ông này…..lại không truy cứu sự tồn tại của nàng, không hề tức giận vì Lê Khải Liệt đã giấu diếm, chỉ quan tâm đến an toàn của Lê Khải Liệt, hắn so với nàng tưởng tượng còn….

Là thâm tình hay là xảo quyệt? Hắn làm như vậy khiến nàng hoàn toàn mất đi lập trường, không có quyền chủ động, không có lời nào để nói.

"Ngay cả mục đích muốn nhìn hắn ghen ghét tức giận mà ta cũng thất bại, có vẻ ta đang làm chuyện ngu xuẩn, ngược lại còn bị hắn nắm cán, hắn rốt cục là người như thế nào?" Quả thật vì chính hành động của mình mà cảm thấy hối hận, nàng không khỏi đưa ra nghi vấn đối với Senzou đang đứng bên cạnh quan sát.

Nhưng hắn cũng không có câu trả lời, "Như ngươi chứng kiến, ta cũng không hiểu được hắn, người biết đáp án chỉ có một." Nhún vai, Senzou tỏ vẻ bất lực.

"Ngươi muốn nói chỉ có Leo biết? Vậy còn ngươi? Vì sao ngươi lại muốn đi theo bọn họ, ngươi cũng yêu Wirth? Hay là có mục đích gì khác?" Nhìn bóng người ở phía trước, Samantha vừa đuổi theo vừa phân phó cho cấp dưới để cho Vu Duy Thiển đi qua, đồng thời triệu tập lực lượng.

"Vấn đề này ta cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng thì mới có thể trả lời với ngươi, ngươi cũng biết ta là thương nhân, thương nhân sẽ không làm ra vụ buôn bán lỗ lả, trước khi vẫn chưa xác định muốn cái gì thì không làm cái gì mới là tốt nhất." Đối với vấn đề thẳng thắn của nàng, người thương nhân Nhật Bản mỉm cười rồi trả lời như vậy, ánh mắt nhìn ra đằng xa. Nguồn:

Bóng người ở đằng xa căn bản không cần biết người khác thảo luận như thế nào về hắn, đôi mắt như chim ưng khẽ nheo lại đang bắn ra tia lửa hừng hực thiêu đốt, là tức giận hay là lo lắng, tất cả đã trộn lẫn vào nhau, hắn chỉ nhớ kỹ một cái tên, nghĩ đến một câu—

Lê, Khải, Liệt, ngươi giỏi lắm!

P/S: =)) giống mấy bà vợ nghiến răng nghiến lợi khi biết chồng ăn vụn. Con sam chắc đang hắt xì đã chết ở chỗ nào đó rồi. Tội nghiệp thằng nhỏ.

163. Chương 163: Tình Yêu Không Cần Ngôn Ngữ

Người bị Vu Duy Thiển nghiến răng nghiến lợi mắng chửi hiện tại đang đứng ở trên boong tàu, đưa lưng về phía mọi người, hút thuốc ngắm biển, khói trắng bị gió tán đi.

Phía Bắc Địa Trung Hải, gió biển táp vào mặt tràn ngập hương vị nước biển, cảnh tượng giãy dụa dưới đại dương ở mấy ngày hôm trước dường như chưa từng xảy ra, nếu không biết mục đích của bọn họ thì có lẽ người khác sẽ nghĩ rằng bọn họ chỉ đang du lịch ngắm cảnh.

Lê Khải Liệt đang ở trên một chiếc du thuyền cỡ lớn hướng thẳng về phía mục tiêu – đảo Capri. Một hòn đảo đã trải qua chiến tranh, liên tiếp thay đổi chủ quyền trong thời kỳ tranh chấp quân sự giữa hai nước Anh và Pháp.

Dựa vào địa vị của gia tộc Claudy năm đó, cho nên bọn họ đã từng có được chủ quyền sở hữu một phần khu vực trên hòn đảo, nhưng hiện tại nó đã thuộc về Ý, nơi này trở thành một thắng cảnh thu hút rất nhiều du khách trên thế giới, mặc dù cách nước Pháp nhưng gia tộc Claudy và hoàng thất Anh quốc vẫn giữ liên hệ với nhau.

"Điện hạ Leo? Điện hạ Leo?" Cấp dưới của Wolf cẩn thận gọi vài tiếng, người đứng trên boong tàu quay đầu lại, sắc mặt âm u cùng với ánh mắt tràn đầy sát khí làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

"Có chuyện gì thì cứ nói!" Gió biển hất vào chiếc áo sơ mi màu đen chưa cài hết khuy, lớp vải phất phơ phát ra tiếng vù vù, khí chất hải tặc của Lê Khải Liệt dường như càng thêm hiển lộ rõ ràng giữa biển cả mênh mông.

Cấp dưới mà Wolf mang theo cũng chính là một trong những vệ sĩ hoàng cung của Hashim, "…..Chúng ta sắp đến, sĩ quan Wolf hỏi ngài có muốn chuẩn bị cái gì hay không?"

So với công chúa của bọn họ thì vị hoàng tử mà trước đây không hề tồn tại cũng chưa từng xuất hiện này quả thật giống như thiên sứ và ác ma.

"Rốt cục cũng sắp đến." Vivian nhảy lên boong tàu, nàng nói một cách khoái trá nhưng thoạt nhìn cũng không quá cao hứng, nàng cùng hắn ngắm biển, "Nếu ngươi đoán sai làm cho Wirth bị bất cứ thương tổn nào thì ta sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Tuy rằng chiều cao chỉ có một khúc, diện mạo cũng là một cô bé cực kỳ giống búp bê, nhưng nét mặt nhìn nghiêng của nàng đối với Lê Khải Liệt lại có biểu tình chính chắn hoàn toàn không tương xứng với vẻ ngoài của mình, "Cho dù vận dụng toàn bộ lực lượng của Bathory thì ta cũng phải phá hủy Hecate."

Nàng dùng biểu tình lạnh lùng mang theo vẻ chán ghét để nói ra lời này, thoạt nhìn rất giống với một người đàn ông nào đó.

Lê Khải Liệt bực dọc mà hừ lạnh một tiếng, đầu lọc của điếu thuốc bị bóp méo rồi ném xuống biển, hung hăng phun ra một ngụm khói cuối cùng, "Nếu hắn gặp chuyện bất trắc thì không cần tới phiên ngươi ra tay, cứ để ta!"

"Ngươi có thể tự xuống tay đối với chính mình? Ngươi chỉ biết dùng tất cả thủ đoạn để khiến hắn tha thứ cho ngươi!" Vivian nhắc lại quá khứ không tốt.

"Nói đủ chưa?" Giống như chỉ cần nói thêm một câu nữa sẽ bùng nổ, khuôn mặt đè ép cảm xúc của Lê Khải Liệt trở nên cáu kỉnh đáng sợ, "Samantha không dám động vào hắn, nàng không phải đối thủ của hắn, đừng quên hắn là ai! Hắn là Vu Duy Thiển!"

Hắn tin tưởng đối phương nên mới dám mạo hiểm, đây là tình huống duy nhất mà hắn có thể lựa chọn, hắn cũng tin tưởng Vu Duy Thiển sẽ hiểu rõ hắn, nhưng Vivian lại không hiểu được.

"Nếu ngươi nói ra chuyện này sớm hơn một chút thì Wirth sẽ không bị thất lạc với chúng ta, sẽ không bị người của Hecate mang đi!" Vivian không thể kiềm chế, "Rốt cục ngươi có bao nhiêu tình nhân bất chính? Việc Wirth yêu ngươi thì ta đã bất lực, nhưng ít nhất ngươi phải xử lý sạch sẽ đám phụ nữ trước kia của mình đi chứ! Đừng tạo thành phiền phức cho hắn!"

Lê Khải Liệt nghiêm mặt, bất ngờ là hắn lại không hề trả lời, trong lúc nhất thời ngoại trừ gió biển thì không còn bất cứ âm thanh gì khác, những người ở trên boong tàu đều tự yên lặng làm chuyện của mình, không dám phát ra một chút tiếng động nào.

Trong mấy ngày hành trình, vì vấn đề tung tích của Vu Duy Thiển mà Lê Khải Liệt và Vivian vẫn không hề hòa nhã với nhau, dĩ vãng có Vu Duy Thiển thì còn có thể bình yên vô sự, hiện tại ở thời điểm mấu chốt nhất mà lại không rõ tung tích, mỗi lần bọn họ nói chuyện đều giống như hai viên đạn va vào nhau.

"Đừng phụ lòng những gì mà hắn đã làm cho ngươi, Lê Khải Liệt, bằng không…" Nàng nhìn ra mặt biển ở phía sau, nhếch môi một cách không cam lòng.

"Hắn muốn ngươi làm cái gì?" Về chuyện liên quan đến Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Vivian vốn không muốn trả lời nhưng dù sao đối phương cũng là người có quan hệ thâm tình với Vu Duy Thiển, hơn nữa chuyện này cũng nên cho Lê Khải Liệt biết, nàng rốt cục làm cho mình khôi phục lý trí, "Ngươi nghĩ rằng chỉ có ta, ngươi và những người này hay sao?"

"Ngươi còn điều động thêm những người khác?"

"Chắc ngươi vẫn nhớ rõ những người mà ta mang theo khi đến Hashim, bọn họ là vệ sĩ thân cận do Bathory của ta huấn luyện, lúc đó Wirth đã nói với ta khi cần thiết hắn muốn mượn người của ta."

"Bao nhiêu?" Lê Khải Liệt nhìn thoáng qua ở phía sau, không chỉ nhìn thấy những người đã từng đi theo bọn họ.

"Có thể nói là toàn bộ." Vivian tiếp nhận trà bánh từ trong tay của Woodley, "Đây là hắn yêu cầu, quen biết hắn nhiều năm như vậy nhưng hắn chưa từng yêu cầu ta làm chuyện gì, vậy mà lúc này…." Nàng ngẩng đầu nhìn Lê Khải Liệt.

Mái tóc gợn sóng màu nâu đỏ tung bay trong gió, lộ ra nét cuồng dã đặc biệt, người đàn ông đón gió biển với vẻ mặt khó lường không hề mỉm cười, biểu tình không thể diễn tả thành lời, bị mái tóc đỏ cùng gió biển che lấp khiến sắc mặt càng trở nên thâm thúy.

Vu Duy Thiển chẳng bao giờ nói với hắn những gì mà người nọ đã làm cho hắn, e rằng khi làm ra quyết định cũng không hề bận tâm cân nhắc, chỉ là vì Lê Khải Liệt có lẽ sẽ cần nên liền yêu cầu Vivian.

Bởi vì hoàn toàn tự nhiên nên lại khiến người ta không biết phải nói cái gì, tựa như khi Vu Duy Thiển tự tiện quyết định chặt đứt quan hệ của bọn họ, Lê Khải Liệt đã tìm được không ít nhạc phổ ở trong căn hộ mà bọn họ từng ở, đều là do Vu Duy Thiển tự soạn, tựa hồ là vì để phòng ngừa khi Lê Khải Liệt cần trong tương lai, thậm chí còn lấy ra những bản nhạc mà Lê Khải Liệt đã viết trước kia để sửa chữa một chút, lưu lại vài lời đề nghị, đến khi Vu Duy Thiển quay lại cũng không hề nhắc đến chuyện này với hắn.

Duy…..

Lồng ngực của Lê Khải Liệt tựa như bị cái gì đó ngăn chặn, thở ra một hơi thật dài, lại rút ra một điếu thuốc khác, trước khi tiếp tục châm thuốc thì trước mặt lại hiện ra vài hình ảnh khi bị Vu Duy Thiển rút đi điếu thuốc, có đôi khi người nọ sẽ trách mắng vì không muốn làm hỏng cổ họng của hắn, phải biết kiêng cử này nọ.

Duy…..

?

Nhắm mắt lại, buông xuống bật lửa, cứ như vậy mà cắn điếu thuốc chưa được châm lửa, Lê Khải Liệt đứng trên boong tàu, lặng lẽ đứng yên bất động một lúc lâu, vẫn duy trì tư thế như vậy mà nhìn ra phương xa, thật giống như ở nơi đó có cái gì đang hấp dẫn tâm tư của hắn, linh hồn của hắn, làm cho hắn quên đi hết thảy.

"Có vẻ ngươi không chắc chắn như biểu hiện bên ngoài của mình, ngươi không xác định hắn sẽ an toàn có phải hay không?" Vivian quan sát vẻ mặt của hắn, không có tâm trạng hưởng thụ tách trà chiều.

"Ta xác định nhưng ta vẫn sợ." Từ trước đến nay vẫn luôn tràn đầy tự tin thế nhưng lúc này Lê Khải Liệt lại nói ra một câu như vậy ở trước mặt nàng, khiến nàng không khỏi hơi có một chút giật mình.

Không có tự phụ, cũng không có vẻ điên cuồng ngang ngược như trên màn ảnh, Lê Khải Liệt đem tất cả tâm tình lắng đọng xuống đáy lòng rồi khẽ nheo mắt lại, rốt cục đem điếu thuốc bỏ ngược lại vào gói thuốc lá, cách đó không xa chính là đảo Capri, nhưng điều mà hắn sợ tuyệt đối không phải là người mà hắn sắp phải đối mặt.

Thuyền sắp cập bến, Wolf nhận được tin tức nên bước ra từ trong khoang thuyền, "Nơi này chính là đảo Capri."

Phía trước là hải cảng, đảo Capri là một nơi náo nhiệt, e rằng không có bao nhiêu người ngờ đến có một gia tộc thần bí cổ xưa lại ẩn nấp trên hòn đảo này. Từ đây đã có thể nhìn thấy du khách và người bán dạo cùng những quán hàng rong tấp nập trên bờ.

Wolf bế Lydia, khuôn mặt luôn luôn cứng đờ của hắn lại trở nên càng lúc càng thâm trầm, "Không biết công chúa điện hạ còn có thể duy trì được bao lâu….Thứ này làm cho nàng rất vất vả." Hắn nhìn người ở trong lòng.

Lydia liên tục sốt cao, không ngừng chống cự với độc tố, gia tộc Claudy từ xưa đến nay đã bảo tồn không ít loại thuốc kỳ bí của hoàng thất Anh quốc, độc mà nàng bị trúng là một trong những loại đó, nếu muốn lấy mẫu máu để nghiên cứu tìm ra thuốc giải độc thì ít nhất cũng phải mất mấy tháng, nhưng nàng không thể chờ lâu đến như vậy.

"Thủy triều là loại độc tố dần dần ăn mòn miễn dịch của cơ thể, sẽ làm cho người trúng độc không phát hiện ra mình bị trúng độc, nghĩ rằng đó chỉ là do mắc bệnh, vì vậy cuối cùng phải bỏ mạng. Kể từ khi độc phát đến nay, tính thời gian thì vẫn còn kịp." Lời nói của Lê Khải Liệt làm cho sắc mặt cứng ngắc của Wolf hơi thả lỏng một chút.

"Không biết bao giờ thì Wirth sẽ đến, ngươi không chờ hắn hay sao?"Vivian hỏi Lê Khải Liệt rồi đi đến bên cạnh Wolf để nhìn tình trạng của Lydia, "Tốt nhất là để nàng ở lại trên thuyền rồi phái người bảo hộ."

Sắp nhìn thấy là ông nội chưa bao giờ gặp mặt của Lê Khải Liệt, nàng không xác định hiện tại hắn có phải càng nguy hiểm hơn so với dĩ vãng hay không, gió biển lạnh lẽo lướt qua, sắc trời sắp sập tối, làm cho đôi mắt màu tro lục kia càng giống như ánh mắt của một loại động vật ăn thịt nào đó.

"….Hay là ngươi đang lo lắng về Senzou? Đừng quên căn cứ theo tình báo thì hắn ắt hẳn đang ở cùng với Wirth." Vivian tựa hồ sẽ không chịu bỏ qua, nhất là vào ngay thời điểm này.

Bởi vì Lê Khải Liệt không trả lời nên đủ loại câu hỏi được Vivian đặt ra, rốt cục cũng có thể khiến cho hắn phản ứng, chẳng qua những lời về việc Senzou và Vu Duy Thiển ở cùng một chỗ khiến cho Lê Khải Liệt vô cùng ghen tị.

Khoé miệng nhếch lên một độ cong khủng bố, hắn mạnh mẽ nhấc Vivian lên, nàng cơ hồ nhìn thấy ngọn lửa thổi bùng dưới đáy mắt của hắn, "Ngươi muốn nói cái gì? Cho dù bọn họ ở cùng với nhau thì sao, tim của hắn đang ở chỗ này của ta, không ai có thể tước đoạt!"

"Ta thấy chưa hẳn nha, lúc trước còn có người đã sờ vuốt qua trái tim kia…." Đột nhiên từ trên bờ truyền đến một giọng nói làm cho mọi người ở trên du thuyền đều cảnh giác, người nọ phất tay về phía bọn họ, vừa cười hì hì vừa nói tiếp, "Nhưng nếu ta nhớ không lầm thì người kia đã chết, cô ta tên là Monica."

Kẻ đã làm cho Vu Duy Thiển phải đau đớn khổ sở, Lê Khải Liệt làm sao có thể quên cho được, buông Vivian xuống, ánh mắt đằng đằng sát khí giống như sấm sét giáng xuống đầu người, "Bode."

P/S: Duy im im nhưng rất lo lắng cho chồng, thích hành động hơn là lời nói. Chia tay mà còn viết nhạc cho sam, sợ sam sau này ko có nhạc để hát hay sao ấy.

Ta thích lúc sam nhớ về vợ, lặng lẽ mà trầm trầm, lâu lâu mới có cơ hội được lãng mạn được chút xíu.

Ta cũng thích cách Duy không nói về những gì mà mình đã làm cho sam, và sam cho dù biết cũng không vạch trần. Tình yêu đôi khi không cần thể hiện qua lời nói.

164. Chương 164: Nỗi Lo Lắng Tột Cùng::

Cách một khoảng, cho dù hoàng hôn vẫn còn chưa hoàn toàn buông xuống, bến cảng vô cùng náo nhiệt, Bode đứng lẫn trong đám đông nhưng vẫn cảm giác được một trận âm u lạnh lẽo.

"Quả nhiên, nhắc đến Monica thì ngươi sẽ có phản ứng này." Thân thể của Bode run rẩy, hối hận vì chính mình nhất thời lại nhắc đến cái tên này, hắn xua tay, "Monica đã chết, hơn nữa còn chết thê thảm như vậy, ắt hẳn cũng đủ làm cho ngươi nguôi giận."

Sợ Lê Khải Liệt giận chó đánh mèo, Bode vội vàng chuyển đề tài, "Ta cũng không phải đến đây để tính sổ trước kia với ngươi, ta chỉ là đến để truyền lời rồi dẫn đường mà thôi."

"Bốn phía trên đảo đều là vách núi cheo leo, duy nhất có thể cập bờ chính là bến cảng này, ta vừa mới đến mà các ngươi đã xuất hiện. Như thế nào? Lão già kia sắp chết rồi hay sao?" Lê Khải Liệt đi lên bờ, ánh mặt trời lấp lánh trên mặt biển ngay phía sau lưng hắn, bởi vì bên cạnh thiếu một người mà làm cho hắn cũng mất kiên nhẫn, không hề che giấu vẻ mặt thô bạo hung ác của mình.

Bode chỉ có thể mỉm cười, tựa như không nghe thấy lời nói của Lê Khải Liệt, hắn lui ra sau để tránh đường, "Mời – ông chủ chờ ngươi đã rất lâu."

Vivian phát hiện, khi hắn nói những lời này là ngươi mà không phải là các ngươi, "Nghe ra không giống như hoan nghênh chúng ta, không bằng hiện tại cứ lấy thuốc giải độc ra, như vậy có thể không cần nhìn thấy những người ngoài như chúng ta, ngươi thấy thế nào?"

Giống một cô bé hồn nhiên mỉm cười, nụ cười tươi tắn ngọt ngào, nàng tựa như một cô bé bình thường, nhưng Bode cũng không dám xem nhẹ, "A, đây không phải là tiểu thư Vivian của tập đoàn tài chính Bathory hay sao, thật vinh hạnh khi được gặp tiểu thư." Giống như vừa rồi thật sự không phát hiện, hắn cúi người để dìu tay nàng.

"Nhưng thật đáng tiếc, ta không có đủ năng lực để trả lời yêu cầu của tiểu thư, xin cứ xem ta là người truyền lời, những chuyện khác thì chờ một lát rồi hẳn nói sau." Phía sau của Bode không có quá nhiều người, tựa hồ vì tỏ vẻ thành ý, bọn họ tiếp đãi đoàn người của Lê Khải Liệt tựa như tiếp đãi những vị quan khách chân chính.

Xe hơi đã đỗ ngay bến cảng, nơi này rất đông người, muốn đi đến ngọn núi có tòa nhà của gia tộc Claudy thì dùng tàu điện ngầm ở giữa trung tâm sẽ phương tiện hơn, nhưng với sự dẫn đường của Bode thì người ở xung quanh cũng rất tự giác xê dịch quầy hàng, du khách bất tri bất giác cũng đi theo những người bán hàng rong mà tránh đường.

Dựa vào cảnh tượng trước mắt thì có thể biết rõ địa vị của gia tộc Claudy ở nơi này, Lê Khải Liệt cũng không cảm thấy bất ngờ, Vivian lúc này mới biết vì sao Vu Duy Thiển lại muốn mượn người từ phía của nàng.

Nếu cũng giống như trên máy bay, toàn bộ mọi người trên đảo là của gia tộc Claudy….Phòng hờ trường hợp xấu nhất, Wolf đi theo hai người, để lại Lydia ở trên thuyền.

Xe lên núi, là thắng cảnh du lịch nổi tiếng của thế giới, phong cảnh của đảo Capri quả thật tuyệt vời, nếu có thể miêu tả cảnh sắc trên thiên đường thì có lẽ chính là bộ dáng ở trước mắt.

Vào thu, du khách ở đây không đông như mùa hè, nhưng người tới lui vẫn nối liền không dứt. Rất nhiều căn biệt thư cao cấp hạng nhất hạng nhì của châu Âu đều không ở trong những thành phố lớn mà lại tập trung trên hòn đảo này.

Nhưng hiện tại Lê Khải Liệt hoàn toàn không có tâm tình đi ngắm phong cảnh, cho dù những tòa nhà có xa hoa lộng lẫy như thế nào cũng không thể làm cho hắn cảm thấy hứng thú, trong thùng xe im lặng đến mức khiến người ta hít thở không thông, đây là một cuộc đàm phán, đối thủ là ông nội Kent Claudy của hắn, Vivian hiếm khi cảm thấy đồng tình với hắn như vậy.

Xe đến giữa sườn núi thì bỗng nhiên dừng lại, Bode ngồi bên cạnh ghế lái than thở một câu, "Sao lại thế này? Đang chạy bon bon mà dừng lại làm gì?" Phía trước căn bản không có chướng ngại vật.

"Dạ…dạ là cậu chủ." Tài xế chỉ vào một chỗ rẽ, nơi đó quả thật có bóng người.

"Cha của ngươi sẽ không được gọi như thế, ngoại trừ ngươi ra thì còn có ai được gọi là cậu chủ?" Vivian thấp giọng hỏi Lê Khải Liệt, "Kent Claudy có bao nhiêu anh em, bọn họ có bao nhiêu con cái, nếu có thì xem như là anh em của ngươi…."

“Nên cảm tạ ông trời, ngoại trừ ta và Josen thì những kẻ không nên tồn tại trên đời đều bị Chúa gọi về, đây là báo ứng.” Kỳ thật nếu nói là báo ứng thì không bằng nói là hôn nhân cận huyết thống sẽ dễ dàng dẫn đến chết yểu, Lê Khải Liệt cười, giọng điệu âm u độc ác lộ ra cảm giác thỏa mãn khó có thể phân biệt.

“Bọn họ đều đã chết?” Vivian không rõ cơ cấu của gia tộc Claudy.

Nàng sẽ không hiểu loại vui sướng này là xuất phát từ cái gì, mà người duy nhất hiểu được lại không có mặt ngay lúc này….Cho dù vẻ mặt của Lê Khải Liệt rất trấn tĩnh thản nhiên nhưng trong lòng không khỏi cũng có một chút lo lắng, sắc trời nhá nhem tối, dựa theo thời gian để tính toán thì lúc này ắt hẳn Vu Duy Thiển đang dẫn người đến đây.

“Cậu chủ mà bọn họ nói chính là Josen!” Khi Vivian nhìn thấy người đứng ở chỗ rẽ thì mới thấp giọng kinh ngạc.

Lê Khải Liệt thản nhiên nhìn nơi đó, người kia quả thật là Josen, đã từng bị hắn và Vu Duy Thiển nổ súng đả thương, cũng đã rơi vào trong biển nhưng lại không chết, bị thương và mất máu nghiêm trọng làm cho sắc mặt của người này trắng bệch, lộ ra sự phờ phạc như sắp tiếp cận với cái chết, mang theo thân tín đứng dưới góc cây.

“Rốt cục cũng đến, ngươi đang đợi Wirth nên mới xuất hiện muộn như vậy hả? Leo.” Josen đi đến trước đầu xe, Lê Khải Liệt và Vivian cùng xuống xe, Wolf và thân tín của hắn cũng đi theo, hai bên đối diện ở sườn núi.

Đi bằng đường riêng để không có người ngoài, cảm giác mát lạnh vào ban đêm dần dần xâm nhập, ánh hoàng hôn đỏ như máu, ở chỗ cao có thể nhìn thấy rất rõ ràng, Lê Khải Liệt quan sát Josen, cất lên tiếng thở dài tiếc nuối, “Oh, vẫn còn chưa chết hay sao, thật sự là đáng tiếc.”

“Đừng bảo đây là suy nghĩ trong lòng của ngươi, kỳ thật ngươi muốn ta chết đuối dưới biển hoặc là mất máu quá nhiều mà chết, có phải hay không?” Josen cười một cách nịnh hót, “Người như chúng ta rất khó chết, ta biết ngươi cũng giống như ta.”

Hắn tươi cười quỷ bí, cái loại biểu tình quỷ bí này làm cho Vivian cảm thấy kỳ lạ. Wolf có lẽ cũng không hiểu ý của hắn, ngay lúc này lại biểu hiện giống như chưa từng nghe thấy, ngay cả nỗi lo lắng phảng phất lúc trước cũng đều bị thu hồi, khuôn mặt vẫn giống như bình thường, không có gì thay đổi.

“Ta và ngươi giống nhau? Ta cũng không bị người ta xem là con rối để sử dụng, cũng không bị sai đi ăn cắp, các ngươi đã lấy cái gì từ Hashim?” Không nhanh không chậm mà rút ra khẩu súng từ trên thắt lưng, đối mặt với những người ở trước mặt, tư thế nhàn nhã của Lê Khải Liệt khiến người ta phải giật mình.

“Đừng ở chỗ này đóng kịch, ngươi muốn kéo dài thời gian hay sao?” Tuy rằng Josen bị trọng thương nhưng vẫn chưa đến mức thần chí hồ đồ, hắn ra hiệu cho những người ở phía sau, “Ta sẽ không cho ngươi nhiều thời gian như vậy, ngươi cũng đừng hòng lấy được thuốc giải độc thủy triều!”

Thoáng chốc ở sau lưng Josen có hơn ba mươi người tản ra hai phía, Bode nhìn thấy tình hình không đúng, lập tức nói một cách khó xử, “Cậu Josen, ông chủ đã phân phó để hắn trực tiếp đi gặp ông chủ, ngươi đang…”

“Tránh ra, Bode, đừng vướng víu.” Nhìn Bode không tránh ra, trên gương mặt của Josen trở nên đỏ bừng, vừa cười vừa nói, “Như thế nào, ngay cả ngươi cũng muốn giúp hắn? Muốn hắn trở lại Claudy của chúng ta? Ngươi đừng quên hắn là tạp chủng. Loại huyết thống này căn bản không đủ tư cách!”

Đùng! Đùng! Đùng! Một loạtviên đạn quét qua dưới chân của Josen, dưới mái tóc của Lê Khải Liệt bắn ra ánh mắt hung ác nham hiểm, hắn nâng cổ tay, “Nói tiếp đi, ngươi có thể thử xem, xem ta có dám giết ngươi ngay tại đây hay không.”

Nụ cười tàn nhẫn, hơi hơi tác động đến khóe mắt đang nhếch lên, phản xạ ra những mũi kim lạnh lẽo hung ác, “Nếu để cho lão già kia biết thằng cháu có huyết thống tốt đẹp của mình chết thì có lẽ sẽ bị nhồi máu cơ tim cũng không chừng, thật sự là cảnh tượng làm cho người ta cảm thấy khoái trá.”

“Hắn thật sự dám ra tay….Cậu Josen, ngươi chỉ là nhất thời xúc động muốn trả thù hắn đã bắn ngươi bị thương, cần gì phải ở đây làm chuyện ngu xuẩn, ông chủ nhất định sẽ tức giận.” Nhỏ giọng nhắc nhở bên tai

của Josen, Bode không muốn chưa hoàn thành nhiệm vụ mà ngược lại đã tạo thành lưỡng bại câu thương.

Lê Khải Liệt đúng là kéo dài thời gian, có thể kéo dài được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, không riêng gì an nguy của Lydia, hắn càng lo lắng Vu Duy Thiển có phải gặp chuyện gì phiền toái hay không.

"Đừng nhìn, cho dù các ngươi có đông người thì ở đây cũng vô dụng." Josen rốt cục trở nên bình tĩnh, dường như hắn đã sớm có kế hoạch gì đó, người của hắn đang bao vây đám người của Lê Khải Liệt, bọn họ vẫn không làm ra hành động nào khác.

"Leo, vì nghênh đón ngươi nên ta mới đến, ta đã tốn rất nhiều công sức để chuẩn bị, ta sẽ làm cho ngươi ngoan ngoãn nghe lời ta, không hề dám phản kháng, ngươi có tin hay không?" Hắn lấy ra một thứ từ trong túi quần, Bode vừa nhìn thấy thứ kia thì sắc mặt liền biến đổi.

"Cậu Josen….ngươi? Thứ này nếu không phải bất đắc dĩ thì không thể dùng!" Hắn kêu to, ngay cả giọng nói cũng bị thay đổi, lập tức làm cho Lê Khải Liệt sinh ra cảnh giác. Bạn đang ?

"Có hề gì, ngươi cũng thấy rồi đó, hắn sẽ không chịu hợp tác, ngươi muốn hoàn thành nhiệm vụ, ta cũng muốn làm cho ông nội cao hứng, đây là biện pháp hiệu quả nhất, dù sao sớm muộn gì cũng phải dùng, chẳng phải hay sao?" Josen tựa như nắm chắc phần thắng, hiện tại ngay cả Bode cũng cười không nổi.

Vẫn chưa lên đến đỉnh núi, còn chưa gặp được Kent Claudy thì Lê Khải Liệt đã phải đối mặt với vấn đề nan giải nhất, số người mà Vivian và Wolf dẫn theo lại hoàn toàn vô dụng vào lúc này, không ai có thể giúp Lê Khải Liệt làm ra quyết định.

Ánh nắng dần dần tắt hẳn, rốt cục biến mất sau rừng núi, bóng đêm hoàn toàn bao phủ.

Bóng đêm vô biên vô hạn lan tràn sau ánh nắng chiều đỏ như máu tươi, Vu Duy Thiển không thể đuổi kịp, giờ khắc này hắn cũng gặp phải nguy hiểm giống như Lê Khải Liệt, nhưng khác một điểm là nguy hiểm mà hắn đang đối mặt có thể dựa vào số người và lực lượng của hắn để giải quyết.

"Đừng nói với ta là bản lĩnh của Hecate chỉ có nhiêu đây, ngươi làm thủ lĩnh chẳng lẽ không nhận thấy cấp dưới của ngươi có kẻ làm phản hay sao?" Buông xuống băng đạn, lại một lần nữa nhanh chóng nhét vào những viên đạn mới, Vu Duy Thiển dựa vào phía sau vách tường rồi ló đầu ra, một tiếng súng vang lên, phía đối diện có người lên tiếng rồi ngã xuống đất.

Hắn nhíu mày, giật giật cổ tay, hắn không thích giết người, nhưng gặp phải tình huống này thì tựa hồ không thể không giết, tiếng súng ở xung quanh cùng mùi máu tươi gợi lại ký ức ngày xưa, bị đuổi giết, bị ám ảnh của cái chết bao phủ, xung quanh tràn ngập mùi rỉ sắt có thể làm cho khứu giác của người ta đều chết lặng.

"Ta biết một vài nhân viên đã sớm không vừa mắt, nhưng ta không ngờ bọn họ lại chọn ngay lúc này." Samantha cũng rất khó chịu, nhướng lên hàng lông mi dài tinh tế của mình, "Bị nhốt ở đây cũng không nằm trong dự đoán của ta."

Một mũi hàn quang lóe sáng phóng ra ngoài, chậm hơn viên đạn một chút, phóng trúng một thi thể đã ngã xuống, nàng liếm khóe miệng, "Kỹ thuật bắn súng không tệ, ta thích, không hổ là người được Leo coi trọng."

"Ngươi còn có tâm tình nói nhảm nhí ở đây? Nếu hắn gặp chuyện không may thì Hecate của ngươi sẽ bị người khác hủy diệt trước…" Mặc dù không muốn nói như vậy, nhưng Vu Duy Thiển vẫn mở miệng, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng liếc nhìn Samantha làm người ta khiếp sợ, "Ta sẽ tác thành tâm ý của ngươi, cho ngươi chôn cùng với hắn."

Chỉ vài giờ trước khi bọn họ sắp sửa rời khỏi nơi này, xuất phát đi đến chỗ ở của gia tộc Claudy tại hòn đảo Capri, không ngờ ngay trước khi lên thuyền xuất phát thì nội bộ Hecate lại xảy ra náo động, nguyên nhân là cái chết của Linda.

Nói dong nói dài, xét đến cùng là vì nhiều năm qua hành động của Hecate làm cho bọn họ bị vài quốc gia lớn xem là uy hiếp, nhất là các ngành tình báo của những quốc gia đó.

Lúc trước Lê Khải Liệt đã từng nói CIA muốn gây phiền phức cho Hecate nhưng không may là bọn họ không nắm được nhược điểm gì, mà hiện tại, trận đánh bất ngờ này là do một đặc công của một quốc gia nào đó đã cài vào nội bộ Hecate gây ra.

Người nọ có tư tình với Linda, Linda chết trở thành nguyên nhân kích thích hắn, áp lực nằm vùng lâu ngày hoàn toàn bị bùng nổ, hắn cùng những người bị hắn thu mua chọn ngay lúc này để tập kích bất ngờ, hắn đã hoàn toàn mất đi lý trí.

Bên ngoài là những kẻ có thù hận với Hecate, hoặc là muốn thu được lợi ích, hoặc các tổ chức khác muốn thu hoạch cơ mật tình báo của Hecate. Vu Duy Thiển, Samantha, Senzou cùng một phần thành viên của Hecate bị nhốt trong trong căn phòng chứa súng ống.

"Bên ngoài còn bao nhiêu người? Wirth–" Senzou ám chỉ hắn đã đến lúc sử dụng thiên hồn, gọi ra thức thần, mặc kệ bên ngoài có bao nhiêu người thì vẫn có thể dễ dàng giải quyết.

Vu Duy Thiển đang cân nhắc thì Samantha xoay người một cách lưu loát để tiến đến bên cạnh hắn, "Ngươi rất lo cho hắn?" Đương nhiên là nói Lê Khải Liệt.

Nàng theo dõi nét mặt của hắn, giống như đang đánh giá, các thành viên Hecate đứng trước mặt nàng để che chắn cho nàng, Vu Duy Thiển phát hiện cho đến lúc này nàng vẫn không biểu hiện quá mức cảnh giác, bỗng nhiên ánh mắt trở nên nghiêm khắc, "Còn ngươi làm cái gì? Ngươi luôn mồm bảo yêu hắn như thế, hẳn là chưa đến mức xem nhẹ sự an toàn của hắn, làm cho ta ở trong này mê man lâu như vậy…"

Đồng tử thâm trầm, ánh mắt sắc bén như mũi nhọn, Samantha nhịn không được mà dời mắt, hiện tại đã không thể tiếp tục giấu diếm, "Ngươi nói không sai, ta chỉ muốn tách các ngươi ra mà thôi, vì để phòng ngừa bất trắc nên ta có phái người đi theo hắn, ta thẳng thắn như vậy đã đủ hay chưa?"

Nhún vai, nàng phát hiện nàng rất khó có thể chán ghét người đàn ông ở trước mặt, cho dù hắn cướp đi người mà nàng yêu nhưng người này lại có khí chất rất độc đáo, "Vừa rồi đối mặt với nguy hiểm nhưng ngươi vẫn có thể nhanh chóng phản ứng như vậy, kỹ thuật bắn súng thuộc hàng thượng hạng, vóc dáng cũng rất hoàn mỹ, ngươi sống lâu như vậy thì còn biết những thứ gì? Hội họa? Âm nhạc? Thơ ca? Hay là…" Nàng đơn cử rất nhiều ví dụ.

Cho đến nay Samantha vẫn duy trì biểu tình thoải mái, dù sao Hecate cũng là của nàng, không ai có thể cướp nó hoặc hủy diệt nó từ trong tay của nàng, nhưng Vu Duy Thiển hiện tại thật sự không có tâm tình để ứng phó với những vấn đề kỳ quái của người phụ nữ này.

"Ta sẽ không sinh con, ngoại trừ như vậy thì ngươi muốn nghĩ sao thì cứ nghĩ, trả lời như vậy thì ngươi đã hài lòng hay chưa? Đừng cứ cái gì cũng hỏi ta!" Hắn bỗng nhiên có loại ảo giác như đang đối mặt với Lê Khải Liệt, chẳng qua là phiên bản nữ, tính xâm lược mà nàng biểu hiện không mạnh như Lê Khải Liệt nhưng cũng có bản lĩnh làm cho người ta cảm thấy đau đầu.

Một viên đạn bắn chính xác ngay giữa trán của kẻ địch, Vu Duy Thiển thở ra một hơi, nét mặt lạnh lùng cứng rắn vẫn thản nhiên bất động.

Một người nữa ngã xuống, đó là một góc độ rất khó có thể bắn được chính xác, hắn và kẻ địch cách nhau giữa Senzou nhưng hắn lại làm được, viên đạn vòng qua dưới khuỷu tay cầm súng của Senzou, cơ hồ là trượt qua ống tay áo, dọc theo cánh tay đang duỗi thẳng của Senzou mà bắn trúng kẻ địch.

"Hiện tại ta có thể hiểu được vì sao Leo lại si mê ngươi như thế, ngươi quả thật rất xuất sắc, chẳng qua tất cả đều bị ngươi che giấu, đến khi bí mật sau lưng được khai quật thì sẽ làm cho người ta mê muội." Samantha nhìn lướt qua ánh mắt chuyên chú của Senzou đối với Vu Duy Thiển, "Giống như một câu đố bí ẩn sẽ hấp dẫn rất nhiều người đi tìm lời giải."

Đây tuyệt đối là một lời khen ngợi, là sự tán thưởng từ nữ thần bóng tối Hecate, ở trong thế giới ngầm không thể ngửa mặt nhìn trời, Samantha đã từng nhìn thấy rất nhiều sự việc phấn khích, nhưng nàng phải thừa nhận Vu Duy Thiển là người đặc biệt nhất.

"Ngươi nói có phái người đi theo hắn, hiện tại tình huống thế nào?" Không có phản ứng đối với lời khen của nàng, Vu Duy Thiển chỉ muốn biết tình hình hiện tại của Lê Khải Liệt, "Đừng nói với ta những lời vô nghĩa, ta muốn biết tình huống chính xác."

Ánh mắt vẫn không nhúc nhích đang quan sát bên ngoài, hắn cũng không quay đầu lại.

Người của Samantha đang bận ứng phó với bên ngoài, không rảnh kháng nghị thái độ rất khiếm nhã của Vu Duy Thiển. Samantha lơ đểnh, nàng móc ra một chiếc điện thoại liên lạc chuyên dụng, bấm một dãy số, "Ừm là ta, hiện tại thế nào? Ta bảo các ngươi nếu gặp nguy hiểm thì liền ra tay! Hiện tại tình huống thế nào?"

"…..Rất kỳ lạ, ngài Leo dẫn theo không ít người, bọn họ ở sườn núi bị chặn đường, nhưng kỳ quái chính là không có ai phản kháng, ngài Leo đã bị người của Claudy dẫn đi!"

Giọng nói trong điện thoại rõ ràng truyền đến tai của Vu Duy Thiển, Samantha cũng sợ ngây người, bên ngoài tiếng súng vang lên đùng đùng, bắn thủng vách tường ở phía sau, trong không khí tràn ngập khói thuốc súng giống như chỉ trong nháy mắt liền bị bùng nổ, mùi vị lo lắng nôn nóng đang thiêu đốt một cách lặng lẽ.

P/S::> chồng bị bắt cóc, vợ đi cứu chồng =)) =)), sam ơi là sam, đây là lần thứ mấy bị bắt rồi!!

165. Chương 165: Xót Xa

Lê Khải Liệt là loại người sẽ không phản kháng hay sao? Tuyệt đối không phải, đáp án này là điều không thể nghi ngờ.

"Có lẽ hắn có kế hoạch gì khác…" Samantha nói như vậy, nhưng ngay cả nàng cũng không thể tin tưởng, "Không, không đúng! Cho dù có kế hoạch gì thì cũng phải đợi chúng ta đến đó mới đúng chứ!"

"Hiện tại nói mấy thứ này cũng vô nghĩa, chỉ có tận mắt nhìn thấy thì mới biết là vì sao!" Vu Duy Thiển cực lực trấn tĩnh, hắn đã sống nhiều năm như vậy, cho dù tình huống nguy hiểm như thế nào thì hắn cũng đều gặp qua, trước mắt không đáng là gì.

Đùng! Tiếng súng vang lên, kẻ địch ẩn nấp ở bên ngoài bị trúng đạn vào cổ rồi ngã xuống đất, mặc dù động tác cầm súng của Vu Duy Thiển vẫn ổn định như trước nhưng Samantha có thể nhìn thấy một chút run rẩy khi hắn buông khẩu súng.

Chết tiệt! Vì sao vẫn còn nhiều người như vậy? Tầm mắt của Vu Duy Thiển nhìn chằm chằm ra phía cửa sổ, tính toán thời gian thoát vòng vây, "Cấp dưới của ngươi đâu rồi? Chẳng lẽ toàn bộ Hecate chỉ có bấy nhiêu đây?"

"Ngươi rất tức giận? Nhưng chuyện này không thể trách ta, tuy nói là sở chỉ huy nhưng ngươi đừng quên Hecate là tổ chức gì, sở chỉ huy là nơi giữ bí mật, người của ta đương nhiên được phân bố đi khắp nơi trên thế giới!" Samantha cũng vừa tức vừa vội, "Xem ra những người này đã tính trước, mọi người bị phái đi đảo Capri, hiện tại ở đây không đủ người! Ta có biện pháp gì cơ chứ!"

Nếu không phải Lê Khải Liệt mạo hiểm như thế, nếu không phải thời cơ chưa đúng thì làm sao lại rơi vào tình trạng bị động như vậy?

Vu Duy Thiển cũng ảo não như nàng, "Ngay lúc này mà cái tên kia lại….!" Cơ hồ là có thể nghe được tiếng nghiến răng ken két, hắn không còn biện pháp nào khác. Ở trong này càng lâu thì càng bất lợi cho Lê Khải Liệt.

"Senzou." Buông súng, hắn đứng lên, mái tóc đen cuồng loạn, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm khắc, cầm lấy một miếng gỗ rất mỏng, trong khoảnh khắc máu từ cổ tay phun ra như mưa.

Một nhát rất kiên quyết, ngay cả thời gian để mở miệng mà Senzou cũng không có, máu tươi bắn ra trên mặt đất, ngay trước mắt Samantha, màu đỏ tươi nở rộ như huyết hoa yêu dị, dẫn tới một hơi thở tử vong vô cùng lạnh lẽo.

Tối tăm, bóng đêm vô biên vô hạn phủ xuống, vây quanh gian phòng bên ngoài, phóng thích từ trong máu tươi ngay trước mặt Samantha, ngay trước mặt các thành viên còn lại của Hecate, bóng tối buông xuống chỉ trong chớp mắt, hình ảnh vượt quá trí tưởng tượng của bọn họ, tựa như một pha chiếu chậm trên phim, chiếu rọi đồng tử nở to bởi vì kinh ngạc của bọn họ.

Tiếng khóc thét một khi đã bắt đầu thì liền không thể ngừng lại, đối mặt với cái chết thì con người đều trở nên vô năng bất lực.

"Chúa ơi, hắn rốt cục là loài quái vật gì vậy…." Lực lượng vượt quá sự nhận thức của bọn họ đang diễn ra trước mặt, cảm giác sợ hãi làm cho người ta cũng bất lực.

Quái vật hay sao? Vu Duy Thiển hơi nhếch khóe miệng làm hằn lên độ cong mỉa mai ở trên mặt.

Nếu nói cho người khác biết lực lượng bóng tối này chính là bất tử mà không ít người đang theo đuổi thì không biết bọn họ sẽ có phản ứng gì, nếu nói cho bọn họ biết đó là vong linh của người thân hắn thì không biết những kẻ đang khiếp sợ đến mức bất động sẽ có biểu tình gì?

Người duy nhất nhìn thấy cảnh tượng này mà chỉ nhún vai rồi nói ngươi còn có ta, hiện tại lại đang nằm trong tay của Claudy.

Khi gặp lại thì Lê Khải Liệt sẽ nói cái gì, hắn cũng không dám suy nghĩ, nhưng trong đầu vẫn hiện ra nội dung được viết trên quyển sổ tay của Naryn Claudy.

Cảm giác sợ hãi giống như sóng biển bao phủ lấy hắn, chưa bao giờ có cảm giác không xác định như vậy làm cho Vu Duy Thiển cảm thấy chính mình sắp phát điên, vì có thể sớm tiến đến nơi đó, cho dù máu có chảy hết thì cũng không sao, chỉ cần hắn tới kịp, chỉ mong hắn tới kịp, tới kịp—

Liệt!

Dường như có cái gì đó đang gọi hắn, Lê Khải Liệt ngẩng đầu, trước mắt là khuôn mặt già nua suy yếu của Kent Claudy, có lẽ vừa rồi nghe được chỉ là ảo giác, "A, trúng độc quá nặng, trong tình huống như vậy mà vẫn có thể nghe được giọng của hắn…"

Đảo Capri, trên danh nghĩa bị lưu đày, kỳ thật là âm thầm nhận mật lệnh, nhà tổ của gia tộc Claudy.

"Ngươi đang lẩm bẩm cái gì đó? Leo, cháu ngoan của ta, ngươi quả nhiên như ta đã suy nghĩ, thật sự có gien đặc biệt, đáng tiếc ngươi lại không chịu phát huy nó." Kent Claudy tiếc nuối mỉm cười rồi vỗ tay, "Nói thêm một ít nữa đi, ngươi yêu người kia đến mức nào, ta rất muốn biết."

Sau khi Claudy lên tiếng thì Bode liền thu hồi nụ cười, khuôn mặt nghiêm túc lấy ra cây kim bằng đồng từ trong cái khay nằm trên tay của tên người hầu, đến khi châm vào cổ tay của Lê Khải Liệt thì hắn vẫn nhịn không được mà tán thưởng một tiếng, "Không hổ là Leo, phải dùng một lượng lớn thuốc tự bạch như vậy, đã là mũi thứ hai, nếu là người thường thì sẽ chịu không nổi."

Lê Khải Liệt cười lạnh mà liếc mắt nhìn Bode một cái, bị nhìn như thế thì không có ai lại không cảm thấy sởn gai ốc, Bode tiêm xong thuốc thì lập tức lui ra.

Người đàn ông bị xích trên cây cột gỗ màu đỏ sậm, khi thì vẻ mặt ngẩn ngơ, khi thì ánh mắt sáng như đuốc, từ trong đôi mắt màu tro lục phóng ra hào quang có thể làm cho bất luận kẻ nào cũng cảm thấy e ngại, đó là ngọn lửa hừng hực thiêu đốt lạnh như băng.

Ý chí phản kháng của Lê Khải Liệt mạnh mẽ như vậy, Bode không biết nên nói là hiển nhiên hay là nên tán thưởng Lê Khải Liệt thật sự không giống người thường.

Lợi dụng thuốc tự bạch, bất cứ mọi vấn đề đều có thể được trả lời chân thật, những người có ý chí và tinh thần cực mạnh thì rất khó bị nó khống chế, vì để đạt được hiệu quả cho nên chỉ có thể tăng liều thuốc, nhưng nếu khống chế không tốt thì sẽ gây tổn thương vĩnh viễn đến hệ thần kinh.

Đây đã là mũi thứ hai.

Vì sao Vu Duy Thiển cho đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện, gia tộc Claudy cũng không bận tâm, Lê Khải Liệt cho dù lo lắng như thế nào thì tình hình trước mắt lại không cho phép hắn nghĩ nhiều, kỳ thật hắn càng nên lo lắng cho bản thân mình thì hơn.

Ngọn nến thiêu đốt dưới tầng hầm được bố trí xa hoa, tản mát ra hơi thở tà ác cổ xưa, tựa như hình ảnh mấy trăm năm trước đang được tái hiện, rèm che cao rộng được treo trong phòng, trên tường có những bức tranh thời kỳ văn hóa phục hưng, nhưng càng gây chú ý hơn cả chính là những sợi dây xích và còng sắt, còn có cọc gỗ được dựng giữa phòng.

Cọc gỗ và xiềng xích có vết máu loang lổ, nhìn không ra nhan sắc ban đầu của chất liệu gỗ, màu đỏ sậm đen thùi đứng lặng giữa phòng giống như tế đàn được đặt trên mỏm đá.

Căn phòng rộng lớn tựa như ngăn cách với thế giới bên ngoài, mặc kệ là vật trang trí hay bày biện, thậm chí là mỗi một hạt bụi liên tục lượn lờ trong không khí cũng tràn ngập hương vị cũ kỹ tang thương, tản ra hơi thở của tội ác tích tụ mấy trăm năm qua.

Nơi này vĩnh viễn không thấy mặt trời, bóng đêm trở thành minh chứng cho hết thảy những gì đã xảy ra ở đây. Kent Claudy chống gậy đứng trong phòng, bàn tay vuốt lên huy hiệu của gia tộc trên đầu gậy, đôi mắt đục ngầu vẫn ẩn chứa hy vọng, có lẽ người cháu nội có huyết thống không thuần chủng đang đứng trước mặt hắn sẽ trở thành bước chuyển của toàn bộ gia tộc Claudy.

"Chờ đến khi thuốc có tác dụng thì lần này hỏi hắn nguyên nhân dẫn đến biến dị và quá trình tiến triển, phải biết là ngay cả Josen cũng không có biến dị kỳ lạ như vậy, nhất định phải hỏi cho rõ ràng, không tiếc bất cứ giá nào!"Giọng nói tràn ngập uy nghiêm của ông lão làm cho Bode cúi đầu nhận lệnh, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Lê Khải Liệt.

"Ông chủ, không tiếc bất cứ giá nào, như vậy có nghĩa là..." Vì để xác định, Bode không thể không truy vấn, nếu làm sai một chút thì có thể hỏng hết toàn bộ.

"Chỉ cần hắn không chết là được rồi." Kent Claudy đi đến bên cửa rồi quay đầu lại, ngay góc tối nơi cánh cửa, khuôn mặt khá giống Lê Khải Liệt vô cùng bình tĩnh, "Áp dụng tất cả những gì mà ngươi có, đừng lãng phí, đây là cơ hội thay cho cha của ngươi chuộc tội. Bode, đừng giống như Rick cha của ngươi trước kia.:"

Cha của hắn – Rick, sau khi Kent Claudy mang theo giọng điệu khó chịu khi nhắc đến cái tên này thì mùi mục nát trong tro bụi càng thêm nồng nặc.

"Dạ, ông chủ." Bode cúi đầu càng thấp, biểu tình lộ ra ý cười hơi buồn bã, nhưng nhanh chóng khôi phục như lúc ban đầu, "Xin yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không lãng phí tư liệu tham khảo tốt như vậy, nhất định sẽ cho ông chủ một kết quả hoàn mỹ."

"Thiếu ta thì không được, ta cũng muốn gia nhập." Cánh cửa truyền đến giọng nói của một người khác, Josen kính cẩn hỏi thăm ông nội của hắn, "Ông nội, hắn là do con mang về, kết quả như thế nào thì con nhất định cũng phải biết, con sẽ ở đây để trông coi Bode, cứ giao cho con."

"Cũng tốt, tuy rằng lần này ngươi hành động rất mạo hiểm, bất quá mạo hiểm như vậy cũng đáng giá, thoạt nhìn hắn quả nhiên rất xem trọng người kia, hiện tại nếu có thể đồng thời chiếm được cả hai thứ thì công lao của ngươi là tốt nhất." Kent Claudy tán dương gật đầu, hắn có vẻ hài lòng đối với người cháu trai này, chỉ tiếc trên người của Josen cũng mang dòng máu của Naryn – thằng con vốn không nên tồn tại.

Sau khi Kent Claudy rời đi thì bên trong lại trở nên im lặng, đôi giày da của Josen cất lên tiếng vang nặng nề trên mặt sàn.

"Leo, ta gọi ngươi một tiếng anh hai thì ngươi có cao hứng hay không? Hay là rất tức giận, tức đến nỗi muốn giết ta? Bây giờ ngươi còn có thể giết hay sao?" Nở nụ cười quỷ dị mà bước đến gần, Josen phái người nâng rất nhiều thứ tiến vào.

Bode đứng bên cạnh, chỉ có thể nhắc nhở một lần cuối cùng, "Cậu Josen–"

"Ta biết, miễn là không chết thì được rồi!" Josen phất tay một cách mất kiên nhẫn, khí sắc phờ phạt của hắn đã khôi phục một chút nhưng vẻ mặt vẫn tái nhợt, "Leo, hiện tại ta cũng cho ngươi nếm thử mùi vị không thể không khóc thét, trả lại cho ngươi toàn bộ cảm giác khổ sở vì tội đã nổ súng với ta!" Hắn nhe răng cười rồi đi đến trước mặt Lê Khải Liệt.

Có đôi khi thời gian trôi qua rất nhanh, có đôi khi lại làm cho người ta cảm thấy rất dài lâu, một giây chờ đợi đều làm cho người ta có cảm giác ruột gan đều bị thiêu trụi, ngay cả một giây mà Vu Duy Thiển cũng không thể chờ được, nghi vấn ở trong lòng càng lúc càng trầm trọng, giống như một tảng đá đè ngay trước ngực.

Vì sao Lê Khải Liệt không phản kháng?

Trong tình huống không còn cách nào khác, cho dù có lưỡng bại câu thương thì Lê Khải Liệt cũng sẽ không thể tự nguyện bị mang đi, vẫn chưa lấy được thuốc giải độc cho Lydia, hắn rơi vào tay của Claudy sẽ chỉ càng làm cho đối phương có lợi thế, chẳng lẽ Lê Khải Liệt lại không biết điểm này.

Sau khi giải quyết nguy cơ của Hecate, Samantha và hắn rốt cục cũng đến được đảo Capri, lúc này đã mất một ngày, khi hắn lên đến nhà tổ của Claudy ở trên đỉnh núi chính là lúc chạng vạng.

Trên đỉnh núi có thể nhìn thấy ánh trăng tròn vành vạch, trong bầu không khí yên tĩnh, nhà tổ của gia tộc Claudy đứng sừng sững trên đỉnh núi, đắm chìm trong ánh sáng lạnh lẽo, làm toát ra vẻ trang trọng mà thần bí.

Đối phương tựa hồ không có ý ngăn cản hắn tiến vào, Vu Duy Thiển được dẫn đến một căn phòng dưới tầng hầm, lúc này ánh trăng bên ngoài sáng rực rỡ, nhưng bầu không khí dưới tầng hầm lại vẫn nặng nề như cũ, rèm che được vén lên, hắn nhìn thấy Lê Khải Liệt.

Vừa đập vào mắt, hắn liền nhịn không được mà hít một hơi, phẫn nộ bùng lên như mũi kim đâm sâu vào ngực hắn.

166. Chương 166: Nụ Hôn Dưới Ánh Trăng

"Các ngươi muốn làm gì hắn?" Tiếng gầm gừ vì tức giận mà trở nên run rẩy, hai từ phẫn nộ đã không còn đủ để hình dung tâm tình của Vu Duy Thiển, lồng ngực giống như có cái gì đó muốn bùng nổ, chua xót và đau đớn cùng xông lên não.

Hắn nói không nên lời, cổ họng như là bị ngăn chặn, bị một cục sắt nung nóng đang ấn vào.

Trong căn phòng trống trải có một loạt dụng cụ, một cái lồng sắt cao hơn thân người có đủ loại dụng cụ đặt bên cạnh và trước mặt, người bên trong chính là Lê Khải Liệt, trên người của hắn cắm đầy điện cực, chiếc áo sơ mi màu đen dính đầy máu tươi, vết thương trên trán thoạt nhìn đã trải qua xử lý, hắn nhắm mắt như đang ngủ say, bởi vì đau đớn mà biểu tình nhăn nhó dữ tợn, tựa như có nhát dao khắc sâu trực tiếp vào trong lòng của Vu Duy Thiển.

Cho dù lúc này có người muốn giết hắn thì hắn cũng sẽ không có cảm giác, tất cả cảm giác của hắn đều bị ngưng tụ vì cảnh tượng trước mắt.

Không có cái gì có thể gò bó, không có cái gì có thể trói buộc, vậy mà người kia hiện tại lại bị nhốt trong lồng giam, lưới sắt rỉ sét cầm cố tự do của hắn, giống như một con thú bị thương, máu tươi không chỉ bám lên mái tóc màu nâu đỏ rối tung của hắn mà cũng chiếu đỏ đôi mắt của Vu Duy Thiển.

Hắn rốt cục cũng bị đối đãi giống như cha của hắn, Naryn. Tiêm thuốc, giật điện, kích thích thần kinh, thí nghiệm thính giác, thí nghiệm thị giác, kiểm tra sinh mệnh, kiểm tra đủ loại triệu chứng bệnh tật, sóng điện não….nhiều đến mức không thể đếm được….

Trong nháy mắt đầu óc trở nên trống rỗng, cổ họng nghẹn ngào run rẩy, Vu Duy Thiển xông lên, nhổ xuống những điện cực lung tung được cắm trên người của Lê Khải Liệt, đưa tay vói vào trong lồng sắt, hai tay run rẩy vuốt ve mái tóc của đối phương, đụng đến vết máu ngưng tụ trên trán của Lê Khải Liệt, ngữ điệu của hắn bất chợt trở nên giá rét, "Là ai?"

"Không phải ta làm hắn bị thương." Bode sợ sẽ gây ra hậu quả nên trước tiên vội vàng giải thích, nhưng hàn ý lạnh lẽo xung quanh nói cho hắn biết cho dù có giải thích vào lúc này thì cũng vô ích.

Ánh mắt còn sắc bén hơn so với sấm sét bắn thẳng về phía Bode, gằn lên từng tiếng đều mang theo hơi thở lạnh lẽo và giá rét, "Là ai? Ai làm?"

"Là chính hắn tự làm." Một ông lão đi cùng Josen bước ra trước mặt Vu Duy Thiển đã trả lời hắn như vậy.

Kent Claudy chống gậy đi vào tầng hầm, không cần phải nghi ngờ gì nữa, người đàn ông đứng giữa phòng để lộ ra hơi thở thịnh nộ khiến người ta sợ hãi là người mà cháu nội hắn yêu, cũng là người ở trong truyền thuyết.

"Nghe tiếng đã lâu, đây là lần đầu tiên gặp mặt ngươi, ngài Wirth, ta cảm thấy vô cùng vinh hạnh." Giống như thời gian đảo ngược, Kent Claudy trở thành một ông lão quý tộc nho nhã lịch sự ở vài thế kỷ trước, gật đầu hàn huyên với Vu Duy Thiển.

Kent Claudy, tộc trưởng của gia tộc Claudy, hết thảy ngọn nguồn tội ác là đây. Trên khuôn mặt già nua, ngoại trừ nếp nhăn và đôi mắt đục ngầu nhìn không ra có gì đặc biệt, nhưng sự bình thường như vậy lại có thể tạo thành tội ác khiến người ta cảm thấy ghê tởm.

"Người mà các ngươi muốn chính là ta, thả hắn ra." Vu Duy Thiển không có tâm tư nhiều lời với Kent Claudy, đôi mắt đỏ ngầu vì tức giận, phát ra hơi thở khủng bố. Bode lại cẩn thận lui ra sau từng bước.

"Có lẽ ngươi hiểu lầm, tuy rằng chúng ta rất muốn biết bí mật trên người của ngươi, nhưng đối với ông nội của ta mà nói thì vẫn còn có chuyện quan trọng hơn, đương nhiên nếu có thể thuận tiện có được bất tử trên người của ngươi thì xem như hoàn hảo." Không biết vì sao trong giọng điệu khoái trá của Josen lại có một loại ghen tỵ khó hiểu.

"Các ngươi muốn lợi dụng hắn làm cái gì? Những gì các ngươi đang làm là muốn lấy mạng của hắn!" Đôi mắt sắc bén như băng, Vu Duy Thiển không thể giữ được bình tĩnh.

"Đó là một chút sai sót trong quá trình mà thôi, là Bode không buộc chặt nên hắn phát cuồng vì phản ứng của thuốc, đập vào song sắt làm bị thương chính mình, ta không cần thiết phải gạt ngươi." Kent Claudy vẫn bình tĩnh như trước, hắn đi đến chiếc ghế sô pha ở bên tường rồi ngồi xuống, "Dù sao hắn cũng là cháu của ta, mặc kệ ngươi có tin hay không thì ta cũng không muốn hắn chết."

"Kent Claudy! Hắn là Lê Khải Liệt, là cháu của ngươi, ngươi hại hắn thành nông nỗi như vậy mà còn có thể nói ra những lời đó?" Không thể tha thứ, cho dù như thế nào cũng không thể tha thứ! Toàn thân của Vu Duy Thiển đều bị lửa giận chiếm cứ, đưa hắn thiêu đốt thành tro bụi.

Không cần lý trí, không cần bất cứ thứ gì khác, hắn chỉ muốn cứu ra Lê Khải Liệt, "Buông hắn ra nếu các ngươi vẫn chưa muốn chết…" Trong đồng tử màu đen nổi lên gió lốc.

"Quả nhiên nghĩa trọng tình thâm." Kent Claudy gật đầu, lấy ra đồng hồ rồi nhìn một chút, sau đó mỉm cười, "Nhưng ngươi cũng đã nói, hắn gọi là Lê Khải Liệt, họ của hắn là từ bà mẹ vô dụng của Naryn, con đàn bà người Trung Quốc kia, nếu hắn nghe lời thằng cha vô tích sự của mình mà dùng họ Trung Quốc thì cũng đã chứng tỏ không phải chân chính là người nhà Claudy."

Mẹ của Naryn, hầu gái của gia tộc Claudy năm đó sau khi bị Kent Claudy đùa bỡn thì vứt bỏ, với hắn mà nói đó là một loại sỉ nhục, đứa cháu kế thừa họ của bà nó thì sẽ đại biểu cho cái gì?

Bị nhốt trong lồng sắt là cháu nội ruột của hắn, nhưng đối với Kent Claudy mà nói thì hình như chẳng có ý nghĩa gì, hắn dùng ánh mắt thương hại để nhìn Vu Duy Thiển, "Chỉ cần là con người thì sẽ có nhược điểm, chúng ta nắm được nhược điểm của hắn cho nên mới có thể không phí công thổi bụi mà vẫn thắng được trận này, hắn thua."

Josen vừa cười vừa lấy ra một thứ, "Có nó thì Leo chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo ta, ta muốn hắn làm cái gì thì hắn sẽ làm cái đó, cho dù bị nhốt trong lồng sắt, bị cắm điện cực để làm thí nghiệm, bị đối đãi giống như thú vật thì hắn cũng sẽ không dám nói một câu."

"Ngươi có biết đây là cái gì hay không?" Tiếng cười đắc ý tựa như từ nơi phương xa truyền lại, "Tuy rằng Monica đã chết nhưng nhiệm vụ cuối cùng đã hoàn thành một nửa, cô ta không kịp gắn con chíp thứ hai lên người của ngươi, cũng may cái thứ nhất vẫn có tác dụng, nó đã hợp nhất với trái tim của ngươi, con chíp mini kia rất nhỏ, nó vẫn luôn ở trong cơ thể của ngươi."

Vu Duy Thiển xé mở áo sơ mi, trên ngực của hắn vẫn còn vết sẹo hình chữ thập, những vết thương khác đều trở nên phai nhạt, duy nhất chỉ có nó là vẫn như cũ, tựa hồ càng ngày càng rõ ràng, chẳng lẽ là do ảnh hưởng của con chíp? Lúc trước khi hắn mất đi ý thức, Monica đã kịp gắn một con chíp vào trong tim của hắn?

"Chỉ cần ta ấn nút thì cho dù ngươi bất tử cũng sẽ bị nó tra tấn đến mức sống không bằng chết, nó sẽ thu thập số liệu trong máu của ngươi để cung cấp cho chúng ta nghiên cứu." Giống như thưởng thức một món đồ chơi, Josen xoay tròn bộ điều khiển trong tay, hắn đắc ý cười to.

"Khi ta nói với hắn chuyện này, ngay cả thử mà hắn cũng không dám, hắn lập tức đi theo ta trở về, ha ha ha ha ha ha ha, Miracle Leo? Cũng chỉ đến trình độ này mà thôi."

Tiếng cười đắc ý quanh quẩn trong phòng, Vu Duy Thiển mắt ngơ tai điếc, trên mặt mất sạch huyết sắc, từ tái nhợt đến đỏ ửng, cho đến khi chuyển thành xanh, xanh như sắt, giống như mất đi độ ấm cuối cùng trên người, toàn thân lạnh như băng.

Hóa ra đây là lý do mà Lê Khải Liệt không phản kháng.

Vì không muốn hắn bị tổn thương nên làm cho chính mình rơi vào nông nỗi như vậy….

"Cái tên ngu ngốc này! Ai bảo ngươi cứu ta? Ngốc đến mức tự mình nhảy vào cạm bẫy, ngươi nghĩ rằng ta sẽ cao hứng hay sao? Ta nhìn thấy bộ dáng này của ngươi thì sẽ vui vẻ? Trong đầu của ngươi rốt cục đang nghĩ cái gì? Ngươi tỉnh lại cho ta!" Tiếng hét giận dữ khiến cho song sắt chấn động, Vu Duy Thiển nắm lấy Lê Khải Liệt ở trong lồng sắt, ngay cả nhịp tim cũng đang run rẩy.

Ánh trăng âm u lạnh lẽo, người trong lồng sắt dường như bị cơn thịnh nộ và hò hét điên cuồng của hắn đánh thức, dưới ánh trăng có cái bóng giật giật, mở ra hai mắt, "Ta đang nằm mơ hay sao, lúc này lại nhìn thấy Duy yêu của ta đang rơi nước mắt vì ta…."

Chậm rãi vươn tay, Lê Khải Liệt dùng ngón tay đông máu để sờ lên gò má của Vu Duy Thiển, "Hiếm thấy ngươi lo lắng cho ta đến trình độ này, tuy rằng ta rất vui sướng….nhưng mà ta vẫn chưa chết, thắng hay thua…..vẫn chưa quyết định."

Không biết từ khi nào thì khóe mắt đã ẩm ướt, Vu Duy Thiển hung hăng cắn răng, "Ngu ngốc, đây là mồ hôi, không phải nước mắt!" Hắn nắm lấy tay của Lê Khải Liệt, đối phương cũng nắm chặt tay của hắn.

"Xem ngươi mạnh miệng tới khi nào, ta nhìn thấy ngươi tới mà vui đến mức muốn khóc, ngươi làm sao lại mất hứng như vậy…." Dùng tay kia ôm mặt của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt kề sát vào lưới sắt, nhướng mi cười cười, "Để cho ta hôn ngươi một chút có được hay không? Bằng không ta sợ không có sức mà tiếp tục kiên trì."

"Muốn bổ sung năng lượng? Một nụ hôn thì làm sao mà đủ." Vu Duy Thiển đến gần hắn, nhìn sắc mặt tiều tụy của hắn, "Ngươi muốn hôn bao lâu cũng được, bất quá tuyệt đối đừng tắt thở mà chết ở chỗ này." Mặc dù Lê Khải Liệt biểu hiện vẫn thản nhiên vô sự, nhưng Vu Duy Thiển có thể nhìn thấy sự cáu kỉnh và thịnh nộ cùng với vẻ dữ tợn và bướng bỉnh của một con thú bị kiềm hãm.

Cho dù hôn bao lâu cũng không thành vấn đề, miễn là Lê Khải Liệt còn sống.

Bọn họ vẫn chưa thua.

Cách lồng sắt, môi chạm môi, truyền cho nhau độ ấm, Lê Khải Liệt không hỏi Vu Duy Thiển vì sao hiện tại mới đến, nhìn thấy người này bình yên vô sự là đủ rồi, hiện tại hắn chỉ muốn hấp thu lực lượng của đối phương.

Sau khi kề sát vào nhau thì Vu Duy Thiển mới phát hiện trên người của Lê Khải Liệt có rất nhiều dấu vết bị kim tiêm, bàn tay vươn ra từ trong lồng sắt tuy rằng đã cực lực ôm lấy hắn nhưng hắn vẫn cảm giác được Lê Khải Liệt hơi hơi run rẩy. Lê Khải Liệt đã không thể tiếp tục duy trì được nữa, Vu Duy Thiển thở dài một tiếng, nhẹ nhàng giữ chặt tay của đối phương đang vòng lên cổ của mình, ôm lấy thắt lưng của Lê Khải Liệt, cứ như vậy mà len vào giữa khe hở của lồng sắt để cho người này nụ hôn nồng nàn nhất.

Cho dù cách lồng sắt nhưng vẫn không thể ngăn cản bọn họ truyền tình cảm cho nhau, tựa như ngay cả ánh trăng trong trẻo lạnh lùng cũng bị hòa tan thành dòng nước màu bạc, ngọn nến nhẹ nhàng nhấp nháy

trong gió, làm cho bóng dáng của hai người bên lồng sắt kéo ra rất dài, rất dài.

Vừa hôn xong, Lê Khải Liệt vuốt ve mái tóc của Vu Duy Thiển, "Có nhớ ta hay không?"

"Sau này đừng làm mấy chuyện ngu ngốc như vậy nữa, nếu không thì ta sẽ đổi người yêu." Vu Duy Thiển không để ý đến câu hỏi của Lê Khải Liệt, ánh mắt hơi nheo lại, tràn ngập cảnh cáo và tức giận cùng với nỗi lo lắng vẫn chưa hoàn toàn buông xuống.

"Mặc kệ ngươi đổi ai thì vẻ ngoài và thân thể của bọn họ đều nhất định không hợp ý của ngươi như ta, vậy thì đổi làm cái gì? Tốt nhất chỉ cần giải quyết chướng ngại vật che giữa chúng ta rồi ngươi muốn trút giận lên người của ta như thế nào cũng được." Lê Khải Liệt nâng mắt lên, tầm mắt của hai người cùng chuyển về phía Kent Claudy.

167. Chương 167: Thứ Bị Đánh Cắp

Bộp bộp bộp, tiếng vỗ tay thong thả vang lên, ông lão vẫn dùng ánh mắt và thái độ thưởng thức để nhìn bọn họ, "Tình cảm giữa các ngươi sâu nặng như vậy, tốt lắm."

"Hóa ra ông nội muốn chính là như thế này, tình cảm của bọn họ càng sâu nặng thì kế hoạch của chúng ta mới có thể thi hành suôn sẻ." Lúc đầu Josen không hiểu mục đích của Kent Claudy, hiện tại hoàn toàn hiểu rõ, nụ cười âm trầm trở nên quỷ dị, "Ngài Wirth, xem như ngươi xui xẻo đi, yêu phải người đàn ông này."

Bọn họ đứng ở một góc phòng, hai ông cháu, Bode đứng hầu ở bên cạnh, biết rõ ý tứ trong lời nói của bọn họ nên chỉ đành thở dài, cũng bắt đầu dùng ánh mắt thương hại để nhìn Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt.

Kent Claudy từ trên sô pha đứng dậy, nụ cười thật sự hiền lành, tựa như một bậc cha chú đang dạy dỗ con cháu, "Giải quyết chướng ngại, nói thì dễ dàng, Leo, tuy rằng ngươi rất có năng lực nhưng là quá tin tưởng vào năng lực của mình, mặc dù đây là sở trường của ngươi nhưng nó cũng chính là nhược điểm."

Hắn chuyển mắt nhìn sang Vu Duy Thiển, "Ngài Wirth, ta đã bảo Bode tiêm cho hắn vài thứ, thoạt nhìn vẫn chưa đủ, hiện tại chỉ thiếu một chút trợ lực, ngươi có thể giúp chúng ta việc này hay không?"

Thái độ của Kent Claudy rất bình thản nhưng ánh mắt lại vô cùng quỷ dị, thật giống như kế tiếp mới là màn chính thức.

Khi Vu Duy Thiển nhìn chăm chú, Bode cầm lấy một ống tiêm, xuất ra một lọ thuốc sáng bóng kỳ dị, dưới ánh sáng nó có thể lấp lánh màu tro lục, Lê Khải Liệt nhìn thấy nó thì sắc mặt lập tức thay đổi.

Người bị giam giữ trong lồng sắt đã nhẫn nại rất lâu, đáng lý sau khi hắn tỉnh lại thì nhất định sẽ bùng nổ, nhưng lúc này lại do dự một chút mà mở miệng nói, "Duy, hiện tại giống như đang phát triển thành tình huống mà ngươi đã lo lắng, nếu lúc ấy chúng ta chia tay thì hiện tại sẽ không xảy ra chuyện này, nếu ta nói ta hối hận thì còn kịp hay không?"

Vu Duy Thiển lập tức quay lại nhìn Lê Khải Liệt, ánh mắt sắc như dao, "Ngươi đang nói cái gì?"

"Ta nói, cứ xem nụ hôn vừa rồi làm kỷ niệm chia tay có được hay không?" Cho dù ở trong lồng sắt, trên người có thương tích cùng với vẻ mặt mệt mỏi nhưng Lê Khải Liệt vẫn dùng nụ cười hơi lộ ra nguy hiểm và ngả ngớn để biểu đạt ý nguyện của mình, "Ta thu hồi lời nói mới vừa rồi, ngươi không cần ở tại chỗ này giúp ta đối phó với Claudy."

"Não của ngươi có phải đã xảy ra vấn đề hay không?" Vu Duy Thiển nhìn hắn một cách ngỡ ngàng, "Ngươi mới nói một phút trước mà chưa đến vài phút sau thì ngươi đã thay đổi chủ ý? Ngươi sợ cái gì?" Tầm mắt di chuyển, hắn nhìn chằm chằm vào lọ thuốc trong tay của Bode.

"Ta muốn ngươi đi, chính là hiện tại!" Giọng nói khàn đặc, Lê Khải Liệt thậm chí dùng sức để đẩy hắn ra.

Phản ứng giống như một người hoàn toàn xa lạ khiến cho Vu Duy Thiển nghi ngờ, hắn làm sao có thể vứt bỏ Lê Khải Liệt để rời đi như vậy? "Thứ kia rốt cục là cái quái quỷ gì? Nó sẽ làm tổn thương ngươi? Hay là gây ra phản ứng gì? Ngươi nói cho ta biết đi!"

Hắn nắm lấy tay Lê Khải Liệt, ghìm chặt cổ tay của đối phương, con ngươi màu đen thâm thúy phát ra ánh sáng lạnh lẽo, "Ta đã đến đây, còn muốn bảo ta rời đi? Lúc trước người muốn yêu ta là ngươi, đã đến nước này ngươi đừng hòng giở trò để bắt ta buông tay!"

"Không muốn làm cho ngươi nhìn thấy bộ dạng mất trí của ta! Nói như vậy đã đủ hiểu hay chưa!" Lê Khải Liệt không thể bình tĩnh nói chuyện với hắn, hắn biết rất rõ đây là loại thuốc gì.

Bode bom thuốc vào ống tiêm, chất lỏng ở bên trong lưu động, "Thứ này sẽ làm người ta mất đi tính khí bình thường, trở thành trò hề, tâm tình cũng cực kỳ phóng khoáng, tựa như đem người ta biến thành dã thú, bất quá đừng hiểu lầm, nó không phải thuốc phiện, là lấy ra từ mẫu gien mà cha của Leo là ngài Naryn đã mang về để tạo thành thuốc, chích vào người hắn."

"Đừng nhìn hiện tại hắn rất có tinh thần, đó đều là do loại thuốc này kích thích, đáng lý hắn phải thích nó mới đúng." Josen ở bên cạnh bổ sung, "Có nhìn thấy trận pháp ở dưới đất hay không? A, thật có lỗi, bởi vì nó được dùng bằng máu để vẽ, cho nên có lẽ ngươi không nhìn thấy rõ, là ở chỗ này–"

Josen hướng dẫn tầm mắt cho Vu Duy Thiển, bị tầng mây che lấp, ánh trăng trở nên mờ nhạt, trận pháp trong lồng sắt lại phản xạ ra màu đỏ sậm sáng bóng, rốt cục Vu Duy Thiển hiểu được hương vị khác thường trong không khí bụi bậm là cái gì, đó là vết máu khô, hắn vẫn luôn chú ý đến Lê Khải Liệt nên không hề phát hiện.

"Thứ mà Naryn lấy chính là tóc của hắn, có thể là vì để kỷ niệm, khi hắn còn nhỏ đã lưu lại, là mẫu gien thuần túy nhất, cũng là thứ cần thiết nhất cho ma thuật, không có thứ gì tốt hơn so với thứ kia, hiếm khi Naryn làm được một chuyện không ngu ngốc như vậy." Tán thưởng thành quả của Naryn, trong đôi mắt đục ngầu màu xám của Kent Claudy lộ ra một nụ cười không có tình cảm.

"Sợ ta nhìn thấy bộ dạng phát cuồng của ngươi cho nên mới muốn ta bỏ đi? Ngươi còn có cái gì mà ta chưa thấy qua? Bây giờ còn nói những lời như vậy?" Không bận tâm đến những gì Claudy vừa nói, Vu Duy Thiển chỉ nhìn một mình Lê Khải Liệt, người này lại có thể chọc tức hắn chỉ vì nguyên nhân như vậy hay sao?

"Ta không sao cả, nhưng ngươi sẽ khổ sở vì ta." Lê Khải Liệt nhìn thật sâu vào mắt hắn, Vu Duy Thiển có thể không hiểu rõ tác dụng chân chính của loại thuốc này.

"Nói xong chưa?" Bode mỉm cười có một chút bất đắc dĩ, sau đó hắn cẩn thận đi đường vòng ra sau lưng lồng sắt để tiếp cận Lê Khải Liệt, "Thể chất của ngươi rất tốt, đây là mũi thứ ba, không giống như thuốc tự bạch, lần này có Wirth ở đây, ắt hẳn sẽ có phản ứng khác biệt."

"Ý của ngươi là sao?" Vu Duy Thiển chấn động, hắn đến đây đúng như mong muốn của Kent Claudy. Thái độ của Lê Khải Liệt, còn có loại ánh mắt hài lòng và mong chờ của Claudy đều làm cho nỗi lo lắng trong lòng của hắn càng thêm nghiêm trọng.

"Ý tứ chính là chúng ta tiêm cho hắn một lượng thuốc tự bạch khá lớn mới có thể hỏi được quá trình phát sinh dị biến của hắn, trải qua phỏng đoán, có lẽ dị biến cũng có liên quan đến tinh thần. Không phải lực lượng của ngươi kích thích dị biến của hắn, mà là những chuyện xảy ra trên người của ngươi sẽ kích thích hắn. Nói tóm lại, chỉ cần ngươi xảy ra chuyện bất trắc thì mới có thể kích thích Lê Khải Liệt, làm cho hắn xuất hiện dị biến." Josen vui vẻ giải thích, khuôn mặt tái nhợt xẹt qua nụ cười âm u, đó đơn thuần là một sự ghen tị.

Kent Claudy nói tiếp, "Tiêm thuốc vào cho hắn có thể kích thích dị biến của hắn, nhưng cho dù chờ như thế nào cũng không hề sinh ra hiệu quả, vì vậy chúng ta đều cảm thấy chờ ngươi đến là tốt nhất, hiện tại điều kiện đều đã có đầy đủ."

Hắn gật đầu một cái, ra hiệu cho Bode tiếp tục, Vu Duy Thiển biết hắn muốn làm cái gì, lập tức rút ra khẩu súng trên thắt lưng, "Hắn ở trong này, ta không thể dùng lực lượng của mình để ra tay đối với các ngươi, nhưng súng thì có thể, Bode, ngươi dám tiến lên một bước thử xem!"

Họng súng tối om nhắm ngay Bode, trước khi đi vào nơi này thì Bode đã quên kiểm tra vũ khí của Vu Duy Thiển. Bình thường Vu Duy Thiển cũng không đem súng, nhưng lần này là ngoại lệ, khi hắn rời khỏi vụ hỗn loạn của Hecate thì vẫn luôn mang theo súng bên người.

Đồng tử lạnh lẽo giống như đang bốc cháy, ngọn lửa tối tăm sắp sửa cắn nuốt người ta, Bode đối mặt với Vu Duy Thiển như vậy thì hắn lập tức không dám nhúc nhích, lộ ra một nụ cười cứng ngắc, "Có chuyện gì thì cứ từ từ mà nói, Wirth, đây là mệnh lệnh của ông chủ, ta chỉ là người nghe lệnh mà thôi, đừng kích động."

Kent Claudy nhìn thấy tình huống này nhưng không hề lúng túng, giọng nói cùng với tiếng cười khàn đặc già nua được cất lên, "Ngài Wirth, nghe nói ngươi không phải là người tùy tiện tức giận, trời sanh bản tính lạnh lùng cứng rắn, đối với chuyện gì cũng không có cảm giác quá lớn, nhưng thoạt nhìn không phải như vậy, bất quá cũng không sao, cho dù ngươi có súng thì cũng không thể làm được cái gì ở nơi này."

"Leo đang ở trong tay chúng ta, tính cả ngươi cũng ở trong tay chúng ta, ngươi còn có thể làm được gì?" Josen nháy mắt ra hiệu với một tên người hầu ở trước cửa, một luồng điện xẹt qua trong bóng đêm u ám.

"Ưm–" Lê Khải Liệt cắn răng, không rên một tiếng, nhưng cho dù hắn có cố gắng chịu đựng như thế nào thì vẫn không thể ngăn cản dòng điện lẻn qua thân thể của hắn, làm cho toàn thân của hắn run lên bần bật.

"Bỉ ổi!" Đó là cái lồng sắt có điện, hốc mắt của Vu Duy Thiển như muốn vỡ tung, bấm cò súng, viên đạn bắn trúng móc khóa trong lồng sắt, tiếng nổ không ngừng quanh quẩn.

Viên đạn gây ra chấn động lớn hơn, điệp áp tự động gia tăng, cơ hồ có thể nhìn thấy dòng điện màu xanh xẹt qua trong không khí, Lê Khải Liệt rốt cục nhịn không được mà phát ra tiếng rên rỉ nặng nề, trên người càng lúc càng run rẩy, Vu Duy Thiển không nhìn Lê Khải Liệt, hắn biết chỉ cần liếc mắt nhìn một cái thì sẽ không thể tiếp tục ra tay, nhưng tình huống hiện tại không cho phép hắn dừng lại.

Đùng đùng đùng – tiếng súng liên tiếp vang vọng trong phòng, móc khóa có một chút lỏng lẻo, khi hắn muốn xông lên thì bỗng nhiên một cơn đau đớn ập đến, tựa như có cái gì đó chui vào tim, đâm sâu vào bên trong máu thịt.

"Duy!" Tiếng hô đau xót bên tai cùng nhịp tim đập chấn động, Vu Duy Thiển biết đã xảy ra chuyện gì, biểu tình sợ hãi và dữ tợn của Lê Khải Liệt đã nói cho hắn biết con chíp kia đang bắt đầu hoạt động.

"….Quả nhiên, người như vậy sẽ không từ thủ đoạn, cho dù ta không chết thì cũng muốn dùng ta để uy hiếp hắn…" Vu Duy Thiển thong thả quay đầu lại, hắn đã nếm qua mùi vị của tử vong, nhưng cảm giác sống không bằng chết lại là lần đầu tiên, tác phong của gia tộc Claudy làm cho hắn nhớ đến Lê Khải Liệt lúc trước.

Chỉ cần nghĩ như vậy thì đau đớn tựa hồ không còn mãnh liệt như vậy, nhớ lại lúc trước, hắn cầm súng, không cho thân thể của mình ngã xuống, bởi vì hắn biết một khi ngã xuống thì sẽ trở thành đả kích lớn nhất đối với Lê Khải Liệt.

"Leo, ngươi không muốn nhìn thấy người yêu của mình trải qua đau đớn như vậy thì bảo hắn bỏ súng xuống, chúng ta không muốn tổn thương đến hắn." Vuốt ve hoa văn trên đồng hồ quả quýt, Kent Claudy tiếc nuối thở dài.

"Nếu ngươi không ngoan ngoãn nghe lời thì hắn sẽ tiếp tục trải qua đau khổ giống như vậy, bị ta dùng từng nhát dao mổ ra, thế nào?" Nhìn thấy tinh thần và thân thể của Lê Khải Liệt đồng thời bị đả kích, trong lòng của Josen nảy lên một nỗi vui sướng.

"Đừng….nghe hắn, chúng ta đều biết nếu thỏa hiệp thì sẽ không có kết quả gì, là ngươi đã nói với ta nếu có vấn đề gì thì cũng phải giải quyết, không thể tự cho là vì đối phương nên mới tự tiện quyết định…..Ngươi cũng muốn phạm lỗi giống ta hay sao? Ngươi tự mình lăn ra đây cho ta! Lê Khải Liệt!" Dùng một hơi cuối cùng để quát lớn, Vu Duy Thiển nâng lên cổ tay run rẩy, nhưng rốt cục viên đạn không thể bắn trúng móc khóa bằng đồng.

"Duy-" Hắn đã không thể nghe rõ tiếng hô của Lê Khải Liệt, ý thức duy nhất còn lại là không thể ngã xuống, không thể ngã xuống ở nơi này.

"Còn thiếu một chút nữa, thật sự đáng tiếc, bất quá trò hay chỉ mới bắt đầu, để cho ta nhìn xem ngươi sẽ biến thành cái gì, Leo, hắn không phải người mà ngươi yêu nhất hay sao? Nếu hắn bị người ta đối đãi như vậy thì ngươi sẽ thế nào?" Josen được Kent Claudy đồng ý, hắn tiến lên để đá văng khẩu súng cầm chắc trong tay của Vu Duy Thiển.

Giày da cứng rắn giẫm lên bàn tay thon dài, đó chính là bàn tay chỉ có thể dùng để diễn tấu thiên âm, là bàn tay soạn nhạc, từng hung hăng đấm Lê Khải Liệt, cũng từng nhẹ nhàng vuốt ve tay hắn….Lê Khải Liệt không thèm để ý đến dòng điện, hắn lay mạnh lưới sắt, tiếng rống cuồng nộ giống như dã thú phát cuồng, Kent Claudy hài lòng chờ đợi.

Josen nâng chân lên, nắm lấy gáy của Vu Duy Thiển, kề sát vào bên cổ của hắn, "Hey, chỉ cần ngươi quỳ gối trước mặt ta thì ta sẽ thả hắn ra khỏi lồng sắt, thế nào?"

"Chỉ cần ngươi cầu ta, tha thiết van xin, làm cho ta cảm thấy cao hứng thì ta sẽ để cho Leo thoải mái một chút, chẳng phải các ngươi rất yêu nhau hay sao?" Josen phun ra một hơi thở lạnh lẽo từ sau lưng hắn, nếu Vu Duy Thiển làm như vậy thì đây chính là một đả kích rất lớn đối với Lê Khải Liệt, trong khi Josen rất thích ý khi nhìn thấy như vậy.

Vu Duy Thiển không thể trả lời, trái tim bị đào móc thống khổ, tựa như có vô số kim châm đâm vào mỗi một mạch máu trên người, từ lỗ chân lông đến làn da, thậm chí là vào trong xương tủy, tất cả đều bị tác động, bởi vì đau đớn mà biểu tình nhăn nhó xé rách thần kinh của Lê Khải Liệt. Ánh mắt mà Lê Khải Liệt nhìn Josen làm cho người ta hy vọng bản thân mình chưa từng sống trên đời này.

"Quỳ xuống? Ta phải quỳ xuống?" Vu Duy Thiển rốt cục mở miệng, hắn thì thào tự nói, đổi lại là nụ cười lạnh lùng của Josen, "Không sai, chỉ cần ngươi quỳ xuống lạy ta, cầu ta buông tha cho hắn thì ta sẽ thả hắn ra khỏi nơi đó, đương nhiên vẫn phải bị canh giữ, nhưng vẫn tốt hơn so với hiện tại, có phải hay không?"

Vu Duy Thiển không thể chịu đựng việc Lê Khải Liệt bị nhốt trong lồng sắt mà đối đãi như súc vật, đây là điều không thể nghi ngờ, Josen cũng nhìn ra được, nhưng người đàn ông đang dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào hắn sẽ quỳ xuống hay sao? Hắn rất chờ mong điều này.

168. Chương 168: Trăng Rằm

Điện quang lóe lên, dòng điện dừng lại, "Duy–" Lời nói của Lê Khải Liệt vô cùng chậm rãi, "Đừng." Nếu ánh mắt của hắn là thực thể thì Josen nhất định đã chết vô số lần.

Tầm mắt của Vu Duy Thiển dừng hình trên người của Lê Khải Liệt, giống như đang cân nhắc có nên nghe theo hay không. Lúc này Josen rất kiên nhẫn, hắn nôn nóng muốn nhìn bộ dáng cực kỳ bi thương của Lê Khải liệt.

Tiếng đồng tích tắc, Kent Claudy bàng quan ngồi trên ghế, nếu Vu Duy Thiển quỳ xuống trước mặt Josen thì chắc chắn sẽ kích thích Lê Khải Liệt, nói không chừng hắn sẽ điên cuồng, sẽ sinh ra dị thường, từ trước cho đến nay không ai sinh ra biến dị….

"Duy, đừng." Không còn nhìn thấy tức giận, sự bình tĩnh trên người của Lê Khải Liệt phiêu tán hơi thở làm cho người ta sởn gai ốc, ánh mắt vàng óng lấp lánh hào quang dưới đáy mắt.

"Chính là nó…" Thấp giọng thì thầm, trên khuôn mặt bình tĩnh già nua của Kent Claudy lộ ra một chút đỏ ửng kích động, bàn tay run rẩy nắm gậy, hắn đứng lên, nhìn chằm chằm vào Lê Khải Liệt ở trong lồng sắt.

"Chỉ cần ta quỳ xuống thì ngươi lập tức thả hắn ra?" Vu Duy Thiển giống như không hề nghe thấy lời nói của Lê Khải Liệt, hơi liếc mắt về phía sau, "Ngươi cam đoan ngươi sẽ làm được?"

"Đương nhiên, ta nói được thì sẽ làm được, dù sao hắn cũng là anh của ta, ta làm sao có thể nhốt hắn ở trong lồng, tuy rằng nó quả thật rất thích hợp với hắn." Giống như đang thưởng thức một kiệt tác, Josen chăm chú nhìn vào lồng sắt, hiện tại tâm tình của hắn vô cùng khoái trá.

Lê Khải Liệt không hề nhìn bất luận kẻ nào, hắn dùng ánh mắt khủng bố để nhìn Vu Duy Thiển, "Ta thà chết cũng không muốn người quỳ lạy hắn, có nghe thấy hay không? Duy! Ta thà chết!"

Giọng nói khàn đặc mang theo dư âm của thuốc nổ, giống như đang hỏi ngươi muốn ta chết hay sao? Vu Duy Thiển làm như không nghe thấy lời nói của Lê Khải Liệt, "Chỉ là quỳ xuống mà thôi, chỉ cần có thể đạt được mục đích, có thể cứu được ngươi thì như vậy cũng không đáng là gì."

"Không đáng là gì?" Lê Khải Liệt chấn động, cho dù hắn bị người ta đối đãi như vật thí nghiệm cũng không làm cho sắc mặt của hắn trở nên khó coi như vậy, "Ngươi nói dễ dàng như thế hay sao! Ta không cho phép ngươi quỳ xuống! Có nghe thấy hay không? Không cho—không cho!"

Cuồng nộ tru lên giống như mất đi kiểm soát, Vu Duy Thiển cau mày, ánh mắt nghiêm khắc lạnh lùng lại vô tình, "Đừng ầm ĩ ở đây, câm miệng lại cho ta!"

Tiếng mắng chửi chấn động bụi bậm trong không khí, ngay cả ánh trăng cũng bị ngưng kết, hết thảy mọi tiếng động đều im bặt, hết thảy mọi ánh mắt trong căn phòng dưới tầng hầm đều tập trung lên một người.

Cơn đau trong lồng ngực đã dừng lại, Vu Duy Thiển chậm rãi hít thở, "Chẳng phải chỉ là quỳ xuống hay sao, chẳng có gì lớn lao, đừng quan trọng hóa vấn đề, có quỳ xuống thì ta cũng sẽ không chết."

Hắn nói tùy tiện, giọng điệu mỉa mai lạnh lùng, tựa hồ muốn nói cho dù có bị bắn trúng thì hắn cũng sẽ không chết, tuy nói đơn giản như vậy nhưng hắn thật sự chuẩn bị quỳ xuống?

Hắn không phải là ai khác, hắn là Vu Duy Thiển, là người đàn ông đã sống mấy trăm năm, chưa bao giờ vứt bỏ tôn nghiêm, kiêu ngạo đến mức ngay cả tự sát cũng xem thường. Một người như vậy mà quỳ xuống đối với người khác—

Mặc dù không chết nhưng luôn xem trọng tôn nghiêm và kiêu ngạo, quỳ xuống chẳng khác nào là tự sát, thậm chí còn khó chấp nhận hơn tự sát.

Hào quang màu vàng óng dưới đáy mắt của Lê Khải Liệt càng thêm chói mắt, thấp thoáng lúc ẩn lúc hiện dưới ánh trăng lạnh lùng, hắn nhìn chằm chằm Vu Duy Thiển, người bị hắn nhìn chăm chú nâng lên đôi mắt lãnh đạm, nhắc nhở Josen ở sau lưng, "Nhớ thực hiện lời nói của ngươi, với lại – buông ra."

Josen buông tay ra rồi lui về phía sau vài bước, Vu Duy Thiển xoay người, hắn hơi khuỵu gối xuống, chậm rãi, nhưng quả thật hắn đang khuỵu gối xuống trước mặt Josen.

Ngay tại lúc này bỗng nhiên Bode thất thanh hô to, "Ngươi muốn làm cái gì?"

Lực chú ý của mọi người đều đang tập trung vào Vu Duy Thiển, bao gồm cả Bode, hắn đứng ở bên cạnh lồng sắt, không ngờ Lê Khải Liệt lại đột ngột cướp đi ống kim trên tay hắn, kim tiêm bén nhọn nhắm ngay động mạch cổ của mình, máu tươi bắn ra làm ướt cổ của Vu Duy Thiển.

Vu Duy Thiển không kịp quay đầu lại, thân thể đang quỳ xuống chưa kịp tiếp xúc với mặt đất đã nhào về phía trước, đổ ập vào người của Josen, sau lưng vang lên tiếng nói âm trầm của Lê Khải Liệt, "Vu Duy Thiển! Ngươi muốn ta chết hay sao?"

Vu Duy Thiển quay người lại, nhìn thấy Lê Khải Liệt tự biến mình thành một thân đầy máu, nhất thời nổi cơn thịnh nộ lên đến đỉnh điểm, "Ngươi đang làm cái gì! Cái tên ngu ngốc này!" Tức giận và lo lắng làm cho đôi mắt của hắn trở nên đỏ bừng, giống như muốn toát ra lửa, hắn đụng vào cần cổ ướt đẫm, trên tay đều là máu của Lê Khải Liệt.

"Ngươi không tin, ta sẽ chết cho ngươi xem." Dùng giọng điệu tùy tiện mà lúc trước hắn đã từng nói với Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt thản nhiên giơ lên ống kim, "Ngươi dám quỳ xuống thì ta liền đem thứ chết tiệt này tiêm vào cơ thể của mình, gấp ba lượng thuốc thì có lẽ ta thật sự sẽ trở thành dã thú không còn lý trí, rốt cục nhận không ra ngươi, đến lúc đó ngươi muốn làm cái gì cũng được, ta cũng sẽ không cảm thấy đau lòng."

Kim tiêm nhiễu giọt máu, lấp lánh ánh sáng đỏ, vết thương trên cổ của hắn vẫn còn đang đổ máu.

"Muốn thử một chút hay không? Duy yêu của ta…." Giọng nói khàn khàn nhưng vẫn hoa lệ từ từ vang vọng trong gian phòng âm u, dịu dàng đến mức khiến người ta phải sợ hãi.

Thời gian dường như đình chỉ, chỉ có gió đêm lướt qua, tản ra mùi máu tươi thoang thoảng, ánh trăng như sương mù.

"Thật sự là ngu ngốc." Cách lồng sắt, Vu Duy Thiển đối diện với hắn, trong đồng tử đen láy thâm thúy giống như có hàng trăm hàng ngàn cảm xúc hiện lên, ánh mắt và ngữ khí kia không biết là bất đắc dĩ hay là xúc động.

Hắn chậm rãi giơ lên bàn tay phải của mình, cầm lấy một thứ mà Lê Khải Liệt cũng không xa lạ, "Ta bằng lòng làm một chuyện gì đó để cứu ngươi, nhưng không phải trong tình huống không còn cách nào khác thì ai lại đi quỳ gối đối với một tên ngu ngốc như vậy." Bạn đang ?

Nhìn thấy vật trên tay của hắn thì Josen lập tức biến sắc, "Thiết bị điều khiển? Từ khi nào thì…."

"Ngay tại lúc ngươi tự cho là mình nắm chắc thắng lợi, kiêu ngạo làm cho người ta trở nên tự phụ, đánh mất cảnh giác." Trên tay của Vu Duy Thiển không phải thứ gì khác mà chính là thiết bị điều khiển trên người Josen, dùng để điều khiển con chíp cài trong tim của hắn, là thiết bị tiếp thu và chuyển hóa tín hiệu của con chíp.

Thứ kia lọt vào trong tay của Vu Duy Thiển, như vậy có nghĩa đã mất đi thứ để khống chế hắn, con chíp hoàn toàn bị vô hiệu hóa.

"Ngươi!" Josen nghĩ đến cú va chạm vừa rồi, "Ngươi đồng ý điều kiện của ta hóa ra là vì để chiếm lấy thiết bị điều khiển?" Cái gì mà bất đắc dĩ, hết thảy chỉ là diễn kịch!

"Cũng không quá ngu dốt, rốt cục đã hiểu được." Ý cười lạnh lẽo trong đồng tử màu đen tựa hồ đang mỉa mai Josen tự cho là mình thông minh,thiết bị điều khiển bị hỏng, bị ném xuống đất giống như phế phẩm.

"Ha ha ha ha….Duy, không hổ là Duy của ta…." Lê Khải Liệt cười to, tiếng cười đắc ý giống như hắn mới là người bình yên vô sự, chỉ cần Vu Duy Thiển không sao thì đối với hắn mà nói đó chính là thắng lợi.

"Đủ rồi." Một tiếng thở dài, Kent Claudy tựa hồ không muốn tiếp tục đứng ngoài lề, hắn đi đến bên cạnh Josen, "Ngươi vẫn còn kém một chút, nhóc con, muốn kế thừa Claudy thì ngươi vẫn còn kém một chút."

"Không phải con kế thừa chẳng lẽ lại là hắn? Ông nội! Chẳng lẽ ông đã quên? Dòng máu chảy trên người của hắn không thuần khiết, hắn là tạp chủng." Nóng lòng nhắc nhở Kent Claudy, Josen chỉ vào Lê Khải Liệt ở trong lồng sắt, "Hắn vẫn muốn giết ngươi! Hủy diệt Claudy của chúng ta!"

"Nhưng đồng thời hắn cũng là hy vọng của Claudy chúng ta, mấy trăm năm qua không ai có thể thức tỉnh dấu hiệu của lang như ở trên người hắn, đây là Chúa đã gợi ý cho chúng ta, Josen, trên người của ngươi cũng có một nửa huyết thống giống như hắn, ngươi đừng quên điều đó." Ông lão thoạt nhìn có một chút tức giận, đi ngang qua người Josen rồi đối diện với Vu Duy Thiển.

"Ngươi thật không tệ, ngài Wirth, năng lực của ngươi cùng với sự gan dạ và sáng suốt, không hổ là người trong truyền thuyết, Leo có thể có được ngươi là may mắn của hắn." Bỗng nhiên Kent Claudy trở nên hòa nhã, thái độ này giống như lúc trước chưa từng xảy ra chuyện gì.

"Nếu để Leo kế thừa gia tộc này thì ngươi nhất định sẽ giúp hắn, như vậy có lẽ chúng ta nên thay đổi phương thức giao dịch." Hắn tạm dừng một chút, giống như để Lê Khải Liệt nghe rõ mà dần dần tiếp cận, "Nếu ta đem mạng của ta giao cho ngươi để trao đổi thì ngươi có nguyện ý tiếp quản Claudy hay không?"

"Tiếp quản Claudy?" Lê Khải Liệt không ngờ lão già điên cuồng này lại đưa ra loại giao dịch vớ vẩn như vậy, "Ngươi nguyện ý giao mạng của ngươi cho ta? Chỉ cần ta tiếp quản Claudy, trở thành người thừa kế của ngươi?"

Đó là một điều kiện trao đổi không thể tưởng tượng được, Kent Claudy dường như đã sớm nghĩ đến rất nhiều thứ, hắn gật đầu, "Không sai, ngươi hận ta, ngoại trừ như vậy ra thì không còn điều kiện nào tốt hơn, ta cho ngươi thứ mà ngươi muốn, ngươi đồng ý tiếp quản Claudy, ngươi thấy thế nào?"

Mặc dù Kent Claudy đang mỉm cười nhưng Lê Khải Liệt có thể nhìn thấy một loại cảm xúc khác ở trong mắt của hắn, tựa hồ là vừa chán ghét vừa có cái gì đó, "Huyết thống dơ bẩn nhất, không thuần khiết nhất lại có thể tiếp quản Claudy? Chẳng lẽ hiện tại gia tộc Claudy đã tuyệt vọng đến mức này hay sao?"

Ánh mắt của Kent Claudy chợt lóe, Lê Khải Liệt đã có thể xác định rõ ràng, "Hóa ra gia tộc Claudy đã thật sự tuyệt vọng đến mức này, ngươi sắp chết, Kent, nhưng dưới ngươi lại không có ai có thể kế thừa gia tộc tối tăm và dơ bẩn này, toàn bộ người thừa kế đều đã chết, không chết chỉ còn có ta và Josen, mà người không có tư cách nhất đối với ngươi lại xuất hiện dấu hiệu của lang, cho nên ngươi mới nôn nóng muốn tìm ra bí mật dị biến từ trên người của ta…."

Trên khuôn mặt dính máu của Lê Khải Liệt xuất hiện ý cười, nụ cười quỷ bí giả dối lại tàn nhẫn, tiếp tục đâm vào chỗ đau của Kent Claudy, "Bị ngươi xem là đứa con nghiệt chủng, là kẻ vô dụng nhất, là huyết thống dơ bẩn nhất ở trong mắt của ngươi lại chiếm được giấc mộng của ngươi, chuyện này đối với gia tộc Claudy theo đuổi huyết thống tối cao mà nói thì thật sự đáng mỉa mai biết bao–"

"Leo! Ngươi còn muốn làm càn đến khi nào? Đừng quên ta là ông nội của ngươi! Nhìn xem ngươi đang ở đâu, điều kiện này chẳng có bất lợi gì đối với ngươi!" Cây gậy đập xuống đất một cái thật mạnh, Kent Claudy rốt cục không thể duy trì khuôn mặt bình tĩnh, những nếp nhăn dữ tợn lộ ra trên khuôn mặt khá giống Lê Khải Liệt.

"Nếu ngươi đồng ý thì tất cả đều tốt, nếu không…"

"Kent Claudy bảo rằng muốn tự sát? Thật nực cười, ngươi nghĩ rằng ta hận ngươi bao nhiêu? Sai lầm rồi! Ta không phải chỉ muốn mạng của ngươi mà là toàn bộ Claudy! Làm cho cả gia tộc này xuống gặp diêm vương! Các ngươi đáng phải xuống địa ngục!"

Lê Khải Liệt cười to, tiếng cười điên cuồng tràn đầy sát khí quanh quẩn trong căn phòng tối tăm, Vu Duy Thiển âm thầm quan sát hoàn cảnh xung quanh, đúng lúc này trên mặt của Josen đột nhiên hiện lên một tia dữ tợn, "Đừng nhiều lời với hắn, ông nội, chúng ta ra tay đi!"

Tiếng bước chân từ xa đến gần, sắc mặt của Kent Claudy trở nên âm trầm, ngầm đồng ý hành động của Josen, trước cửa xuất hiện một loạt người cầm súng lục trong tay, đây là những kẻ tôi tớ chấp hành mệnh lệnh giết người của gia tộc Claudy.

Mười mấy người nối đuôi nhau bước vào, Josen vung tay lên, họng súng nhắm ngay Vu Duy Thiển, "Ngươi sẽ không chết nhưng có thể sống được bao lâu? Chờ ngươi tỉnh lại sẽ tiếp tục đối mặt với cái chết, chúng ta sẽ nhìn xem ngươi có thể sống được mấy lần!"

"Còn ngươi, Leo, ngươi còn có thể nhẫn nại được bao lâu?" Josen vừa ghen tị vừa hâm mộ, hắn nói một cách tiếc nuối, "Thứ thuốc tiêm vào trong thân thể của ngươi ắt hẳn đang sinh ra tác dụng, xem ra mũi tiêm này đã không cần nữa, ngươi đang nhẫn nại không muốn làm cho chúng ta biết, chỉ cần tìm ra bí mật từ trên người của ngươi thì mặc kệ là ngươi hay là người đàn ông này đều trở thành vô dụng, tuy rằng ngươi muốn giấu diếm nhưng cặp mắt kia của ngươi không giấu được người khác."

Màu vàng óng dưới đáy mắt của Lê Khải Liệt càng lúc càng rõ ràng, không ngừng lấp lánh dưới ánh trăng bạc, đồng tử dài mảnh giống như con báo đang vồ mồi, mơ hồ lộ ra nôn nóng trong lồng giam.

Rèm che bị gió thổi phất phơ, những đám mây trôi giạt làm cho ánh trăng trên đỉnh núi đặc biệt sáng ngời, hôm nay là đêm trăng rằm.

169. Chương 169: Mạnh Và Yếu

Hôm nay là trăng rằm sẽ làm cho thủy triều thay đổi, càng làm cho gia tộc Claudy thêm tin tưởng điều này. Khi năng lực tinh thần mạnh nhất, cho dù Lê Khải Liệt không muốn thừa nhận thì hắn quả thật vẫn là người của gia tộc Claudy, dị biến trên người của hắn cũng khắc dấu ấn của loại gien đặc biệt từ gia tộc cổ xưa này.

Tựa như người của Davilla không thể kháng cự với sự thèm khát máu tươi, bởi vì tác dụng của thuốc, cũng bởi vì Vu Duy Thiển mà tâm tình càng thêm phập phồng, Lê Khải Liệt rốt cục không thể ngăn cản sự thay đổi đang phát sinh trên người.

Mái tóc nâu đỏ chuyển thành màu đỏ sậm tựa như đang chảy máu, đồng tử màu tro lục không ngừng co rút, màu vàng óng bên trong liên tục chớp động, móng tay sắc nhọn đang hóa thành hình dạng móc câu, nhưng lại đang bị hắn cố gắng kiềm chế, trước ngực mơ hồ có thể thấy thấp thoáng hoa văn màu đỏ sậm chưa hiện lên hoàn toàn, giống như có một bàn tay vô hình đang kéo xuống khuôn mặt loài người của hắn, làm lộ ra diện mạo dã thú.

Chỉ có người của gia tộc Claudy mới vui sướng khi nhìn thấy biến hóa này, Lê Khải Liệt cũng không cam tâm chịu thua như vậy, Vu Duy Thiển lại càng không muốn nhìn thấy Lê Khải Liệt vì hắn mà bị bắt chuyển hóa.

Hắn âm thầm đi đến phía trước, Kent Claudy vẫn luôn nhìn chăm chú vào lồng sắt thì bỗng nhiên mở miệng, "Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng tùy tiện hành động, ngươi bước thêm một bước nữa thì bọn họ sẽ nổ súng."

Hắn gặp chuyện không may thì Lê Khải Liệt nhất định sẽ phát cuồng, Vu Duy Thiển chỉ có thể dừng lại, siết chặt nắm đấm, nhìn Lê Khải Liệt cố gắng kiềm chế biến hóa trên người mà tính toán thời gian.

Mồ hôi nhiễu giọt từ trên khuôn mặt dính máu của Lê Khải Liệt, vết thương trên cổ tựa hồ đang ngưng kết, không còn chảy máu nhưng nhiệt độ trên người lại liên tục dâng cao giống như lửa đốt, hắn dựa vào lồng sắt, tiếng kêu gào vì kiềm chế đau đớn mà trở nên khàn khàn.

"Liệt!" Nhìn Lê Khải Liệt khổ sở như vậy, Vu Duy Thiển không thể nhẫn nại được nữa, hắn mở miệng gọi Lê Khải Liệt, nhưng trả lời hắn chỉ là tiếng la hét càng thảm thiết hơn, vặn vẹo một cách quỷ dị, đã không còn giống như tiếng của loài người.

Khi Vu Duy Thiển nghĩ rằng Lê Khải Liệt không thể tiếp tục chịu đựng, không muốn nhìn thấy bộ dáng khổ sở của đối phương, muốn Lê Khải Liệt bỏ cuộc thì người đàn ông trong lồng sắt lại ngẩng đầu nhìn hắn, lộ ra nụ cười vỡ vụn, dáng vẻ quật cường và bất tuân vẫn như trước, "….Đừng nhìn ta, ta sẽ nhịn xuống, vì ngươi, ta nhất định sẽ nhịn xuống."

Vu Duy Thiển cơ hồ muốn xông lên để ôm lấy hắn, nhưng dưới chân lại không thể động đậy, "Thắng thua không quan hệ, nhịn không được thì không cần nhịn, không có ai sẽ cười ngươi, ngươi như vậy làm cho ta không thể đành lòng…."

"…..Ở trước mặt ngươi thì ta làm sao có thể chịu thua? Tuyệt đối không được." Giống như người trước mắt là động lực duy nhất, là tín ngưỡng duy nhất của hắn, Lê Khải Liệt miễn cưỡng mỉm cười, ngay cả độ cong tự tin tà khí nơi khóe môi vẫn giống như trước.

Trong lồng sắt, hoa văn vẽ dưới đất bằng máu tươi lấp lánh dưới ánh trăng, một mình Lê Khải Liệt ở nơi đó cùng chiến đấu với chính bản năng của mình, hàm răng siết chặt của Vu Duy Thiển khẽ run, hắn thật sự không đành lòng nhìn tiếp, "Đủ rồi!"

"Đừng tiếp tục miễn cưỡng, giữa chúng ta xem như chấm dứt, Lê Khải Liệt, ta đáp ứng lời nói mới vừa rồi của ngươi, chúng ta chia tay." Vu Duy Thiển vừa dứt lời thì màu vàng dưới đáy mắt của Lê Khải Liệt lập tức tăng vọt, hắn đột nhiên đập vào lồng sắt, "Ý của ngươi là sao!"

"Ý của ta là ta không cần ngươi nữa." Vu Duy Thiển bước lên, biểu tình kích động và phẫn nộ khôi phục thành vẻ cứng rắn lạnh lùng như lúc trước, "Nếu chúng ta ở bên nhau mà chỉ làm hại ngươi thì không bằng cứ xem như chúng ta chưa từng nhận thức, ta đã sớm biết đây là sai lầm, nhưng vẫn bị ngươi cầm chân nên không rời đi, hiện tại hết thảy chính là trừng phạt!"

Càng kích thích Lê Khải Liệt thì dị biến của hắn sẽ càng phát sinh nhanh hơn, Kent Claudy chờ đợi, không ai ngăn cản Vu Duy Thiển tiếp cận Lê Khải Liệt. Hoa văn đỏ sậm trên người của Lê Khải Liệt đã kéo dài đến bên cổ, Vu Duy Thiển đứng phía trước lồng sắt, mái tóc đen trong đêm tối tựa như lóe lên màu xanh đen, hắn khẽ thở dài.

"Lực lượng tinh thần của ngươi chẳng phải rất mạnh hay sao? Ngươi có thể làm được, mặc kệ là thôi miên hay làm cái gì cũng được, làm cho ta quên ngươi đi, bọn họ sẽ mất đi ưu thế, nếu ta không yêu ngươi thì giữa chúng ta không có ràng buộc, đối với ngươi và ta đều có lợi." Dùng ngữ điệu đùa cợt để nói lời chia tay, Vu Duy Thiển dường như cảm thấy chuyện này thật đáng nực cười.

Nếu giữa bọn họ không có ràng buộc thì Lê Khải Liệt sẽ không cam tâm tình nguyện sa vào cạm bẫy, mà hắn cũng sẽ không sợ liên lụy đến Lê Khải Liệt, không dám vận dụng lực lượng của thiên hồn.

Nếu giữa bọn họ không phải tình yêu thì bọn họ sẽ không bị quản chế, tình cảm cũng sẽ không trở thành lợi thế của kẻ địch.

Nếu bọn họ chưa bao giờ quen nhau thì Lê Khải Liệt vẫn sẽ là siêu sao nổi danh trong làng giải trí, Vu Duy Thiển vẫn là người điều chế rượu ở quán bar, không cùng nhau xuất hiện, cũng sẽ không vạch trần bộ mặt khác của nhau, lại càng không có ngày hôm nay.

Bọn họ vốn là những kẻ mạnh mẽ, chẳng qua khi lâm vào tình cảm thì đều bị hãm sâu trong đó, không thể tự kềm chế.

Thế nhưng tình yêu lại làm cho người ta yếu đuối.

"Quay đầu lại đã không còn kịp." Lê Khải Liệt vươn tay ra, móng tay sắc bén lấp lánh ánh sáng kim loại, cào vào lồng sắt làm cất lên tiếng vang chói tai, "Ngươi thật sự muốn làm như vậy hay sao?" Hắn ném xuống kim tiêm bị hắn bóp nát, nhìn Vu Duy Thiển một cách nghiêm túc.

Cách lồng sắt, hai người đối diện, ánh mắt giao nhau, đó là hình ảnh tương tự với tình cảnh mới vừa rồi, chẳng qua trong không khí không còn nhiệt độ nồng nàn của nụ hôn mà chỉ còn lại hơi thở lạnh lẽo bi ai.

"Ta xác định." Vu Duy Thiển không hề do dự, tay phải nhanh như điện, hai nắm đấm mạnh mẽ đập vào ổ khóa bằng đồng trong lồng sắt, một đòn này nằm ngoài dự đoán của mọi người, ổ khóa đã sớm lỏng lẻo vì bị bắn trúng, rốt cục xuất hiện vết nứt.

Cùng lúc đó Lê Khải Liệt đá một cú vào cửa sắt, leng keng một tiếng rồi lập tức bung ra, tựa như đã luyện tập vô số lần, hai người phối hợp ăn ý, động tác nhanh nhẹn gọn gàng.

Đến lúc này làm sao còn có ai lại không biết vừa rồi chỉ là đóng kịch, "Nổ súng!" Josen kỳ thật hận không thể giết chết Lê Khải Liệt ngay lập tức, nhưng họng súng lại nhắm ngay Vu Duy Thiển.

Phát súng bắn trúng lưng của Vu Duy Thiển, làm phun ra một búng máu tươi, đau đớn tập kích, hắn chống vào lồng sắt ở bên cạnh.

Lê Khải Liệt vốn nên trực tiếp đối phó với Claudy nhưng hiện tại hắn lại không hề ra tay, hắn chỉ quay đầu lại, nhìn theo phương hướng của các họng súng, tất cả đều nhắm vào Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt không bị uy hiếp nhưng lại không động đậy.

"Làm cái gì vậy? Vì sao không động đậy!" Trước khi Vu Duy Thiển hành động thì đã có ám chỉ, Lê Khải Liệt cũng đã xác định với hắn là có phải hắn thật sự muốn mạo hiểm như vậy hay không, hắn đã trả lời là xác định, nhưng hiện tại Lê Khải Liệt lại không làm theo ước định mà bọn họ đã âm thầm ám chỉ với nhau.

"Không được, muốn ta không để ý đến sống chết của ngươi, trơ mắt nhìn ngươi bị bắn trúng hay sao? Ta làm sao có thể làm được." Trên khuôn mặt hung tợn của Lê Khải Liệt hỗn tạp giữa bất đắc dĩ và khổ sở, hắn thật sự làm không được, khi tất cả họng súng chỉa vào Vu Duy Thiển thì có khác gì đang chỉa vào hắn.

"Ngươi chỉ bị bắn trúng một phát mà ta đã chịu không nổi, ngươi đau chính là ta đau, ngươi rốt cục có hiểu tâm trạng của ta hay không?" Tuy rằng hắn thoát khỏi lồng sắt nhưng tình hình ngay lúc này vẫn chưa hề chuyển biến khả quan, bọn họ vẫn nằm trong tay của Claudy.

"Ta sẽ không chết! Ngươi–" Vu Duy Thiển vừa tức vừa lo, bỏ qua cơ hội này thì thật đáng tiếc.

"Ngươi làm sao biết mình sẽ không chết? Nếu biến hóa đã xảy ra, ngộ nhỡ ngươi có việc gì thì ta phải làm sao đây?" Trong đầu chỉ nghĩ đến điều này, hoặc có thể nói là Lê Khải Liệt tự tin, hắn cảm thấy bất tử của Vu Duy Thiển có thể đã thay đổi vì tình cảm giữa bọn họ, nhưng cho dù có biến hóa thì cũng rất khó phát hiện.

"Ta không dám mạo hiểm." Đây là lý do của hắn.

Mặc dù trên mặt dính máu, toàn thân lấp kín hoa văn quỷ dị dữ tợn, nhưng vẻ mặt và ánh mắt của Lê Khải Liệt lại rất khổ não, hắn nói vào trọng tâm làm cho Vu Duy Thiển không thể tiếp tục phản bác, "Đồ ngốc."

Hắn hôn lên vầng trán thấm ướt mồ hôi hòa lẫn với máu tươi của Lê Khải Liệt, mùi vị không hề chua chát, vẫn là hơi thở quen thuộc của Lê Khải Liệt, khó có thể đoán trước, vừa giống gió bão lại giống sấm sét, đem lại dư vị tùy tiện và suồng sã.

Có thể tự tay ôm lấy Vu Duy Thiển, cảm xúc của Lê Khải Liệt trở nên bình ổn, dị biến nổi lên lúc trước không còn tra tấn hắn mà lại bắt đầu chậm rãi lui ra, móng tay sắc nhọn tự động khôi phục nguyên dạng, màu sắc của hoa văn kéo dài đến cần cổ cũng bắt đầu nhạt dần, mái tóc đỏ sẫm màu máu tươi khôi phục lại màu nâu đỏ như lúc trước.

"Không thể để cho bọn họ ở bên nhau, Josen, đừng nương tay! Giết gã đàn ông này ngay lập tức!" Kent Claudy tức giận, ở trước mặt hắn lại xảy ra chuyện này, chỉ thiếu một chút nữa thì hắn có thể nhìn thấy sự chuyển biến toàn vẹn.

Tiếng súng cùng lúc vang lên, Vu Duy Thiển bị Lê Khải Liệt đẩy ra sau, mấy viên đạn bắn trúng lồng sắt, dụng cụ dùng để giam giữ Lê Khải Liệt lại trở thành chướng ngại cho bọn họ, Bode vì không liên quan đến chuyện này nên lui ra một bên, khi Lê Khải Liệt đào tẩu đã rút ra khẩu súng từ trên lưng của Bode, thấy một màn như vậy làm cho Josen tức đến mức suýt nữa đã nghiến gãy răng.

"Đồ ăn hại! Đồ vô dụng!" Hắn tự mình chỉ huy các tay súng tiến lên, nhắm vào Vu Duy Thiển.

Tiếng súng vang vọng dưới tầng hầm, gió và những viên đạn dập tắt các ngọn nến, bóng người len lỏi trong đêm tối. Nương theo ánh sáng và ánh trăng, Lê Khải Liệt nhìn thấy vết thương ở đằng sau lưng của Vu Duy Thiển không ngừng chảy máu.

"Trên cổ của ngươi vẫn đang bị thương, đừng làm cho máu của ta trở nên lãng phí!" Hắn cảm giác sau lưng ướt át, đẩy Lê Khải Liệt ra, sờ lên vết thương ở đằng sau, đem bàn tay dính máu đặt vào bên miệng của Lê Khải Liệt.

Mút lấy đầu ngón tay của Vu Duy Thiển theo bản năng, Lê Khải Liệt không kịp cự tuyệt, mùi máu tươi quen thuộc thấm vào miệng và khứu giác, còn phải né tránh các tay súng, bọn họ nấp ở một xó xỉnh không dám manh động.

Đầu lưỡi của Lê Khải Liệt quấn quanh đầu ngón tay của Vu Duy Thiển, vừa ám muội vừa triền miên, cho dù hiện tại không đúng lúc nhưng Vu Duy Thiển vẫn bị cách mút tay của Lê Khải Liệt làm mất đi kiểm soát, vội vàng thu tay về.

"Bật đèn!" Bên trong bóng tối, giọng nói của Kent Claudy đặc biệt vang dội, hơn mười bóng đèn điện thắp sáng mỗi ngóc ngách.

Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt rốt cục không còn chỗ trốn, thời gian nghỉ ngơi của bọn họ chỉ có thể dừng ngay tại đây, lại một lần nữa họng súng nhắm ngay người đàn ông tóc đen, mà lần này ngay cả khẩu lệnh ra hiệu cũng không có, những phát đạn liên tiếp bắn ra.

Tiếng súng đùng đùng tựa như tiếng tim đập của Lê Khải Liệt, hỗn loạn đến mức không thể khống chế, cơ hồ muốn bùng nổ, "Duy!"

Sẽ không chết nhưng sẽ đau, vết thương đau nhức ở phía sau làm cho phản ứng của Vu Duy Thiển trở nên chậm chạp, mặc dù chỉ trong nháy mắt nhưng lại làm cho một viên đạn sượt qua thắt lưng của hắn, thiếu chút nữa đã bắn trúng hắn.

Nếu Lê Khải Liệt không kịp kéo hắn trở về thì hắn đã bị bắn thành trăm lỗ thủng.

"Ngươi không sao chứ?" Bờ môi tựa hồ còn lưu lại cảm xúc hơi lạnh lẽo, thậm chí mới một giây trước Lê Khải Liệt vẫn còn cảm giác được thân thể cứng còng và hơi run rẩy của Vu Duy Thiển mà mới đảo mắt đã thiếu chút nữa mất đi nhiệt độ trên cơ thể của đối phương.

Lê Khải Liệt gần như phát điên.

"Các ngươi phải—trả, giá, đắt!" Kéo Vu Duy Thiển ra phía sau, khóe miệng cắn nát từng từ một, mỗi một từ đều mang theo mùi vị máu tươi, màu vàng óng liên tục chớp động dưới đáy mắt, trong khoảnh khắc hoa văn kia giống như có sinh mệnh, che lấp toàn thân của hắn.

170. Chương 170: Lao Ra Vòng Vây

Đôi mắt ánh kim, đồng tử màu tro lục co rút, mái tóc chợt hóa thành đỏ sậm, móng tay như móc câu, hoa văn quỷ bí lan tràn khắp toàn thân làm cho Lê Khải Liệt hóa thành ác quỷ trong bóng tối.

Khi nhìn thấy hắn mọc ra răng nanh còn có móng tay sắc bén như kim loại, trong mắt của Kent Claudy không hề có e ngại mà thay vào đó lại là điên cuồng và nôn nóng, "Đây là điều mà ta muốn, đúng vậy, đến đây đi, để cho ta xem hy vọng cuối cùng của gia tộc Claudy chúng ta!"

Đứng lặng phía trước cửa sổ, bóng dáng của Lê Khải Liệt giống như một con mãnh thú đang chuẩn bị vồ mồi, tản ra hơi thở khủng bố tràn ngập khắp gian phòng.

Thương tổn Vu Duy Thiển quả thật là cách tốt nhất để kích thích hắn, cho dù kiềm chế như thế nào nhưng khi nhìn thấy Vu Duy Thiển bị trúng đạn thì rốt cục bản chất tàn bạo trong con người của hắn rốt cục không thể tiếp tục kiềm chế.

"Đừng làm chuyện ngu xuẩn!" Đột ngột ôm lấy lê Khải Liệt từ phía sau, vết thương trên lưng của Vu Duy Thiển không ngừng chảy máu, nhưng cánh tay vẫn ôm chặt lấy đối phương.

"Ta vẫn chưa chết! Đừng xúc động." Sau lưng của Vu Duy Thiển trúng đạn nhưng chỉ bị trúng phần mềm, nhất thời vẫn vô sự, nhưng quan điểm của Lê Khải Liệt lại khác với hắn, đôi mắt thú màu vàng trở nên đỏ tươi, "Ta không hề xúc động, hãy chờ xem, Duy."

Cảm giác áp bách lặng lẽ tập kích Kent Claudy, khẩu súng trên tay bị ném xuống đất, bóng đen sử dụng tốc độ mà mắt thường khó có thể phân biệt để xẹt qua trước mặt mọi người, máu thịt bị xé nát, âm thanh như vậy giống như ác quỷ đang xé xác thịt người vào ban đêm, máu tươi lan tràn đầy đất. 810

Kent Claudy né tránh không kịp, thiếu chút nữa cần cổ đã bị cắt đứt, bả vai bị thương, máu loãng tiến vào giữa những nếp gấp trên làn da nhăn nheo của hắn, ở trên mặt là sự hưng phấn hòa lẫn với sợ hãi, "Làm cho hắn dừng lại! Ta muốn xem hắn cẩn thận, Josen, nếu ngươi có thể đạt được lực lượng của hắn thì Claudy chính là của ngươi."

Ánh mắt của Josen trở nên sáng ngời, "Đương nhiên con sẽ làm được, huy hoàng và vinh quang của gia tộc Claudy sẽ do con thừa kế!" Vung tay lên, người bên cạnh hắn lập tức tản ra ngoài.

Đã bắt đầu đi săn, chẳng qua không biết bên nào mới là con mồi chân chính, không phải chỉ mười mấy người mà có thể đối phó với Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển kinh ngạc phát hiện sau khi Lê Khải Liệt sinh ra dị biến thì không chỉ tăng cường sức mạnh mà tốc độ và sự nhanh nhẹn đều đạt đến khả năng siêu việt.

Trong tầng hầm được thắp sáng đang vang vọng tiếng kêu la thảm thiết, mỗi một vết thương đều rất rõ ràng, Lê Khải Liệt mang theo nụ cười âm u lạnh lẽo, mỗi một lần ra tay đều như ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, giống như dã thú mạnh mẽ mà lại hoa lệ, không ai có thể ngăn cản.

Kent Claudy muốn nhìn bộ dáng biến dị của hắn, hắn cho bọn họ được toại nguyện, mà cái giá phải trả chính là máu tươi và chết chóc.

"Cẩn thận, cậu Josen, nếu hắn mà chết thì sẽ không có cách nào tìm được bí mật từ trên người của hắn." Bode hoảng hốt nhìn tình cảnh tàn sát và truy đuổi ở trước mắt, trong lòng run sợ mà khe khẽ nhắc nhở.

"Biết rồi!" Josen trả lời một cách tức giận.

Bởi vì mục đích của Kent Claudy là muốn bắt sống Lê Khải Liệt để tiến hành nghiên cứu nên mới làm cho bọn họ bị trói buộc tay chân, hiện tại nhìn lại thì mới thấy nhiều người như vậy nhưng vẫn chưa thể đối phó với một người.

"Ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói đi Leo, người yêu của ngươi còn ở trong tay chúng ta, ngươi quên rồi hay sao? Hơn nữa ta hơi tò mò một chút, hắn có phải thật sự bất tử hay không..." Josen lui ra phía sau mấy tay súng, trên khuôn mặt tái nhợt có dấu vết tức giận, hắn cười khẩy một cách nham hiểm.

"Mặc kệ hắn trốn như thế nào, chỉ cần ta điều động thêm nhiều người thì sớm muộn gì hắn cũng sẽ bị bắn trúng, muốn thử hay không?" Lại một lần nữa dùng Vu Duy Thiển để uy hiếp, bọn họ không động vào Lê Khải Liệt nhưng có người đàn ông bất tử trong truyền thuyết ở đây thì lại có thể nắm được nhược điểm của Lê Khải Liệt.

"Đây có lẽ là cơ hội tốt, Liệt, chẳng phải ngươi muốn biết giữa chúng ta đã đến mức nào hay sao?" Thế nào mới xem là dốc hết tất cả vì tình yêu, lúc này đã không còn là vấn đề nghiêm trọng nữa, ngữ điệu của Vu Duy Thiển vừa nhẹ nhàng lại lạnh như băng, "Đừng làm chuyện dư thừa."

Nhận được lời cảnh cáo của hắn, Lê Khải Liệt hiểu rõ, hắn dừng lại để phẫy đi bàn tay nhuốm máu, "Dư hay không dư cũng không phải do ngươi quyết định, đừng độc tài như vậy, cưng yêu."

Lúc này lại còn liếc mắt đưa tình, Josen giận dữ, tiếp theo bất chợt lại nghe đến một tiếng cười lạnh.

Móng tay sắc nhọn không hề do dự mà đặt vào cổ của mình, Lê Khải Liệt dùng ánh mắt khát máu của dã thú để nhìn bọn họ, "Các ngươi dám uy hiếp ta? Đừng hòng tổn thương đến hắn, dám động hắn một chút thì ta sẽ chết ngay tại đây, các ngươi không chiếm được bất cứ thứ gì, cùng lắm thì chết chung, thế nào, muốn thử hay không?"

"Ngươi sẽ không làm như vậy, ngươi không phải loại người như vậy, Leo, trên người của ngươi có huyết thống của gia tộc Claudy, nham hiểm, đê tiện, vì đạt được mục đích mà ngươi có thể không từ thủ đoạn, đây mới là Claudy." Dường như Kent Claudy đang tán dương phẩm chất nào đó, tiếp nhận gia nhân truyền sang chiếc khăn để bịt miệng vết thương trên vai.

Hắn thở dài lắc đầu, "Nhưng hiện tại ngươi vì bảo vệ một người đàn ông mà lại dùng tự sát để uy hiếp ta, thật sự làm cho ta thất vọng."

Lê Khải Liệt đương nhiên không phải người như thế, nếu có thể sống thì hắn tuyệt đối không muốn chết, hưởng thụ mỗi một giây một phút mới là nguyên tắc làm người của hắn, Vu Duy Thiển biết rõ đây là thủ đoạn của hắn nên chỉ có thể nhíu mày nhìn hắn, biện pháp đã dùng một lần thì lần thứ hai làm sao còn có tác dụng?

"Đây không phải là uy hiếp." Cắt qua vết thương trên cổ, vết thương đã được khép miệng nhờ vào máu của Vu Duy Thiển lại tiếp tục bị cắt ra, không hề tạm dừng một chút nào.

Tất cả mọi người bị chấn động, bao gồm cả Vu Duy Thiển.

Lê Khải Liệt lộ ra nụ cười khiến người ta sởn gai ốc, "Ta nói thật, tiếp theo ta tuyệt đối sẽ không nương tay, các ngươi động vào hắn thì ta sẽ chết, rốt cục các ngươi sẽ trắng tay."

Không khí làm mái tóc màu đỏ tươi của hắn trở nên bồng bềnh, tản ra mùi máu tanh, ý cười đắc ý vừa nham hiểm lại vừa tàn nhẫn.

Kent Claudy rốt cục biến sắc, muốn bùng nổ lại không có chỗ nào để phát tiết khiến hắn tức đến mức xanh cả mặt, những người còn sống đều chậm rãi buông súng xuống, Lê Khải Liệt giống như muốn xé xác người ta ra làm đôi, hắn đã sớm làm cho bọn họ sợ hãi, dưới đất còn rất nhiều thi thể bị xé nát, hiện tại không phải thời cơ tốt để ra tay.

"Khốn kiếp! Mạng của ngươi sớm muộn cũng bị ngươi đùa cho đến chết!" Vu Duy Thiển nhìn thấy Lê Khải Liệt lại tự làm mình bị thương, hắn hung hăng mắng chửi, bất chấp các tay súng vẫn còn ở xung quanh, chịu đựng đau đớn mà bổ nhào vào trong đám người.

Hắn không thể chờ Lê Khải Liệt kéo dài cục diện, nếu cứ tiếp tục như vậy thì quả thật không biết Lê Khải Liệt sẽ làm ra chuyện gì.

Chỉ cần giải quyết những người này, ra khỏi tầng hầm thì sẽ còn hy vọng để rời đi, đồng thời còn phải tìm thuốc giải cho Lydia, thời gian thật sự không còn nhiều lắm.

Kiêng kỵ việc Lê Khải Liệt lấy bản thân ra uy hiếp, Vu Duy Thiển đột nhiên tập kích quá mức sắc bén, bọn họ không ngờ một người bị bắn trúng vẫn còn có năng lực như vậy, bọn họ dĩ nhiên không kịp phản ứng, vài người nữa lại bị hạ gục.

Tình thế nghịch chuyển, mắt thấy hai người kia sắp kết hợp thoát khỏi vòng vây.

"Các ngươi suy nghĩ rất đơn giản, tưởng là ta chỉ có một lợi thế duy nhất?" Kent Claudy bỗng nhiên vỗ tay, một người được dẫn vào, khuôn mặt đờ đẫn của Naryn Claudy xuất hiện trước mặt bọn họ.

Josen do dự chừng vài giây, làm cho người ta áp giải Naryn đến, người đàn ông trung niên mất trí này chính là cha ruột của hắn, nhưng so với toàn bộ gia tộc Claudy thì việc Naryn tồn tại lại trở nên không có giá trị.

"Leo, chỉ cần ngươi dám chết thì ta sẽ giết hắn." Trong mắt của Kent Claudy chỉ có lạnh lùng, "Vì hắn mà nhiều năm qua ngươi không dám trở mặt với ta, cho đến khi ngươi cứu hắn ra, còn bố trí ở một nơi bí mật, cái tên vô dụng này dù sao cũng là cha ruột của ngươi, ngươi có thể nhẫn tâm nhìn hắn bị ngươi liên lụy hay sao?"

Naryn tựa hồ không biết chính mình đang ở đâu, mờ mịt ngẩng đầu, trong tầng hầm sáng trưng, trước mắt là Lê Khải Liệt với toàn thân đẫm máu, nửa người nửa thú, còn có Vu Duy Thiển đang lưng đối lưng với Lê Khải Liệt.

Đôi mắt của Lê Khải Liệt giống như muốn thiêu cháy, nhìn chằm chằm Kent Claudy, Vu Duy Thiển có thể cảm giác được tiếng tim đập nặng như sấm sét của Lê Khải Liệt ở sau lưng hắn, không thể đoán được tâm tình hiện tại của Lê Khải Liệt, người trước mặt là em trai và ông nội, còn có một con rối bị hai người kia lợi dụng là cha ruột của hắn.

Hai người không thể tiến lên phía trước cũng không thể tiếp tục hành động, Naryn thoạt nhìn quả thật đang bị khống chế, hắn giúp Josen trộm được nhúm tóc trước đây của Lê Khải Liệt, có lẽ hắn cũng không biết mục đích sử dụng để làm gì.

"Nếu sớm biết hắn có thể làm cho ngươi nghe lời thì lúc trước không cần tốn công nhiều như vậy." Kent Claudy không phải không hối hận, nhìn thân thể chật vật của mình, hắn hơi mệt mỏi mà chỉ vào lồng sắt, "Phá đủ chưa, trở về đi, trở lại nơi đó, để Bode kiểm tra cho ngươi."

Tiếp tục chiến đấu hay là thỏa hiệp, khoảng cách với cánh cửa không xa lắm, nhưng Naryn đứng trước mặt bọn họ, ném chuột sợ vỡ đồ, đồng thời Vu Duy Thiển cũng biết chống đỡ không được bao lâu, vết thương sau lưng vẫn còn đang chảy máu.

Đúng lúc này đột nhiên xảy ra một chuyện bất ngờ khiến người ta không kịp phản ứng, Naryn đang đờ đẫn đứng thẳng bỗng nhiên đoạt lấy khẩu súng của người đang canh giữ bên cạnh. Đùng – khói thuốc súng cùng máu tươi bắn tung tóe, khẩu súng từ trong tay rơi xuống đất, hắn hơi mỉm cười với Lê Khải Liệt, bờ môi khẽ giật giật, rốt cục nhắm mắt lại, ngã xuống đất.

Naryn đã chết.

Công cụ mà gia tộc Claudy dùng để kiềm chế Lê Khải Liệt lại lựa chọn cái chết ngay lúc này. 810

Không ai đoán được, cũng không ai hiểu được vì sao Naryn lại làm như vậy, hơn nữa còn chọn ngay lúc này, rốt cục hắn là tỉnh hay là điên? Cây gậy trong tay của Kent Claudy rơi xuống, sắc mặt của Josen trắng bệch, bọn họ đều hiểu rõ chuyện này có ý nghĩa gì.

Tiếng gầm gừ khủng bố vang vọng, không còn có bất cứ thứ gì có thể uy hiếp Lê Khải Liệt dùng điên cuồng và giết chóc để phát tiết cơn thịnh nộ và bi ai trong lòng. Gia tộc Claudy muốn chọc giận hắn, rốt cục đã như nguyện, nhưng kết quả sau đó thì không có ai còn năng lực để gánh vác.

Đêm rằm là đêm trăng tròn, máu tươi lấp kín tầng hầm, máu tươi bắn tung tóe, mùi tanh hôi tản ra khắp ngóc ngách.

Cho dù Naryn đã làm chuyện gì, cho dù Lê Khải Liệt lạnh nhạt như thế nào thì Naryn vẫn là cha ruột của hắn, chuyện này là sự thật, không ai có thể thay đổi.

Kent Claudy và Josen không dám đối mặt với Lê Khải Liệt như vậy, bọn họ làm cho gia nhân ngăn cản, sau đó cuống quýt chạy ra từ tầng hầm, Lê Khải Liệt kéo Vu Duy Thiển phá vòng vây ra ngoài, bọn họ phải đi tìm Bode để lấy thuốc giải cho Lydia.

?

Đêm đã khuya, bên trong nhà tổ của gia tộc Claudy bắt đầu trở nên rối loạn, khắp nơi được bật đèn đuốc sáng trưng nhưng vẫn không thể ngăn cản Lê Khải Liệt đã bị chọc giận làm bùng nổ dã tính điên cuồng, những người chọc giận hắn không thể trốn được móng vuốt sắc nhọn của hắn.

"Ta không muốn trở thành trói buộc của ngươi, ngươi đi đi, ta ở đây chờ Senzou!" Đi đến nửa đường, Vu Duy Thiển đột nhiên đẩy Lê Khải Liệt ra, "Đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, chờ ta phát ra tín hiệu thì bọn họ sẽ xông vào, ngươi đi trước đi! Lydia không còn nhiều thời gian!"

171. Chương 171: Huyết Nhãn

"Senzou?" Lê Khải Liệt dừng lại bước chân, đột nhiên nhìn hắn chằm chằm, "Ngươi nhắc ai không nhắc, vậy mà hiện tại lại nhắc Senzou với ta? Khi ta không ở bên cạnh các ngươi…"

Vu Duy Thiển bỗng nhiên ôm lấy hắn rồi hôn lên môi, nụ hôn cũng hung tợn như giọng điệu của Lê Khải Liệt, cho đến khi hơi thở của hai người đều bất ổn, "Muốn làm cho ta tức giận thì cứ nói tiếp, chúng ta không có thời gian để cho ngươi ghen tuông, chẳng lẽ ngươi không biết ta chờ hắn để làm cái gì hay sao?"

Liếm môi, đồng tử dài mảnh bỗng nhiên phồng to lại bất chợt co rút, Lê Khải Liệt đương nhiên biết, "Ngươi định…."

Vu Duy Thiển gật đầu, "Ngoại trừ như vậy thì ngươi còn có cách nào tốt hơn hay sao? Đừng ở đây nói nhảm nhí với ta."

Ý đồ của Senzou rất mơ hồ, Lê Khải Liệt vẫn không cam lòng khi Vu Duy Thiển muốn hắn giúp đỡ, nhưng tình hình hiện tại đã phát triển đến mức Vu Duy Thiển không thể không ra tay.

Bởi vì có Lê Khải Liệt nên Vu Duy Thiển mới không dám vận dụng lực lượng thiên hồn, ngay cả vết thương cũng không thể được chữa trị, Lê Khải Liệt chỉ do dự chừng vài giây, "Được rồi."

Hắn buông Vu Duy Thiển ra, rồi bỗng nhiên lại nắm lấy bờ vai của đối phương làm cho Vu Duy Thiển phải xoay người, sau đó kề sát vào sau lưng của người này mà nói nhỏ, "Vết thương của ngươi vẫn chưa khép lại, chờ đến khi ta gặp lại ngươi mà vẫn là bộ dáng này thì đừng trách ta sẽ gây rắc rối cho Vivian!"

Giọng điệu giống như cảnh cáo kèm theo một nụ hôn cực nhẹ dừng ở bên tai, Vu Duy Thiển nhướng mắt lên, "Cứ bảo toàn tánh mạng của ngươi trước rồi tính sau, đừng ngu ngốc làm cho mình bị thương nữa."

"Dám nói ta ngốc? Bị thương vì ngươi thì ta chẳng cảm thấy ngu ngốc gì cả, hơn nữa có máu của ngươi nên ta căn bản không thành vấn đề." Hiện tại không phải lúc để nhiều lời, Lê Khải Liệt nhìn khắp xung quanh, cánh tay dùng sức ôm chặt thắt lưng của Vu Duy Thiển, "Chúng ta chia nhau hành động, ta đi tìm Bode để hỏi hắn về thuốc giải, ngươi chờ đám người của Vivian đến đây, nhất định phải để cho nàng trị thương cho ngươi trước, đáp ứng ta?"

"Được, ta đáp ứng ngươi." Xoay người rồi kéo lấy Lê Khải Liệt, khẽ hôn một cái lên môi của đối phương, sau đó Vu Duy Thiển buông tay ra.

Nhưng Lê Khải Liệt vẫn cảm thấy chưa đủ, tiếp tục ôm lấy Vu Duy Thiển rồi hung hăng cướp đoạt một lần nữa trong miệng của hắn, sau đó mới chịu buông Vu Duy Thiển ra, hai người chia nhau hành động, tự mình nghênh đón kẻ thù ở phía trước.

Đợi đến khi bóng dáng của Lê Khải Liệt biến mất khỏi tầm mắt thì Vu Duy Thiển mới bắt đầu niệm chú thức tỉnh thiên hồn, máu tươi sau lưng giúp hắn giảm đi phiền toái phải lấy máu để thức tỉnh thiên hồn. Vô số bóng đen từ trong hư không rớt xuống, giống như một đám sương mù, đèn điện đang sáng trưng đột nhiên tối sầm, hàng lang giống như bị sương mù che phủ, trong sương mù có tiếng khóc than nức nở.

Giống như lốc xoáy rít gào, bóng đen bao vây toàn thể tòa nhà, tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng khóc thét sợ hãi truyền đến từ khắp ngóc ngách, Vu Duy Thiển đứng bên cửa sổ, bóng đen đậm đặc từ trên người hắn lan ra ngoài.

Bên ngoài pháo đài cổ kính, Senzou và Vivian nhìn thấy tín hiệu thì sẽ lập tức hiểu rõ Lê Khải Liệt đã thoát khỏi vòng vây, Samantha cũng trở thành một trong những thành viên tham gia cứu viện, tập hợp nhiều lực lượng như vậy thì không có lý do gì không đối phó được Claudy.

Nhà tổ của Claudy có rất nhiều tầng, phòng ốc cũng rất nhiều, xem ra năm đó thật sự huy hoàng, hiện tại sự rộng lớn này lại trở thành chướng ngại để truy lùng. Kent Claudy và Josen không biết đã chạy đi đâu, Vu Duy Thiển mặc kệ, hắn vừa đi vừa nhìn, sương mù ở xung quanh hắn tập trung thành một đoàn, phàm là bất kỳ ai ở xung quanh hắn đều bị bóng đen hút lấy hồn phách.

"Là ác quỷ…..ác quỷ đến!" Gia nhân của Claudy vừa khóc lóc vừa kêu gào mà lui ra phía sau, không dám đối mặt với người đàn ông tóc đen này, "Ngươi là ác quỷ….ác quỷ!"

Ác quỷ? Vu Duy Thiển cảm thấy vớ vẩn và nực cười, hắn cũng không phải mang hình hài ác quỷ. Tóc đen, áo đen, khuôn mặt lạnh lùng lại kiêu căng, bước đi chậm rãi thông thả, vết thương sau lưng đã không còn chảy máu, dùng cách thức nhàn nhã mà chiếm đoạt mạng người, đây là ác quỷ được triều hồi hay sao?

"Ta biết mà, sẽ có báo ứng, Chúa sẽ giáng xuống trừng phạt, ông chủ giao dịch với ác quỷ, ngày này rốt cục đã đến…" Bị bóng đen dẫn ra nỗi sợ hãi trong lòng, có người thì thào tự nói, ánh mắt trở nên vô hồn.

Đây là lực lượng của thiên hồn, Vu Duy Thiển không nói gì mà chỉ nhìn mọi người ở trước mắt, sau lưng đột nhiên có người tới gần, một bàn tay nhỏ bé đặt lên vết thương ở sau lưng hắn, "Ngươi lại bị thương! Cái tên Lê Khải Liệt khốn kiếp kia rốt cục đang làm cái gì! Sao cứ liên tục để ngươi bị thương!"

"Vivian." Hắn xoay người, cô bé ở trước mắt đang lộ ra vẻ mặt oán giận, không đợi Vu Duy Thiển giải thích, nàng giữ chặt tay hắn mà kéo đến một gian phòng trống, "Hiện tại trước tiên đừng nói, để ta chữa thương cho ngươi, tình hình biến đổi, ta sẽ chờ ngươi giải thích sau."

Khi Vivian bày ra tư thế này thì tốt nhất đừng tranh cãi với nàng, Vu Duy Thiển vẫn không quên nàng kỳ thật là phụ nữ, là một phụ nữ không còn nhỏ.

"Ngươi thấy ta cần người bảo vệ hay sao? Liệt cũng bị thương, hắn đã cố hết sức." Khi sau lưng có cảm giác nóng rực thì hắn đã nói ra những lời này, ở đây đã có đủ người, còn có máu người, lực lượng của Vivian tựa hồ so với trước kia càng mạnh hơn rất nhiều.

"Có phải hai người các ngươi đang ganh đua xem ai bị thương nhiều hơn hay không? Ngươi thắng hay là hắn thắng? Ta nói bao nhiêu lần rồi, hắn là vận rủi của ngươi, nhưng ngươi chưa bao giờ nghe, Wirth, ngươi cũng là một tên khốn kiếp, đàn ông đều giống nhau." Trừng mắt nhìn, lau đi những giọt nước ẩm ướt trong mắt, Vivian thì thầm niệm vài câu bằng tiếng Latin, ánh sáng nhợt nhạt trên tay của nàng trở nên mãnh liệt. Bạn đang ?

Viên đạn từ trong vết thương bị đè ép mà rơi ra ngoài, miệng vết thương tự động khép lại, hắn cảm thấy cũng đã ổn định, lập tức kéo tay của Vivian xuống, "Được rồi, ta còn cần máu để sử dụng, Senzou đâu?"

"Đây là điều mà ta muốn nói với ngươi, ngươi muốn ta trông chừng Senzou, chú ý hành động của hắn, nhưng khi vào đây thì hắn ở sau lưng ta, hiện tại không biết đi nơi nào, ngộ nhỡ đây là mục đích của hắn làm cho ngươi sử dụng thiên hồn nhưng hắn không giúp ngươi, rốt cục lực lượng của ngươi mất khống chế, liên lụy Lê Khải Liệt thì làm sao bây giờ?"

Vu Duy Thiển biến sắc, Vivian thoạt nhìn vẫn còn lời muốn nói tiếp thì sau lưng bỗng nhiên truyền đến giọng nói của một người đàn ông, "Hóa ra đây là lý do mà ngươi luôn đi theo ta, Vivian, xem ra ngươi cũng giống như ta, chỉ cần là Wirth yêu cầu thì không thể cự tuyệt."

Không biết Senzou lấy đâu ra một khẩu súng, một phát bắn trúng kẻ địch ở chỗ tối, hắn đứng trước cửa, "Ngươi có thể nghi ngờ ta nhưng chuyện mà ta đã đáp ứng thì nhất định sẽ làm được, để ta chứng minh cho ngươi xem, Wirth."

Vứt súng, Senzou cắn nát ngón trỏ, trong miệng niệm cái gì đó, hai tay lập thành kết ấn, đó là tư thế của thuật âm dương, trước đây hắn từng sử dụng trước mặt bọn họ.

Một vầng hào quang từ trong lòng bàn tay của hắn hiện lên, sương mù liên tiếp bay ra ngoài, giống như bị cái gì đó dẫn dắt, dung nhập vào trong bóng đen ở bốn phía, Vu Duy Thiển rõ ràng cảm thấy tiếng rít gào

khó có thể khống chế của thiên hồn đang được trấn an.

"Cám ơn." Hắn nói với Senzou.

"Vì Lê Khải Liệt?" Senzou nâng ngón tay đang chảy máu của mình, vẻ mặt thản nhiên, "Không cần cám ơn."

Người thương nhân Nhật Bản này không hề lộ ra vẻ mặt vui buồn, nhưng hiện tại dường như hơi có một chút tức giận, nhưng Vu Duy Thiển không có tâm tư nghiên cứu Senzou mất hứng vì cái gì, Lê Khải Liệt vẫn đang chờ hắn.

Đi đến cửa, cánh tay của Senzou bỗng nhiên che trước mặt hắn, "Còn có một việc muốn nói với ngươi, vị công chúa ở trên du thuyền không ổn, nàng sắp chết."

Đồng tử màu đen đột nhiên trở nên sắc bén, toát ra cảm giác âm u lạnh lẽo, "Hiện tại Lydia đang ở đâu?"

"Trước khi chúng ta đến thì Wolf đã mang theo một mình nàng lẻn vào, hiện tại đã mất liên lạc." Vẻ mặt nghiêm túc của Vivian trở nên trầm trọng, khó nén cảm giác lo lắng, "Ngươi có nhìn thấy bọn họ hay không?"

"Chúng ta bị nhốt dưới mật thất, căn bản không đi cùng Wolf và Lydia." Vu Duy Thiển nghĩ đến tác phong của gia tộc Claudy, sắc mặt càng âm trầm, "Naryn đã chết, bị Kent Claudy xem như con tin, hắn đã chọn cách tự sát."

Naryn cũng là người của Claudy, vậy mà vẫn bị lão già kia lợi dụng, Vivian kinh ngạc, "Ngay cả con của mình mà cũng không bận tâm, bọn họ không phải là người!"

"Đi." Vu Duy Thiển không hề nhiều lời, hắn lao ra cửa thì nhìn thấy bên ngoài có thành viên của Hecate, hắn nhận ra vài người là thân tín của Samantha.

Senzou đi theo sau lưng Vu Duy Thiển, khoảng cách không xa không gần, đây cũng là lần đầu tiên hắn sử dụng bí thuật này, Vu Duy Thiển mượn lực lượng của hắn nên không đến mức làm cho thiên hồn bị mất kiểm soát, vì vậy các bóng đen ở xung quanh vẫn chưa thể công kích bọn họ.

Lúc này nhìn từ bên ngoài thì nhà tổ của gia tộc Claudy giống như bị bao phủ trong bóng tối, ánh sáng bị cái gì đó áp chế, tựa như một tòa lâu đài ma quái, khi Vu Duy Thiển và mọi người băng qua hành lang thì không còn nhìn thấy bao nhiêu người sống sót.

Trên mặt đất chỉ có thi thể, những người còn sống đã sớm bỏ trốn, những người này đã quen nghe lệnh gia tộc Claudy, bọn họ làm rất nhiều chuyện khiến người ta thịnh nộ, suốt đời nghiên cứu ma thuật, nhưng đến khi bóng tối buông xuống thì bọn họ căn bản không dám đối mặt.

"Ở phía trước." Nghe thấy ở cách đó không xa có tiếng người, Vu Duy Thiển vội vàng tăng tốc, nơi đó tương tự như phòng họp, trên cửa có nhiều ký hiệu quái dị, hắn tựa hồ nghe được âm thanh của Lê Khải Liệt, còn có tiếng tru tréo kỳ dị khủng bố, giống như dã thú gào thét.

Trong lòng căng thẳng, hắn tiến thẳng vào đại sảnh, người ở bên trong nhìn thấy có kẻ đột ngột xông vào thì liền đồng loạt nhìn về phía hắn.

Lê Khải Liệt đang ôm Lydia, bình yên vô sự, người gào thét là Wolf, một bên mắt đã bị kéo xuống, con mắt màu đỏ tươi đang nhìn Vu Duy Thiển, tiếng gào rú phát ra từ chính miệng của hắn.

172. Chương 172: Bảo Vệ

"Nhanh như vậy mà mọi người đã đến đông đủ, không ngờ vật thí nghiệm bỏ trốn năm đó vẫn còn sống, hóa ra là ngươi thu nhận hắn, Leo, không hổ là Leo." Bị ép đến mức này, toàn bộ gia nhân của Claudy lại không làm được gì Lê Khải Liệt, Kent Claudy tựa hồ lập tức già thêm mười tuổi.

Muốn lấy bí mật từ trên người của Lê Khải Liệt là không có khả năng, nhưng Wolf lại nằm ngoài dự kiến của hắn, "Tuy rằng ngươi không bằng Leo nhưng trên người của ngươi cũng có thứ mà ta muốn, xem ra thứ thuốc tiêm cho ngươi vào lúc trước quả thật có tác dụng."

Trên người của Wolf không có biến dị rõ ràng như Lê Khải Liệt, nhưng con mắt màu đỏ cùng cơ bắp cuồn cuộn cũng rất giống với Lê Khải Liệt.

"Hóa ra không liên quan đến huyết thống, hắn thậm chí không nằm trong dòng họ Claudy…" Kent Claudy dường như vừa thất vọng vừa vui sướng, thì thào tự nói.

Là người coi trọng huyết thống nhất, tin tưởng chỉ có huyết thống thuần khiết của gia tộc Claudy mới có thể sinh ra lực lượng mà chỉ có trong ghi chép của gia phả, thế nhưng vật thí nghiệm không có huyết thống của Claudy lại có được năng lực này.

Josen nhìn chằm chằm Wolf, ánh mắt trở nên kỳ dị, hắn không thể chấp nhận sự thật như vậy, dòng máu cao quý của hắn đột nhiên trở nên vô nghĩa, "Vì sao, vì sao ngay cả người đàn ông này…."

Một bên mắt của Wolf như người bình thường, một con mắt sung huyết, thường xuyên đeo đồ chụp mắt, hóa ra đây mới là chân tướng, hắn cũng có đôi mắt thú giống như Lê Khải Liệt hiện tại.

"Bode, đây là công lao của cha ngươi, ta sẽ ghi nhớ." Kent Claudy với vẻ mặt phức tạp nói với Bode đang đứng ở sau lưng, Bode chỉ gật đầu, cũng dùng ánh mắt kinh dị để nhìn Wolf.

Vu Duy Thiển luôn cảm thấy Lê Khải Liệt rất tin tưởng Wolf, từng nghĩ rằng đối phương tin tưởng vào năng lực của Wolf, hiện tại mới biết hóa ra Wolf không chỉ có năng lực mà còn có quan hệ sâu xa như vậy với Lê Khải Liệt.

Có lẽ bởi vì tình hình của Lydia rất tệ cho nên Wolf không thể khống chế mà biến thành như vậy, hoặc có lẽ con mắt của hắn lúc nào cũng đỏ ngầu cho nên mới phải che giấu, mặc kệ nói như thế nào thì phát hiện này cũng làm cho Kent Claudy dấy lên hy vọng một lần nữa.

Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt nhìn nhau, xác nhận thương tích trên người của Vu Duy Thiển đã tốt hơn rất nhiều, lúc này sắc mặt âm trầm của Lê Khải Liệt mới có phần dịu đi, "Bode, giao thuốc giải ra đây."

Hoàn toàn không nhìn Claudy, hắn ôm Lydia, lời nói tràn ngập cảm giác áp bách khiến người ta tin tưởng nếu Bode không nghe theo thì nhất định sẽ có kết cục kinh hoàng.

Tiếng la hét đáng sợ cùng tiếng bước chân bỏ chạy ở bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến, nhưng bên trong lại im lặng đến mức khiến người ta hít thở không thông. Bên cạnh Kent Claudy còn có thân tín của hắn, mọi người vây quanh bàn tròn trong đại sảnh, không khí hết sức căng thẳng.

Bode không trả lời, Kent Claudy lại vô cùng hy vọng, từ khẩn trương dần dần trở thành ung dung, "Leo, dùng người đàn ông này để trao đổi thuốc giải, ngươi thấy thế nào? Hắn không phải người yêu của ngươi, cũng không phải thân nhân, ngoại trừ chức vụ vệ sĩ thì không hề liên quan đến ngươi, dùng hắn để trao đổi thuốc giải độc thủy triều thì ngươi cũng không bị tổn thất gì cả."

Màu vàng óng chớp động dưới đáy mắt của Lê Khải Liệt, đồng tử u ám màu tro lục chiết xạ ánh sáng, có thể biến hóa trong nháy mắt.

Chụp mắt của Wolf bị rớt ra khi đánh nhau với đối phương, một bên mắt đỏ ngầu, so với Lê Khải Liệt thì càng dữ tợn và đáng sợ hơn, hắn nhìn thoáng qua Lydia ở trong lòng của Lê Khải Liệt, sau đó bước lên phía trước vài bước, "Đừng lo, điện hạ Leo, ta đồng ý."

"Ngươi đã cân nhắc kỹ lưỡng chưa? Ngươi có biết bọn họ sẽ làm gì ngươi hay không?" Lê Khải Liệt xác nhận một lần nữa với hắn.

"Chức trách của ta chính là bảo vệ công chúa điện hạ." Wolf nhìn chăm chú vào Lydia, sau đó nhanh chóng dời mắt, "Chỉ cần có thể lấy được thuốc giải thì các ngươi muốn xử trí ta như thế nào cũng được." Hắn đi về phía của Kent Claudy.

"….Không….ta không đồng ý…." Một giọng nữ suy yếu đột nhiên vang lên, đó là Lydia, nàng mở mắt ra, nắm lấy tay của Lê Khải Liệt, "Bởi vì không phải là Wirth….cho nên táng mạng của những người khác đều

là cỏ rác? Anh hai, Wolf là vệ sĩ của ta, ngươi không có tư cách quyết định chuyện này!"

"Công chúa điện hạ!" Wolf thấy nàng tỉnh lại, hắn kích động đến mức gọi khẽ một tiếng, vừa định quay đầu, nhưng vẫn chưa hoàn toàn xoay người thì lại mạnh mẽ ngoảnh mặt quay đi, "Người không sao thì tốt rồi." Bước chân tạm dừng, rồi lại tiếp tục tiến về phía trước.

"Quay mặt lại đây, Wolf." Lydia nhẹ giọng nói, bị trúng độc khiến cho nàng sốt cao, sắc mặt đỏ bừng, toàn thân vô lực, nàng nhìn bóng dáng của Wolf.

"Thứ lỗi cho ta không thể, công chúa điện hạ." Tất cả mọi người đều nhìn hắn từng bước một tiếp cận với bên phía Claudy, hắn đến từ nơi đó, lúc này lại trở về, nhưng nghênh đón hắn chính là vô số lần thí nghiệm, ma thuật, thậm chí có thể là giải phẫu, hết thảy còn đau đớn hơn so với cái chết.

"….Quay mặt lại, đây là mệnh lệnh của ta, ngươi muốn….cãi lời ta hay sao?" Lydia không thể tiếp tục duy trì sức lực, nàng càng nói thì màu xanh nhạt trên khuôn mặt đỏ bừng càng lúc càng bao phủ nàng.

Bước chân của Wolf dừng lại một chút, không tiến lên nhưng cũng không quay đầu lại.

Vu Duy Thiển đứng ở trước cửa nhìn thấy tình cảnh này, hắn dường như vừa thở dài vừa cảm thấy kỳ lạ, "So với cái chết càng đau đớn hơn mà cũng dám đối mặt, thế nhưng lại không dám nhìn người mà mình phải bảo vệ dù chỉ một chút, Wolf, không ngờ ngươi còn nhát gan hơn so với ta."

Bị cười nhạo là nhát gan nhưng không có cách nào phản bác, Wolf siết chặt nắm đấm, nếu có thể thì hắn cũng muốn nhìn mặt công chúa Lydia một lần cuối cùng, nhưng mà….không được.

Từ sau lưng có thể nhìn thấy bóng dáng càng thêm cứng ngắc của Wolf sau khi Vu Duy Thiển nói ra những lời đó, hắn đang từng bước một tiến đến vực sâu không đáy, Lydia giãy ra khỏi vòng tay của Lê Khải Liệt, "Wolf! Cái tên nhát gan này! Ta không cần một người nhu nhược dùng tánh mạng để trao đổi thuốc giải cho ta, ngươi có nghe thấy hay không?"

Wolf áp lực đến mức sắc mặt đỏ bừng, dưới chân tựa hồ có một khối chì, mỗi một bước đều vô cùng nặng nề, rốt cục dừng ngay tại chỗ.

Sau khi Lydia dùng hết thảy toàn bộ sức lực để hô to thì toàn thân như bị kiệt quệ, nhìn thấy hắn dừng lại, trong lòng của nàng hơi thả lỏng, thở hổn hển mà ngã xuống đất, Lê Khải Liệt không có cách nào đỡ kịp. Chưa đến nửa giây, Wolf phát hiện Lydia chống đỡ hết nổi mà ngã xuống đất, hắn lập tức xoay người rồi phóng đến để đỡ lấy nàng.

Rốt cục Lydia nhìn thấy sự biến hóa trên mặt hắn, màu đỏ tràn ngập toàn bộ hốc mắt, con mắt của hắn đỏ ngầu như máu, răng nanh xông ra, quỷ dị đến mức làm cho người ta sợ hãi.

"Đừng nhìn ta." Hắn chật vật quay đầu đi, trên mặt lại bị một đôi bàn tay mảnh khảnh ôm lấy, ánh mắt của nàng vẫn không hề nhúc nhích, "Ta không sợ, nói cho ta biết, Wolf, đây là lý do mà ngươi từ chức, không chịu làm vệ sĩ của ta hay sao?"

Wolf trầm mặc, lý do không chỉ có một, nếu không nói thì có lẽ không còn cơ hội gặp lại Lydia, "Không, bởi vì ta không bao giờ còn xứng đáng để làm một vệ sĩ." Cuối cùng hắn chỉ trả lời như vậy, không giải thích quá nhiều.

"Công chúa điện hạ, xin hãy yên tâm, ta sẽ bảo vệ người, cho dù dùng cả tánh mạng của mình." Hắn giao Lydia cho Lê Khải Liệt, khi chuẩn bị xoay người bước đi thì bỗng nhiên bị một người giữ chặt.

Bởi vì lên cơn sốt mà đôi môi trở nên nóng rực đang chạm vào khóe miệng của hắn, lại chậm rãi chuyển lên mí mắt của hắn, Lydia thở ra hơi thở nóng sốt khiến Wolf ngây ngẩn cả người, nàng bất mãn nói nhỏ, "Ta không phải ôn dịch, yêu ta đáng sợ như vậy hay sao? Nếu không muốn để cho ta biết thì ít nhất khi ta hôn mê đừng dùng ánh mắt như vậy để nhìn ta…."

"Wolf….Ta không phải lúc nào cũng hôn mê, ngươi tưởng là những gì ngươi đã nói với ta, cách mà ngươi ôm ta, ta sẽ không phát hiện hay sao?" Nàng cố gắng ngửa mặt lên, lộ ra một nụ cười giảo hoạt.

Trong lúc Lydia hôn mê vì bị trúng độc, Wolf cơ hồ không hề rời khỏi nàng nửa bước, hắn chưa bao giờ nói những lời vô cùng thân thiết, chẳng qua hắn chỉ không ngừng lặp đi lặp lại, không ngừng hứa hẹn là sẽ bảo

vệ nàng, sẽ bảo vệ nàng….

Có người con gái nào lại thờ ơ đối với tình cảm như vậy? Cho dù có thì Lydia cũng không phải là một trong số đó.

"Công chúa điện hạ…." Wolf lại đẩy tay của nàng ra, "Xin đừng như vậy." Hắn không xứng.

Hắn như vậy làm sao có thể xứng với vị công chúa xinh đẹp lại kiên cường này.

"Cho dù ta chết thì ngươi cũng không chịu mở miệng nói yêu ta hay sao? Chỉ bởi vì ngươi là vệ sĩ? Hay là bởi vì ngươi sẽ biến thành như vậy? Ngươi cũng quá khinh thường Lydia này…." Nàng nắm lấy tay của hắn, bàn tay thô ráp to lớn, bởi vì sợ dùng sức quá mạnh sẽ làm nàng bị thương nên hắn không dám cự tuyệt.

"Ngươi không biết ta từng làm cái gì, công chúa điện hạ, ta cũng từng thuộc về nơi này–" Wolf vừa nói đến đây thì đã bị Josen cắt ngang.

"Từ biệt đủ chưa, bắt hắn lại!" Josen biết tình huống đối với bọn họ bất lợi, hắn hô to, thân tín của hắn lập tức nhằm về phía Wolf.

"Đừng nhầm lẫn! Đối tượng giao dịch với các ngươi là ta!" Lê Khải Liệt đẩy Lydia vào tay của Wolf một lần nữa, nháy mắt với người ở trước cửa, Vu Duy Thiển nghiêng người, vô số bóng đen nhảy vào phòng.

Thiên hồn.

Senzou ở sau lưng Vu Duy Thiển không ngừng chấp tay làm kết ấn, động tác kỳ lạ, phát hiện hắn có liên quan đến lực lượng thần bí, người của Claudy lập tức tiến lên, Vivian dẫn theo Woodley ở bên cạnh trợ giúp, nhất thời làm dấy lên một cuộc chiến hỗn loạn.

"Ta biết mà, các ngươi tuyệt đối không thể thiếu ta." Từ ngoài hành lang truyền đến một giọng nữ giống như nữ vương, nhàn nhã dẫn người của Hecate tiếp cận mục tiêu, Samantha vừa cười duyên vừa bóp cò súng, người chặn đường trước mặt bị nàng bắn một phát trí mạng, ngay chính giữa trán.

"Leo, ta có thể mượn tình nhân của ngươi được hay không? Ngươi đã không cần ta nhưng ta lại thấy hứng thú đối với hắn, xem như bồi thường ta, thế nào?" Nàng đi về hướng của bọn họ, nói ra lời kích thích Lê Khải Liệt.

"Cút ngay! Đừng lộn xộn!" Lê Khải Liệt không có tính nhẫn nại đối với nàng, hắn nắm lấy cổ họng của một người rồi ném vào vách tường, ánh mắt thô bạo quét qua, "Bất kỳ kẻ nào cũng đừng hòng có chủ ý đối với hắn, cẩn thận ta bẻ gãy cổ của ngươi, Samantha!"

"Hóa ra ngươi còn nhớ rõ tên của nàng, vì sao từ trước đến nay không nói với ta? Đừng bảo là ngươi đã quên." Vu Duy Thiển vừa cười lạnh vừa tới gần, động tác chớp nhoáng, hắn bẻ ngược cổ tay của Lê Khải Liệt rồi áp sát đối phương vào vách tường.

"Không nói cho ngươi là ta không đúng, nhưng nhìn thấy ngươi ghen thì ta rất thích, càng mắng ta thì ta càng biết ngươi yêu ta nhiều như thế nào, Duy." Lê Khải Liệt không giãy dụa, hắn nghiêng đầu rồi cười một cách tà khí, sau đó áp sát vào bờ môi của Vu Duy Thiển.

Mắt thấy nụ hôn sẽ tập kích, Vu Duy Thiển bỗng nhiên buông Lê Khải Liệt ra, nâng khuỷu tay lên để đánh gục một kẻ địch đang lén lút tiếp cận, động tác mãnh liệt, nhưng ánh mắt không hề dời khỏi Lê Khải Liệt, khi hắn vừa chuyển mắt thì lập tức phát hiện Bode lợi dụng lúc hỗn loạn mà bỏ trốn ra ngoài

173. Chương 173: Cùng Chết

"Thuốc giải độc nhất định ở trên người hắn, mau đuổi theo!" Buông Lê Khải Liệt ra, Vu Duy Thiển lập tức đuổi theo, nhưng người đàn ông ở sau lưng bỗng nhiên giữ chặt hắn, cho đến khi in lại một dấu vết trên môi của hắn thì mới thỏa mãn buông tay.

"Không thấy hiện tại đang là lúc nào hay sao." Vu Duy Thiển đá một cú ngay sau lưng của Lê Khải Liệt, rồi hai người mới cùng nhau đuổi theo Bode.

Có thể nhìn thấy rõ ràng mặt bên của Lê Khải Liệt dưới ánh đèn, khuôn mặt quen thuộc, nụ cười quen thuộc, Vu Duy Thiển chưa bao giờ tin tưởng cái gì là thần thánh, nhưng hiện tại lại thầm tạ ơn từ dưới đáy lòng, vốn cảm thấy khó chịu vì chuyện của Samantha nhưng sau khi gặp được Lê Khải Liệt thì những chuyện khác đã không còn quan trọng. (yêu, em đúng là thụ chuẩn, yêu chồng đến thế là cùng)

"Thật là tốt, có thể kề vai chiến đấu." Samantha dõi mắt theo bóng dáng của một người, ánh mắt của nàng có một chút tiếc nuối, một chút tịch mịch.

Vivian nhìn nàng trong chốc lát rồi đi đến trước mặt nàng, cùng nàng nhìn bóng dáng của hai người kia, sau đó cất lên giọng nói cảnh cáo, "Kẻ nào muốn phá hoại quan hệ của bọn họ thì ta sẽ không bỏ qua."

"Ta còn nghĩ rằng ngươi ghen với Leo, hóa ra là không phải?" Samantha cảm thấy bất ngờ.

"Chỉ cần Wirth được hạnh phúc, cho dù ngắn ngủi thì ta cũng sẽ chúc phúc hắn, bởi vì đó là lựa chọn của hắn, ngươi sống chưa đủ lâu, có lẽ ngươi không hiểu rõ, người giống như chúng ta sống ở trên đời này cảm thấy trống trải biết bao nhiêu." Chỉ có vẻ mặt hiện tại của Vivian mới làm cho người ta nhớ đến nàng không phải là một đứa nhỏ.

Woodley từ sau lưng bước đến, "Tiểu thư, đã giải quyết gần hết, còn có vài người của gia tộc Claudy trốn ở những gian phòng khác, nhất thời chưa có cách tìm ra tất cả."

"Trước tiên rút ra ngoài rồi sau đó chúng ta bao vây nơi này, dù sao bọn họ cũng không thể chết đói ở đây." Samantha nghĩ rằng ý kiến này rất hay, đợi kẻ địch mệt mỏi rồi tấn công, Vivian gật đầu tán dương, "Cứ như vậy đi, Woodley."

Bên kia Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đuổi theo Bode, hắn trốn dưới tầng hầm, nơi đã từng giam giữ Lê Khải Liệt còn có vài gian phòng, tiếng rên rỉ đau đớn cùng tiếng thở dốc âm u và tiếng bước chân truy đuổi hòa lẫn vào nhau, giống như có cái gì đang khe khẽ thì thầm, lúc này bọn họ mới phát hiện bên dưới tầng hầm còn giam giữ những kẻ khác.

"Đừng nhìn, đó là vật thí nghiệm" Bode bỗng nhiên dừng lại, hắn lắc lắc một cái gì đó ở trong tay, mỉm cười he he với bọn họ, "Yên tâm đi, đây không phải thứ gì nguy hiểm, đây là thuốc giải thủy triều."

Bode ném thành một đường cung, Lê Khải Liệt chụp được lọ thuốc, hắn và Vu Duy Thiển đều cảm thấy bất ngờ.

Nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của bọn họ, Bode nhún vai, "Không còn cách nào khác, ai bảo ta sợ chết, bởi vì sợ chết nên mới nghe lời ông chủ mà tiêm thứ thuốc kia vào người của ngươi, bất quá để ta giải thích trước, ta đã giảm bớt liều lượng, nếu không cho dù là ngươi cũng không nhất định có thể chịu được."

Vu Duy Thiển cùng Lê Khải Liệt không ngờ Bode lại thẳng thắn như vậy, nhưng những lời này của hắn quả thật đã giải tỏa nghi ngờ của bọn họ.Thể lực của Lê Khải Liệt cho đến nay vẫn còn rất tốt, dường như không chỉ vì thể chất bẩm sinh của hắn mà hóa ra còn do Bode đã động tay động chân vào đó.

"Thuốc này có tác dụng phụ hay không, hắn sẽ như thế nào?" Vu Duy Thiển chỉ quan tâm đến vấn đề này.

"Chờ thuốc mất tác dụng thì sẽ ổn, nếu dựa theo tính toán ban đầu thì có lẽ cả đời của ngươi cũng sẽ không thể chuyển về bình thường, tuy rằng không gây trở ngại đối với ngươi, bất quá ngươi không bao giờ còn có thể xuất hiện ở trước mặt mọi người, cho nên hãy cám ơn ta." Bode mở tay ra, nâng cằm về phía Lê Khải Liệt, vui vẻ trả lời như vậy.

Lê Khải Liệt phát hiện trên tay của hắn còn có một cái gì đó, "Nó là cái gì?"

Hắn tiến lên vài bước, Bode cẩn thận lui về phía sau, vẻ mặt bỗng nhiên thay đổi, vừa chậm rãi lại vừa nghiêm túc, "Các ngươi đi đi, nơi này sẽ nổ tung, tất cả mọi người sẽ chết."

Trên tay của hắn chính là thiết bị kích nổ, ngón tay cọ vào mặt kiếng trong suốt của bộ điều khiển kích nổ, chỉ cần mở nó ra là có thể bấm vào cái nút màu đỏ kia.

Bode muốn làm như vậy? Hai người đứng ở trước mặt hắn, đều cảm thấy khó có thể tin tưởng đối với sự chuyển biến đột ngột này.

Vu Duy Thiển quan sát thiết bị điều khiển ở trong tay Bode, đó không phải là để dọa người, quả thật đã chuẩn bị từ rất lâu, "Ngươi là gia nhân của Claudy, cho dù hôm nay Claudy gặp phải đả kích lớn như vậy nhưng có hoàng thất Anh Quốc âm thầm bảo hộ thì chỉ cần một quãng thời gian là có thể khôi phục thực lực, muốn chọn cách cùng chết như thế này thì cũng không đến phiên ngươi."

Bode chỉ là một bác sĩ tư mà thôi, bất quá đối với gia tộc Claudy mà nói thì bác sĩ này biết khá nhiều chuyện cơ mật của gia tộc Claudy, nhưng hắn chỉ là người nghe lệnh, là một quân cờ của Kent Claudy mà thôi.

Bode cười khổ, trang phục sặc sỡ làm cho nụ cười của hắn càm thêm bất đắc dĩ, "Có cần phải nói trắng ra như vậy hay không, Wirth, ngươi vẫn là một ông cụ, còn tưởng rằng khi ngươi ở bên cạnh Leo thì sẽ làm cho ngươi dịu dàng thêm một chút, chẳng phải có câu tình yêu sẽ làm cho người ta thay đổi hay sao?"

"Hắn thay đổi hay không cũng không đến phiên ngươi nhìn thấy." Dựa vào Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt hừ cười một tiếng hèn mọn, "Bode, ngươi không giống như là loại người như thế, nếu nói ngươi đang sám hối vì chuyện trước kia mà mình đã làm ra thì ta nói cho ngươi biết, ta không tin."

Cũng giống như Vu Duy Thiển, phản ứng của Lê Khải Liệt rất lạnh nhạt, đôi mắt màu vàng óng đang thiêu đốt, đồng tử dài mảnh màu tro lục lấp lánh trong bóng tối, giống như đang phán đoán dụng ý chân chính của Bode.

"Ai bảo ta sám hối, ta có lý do của ta…"

"Ngươi muốn làm cái gì? Bode, bỏ xuống thứ trong tay của ngươi!" Bởi vì tức giận mà giọng điệu run rẩy, bước chân tập tễnh tiếp cận, Kent Claudy xuống tầng hầm để xác định an toàn của những vật thí nghiệm, không ngờ oan gia ngõ hẹp, lại gặp phải Lê Khải Liệt ngay lúc này.

Vốn định lập tức rời đi nhưng hắn lại nhìn thấy thứ mà Bode đang cầm, sắc mặt đỏ bừng lại chuyện sang tái mét.

"Ông chủ." Bode cung kính khom người xuống, vừa cười vừa giơ cao vật ở trong tay, "Thứ này ta đã chuẩn bị từ lâu, hôm nay là cơ hội thích hợp để nhìn thấy cảnh tượng mấy căn phòng này sẽ bị thuốc nổ hủy diệt như thế nào? Hoan nghênh đến thăm quan."

"Bode! Ta chưa từng bạc đãi ngươi, ngươi đang làm cái gì? Lời giải cho bí ẩn đang ở ngay trước mặt, ngươi điên rồi hay sao?" Kent Claudy vung hai tay, cây gậy của hắn đã sớm bị đánh rơi trong lúc bỏ chạy, mái tóc đã được chải chuốt chỉnh tề lại trở nên rối tung, hiện tại hắn mới giống kẻ điên.

"Ta không bị điên, chính là vì ta không bị điên nên ta mới làm như vậy. Ông chủ, chẳng lẽ ngài không phải muốn ta nhớ kỹ cha ta hay sao?" Bode vẫn trả lời cẩn thận lễ phép như trước, giống như đang bẩm báo tình hình, "Ta nhớ kỹ cha của ta là Rick, hắn trung thành tận tụy làm từng chút việc theo lệnh của ngươi, cho đến khi hắn phạm vào một sai lầm mà phải tự sát…..Thậm chí trước khi chết hắn cũng không quên yêu cầu ta, muốn ta phải trung thành với Claudy, với ngài."

"Bất quá ta thanh tỉnh hơn hắn rất nhiều, gia tộc điên cuồng này làm cho hắn lâm vào điên cuồng, ta cũng không muốn bị nhốt cả đời ở nơi này giống như hắn! Cả đời tạo ra đám quái vật, cho đến khi chính mình cũng bị mất trí!" Sự nghiêm túc dưới đáy mắt của Bode thật sự dọa Kent Claudy, ngay cả Josen chạy trối chết đến nơi này cũng bị hoảng sợ.

"Đây là địa ngục trần gian! Hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay của ngài, ông chủ, ngài chính là chúa tể ở nơi này! Nhưng mà….hôm nay là ngoại lệ." Bode chỉnh lại áo khoác màu đỏ tươi trên người, giống như chuẩn bị đi dự tiệc, cước bộ nhảy nhót hướng sâu vào trong tầng hầm.

"Ngươi đứng lại cho ta!" Kent Claudy lớn tiếng quát to, mất hết uy nghiêm, hắn giữ chặt Josen, "Mau! Mau ngăn cản hắn! Chỉ cần ngươi ngăn cản hắn thì ngươi chính là người thừa kế của ta!"

Josen từng bị trúng đạn, vết thương chưa lành hẳn, hắn đã phải rất chật vật mới có thể trốn thoát khỏi sự tấn công bên ngoài mà chạy vào nơi này, hiện tại nghe thấy một câu như thế thì liền miễn cưỡng lấy lại tinh

thần, bất chấp cả Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển ở bên cạnh, hắn giúp đỡ Kent Claudy đuổi theo Bode.

Bạn đang ?

"Thế nào? Còn chưa đi?" Vu Duy Thiển nhìn Lê Khải Liệt, phát hiện hắn đang nhìn xung quanh, bên trong truyền ra những tiếng động làm cho người ta không thể đoán được rốt cục là cái gì.

"Bode nói ta có thể sẽ giữ nguyên bộ dáng này cả đời, nếu là như vậy thì ngươi sẽ làm sao, Duy?" Nghe được tiếng tranh chấp của Bode và Josen, còn có cả Kent Claudy, tiếng đánh nhau thấp thoáng truyền đến, Lê Khải Liệt bỗng nhiên lộ ra bộ dạng hứng thú mà hỏi hắn như vậy.

"Chí ít ngươi còn có thể nhân dịp Halloween mà ra ngoài gặp người ta, muốn ta bán vé để cho mọi người thăm quan hay không?" Vuốt mái tóc gợn sóng đã dài ra của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển thản nhiên cười nhạo, "Nếu trước tiên phải làm chuyện gì đó thì nên đi nhổ răng cho ta, chứ như vậy thì thật sự rất bất tiện."

Ôm lấy Lê Khải Liệt, hắn kề vào môi của đối phương, liếm lên chiếc răng nanh của Lê Khải Liệt, "Dám cắn ta đau thì sau này ta sẽ không cho ngươi hôn ta nữa."

"Chẳng phải ngươi cũng thế hay sao, khi nổi nóng đánh người có bao giờ hỏi ta có đau hay không? Tuy rằng ta biết sau đó ngươi rất đau lòng….A—" Bị dùng sức nắm lấy sau gáy, Lê Khải Liệt ngẩng đầu thở nhẹ, Vu Duy Thiển cắn mạnh bên tai của hắn một cái, "Còn dám nói, lần nào cũng cố ý chọc giận ta, ngươi bị ghiền ngược đãi có phải hay không?"

"Ừh, ta đúng là bị ghiền ngươi ngược đãi, ai bảo khi ngươi tức giận là lúc rất động lòng người, nhịn không được mà muốn nhìn ngươi nổi nóng đến mức điên cuồng, vì để nhìn thấy bộ mặt quả quyết như vậy của ngươi, đem ngươi như thế mà ôm vào trong lòng, cho dù sau đó có bị ngươi đánh chết thì ta cũng sẽ rất vui vẻ." Kề sát bên tai Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt trả lời một cách gian tà, hơi thở cố ý phả lên mặt của đối phương, khiến người ta muốn đánh hắn một trận cho đã.

"Thuốc giải độc còn ở trong tay ngươi, không mau đi đưa cho Lydia đi, ngươi làm anh hai cái kiểu gì vậy." Đẩy Lê Khải Liệt ra, hắn vẫn chưa quên tình hình hiện tại rất cấp bách, trước tiên phải tìm Lydia, "Với lại di thể của cha ngươi nữa…. "

Lê Khải Liệt trầm mặc trong chốc lát, "Có lẽ hắn thích hợp mai táng cùng nơi này thì hơn."

"Ngươi quả thật nghĩ như vậy hay sao? Trước khi hắn chết đã gọi tên ngươi." Vu Duy Thiển đã nhìn thấy khẩu hình của Naryn lúc ấy, là một người cha, Naryn không hề quên con của mình, hắn đã gọi….Leo một lần cuối cùng.

"Ta không biết, Duy, ta không biết…." Lê Khải Liệt nói đến đây thì bỗng nhiên thân thể cứng đờ, sau đó quay đầu lại, động tác của hắn chậm rãi như vậy khiến Vu Duy Thiển cảm thấy không thích hợp.

"Sao vậy?" Hắn đẩy đẩy Lê Khải Liệt, bàn tay đụng đến một mảnh ướt át.

Mở tay ra, đây là máu.

Vu Duy Thiển trừng to mắt không dám tin, mới một khắc trước vẫn còn hoàn hảo, vậy mà lúc này ở ngay sau lưng của Lê Khải Liệt, khuôn mặt lạnh lẽo tái nhợt của Josen lại xuất hiện trước mặt hắn, "Nếu không thể sống được thì không bằng cùng chết chung, đây là vận mệnh của Claudy."

Con dao găm được dùng sức để rút ra, máu tươi đầm đìa bắn tung tóe, không biết Josen đã lén lút tiếp cận đến bên cạnh bọn họ từ khi nào, vậy mà hắn không hề chú ý, hơi thở lạnh lẽo từ đầu ngón tay truyền đến lồng ngực, trong chốc lát lan rộng ra toàn thân, hắn đỡ được Lê Khải Liệt từ từ ngã xuống.

Dường như ở nơi xa xôi đang truyền đến tiếng động gì đó, hắn đã mất đi khả năng suy nghĩ, mơ hồ nhớ đến đó là thuốc nổ, là Bode đã ấn thiết bị kích nổ.

174. Chương 174: Claudy Diệt Vong

Claudy sắp bị phá hủy, những kẻ rời bỏ là một phần tử của Claudy, hắn cũng khó trốn khỏi nạn kiếp tử vong….Josen dùng vẻ mặt phức tạp để nhìn Lê Khải Liệt đang bị mất máu rất nhanh, trên khuôn mặt nhăn nhó có nụ cười tựa như bị thần kinh.

"Chớ trách ta, ta đã được dạy như vậy, ngươi không phải lớn lên ở nơi này, cha của chúng ta cứu ngươi, ngươi có được hết thảy, ngươi có mẹ, ngươi có người đàn ông này, còn ta chỉ có Claudy, ngươi hủy hoại nó thì nhất định phải đền lại cho ta….Cho nên cùng chết với ta đi, anh hai…."

Đùng – đùng – biển lửa như bông hoa diễm lệ đang nở rộ giữa bầu trời đêm, màu đỏ thiêu hủy hết thảy tội ác, gia tộc Claudy đang bị biển lửa chôn vùi.

Nhưng Lê Khải Liệt không thể! Vu Duy Thiển ôm chầm lấy hắn, khuôn mặt kết băng giống như chiếc mặt nạ không chịu nổi áp suất mà xuất hiện vết rạn, tỏa ra từng hơi thở âm u lạnh lẽo rất đáng sợ, "Ngươi giết hắn, ngươi dám giết hắn–"

Khoát tay, bóng đen ẩn nấp trong ánh lửa từ khắp bốn phía vọt đến, cuồn cuộn tiến về phía Josen đang cười một cách điên cuồng. Tiếng nổ không ngừng vang vọng, Vu Duy Thiển tựa như ác quỷ làm người ta sợ hãi, trong ánh lửa liên tục bập bùng, hắn triệu hồi vô số oan hồn.

Josen không còn đường thối lui, ngay cả thời gian để bỏ trốn cũng không có, hắn bị bóng đen bao vây.

"Trước khi thật sự chết, ta sẽ cho ngươi biết cái gì là sống không bằng chết, cho dù ngươi là em trai của hắn!" Lửa giận thổi quét Vu Duy Thiển, hắn rống to trong sự mất kiểm soát, bi thương mãnh liệt và thịnh nộ làm đôi mắt đen cuồn cuộn nổi lên sóng gió ngập trời.

"Ta không cho phép ngươi chết, có nghe thấy hay không? Lê Khải Liệt, ngươi phải kiên trì cho ta!" Hắn ôm Lê Khải Liệt, người trong lòng đang mở to mắt để nhìn hắn, tựa như muốn khắc sâu khuôn mặt của hắn vào tận đáy lòng trong giờ phút cuối cùng.

Tra tấn không thể đánh gục Lê Khải Liệt, súng đạn không thể bắn trúng hắn, nhưng một dao ngay tim lại thật sự uy hiếp đến sinh mạng của hắn, đây là một dao trí mạng.

Lưỡi dao lóe lên màu xanh lại làm cho Vu Duy Thiển bị đả kích thêm một lần nữa, đây là một con dao đã thấm kịch độc, hắn không có thời gian đi tìm Bode để lấy thuốc giải, thậm chí hắn không thể xác định Bode có còn sống hay không.

"Duy….ta luôn cảm thấy sống lâu hay không cũng không thành vấn đề….nhưng hiện tại ta mới biết mình sai rồi, ta không muốn chết…..ta không muốn xa ngươi…" Nọc độc đang từ trong máu chảy vào tim, Lê Khải Liệt duy trì tư thế thoải mái và lười biếng tựa như chuẩn bị đi vào giấc ngủ mà dựa vào ngực của Vu Duy Thiển, nói ra những lời tiếc nuối.

"Ai cho phép ngươi chết? Cái tên khốn kiếp này! Người nào đã nói phải quấn quýt ta cả đời? Ngươi dám nuốt lời?" Chưa bao giờ Vu Duy Thiển có cảm giác sợ hãi giống như có một dây leo độc đang quấn quanh thân mình như lúc này, Lê Khải Liệt bị đâm trúng ngay tim, hắn nhặt lên con dao ở dưới đất, thiếu chút nữa đã không khống chế được bàn tay run rẩy, hắn lau đi nọc độc, cho đến khi thuận lợi cắt vào cổ tay của mình.

"Ngươi không được chết, uống vào cho ta!" Dòng máu tuôn ra như mưa đang chảy xuống môi của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển cũng không cảm thấy vết thương đau đớn, hắn đã sớm chết lặng đối với mọi cảm giác, lúc này hắn chỉ sợ hãi khi sinh mạng của Lê Khải Liệt đang trôi qua từng giây từng phút.

Độc tố làm cho Lê Khải Liệt không có sức lực cự tuyệt, kỳ thật tầm nhìn của hắn đã sớm mờ mịt, thậm chí không thể thấy rõ khuôn mặt của Vu Duy Thiển, nhưng cho dù không nhìn thì cũng biết sắc mặt hiện tại của Vu Duy Thiển là như thế nào.

"Đừng….lãng phí thời gian để cứu ta, ngươi nên mang ta rời khỏi nơi này trước đã….Ta không muốn nhìn thấy ngươi bị nổ tung….Như vậy ta chưa chết vì bị thương mà đã chết trước vì đau lòng…." Bị máu tươi bắn lên mặt, nhưng lúc này Lê Khải Liệt vẫn còn tươi cười.

Vu Duy Thiển rống giận, "Câm miệng! Giữ lại sức lực của ngươi, ta không cho phép ngươi bỏ ta mà đi! Ta sẽ cứu ngươi, ta sẽ làm cho ngươi còn sống, ngươi hãy chờ ta!"

Không ngừng dùng máu truyền vào vết thương của Lê Khải Liệt, đầu óc của hắn trống rỗng, tựa như mất đi lý trí, hoàn toàn không thể suy nghĩ, hắn chỉ biết hắn muốn cứu Lê Khải Liệt, nhất định phải cứu Lê Khải Liệt, nếu buông tay thì chính là làm mất đi một thứ còn quý giá hơn cả sinh mạng của mình.

Tiếng nổ dường như cách ở nơi này rất xa, Vu Duy Thiển hoàn toàn không nghe thấy, chỉ nghe thấy tiếng tim đập kịch liệt của mình, tiếng nổ liên tiếp, chấn động mạnh mẽ dưới chân làm cho người ta có ảo giác thế giới này sắp bị hủy diệt, nhưng những điều này cũng không hề ngăn cản quyết tâm muốn cứu Lê Khải Liệt của hắn.

Máu tươi chảy ra càng lúc càng nhiều, thậm chí lan ra cả đất, hắn không nghĩ chính mình sẽ như thế nào, hiện tại trong đầu của hắn chỉ có một việc, trước mắt chỉ có khuôn mặt tái nhợt vì bị mất máu của Lê Khải Liệt đang không ngừng phóng đại trong đầu của hắn.

Nếu Lê Khải Liệt chết thì hắn sẽ như thế nào? Hắn không dám suy nghĩ.

Nếu mất đi Lê Khải Liệt thì cả đời này hắn sẽ không tìm được một người nào có thể chọc giận hắn lại làm hắn động tâm như vậy, Lê Khải Liệt là độc nhất vô nhị, không có bất luận kẻ nào có thể thay thế.

Đáp án vô cùng rõ ràng, vì vậy cho dù là ích kỷ cũng được, hay là vì yêu thương sâu sắc cũng được, hắn phải cứu Lê Khải Liệt, không tiếc trả giá hết thảy.

Chóng mặt, mồ hôi lạnh liên tục tuôn ra là cảm giác cuối cùng của Vu Duy Thiển, trước khi hắn mất đi tri giác thì trong đầu của hắn không ngừng lặp đi lặp lại một chuyện, dùng màu truyền vào thân thể của Lê Khải Liệt cho đến giọt cuối cùng, hắn không dám nhìn đến khuôn mặt tái nhợt của Lê Khải Liệt, sợ nhìn thấy nỗi sợ của chính mình.

Vụ nổ làm gia tộc Claudy bị đẩy vào con đường diệt vong, nếu Lê Khải Liệt chết thì chẳng phải hắn cũng nên chọn ngay thời điểm này mà kết thúc hết thảy? Cùng nhau mai táng ngay tại nơi này…..

Nếu Lê Khải Liệt còn tỉnh mà nghe thấy câu đó thì nhất định sẽ uy hiếp rồi dụ dỗ, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để làm cho hắn đánh mất chủ ý, tuy rằng lúc ấy Lê Khải Liệt sẽ cao hứng khi nghe thấy quyết định của hắn nhưng sau đó sẽ mang theo biểu tình suy nghĩ sâu xa, đó là điều mà hắn không hề quên.

Lê Khải Liệt luôn dùng lời ngon tiếng ngọt để nói cho hắn biết người này yêu hắn nhiều như thế nào, nhưng trên thực tế thì tình cảm của người đàn ông đang nằm trong lòng hắn đã sớm vượt qua cực hạn của việc biểu đạt bằng lời, cho nên đôi khi Lê Khải Liệt lại dùng ánh mắt thâm trầm để nhìn hắn, trong đôi mắt dã tính lấp đầy sự độc chiếm làm cho hắn cảm thấy bất đắc dĩ.

Cho dù lúc đầu là không cam tâm tình nguyện, nhưng yêu chính là yêu, không có đường để quay lại.

Cúi người hôn lên bờ môi nhợt nhạt vì bị mất máu của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển vuốt ve mái tóc gợn sóng của đối phương, "Rốt cục….từ đầu đến cuối ngươi cũng chưa bao giờ làm cho ta yên tâm…"

Lê Khải Liệt dường như đang mỉm cười, người này thật sự đang cười hay là ảo giác của mình, Vu Duy Thiển đã không còn khả năng để xác định.

Trí nhớ bị gián đoạn ngay tại đây.

Từ dĩ vãng đến bây giờ, còn có khả năng trong tương lai sẽ lần lượt hiện lên ở trong đầu….

Đêm mưa ở Luân Đôn, con phố đầu đường dưới tháp Paris, Quảng trường Thời đại tại Manhattan, sau đó hắn đứng ở trước cửa của một quán bar nơi góc đường….Một ngày nào đó hắn gặp được một người ở nơi ấy, hình ảnh tranh chấp, ôm ấp, quấn quýt lần lượt hiện lên, xẹt qua….

Vu Duy Thiển ngã vào trong vũng máu, và một ông lão vẫn còn sống.

Gia tộc Claudy rốt cục đi vào con đường cùng, cho dù dưới tầng hầm còn giam giữ cái gì thì đều bị thiêu đốt sạch sẽ trong biển lửa, Kent Claudy đã lựa chọn ở lại vào phút cuối cùng, nơi này đã trở thành thế giới của hắn, hắn mờ mịt nhìn biển lửa thiêu đốt, thất hồn lạc vía.

Kẻ hủy diệt lại là Bode, là cái tên mà hắn không hề để vào mắt….

"Ngươi quay về cho ta! Bode! Ta sẽ không tha cho ngươi, ta nguyền rủa ngươi! Ngươi sẽ xuống địa ngục–" Tiếng hô to của hắn tràn ngập tuyệt vọng trong biển lửa, bốn phương tám hướng đều truyền đến tiếng cười của Bode.

"Nơi này chính là địa ngục, ngươi còn muốn đi nơi nào?"

Xà nhà sụp đổ, toàn bộ gian phòng đều bị chấn động, hết thảy đều đã kết thúc, một đêm rực lửa, biển lửa thấp sáng đêm tối.

Đó là một đêm rất dài, trôi nổi trong bóng tối nặng nề, Vu Duy Thiển giãy dụa khỏi giấc mộng.

Đến khi hắn mở mắt ra thì xung quanh đã không còn không khí ẩm ướt u ám ở tầng hầm, cũng không có mùi vị mục nát cổ xưa, ngay cả mùi máu tươi cũng không có, hắn không biết chính mình đang ở nơi nào, thời gian đã qua bao lâu.

"Ngươi đã tỉnh? Có thấy đỡ hơn chưa?" Trước mắt là một khuôn mặt cũng không xa lạ, nhưng dường như có cái gì khác biệt so với trong ấn tượng, thế nên nhất thời hắn không nhận ra, "Linh mục Calgary?"

"Ta đã không còn là linh mục, bởi vì ta thất trách nên đã bị giáo hội khai trừ." Calgary mặc một bộ âu phục màu xám ngà, nhẹ nhàng mỉm cười đối với hắn, đưa một ly nước đến trước mặt hắn, "Có thể tự mình uống hay không?"

Vu Duy Thiển không tiếp nhận, trí nhớ giống như thủy triều bất chợt dâng lên, Josen, Claudy, Bode, nổ tung, dao găm – hắn bật dậy, "Lê Khải Liệt đâu? Hắn ở đâu?"

Giọng nói của hắn khàn đặc giống như chưa từng sử dụng dây thanh quản, thiếu chút nữa đã bị xé rách vì kịch liệt chấn động, Calgary bị hắn làm hoảng sợ, "Ngươi uống nước trước đi."

Vu Duy Thiển không trả lời, không rõ dự cảm gì lại làm cho nhịp tim của hắn đập kịch liệt, nhìn xung quanh, phát hiện nơi này là bệnh viện, hắn xốc chăn lên, đôi chân vừa rơi xuống đất thì lập tức cảm giác cơ thể của mình chưa từng suy yếu đến mức này, làm cho hắn không thể tự mình đứng thẳng, hắn vịn lấy mép giường.

Khóe mắt sắc bén lại tràn ngập uy hiếp, "Sao lại thế này? Hắn thế nào? Hắn còn sống hay không?" Hắn phải tập hợp không biết bao nhiêu sự can đam mới có thể hỏi ra câu hỏi cuối cùng, Calgary vĩnh viễn sẽ không biết.

"Hắn…." Calgary mới nói một chữ thì ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng xôn xao, Owen từ bên ngoài đi vào, hắn nhẹ nhàng liếc nhìn Calgary một cái, sau khi thấy Vu Duy Thiển tỉnh lại thì mới yên tâm thở ra một hơi.

"Ngươi không sao thì tốt rồi, ngươi có biết ngươi hôn mê bao lâu rồi hay không? Wirth, một tháng! Khoảng một tháng!" Hắn bấm đốt ngón tay để tính toán, "Ta không biết ngươi và Leo rốt cục đã đi đâu nghỉ phép để tránh né giới truyền thông, không ngờ sau khi trở về…." Owen lộ ra biểu tình khó xử.

Theo phản ứng của Owen thì Lê Khải Liệt vẫn còn sống nhưng dường như có cái gì đó không thích hợp, Vu Duy Thiển nhìn thân thể của mình, một tháng, thảo nào chân tay của hắn lại trở nên vô lực.

"Người nọ đâu?" Nhìn Owen, người mà hắn hỏi đương nhiên là Lê Khải Liệt, sự bất an trong lòng đang tra tấn hắn, nếu Lê Khải Liệt còn sống thì vì sao không ở đây….

"Nói cho ta biết người nọ ở đâu?" Lo lắng và sợ hãi làm cho hắn mất đi kiểm soát, lớn tiếng chất vấn, ngay cả Lê Khải Liệt bình thường cũng sợ hãi khi Vu Duy Thiển nổi giận, huống chi là Owen, cho dù mới khỏi bệnh nhưng ánh mắt sắc bén của hắn vẫn khiến người ta không thể chống đỡ.

P/S: Mới thức dậy đã đòi *chồng tui đâu?* =))

175. Chương 175: Nụ Hôn Đính Ước::

"Ngươi yên tâm, hắn vẫn ổn, chẳng qua…." Owen muốn nói lại thôi

Vu Duy Thiển nhìn thấy tờ báo đặt trên bàn, đẩy ra Calgary đang dìu hắn, tự mình đi qua, đây không phải là tờ báo mới, ít nhất cũng đã nửa tháng trước, là ai đọc xong rồi đặt ở đây mà quên mang đi, hắn nhanh chóng lật xem.

"Hắn gặp chuyện bất trắc thì giới truyền thông sẽ không thể không đưa tin, tin tức này chẳng ai giấu diếm được, hiện tại nói cho ta biết hắn đang ở nơi nào? Nếu hắn không sao thì hắn đang ở đâu?" Tờ báo trong tay vang lên tiếng xột xoạt, rốt cục hắn lật đến một trang, vẫn là đầu đề ở mục giải trí.

Miracle Leo mất tích và chết một cách bí ẩn –

Ầm, mặt bàn lung lay dưới bàn tay của hắn, hắn ngẩng đầu nhìn Owen, "Không có khả năng! Chẳng phải ngươi nói hắn vẫn ổn hay sao? Cái này mà gọi là vẫn ổn?"

Owen không dám đối mặt với ánh mắt của hắn, bên trong là bi ai và phẫn nộ, là một vùng đen tối sâu không thấy đáy, giống như sắp nhấn chìm cả người của Vu Duy Thiển. Ánh mắt mà Vu Duy Thiển nhìn Owen thật giống như Owen chính là kẻ đã giết Lê Khải Liệt, rất đáng sợ….

"Không! Không phải! Leo chưa chết! Hắn vẫn còn sống, là thật! Ta không gạt ngươi! Ta cam đoan!" Không ngừng giơ tay để thề thốt, Owen không biết làm sao để giải thích sự hiểu lầm này, chỉ vào mấy tờ báo, "Ngươi xem tiếp đi, xem tiếp thì ngươi sẽ biết đó là giới truyền thông hiểu lầm, cũng là do Liệt đã thu xếp, không liên quan đến ta."

"Vì sao ngươi không giúp ta giải thích?" Hắn thúc vào người của Calgary rồi trừng mắt, "Ngươi cũng biết chuyện này mà, sao không nói với hắn sớm một chút."

"Ta còn chưa kịp nói thì ngươi đã đến." Calgary cười khổ một cách vô tội, không hề tranh cãi nhiều lời. Có thể đứng ở nơi này, có thể tiếp cận với Owen, đối với hắn mà nói đã là quá đủ, tuy rằng Owen vẫn chưa chấp nhận hắn nhưng hắn còn rất nhiều thời gian.

Vu Duy Thiển tiếp tục lật báo, mỗi đầu đề đều nói đến Lê Khải Liệt, công chúng không biết cụ thể những gì đã xảy ra ở trên đảo Capri, gia tộc Claudy hoàn toàn bị diệt vong, bao gồm cả Kent Claudy và Josen đều bị chôn vùi trong biển lửa.

Nhưng trên báo chỉ đưa tin trên đảo Capri xảy ra một vụ nổ lớn, thiêu hủy hoàn toàn tòa nhà có niên đại lâu đời, dân bản xứ đều bảo rằng không biết chuyện gì đã xảy ra, tòa nhà này tựa hồ bị bỏ hoang, cho nên khi đội cứu hộ đến thì cũng không đào được gì.

Đây là mệnh lệnh do chính phủ Anh quốc đưa ra, hoàn toàn che giấu về sự tồn tại của gia tộc Claudy, Vu Duy Thiển ý thức được điểm này, nhưng đối với hắn mà nói thì cũng vô dụng.

Sau đó hắn tiếp tục tìm kiếm, tin tức Lê Khải Liệt bị tử nạn dường như đã gây nên hỗn loạn rất lớn, bao gồm cả công ty quản lý của Owen bị fan hâm mộ không ngừng đổ xô thăm hỏi tin tức. Trên báo còn nói Lê Khải Liệt trong một chuyến du lịch gặp phải chuyện không may, máy bay bị rơi xuống biển, thi thể vẫn chưa tìm được…..

"Đó là kiệt tác của ta, muốn tập đoàn tài chính Bathory tạo ra tin tức gì cũng không phải là chuyện khó." Một giọng nói non nớt của một cô bé cất lên ở sau lưng hắn, đưa tay ôm lấy thắt lưng của hắn, "Wirth, rốt cục ngươi đã tỉnh, hại ta phải lo lắng rất nhiều a, vì ngươi mà ta phải giúp cái gã kia không ít chuyện, ngươi nên cám ơn ta như thế nào?"

Vivian vẫn mặc chiếc váy đỏ liền áo, mái tóc xoăn lọn vẫn không thay đổi, nàng mỉm cười với hắn, nhưng Vu Duy Thiển không phải muốn biết chuyện này, "Vivian, người nọ ở đâu?"

"Vừa tỉnh lại thì lập tức nghĩ đến hắn," Nàng tức giận mếu máo, rồi lại thở dài, "Mà thôi, nhìn thấy tình cảnh đó thì ta đã sớm không còn lời nào để nói….Hắn ắt hẳn là đang ở bên ngoài để ứng phó với giới truyền thông."

Bị Vu Duy Thiển nhìn chăm chú khiến người ta sợ hãi, Vivian dời câu chuyện, rốt cục nói cho hắn biết đáp án, nàng vẫn chưa từng nhìn thấy bộ dáng nóng vội đến mức này của hắn, khiến nàng không khỏi thở dài.

"Lần này ngươi xằng bậy như vậy, thiếu chút nữa đã chết, thật vất vả mới cứu được ngươi, bất tử của ngươi đã được giải thoát, ngươi có biết hay không?" Nàng nhón chân, kề sát bên tai hắn, Vu Duy Thiển chấn động.

"Hắn vẫn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, hiện tại ngươi lại nói cho hắn biết, ngươi đang cố ý, tiểu thư Vivian." Senzou xuất hiện ngay trước cửa, hắn cầm một bó hoa trong tay, đóa hoa trắng muốt được cành lá xanh biếc vây quanh, hắn cẩn thận cắm vào trong lọ.

"Bị ngươi đoán ra, nhưng như thế thì sao? Ta muốn giành phần trước người kia, Wirth của ta đã bị hắn cướp mất, chuyện này đương nhiên phải để ta nói trước." Vivian thản nhiên nhảy lên mặt bàn, ngồi trên bàn mà đong đưa đôi hài màu đỏ nhỏ nhắn ở dưới chân, "Woodley, đi báo với cái tên kia, Wirth đã tỉnh."

Vu Duy thiển cảm thấy chính mình đang nằm mơ, nhưng cảnh trong mơ thiếu mất một người, làm cho giấc mộng này trở nên hơi thiếu chân thật, "Hắn thế nào?"

Không ngờ người trả lời lại là Senzou, "Hắn đã tỉnh lại trước ngươi, khôi phục rất nhanh, ngươi dùng toàn bộ máu của mình để cứu sống hắn, hắn làm sao lại không nhanh chóng khỏe lại." Nhún vai thở dài, phản ứng của hắn và Vivian có phần tương tự, "Để chúng ta nhìn thấy tình cảnh đó thì bảo ta còn có thể nói cái gì nữa….Wirth, ta từng nghĩ rằng giữa chúng ta có lẽ có một sự ràng buộc nào đó, bất quá ngươi đã tự tay chặt đứt nó."

"Hiện tại ta rốt cục không tìm thấy lực lượng có thể khiến cho ta cộng sinh ở trên người ngươi, bí thuật truyền lại của gia tộc có lẽ đành kết thúc ở thế hệ của ta, bởi vì nó không còn tác dụng." Senzou không phải không có tiếc nuối, ánh mắt của hắn nhìn Vu Duy Thiển giống như có một tầng gì đó, che giấu càng nhiều suy nghĩ chân thật của hắn.

Ngày đó hắn kỳ thật có cơ hội mang người này đi, mặc kệ là tán thưởng hay là tình yêu hoặc là tò mò, hắn vẫn có cơ hội mang người này đi để nghiên cứu kỹ lưỡng.

Lúc ấy nghe thấy tiếng nổ vang lên, hắn và Vivian cùng đi tìm hai người kia, sau đó bọn họ tìm thấy hai người đang ôm nhau nằm trong vũng máu, máu tươi từ trên thân của người đàn ông này không ngừng chảy lên người của Lê Khải Liệt, biểu tình bình tĩnh khiến người ta run sợ.

Lúc ấy hắn đã biết hắn không có cơ hội.

"Cho dù mất đi tri giác, ngươi vẫn ôm hắn, ngươi đã sẵn sàng cùng chết với hắn? Tình yêu mãnh liệt như vậy làm cho người ta sợ hãi, chẳng lẽ ngươi không nghĩ đến việc nếu cứu hắn thì ngươi sẽ mất đi hết thảy mà chết hay sao?"

"….Hóa ra đây là dốc hết tất cả, là tất cả máu hay là tất cả tình cảm…." Vu Duy Thiển không nghe thấy Senzou đang hỏi cái gì, kỳ thật lúc ấy hắn không hề suy nghĩ mà chỉ muốn cứu Lê Khải Liệt.

Nhìn hắn xuất thần, Senzou lẳng lặng nhìn hắn, tầm mắt dường như trở nên trống rỗng, Vivian kéo áo của Senzou, thấp giọng hỏi, "Sao? Ngươi đang ghen?"

"Không, chỉ là cảm thấy may mắn, thương nhân không làm những vụ kinh doanh lỗ vốn, nếu ta không thể phát hiện tình huống này sớm hơn một chút thì đã mất đi thế chủ động, mạo hiểm đầu tư đối với ta cũng không có lợi, mà kết quả đã chứng minh quyết định của ta là đúng." Senzou giải thích lập luận của mình, nhưng hắn có thật sự nghĩ như vậy hay không thì không thể biết rõ.

Kỳ thật hắn cũng không biết rõ, hắn chỉ biết cho dù hắn có bỏ bao nhiêu vốn liếng thì cũng không chiếm được kết quả gì, đã có điều kiện tiên quyết như vậy thì hắn sẽ không tự rước lấy nhục, so với nói là ghen tỵ thì có lẽ nói là hâm mộ sẽ thỏa đáng hơn.

Có thật sự sinh ra tình cảm đối với người đàn ông đã sống mấy trăm năm này hay không, hay là đang kiềm chế phần tình cảm đó, Senzou không hiểu rõ, hắn vẫn miệt mài theo đuổi suy nghĩ của chính mình.

Ngay khi tiếng nổ vang lên là lúc bọn họ đã rút lui khỏi tòa nhà, sau đó lại phát hiện Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển không ở trong đám người, hắn và Vivian dẫn người tiến vào bên trong để tìm kiếm, rốt cục tìm

được hai người nằm trong vũng máu, tình cảnh khi ấy quả thật thê thảm đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Vivian lúc ấy đã khóc nức nở, ngay cả hắn cũng không thể nói được lời nào, điều duy nhất có thể làm chính là nhanh chóng đem hai người kia rời đi, thân tín của Samantha làm công tác dọn dẹp sau cùng, che giấu tất cả dấu vết ở dọc đường mà bọn họ đã từng đi qua, liên hệ với trực thăng để trực tiếp đưa hai người đến bệnh viện lân cận.

"Người nọ đâu, ta muốn nhìn thấy hắn." Hiểu hết tất cả quá trình đã xảy ra nhưng Vu Duy Thiển vẫn lặp lại những lời này, Owen ở bên cạnh đã sớm ngây ngẩn cả người, vẫn chưa có cách nào lập tức tiêu hóa nội dung đối thoại của bọn họ.

"Ta đương nhiên ở đây, Duy yêu." Cửa phòng lại bị đẩy ra, cho dù nghe vô số lần cũng sẽ không chán ghét, giọng nói trầm thấp mà lại hoa lệ, hắn vừa đi vào vừa tháo xuống kính mát, đứng trước mặt Vu Duy Thiển.

Lê Khải Liệt gầy đi không ít, hắn mặc áo da màu nâu, quần bò vừa vặn, giày ống với kiểu dáng đặc biệt, khuôn mặt dã tính điển trai đã khôi phục nguyên dạng, sự ngang ngược và khí thế càng thêm rõ ràng, nhưng nụ cười thâm tình lại làm nổi bật hết thảy đường nét sắc sảo trên khuôn mặt, làm cho sự tàn bạo hiện lên trong đôi mắt của hắn không còn nguy hiểm như bình thường, tầm mắt của hắn xẹt qua Senzou đang đứng bên cạnh Vu Duy Thiển, sau đó thẳng tắp đi về hướng của Vu Duy Thiển.

Chỉ là vài bước chân nhưng tựa như thời gian đang đình chỉ, hết thảy xung quanh đều không tồn tại, không có ai, cũng không có phòng bệnh, chỉ có đối phương.

Biểu tình an tâm của Lê Khải Liệt, niềm vui sướng dưới đáy mắt, không bỏ qua một chút biến hóa nào, đem hết thảy rung động, hết thảy tình cảm thu vào trong mắt, Vu Duy Thiển chăm chú nhìn hắn, ánh mắt tựa như muốn hung hăng đánh ngã hắn, sau đó thật mạnh đặt dưới thân để xác nhận sự tồn tại của hắn.

"Nhìn ta đến mức ngây ngẩn? Ánh mắt của ngươi đang thiêu đốt, hiếm khi nhìn thấy Duy như vậy, thật sự làm cho người ta muốn lập tức hôn ngươi." Nâng cằm của Vu Duy Thiển lên, Lê Khải Liệt dùng ánh mắt nóng rực tuần tra trên khuôn mặt của đối phương, tiếp theo Vu Duy Thiển bất chợt ôm lấy hắn, dùng hành động để trực tiếp trả lời hắn.

Nụ hôn sâu sắc không chừa bất kỳ một kẽ hở nào, chỉ có như vậy mới có thể bình ổn tâm tình phập phồng, đến lúc này Vu Duy Thiển mới xác định Lê Khải Liệt vẫn còn sống, đáp án này chỉ có Lê Khải Liệt mới có thể trả lời thuyết phục cho hắn biết.

So với hắn càng trực tiếp thăm dò vào sâu trong cổ họng, cướp đoạt không cho hắn có cơ hội phản ứng, ngay cả một chút thở dốc cũng không thể thoát ra, chỉ có đầu lưỡi nóng bỏng dây dưa với hắn, cắn xong lại buông ra, rồi tiếp tục quấn quanh, cho dù nụ hôn càng lúc càng đau đớn, thậm chí hơi thở dồn dập đã đến mức chết lặng nhưng bọn họ cũng sẽ không bỏ ra.

"Ngươi còn sống." Khi bọn họ dừng lại, những người khác đều đã nhìn đến mức ngây người, nghe được những lời này của Vu Duy Thiển, Owen nhìn xuống đồng hồ rồi cứng lưỡi lắc đầu.

"Ta đương nhiên còn sống, ta làm sao lại lãng phí chuyện mà ngươi đã làm cho ta, ngươi nói rằng không cho ta chết, ta đương nhiên không dám chết." Lê Khải Liệt dường như cảm thấy vẫn chưa đủ, hắn tiếp tục hôn lên môi của Vu Duy Thiển vài cái, "Ngươi có biết nửa tháng nay ta đã trải qua như thế nào hay không? Nếu không tin tưởng ngươi sẽ tỉnh lại thì…."

"Hắn thiếu chút nữa đã lấy mạng của Martha, cái tên nhóc kia đến bây giờ vẫn còn không dám đến bệnh viện thăm ngươi." Vivian đứng bên cạnh xen mồm vào, nàng thuật lại một lần về tình huống của những người có liên quan.

"Sau khi lấy được thuốc giải từ trong tay của các ngươi thì Lydia được Wolf hộ tống về nước, hiện tại có lẽ đã không sao, người có sao chỉ có một mình ngươi, có kẻ sau khi tỉnh lại thì ở bên giường bệnh của ngươi giống như một người điên, ai cũng khuyên không được, mấy ngày nay mới đỡ hơn một chút, đại khái là muốn làm chuyện gì đó để chọc cho ngươi tức đến mức tỉnh lại thì mới thôi." Nàng chỉ vào Lê Khải Liệt.

Hóa ra đây là nguyên nhân mà Lê Khải Liệt trở nên gầy gò, Vu Duy Thiển bóp mặt của Lê Khải Liệt, đôi mắt đen hơi nheo lại, "Ngươi muốn làm cái gì để chọc tức ta?" Có lẽ đây mới là lý do làm cho Owen khó

xử.

"Ngươi sẽ cao hứng, đây là vì ngươi nên ta mới quyết định làm như vậy." Khi Lê Khải Liệt dùng giọng điệu như thế để nói chuyện thì chứng tỏ hắn đã làm ra chuyện gì đó kinh động.

"Ngươi làm cái gì?" Vu Duy Thiển nhớ đến tin tức trên tờ báo, lần này giả chết ắt hẳn là do Lê Khải Liệt dàn xếp để đạt đến mục đích nào đó.

"Ta chỉ muốn cho mọi người biết ngươi là người mà ta yêu nhất mà thôi." Mở cửa ra, phóng viên bên ngoài vây quanh làm cho Vu Duy Thiển chợt nhíu mày, Lê Khải Liệt với vẻ mặt chân thành mà tiến đến gần hắn.

"So với việc ta bị chết thì chuyện ta có được một tình cảm chân thành sẽ càng dễ dàng khiến người khác chấp nhận hơn, ngươi cảm thấy thế nào–?"

Một nụ hôn sâu đặt lên môi của Vu Duy Thiển.

Tách tách, đèn flash không ngừng chớp lên, Vu Duy Thiển hiểu rõ Lê Khải Liệt đang làm trò quỷ gì, vì sao khi tỉnh lại mà không nhìn thấy hắn, hóa ra đây là mục đích của hắn.

Dàn xếp tất cả phóng viên, dàn xếp tất cả nhân chứng vật chứng, không cho hắn có cơ hội từ chối, quả thật là tác phong của Lê Khải Liệt, thật sự là một gã đàn ông độc đoán, bốc đồng….

Siết chặt cánh tay, hắn nhướng cao hàng chân mày rồi đáp lại nụ hôn của Lê Khải Liệt.

Xung quanh là một trận hỗn loạn, tiếng hò hét, nụ hôn mạnh mẽ mà triền miên, đây là căn cứ vô cùng xác thực, các phóng viên chụp được một cảnh kinh người, tiếng thét chói tai vang lên khắp bốn phía. Owen đau đầu mà đập tay vào trán, hắn biết ngay mà, hắn biết ngay là Lê Khải Liệt sau này sẽ không cho hắn sống yên ổn.

Các bệnh nhân ở những phòng bệnh khác nghe thấy ồn ào mà tiến đến, các thành viên của ban nhạc cũng tụ tập ngay trước cửa, không ngừng huýt sáo, càng làm cho cảnh tượng thêm phần xôn xao.

Cũng giống như nụ hôn dẫn đến hỗn loạn ở phía trước quầy bar vào ngày ấy, cũng giống như lúc vừa mới quen nhau, trên màn hình camera là hình ảnh hai người ôm nhau, có lẽ khi đó không ai nghĩ đến bọn họ sẽ có ngày hôm nay, nhưng lúc này bọn họ sẽ không tiếp tục che giấu, đây không phải là đang giả vờ, mà chính xác là một nụ hôn thật sự.

Bởi vì yêu cho nên muốn cả thế giới đều biết ta yêu ngươi.

Bạn đang ?

Về phần phiền toái vì chuyện này? Cứ để tính sau…..

–Hoàn chính văn-

P/S: ^o^ ồh ye, hoàn chính văn, nhưng vẫn chưa hoàn, nên nhớ là còn 62 chương Tục thiên *Trò đùa tử thần*. Phần tục thiên này nối tiếp với chính văn, sơ lược thì sẽ là cuộc sống sau biến cố lần này của Liệt Duy, 2 người công khai tình cảm, có vài vấn đề xảy ra sau khi Duy trở thành người bình thường và biến dị của Liệt, cũng như vài mấu chốt quan trọng để giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, chẳng hạn về việc trước khi làm ca sĩ thì Liệt đã làm gì, về Vivian và gia tộc Davilla, về Senzou và gia tộc của bạn ấy, về Wolf và Lydia, về Reid và Lena, Owen và Calgary. Nói chung là cứ xem nó như quyển 4 của Vu Sắc thì hơn. Sau 62 chương đó sẽ là 4 chương Phiên Ngoại thật sự ^^.

176. Chương 176: Tục Thiên – Trò Chơi Tử Thần

Tục Thiên – Trò Chơi Tử Thần

Chương 1: Dư Âm Chưa Kết Thúc

"Đúng….chính là chỗ đó, Duy—A, quá tuyệt vời, mạnh hơn chút nữa…..Ô–" Tiếng rên rỉ phóng túng vang vọng trong phòng ngủ, hai giờ khuya, ánh đèn nê ông ở Manhattan xuyên thấu qua cửa sổ sát đất, làm cho gian phòng trở nên lung linh.

Hai bóng người ở trên giường được ánh đèn bao phủ, siêu sao nhạc rock Lê Khải Liệt vừa mới gây nên bão tố cho làng giải trí cách đây không lâu đang nằm trên giường, một người đàn ông khác ở bên mép giường đang thản nhiên nhìn xuống, đuôi mắt hơi nhướng cao, nghe thấy lời nói của Lê Khải Liệt, khóe môi hơi mím khẽ nhếch lên, "Có phải trực tiếp bóp chết ngươi thì ngươi cũng cảm thấy thoải mái hay không?"

Hắn điều chỉnh vị trí xuống phía dưới, "Chỗ này thế nào?"

"….A, cứ như vậy mà chết trong tay ngươi thì ta cũng thỏa mãn." Khép hờ mắt để hưởng thụ, nếu fan hâm mộ nghe thấy tiếng thở dài và tiếng rên rỉ trầm thấp lại khêu gợi của Lê Khải Liệt thì nhất định sẽ điên cuồng ngay lập tức.

Bất quá hiện tại người nghe thấy chính là tình nhân của hắn, người đàn ông tóc đen đứng ở bên giường, bàn tay xoa bóp lên lưng lên vai của Lê Khải Liệt, lực tay khi nhẹ khi nặng làm cho toàn thân của Lê Khải Liệt đều thư giãn.

Nhìn thấy bộ dáng thỏa mãn của Lê Khải Liệt, bàn tay của Vu Duy Thiển đặt sau lưng của Lê Khải Liệt di chuyển lên trên một chút, bả vai của người này hơi cứng hơn so với bình thường, mấy ngày nay bận rộn nhiều việc, đến gần hai giờ sáng hắn mới quay về nhà.

Nói đến ngọn nguồn thì e rằng phải quy tội cho nụ hôn ở trong bệnh viện lần trước, tin đồn giả chết vừa mới ầm ĩ thì tiếp theo lại công khai hôn người yêu đồng tính một cách thân mật, cho dù địa vị của Lê Khải Liệt ở làng giải trí rất cao, nhưng chuyện này vẫn sinh ra ảnh hưởng đối với hắn.

Đối với tình cảm đồng tính, nhất là ở trong làng giải trí, không có ai quá mức can đảm công khai bí mật của mình, nhưng Miracle Leo lại dùng hành động để chứng minh hắn chẳng có gì là không dám làm.

"Ngươi tưởng mình là hoàng đế thời cổ đại hay sao? Cái gì mà thông báo với khắp thế giới, ta nghĩ là trải qua thời gian này thì ngươi ắt hẳn đã biết khả năng thừa nhận của công chúng là bao nhiêu?" Trong lời nói không có dấu hiệu đồng tình, Vu Duy Thiển mỉa mai thắng thắn làm cho người ta có cảm giác bị đả kích một chút.

"Thật ra chỉ để chứng minh bọn họ yêu ta bao nhiêu mà thôi. Chẳng phải có câu yêu càng nhiều hận càng sâu hay sao? Cho dù hiện tại không chấp nhận nhưng đến một ngày nào đó thì bọn họ cũng phải chấp nhận, chỉ cần có thực lực lại có khả năng tương ứng thì không hề có cửa ải gì gọi là khó khăn." Lơ đễnh nhướng mi, Lê Khải Liệt lười biếng nâng mắt lên, trên khuôn mặt điển trai có thể làm cho ma quỷ run sợ hơi lộ ra một chút mệt mỏi, nhưng nụ cười tươi tắn vẫn gợi cảm và nóng bỏng một cách hoang dại, thật sự không chê vào đâu cho được.

"Cái tên tự cao này." Vu Duy Thiển khẽ giễu cợt, không thể phủ nhận Lê Khải Liệt như vậy mới là điểm hấp dẫn hắn.

"Chẳng phải ngươi đã sớm biết rồi hay sao? Hơn nữa cái này gọi là tự tin, hiểu không? Với lại đừng quên quá độ tự tin chính là ngạo mạn, cho nên so với ngươi thì ta còn kém xa lơ xa lắc." Lê Khải Liệt giữ chặt bàn tay trên vai rồi kéo đến bên môi để khẽ hôn một cái.

Bàn tay mạnh mẽ di chuyển trên cổ của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển dùng cánh tay vòng qua người của Lê Khải Liệt, khiến cho đối phương phải ngẩng đầu, "Ngươi nói ta ngạo mạn? Nói lại một lần nữa xem?" Trong giọng điệu dịu dàng có một chút hương vị nguy hiểm.

"Chẳng lẽ không đúng? Ngẫm lại thái độ lúc trước của ngươi đối với ta…" Lê Khải Liệt chặc lưỡi lắc đầu, đây chính là chuyện rõ như ban ngày, Vu Duy Thiển luôn làm cho người ta có cảm giác cao ngạo khó có thể tiếp cận, làm cho người ta cảm thấy hắn khinh thường tất cả mọi thứ.

"….Như vậy thái độ hiện tại có đủ tốt hay không?" Vu Duy Thiển siết chặt cánh tay, chuyển mặt của Lê Khải Liệt qua rồi cướp lấy hô hấp của đối phương.

Hơi thở lần lượt giao thoa trong gian phòng yên lặng, nhẹ tựa lông chim, kích thích tiếng tim đập, qua một hồi lâu thì Lê Khải Liệt mới thở ra một hơi, liếm khóe môi, đồng tử u ám màu tro lục lộ ra nụ cười gian tà, "Không tệ, đáng tiếc vẫn chưa đủ, phải như thế này–"

Cái gối đột nhiên bị đẩy xuống đất, Lê Khải Liệt xoay người ôm lấy Vu Duy Thiển, hiện tại Vu Duy Thiển đang ở ngay trong tầm mắt của hắn.

"Ngươi không được đi đâu hết, Duy – ngươi hoàn toàn thuộc về ta, cả thế giới đều biết quan hệ của ngươi và ta, cao hứng hay mất hứng?" Mơn trớn khuôn mặt của người đàn ông tóc đen, vô cùng nhẹ nhàng, ánh mắt nhìn chăm chú khuôn mặt này lại nổi lên lực lượng mà không ai có thể chống cự, tựa như muốn dùng ánh mắt để thiêu đốt Vu Duy Thiển.

"Thần kinh." Đôi môi mỏng dính hơi mở ra một chút, khẽ nâng mắt lên, sắc thái trong đồng tử màu đen là ý cười nhẹ nhàng, "Ngươi bị bệnh hay sao?"

"Ngươi cũng bệnh giống ta, đừng quên lúc ấy ngươi cũng hôn ngược lại ta, chứng cứ còn ở trong ngăn kéo, có muốn nhìn lại một lần nữa hay không?" Băng và lửa giao hòa dưới đáy mắt, ngoại trừ tính nguy hiểm và xâm lược thì còn một chút ngả ngớn và đắc ý.

Khi ấy Lê Khải Liệt đã giữ lại bản gốc những bức hình và đoạn phim do các phóng viên chụp được ở hiện trường, trước đó còn lấy ra để xem qua một lần nữa, biểu tình của hắn khi xem lại đoạn băng làm cho Vu Duy Thiển không chỉ một lần dùng giọng mũi hèn mọn để mỉa mai hắn.

"Không thừa nhận cũng không sao, thân thể của ngươi là thành thật nhất…." Từ trên khuôn mặt thâm thúy điển trai, ngón tay của Lê Khải Liệt chuyển xuống xương quai xanh của Vu Duy Thiển.

"Ngày mai buổi sáng ngươi còn có tiết mục phải tham gia đúng không? Năm giờ sáng phải thức dậy, ngươi chịu nổi hay không?" Liếc mắt nhìn Lê Khải Liệt một chút, hắn gõ vài cái lên đầu của đối phương, kéo xuống bàn tay đã luồn vào áo sơ mi của hắn, cho dù hiện tại có ngủ thì cũng chỉ có ba tiếng.

"Ngươi dám nghi ngờ ta, hiện tại ta sẽ cho ngươi biết ta rốt cục có chịu nổi hay không." Lời nói hiển nhiên của Vu Duy Thiển vẫn không thể làm cho Lê Khải Liệt đánh mất chủ ý, ngược lại càng kích thích ý chí chiến đấu của hắn, nụ cười ác liệt mà gian tà tản ra từ bên môi, "Ta sẽ làm cho đến khi ngươi cầu xin tha thứ thì mới thôi."

Cầm lấy ly rượu ở trên chiếc tủ đầu giường, uống cạn chất lỏng màu hổ phách ở bên trong, hắn lấp kín miệng của Vu Duy Thiển.

Rượu từ khóe môi chảy xuống, từ cần cổ của Vu Duy Thiển rơi xuống chiếc áo sơ mi màu xám ngà, "Ngươi đã nói câu này rất nhiều lần, ta đã từng cầu xin tha thứ hay sao? Ngươi cứ việc thử, dù sao người không có thời gian ngủ không phải là ta." Lau đi rượu Whisky ở khóe miệng, hắn ra hiệu cho Lê Khải Liệt nhìn lên đồng hồ.

"Đã hai giờ rưỡi rồi sao?" Lê Khải Liệt đè xuống cổ tay đang nâng lên của hắn, sau đó lại cúi người xuống, đầu lưỡi lướt lên bờ môi sáng bóng vì rượu Whisky của Vu Duy Thiển, "Cho nên chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa–"

Kéo xuống, áo sơ mi bị xé ra, thời gian có hạn, hắn không rảnh cởi bỏ từng cúc áo, sự xâm lược dã man nhanh chóng kích thích phản ứng của người đàn ông còn lại—áo ngủ trên người của Lê Khải Liệt cũng bị lột xuống.

"Là ngươi muốn làm, ngày mai không dậy nổi thì cũng đừng hối hận." Vu Duy Thiển nhắc nhở hắn, cởi ra thắt lưng trên áo ngủ của Lê Khải Liệt, đôi mắt màu đen trở nên u ám.

Hai người lăn lộn trên giường, nhanh chóng công chiếm người trước mặt mình, dùng môi lưỡi và tay chân để thiêu đốt thân thể của đối phương, cảm giác quen thuộc nhanh chóng nảy lên, bao phủ lấy bọn họ.

Bạn đang ?

Kể từ khi xác định Vu Duy Thiển đã được giải thoát khỏi bất tử thì Lê Khải Liệt thường xuyên dùng cách này để biểu hiện nỗi vui sướng của hắn, hắn luôn chắc chắn chỉ có một mình hắn mới có thể thay đổi Vu Duy Thiển, sự thật chứng minh điều này là đúng.

Hết thảy ngôn ngữ đều không cần thiết, chuyện duy nhất hắn cần làm chính là công khai quan hệ của bọn họ.

Nhưng kể từ ngày Lê Khải Liệt dẫn đến đám phóng viên để làm sáng tỏ tin tức tử nạn giả, sau đó lại công khai quan hệ giữa hắn và Vu Duy Thiển thì lập tức làm cho làng giải trí và công chúng nhất thời đều bị chấn động.

Lần này khác với những vụ xì căng đan trước kia, cũng không phải là một nụ hôn môi đơn giản, lần này Vu Duy Thiển không chỉ lộ ra một bên mặt nghiêng, mọi người có thể xác nhận hắn chính là nhà soạn nhạc thần bí mà báo chí đã từng đưa tin, lại là bạn thân từng có thời gian sống cùng với Lê Khải Liệt. Những fan hâm mộ không muốn tin tưởng chuyện này đã đến tận công ty của Owen để kiểm chứng, lại tiếp tục gây ra rối loạn.

Lúc ấy ngay cả cảnh sát cũng phải tham gia, nếu không phải đúng lúc điều động nhân viên để duy trì trật tự khi Vu Duy Thiển xuất viện thì e rằng sự việc đã sớm vượt khỏi tầm kiểm soát, sẽ dẫn đến tai họa lớn hơn nữa.

Tình cảnh hiện tại của Lê Khải Liệt rất tế nhị, đang giành được sự chú ý cũng như cực đoan từ phía công chúng, fan hâm mộ của hắn vì chuyện này mà làm ra một loạt hành động điên cuồng đang ảnh hưởng đến hình tượng của hắn đối với công chúng.

"Cũng không phải nói hình tượng trước kia của hắn tốt bao nhiêu, nhưng ít ra cũng không như hiện tại..." Owen không biết nên hình dung như thế nào, chỉ có thể khó khăn mà nhoẻn miệng cười một cái, "Không nguy hiểm như hiện tại, ngươi có hiểu không, cái này giống như đi cầu độc mộc, nếu không cẩn thận một chút thì hắn sẽ ngã xuống nước, hết thảy những gì đã cất công gầy dựng đều bị sụp đổ."

Sáng sớm, trong giờ giải lao giữa buổi ghi hình của tiết mục, Owen nhận điện thoại, xác định buổi phỏng vấn trên sân khấu vẫn đang diễn ra suông sẻ, hắn vừa thấp giọng trả lời vừa đi đến phòng nghỉ.

"Wirth, ngươi có thể khuyên nhủ hắn hay không, hiện tại mọi người đều biết quan hệ của các ngươi, Liệt không cần thiết phải tiếp tục hoạch toẹt như thế, ta không phải muốn hắn che giấu chuyện của các ngươi, nhưng hiện tại chương trình này muốn hắn trả lời các vấn đề về tình cảm, nếu có người khiêu khích về chuyện của các ngươi thì ta chỉ sợ hắn sẽ trở mặt ngay tại chỗ."

"Đây là mục đích của chương trình, hắn sẽ không thể không biết." Vu Duy Thiển gọi điện thoại đến để xác nhận tình trạng của Lê Khải Liệt.

Nửa đêm hôm qua, kết quả là đến bốn giờ sáng bọn họ mới ngủ, Lê Khải Liệt dường như không có đủ thời gian để nghỉ ngơi, nếu tính cả thời gian nghỉ ngơi trên xe thì nhiều nhất cũng chỉ ngủ thêm được một tiếng.

"Hắn biết, nhưng mà hắn không ngại, ta chỉ sợ điểm này, đương nhiên đây cũng là lý do mà các chương trình muốn mời hắn về phỏng vấn, bọn họ nguyện ý xem hắn nổi nóng, thậm chí là đánh người trên màn ảnh, trước kia bọn họ không dám tùy tiện kích thích hắn, nhưng hiện tại thì ta không dám cam đoan." Owen vừa nói vừa mở cửa để xác nhận bên ngoài không có ai, kết quả là nhìn thấy Calgary ở trước cửa.

Người nọ đang mỉm cười với hắn.

Ảo não nhíu mày, hắn đóng cửa lại, tiếp tục nói, "....Ngươi có biết những chương trình hiện tại vì muốn thu được tỷ suất xem đài cao mà cái gì cũng có thể làm được hay không, mà đối với Liệt bị vây vào tình huống này thì có rất nhiều người đang chờ nhìn hắn bị chê cười, ở trong làng giải trí luôn luôn có địch thủ rình rập, huống chi là hắn."

Vu Duy Thiển không nói tiếp, hắn đương nhiên hiểu rõ tình huống này, chẳng qua chỉ là không quá để ý mà thôi. Ở trong mắt hắn, làng giải trí so với những cuộc chiến và những trận ôn dịch mà hắn đã trải qua trong quá khứ quả thật chẳng đáng là gì.

Nhưng Lê Khải Liệt không phải như vậy, đây là sự nghiệp của hắn.

Vu Duy Thiển không thể khoanh tay đứng nhìn, nhìn sự nghiệp của Lê Khải Liệt bị tình cảm của bọn họ hủy diệt.

"….Tốt lắm, vừa rồi đã nói rất nhiều đến album mới phát hành, có thể tiêu thụ được số lượng lớn như vậy thật sự là phi thường, ta nghĩ rằng ngươi nên xin ghi vào sách kỷ lục Guiness!" Người dẫn chương trình lộ ra biểu tình khâm phục một cách khoa trương, vỗ tay thật mạnh.

Tại trường quay, Lê Khải Liệt ngồi trên ghế sô pha, đối diện với hắn là người dẫn chương trình giải trí nổi tiếng với những lời nói sắc sảo Willis.

"Như vậy, Leo, hiện tại đối với ngươi mà nói….ừm, tạm thời xứng hắn là ngài kia thì thế nào? Ta nghĩ rằng ngươi sẽ không bận tâm? Có bận tâm hay không? A, không sao, đương nhiên ngươi luôn làm cho người ta kinh ngạc, ta nghĩ là không có chuyện gì có thể làm cho ngươi xúc động hoặc sợ hãi, bao gồm cả việc công khai tình cảm của mình–"

Lê Khải Liệt mỉm cười, ngón tay giật giật, hắn cảm thấy nực cười, "Nếu là sự thật thì vì sao ta phải che giấu? Trừ phi mọi người quen với thói lừa dối, cho nên khi ta nói ra chân tướng thì mới có thể làm cho mọi người cảm thấy kinh ngạc như thế."

"Đương nhiên việc nói dối vẫn luôn tồn tại." Willis chuyển đề tài, bỗng nhiên giảo hoạt trừng mắt nhìn, rồi mở ra áo khoác của mình, để lộ cơ ngực xinh đẹp, "Như vậy ngươi là gay? Vậy ngươi có cảm giác gì đối với ta hay không?"

P/S: con sam vẫn màu mè như thường, cái màn nó *a a, ô ô* thật là khoa trương =)). Nói cho ta biết có ai đọc đến đó mà ko nghĩ bậy không? Nếu không thì chắc những nàng đó thuộc dạng đọc thanh thủy văn:>

177. Chương 177: Bữa Tối Sau Cuộc Phỏng Vấn

Khán giả trong trường quay đều nín thở, Lê Khải Liệt ngồi trên ghế sô pha có hoa văn da báo màu xám, hắn quan sát một cách hứng thú, ánh mắt tuần tra lồng ngực rộng mở của Willis, "Luyện tập không tệ, muốn nghe ta nói thật hay không?" Hắn nhướng hàng lông mày sắc bén, phía dưới là một đôi mắt làm cho người ta không dám nhìn gần.

Ống kính máy quay dừng ngay đôi mắt đang lóe lên màu tro lục lạnh lùng, biểu tình của Lê Khải Liệt làm cho người ta không đoán ra được hắn sẽ trả lời như thế nào, thấy hắn hợp tác như vậy, Willies đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, "Chúa ơi, Leo, ngươi không biết trong chương trình này thì tất cả mọi người chỉ có thể nói thật hay sao?"

Hắn nháy mắt với Lê Khải Liệt một cái, "Đương nhiên cho dù ngươi nói dối, chỉ cần không bị công chúng vạch trần thì nó sẽ trở thành sự thật, vì vậy nếu ngươi muốn làm sáng tỏ cái gì đó thì đừng bỏ qua cơ hội, về phần thật giả, ta nghĩ khán giả có thể tự mình phân biệt, ngươi thấy thế nào?"

Ở đây không ít người đều hiểu được ngụ ý của hắn, việc bổ sung cho câu hỏi trên thậm chí còn sắc bén hơn so với bản thân của câu hỏi, bất quá chỉ có trời mới biết, khản giả làm sao có thể chỉ dựa vào một lần phỏng vấn thì có thể phân biệt đâu là tin vịt đâu là sự thật.

Chẳng qua chỉ là thêm một lần đánh lừa dư luận mà thôi.

Miracle Leo thật sự muốn công khai chuyện riêng tư của mình hay chỉ đang giả vờ khoa trương? Nếu hối hận thì lựa chọn làm sáng tỏ sự việc ngay lúc này cũng không có gì là sai, đạo diễn chương trình ở phía sau không ngừng gật đầu, Owen siết chặt điện thoại trong tay, hắn ước gì Vu Duy Thiển ở tại trường quay ngay lúc này thì hay rồi.

"Không cần rắc rối như vậy, mọi người quan tâm ta thì ta làm sao có thể nói dối cơ chứ?" Lê Khải Liệt thản nhiên xòe tay ra, mái tóc gợn sóng dài đến vai của hắn được cột thành đuôi gà, rất hợp với chiếc áo khoác da màu đen được dựng cao cổ, có vài sợi tóc không chịu trói buộc, rơi lả tả ở phía sau tai của hắn.

"Cho dù hiện tại ngươi có cởi sạch đồ thì ta cũng không có phản ứng đối với ngươi." Hắn vén vài sợi tóc ra sau tai, thờ ơ nhún vai, "Đàn ông trần truồng chẳng làm cho ta cảm thấy hứng thú, nhưng quý cô xinh đẹp ở đằng sau ngươi sẽ càng thích hợp hoàn thành nhiệm vụ này hơn."

"Nói cách khác ngươi không có cảm giác đối với đàn ông? Điều này chứng tỏ ngươi vẫn như cũ, vẫn thích người khác phái?" Willis bảo trợ lý ở sau lưng ngồi vào bên cạnh Lê Khải Liệt, cô gái có mái tóc đỏ cùng bộ váy bó sát với vẻ mặt tươi cười ngồi vào chiếc ghế da báo.

"Đàn ông chỉ làm cho ta cảm thấy phát ốm." Lê Khải Liệt thuận tay ôm thắt lưng của nàng, trả lời vô cùng rõ ràng.

Khán giả ở trong trường quay nhất thời trở nên xôn xao, thái độ của Miracle Leo đối với chuyện này thật sự thay đổi quá nhanh.

Có một fan hâm mộ nam đứng lên, "Vậy nụ hôn của ngươi cùng người đàn ông kia là sao? Ngươi đang lừa gạt chúng ta? Ngươi đang lừa gạt fan hâm mộ của mình? Hay là vì muốn cứu lại sự nghiệp nên mới nói như vậy?"

Willis âm thầm gật đầu với người nọ, sau đó mỉm cười chuyển sang hướng của Lê Khải Liệt, "Ngươi thấy đó, đây là phản ứng của đại đa số fan hâm mộ, không biết ngươi giải thích thế nào đối với hành động và lời nói mâu thuẫn của mình?"

"Rất đơn giản, bởi vì hắn ở trong mắt ta khác với người thường, tình cảm của ta dành cho hắn không quan hệ đến chuyện đồng tính, ngoại trừ hắn ra thì bất kỳ người đàn ông nào cũng chỉ làm cho ta cảm thấy phát ốm, trả lời như vậy đã vừa lòng hay chưa?" Không nhìn phản ứng ở phía dưới, Lê Khải Liệt dựa lưng vào ghế, tư thế vẫn nhàn nhã như trước.

Câu trả lời thẳng thắn gây nên phản ứng nhiệt liệt, tiếng xôn xao khe khẽ trở thành ồn ào ầm ĩ, khán giả châu đầu ghé tai, người dẫn chương trình Willis lộ ra biểu tình kinh ngạc, tiếng nghị luận ở trường quay vẫn chưa hề dừng lại.

Hết thảy chi tiết đều được đăng trên báo vào ngày hôm sau, sau khi được đặt câu hỏi thì vị khách quý ngồi trên ghế sô pha ôm người đẹp vẫn vui vẻ trò chuyện với người dẫn chương trình, làn cho người ta lại thêm một lần nữa không thể hiểu nổi Lê Khải Liệt.

Truyền thông cạnh tranh đưa tin, các tờ tạp chí bát nháo không chỉ một lần dùng hình ảnh Lê Khải Liệt hôn người tình đồng tính của hắn để so sánh với hình ảnh ôm người đẹp trên chương trình talkshow, ngày hôm đó tỷ suất xem đài tăng cao đột ngột, có thể thấy được công chúng quan tâm đến chuyện này nhiều như thế nào.

"Tình yêu chân thành? Hay là ngụy biện?" Giọng nam cao vút vờn quanh trong phòng khách, máy phát đĩa đang cất lên khúc kinh điển nhất của Turandot, vặn nhỏ âm lượng, Vu Duy Thiển lật trang bìa của tờ tạp chí, mặt trên là những dòng chữ to đùng cùng với dấu chấm hỏi cực lớn. (Turandot = Đồ Lan Đóa)

"Không tệ, đầu đề nào cũng là của ngươi, nhìn xem này." Hắn đổi lấy một quyển khác, âm điệu vẫn bình thản, "Là kỳ thị hay ủng hộ đồng tính? Cuộc phỏng vấn trực tiếp với Miracle Leo."

"Xu hướng tình cảm có thể đột ngột thay đổi hay sao? Những vụ scandal tình ái của Miracle Leo xếp hàng dài…."

Ầm, mấy tờ báo cùng tạp chí đều bị ném lên bàn, Vu Duy Thiển nâng mắt lên, trong đồng tử màu đen không nhìn ra hỉ nộ, "Nói vui vẻ ở chương trình talkshow? Thỏa mãn chưa? Lần sau nếu biết ngươi ngủ không đủ giấc sẽ dễ dàng nói hưu nói vượn thì cứ nhốt ngươi ở trong nhà là tốt nhất."

"Như thế nào? Giận à? Ta không có làm chuyện gì chọc cho ngươi giận cả?" Giai điệu quanh quẩn trong phòng, giọng nói đầy sức hút của Lê Khải Liệt cùng với toàn thân của hắn tiến đến gần Vu Duy Thiển, "Ta chỉ chạm vào eo của cô ả kia mà thôi." Thì thầm một cách ám muội vào vành tai của Vu Duy Thiển.

"Ai cho ngươi nhắc đến phụ nữ?" Vu Duy Thiển nhéo mặt của Lê Khải Liệt rồi cau mày lại, "Ngươi làm tốt chuyện của mình, hiện tại hằng ngày phóng viên đều canh ở bên ngoài, trừ phi ngươi muốn ta cũng bị theo dõi, phải trả lời một đống vấn đề, bằng không thì tốt nhất nên nhanh chóng giải quyết rắc rối của mình đi."

“Lo lắng cho ta thì cứ việc nói thẳng, với bản lĩnh của ngươi làm sao lại không thể trốn thoát mấy tên phóng viên kia? Đừng nói giỡn, Duy.” Không tin lý do thoái thác của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt giữ chặt tay hắn, “Linh hồn hay hồn ma chết tiệt kia…..mặc kệ là cái gì cũng được, chúng nó không còn ở trong cơ thể của ngươi, nhưng công phu của ngươi vẫn còn nguyên, ta đã tận mắt nhìn thấy ngươi bẻ gãy cổ của người khác như thế nào.”

Ở trong nhà tổ của gia tộc Claudy, Vu Duy Thiển từng tự tay giết người, Lê Khải Liệt có thể nhìn ra kỹ năng chiến đấu của Vu Duy Thiển rất khác với người hiện đại, nó giống như kỹ năng của người Trung Hoa xưa kia.

“Đó là bất đắc dĩ, không giết người thì sẽ bị giết, chẳng lẽ ngươi muốn ta dùng cách này để đối phó với đám phóng viên?” Nhướng mày, Vu Duy Thiển phản bác ý tứ của Lê Khải Liệt, bên môi của hắn hiện lên một giọng điệu mỉa mai, mỗi khi trên người hắn biểu lộ cảm giác thăng trầm lại làm cho hắn càng không giống một người trẻ tuổi.

Mặc dù hắn quả thật không còn trẻ nhưng vẻ ngoài vẫn duy trì bộ dáng thanh niên, mà mỗi khi hắn dùng vẻ mặt cùng giọng điều này để nói chuyện thì Lê Khải Liệt có thể cảm giác được một ít tàn dư cuối cùng, là trách nhiệm nặng nề đã từng gánh vác trong lịch sử.

Ba trăm mấy năm….đã ba trăm mấy năm, hắn chưa từng quên Vu Duy Thiển đã từng sống bấy nhiêu lâu, là năm tháng được ghi thành văn tự mà không còn người có thể chứng kiến.

“Tối nay chúng ta ăn cái gì?” Đột nhiên chuyển đề tài, Lê Khải Liệt hướng ra phòng bếp, “Đi ra ngoài xem ra là không có khả năng, vốn định dắt ngươi đến một nhà hàng Trung Hoa, nghe nói các món ăn ở nơi đó đều là chính tông.”

“Người chưa từng đến Trung Quốc, cùng với một người đã từng nếm qua ngự thiện mà người ta nói là chính tông thì ta chẳng hy vọng quá nhiều vào cái nhà hàng mà ngươi vừa mới nói.” Nhìn thấy Lê Khải Liệt mở tủ lạnh để tìm thức ăn, Vu Duy Thiển vừa nói vừa đi theo.

“Còn có vài miếng thịt bò.” Thịt bò từ bên trong lấy ra xem như vẫn còn tươi, bên dưới tấm ni lông trong suốt là vài miếng thịt bò được rải đều những sợi chỉ mỡ màu trắng, thoạt nhìn cũng không tệ lắm.

Xắn tay áo sơ mi, hắn mở ra bao ni lông, chuẩn bị cùng Lê Khải Liệt phân công nhiệm vụ giải quyết bữa tối.

“Ta đã từng nói là ta rất yêu ngươi hay chưa?” Sau lưng đột nhiên bị một lực lượng nóng rực kề sát, hơi thở của Lê Khải Liệt phà lên cổ của hắn.

“Nghe nhiều đến mức lỗ tai của ta cũng sắp bị chai rồi, ngươi nói xem, ngươi đã từng nói như vậy hay chưa?” Vu Duy Thiển thản nhiên ném tấm ni lông và miếng xốp đựng thịt vào thùng rác.

“Nhưng mà ta nhớ là hôm nay vẫn chưa nói – Duy, ta yêu ngươi.” Lê Khải Liệt dường như nhìn ra sự dịu dàng được che giấu bên dưới vẻ ngoài cứng rắn lạnh lùng của người đàn ông ở trước mặt này, vì để bảo vệ sự dịu dàng kia, hắn tiếp tục dùng lời ngon tiếng ngọt để đổ vào.

“….Ngươi nói nhiều quá, có muốn ăn bữa tối hay không?” Chậm rãi thả lỏng hàng lông mày đang nhíu chặt, Vu Duy Thiển nghiêng đầu rồi hôn một chút nơi khóe miệng của Lê Khải Liệt, “Buông ra đi, đừng ôm ta, buổi tối ta sẽ thỏa mãn ngươi.”

“Ngươi vì cứu ta mà cho ta tất cả máu trên người của ngươi, chứng minh ngươi yêu ta nhiều như thế nào, ta chỉ biết ngươi rất nặng tình so với vẻ ngoài của mình, Duy, ta rất may mắn vì được ngươi yêu ta.” Lê Khải Liệt không nói tiếp đề tài mà Vu Duy Thiển đang nói, hắn chỉ dùng giọng điệu thâm trầm để vây quanh đối phương.

Vu Duy Thiển không lên tiếng, Lê Khải Liệt không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, miếng ni lông bị vò thành một cục rồi ném vào thùng rác đang chậm rãi mở ra, cất lên âm thanh rất nhỏ, dẫn đến một chút rung động trong không khí.

“Có hối hận hay không?” Hắn ôm sau lưng của Vu Duy Thiển mà hỏi như vậy.

"Hối hận vì cùng một người đàn ông dây dưa không rõ, hay là hối hận vì không sớm giải quyết ngươi sớm một chút, đỡ phải chướng mắt trước mặt ta?" Vu Duy Thiển không quay đầu lại mà chỉ nói như thế, khẽ cười thành tiếng, bởi vì thong thả du dương mà càng mang theo âm điệu của một quý ngài, trở thành một sự đối lập rõ ràng so với lời nói có ý châm chọc của hắn.

Bất quá Lê Khải Liệt đã quen với việc này, hắn tiếp tục cọ vào sau cổ của Vu Duy Thiển, "Ta đang hỏi ngươi có hối hận bởi vì ta mà mất đi năng lực đặc biệt kia hay không, ngươi cũng biết đó là điều mà người bình thường tha thiết ước mơ, đã trở thành truyền thuyết, không cảm thấy đáng tiếc hay sao?"

"Đáng tiếc? Chẳng lẽ ngươi đã quên lúc trước ta muốn thoát khỏi nó như thế nào hay sao?" Hắn nhích lại phía sau một chút, giọng điệu trở nên dịu dàng, "Đừng ngốc nghếch, Liệt, ta chưa bao giờ cảm thấy đáng tiếc, cũng không hối hận, nếu ngươi lo lắng ta cảm thấy mất mát vì mất đi lực lượng kia thì thật sự không cần thiết."

"Ngươi không ngừng nói yêu ta, lại bộc bạch tình cảm của mình ở trước mặt bao nhiêu người, có phải vì muốn làm cho ta nhìn thấy, có phải ngươi sợ ta hối hận hay không?" Hắn quay đầu lại rồi nhìn Lê Khải Liệt, trong đôi mắt đen láy không thể nhìn thấy giới hạn, nhìn chăm chú đối phương, "Không ngờ Lê Khải Liệt cũng có một ngày phải sợ hãi."

"Ở trước mặt ngươi thì ta không sợ phải thừa nhận, ta sợ mất đi thứ quan trọng nhất thì có cái gì lại không đúng?" Trả lời không hề do dự, Lê Khải Liệt trả lời một cách đương nhiên như vậy, không thèm che giấu, "Không muốn giấu ngươi, chẳng qua ta muốn nhìn xem đến khi nào thì ngươi mới phát hiện."

"Phát hiện tấm chân tình của ngươi?" Hắn đối diện với ánh mắt của Lê Khải Liệt.

"Có thể để ngươi dốc hết tất cả như vậy cũng chỉ có một mình ta, nghĩ đến việc ngươi vì ta mà buông tha cho thứ kia thì ta lại khao khát muốn nói cho toàn thế giới biết." Vu Duy Thiển có thể nhìn ra trong đôi mắt phóng điện ở trước mặt hàm chứa một chút đắc ý. Hắn mất đi bất tử nhưng đồng thời lại chứng tỏ Lê Khải Liệt đã chiến thắng.

"Ta muốn nói thật với ngươi, trong thời gian ngươi nằm viện, khi ta chờ ngươi hồi tỉnh thì ta lại không hề cảm thấy khổ sở, nếu lúc ấy ngươi chết thì không chừng ta còn cười ra tiếng, bởi vì chứng tỏ rốt cục ngươi hoàn toàn thuộc về ta." Lời nói làm cho người ta sợ hãi được cất lên từ chính miệng của Lê Khải Liệt, nó trở nên lưu loát và hoa lệ một cách bất thường.

"Sau đó ta sẽ cùng với ngươi rời khỏi thế giới này, cảm thấy mỹ mãn." Hắn bổ sung thêm một câu ngọt ngào.

"Đồ điên." Xoay người ôm lấy Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển kề sát vào khóe miệng của đối phương, hô hấp giao hòa, nhiệt độ làm cho sắc mặt đỏ ửng, đôi mắt dài mảnh nổi lên những màu sắc phức tạp, bên trong có một loại xúc động nào đó, thủy triều màu đen như muốn nhấn chìm Lê Khải Liệt.

"Nóng lòng muốn ta yêu ngươi phải không?" Nheo mắt lại, Vu Duy Thiển cấu mông của Lê Khải Liệt.

Bàn tay của Lê Khải Liệt đã dao động ở sau lưng Vu Duy Thiển, cởi bỏ khóa dây nịt, ngăn cản Vu Duy Thiển kéo hắn vào phòng ngủ, động tác nhanh chóng đè đối phương nằm lên mặt bàn, "Ngươi cũng biết ta không bao giờ có kiên nhẫn đối với ngươi, ngay tại nơi này…."

"Nhà bếp? Ngươi không muốn ăn bữa tối hay sao?" Mở áo sơ mi ra, giọng nói khàn khàn của Vu Duy Thiển đang tuyên cáo sự nóng vội của hắn, phần lý trí ít ỏi còn sót lại đã sớm bị hắn buông tha.

"Đương nhiên phải ăn chứ, bữa tối ăn ngươi có được hay không?" Bàn tay của Lê Khải Liệt luồn vào trong vạt áo sơ mi của Vu Duy Thiển. Vu Duy Thiển di chuyển bước chân để tránh đi phần thịt bò ở sau lưng, hiện tại đã không còn ai có thời gian đi quan tâm miếng thịt bò thế nào.

178. Chương 178: Lễ Trao Giải

So với đói bụng thì có một loại thèm muốn khác càng bức thiết hơn.

Âm thanh quần áo ma sát trong nhà bếp thay thế những tiếng ma sát của gói ni lông thực phẩm, miếng thịt bò tản ra hơi lạnh nhưng lại bị một nhiệt độ khác chiếm ưu thế mà xé rách bầu không khí.

Hai thân thể nam tính mạnh mẽ va chạm vào nhau, "Đã quên nói với ngươi….kỳ thật hiện tại ta rất đói bụng." Vu Duy Thiển cởi bỏ áo sơ mi, trong đôi mắt đen nổi lên gợn sóng mãnh liệt, cùng với ánh mắt tràn ngập dã tính và xâm lược ma sát vào nhau, giống như xẹt ra tia lửa.

Tia lửa thiêu đốt mỗi một nhân tử bất ổn trong không khí, ngọn lửa hung tợn đồng thời thiêu cháy bọn họ. Khi người đàn ông tóc đen lộ ra vẻ mặt này, dùng ánh mắt này để nhìn hắn thì Lê Khải Liệt đều hưng phấn đến mức run rẩy.

Trong đôi mắt màu đen là sự nghiêm túc khiến người ta không dám nhìn thẳng, trong đó phản xạ ra dục vọng và nhuệ khí hòa hợp vào nhau….Vu Duy Thiển là của hắn, xác thật là của hắn, không có ai hay bất cứ thứ gì có thể cướp mất.

"Đói kiểu này? Mặc kệ ngươi muốn ăn cái gì, hiện tại ta không có thời gian cho ngươi chọn lựa…." Giọng nói khàn đặc, Lê Khải Liệt mạnh mẽ áp sát, cho dù hiện tại Vu Duy Thiển thật sự đói bụng thì e rằng hắn cũng sẽ không cho đối phương có cơ hội kinh ngạc.

"Không cần chọn, để ta xúc tiến trước." Vu Duy Thiển ngậm xuống yết hầu đang nổi lên của Lê Khải Liệt, mút một cách mạnh mẽ, nâng lên đôi mắt đen láy, ánh mắt sáng quắc, giống như đang hỏi Lê Khải Liệt muốn bị ăn bằng cách nào.

Vài miếng thịt bò đặt trên thớt chậm rãi tản ra tầng nước đá mỏng manh, lần này sẽ ăn rất lâu, trong lúc nhấm nháp, Vu Duy Thiển siết chặt cơ lưng của Lê Khải Liệt, giọng điệu du dương dễ nghe cùng với tiếng thở dốc lướt qua bên tai, "Tiếp tục nói, nói ngươi yêu ta…."

Dịu dàng lại yêu cầu một cách cứng rắn, Lê Khải Liệt rất vừa lòng, khuôn mặt đổ mồ hôi đang mỉm cười, giống như xem thấu cái gì đó trong mắt của Vu Duy Thiển, "Nói mấy trăm lần cũng được…..Cho dù ngươi là nam hay là nữ…..thì ngươi vẫn là Duy độc nhất vô nhị của ta…"

Hình ảnh trên tivi ở trong trí nhớ không ngừng lặp đi lặp lại trước mặt, Lê Khải Liệt như vậy….Vu Duy Thiển dừng động tác, đột nhiên đè người xuống, "Vẫn khoa trương như thế, ngươi hết thuốc chữa rồi." Hắn lấp kín miệng của Lê Khải Liệt, trong mắt đã nhấp nhô ý cười.

Hai bóng người phập phòng quấn quít chiếu lên mặt tường của nhà bếp, đã là đêm khuya, khẩu vị của bữa tối như thế nào thì chỉ có đương sự mới biết, Vu Duy Thiển tựa hồ càng hưởng thụ quá trình này hơn so với trước kia, mặc kệ thân thể có mùi hương nào, chỉ cần đối tượng là Lê Khải Liệt thì dục vọng đã ngủ yên lại dễ dàng bị châm ngòi, có đôi khi chính hắn cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tựa như một lần nữa sống lại, hiện tại hắn có loại cảm giác phấn khởi sau khi được hồi sinh.

Đặc trưng của hoàng tử và dã thú hòa thành một trên thân của Lê Khải Liệt, Miracle Leo được vô số người theo đuổi ủng hộ, lại là người đàn ông gây ra vô số tranh luận, như là một dấu vết khắc sâu, một khi dính lên người thì cả đời này đừng hòng thoát khỏi dấu vết mà hắn đã lưu lại.

"Duy, đến….đến lượt ta." Giọng nói bừng bừng phấn chấn, Lê Khải Liệt ôm lấy Vu Duy Thiển, mồ hôi hỗn hợp với dư vị tình dục, "—bữa tối cộng thêm ăn khuya." Ánh mắt gian tà lại tràn ngập sức quyến rũ đầy nam tính.

"Ăn nhiều quá sẽ chướng bụng." Vu Duy Thiển như cười như không mà từ chối.

"Ăn cháo đá bát, như vậy không được." Lê Khải Liệt là người đàn ông không thể chấp nhận kẻ khác từ chối mình, hắn duỗi chân ra để đá vào cửa nhà bếp.

"Quay trở lại phòng ngủ rồi làm tiếp." Vu Duy Thiển cảm thấy bản thân mình sẽ không thích dựa vào chiếc bàn lạnh lẽo này.

"Ngay tại đây, đừng quên là ngươi đã nói phải công bằng, ta hiện tại liền cho ngươi được công bằng–" Đột nhiên nhào lên từ trước mặt, dùng hành động để chứng minh hắn thèm muốn thức ăn ngon ở trước mặt này bao nhiêu, chỉ có trả giá mới có thể chiếm được, hắn hiểu rất rõ câu này.

Làm bữa tối và ăn bữa tối tiêu phí khá nhiều thời gian của bọn họ, cũng may là ngày hôm sau Lê Khải Liệt không có lịch làm việc.

Kỳ thật cũng có rất nhiều nhà đài muốn mời Vu Duy Thiển để phỏng vấn, bởi vì sự thần bí của bản thân hắn nên không ai có thể điều tra về quá khứ của hắn, cũng vì nguyên nhân này mà công chúng càng thêm tò mò.

Sự thật rốt cục là thế nào? Thiên tài soạn nhạc, là người đàn ông có thể thay đổi xu hướng tình dục của người khác, hắn rốt cục có cái gì khác người, có thể làm cho Lê Khải Liệt nói ra những lời như vậy ở chương trình talkshow….

Những lời phán đoán náo nhiệt không ngừng diễn ra, Owen gián tiếp trở thành người đại diện không chính thức của Vu Duy Thiển, ứng phó với giới truyền thông, cho đến một ngày nọ, "Wirth, lần này ngươi nên tham gia lễ trao giải thưởng âm nhạc, album nhạc này là do ngươi soạn, Takeda Koichi và Kim McKay đều tham dự, ngươi cân nhắc một chút đi."

"Bọn họ có đi hay không thì cũng không quan hệ đến hắn, hắn xuất hiện trước giới truyền thông thì thế nào? Owen, chẳng phải chỉ là lễ trao giải thôi sao, chúng ta đều không đi." Lê Khải Liệt giật lấy điện thoại trong tay của Vu Duy Thiển, lễ trao giải mà toàn cầu đang quan tâm lại bị hắn nói một cách hời hợt như vậy.

Vì tránh né giới truyền thông, hiện tại bọn họ dường như là sống ẩn cư, chỉ cần hơi kéo rèm che ra một chút, tùy tiện nhìn về một hướng thì có thể tìm được vài tên phóng viên lãng vãng ở lân cận, Vu Duy Thiển thật ra không bận tâm cho lắm, nhưng muốn Lê Khải Liệt thay đổi tác phong, trốn ở trong nhà để tránh né giới truyền thông thì thật sự làm khó cho người này.

"Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn ẩn cư với ta?" Vu Duy Thiển buông rèm xuống, quay đầu nhìn Lê Khải Liệt, "Như vậy trước tiên đuổi đám phóng viên ở bên ngoài đi, đừng tưởng là chúng ta không xuất hiện thì có thể giải quyết được vấn đề, Owen cũng sẽ không đồng ý."

"Làm sao mà ngươi có thể không đi?!" Quả nhiên Owen ở đầu dây bên kia đang kêu gào ầm ĩ, "Lần này album cực kỳ thành công, số lượng tiêu thụ quả thật xưa nay chưa từng có, tất cả mọi người đều đang dõi mắt về phía ngươi, nếu ngươi không xuất hiện thì lễ trao giải kia căn bản là vô nghĩa."

Vu Duy Thiển không nghe thấy Owen đang nói cái gì nhưng tiếng kêu gào ầm ĩ thì lại rất rõ ràng, hắn ngồi xuống ghế sô pha, "Đừng bận tâm đến ta, là nhân vật chính thì Miracle Leo làm sao có thể không tham dự."

"Đây là album của hai chúng ta, nếu ngươi không đi mà chỉ có một mình ta thì còn nghĩa lý gì." Lê Khải Liệt đáp lại, cũng xem như trả lời Owen, đi đến phía sau ghế sô pha, ngón tay lướt qua dấu vết màu đỏ lưu lại trên cổ của Vu Duy Thiển.

"Album của hai chúng ta? Ban nhạc của ngươi thật sự rất đáng thương, chẳng lẽ ngươi đã quên mất bọn họ?" Lời chế nhạo của Vu Duy Thiển được đáp lại bằng một cái nhún vai, Lê Khải Liệt quả thật không tính bao gồm ban nhạc của mình.

"Như vậy ta không thể không đi hay sao?" Hắn kéo tay của Lê Khải Liệt xuống, ngón tay của hai người đan vào nhau, "Kỳ thật ta không biết rốt cục ngươi muốn làm cho ta lộ diện hay muốn cùng ta trốn đi, ngươi không cần phải che giấu chính mình, Liệt, ta biết ngươi sinh ra là để đứng trên sân khấu."

"Thật sự không giống với cách ngươi hay nói chuyện, ngươi rất hiếm khi khen ta, có phải bị bộ dáng ở trên sân khấu của ta mê hoặc hay không?" Lê Khải Liệt cầm điện thoại, lại cúi người kề sát vào khuôn mặt của Vu Duy Thiển, nhẹ nhàng cọ sát với mái tóc ở trước trán của đối phương.

"Ngươi ít tự sướng một chút đi." Vu Duy Thiển đẩy hắn ra, cầm lấy điện thoại từ trong tay hắn, "Owen, nếu tiếp tục như vậy thì cũng không phải cách, ngươi cứ yên tâm, ta sẽ làm cho hắn tham gia lễ trao giải."

"Chỉ chờ những lời này của ngươi, ta cúp máy đây." Được Vu Duy Thiển cam đoan thì Owen hoàn toàn có thể an tâm.

Giống như sợ Vu Duy Thiển sẽ đổi ý, Owen liền nhanh chóng cúp máy, Lê Khải Liệt khoanh tay nhìn xuống, "Ngươi đi cùng với ta?" Nhe răng cười, hàm răng mơ hồ lấp lánh dưới ánh đèn, giống như vừa chờ mong vừa uy hiếp.

"Không còn cách nào khác, ta phải trông giữ cẩn thận một kẻ không biết nghe lời, miễn cho hắn gây loạn." Vu Duy Thiển nhún vai, hơi thoáng ngẩng đầu nhìn ra phía sau.

Đường cong mềm dẻo của cần cổ dừng trong tầm mắt của Lê Khải Liệt, hắn vừa cười vừa nheo mắt lại, "Vậy ngươi nên trông giữ cho cẩn thận, phải biết rằng có người luôn luôn rất được hoan nghênh."

"Thật không? Ta sẽ rửa mắt chờ xem."

Vài ngày sau là lễ trao giải, sự kiện này được toàn cầu quan tâm, các giải thưởng đều có chủ nhân của riêng mình, trong đó giải thưởng được mọi người quan tâm nhất chính là giải album vàng của năm, album có số lượng tiêu thụ nhiều nhất, đạt được đánh giá cao nhất của giới bình luận và fan hâm mộ. Kỳ thật khắp nơi đều có tin đồn giải thưởng này nhất định chỉ thuộc về album Out Of Control của Lê Khải Liệt.

Trước cửa hội trường, các ngôi sao trong làng giải trí tham gia buổi lễ lần lượt tiến đến, đủ loại xe xa hoa sang trọng dừng trước cửa, mỗi một lần có người xuất hiện thì nhất định sẽ làm cho giới truyền thông tranh nhau quay chụp, ánh đèn flash không ngừng nhấp nháy giữa màn đêm.

"Leo đến! Hắn đến rồi!" Chờ mãi mới thấy Lê Khải Liệt xuất hiện, đám phóng viên bất ngờ trở nên xôn xao, vừa rồi các phóng viên còn vây quanh Lillian Kaiser Tina đều dời đi mục tiêu.

"Phóng viên chính là như vậy." Angelina đi đến bên cạnh Lillian, hơi có một chút oán giận, "Nhưng mà cũng không có cách nào, ai cũng biết nhân vật chính hôm nay chính là Leo và tình nhân của hắn."

"Đúng vậy, cho nên chúng ta tốt nhất cứ tránh xa ra một chút, kẻo bị bọn họ làm cho lép vế." Trong lời nói của Lillian có một chút chua xót, nhưng không còn bày ra tư thế tiền bối như lúc trước hoặc là đi làm một chút chuyện dư thừa nào đó, ngược lại cô ta chỉ lôi kéo Angelina, "Đi thôi, chúng ta đi vào trước, ta không ngu như cái tên Lancelot mà đi đắc tội với người đàn ông kia."

"A, Lancelot, một kẻ đáng thương." Angelina cảm thán một câu, cùng cô bạn thân đi vào trong hội trường.

Ở sau lưng các nàng, hai người đàn ông với tướng mạo và phong cách khác biệt bước ra từ trong xe, một người mặc bộ âu phục vừa khít với vóc dáng làm cho người ta hâm mộ, giống như một quý ngài cổ điển, người còn lại mặc áo vest bằng da, quàng khăn lụa trên cổ, cao ngạo lại phóng khoáng, nhất thời làm cho đám phóng viên ồ ạt chụp hình.

Đây là lần đầu tiên Vu Duy Thiển công khai xuất hiện cùng Lê Khải Liệt tại một sự kiện như vậy.

P/S: ta nhắc lại, không có xôi thịt nữa đâu nha =)), chỉ là mấy màn tự ăn tự hiểu của 2 bạn thôi, người ngoài vuốt mép mà tưởng tượng:>

Chương trước bé Duy còn bảo con sam nói yêu đến chai tai, chương này lại bắt con sam tiếp tục nói yêu, đúng là thụ yêu bằng tai mà:>

179. Chương 179: Lời Cầu Hôn Bất Ngờ

Vô số ánh mắt đổ dồn vào, hết thảy ống kính vây quanh bọn họ, giờ khắc này những hình ảnh sẽ được truyền trực tiếp cho khán giả trên toàn cầu. Cho dù là như vậy nhưng bộ dáng thờ ơ của Lê Khải Liệt vẫn

không hề thay đổi, còn Vu Duy Thiển lại vô cùng quen thuộc với chuyện này, hắn lướt mắt qua các ống kính, nhất thời xuất hiện trên màn ảnh làm cho khán giả ngồi trước tivi đều ngừng thở.

Sau khi bọn họ công khai quan hệ thì Vu Duy Thiển xem như chính thức trở thành một nhân vật của công chúng, sự tài hoa cùng với tướng mạo hoàn mỹ của hắn đương nhiên gây chú ý cho mọi người, những người chờ đợi ở thảm đỏ có một phần là vì Vu Duy Thiển mà đến đây.

"Ngươi đến đây để tranh giành fan hâm mộ với ta hay sao? Nhìn bọn họ đi, ngươi mê hoặc tất cả mọi người." Khóe miệng của Lê Khải Liệt đang cười nhưng trong mắt không có ý cười, một tay choàng qua vai của Vu Duy Thiển.

Hai người đàn ông này không chỉ một lần ôm hôn trước mặt giới truyền thông, cho nên hành động choàng vai như vậy lại mang hàm nghĩa khác với trước kia, mặc dù đã sớm quen với việc các đại minh tinh màn ảnh làm ra những cử chỉ thân mật trước ống kính nhưng hành động này của Lê Khải Liệt vẫn dẫn đến những tiếng thét chói tai.

"Ngốc nghếch, ngươi muốn gây ầm ĩ ở nơi này hay sao? Bỏ tay xuống cho ta." Giọng điệu nghiêm khắc, thấp giọng cảnh cáo, Vu Duy Thiển không nhìn cánh tay của Lê Khải Liệt đang buộc chặt trên vai của hắn, lập tức hướng vào bên trong mà đi.

Cũng chỉ có một mình hắn mới dám chỉ trích vị siêu sao kia như vậy. Người nọ chỉ nhún vai một cách vô tội, nhẹ nhàng bám theo, sự thờ ơ trên khuôn mặt đã có một chút biến hóa, "Chẳng lẽ ta không thể để ý hay sao? Ta bắt đầu hối hận rồi, hôm nay không nên cho ngươi đến đây."

Lê Khải Liệt nói ra những lời này một cách nghiêm túc, từ trên màn hình tivi có thể nhìn thấy ánh mắt của hắn tựa như dao nhíp, giống như đang cắt một thứ gì đó, ánh mắt thâm thúy khó dò có thể rạch nát người ta, ngay cả giới truyền thông và fan hâm mộ cùng đoàn người đang reo hò đều có thể rõ ràng phát hiện cảm xúc của Lê Khải Liệt khác với bình thường.

Trở mặt còn nhanh hơn lật tờ giấy, cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy tính tình thất thường của Miracle Leo, mọi người cũng không bận tâm cho lắm. Vu Duy Thiển phát hiện Lê Khải Liệt không chịu đi theo, hắn quay đầu rồi dùng ánh mắt để ra hiệu, "Có chịu đi hay không? Vì một chút chuyện nhỏ nhặt mà nổi giận, nếu sợ fan hâm mộ của ngươi bị ta cướp mất thì không bằng sửa lại tính tình của mình đi là vừa."

"Đừng tưởng ngươi tốt hơn ta là bao, đối với những người không có liên quan, chẳng phải ngươi cũng không để ý hay sao?" Lê Khải Liệt phản bác, đuổi theo Vu Duy Thiển rồi nắm chặt tay của đối phương, khóe mắt không chịu tuân phục hơi nhướng lên, ngữ điệu trầm thấp nhẹ nhàng như có như không, "Không ngờ Duy yêu của ta lại ngây thơ như vậy, chẳng lẽ ngươi không biết ta cảm thấy mất hứng là vì ánh mắt mà bọn họ nhìn ngươi hay sao?"

Sống đến từng tuổi này, đây là lần đầu tiên bị người ta nói là ngây thơ, Vu Duy Thiển cảm thấy rất lạ lùng, "Thật không biết rốt cục trong đầu của ngươi đang nghĩ cái gì, ngươi vì chuyện này mà ghen?" Nếu nói như vậy thì chẳng phải hắn đã sớm chết vì ghen đối với fan hâm mộ của Lê Khải Liệt rồi hay sao.

"Nhìn bọn họ kìa, nhìn những người này đi..." Giống như đang thôi miên cái gì đó, Lê Khải Liệt nắm tay Vu Duy Thiển rồi dẫn hắn xoay người lại.

Bọn họ bước lên thảm đỏ, phía dưới cầu thang, chỉ cách vài bước là đám người đông đúc, Lê Khải Liệt thoáng nâng tay về phía đám đông làm dẫn đến một trận hoan hô.

Đám đông chật như nêm, những cánh tay cố sức duỗi ra, những gương mặt tràn trề hưng phấn, nhìn thấy bọn họ sóng vai đứng đó, tầm mắt của mọi người đều dừng trên bàn tay đang nắm chặt của hai người, vô số âm thanh tung hô không thể nghe rõ nội dung làm cho bầu không khí trở nên rối loạn.

Những người đó là ủng hộ hay là phản đối, vui sướng hay là khinh thường, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy vô số vẻ mặt khác nhau, đều kêu la điên cuồng, thể hiện tình yêu và sự ủng hộ đối với người đàn ông đang đứng trên thảm đỏ.

Có người không thể chấp nhận thần tượng của bọn họ, chúa trời của bọn họ lại thật sự yêu một người, chỉ thuộc về một người, mà người kia lại là đàn ông....Nhìn bọn họ, Vu Duy Thiển giống như đang tiếp nhận

tình cảm truyền đến từ trong lòng bàn tay của Lê Khải Liệt, mặc kệ là bị lây bệnh hay là được cổ vũ, hắn không thể không thừa nhận….Lê Khải Liệt đã đạt được ý đồ.

"Cái tên chết tiệt này." Dùng sức kéo tay của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển bình tĩnh kéo người ở bên cạnh đi vào trong, "Sau này đừng phóng điện ở nơi công cộng dùm ta."

Bàn tay bị siết chặt làm cho Lê Khải Liệt cảm thấy đau đớn, nhưng hắn lại nhếch lên một nụ cười gian tà, "Tuân lệnh." Đôi tay đang nắm chặt được nâng lên, hắn hôn xuống mu bàn tay của Vu Duy Thiển.

"Thấy ta nổi giận thì ngươi rất cao hứng phải không? Có phải ngươi bị thần kinh hay không?" Các ống kính tập trung vào hình ảnh Lê Khải Liệt hôn tay Vu Duy Thiển, nhưng trên khuôn mặt thản nhiên của Vu Duy Thiển chỉ để lại một chút mỉa mai.

"Thần kinh là sao?" Quay đầu, trong đôi mắt màu tro lục lấp lánh một chút ánh vàng, đồng tử dã thú dường như co rút dưới ánh đèn flash nhấp nháy, hiện tại Lê Khải Liệt vẫn chưa thể hoàn toàn khống chế sự biến hóa của bản thân, khi cảm xúc phập phòng thì có thể nhìn thấy điểm khác thường trong mắt của hắn.

Vu Duy Thiển nhìn vào mắt của hắn một chút, chậm rãi nhìn chăm chú, nếu không phải Lê Khải Liệt bị biến hóa thì hết thảy những gì đã xảy ra trên người của bọn họ sẽ làm cho người ta nghi ngờ về tính chân thật của nó.

Vô số vấn đề của các phóng viên đều bị gạt bỏ, hai người đi về phía trước, ngay khi đến trước cửa hội trường thì Vu Duy Thiển nhìn sang bên cạnh, "Không liên quan đến việc ngươi là người hay là dã thú, ta sẽ không vứt bỏ ngươi."

"Thật sự làm cho người ta cảm động, nhưng như vậy vẫn chưa đủ." Có lẽ lòng tham không đáy là một trong những tính cách của Lê Khải Liệt, mặc kệ hắn có để ý bản thân mình trở thành cái gì hay không, hiện tại điều mà hắn để ý nhất chính là người ở bên cạnh hắn.

"Như vậy đi, nếu ngươi bị fan hâm mộ vứt bỏ thì ta sẽ chịu trách nhiệm nuôi ngươi, ngươi thấy thế nào?" Đối với lòng tham không đáy của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển không quên cười nhạo đối phương.

Giả sử nếu một ngày nào đó sự nghiệp của Lê Khải Liệt bị tụt dốc….Đương nhiên chuyện này không có khả năng xảy ra, lời nói của Vu Duy Thiển nhiều lắm cũng chỉ là vui đùa, Lê Khải Liệt đương nhiên cũng không ngại mấy lời đùa giỡn như vậy, hắn không hề tức giận, ngược lại còn ác liệt dùng đầu ngón tay khều nhẹ trong lòng bàn tay của Vu Duy Thiển, "Đáng lý ngươi nên sớm chịu trách nhiệm với ta, vì vậy chúng ta kết hôn đi, có được hay không?"

Bước chân của hai người cùng lúc dừng lại, lời này của Lê Khải Liệt nhẹ nhàng nhưng lại giống như đang ném một quả bom, ánh mắt cuồng dã luôn tỏa ra nhiệt độ, giờ khắc này lại trở nên nghiêm túc.

California cho phép kết hôn đồng tính, các quốc gia và lãnh thổ khác cũng chấp nhận hôn nhân đồng tính, tuy rằng vấn đề phân chia tài sản khác với các cặp vợ chồng dị tính bình thường, nhưng ít ra cũng được pháp luật thừa nhận.

Lê Khải Liệt đột nhiên nói ra những lời này, Vu Duy Thiển nhìn hắn một lúc lâu, giống như muốn cẩn thận nghiên cứu động cơ chân chính và cách thức suy nghĩ của hắn khi quyết định như vậy.

Ở bên ngoài, các phóng viên cùng lực lượng bảo an xô đẩy nhau, tuy rằng bọn họ không nghe thấy hai người nói cái gì nhưng không ít người đều phát hiện có cái gì đó khác thường.

Hai người ở trên bậc thang tựa hồ tạo thành một bầu không khí lạ lùng, ngay cả ánh mắt cũng trở nên kỳ quái, chỉ một giây nhưng thời gian như thể bị ngừng lại, Vu Duy Thiển quả thật đang hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không, "Ngay cả ngươi cũng nói những lời quá mức vớ vẩn như vậy."

"Ta nói nghiêm túc, ngươi cứ cân nhắc đi." Không nhiều lời, Lê Khải Liệt không hề e dè mà dắt tay Vu Duy Thiển đi vào hội trường.

Lễ trao giải lần này cũng giống như năm ngoái, ánh đèn rực rỡ, nhưng kế tiếp hết thảy hào quang bởi vì sự xuất hiện của hai người mà trở nên mờ nhạt, mặc dù những người khác không cam lòng nhưng sự thật là Lê Khải Liệt đã dẫn đến không ít tranh luận, hắn có thể làm chấn động giới truyền thông và đại chúng, trong khi những người khác không thể nào sánh bằng.

"Ô, Leo, làm tốt lắm!"

"Ngươi thật sự lợi hại, anh bạn, ta rất hâm mộ ngươi, hy vọng album tiếp theo của ngươi cũng có thể tiêu thụ số lượng lớn như vậy…."

Không ít người buông xuống ly rượu sâm banh trong tay để tiến lên thăm hỏi ân cần, trong lời nói không phải không có một chút đâm chọt, Lê Khải Liệt đã quen với việc giao thiệp trong những sự kiện như vậy, hắn giữ nguyên thái độ lịch sự của mình, nhưng theo vẻ mặt của hắn thì có thể nhìn ra hắn chỉ thể hiện cho có lệ.

Owen lặng lẽ đi đến bên cạnh bọn họ, sợ Vu Duy Thiển không thích ứng với hoàn cảnh này, càng sợ Lê Khải Liệt đập vỡ cái gì đó ở ngay tại đây, hắn truyền cho bọn họ một cái nhìn quan tâm.

"Không cần lo lắng, Leo cẩn thận hơn so với ngươi tưởng nhiều, vì người yêu của mình, đàn ông sẽ biết cách kiềm chế." Calgary cầm một ly sâm banh đứng ở sau lưng Owen, Owen lo lắng đề phòng trong khi Calgary lại có vẻ rất bình tĩnh, có lẽ đó là phong thái của một linh mục, hắn khá nổi bật trong một buổi lễ linh đình như vậy.

Owen mặc lễ phục quay đầu cười lạnh, "Ngươi ở ngoài giới thì biết cái gì, đừng nhìn những người này mặt ngoài hi hi ha ha, xoay lưng lại thì không có ai biết bọn họ sẽ ngấm ngầm làm ra chuyện gì, lần trước có một nữ diễn viên uống nhầm thứ gì đó, kết quả là mất thể diện trước mặt mọi người, mất đi vai chính của nàng, ngươi tưởng nơi này là giáo đường hay sao?"

"Chúa sẽ không vứt bỏ bất luận kẻ nào, cho dù không phải là giáo đường thì Chúa vẫn sẽ luôn ở bên chúng ta, theo dõi ngôn hành và lòng thành của chúng ta." Uống một ngụm sâm banh, lời nói của Calgary rất trang trọng, vẻ mặt nghiêm túc khiến Owen không biết phải phản bác như thế nào.

Đối với người khác có thể cười hi hi ha ha, nhưng đối với Calgary lại không thể giữ được thái độ bình tĩnh, Owen tức giận đoạt lấy ly sâm banh của Calgary, "Ngươi vẫn chưa nói ngươi vào đây bằng cách nào."

"Trùng hợp gặp được một người quen, ngươi cũng biết nàng, là nàng mời ta." Calgary mỉm cười chỉ về một hướng, tựa hồ nhận thấy tầm mắt của bọn họ, một bóng dáng uyển chuyển bước đến.

Chiếc váy dạ hội màu vàng bó sát người, nữ minh tinh nước Anh Lena vừa mỉm cười vừa đi về hướng của bọn họ, người đàn ông ở sau lưng nàng vẫn không thay đổi sắc mặt, nàng xoay đầu phụng phịu hất cằm về phía đối phương, "Hey, có rượu lại có người đẹp, ngươi còn có gì mà phải bất mãn, ngươi cứ nhăn nhó như vậy là có ý gì, đừng quên bảo vệ ta là nhiệm vụ của ngươi, đây là nhiệm vụ do chính cấp trên của ngươi sắp xếp."

"Nhiệm vụ không yêu cầu phải tươi cười." Reid vẫn mặc bộ đồ màu đen, thân hình vạm vỡ được che phủ bên dưới lớp lễ phục, đáy mắt thu liễm sự sắc bén, tỉnh táo quan sát bốn phía, hàm dưới cắn chặt không hề che giấu sự khó chịu của hắn.

Lena thông báo có người gọi điện thoại nặc danh cho nàng, nàng bị nguy hiểm đe dọa, lại lợi dụng quan hệ tốt, thông qua một vị quan chức cấp cao trực tiếp yêu cầu cơ quan FBI cung cấp vệ sĩ, vì để tránh cho diễn viên Anh gặp chuyện không may tại Mỹ, cũng vì lấy lòng thần tượng của mình mà vị quan chức cấp cao kia đã hạ lệnh trực tiếp yêu cầu Reid phải bảo vệ nàng hai mươi bốn trên hai mươi bốn giờ.

"Tiền nộp thuế của người dân không phải dùng để lãng phí trên người của các ngươi, có phải ngươi muốn nói như vậy hay không?" Khoảng vài phút trước khi chính thức mở màn thì có người đi về hướng của bọn họ, sự xuất hiện của hắn luôn thu hút những ánh mắt tò mò ở xung quanh, lời nói sắc bén làm cho người ta nghe thấy mà phải cau mày.

Reid gật đầu với hắn, "Ngài Wirth, đã lâu không gặp, ngươi vẫn như xưa."

"Ngươi cũng vậy." Vừa nói vừa nâng cốc ra hiệu, Vu Duy Thiển nhìn về phía Lena.

Reid chỉ có thể lặng lẽ thở dài đối với ánh mắt chăm chú của Vu Duy Thiển, hắn không biết vì sao Lena cứ thích dây dưa với hắn, "Cô Lena là nữ thần trong lòng của người dân Anh quốc, mà ta là đặc vụ FBI, chúng ta không có khả năng, xin đừng gây phiền phức cho ta nữa, làm ơn nhớ kỹ đây là lần cuối cùng ta bảo vệ ngươi."

"Đừng rũ bỏ quan hệ nhanh như vậy, chẳng phải khi đó ngươi rất quan tâm đến ta hay sao, hiện tại lại giả vờ như không có gì, ta hiểu rất rõ cái loại đàn ông như ngươi, mặt ngoài giả vờ đứng đắn lãnh đạm, kỳ thật…" Ngón tay thon dài chỉa vào ngực của Reid, "Ngươi chỉ đang kiềm chế chính mình mà thôi."

"Tóm lại chúng ta sẽ không có kết quả, nếu muốn đùa thì tìm người khác đi, ta không có hứng thú." Đẩy tay của Lena ra, Reid đứng yên bất động.

Vẫn chưa từng có ai từ chối nàng thẳng thắn như vậy, nụ cười luôn ở trên môi của Lena rốt cục bị bịt kín một tầng u ám, nàng vung lên một cái tát về phía Reid, "Ngươi còn muốn tự kỷ đến khi nào? Chẳng phải là đã chết một người em gái rồi hay sao? Ngươi tính cả đời bắt tội phạm để đền bù vì lúc ấy không thể bảo vệ nàng?"

"Ngươi điều tra ta?" Reid bắt lấy cổ tay của nàng, ánh mắt đáng sợ giống như muốn ném nàng ra ngoài, "Có phải người trong làng giải trí như các ngươi đều luôn tự tiện quyết định như vậy hay không? Ngươi tưởng mình là ai? Muốn cái gì thì nhất định phải chiếm được cái đó hay sao? Nhớ kỹ, Lena, ta không rảnh để đùa với ngươi!"

Lena cũng bị hắn chọc giận, nàng khiêu khích nhếch lên đôi môi đỏ mọng, "Ta điều tra ngươi thì thế nào? Ta đang đùa hay không đùa thì làm sao ngươi biết được? Chẳng lẽ ngươi sợ? Không dám thử?"

Có lẽ là vì bị những lời của nàng làm cho hồ đồ, Reid sử dụng một chút lực kéo Lena vào trong lòng, tay hắn bóp hai gò má của nàng, nàng ngửa đầu bị hắn cướp mất đôi môi.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Lena hôn, hơn nữa ở trong một hội trường như vậy, cho dù là tranh chấp hay là ôm hôn thì cũng không hiếm thấy, buổi lễ đã đến giờ mở màn trên sân khấu, ở đây không có nhiều người chú ý, hiện tại đại đa số lực chú ý đều dồn lên sân khấu. Lễ trao giải đã diễn ra được trong chốc lát, sau vài màn trình diễn, hiện tại người đang đứng trên sân khấu là Lê Khải Liệt.

"Giới thiệu thì quả là dư thừa, siêu sao nhạc rock nóng bỏng, ngoại trừ những thành tích đạt được trên phương diện điện ảnh thì album mới nhất lại giành được thành công mà trước nay chưa từng có. Nói đến thành công lần này thì chúng ta phải gặp thêm một người nữa! Có phải mọi người cũng đều tò mò hay không?" Người dẫn chương trình ở trên sân khấu khoáy động bầu không khí, quan hệ của Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển vốn là đề tài cấm kỵ, nhưng sau khi Lê Khải Liệt tự mình phá vỡ kiêng kỵ thì bất cứ chương trình nào cũng sẽ không bỏ qua đề tài then chốt này, một lễ trao giải như vậy làm sao có thể là ngoại lệ?

Vu Duy Thiển đã sớm đoán trước, cũng đã sớm chuẩn bị, sau khi hắn bước lên sân khấu thì nhất thời làm cho hội trường trở nên xôn xao.

Bỗng nhiên một tiếng súng phá nát tiếng nhạc du dương, hội trường đang xôn xao lại vang lên những tiếng thét chói tai, một bóng người vọt lên sân khấu, "Ngươi tưởng là một mình ngươi có thể chiếm được hết thảy hay sao? Nói cho ngươi biết, chuyện này không có khả năng! Ngươi không thể luôn chiếm được tất cả mọi thứ, hiện tại ta sẽ cho ngươi biết–"

Ca sĩ Lancelot mà mọi người đều quen thuộc đang giơ súng nhắm về phía sân khấu, cò súng được bóp xuống, một tiếng đùng vang lên, Vu Duy Thiển nhanh chóng nhào về phía Lê Khải Liệt, viên đạn bắn trúng cái bục trong suốt trên sân khấu.

P/S: con sam hỏi cưới bé Duy một cách vu vơ:>, chờ đi, nó sẽ cầu hôn thật. Còn cái bạn Lancelot này, đừng tưởng bạn điên….mà quả thật là bạn bị điên, nhưng cứ nhớ là tất cả đều có âm mưu, cho nên đừng nghĩ mọi chuyện xảy ra một cách đơn giản:>. Ta spoil như thế chỉ để các nàng biết từ đầu chí cuối là một âm mưu xuyên suốt, cứ chờ đợi bất ngờ, không có gì là vô duyên cả đâu:>

180. Chương 180: Ác Ý Và Sát Khí

——-

Hội trường kêu lên sợ hãi, ống kính chụp được khuôn mặt tái nhợt và âm u của Lancelot, đây là buổi phát sóng trực tiếp, không ít người đã bị dọa sững sờ.

Lancelot thoạt nhìn hoàn toàn mất đi lý trí, phát hiện không bắn trúng, hắn thở hổn hển mà bước lên sân khấu, "Hào quang của ngươi chỉ là hiện tại mà thôi, ta nói cho ngươi biết Leo! Ngươi sẽ nhanh chóng bị fan hâm mộ của mình vứt bỏ! Ta mới là người chiến thắng! Ta mới là No.1—Các ngươi có nghe thấy hay không? Phải là ta mới đúng! Tất cả mọi người không được rời đi! Bằng không thì ta sẽ nổ súng!"

Giơ súng lên, đảo mắt một vòng hội trường, Lancelot bị rơi vào trạng thái điên cuồng, thông qua đài truyền hình phát sóng trực tiếp, các phóng viên và giới truyền thông liên tục nghị luận.

"Lancelot lại dám làm như thế? Hắn điên rồi!"

"Chắc là hắn dùng thuốc phiện quá liều nên mới điên như thế, thật đáng thương cho Lancelot, lần này hắn tự hủy hoại chính mình – nhanh, mau chuyển tất cả ống kính lên sân khấu, xem hắn có thể làm thêm cái gì nữa."

"Hắn là vì Leo mà đến đây, chẳng phải có tin đồn hắn đang nghĩ dưỡng ở thung lũng hay sao? Với lại album phát hành của hắn có số lượng rất thảm."

Trong hội trường vô cùng khẩn trương, thậm chí phóng viên ở bên ngoài cũng không thể xưng là sung sướng khi thấy người khác gặp họa, bầu không khí tương đối sôi nổi, đối với bọn họ mà nói thì đây quả là một buổi lễ trao giải giật gân nhất từ trước đến nay.

"Ngươi chọc cho người ta nổi điên rồi, làm hại ta cũng bị ngươi liên lụy, ở bên cạnh ngươi quả nhiên phải chuẩn bị tâm lý thật tốt." Che chắn Lê Khải Liệt ở dưới thân, Vu Duy Thiển khởi động cánh tay, lỗ đạn ở ngay trước mặt, chỉ cách Lê Khải Liệt chừng vài inch, vừa rồi thật sự rất nguy hiểm.

"Ta mới phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, quả thật suýt nữa đã bị ngươi hù chết!" Xác nhận trên người của Vu Duy Thiển không bị thương, Lê Khải Liệt tức giận mà nheo mắt lại, hàng lông mày cau chặt hình thành những nếp nhăn dữ dằn.

"Rốt cục là ai hù ai? Viên đạn thật ra là nhắm về phía ngươi" Dưới sân khấu vô cùng hỗn loạn, hắn nhanh nhẹn xoay người cùng Lê Khải Liệt đứng dậy, giọng điệu rất tệ.

Làm sao mà lại không tệ, hiện tại có người muốn lấy mạng của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển mím môi, khóe miệng nhếch lên một độ cong vô cùng lạnh lùng và cứng rắn.

"So với những chuyện mà chúng ta đã gặp thì chuyện này chẳng đáng là gì, cũng không phải lần đầu tiên gặp phải phiền toái, không sao đâu." Nói nhẹ nhàng, nhưng Lê Khải Liệt cũng không dám sơ suất, hiện tại hắn rất cẩn thận.

Cách Lancelot một cái bục, vốn muốn xuống sân khấu nhưng theo trạng thái tinh thần của Lancelot thì bất cứ một chút chuyển động nào cũng có thể làm cho tình hình càng thêm nghiêm trọng, vì thế rốt cục hai người bọn họ đành đứng trên sân khấu giằng co với Lancelot vì dùng thuốc quá liều mà làm cho thần kinh xảy ra vấn đề.

"Có kế hoạch gì hay không?" Vu Duy Thiển thấp giọng hỏi, hắn đã quen với những chuyện xảy ra đột ngột như vậy, ở bên cạnh Lê Khải Liệt thì bất kỳ khả năng nào cũng có thể phát sinh, nhưng hắn không muốn làm cho bản thân mình quen với những chuyện như vậy.

"Hỏi hắn muốn cái gì, sau đó cho hắn." Lê Khải Liệt nhìn chằm chằm Lancelot, lời này không giống như tính cách của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển hơi thoáng kinh ngạc mà nhướng mày, "Chỉ như vậy?"

"Chỉ như vậy." Lê Khải Liệt chỉnh lại áo vest da ở trên người, hai tay giang ra rồi đi về hướng của Lancelot, "Hey, đừng nhắm vào những người khác, ta mới là Leo, nếu ngươi muốn giết người thì làm ơn chỉa súng vào ta đây này, nhìn đi, ta đang ở đây."

Hắn công khai chậm rãi bước qua, tự do tự tại giống như muốn lĩnh thưởng, Vu Duy Thiển quả thật muốn đấm cho hắn một cú, cái tên này lại xằng bậy!

Lacelot bị vây trong trạng thái kích động, đôi mắt trừng lớn bị lấp kín bởi vô số tơ máu, "Lá gan của ngươi không nhỏ, có phải muốn biểu hiện trước mặt tình nhân của mình một chút hay không? Nhưng vô dụng thôi, Leo, hôm nay ta sẽ giết chết ngươi, ngươi sẽ chết trong lễ trao giải này, ngươi nhất định sẽ trở thành đầu đề của tất cả mọi tờ báo, nhưng kế tiếp chính là ta, ta sẽ được mọi người nhớ kỹ! Bởi vì ta đã giết Miracle của bọn họ!"

Hưng phấn rống to, Lancelot nói năng mất lý trí, lời tuyên ngôn này có thể xem như hắn đang thú tội.

Từ khi chuyện hắn ăn cắp tác phẩm trong album của Lê Khải Liệt được lan truyền thì những nhà sáng tác âm nhạc chân chính đều khinh bỉ hắn, mà hậu quả của việc sử dụng nhà sản xuất hạng ba là tác phẩm cũng chỉ có thể xếp ở hạng trung bình.

Sự nghiệp của Lancelot xem như kết thúc, đúng ngày album của Lê Khải Liệt giành giải thưởng, hắn nghiện ngập mà mang theo súng xâm nhập vào hội trường.

Sau khi chuyện này bình ổn thì Vu Duy Thiển mới biết đầu đuôi sự việc, hiện tại vấn đề chính là giữa hắn và Lê Khải Liệt còn cách nhau vài bước, vậy mà Lê Khải Liệt còn đi về phía Lancelot.

"Ngươi muốn giết ta? Ngươi có muốn so sánh một chút hay không, sau khi ta chết thì ngươi sẽ trở thành đầu đề lâu hơn hay là ta?" Ở thời điểm này còn đề nghị như vậy, những người ở hội trường quả thật hận không thể xông lên để bịt mồm của Lê Khải Liệt.

"Hắn đang làm cái gì? Lúc này mà khiêu khích Lancelot chẳng khác nào tự sát!" Người dẫn chương trình ở phía sau sân khấu khẩn trương kêu một tiếng, những người trốn ở bên dưới, bao gồm cả người ngồi trước màn hình tivi đều âm thầm nói ra câu này.

"Hắn biết tâm lý của đối phương, hắn đang mạo hiểm, trước tiên đừng nhúc nhích, chờ một chút." Reid không ngờ chính mình lại gặp phải chuyện này, cấp trên ra lệnh cho hắn bảo vệ Lena, nhưng chuyện xảy ra trước mắt khiến hắn không có khả năng khoanh tay đứng nhìn, thân là đặc vụ FBI, lời nói của hắn rất được lực lượng bảo an và các cảnh sát coi trọng.

Kéo Lena ra phía sau, để cho nàng ẩn nấp xong xuôi thì Reid mới cẩn thận tiến lên phía trước, tiếp cận sân khấu. Lancelot dường như đã bị lời nói của Lê Khải Liệt đả kích, hắn trở nên do dự, "…..Nhưng nếu ngươi chết thì ngươi không thể nhìn thấy chính mình ở trên báo…."

"Ta không nhìn thấy nhưng mà ngươi nhìn thấy, diễn viên ca sĩ chết ở thời kỳ đỉnh cao của sự nghiệp đều sẽ được mọi người tưởng niệm, tất cả mọi người sẽ nhớ rõ hình ảnh đẹp nhất của ta, sau này bọn họ sẽ vẫn tiếp tục tán dương, đây là điều mà ngươi muốn? Nếu ngươi muốn làm như vậy thì hôm nay có thể toại nguyện, thế nào? Đến đây đi!"

Giống như hoàn toàn mặc kệ sống chết, hắn mạnh mẽ bước đi, mấy tỷ cặp mắt trên cả thế giới đều nhìn hắn, nhịp tim đập thình thịch, có người nhịn không được mà sợ hãi hét chói tai rồi ngất xỉu.

Lê Khải Liệt đem sự chú ý của đối phương tập trung hoàn toàn lên người của hắn, hành động dần dần tiếp cận của hắn làm cho Lancelot cảm giác rất khó thở, cũng làm cho Lancelot không rảnh để ý đến Vu Duy Thiển đang đứng ở sau lưng Lê Khải Liệt cách đó không xa.

Thừa cơ hội này Vu Duy Thiển hoàn toàn có thể rời đi, hắn nhìn chăm chú vào bóng dáng ở đằng xa, trong lòng cân nhắc một lúc rồi chậm rãi lui về sau, hướng ra cánh gà sân khấu.

Hành động này xuất phát từ suy tính trước đó, hai người bọn họ đều biết, nhưng mọi người ngồi trước tivi lại không hiểu được, mọi người ngồi dưới sân khấu cũng vậy, khi nhìn thấy Vu Duy Thiển hành động thì tất cả đều cất lên vài tiếng xuýt xoa.

Phản ứng ở bên dưới khiến Lancelot cảnh giác, hắn nhấc lên khẩu súng trong tay, "Ta đã nói rồi, không ai được nhúc nhích, bất cứ kẻ nào cử động thì ta sẽ nổ súng…"

Hắn xuyên qua Lê Khải Liệt rồi nhìn Vu Duy Thiển, nghiêng đầu cười ha ha, "Ngươi, đúng vậy, chính là ngươi, ngươi là tình nhân của hắn, là ngươi làm cho hắn album này, chính là album này làm cho hắn vượt

trội ta….Hóa ra các ngươi là quan hệ như vậy, có muốn cân nhắc một chút về ta hay không? Dù sao hắn cũng sẽ chết, ngươi cũng sẽ rời hắn mà đi, không phải hay sao?"

"Ta không muốn đàm phán với người mất trí, nếu ngươi dám nổ súng…" Không có tính nhẫn nại để nhiều lời với Lancelot, Vu Duy Thiển cắn chặt răng để nói ra những lời lãnh khốc, không chừa một chút cơ hội nào, "Tin ta đi, ta sẽ cho ngươi hối hận vì đã sống trên đời này."

Ánh mắt khinh miệt của hắn dường như đang cười nhạo đối phương phô trương thanh thế, nhưng với thái độ như vậy lại làm cho người ta không dám nghi ngờ tính chân thật trong lời nói của hắn.

"Ngươi nói cái gì? Có nhìn thấy thứ gì ở trong tay ta hay không? Ngươi dám nói như vậy với ta!" Lancelot bị chọc nổi điên, Vu Duy Thiển không thể rời đi nhưng lại thành công làm cho Lancelot chuyển hướng tức giận lên người của hắn.

"Hắn chỉ muốn làm cho khẩu súng của ngươi chỉa về phía hắn mà thôi, chẳng lẽ ngươi sẽ mắc mưu của hắn, Lancelot?" Lê Khải Liệt nói toạc ra suy tính của Vu Duy Thiển, trong mắt tràn ngập vẻ lo lắng, ánh mắt giống như muốn ăn thịt người đang trừng to nhìn về phía Vu Duy Thiển.

Duy yêu, ngươi không ngoan nha….Theo biểu tình của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển dường như có thể nhìn ra lời mà đối phương muốn nói, hắn hừ cười, lạnh lùng giễu cợt, "Ngốc nghếch, chẳng lẽ ngươi không biết hai người trở thành mục tiêu vẫn tốt hơn một người hay sao, tỷ lệ 50:50."

Lúc này còn dùng giọng điệu dịu dàng như vậy để mắng hắn, bảo hắn làm sao có thể phản bác, Lê Khải Liệt không có cách gì để chống đỡ, bất đắc dĩ liếm môi, "Nhưng ta muốn đem một trăm phần trăm an toàn lưu lại cho ngươi."(đúng là cuồng ngược, bị chửi là ngốc mà còn bảo là mắng iu =.=)

"Dù sao đi cũng không được, không bằng cứ lợi dụng sự tồn tại của ta, nếu ngươi sợ ta chết thì đúng là đáng chê cười." Từng nói ra những lời giống như vậy, nhưng khi đó Vu Duy Thiển vẫn bị lời nguyền bất tử, hiện tại nói ra những lời này chính là tín nhiệm đối với sự tự tin của mình, Lê Khải Liệt hoàn toàn có thể nhìn ra.

Hóa ra hắn rời đi là vì không muốn trở thành nhược điểm của Lê Khải Liệt, dường như những người ngồi trước màn hình tivi cũng hiểu được, nhưng người này ở lại thì có thể làm được cái gì? Chuyện này rốt cục sẽ diễn biến như thế nào? Vì sao cảnh sát vẫn chưa đến?

Mang theo vô số nghi vấn, bao gồm các phóng viên, nhiếp ảnh, và các khách quý tham dự buổi lễ, mọi người đều khẩn trương.

"Đừng ở trước mặt ta mà nói chuyện với nhau! Các ngươi xem ta không tồn tại hay sao?" Đùng! Lancelot nổ một phát súng, viên đạn bắn trúng sàn sân khấu ngay dưới chân của Lê Khải Liệt, đây là hắn đang cảnh cáo, "Nói cho các ngươi biết! Nếu không quan tâm đến sự tồn tại của ta thì ta sẽ lập tức giết người! Không chỉ giết người, ta còn muốn làm cho nơi này nổ tung!"

Hắn vạch áo khoác, bên dưới bộ đồ rộng thùng thình còn cột vài trái bom vào người, trên trán của hắn nổi gân xanh, vẻ mặt khẩn trương nhìn khắp bốn phía, "Không ai được đến đây, ai tiến đến thì ta liền kích nổ!"

Vu Duy Thiển chậm rãi tiến lên vài bước, đứng ở sau lưng Lê Khải Liệt, Lancelot nhìn thấy ánh mắt của hắn, trong tay không khỏi run lên, người ở bên dưới thiếu chút nữa đã ngừng thở.

"Làm cái gì vậy? Muốn âu yếm cũng không nên chọn ngay lúc này chứ!" Owen ở phía dưới hung hăng mắng chửi, hai người bạn thân đang gặp nguy hiểm, hắn cũng sốt ruột đến mức phát điên.

"Owen." Một bàn tay đặt lên vai hắn, Calgary ở sau lưng vẫn chưa rời đi, "Đừng quên bọn họ là ai." Lời nói nhẹ nhàng thật sự có thể bình ổn cảm xúc của người ta.

Owen đương nhiên không quên bọn họ là ai, cũng không quên những chuyện lạ lùng xảy ra trên người bọn họ, nhưng hiện tại tình huống khác với trước kia…

"Ta đổi ý, ta không thể giết ngươi, nhưng ta muốn ngươi mất mặt trước fan hâm mộ trên toàn thế giới, cách này không tệ, ha ha ha ha!" Hút thuốc phiện quá liều làm cho hắn vô cùng kích động, Lancelot hoàn toàn không phải là một người có tư duy bình thường, hắn mở rộng áo khoác, giống như đột nhiên suy nghĩ đến chuyện gì đó, không hề khẩn trương, biểu hiện vô cùng hớn hở.

Không thể liên lạc, càng không thể ở ngay nơi này làm chuyện gì khác thường, trên tivi vẫn còn đang truyền hình trực tiếp, không thể sử dụng năng lực đặc biệt, Lê Khải Liệt tựa hồ chỉ có thể làm theo lời nói của Lancelot, mà yêu cầu của Lancelot chính là –

"Ngay tại nơi này, ta muốn các ngươi âu yếm ngay trước mặt mọi người, làm cho mọi người nhìn xem thần tượng của bọn họ làm tình như thế nào với một người đàn ông, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên, đúng không? Các ngươi thấy thế nào?"

Lancelot cười đùa một cách quái đản, nhưng những người liên quan đến Lê Khải Liệt lại cười không nổi, nếu thật sự là như vậy thì sẽ bị tai tiếng rất lớn, biết tình nhân của Lê Khải Liệt đồng tính là một chuyện, nhưng ở trước mặt toàn thế giới để diễn cảnh giường chiếu lại là một chuyện khác.

Cho dù mọi người có rộng rãi như thế nào đi chăng nữa thì chuyện giường chiếu cũng là chuyện riêng tư, một khi lộ ra trọn vẹn hình ảnh cùng một người đàn ông khác diễn những màn mùi mẫn trước ống kính thì xem như là đang đóng GV người thật việc thật, không ai sẽ xem một ca sĩ đã từng đóng GV là một ca sĩ thuần túy. (GV=Gay Video)

Cho dù có người không bận tâm đến xu hướng tình dục của Lê Khải Liệt, nhưng sau khi tận mắt chứng kiến hình ảnh của hắn cùng một người đàn ông khác ở trên giường thì có lẽ bọn họ sẽ không thể chấp nhận được, địa vị thần tượng của Lê Khải Liệt nhất định sẽ bị uy hiếp.

Rất khó cam đoan khi người khác nhìn thấy hắn thì sẽ không liên tưởng đến một hình ảnh nào đó, hắn sẽ không thể thay đổi ấn tượng này ở trong mắt người khác, trong lễ trao giải cùng người tình đồng tính trình diễn màn làm tình ở trên sân khấu, toàn bộ quá trình được phát sóng trực tiếp, siêu sao có quyền lực sắp trở thành đề tài suy đồi để mọi người bàn tán. Chuyện này sẽ nhấn chìm sự nghiệp diễn xuất và ca hát của Lê Khải Liệt.

181. Chương 181: Trong Cái Rủi Có Cái May

"Oh không! Hắn điên thật rồi!" Hội trường ồ lên, Owen siết chặt nắm tay, không dám tưởng tượng Lê Khải Liệt sẽ có phản ứng gì.

Không thể không thừa nhận đó là một ý đồ điên cuồng, chỉ có Lancelot mới có thể nghĩ ra, sau những tiếng hít hơi trong hội trường là một sự im lặng đáng kể, mọi người đều nín thở, có thể tưởng tượng được số trang dài đằng đẵng mà các tờ báo và tạp chí sẽ đưa tin, trong khi hiện tại buổi phát sóng trực tiếp này đã đạt đến tỷ suất ngất ngưởng chưa từng có.

"Ngươi có dám hay không?" Vu Duy Thiển nới lỏng cà vạt, trên mặt không hề có sắc thái, tình hình trước mắt dường như không cho bọn họ có cơ hội lựa chọn.

Đồng tử màu đen lướt xuống sân khấu, tiện đà quay lại trên người của Lê Khải Liệt, hai người nhìn nhau, tầm mắt giằng co chừng vài giây trong không khí, màn hình tivi quay được cảnh Lê Khải Liệt đang nhếch môi, "Chỉ cần ngươi dám thì ta có cái gì lại không dám, muốn chơi thì cứ chơi cho đã!"

Không biết là ai bước lên trước, khi khán giả nhìn thấy hai người với phong cách khác biệt đang ôm nhau, môi kề môi, thì tiếng xuýt xoa và tiếng thét chói tai lập tức nổi lên khắp bốn phía.

"Hiếm có được cơ hội này, cẩn thận đi, coi chừng ta ăn ngươi không chừa một miếng xương…" Bờ môi cọ đến vành tai của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt lại chuyển xuống cần cổ rồi mút một ngụm, hô hấp nóng rực giống như đang nghiệm chứng lời của mình.

"Càng nhiều người thì ngươi lại càng hưng phấn, cái tên biến thái này." Thấp giọng thì thầm, đã sớm lãnh đạm với ánh mắt của thế tục, Vu Duy Thiển không cảm thấy quá áp lực khi trình diễn trước mặt mọi người. Khẽ giễu cợt, hắn kéo cà vạt của Lê Khải Liệt ra, áo sơ mi màu xám xanh bị hắn thuận tay đẩy ra.

Cúc áo rơi xuống sân khấu, trong hội trường lặng ngắt như tờ, tiếng vang trong trẻo mơ hồ khuếch tán thông qua micrô, Lancelot cầm súng nhìn bọn họ, vì thực hiện được ý đồ mà làm cho nụ cười trên khuôn mặt vốn rất điển trai trở nên đáng sợ.

Hắn bừa bãi dùng súng mà khoa tay múa chân về phía bọn họ, "Tiếp tục, đừng có ngừng! Tiếp tục cho ta!"

"Muốn xem diễn như vậy?" Đứng trước mặt mọi người, động tác của Vu Duy Thiển rất ung dung, ánh mắt khinh miệt sâu không thấy đáy, cà vạt vẫn còn ở trên cổ của Lê Khải Liệt, hắn nắm lấy Lê Khải Liệt, thân thể của hai người lại chặt chẽ kề sát, một màn kích thích sắp diễn ra.

"Bọn họ đang kéo dài thời gian, không biết có thể kéo dài được bao lâu, cảnh sát đâu? Vì sao vẫn còn chưa đến?" Owen thấp giọng hỏi, hắn không nhìn thấy Reid trong đám đông nhưng thật ra lại thấy Lena, nàng cũng đang khẩn trương nhìn chăm chú lên sân khấu.

Cảnh sát vẫn còn bị mắc kẹt vì fan hâm mộ ở bên ngoài, trực thăng được điều động đang xoay quanh trên không trung, nhưng mấy quả bom mà Lancelot mang trên người lại trở thành uy hiếp lớn nhất, ở đây không thiếu người quyền cao chức trọng, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Từ đó đến nay thì đây là lần đầu tiên Vu Duy Thiển gặp phải chuyện vớ vẩn như vậy, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến biểu hiện của hắn, bởi vì người ở trước mặt không cho phép hắn lơ là dù chỉ một chút.

"Hey, ngươi đang đùa hay là diễn thật?" Hắn hít vào một hơi rồi dời môi, nụ hôn nóng rực làm cho nhịp tim đập nhanh hơn, Lê Khải Liệt lại theo khóe miệng của hắn mà đi xuống, tìm kiếm vài nơi quen thuộc.

"Lần nào làm với ngươi mà không phải là thật?" Giọng nói khàn khàn được cất lên một cách hùng hồn, cười nhẹ, có đôi khi Lê Khải Liệt lại trở nên rất phóng đãng, chỉ khi nào thật sự nghiêm túc thì mới vô cùng đáng sợ.

Hắn đang diễn thật.

Nụ hôn uốn lượn lướt qua cánh mũi của Vu Duy Thiển, phất qua mái tóc, hai tay cũng không nhàn rỗi, áo sơ mi của Vu Duy Thiển vẫn chưa được cởi bỏ, Lê Khải Liệt luồn tay vào giữa khe hở của hai cúc áo, bàn tay nóng rực mò mẫm trước lồng ngực của hắn, không ngừng vuốt ve mơn trớn.

Rùng mình, Vu Duy Thiển có thể không có cảm giác với người khác nhưng đối tượng chính là Lê Khải Liệt, lại ngay thời điểm này, chọn ngay một nơi như vậy, "Ngươi đang đùa với lửa, chết tiệt!"

Không hề nể tình, áo sơ mi của Lê Khải Liệt bị hắn kéo xuống phân nửa làm lộ ra cơ thể rắn chắc hoàn mỹ, nửa thân trên trần trụi, thật giống như toàn thân được thiêu đốt, những người tiếp cận với Lê Khải Liệt cũng bị thiêu đốt, Vu Duy Thiển không rảnh quan tâm đến phản ứng của mọi người ở dưới sân khấu, hắn chỉ nghe thấy từng tiếng khe khẽ một cách sửng sốt.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn lên hai người bọn họ, trên sân khấu không phải là ai khác mà chính là Miracle Leo cùng với người tình đồng tính của hắn, ống kính máy quay dường như chưa hề chuyển động, từ đầu đến cuối vẫn dừng hình ở trên sân khấu.

Lê Khải Liệt mút vành tai của Vu Duy Thiển, sau đó là môi, khẽ cắn vào đầu lưỡi của hắn, hô hấp nóng bức, ngón tay của hắn xuyên vào mái tóc của Lê Khải Liệt, nắm chặt những sợi tóc gợn sóng, tay còn lại siết chặt phía sau gáy của Lê Khải Liệt, không ai nhường ai, hơi thở đều trở nên dồn dập.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì thật sự sẽ bốc cháy.

Hai người đàn ông đều có chung một nhận thức, trước tiên bình ổn Lancelot, trình diễn một chút thân mật đối với bọn họ mà nói cũng không đáng là gì, tình cảm của bọn họ là ngay thẳng, chuyện này có lẽ sẽ khiến cho Lê Khải Liệt gặp một chút rắc rối, có lẽ sẽ cần một chút thời gian, nhưng nhất định có thể được giải quyết.

Tuy nhiên ở một chừng mực nào đó, khi thời gian liên tục trôi qua thì càng lúc càng có dấu hiệu mất kiểm soát.

Khán giả trợn mắt há hốc mồm mà nhìn lên sân khấu, đạo diễn chương trình nhất thời sao nhãng, thậm chí còn chiếu cận cảnh, Lancelot cầm súng không ở trong màn hình mà thay vào đó chỉ có hai nam nhân vật chính, nếu những ai hoàn toàn không biết có chuyện gì đang xảy ra mà đột ngột tiến vào nơi này thì nhất định sẽ nghĩ rằng đây là một cảnh nghệ thuật trên phim điện ảnh, nhân vật chính lại là một siêu sao.

Lancelot cũng ngây người, bổng nhiên, đùng! Tiếng súng vang lên! Viên đạn bắn vào giữa trán của hắn.

Không biết là Lancelot gặp may hay là Reid xui xẻo, ngay lúc này Lancelot lại cúi đầu lau mồ hôi, viên đạn bắn trúng cánh tay của hắn, hắn hét thảm một tiếng, hai nhân vật chính ở trên sân khấu đột nhiên xoay người rồi nhào về phía Lancelot.

Giống như một diễn viên có tố chất, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển chỉ trong nháy mắt liền khôi phục bình tĩnh, hình ảnh triền miên mới vừa rồi dường như không hề tồn tại, từ cảm xúc mạnh mẽ hóa thành những động tác thuần thục, những người khác vẫn chưa kịp phản ứng thì Lancelot đã bị bẻ tay mà đè xuống đất.

Đùng! Tiếng súng thứ hai vang lên

Trong lúc giãy dụa, Lancelot đã bóp cò, họng súng chỉa về phía Lê Khải Liệt, tình cảnh vô cùng nguy hiểm, khuỷu tay của Vu Duy Thiển đánh vào ngực của Lancelot, sau đó hắn thuận thế xoay người ôm chặt Lê Khải Liệt.

Giống như một pha chiếu chậm, Lê Khải Liệt nhìn thấy viên đạn bay đến, máu tươi chậm rãi lan rộng trên chiếc áo sơ mi sọc màu ngà, ngay ở trước mắt Lê Khải Liệt, một màu đỏ tươi mờ mịt….

Thân mình của Vu Duy Thiển chấn động, hít vào một hơi, hắn nhìn xuống, nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ đến cực điểm của Lê Khải Liệt.

Bàn tay đang nắm lấy bả vai của hắn trở nên run rẩy, lúc này căn bản không thể bận tâm về Lancelot, Lê Khải Liệt bụm lại vết thương của Vu Duy Thiển, viên đạn lướt qua cánh tay của người này, may mắn chỉ là lướt qua.

Vu Duy Thiển nghĩ rằng Lê Khải Liệt sẽ nổi điên, không ngờ đối phương không hề rên một tiếng, ánh mắt hết sức thâm trầm lóe lên màu ánh kim, bộ dáng dường như rất kích động, sợ bị người khác nhìn ra có điểm bất thường, Vu Duy Thiển lập tức choàng qua vai của hắn, "Sững sờ cái gì, chẳng lẽ bị dọa đến mức choáng váng?"

"Mọi người bị ngươi dọa đến mức choáng váng, rốt cục trước kia ngươi đã làm cái gì, Wirth?" Reid nhấc lên Lancelot đang bị rơi vào trạng thái sốc thần kinh, thuận tiện còng tay hắn lại, sau đó liếc nhìn bọn họ một cái, "Tuy rằng nhìn như vậy thì rất anh hùng, nhưng mà tốt nhất là các ngươi nên mặc đồ vào."

Trên người của bọn họ còn lưu lại dấu hôn của đối phương, không phải mới vừa rồi mà là đêm qua, bất quá hiện tại không ai để ý đến chúng nó, mọi người đều bị một màn mới vừa rồi dọa sững sờ, Vu Duy Thiển đánh bại Lancelot, sau đó chỉ trong nháy mắt lại bảo vệ Lê Khải Liệt, y hệt một pha hành động trong phim điện ảnh.

"Reid nói đúng, còn không mau mặc đồ vào." Nhặt lên chiếc áo vét ở dưới đất, Lê Khải Liệt khoác lên vai của Vu Duy Thiển, sắc mặt trở nên âm trầm, Vu Duy Thiển không hiểu phản ứng của người này là có ý gì. Động tác choàng áo của Lê Khải Liệt làm đụng đến vết thương của hắn, hắn cau mày rồi hít vào một hơi, "Sao vậy? Vừa mới thoát khỏi nguy hiểm mà lại cáu kỉnh?"

Lê Khải Liệt chẳng nói câu nào, ánh mắt quỷ bí chăm chú nhìn Vu Duy Thiển một lúc rồi mới hét to, "Đừng nói như thể không có gì xảy ra, ngươi có biết thiếu chút nữa ngươi đã chết ở trước mặt ta hay không?!"

Tiếng rống từ trong micrô lan truyền ra ngoài, hội trường im lặng, nhân viên gỡ bom cứng đờ trên sân khấu, chỉ có các phóng viên là vô cùng hưng phấn, tiếp tục nhìn chăm chú lên sân khấu, toàn thế giới không biết có bao nhiêu ánh mắt đang dõi theo sự kiện này.

"Chẳng phải ta vẫn chưa chết hay sao? Đừng ầm ĩ ở đây." Vu Duy Thiển thờ ơ giải thích, "Chỉ bị thương nhẹ mà thôi." Lê Khải Liệt luôn có phản ứng rất lớn khi gặp phải chuyện như vậy, trước kia là như thế, hiện tại cũng chẳng khác là bao.

Không ngờ lần này phản ứng của Lê Khải Liệt lại khác với trước kia, hắn cười lạnh mà nhìn Vu Duy Thiển, bên môi bỗng nhiên nhếch lên một đường cong, không hề báo trước, Vu Duy Thiển đột nhiên bị kéo đến trước mặt, rồi bị áp vào bục trao giải trên sân khấu.

"Ngươi vẫn luôn nói ta làm càn, hôm nay ta liền làm càn cho ngươi xem, Lancelot là vì hận ta, hắn muốn hủy diệtMiracle Leo, nếu ta trước tiên tự hủy mình thì sau này sẽ không còn ai đến gây rắc rối cho ta, ngươi cũng sẽ không bị thương, có phải là ý tốt hay không? Ta nên sớm làm như vậy–" Không có bất luận kẻ nào ép buộc, hắn tự động cúi người, sự nguy hiểm trong đồng tử chợt ngưng tụ thành sát khí.

Nụ hôn quyết liệt giống như kích nổ một quả bom, khiến cho các fan hâm mộ ở hội trường và bên ngoài đều kêu to.

Lê Khải Liệt chống tay xuống bục trao giải trong suốt, Vu Duy Thiển dựa vào bục trao giải ở trên sân khấu, buộc lòng phải ngửa ra sau, "Còn fan hâm mộ của ngươi thì ngươi tính làm sao?" Thật vất vả mới có thể chấm dứt nụ hôn này, hắn quét mắt liếc nhìn phản ứng ở dưới sân khấu.

"Trước khi bọn họ vứt bỏ ta thì ta sẽ vứt bỏ bọn họ, những ai không chấp nhận ngươi thì không có giá trị tồn tại trong mắt của ta. Ta yêu ai là quyền của ta, bất cứ kẻ nào cũng không được xen vào." Thản nhiên nói ra những lời điên cuồng kiêu ngạo, Lê Khải Liệt nhìn ra ống kính ở sau lưng. Nguồn:

Vu Duy Thiển đụng đến một thứ lạnh lẽo, cầm lấy tượng vàng vẫn chưa kịp trao giải rồi nhét vào người của Lê Khải Liệt, "Giữ lấy, của ngươi đó." Tiếp theo hắn đẩy Lê Khải Liệt ra rồi đi đến chính giữa sân khấu.

"Chấp nhận ta hay là mất hắn?"

Đối diện với ống kính, người đàn ông phương Đông với gương mặt điển trai cùng cánh tay bị thương, hắn kéo Lê Khải Liệt sang, muốn tất cả mọi người trên thế giới đang theo dõi trực tiếp phải lựa chọn.

Chưa từng có lễ trao giải nào lại hỗn loạn và phấn khích như vậy, bên dưới màn hình lớn ở ngoài hội trường là các fan hâm mộ đang tụ tập, không khí náo nhiệt giống như buổi tiệc điên cuồng, tiếng hô to không hề gián đoạn.

"Wirth! Wirth! Wirth!" Bọn họ không ngừng kêu tên của Vu Duy Thiển.

……..

P/S: Trời ạh, càng lúc càng màu mè, màu thấy sợ luôn. Có con sam ở đâu là ở đó có màu liền =)).

182. Chương 182: Ý Nghĩa Của Một Tờ Giấy

Phản ứng của fan hâm mộ là đáp án tốt nhất, vụ tai nạn chấm dứt trong bầu không khí quá mức hân hoan, trên màn hình là hai nam nhân đang ôm hôn, xem như kéo rèm kết thúc.

Cảnh sát vĩnh viễn luôn là những người đến sau cùng, may mắn có Reid ở nơi này làm cho tình hình không đến nỗi mất kiểm soát, khách quý của buổi lễ cũng không bị thương, sau khi gỡ xong quả bom thì cảnh sát lập tức dắt Lancelot đã bị hôn mê về đồn.

"Các ngươi có cần thiết cãi nhau ở trên sân khấu hay không? Wirth, ngay cả ngươi cũng vậy, còn tưởng rằng ngươi có thể khuyên Liệt, hắn rất xằng bậy." Owen vội vàng chạy đến, lau đi mồ hôi lạnh đang toát ra trên trán.

Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đã bước xuống sân khấu, bất quá với tình huống hiện tại của bọn họ thì làm thế nào cũng đều trở thành tâm điểm, "Ta làm sao có thể khuyên được hắn, có người không sợ trời không sợ đất, lời nói của ta căn bản đã vô dụng." Hắn liếc mắt nhìn Lê Khải Liệt.

"Nói như thể ngươi rất nghe lời vậy?" Vị siêu sao nào đó mang theo sắc mặt âm trầm rồi kéo lấy tay hắn, "Duy yêu, hình như ta đã nói với ngươi là ta không cần ngươi bảo vệ ta, ngươi nhìn xem hiện tại ngươi đang làm cái gì?"

"Thói quen." Vu Duy Thiển không nhiều lời mà chỉ rút tay về.

"Ngươi nói lại một lần nữa thử xem?" Phản ứng của Vu Duy Thiển làm cho Lê Khải Liệt bùng nổ, tiếng rống giận đầy áp lực và tiếng cười lạnh lùng đáng sợ làm cho mọi người đều phải chú ý.

Vết thương trên cánh tay của Vu Duy Thiển không còn khả năng tự khép lại như lúc trước, vì vậy nó vẫn luôn chảy máu, Owen có thể hiểu được tâm tình của Lê Khải Liệt, hắn cố ý muốn làm dịu bầu không khí, nhưng căn bản chỉ vô dụng, giữa bọn họ luôn có một chút giằng co.

"Vừa rồi vẫn còn rất tốt, hiện tại lại nổi nóng cái gì?" Lena từ đằng xa đi đến, nàng không để ý bầu không khí hiện tại mà chỉ cười duyên rồi vỗ vai của hai người, "Ở trên màn ảnh âu yếm ngọt ngào, vừa quay lưng liền xụ mặt, coi chừng người khác tưởng các ngươi đang diễn trò nha."

"Diễn trò mà có thể diễn thành như vậy?" Owen cười nhạt đối với lời nói của nàng, "Chuyện này không có khả năng, cô Lena."

Vu Duy Thiển bị lời nói của nàng nhắc nhở, dường như có một chút đăm chiêu mà nhìn về phía Lê Khải Liệt, "Ở trên sân khấu giở trò chỉ là vì muốn diễn cho người khác xem?"

Bị đôi mắt màu đen thâm thúy nhìn một cách lạnh lùng, Lê Khải Liệt nắm lấy mái tóc của mình, vẻ ngoài kiêu căng giảm bớt, hắn thở ra một hơi, "Cơ hội lần này rất hiếm có, nếu có thể để công chúng thấy rõ tình cảm của chúng ta thì bọn họ nhất định sẽ chấp nhận ngươi."

Owen nhìn hắn một cách kinh ngạc, Lena nhướng đôi lông mày lá liễu, chuyện này rất….

"Nói cách khác ngay từ khi Lancelot xuất hiện thì ngươi đã có quyết định này?" Máu tươi chảy xuống từ cánh tay của Vu Duy Thiển, hắn nâng cằm của Lê Khải Liệt lên, không thể nhìn ra là hắn đang vui hay đang giận.

Máu tươi cũng dính lên mặt của Lê Khải Liệt, trên khuôn mặt điển trai và dã tính lại nổi bật vài dấu vết đỏ sậm, hắn đành cười khẽ, "Ta chỉ biết nếu nói cho ngươi thì ngươi nhất định sẽ nổi giận, không ngờ là rốt cục vẫn bị ngươi phát hiện, đúng thế, kỳ thật khi Lancelot cầm súng xuất hiện thì ta đã nghĩ như vậy."

Chỉ cần một chút mạo hiểm, làm cho công chúng biết Vu Duy Thiển quan trọng đối với hắn như thế nào, nhìn thấy bọn họ sống chết có nhau thì dư luận nhất định sẽ phát triển theo xu hướng có lợi cho bọn họ.

Cho dù Lê Khải Liệt thay đổi như thế nào thì hắn vẫn là Lê Khải Liệt.

Nhưng hiển nhiên việc Vu Duy Thiển xả thân không nằm trong kế hoạch của hắn, Vu Duy Thiển bị thương làm cho hắn rối loạn, vượt ngoài dự đoán của hắn cho nên hắn mới thịnh nộ như vậy, thậm chí không thể kiềm chế mà nói ra những lời điên cuồng ngạo mạn đến cực điểm ở trên sân khấu, làm ra chuyện chấn động khắp toàn cầu, nhưng hắn lại chẳng hề bận tâm.

"Đấy, Leo không hổ là Leo." Lena nhìn Reid đi về phía bọn họ, nàng không hề e dè mà lập tức nắm lấy cánh tay của hắn, "Đến khi nào thì ngươi mới giống Leo để tỏ rõ tấm lòng của mình với ta."

Reid không nhìn nàng, "Mọi người đều nhìn thấy tình cảnh ở hiện trường, các ngươi không cần phải khai báo, có thể rời đi bất cứ lúc nào." Hắn không đẩy Lena ra.

Vu Duy Thiển không nói một câu nào mà chỉ xoay người, Lê Khải Liệt vội vàng theo sau, "Duy, tay của ngươi!"

"Trở về nói sau." Người đàn ông tóc đen dùng sức rút tay về, ánh mắt và động tác đã bao hàm rất nhiều ý tứ.

"Có vẻ Leo rất biết cách chọc giận người ta." Thấy bọn họ rời đi, Calgary tiến đến phía sau Owen, đưa qua một ly sâm banh.

"Nếu lần này Wirth vì bảo vệ hắn mà bị thương nặng thì ta không biết hiện tại Liệt sẽ lộ ra vẻ mặt gì." Owen cảm thấy vô cùng may mắn, "Vì lễ trao giải không xảy ra thêm bất cứ tai nạn nào, chúng ta cụng ly đi!"

Hương thơm tỏa ra từ ly rượu sâm banh, lễ trao giải vẫn rất náo nhiệt, một số hạng mục còn lại cũng được trao giải, nhưng đại đa số mọi người đã không còn tâm tư, khắp nơi đều bàn luận về chuyện của Lancelot và việc Lê Khải Liệt lại một lần nữa gây ra tin giựt gân.

"Để ta thoa thuốc cho ngươi." Dọc theo đường đi Vu Duy Thiển vẫn luôn cau có, sau khi về nhà thì Lê Khải Liền liền lấy ra lọ thuốc.

Vu Duy Thiển xắn tay áo sơ mi lên, vết thương không tính là quá mức nghiêm trọng, máu đã đông lại một chút, trước hết cần phải sát trùng sạch sẽ.

Hắn nhìn Lê Khải Liệt dùng cồn lau đi vết máu trên tay, bỗng nhiên thở dài, hung hăng nhíu chặt hàng lông mày, "Ta thật không biết phải làm sao với ngươi, mỗi lần đều đem ta trở thành cái cớ, ngươi không còn nhỏ, Lê Khải Liệt! Ngươi có thể lo lắng cho tương lai của mình hay không, đừng tiếp tục chơi trò mạo hiểm nữa!"

Lê Khải Liệt lơ đễnh nhún vai, "Ai nói đây là trò chơi, vì tương lai của chúng ta, mạo hiểm thế nào cũng đều đáng giá…." Vừa dứt lời thì hắn liền ngẩng đầu, "Chỉ cần ngươi đừng làm ra chuyện dư thừa." Vẻ mặt của hắn bỗng nhiên trở nên dữ tợn.

"Chuyện dư thừa, chẳng phải ngươi cũng thường xuyên làm như vậy hay sao?" Vu Duy Thiển bĩu môi, nhếch lên một đường cong sắc bén.

"Lần này không phải ta cố ý trù tính, có người muốn hại ta, chẳng qua ta chỉ thuận tiện lợi dụng một chút mà thôi, Duy, đừng đem quy tắc của ngươi áp đặt cho ta, ngay từ ban đầu thì ngươi cũng biết ta là hạng người gì." Dịu dàng vuốt ve vết máu ở trên cánh tay bị viên đạt trượt qua, Lê Khải Liệt nói một cách nhẹ nhàng.

"Nói quy tắc với một người như ngươi là chuyện hoàn toàn sai lầm, ngươi chính là một kẻ điên ngang tàng bạo ngược." Đáp lại bằng một câu châm chọc, Vu Duy Thiển kéo xuống bàn tay đang vuốt ve vết thương của hắn.

"Ta là một kẻ điên nên mới yêu ngươi, thật hết thuốc chữa." Thông qua lời nói của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt tựa hồ tìm được một chỗ để bộc phát, nhân cơ hội tiến đến gần, lúc này là một cái ôm trọn vẹn.

Khiến Vu Duy Thiển kinh ngạc là Lê Khải Liệt đang run rẩy, "Hey, lần này lại đùa cái gì đó?" Hắn không nhìn thấy vẻ mặt của Lê Khải Liệt.

"Không dám đùa, sau này cũng không dám đùa nữa, ngươi vì bảo vệ ta mà thiếu chút nữa đã chết trước mặt ta…." Lê Khải Liệt càng ôm càng chặt, chặt đến mức phát run, Vu Duy Thiển bị hắn ôm rất đau, nhưng không đẩy ra, hắn vỗ về mái tóc của Lê Khải Liệt, "Sao vậy? Lại làm nũng với ta?"

"Về sau ta sẽ không bao giờ cho ngươi có cơ hội bảo vệ ta nữa, ta nói thật." Ngẩng đầu, đôi mắt màu tro lục lấp lánh ánh kim, không có tự phụ cũng không có phóng khoáng ngang ngược, mà chỉ có thâm trầm vô hạn, "Hiện tại ta rất hối hận vì đã làm mất đi bất tử của ngươi."

Hắn nhìn Vu Duy Thiển, trong nháy mắt, hai người đều trở nên trầm mặc.

Mất đi một vài thứ thì có thể đổi lấy một thứ khác, nhưng làm sao có thể so sánh được thiệt hơn? Trong mắt của những kẻ đã từng ước mơ được bất tử nhưng không thể như ý thì Vu Duy Thiển hoàn toàn là người thất bại.

Lê Khải Liệt băng bó vết thương cho Vu Duy Thiển xong xuôi, mùi máu tươi lởn vởn trong không khí. Hắn không bao giờ còn là quái vật, đồng thời hắn thuận lợi được giáng xuống thành người thường, điều này có nghĩa hắn sẽ bị thương và còn có khả năng sẽ chết.

"Đừng bàn đến chuyện này để tránh cho ta thật sự hối hận. Mất nhiều công sức, lãng phí nhiều máu như vậy, kết quả lại cứu ra một tên chết bầm chỉ biết tự mình quyết định mọi việc, lỗ tai của ngươi có vấn đề

hay sao mà lại nghe thành ta để ý cái chuyện quái quỷ kia?" Nhếch khóe miệng, Vu Duy Thiển nửa thật nửa giả mà nhắc nhở, mở áo của Lê Khải Liệt ra, không còn tìm thấy vết thương ở phía trên.

"Ngươi không bận tâm, ta cũng tưởng rằng ta không để ý, nhưng mà hôm nay…." Vẻ mặt dữ tợn của Lê Khải Liệt càng thêm rõ ràng, "Ngươi thật sự thiếu chút nữa đã chết, ngươi có biết hay không?"

"Ngươi còn muốn nói chuyện này bao nhiêu lần nữa, ta không phải một ông cụ ngu ngốc, không cần ngươi phải cường điệu lải nhải bên tai." Không muốn tiếp tục dây dưa chuyện này, hắn đẩy Lê Khải Liệt ra rồi đi đến cửa sổ, sờ soạng gói thuốc lá đặt trên cái giá ở bên cạnh, rút ra một điếu thuốc.

Khói trắng lượn lờ trước cửa sổ, hắn rất ít khi hút thuốc ở trước mặt Lê Khải Liệt, cho dù có hút thì cũng sẽ đứng bên cửa sổ, mỗi lần nhìn thấy bóng dáng của hắn thì Lê Khải Liệt đều có một loại cảm giác rất đặc biệt.

Trước kia bởi vì năng lực đặc biệt của Vu Duy Thiển nên người ta cảm thấy rất xa cách, hiện tại trở thành người thường nhưng Lê Khải Liệt vẫn không thể an tâm đối với hắn.

Chuyện hôm nay càng củng cố suy nghĩ của Lê Khải Liệt.

Bóng đêm rực rỡ, Manhattan vào ban đêm vẫn sáng ngời như trước, từng cơn gió luồn vào khe cửa, màu sắc ấm áp làm cho căn phòng càng trở nên yên tĩnh.

"Chúng ta kết hôn đi." Từ sau lưng của Vu Duy Thiển truyền đến một âm thanh hoa lệ giống như đang nói ra một chuyện rất bình thường.

Hắn quay đầu lại, Lê Khải Liệt thuận thế cầm lấy điếu thuốc từ trong tay của hắn rồi ngậm lên miệng của mình, hút một hơi thật mạnh, Lê Khải Liệt khẽ nheo mắt trong màn khói trắng, "Có phải không ngờ là ta cũng sẽ nói ra những lời này hay không?"

"Cực kỳ sốc." Vu Duy Thiển thừa nhận, lúc ấy hắn đã rất bất ngờ, "Dù gì thì chẳng phải hiện tại mọi người đều biết quan hệ của chúng ta hay sao? Cần gì phải làm chuyện kia? Ta nghĩ rằng ngươi không phải người như thế, một tờ giấy thì có tác dụng gì?" Trong lời nói của hắn tràn ngập tính giễu cợt.

"Là ngươi muốn ta làm theo ý của mình, hiện tại ta nói cho ngươi biết, Vu Duy Thiển, ta muốn kết hôn với ngươi, ngươi có đồng ý hay không?" Lê Khải Liệt vứt tàn thuốc, giang hai tay ôm lấy Vu Duy Thiển, tư thế kia giống như không cho phép Vu Duy Thiển nói không.

Bóng người phủ xuống vách tường, mùi thuốc và mái tóc rũ xuống trước trán làm cho Lê Khải Liệt dường như có một chút nôn nóng, hắn hoàn toàn không hiểu Lê Khải Liệt suy nghĩ cái gì, "Lý do?" Ánh mắt nhướng lên, hắn đưa ra nghi vấn.

"Ngươi sẽ lấy vợ hay sao? Ta nghĩ la cả đời này sẽ không có khả năng." Lê Khải Liệt hơi lộ ra một chút ác ý và chán ghét.

Vu Duy Thiển bật cười, "Chẳng lẽ ngươi vẫn lo lắng sau khi ta trở thành người thường sẽ coi trọng người khác? Cưới vợ sinh con?" Sau khi nhìn thấy vẻ mặt càng lúc càng trở nên nguy hiểm của Lê Khải Liệt thì hắn phát hiện những lời này đối với Lê Khải Liệt cũng không phải là một trò đùa để đem ra trêu chọc.

"Ngươi để ý?" Vu Duy Thiển không nghĩ đến Lê Khải Liệt lại như vậy.

"Là ta đẩy ngươi lên sân khấu, hiện tại ngươi chỉ là một người đàn ông bình thường, lại có rất nhiều người yêu ngươi, theo đuổi ngươi, ngươi sẽ biểu hiện tài hoa của mình, có lẽ sẽ càng ngày càng cách xa ta, mỗi lần nghĩ như vậy thì nơi này của ta rất đau–" Dùng ngôn ngữ trần trụi để vạch trần lòng dạ, Lê Khải Liệt kéo tay của Vu Duy Thiển rồi đè lên ngực của mình.

"Cho nên ngươi phải kết hôn với ta, đừng làm cho ta tiếp tục đau lòng, ta thừa nhận, ta rất sợ mất ngươi."

Lê Khải Liệt cố hết sức để bộc bạch tình cảm của mình, tiếp tục kề sát bên tai Vu Duy Thiển để nói ra những lời mê hoặc, "Dù sao cũng chỉ là một tờ giấy, có nó hay không cũng không có gì khác biệt, chẳng phải hay sao?"

Thấy Lê Khải Liệt thẳng thắn như vậy, Vu Duy Thiển thả lỏng nét mặt, nhìn ra cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, "Về sau gặp phải chuyện như vậy thì ta vẫn sẽ bảo vệ ngươi."

"Trả lời như vậy là sao?" Vô cùng bất mãn làm cho Lê Khải Liệt thoạt nhìn rất đáng sợ.

Nhưng lời nói tiếp theo của Vu Duy Thiển nhanh chóng trấn an cảm xúc của đối phương, "Bởi vì ta cũng sợ mất ngươi." Hắn cười, "Cho nên, được rồi, chúng ta sẽ kết hôn."

———-

P/S: Rốt cục con sam cũng làm nũng được vợ cho nó làm đám cưới =)) =)).

183. Chương 183: Bất Ngờ Liên Tục

———

Tuy rằng Vu Duy Thiển đồng ý kết hôn với Lê Khải Liệt, nhưng đồng ý là một chuyện, chuẩn bị như thế nào lại là một chuyện khác, đi đâu để kết hôn, có cần công bố ra ngoài hay không, hành trình như thế nào, vân vân……, còn rất nhiều chi tiết vẫn chưa thảo luận.

Nói chung đàn ông thường cảm thấy những chuyện này khá là rắc rối, bọn họ cũng không ngoại lệ, đối với Lê Khải Liệt mà nói, kỳ thật chỉ cần Vu Duy Thiển đồng ý thì tâm tình của hắn lập tức trở nên rất thoải mái.

"Có chuyện gì vui à? Dạo này ít thấy ngươi mắng chửi người khác?" Trong văn phòng, Owen ám muội huých bả vai của Lê Khải Liệt, những người khác cũng có loại cảm giác này, tất cả đều nhìn hắn.

"Không có gì, không liên quan đến các ngươi." Lê Khải Liệt không quan tâm đến phản ứng của Owen, hắn đang bận bịu tìm kiếm một thứ ở trong tủ, những thứ này đều là quà tặng của fan hâm mộ, thật đúng là cái gì cũng có.

Vừa vặn cửa mở ra, Vu Duy Thiển tiến vào, những ánh mắt đồng loạt quét về phía hắn, hắn đã sớm quen những người này dùng ánh mắt quá mức nhiệt tình để nhìn hắn, cơ hồ không có phản ứng gì khi đi ngang qua trước mặt bọn họ, nhìn thấy Lê Khải Liệt đang quỳ gối khom người tìm thứ gì đó ở trong góc.

Hai tay đút vào túi quần, hắn dùng mũi chân đá cái mông của Lê Khải Liệt, "Hey, đứng dậy, là ai nói với ta trước khi kết hôn phải về nhà một lần? Vé máy bay chuyển tới mà không có người nhận cho nên hãng máy bay gọi điện thoại đến nhà."

Hắn không thể không tự mình đi lấy, kết quả là ở dọc đường hắn bị người ta phát hiện, thiếu chút nữa đã làm rớt vé máy bay, cuộc sống của hắn cho đến nay vẫn chưa bao giờ phấn khích như vậy.

Vu Duy Thiển cười lạnh, mái tóc của hắn hơi rối, đường nét sắc bén hiển lộ rõ ràng trên khuôn mặt, đôi mắt nhướng cao cũng giống như động tác ở dưới chân của hắn, có vẻ rất khó chịu. Lê Khải Liệt vội vàng nắm lấy chân hắn, "Ngươi không sao chứ?" Tuy rằng quần áo của Vu Duy Thiển xem như vẫn nguyên vẹn, nhưng thoạt nhìn hơi mất trật tự một chút, điều này rất hiếm thấy.

"Ta có sao hay không thì ngươi cũng đã thấy rõ, giữ kỹ vé của ngươi đi." Hắn đem hai tấm vé máy bay đập vào mặt của Lê Khải Liệt, đá văng tay của đối phương ra, thuận tiện kéo người nọ đứng dậy.

"Kết hôn! Các ngươi muốn kết hôn? Ở nơi nào, vì sao không bảo công ty đặt vé cho ngươi? Leo, ngươi giữ kín quá nha!" Deer bất chợt kêu lên một cách kinh ngạc.

"Đây là chuyện riêng của chúng ta, không quan hệ đến bất kỳ ai." Lê Khải Liệt tìm được một mặt dây chuyền xinh đẹp, sau đó cất vào trong túi quần, Vu Duy Thiển nghiêng người nhìn thoáng qua rồi hừ cười, "Hóa ra mấy món quà mà ngươi cho Lydia đều xuất phát từ nơi này."

"Nếu là người khác tặng thì không cần phải lãng phí." Lê Khải Liệt trả lời vô cùng thản nhiên, không hề cảm thấy xấu hổ, hắn vỗ vỗ túi quần, "Chẳng qua chỉ là một chút tấm lòng, Mary Anna và Lydia không thiếu cái gì cả, Deman sẽ cho bọn họ thứ tốt nhất."

Nghe thấy việc bọn họ sắp kết hôn thật sự làm cho người ta cảm thấy bất ngờ, lại nghe thấy Lê Khải Liệt nói về người nhà mà hắn rất ít khi nhắc đến, những người liên can đều cảm thấy rất hiếm có.

Vào thời điểm hai người suýt tí nữa đã chết thì Lydia có nhận được tin tức, nàng sốt ruột gọi điện thoại hỏi thăm tình hình, khi ấy bọn họ mới biết hóa ra Lê Khải Liệt thật sự là một hoàng tử.

Chẳng qua chỉ có vài người bọn họ mới biết chuyện đó, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển vẫn giữ bí mật đối với người ngoài, bọn họ không muốn hủy diệt nơi tị nạn cuối cùng này "Đàn ông muốn kết hôn là chuyện đặc biệt, Leo, chúc mừng, ngươi đã trở thành một người đàn ông chín chắn." Luke vỗ tay một cách khoa trương.

Vốn nghĩ rằng Lê Khải Liệt sẽ thờ ơ mà chế nhạo ngược lại hắn, không ngờ đối phương chỉ quay đầu nhìn Vu Duy Thiển một cái, đáy mắt tràn ngập hàm ý sâu xa, "So với một người khác thì e rằng ta vĩnh viễn không đủ chính chắn."

Đây là chuyện mà Lê Khải Liệt lúc nào cũng để ý, hắn đuổi không kịp năm tháng đã qua của Vu Duy Thiển, cho nên hắn chỉ có thể nắm chắc tương lai.

Ánh mắt hai người giao nhau, không hề che giấu sự chuyên chú và nóng rực dưới đáy mắt.

"Đủ rồi–" Morris xoay dùi trống của mình, không nhìn hai người đang đứng giữa phòng, "Các ngươi muốn âu yếm đến khi nào?"

Matthew hiếm khi có tâm tình đùa giỡn, "Không được, như vậy rất dễ làm cho người ta ghen tị, một lát nữa ta cũng đi cầu hôn với bạn gái của ta."

"Ngươi còn kém xa lắm, ai có thể giống như Leo của chúng ta, thông báo với toàn thể thế giới, còn diễn một màn khổ nhục kế ở trên sân khấu lễ trao giải, bởi vậy làm sao còn có ai có thể phản đối hắn và Wirth ở bên nhau! Leo, ngươi rất gian xảo!" Deer vừa đùa giỡn vừa lên án.

Nhưng sự thật quả là như thế, kể từ ngày xảy ra vụ tấn công, số lượng người hâm mộ Lê Khải Liệt càng lúc càng tăng cao, tình thế đáng lý là bất lợi đối với hắn lại xoay chuyển một trăm tám mươi độ, đây là có yếu tố của con người cố tình thúc đẩy, trong cái rủi có cái may.

Đại đa số fan hâm mộ nữ có thể thông cảm việc hắn yêu một người đàn ông, ít nhất không có người phụ nữ nào chiếm được hắn, như vậy cũng đủ an ủi.

Fan hâm mộ nam mặc dù có giảm đi một số nhưng Lê Khải Liệt không hề che giấu sự thẳng thắn của mình, vả lại đêm đó Vu Duy Thiển biểu hiện quá xuất sắc, vì vậy các fan hâm mộ đều lôi kéo bạn bè để ủng hộ bọn họ.

Mặc kệ Lê Khải Liệt đã nói vài lần là hắn không có hứng thú đối với những người đàn ông khác, Vu Duy Thiển là đặc biệt đối với hắn, nhưng ở trong mắt người khác thì bọn họ là một đôi tình nhân đồng tính, có lẽ đây là điểm bất đắc dĩ duy nhất.

"Đúng rồi, có người nói là vào ban đêm chụp được trong mắt của ngươi lóe lên màu vàng, Leo, chẳng lẽ ngươi đeo kính sát tròng?" Deer cảm thấy rất hứng thú với mấy tin đồn nhảm, hắn vừa nghĩ đến thì lập tức lên tiếng hỏi.

"Ngươi nói thử xem?" Thong thả xoay người lại, Lê Khải Liệt nhìn Deer, đôi mắt tham lang tràn ngập uy hiếp, tựa hồ có cái gì đó di chuyển bên trong, hào quang u ám quỷ bí.

Vốn chỉ là nói đùa, không ngờ hắn lại nói một câu như vậy, Deer cứng họng, không dám đối diện với hắn.

"Được rồi được rồi, cần làm cái gì thì đi làm đi, nơi này không phải chỗ để các ngươi nói chuyện phiếm." Owen khác với những người còn lại, hắn biết trên người của Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt có một chút chuyện vượt quá lẽ thường, vội vàng đuổi những người khác rời đi, thuận tiện phá vỡ bầu không khí kỳ dị ở trong phòng.

"Sau này tốt nhất là nên cẩn thận một chút." Sau khi các thành viên của ban nhạc rời đi thì Owen liền thấp giọng cảnh cáo đối với Lê Khải Liệt.

"Nếu có ai hỏi thì cứ xem như đèn flash phản quang, cũng chẳng có gì đáng ngại." So với vẻ thận trọng của Owen thì Lê Khải Liệt lại rất thờ ơ, những chuyện có thể làm cho hắn khẩn trương cũng không nhiều lắm.

Vụ việc xảy ra vào đêm trao giải đã ảnh hưởng không nhỏ đến làng giải trí, Lancelot xem như hoàn toàn xong đời, coi như đây là cái giá phải trả, những người ở trong làng giải trí đều bắt đầu biểu hiện thái độ thận trọng đối với thuốc phiện.

Mặc dù có người nghi ngờ những lời mà Lê Khải Liệt nói vào đêm trao giải có phải là diễn trò hay không, nhưng việc Vu Duy Thiển dùng tánh mạng của mình để làm ra hành động mạo hiểm đã đánh mất sự nghi ngờ của những người đó.

Không ai lại lấy tánh mạng ra làm trò đùa, xem đó là khổ nhục kế, vận khí của Miracle Leo thật sự tốt, lần nào gặp nguy cũng không sao, danh tiếng của hắn ngược lại càng thêm tăng cao.

Nhưng bọn họ không biết Lê Khải Liệt lại vì chuyện này mà ảo não, có lẽ ở trên bàn cờ của hắn, Vu Duy Thiển là thứ duy nhất không thể nắm trong tay bởi vì Vu Duy Thiển không phải là con cờ, ví dụ này cũng áp dụng đối với Lê Khải Liệt.

Vu Duy Thiển vĩnh viễn không thể đoán được bước tiếp theo Lê Khải Liệt sẽ bùng nổ thành sóng triều nhấn chìm bọn họ như thế nào.

Hắn chờ mong, hơn nữa cũng yêu thích một Lê Khải Liệt như vậy.

Có lẽ đối với người già mà nói thì ngạc nhiên là một liều thuốc tăng cường sinh lực tốt nhất.

Bất quá lúc này ngạc nhiên hơi nhiều một chút, không phải xuất phát từ Lê Khải Liệt nhưng lại có liên quan đến Lê Khải Liệt.

Vì tránh đi sự chú ý của giới truyền thông sau lễ trao giải, cũng thuận tiện đi báo tin sắp kết hôn với người nhà, cho nên bọn họ bay đến Hashim.

Sau chuyến bay, phi cơ hạ cánh xuống sân bay, may mắn nơi này không có phong cách như ở Hollywood, biết Vu Duy Thiển không thích bị người quấy rầy nên Mary Anna đặc biệt ra lệnh cho nhân viên công tác ở sân bay dọn đường riêng cho bọn họ.

Cũng lén lút giống như lần trước đến đây, hai người lái xe, hướng một mạch đến hoàng cung Hashim.

"Lần nào ra ngoài với ngươi cũng như đi ăn trộm." Lúc này thời tiết không nóng như lần trước đến đây, Vu Duy Thiển vẫn có thói quen đeo kính mát, đè thấp vành nón.

"Tin ta đi, Duy yêu, đi ăn trộm tốt hơn như thế này rất nhiều." Lời nói của Lê Khải Liệt dường như rất xác định điểm này, vầng trán toát mồ hôi, một tay cầm vô lăng, một tay nới lỏng cổ áo.

Hắn mặc đồ tây và đeo cà vạt, hai người mặc trang phục giống như đi công tác, đương nhiên không phải vì sở thích cá nhân mà đơn giản xuất phát từ bất đắc dĩ.

Bọn họ gặp phải một chuyện đáng ngạc nhiên, ở sân bay New York bị các phóng viên ngăn đón, ngay cả Vu Duy Thiển vốn không bao giờ đáp trả trước mặt giới truyền thông cũng thiếu chút nữa đã nổi nóng, tin tức sắp kết hôn không biết từ nơi nào lại bị lọt ra ngoài, đám phóng viên ùn ùn kéo đến.

Có lẽ lúc ấy bị nhân viên trong công ty nghe lén, chẳng qua cũng không còn cách nào khác, vì không muốn đem gió lốc ở trong làng giải trí kéo đến Hashim nên bọn họ chỉ có thể cải trang, thậm chí còn tìm Samantha để làm giả hộ chiếu, tránh bị người ta tra ra danh sách hành khách, biết mục tiêu mà bọn họ sẽ đến.

Đây cũng là lý do làm cho Vu Duy Thiển tức giận.

Hashim vẫn như cũ, bão cát, ánh mặt trời, kiến trúc quặng thô, bầu không khí náo nhiệt ồn ào vĩnh viễn sẽ không yên tĩnh, nhưng vào ban đêm lại im lặng tựa như chưa từng có huyên náo, trầm mặc như một nơi tràn ngập dấu vết của lịch sử.

Ô tô dọc theo thông đạo của hoàng cung mà tiến về phía trước, thỉnh thoảng lại xóc nảy một chút, trong không khí lấp đầy hương vị của tự do.

Vu Duy Thiển có ấn tượng rất sâu đối với nơi này, bây giờ vẫn là ban ngày, nhiệt độ và mùi vị đặc biệt làm cho hắn nhớ lại lần đầu tiên đến đây.

"Tóc của ngươi càng ngày càng dài." Hắn vuốt ve những sợi tóc xoăn ở sau đầu của Lê Khải Liệt, dưới ánh mặt trời, thoạt nhìn chúng nó có màu đỏ kim, "Nghiêng đầu sang đây một chút."

Hắn tìm được một cọng thun, thay Lê Khải Liệt cột lại thành đuôi ngựa, dưới cằm của người này lấm tấm vài cọng râu, nét mặt nhìn nghiêng vừa điển trai vừa mạnh mẽ, rất có phong cách nghệ thuật, lan tỏa hương vị động vật hoang dã, muốn nói hắn là con lai của người da đen thì có lẽ cũng không có ai hoài nghi.

"Nhìn lâu như thế. Sao, đánh giá thế nào?" Khi Vu Duy Thiển quan sát Lê Khải Liệt thì đồng thời bản thân hắn cũng bị xem xét. Động vật hoang dã ngồi ở ghế điều khiển không hề có khí chất của một vị hoàng tử, nghiêng đầu sang, giọng điệu gian tà khiến người ta muốn đánh cho một cú.

"Nhìn đường dùm ta đi" Vu Duy Thiển đã quen với chuyện này, hắn vươn tay nhéo mặt của Lê Khải Liệt, "Ta không muốn xảy ra tai nạn trước cửa nhà của ngươi."

"Ta sẽ không cho ngươi gặp chuyện bất trắc, kỹ thuật của ta như thế nào thì chẳng phải ngươi là người rõ ràng nhất hay sao." Giọng điệu ám muội, một câu hai nghĩa, Lê Khải Liệt nắm lấy bàn tay của Vu Duy Thiển rồi gặm nhẹ lên ngón tay của đối phương, vài sợi râu lấm tấm cọ vào ngón tay của Vu Duy Thiển.

"Kiêu căng ngạo mạn" Vu Duy Thiển lắc đầu, "Tập trung lái xe đi." Hắn vuốt nhẹ thắt lưng của Lê Khải Liệt vài cái.

Có lẽ bị huyết thống của gia tộc Claudy ảnh hưởng, hay là không biết bị cái gì kích thích biến dị làm cho khẩu vị của Lê Khải Liệt cũng thay đổi, dạo này hắn thích ăn món bò bít tết tái hơn trước kia, khi ở trên giường cũng dễ dàng kích động hơn, với lại thích cắn cổ và tay của Vu Duy Thiển nhiều hơn.

Giống như dã tính dần dần bị thức tỉnh, Vu Duy Thiển không biết Lê Khải Liệt còn biến hóa nào khác hay không.

Khi đến hoàng cung thì đã có người tiếp đón, chính là Ka Zhaye đã từng gặp mặt một lần, khi đó hắn từng được Lê Khải Liệt dẫn dắt cùng đi tìm Lydia.

"Điện hạ Leo, hoan nghênh trở về." Ka Zhaye vẫn cao lớn, nước da ngăm đen, hắn không quen biểu lộ tình cảm, nhưng trong mắt của hắn có thể nhìn thấy vui sướng và nhiệt tình.

"Wolf đâu?" Đáng lý hoan nghênh bọn họ ở đây phải là Wolf mới đúng, Vu Duy Thiển không thấy hắn, đương nhiên cũng không thấy Lydia.

"Vì sao Lydia không ra đây? Chẳng phải mỗi lần nàng biết ta về đều la hét muốn đi đón hay sao?" Đem chìa khóa ném cho Ka Zhaye, Lê Khải Liệt phát hiện trên mặt của hắn có một chút khác thường.

"Wolf và công chúa điện hạ, bọn họ..." Ka Zhaye thoạt nhìn hơi khó xử.

Khi bọn họ đang nghi hoặc thì lại nhìn thấy Mary Anna, nghi vấn được giải đáp – Lydia mang thai.

184. Chương 184: Hồng Nha

Nghe tin Lydia mang thai, Lê Khải Liệt hơi dừng chân một chút, "Mấy tháng?"

Hắn đi vào rồi ném hành lý xuống chiếc thảm thủ công, lập tức ngã ra ghế sô pha, hắn nghe thấy tin này nhưng phản ứng đầu tiên lại không phải hỏi đối phương là ai, kỳ thật đây vốn không tính là một vấn đề to tát, ai cũng đều có thể đoán được đáp án.

"Wolf hình như không có lá gan lớn như vậy." Sau khi thăm hỏi Mary Anna thì Vu Duy Thiển tiếp nhận ly rượu từ trong tay của một người hầu, thuận tiện đem một ly khác cho Lê Khải Liệt.

"Ta không ngờ kể từ lần Lydia ra ngoài rồi quay về lại trở nên lớn mật như vậy…" Mary Anna dựa vào chiếc ghế sô pha lưng cao, con gái mang thai, sắp có cháu ngoại để ẵm bồng nhưng trên mặt của nàng lại không biểu lộ quá nhiều vui sướng.

Nàng quả thật là một người mẹ hiện đại, nhưng là hoàng hậu cho nên nàng cũng phải có lập trường của mình, nàng không thể không lo lắng cho danh dự của hoàng thất, tin tức này chỉ có vài người thân tín mới biết, một khi lộ ra thì sẽ không còn đơn giản là chuyện trong nhà nữa.

"Chuyện này tuyệt đối không phải là tin tức mà dân chúng thích nghe, bọn họ sẽ nghi ngờ tác phong sinh hoạt của hoàng thất, một khi vụ tai tiếng này xảy ra thì e rằng các phóng viên sẽ rất cao hứng." Mary Anna nhìn hai người đàn ông với vẻ ngoài xuất sắc đang ngồi ở trước mặt, nàng lộ ra một nụ cười khổ.

"Đây là điểm khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ, Leo, con có thể làm chuyện mà con thích, làm cho cả thế giới luống cuống tay chân cũng không sao, nhưng Lydia khác với con, nàng còn có danh phận công chúa, hoàng tử Saudi đã đợi nàng hơn nửa năm nay….Lần này nàng thật sự hơi quá đáng!"

Mary Anna ít khi nghiêm khắc như vậy, nhất là đối với Lydia, có thể thấy được tính nghiêm trọng của chuyện này.

"Nghe mẹ nói như thế, chẳng lẽ là nàng quyến rũ Wolf? Từ khi nào thì nàng lại tiến bộ như vậy?" Thái độ của Lê Khải Liệt hiển nhiên khác với Mary Anna, giống như đang tán thưởng mà nói ra những lời này, không ngờ lại vì vậy mà chọc giận Mary Anna.

"Leo!" Bỗng nhiên nàng bật dậy, vẻ mặt nghiêm trọng, "Con có biết tính nghiêm trọng của chuyện này hay không? Lydia không phải chỉ đại biểu cho một mình nàng, mà còn là toàn bộ vương quốc Hashim của chúng ta!"

Trong phòng bởi vì tiếng nói cất cao của nàng mà lâm vào bầu không khí gượng gạo trầm mặc, Lê Khải Liệt cau mày, lắc lư ly rượu, cục nước đá phát ra âm thanh lạnh lẽo, Mary Anna có vẻ rất hối hận vì đã nói ra những lời như thế.

Thân phận của Lê Khải Liệt ở nơi này rất tế nhị, hắn có quyền lợi của hoàng tử nhưng hắn không thể xuất hiện ở trước mặt công chúng, đại đa số mọi người đều không biết thân phận của hắn, Lydia chính là công chúa được mọi người thừa nhận, là người kế thừa ngai vàng duy nhất, đối tượng mà nàng kết hôn sẽ liên quan đến sự phát triển sau này của toàn bộ vương quốc.

Trong tình huống như vậy thì Vu Duy Thiển không tiện mở miệng, Mary Anna muốn nói cái gì đó để vãn hồi nhưng lại bị Lê Khải Liệt khoát tay ngắt lời.

"Ta không biết mẹ lấy thân phận là một người mẹ hay là một hoàng hậu để nói ra những lời này? Dù sao mẹ cũng không thể yêu cầu nàng lấy một người mà nàng không thích, Mary Anna, mẹ có biết Lydia rất giống mẹ hay không, nàng chẳng qua chỉ là dũng cảm tự lựa chọn mà thôi." Uống cạn ly rượu, Lê Khải Liệt kéo Vu Duy Thiển đứng dậy từ ghế ngồi.

Đi ra ngoài vài bước, hắn dừng lại một chút, "Lần này ta trở về là để nói cho mẹ biết, ta và Duy chuẩn bị kết hôn." Nói xong câu đó, ngay cả tạm dừng cũng không có, hắn kéo Vu Duy Thiển đi ra ngoài.

"Đợi đã!" Sau lưng truyền đến tiếng kêu vội vàng của Mary Anna, Vu Duy Thiển dừng bước khiến Lê Khải Liệt cũng phải dừng lại.

"Mẹ thật có lỗi, hình như lần nào cũng vậy…." Mary Anna cười khổ rồi tiến đến, "Bởi vì con không bao giờ muốn ai quan tâm đến mình cho nên rốt cục mẹ chỉ có thể dành hết thảy sự quan tâm cho Lydia. Con có Wirth, nhưng Lydia….mặc kệ ngày thường như thế nào nhưng hiện tại nàng phải làm chuyện mà một vị công chúa nên làm, đây là trách nhiệm của nàng, cũng là cái giá phải trả."

Cách Mary Anna đối xử với con gái hơi đặc biệt một chút, nàng rất tín nhiệm Lê Khải Liệt, thậm chí là ỷ lại vào hắn, còn đối với Lydia là nuông chiều và vô cùng yêu thương, nhưng đến thời điểm mấu chốt thì nàng không ngừng ngại mà hiển lộ sự nghiêm khắc của hoàng thất.

Có lẽ đây là nguyên nhân vì sao lúc trước Naryn Claudy yêu nàng, phản bội gia tộc để ở lại Hashim. Sau lưng người phụ nữ có dáng vẻ tao nhã là một sự kiên cường không hề thua kém đàn ông.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng đúng lúc phá vỡ cục diện bế tắc, chồng của Mary Anna, quốc vương Hashim Deman đang đứng trước cửa, dường như hắn đã nghe được một phần đối thoại, "Em yêu–"

Hắn đi về phía vợ của mình, "Trong lúc hoàng tử Saudi cầu hôn Lydia mà nàng lại mang thai đứa nhỏ của người đàn ông khác, là quốc vương thì đáng lý ta phải tức giận, nhưng là một người cha thì ta không muốn trách nàng."

Hắn nhìn Lê Khải Liệt một chút, "Leo nói rất đúng, Lydia chẳng qua chỉ giống mẹ của mình, quá mức dũng cảm."

Năm đó Mary Anna lựa chọn Naryn, thậm chí không màng đến sự phản đối của mọi người mà sinh ra Lê Khải Liệt, đây không phải là chuyện mà một vị công chúa sống an nhàn sung sướng có thể làm được.

"Các ngươi bảo ta nên nói cái gì cho phải?" Mary Anna thở dài, không biết làm cách nào, "Thay vì nói là Lydia giống ta, không bằng nói nàng học theo Leo, càng lúc càng lớn mật."

Theo lời của Deman, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt biết được nội tình sự việc. Bởi vì thân phận khác biệt nên Wolf chỉ muốn tiếp tục bảo vệ công chúa của hắn, nhưng đối với Lydia mà nói thì đây cũng không phải là đáp án mà nàng vừa lòng.

Cho nên nàng tự tiện làm một chút việc.

"Chẳng qua ta chỉ dùng một chút thuốc mà thôi, không ngờ hiệu quả tốt như vậy." Ngồi trên chiếc ghế mây, Lydia mặc một cái váy rộng thùng thình mà uống nước trái cây, nàng thản nhiên thè lưỡi, tay phải cẩn thận mơn trớn vòng bụng hơi nhô lên.

"Mẹ rất giận, nhưng ta tin là mẹ sẽ mau nguôi giận, mẹ là người hiểu ta nhất mà." Nàng so thắng lợi với Lê Khải Liệt, "Thật có lỗi anh hai, bất quá đây là sự thật."

"Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi bao nhiêu tuổi rồi, ai mà rảnh đi chơi trò tị nạnh với ngươi?" Móc ra món quà từ trong túi quần, Lê Khải Liệt ném lên người nàng, "Chụp nè, coi như quà chúc mừng ngươi mang thai."

"Nói thật đi, khi ngươi tới đây thì vẫn chưa biết chuyện ta mang thai có phải hay không?" Tâm tình của Lydia hiển nhiên cũng không tệ lắm, nàng làm mặt xấu đối với hắn, "Nghe nói các ngươi sắp kết hôn? Thật là đáng ngạc nhiên nha! Ta cũng không biết anh hai lại có dự tính kết hôn, quả nhiên tình yêu thay đổi con người ta! Chờ đứa nhỏ sinh ra thì các ngươi có thể nhận nó làm con nuôi, thế nào?"

"Một thằng tiểu quỷ đáng ghét? Ta thấy cứ quên đi là hay nhất." Lê Khải Liệt huých vào Vu Duy Thiển ở bên cạnh, "Ngươi nói có phải hay không?"

Vu Duy Thiển dường như đang xuất thần vì chuyện gì đó, bị Lê Khải Liệt đụng phải, hắn chỉ gật đầu rồi hỏi Lydia, "Wolf thế nào? Vì sao không thấy ngươi nhắc đến hắn?"

Lê Khải Liệt dường như cảm thấy có chuyện gì đó không thích hợp, có lẽ do hắn tự cho là đúng, Vu Duy Thiển không giống hắn, có thể quan điểm của Vu Duy Thiển đối với trẻ con cũng khác hắn.

"....Hắn tự bắt nhốt chính mình, cái tên ngốc kia." Khi Lydia nói đến Wolf thì nàng lộ ra một chút bất đắc dĩ, và một chút tức giận, "Ta không ngại hắn có bệnh đau mắt hay không, vậy mà hắn còn bận tâm đến thân phận của ta làm cái gì!"

"Chỉ cần không tháo xuống đồ chụp mắt thì chẳng ai nhận ra, nhưng ai cũng biết thân phận của hai người các ngươi." Vu Duy Thiển tìm một nơi rồi ngồi xuống, nói ra sự thật.

Bệnh đau mắt là cách xưng hô của Lydia sau khi nàng nhìn thấy con mắt đỏ như máu của Wolf. Vu Duy Thiển liếc mắt nhìn Lê Khải Liệt một cái, hắn không xác định Wolf ngoại trừ con mắt khác người thì còn có điểm gì biến dị hay không.

Sau khi gặp Lydia, bọn họ đến nhà tù giam giữ Wolf. Wolf đã từng tự mình mở cửa đi vào, hơn nữa cũng không chịu bước ra, lúc này hắn đang ngồi khoanh chân dưới đất.

Nơi này là phòng giam của quân đội, toàn bộ gian phòng chỉ có một cửa sổ thoáng khí rộng chừng mười inch ở gần sát trên nóc nhà, trong đây rất u ám, cơ hồ là không có ánh sáng.

Bởi vì hắn tự nhốt nên không cần bất cứ sự chấp thuận nào, chỉ cần hỏi người canh gác để lấy chìa khóa thì Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt có thể dễ dàng gặp được Wolf.

"Ta luôn do dự có nên thông báo cho ngươi biết hay không, điện hạ Leo." Wolf từ dưới đất đứng lên, trước khi hai người mở miệng thì hắn đã nói ra những lời này.

"Có ý gì?" Vu Duy Thiển mở miệng trước Lê Khải Liệt, hắn có thể nhận thấy một ít khác thường từ trong mắt của Vu Duy Thiển, đó là ánh mắt mà chỉ có người đã từng sống trên chiến trường mới có.

"Báo cho ta biết chuyện gì? Chuyện của ngươi và Lydia thì ngươi có thể tự mình giải quyết là được rồi." Ngược lại với Vu Duy Thiển, biểu hiện của Lê Khải Liệt làm cho người ta không rõ cảm xúc lúc này của hắn, trong mắt lóe lên nguy hiểm nhưng vẻ ngoài lại chỉ nhún vai, thản nhiên như không có chuyện gì.

"Ta tin là hiện tại nói ra trước mặt ngài Wirth về chuyện này thì cũng không thành vấn đề."

Không biết ý của Wolf là gì, Vu Duy Thiển nhìn lướt qua người ở bên cạnh, tựa hồ là đang cảnh cáo, "Ngươi còn có chuyện gì chưa nói rõ với ta?"

"Ngươi càng ngày càng hiểu ta, cưng yêu." Hôn xuống khóe miệng của hắn một cái, Lê Khải Liệt cũng giống như Wolf mới vừa rồi, hắn nhanh nhẹn ngồi thẳng xuống đất, hai tay lười biếng chống ra phía sau, "Ta vẫn chưa nói với ngươi về việc ta và Wolf quen biết với nhau như thế nào?"

"Chẳng lẽ không phải bởi vì Claudy?" Hiện tại nói đến cái tên này đã không còn vấn đề gì, gia tộc Claudy bị hủy diệt cũng hoàn toàn đánh tan sự lo lắng ở dưới đáy lòng của Lê Khải Liệt.

"Không hẳn là như vậy." Đây là câu trả lời của Lê Khải Liệt.

Bạn đang ?

"Năm đó khi ta làm tay sai đã quen biết với Leo điện hạ." Wolf thoạt nhìn không giống như khổ sở vì tình, vì trừng phạt chính mình đã làm ra chuyện sai trái đối với Lydia mà tự nhốt ở trong đây, lời kế tiếp của hắn cũng đã chứng minh điểm này.

"Ông bạn già của chúng ta đã tìm đến tận nơi, điện hạ." Hắn tháo xuống đồ chụp mắt của mình, "Bọn họ đang tìmHồng Nha." (hồng nha = quạ đỏ)

Đôi mắt màu đỏ dao động trong bóng tối, "Bọn họ vẫn còn đang tìm ngươi."

P/S: bé Ly thật tiến bộ, chuốc thuốc cho bạn Wolf làm mình có bầu =)), thủ đoạn y hệt thằng anh.

185. Chương 185: Trao Đổi Đáp Án

Những lời này của Wolf rốt cục làm cho Lê Khải Liệt có một chút phản ứng, hắn nhìn thoáng qua Vu Duy Thiển từ đầu đến cuối vẫn không nói một câu, dường như là đang quan sát phản ứng của hắn, sau đó ra hiệu cho Wolf nói tiếp.

"Nói cho chính xác thì bọn họ muốn thông qua ta để tìm Tham Lang." Wolf đeo lại đồ chụp mắt một lần nữa.

"Nói như vậy Hồng Nha chính là ngươi, mà Tham Lang…." Từ con mắt đỏ như máu của Wolf thì Vu Duy Thiển có thể đoán được biệt hiệu của hắn, tiếp tục nhìn xuống đất, Lê Khải Liệt đang rộng mở tay chân, bày ra tư thế suồng sã mà chiếm lĩnh toàn bộ diện tích, lười biếng duỗi thắt lưng.

"Chuyện đã qua lâu như vậy mà còn có ai nhàm chán tìm đến đây?" Mái tóc dài hơn phân nửa được buộc lên, ánh sáng len lỏi vào chiếc cửa sổ duy nhất của gian phòng, rải rắc xuống mái tóc, nửa tối nửa sáng, một nửa điển trai như thiên thần, một nửa là gian tà hung ác.

Vu Duy Thiển bước đến, từ trên cao nhìn xuống, "Đừng nói không liên quan đến ngươi, cái tên rắc rối này đến bao giờ mới không tiếp tục gây phiền phức?" Tham Lang?

Vu Duy Thiển cau mày, vò đầu của Lê Khải Liệt, "Trước khi trở thành ca sĩ thì rốt cục ngươi còn làm chuyện gì hèn hạ nữa?"

"Có trời mới biết bọn họ muốn tìm cái quái quỷ gì, khi đó ta chỉ đi du lịch khắp thế giới, tùy tiện chơi đùa mà thôi." Lê Khải Liệt tránh nói vào vấn đề chính, người đàn ông cao lớn thành thục ngồi dưới đất đang giang hai tay ra, bộ dáng kiêu ngạo tựa như không liên quan đến mình.

Vu Duy Thiển quan sát Lê Khải Liệt từ trên xuống dưới trong chốc lát, vô cùng khó chịu đối với thái độ như vậy của đối phương, "Thật không biết cái tên kiêu ngạo này từ đâu rơi xuống đây, nhưng ngươi nhớ kỹ, chờ ta tiếp tục đỡ thêm một viên đạn cho ngươi thì chúng ta có thể chào tạm biệt."

Lời nói của Vu Duy Thiển quả thật đâm mạnh vào Lê Khải Liệt một chút, trong phút chốc hắn lập tức nhảy dựng lên, "Sẽ không! Nói hưu nói vượn cái gì đó? Chúng ta sắp kết hôn, ta không cho phép ngươi làm như vậy vì ta!" Hắn ôm lấy Vu Duy Thiển, cau mày một cách dữ tợn, "Rút lại lời nói của ngươi đi!"

"Không hài lòng vì những lời này? Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe qua hôn nhân là mồ chôn của tình yêu hay sao?" Vu Duy Thiển nhìn thấy phản ứng của Lê Khải Liệt lớn như vậy, hắn nói ra một câu chế giễu, không ngờ hai từ mồ chôn lại càng làm cho phản ứng của Lê Khải Liệt thêm phần kịch liệt, vội vàng bụm miệng của hắn lại.

"Đủ rồi! Bây giờ ngươi đừng nói gì nữa!" Lê Khải Liệt nghiến răng nghiến lợi áp sát Vu Duy Thiển vào vách tường, sau đó rống to về phía sau, "Wolf, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Kể lại mọi chuyện từ đầu chí cuối cho ta nghe!"

Nhiệt độ trong phòng giam thoáng chốc giảm xuống vài độ, Lê Khải Liệt thật sự nổi nóng.

Những ai đã sớm quen với việc Lê Khải Liệt rống giận và cáu kỉnh bất an thì có thể dễ dàng quên đi cảm xúc chân thật của hắn, cùng với hậu quả nguy hiểm được sinh ra khi hắn thật sự nổi giận.

Mỗi khi như vậy thì cuối cùng ai sẽ là người chiến thắng, Wolf trầm tư tiến lên phía trước vài bước rồi trịnh trọng cúi đầu, "Thật có lỗi, chuyện này là do ta gây ra."

Nguyên nhân kỳ thật là Lydia, khi Lydia ra ngoài thì Wolf nhất định phải đi theo, nàng đã từng xuất ngoại vài lần để đi tìm Lê Khải Liệt, bởi vì gia tộc Claudy mà bị trúng độc, cho đến khi giải độc rồi về nước, việc nàng xuất ngoại, lại là công chúa duy nhất của Hashim nên không có khả năng không bị giới truyền thông chú ý.

Mà sở dĩ quan hệ giữa Wolf và Lê Khải Liệt không bị ai đào móc đó là kết quả được tạo ra do gây áp lực ở đủ mọi phương diện. Trên danh nghĩa, Lydia là ý trung nhân của hoàng tử Saudi, có thể là Vương phi tương lai.

Có lẽ một ngày nào đó Lydia sẽ trở thành nữ hoàng của Hashim, trở thành người kế thừa tiếp theo, kỳ thật nàng vẫn luôn là một trong những tâm điểm của giới truyền thông.

"....Bọn họ ắt hẳn nhận ra ta trên tin thời sự." Quỳ thẳng xuống đất, trên vẻ mặt cứng ngắc của Wolf rõ ràng hiện lên một chút dao động.

Vẻ ngoại của Wolf cùng thân mình của hắn có khí chất rất độc đáo, muốn người ta không chú ý rất khó, Vu Duy Thiển kéo tay của Lê Khải Liệt xuống, không cho đối phương tiếp tục chướng mắt ở trước mặt, "Bọn họ rốt cục là ai? Với lại mục đích tìm các ngươi là để làm gì?"

"Duy, ngươi giống như mấy người phụ huynh vội vã khắc phục hậu quả sau khi con của mình gặp rắc rối." Lê Khải Liệt kéo Vu Duy Thiển quay lại, có một chút buồn cười, "Chẳng lẽ ta kém cỏi đến mức khiến ngươi lo lắng như vậy hay sao?"

Thái độ và giọng điệu của Lê Khải Liệt đều đang chứng tỏ hắn không để ý chuyện này, nhưng chết tiệt, hắn thật sự rất để ý!

"Nếu ngươi không nói chuyện này rõ ràng thì đừng bàn đến chuyện kết hôn. Nền tảng của hôn nhân chính là sự tin tưởng, nếu ngươi muốn một mình giải quyết tất cả mọi chuyện thì chứng tỏ ngươi không tin tưởng ta." Hắn quay đầu nhìn thẳng vào Lê Khải Liệt, ánh mắt lóe sáng trong gian phòng u ám, giống như đang trách cứ, hoặc đang khiêu khích chuyện gì đó.

Ánh mắt bao hàm lực lượng làm cho người ta không thể không đáp lại, Lê Khải Liệt đã sớm phục tùng đối với loại nghiêm khắc này của Vu Duy Thiển, hiện tại đương nhiên cũng không ngoại lệ, thái độ dần dần bị dao động, không còn tiếp tục nói giỡn, cũng trở nên nghiêm túc, "Không ngờ ngươi lại nói ra những lời này, ta còn tưởng chuyện kết hôn là do ta yêu cầu nên ngươi mới đồng ý."

"Nếu ta đồng ý thì sẽ nghiêm túc thực hiện, chẳng lẽ ngươi không muốn kể rõ quá khứ của mình với chồng tương lai của ngươi hay sao?" Hắn nắm áo của Lê Khải Liệt, tựa như có một loại cảm xúc bất mãn nào đó chậm rãi dâng lên trong lòng, "Nhanh, nói rõ cho ta biết, ngoại trừ đám phụ nữ mà ta đã lười tính sổ với ngươi thì quá khứ của ngươi còn có cái gì nữa?"

Nói đến đây mới cảm thấy có một chút nực cười, kể từ ngày đầu tiên quen biết Lê Khải Liệt, sau đó lại liên tiếp xảy ra nhiều việc, trong khoảng thời gian này bảo ngắn cũng không ngắn, nhưng mãi cho đến hiện tại hắn mới phát hiện ngoại trừ thân thế thì hắn cũng không biết rõ quá khứ của Lê Khải Liệt, không biết ngoại trừ làm ca sĩ thì người này còn làm cái gì nữa.

"Đừng nói giống như ta là một kẻ rất lạm tình, ngươi biết rõ những người phụ nữ đó đối với ta bất quá chỉ là khách qua đường, chỉ là muốn khai thác những thứ hữu dụng trên người bọn họ mà thôi, không hề có ý gì khác." Lê Khải Liệt muốn làm sáng tỏ, đương nhiên hắn không trong sạch đến mức không dính đến nữ sắc, bất quá mấy chuyện như vậy tốt nhất không nên nhắc ở trước mặt Duy của hắn. (=)) thật khó đỡ)

"Đừng có đánh trống lãng với ta." Buông tay ra, Lê Khải Liệt bị Vu Duy Thiển áp sát vào tường, "Ngươi có nói hay không?"

Đồng tử màu đen âm trầm che giấu một trận gió lốc, Lê Khải Liệt đương nhiên không quên người ở trước mặt hắn bạo lực như thế nào. Có lẽ hắn thật sự hơi thích tự ngược, hắn giống như đang hưởng thụ biểu cảm tức giận trong đôi mắt khẽ nheo lại của người đàn ông này, cùng với động tác áp sát hắn vào tường.

"Thật vui khi biết ngươi vẫn quan tâm đến ta như vậy, không bị mắc chứng sợ hãi tiền hôn nhân." Lê Khải Liệt phải thừa nhận mỗi khi Vu Duy Thiển dùng bộ mặt lãnh đạm cùng với thói quen triển lãm phong cách quý phái của mình mà tức giận vì hắn thì thật sự khiến hắn cảm thấy rất sung sướng.

Hắn cao hứng nhưng Vu Duy Thiển thì không, cũng không để ý đến những lời nhảm nhí của hắn, "Lần này nếu ngươi không nói thì sau này cũng không cần nói nữa."

"Vậy nếu ta muốn biết quá khứ của ngươi thì có phải ngươi cũng sẽ nói ra toàn bộ cho ta biết hay không?" Ngoài dự đoán của mọi người, Lê Khải Liệt trả lời một cách thận trọng.

"Dù sao chuyện của ta thì ngươi cũng đã biết hết, bao gồm cả thân thế của ta, mặc kệ là thê thảm cỡ nào thì ngươi cũng đều biết rõ, còn những thứ khác thì căn bản không có gì phải nói, còn ngươi thì sao?" Hắn không cho Vu Duy Thiển có cơ hội lảng tránh, ánh mắt xuyên thấu dừng trên người của Vu Duy Thiển.

Vu Duy Thiển chỉ có thể trầm mặc đối với câu hỏi của Lê Khải Liệt, không phải hắn không muốn nói, mà là nói không hết, cũng không thể nhớ nhiều như vậy.

"Dường như ngươi rất nghiêm túc đối với chuyện hôn nhân, nhưng nếu đối tượng kết hôn là đàn ông thì ngươi có cảm thấy thất vọng đối với chuyện chúng ta không có con hay không?" Lê Khải Liệt không bỏ lỡ thời cơ mà tiếp tục hỏi ra những lời này, làm cho Vu Duy Thiển lĩnh hội khả năng kéo người ta vào cạm bẫy của hắn tài như thế nào.

Lê Khải Liệt vẫn luôn muốn hỏi điều này, kể từ khi cầu hôn thành công, từ khi Lydia nói nàng mang thai thì Vu Duy Thiển lộ ra một loại biểu cảm khác thường khiến hắn rất để ý. Bạn đang ?

"Ngươi chỉ muốn biết chuyện này?" Nhướng mày, Vu Duy Thiển không tin Lê Khải Liệt sẽ dễ dàng thỏa mãn như vậy.

"Không bằng nói là ta không dám biết quá nhiều, chúng ta đều có quá khứ nhưng bởi vì ngươi đặc biệt nên làm cho chúng ta có rất nhiều điểm không cân bằng, thế nào? Ngươi trả lời ta, ta cũng sẽ trả lời ngươi." Tựa như còn kè bớt một thêm hai, Lê Khải Liệt chạm vào Vu Duy Thiển, lại dùng đầu ngón tay lướt qua mái tóc của hắn một cách tình cảm.

"Muốn biết thì vì sao không hỏi thẳng?" Trước khi trả lời, Vu Duy Thiển đưa ra một câu hỏi.

"Đương nhiên là vì nhìn thấy ngươi lo lắng cho ta là chuyện khiến cho người ta cảm thấy vô cùng vui sướng." Lê Khải Liệt trả lời ngắn gọn rõ ràng, "Chẳng phải ngươi đã sớm biết hay sao? Duy–"

Đáp án cùng với giọng điệu kéo dài âm cuối như vậy tựa hồ rất nhàm chán, kèm theo một nụ hôn dừng bên tai, nhưng không biết vì sao lần này Vu Duy Thiển lại không nổi giận, "Còn có thể đùa giỡn như vậy chứng tỏ đối phương cũng không quá nguy hiểm, còn nếu không thì chính là ngươi rất chắc ăn, được rồi."

Hắn giúp Lê Khải Liệt chỉnh lại cổ áo bị hắn kéo xộc xệch, "Câu trả lời của ta là, không, ta không cần chuyện kia."

Hắn trả lời vấn đề về chuyện con cái của Lê Khải Liệt, sau khi nói xong thì hắn liếc mắt sang bên cạnh, Wolf đang quỳ dưới đất, cúi đầu trầm tư, hoàn toàn không để ý đến nội dung mà bọn họ đang nói, hắn đang lo lắng cho Lydia.

"Ta đã đưa ra câu trả lời, kế tiếp đến phiên ngươi." Nắm lấy áo của Lê Khải Liệt rồi kéo về, sau đó ôm lấy thắt lưng của hắn, Vu Duy Thiển cũng dùng cách thức giống hắn, ghé vào lỗ tai của hắn mà nói nhỏ, "Cho ngươi cơ hội cuối cùng, nếu ngươi không nói–"

Trên lưng của Lê Khải Liệt bỗng nhiên căng thẳng, "Hôm nay, ngày mai, ngày kia, và mỗi một ngày tiếp theo ở Hashim, ngươi đừng hòng chạm vào ta." (o.o)

Vu Duy Thiển thổi hơi vào lỗ tai của hắn, sắc mặt không hề thay đổi mà chỉ mỉm cười, "Không biết cái tên biến thái cuồng dục này có thể chịu được bao lâu."

Đây xem như là một lời uy hiếp đối với Lê Khải Liệt, muốn hắn liên tục vài ngày ở cùng một phòng với Vu Duy Thiển mà không làm cái gì thì đó là chuyện không có khả năng.

Hắn vốn không có gì muốn giấu diếm, chẳng qua nhân cơ hội này mà muốn hỏi rõ ý của Vu Duy Thiển, lúc này hắn thật sự bị khiêu khích, khó tránh khỏi có một chút nghiêm túc, cũng có thể xem như chạm vào sĩ diện của một người đàn ông, "Ngươi nói thật? Nghe như thể chỉ có một mình ta là phải chịu đựng."

"Ngươi không thể chạm vào ta nhưng ta chưa nói là ta không chạm vào ngươi." Vu Duy Thiển thản nhiên trả lời, không hề chớp mắt.

"Như vậy không công bằng." Lê Khải Liệt nửa thật nửa giả mà kháng nghị.

"Nói công bằng với ngươi chả khác nào ký kết với ma quỷ, ta không ngốc như vậy." Trên đời này tuyệt đối không có chuyện công bằng, huống chi Lê Khải Liệt vốn không phải là người có thể sử dụng thủ đoạn bình thường để áp chế.

Vu Duy Thiển buông hắn ra, chờ câu trả lời của hắn.

Trong đôi mắt màu tro lục được xưng là Tham Lang ẩn chứa một loại ý cười thâm trầm khó phân biệt, hắn thích chọc Vu Duy Thiển nổi giận, trước kia thích thấy bộ dáng nổi giận của người này là vì muốn chinh phục, hắn muốn chinh phục người đàn ông tóc đen mắt đen lại tràn đầy bí ẩn, hiển lộ vẻ uy nghiêm và một loại cảm giác tang thương nào đó.

Nhưng sau này ham muốn chinh phục chậm rãi biến chất, hắn hưởng thụ sự tác động qua lại giữa hai ngươi, cho dù đó là khắc khẩu.

Có đôi khi sẽ rất mạnh miệng, có đôi khi sẽ nói ra những lời rất ác độc, Vu Duy Thiển như vậy, bên dưới vẻ ngoài cứng rắn là một loại dịu dàng mềm mại mà chỉ có hắn mới có thể nhìn ra, chính vì điều này mà tự đáy lòng của hắn cảm thấy vô cùng thỏa mãn và vui sướng.

Đúng vậy, hắn đương nhiên sẽ không cố ý giấu diếm quá khứ của hắn, đó chỉ là một ít chuyện hoang đường mà hắn đã làm khi vẫn còn trẻ mà thôi.

"Có biết biệt hiệu Tham Lang là từ đâu mà đến hay không?" Hắn rốt cục trịnh trọng giới thiệu với Vu Duy Thiển, "Đương nhiên không phải là ngôi sao Tham Lang ở trên trời, cũng không liên quan đến biệt hiệu mà giới truyền thông đã đặt cho ta. Khi đó ta khoảng chường hai mươi tuổi, rất muốn thử làm những công việc yêu cầu có tính khiêu chiến cao một chút."

"Ta nghĩ người muốn tìm Tham Lang có lẽ đã đánh mất vài thứ." Trong đôi mắt màu tro lục lóe lên ánh sáng quỷ bí, Lê Khải Liệt nói một cách cô đọng.

"Cho nên công việc của ngươi là..." Không cần Lê Khải Liệt giải thích nhiều, Vu Duy Thiển có thể hiểu rõ, khóe miệng mỏng manh nhếch lên một đường cong ngoài ý muốn, "Ngươi muốn nói là đạo chích?"

……

P/S: hoàng tử, ngôi sao thần tượng là một tên ăn trộm khét tiếng =)) =))

186. Chương 186: Đạo Chích

"Đạo chích, ừm—xưng hô như thế cũng không sai." Lê Khải Liệt lấy ngón tay nâng cằm, "Chẳng phải nghề nghiệp càng cổ xưa thì càng có sức quyến rũ hay sao?"

Hắn nhướng đuôi lông mày lên, nụ cười thản nhiên có một loại hương vị khó có thể nói rõ.

Vu Duy Thiển nhớ đến thời điểm Lê Khải Liệt tặng hắn cây đàn vi-ô-lông quý giá đã nói qua vài lời mơ hồ, hắn khoanh tay gật đầu, "Đúng vậy, ngày xưa còn có sát thủ và kỹ nữ cũng như thế."

Nhẹ nhàng chế nhạo, ánh mắt như có một chút đăm chiêu dừng trên nếp gấp ở khóe miệng của Lê Khải Liệt khi nhếch môi cười. Đạo chích, trong tất cả những câu chuyện dân gian thì bọn họ đều đơn thân độc mã, dựa vào sức của chính mình để đối mặt với tất cả nguy hiểm.

"Đừng xem nhẹ nghề này, ngươi chính là ví dụ tốt nhất, ngươi xem đi, Duy, ngay cả trái tim của ngươi mà ta cũng đánh cắp được." Ngón tay của Lê Khải Liệt đè vào ngực của Vu Duy Thiển một cách ám muội.

Hắn chỉ mỉm cười mà không đáp trả.

Giờ phút này, người đàn ông đứng trước mặt hắn luôn làm cho hắn không thể ứng phó, bọn họ dường như luôn bề bộn nhiều việc, bởi vì hắn không muốn bị ký ức xa xưa chôn vùi, cho nên cũng vui vẻ đắm mình vào sự bận rộn này.

Nhưng hiện tại hắn mới nhớ đến hắn chưa từng hỏi Lê Khải Liệt, sau khi biết được thân thế của mình thì Lê Khải Liệt đã làm những chuyện gì.

"Muốn an ủi ta như thế nào?' Có thể là nhận thấy được cảm xúc của Vu Duy Thiển thông qua ánh mặt hoặc là biểu cảm trên khuôn mặt, Lê Khải Liệt choàng tay ôm lấy bờ vai của Vu Duy Thiển, nhân cơ hội đem toàn bộ trọng lượng cơ thể dựa vào người của đối phương, tựa hồ lộ ra ánh mắt bao hàm vô số tình cảm và sự thấu hiểu.

Vu Duy Thiển tiếp thu hết tất cả, cảm xúc co rút trong lồng ngực chậm rãi khôi phục lại như thường, hắn cấu mông của Lê Khải Liệt một chút rồi cắn nhẹ vào lỗ tai của đối phương, "Hư lắm, đêm nay ngươi biết tay ta."

Loại cảnh cáo này đương nhiên không làm cho vị siêu sao thần tượng có dư thừa sinh lực cảm thấy sợ hãi, Lê Khải Liệt cất cao tiếng cười, tiếng cười cũng kéo Wolf đang ngồi dưới đất đứng lên, "Duy, Duy yêu của ta, ngươi luôn làm cho ta ngạc nhiên, ta làm sao có thể nào không yêu ngươi!"

"Đừng nói nhảm nhí, rốt cục là có chuyện gì? Đừng quên chúng ta tới nơi này là để nghỉ mát." Màn đêm buông xuống, bên ngoài cửa sổ không còn một tia sáng nào nữa, Vu Duy Thiển từ trong bóng tối bước ra ngoài, bảo người bên ngoài bật đèn lên.

Wolf là mẫu mực của toàn thể quân nhân Hashim, không ai muốn thấy hắn tự mình tống giam, người canh gác ngoại trừ bật đèn còn bưng đến điểm tâm và trà nóng, thậm chí còn mang đến vài chiếc ghế dựa, xem ra là đang hy vọng có ai đó có thể thuyết phục Wolf ra khỏi phòng giam.

Kỳ thật cho đến bây giờ hành động này của Wolf là vì chuyện gì thì đã quá rõ ràng.

"Vì ngươi muốn bảo vệ Lydia, không muốn đem nàng liên lụy vào chuyện này cho nên ngươi tưởng là làm như vậy thì có thể giải quyết được vấn đề? Ta chỉ có thể nói là ta cảm thấy hơi thất vọng đối với ngươi." Ngồi xuống ghế, khuôn mặt của Lê Khải Liệt trở nên nghiêm túc, hắn không để Wolf ngồi xuống, Wolf vẫn đang đứng trước mặt bọn họ.

Wolf chỉ trầm mặc không nói, bóng đèn chiếu sáng trên đỉnh đầu, lộ rõ vẻ mặt khẩn trương của hắn.

"Điện hạ Leo, công chúa…..mang thai của ta." Hắn rốt cục mở miệng, trên khuôn mặt chưa bao giờ lộ ra quá nhiều biểu cảm, cho dù là một chút khẩn trương cũng chỉ là thoáng qua, nhưng hiện tại hắn lại vô cùng khẩn trương và thận trọng.

"Ta không thể để cho nàng gặp phải nguy hiểm, cho nên chỉ có cách này là tốt nhất, chỉ cần không tìm thấy Hồng Nha thì sẽ không tìm thấy Tham Lang, chẳng qua ta không ngờ điện hạ lại quay về ngay lúc này." Wolf nói đến đây thì lộ ra một nụ cười khổ.

Điều này khiến cho hết thảy những gì hắn đã cất công làm ra đều uổng phí.

Không ai ngờ đến chuyện này, nhưng Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt cũng không hối hận.

"Vì sao chỉ có tìm được ngươi thì mới có thể tìm được hắn?" Có lẽ vẫn không quen với độ ngọt của những món điểm tâm ở nơi này, Vu Duy Thiển cắn một miếng điểm tâm truyền thống của Hashim rồi nhét vào miệng của Lê Khải Liệt, lấp kín cái miệng đang muốn nói chuyện của đối phương.

"Lúc ấy ta chấp hành nhiệm vụ thì trùng hợp gặp phải điện hạ Leo, mục tiêu của ta là giết người, mục tiêu của điện hạ là tìm thứ gì đó của người chết…." Nói đến năm tháng xa xưa, Wolf không hề có một chút dao động, giết người đối với hắn mà nói cũng đơn giản tựa như hít thở không khí, hơn nữa còn thường xuyên xảy ra.

"Để ta đoán một chút, hắn nhất định là chờ ngươi giết người xong, sau đó thuận tiện đem thứ gì đó đi? Ta nói có đúng hay không?" Đây là tác phong của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Lê Khải Liệt liếm màu đỏ của mứt trái cây trên khóe môi, đôi môi khêu gợi nhếch lên một nụ cười có chút nguy hiểm, thản nhiên thừa nhận, "Đã có người ra tay, ta cần gì phải vất vả như vậy, ngươi nói có đúng hay không?"

Nói đến việc kết bạn lúc trước với Wolf thì quả thật là trùng hợp, cũng có thể nói số mệnh an bài,Wolf là kẻ phản bội của gia tộc Claudy, điểm này nhất định làm cho Lê Khải Liệt sinh ra một chút đồng cảm đối với hắn, Vu Duy Thiển nghĩ như thế.

"….Wolf sau đó trở thành người liên lạc của ta, bất quá chỉ trong một quãng thời gian ngắn, địa vị của Lydia ở trong lòng dân chúng Hashim càng ngày càng lớn, tầm quan trọng của nàng cũng được đề cao, vì vậy ta thu xếp để Wolf ở nơi này." Nói xong, Lê Khải Liệt cầm lấy tách trà, há mồm uống cạn rồi lại cau mày buông xuống, "Chẳng lẽ nơi này không có rượu hay sao?"

"Nơi này là phòng tạm giam, thưa điện hạ." Wolf nhắc nhở, "Trong phòng giam không có cồn, điện hạ ắt hẳn là biết rất rõ."

Lê Khải Liệt đặt tách trà trống rỗng xuống bàn, hứng thú bắt chéo chân, "Nhất định là ngươi đã nghe không ít chuyện của ta từ phía Lydia, chúc mừng ngươi, em rể, biết được cả việc trước đây ta từng bị giam, chứng tỏ tâm tư của Lydia đã hoàn toàn đặt trên người của ngươi."

Khi hắn nói ra những lời này thì ánh mắt vô tình cố ý xẹt qua trên người Vu Duy Thiển, đương sự hiển nhiên nghe được ý tứ của hắn, mà Vu Duy Thiển cũng hiểu được, nhớ đến ánh mắt trước kia Lydia từng nhìn mình so với hiện tại.

"Rất nhiều phụ nữ trước khi chân chính trưởng thành đều đi sùng bái một người nào đó, nghĩ rằng mình yêu thương hắn, kỳ thật họ chỉ đang chờ đợi, chờ đợi cho đến khi người đàn ông của đời mình xuất hiện." Hắn vỗ vai của Lê Khải Liệt, "Chẳng lẽ ngay cả em gái của mình mà ngươi cũng ghen hay sao?"

"Ừm, Lydia quả thật đã trưởng thành không ít, nàng còn biết cách kê đơn, thật không đơn giản." Không xác định lời nói này xuất phát từ miệng của Lê Khải Liệt có thể tính là khen ngợi hay không, hắn đè lại bàn tay của Vu Duy Thiển đang đặt trên vai hắn, nghiêng đầu hôn môi.

Trên khuôn mặt cứng như tảng đá của Wolf dường như hiện lên một chút quẫn quách, bị một cô gái kê đơn, nói ra thì cũng không tính là quá đẹp mặt, nhưng hắn không hề có một câu oán hận đối với kết quả hiện tại.

"Khi đó ngươi đã lấy đi cái gì?" Không cần hỏi chi tiết, Vu Duy Thiển tin tưởng chính ở lần gặp gỡ tình cờ kia thì Lê Khải Liệt đã phát hiện ra điểm khác biệt của Wolf, con mắt màu đỏ chính là đặc thù dễ dàng nhận ra nhất, là một trong những thí nghiệm của gia tộc Claudy, bất quá hắn rất hiếu kỳ không biết Lê Khải Liệt đã trộm đi cái gì.

"Không nhớ rõ, ai có thể nhớ được nhiều như vậy, nếu không phải là nhờ vả thì thứ kia nhất định bị ta ném ở trong nhà kho." Giang hai tay ra sau đầu rồi dựa vào lưng ghế, Lê Khải Liệt vẫn trả lời một cách thờ ơ, giống như một con dã thú lười biếng, chẳng muốn suy nghĩ con mồi rốt cục đi về phương nào.

Sau khi biết được chân tướng về thân thế của mình thì ắt hẳn việc muốn làm nhất chính là xác định sự tồn tại của mình, Vu Duy Thiển hiểu rất rõ tâm tình này của Lê Khải Liệt.

Bởi vì hắn cũng đã từng mất phương hướng.

"Nhà kho? Ý của ngươi là ngươi ném những thứ trộm được vào trong nhà kho của hoàng cung Hashim?" Nếu nói là nhà kho thì không bằng nói là bảo khố, hắn nhớ lại lần đó, "Khi ngươi đem tặng cây đàn vi-ô-lông cho ta…."

"Đúng vậy, chính là nơi đó." Lê Khải Liệt khẳng định suy đoán của Vu Duy Thiển.

"Có lẽ lần này người tới tìm ngươi là vì một thứ trong đó, chúc mừng, ngươi lại rước lấy phiền phức cho chúng ta." Kỳ thật hiện tại đã không còn cảm thấy phiền phức, hoặc nên nói là đã thành thói quen thì sẽ chính xác hơn.

"Đừng nói như vậy, chuyện này cũng không phải do ta mong muốn." Lê Khải Liệt đứng dậy, bỗng nhiên có vẻ bừng bừng phấn chấn, trong đôi mắt màu tro lục lóe lên ánh kim, "Kỳ thật chuyện này cũng không tệ, đã lâu chưa từng cảm thấy thú vị như vậy, thật có tính khiêu chiến."

"Không biết đối phương là ai, không biết đối phương muốn tìm cái gì, chúng ta ở ngoài sáng, tất cả lực lượng chúng ta có là một vệ sĩ đang lo lắng vì vợ con, một ca sĩ thần tượng tự cao tự đại, còn có ta là một công dân bình thường." Vu Duy Thiển cũng đứng lên, hai tay đút vào túi quần rồi tiến lên phía trước vài bước, không khỏi đùa cợt mà quay đầu nhếch môi, "Quả thật rất có tính khiêu chiến đúng không?"

Không đợi Lê Khải Liệt phản bác, Wolf bỗng nhiên ngắt lời, "Kỳ thật, ý đồ của đối phương là muốn liên hệ với ta."

Vu Duy Thiển đi đến trước mặt Wolf, bất thình lình nghĩ đến chuyện gì đó, "Ngươi đã nói bọn họ là ông bạn già." Hắn nhìn chằm chằm vào con mắt không bị chụp lại của Wolf, đồng tử màu xám tro lộ ra ngoài.

Không thể nhìn thẳng vào mắt của Vu Duy Thiển, con mắt màu xám tro hơi chuyển động một chút, "Đúng vậy, ngài Wirth, ta biết bọn họ là ai, điện hạ Leo cũng biết."

Ánh mắt của Vu Duy Thiển chợt lóe, trong lòng bỗng nhiên hiểu ra cái gì đó, quay đầu nhìn chằm chằm Lê Khải Liệt, "Ngươi đánh trống lãng là vì không muốn cho ta biết đối phương là ai? Hay là ngươi cảm thấy hiện tại ta đã trở thành người bình thường sẽ vướng víu tay chân của ngươi?"

Câu hỏi của hắn rất trực tiếp, Lê Khải Liệt không có cách tránh né, thu hồi bộ dáng lười biếng kia, "Ta không muốn ngươi gặp phải nguy hiểm."

Tựa như Wolf không muốn Lydia bị liên lụy vào chuyện này, tình nguyện tự nhốt mình, chặt đứt liên hệ với thế giới bên ngoài.

Nhưng mà Lê Khải Liệt cũng biết Vu Duy Thiển không phải Lydia.

Đối mặt với hắn, Vu Duy Thiển dùng biểu cảm lãnh khốc cùng giọng điệu mỉa mai mà nhìn hắn, hắn chỉ có thể giơ tay đầu hàng, "Được rồi, nếu ta đoán không sai thì người mà Wolf nói ắt hẳn đã từng nhờ vả Tham Lang đi lấy trộm thứ gì đó, ta nói có đúng hay không?"

Wolf trầm trọng gật đầu đối với câu hỏi của hắn, "Điện hạ, Claudy đã là quá khứ của chúng ta, nhưng ngoại trừ Claudy thì có lẽ chúng ta cũng nên chịu trách nhiệm đối với những chuyện khác."

"Đối phương là xã hội đen? Buôn lậu? Giao dịch vũ khí súng ống? Hay là mua bán thuốc phiện?" Không phải hoàn toàn không biết chuyện gì, Vu Duy Thiển nhanh chóng tiếp lời.

"Đáng tiếc là đều có." Lần này Lê Khải Liệt không cười, lấy ra điếu thuốc từ trong túi nhưng không châm lửa. ?

Vu Duy Thiển châm lửa thay hắn, lần này không ngăn cản hắn hút thuốc, hai người đều không nói chuyện, Wolf cũng không mở miệng, trong phòng giam yên tĩnh lạ thường.

Gió đêm len qua song cửa sổ, bóng đèn trên đỉnh đầu hơi đong đưa, ánh sáng lay động, bọn họ đều nhìn thấy cái bóng của đối phương không ngừng chập chờn qua lại, kèm với nghi vấn trong đó.

Những người này đột nhiên tìm Lê Khải Liệt để làm gì? Đã nhiều năm như vậy....

"Wolf!" Ngoài cửa dồn dập tiếng bước chân của người canh gác, "Trong cung đột nhiên có khách đến, lần này ngươi không thể không đi ra ngoài!" Hắn vội vàng chạy vào.

"Có ý gì?" Wolf không hề khẩn trương, chỉ cần không phải Lydia gặp chuyện gì bất trắc thì hắn vẫn có thể trấn tĩnh đối với bất cứ vấn đề gì.

"Là hoàng tử Saudy dẫn người đến đây, hắn muốn đích thân cầu hôn công chúa Lydia, đây là lần thứ hai, nếu tiếp tục từ chối thì..." Trong hoàng cung có rất nhiều người đều nhận ra tình cảm của công chúa đối với Wolf, nhưng hắn không rõ vì sao Wolf lại tự nhốt mình ở nơi này.

Người canh gác có vẻ rất khẩn trương, vừa mới nói xong thì một trận gió lướt qua người hắn, Wolf đã xông ra ngoài.

……..

P/S: Ôi dào, Duy dọa gì không dọa, dọa cấm dục con sam mấy ngày ở *Hashim*, chỉ là ở Hashim thôi =)) =)), ta cứ tưởng dọa là *cả đời không cho chạm vào* =)), Duy vẫn còn nhân nhượng chán.

187. Chương 187: Hai Người Đàn Ông Cầu Hôn

Đại sảnh được bố trí đơn giản nhưng lại rất có phong cách, Lydia ngồi trên một chiếc ghế được lót nệm mềm, nàng mặc quần áo với màu sắc tươi sáng, kiểu dáng rộng thùng thình, ngay cả tóc cũng không chải chuốt chỉnh tề, tóc tai bù xù nhận ly nước trái cây do người hầu bưng đến, há to mồm uống cạn.

Nhưng ở trong mắt của hoàng tử Saudi thì hình ảnh này dường như cũng không tạo thành chướng ngại gì, hắn vẫn dùng ánh mắt thâm tình để nhìn chăm chú người đẹp ở trước mặt, "Lydia, đến khi nào thì có thể chuẩn bị hôn lễ của chúng ta? Ta nôn nóng được kết hôn với nàng."

Tay của Lydia bị cầm lấy, hoàng tử Saudi Qiu Lal, quỳ xuống một chân ở dưới đất, hắn cầm lấy một bó hồng lớn, hương hoa tràn ngập trong không khí.

Deman và Mary Anna ngồi ở một bên nhìn bọn họ, Qiu Lal cầm lấy tay của Lydia rồi khẽ hôn một cái, dưới ánh đèn và những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, cảnh tượng xinh đẹp này giống như một cảnh lãng

mạn trong phim điện ảnh, nữ nhân vật chính tựa hồ muốn mở miệng nói cái gì đó thì bỗng nhiên cửa cái bị mởra.

Trên mặt của Wolf đằng đằng sát khí, vệ sĩ canh gác bên ngoài theo bản năng muốn ngăn cản hắn nhưng lại thất bại.

Cánh cửa vô tội lay động vài cái, tất cả người bên trong đều nhìn Wolf đột nhiên xông đến.

"Người không thể lấy hắn, điện hạ." Sải bước đi đến, cho dù vào lúc này mà Wolf vẫn dùng giọng điệu vừa cung kính vừa cứng ngắc để nói như vậy, trong lòng của Lydia tràn đầy hy vọng nhưng ánh mắt vẫn cứ ảm đạm, "Hử? Vậy à? Vì sao lại không thể?"

"Ngươi là ai? Lập tức cút ra ngoài cho ta!" Hoàng tử Qiu Lal dường như nhận thấy bầu không khí khác thường giữa bọn họ, hắn đứng dậy rồi hung hăng trừng mắt nhìn Wolf.

"Điện hạ, người cũng biết bởi vì người là của ta, hơn nữa ta còn là cha của đứa nhỏ trong bụng người." Wolf không nhìn Qiu Lal, không nhìn những người khác mà chỉ nhìn Lydia, giống như mọi ngày, chậm rãi quỳ dưới chân nàng.

"Ta xin hứa ta sẽ vĩnh viễn trân trọng người, chiếu cố người, còn có đứa con của chúng ta, cho nên van xin người, công chúa điện hạ, hãy đồng ý lấy ta." Không có hoa hồng, cũng không có giọng điệu dịu dàng, trên người mặc quân phục bình thường, thậm chí còn dính một chút tro bụi trong phòng giam, Wolf cứ như vậy mà quỳ gối trước mặt nàng.

Lydia đương nhiên rất cao hứng vì hắn có thể xuất hiện đúng lúc, nhưng hiện tại nàng có một nghi vấn cần phải được trả lời, "Bởi vì đứa nhỏ trong bụng ta? Vì đứa nhỏ mà ngươi mới chịu trách nhiệm lấy ta? Là ta kê đơn quyến rũ ngươi, ngươi không cần vì chuyện này mà tự chịu trách nhiệm, ta đáng sợ như vậy hay sao?"

Có lẽ là vì mang thai nên khiến cho nàng trở nên đa sầu đa cảm, vốn định hỏi cho rõ ràng nhưng hiện tại những lời nghiêm khắc lại chậm rãi mang theo cảm giác tủi thân.

Nàng khóc.

Lydia vốn không nhát gan cho nên mới kê đơn Wolf, nhưng cũng sẽ không đau khổ đến mức như vậy. Wolf trầm mặc trong chốc lát, cầm lấy bàn tay của nàng đã bị người khác hôn lên rồi đặt vào ngực của mình, "Đúng vậy, người rất đáng sợ." Hắn trả lời.

Lydia mở to hai mắt nhìn hắn, Wolf lập tức nắm chặt tay nàng, "Điện hạ....ngài vẫn là báu vật mà ta phải bảo vệ." Giống như đang tìm từ ngữ thích hợp, hắn nói rất chậm.

"Ta rất sợ người sẽ gặp chuyện không may, sợ khi ta nhìn người thì sẽ bất cẩn mà quên mất chức trách của mình, sợ ta ở bên cạnh người lại bảo vệ người không tốt. Người rất đáng sợ, bởi vì chỉ cần có người ở bên cạnh ta thì ta sẽ.....ta sẽ quên bản thân mình muốn làm cái gì." Wolf nói một cách rầu rĩ.

Nước mắt rơi xuống cách tay của Wolf, Lydia đồng thời lại nhịn không được mà mỉm cười, trong khi lời nói kế tiếp của Wolf làm cho nàng càng trừng to mắt.

"Còn có một chuyện ta phải nói cho người biết, công chúa điện hạ của ta." Wolf ngẩng đầu, "Khi ta làm lính đánh thuê thì đã được huấn luyện, một lượng nhỏ thuốc kích thích tuy rằng sẽ có tác dụng nhưng không đến mức làm cho ta mất đi thần trí, lúc ấy....ta biết người là ai, cũng biết ta đang làm cái gì."

Nói cách khác là hắn ngầm đồng ý chuyện này xảy ra.

Không biết cả đời của Wolf có từng nói nhiều như vậy hay chưa, đến khi Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển đến cửa phòng thì vừa vặn nhìn thấy Wolf bày tỏ, Lydia vừa khóc vừa cười vừa tức vừa giận mà nhào vào lòng hắn, Deman và Mary Anna dường như cũng đã sớm dự đoán được kết cục này, tuy rằng cũng rất kinh ngạc nhưng chỉ thở dài rồi lại mỉm cười.

Hoàng tử Qiu Lal đứng bên cạnh nhìn vị hôn thê của mình cùng một người đàn ông khác anh anh em em khiến cho hắn xanh mặt, là đàn ông, không ai chịu nổi chuyện này, "Deman! Đây là công chúa Hashim của ngươi?" Hắn phẫn nộ, mũi dùi chỉa thẳng vào quốc vương ở nơi này.

"Thân là công chúa của một nước, Lydia quả thật không nên, ta nhận lỗi với ngươi." Deman chỉ có thể trả lời như vậy, Lydia vốn phải thể hiện mình là một vị công chúa trước, sau đó mới có thể là chính mình.

"Hoàng tử Qiu Lal, ngươi muốn giải quyết chuyện này như thế nào?" Mary Anna biết rõ không thể cứu vãn, đứng bên cạnh Deman, nàng toát ra khí thế của một vị hoàng hậu mà người khác không thể khinh thường.

Chuyện này có thể lớn cũng có thể nhỏ, nếu chỉ là khúc mắc về tình cảm của con cái thì không tính là to tát, nhưng nếu hoàng tử Saudi cố ý muốn gây sự thì chuyện này cũng có thể phá hỏng quan hệ hữu nghị giữa hai quốc gia.

Lydia được Wolf đưa về phòng của mình, hiện tại nàng sắp làm mẹ, cảm xúc kích động không có lợi đối với nàng, Wolf cũng không muốn trực tiếp đối đầu với Qiu Lal, hắn đã làm ra chuyện sai lầm, nếu tiếp tục xung đột với Qiu Lal thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến sự yên ổn của vương quốc Hashim.

"Giải quyết?" Phẫn nộ làm cho sắc mặt của hoàng tử Qiu Lal đỏ bừng, "Tóm lại ta sẽ không có hứng thú đối với một vị công chúa như vậy, các ngươi đã sớm biết nàng có người đàn ông khác vậy mà còn để ta đến đây cầu hôn! Hashim nợ ta một lời giải thích!"

Là hắn tự mình coi trọng Lydia, cũng chính là hắn muốn đến nơi này cầu hôn, Deman và Mary Anna chỉ là không phản đối mà thôi, nhưng hiện tại hắn lại nói như vậy thì cũng không có ai có thể phản bác.

"Như vậy không bằng cứ nói thẳng cho ta biết, hoàng tử Saudi, ngươi muốn chúng ta bồi thường như thế nào?" Deman muốn hắn khai ra điều kiện.

Qiu Lal trầm mặc trong chốc lát, "Mở ra bảo khố của vương quốc Hashim! Ta muốn lựa chọn thứ mà ta thích! Nếu ta không thể có được công chúa ở nơi này thì ta phải mang thứ khác trở về, nó phải vô giá."

Vu Duy Thiển cảm thấy bất ngờ rồi nhìn Lê Khải Liệt, đối phương cũng đáp lại hắn một ánh mắt, hai người đều cảm thấy chuyện này có một chút kỳ quái.

Bọn họ không đi vào mà chỉ đứng bên ngoài, thân phận của Lê Khải Liệt là bí mật của hoàng thất đối với người ngoài, cho nên bọn họ cho vệ sĩ canh gác lui ra rồi đứng vào hai bên cánh cửa, những người Saudi khác không biết nên có lẽ sẽ nghĩ bọn họ là vệ sĩ.

"Quốc vương Deman, ngươi có đáp ứng hay không?" Hoàng tử Qiu Lal hỏi lại một lần nữa.

Sau khi nghe rõ những gì mà hắn yêu cầu, Deman cảm thấy kinh ngạc nhưng vẫn thản nhiên xác nhận lại một lần nữa, "Ngươi muốn lựa chọn một ít thứ từ trong bảo khố để mang về, chỉ như vậy?"

"Chỉ như vậy." Qiu Lal không còn tức giận như trước, lộ ra phong độ mà một vị hoàng tử nên có, hắn đặt tay lên ngực, khom người hành lễ, "Nếu đã không lấy được công chúa thì xin cho phép ta tìm kiếm một món bảo vật khác."

"Đối với hoàng tử Saudi mà nói, còn có cái gì quý giá mà chiếm không được, e rằng nhìn thấy bảo khố của quốc gia này thì sẽ cảm thấy thất vọng." Deman không rõ dụng ý về điều kiện này của Qiu Lal, nhưng cách giải quyết như vậy cũng chẳng có gì tổn thất đối với Hashim.

Những thứ trong bảo khố cho dù có đáng giá thế nào thì cũng chỉ là tiền mà thôi, tiền tài tổn thất thì cũng không gây nguy hiểm cho Hashim.

Vì vậy Deman đồng ý, Mary Anna cũng không dị nghị.

"Nghe nói Qiu Lal đã mua một chiếc máy bay Boeing, thay đổi kết cấu nội thất để tạo nó thành một hoàng cung di động, ngươi nói thử xem, một người đã có nhiều tiền đến mức không biết sử dụng để chi vào chuyện gì, vì sao còn muốn đi vào bảo khố của Hashim? Chẳng lẽ hắn không biết nơi đó không có bí mật quân sự gì hay sao, cũng sẽ không có báo cáo tài chính ở trong đó?"

Chờ người bên trong sắp đi ra ngoài, Lê Khải Liệt kéo Vu Duy Thiển đến một gian phòng khác, bên trong không có ai, hắn tùy ý ngồi xuống, không biết lôi từ đâu ra một chai rượu.

Vu Duy Thiển tiếp nhận ly sâm banh, "Muốn chúc mừng cái gì? Em gái của ngươi thu phục được em rể hay hoàng tử Saudi là một kẻ ngốc?"

"Ngươi nói thử xem?" Cùng hắn cụng ly, Lê Khải Liệt ngồi xuống bên dưới chiếc ghế sô pha mà Vu Duy Thiển đang ngồi, tấm thảm lông màu đen huyền lõm xuống, hắn ngửa đầu, "Qiu Lal sẽ là một kẻ ngốc hay sao?"

Đáy mắt màu vàng tựa như phản xạ chất lỏng trong ly rượu, màu sắc u ám di chuyển, "Mấy thứ rác rưởi trong nhà kho hình như bỗng nhiên trở nên đáng giá." Nguy hiểm và nóng nảy dung hợp.

Lãnh địa bị uy hiếp thì những động vật ăn thịt thường sẽ có ánh mắt này, vì sắp gia nhập vào cuộc săn bắn mà nóng lòng muốn thử thách, Vu Duy Thiển hiện tại biết rõ việc Lê Khải Liệt không chịu an phận là vì nguyên nhân gì.

"Ta thật sự không muốn hỏi ngươi rốt cục đã trộm cái gì, đầu tiên là ông bạn già, tiếp theo là Qiu Lal, thoạt nhìn trước kia cuộc sống của ngươi rất muôn màu muôn vẻ." Muốn người ta không nghi ngờ ý đồ của Qiu Lal thì rất khó, sự tình luôn dễ dàng khiến người ta liên tưởng.

Mà Lê Khải Liệt cảm thấy chuyện này không cần phải nghĩ nhiều, "Ngươi nói thử xem, cái gì sẽ làm cho Qiu Lal cảm thấy hứng thú như thế?" Hắn vừa vuốt ve chân của Vu Duy Thiển vừa nhàn nhã đặt câu hỏi.

Bàn tay luồn vào bên trong ống quần, giống như một con rắn uốn lượn, trên ngón tay còn có cảm giác mát lạnh từ ly rượu, Vu Duy Thiển lập tức rùng mình, đè lại bàn tay của Lê Khải Liệt, bên dưới đồng tử màu đen nhanh chóng nổi dậy một loại nhan sắc khác, "Rốt cục ngươi muốn biết hắn cảm thấy hứng thú đối với cái gì hay là muốn làm cho ta cảm thấy hứng thú?"

"Có phát hiện hay không? Thân thể của ngươi trở nên mẫn cảm hơn so với trước kia rất nhiều, nhất định là công lao của ta, cần phải chúc mừng một chút." Lê Khải Liệt không dừng lại mà còn thuận thế vén ống quần của Vu Duy Thiển lên, sau đó cởi giày của đối phương.

Vu Duy Thiển ngã ra sau ghế sô pha, giẫm chân lên vai của Lê Khải Liệt, khẽ nheo mắt nhìn người nọ, "Làm gì?"

Lê Khải Liệt ôm lấy đôi chân dài của Vu Duy Thiển, dễ dàng xé ra ống quần của Vu Duy Thiển, "Làm ngươi."

Câu trả lời vô cùng thẳng thắn và thành khẩn, hắn đẩy ngã Vu Duy Thiển xuống sô pha.

Sau đó là thảm.

Tiếp theo lại là chiếc giường lớn ở trong phòng…..

Rượu sâm banh cực phẩm bị vẩy lên người để nhấm nháp, tiếng thở dốc và rên rỉ giao thoa, âm thanh thỏa mãn gầm nhẹ đầy nam tính, lại có lúc trở nên phập phồng, Vu Duy Thiển cảm thấy Lê Khải Liệt không giống như bình thường mà có đôi chút hơi quá nhiệt tình.

Tuy rằng bình thường hắn cũng rất nhiệt tình, nhưng lần này rốt cục hắn ngăn cản Lê Khải Liệt, cuối cùng đoạt lại quyền làm chủ, nhưng thiếu chút nữa không có cách nào đi xuống từ trên người của đối phương. Khắp nơi trong phòng đều là dấu vết ân ái của hai người, toàn thân của cả hai ướt sũng tựa như mới vớt lên từ trong nước, quả thật hoang đường đến cực điểm.

Bạn đang ?

Sau khi Vu Duy Thiển hỏi hắn thì mới biết được hóa ra nơi này là căn phòng mà trước kia Lê Khải Liệt đã từng ở, Mary Anna vẫn giữ lại cho hắn.

……

P/S: Lâu rồi mới thấy con sam mê cái chân của Duy lại, hoặc là bình thường kéo rèm nên chẳng thấy được:>

188. Chương 188: Mặt Sói

Lại là một ngày mới bắt đầu, ánh bình minh chiếu vào trong phòng, hắn ở trên giường đá chân của Lê Khải Liệt, "Dậy đi."

Lê Khải Liệt nằm úp sấp, không hề động đậy, trên tấm lưng trần trụi là những tia nắng rải rác, Vu Duy Thiển vươn tay đặt lên lưng hắn, "Nơi này là chỗ của ngươi, nếu không thức dậy để ăn thì ta chỉ có thể tự mình ăn–"

Ngón tay dọc theo sống lưng tiến thẳng đến nơi lõm xuống, từ bờ vai rộng lớn đến thắt lưng, sau đó là….bỗng nhiên tay của hắn bị nắm chặt.

"Xem ra tối hôm qua ta vẫn chưa dùng hết sức, có muốn tiếp tục nữa hay không?" Lê Khải Liệt mới tỉnh ngủ nên giọng nói vô cùng gợi cảm, cắn lên cổ của Vu Duy Thiển, hơi thở nóng ấm lướt qua. Vu Duy Thiển cất tiếng hỏi "Buổi sáng muốn ăn cái gì?"

"Ăn ngươi có được hay không?" Vu Duy Thiển dùng nụ hôn để lấp kín cái miệng của Lê Khải Liệt, thật sự đã nghe qua rất nhiều lần, nhưng gần đây hắn phát hiện chính mình rất khó ngăn cản loại giọng điệu này của Lê Khải Liệt, giống như thủy triều, rất dễ dàng đả động lòng người.

Giãy tay chân của Lê Khải Liệt ra, hắn bước xuống giường, sau khi tắm rửa xong thì trên đầu giường đã đặt một bộ quần áo sạch sẽ, bữa sáng đã được đưa đến, trên thắt lưng của Lê Khải Liệt quấn ra giường, quét lấy một vài giọt nước còn chưa khô ở trên người hắn.

Giọt nước nhanh chóng chảy xuống ngón tay, cũng chảy xuống khăn tắm trên thắt lưng của Vu Duy Thiển, "Làm cái gì, ngày hôm qua vẫn chưa đủ hay sao?" Hắn trêu chọc.

Lê Khải Liệt không trả lời, cầm lấy chiếc khăn tắm bị hắn kéo xuống, chậm rãi lau hai cánh tay, ngực, rồi đến hai chân, ngay cả bàn chân đang vững vàng đứng trên mặt đất cũng được lau khô sạch sẽ, "Cho đến nay vẫn có cảm giác không chân thật, kể từ khi ngươi thoát khỏi thứ kia rồi trở thành người thường, ngươi có cảm thấy sự yên bình giữa hai chúng ta giống như một giấc mơ hay không?"

"Lời này chứng tỏ ngươi bắt đầu sợ tương lai sẽ nhàm chán? Hay là mấy ngày không cãi nhau thì ngươi liền cảm thấy không thú vị?" Lê Khải Liệt đang ngồi lau chân hắn, nghĩ đến cái gì đó, hắn cúi người nâng mặt của đối phương lên, "Nói cho ta biết, sau khi ta mất đi bất tử thì ngoại trừ cao hứng ngươi có cảm thấy nhàm chán hay không?"

Hiện tại Lê Khải Liệt không phải chiếm được một con quái vật bất tử, lúc này Vu Duy Thiển đã trở thành một người bình thường.

Vu Duy Thiển cau mày, ánh mắt của hắn đang đào móc suy nghĩ trong lòng của Lê Khải Liệt. Đáng lý Lê Khải Liệt phải trả lời hắn ngay lập tức nhưng đối phương chỉ im lặng nhìn hắn, giống như có chuyện gì đó bị hắn nói trúng.

Mím chặt khóe miệng làm cho đôi mắt càng thêm sắc bén, bàn tay đang nắm cằm của Lê Khải Liệt càng thêm siết chặt, "Ngươi thật sự cảm thấy như vậy?"

Lê Khải Liệt nhướng cao hàng lông mày sắc bén, "….Xem đi, ngươi vẫn là một người bình thường, mất đi bất tử thì ngươi luôn luôn quan tâm đến thái độ của ta, nhưng ngươi đã quên nhìn lại chính mình, ngươi nói không bận tâm nhưng từ trên cao rớt xuống, chẳng lẽ ngươi không hề để ý?"

Biểu tình của Lê Khải Liệt trở nên bí hiểm, Vu Duy Thiển buông tay ra, cất lên một tiếng cười đùa cợt, "Đừng tưởng rằng cái gì ngươi cũng biết."

"Bởi vì không biết cho nên ta mới cầu hôn ngươi, mặc kệ ngươi nghĩ như thế nào thì dù sao ta cũng phải tìm một cái lý do để trói chặt ngươi lại." Từ dưới đất đứng lên, Lê Khải Liệt vắt một chiếc áo sơ mi lên người Vu Duy Thiển rồi xoay lưng bước vào phòng tắm.

Tầm mắt giống như dây leo quấn quanh, đuổi theo bóng dáng của Lê Khải Liệt một lúc lâu mới thu hồi.

Sau đó Vu Duy Thiển mặc vào quần áo, cài lại đầy đủ cúc áo sơ mi. Chờ người bên trong tắm rửa xong xuôi rồi bước ra ngoài, nhìn thấy Vu Duy Thiển đã ăn mặc chỉnh tề, mái tóc đen được vén ra sau tai, trang

phục cẩn thận tỉ mỉ, bờ môi hơi mím lại, ánh mặt trời làm nổi bật một độ cong bên khóe miệng, Lê Khải Liệt đi về phía Vu Duy Thiển.

Hắn ném một cái khăn lông lên đầu Lê Khải Liệt "Ta không hối hận vì những chuyện đã làm cho ngươi, hiện tại không có, về sau cũng sẽ không."

"Nếu ngươi nhìn thấy sự mất mát trên người của ta thì chỉ có một lý do." Hắn dùng khăn lông lau tóc của Lê Khải Liệt, "Máu của ta sẽ không thể tiếp tục cứu được ngươi, mặt khác, sau khi giải trừ bất tử, ta phát hiện hình như ta chẳng có điều gì đặc biệt, kết hôn với một người không thú vị, phải sống cả đời với người đó, ta hy vọng ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng."

Dưới ánh ban mai, Vu Duy Thiển vừa nói vừa lau khô tóc cho hắn, hình ảnh xinh đẹp thần kỳ, đưa lưng về phía cửa sổ, ánh sáng xuyên thấu từ sau đầu của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt nhịn không được mà đưa tay sờ lên ánh nắng rực rỡ bám trên tóc của đối phương, "Ngươi làm sao mà lại không thú vị — trời ạ–" Lê Khải Liệt rên rỉ, "Ngươi hoàn toàn không biết bản thân mình có sức quyến rũ như thế nào đâu."

Vu Duy Thiển khẽ xí một tiếng, Ánh mắt của Lê Khải Liệt trở nên sáng quắc, "Vì để chứng minh, chúng ta làm một lần nữa đi?" Chúa ạ, có người chỉ cần tùy tiện liếc hắn bằng một ánh mắt lãnh đạm cũng đủ khiến cho hắn không thể chịu nổi.

Hắn đẩy ngã Vu Duy Thiển xuống giường, nhưng lúc này nữ thần may mắn hình như cũng không đứng về phía hắn, bên ngoài có người gõ cửa, "Điện hạ Leo? Chuyện mà điện hạ muốn ta lưu ý đã có tin tức."

"Người bên ngoài đang nói cái gì kìa?" Đình chỉ giao chiến với Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển kéo xuống bàn tay đang sờ soạng trên thắt lưng của hắn, "Cút ra ngoài mở cửa đi."

"Là ai vô duyên quá vậy?" Lê Khải Liệt sầm mặt rồi bước xuống giường, cầm lên áo choàng tắm, sau đó đi mở cửa phòng. Người ngoài cửa không dám nhìn nhiều, cúi đầu nói vài câu, không giống như những người khác vẫn dùng tiếng Anh, đây là ngôn ngữ địa phương của Hashim, Vu Duy Thiển nghe được tên của một người, Qiu Lal.

"Qiu Lal đi đến bảo khố?" Vu Duy Thiển bước xuống giường, chỉnh trang lại quần áo trên người, bắt đầu dùng bữa sáng.

"Hôm nay sáng sớm đã đòi đi, ta cho người nhớ kỹ những gì hắn đã lấy." Ánh mặt trời lên cao, trò đùa sáng sớm xem như kết thúc, Lê Khải Liệt cởi áo choàng thay quần áo, thuận tiện ngặm lấy miếng thịt hun khói trứng tráng mà Vu Duy Thiển vừa mới đưa đến miệng của hắn.

"Hắn muốn cái gì? Ta nghĩ nơi đó sẽ không có thứ có thể so sánh với Lydia." Đem cà phê đưa cho Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển tiếp tục dùng cơm, thuận tiện thưởng thức vị ca sĩ nào đó đang mặc quần áo.

"Hắn không lấy cái gì cả, hình như hơi thất vọng một chút." Lê Khải Liệt mặc xong quần áo rồi ngồi xuống bên cạnh Vu Duy Thiển, "Ngươi nói xem, là hắn không tìm được hay là hắn chỉ muốn xác định ở nơi này có thứ mà hắn muốn hay không?

"Ngươi nên đi hỏi hắn, đừng hỏi ta, ta không thể trả lời ngươi." Vu Duy Thiển biết Lê Khải Liệt đang vạch ra kế hoạch gì đó, "Ngài đạo chích, có phải đã đến lúc ngài nên suy nghĩ kỹ lại hay không? Rốt cục đã trộm cái gì mà nhiều năm như vậy vẫn còn có người đến tìm ngươi."

"Ta chỉ có thể nói cho ngươi là ta không biết." Lê Khải Liệt giang hai tay ra, "Đừng đùa với ta, Duy, ta thật sự không biết, có người tìm đến nơi này là vì Wolf, không ai biết ta chính là Tham Lang, đã lâu như vậy, ta tưởng là không còn ai nhớ rõ."

"Hiển nhiên hiện tại có người rất cần ngươi nhớ rõ, ngay cả hoàng tử Saudi cũng vì chuyện này mà đến, nó đáng giá hơn cả Lydia, cũng cao cấp hơn những thứ trong bảo khố của Hashim."

Không có cái gì sẽ đáng giá như vậy, ít nhất ở trong bảo khố Hashim sẽ không có.

Vu Duy Thiển nhớ rõ những thứ ở bên trong, những thỏi vàng hoặc vật dụng cổ xưa có giá trị văn hóa, những bức tranh và một ít tác phẩm nghệ thuật có lịch sử lâu đời, quả thật vô giá nhưng vẫn không được đặt trong mắt của Qiu Lal.

Hắn và Lê Khải Liệt đi vào nhà kho, xem qua một vòng thì quả thật có chỗ đã bị lục lọi.

"Ngươi chắc chắn là hắn đến đây chỉ vì tìm thứ gì đó chứ không phải vì Lydia?" Deman nhận được tin tức, hắn cũng dẫn theo thân tín đến bảo khố với bọn họ.

Bảo khố không phải quốc khố, những thứ này đều là tài sản riêng của hoàng thất, cũng cất chứa một vài vật phẩm cá nhân. Lúc đầu Deman không biết nơi này có cái gì có thể bồi thường Qiu Lal, "Nếu hoàng tử Saudi đến đây chỉ vì mục đích này…."

Nhớ lại lúc trước khi Qiu Lal theo đuổi Lydia, sắc mặt của Deman càng lúc càng khó xem, "Có người muốn lợi dụng con gái của ta để đạt đến mục đích."

"Chí ít bây giờ hắn vẫn chưa đạt được mục đích." Vu Duy Thiển quan sát vài thứ đã bị lục lọi, nhìn không ra có manh mối gì.

"Có lẽ hắn đã chiếm được, chẳng qua chỉ giả vờ như không thu hoạch được gì." Để cho người ta đến kiểm kê kho hàng, Lê Khải Liệt lui sang bên cạnh, hiện tại không có người nào khác, hắn hỏi thẳng Deman, "Những thứ ta mang về trước kia đều ở trong này?"

"Ừ, ngươi cũng biết ta sẽ không động vào đồ của ngươi." Theo lời nói của Deman thì có thể nhận ra hắn biết trước kia Lê Khải Liệt đã làm gì, Lê Khải Liệt không phải con ruột của hắn nhưng thoạt nhìn hắn rất tin tưởng năng lực của Lê Khải Liệt.

"Cái nghề nguy hiểm này quả thật rèn luyện con người ta, mẹ của ngươi biết không, con trai của nàng sau khi rời khỏi nhà đã làm cái gì nữa." Giữa Lê Khải Liệt và Deman tựa hồ có một loại tình bạn vượt quá tuổi tác, Vu Duy Thiển thấy Lê Khải Liệt và Deman ở cùng một chỗ lại có vẻ tự do tự tại hơn khi ở cùng Mary Anna.

"Mẹ không biết, có rất nhiều chuyện mà mẹ cũng không biết." Lê Khải Liệt tựa hồ cũng không bận tâm Deman đang đứng bên cạnh, hắn trả lời Vu Duy Thiển rất thẳng thắn.

Deman mỉm cười, "Khi hắn muốn bảo vệ một người thì hắn sẽ giấu diếm người ta, vì không muốn tổn thương nàng cũng không muốn để nàng lo lắng, ý của ngươi là như thế, có đúng hay không Leo?"

"Đàn ông đều như vậy, chuyện đó chẳng có gì đáng nói, Deman." Vệ sĩ hoàng thất đang kiểm kê kho hàng, Lê Khải Liệt mất kiên nhẫn mà nhướng mày, Deman vẫn mỉm cười, không thèm bận tâm thái độ của hắn.

Nhìn từ góc độ này thì mái tóc của Lê Khải Liệt tựa hồ càng trở nên đỏ rực, có lẽ là do ánh sáng, làn da tựa như cũng được ươm vàng, dưới ánh nắng, hình dáng cơ thể của hắn càng thêm rõ ràng, hắn vốn có dáng người còn cao hơn tiêu chuẩn của một người mẫu.

Vu Duy Thiển bỗng nhiên nhớ đến bữa sáng nay Lê Khải Liệt không hề tự mình chạm vào thịt xông khói.

Lê Khải Liệt ắt hẳn cũng lưu ý đến thói quen ăn uống của mình đang thay đổi, người như Lê Khải Liệt tuy rằng bề ngoài thờ ơ cẩu thả nhưng kỳ thật lại rất cẩn thận, sẽ không thể không chú ý đến điểm này.

"Báo cáo, đã kiểm tra, chỉ thiếu một vật, trên sổ sách thể hiện là một cây đàn vi-ô-lông." Thân tín của Deman cầm sổ sách để báo cáo.

"Không cần kiểm tra nữa, đàn vi-ô-lông là do ta mang đi." Lê Khải Liệt phất tay để hắn lui xuống, "Rốt cục Qiu Lal muốn lấy cái gì từ nơi này? Deman, hắn có hỏi ngươi về tình hình ở đây hay không?"

Deman suy nghĩ một chút, "Ngươi nói như vậy thì ta mới cảm thấy hình như hắn đã thử hỏi, nhưng hỏi không rõ ràng, ngươi không đề cập thì ta cũng sẽ không nghĩ đến chuyện này, nó như thể chỉ là nói chuyện phiếm."

"Giữa hai quốc gia và hai người lãnh đạo của đất nước sẽ không có cái gì là nói chuyện phiếm." Người bên cạnh nói ra suy nghĩ mà Deman muốn tiếp tục biểu đạt, hắn gật đầu với Vu Duy Thiển, "Ngươi nói không sai."

"Leo, nghe nói hắn từng là một người điều chế rượu?" Đây là câu hỏi cũng là nghi hoặc, Deman cảm thấy người thanh niên này không đơn giản, Vu Duy Thiển có một đôi mắt không giống người thường, thần thái cũng không giống một công dân bình thường.

"Hắn đã từng." Rõ ràng Lê Khải Liệt không muốn nhiều lời đối với chuyện của Vu Duy Thiển, Deman cũng sẽ không hỏi lại.

Không ngờ Vu Duy Thiển lại tiếp lời, "Về sau cũng vậy."

"Có ý gì?" Những lời này đụng đến dây thần kinh của Lê Khải Liệt, hắn lập tức quay đầu ra phía sau, "Ngươi còn tính quay về để mở lại quán bar?"

"Vì sao lại không?" Vu Duy Thiển khoanh tay, "Quán bar đã chết, nhưng người còn sống, ta đã sớm sang tay Mê Cung ở San Francisco, chẳng lẽ ta không thể mở một cái khác ở Manhattan hay sao?"

Lê Khải Liệt thừa nhận vừa rồi hắn bị hoảng sợ, "Ngươi cố ý làm ta sợ."

Hắn nghiến răng nghiến lợi, Vu Duy Thiển nhún vai mỉm cười, "Không ngờ lá gan của ngươi nhỏ như vậy."

"Nếu không phải ở trong này thì ta nhất định đã phạt ngươi một trận." Lê Khải Liệt nói năng vẫn rất mạnh bạo, ánh mắt truyền đến một loại tín hiệu nào đó, Deman vui vẻ nhìn hai người thanh niên ở bên nhau, cũng rất vui vẻ để cho thân tín rút lui, chính hắn cũng tự đi ra ngoài rồi thuận tiện đóng cửa lại.

Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt một lúc lâu sau mới rời đi, kỳ thật bọn họ không làm chuyện gì ở bên trong, chẳng qua Lê Khải Liệt chỉ thuật lại lai lịch của một vài thứ ở bên trong.

Kiếp sống đạo chích quả thật rất phấn khích, chờ Lê Khải Liệt hồi tưởng lại quá khứ thì đã là buổi chiều, hai người trở lại phòng dùng bữa trưa, sau đó đi thăm Lydia, Wolf vẫn tận tình với cương vị công tác của mình, bảo vệ công chúa điện hạ của hắn, còn có đứa nhỏ của bọn họ ở trong bụng của nàng.

Có câu khi người ta vui vẻ thì thời gian luôn trôi qua rất nhanh, vì vậy đêm tối cũng nhanh chóng buông xuống.

Trong hoàng cung Hashim, đêm khuya thanh tĩnh, vài vệ sĩ canh gác trước cửa bảo khố lặng lẽ ngã xuống, được vài người mặc đồ đen đỡ lấy, theo cách thức mở cửa bảo khố của bọn họ thì ắn hẳn là rất chuyên nghiệp.

Người dẫn đầu có dáng người cao lớn đi vào trước, "Nhanh! Hành động nhanh lên!" Người ở phía sau nối đuôi nhau, giống như những cái bóng, thần không biết quỷ không hay mà lẻn vào.

Bụp, bóng đèn bỗng nhiên sáng lên, những bóng đen không còn chỗ nào để trốn tránh, người đàn ông cầm đầu không thể thích ứng với ánh sáng bất thình lình nên chỉ lấy tay ngăn cản tầm nhìn, bỗng nhiên nghe thấy tiếng giày da vang lên từ một chỗ trống trải, đang hướng về phía của hắn.

"Chờ ngươi đã lâu, hoàng tử Qiu Lal." Một người đàn ông đeo một chiếc mặt nạ sói nửa mặt, dựa vào vách tường, cất tiếng chào hỏi hắn.

189. Chương 189: Giá Trị Không Thể Tưởng

Thân phận bị vạch trần, Qiu Lal không phải một kẻ ngốc, hiểu được đã có người đến trước hắn một bước, hơn nữa tiếp tục che giấu cũng vô nghĩa, "Là ai?" Hắn kéo khăn che mặt xuống.

Sau khi nhận được tin tức Qiu Lal xem qua bảo khố thì có một chút thất vọng, hơn nữa không có lấy đi bất cứ thứ gì, có thể thấy được hắn không đạt được thứ mà mình muốn. Nửa đêm Vu Duy Thiển bị Lê Khải Liệt kéo đến nơi này, quả nhiên chờ được người cần chờ.

Không ngờ Qiu Lal lại tự mình dẫn người đến, thứ gì đó đối với hắn mà nói ắt hẳn là vô cùng quan trọng.

Mấy nhân viên chuyên nghiệp mà hắn dẫn đến sau khi giải mã khóa điện tử, mắt thấy đã bị phát hiện nên không dám manh động, chờ đến khi thích ứng ánh đèn, bọn họ mới phát hiện những thứ trong bảo khố đã sớm được dọn đi sạch sẽ.

Trong bảo khố trống rỗng còn có một người đàn ông khác đang đứng trong bóng tối, thấy đối phương chỉ có hai người, Qiu Lal yên tâm, chỉ huy thân tín ngăn chặn cửa ra vào, "Đêm khuya xông vào bảo khố của vương quốc Hashim, lá gan của các ngươi không nhỏ, ai ủy thác các ngươi?"

"Người ủy thác? Ngươi cũng biết chúng ta được ủy thác? Thông minh!" Người đàn ông đeo mặt nạ sói vỗ tay một cái, hắn có giọng nói rất dễ nghe, nhưng trong lời nói lại tràn ngập uy hiếp, "Mọi người đều ở trên cùng một chiếc thuyền, hoàng tử Qiu Lal, nếu bị người ta phát hiện ngươi tự mình dẫn người lẻn vào quốc khố của người ta–"

"Câm miệng! Ngươi có thân phận gì, dám uy hiếp ta? Nói ra người đã ủy thác ngươi thì ta sẽ thả ngươi đi, bằng không." Qiu Lal cười lạnh, "Quốc vương Deman ắt hẳn sẽ rất cao hứng khi ta bắt được gián điệp lẻn vào quốc khố của hắn–"

"Gián điệp? Ngươi nói ta?" Tiếng cười ha ha không ngừng vang vọng, giống như Qiu Lal đang nói ra một lời cực kỳ nực cười, hoàng tử Saudi sầm mặt, nháy mắt ra hiệu cho người bên cạnh.

Có lẽ đã lâu không chơi đùa như vậy, Vu Duy Thiển cảm thấy người đang ông đeo mặt nạ tựa hồ rất cao hứng, một bóng người nhào đến, Lê Khải Liệt cất lên một tiếng gầm nhẹ giống như sung sướng, mái tóc được che đậy dưới chiếc mũ xẹt qua, đuôi tóc giống như những ngọn lửa, xoay chuyển vài cái, tiếng xương trật khớp cùng tiếng hét thảm thiết vang lên sau mười giây.

"Điện hạ!" Người của Qiu Lal bị dẫm nát dưới đất, cất giọng khàn khàn kêu cứu về phía ông chủ.

"Đồ vô dụng." Hừ lạnh một tiếng, Qiu Lal không tiếp tục gọi người tiến lên, hắn phủi phủi chiếc áo dài rộng thùng thình trên người của mình, "Lá gan không nhỏ, bản lĩnh cũng không tệ, là ai mời ngươi, ta sẽ trả giá gấp mười lần, ngươi thay ta tìm được thứ ta muốn thì ta sẽ chuyển khoản một trăm triệu đô Mỹ cho ngươi, thế nào?"

Vừa rồi chỉ là thử, hiện tại Qui Lal chuẩn bị giao dịch với Lê Khải Liệt, nhưng có cái gì lại có giá trị lớn như vậy, nghi vấn hiện lên trong đầu của Vu Duy Thiển, hắn không mở miệng, Lê Khải Liệt nhấc chân lên rồi đá người ở dưới đất về phía Qiu Lal, "Ta làm sao biết ngươi muốn tìm thứ gì."

"Đừng giả vờ, ta không biết ngươi có được tin tức từ nơi nào, ngươi đã ở Hashim thì làm sao không biết ta muốn cái gì?" Qiu Lal chậm rãi quan sát hai người ở đối diện, đáng tiếc chỉ nhìn thấy một người, người còn lại vẫn đứng trong bóng tối, ánh mắt từ chỗ tối làm cho hắn hơi thoáng đề phòng, nhưng dù sao hắn cũng có nhiều người hơn.

"Các ngươi có thể đứng ở trong này, ta dẫn theo nhiều kẻ ăn hại như vậy mới có thể tiến vào, các ngươi chỉ cần hai người là đủ, chứng tỏ các ngươi không tệ, chỉ tiếc thứ kia không ở nơi này, Deman đã dọn đi tất cả, không có cách để tiếp tục tìm kiếm, nhưng ta không muốn tay không mà quay về." Vương quốc Saudi là một nước lớn, Qiu Lal là người rất biết cách tận dụng nguồn tài nguyên thiên nhiên.

"Nói cho ta biết danh tính của các ngươi, thay ta tìm được thứ ta muốn, sau đó mặc kệ các ngươi muốn tiền mặt hay là chuyển khoản thì ta sẽ gửi đủ thù lao hậu hỉ cho các ngươi." Làn da ngăm đen làm cho màu sắc trong đôi mắt càng thêm rõ ràng, ánh mắt đang di chuyển của hắn chứng tỏ hắn là một kẻ khôn khéo, mà người khôn khéo sẽ không làm ra vụ giao dịch lỗ vốn.

"Còn chưa nói ngươi muốn cái gì thì làm sao ta có thể đồng ý?" Đùa nghịch một thứ giống như cái bật lửa ở trên tay, Lê Khải Liệt không che giấu hào quang âm u dưới đáy mắt.

Qiu Lal trầm mặc một lúc, tựa như đang phán đoán rốt cục bọn họ biết bao nhiêu.

Có thể nhận ra thân phận của hắn, có năng lực đột phá hệ thống bảo an để tiến vào bảo khố, chỉ dựa vào hai điểm này thì hắn có thể xác định thân phận của hai người này không hề đơn giản, nhưng nếu kẻ thù của hắn cố ý cài bẫy, lai lịch của hai người kia lại không rõ…

"Tham Lang!" Một người đàn ông có dáng người thấp bé ở sau lưng hắn quát to một tiếng, sau khi nhận ra chính mình thất thố thì lập tức bịt kín mồm.

"Ngươi nói cái gì?" Vóc dáng của Qiu Lal rất cường tráng, hắn nhấc người đàn ông thấp bé lên giữa không trung, đám thân tín của hắn sau khi nghe xong thì liền ngây người nhìn về phía đối diện.

Chất liệu thủy tinh màu xám xanh lóe lên dưới ánh đèn, có một loại cảm xúc lạnh lẽo như máy móc, đôi mắt bên trong bởi vì ánh sáng phản xạ mà khuếch trương thành đôi mắt thú, đeo một nửa mặt nạ sói.

"Thật sự là Tham Lang….Ta…ta còn nghĩ rằng Tham Lang đã thoái ẩn…" Tự đáy lòng là tán thưởng cũng là kính sợ, người đàn ông thấp bé kéo xuống mặt nạ, lau mồ hôi thấm ướt đang toát ra trên khuôn mặt đỏ bừng, hắn cảm thấy kỳ quái vì đến bây giờ mới nhận ra.

"Đã lâu lắm rồi, ta còn tưởng rằng Tham Lang không còn tồn tại, Tham Laăng xuất hiện mấy năm trước, nghe nói những nhiệm vụ giao cho hắn không có vụ nào thất bại, chỉ cần hắn tiếp nhận thì sẽ hoàn thành!" Người phụ trách giải mã khóa an toàn của bảo khố kể lại ngành nghề trong truyền thuyết của bọn họ.

"Rất nổi danh?" Qiu Lal bắt đầu cảm thấy hứng thú.

"Đương nhiên điện hạ! Chỉ cần hắn chấp nhận thì cái gì cũng tìm được!" Vài người cùng nhau khẳng định.

Vì thế Qiu Lal yên tâm, những người dùng tiền để mời về sẽ không cần đề cập đến chuyện trung thành, "Ta muốn các ngươi thay ta tìm một cây đàn vi-ô-lông."

Qiu Lal vẫn chưa dứt lời thì Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển đều cảm thấy bất ngờ, trong bảo khố này chỉ từng có một cây đàn vi-ô-lông, chẳng lẽ trùng hợp như vậy hay sao…

"Do Stradivari chế tạo, từng thuộc về một nhà soạn nhạc người Anh tên Rini, mười lăm năm trước đã bị đánh cắp, qua tay vài lần, rốt cục không biết rơi xuống tay ai, trước kia có người từng nhìn thấy nó ở trong bảo khố của vương quốc Hashim."

Qiu Lal nói xong, đáp án đã được khẳng định.

Hắn bỏ ra nhiều tiền, phí nhiều công sức như thế chỉ là vì muốn cây đàn vi-ô-lông kia.

Hiện tại nó đang ở trong nhà của Lê Khải Liệt tại Manhattan, được hắn đặt trong phòng nhạc cụ, Vu Duy Thiển khi rảnh rỗi sẽ diễn tấu một khúc, mỗi lần như vậy thì Lê Khải Liệt sẽ lẳng lặng ở bên cạnh lắng nghe, ngồi im bất động, chỉ nhìn Vu Duy Thiển như thế, cứ nhìn như thế….

"Mục đích của các ngươi cũng giống như ta thì còn hỏi cái gì nữa? Chúng ta đến đây một chuyến phí công! Thật đáng ghét!" Bước đi vài bước trong căn phòng trống trải, Qiu Lal trực tiếp cởi mấy chiếc nhẫn ở trên tay rồi ném sang, "Đây là tiền đặt cọc, sau đó cho ta tài khoản chuyển tiền, mặc kệ nó có ở chỗ của Deman hay không, chỉ cần tìm thấy nó cho ta là được."

"Ngươi xác định nó ở trong này?" Lê Khải Liệt cũng không liếc mắt nhìn những chiếc nhẫn ở dưới đất, hắn lui đến vách tường, dựa vào một cách lười biếng.

"Ta không biết, nói không chừng là có người hoa mắt mà nhìn lầm, mặc kệ như thế nào, cứ tìm thấy nó là được!"Có thể nghe ra ý tứ trong những lời này của Qiu Lal, hắn không quá tin cậy đối với tin tức nhận được.

Bảo khố của Deman không xem là bí mật, có một vài nhà lãnh đạo của các quốc gia đến viếng thăm, hoặc là những nhân vật quan trọng, nếu may mắn sẽ được Deman dẫn đến đây để nhận một ít tặng phẩm.

Có lẽ chính là lúc đó đã bị nhìn thấy.

Qiu Lal nói chỉ cần tìm thấy nó rất nhiều lần, có vẻ rất nôn nóng, nhưng Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt nghĩ không ra cây đàn vi-ô-lông kia vì sao lại đáng giá như vậy.

"Tốt lắm, ngươi đã nói xong, không có việc gì thì đi đi." Biết được tin tức cần thiết, Lê Khải Liệt bắt đầu đuổi kháchđi.

"Có ý gì?" Qiu Lal cảm thấy không đúng, "Ngươi không muốn kiếm tiền? Chỉ cần chấp nhận cuộc giao dịch này thì cả đời của ngươi không cần phải làm gì nữa–"

"Ta có nói là ta cần tiền hay sao?" Mặt nạ sói màu xánh xanh đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, Qiu Lal cảnh giác lui về phía sau, nhất thời trong mắt lộ ra ánh sáng lạnh, "Chẳng lẽ ngươi có chủ ý với thứ đó? Một trăm triệu không đủ, một tỷ có đủ hay không?"

"Nói giá đi, ngươi cũng biết thân phận của ta, muốn bao nhiêu tiền thì ta cũng có thể đáp ứng." Lời nói của Qiu Lal càng chứng tỏ giá trị của cây đàn vi-ô-lông này đối với suy nghĩ của hắn, một tỷ đô Mỹ!

Không ngờ hắn lại tự động tăng giá đến mức này, cây đàn vi-ô-lông đột nhiên trở nên vô cùng thần bí, nhưng mặc kệ trả bao nhiêu tiền thì Lê Khải Liệt cũng sẽ không giao nó cho bất kỳ ai khác, "Một tỷ cũng vô dụng, ngươi cút đi." Nguồn:

Hắn quay người lại, đi đến bên cạnh Vu Duy Thiển, "Biến hiện tại ta muốn làm cái gì hay không?" Hắn thấp giọng hỏi.

"Lập tức trở về để xem cây đàn kia." Chuyện mà bọn họ muốn làm là giống nhau.

Không nghe thấy bọn họ dùng tiếng Trung để đối thoại, nhưng Qiu Lal bị thái độ của Lê Khải Liệt chọc giận, "Vừa rồi ngươi nói cái gì?" Hắn là hoàng tử, lại là hoàng tử của vương quốc Saudi, không ai dám nói chuyện như vậy với hắn.

"Không nghe rõ hay sao?" Hiện tại Qiu Lal đã mất giá trị, Lê Khải Liệt xoay người lại, "Ta bảo ngươi cút đi." Trên mặt nạ thủy tinh, ở ngay đôi mắt xẹt qua một màu âm u, ánh mắt hung hăng dữ tợn.

Lần này nghe rất rõ ràng, Qiu Lal sửng sốt, một tên đạo chích mà lại có ánh mắt như vậy, "Chết tiệt!" Hắn lui ra phía sau đám thân tín, "Nổ súng cho ta!"

Hắn chuẩn bị thưởng thức một trò giết người thú vị, "Không hợp tác thì chỉ có chết."

Tiếng súng vang lên, trong căn phòng trống rỗng không có chỗ để tránh né, nhưng muốn Lê Khải Liệt chết cũng không phải chuyện đơn giản như vậy, tư thế nhanh nhẹn quay một vòng sang bên cạnh, cái bật lửa mà hắn đã từng đùa nghịch trong tay bị hắn ném xuống đất, lập tức tản ra một chùm khói lớn.

Không thấy rõ mục tiêu, tiếng súng hỗn loạn, tiếng mắng chửi không ngừng vang lên.

"Bắt lấy bọn họ! Quỷ tha ma bắt! Chết tiệt! Đồ ăn hại! Tất cả đều là đồ vô dụng!" Qiu Lal kêu gào.

Nín thở, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt chia nhau giải quyết kẻ địch ở trước mặt, người của Qiu Lal không quá đông, có mấy tên chỉ biết giải mã khóa nên không dám tham chiến.

Tiếng kêu rên và tiếng trầm đục của da thịt bị nắm đấm thụi vào người càng trở nên nặng nề trong làn khói, Vu Duy Thiển nhớ đến ánh mắt của Lê Khải Liệt khi người này bắt tay vào làm đồ bật lửa, chờ đến khi đi ra thì hắn liền hỏi, "Là khói súng bình thường hay là đã được chế lại?"

"Nhìn ra rồi sao?" Lê Khải Liệt giơ ngón tay ra phía sau, người bên trong đang liên tục ngã xuống, "Cho nên bảo ngươi tránh xa một chút rồi mới hít thở là vì vậy, bên trong có bỏ thêm thuốc."

Toàn bộ quá trình đều thuần thục, nằm trong kế hoạch, tựa như biểu diễn xong một ca khúc trên sân khấu, sau đó được khán giả trao tặng những tiếng vỗ tay vang rền như sấm, đối với Lê Khải Liệt mà nói thì chuyện này rất dễ dàng và đơn giản, Vu Duy Thiển kéo xuống mặt nạ của người này.

"Rốt cục ngươi có bao nhiêu mặt mà ta chưa biết?" Lê Khải Liệt vẫn là Lê Khải Liệt, hắn đã sớm kiến thức qua nhiều bộ mặt khác nhau của người này nhưng mỗi một lần đều sẽ bị diện mạo mới mẻ của Lê Khải Liệt hấp dẫn.

"Tại sao không giữ bí mật, tựa như quá khứ của ngươi." Không thể nói rõ đây là một câu trả lời nghiêm túc hay là một loại khiêu khích, Lê Khải Liệt ôm vai của Vu Duy Thiển rồi móc điện thoại ra, "Deman, giải quyết đi, lập tức dẫn người đến, ở trong góc tường còn có vài miếng vàng, chúc mừng ngươi, có đủ chứng cứ để bắt hoàng tử Saudi vì tội trộm cắp."

Không còn là chuyện của bọn họ, sau đó Deman dẫn người đến, bắt tại trận, còn có được chứng cứ, người của Qiu Lal đều mặc quần áo màu đen, cùng với những vật dụng dùng để giải mã hệ thống bảo an.

Chắc chắn sau này về phương diện ngoại giao giữa hai nước thì Hashim nhất định sẽ chiếm ưu thế.

Vài ngày sau, New York, Manhattan.

Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt về nhà, tựa như bọn họ đã nghĩ đến, chuyện đầu tiên muốn làm chính là nghiên cứu cây đàn vi-ô-lông kia, nhìn xem rốt cục nó cất giấu bí mật gì.

190. Chương 190: Bí Mật Quan Trọng

Đàn vi-ô-lông được đặt rất tùy ý, cũng không ai cố ý cất giấu nó như một món bảo vật.

Những thứ có giá trị mà không sử dụng thì xem như lãng phí, đây là lời của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt đương nhiên rất thích thú trở thành thính giả đặc biệt, cho nên cây đàn vi-ô-lông này ắt hẳn phải được treo trên đàn dương cầm, như vậy mới có thể thuận tiện sử dụng bất cứ lúc nào.

Nhưng hiện tại nó không ở đây.

Phía trên đàn dương cầm hoàn toàn trống rỗng.

Ánh nắng sáng ngời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, những hạt bụi tự do bay trong không khí, cái giá trống rỗng, những tia nắng mặt trời giống như vạch trần màn che tối tăm, tựa như nhà ảo thuận đang trình diễn kỹ xảo, nhẹ nhàng bày ra những thứ kia rồi bỗng nhiên biến mất không còn tung tích.

Đi đến bên cạnh cái giá để xác định lại một lần nữa, Vu Duy Thiển vỗ vỗ cái giá, nó mất tích không phải trùng hợp, "Ngươi cảm thấy khả năng nó tự mình mọc chân để rời đi là bao nhiêu phần trăm?"

"Không bằng ngươi nên hỏi có bao nhiêu người có thể tự do ra vào căn nhà này." Khi nhìn thấy cái giá trống rỗng thì Lê Khải Liệt liền ý thức được có sự liên hệ ở đây, "Có người thừa dịp lúc chúng ta đi vắng đã lẻn vào, ta đi kiểm tra mấy thứ khác, nếu chỉ mất cây đàn vi-ô-lông..."

Hắn đi sang những phòng khác để kiểm tra, tuy rằng có vẻ rất mất hứng, nhưng chưa đến nỗi mất kiểm soát, phải nói là rất bình tĩnh, Vu Duy Thiển nhìn theo bóng dáng của hắn, dần dần cau mày lại, tiến lên vài bước rồi kéo Lê Khải Liệt đến trước mặt, "Đó là thứ mà ngươi đã tặng cho ta, hiện tại lại mất tích, vì sao ngươi vẫn bình thản?"

"Làm sao lại bình thản cho được?" Lê Khải Liệt quay đầu lại, đôi mắt dài mảnh của Vu Duy Thiển đang nhướng lên, khóe môi mím thành một đường thẳng tắp nghiêm khắc giống như lưỡi dao.

Lê Khải Liệt nhịn không được mà hôn lên bờ môi giống như lưỡi dao kia, "Thư giãn, Duy, thư giãn đi, chỉ cần ngươi vẫn ở đây, ta vẫn ở đây thì những thứ khác cũng không đáng là gì."

"Ngươi cảm thấy không đáng là gì?" Người đàn ông tóc đen thoạt nhìn rất mất hứng, có lẽ hắn rất trân trọng món quà kia.

Vì vậy Lê Khải Liệt rất cao hứng, nhưng niềm vui sướng này cũng không thể tiêu trừ tâm tình khó chịu do cây đàn vi-ô-lông bị mất cắp, "Đương nhiên không phải không đáng giá, chỉ là ta muốn đi bắt kẻ đã trộm nó, làm cho người kia phải hối hận vì đã làm ra chuyện này, sau đó là làm cho người nọ cả đời cũng không thể sử dụng tay để cầm nắm mà thôi."

"Nó là thứ mà ta đã tặng cho ngươi." Một nửa bên mặt rơi vào phạm vi chiếu sáng của ánh mặt trời, con mắt màu tro lục ở một bên hơi hơi nheo lại, ánh mặt trời thoáng chốc mất đi độ nóng.

"Mặc kệ là ai làm, kẻ đã đem nó đi phải trả giá đắt."

Không còn tươi cười, nét mặt của Lê Khải Liệt trở nên cương cứng, tạo thành một đường cong âm trầm.

"Nó là thứ mà ngươi đã tặng cho ta, mà ta không thích đồ của mình bị người khác chạm vào, mặc kệ nó có giá trị như thế nào." Vu Duy Thiển buông Lê Khải Liệt ra, đá văng sấp giấy dưới chân rồi ngồi xuống.

Trên đất rải rác các tờ nhạc phổ, có những tác phẩm của hắn, cũng có của Lê Khải Liệt, căn phòng này không tính là ngăn nắp, có đủ loại nhạc cụ và rất nhiều trang giấy hỗn độn, những trang nhạc phổ trắng và bút viết linh tinh, sau khi dọn đến nơi này thì Vu Duy Thiển đã đem tất cả những đĩa than đặt vào đây.

Có một chút lộn xộn nhưng không thiếu hơi thở của nghệ thuật giao hòa với âm nhạc, khi Vu Duy Thiển ngồi xuống ghế thì phát hiện có một thứ gì đó.

Dấu gót giày giẫm trên một trang giấy trắng, cũng không quá nổi bật nhưng hắn vẫn nhìn thấy.

“Xem ra khách của chúng ta đã quên thay giày.”

Lê Khải Liệt nhặt lên tờ giấy, khi bọn họ đang muốn nghiên cứu chứng cứ này thì chuông cửa vang lên, có người biết bọn họ đã trở về….

Là Reid, hắn đứng trước cửa, khuôn mặt gầy gò vẫn như cũ, làm cho đôi mắt nhạy bén trở nên vô cùng nổi bật, “Có thể để cho ta vào trong nói chuyện hay không?” Thời tiết bên ngoài không tệ nhưng hắn vẫn mặc áo khoác.

“Đến đúng lúc, có việc muốn tìm ngươi.” Mở cửa ra để hắn tiến vào, Lê Khải Liệt đem trang giấy có in dấu chân ném cho Reid, “FBI có phụ trách những vụ trộm cắp hay không?”

Đây tuyệt đối là một vấn đề vớ vẩn, đương nhiên FBI sẽ không quan tâm đến những vụ trộm cắp bình thường, nhưng nếu bị mất trộm tại dinh thự của Miracle Leo thì đáp án chỉ có một.

Reid quả nhiên gật đầu, nhưng lời nói tiếp theo của hắn lại vượt quá dự đoán của bọn họ, “Người lấy cây đàn vi-ô-lông là ta.”

Lê Khải Liệt nhìn hắn, Vu Duy Thiển chậm rãi ngồi dậy, bầu không khí đang di chuyển bỗng nhiên đình chỉ, Reid cầm lấy trang giấy có in dấu chân, sự trầm mặc chiếm cứ hết thảy không gian, không khí ứ động trong khoảnh khắc làm cho người ta có ảo giác rằng thời gian đã ngừng lại.

“Đây là chứng cứ ta lưu lại do bất cẩn, lúc ấy quá vội vàng.” Nếu hiện tại đứng trước mặt hai người không phải là Reid, nếu là người khác thì ắt hẳn đã cảm thấy sợ hãi vì ánh mắt của hai người này.

Nhưng cho dù là Reid thì hắn cũng cảm thấy thân thể bắt đầu trở nên khẩn trương, đây là phản ứng theo bản năng của con người khi đối mặt với nguy hiểm, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt dù sao cũng không phải người thường, “Ta vì chuyện này mà đến, các ngươi tìm được chứng cớ, không bằng cứ để ta nói trước, ta và Owen đều sợ tình trạng đột phát.”

“Nếu trong vòng ba mươi giây mà ngươi không nói rõ ràng đã có chuyện gì xảy ra, thì ta cam đoan ngươi không chỉ phải ứng phó với tình trạng đột phát không đâu.” Người đàn ông có sở trường chế tạo gió lốc nói ra ý tứ rất rõ ràng, mà Reid hiểu khá rõ tính tình của hắn cũng không tính giấu diếm chuyện này.

“Không cần ba mươi giây, hiện tại ta có thể nói cho các ngươi biết cây đàn kia được bảo quản ở trong cục như một chứng cứ.”

Nể mặt quen biết, Reid được phân loại trong phạm vi bạn bè cho nên Vu Duy Thiển tạm thời không mở miệng, hắn và Lê Khải Liệt cùng nhau chờ câu trả lời, Reid muốn vào nhà của bọn họ thì quả thật cũng không khó, nhưng câu trả lời này cũng không thể làm cho hắn vừa lòng.

“Ta không biết đặc vụ Reid Brooklyn từ khi nào cũng bắt đầu thích âm nhạc? Chẳng lẽ phải lòng cây đàn vi-ô-lông kia hay sao?” Âm thanh chấn động trong lời nói lạnh lùng, Vu Duy Thiển bắt đầu thay đổi xưng hô đối với Reid, không gọi thẳng tên mà lại xưng hô tên họ đầy đủ kèm theo hai chữ đặc vụ càng gia tăng ý tứ đùa cợt và lạnh lùng.

Lần này Reid quả thật đuối lý, nhưng hắn cũng có lý do để làm như vậy, vấn đề duy nhất là hắn có thể nói nhưng không được nói quá nhiều. Thấy hắn do dự, Lê Khải Liệt cảm thấy rất hiếm thấy, “Nếu FBI không thể trả lại thứ thuộc về ta thì hình như ta chỉ có thể tìm cách khác để nhờ giúp đỡ.”

Hecate, chỉ cần Lê Khải Liệt hỏi thì Samantha nhất định vui vẻ hỗ trợ, Vu Duy Thiển thì lại không muốn nhưng hiện tại chỉ có những lời này là hữu dụng đối với Reid.

“Cây đàn kia ngoại trừ giá trị của chính nó thì còn liên lụy đến một chuyện cách đây mười mấy năm.” Rốt cục Reid bằng lòng nói ra, nhưng hắn không thể nói rõ, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển cũng không phải loại người có thể dễ dàng cho qua mọi chuyện.

“Khi quen biết với các ngươi là lúc ta được khẩn cấp điều động để điều tra vụ án ma ca rồng, ta vốn đang điều tra một vụ án mạng khác, nhưng vụ án đó vốn đã xảy ra quá lâu, trong một khoảng thời gian ngắn không có gì tiến triển…”

"Ta không có thời gian nghe ngươi nói nhảm nhí, cây đàn để ở đâu?" Khoát tay ngăn chặn, Lê Khải Liệt đứng dậy, "Ba mươi giây đã hết, ta không muốn nghe ngươi kể chuyện xưa, dẫn ta đến cục điều tra của các ngươi, mặc kệ các ngươi có lý do gì để đem nó về làm vật chứng thì nó vẫn là của ta." Vẻ mặt nghiêm túc, Lê Khải Liệt tuyệt đối không phải đang nói đùa.

"Mặc dù ta cho rằng việc lợi dụng quan hệ cấp cao để ép người là một chuyện rất nhàm chán, nhưng so với dùng thủ đoạn bạo lực thì hình như nhanh hơn một chút–" Vu Duy Thiển ném chiếc điện thoại bàn cho Lê Khải Liệt.

Hắn luôn cảm thấy việc Lê Khải Liệt giao thiệp với đám thị trưởng, thành viên nghị viện, thống đốc hoặc là các lãnh đạo cao cấp của các tập đoàn tài chính, lợi dụng quan hệ cá nhân để đạt được mục đích là một chuyện rất phí công, cũng có thể hắn đã nhìn thấy quá nhiều cái gọi là quyền cao chức trọng cho nên không thích giao du với những người đó.

Nhưng cũng giống như mấy trăm năm trước cho đến hiện đại, có rất nhiều chuyện vẫn cần những giai cấp thượng lưu thì mới có thể giải quyết.

Lê Khải Liệt rất am hiểu chuyện này, khi hắn cầm lấy điện thoại thì Reid liền siết chặt nắm đấm, "Vì sao ngươi không trực tiếp đánh ta, ép ta nói ra? Ta biết ngươi có năng lực này."

"Vì sao? Ta không ngại ngươi thấy thế nào, chỉ cần là cách tốt thì ta sẽ lựa chọn cách thoải mái và nhẹ nhàng." Hắn đương nhiên không ngại, đối với Lê Khải Liệt mà nói thì mặc kệ là bạo lực hay bất kỳ thủ đoạn nào khác đều không có gì bất đồng, chỉ cần đạt được mục đích là tốt rồi.

Đây không phải là ngày đầu tiên Reid quen biết bọn họ, hắn nhận thua, "Ta đã sớm biết lấy đi cây đàn vi-ô-lông này thì sẽ có hậu quả như thế nào." Hắn đi ra cửa, ngồi lên xe của mình, giống như đây cũng không phải là lần đầu tiên chịu trách nhiệm lái xe.

"Biết hậu quả mà còn làm như vậy, nó thật sự quan trọng như thế hay sao?" Ngồi ở băng sau, Vu Duy Thiển dựa vào lưng ghế, kéo chiếc mũ lưỡi trai che khuất khuôn mặt, bên tai nghe được tiếng ô tô khởi động.

"Hiện tại ngươi có thể bắt đầu kể về vụ án kia của ngươi, khi nào đến thì gọi chúng ta." Gấp gáp trở về từ Hashim, mặc dù có nghỉ ngơi nhưng không thể nào ngủ ngon trên máy bay, Lê Khải Liệt khẽ khép mắt lại rồi nói với người ngồi phía trước.

Reid đang lái xe cũng không nói gì, ngay từ đầu hắn đã đoán được chuyện này sẽ không thuận lợi như vậy, cây đàn kia không phải của ai khác mà lại ở chỗ của hai người bọn họ, hiện tại hắn bắt đầu lo lắng, vì sao đã biết hậu quả mà còn làm như vậy, có lẽ trong tiềm thức của hắn vẫn cảm thấy hai người bọn họ sẽ giúp hắn.

Không phải hắn chắc chắn bọn họ sẽ nể tình mà giúp đỡ, chẳng qua hiện tại hắn cảm thấy chỉ cần vụ án có quan hệ đến hai người bọn họ thì ắt hẳn sẽ có kết quả.

Xe chạy trên đường, cửa sổ được mở ra một chút, xe cộ và tiếng người nườm nượp qua lại ở bên ngoài mạnh mẽ theo gió lùa vào trong xe, mỗi khi quẹo cua thì thân thể thả lỏng của Lê Khải Liệt lại nghiêng sang người của Vu Duy Thiển, dựa vào đầu của đối phương, ngửi thấy một hương vị nhẹ nhàng khoan khoái sau khi cạo râu.

"Ngươi thấy thế nào?" Hắn ghé vào bên tai của Vu Duy Thiển rồi nhẹ nhàng hỏi, hơi thở của hắn làm cho Vu Duy Thiển cảm thấy nhồn nhột, "Đến đó nhìn xem đã, hiện tại không ai biết đáp án."

"Ngươi thật vô tình, mới vừa rồi còn quan tâm đến món quà mà ta đã tặng cho ngươi, hiện tại lại không hề để ý?" Lê Khải Liệt bắt đầu oán giận, kề sát vào người Vu Duy Thiển, bắt đầu tìm kiếm lỗ tai của đối phương, hơn nữa còn gặm nó vào miệng.

"Biết nó ở nơi nào thì cần gì phải sốt ruột." Cảm thấy đầu lưỡi ẩm ướt đảo qua lỗ tai, hắn dùng ngón tay nâng lên vành nón, như cười như không mà cau mày, "Hình như ngươi đã quên có người đang tìm ngươi, ông bạn già của ngươi muốn cái gì, ngươi vẫn còn chưa biết kia kìa."

"Rất nhanh rồi sẽ biết." Kéo lấy cái mũ của Vu Duy Thiển để đậy lên mặt mình, giọng nói của Lê Khải Liệt vô cùng nặng nề, "Tham Lang xuất hiện thì bọn họ sẽ không gây phiền phức cho Wolf nữa, rất nhanh rồi

sẽ có tin tức."

Lê Khải Liệt xuất hiện trước mặt Qiu Lal và đám thân tín của đối phương với một chiếc mặt nạ thủy tinh được cắt hình bàn cờ làm gương mặt của hắn trở nên mơ hồ, nhìn như trong suốt nhưng mỗi một góc cạnh phản quang làm cho người ta không thể thấy rõ bộ mặt chân thật của hắn, màu sắc lạnh như băng nhưng cũng rất hoa lệ.

"Nó rất hợp với ngươi." Bỗng nhiên Vu Duy Thiển nói như vậy, người nghe có lẽ hiểu được ý của hắn.

"Hình như thế." Lê Khải Liệt cười khẽ, tiếng cười trầm thấp bị chiếc mũ chặn lại, hắn ôm Vu Duy Thiển vào lòng.

Thời tiết bắt đầu trở lạnh, người ở bên trong khi bước ra ngoài sẽ cảm giác nhiệt độ hạ thấp rất rõ ràng, trong xe có lò sưởi nhưng bàn tay của Vu Duy Thiển vẫn rất lạnh, khớp xương vừa khô vừa lạnh, Lê Khải Liệt cảm thấy hình như gần đây Vu Duy Thiển gầy đi một chút, có phải dạo này làm nhiều quá hay không, hắn nhịn không được mà nghĩ như thế.

Gần đây dục vọng của hắn rất dễ dàng bị kích thích, chẳng qua cũng là do người yêu nhìn như lãnh đạm của hắn, nhưng khi lơ đãng lại dùng biểu cảm lạnh lùng gợi lên dục vọng trong hắn. Người đàn ông ngạo mạn này một khi động tình, dùng vẻ mặt hoàn toàn khác với bình thường để chăm chú nhìn hắn, bảo hắn không nổi lên khát vọng cũng khó.

"Đang nghĩ đến chuyện gì hèn hạ hay sao?" Vu Duy Thiển buông tay ra, nắm lấy một vật nào đó của Lê Khải Liệt, "Đừng tùy tiện động dục, chúng ta đến rồi."

Tuy nói như vậy nhưng bàn tay của Vu Duy Thiển lại di chuyển giữa hai chân của Lê Khải Liệt khiến hắn thiếu chút nữa đã nhịn không được mà rên rỉ, "…..Chỉ có người mù mới nghĩ là ngươi đứng đắn." Hắn thì thào nói nhỏ.

Cũng không phản bác, Vu Duy Thiển không nói một tiếng nào mà chỉ nhìn Lê Khải Liệt, đồng tử màu đen lóe lên, hắn chậm rãi thu tay về, sau đó nắm lấy cằm của Lê Khải Liệt rồi hôn một cái, "Xuống xe."

FBI ở trong một tòa nhà không giống như những cục cảnh sát khác, mà càng giống như một ký túc xá cao cấp, chẳng qua khi đi vào sẽ bị kiểm tra an ninh vài lần, Reid dẫn bọn họ đến phòng bảo quản vật chứng.

"Trong cây đàn này ắt hẳn có cất giấu một thứ, ta cho một nhóm nghiên cứu trước, cố gắng không phá hư cây đàn để tìm được thứ kia, thời gian cấp bách cho nên không kịp nói với các ngươi, chờ các ngươi nhìn thấy thì sẽ biết." Trên đường có người chào hỏi Reid, hắn vừa đi vừa giải thích với Vu Duy Thiển, cuối cùng dùng vân tay để mở một cánh cửa rất nặng.

Vật chứng được bảo quản trong phòng, nhân viên nghiên cứu mỗi ngày đều đúng giờ đem trả vật chứng về đây.

Nhưng chờ đợi bọn họ cũng không phải cây đàn vi-ô-lông đắt giá kia.

……..

P/S: tội nghiệp bạn Reid, giống như tội phạm bị 2 vợ chồng nhà sam đem đi xử tử vậy =)). Hùa vào bắt nạt người ta.

Bé Duy lại thích mặt nạ của con sam rồi kìa:>

191. Chương 191: Đội Đặc Nhiệm St

Một loạt cái giá trưng bày được xếp ngay ngắn, mùi máu tươi như có như không lan tỏa trong không khí.

Là máu.

Reid nhanh chóng vọt vào, cửa sắt ở sau lưng bọn họ phát ra tiếng vang loảng xoảng, "Courtney!" Tiếng kêu của hắn vang vọng và chấn động trong phòng bảo quản vật chứng, viên cảnh sát vốn nên canh gác ngoài cửa không phải đi vắng mà đang ở trong phòng bảo quản vật chứng, hắn trở thành một trong những vật được trưng bày, bị đặt trên giá.

"Hắn đã chết." Thông qua hành lang, ngữ thanh vững vàng của Vu Duy Thiển hàm chứa một chút thở dài.

"Reid, hiện tại là lúc để nói rõ ràng, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, ta không thấy thứ mà ta muốn." Đi đến sau lưng Reid, Lê Khải Liệt đảo mắt một vòng, không thấy cây đàn vi-ô-lông, khi hắn nhìn thấy thi thể thì vẻ mặt có một chút kỳ lạ.

Cảnh sát tên là Courtney mặc một bộ âu phục màu xám đậm, sơ mi màu trắng, cà vạt sọc, không có gì đặc biệt, nhưng cái chết của hắn thì rất bất thường, mái tóc sậm màu dính máu, da đầu bị xé rách, lộ ra xương sọ, áo sơ mi màu trắng cũng có dấu vết bị xé nát, trước ngực và cổ đều có móng thú cào cấu, dường như hắn đã chết một cách bất ngờ.

Ngồi ở trong văn phòng, chết vì bị động vật cắn xé?

"Nơi này không thể xuất hiện động vật ăn thịt người, nhưng thoạt nhìn….giống như đi dã ngoại bị thú hoang tấn công." Courtney không thể cứu được.

Reid tỉnh táo lại, cẩn thận quan sát thi thể, đồng thời thông báo thành viên của tổ đặc vụ.

Khi Reid gọi điện thoại, Vu Duy Thiển để ý Lê Khải Liệt có vẻ khác thường, hắn không đến gần nhưng vẫn luôn quan sát thi thể kia, quan sát vô cùng tỉ mỉ, giống như đang tìm kiếm dấu vết gì đó để nghiệm chứng suy nghĩ của mình.

Mấy dấu vết như bị dã thú cào cấu lại một lần nữa tiến vào tầm mắt, người tên Courtney bị chết rất thê thảm, dần dần gợi lên ký ức của Vu Duy Thiển, khi mới quen biết Lê Khải Liệt, đối phương đã từng xông vào nhà hắn, trên người cũng mang theo dấu vết tương tự như vậy.

"Khi đó ngươi đến nhà của ta để chữa thương, vết thương trên người của hắn cũng giống như của ngươi, sau đó ngươi nói là do Josen gây phiền phức cho ngươi." Nói khẽ với Lê Khải Liệt xong, hắn nắm lấy cánh tay của đối phương rồi xoay người bước ra ngoài.

"Ta biết ngươi muốn nói cái gì." Lê Khải Liệt dựa lưng vào tường, khuôn mặt không lộ vẻ tươi cười mà lại có cái gì đó đang chuyển động ở bên dưới.

Ở trước mặt người đến kẻ đi nhưng không có ai rảnh rỗi để thắc mắc tại sao vị siêu sao này lại ở đây, khu vực này sẽ nhanh chóng bị phong tỏa, người canh giữ phòng bảo quản vật chứng bị giết chết, không chỉ là án mạng mà còn liên lụy đến không biết bao nhiêu vật chứng ở bên trong, có bị mất hay không, hoặc có bị làm nhiễm bẩn hay chưa….Một đống vấn đề rất lớn.

Reid đưa bọn họ quay về văn phòng của mình, những người khác đều khẩn cấp xử lý vấn đề, không có người ngoài nhưng Reid vẫn cẩn thận nhìn xung quanh, đóng cửa lại rồi giật rèm che xuống.

"Ta muốn nói là ta thật sự không ngờ sự việc lại trở thành như vậy." Hắn bụm mặt rồi hung hăng chà xát vài cái, giống như muốn làm cho chính mình thanh tỉnh một chút.

"Hiện tại ngươi có thể nói cho chúng ta biết vì sao một cây đàn có giá ba triệu đô ở thị trường chỉ trong một đêm lại trở nên nóng bỏng tay, nó cũng không phải là Miracle Leo." Mặc dù là trêu chọc nhưng giọng điệu của Vu Duy Thiển lại không hề thoải mái.

"Chuyện này nói ra thì rất dài…" Reid hít vào một hơi, xoay người đi rót hai ly cà phê đưa đến trước mặt bọn họ.

"Ngươi lấy đi đồ vật từ nhà riêng của chúng ta, đặc vụ liên bang không có lệnh lục soát thì có thể làm như vậy hay sao? Đây là trộm cắp, đặc vụ Reid." Lê Khải Liệt nhắc nhở giống như đang cảnh cáo, nhưng càng làm cho người ta có cảm giác như bị uy hiếp, "Tốt nhất ngươi nên nói ngắn gọn, ta không có tính kiên nhẫn nhiều như vậy."

Ánh mắt của hắn luôn rất mạnh mẽ, giờ khắc này lại giống như đang theo dõi con mồi, không xé nát thì sẽ không buông tha.

Reid không biết vì sao mình lại có cảm giác này, nhưng nhớ đến thân mình đặc biệt của Lê Khải Liệt thì lập tức trở nên thoải mái, "Tựa như các ngươi cũng đã biết, lúc trước ta điều tra án mạng liên hoàn là vì em gái của ta." Cái chết của em gái khiến hắn chấp nhất muốn giải mã bí mật của vụ án, bắt lấy hung thủ.

Hắn điều chỉnh suy nghĩ của mình một chút, trước khi hắn quen biết hai người kia thì chưa từng chứng kiến những sự kiện kỳ dị như vậy, "Ta đang điều tra một vụ án, ta nói rồi, vụ án kia đã xảy ra mười mấy năm trước."

"Vì sao lại liên quan đến cây đàn vi-ô-lông? Từ khi nào thì ngươi phát hiện nó ở trong tay của chúng ta?" Vu Duy Thiển không phải loại người dễ dàng tin người, cho nên hắn cũng không cân nhắc đến giao tình của bọn họ với Reid, câu hỏi sắc bén mà trực tiếp.

Reid biết ý tứ của hắn, nuốt xuống một ngụm cà phê đen đắng nghét không thêm đường, "Ngay từ đầu ta hoàn toàn không biết, cho đến khi Lena dẫn ta đến nhà các ngươi làm khách…"

Sau khi gia tộc Claudy bị hủy diệt trong biển lửa, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đều phải trả giá đắt, sau khi hai người xuất viện, Lena có yêu cầu người bảo vệ, cùng Reid và cả Owen cùng mấy chục người tiến đến nhà hai người để chúc mừng, chính là ngay lúc ấy Reid bất ngờ phát hiện cây đàn vi-ô-lông kia.

"….Về phần vì sao ta lại biết trong cây đàn đó có bí mật thì chuyện này có liên quan đến vụ án kia, đó cũng là chuyện đã xảy ra từ rất nhiều năm về trước, cho nên ta mới nói không phải chỉ có vài câu là có thể giải thích rõ ràng." Sau khi nói xong thì Reid lộ ra vẻ mặt phiền toái hiếm thấy, uống cạn từng ngụm cà phê.

"Hiện tại không thấy đàn, ngươi nhất định phải giải thích rõ ràng, mặc kệ là dài dòng như thế nào thì ta cũng sẽ nghe." Khi Vu Duy Thiển nhìn một người, nghiêm túc nói ra một lời gì đó thì sẽ làm cho người ta rất khó làm trái ý của hắn. Reid đối mặt với hắn thì mới nhớ người đàn ông này vốn không phải người thường.

Cho dù hiện tại hắn đã mất đi một phần đặc biệt nào đó thì e rằng hắn vẫn không thể bình đẳng với những người khác.

"Ta đang chuẩn bị nói." Reid biết không thể tiếp tục giấu diếm, hắn cởi áo khoác ra, đặt khẩu súng ở thắt lưng lên bàn, "Các ngươi nghe cho kỹ, hiện tại ta không phải là một đặc vụ nói chuyện này với các ngươi."

Sự trịnh trọng của hắn làm cho Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt phải trao đổi ánh mắt, nghe ra có vẻ không phải một vụ án bình thường.

"Tựa như các ngươi đã nhìn thấy, thân phận của ta là đặc vụ cục điều tra liên bang, có vài người thân tín, nhưng đây chỉ là ngụy trang." Lời nói của hắn ngay từ đầu đã khiến người ta phải bất ngờ, "Trên thực tế, chuyện ta điều tra không chỉ liên quan đến những vụ án mạng, lừa lọc."

Hắn lại tiếp tục rót một ly cà phê cho mình, hai ly cà phê ở trước mặt Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đã không còn bóc khói, vì phòng ngừa hung thủ lẻn vào vẫn còn ở trong tòa nhà nên hết thảy hành lang và thiết bị đều bị ngắt điện, mùi cà phê tản ra trong phòng, bị một loại cảm giác mát lạnh thẩm thấu.

Đèn còn sáng, điều tra và bắt hung thủ không thể hành động trong bóng tối, hai gò má hóp sâu của Reid càng thêm rõ ràng dưới ánh đèn, "Ta sẽ giải thích với các ngươi ở ngay đây, việc ta lấy cây đàn vi-ô-lông kia không dựa theo quy định của cục liên bang, đương nhiên cũng không có lệnh lục soát, nhưng sở dĩ ta có thể làm như vậy là vì–"

Hắn bật máy tính, tuy rằng không thể vào mạng nhưng tư liệu của hắn vẫn còn nằm trong thư mục được thiết lập mật mã, "Ta thuộc đội đặc nhiệm của FBI, đây là vụ án ta điều tra trước kia."

Hắn chuyển máy tính sang trước mặt bọn họ.

Trong tư liệu bao gồm hồ sơ của Reid, danh tính và thân phận của hắn cũng không có gì thay đổi quá lớn, chẳng qua vị trí ở cục điều tra liên bang rất đặc thù.

Hắn là đội trưởng đội đặc nhiệm ST, khi không có sự kiện đặc biệt thì cứ làm công việc bình thường, khi có sự kiện đặc biệt xảy ra thì sẽ bị thuyên chuyển, âm thầm điều tra những việc khả nghi, cũng được trao quyền có thể trực tiếp lấy được tin tình báo từ CIA.

Lợi dụng thân phận đặc thù để tiến vào nhà dân lấy vật chứng quan trọng, sau đó hắn chỉ cần đánh máy một bảng báo cáo là đủ.

"....Vụ án mất trộm cây đàn vi-ô-lông Standivanius." Trên màn hình đen trắng, Vu Duy Thiển nhìn thấy rất nhiều cụm từ mấu chốt.

Trong hồ sơ đương nhiên không thể hiện vụ án mất trộm hiện tại mà là cách đây mười lăm năm.

Nhà soạn nhạc Morini đã báo với sở cảnh sát về vụ mất trộm ở nhà riêng tại New York, bị mất trộm là cây đàn vi-ô-lông do hắn sưu tầm, lúc ấy có giá trị ba triệu đô.

"Không phải ta lấy nó từ trong tay của hắn." Lê Khải Liệt cũng nhìn thấy tin tức này, lời nói của hắn chứng tỏ hắn không trực tiếp lấy cắp cây đàn từ nhà của Morini, Vu Duy Thiển tìm kiếm trong tư liệu nhưng vẫn chưa nhìn thấy cây đàn này có cái gì đặc biệt.

"Đây là lần đầu tiên nó được công khai là bị đánh cắp, cũng tại thời điểm đó giá trị của nó trở nên cao vút, bởi vì..." Reid tạm dừng một chút, lời nói tiếp theo của hắn rất quan trọng, "Người trộm nó sau đó lại thả một thứ có quan hệ đến việc cân bằng thế lực giữa các quốc gia trên toàn thế giới."

Bên ngoài tòa nhà, ô tô vẫn tấp nập qua lại, ánh đèn lấp lánh rực rỡ, Manhattan phồn hoa dần dần bị màn đêm bao phủ.

Thế giới hiện tại khác với thời xưa, công nghệ thông tin chiếm vị trí chủ đạo, có cái gì lại gây ra ảnh hưởng lớn như vậy vào mười mấy năm trước đến mức mười mấy năm sau chẳng những không quá hạn mà còn có ảnh hưởng lớn như vậy, không ai có thể tưởng tượng được.

"Chính là nó làm cho hoàng tử Saudi không tiếc tự mình dẫn người ra tay, thậm chí tiêu phí cả tỷ đô cũng muốn có được." Vu Duy Thiển cũng không biết bí mật từng ở trong tay mình là cái gì.

Reid còn chưa biết chuyện xảy ra ở Hashim, nghe thấy lời của Vu Duy Thiển, trong mắt của hắn liền lóe sáng, "Hoàng tử Saudi Qiu Lal? Hắn cũng ra tay, xem ra là tin tức đã bị tiết lộ."

Lê Khải Liệt không phải nghĩ đến vấn đề này, hai tay chống xuống mặt bàn, hắn gật đầu, "Qiu Lal đã bắt đầu theo đuổi Lydia từ một năm trước. Khi đó hắn đã biết cây đàn này, e rằng hắn chỉ muốn danh chính ngôn thuận mang đi, đáng tiếc...."

Ánh mắt hung ác giống như có tia chớp xẹt qua, bùng lên ngọn lửa, Lê Khải Liệt nhìn về phía cửa sổ, trong thân thể như có cái gì đó đang thúc giục, cảm giác có cái gì đó sắp sửa xảy ra, nếu có thể hình dung thì rất giống như những con vật trong rừng rậm luôn có thể tiên đoán giông tố sắp kéo đến.

Vội vàng, nôn nóng muốn thử thách, cùng với một chút tâm tình hưng phấn. Vu Duy Thiển thu hết tất cả vẻ mặt này của Lê Khải Liệt vào mắt "Feston Kada, còn có mấy dấu chấm hỏi, cái này đại biểu cho ai? Người này và Feston Kada có quan hệ gì? Là người đầu tiên đã trộm cây đàn vi-ô-lông hay là người có liên quan đến toàn bộ sự kiện này?"

Tư liệu trên màn hình bị tô đen, chỉ có tên của một người và dấu chấm hỏi, con trỏ không ngừng chớp tắt đang lẳng lặng chỉa vào đó.

Reid nghe thấy cái tên này, một loại cảm khái vô cùng hiếm thấy bỗng nhiên xuất hiện trên mặt hắn, "Mười mấy năm trước, Feston Kada mới là đội trưởng đội đặc nhiệm, sau này ta mới tiếp nhận chức vụ của hắn."

"Như vậy, nói cách khác hắn là người biết rõ nhất chuyện này, hắn ở đâu?" Lê Khải Liệt lấy lại tinh thần, uống một ngụm cà phê nguội lạnh, thả lỏng hàng lông mày.

"Về chuyện này, đội trưởng Kada đã sớm lưu lại tư liệu, không cần tìm hắn, hết thảy những gì có thể biết được đều ở trong này." Không còn khai báo rõ ràng như lúc trước, Reid biểu hiện thái độ không muốn nhiều lời.

Chuyện mười mấy năm trước, khi đó hắn vẫn chưa vào FBI, nếu tiếp tục truy vấn thì không chừng còn có thể chạm vào các bí mật khác của FBI, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển cũng không phải là người của cơ quan tình báo, nếu có đầy đủ tư liệu thì bọn họ không cần phải đào móc những chuyện không liên quan đến mình.

"Vì không muốn làm hỏng cây đàn nên ta cần phải nghiên cứu tỉ mỉ thứ ở bên trong, hiện tại bị lấy mất, kết quả chẳng chiếm được gì." Reid quả thật không cam lòng đối với chuyện này, hắn thở dài mà giải thích, "Kỳ thật ta lấy nó một ngày trước khi các ngươi trở về."

Không ngờ trong cây đàn vi-ô-lông lại có thứ quan trọng như vậy, càng kỳ dị chính là không ai biết bên trong cất giấu cái gì, thế mà mọi người đều đổ xô tìm kiếm.

Hoàng tử Saudi ra tay trước, sau đó có người lẻn vào FBI gây án, lại cướp mất cây đàn.

Lời nói của Reid cắt ngang suy nghĩ của Vu Duy Thiển, "Đúng rồi, còn có một chuyện ta quên nói với ngươi." Hắn nhìn về phía Lê Khải Liệt, lấy ra một thứ từ trong ngăn kéo rồi đưa cho đối phương.

"Cái gì vậy." Mở ra phong bì màu đỏ, Lê Khải Liệt nhìn thấy báo cáo kiểm tra sức khỏe của Lancelot, ánh mắt ngang ngược cương quyết lập tức hơi nhướng lên, tạo thành một biểu tình khó phân biệt, hứng thú, thâm thúy, cùng với nụ cười lạnh.

Lancelot gây rối ở lễ trao giải, sau khi bị cảnh sát bắt giam đã trải qua kiểm tra sức khỏe, quả thật là bị tiêm vào thuốc phiện quá liều, do đó làm cho tinh thần mất ổn định, nhưng hắn cũng không thể khôi phục trở lại.

Hắn dùng thuốc phiện quá liều gây tổn thương thần kinh, hiện tại con đường hấp thụ thực phẩm cũng chỉ là ống chích.

"Giống như thuốc phiện, nếu có người thêm vào thứ gì đó, trong tình hình mất tri giác, hắn sẽ chủ động chích vào thân thể." Sau khi cẩn thận suy xét, Reid yêu cầu người mang báo cáo đến, xem xong bản báo cáo thì hắn cảm thấy chuyện này cần phải nói cho Lê Khải Liệt biết.

Tiếng bước chân không ngừng vang lên ngoài cửa, vẫn chưa bắt được hung thủ lẻn vào, cuộc điều tra vẫn tiếp tục. Trong văn phòng của Reid, ánh sáng từ màn hình máy tính chiếu rọi khuôn mặt của hai người đàn ông.

Ánh sáng vụt tắt, Vu Duy Thiển tắt màn hình màu của Reid, từ đầu đến cuối cũng không lộ ra quá nhiều biểu cảm, Lê Khải Liệt không nói một lời nào, chỉ nhẹ nhàng nở vài nụ cười, khép lại tư liệu rồi ném xuống bàn.

Tiếng cười nhẹ nhàng nhưng dư âm lại trở nên lạnh lẽo, phía dưới bàn làm việc, bàn tay của hai người chạm vào nhau.

Bàn tay của Lê Khải Liệt mạnh mẽ mà ổn định, bởi vì thường xuyên không gảy đàn bằng miếng gảy cho nên những đầu ngón tay đều có một lớp chai sần, Vu Duy Thiển mở tay ra, đan ngón tay của hai người vào nhau, móng vuốt sắc bén dần dần hiện rõ trong lòng bàn tay của hắn, giống như chỉ cần Lê Khải Liệt dùng sức bấm xuống thì da của hắn sẽ bị cắt nát.

Những ngón tay đan vào nhau một lúc, sau đó Lê Khải Liệt buông tay ra trước.

……..

P/S::> Feston Kada là bạn công của Xích Ái đấy, còn dấu? là bạn thụ =)) =)). Vì dữ dằn quá nên bị đặt thành dấu? =))

Xong chương này thấy nhớ A Phê vs e Nặc quớ, ai đọc Xích Aí hẳn sẽ rõ,mà ta nhắc lại Vu Sắc sau Xích Aí mười mấy năm nha nha :))

192. Chương 192: Dã Tính Lan Tràn

Hắn buông tay ra, khi Vu Duy Thiển nhìn về phía hắn, hắn kéo Vu Duy Thiển đứng dậy rồi ôm chặt đối phương vào lòng, "Chuyện của Lancelot ở lễ trao giải có thể là có người nhằm vào ta, hoặc có thể chỉ là trùng hợp, nhưng mặc kệ là ai trộm đi thứ mà ta đã tặng cho ngươi thì ta cam đoan ta sẽ tìm trở về, Duy."

Hắn lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, "Ta sẽ tìm trở về."

Cửa được mở ra, nhân viên đặc vụ tiến vào để báo cáo tình hình bị hắn làm cho hoảng sợ.

Dưới bóng đèn đột nhiên xuất hiện một đôi mắt lạnh lùng đan xen với tức giận, người đến ngay lập tức hút sâu một hơi, theo bản năng mà giơ súng lên.

Lê Khải Liệt cầm lên áo khoác, nhìn xuống một cách mất kiên nhẫn, người kia lập tức đứng im bất động.

"Ruiman! Ngươi làm gì vậy? Cất súng đi!" Khi Reid trách cứ thì đặc vụ Ruiman trẻ tuổi mới lấy lại tinh thần, nhìn thấy tình huống cũng không phải như hắn suy nghĩ, ngượng ngùng mà cất vũ khí vào, trong miệng nhẹ nhàng chậc một tiếng, "Làm ta giật cả mình, cứ tưởng là ta đã tìm được hung thủ rồi chứ….."

Đôi mắt giống như dã thú sắp sửa vồ con mồi, sau khi mở cửa ra thì lập tức nhảy vào tầm mắt, giống như còn có thể ngửi được mùi máu tươi thoang thoảng, cho dù là ai thì cũng đều bị dọa, Ruiman tự giải thích, thiếu chút nữa hắn đã nghĩ rằng mình rất may mắn, mở cửa ra liền phát hiện hung thủ mà từ nãy đến giờ vẫn chưa thể tìm ra.

"Đội trưởng, vẫn chưa phát hiện được gì." Ruiman ho khan vài tiếng, giải tỏa xấu hổ vì sự hiểu lầm của mình, không dám nhìn nhiều về phía Lê Khải Liệt, hắn đi đến trước mặt Reid để báo cáo tình hình cụ thể, "Cấp trên rất không hài lòng đối với chuyện này, muốn ngươi đi đến trụ sở một lần." Cuối cùng hắn nói nhỏ một câu như vậy.

"Reid, chuyện này không phải cứ như vậy mà xong đâu." Bên ngoài vẫn hỗn loạn, Lê Khải Liệt đi đến cửa phòng, tay cầm áo khoác, khuôn mặt bình tĩnh dựa vào trên cửa, "Ngươi nên cảm thấy may mắn, người lấy cây đàn vi-ô-lông đáng lý hiện tại đang khóc thương vì mất đi hai tay, nhưng người này là ngươi cho nên ta tạm thời giữ lại để ngươi có thể bắn súng."

Khóe miệng lộ ra một nụ cười hung ác nhưng lại mang đến tác dụng hòa hoãn. Reid dùng một loại ánh mắt hoàn toàn lạ lẫm để nhìn về phía Lê Khải Liệt, trước kia Lê Khải Liệt sẽ không trực tiếp uy hiếp như vậy, ít nhất là ở bề ngoài thì hắn vẫn còn nhớ rõ mình là một ca sĩ nhạc rock.

"Có lẽ ta nên lo lắng cho an nguy của mình." Khẩu súng vẫn nằm trên bàn, Reid cầm lấy nó rồi đeo vào thắt lưng, "Hình như ngươi càng lúc càng nguy hiểm hơn so với trước kia, Leo, là đặc vụ FBI, ta sẽ lo lắng cho an toàn của công dân, cho nên ta muốn hỏi gần đây ngươi có khỏe hay không?"

Sức quan sát của Reid luôn rất sâu sắc, huống chi hắn từng gặp rất nhiều tội phạm, lại tự tay bắt không ít hung thủ giết người, trực giác của một viên cảnh sát nói cho hắn biết có cái gì đó không thích hợp.

Câu hỏi của hắn rất thẳng thắn, sau khi Reid lên tiếng thì Ruiman mới phát hiện người vừa dọa mình chính là Miracle Leo? Bởi vì rất đáng sợ, hoàn toàn khác với hình ảnh trên tivi cho nên vừa rồi hắn không nhận ra!

"Chúng ta đi thôi." Không đợi Lê Khải Liệt trả lời, Vu Duy Thiển bước qua rồi kéo tay Lê Khải Liệt đi ra ngoài

Cả tòa nhà bị đặt lệnh giới nghiêm, chỉ có thể trải qua kiểm tra nghiêm ngặt ở tầng trệt thì mới có thể ra vào, tầng này đã kiểm tra xong, có không ít người trông coi, thang máy đóng cửa, hai người đi bằng lối thoát hiểm dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người.

Mặc dù rất nhiều người nhận ra vừa rồi đi ngang qua mặt bọn họ là ca sĩ Leo, nhưng không có bao nhiêu người biết vì sao hắn lại ở trong này, nể mặt của thị trưởng, Reid cũng không làm khó dễ bọn họ, cho dù là FBI cũng sợ giới truyền thông truy đuổi và quấy rầy.

Bọn họ đi bằng xe của Reid đến, khi về thì trực tiếp gọi taxi, ngồi vào băng sau, Vu Duy Thiển liền mở miệng, "Lancelot bị hãm hại, kẻ thù của ngươi rất nhiều, có nghĩ đến ai khiến cho hắn làm như vậy hay không?"

"Ngươi cũng đã nói kẻ thù của ta rất nhiều, ta làm sao có thể nghĩ ra." Tâm tư của Lê Khải Liệt hiển nhiên không ở chỗ này, chỉ trả lời cho có lệ.

Vu Duy Thiển không để ý, "Không chỉ có như vậy, ngươi có ý kiến gì với chuyện này hay không? Ngươi cũng nhìn thấy vết thương trên người của sĩ quan kia–" Không cần hắn nhiều lời, Lê Khải Liệt đương nhiên nhìn thấy vết thương trí mạng giống như bị dã thú cắn xé, vết thương đó có ý nghĩa gì thì hình như chỉ có một đáp án.

Vu Duy Thiển cũng không nói gì, lúc này Lê Khải Liệt tự mình nói, "Ngươi cảm thấy gia tộc Claudy còn người sống hay sao?" Suy nghĩ một lúc rồi vừa cười lạnh vừa bổ sung them một câu, "Ta đang nói là ngoại trừ ta."

"Ta vẫn không thích nụ cười này của ngươi." Mặc dù Lê Khải Liệt nói rất bình thản nhưng Vu Duy Thiển vẫn có thể nhận thấy cái gì đó từ nụ cười của người này, "Ta hy vọng quá khứ trước kia của ngươi cùng với thế hệ của gia tộc Claudy….đã hoàn toàn chấm dứt."

"Thế hệ của bọn họ đã sớm chấm dứt trong mắt của người đời, nhưng đối với ta mà nói thì chưa từng có chấm dứt, nó vẫn là mục tiêu của ta, cho đến khi ta hoàn toàn hủy diệt nó." Cửa kính xe taxi mở ra phân nửa, ánh đèn nê-ông ở xa xa chiếu rọi, giọng nói của Lê Khải Liệt dường như rất xa xôi.

"Ta đã làm được nhưng vì sao, Duy, vì sao ta vẫn không hề cảm thấy thoải mái…"

Bởi vì—vô luận hắn làm gì thì cũng không thể thay đổi sự thật hắn là người của gia tộc Claudy.

Là người cuối cùng của Claudy.

Kỳ thật Vu Duy Thiển biết rất rõ đáp án, nhưng hắn không trả lời. Hắn nhớ đến lúc trước khi Lê Khải Liệt dùng đủ mọi cách để hiếp bức, vì chiếm được hắn cũng vì hủy diệt gia tộc Claudy mà không từ thủ đoạn.

Kỳ thật người đàn ông này không thay đổi, Lê Khải Liệt vẫn luôn mất tự chủ, muốn làm gì thì làm, chỉ làm những chuyện cảm thấy hứng thú, mà hiện tại bởi vì yêu hắn cho nên thỉnh thoảng sẽ tự cho phép bản thân lộ ra bộ mặt yếu ớt của mình ở trước mặt hắn.

Trước khi bọn họ gặp nhau, người đàn ông mang theo vô số hào quang này luôn ở trong những trò chơi, Lê Khải Liệt rong ruổi trong những trò chơi nguy hiểm mà không biết mệt mỏi, người như hắn hoặc ít hoặc nhiều đều mang trong mình tính cách hủy diệt, đó có thể là do ảnh hưởng của hoàn cảnh sống và môi trường, cũng có thể là do gien di truyền trong huyết thống của gia tộc Claudy.

Điên cuồng, mục rữa, dùng bề ngoài hoa lệ để che giấu, mà bên trong kỳ thật là một linh hồn đã sớm thối nát.

Theo một góc độ nào đó mà nói thì bọn họ cũng có thể xem như đồng loại, cho nên Vu Duy Thiển có thể hiểu rõ tâm tình lúc này của Lê Khải Liệt, "Lúc ấy tòa nhà kia nổ tung, ngươi và ta đã tận mắt nhìn thấy, ngươi nghĩ xem còn có ai có thể sống sót trong vụ nổ lớn như vậy?"

Đây là sự thật, không ai có thể thóa khỏi, "Nếu ngươi không cứu ta thì ta cũng sẽ chết ở nơi đó." Những lời này gợi lên ký ức trong đầu, cửa kính xe phản chiếu nét mặt nhìn nghiêng của Lê Khải Liệt, hắn mạnh mẽ quay đầu lại, ánh mắt còn nóng hơn cả ánh đèn nê-ông đang khoá chặt lên mặt của Vu Duy Thiển.

"Ta đang miên man suy nghĩ cái gì vậy. Mặc kệ nó, chỉ cần ngươi còn ở đây, chỉ cần ngươi còn ở đây, chỉ cần ngươi còn ở bên cạnh ta…." Hắn ôm lấy Vu Duy Thiển, tựa như Vu Duy Thiển là điều duy nhất mà hắn cần ở trên thế giới này.

Gió đêm gào thét bên tai, bàn tay của Lê Khải Liệt ở sau lưng truyền nhiệt độ cho hắn, không có một chút dao động, Vu Duy Thiển rất hài lòng khi phát hiện Lê Khải Liệt vẫn là Lê Khải Liệt, mặc kệ có phải có kẻ đang âm thầm chuẩn bị làm cái gì hay không, hay là có ai đang muốn tìm tới cửa để dọn đường trở lại cho Tham Lang tái xuất giang hồ —

"Ngươi nói rất đúng, tựa như ngươi đã nói….Chỉ cần chúng ta còn ở bên nhau." Sau khi tạm dừng, lời nói được thì thầm rất nhỏ nhưng vẫn bị Lê Khải Liệt nghe thấy, Vu Duy Thiển đã học được cách thẳng thắn với tâm tư của mình, chẳng qua thỉnh thoảng biểu hiện ra ngoài sẽ có một chút mất tự nhiên.

Chính là vì vậy nên Lê Khải Liệt rất thích dùng những lời nói quá mức ngọt ngào để tấn công người yêu của hắn, bởi vì thói quen đòi công bình cho nên Vu Duy Thiển sẽ không ngừng đáp lại hắn.

Hắn biết mưu tính của hắn đã sớm bị Vu Duy Thiển nhìn thấu, nhưng người đàn ông từ bất tử trở thành người thường cũng không bài xích, cho nên hắn cũng biết tuy rằng Duy của hắn không nói, nhưng kỳ thật Duy rất thích đủ loại hành động nhiệt tình của hắn.

"Gần đây có phải làm nhiều quá hay không? Ôm ngươi mà cảm thấy hình như ngươi gầy đi một ít." Tài xế ở trước mặt dường như không tồn tại, hắn sờ tới sờ lui trên người của Vu Duy Thiển, đối phương nheo mắt nhìn ra phía trước, "Có lẽ vậy, ngươi muốn săn sóc ta thì mấy ngày này cứ để ta làm là được."

Đến nơi, Vu Duy Thiển trả tiền xe, nhìn thấy tài xế khẩn cấp cầm lấy di động, có lẽ là muốn thông báo với một tòa soạn nào đó về đoạn đối thoại riêng tư mà hắn vừa nghe được.

"Không sao chứ?" Chờ Lê Khải Liệt đóng cửa xe rồi bước đến, Vu Duy Thiển cất tiếng hỏi.

"Hiện tại cả thế giới đều biết quan hệ của chúng ta, hơn nữa đã từ lâu bọn rất muốn chụp được hình riêng tư của chúng ta nhưng vẫn không thành công, coi như là bồi thường đi. Lê Khải Liệt không ngại, hắn ước gì có thể công bố với toàn thế giới, hơn nữa hắn cũng đã làm như vậy.

Vào nhà, bật đèn lên, dưới chân có một vật khiến bọn họ chú ý.

Giống như những vở kịch ly kỳ luôn khiến người ta bất ngờ, trên tấm thảm ở trước mặt bọn họ là một cây đàn vi-ô-lông đang lẳng lặng nằm yên. Ánh sáng chiếu xuống đường cong sắc nét, màu sắc nhu hòa, bởi vì trải qua một ít niên đại khiến cho nó có một loại cảm giác mà những cây đàn vi-ô-lông khác không có.

Giống như nó có sinh mệnh riêng, tự mình rời đi, liên tục gây ra đủ chuyện rồi lại một lần nữa quay về. ?

Vu Duy Thiển cầm nó lên, theo cảm giác ở trên tay và độ căng của dây đàn cũng như xúc giác khi cầm vĩ kéo, hắn xác định, "Là nó."

Nó chính là cây đàn mà trước kia Lê Khải Liệt đã đưa cho hắn, do Stradivari chế tạo, trị giá mấy triệu đô, đã có người nguyện ý ra giá một tỷ đô Mỹ cho nó, nhưng không xác định bên trong còn cất giấu bí mật kia hay không.

Hiện tại một lần nữa nó lại trở về trong tay hắn.

Mất rồi có lại, hai người cũng không cảm thấy cao hứng, hệ thống bảo an vẫn bình thường, Reid có thể đi vào là vì thân phận đặc thù của hắn, nhân viên chịu trách nhiệm bảo vệ dinh thự này đã mở cửa cho hắn, còn người trả lại cây đàn lại không phải là Reid.

Đồ vật đã trở về, cho dù có trừng mắt nhìn thì nó cũng sẽ không nói cho bọn họ biết là ai đã đặt nó ở nơi này, Lê Khải Liệt cầm lấy cây đàn rồi đặt lên ghế sô pha.

"Để một lát nữa hẳn nghiên cứu, ăn cơm trước đi, ngươi gầy, ta phải nuôi béo ngươi mới được."

"Ngươi nuôi ta?" Đi đến nhà bếp rồi mở cửa tủ lạnh ra, nhìn thấy trong tủ lạnh có bơ và đủ loại thịt, Vu Duy Thiển tỏ vẻ không đồng ý, "Con người béo gầy không phải do bản thân có thể khống chế, hiện tại ta chỉ là một người bình thường, cứ ăn như vậy thì không chừng mấy năm sau ta sẽ trở thành một kẻ béo ú bụng mỡ, ngươi nên chuẩn bị tâm lý trước."

Lê Khải Liệt tưởng tượng không ra bộ dáng mà Vu Duy Thiển hình dung, mở một lon bia, liếm bờ môi ướt át một cách xấu xa, "Có sao đâu, ta không ngại ngươi sẽ béo phì, dù sao ta và ngươi cùng nhau ăn, cùng lắm thì đến lúc đó biến thành hai kẻ mập mạp."

Hai người cùng nhau cười rộ lên, nở nụ cười trong chốc lát, Vu Duy Thiển khôi phục vẻ thản nhiên như trước, cầm lấy lon bia trong tay của Lê Khải Liệt, "Ngươi xác định ngươi còn có thể béo phì hay sao?" Hắn nhìn ánh mắt của Lê Khải Liệt, vói tay tắt đèn.

Trong bóng đêm, một đôi mắt dài mảnh co rút lại, đồng tử màu vàng óng rốt cục không tìm thấy dấu vết của nhân loại trong bóng tối, những con báo trong rừng rậm thường có một đôi mắt như vậy, sư tử cũng thế, đồng thời những con sói hoang dẫn theo bầy đàn hú to dưới ánh trăng cũng không có gì khác biệt.

Màu xanh óng ánh, lúc sáng lúc tối, trong không khí có tiếng hít thở rất nhỏ, phập phồng dồn dập, đó không phải xuất phát từ con người.

Trong đôi mắt thú màu vàng óng có dã tính, có hung ác và tàn nhẫn.

Vu Duy Thiển biết trước mặt hắn chính là Lê Khải Liệt, nhưng khi tắt đèn, nhìn không thấy người ở trong bóng tối thì người đứng trước mặt hắn trở nên khác với Lê Khải Liệt, đó là một con dã thú, một con dã thú không nên xuất hiện trong thành thị, bất cứ lúc nào cũng có thể xé xác người ta.

……

P/S: sam béo bụng bự =)), Duy cũng béo bụng bự =)) =)). Mất thẩm mỹ quá nha.

193. Chương 193: Bí Mật Được Giải Tỏa

Bí Mật Được Giải Tỏa

Dã thú tiến đến gần Vu Duy Thiển.

Ánh mắt của Lê Khải Liệt ở trong bóng đêm tản mát ra một loại âm u đặc thù của thú vật, đã sớm nhìn thấy ánh mắt như vậy nên Vu Duy Thiển không hề cảm thấy kỳ lạ, chẳng qua hắn vẫn nhìn rất chuyên chú, ánh mắt của Lê Khải Liệt trước kia cũng không giống như bây giờ, từ khi nào đã giống như máy scan, hắn nghĩ không ra.

Sự im lặng trôi qua một chút, Vu Duy Thiển vẫn không mở miệng, Lê Khải Liệt cũng không nói chuyện. Sự im lặng không tính là hiếm thấy trên người Lê Khải Liệt, nhưng mỗi một lần yên lặng đều giống như một ngọn núi lửa.

Núi lửa đang ngủ say, chờ đợi một người thức tỉnh nó dậy, Vu Duy Thiển một mình đi ra ngoài phòng khách, hắn không muốn làm người câm ngòi, hắn đang đợi Lê Khải Liệt lên tiếng trước.

Đồng hồ cổ xưa vang lên những tiếng tích tắc, rốc cục sau vài phút Lê Khải Liệt đi đến trước mặt Vu Duy Thiển, không ai bật đèn, Lê Khải Liệt bước đi không hề phát ra một chút tiếng động nào, hắn tựa như một cái bóng trong đêm tối.

"Ngươi nhận ra?" Hắn đi về phía Vu Duy Thiển, đôi màu tro lục lóe lên ánh kim chậm rãi tiếp cận trước mặt đối phương, "Đúng rồi, ngươi đương nhiên sẽ phát hiện, hình như vài lần ta đều xúc động đến mức thiếu chút nữa đã làm ngươi bị thương. Ngươi nhất định cũng phát hiện khi ta ở trên giường không hề biết tiết chế, ngươi còn bị ta cắn trúng, thói quen ăn uống cũng thay đổi, càng ngày ta càng thích ăn những thứ có máu tươi, khi bước đi ta cũng không phát ra tiếng động."

Hắn nhảy lên bàn, nhanh nhẹn nhẹ nhàng như một u hồn không tồn tại, quỳ một chân xuống bàn, chống lại tầm mắt của Vu Duy Thiển, "Duy, ngươi nói xem, ta sẽ biến thành cái gì? Khi ta không thể khống chế cảm xúc thì vẻ ngoài của ta sẽ thay đổi, nhưng chưa tính đến chuyện đó, chẳng qua hiện tại ta không có cách nào tắt đèn khi ở trước mặt người khác."

Hắn sẽ biến thành một con quái vật.

Hơi thở dồn dập của Lê Khải Liệt lặng lẽ truyền đến, Vu Duy Thiển là người hiểu cảm thụ của hắn rõ nhất, mà hiện tại hắn rốt cục hiểu được tâm tình của Vu Duy Thiển khi đối phương nói với hắn bản thân mình là một con quái vật.

Khi phát hiện chính mình cho dù làm như thế nào cũng không thể chết thì khi đó sẽ có cảm giác gì? Vu Duy Thiển không cần nhớ lại, mặc dù đó là chuyện rất lâu trước kia, hiện tại vẫn như cũ không cần cố sức suy nghĩ nhưng hắn nhớ rất rõ.

"Vượt qua năng lực của người bình thường, bắt đầu thoát ly phạm trù của người bình thường, nghĩ rằng mình đã hóa thánh thần, vài phút sau lại cảm thấy mình là một con quái vật xấu xí, nhưng mặc kệ là cái gì, cho dù nghĩ như thế nào thì cũng phải dung nhập với thế giới bình thường, rốt cục sẽ có những chuyện xảy ra khiến ngươi phát hiện ngươi không thích hợp với thế giới này."

Cầm lấy gói thuốc lá trên bàn, đem một điếu thuốc ngậm vào miệng, hắn nhìn về phía đối diện, hoàn toàn là một màu tối đen, "Cho dù bên trong có thay đổi như thế nào, chỉ cần bề ngoài vẫn như bình thường thì trong mắt người khác ngươi vẫn là ngươi, không ai hiểu rõ nỗi khổ của ngươi, cũng không có ai có thể lĩnh hội cảm giác mâu thuẫn giữa sự ưu việt và tự ti, ngươi trở thành người đặc biệt nhất trên thế giới này, nhưng từ nay về sau cũng trở thành một kẻ cô độc."

Những ngọn đèn nê-ông trong thành phố làm cho ánh trăng không thể lộ ra ánh sáng của riêng mình, giọng nói của Vu Duy Thiển có vẻ rất trong trẻo nhưng lại lạnh lùng, trống rỗng mà đông cứng, quai hàm nghiến chặt, sau khi nói ra những lời này, hắn hút sâu một hơi thuốc lá, không ai biết hiện tại hắn đang suy nghĩ cái gì.

Một cái bóng nhảy đến bên người hắn, là Lê Khải Liệt, "Hiện tại ta có thể hiểu rõ vì sao lúc ấy ngươi trốn tránh tình cảm của ta dành cho ngươi, không phải là đương sự thì tùy tiện nói vài câu rất dễ dàng, chỉ có tự mình lĩnh hội thì mới hiểu được cảm giác này–"

Lê Khải Liệt cau mày suy nghĩ thật lâu, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu, "Rất khó hình dung."

Cánh tay của Vu Duy Thiển đặt trên lưng ghế sô pha, hắn vuốt ve tóc của Lê Khải Liệt, "Sợ không?"

"Sợ? Ngươi nói ta?" Trả lời Vu Duy Thiển là nụ cười to của Lê Khải Liệt, "Ngươi nói ta sợ cái gì? Đừng quên ta là ai, đi qua nhiều nơi như vậy, tận mắt nhìn thấy đám thương nhân ăn thịt người không đổ máu, vắt kiệt sức người ta như ma cà rồng, còn có bọn buôn lậu mua bán con người giống như thú vật, lấy nội tạng trên thân của người chết, thuốc phiện, súng ống, những thi thể bị thối rữa, sau khi nhìn thấy những thứ này thì ngươi nói xem, ta còn sợ cái gì nữa?"

"Đương nhiên đừng quên Claudy–" Hắn sóng vai ngồi bên cạnh Vu Duy Thiển trên ghế sô pha, cất lên tiếng cười khẽ, "Duy, ta đã sớm chứng kiến cái gì gọi là địa ngục."

Đó là quá khứ mà hắn chưa bao giờ nói ra, hắn nói hết sức bâng quơ và tự phụ.

Vu Duy Thiển vốn nên chế nhạo vài câu, bình thường hắn sẽ nói vài câu, nhưng hôm nay hắn chỉ trầm mặc, giờ khắc này hắn cần một ly nước, chất ni-cô-tin đốt cháy cổ họng, hắn cần một ly nước để làm cho mình có thể lên tiếng.

Nhưng ly nước cách quá xa, hắn ném mạnh tàn thuốc xuống đất, ôm chặt Lê Khải Liệt, hút lấy hơi nước mà hắn cần từ trong miệng của đối phương.

Nụ hôn của hắn luôn luôn được hoan nghênh, Lê Khải Liệt cũng sẽ không cự tuyệt, bọn họ ngã vào ghế sô pha, bờ môi kề sát, cùng nhau nhấm nháp hương vị chua sót của ni-cô-tin trong khoang miệng, từ trong miệng của hắn đến miệng của Lê Khải Liệt, cay đắng và nóng bỏng bị hòa tan, khát vọng và thiêu cháy bị kích thích, lan tràn toàn thân.

Thân thể như rơi vào một trận lốc xoáy, mò mẫm thăm dò thân thể của nhau trong bóng đêm, không ai muốn đứng dậy, "Muốn tìm bất mãn? Hiện tại làm cho ta xem ngươi nhịn được bao nhiêu…"

"Nói như vậy thì ngươi cũng đừng hối hận." Dã thú trong bóng đêm lộ ra nụ cười như quỷ sa tăng, trong giọng nói khàn đặc tràn ngập dục vọng.

Móng tay sắc nhọn duỗi ra, áo sơ mi bị xé rách, chỉ cần dùng lực một ít thì ngay cả thân thể cũng bị móng vuốt sắc bén cào đứt, đôi mắt đỏ ngầu, dục vọng bị đè nén rốt cục bộc phát thành thú tính.

Lúc trước Lê Khải Liệt có thể gây chú ý cho hắn cũng không phải không có nguyên do, trước mặt người khác là siêu sao nổi tiếng, nhưng trước khi trở thành ngôi sao chói mắt thì Lê Khải Liệt đã sớm kiến thức

tất cả sự thối nát và đen tối trong thế giới ngầm.

Vu Duy Thiển đụng đến thân thể càng thêm cứng rắn và nở nang hơn so với bình thường, đương nhiên cũng không bỏ qua hô hấp giống như bị thiêu đốt. Nhưng cho dù hiện tại Lê Khải Liệt có một chút thay đổi cũng không thể thay đổi sự thật người này là Lê Khải Liệt.

Trong bóng tối, lặng lẽ tiến hành sờ soạng và xâm lược, càng yên lặng hơn so với dĩ vãng, chỉ có hơi thở là càng lúc càng dồn dập, giống như những tia lửa xẹt ra trong không khí, núi lửa được châm ngòi, làm cho dòng dung nham thiêu đốt bọn họ thành một thể.

Nham thạch nóng chảy sẽ ăn mòn từ bên ngoài, ngay cả nội tạng cũng thiêu rụi, từ trong ra ngoài, toàn bộ đều bị hoán đổi một lần nữa, suy nghĩ bị tê liệt, thời gian đình trệ, chỉ có mồ hôi và làn da ma sát vào nhau, giống như hai con dã thú yêu nhau trong bóng tối, Vu Duy Thiển chưa bao giờ tham gia vào quá trình có tính chất hủy diệt như vậy.

Lê Khải Liệt đang thay đổi, càng lúc càng giống như thú vật, thói quen ăn uống, động tác, ánh mắt, biển hiện ở trên giường, tất cả đều chứng minh điểm này.

Vu Duy Thiển có thể lĩnh hội hoàn toàn.

Cuối cùng hắn tựa vào lưng ghế sô pha, cả người như bị xối nước, thở hổ hển rồi hỏi, "Ngươi rốt cục trở thành con quái vật gì vậy?"

"Ngươi đã nói mặc kệ ta biến thành cái gì cũng sẽ không bỏ rơi ta, ta vẫn chưa quên những lời đó." Giọng nói của Lê Khải Liệt khàn đặc, "Ngươi đang dùng cách này để an ủi ta hay sao? Nếu đúng như vậy thì ta sẽ nói cho ngươi biết, ta rất thích, thích cực kỳ." Hắn cọ sát bên lỗ tai của Vu Duy Thiển, nếm lấy hương vị mồ hôi của đối phương.

"Ta phát hiện bất cứ khi nào ngươi cũng có cách chọc giận ta."

"Mà ngươi luôn có cách trấn an cảm xúc không thể khống chế của ta." Lê Khải Liệt lơ đễnh rồi cười nhẹ một cách ám muội, "Với lại bản lĩnh của ngươi làm cho ta phát cáu cũng là đệ nhất, mặc kệ ngươi tức giận hay dịu dàng đối với ta thì đều làm cho người ta không muốn chạm vào ngươi cũng không được, ngươi vĩnh viễn sẽ không biết ngươi ảnh hưởng nhiều đến ta như thế nào đâu."

"Những lời này nghe thật buồn nôn, ngươi nói không biết chán hay sao?" Vu Duy Thiển hiện tại rất lười vận động, nghiêng đầu nhìn đồng hồ, Lê Khải Liệt kéo hắn đứng dậy, "Một ngày nào đó ngươi nghe riết rồi sẽ quen, đến khi ấy ngươi mà không nghe thấy thì sẽ ngứa ngáy khó chịu."

"Được rồi được rồi, đừng nói nữa." Hắn đứng dậy cùng Lê Khải Liệt, đặc biệt cảm thấy thân thể giống như không thuộc về chính mình.

Nhìn động tác cứng ngắc của hắn, Lê Khải Liệt đi đến dìu hắn, hơn nữa không bận tâm hắn phản đối, kiên quyết tẩy rửa thay hắn, nước ấm chảy xuống người, Vu Duy Thiển chỉ có thể mặc kệ Lê Khải Liệt, " Thật đúng là bó tay với ngươi." Hắn nói thầm một câu.

"Cũng là vì ta, khi ta biến thành bộ dáng này thì sẽ mất khống chế, mấy ngày nay làm ngươi mệt phải không?" Lê Khải Liệt kỳ thật vẫn luôn quan sát, cũng do đủ loại dấu hiệu mà hắn xác định chính hắn đã làm cho Vu Duy Thiển gầy gò.

Nhưng sự thật cũng không phải như vậy, sau khi tắm xong, Vu Duy Thiển lau mình, "Cũng nên nói với ngươi, kỳ thật kể từ khi lực lượng của ta biến mất thì thể chất của ta trở nên kém hơn so với người bình thường, có thể là do lực lượng biến mất nên cũng mang đi một phần sinh mệnh của ta."

Tiếng nước lập tức ngừng, Lê Khải Liệt siết chặt vòi hoa sen, tóc còn nhiễu nước, khuôn mặt ướt đẫm trở nên vô cùng đáng sợ, "Ngươi nói cái gì? Nói lại một lần nữa xem?"

Vu Duy Thiển nói lại một lần nữa, tiếp tục đem khăn tắm vây quanh thắt lưng rồi bước ra ngoài.

Bạn đang ?

Tóc trên đầu còn nhiễu nước, hơi nước tràn ngập trong không gian rộng mở, giống như có ái gì đó được lấp đầy, mỗi một lần hô hấp đều khiến lồng ngực chật cứng khác thường, hắn nói rất thẳng thắn, cũng rất đơn giản, Lê Khải Liệt tựa như một quả bom được châm ngòi, lập tức bám theo hắn.

"Hiện tại ngươi mới nói cho ta biết chuyện này, ngay sau khi ta vừa muốn ngươi? Vu Duy Thiển? Ngươi thật sự muốn ta khổ sở có phải hay không?" Hai mắt của hắn đỏ ngầu, lúc này không phải là vì dục vọng.

"Khổ sở cái gì? Chẳng lẽ thể chất của ta trở nên yếu ớt thì cả đời của ngươi sẽ không chạm vào ta?" Vu Duy Thiển rất bình thản, hắn thậm chí nói tiếp, "Liệt, sự thật không thể thay đổi, tựa như thú tính trên người của ngươi càng ngày càng rõ ràng, khó có thể khống chế, ta mất đi lực lượng làm cho ta trở thành một kẻ yếu, chuyện này cũng là vô phương."

"Vô phương? Chỉ đơn giản như vậy?" Lê Khải Liệt rống giận, một quyền đấm lên tường, đèn được bật lên, đầu của hắn ướt sũng, thân thể cường tráng và trần trụi, hắn đi về phía Vu Duy Thiển.

"Ngươi bị thương ở lễ trao giải thưởng, cùng ta đi đến Hashim, trở về lại đến tòa nhà FBI, ngươi có biết khả năng giữa đường có thể gặp phải bao nhiêu chuyện bất trắc hay không? Sau này ngươi đi đâu mà gặp phải nguy hiểm thì làm sao đây?" Hắn bước đến gần.

"Vì sao không nói sớm với ta? Ta đã dùng thân phận Tham Lang để xuất hiện, ta khó bảo đảm ngươi sẽ không gặp phải nguy hiểm, mà một khi ngươi gặp phải nguy hiểm hoặc bị thương nặng thì ngươi bảo ta phải làm sao bây giờ? Ta phải làm sao để chuộc lại sai lầm của mình đây?"

"Cần làm cái gì thì cứ làm cái đó, bất quá chỉ mất đi lực lượng, ta vẫn chưa trở thành kẻ vô dụng." Giọng điệu của Vu Duy Thiển rất lạnh lùng.

Lê Khải Liệt biết mình lỡ lời, Vu Duy Thiển là một người rất kiêu ngạo, trên thực tế Lê Khải Liệt ở trong mắt người khác vẫn là một kẻ ngạo mạn, hít sâu một hơi, hắn đi đến trước mặt đối phương, "Mặc kệ nó đi, mặc kệ Josen còn sống hay đã chết, cũng đừng bận tâm cây đàn vi-ô-lông, từ đây về sau ngươi làm chuyện gì cũng phải cẩn thận, có được hay không? Ta chỉ có ngươi, Duy–" Hắn tiếp cận Vu Duy Thiển.

"Đừng liều lĩnh mạo hiểm." Dịu dàng mê hoặc, Lê Khải Liệt biết giọng điệu nhẹ nhàng của mình sẽ có tác dụng hơn so với việc rống giận đối với Vu Duy Thiển.

"Tay chân của ta còn đủ, ngươi không cần quá khẩn trương, chẳng lẽ ta sống nhiều năm như vậy mà hiện tại ngay cả việc bảo vệ mình cũng làm không được?" Thân thể bị ôm chặt, Vu Duy Thiển quả nhiên dịu xuống, giọng điệu của hắn biểu lộ sự lãnh đạm độc đáo giống như không quan hệ đến bất kỳ kẻ nào, cường độ giọng nói cũng không bởi vì mất đi cái gì thay đổi.

Sau đó hắn vỗ lên bờ vai trần trụi của Lê Khải Liệt, lộ ra bộ dáng không quá cao hứng, "Ngươi thích trần truồng thì ta cũng không ngại, nhưng ít nhất ngươi kéo rèm che lại trước cho ta dùm một cái."

Khi đi kéo lại rèm che, Lê Khải Liệt nhìn cây đàn vi-ô-lông ở cách đó không xa, ánh mắt của hai người cùng nhau nhìn chằm chằm vào nó.

"Ngươi có thể nghiên cứu nó nhưng chúng ta sẽ không liên quan đến chuyện này." Nói ra một lời độc đoán, Lê Khải Liệt khoác thêm áo choàng tắm, "Ta đi nấu ăn."

Hắn đi vào nhà bếp, Vu Duy Thiển cầm lấy cây đàn vi-ô-lông một lần nữa, trên tay không có dụng cụ có thể tháo nó ra, trước tiên thử âm điệu, tiếng đàn có một chút biến hóa rất nhỏ, nếu không phải người rất am hiểu về đàn vi-ô-lông thì có thể sẽ không nhận ra được.

Sau khi thử vài lần thì kết quả đều giống nhau, hắn đặt cây đàn xuống, khi Lê Khải Liệt mang thức ăn đến thì Vu Duy Thiển chỉ vào cây đàn mà nói, "Mặc kệ lúc đầu bên trong có cái gì, hiện tại nó đã mất."

……..

P/S: quái vật sam đi nấu cơm:>, ngoan nha!

194. Chương 194: Nguyên Tắc Bị Đảo Lộn

"Toàn thể thân đàn và chất liệu của mỗi một bộ phận, độ dày, thậm chí là góc độ đều có liên quan đến nhau, chỉ thiếu một phần cũng không được." Ăn xong bữa tối, Vu Duy Thiển cầm lấy cây đàn vi-ô-lông khó có thể xác định giá trị kia.

"Hiện tại ta có thể xác định kẻ lấy đi thứ bên trong là một người sửa chữa nhạc khí chuyên nghiệp, nếu không âm sắc của nó sẽ không tốt hơn so với ban đầu."

Ngón tay của hắn ấn xuống phím đàn, vuốt ve dây đàn, nói đến kiến thức chuyên ngành liên quan đến đàn vi-ô-lông, từ chất liệu đến đường nét thân đàn, nói thật ra bộ đồ hắn đang mặc cũng không thích hợp với hình ảnh cầm đàn vi-ô-lông.

Áo choàng tắm rộng thùng thình, thắt dây lưng, dưới chân mang dép lê bằng da, hắn tựa vào lưng ghế sô pha, ngẫu nhiên kéo vĩ ra vài âm tiết, nghiệm chứng đối với lời giải thích của mình.

Vừa trải qua một trận đại chiến, động tác của Vu Duy Thiển có vài phần mệt mỏi lười biếng sau khi thỏa mãn tình dục, chuyện này rất hiếm khi nhìn thấy ở trên người của hắn. Lê Khải Liệt bưng ly rượu, ngồi đối diện trước mặt hắn, im lặng nghe hắn nói.

Kỳ thật Lê Khải Liệt biết một ít những gì Vu Duy Thiển đang giảng giải, nhưng không thấu triệt như đối phương.

Ý của Vu Duy Thiển chính là cây đàn vi-ô-lông này bởi vì cất giấu một vật nên âm sắc của nó thay đổi một chút, khi nó ở trong tay hắn thì âm thanh mà bọn họ nghe được cũng không phải chính thức là của nó, tựa như trên đốt ngón tay của vài người có mọc ra gai xương, sau khi phẫu thuật thì mới có thể hoạt động tự nhiên.

Hiện tại cây đàn này mới có chất lượng tốt nhất, âm sắc đã quay trở về ban đầu.

Rèm cửa sổ được kéo lại, bật sáng đèn, hắn tùy tiện diễn tấu vài khúc nhạc, cũng không dài, chỉ là những đoạn ngắn nhưng đã có thể nhận ra sự khác biệt, Lê Khải Liệt sau khi nghe hắn giải thích thì cũng có thể nhận thấy một chút khác biệt rất nhỏ.

"Hiện tại ngươi và ta ắt hẳn đều nghĩ đến cùng một sự việc, là ai giết FBI, có thể thoát khỏi tòa nhà đã được phong tỏa, cầm đi đàn vi-ô-lông lại trả nó trở về." có thể dễ dàng suy đoán từ vẻ mặt của đối phương, Vu Duy Thiển tự nhận sự hiểu biết của mình đối với Lê Khải Liệt sâu sắc hơn bất luận kẻ nào khác.

"Biết được thì sao?" Những cục đá trong ly rượu va vào nhau, phát ra tiếng vang trong trẻo. Lê Khải Liệt chống tay ngồi ở ghế sô pha bên cạnh, lắc ly rượu, ánh mắt sắc bén phóng qua, "Duy yêu của ta, đừng nói với ta rằng ngươi muốn dính líu đến chuyện này, chúng ta sẽ không, từ nay về sau thứ kia cũng không quan hệ đến chúng ta."

"Ta nhớ không lầm có người đã nói sẽ không bỏ qua cho kẻ đã đánh cắp nó, hiện tại mặc kệ nó bị trộm từ trong tay của Reid hay là có sĩ quan cảnh sát bị chết vì nó thì hiện tại nó đã được trả trở về, ngươi sẽ cam tâm cứ như vậy mà cho qua?" Hắn giương mắt nhìn, trên mặt viết rõ hai chữ không tin, "Ngươi không phải người như thế, người khác uy hiếp ngươi, ngươi không trả lại gấp trăm lần thì đó không phải là Lê Khải Liệt."

Đây là vừa chế nhạo cũng vừa tán thưởng, lời nói của Vu Duy Thiển dẫn đến một tràng tiếng cười.

"Duy, Duy, Duy…." Giọng điệu than nhẹ như đang ngâm xướng, hắn lặp đi lặp lại tên của Vu Duy Thiển, "Còn có ai hiểu rõ ta hơn ngươi? Ta nghĩ ắt hẳn là không có, nhưng ngươi đã quên việc quan trọng nhất chính là ta không giống ngươi, ngươi là người nguyên tắc, còn nguyên tắc của ta thì có thể thay đổi bất cứ lúc nào cũng được. Hiện tại cây đàn vi-ô-lông ta tặng cho ngươi đã trở về trong tay ngươi, âm thanh mà nó phát ra còn tốt hơn trước kia, ta còn lý do gì để tự chuốc lấy rắc rối?"

Lê Khải Liệt có lẽ là kẻ thích đùa với mạo hiểm nhưng hiện tại không phải thời điểm để hắn chơi đùa, có lẽ có thứ gì đó quan trọng hơn làm cho hắn thay đổi phương hướng.

"Nói cái gì mà thay đổi nguyên tắc, từ trước đến nay ngươi là kẻ khinh thường nguyên tắc, trong mắt của ngươi có thứ đó hay sao?" Vu Duy Thiển tỏ vẻ nghi ngờ.

Nét mặt nhìn nghiêng biến mất dưới ánh đèn, mái tóc ngắn màu đen vừa rối vừa trật tự, hắn vỗ nhẹ cây đàn vi-ô-lông này, "Ta sẽ không hỏi quá khứ của ngươi ở thời điểm ngươi còn làm đạo chích, ta có dự cảm ta sẽ không thích nghe, ngươi cũng sẽ không thích quá khứ của ta, mặc kệ là vì cái gì thì ngươi đã nói những thứ đó không quan hệ đến chúng ta, như vậy chuyện này có thể dừng ở đây, nhưng nếu đối phương tìm tới tận cửa..."

Không phải là chuyện mà bọn họ có thể khống chế, hắn không có ý kiến đối với phát biểu mang tính độc đoán của Lê Khải Liệt cũng là vì nguyên nhân này.

"Nếu bọn họ tìm tới tận cửa." Nhàn nhã mang theo ý cười, Lê Khải Liệt lau đi vài giọt rượu dính bên khóe miệng, phía dưới đôi mắt là bóng đen che phủ đường nét thâm thúy trên khuôn mặt, "Ta sẽ chiêu đãi thật tốt."

Những cục nước đá và ly thủy tinh cùng nhau vỡ vụn, từng mảnh nhỏ thủy tinh rơi xuống đất, hắn nhếch môi, độ cong hơi giương cao.

Ngay lúc này, nếu ai dám trêu chọc thì chắc chắn người đó sẽ trở thành công cụ để trút giận, Vu Duy Thiển nhìn xuống những mảnh vỡ thủy tinh, kỳ thật bọn họ đều hiểu rõ khả năng để chuyện này dừng ở đây là con số không.

Thời gian vẫn tiếp tục trôi qua, sau khi Lê Khải Liệt biết tình trạng thân thể của Vu Duy Thiển thì tâm tình tuyệt đối không thể xưng là ổn định, ngày hôm sau hắn dùng giọng điệu âm trầm để gọi cho Reid, nói rõ cây đàn vi-ô-lông đã quay trở về, sau đó cùng Vu Duy Thiển khôi phục cuộc sống như trước kia.

Chuyện kết hôn được lên lịch trình nhưng hai người cơ hồ không hề chuẩn bị bất cứ thứ gì khác, không phải phụ nữ cho nên không cần đi chọn lựa váy cưới, lại càng không tính tổ chức hôn lễ long trọng, bọn họ đều sợ phiền phức.

"Khu vườn bên ngoài nhà cũng không tệ, mời vài người đến để tụ họp là được rồi, dù sao ngươi cũng thích náo nhiệt." Một ngày nọ, Vu Duy Thiển nói như vậy với Lê Khải Liệt.

"Ngươi sai rồi, ta không thích náo nhiệt, ta thích ngươi." Phản bác một cách nghiêm túc, lời nói vẫn nóng rực như lửa mà lại có lực công kích, "Là hôn lễ của chúng ta, tìm người khác đến làm cái gì, chỉ cần hai chúng ta là đủ, ta biết ngươi thích yên lặng." Hắn ở trên giường vuốt ve thân thể của Vu Duy Thiển ở bên dưới lớp áo ngủ.

"Các ngươi cứ náo nhiệt, còn ta cứ hưởng thụ sự yên lặng của riêng ta, theo như nhu cầu, không cần phải lo cho ta." Hắn tính toán một chút, "Lần trước ta đã nói với ngươi, có lẽ chúng ta nên chọn cùng một ngày, giảm bớt hai lần chúc mừng phiền phức."

"Những người khác ầm ĩ, ngươi ngồi một mình ở bên cạnh thì ta làm sao có tâm tình đùa giỡn." Kỳ thật ngay cả ngày đăng ký kết hôn mà bọn họ cũng chưa xác định cụ thể, nhưng chuyện này không khó, làm cho Lê Khải Liệt nhướng mày là một chuyện khác, "Ngươi thật sự tính mở quán bar một lần nữa? Vì sao lại nhanh như vậy, ngay cả địa điểm cũng đã chọn xong xuôi mới chịu nói với ta."

Chuyện này Vu Duy Thiển đã từng đề cập, không ngờ hắn lại hành động nhanh như vậy, ở một nơi mà một tấc đất có thể xem như một tấc vàng như Manhattan thì thật sự rất khó tìm được mặt bằng đẹp. Vậy mà hắn đã tìm được địa điểm, cũng đã thương lượng giá cả, thậm chí mua đứt mặt tiền cửa hàng mà trước đó là một quán cà phê.

"Chuyện này là ta bảo Owen lưu ý giúp ta, ta nghĩ là hắn sẽ nói với ngươi." Trên cơ bản Owen cũng đã trở thành người đại diện của hắn, "Ngươi muốn sờ đến khi nào? Ta đã nói rồi, cân nặng của ta rất bình thường."

Lời nói của hắn lạnh thấu xương, cổ tay của Lê Khải Liệt bị xiết chặt, "Đừng nói với ta là ngươi đang hối hận gần đây không nên lên giường với ta, nếu như vậy thì sau này ngươi cứ ngoan ngoãn nằm im đừng nhúc nhích là được, để ta làm."

Dưới mái tóc đen là đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng, ẩn chứa đùa cợt và khiêu khích.

Lê Khải Liệt thu tay về. Giỡn chơi à? hắn làm sao có thể chịu đựng không chạm vào Vu Duy Thiển, "Ngươi mà làm thì chẳng phải cũng lãng phí sức lực hay sao, ngươi cứ nằm là tốt nhất, ta sẽ rất dịu dàng, ta biết cách làm như thế nào để khiến cho ngươi cảm thấy thoải mái, cũng sẽ không làm cho ngươi mệt mỏi…"

Hắn tự thuật đủ cách thức có thể làm cho Vu Duy Thiển cảm thấy dễ chịu, cùng với những tư thế sẽ không tạo thành gánh nặng cho cơ thể của đối phương, mà người đang nghe hắn tự thuật đã không thể không thay đổi sắc mặt khi nghe hắn diễn tả bằng đủ loại từ ngữ tình sắc, "Câm miệng."

Miệng của Lê Khải Liệt bị một bàn tay che lại, "Ngủ đi."

Kéo chăn lên, Vu Duy Thiển tắt đèn ngủ, xoay lưng lại, phía sau truyền đến vài tiếng cười trầm thấp, Lê Khải Liệt ôm chầm lấy hắn từ phía sau.

Cùng nhau ngủ, đến nửa đêm thì Vu Duy Thiển ngửi được mùi khói thuốc quen thuộc, bởi vậy mà thức tỉnh, tay chân của Lê Khải Liệt không tiếp tục quấn lấy hắn nhưng bên cạnh giường vẫn lõm xuống, bằng cảm giác, hắn biết người nọ đang ngồi. Bạn đang ?

Lê Khải Liệt dựa vào đầu giường, đang hút thuốc, hiện tại bọn họ đã biết một ít thói quen của nhau, tỷ như Vu Duy Thiển biết mỗi khi tâm tình của hắn không tốt thì hắn sẽ hút thuốc, cũng như Lê Khải Liệt biết mỗi khi Vu Duy Thiển uống rượu xong sẽ thích có một giấc ngủ ngắn, sau khi thức dậy thì sẽ có một quãng thời gian không muốn nói chuyện.

Bởi vì góc độ nên Vu Duy Thiển không nhìn thấy vẻ mặt của Lê Khải Liệt trong bóng đêm, Lê Khải Liệt cũng không biết hắn đã tỉnh, ánh mắt cố chấp xuyên qua làn khói trắng mà lẳng lặng nhìn chăm chú vào hắn, giống như hai ngọn đuốc.

Là ai bất chấp hệ thống bảo an mà lẻn vào nhà bọn họ để trả cây đàn vi-ô-lông, là ai đã tiêm thuốc phiện quá liều cùng với thuốc kích thích thần kinh cho Lancelot, thân tín của Reid bị chết với nhiều vết cào cấu trên người….

Lê Khải Liệt hơi khẽ động khóe môi rồi lộ ra một nụ cười, dưới đáy mắt hội tụ nhiệt độ nóng rực và lạnh lẽo, hàm chứa một chút màu sắc âm u thâm thúy, thiêu đốt như thể biển lửa đang cháy lan đồng cỏ.

Hắn sợ làm thức tỉnh một người khác ở trên giường nhưng vẫn nhịn không được mà sờ tóc của đối phương, màu đen của mái tóc tựa như đôi mắt kia khi mở ra sẽ hiển lộ sự cứng rắn lạnh lùng, lại vô cùng sắc bén, sau đó hắn đụng đến xương cổ tay của Vu Duy Thiển, giống như xác nhận có biến hóa gì hay không.

Dáng người của Vu Duy Thiển không tính là thấp bé, khi lẫn trong đám đông thì rất nổi bật, vóc dáng cao thon, bờ vai cũng không quá rộng, luôn đứng thẳng sóng lưng khiến hắn trông có vẻ cao ngất, Lê Khải Liệt không thể xác định sau khi sinh lực suy sút thì Vu Duy Thiển có tiếp tục gầy yếu hay không, hay chỉ là tạm thời, sau này có thể nuôi khỏe trở lại.

"Duy."

Dường như Vu Duy Thiển nghe thấy Lê Khải Liệt đang kêu hắn một tiếng, hắn nghi ngờ có phải hắn nghe lầm hay không, bởi vì trong một chữ kia tựa hồ tìm ra được một loại đau thương nào đó, giống như tiếng thở dài truyền đến từ dưới đầm lầy, trong lúc giãy dụa mà cất lên, nhưng càng lúc lại càng bị vùi lấp.

Lại nhìn Vu Duy Thiển trong chốc lát, Lê Khải Liệt dập tắt điếu thuốc, nằm xuống một lần nữa, trong không khí phiêu tán mùi khói thuốc làm cho Vu Duy Thiển xác định đây không phải là ảo giác của hắn, hắn mở mắt ra rồi nhìn trần nhà mãi cho đến hừng đông.

Mặc kệ xung quanh xảy ra bao nhiêu chuyện, thân phận của Lê Khải Liệt ở trong mắt công chúng vẫn là ca sĩ, album của hắn bán tốt hay không, lời mời của các chương trình nhiều hay không thì không thể tăng giảm theo tâm tình tốt xấu của hắn, làm nhân vật công chúng thì hắn phải bán thời gian và riêng tư của chính mình để đổi lại tiền tài và danh dự, cùng với sự thỏa mãn của hắn.

"Ta đã nói ba lần rồi, giúp ta từ chối mấy chương trình kia đi, ta không có tâm tình tham gia." Bên trong những tòa nhà cao ốc mọc san sát nhau, ở một văn phòng cao cấp nào đó, người đàn ông đang nói chuyện lại uống một ngụm rượu Whisky.

Trong mắt của rất nhiều người thì Lê Khải Liệt là điển hình của một nhân vật có địa vị rất cao, hắn có thể dựa theo ý mình mà làm việc, những người khác không thể quyết định thay hắn, hiện tại hắn đang đặt hai chân lên bàn, không hề lộ ra vẻ mặt hòa nhã với người đại diện của hắn.

Owen đã sớm quen với thái độ của Lê Khải Liệt, trực giác nói cho hắn biết có chuyện gì đó đang xảy ra, "Sau khi ngươi và Wirth quyết định kết hôn thì ta chưa từng nhìn thấy vẻ mặt của ngươi kém như vậy, sao, tình cảm của các ngươi tốt như thế, là cãi nhau hay là mắc chứng bệnh tiền hôn nhân?"

Hắn chỉ định nói giỡn nhưng Lê Khải Liệt không mỉm cười, ngay cả tức giận cũng không có, đối phương yên lặng đến đáng sợ, Owen nhận thấy sự tình có tính nghiêm trọng, hắn cũng trở nên thận trọng, "Đã xảy ra chuyện gì?" Hắn thấp giọng hỏi.

Những chuyện xảy ra đối với hai người đàn ông này đã vượt quá phạm vi chấp nhận của người bình thường, cho nên Owen hỏi cũng rất cẩn thận, tiếng đập cửa bên ngoài lại vang lên ngay lúc này, Owen lo lắng nhìn Lê Khải Liệt không lộ ra biểu cảm nào, sau đó hắn đi mở cửa.

"Đặc vụ Reid?" Người ngoài cửa tiến thẳng vào bên trong.

"Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?" Reid vừa tiến vào thì lập tức nói thẳng, lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng, hắn tiện tay đóng cửa lại rồi quay đầu hỏi, "Gần đây có vài tổ chức quốc tế hoạt động rất thường xuyên, bọn họ đang tìm một người có biệt danh là Tham Lang, người đó có quan hệ gì với ngươi?"

…….

P/S: con sam hư nha, tại ẻm một phút lảng mạn xẹt mà bé Duy mất ngủ cả đêm.

195. Chương 195: Liên Lụy Trọng Đại

Ánh mắt như sấm sét đột nhiên phóng đến, "Bọn họ làm cái gì khiến ngươi nghĩ là có quan hệ với ta? Reid, không nên nói một nửa." Lê Khải Liệt từ trên ghế đứng dậy, người hắn đầy mùi rượu, Reid nhìn kỹ hắn.

"Nói một nửa không chỉ có ta, các ngươi cũng chưa nói rõ về vụ cây đàn vi-ô-lông được trả về, một cú điện thoại xem như đã giải thích xong rồi sao?" Kỳ thật đã sớm biết tính tình của Lê Khải Liệt, những lời này của Reid cũng chỉ là trách móc mà thôi, "Cách lần gặp mặt mới đây chỉ có vài ngày, ngươi và Wirth làm sao vậy?"

Với ánh mắt sắc bén của Reid thì hắn đương nhiên nhìn ra Lê Khải Liệt thất thường, chuyện này cũng làm cho hắn nhớ đến một ít dấu hiệu từng quan sát, huống chi còn có tình báo do CIA mang đến, "Tham Lang mà bọn họ muốn tìm chính là ngươi."

Đây là suy đoán lớn mật của hắn.

Lời nói của Reid không khiến cho Lê Khải Liệt cảm thấy hứng thú, hắn đáp lại Reid bằng một nụ cười lạnh.

Owen vốn cũng biết không ít, hiện tại bọn họ nói chuyện mà không lảng tránh hắn, cho nên người có phản ứng lớn nhất vẫn là Owen, "Tham Lang thì sao? Có chuyện gì? Hình như không liên quan đến danh hiệu mà giới truyền thông trao tặng cho ngươi."

Hắn cau mày còn sâu hơn cả Lê Khải Liệt, là người đại diện, cũng là bạn của người này, hắn vẫn luôn bàng quan đối với những việc riêng của Lê Khải Liệt, hắn không có khả năng nhúng tay vào thế giới của bọn họ, nhưng lần này hắn muốn nói một chút gì đó.

"Vì sao hết thảy mọi chuyện dường như đều có liên quan đến ngươi? Liệt, đừng quên thân phận hiện tại của ngươi là ca sĩ, đừng đùa với lửa." Có lẽ Lê Khải Liệt không hề kiêng kỵ bất cứ chuyện gì là vì trước kia không có vướng bận, nhưng hiện tại thì lại khác, "Giữa ngươi và Wirth có chuyện gì thì ta không biết, nhưng nếu ngươi thật sự coi trọng hắn thì nên thu liễm một chút, chẳng phải các ngươi sắp kết hôn hay sao?"

"Cùng tình nhân cũ ôn chuyện cũ đúng là khác biệt, trước kia ngươi cũng không nói với ta những lời sáo rỗng như vậy, là Calgary đã tẩy não cho ngươi?" Thái độ của Lê Khải Liệt rất ác nghiệt, hoàn toàn không cảm kích.

Owen bị hắn nói một câu ngăn cản, nghẹn một hơi mới có thể lên tiếng, "Ý của ngươi là sao? Tại sao không nghĩ là ta vì muốn tốt cho ngươi, ngươi thích làm gì thì cứ làm thế nấy, nếu cứ như vậy, đừng nói đến sự nghiệp của mình, ngay cả Wirth một ngày nào đó cũng sẽ chịu không nổi ngươi!"

Calgary là uy hiếp đối với Owen, không chịu nổi đả kích, bình thường hắn tuyệt đối sẽ không nói ra những lời này, hiện tại hắn nói ra một cách tự nhiên nhưng cũng rất hối hận, còn có ánh mắt khủng bố của Lê Khải Liệt khiến hắn bất giác lui về phía sau.

Nhưng không xác định là vì nguyên nhân gì mà Lê Khải Liệt không nổi giận mà chỉ dùng biểu tình khủng bố để nhìn Owen, "Chuyện của ta không cần ngươi xen vào."

Áp chế lửa giận mà không chịu bùng nổ càng khiến người ta có cảm giác bị uy hiếp, Owen kinh hãi phát hiện hắn đang rùng mình khi đứng trước mặt Lê Khải Liệt, sau đó có một điều khiến người ta kinh ngạc khi phát hiện, "Mắt của ngươi….đang sáng lên?" Hắn kêu thầm một tiếng.

Cửa sổ bị kéo rèm che, mái tóc trước trán của Lê Khải Liệt không thể che khuất đôi mắt đang chớp động, ánh sáng di chuyển như ngọn lửa chồng chất bởi sự u ám, đôi mắt của sói hoang, ngang ngược cương quyết, ánh mắt đầy thú tính không thể che giấu.

Hắn quay đầu nhìn Owen, trước tiên di chuyện đến mặt của đối phương – ánh mắt hơi hướng sang một bên, tựa hồ đang tập trung mục tiêu, cần cổ chậm rãi chuyển động, giống như đang nhìn chằm chằm vào một miếng thịt.

Bị ánh mắt này nhìn chằm chằm thì không còn ai có thể giữ bình tĩnh.

Đích thị là sói.

Đây là ánh mắt cảnh giới của thú vật, ánh mắt cảnh giới của loài sói hoang đang quan sát con mồi.

"Tham Lang–" Reid lộ ra vẻ sợ hãi, thế giới ở trước mặt bỗng nhiên càng trở nên không chân thật.

Trải qua một loạt sự kiện nguy hiểm, sau khi Claudy bị hủy diệt, Lê Khải Liệt bị thương được chuyển vào bệnh viện, Vu Duy Thiển vì bị mất máu quá nhiều nên hôn mê, trong quãng thời gian đó cũng đủ để hắn điều tra nội tình, hơn nữa thân mình của Reid cũng liên quan đến vài sự kiện, sau khi chứng kiến tật mắt một ít chuyện ly kỳ thì hắn đã nghĩ không còn chuyện gì có thể làm cho hắn tiếp tục giật mình, hiện tại hắn biết hắn đã sai lầm.

"Tham Lang, Tham Lang…" Thì thào tự nói, Owen lui về sau vài bước, ngã ngồi xuống ghế sô pha, hắn không biết khi ấy giới truyền thông đặt biệt danh này cho Lê Khải Liệt thì bọn họ có nghĩ đến sẽ có một ngày này hay không?

Ngôi sao Tham Lang trên trời đại biểu cho dục vọng, đây là nguyên do vì sao mọi người xưng đôi mắt của Lê Khải Liệt là Tham Lang, tất cả đều biết Lê Khải Liệt rất thích hợp với biệt danh đó, nhưng Owen không ngờ hôm nay hắn lại dùng một cách khác để nghiệm chứng sự thích hợp này.

"Nếu đây là vấn đề nảy sinh giữa ngươi và Wirth….nó quả thật…" Cổ họng khô khốc, Owen không thể tiếp tục lên tiếng, hắn không biết Lê Khải Liệt rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

"Ta chỉ có thể nói lần này ngươi làm cho ta sắp quên mục đích mà mình đến nơi này, Leo." Reid đi vài bước giữa phòng, hắn không thể kiềm chế được sự nôn nóng trong lòng, "Ta không biết ngươi làm sao lại có quan hệ với tổ chức địa phương ở Afganistan, các trùm ma túy quốc tế và bọn đầu sỏ buôn lậu đều đang tìm Tham Lang, ngươi có thể nói cho ta biết là vì cái gì hay không?"

Sau đó Reid lại bổ sung thêm một câu, "Với lại bọn họ rốt cục tìm là ngươi hay là–"

"Không ngờ là mọi việc đã rõ ràng như vậy." Đẩy ra mái tóc ở phía trước, Lê Khải Liệt để lộ đôi mắt của mình, khẽ nhếch khóe miệng, những chiếc răng nanh xông ra càng rõ ràng hơn so với trước kia, làm cho hắn

thoạt nhìn giống một con ma cà rồng, "Bất quá đó chỉ là biệt danh trong quá khứ mà thôi, bọn họ không biết ta là Tham Lang, ta cũng không biết bọn họ muốn cái gì."

Hắn liếm môi, "Trả lời như thế đã vừa lòng chưa?"

Đây vốn là một động tác không đứng đắn, bởi vì một chút đặc thù không giống người thường mà càng trở nên quỷ dị. Reid bắt đầu hiểu được vì sao Lê Khải Liệt thất thường.

Owen là một người bình thường nhưng năng lực nhận thức của hắn có vẻ rất nhanh, ngoại trừ kinh ngạc thì hắn bắt đầu hối hận những lời đã nói mới vừa rồi.

"Liệt, ta không biết hóa ra ngươi là…Wirth biết chưa? Hắn nói như thế nào?" Chịu áp lực bởi vô số cặp mắt của công chúng, yêu một người đồng tính, còn công khai quan hệ, chuẩn bị kết hôn, chuyện này thật sự rất khó làm được nhưng bọn họ đã làm được, chẳng qua hiện tại….

Owen là người biết cách ăn nói, nếu không thì không thể giao thiệp trong làng giải trí như vậy, hiện tại hắn lại cảm thấy vốn từ của mình hoàn toàn cạn kiệt.

"Các ngươi tưởng ta vì chuyện này mà mất hứng?" Không ai hiểu được tâm tình hiện tại của hắn, Lê Khải Liệt đặt ly rượu xuống, "Ta trở thành như vậy thì hắn lại càng không rời xa ta, chuyện này ta không hề lo lắng."

Hắn còn nói là rất cao hứng, nhưng trong sự vui sướng này sẽ làm cho người ta cảm thấy có điều gì đó? Tỷ như chán ghét chính mình.

Miracle Leo làm sao lại có cảm xúc như vậy, Owen và Reid nhìn bóng dáng của hắn một cách khó hiểu, người như Lê Khải Liệt thật sự rất khó nắm bắt.

"Người của ngươi bị chết đã tìm được nguyên nhân hay chưa? Có phải bị thú hoang tấn công hay không?" Lê Khải Liệt chuyển hướng sang Reid.

"Đúng vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ lạ." Hắn dùng ánh mắt kỳ dị để nhìn Lê Khải Liệt, hắn xác định không phải là Lê Khải Liệt làm, mặc dù hiện tại Lê Khải Liệt thoạt nhìn rất giống kẻ đã gây ra chuyện như vậy, "Cũng may là ngươi không có thời gian để gây án, ta là nhân chứng của ngươi, nói thật ta cũng không muốn chống lại ngươi ngay lúc này."

Hắn ngay lúc này? Lê Khải Liệt hừ cười một tiếng rồi nhún vai.

"Giết người có thể là một tên Claudy khác, có lẽ là Josen, nếu hắn chưa chết thì hắn sẽ làm như vậy." Cho Reid biết một cái tên hiềm nghi, Lê Khải Liệt giải thích nguyên nhân, "Gia tộc Claudy hằng năm đều tiến hành đủ loại thí nghiệm, có những thứ thuốc có thể kích thích gien biến dị của con người, tùy theo thể chất mà biến dị sẽ tiến hóa khác nhau, nhưng những người bình thường bị tiêm thuốc vào mà vẫn có thể giữ được thần trí thì cơ hồ là không có."

"Cơ hồ?" Reid chú ý đến từ này.

"Ngươi ắt hẳn đã gặp Wolf." Những lời này của Lê Khải Liệt chính là đáp án, Wolf không phải trực hệ của Claudy, hắn là một trong những vật thí nghiệm, hơn nữa còn là người duy nhất giữ được thần trí mà bỏ trốn.

"Ngay bên dưới lòng đất có rất nhiều gian phòng giam giữ những người như Wolf, nhưng bọn họ có bộ dạng kỳ dị như trong phim điện ảnh, ngươi sẽ không muốn biết đó là cái gì đâu, chúng là những tác phẩm nghệ thuật của gia tộc Claudy, nếu vẫn chưa chết thì có thể dễ dàng bị lợi dụng." Chậm rãi nói xong, hắn nhếch môi cười.

Nhìn thấy Lê Khải Liệt dùng nụ cười như vậy để nói ra những lời này, Reid và Owen đều cảm thấy rùng mình, Owen hiểu biết không nhiều đối với gia tộc Claudy, kỳ thật có rất nhiều chuyện hắn chỉ mơ hồ suy đoán, hiện tại càng không muốn hỏi nhiều.

"Chuyện đó và Tham Lang có quan hệ gì?" Cảm thấy Lê Khải Liệt dường như không tính giấu diếm, Reid tiếp tục truy vấn.

"Có lẽ có hoặc có lẽ không có, hình như đây là chức trách của ngươi, không bằng ngươi đi điều tra cho rõ, trước tiên ta chỉ có thể nói cho ngươi biết những kẻ muốn tìm Tham Lang đều là những kẻ đã quen biết từ lâu trong quá khứ, ắt hẳn muốn ta giúp bọn họ tìm được cái gì đó."

Định thoát ly chuyện này hoàn toàn, Lê Khải Liệt muốn lợi dụng Reid để đạt được mục đích, "Ngươi muốn tin tức thì ta đã cung cấp, nhưng sau này mặc kệ có chuyện gì cũng đừng đến gây rắc rối cho chúng ta, thế nào, Reid?"

Trong nháy mắt liền ập đến một cảm giác bị uy hiếp, Reid đã từng trải qua đủ loại mặt trận, nhưng lại không có cách nào chống lại đôi mắt của Lê Khải Liệt, hiện tại hắn càng không có cách nào để từ chối, "Ngươi nói tiếp đi."

Điều này chứng tỏ hắn đã đáp ứng, mà với thái độ làm người của Reid, chỉ cần hắn đáp ứng thì hắn sẽ làm được.

Đây là thủ đoạn của Lê Khải Liệt, ở trước mặt của hắn và Vu Duy Thiển là một chướng ngại vật, và chướng ngại vật đó chính là Reid.

"Làm như vậy thật sự không giống như tác phong của ngươi, Liệt, chuyện này nghiêm trọng như vậy hay sao?" Sau khi nghe thấy thì Owen đương nhiên cũng phát hiện được dụng ý của Lê Khải Liệt, "Trước kia ngươi không phải người sợ nguy hiểm, có đôi khi ngươi sẽ nổi lên chủ ý điên cuồng muốn đi hành động, người khác muốn ngăn cản cũng không được."

Owen không xác định đã xảy ra chuyện gì có thể làm cho Lê Khải Liệt thay đổi lớn như vậy, còn Reid thì có quan điểm riêng của hắn, một người có thể thay đổi, có rất nhiều nhân tố có thể khiến người ta thay đổi.

"Ngươi có cảm thấy người đem cây đàn vi-ô-lông đi là băng nhóm của Kula Ha hay không? Không ngờ ngươi và Kula Ha có quen biết, Leo, hắn là trùm ma túy nổi tiếng quốc tế."

"Trong những kẻ tìm được ngươi thì Kula Ha là người khó giải quyết nhất, con đường vận chuyển ma túy ở khu vực Afganistan hằng năm đều bị hắn nắm giữ, số tiền kiếm được đều bị hắn dùng để mua vũ khí đạn dược sử dụng cho chiến tranh, không phải dễ dàng đụng vào." Hiểu rất rõ tình hình, Reid lên tiếng cảnh cáo.

……

P/S: cái này là ngày xưa chơi bời cho đã giờ gánh hậu quả nè

196. Chương 196: Tình Yêu Hèn Hạ

Owen thấy Reid cũng phải thận trọng như vậy, những lời này càng chứng tỏ Lê Khải Liệt đã gặp phải chuyện không nên dây vào, nhưng hắn có nói cái gì cũng vô dụng, tốt nhất là không nói.

"Kula Ha cũng muốn thứ kia, nó có thể là thứ mà ngươi nói." Nghe đến cái tên đó nhưng sắc mặt của Lê Khải Liệt không hề biến hóa, "Nếu ngươi nói thứ kia có thể phá hỏng cân bằng thế lực quốc tế thì nó nhất định là thứ mà đám người Kula Ha muốn, bọn họ đều là những kẻ liều mạng."

"Nghe có vẻ ngươi cũng không tốt hơn bọn họ bao nhiêu." Owen nhìn tờ áp phích ở trên tường rồi lại nhìn trạng thái hiện tại của Lê Khải Liệt, hắn nhịn không được mà cười khổ.

Quá khứ của Lê Khải Liệt muôn màu muôn vẻ, còn liên lụy đến trùm ma túy, nụ cười khó hiểu của Reid lộ ra một góc độ cứng ngắc, "Như vậy còn ngươi thì sao? Ngươi tính bỏ trốn, giả vờ như toàn bộ chuyện này không quan hệ đến mình?"

"Chống lại bọn họ thì ta có lợi ích gì?" Lê Khải Liệt từ trước cho đến nay luôn là người không thích so đo, "Bọn họ muốn tìm Tham Lang thì cứ để bọn họ tìm, ta chỉ nhận ủy thác của một người, mặc kệ là Kula Ha hay là ai, để xem kẻ nào có thể chống cự đến cùng, tìm được thứ mà bọn họ muốn."

"Trước khi chưa tìm được Tham Lang, e rằng sẽ có không ít tổ chức đụng độ lẫn nhau trong lúc truy tìm, thù mới hận cũ, nơi ấy thật sự rất hỗn loạn." Reid đánh giá khả năng có thể xảy ra do thủ đoạn này, có lẽ Lê Khải Liệt sẽ khơi mào một trận hỗn loạn.

Cho nên hắn lại xác nhận, "Có rất nhiều người đang tìm thứ kia, các ngươi đã kiểm tra kỹ cây đàn hay chưa? Bên trong thật sự không có thứ gì hay sao?"

"Không có, nếu ngươi không tin thì có thể đi hỏi Duy, chắc là ngươi tin lời của hắn hơn ta." Hắn biết nếu so với Vu Duy Thiển thì tính cách của hắn quả thật làm cho người ta không thể hoàn toàn tin tưởng.

"Về việc ai trả lại cây đàn vi-ô-lông cho các ngươi thì ta sẽ tiếp tục điều tra." Reid tới nơi này để xác nhận thân phận Tham Lang, còn rất nhiều chuyện đang chờ hắn giải quyết, "Ta đi trước đây."

Lê Khải Liệt ngồi bên cửa sổ, một chai Whisky đã được hắn giải quyết hơn phân nửa, Reid nhìn hắn một cái rồi mở cửa ra, lại bất ngờ khi phát hiện có người đứng trước cửa, không biết người này đã đến đây từ khi nào.

"Các ngươi không biết là khi nói chuyện quan trọng thì cần phải có người trông cửa hay sao?" Người nọ từ trước mặt Reid mà bước vào trong, "Ông bạn già của ngươi có địa vị thật lớn, muốn ta nói với ngươi cái gì đây, không hổ là siêu sao Leo, sắm vai nào cũng rất thành công."

"Ngươi nghe thấy?" Nghe ra lời nói châm chọc của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt tiến lên, đối phương đóng cửa lại, cứ đứng đó mà nhìn hắn.

"Có chuyện gì không thể nói ở nhà mà phải đến nơi này tìm người thương lượng, ngươi thật sự xem ta là kẻ vô dụng hay sao?"

Hôm nay nhiệt độ không khí không cao, trên người của hắn còn sót lại một ít cảm giác mát lạnh, giống như có khí lạnh quấn quanh trên người vài vòng, nhiệt độ ấm áp trong phòng thoáng chốc giảm xuống vài độ.

"Biến hóa trên người của Liệt đã làm cho ta không biết phải giải quyết như thế nào, Wirth, ngươi lại…." Owen nhìn thấy bầu không khí không ổn, hắn bước đến chính giữa bọn họ.

"Ngươi đã nói với bọn họ?" Theo lời của Owen có thể nhận ra, hắn đứng từ phía cửa chính nhìn sang, "Có cái gì cần nói thì cứ nói với ta, ngươi nghĩ rằng ta không nghe thấy nửa đêm ngươi gọi tên ta hay sao?"

Duy nghe thấy. Lê Khải Liệt nheo mắt lại, "Ta gọi tên ngươi thì có cái gì kỳ lạ, bởi vì ta yêu ngươi, đương nhiên ngay cả nằm mơ cũng muốn ngươi, ngươi mất hứng hay sao?"

"Tại sao ta phải cao hứng? Ngươi có biết ngươi dùng giọng điệu chết tiệt gì để gọi ta hay không?" Đã từng nghe Lê Khải Liệt tỏ tình rất nhiều lần, nhưng Vu Duy Thiển chỉ xem như có lệ, khóe mắt lại trở nên sắc bén, "Nhìn lại chính bản thân mình đi, ngươi tựa như một con….bị nhốt trong lồng"

Vu Duy Thiển bỗng dưng dừng lại giữa chừng, Lê Khải Liệt thêm vào giúp hắn, "Dã thú?" Nụ cười của hắn làm cho Vu Duy Thiển không thể nhìn thẳng.

Vẫn tự tin như vậy, điên cuồng ngạo mạn, có một loại khí chất ngang ngược suồng sã làm cho Lê Khải Liệt khác người thường, bản chất thú tính đặc biệt dần dần trở nên rõ ràng.

Vu Duy Thiển nhớ đến đêm qua, bàn tay vuốt ve mái tóc của hắn cùng với một tiếng thì thầm, hắn không phải không hiểu, nó lượn lờ một loại bi ai như có như không.

"Không muốn giấu ngươi cho nên mới nói cho ngươi biết tình trạng thân thể của ta, nếu biết như vậy thì ta thà rằng không nói." Vu Duy Thiển không giỏi xử lý chuyện tình cảm, hắn coi trọng Lê Khải Liệt, cho nên không muốn nhìn thấy đối phương che giấu tâm tình chân thật trước mặt hắn.

Bởi vì một chữ kia mà hắn đã mất ngủ cả đêm.

"Làm sao mà ngươi có thể không nói?" Lê Khải Liệt đi đến trước mặt Vu Duy Thiển, "Ngươi cũng biết là ta chỉ quan tâm đến ngươi!" Vẻ lo lắng bỗng nhiên giống như phong ba bão tố.

"Owen nhắc nhở ta, Reid nhắc nhở ta, nguy hiểm, nguy hiểm, có nguy hiểm thì ta làm sao lại không biết, ta nhịn không được mà nghĩ đến trước đây ngươi căn bản không cần phải cẩn thận từng li từng tí như vậy–"

Lại một lần nữa rót rượu vào cái ly trống không, rượu liên tục tràn ra ngoài, các đốt ngón tay của hắn trắng bệch, giống như có cái gì đó không thể kiềm nén mà sắp bùng nổ.

Bình rượu cạn sạch bị ném vào vách tường, vang lên một tiếng xoảng, còn Lê Khải Liệt thì thấp giọng mắng chửi, "Bọn họ đều biết ta không sợ nguy hiểm, đúng vậy, ta rất hưởng thụ nó, nhưng chỉ có ngươi nói với ta nguy hiểm sẽ liên lụy đến người bên cạnh ta, nhưng ngươi chưa từng nói với ta nó cũng liên lụy đến ngươi, hiện tại ngươi bị ta hại thành như vậy nhưng vì sao ta lại không hề cảm thấy khổ sở? Vậy mà ta còn cảm thấy rất cao hứng!"

Hắn mỉm cười, nụ cười vừa âm u vừa méo mó, như thể đang tự thì thào với chính mình, "Hóa ra khi đau lòng và vui sướng đồng thời tồn tại thì sẽ là cảm giác này, nếu ta nói với ngươi bởi vì thể chất của ngươi trở nên suy nhược, không thể không tránh né nguy hiểm, chỉ có ta có thể bảo vệ ngươi thì loại thỏa mãn này cũng khắc sâu giống như cảm giác đau lòng, có phải ngươi sẽ mắng ta là biến thái đúng không?"

Vu Duy Thiển nhìn hắn rồi nhíu chặt mày, "Ngươi say." Hắn tiến lên đỡ lấy Lê Khải Liệt.

"Nếu ta say thì cũng chỉ vì ngươi, ta biết ta là một kẻ đê tiện khốn nạn." Giọng nói của Lê Khải Liệt trở nên vô cùng bình tĩnh, sự bình tĩnh hòa lẫn với cơn điên bị đè nén, Vu Duy Thiển nhìn thấy tất cả, trong tim như có cái gì đó siết chặt.

"Là ngươi làm cho ta say, ta cũng không muốn tỉnh lại, hiện tại mặc kệ là ai muốn làm gì thì ta cũng không bận tâm, nhiệt tình của ta, tình cảm của ta, tất cả đều dành cho ngươi, nhưng nếu ngươi – ngươi mất đi thì còn có thể trở về hay sao? Duy yêu, chẳng lẽ ngươi muốn ta cả đời phải sống trong giằng vặt mâu thuẫn như vậy hay sao?" Hắn đưa tay nâng mặt của Vu Duy Thiển lên, sắc mặt khác thường khiến người ta sợ hãi.

Bên ngoài mây giăng đầy trời, chỉ có vài tia nắng le lói len vào khe hở của rèm che, Lê Khải Liệt lại giống như đang ở trong đêm tối, chạm vào mái tóc của Vu Duy Thiển, dưới ánh nắng, một sợi tóc bạc ở trong tay hắn vô cùng chói mắt.

Da đầu hơi đau, Vu Duy Thiển nhìn thấy sợi tóc trong tay của Lê Khải Liệt, ngay lập tức biểu cảm trên mặt liền thay đổi.

Dường như hắn cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng Owen và Reid chính là khiếp sợ, Lê Khải Liệt lập tức kéo rèm che sang một bên, nâng mặt của Vu Duy Thiển lên, chuyển đầu của đối phương về phía cửa sổ, "Nhìn xem đi! Đây là cái gì? Ngươi nói với ta thể chất kém hơn so với người bình thường một chút?"

Ở một góc độ khiến người ta không chú ý, một vài sợi tóc bạc không biết từ khi nào hiện lên giữa lớp tóc đen, xám trắng giao hòa với đen tuyền, tựa hồ có cái gì đó đang dần dần biến mất.

"Sinh mệnh của ngươi không phải suy nhược mà là đang tiêu tán." Giọng nói của Lê Khải Liệt ngay lúc này như thể một tia sấm sét, Owen và Reid đều bị đánh trúng, trong lúc nhất thời lại không hiểu chuyện này đại biểu cho cái gì.

"Thì ra là thế." Vu Duy Thiển hiểu được, hắn biết vì sao Lê Khải Liệt lại thất thường như vậy, "Ta cũng chưa chú ý đến…."

"Bất quá chỉ là tóc bạc mà thôi, mọi người đều sẽ già." Nâng mắt lên, hắn nói như thể đây là chuyện đương nhiên.

Lê Khải Liệt thì lại không thể giữ bình tình, "Cái gì? Chỉ là tóc bạc mà thôi? Ngươi dám nói với ta những lời như vậy! Duy–" Hắn cắn răng, nụ cười tà ác cùng với đáy mắt nóng rực đến đau đớn nhìn thẳng vào người đối diện, "Chẳng phải ngươi nên nói thẳng cho ta biết ngươi còn có thể sống bao lâu hay sao?"

Chỉ trong nháy mắt toàn bộ suy nghĩ như thể bị tước sạch, Owen mở to hai mắt, Reid cũng không thể giữ bình tĩnh, đương sự lại chỉ mím môi, tựa hồ Lê Khải Liệt vừa hỏi hắn một vấn đề khó trả lời, mà hắn lại không muốn giải thích dư thừa. Nguồn:

"Có nghiêm trọng như vậy hay không?" Rốt cục Vu Duy Thiển cũng mở miệng, "Là ngươi chuyện bé xé ra to, hiện tượng này có lẽ chỉ là tạm thời, ta cũng không biết rõ, bỗng dưng thiếu mất thứ gì đó cho nên thân thể đương nhiên sẽ phản ứng một chút, cho nên mới xảy ra chuyện như vậy."

Lời giải thích của hắn không thể trấn an cảm xúc của Lê Khải Liệt, Lê Khải Liệt nhìn hắn tựa như đang quan sát một vật gì đó, không cho phép nó mắc phải một chút sai lầm nào. "Ta sẽ chờ xem, từ hôm nay trở đi ngươi không cần viết nhạc cho Owen nữa, mặc kệ có hoạt động gì thì ngươi cũng đừng tham gia!"

Nghiến răng nghiến lợi nói ra những lời này, giống như một mệnh lệnh hung ác, sau khi nhìn thấy phản ứng lãnh đạm của Vu Duy Thiển thì hắn lại giảm nhẹ giọng điệu, dựa vào bờ vai của đối phương, "Có được hay không?"

Cảm xúc của Lê Khải Liệt đến từ nhiều phương diện, cùng lúc vui mừng vì có thể độc chiếm Vu Duy Thiển nhưng mặt khác lại cảm thấy lo lắng vì tình trạng này của Vu Duy Thiển. Hắn muốn giải phóng nguyền rủa khỏi người của đối phương nhưng lại không ngờ sẽ mang đến di chứng như vậy.

Vừa thỏa mãn vừa chán ghét chính mình, cảm giác mâu thuẫn đang tra tấn hắn.

Mà cả hai điểm này đều xuất phát từ tình yêu, làm cho một kẻ luôn phóng túng không ai có thể trói buộc phải thu liễm tất cả dã tính mà khẩn cầu Vu Duy Thiển như vậy.

Vu Duy Thiển đều nhìn thấy tất cả, hắn cũng hiểu được, có lẽ là đã già, từ khi cuộc sống bước vào giai đoạn yên ổn thì hắn không muốn lãng phí sức lực để khắc khẩu với Lê Khải Liệt, "Ta vốn không tính tham gia bất kỳ hoạt động nào."

Đây là một câu trả lời điển hình của Vu Duy Thiển, đơn giản, thăng thắn, những ca khúc được đặt hàng trong công ty Owen bị ném sang một bên.

"Wirth–" Hiện tại Owen cũng không dám yêu cầu hắn soạn nhạc, "Vậy còn quán bar của ngươi…"

"Cứ dựa theo kế hoạch ban đầu, ta chỉ là bạc vài sợi tóc mà thôi, chưa đến mức chết ngay lập tức." Không cho bất kỳ ai phản bác, hắn nói xong rồi nhìn Reid, "Những chuyện khác đều giao cho ngươi."

Xem ra Vu Duy Thiển khi nhìn thấy mấy sợi tóc bạc cũng vô cùng bất ngờ và bị chấn động, hắn không phải cố ý giấu diếm Lê Khải Liệt, sau khi Reid nghe xong câu cuối cùng thì không hiểu vì sao lại nảy lên một loại cảm giác kỳ lạ.

Mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì, ở trong thế giới của Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển thì cuộc sống vẫn tiếp tục yên bình, nhưng cái gọi là yên bình được định nghĩa là có sự giám sát chặt chẽ của một vị ca sĩ nào đó.

Quán bar đã sớm khai trương theo kế hoạch, được trang hoàng, bắt đầu buôn bán, không thể bắt Vu Duy Thiển ở nhà ngồi không, Lê Khải liệt cũng không cản trở, hắn đã cướp mất lực lượng của Vu Duy Thiển, không thể tiếp tục cướp mất niềm vui trong cuộc sống của đối phương.

Mặc dù theo quan điểm của hắn thì chuyện này chẳng thể xem là niềm vui, hơn nữa loại niềm vui này chỉ càng làm cho hắn sôi máu, dâng trào cảm xúc muốn giết người mà thôi.

"Có ai nói với ngươi là ngươi rất giống một người hay không?" Một cô gái ngồi ở quầy bar đang cắn ống hút, nhấm nháp ly Bloody Mary của cô ta, "Đương nhiên người kia không đẹp trai như ngươi, ngươi có loại khí chất rất khác người, rất khó có thể hình dung, ta có thể xin số điện thoại cầm tay của ngươi được không?" (Bloody Mary=1 loại rượu coctail)

Cảnh tượng tương tự lại xuất hiện, người đẹp tóc vàng thẳng thắn tấn công, bày tỏ với người đàn ông đứng phía sau quầy bar, người nọ cho dù trầm mặc nhưng lại hết sức quyến rũ, khiến người ta có ấn tượng rất tốt.

……

P/S: tội nghiệp con sam, khuyên vợ không được, giờ ngồi ôm nguyên hủ dấm luôn =))

197. Chương 197: Thiên Tài

Vu Duy Thiển cũng giống như khi đó, hắn đứng sau quầy bar, không có quá nhiều biểu cảm, không có vẻ lạnh lùng, thậm chí có thể nói là có một chút thả lỏng, nhưng bầu không khí vờn quanh hắn lại khác với mọi người.

Ánh mắt của hắn, động tác pha rượu, áo sơ mi trắng thẳng thớm cùng áo ghi-lê sọc đen xám, căn bản không cần cà vạt, thái độ cư xử nghiêm khắc với mọi việc có thể để lộ qua ánh mắt và động tác trên tay.

"Thật có lỗi, ta không sử dụng điện thoại di động." Hắn không ngước mặt lên, tiếp tục đọc báo, đã sớm quen với những câu hỏi như vậy, hắn trả lời một cách lưu loát.

Đây nhất định là một cách để từ chối, người đẹp tóc vàng hơi thất vọng. Có một người đàn ông ngồi ở góc khuất đang đeo kính râm, ánh mắt khó phân biệt vẫn đang dừng trên người đàn ông đứng sau quầy bar, nhiệt độ đang sôi sục trong máu may mắn được bình ổn bởi câu nói kia của Vu Duy Thiển.

Cảnh tượng vô cùng quen thuộc, đó là chuyện đã rất lâu trước kia, lần đầu tiên bọn họ gặp mặt cũng ở trong tình cảnh tương tự, dường như cảm giác được ánh mắt nóng rực kia, người đàn ông phương Đông sau quầy bar nâng mắt lên khỏi tờ báo, lướt qua vài người, chống lại tầm mắt của người đang ngồi trong góc.

Tựa hồ có cái gì đó lặng lẽ truyền lại, làm cho nhiệt độ trong không khí phải thay đổi.

"Muốn uống cái gì?" Cũng giống như những câu hỏi thông thường nhưng chưa từng có người khách nào nghe thấy giọng điệu như vậy của hắn, thái độ cư xử hoàn toàn bất đồng với những người khác.

"Chỉ cần là ngươi pha chế thì thuốc độc ta cũng uống." Lê Khải Liệt không gỡ mắt kính xuống, đi đến quầy bar, tầm mắt lướt qua những khách hàng trong quán một vòng rồi nghiêng người hôn môi của Vu Duy Thiển một cái, "Khi nào thì đóng cửa, ta chờ ngươi."

"Vẫn còn sớm, ngươi ở đây sẽ làm phiền ta, đi vào bên trong chờ đi." Hắn nắm lấy đuôi tóc của Lê Khải Liệt, tóc của người này được buộc thành đuôi ngựa, phối hợp với mắt kính đen, bởi vì mặc đồ tây và giày da khiến cho tính cách ngang ngược bị gò bó, nhưng thật ra lại lộ ra bản chất vừa lưu manh vừa cao quý, nhất thời vẫn chưa bị mọi người nhận ra.

Nhưng thông qua cuộc đối thoại của hai người, lại ở kế bên quan sát nên người đẹp tóc vàng may mắn nhìn thấy đã la hoảng lên, "Leo! Ngươi là Miracle Leo! Vậy hắn chính là–"

Hình ảnh của Vu Duy Thiển xuất hiện trên truyền hình phần lớn đều là một bên mặt, cũng hiếm khi mở miệng nói chuyện, quán bar khai trương cũng không hề dùng các phương thức quảng cáo, khách hàng vào quán chỉ cảm thấy ông chủ ở nơi đây thật khác người, không ai ngờ rằng hắn chính là người đàn ông đã làm cho Miracle Leo công khai tình yêu trước toàn thế giới.

Tiếng kêu hoảng hốt của cô gái khiến người khác chú ý, quán bar của Vu Duy Thiển cũng không tính là quá đặc biệt, vừa mở cửa buôn bán chưa được vài ngày, khách không nhiều lắm, nhưng chỉ cần đến nơi này một lần thì ít có ai không đến lần thứ hai.

Ước chừng khoảng hơn một trăm mét vuông, không lớn không nhỏ, ánh sáng cũng nhu hòa, sàn nhà được lót gỗ, một cây đàn dương cầm cũ kỹ đặt bên mép tường, phong cách bài trí có loại hoài cổ, dường như tất cả ồn ào nhộn nhịp trong thành thị đều bị lắng đọng ở nơi đây, rất khó phân biệt loại cảm xúc này là do cách bài trí hay là do người điều chế rượu ở sau quầy bar.

Đây là một quán bar đơn thuần, khác với những nơi tụ tập chơi bời, những người đến nơi này không ngờ lại tận mắt nhìn thấy nhân vật số một trong làng giải trí, Lê Khải Liệt.

"Còn không chịu đi vào?" Vu Duy Thiển ở phía sau đẩy mạnh Lê Khải Liệt vào bên trong, khách khứa trong quán đều sắp nhảy dựng lên, "Leo? Wirth?"

Đã sớm dự đoán được sẽ xuất hiện tình huống này, Vu Duy Thiển tạm thời để Lê Khải Liệt lảng tránh, nhưng Lê Khải Liệt chưa bao giờ là người chịu nghe lời, "Hi!" Hắn lười nhác gật đầu.

Xác nhận thân phận, đám người càng trở nên xôn xao, Lê Khải Liệt lại vô cùng thản nhiên, mắt kính đen che giấu đôi mắt thú giống như sói, nhưng cũng không thể che giấu tầm mắt mạnh mẽ kia, "Đây là quán

bar, không phải buổi biểu diễn của ta, nếu các ngươi thích nơi này, còn muốn nhìn thấy ta, còn muốn đến đây uống rượu thì im lặng một chút đi."

Bình tĩnh lên tiếng nhưng vẫn không thể ngăn cạn hơi thở điên cuồng bá đạo. Vu Duy Thiển biết người này đã thu liễm rất nhiều, nhìn đối phương ở nơi đó ngăn cản hỗn loạn, hắn cầm lấy một cái ly.

Rất nhiều người pha chế rượu có thể biểu diễn kỹ thuật, cách pha chế luôn có phong cách khoa trương cái tôi cá nhân của mình, nhưng Vu Duy Thiển thì không.

Hắn lắc bình pha rượu, mỗi một động tác đều rõ ràng, sau đó là tạm dừng rồi hoàn thành bước cuối là nghiêng bình vào ly, sau khi những viên đá được trộn đều trong hỗn hợp, chất lỏng mát lạnh màu đỏ với thời gian và nhiệt độ vừa đúng được đổ vào ly sâm banh ướp lạnh.

"Uống xong rồi lập tức đi vào, đỡ phải ở đây chướng mắt ta." Hắn nâng ly đặt đến trước mặt Lê Khải Liệt.

"Là ta chướng mắt ngươi hay là bọn họ đều yêu ta cho nên khiến ngươi chướng măt?" Cho dù Duy của hắn che giấu như thế nào thì hắn cũng có thể nghe ra ý tứ của đối phương.

"Nếu ta nói là ngươi chướng mắt ta thì chẳng lẽ ngươi sẽ ngoan ngoãn quay về?" Nhìn Lê Khải Liệt uống rượu, Vu Duy Thiển có thể cảm giác được bọn họ đang bị đủ loại ánh mắt vây quanh, những ánh mắt đó đều là tò mò chuyện riêng tư của bọn họ.

"Đương nhiên là không, từ giờ trở đi, chỉ cần ta có thời gian rãnh rỗi thì ta đều phải nhìn thấy ngươi." Được chất lỏng mát lạnh rót qua cổ họng nhưng giọng nói của Lê Khải Liệt vẫn âm trầm, "Đừng dùng ánh mắt như vậy để nhìn ta, Duy, hiện tại ta rất bình tĩnh."

Ánh mắt như vậy là sao? Vu Duy Thiển biết rõ cho dù có nói cái gì đi nữa thì cũng sẽ dư thừa, "Ngồi vào bên kia đi, chờ ta xong rồi sẽ gọi ngươi."

Lúc này Lê Khải Liệt bưng ly rượu rời đi, ngồi vào chỗ cũ, nơi đó có thể nhìn thấy tất cả nhất cử nhất động ở phía sau quầy bar.

Những người đứng xem đã sớm kéo dài lỗ tai, từ khi Lê Khải Liệt công khai tình yêu đã khiến cho số lượng người hâm mộ sút giảm nhưng lại bất giờ tăng vọt lên ngay sau đó, giới truyền thông muốn chụp ảnh riêng tư của bọn họ nhưng vì người đàn ông phương Đông thần bí này vô cùng kín đáo nên chưa có kẻ nào thành công.

Hiện tại bọn họ tận mắt nhìn thấy vị siêu sao quốc tế cũng có tình yêu giống như những người bình thường, bọn họ lại ở ngay quán bar của người đàn ông đặc biệt này, còn có thể tiếp xúc gần gũi với siêu sao, quả thật tựa như một giấc mơ.

Những kẻ nằm mơ vẫn chưa lấy lại tinh thần, Vu Duy Thiển mặc kệ bọn họ, tiếp tục làm công chuyện của hắn.

Lúc này có người ở ngoài cửa tiến vào, "Thật sự làm cho người ta thất vọng, vì sao ngươi mở quán bar mà không mời ta?" Lời nói trách móc nửa thật nửa giả, một phụ nữ với những đường cong xinh đẹp tiến vào khiến cho quán bar vang lên những tiếng hút hơi nho nhỏ.

Samantha đội chiếc mũ rộng vành, chiếc váy sọc vàng khoét sâu ngực, kiểu dáng đơn giản nhưng lại làm nổi bật đường cong mê người, nàng vừa tiến vào thì lập tức làm cho những gã đàn ông khác trong quán đều trừng lớn mắt.

Nàng dường như rất hưởng thụ những ánh mắt chú ý của người khác, đi đến trước quầy bar rồi ngồi xuống, "Wirth, rất vui được gặp lại ngươi." Nàng ló người hôn hai má của hắn.

Chỉ là xả giao nhưng lại có người chịu không nổi, "Ngươi tới làm cái gì?" Lê Khải Liệt lập tức tiến đến, lời nói của hắn có hàm chứa nghi ngờ, Samantha không phải người bình thường, nếu nàng xuất hiện thì tuyệt đối không phải chỉ đến ghé thăm đơn giản như vậy.

"Thật sự khác với trước kia, hình như ta nghe thấy có một loại cảm giác chán ghét, Leo, ngươi thật sự là có mới nới cũ nha." Samantha lắc đầu, nhấc nón lên làm lộ ra một đôi mắt xinh đẹp quyến rũ, cũng không biết là có phải cố ý nói trước mặt người khác hay không.

Vu Duy Thiển không hề có phản ứng gì đối với những lời trêu đùa này, "Các ngươi vào trong đi." Hắn chỉ ra phía sau.

"Ngươi không lo lắng ta và hắn ở riêng với nhau hay sao?" Samantha đứng dậy, dừng lại trò đùa, ánh mắt của nàng dần dần trở nên nghiêm túc, "Như vậy thì chúng ta đi đây."

Chăm chú nhìn bọn họ đi vào phòng nghỉ ở sau quầy bar, Vu Duy Thiển để cho nhân viên phục vụ tiếp khách, hắn đi đến trước cửa phòng nghỉ, cửa bỗng nhiên mở ra, "Ta thì lo lắng ngươi ở bên ngoài một mình."

Nhìn thấy Vu Duy Thiển ở trước cửa, Lê Khải Liệt lại cười một cách xấu xa rồi nói tiếp, "Hình như ngươi cũng không yên tâm đối với ta." Hắn kéo Vu Duy Thiển vào bên trong.

"Khi nào ta hoàn toàn yên tâm đối với ngươi thì ngươi hẳn lo lắng." Trừ phi không cần một người, bằng không làm sao có thể hoàn toàn yên tâm, Lê Khải Liệt rốt cục vẫn là một con ngựa hoang.

"Mỗi lần thấy ngươi ghen thì cảm giác đều rất tốt." Đóng cửa lại, cũng không bận tâm Samantha đang ở đó, hắn áp Vu Duy Thiển vào tường.

"Làm cái gì." Hắn liếc mắt về phía Samantha, "Nếu ngươi muốn làm cái gì ở nơi này thì không bằng trước tiên xử lý người dư thừa một chút."

"Ngươi xử lý ta là đủ rồi, không cho phép ngươi xử lý kẻ khác." Có lẽ là vì lo lắng nên gần đây Lê Khải Liệt thường lợi dụng hôn Vu Duy Thiển nhiều hơn, trong khi số lần thân thiết giữa hắn và Vu Duy Thiển lại ít ỏi đến mức có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đây là một loại cân bằng buồn cười, chẳng qua đương sự cười không nổi, tất cả cảm xúc bị che giấu, chỉ để mặt ngoài gió êm sóng lặng.

Kỳ thật bọn họ đều có vô vàn lý do để lo lắng cho đối phương, nhưng có việc không cần lúc nào cũng đặt ngoài miệng, một khi mở miệng thì khó tránh khỏi bất đồng quan điểm, có thể mang tâm tư khác nhau nhưng hành động biểu hiện bên ngoài đều rất ăn ý.

Bầu không khí trong phòng hoàn toàn trái ngược với bên ngoài, thoạt nhìn Samantha không thoải mái như vẻ ngoài của nàng, thưởng thức xong cảnh tượng hai người đàn ông điển trai tán tỉnh nhau, nàng đi đến ghế sô pha mà ngồi xuống, "Ta đã nghe nói về chuyện của các ngươi."

Nàng hé miệng ra chính là câu này, cả hai người đều quay đầu lại.

Hiện tại bọn họ gặp phải rất nhiều chuyện, không biết nàng nói đến chuyện nào, nhưng Lê Khải Liệt đã gỡ mắt kính xuống, không che giấu sự biến hóa, theo thái độ của hắn thì Vu Duy Thiển có thể phát hiện trong những người phụ nữ đã từng đi qua đời hắn thì Samantha quả thật là người khác biệt nhất.

"Kula Ha đang tìm Tham Lang, bọn họ cũng tìm ta, hiện tại ngay cả ta cũng không biết tại sao chỉ trong một đêm lại khiến cho nhiều người hứng thú như vậy." Samantha cởi mũ ra, ánh mắt nhìn thẳng vào Lê Khải Liệt, "Ngươi có biết hay không?"

"Sao, Hecate cũng có lúc bận rộn như vậy à?" Lê Khải Liệt không nhìn nàng mà chỉ nhìn Vu Duy Thiển rồi cau mày, "Hiện tại ta không phải chờ chuyện này." Trong cổ họng cất lên tiếng rít gào bị đè nén, hắn đang ảo não.

"Không phải ngươi đã sớm đoán được sẽ có ngày này hay sao?" Vu Duy Thiển đùa cợt, lấy ra một lọ rượu Sherry từ ngăn tủ rồi rót một ly cho Samantha.

Bọn họ không ngờ Samantha sẽ tìm tới tận nơi, nhưng một khi nàng đến thì chứng tỏ Hecate coi trọng chuyện này, cũng chứng tỏ chuyện này không phải nhỏ, càng chứng tỏ bọn họ cho dù có muốn tránh cũng tránh không được.

Nhưng hiện tại bọn họ chỉ có hai người, một người thì không biết vì sao bản chất thú tính lại trỗi dậy, còn một người lại suy nhược thể chất hơn cả người bình thường, làm sao bọn họ có thể tham gia vào trò chơi truy tìm bảo vật này được?

"Thân phận của ngươi không biết khi nào sẽ bị điều tra ra, Leo, ngươi trước kia rất thành công." Samantha uống một ngụm Sherry, "Kula Ha sớm muộn gì sẽ tìm đến ngươi, hiện tại ngươi nên nghĩ cách để đối phó, hắn muốn các ngươi giao thứ gì đó trong cây đàn vi-ô-lông."

Thấy Vu Duy Thiển nhìn về phía mình, Samantha liếm đôi môi đỏ mọng, mỉm cười rồi lên tiếng, "Đừng ngạc nhiên, chẳng phải ta đã sớm nói với ngươi các thành viên của Hecate trải khắp thế giới hay sao, đương nhiên cũng có người trong FBI."

"Vì sao ngươi không nói là Reid với ngươi trao đổi điều kiện để hợp tác." Rất rõ ràng đối với những việc có quan hệ đến lợi ích, Lê Khải Liệt như cười như không mà nói toạc ra, Reid sẽ lợi dụng CIA, đương nhiên cũng sẽ không buông tha tình báo từ phía Hecate.

Samantha quả nhiên không phản bác.

Nghe bọn họ đối thoại, không khó suy đoán nguyên nhân mà Samantha và Lê Khải Liệt quen biết, trước kia nàng vẫn biểu hiện tình cảm và sự tin tưởng đối với hắn, có lẽ không chỉ là tình cảm nam nữ.

Bạn đang ?

Đạo chích, Vu Duy Thiển không có cách nào liên hệ nghề này với Hecate.

Có đôi khi tình báo chiếm được cũng là một loại đánh cắp, khi đó Samantha có thể dễ dàng đưa người của Hecate cho Lê Khải Liệt mượn, giúp đỡ hắn trong rất nhiều việc, có lẽ không chỉ là do tình cảm nam nữ cho nên mới có thể buông tay hoàn toàn như vậy.

Samantha vì chuyện của Tham Lang mới tự mình tìm tới tận cửa, nhưng không chỉ có như thế, "Được rồi, ta tới đây không chỉ để nhắc nhở các ngươi, còn tặng thêm một tin tức miễn phí."

"Reid nói muốn tìm người có thể lấy ra thứ gì đó bên trong cây đàn, ta đã tìm được rồi." Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của hai người đàn ông, nàng đưa ra một bức ảnh, "Người này là thợ chuyên nghiệp mà các nhạc sĩ đều tin tưởng, nói là số một cũng không khoa trương, nếu muốn tìm một người có thể mở ra cây đàn vi-ô-lông mà không ảnh hưởng đến âm sắc thì chỉ có hắn, tìm được hắn thì sẽ biết là ai lấy đi thứ gì ở bên trong, đương nhiên cũng có thể biết bên trong là cái gì."

Bức ảnh chụp một người đàn ông tóc đen, đồng tử màu đen, môi rất mỏng, khóe mắt hơi rủ xuống, thoạt nhìn không phải là người khiến người ta ưa thích, nhưng khuôn mặt nhìn rất được, cân đối dễ nhìn, có lẽ cùng là người phương Đông nên có một chút tương tự với Vu Duy Thiển.

Quả thật đây là đầu mối mới, Lê Khải Liệt không cám ơn Samantha, bởi vì hắn vốn không muốn dính dáng đến chuyện này, bức ảnh cuối cùng được chuyển cho Reid.

Nghe nói người này không dễ tìm, hiện tại không ở Mỹ, hắn thường xuyên bay tới bay lui giữa các quốc gia, các nhạc sĩ nổi tiếng đều mời hắn về để đích thân điều âm hoặc sửa chữa bảo dưỡng nhạc cụ cho bọn họ.

Một thiên tài am hiểu nhiều loại nhạc cụ như vậy cũng rất hiếm thấy, cho nên muốn gặp hắn rất khó, nhưng số phận luôn rất đưa đẩy, ông trời tựa hồ rất thích trêu ngươi.

Vài ngày sau vào buổi tối, Vu Duy Thiển đóng cửa quán, hôm nay Lê Khải Liệt có một chương trình talkshow, thật sự không có cách nào tự mình đi đón hắn cho nên đã gọi Owen lái xe đến đây, khi Vu Duy Thiển chuẩn bị bước lên xe thì ở sau lưng hắn liền vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Trời đã khuya, trên đường thưa thớt người, vài bóng người từ đằng xa chạy đến, người chạy đến đầu tiên lộ ra vẻ mặt khẩn trương, "Tránh ra! Làm ơn cho ta trốn một chút! Đi nhờ xe của các ngươi!"

Hắn chạy như điên về phía bọn họ, nhảy vào băng sau, "Mau lái xe đi! Có người muốn giết ta!"

Tóc đen, người phương Đông, khóe mắt rủ xuống.

P/S: sam ngố ăn dấm =)), thấy vợ bị bồ cũ hun là nhào đến kêu la ỏm củ tỏi, thiếu điều nhào vào cào mặt tình địch

198. Chương 198: Muốn Lui Cũng Không Thể Được

"Hey, ngươi là ai, xuống xe!" Đã từng nhìn thấy các fan hâm mộ dùng đủ mọi cách để tiếp cận, cũng đề phòng chiêu thức mới của đám phóng viên, Owen ngồi yên ở ghế lái.

"Ta–" Vài tiếng súng vang lên, cắt ngang lời của người đàn ông xa lạ, hắn quay đầu ra sau, "Bọn họ đuổi theo!" Bất chấp tất cả mà bổ nhào vào ghế lái để nhấn ga.

"Ngươi đừng làm càn!" Lúc này Owen đã tin tưởng lời nói của hắn, tiếng súng ở phía sau tiếp cận, nếu không đi thì sẽ có lẽ sẽ bị dính đạn, không đợi Vu Duy Thiển mở miệng, hắn nắm chặt vô lăng, chiếc Bentley màu trắng lập tức vọt vào trong màn đêm.

Manhattan buổi tối trút xuống bộ cánh lộng lẫy, ít nhất ở những nơi không có bóng đèn đường chiếu rọi thì không hề xinh đẹp, bóng đêm huyền ảo lượn lờ, đêm khuya là sân khấu của những kẻ khác.

Xe chạy qua vài ngã tư đường, bỏ lại đám người ở phía sau, Owen không trực tiếp lái xe về nhà của Lê Khải Liệt, sau khi nhìn rõ trước sau thì hắn dừng lại ở một khu dân cư, những người về muộn thỉnh thoảng sẽ đi qua, ít nhất xảy ra chuyện gì thì còn có nhân chứng mục kích.

"Được rồi, cám ơn các ngươi, ta đi đây." Người thanh niên trẻ tuổi bất ngờ xông lên xe lại đang tự động xuống xe, khi hắn định mở cửa thì bị túm lại, hắn muốn rút tay về nhưng sức của đối phương quá mạnh, hắn không thể giãy ra.

"Ai nói là ngươi có thể rời đi?" Tóc đen, mắt đen, làn da nhợt nhạt trong bóng đêm có vẻ rất trắng, đôi mắt dài mảnh thoạt nhìn có thói quen hay ra lệnh, giọng Anh chuẩn rất êm tai nhưng thực dễ dàng khiến người ta cảm thấy rất kiêu ngạo.

"Hở, hello, vị này, ý của ngươi là không cho ta đi? Là bắt ta phải trả tiền hay sao?" Lúc này mới phát hiện trên xe ngoại trừ mình ra thì còn có một người phương Đông khác, "Chúng ta có lẽ đến cùng một nơi, nể mặt đồng hương mà miễn phí đi, ngươi là người Nhật? Hay là người Trung Quốc?"

"Ngươi là Amy Lee?" Vu Duy Thiển không quan tâm đến câu hỏi của đối phương, người trước mắt cùng với trong bức ảnh rất giống nhau.

Người thanh niên không trả lời nhưng lộ ra vẻ mặt hơi khẩn trương, Vu Duy Thiển xác định, "Ngươi chính là Amy Lee, trước đây có người muốn ngươi mở ra một cây đàn vi-ô-lông do Stradivari chế tạo có phải hay không?"

"Đừng hỏi ta, không liên quan đến ta!" Amy Lee biến sắc, cả người nhảy dựng lên, rút mạnh tay ra, mở cửa xe rồi chạy như bay ra ngoài, phản ứng của hắn như vậy thì chỉ có thiên tài mới tin chuyện này không liên quan đến hắn.

"Bắt hắn trở về, ta có việc muốn hỏi hắn." Vu Duy Thiển nâng tay nhìn đồng hồ, chương trình mà Lê Khải Liệt tham gia có lẽ đã hoàn thành.

"Ta?" Owen chỉ vào mình, nhất thời còn chưa kịp phản ứng, "Muốn ta đuổi theo?"

"Nơi này ngoại trừ ngươi ra thì còn ai có thể đi? Ngươi muốn ta đi?" Không phải hắn không muốn đi, chẳng qua nếu bị một người biết thì sẽ có kẻ lại bạo phát, hắn phải tiếp tục trấn an.

"Đúng rồi, nếu bị ông tổ kia biết ta để cho ngươi một mình đuổi theo một người đàn ông xa lạ, hơn nữa tình trạng thân thể hiện tại của ngươi..." Owen tỉnh ngộ, không kịp nói xong thì đã vội vã đuổi theo, chỉ trong một phút đồng hồ mà người ở phía trước gần như đã mất hút.

Owen biết chuyện này nhất định rất nguy hiểm, nhưng hiện tại không còn cách quay đầu lại, hắn chỉ nói thầm trong lòng, càng ở chung với Lê Khải Liệt thì Vu Duy Thiển cũng càng ngày càng biết ra lệnh cho người ta, hắn nhìn chằm chằm bóng người ở phía trước cho nên không nhìn thấy vẻ mặt của người đàn ông tóc đen ở sau lưng.

Tình trạng thân thể…..thật sự kém như vậy hay sao, ngay cả Owen cũng bắt đầu lo lắng, Vu Duy Thiển nhìn vào kính chiếu hậu, đèn đường trắng lóa làm cho tóc mai của hắn cũng trở nên trắng bạc, đây chỉ là phản quang nhưng không biết chừng nào thì sẽ trở thành sự thật, chưa từng nhìn thấy bộ dáng tóc bạc của mình, giống như đang nhìn một người xa lạ, hắn nhìn một cách xuất thần.

Hắn biết tình trạng thân thể của mình, trọng lượng bắt đầu giảm xuống, sự mềm dẻo cũng không tốt như ban đầu, muốn hắn truy đuổi Amy Lee thì hắn đương nhiên có thể làm được, nhưng sau khi chạy xong thì trạng thái sẽ không bằng ban đầu.

Năm tháng sẽ lưu lại dấu vết trên cơ thể con người, đây là điều mà hắn từng rất hâm mộ, hắn đang già cả.

Đến khi Owen bắt được Amy Lee, đem đối phương đến nơi đỗ xe thì Vu Duy Thiển đã đứng ở bên ngoài, hắn dựa vào cửa xe mà khoanh tay đứng đợi, nhìn bọn họ trở về, sau đó dập tắt điếu thuốc trên tay, không thể nhìn ra biểu cảm gì từ trên mặt của hắn.

"Cái tên ranh con này yếu quá, ta chỉ dùng vài chiêu là có thể giải quyết được hắn." Owen luôn dùng điện thoại để xã giao và đám phán, hiếm khi ra tay, vậy mà lúc này lại rất thuận lợi cho nên có vẻ thật đắc ý, "Đem hắn đi theo hay sao? Chẳng lẽ hắn có lợi cho ngươi và Liệt?"

"Gọi điện thoại cho hắn, sau đó đưa ta trở về." Vu Duy Thiển nói ngắn gọn, sau đó bước vào băng ghế sau, "Để cho hắn lên xe luôn."

"Các ngươi rốt cục là ai? Nếu ta không lên xe thì sao?" Amy Lee còn muốn cò kè mặc cả, nhìn bọn họ cười lạnh, "Nếu biết ta là ai, các ngươi muốn cưỡng ép đem ta đi thì chính là bắt cóc, ta chỉ là một thợ sửa nhạc cụ, nhưng giá trị con người của ta coi như không thấp, các ngươi định làm gì ta?"

"Cướp bóc, cưỡng bức, giết người, ta không hứng thú với những thứ này, nếu ngươi không lên xe thì ta có thể tìm người hứng thú với mấy chuyện đó, ngươi tự mình lựa chọn." Ngồi lên xe, Vu Duy Thiển nhìn thoáng qua bên ngoài, Amy Lee bị hắn nhìn mà sởn gai ốc.

Hắn không không muốn phí hơi thừa lời để tranh cãi với Amy Lee, nhắm mắt lại rồi dựa vào lưng ghế, "Owen, hắn không chịu nghe lời, lấy dây thừng ra đi."

Owen giữ chặt tay của Amy Lee rồi đẩy đối phương một chút, "Ta khuyên ngươi tốt nhất hãy tự mình lên xe, chúng ta đều là người văn minh, ít nhất sẽ không cầm súng đuổi giết ngươi, bọn họ chỉ là có chuyện muốn hỏi ngươi mà thôi."

Amy Lee dường như là đang lo lắng, do dự một chút, có vẻ tốt nhất là nên nghe lời.

Owen lên xe rồi đóng cửa, di động trên người cất lên một tiếng chấn động, hắn cầm lấy thì thấy những cuộc gọi nhỡ liên tục, "Không xong, vừa rồi ta không để ý, Liệt gọi năm cú mà ta cũng không bắt máy, đây là cú thứ sáu."

"Đưa điện thoại cho ta." Có thể tưởng tượng đầu bên kia rống giận đến cỡ nào, lần này quả thật chậm trễ, Vu Duy Thiển nhìn đồng hồ, Lê Khải Liệt có lẽ đã về đến nhà, Owen vội vàng chuyển di động cho hắn, hiện tại cũng chỉ có người đàn ông này mới có thể áp chế được ngọn núi lửa kia mà thôi.

Vu Duy Thiển nhấn nút di động, "Hey, là ta, ta không sao."

Đầu dây bên kia không phải là tiếng rít gào trong dự kiến mà chỉ là trầm mặc, một sự trầm mặc đáng kể, giống như có người cần bình phục cảm xúc, vài tiếng hô hấp, một lúc sau mới giống như bị cái gì đó đè nén mà cất tiếng, "Có phải ngươi muốn ta nổi điên thì mới cao hứng đúng không?"

Giọng nói khàn khàn, bên trong rốt cục hàm chứa bao nhiêu tình cảm, Vu Duy Thiển cầm điện thoại, lồng ngực như thể có cái gì đó nảy lên theo những lời này, "Đừng nói bậy, ta sẽ nhanh chóng quay về."

"Trước khi ta bị dọa cho nổi điên thì nhanh chóng về ngay đi!" Bên tai bị châm lửa, trong điện thoại truyền đến tiếng rống giận, hiện tại Lê Khải Liệt có tâm tình gì?

Vu Duy Thiển trả lại điện thoại cho Owen, Amy Lee ở bên cạnh phát hiện mới một phút trước người đàn ông này còn khiến hắn cảm thấy rất kiêu ngạo, nhưng hiện tại lại lộ ra vẻ mặt thật sự kỳ lạ, đó là dịu dàng hay là bối rối?

Amy Lee quan sát hắn một lúc lâu, cho đến khi Vu Duy Thiển cất tiếng hỏi, "Ngươi đang nhìn cái gì?"

"Ngón tay của ngươi bị chai, chứng tỏ ngươi biết chơi nhạc cụ có dây, ngươi muốn hỏi ta về chuyện của cây đàn vi-ô-lông, chẳng lẽ ngươi chính là chủ của cây đàn đó?" Amy Lee nhìn không chớp mắt, "Cây đàn đó được bảo dưỡng rất tốt, người yêu đàn nhất định yêu âm nhạc, yêu âm nhạc thì sẽ giàu cảm xúc, bởi vì ngoại trừ ngôn ngữ thì âm nhạc chính là một cách biểu đạt tình cảm nghệ thuật nhất."

"Nếu ngươi không phải là thiên tài nhạc cụ Amy Lee thì ta đã ném ngươi xuống xe," Vu Duy Thiển nhắm mắt nghỉ ngơi, "Hiện tại tốt nhất là câm miệng, còn chưa đến lúc ngươi phải trả lời."

Trước kia có người nói hắn giàu tình cảm thì hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận, nhưng từ khi gặp được Lê Khải Liệt thì hình như hắn đã mất đi lập trường để phản bác.

Hắn am hiểu hội họa, yêu thích âm nhạc, hắn hoài niệm thời kỳ huy hoàng của văn hóa phục hưng, hắn kỳ thật hiểu rõ chính mình không phải là một kẻ máu lạnh, nếu không thì hắn sẽ không cứu người không nên cứu khi gia tộc của hắn đang lẩn trốn, làm hại cả nhà bị giết chết.

Hắn chỉ sợ phải thừa nhận hắn có được thứ mà người khác không có, nhưng hắn vẫn là con người, hai từ trốn tránh có lẽ dành cho hắn, nhưng Lê Khải Liệt lại xông vào thế giới đã được phong bế của hắn.

Người đàn ông lớn mật này tấn công thẳng về phía trước, phá vỡ chướng ngại mà hắn đã cất công xây dựng thành từng mảnh nhỏ, bọn họ đều tự bước vào lãnh địa của đối phương mà lại quên mất sau khi phá vỡ vành đai bảo hộ thì sẽ đối mặt với cái gì.

Xe dừng lại, Vu Duy Thiển để cho Owen mang Amy Lee tiến vào, hắn tự mình đi vào trước, chưa kịp cà thẻ từ chống trộm thì cửa đã lập tức mở ra, Lê Khải Liệt đứng trước cửa, giống như đang nôn nóng chờ đợi giây phút này, trên mặt là biểu tình u ám, đôi mắt rốt cục không thể che giấu những tia sắc bén và cơn khát máu đang trỗi dậy, hung hăng quan sát hắn.

Lê Khải Liệt kéo hắn đi vào, áo sơ mi bị xé rách, một tay đè lên ngực của Vu Duy Thiển, giống như muốn cắn đứt một miếng thịt, "Ta thấy là ta nên mở ra nơi này một lần nữa để đặt vào một con chíp theo dõi là tốt nhất, ngươi thấy thế nào? Như vậy ta có thể biết ngươi ở đâu vào bất cứ lúc nào! Ngươi thấy có được hay không?"

Vết sẹo hình chữ thập vẫn còn ở trên lồng ngực của Vu Duy Thiển, hắn cúi đầu nhìn xuống, cảm xúc của Lê Khải Liệt tựa hồ đang mất kiểm soát, làn da trước ngực bị cào đỏ ửng, "Tốt, nếu làm như vậy có thể khiến ngươi an tâm thì ngươi cứ làm."

Hắn cầm lấy một con dao cắt trái cây ở bên cạnh, "Hiện tại ta sẽ già, sẽ chết, đối với ngươi mà nói thì để hoàn thành chuyện này sẽ không cần phí sức, đến khi nào thì ngươi mới chịu đối mặt với sự thật?"

Lời nói của hắn giống như đánh một quyền lên mặt của Lê Khải Liệt.

Sắc mặt cứng ngắc, Lê Khải Liệt ngẹn giọng, "Ngươi có biết vừa rồi ta ở đây gọi điện thoại cho Owen không được, về đến nhà không nhìn thấy ngươi thì ta có cảm giác gì hay không? Đúng, đều là do ta gây ra, nếu là ta làm hại ngươi gặp phải chuyện gì nguy hiểm thì ngươi muốn ta làm như thế nào, ngươi đừng chết, không bằng để cho ta chết thì hơn!"

"Ta không muốn ầm ĩ với ngươi." Vu Duy Thiển nhíu mày rồi vứt dao, "Ngươi và ta đều biết trốn tránh không có kết quả, chẳng lẽ ngươi đã quên những gì ngươi nói với ta lúc trước? Có người khiêu chiến thì ngươi nhất định phải nghênh chiến."

Ban đêm ở Manhattan, đêm tối giao hòa với ánh đèn nê-ông, lúc trước cũng ở trong căn nhà này có người đàn ông đã rống to với hắn.

….. Ngươi không muốn dính dáng vào tranh chấp, ngươi sống mấy trăm năm, ngươi phiền chán, nhưng ta thì không, có người khiêu chiến thì ngươi nhất định phải nghênh chiến! Ngươi trốn không thoát đâu!

"Ta trốn không thoát, ngươi cũng vậy, bảo vệ ta cũng không có kết quả gì, nói lại lần nữa đi, đừng xem ta là đồ vô dụng," Siết chặt cánh tay của Lê Khải Liệt như gọng kìm, hắn kiềm chế Lê Khải Liệt, ánh mắt của hai người giao nhau, mặc kệ xảy ra chuyện gì thì sự kiêu ngạo trong đôi mắt đen ở trước mặt không hề giảm đi nửa điểm.

Một ngọn lửa đang thiêu đốt trong lồng ngực, Lê Khải Liệt nghênh đón, hung hăng hôn lên bờ môi của Vu Duy Thiển, cắn mút đầu lưỡi của đối phương cho đến khi bầu không khí xung quanh bị nụ hôn này châm nhiệt.

Hắn không rõ vì sao lại có người không cần phí sức cũng có thể làm cho tâm tình khủng hoảng của hắn chuyển hoán thành nhiệt tình mênh mông, "Ta yêu ngươi, thật không biết nếu không có ngươi thì ta sẽ ra sao, đừng rời xa ta, Duy." Hắn thở dài.

"Yêu cầu của ngươi chỉ đơn giản như vậy thôi sao?" Vu Duy Thiển vỗ vai của Lê Khải Liệt rồi hôn lên bên tai của đối phương, sau đó nói nhỏ một câu, "Như vậy thì chúc mừngngươi, ta vẫn chưa nghĩ đến chuyện này."

"Với lại ta còn mang theo một món quà cho ngươi." Vu Duy Thiển không biết Owen và Amy Lee có phải vẫn còn ở bên ngoài hay không, vừa xoay người đi mở cửa thì phát hiện cửa không khóa trái.

Người bên ngoài tuy rằng không tiến vào nhưng kỳ thật đã nghe được đoạn đối thoại của bọn họ, Owen đẩy cửa ra rồi mỉm cười với hắn, "Ta chỉ là người bình thường, chuyện của các ngươi thì ta không thể giúp được gì, ta chỉ làm những gì mà ta có thể, hiện tại giao người này lại cho các ngươi."

Amy Lee có lẽ bị choáng váng vì đoạn đối thoại giữa hai người, hắn bị đẩy mạnh vào phòng mà không hề phản kháng.

Gần đây Lê Khải Liệt phải đeo mắt kính trong các chương trình truyền hình, người khác đều nghĩ đây là cách thức quảng cáo sắp tới của hắn, nhưng loại thủ thuật che mắt này có tác dụng trong bao lâu thì Owen không dám cam đoan, hiện tại hắn chỉ có thể làm hết sức mình, đây là lời nói thật.

"Trước kia ta phản đối các ngươi ở bên nhau, kỳ thật hiện tại cũng không tính là khả quan cho lắm, nhưng không còn cách nào khác. Ta biết Liệt và ngươi đang đi trên một con đường nguy hiểm, chúng ta chỉ là những kẻ bên lề, nhưng ngược lại các ngươi sẽ cảm thấy chính mình rất hạnh phúc." Thế giới hư ảo thật sự tồn tại, Owen bỗng nhiên rất cảm khái, "Chúc các ngươi gặp may mắn."

Hắn vẫy tay chào rồi ngồi vào xe của mình, hắn biết người trong phòng sau khi tìm được Amy Lee thì e rằng sẽ không tiếp tục yên bình được nữa, trên thực tế hắn cảm thấy khả năng chịu đựng của Lê Khải Liệt thật ngoài sức tưởng tượng của hắn, nếu không phải xuất phát từ sự lo lắng đối với an toàn của Vu Duy Thiển….

Nhìn ánh sáng trong căn biệt thự kia, nghĩ đến hai người, hắn rốt cục bấm vào một dãy số điện thoại, "Calgary, ta sẽ không tiếp tục trốn tránh ngươi nữa, tuần này chúng ta gặp mặt đi." Nghĩ một chút rồi hắn nói, "Đến giáo đường có được hay không?"

Đầu dây bên kia nghe xong thì trầm mặc một lúc, Owen không phủ nhận là mình đang cố ý, trước khi nói ra những gì hắn muốn nói thì phải có người chịu tra tấn một chút mới có thể làm cho hắn cân bằng, như vậy tâm tình của hắn sẽ đỡ hơn rất nhiều.

"Hắn chính là Amy Lee?" Lê Khải Liệt dùng ánh mắt khủng hoảng nhìn xuống người đang ngồi trên ghế, "Hắn chính là cái tên thiên tài kia?"

Trong phòng khách, Amy Lee giống như phạm nhân bị thẩm vấn, một mình hắn ngồi trên chiếc ghế được đặt giữa phòng, hai người khác đều đứng khiến cho hắn có cảm giác bị uy hiếp rất lớn, Vu Duy Thiển gật đầu với câu hỏi của Lê Khải Liệt, "Có người muốn giết người diệt khẩu, trùng hợp ta ở trên đường cứu hắn."

"Cho nên ngươi mới về muộn như vậy, chỉ là vì thằng nhãi này." Ánh mắt của Lê Khải Liệt giống như đang giải phẫu một người, như thể muốn róc sạch cả xương cốt của người ta, "Hắn chính là người đã lấy đi thứ kia trong cây đàn?" Hắn hỏi Vu Duy Thiển.

"Hắn chính là cái người mà ngươi nói là có hứng thú với….cướp bóc, cưỡng bức, giết người hả?" Amy Lee run rẩy tránh né tầm mắt khủng bố ở trước mặt.

……..

P/S: tội nghiệp con sam bị vợ vu oan một cách trắng trợn =))

199. Chương 199: Tin Tưởng Và Ỷ Lại

"Cưỡng bức?" Lê Khải Liệt nhướng cao hàng lông mày, mái tóc xõa dài của hắn trông lại càng dài, giống như hải tặc đang bới móc hàng hóa mà quan sát Amy Lee, hừ lạnh một cách tà ác, "Cưỡng bức ngươi ta cương không nổi."

Hắn cúi xuống bên tai Vu Duy Thiển, "Rốt cục ngươi đã nói cái gì với hắn?"

"Không có gì." Vu Duy Thiển chỉ cười cho qua, trong ấn tượng của hắn thì Lê Khải Liệt chưa hẳn không làm ra chuyện này, chẳng qua còn phải xem xét đối tượng là ai.

Amy Lee thật cẩn thận co người trên ghế, thoạt nhìn có bộ dáng rất giống kẻ bị hại, "Các ngươi…..các ngươi muốn làm gì?"

"Ngươi cảm thấy sao? Chúng ta sẽ làm gì ngươi?" Vu Duy Thiển không trả lời trực tiếp, ngữ điệu lạnh lùng làm cho người ta không khỏi suy nghĩ đến phương diện tệ nhất có thể xảy ra, Amy Lee cố gắng giữ bình tĩnh, "Muốn hỏi cái gì thì hỏi đi, ta sẽ nói ra tất cả những gì mình biết cho các ngươi, nhưng sau đó các ngươi phải thả ta đi."

Sau khi biết đáp án thì bọn họ đương nhiên sẽ thả hắn ra, Amy Lee nhận được lời cam đoan đúng như ý muốn.

"Ngươi đã lấy ra một thứ trong cây đàn vi-ô-lông này để giao cho người nhờ ngươi làm, người kia là ai? Bên trong là cái gì?" Bóng đèn sáng trưng, người đàn ông ở trước mắt giơ lên một nhạc cụ, Amy Lee rất quen thuộc đối với nó, nó từng được hắn đích thân mở ra, giống như một dụng cụ tinh vi nhất, rồi lại một lần nữa được ráp vào.

"Nếu ta nói với các ngươi rằng ta không biết người kia là ai thì các ngươi có tin hay không?" Amy Lee nhìn chằm chằm cây đàn vi-ô-lông trong tay Vu Duy Thiển, thoạt nhìn rất ảo não, "Chính là nó, bởi vì có người muốn ta mở nó ra cho nên cũng bắt cóc ta giống như các ngươi! Trị an ở New York quá kém, đây là lần thứ hai ta bị bắt cóc, các ngươi có tin hay không?"

"Chỉ vì một cây đàn vi-ô-lông!" Amy Lee kích động siết nắm đấm quơ quào giữa không trung vài cái, "Chỉ vì một cái lọ ở bên trong, hơn nữa hắn còn quỵt tiền ta!"

Nghe ra có vẻ chuyện quỵt tiền đã hoàn toàn chọc giận hắn, nhưng trọng tâm mà Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển nghe được cũng không phải chuyện này, "Ngươi nói thứ bị lấy đi là một cái lọ? Trong lọ là cái gì?" Một bóng đen dần dần đến gần, Lê Khải Liệt đi về phía hắn.

Vu Duy Thiển nhìn sắc mặt của Amy Lee hơi trắng bệch một chút, Lê Khải Liệt bình thường quấn quýt lấy hắn rồi nói ra những lời nhàm chán buồn nôn, chỉ khi nào nghiêm túc thì lại giống như thay đổi thành một người khác, làm cho người ta có cảm giác bị uy hiếp.

"…..Ta làm sao biết bên trong là cái gì, có lẽ là thuốc phiện." Khí thế của Amy Lee lập tức giảm xuống, không dám không trả lời, "Bất quá đây chỉ là phán đoán của ta, sai thì đừng trách ta." Người khác xem hắn là khách quý nhưng ở đây thiếu chút nữa hắn đã trở thành tù nhân.

"Bạch phiến đã sớm phá hủy sự cân bằng của thế giới hiện tại, nói như vậy cũng không sai nhưng muốn ta tin tưởng các quốc gia và tổ chức ở khắp nơi đều vì nó mà tranh giành lỗ đầu–" Sự tình cũng không phải đơn giản như vậy, đưa lưng về phía bóng đèn, Vu Duy Thiển cất lên vài tiếng cười lạnh.

"Ngươi nói ngươi không biết kẻ đã nhờ vả ngươi là ai?" Giọng điệu ép bức được gia tăng, bước chân của Lê Khải Liệt đã đến gần phía trước ghế ngồi của Amy Lee, bóng đen bao trùm trước mặt, Amy Lee gật đầu.

"Chẳng lẽ các ngươi nghĩ rằng ta đang nói dối? Ta thề mỗi một câu ta nói đều là sự thật," Amy Lee giơ hai tay lên, sốt ruột giải thích, "Ta dùng hai tay của mình để thề, ta thật sự không biết, người kia đeo mặt nạ, mặc áo choàng kiểu xưa, ta không thấy mặt của hắn, chỉ biết hắn là đàn ông."

Áo choàng kiểu xưa? Mặt nạ? Vu Duy Thiển quay đầu lại, nhìn thấy Lê Khải Liệt cũng kinh ngạc giống như hắn. Rốt cục có phải là Josen hay không? Hình như Josen không phải là kẻ thích làm ra vẻ huyền bí như vậy.

"Thiệt là, hiện tại đã là thời đại nào rồi mà còn mặc kiểu áo choàng buồn cười như vậy." Amy Lee nói thầm, đôi mắt vẫn chú ý phản ứng của hai người kia, hơn nữa còn nhìn Vu Duy Thiển vài lần, "Hey, quý ngài, ta có thể đi được rồi chứ?"

"Cút đi." Lê Khải Liệt mở cửa ra.

Amy Lee không lập tức bước đi, hắn đứng lên, giống như đang tự hỏi trong vài giây, "Ta có thể xin số điện thoại bàn hay không? Nếu ta nghĩ ra cái gì thì ta sẽ gọi cho các ngươi."

Có lẽ các thiên tài đều có điểm gì đó kỳ lạ, mới một phút trước còn khẩn trương mà hiện tại nhìn bọn họ quả thật không có ác ý thì lại tự động tỏ vẻ muốn giúp đỡ, bởi vì không phải muốn xin số riêng của Lê Khải Liệt nên Vu Duy Thiển cũng không bận tâm mà nói cho hắn biết. (có mùi chua chua ở đây)

Amy Lee rời đi, sắc mặt của Lê Khải Liệt không quá cao hứng, hắn đóng cửa lại. Vu Duy Thiển tiến lên, "Suy nghĩ cái gì?"

"Ánh mắt của Amy Lee nhìn ngươi hình như có che giấu cái gì đó." Nói ra những lời này, thoạt nhìn Lê Khải Liệt không phải đang nói đùa, hắn hơi nheo mắt lại, "Thiên tài nhạc cụ…Ngươi không cảm thấy thời điểm mà chúng ta tìm được hắn rất trùng hợp hay sao?"

Samantha phái thành viên của Hecate đi tìm hắn nhưng không có tung tích, Reid phái thân tín mỗi ngày đến canh chừng nhà ở của Amy Lee, điều tra hóa đơn thẻ tín dụng của hắn nhưng cũng không thể tìm được, vậy mà hắn lại xuất hiện trong tình cảnh bị đuổi giết khi Vu Duy Thiển trên đường trở về nhà từ quán bar.

Lê Khải Liệt đi đến nhà bếp, hai người bọn họ đều đã tự dùng bữa ở bên ngoài, hiện tại là lúc thích hợp để uống sữa, hắn đem ly sữa đã hâm nóng đặt vào trong tay của Vu Duy Thiển, từ khi phát hiện thân thể của đối phương bị suy nhược thì hắn luôn đặt đầy thức ăn trong tủ lạnh.

"Ngươi cảm thấy có người cố tình sắp đặt?" Vu Duy Thiển nhìn cái ly trong tay, kỳ thật hắn không thích uống sữa cho lắm.

"Ta cảm thấy Amy Lee không đơn giản." Lê Khải Liệt nhếch môi, độ cong như lưỡi dao luôn làm cho hắn ở trong những thời điểm như vậy lại toát lên sự tà khí và vô tình.

Là tính độc chiếm làm cho đáy mắt của Lê Khải Liệt xuất hiện sự xâm lược như vậy hay là trực giác dã tính làm cho hắn càng có khả năng nhận biết rõ ràng hơn, Vu Duy Thiển không thể hiểu rõ.

Uống một hơi cạn ly sữa, hắn chuẩn bị thay đồ rồi tắm rửa một chút, Lê Khải Liệt ở sau lưng gọi hắn, "Ta đã pha nước ấm rồi, gần đây trời lạnh, ngươi ngâm mình nhiều một chút đi."

Ai có thể ngờ rằng một vị thần tượng của thế giới được vô số người theo đuổi lại ở nhà hầu hạ một người khác, đầu tiên là hâm sữa, tiếp theo là chuẩn bị nước ấm. Vu Duy Thiển quay đầu lại, nhịn không được mà mỉm cười, "Ngươi đi học ngành phục vụ từ khi nào vậy, sao ta lại không biết?"

Lê Khải Liệt đứng trước cửa bếp, dựa vào khung cửa, ngôn hành của hắn luôn khiến người ta cảm thấy hắn là một kẻ chơi bời phóng đãng khó có thể ràng buộc, nhưng hiện tại Lê Khải Liệt lại dùng ánh mắt thâm trầm mà bình tĩnh để nhìn Vu Duy Thiển.

"Ta nghênh đón đủ mọi chuyện ngoài ý muốn, nhưng trong đó không bao gồm ngươi, Duy, ngươi tốt nhất có thể bảo vệ tốt chính mình, lần này ta không dám đánh cược." Ánh sáng chiếu rọi một màu u buồn thâm trầm lên mặt của hắn, "Ngươi không phải là thứ mà ta có thể đặt lên ván bài."

U buồn không thích hợp với Lê Khải Liệt, hắn luôn chói mắt rực rỡ, nhưng khi trên người của hắn xuất hiện cảm xúc như vậy thì Vu Duy Thiển không thể không bị chấn động, "Ngươi luôn biết cách nói ra những lời có thể làm ta động tâm, cái tên đạo chích này–"

Hắn đi về phía Lê Khải Liệt, "Ngươi trộm tim ta còn chưa đủ hay sao?" Hắn vừa cười vừa trêu chọc, nhưng đáy mắt lại không có ý chê cười, "Những gì có thể cho ngươi thì ta đều đã cho ngươi. Bất tử? Vẫn là câu

nói kia, ta không hối hận, hiện tại làm cho ta suy nghĩ ngươi còn muốn cái gì nữa."

Trong đêm tối, đôi mắt đen lạnh thấu xương lại khiến người ta nóng ran cả người, hắn ngoắc tay với Lê Khải Liệt.

"Nếu bị ta chán ghét–" Hắn kéo Lê Khải Liệt vào phòng tắm, cởi bỏ quần áo của đối phương và của chính mình, "Nếu bị ta chán ghét thì ta nhất định sẽ vứt bỏ ngươi, nhưng ta đã sớm phát hiện ta vứt không nổi, ngay cả không thèm nghĩ đến ngươi mà cũng làm không được, không biết bắt đầu từ khi nào thì ta đã quen nghe những lời hèn hạ lại biến thái của ngươi…."

"Chết tiệt, bị ngươi lây bệnh, có lẽ ta cũng biến thành một tên biến thái hèn hạ." Hắn thì thầm, hơi nước mờ mịt bao phủ cảnh vật ở trước mắt, nhưng hắn vẫn bắt được mục tiêu một cách chuẩn xác.

Hô hấp của Lê Khải Liệt bị kiềm hãm, giọng nói khàn khàn nhất thời càng trở nên trầm thấp, "Ngươi có biết ngươi đang làm cái gì hay không?"

"Cũng giống như ngươi, ta biết rất rõ." Tay hắn đang di động, hô hấp cũng truyền đến bên cổ của Lê Khải Liệt, "Ta biết ta không hay nói, nhưng mà ta yêu ngươi, Liệt, đừng nghĩ là ta không biết, ngươi kỳ thật rất để ý, nhưng ta rất ít khi đáp lại ngươi."

"Chẳng qua cách thức của ta khác với ngươi, ta ưa dùng hành động–" Hắn ghé vào lỗ tai của Lê Khải Liệt, Lê Khải Liệt cũng không để lỡ thời cơ mà sờ soạng thân thể của Vu Duy Thiển, "Nhưng ta rất tham lam, ta muốn tất cả, tất cả đều cho ta đi, Duy, bao gồm cả sự sợ hãi của ngươi, ngươi đang lão hóa giống như người thường, ngươi sẽ chết, ngươi trở nên suy nhược, chắc là ngươi rất sợ, nhưng ta lại không nhìn thấy ngươi có phản ứng gì! Vì sao ngươi không có phản ứng! Cho ta một chút phản ứng đi!"

Lê Khải Liệt hung hăng nắm chặt dục vọng của Vu Duy Thiển, lần này đến phiên hô hấp của Vu Duy Thiển bị đình trệ, "Đừng dùng sức như vậy." Hắn cắn cổ của Lê Khải Liệt tựa như khi hắn từng bị cắn.

Đàn ông có lẽ đều có một chút thú tính ở trong người, hắn rốt cục cảm nhận được khoái cảm ở trong đó, yết hầu của Lê Khải Liệt đang rung động dưới đầu lưỡi của hắn, hơi thở ướt át đầy nam tính hỗn hợp với mùi rượu và thuốc lá, hương vị trên làn da giống như thuốc kích thích tình dục đang khiêu khích hắn.

"Đừng nhúc nhích." Hắn đè lại thân thể sắp làm ra phản ứng của Lê Khải Liệt, "Ngươi luôn lo lắng cho tình trạng sức khỏe của ta, như vậy cũng tốt, cứ để cho ta làm." Hắn liếm lên da của Lê Khải Liệt, cắn vào bắp thịt của đối phương.

Dáng người của Lê Khải Liệt rất hoàn mỹ, có được sinh lực tràn đầy sức sống, bồn tắm rất lớn nhưng vẫn trở nên chật chội, Vu Duy Thiển tựa như đang nhấm nháp một khối năng lượng, dấn thân vào trong đó, trao đổi nhiệt độ cơ thể trong nước ấm.

Động tác của Vu Duy Thiển dịu dàng mà kiên quyết, đáy mắt bị người ta hiểu lầm là ngạo mạn và lãnh đạm đang trở nên sôi sục, Lê Khải Liệt có thể chịu được nhưng Vu Duy Thiển đã sắp không thể chịu được, "Mấy ngày nay ngươi còn lo lắng cho thân thể của ta hơn cả ta. Ta đã quen hết thảy hành vi làm càn của ngươi, nếu ngươi còn lo lắng cho ta thì hiện tại ta nói cho ngươi biết, đó là dư thừa–"

Kế tiếp hắn dùng hành động để chứng minh vấn đề sức khỏe của hắn không cần phải lo lắng.

Mọi người đều sẽ già cả, có lẽ hắn nhất thời vẫn chưa quen trở thành một người bình thường, nhưng chuyện này cũng không ngăn cản hắn hưởng thụ lạc thú của người bình thường.

Lê Khải Liệt không thể ngăn cản, thậm chí ngay cả kiềm chế cũng không có, trong khoảng thời gian bị cấm dục đã làm cho hắn mất đi khả năng tự điều khiển, hắn vội vàng cần phóng thích, sự chủ động của Vu Duy Thiển càng châm ngòi dục hỏa của hắn.

Nước trong bồn tắm bị tràn ra ngoài không ít, tiếng gầm gừ tràn đầy áp lực không ngừng vang vọng, thân thể giao hợp, tìm kiếm nơi phóng thích tình cảm, cho đến khi bị dục vọng nhấn chìm.

"Ta cũng sợ…..nhưng ta biết ngươi luôn ở bên ta cho nên ta không hề lo lắng."

Ngâm mình trong bồn nước nóng vốn đã nguội lạnh lại bị hâm nóng vì kịch liệt vận động, rốt cục Lê Khải Liệt nghe được một câu như vậy từ chính miệng của Vu Duy Thiển, ở trong mắt Vu Duy Thiển, kỳ thật

đáp án rất đơn giản.

Đôi mắt sáng như đuốc của Lê Khải Liệt dừng lại trên người hắn.

Tất cả tóc đều bị vén ra sau đầu, lộ ra vầng trán trơn bóng, khuôn mặt sắc nét càng thêm rõ ràng, Vu Duy Thiển hoàn toàn là một người đàn ông chính chắn điển trai, cân nhắc nói ra những lời này, đôi mắt lạnh lùng sắc bén khẽ khép lại, tránh đi ánh nhìn chăm chú của Lê Khải Liệt.

"Ngươi đang ngượng ngùng sao, Duy–" Lê Khải Liệt nhịn không được mà mỉm cười rồi hôn lên trán của Vu Duy Thiển, giống như hôn một đứa con nít, bởi vì là Lê Khải Liệt nên cảm giác của Vu Duy Thiển cũng trở nên vô cùng khác biệt.

Hắn quay đầu đi rồi đứng dậy, "Nước lạnh, đứng lên đi."

Vu Duy Thiển đưa lưng về phía Lê Khải Liệt, Lê Khải Liệt không nhìn thấy vẻ mặt của người này, hắn đứng dậy rồi đi đến sau lưng của Vu Duy Thiển, thân thể trần trụi ôm lấy đối phương, "Duy yêu, ngươi có thể nói cho ta biết vì sao lỗ tai của ngươi đỏ lừ hay không?"

"Không có, ngươi nhìn lầm rồi." Hắn ngã người ra phía sau, dựa vào bả vai của Lê Khải Liệt, có trời mới biết lần trước hắn đỏ mặt là lúc nào, mà hắn lại bị một câu cùng một nụ hôn của Lê Khải Liệt làm cho khuôn mặt trở nên nóng ran.

Hai thân thể kề sát, trong lòng kêu một nghìn lần một vạn lần, Duy đáng yêu của ta, Duy yêu của ta, nhưng Lê Khải Liệt biết rõ nếu hắn nói ra thì nhất định sẽ bị đánh một cách không thương tiếc, cho nên hắn chỉ ôm lấy Vu Duy Thiển, hôn lên mái tóc ẩm ướt của đối phương, bao gồm cả những sợi tóc trắng bạc.

"Mệt không?" Hắn hỏi Vu Duy Thiển.

"Cứ đứng yên như vậy, đừng nhúc nhích, để cho ta ôm ngươi trong chốc lát." Độ ấm trong phòng tắm vẫn còn duy trì, Vu Duy Thiển xoay người rồi giang hai tay ôm lấy Lê Khải Liệt, hắn từ từ nhắm mắt lại rồi nói ra những lời này, không nhìn thấy đôi mắt tràn ngập thâm tình và nóng rực của Lê Khải Liệt.

Lê Khải Liệt trân trọng giờ phút này, hắn lặng lẽ hạ xuống nỗi lo trong lòng, lặng lẽ giống như vẫn hay ỷ lại vào Vu Duy Thiển, đem trọng lượng thân thể dựa vào người Vu Duy Thiển, hắn có thể nhận thấy hành động này giống như một đứa bé đang làm nũng, nhưng hắn không rời đi.

Mà ngoại trừ trân trọng thì những loại tình cảm khác cũng sẽ bốc lên.

"Hey, ở phía dưới đừng lộn xộn."

"Là nó tự mình muốn đụng đến ngươi chứ ta có làm cái gì đâu, ai bảo ta yêu ngươi, làm sao mà lại không có phản ứng khi ngươi trần truồng như thế."

"Xem ra ta có lẽ sẽ già trước ngươi, đến lúc đó có thể ngươi phải chỉ vào một ông lão mà nói với người khác là ngươi yêu hắn, thật sự nghĩ không ra cảnh tượng lúc đó là như thế nào." Chế nhạo một cách chua ngoa, cho dù nhân vật chính của đề tài lại là chính hắn.

"Ông lão? Ai? Là ngươi à? Như vậy có phải ta nên gọi ngươi là chú hay không?" Xưng hô bình thường đến miệng của Lê Khải Liệt, nhất là hiện tại lại nghe ra hết sức tình sắc, hắn gặm vành tai của Vu Duy Thiển, nỉ non một cách tà ác, "Bây giờ có muốn ta kêu thử hay không? Chú Wirth? Đừng tưởng rằng cứ như vậy là xong rồi, chú kích thích dã thú trước, kế tiếp chú phải trấn an nó."

……

P/S: thê nô, thê nô =)), ở nhà hâm sữa chờ vợ =)) =)). Mà bé Duy đáng yêu quá nha, bị chồng trêu đỏ bừng cả mặt:>. 2 bạn ngọt ngào kiểu này là sớm có án mạng đó.

200. Chương 200: Bữa Sáng Xao Động

Bóng đêm quyến rũ, dã thú bị kích thích phá tan gông cùm xiềng xích, không hề kiềm chế chính mình, thú tính điên cuồng lan tỏa từ phòng tắm đến phòng ngủ, làm cho bầu không khí trở nên nóng rực. Biểu hiện của Vu Duy Thiển nói cho Lê Khải Liệt biết việc trấn an dã thú cũng không phải là một chuyện khó.

"Nếu ngươi làm như vậy sớm một chút thì sẽ không lãng phí mấy ngày nay. Thế nào? Có tiếc nuối không?" Hắn thậm chí còn có sức trêu chọc Lê Khải Liệt vì đã nhẫn nại một cách vô vị, cái này là vì Lê Khải Liệt vẫn lo cho hắn, sợ thân thể của hắn chịu không nổi, lúc này không biết đối phương có cảm tưởng gì?

Rốt cục nhịn chay đã đời lại trở nên vô dụng, cho nên Lê Khải Liệt cố gắng thông suốt ý tưởng, dã thú mở ra hàm răng sắc nhọn, ăn con mồi sạch sẽ cho đến khi thỏa mãn, Vu Duy Thiển ngay cả sức để đá Lê Khải Liệt xuống giường cũng không có.

Trên thực tế cả hai đều không còn sức để đứng dậy, một đêm lộn xộn rốt cục trôi qua.

Ngày hôm sau quán bar vẫn buôn bán như thường, càng ngày càng có nhiều người biết nơi này là do Vu Duy Thiển mở, hơn nữa Miracle Leo thường xuyên xuất hiện, fan và phóng viên đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Đối với ông chủ quán bar Vu Duy Thiển mà nói thì kinh doanh phát đạt là một chuyện rất tốt, chỉ cần khách của quán đều nghe lời thì hắn sẽ không vô cớ đuổi bọn họ đi. Đi qua đi lại ở quầy bar còn có thể nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, đó là Jasmine, nàng cam tâm tình nguyện vì thần tượng của mình cùng ông chủ đẹp trai vô địch mà dọn đến Manhattan.

"Dù sao ông chủ trả tiền lương cũng không thấp, nơi này tiền boa cũng cao, còn có thể nhìn thấy nhiều người đẹp, tại sao lại không cơ chứ?" Thu tiền mặt của đám phóng viên, Jasmine mở to đôi mắt tròn xoe để trả lời câu hỏi, chứng minh thân phận và quan hệ của nàng với Vu Duy Thiển ở trong này.

"Có thời gian tán dóc mà không chịu bưng rượu cho khách ở bàn số 3? Rảnh rỗi quá nhỉ, nếu vậy đêm nay ở lại tăng ca, dọn dẹp tủ ly cho sạch sẽ." Giọng nói cứng rắn lạnh lùng giống như ác quỷ, dập nát ảo tưởng của Jasmine một cách thẳng tay không thương tiếc, nàng còn tưởng rằng có tình nhân như Miracle Leo thì Vu Duy Thiển sẽ có tính người hơn một chút.

Ít nhất sẽ cười nhiều hơn? Nhưng hiện tại khuôn mặt cương cứng của hắn còn khủng bố hơn cả trước kia.

Vu Duy Thiển vẫn pha rượu như bình thường, lau chùi ly tách, ngoại trừ gọi rượu thì những lời khác của mọi người đều bị hắn vứt sang một bên, hắn biết Lê Khải Liệt gần đây rất nóng nảy, hắn kỳ thật cũng giống như vậy.

Dựa theo lời của Amy Lee, bên trong cây đàn không thể cất giấu một cái lọ lớn, kích thước tuyệt đối không vượt quá một ngón tay cái, như vậy cái lọ nhỏ kia có thể chứa cái gì mà quan trọng đến mức đó….

Đã từng thảo luận với Lê Khải Liệt nhưng không hề có đáp án, với lại không biết vì sao bữa ăn đang vui vẻ sáng nay lại trở thành như vậy.

Ở trên giường lăn lộn quá nửa đêm, ngày hôm sau bọn họ thức dậy muộn, bữa sáng đương nhiên cũng muộn.

"Muốn ăn cái gì?" Hắn nghe được âm thanh trong phòng ngủ thì liền quay đầu hỏi một câu.

Sáng sớm tỉnh dậy, ngửi được mùi cà phê xuyên thấu từ nhà bếp vào phòng ngủ được mở rộng cửa, tầm mắt của Lê Khải Liệt không thể dời khỏi bóng dáng của Vu Duy Thiển.

"Ta biết ngươi ghét ăn bột yến mạch, bánh mì nướng thì thế nào? Thừa dịp bơ của ngươi còn chưa quá hạn." Đồng hồ sinh lý của Vu Duy Thiển thường báo thức rất đúng giờ, một trong hai người bọn họ nếu ai thức dậy sớm thì sẽ là người chuẩn bị bữa sáng.

Không có gì so với việc từ trên giường nhìn thấy bóng dáng với đường cong rõ ràng càng khiến người ta cao hứng hơn.

"Bơ của ta?" Giọng nói lười nhác của Lê Khải Liệt từ xa truyền đến gần, "Làm sao mà lại quá hạn cho được" gần sát Vu Duy Thiển, giọng nói trầm thấp vô cùng ám muội, "Bơ của ta còn rất mới, tối hôm qua ngươi mới thử xong, có muốn nếm thử nữa không?" (o_o)

Buổi sáng nên râu mọc ra rất rõ ràng, Lê Khải Liệt còn cố ý dùng cằm cọ vào cổ của Vu Duy Thiển, động tác đang trét bơ của hắn dừng lại một chút, "Như vậy mà cũng có thể liên tưởng cho được, ngươi còn có thể nói ra bao nhiêu lời hèn hạ hơn nữa, tốt nhất cứ nói hết ra một lần, miễn ảnh hưởng đến khẩu vị của ta."

Bơ trắng được trét lên bánh mì nướng màu vàng nâu, hơi nóng nhanh chóng làm cho nó tan chảy, quết một miếng bơ rồi đặt vào miệng, Lê Khải Liệt liếm liếm môi, thản nhiên nói, "Cũng không phải chưa từng nếm qua."

Người này….Vu Duy Thiển kéo Lê Khải Liệt đến trước mặt, hung hăng hôn cái miệng mà có thể nói ra bất cứ điều gì, thuận tiện cũng nếm lấy vị bơ trong miệng của đối phương, sau đó mới buông Lê Khải Liệt ra, kề sát vào trán của hắn mà cười khẽ, "Cút đi tắm rửa rồi thay quần áo, sau đó lại đây ăn sáng."

"Tuân lệnh, đức vua của ta." Lê Khải Liệt hôn ngón tay của Vu Duy Thiển, mặt trên còn thơm mùi bánh mì nướng.

Từ trên giường đứng dậy vẫn chưa mặc quần áo, Lê Khải Liệt là kẻ có thể bày ra cơ thể mà không biết xấu hổ, kỳ thật người phải xấu hổ là kẻ khác, người có cân nặng quá khổ chắc chắn sẽ xấu hổ mà chết.

Thân thể của Vu Duy Thiển so sánh với hắn thì lại dẻo dai hơn, hiện tại hơi gầy một chút, tựa như roi da tràn đầy độ đàn hồi, nhưng không được bao lâu thì sẽ có biến hóa, hắn biết tiếp theo sẽ như thế nào, hắn đang dần già cả, mà thể chất đặc biệt của Lê Khải Liêt chưa hẳn sẽ làm cho đối phương vĩnh viễn bất tử, nhưng nhất định sẽ có sinh mệnh lâu dài và dẻo dai hơi người bình thường.

Nhìn bàn tay đang đặt trên đầu gối của mình, tuy rằng tối hôm qua hắn nói với Lê Khải Liệt là hắn tin tưởng đối phương, cho nên cũng không cần phải lo lắng đối với biến hóa của mình, nhưng tất nhiên vẫn chưa thể thích ứng, cảm giác này thật kỳ lạ.

Hy vọng khi hắn già cả thì đứng cạnh Lê Khải Liệt sẽ không cách biệt quá nhiều, hiện tại hắn lại hiểu rất rõ cảm giác trong lòng của những người phụ nữ đã rời xa hắn vì không chịu nổi bất tử của hắn.

Chờ Lê Khải Liệt tắm rửa xong xuôi rồi bước ra thì Vu Duy Thiển đang ngồi trước bàn, kỳ thật trời đã không còn sớm, bọn họ đều bỏ lỡ bình mình buổi sáng, ánh nắng lúc mười giờ từ một góc cửa sổ chiếu vào đuôi tóc hơi khẽ vểnh. Nguồn:

Không biết Vu Duy Thiển đang suy nghĩ cái gì mà lại nhìn tay của mình, Lê Khải Liệt kỳ thật có thể đoán được nhưng hắn từ chối suy nghĩ sâu xa

Đứng phía sau Vu Duy Thiển một lúc, hắn tiến lên ôm lấy đối phương, hôn lên sau cổ của đối phương, Lê Khải Liệt cố ý xem nhẹ mái tóc bạc càng hiện rõ dưới ánh mặt trời ở trước mặt, "Ngươi gặp phải chuyện như vậy nhưng người mất khống chế lại là ta, mấy ngày nay đừng đến quán bar, có được hay không?"

"Ngươi muốn làm cái gì?" Đại khái là có thể đoán được tâm tư của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển để cho người nọ ngồi xuống, "Ngươi vốn là người không thích nén giận, có phải chuẩn bị làm cái gì hay không? Sợ liên lụy đến ta? Lại sợ ta tự ái cho nên không nói là hiện tại ta không giúp được gì, mà chỉ muốn ta tránh mặt?"

Giọng điệu của Vu Duy Thiển tràn ngập tự giễu, Lê Khải Liệt không thể phản bác, hắn liền cau mày, "Tự ái và an toàn của ngươi thì cái nào quan trọng hơn? Ta thừa nhận là ta muốn bảo vệ ngươi, chẳng lẽ bị bảo vệ mà lại không thể chịu được? Như vậy ta là cái gì đối với ngươi? Nếu ngươi có chuyện gì thì tại sao lại không nghĩ đến tâm tình của ta?"

"Nhiều năm như vậy vẫn chưa nếm thử cảm giác bị bảo vệ, tuy rằng ta muốn nói là ta tự bảo vệ mình cũng không thành vấn đề, bất quá nghĩ đến việc ngươi sẽ đối phó với người nào, có lẽ ta nên tránh sang một bên để không trở thành nhược điểm của ngươi." Từ trước đến nay chưa từng nói những lời như vậy, cũng không ngờ sẽ có một ngày mình lại nói như thế, ngữ điệu của Vu Duy Thiển trở nên lạnh rét, nhưng rốt cục phải thừa nhận sự thật.

Hắn không còn pháp thuật có thể chống lại mọi nguy hiểm, hiện tại hắn nhiều nhất chỉ còn lại bản lĩnh của cổ nhân, nhưng cho dù bản lĩnh có cao cỡ nào thì cũng không thể so sánh với vũ khí công nghệ cao.

"Được rồi, đừng bày ra bản mặt đó, ta hiểu rồi." Thấy Lê Khải Liệt cứng họng không nói được một câu nào, ánh mắt tối tăm u ám vẫn nhìn hắn, hắn liền đem miếng bánh mì nướng đặt đến miệng của đối phương, "Ăn đi, là bữa sáng ta đặc biệt làm riêng cho ngươi, đừng để nó nguội ngắt đến mức nói là ăn không vô."

"Ngươi cũng biết ta sẽ không nói như vậy." Cắn miếng bánh mì mà Vu Duy Thiển truyền sang, bên cạnh còn có jăm-bông và trứng chiên, Lê Khải Liệt ăn hết miếng này sang miếng khác, chậm rãi mà cẩn thận, ánh mắt lai nhiều dòng máu di chuyển trên người của Vu Duy Thiển.

"Nhìn cái gì? Chẳng lẽ muốn ta đút thì ngươi mới chịu ăn?" Bị ánh mắt của Lê Khải Liệt làm cho khó chịu, Vu Duy Thiển quết một miếng phô mai nhét vào miệng của Lê Khải Liệt, nhìn đối phương liếm mút ngón tay của mình, "Đừng tự trách, chúng ta đều biết muốn được cái gì đó thì nhất định phải trả giá đắt."

Vì để có được hạnh phúc của người thường thì hắn phải trả giá bằng bất tử, chẳng qua di chứng vượt quá dự tính, nhưng nếu không phải huyết thống của gia tộc Claudy thức tỉnh trong người của Lê Khải Liệt thì bọn họ sẽ không đổi chỗ cho nhau, rơi vào tình trạng đáng chế nhạo như hiện tại.

"Bây giờ chưa phải là tình huống tệ nhất hay sao?" Hỏi một cách đùa cợt, lần này người lên tiếng là Lê Khải Liệt, hắn cắn mút ngón tay của Vu Duy Thiển, liếm sạch vị phô mai trên ngón tay của đối phương.

Hôm nay Lê Khải Liệt phải đến đài radio để ghi âm, hiện tại Owen cố sức để hắn tuyên truyền không cần lộ diện, từ chối tất cả lời mời quay show truyền hình, cố gắng che giấu tất cả biến hóa xảy ra trên người của Lê Khải Liệt.

"Ta đi đây." Ăn xong bữa sáng, hắn đeo mắt kính để chuẩn bị ra khỏi nhà, khi đi đến trước cửa thì liền quay đầu lại, "À, ta có gọi điện cho Deman, bảo hắn cung cấp người cho ta."

Nói xong, hắn không nhìn sắc mặt của Vu Duy Thiển mà chỉ mở cửa bước đi, người đàn ông ngồi bên bàn ăn hiểu được ý của hắn, vẻ mặt nhất thời trầm xuống.

Vu Duy Thiển không thể trách Lê Khải Liệt không tin hắn, nhưng muốn một người cao ngạo như hắn chấp nhận người khác bảo vệ thì….

"Vu Duy Thiển a Vu Duy Thiển, hóa ra cũng có một ngày ngươi cần phải được bảo vệ." Cắn răng tự giễu, hắn đứng dậy rồi dọn dẹp bàn ăn.

Không gian yên lặng như không còn ai tồn tại, mùi dục vọng tối qua đã bị mùi thức ăn che lấp.

Lê Khải Liệt ăn sạch trứng và thịt trên bàn, chỉ còn thừa lại một ít bánh mì nướng, nếu không phải hắn muốn Lê Khải Liệt ăn thì có lẽ đối phương cũng sẽ không chạm vào.

Chờ đến khi thu dọn hết thảy, Vu Duy Thiển ngồi trên ghế sô pha, vẫn còn cách giờ mở cửa quán bar khá sớm, bình thường đến buổi chiều hắn mới đi, nhìn chăm chú toàn bộ căn phòng trống trải, hắn cứ ngồi như vậy trên ghế sô pha, bỗng nhiên nhớ không nổi những lúc không có Lê Khải Liệt thì hắn đã làm gì để giết thời gian.

Cho nên hôm nay hắn đến quán bar rất sớm, mở cửa quán, nghênh đón rất nhiều người, nhưng đại đa số đều là phóng viên của các tòa soạn nhỏ giả vờ làm khách hàng.

…….

P/S: Thật là, cái màn bơ biếc của con sam phô hết sức à T_____T, nói mà không biết ngượng mồm. Ta mà ở đó chắc tìm cái hố mà chui xuống quá =.=

201. Chương 201: Kết Quả Của Chờ Đợi

Với thanh danh trong làng giải trí của Lê Khải Liệt, còn có phong cách thần bí của Vu Duy Thiển đối với những người xung quanh, các phóng viên lần này không tiến lên phỏng vấn như ong vỡ tổ nữa, tin tức đặc biệt được bán ra từ một người tài xế xe taxi, người nọ trở thành người trực tiếp nắm giữ tư liệu đặc biệt đó, được mời tham gia rất nhiều chương trình, khi sự kiện này xảy ra, các phóng viên rốt cục hiểu rõ.

Lấy đá chọi đá sẽ không có kết quả, chờ đợi và tiếp tục chờ đợi thì xem ra còn có thể gặp được một ít may mắn, đó mới là bí quyết thành công để gặt hái tin tức.

Kỳ thật ai lại không biết khi gặp được hai ngươi kia, chỉ cần vài người điên cuồng thì sẽ làm tất cả những người còn lại đều mất bình tĩnh, có rất nhiều phóng viên là fan hâm mộ của Lê Khải Liệt, mà một ít biên tập viên của các tòa soạn đã sớm chết mê chết mệt vì vẻ thần bí và nội tâm của người đàn ông phương Đông này.

"Hiện tại ngươi giống như diều hâu không bay ra khỏi ổ, Wirth, ngươi có khỏe không?" Khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt Vu Duy Thiển, Owen gọi một ly rượu mạnh.

"Diều hâu không bay ra khỏi ổ….là cách mà ngươi nhìn ta hay sao, Owen?" Hắn đem một ly Vodka đặt trước mặt Owen, ánh mắt cao ngất hình thành góc độ lợi hại, tạm thời xem nhẹ những lời này, "Vì sao ngươi lại ở đây? Người nọ đâu?"

"Liệt? Hắn ở đài phát thanh, không cần ta." Owen uống cạn một ly rượu, tiếp tục yêu cầu một ly khác, Vu Duy Thiển biết tửu lượng của Owen không tệ nhưng sau khi nhìn thấy người này uống vài ly thì hắn nhận ra Owen hôm nay rất khác thường.

Ánh mắt bình tĩnh nhìn về một phía không rõ phương hướng, "Liệt hiện ại đang thu âm cho chương trình, hắn không cần ta, trên thực tế….không ai cần ta. Ngươi nói thử xem, ta cực khổ vất vả để mở công ty này là vì cái gì? Ta muốn chứng minh cái gì? Chỉ có một mình ta còn nhớ thương chuyện xưa, ta nghĩ rằng người kia không thay đổi, a….hắn quả thật không thay đổi, hắn vẫn thích mấy cậu trai trẻ…."

Vu Duy Thiển biết Owen đang nói đến Calgary, nhưng hiện tại hắn không có hứng thú nhúng tay vào chuyện của bọn họ, "Ngươi uống nhiều rồi."

"Ta uống nhiều, ta uống nhiều nên mới có thể bị tình cảm của ngươi và Liệt cảm động, gọi điện thoại cho Calgary để hẹn tuần này gặp mặt, kết quả hôm nay lại thấy hắn đang ở cùng một người đàn ông khác, một người thanh niên trẻ tuổi, trẻ hơn Liệt, trẻ hơn cả ta, ta biết ngươi không còn nhỏ, Wirth, nhưng vì sao người phương Đông lại nhìn không ra tuổi tác? Người thanh niên kia cũng vậy–"

Đây là lần đầu tiên Owen uống nhiều như vậy ở trước mặt hắn, Vu Duy Thiển không tiếp tục rót rượu cho hắn nữa, những vị khách ngồi ở quầy bar đã sớm yên lặng, tất cả đều chuyển sự chú ý lên người bọn họ.

"Vì sao vẻ ngoài của các ngươi lúc nào cũng chỉ như tuổi hai mươi? Còn các nếp nhăn, vì sao người phương Đông không có nhiều nếp nhăn?" Owen thật sự uống quá nhiều nhưng hắn cảm thấy bản thân rất thanh tỉnh.

"Mọi người đều sẽ già." Vu Duy Thiển không tính giải thích, so với người Châu Á thì ngươi Châu Âu sẽ già nhanh hơn, hắn không khỏi nghĩ đến Lê Khải Liệt, người đàn ông kia tựa hồ được thừa hưởng tất cả những ưu điểm của người phương Đông lẫn phương Tây.

"….Không phải mọi người đều may mắn giống các ngươi, tình yêu của các ngươi làm cho người ta ghen tỵ, ngươi biết không, làm cho người ta ghen tỵ!" Sắc mặt đỏ bừng, Owen vẫn còn đang nói, trong lòng như có lửa đốt, trước mắt tất cả đều là cảnh tượng mới vừa rồi, hắn nghiêng người vào quầy bar, muốn sờ vào Vu Duy Thiển.

Hắn muốn nhìn rõ ràng mặt của Vu Duy Thiển, khi thanh tỉnh thì hắn sẽ không làm như vậy, cũng không dám, nhưng hiện tại ghen tỵ và buồn khổ đang tra tấn hắn, hắn đã quên đây là trường hợp gì, Vu Duy Thiển cũng không phải người tùy tiện có thể đến gần.

Không thích bị một con ma men đùa giỡn, đôi mắt đen càng lúc càng lạnh lùng, Vu Duy Thiển định bẻ tay hắn thì có một người bước nhanh hơn, "Rốt cục đuổi kịp ngươi! Không phải nói là muốn gặp mặt hay sao? Tại sao vừa nhìn thấy ta thì liền xoay bước bỏ đi?"

Calgary dịu dàng cầm tay Owen, đem nó chuyển vào trong tay của mình, "Người mà ngươi muốn chạm vào chẳng phải là ta hay sao? Ngươi gọi điện cho ta bảo muốn gặp mặt, chẳng lẽ không phải để nói cái gì à?"

"Ta muốn nói cái gì với ngươi? Nói là ngươi có người mới? Calgary, coi như chấm dứt, ta đã thấy tất cả." Owen nhìn thấy Calgary thì lập tức thanh tỉnh, hắn rút tay ra, "Tên thanh niên kia quấn quýt lấy ngươi, ngươi không có cách nào cự tuyệt hắn, ta–"

Vẫn chưa nói xong thì đã bị Calgary che miệng, "Đừng nói như vậy, vì không muốn ngươi hối hận, đừng nói, Owen, ta vì ngươi mà bị trục xuất khỏi giáo hội, chỉ vì chờ một câu của ngươi chứ không phải muốn ngươi hiểu lầm."

"Hiểu lầm cái gì?" Ngữ thanh có một chút quen thuộc đột nhiên vang lên, một người phương Đông trẻ tuổi bước thẳng đến quầy bar, "Hóa ra đây là quán bar do ngươi mở, vị linh mục này không chịu nói cho ta biết, mà chẳng phải ngươi đã không còn là linh mục hay sao?"

Amy Lee, vì sao hắn lại đi theo Calgary vào đây, vấn đề này tạm thời gác sang một bên, nhưng thoạt nhìn theo như lời của Owen, người phương Đông kia chính là hắn.

"Hắn tìm ta chỉ để hỏi về chuyện của Wirth, ta không muốn nói cho hắn biết nên hắn mới quấn lấy ta, ngươi nhìn thấy là lúc hắn lấy tiền muốn ta bán tin tức cho hắn." Calgary không biết có phải muốn cười khổ hay không, biểu tình rất kỳ lạ.

"Lấy tiền? Hắn cởi quần ở trước mặt ngươi là vì lấy tiền cho ngươi? Ngươi nghĩ rằng ta sẽ tin ngươi hay sao?" Nhạc trong quán bar rất nhẹ nhàng, những tiếng xì xào trong quán bar cũng không quá lớn, nhưng Owen cất cao giọng nói ngay lúc này lập tức khiến nhiều người liền chú ý.

Amy Lee hiểu rõ, liên tục vẫy tay, "Ta không có hứng thú đối với đàn ông, ta nghe nói vị linh mục này quen biết với các ngươi nên mới tìm hắn để xin tin tức, ta cũng không phải–" Hắn giải thích, chỉ chỉ vào dưới quần lót của mình, "Gầy đây tình hình trị an quá kém, ta sợ bị cướp nên mới giấu tiền ở nơi bí ẩn một chút, chẳng lẽ như vậy cũng không được hay sao?"

Thảo nào biểu tình của Calgary trở nên kỳ lạ, e rằng cả đời này hắn chưa từng gặp phải một người dùng cách như vậy để mua bán tin tức với hắn.

Tình cảnh rất xấu hổ.

Vu Duy Thiển bỗng nhiên nhớ đến lời của Lê Khải Liệt, hắn chống lại đôi mắt của Amy Lee, người nọ đang nhìn hắn, vẻ mặt và nụ cười vô tội hơi dao động một chút.

"Tình yêu chính chắn, tôn trọng, chung thủy sẽ không dễ dàng biểu hiện ra ngoài, âm thanh của nó rất thấp, nó là khiêm tốn, nhượng bộ, ẩn nấp, chờ đợi lại chờ đợi." Giống như đang đọc thơ ca, Calgary luôn lộ ra biểu tình điềm đạm nghiêm túc, hiện tại hắn dùng biểu tình vô cùng dịu dàng để nhìn Owen, "Nói cho ta biết, Owen, ta chờ được kết quả hay chưa?"

Owen tỉnh rượu hơn phân nửa, hóa ra hắn đã phạm sai lầm đáng ngượng ngùng này, bị Calgary nhìn ra hắn để ý đến người nọ nhiều như thế nào, nếu hắn ở lại sau vách tường lâu một chút để thấy rõ ràng tình cảnh khi ấy thì sẽ không rơi vào trường hợp đáng chê cười như vậy.

"Nếu ngươi vẫn không tha thứ lúc trước ta rời xa ngươi thì vì sao lại để ý người này làm gì đối với ta? Ngươi đang ghen, Owen, ngươi còn yêu ta, đừng để ta chờ quá lâu, ngươi muốn làm thế nào cũng được, nhưng đừng tiếp tục tra tấn ta nữa."

Vì Owen mà hắn rời bỏ nước Anh để đến đây, Calgary tốt nghiệp trường dòng, hắn không lo linh mục còn có thể làm cái gì, mà thực chất hắn cũng chưa làm cái gì, hắn chỉ luôn chờ đợi, tựa như tội nhân chờ đợi bản án cuối cùng.

Lúc này Owen mới phát hiện Calgary đang thay đổi, ánh mắt của đối phương trở nên u buồn, mà chính mình thì sao, hắn rốt cục ý thức được việc hắn tự làm khó dễ cũng là đang đồng thời tra tấn cả hai người

bọn họ.

"Nhiêu đó có tính là gì đâu…" Hắn thấp giọng, một lòng muốn tra tấn khảo nghiệm đối phương, nhưng cuối cùng không chỉ Calgary bị tra tấn khảo nghiệm, "Ta còn nói ghen tỵ với người khác, kỳ thật ta mới là một kẻ ngốc."

Thù hận và quá nhiều tự ái sẽ làm tổn thương tình yêu, Owen tiến lên, "Linh mục, ta có thể xưng tội hay không?"

"Ta đã không còn là linh mục, nhưng mà bất cứ lúc nào ta cũng chờ ngươi xưng tội, ngươi có tội, ngươi đã cướp mất trái tim của ta từ rất nhiều năm về trước…." Cõi lòng của Calgary tràn đầy kích động.

Bọn họ thỏa mãn, nhưng mọi người lại cảm thấy không đủ, tiếc nuối nhân vật chính không phải là Miracle Leo mà bọn họ hy vọng, nhưng Vu Duy Thiển cảm thấy may mắn vì lúc này Lê Khải Liệt không ở đây, hắn còn có điều muốn hỏi Amy Lee.

Nguồn:

"Đi theo ta." Hắn bảo Amy Lee đi theo hắn ra căn phòng ở phía sau.

Amy Lee đi theo, "Ngươi hỏi ta vì sao muốn điều tra ngươi? Bởi vì ta rất ngạc nhiên đối với ngươi, ngươi là người có được cây đàn vi-ô-lông kia, ta nhịn không được mà muốn nghe thử người như ngươi khi diễn tấu nó thì sẽ như thế nào, ta đã xem trên mạng, đáng tiếc chưa từng được thưởng thức trực tiếp."

Hắn trả lời lưu loát, Vu Duy Thiển còn muốn hỏi về thứ bên trong cây đàn, bỗng nhiên ngoài cửa vang lên tiếng của Owen, "Wirth, ta và Calgary chuẩn bị về, ngoài cửa có một chiếc xe hơi kỳ lạ, khi ngươi trở về thì cẩn thận một chút."

Amy Lee nghe xong, ánh mắt không ngừng chuyển động, không dám nhìn thẳng vào Vu Duy Thiển.

Amy Lee đang chột dạ, Vu Duy Thiển liếc mắt một cái liền nhìn thấu, liên hệ vài điểm với nhau thì sẽ biết vì sao Amy Lee đi tìm Calgary, "Ta mặc kệ vì sao ngươi biết Calgary, ngươi xin hắn thông tin của chúng ta là vì để xác định chúng ta có thể giúp được gì cho ngươi hay không, ngươi muốn xin giúp đỡ?"

"Không có ai muốn đùa với mạng của mình, gần đây ta gặp đươc mấy người, chỉ có hai người các ngươi là không muốn giết ta, ít nhất nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì có được hay không?" Amy Lee có lẽ khoảng chừng hai mươi tuổi đổ lại, hắn tỏ vẻ thân quen với hắn, đưa tay chạm vào Vu Duy Thiển, "Nể mặt chúng ta đều là người Trung Quốc, ngươi giúp ta đi?"

Thấy Vu Duy Thiển không có phản ứng, hắn đau khổ thở dài, "Số ta mệnh khổ a, từ nhỏ lưu lạc tha hương, đến nơi đất khách quê người này, may mắn bẩm sinh có hứng thú với âm nhạc, ôm đàn đi làm công khắp nơi, làm học việc của các bậc thầy nên mới học được nhiều nhạc cụ như vậy, hiểu cách sửa chữa như thế nào, mọi người đều nói ta là thiên tài, kỳ thật ta là khổ tận cam lai."

Amy Lee không ngừng thuyết phục, Vu Duy Thiển nhớ đến rất nhiều năm trước ở Trung Quốc đã từng có những người thấy sang bắt quàng làm họ để xin giúp đỡ, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Vu Duy Thiển thản nhiên đi ra ngoài, Amy Lee đi theo phía sau, "Ngài ơi, ngài Wirth ơi, giúp ta nói một tiếng với những người đó đi, ta thật sự chẳng biết cái gì cả, đừng tiếp tục đuổi giết ta nữa, mấy ngày nay ta không có cách nào đi làm, tiền gửi ngân hàng của ta cũng sắp dùng hết rồi."

Những người đó là ai, hắn cũng rất muốn biết nhưng Amy Lee không hỏi ra manh mối.

Đi đến phía trước quầy bar, vẻ mặt của Vu Duy Thiển trầm xuống, ánh mắt sắc bén nhìn vào những người mà hắn không hề nhận thức, "Nếu ngươi muốn cướp bóc thì đã tìm lầm chỗ."

Không còn khách khứa, có thể là bị đuổi đi, tiếng nhạc lẳng lặng du dương trong quán bar trống trải, người phục vụ bị dọa đến bủn rủn tay chân, trốn ở sau quầy bar, Jasmine có lẽ là bị dọa ngây người, sắc mặt trắng bệch, nàng bị một người đàn ông bắt lấy, họng súng dí vào thái dương của nàng.

202. Chương 202: Trùm Thuốc Phiện

"Không muốn nàng chết thì ngoan ngoãn đi theo chúng ta." Người đàn ông cầm súng mang một đôi giày bốt, làn da ngăm đen, có vẻ là một tên tay sai.

"Dù sao ngươi cũng phải nói cho ta biết các ngươi là ai chứ?" Nhìn xung quanh toàn bộ mặt tiền cửa hàng, ngoại trừ người đàn ông cầm súng thì còn có một người khác ngồi trong góc tối, xung quanh có mấy người vệ sĩ, có lẽ hắn mới chính là thủ lĩnh.

Vu Duy Thiển thản nhiên giữ vững vẻ bình tĩnh, Jasmine thiếu chút nữa đã phát khóc, nàng không muốn trở thành con tin, nhưng nếu ông chủ không cứu nàng thì nàng có lẽ sẽ bị giết, Amy Lee đứng bên cạnh cửa, một khẩu súng khác cũng chỉa vào người hắn, hắn cũng không dám động đậy.

"Ta nói một cái tên, ắt hẳn là ngươi sẽ biết." Trong bóng tối, người đàn ông nọ đi về hướng ánh đèn, dáng người cao lớn, trước trán có rất ít tóc, dưới cằm có một chùm râu ngắn, trên đầu đội nón, dưới vành nón lộ ra cặp mắt khiến người ta lập tức nghĩ đến loài rắn độc.

"Tham Lang." Hắn đi đến trước mặt Vu Duy Thiển, ánh mắt chớp động.

Vì Lê Khải Liệt mà đến, Vu Duy Thiển lập tức đoán ra thân phận của đối phương, "Joseph của Lyon, hay là Barlow Davis của Nga? Ngươi có vẻ không giống người Pháp." Nhìn thấy vẻ mặt của đối phương trở nên tức giận, hắn giải thích một chút, "Rất nhiều người muốn tìm hắn."

"Kula Ha! Chẳng lẽ hắn không nói với ngươi khách hàng làm ăn lớn nhất của hắn hồi xưa là Kula Ha hay sao?" Bị thái độ của Vu Duy Thiển chọc giận, người đàn ông trung niên giật giật khóe miệng, vừa hừ lạnh vừa bẻ gẫy điếu xì gà trong tay.

Vu Duy Thiển cố ý không nhắc đến cái tên này, Samantha đã cảnh cáo bọn họ, đáng lý trùm ma túy sẽ không tự mình xuất hiện nhưng lúc này người nọ lại đến tận đây.

"Không ngờ Tham Lang mà ta muốn tìm lại là hắn, ta chỉ cần bật tivi thì cơ hồ mỗi ngày đều có thể nhìn thấy, có ai ngờ đến cơ chứ?" Xem tình nhân của Lê Khải Liệt là con tin, Kula Ha nắm chắc thắng lợi, giọng điệu nhẹ nhàng, vứt điếu xì gà xuống đất, nhưng không lộ ra quá nhiều đắc ý.

Người như thế rất khó đối phó, có thể chờ đến bây giờ mới ra tay, "Xem ra để điều tra thân phận của hắn thì ngươi đã mất không ít công sức, hiện tại ngươi muốn cái gì."

"Ta muốn cái gì? đương nhiên là muốn hắn làm việc cho ta." Sự tham lam trong mắt của Kula Ha là điểm đặt biệt rõ ràng nhất, "Với lại người thanh niên đằng sau lưng ngươi, hắn là người biết rõ manh mối, hiện tại ta muốn hắn và ngươi làm cho Tham Lang tìm ra thứ mà ta muốn."

"Thứ đó là gì?"

Kula Ha cười lớn, "Các ngươi vẫn chưa biết nó là gì hay sao, nếu CIA chưa tiết lộ thì e rằng cả thế giới sẽ không biết nó là cái gì. Nể tình quan hệ của ngươi và Tham Lang, ta sẽ nói cho ngươi biết, nó là một loại thuốc, một loại thuốc làm cho người ta nghe lời."

Vẻ mặt của hắn rất quỷ bí, khi nói ra những lời này thì đồng tử lại càng khuếch trương vì hưng phấn, nhưng đáp án rõ ràng như vậy vẫn chưa hoàn toàn cởi bỏ nghi hoặc trong lòng, "Nó bắt nguồn từ đâu, thành phần là cái gì, vì sao có thể làm cho người ta nghe lời?" Amy Lee ở phía sau rốt cục không thể nhịn được mà hỏi liên tiếp mấy câu.

"Vì sao không tự mình kiểm nghiệm?" Kula Ha vung tay lên, "Người của ta đã sớm điều tra, ngươi chính là người lấy thứ đó ra từ trong cây đàn, thằng nhãi ranh, chỉ cần ngươi hợp tác thì sẽ không ai dùng súng truy bắt ngươi, nhưng nếu ngươi không chịu hợp tác–"

Đùng đùng, hai phát súng bắn xuống đất, vỏ đạn phá nát chai rượu, Jasmine bị dọa đến mức ngây người không thể lên tiếng, Amy Lee muốn nhúc nhích cũng không dám, Vu Duy Thiển lại liếc mắt xuống đất một cái, "Mặc kệ ngươi là ai, đừng phá hư chỗ này của ta."

Kula Ha là trùm ma túy lừng lẫy quốc tế, FBI không có chứng cớ bắt lấy hắn, có ai không sợ hắn, hôm nay lại có người dám nói như vậy, sắc mặt của hắn nhất thời trở nên rất khó xem, không đợi hắn lên tiếng thì thân tính của hắn đã kinh miệt cười nhạo, "Mở to mắt ra một chút, chẳng qua ngươi chỉ là người đàn ông được Tham Lang nuôi mà thôi, nếu không phải ngươi rất quan trọng đối với Tham Lang thì đại ca của chúng ta sẽ không đứng ở nơi này, ngươi có hiểu hay không?"

Kula Ha có năm tên đàn em đứng ở đây, mỗi một góc trong quán đều có người của hắn, không cần nói đến thân phận, chỉ cần tính theo số đông thì thực lực của hắn đã chiếm thế thượng phong, Vu Duy Thiển không hề có phản ứng gì đối với lời nói của đối phương, "Lancelot tiêm quá liều thuốc phiện cho nên làm bậy ở lễ trao giải là do các ngươi động tay động chân?"

"Không sai, xem ra ngươi không chỉ có bề ngoài mà còn rất thông minh, làm cho Tham Lang yêu ngươi như vậy, phỏng chừng bản lĩnh của ngươi ở trên giường cũng không tệ." Một tên đàn em của Kula Ha nói như vậy rồi cất lên những tiếng cười ám muội.

Nói cách khác từ trước khi cây đàn vi-ô-lông bị trộm thì đã có rất nhiều người nhắm vào thứ bên trong của nó, mà chuyện ầm ĩ của Lancelot là do một tay Kula Ha bày ra, vì muốn xác nhận thân phận Tham Lang theo phản ứng của Liệt Khải Liệt hay là vì muốn xác nhận địa vị của hắn đối với Lê Khải Liệt, như thế có thể thuận tiện bắt hắn để uy hiếp....

Kỳ thật Wolf không cần cảm thấy băn khoăn, đối phương đã sớm nghi ngờ thân phận chân thật của Tham Lang, Lê Khải Liệt dùng thân phận Tham Lang để xuất hiện trong bảo khố của Hashim chỉ càng khẳng định suy đoán của đối phương mà thôi. Vu Duy Thiển biết được vài tin tức từ miệng của đối phương, hắn xoay người nhặt lấy vài miếng miểng chai.

"Ta khuyên ngươi đừng nhúc nhích, đi theo chúng ta đi, chờ Tham Lang đến đây thì hắn sẽ rất vui lòng giúp ta, bằng không để chúng ta lan tin làm cho tất cả mọi người đều biết trước kia hắn đã làm cái gì thì chuyện này cũng không có lợi cho bất kỳ ai." Kula Ha tin tưởng hai lựa chọn này rất đơn giản, người thông minh sẽ biết nên chọn cái gì.

"Nếu ta không đi thì sao?" Đi theo bọn họ để trở thành con tin uy hiếp Lê Khải Liệt, nụ cười lạnh lùng của Vu Duy Thiển khiến người ta phát run.

Thân tín của Kula Ha dời khẩu súng khỏi thái dương của Jasmine, nhắm vào người của Vu Duy Thiển, "Nghe không hiểu hay sao? Đại ca của chúng ta bảo ngươi đi theo chúng ta."

"Các ngươi phá nát rất nhiều thứ." Vu Duy Thiển dường như không nghe thấy.

Amy Lee tự hỏi là tiền quan trọng hay là tánh mạng quan trọng, đáp án đương nhiên rất rõ ràng, hắn không hiểu lúc này Vu Duy Thiển còn quan tâm sàn bị bắn thủng làm cái gì, với lại mấy ly rượu bị phá nát, chẳng lẽ Vu Duy Thiển muốn đám người này bồi thường?

Bóng đèn bỗng nhiên chớp tắt vài cái, nhanh đến mức làm cho người ta nghĩ rằng mình bị hoa mắt, Amy Lee bị đá một cú, không giữ thăng bằng được nên té lăn xuống đất, một tiếng hét thảm thiết vang lên, hắn vội vàng ngẩng đầu.

Không ngờ lại là mấy miếng miểng chai!

"Ngươi nói ta được người khác nuôi, ngươi cũng biết bản lĩnh trên giường của ta không tệ, vậy ngươi có biết ta không cần dùng súng cũng có thể giết người hay không?"

Lời nói càng lúc càng lạnh lẽo, những miếng miểng chai giống như viên đạn được bắn ra, bắn trúng vào người đàn ông cầm súng ở đối diện, hắn ôm cổ tay đang phát ra âm thanh tựa như bị đạn bắn trúng, Vu Duy Thiển đưa lưng về phía ánh sáng, chỉ giật giật vài ngón tay.

Miểng chai phá nát cổ tay của người đàn ông kia, mạch máu bị cắt đứt, những miếng miểng chai nhỏ hơn chui vào sâu bên trong mạch máu, nếu tay của người này không được phẫu thuật thì xem như chặt bỏ, súng đương nhiên sẽ làm không được như vậy

Kỳ thật chuyện này chỉ xảy ra trong nháy mắt, Amy Lee bị Vu Duy Thiển gạt chân té ngã, hắn quỳ rạp dưới đất, đầu ngẩng lên để nhìn lén, Jasmine thừa dịp người đang kèm nàng bị thương liền trốn ra sau cánh

cửa, rốt cục nhớ đến tình cảnh hiện tại thì mới thét lên một tiếng chói tai, cùng với tiếng thét chói tai là một bóng đen từ sau cửa lẻn vào, một con dao găm phóng trúng đàn em của Kula Ha, vừa thét được một tiếng liền ngã xuống, không còn ai uy hiếp Jasmine.

"Ngài Wirth, ta nhận lệnh bảo vệ an toàn của ngài." Vóc dáng cao to lực lưỡng, Ka Zhaye mặc một bộ âu phục đeo cà vạt thay cho bộ quân phục ở Hashim, trong tay cầm một thanh mã tấu rất có phong cách đặc sắc của địa phương.

Nguồn:

"Chiếc xe ngoài cửa là của ngươi, ta nghĩ rằng ngươi không muốn tiến vào." Người từ Hashim đến đây không phải là Wolf mà là Ka Zhaye coi như cũng quen mặt, Vu Duy Thiển không cảm thấy bất ngờ, hiện tại Wolf nhất định là đang ở bên cạnh Lydia.

Vài miếng miểng chai loang loáng ở trong tay của hắn, Ka Zhaye từng tận mắt nhìn thấy hắn dùng phép thuật, nhưng lúc này lại không ngờ vài miếng miểng chai cũng có thể phát huy tác dụng lớn như vậy, nhịn không được mà nhìn vài lần rồi mới trả lời, "Ta giải quyết đám người ở bên ngoài trước rồi mới tiến vào."

Khi Vu Duy Thiển mở cửa đã phát hiện một chiếc xe dừng ngay phía trước, lại nhìn thấy Ka Zhaye đột nhiên xuất hiện cho nên hắn xác định chiếc xe kia không phải của Kula Ha.

Lê Khải Liệt hành động quá nhanh, người của Hashim rất có năng lực, không nhiều lời, Ka Zhaye làm cho Jasmine và Amy Lee ẩn nấp cẩn thận, một trận chiến kịch tính bắt đầu diễn ra trong quán bar.

"Giết tất cả những kẻ dư thừa, bắt lấy hai người kia cho ta." Tình hình đột biến, Kula Ha dù sao cũng có kinh nghiệm lãnh đạo, hắn cẩn thận lui ra phía sau, đàn em của hắn che chắn trước mặt.

Một bên còn ít nhất ba người, người đàn ông bị thương đau đớn run rẩy toàn thân nhưng vẫn miễn cưỡng dùng bàn tay khác để cầm súng, bên phía Vu Duy Thiển chỉ có hai, Ka Zhaye cũng rút súng ra, trước khi cảnh sát đến thì lúc này là thời khắc quan trọng.

Vu Duy Thiển không có thói quen mang súng bên người, nhưng hắn không quên cách sử dụng những vũ khí khác, thân thể cho dù trở nên suy nhược hơn nhưng những gì học được vẫn khắc sâu trong lòng hắn, hắn là người Trung Quốc, hơn nữa mấy trăm năm trước hắn từng sống trong cung đình của người Trung Quốc.

Kỹ năng đôi khi có thể bù lại những chỗ thiếu hụt, tỷ như hiện tại –

Nếu Lê Khải Liệt ở đây thì nhất định sẽ kinh ngạc, khác với tiếng bước chân nhẹ nhàng của dã thú, Vu Duy Thiển xoay người ra sau quầy bar, động tác nhanh nhẹn chuẩn xác, quanh thân giống như mang theo một sức mạnh vô hình, hắn rút ra rất nhiều chai rượu từ bên cạnh người phục vụ đang bị dọa đến mức ngồi im bất động, hắn đập vỡ từng chai, hương rượu lan tỏa khắp bốn phía cùng với một đống miểng chai.

Những miếng miểng chai từ trong tay hắn được bắn ra ngoài, những người ở đây được may mắn nhìn thấy võ thuật Trung Hoa được tái hiện ngoài đời, những miếng miểng chai màu nâu vàng trong suốt giống như ma thuật mang theo ánh sáng sắc bén bắn trúng vào cơ thể con người.

"Trời ơi! Hắn biết võ thuật Trung Hoa!" Đàn em của Kula Ha hú lên một cách quái dị, tránh né không kịp, đồng bọn bên ngoài lại chậm chạp không xuất hiện, bọn họ đều tin tưởng những người ở bên ngoài chắn chắn đã bị người đàn ông cao lớn lực lưỡng kia giải quyết.

"Không có khả năng!" Kula Ha cầm lấy di động rồi bấm một dãy số, người của hắn bao vây nơi này không ít, làm sao tất cả lại có thể bị một người giải quyết như vậy.

Ka Zhaye một tay cầm mã tấu một tay cầm súng, hắn ra tay không lạnh như Wolf, nhưng toàn thân lại hừng hực sát khí, đôi mắt trừng lớn quả thật giống như một con ác quỷ giết người trong truyện cổ xưa, Kula Ha không ngờ một kẻ không được hắn đặt vào mắt lại cất giấu một thực lực khủng bố như vậy, đôi mắt âm u đục ngầu không ngừng dao động.

Vu Duy Thiển dùng quầy bar làm vật cản, Ka Zhaye trốn ở phía dưới bàn rượu, dưới đất rớt đầy vỏ đạn, còi cảnh sát từ xa hú gần đến nơi này, lần này mặc kệ ai thắng ai thua, sự việc coi như chấm dứt tại đây.

"Đi!" Không hề ham chiến, Kula Ha ra lệnh.

"Muốn chạy cũng không dễ như vậy." Một giọng nói lạnh lùng cùng với một miếng miểng chai sắc bén cũng lạnh như băng bắn thẳng về phía Kula Ha.

Miểng chai dù sao cũng không thể so với viên đạn, Kula Ha cũng không phải người thường, hắn phản ứng rất nhanh, vừa cười lạnh vừa nghiêng người tránh né, hắn không thể ngờ hiện tại ở Manhattan lại có người biết võ thuật Trung Hoa, nhưng những miếng miểng chai này có thể so sánh với khẩu súng trên tay của hắn hay sao?

Vẫy tay một cái, tiếng súng vang lên.

……

203. Chương 203: Chịu Trách Nhiệm Vì Tình Yêu

Lúc này Lê Khải Liệt đang thu âm chương trình ở đài phát thanh, nội dung chính của chương trình là về album mới của hắn, nhưng trong chương trình muốn hỏi cái gì thì là chuyện của người dẫn chương trình.

"…..Đúng rồi Leo, mọi người đều phát hiện ngươi khác với trước kia, có nguyên nhân gì đặc biệt hay sao?"

Phòng phát thanh chia làm hai gian, bên ngoài là nhân viên đài phát thanh, bên trong là người dẫn chương trình, lần này từ đặc biệt rất xứng với vị khách đặc biệt của chương trình ngày hôm nay, siêu sao Leo đeo kính đen, vẫn duy trì cảm giác khó có thể xem nhẹ, ngồi đối diện với người dẫn chương trình.

Cặp mắt kính kia khiến rất nhiều người tò mò.

"Ngươi nói nó?" Lê Khải Liệt nâng gọng kính đặt trên sóng mũi, khóe miệng khêu gợi nhếch lên một nụ cười nam tính tràn đầy sức quyến rũ, "Ngươi không thấy là nó rất thích hợp với ta hay sao?"

Đương nhiên rất thích hợp, quả thật thích hợp một cách quá đáng, người dẫn chương trình không ngừng gật đầu, "Nhưng mà sẽ khiến cho người ta không thấy rõ mặt của ngươi, như vậy mới là có sao."

"Đừng quên ta là ca sĩ, không phải diễn viên." Giống như vì đối phương nghi ngờ thực lực của mình mà hắn tỏ vẻ khó chịu, giọng nói đầy sức hút trở nên trầm thấp, người dẫn chương trình dường như cảm giác được một loại năng lượng nào đó ở phía sau cặp kính, cô ta bỗng nhiên không dám hỏi tiếp.

Phòng thu âm bỗng nhiên trở nên có một chút kỳ lạ, đương sự lại thản nhiên, khoanh tay dựa vào ghế, ngón tay hình như đang gõ nhịp một cách bất an.

Bỗng nhiên cảm thấy không yên lòng, giống như có chuyện gì đó sắp sửa xảy ra, trước kia Lê Khải Liệt cũng không tin tưởng vào trực giác nhưng kể từ khi tiềm năng trong thân thể của hắn được phát huy, thể chất bị thay đổi, loại trực giác này làm cho bản năng của loài thú ngủ đông rục rịch dưới đáy lòng của hắn.

Điện thoại vang lên, hắn lập tức bắt điện thoại, "Owen?"

"Ta mới từ chỗ của Wirth rời đi, ta nghe được tiếng còi xe cảnh sát chạy về hướng đó…." Owen vẫn chưa nói xong thì điện thoại đã bị dập máy, người dẫn chương trình vẫn chưa kịp phản ứng liền thấy Lê Khải Liệt lao ra ngoài cửa giống như một cơn gió lốc.

Nhanh đến mức không có ai có thể ngăn hắn lại, sự hung ác hiện rõ trên mặt hắn khiến mọi người đều sợ đến mức không ai dám ngăn hắn lại.

Khi thu âm chương trình thì không nên thu lại, càng không nên bỏ đi như vậy, cũng không nói một câu với ai thì bóng dáng của Lê Khải Liệt đã mất tăm, tất cả mọi người ở đều nhường đường cho hắn, Lê Khải Liệt đẩy ra đám nhân viên và các fan hâm mộ đã đến đây để ủng hộ hắn rồi vội vã xuống lầu.

Đã lâu Lê Khải Liệt không lái con Y2K, ngã tư đường căn bản không có cách nào phát huy tính năng và tốc độ của Y2K, chiếc Ferrari màu đỏ của hắn đang đậu ở dưới lầu, hắn dùng tốc độ nhanh nhất để lao đi, người đi đường chỉ nhìn thấy một màu đỏ rực lướt qua như tia chớp.

Trong Mê cung của Manhattan, viên đạn bắn về phía Vu Duy Thiển.

Mục tiêu của hắn là Kalu Ha, đồng thời cũng không thể tránh mà khiến chính mình trở thành mục tiêu của đối phương, súng vang lên, một cái khay nhôm không biết từ nơi nào bay đến, viên đạn lệch khỏi quỹ đạo.

Ngay trong phút chốc, những miếng miểng chai từ trong tay của Vu Duy Thiển bắn ra mang theo những tia lấp lánh, cắt ngang cổ của Kula Ha.

Có người ném đồ lung tung, chính là Amy Lee, miệng hắn không ngừng cất lên những tiếng kêu kỳ lạ, hắn nhắm chặt hai mắt, cầm lấy bất cứ thứ gì có thể đập vỡ để ném ra ngoài, trong đó bao gồm cả cái khay bằng nhôm.

Những miếng miểng chai nhuộm thành màu đỏ rơi rải rác dưới đất, Kula Ha che cổ, máu tươi từ vết thương của hắn chảy xuống, hắn nhịn đau rồi kêu to với đám đàn em, "Đi!" Đã lâu hắn không đích thân ra mặt, lần này lại bị thua bởi mấy miếng miểng chai, có thể nói là vô cùng nhục nhã.

Khi Lê Khải Liệt đến thì cảnh sát đang kiểm tra hiện trường, đương sự đều bị lưu lại để thẩm vấn, bởi vì thân phận của Vu Duy Thiển rất đặc biệt, cũng sợ các phóng viên ở bên ngoài gây náo loạn nên bọn họ đều ngồi trong phòng nghỉ của quán bar.

Chiếc Farrari màu đỏ vừa tiến đến thì lập tức gây chú ý cho mọi người, huống chi nó do Lê Khải Liệt lái, các phóng viên thật vất vả mới có cơ hội, đủ loại câu hỏi được oanh tạc nhân sự kiện lần này, nhưng Lê Khải Liệt vốn đã rất sốt ruột, hắn làm sao có thời gian để ứng phó với đám phóng viên.

"Cút hết cho ta!" Tiếng gầm gừ áp chế tất cả câu hỏi của đám phóng viên, cũng làm cho những người đứng xem náo nhiệt đều bị dọa sững sờ.

Gió làm rối tung mái tóc của Lê Khải Liệt, hắn không cột lại mái tóc dài hoang dã của mình, toàn thân toát ra hơi thở dũng mãnh và tràn ngập năng lượng để áp đảo tất cả mọi người, ánh mắt phía sau cặp kính mát tựa như đang thiêu đốt, bầu không khí lập tức lặng ngắt như tờ.

Giẫm lên sàn nhà lỗ chỗ đầy vết đạn, ngay cả cảnh sát cũng không dám ngăn hắn lại để thẩm vấn, Lê Khải Liệt cứ như vậy mà đi vào trong, dưới đất còn có xác chết, là đàn em của Kula Ha, một trong số đó bị cắt đứt tĩnh mạch nơi cổ tay, mất máu quá nhiều dẫn đến tử vong, hắn vội vàng liếc mắt một cái rồi đi vào phòng nghỉ.

Một luồng không khí cuốn theo vô số gợn sóng, mọi người trong phòng nghỉ đều nhìn ra Lê Khải Liệt hoàn toàn mất khống chế, nếu không đeo cặp kính mát kia thì không biết ánh mắt ở phía bên dưới sẽ khủng bố như thế nào, trong phòng có Jasmine, có Amy Lee, có sĩ quan cảnh sát Thorne đã từng gặp mặt vài lần, còn có Ka Zhaye dính máu trên mình, nhưng hắn chỉ nhìn một người duy nhất.

Vu Duy Thiển ngồi thản nhiên, tuy rằng quần áo có hơi lộn xộn một tí, sắc mặt hơi kém hơn bình thường nhưng ít ra hắn vẫn an toàn, Lê Khải Liệt xông lên, không để ý những người khác đều đang nhìn, trước tiên hung hăn hôn môi Vu Duy Thiển.

"Ta đã nói cái gì! Ta muốn ngươi đừng đến đây! Vì sao ngươi không nghe lời ta?" Sau nụ hôn nồng nhiệt là tiếng rống to tràn đầy phẫn nộ, hắn chỉ trích Vu Duy Thiển, giống như hận không thể cắn đứt một miếng thịt, "Ngươi muốn làm cho ta lo lắng có phải hay không? Ngươi muốn chứng minh ngươi không cần ai bảo vệ? Bị ta bảo vệ rất mất mặt hay sao? Chẳng lẽ ngươi không thể chịu được khi trở thành một người bình thường như vậy?"

"Câm miệng! Ngươi thì biết cái gì?" Vu Duy Thiển đứng lên, lớn tiếng khiển trách, khóe miệng còn có dấu vết của nụ hôn, ánh mắt sắc bén khiến người ta không thể nhìn gần.

Phía sau những lời chỉ trích là cái gì? Đó là vô cùng lo lắng và quan tâm hết mực, giọng nói của Lê Khải Liệt phát run, hắn thoạt nhìn giống như sắp tức đến mức phát điên, Vu Duy Thiển hất cằm về phía cánh cửa, "Các ngươi đi ra ngoài trước đi."

Lúc này lời nói của Vu Duy Thiển chính là thánh chỉ, thậm chí còn có hiệu lực hơn cả pháp lệnh do các quốc gia ban bố, những người khác đều đi ra ngoài, lưu lại hai người ở trong phòng nghỉ, mặt đối mặt, khí sắc có thể nói là rất tệ.

"Ta không muốn cãi nhau." Lê Khải Liệt mở miệng trước, khuôn mặt lạnh lẽo, tháo xuống cặp kính mắt, trong đôi mắt lấp đầy âm u và gió lốc, "Ta không muốn cãi nhau với ngươi, ta chỉ muốn ngươi được an toàn." Nguồn:

"Ngươi nghĩ rằng ta muốn chứng minh cái gì, ngươi tưởng rằng ta không thể chấp nhận khi đã trở thành người bình thường hay sao? Ta sẽ hận ngươi hay là hận chính mình vô dụng?" Giọng điệu của Vu Duy Thiển đầy mỉa mai, nhưng hắn lại đưa tay ôm ra sau gáy của Lê Khải Liệt rồi sờ đầu của đối phương.

"Không thể chịu được khi ta trở thành như bây giờ có phải hay không?"

Lê Khải Liệt chấn động, hai người đối diện, từ khi tình cảnh bị đổi chỗ cho nhau thì hắn vẫn luôn tồn tại một cảm xúc nào đó, lúc này đã bị vạch trần, không còn chỗ nào để che giấu.

Vì được độc chiếm mà vui sướng, vì có thể bảo vệ đối phương mà tự mãn, đồng thời ngoại trừ đau lòng thì trong lòng cũng rất hận chính mình.

Thử xem, Lê Khải Liệt, làm cho ta yêu ngươi, yêu thật sự, dốc hết tất cả, ngươi có thể làm được hay không?

Lê Khải Liệt làm được nhưng cũng thất bại, hắn không thể chân chính giải cứu Vu Duy Thiển mà lại đẩy đối phương vào một cảnh khốn cùng khác, vào một con đường chết.

Cho nên hắn nôn nóng, hắn độc đoán, hắn muốn dùng tất cả mọi cách để bảo vệ đối phương, hắn không cho phép chính mình lại phạm phải sai lầm. Mà Vu Duy Thiển lại dùng một cách khác để nói cho hắn biết đáp án.

"Ngươi chịu không nổi ta trở thành như bây giờ, ta không còn pháp thuật, bất tử đương nhiên cũng không còn tồn tại, người như ngươi nhất định sẽ rất cao hứng khi ta đã vứt bỏ hết thảy vì ngươi, nhưng chỉ như vậy thì ngươi đã đủ thỏa mãn hay sao?" Tìm thấy đáp án trong mắt của Lê Khải Liệt, hắn lắc đầu, "Không có, ngươi cảm thấy chưa đủ."

"Ngươi nói ngươi không bận tâm ta sẽ trở thành như thế nào, đó là sự thật, nhưng ở một góc độ khác thì ngươi kỳ thật rất để ý, ta trở thành bình thường, mà ta vẫn không thích bước ra khỏi nhà, ngươi không chịu nổi khi ta ngồi ở trong nhà chờ ngươi quay về, ngươi không chịu nổi sự bình tĩnh của ta, mỗi khi ngươi nhìn thấy ta trở thành như bây giờ thì ngươi liền cảm thấy áp lực, cảm thấy là ngươi đã hại ta, nợ ta, ngươi vốn hy vọng mỗi một chuyện đều diễn biến theo mong muốn của ngươi, nhưng đáng tiếc–"

Hắn mím khóe miêng, "Chuyện này không nằm trong tầm kiểm soát của ngươi."

Lê Khải Liệt hiểu rõ, cơ hồ bị lời nói này hòa tan, "Cho nên, ngươi là vì muốn chứng minh cho ta xem? Vì muốn nói cho ta biết ngươi vẫn là ngươi? Vì muốn chứng minh sự tình vẫn chưa vượt quá tầm kiểm soát, cho dù mất đi năng lực đặc biệt, mất đi bất tử nhưng ngươi vẫn là Vu Duy Thiển trước kia?"

Giọng nói thâm trầm hùng hồn chấn động trong bầu không khí, hắn dựa vào Vu Duy Thiển, ôm lấy bờ vai của đối phương, hai vầng trán kề sát vào nhau, "….Ta không hại ngươi? Hại ngươi mất đi kiêu ngạo? Mất đi tôn nghiêm?"

Hắn hỏi rất nhẹ, hắn rất sợ đáp án của Vu Duy Thiển sẽ đập nát hắn.

"Kiêu ngạo và tôn nghiêm cũng không phải là thứ mà người khác có thể cướp đi." Những đường nét góc cạnh trên khuôn mặt quá mức hài hòa cân đối mà lại có vẻ khắc nghiệt ngạo mạn của Vu Duy Thiển dần dần trở nên dịu dàng, "Nhưng ngươi quả thật cũng hại ta, hại ta yêu một người, cho dù muốn vứt bỏ kiêu ngạo và tôn nghiêm thì ta cũng…."

"Cũng thế nào?" Lê Khải Liệt chằm chằm quan sát Vu Duy Thiển.

"Ta cũng cam tâm tình nguyện." Hắn chậm rãi nói, đôi mắt nhìn thẳng vào Lê Khải Liệt, "Dùng cuộc sống dài lâu vô vị để đổi lại những tháng ngày ngắn ngủi mà có ý nghĩa, ai dám nói là nó không xứng đáng. Lúc

trước có người tự cao tự đại xông vào thế giới của ta, hiện tại không để cho ta giải quyết hậu quả cho hắn thì cũng–"

Bờ môi bị ngăn chặn, Lê Khải Liệt không cho Vu Duy Thiển tiếp tục nói thêm bất cứ điều gì nữa, hắn chỉ cần nghe đến đó là đủ rồi, hiện tại hắn chỉ muốn dùng nụ hôn nồng nhiệt cùng cái ôm sâu sắc nhất để biểu đạt tình cảm đang dâng trào của hắn.

"Tránh ra, hiện tại không được, ở đây cũng không thể, hơn nữa ta không còn sức." Khi bắt đầu ôm hôn thì động tác tay chân càng lúc càng trở nên kịch liệt, Vu Duy Thiển lui ra phía sau.

Đối phó với Kula Ha thoạt nhìn rất nhẹ nhàng nhưng bao nhiêu năm không sử dụng kỹ năng trước kia, lực lượng toàn thân đều dồn vào cổ tay, hiện tại hắn không còn sức để ứng phó với Lê Khải Liệt.

"Ngươi nói ra những lời này mà lại bảo ta phải giữ bình tĩnh, làm sao có thể làm được?" Tình cảm mạnh mẽ dâng trào, Lê Khải Liệt xoay người khóa trái cửa, mặc kệ Vu Duy Thiển nói cái gì, hắn kéo lấy đối phương rồi ngang ngược yêu cầu, "Đừng trách ta, cũng là tại ngươi, Duy của ta! Là ngươi nói ra những lời suýt tí nữa đã làm ta nổ tung, hại ta trở thành như vậy thì ngươi phải chịu trách nhiệm."

Mái tóc nâu đỏ biến thành màu đỏ sậm như máu, răng nanh xông ra như ma cà rồng, quần áo cơ hồ không thể chứa được thân thể đang nở nang, bên trong đôi mắt thú màu vàng là một màu đỏ tươi của dục vọng, Vu Duy Thiển nhìn hắn, "Từ khi nào thì lại dễ dàng động dục như vậy?"

Lê Khải Liệt không rảnh để trả lời, hắn thở hổn hển, ngón tay dễ dàng mở ra quần áo của Vu Duy Thiển, áo choàng đen, áo sơ mi sọc màu trắng, hơi thở cấm dục bao vây xung quanh thân thể, Vu Duy Thiển làm cho hắn điên cuồng.

Đôi mắt dã thú không thể khống chế dục vọng đang sôi trào, với thể chất ban đầu của Lê Khải Liệt thì trong trường hợp này Vu Duy Thiển so với đối phương là ngang tay, nhưng tình thế hiện tại đã khác với trước kia, so về độ dẻo dai và sức mạnh thì hắn chống đỡ không được, sắc mặt từ tức giận cứng ngắc dần dần bị dao động, hắn nằm trên bàn, để mặc dục vọng thiêu đỏ đôi tai.

Một miếng thịt nằm trên thớt sẽ không tránh khỏi vận mệnh bị liếm bị ăn, hiện tại hắn chính là miếng thịt đó, Lê Khải Liệt giống như ăn không biết ngán, thậm chí không hề bận tâm thời gian đã trôi qua bao lâu.

Tiếng thở dốc và rên rỉ ở bên trong mặc dù đã được kiềm nén nhưng thi thoảng vẫn vang lên, người ngoài cửa đã sớm chú ý, bọn họ vốn còn lo lắng sẽ nghe được tiếng đập vỡ đồ đạt hay là tiếng tức giận mắng chửi, nào ngờ…..

Jasmine đỏ mặt, nàng hít sâu vào một hơi, sắc mặt có vẻ sợ hãi, nhưng rốt cục cố gắng tằng hắng giọng một cách ám muội, cao hứng phấn chấn mà nói, "Nếu không có gì thì mọi người đều quay về đi, hôm nay có lẽ ông chủ cũng mệt rồi, có chuyện gì thì sau này hẳn nói."

"Ngươi nghĩ là hắn mệt hay là Leo mệt hơn?" Bên ngoài đã được kiểm tra gần xong, mấy người bọn họ đều đứng, Amy Lee nhìn đồng hồ, "Với lại ta còn có việc muốn gặp bọn họ, có ai biết bên trong còn mất bao nhiêu lâu nữa mới ra hay không?"

204. Chương 204: Manh Mối Bị Che Giấu

Không có ai để ý đến hắn, mọi người đều từ trước cửa phòng nghỉ chuyển ra phía bên ngoài quầy bar.

"Có chuyện gì thì cứ nói với ta." Ka Zhaye lau vết máu trên thanh mã tấu lên quần vài cái, "Sĩ quan Thorne–"

"Ta biết, ngươi muốn nói chỉ là giết người vì tự vệ." Không phải lần đầu tiên gặp phải tình huống này, hiện tại ngẫm lại lần trước hình như là Lê Khải Liệt, Thorne đã sớm quen, hắn giải thích một cách nghiêm túc, "Đã lưu lại trong hồ sơ, nếu cần sẽ được mời đến sở cảnh sát bất cứ khi nào."

Tất cả người chết đều là người của tập đoàn buôn lậu thuốc phiện quốc tế, Ka Zhaye cũng không phải công dân Hoa Kỳ, vô luận đứng ở phương diện nào thì tạm thời không ai sẽ làm gì đối với người Hashim này, biết hắn có quan hệ với Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển là đủ rồi.

Mọi người đều tản ra, bọn họ không phải đến đây để trông cửa cho quán bar, phóng viên không chiếm được kết quả gì nên cũng lần lượt rời khỏi hiện trường, ngoại trừ vài người bám riết không tha, vẫn ẩn núp trong góc để tiếp tục chờ đợi.

Nhưng bọn họ chờ mãi mà không thấy kết quả gì, hai người bên trong đã rời đi từ cửa sau, cũng giống như Mê cung trước kia, quán bar có thiết kế cửa ngầm ở phía sau, cho dù là khách quen thường đến quán cũng không biết.

Trải qua chuyện lần này Vu Duy Thiển cảm thấy hắn nên chuẩn bị một khẩu súng ở quầy bar, trước kia hắn đã từng làm như vậy nhưng hiện tại vẫn chưa kịp chuẩn bị, nơi này mới khai trương chưa được bao lâu.

"Kula Ha đã sớm biết ta là Tham Lang, như vậy tại sao hiện tại hắn mới ra tay?" Quán bar tạm dừng kinh doanh, Lê Khải Liệt thể là hắn sẽ không để cho Vu Duy Thiển đi đến những nơi có thể gặp nguy hiểm, hai người cùng nhau ngồi ở nhà.

Đĩa nhạc đang xoay đều, chất lỏng màu đỏ trong ly rượu lấp lánh gợn sóng, đó là một buổi trưa nhàn nhã, sở dĩ nhàn nhã như vậy là vì vị ca sĩ nào đó đã từ chối tham dự tất cả hoạt động trong làng giải trí.

"Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai." Buông xuống ly rượu trống không, Vu Duy Thiển đứng phía trước cửa sổ, dây đàn vi-ô-lông bị hắn gảy vài cái làm vang lên tiếng động nho nhỏ.

Bóng dáng kia nhìn từ phía sau rất đẹp mắt, nhưng mái tóc màu đen tuyền trước kia lại càng lúc càng chuyển sang màu bạc trắng, ánh mắt của Lê Khải Liệt âm trầm, cầm lấy ly rượu rồi rót đầy rượu vào ly, thản nhiên mỉm cười, "Đừng tuyệt tình như vậy, Duy, chẳng lẽ ngươi thật sự không biết?"

"Ngươi đã sớm nghĩ ra đáp án nên mới hỏi ta, ta còn cái gì để nói nữa, đó là ông bạn già của ngươi, ngươi hiểu những người đó rõ hơn ta." Hắn không muốn trả lời vấn đề này của Lê Khải Liệt, tuy rằng hắn cũng đoán được không ít khả năng.

"Bởi vì ta quá xem trọng ngươi cho nên sau khi bị phát hiện thì bọn họ muốn lợi dụng ngươi để uy hiếp ta hợp tác," Lê Khải Liệt nói ra đáp án, hắn giơ lên ly rượu đối với Vu Duy Thiển, xuyên thấu qua ly rượu màu đỏ để nhìn bóng dáng của đối phương, hắn oán giận một cách bất mãn, "Ngươi a, chẳng qua không chịu thừa nhận sức ảnh hưởng của ngươi đối với ta lớn như thế nào mà thôi." Trong lời nói có chứa một ít bất đắc dĩ.

Thân ảnh xuyên thấu trong chất lỏng màu đỏ đang di chuyển đến đây, tựa hồ nghi hoặc, lại nhếch cao hàng chân mày, lộ ra bộ dáng mất hứng, "Đừng xuyên tạc như vậy, ngươi cũng biết rõ là ta không muốn thừa nhận bản thân mình trở thành nhược điểm của ngươi."

Hắn mất hứng vì hắn trở thành công cụ để người khác uy hiếp Lê Khải Liệt, hắn đang bất mãn với chính mình.

"Đừng như vậy, ngươi cũng biết là ta không bận tâm mà." Mặc một bộ thường phục, Lê Khải Liệt dựa vào ghế sô pha, hắn nâng cao ly rồi cất cao tiếng cười, "Điều này chứng minh cả thế giới đều biết ta yêu ngươi! Cả thế giới! Duy yêu, cả thế giới đều biết ngươi là của ta!" (tự sướng vừa thôi cụ)

Cái tên điên cuồng này. Vu Duy Thiển bước qua, cầm lấy ly rượu từ trên tay của Lê Khải Liệt, uống cạn phần rượu vang còn lại, "Xin hỏi hiện tại ngài Tham Lang có kế hoạch gì hay chưa?"

Không thể tiếp tục trốn tránh, mặc kệ kẻ thù trong chỗ tối là ai thì hai người bọn họ kỳ thật đều đã chuẩn bị sẵn sàng, là nhân vật của công chúng, muốn ngăn cách với thế giới là chuyện không tưởng, Kula Ha xuất hiện không làm cho bất luận kẻ nào cảm thấy bất ngờ.

"Ngươi nói muốn mở lại quán bar là vì như vậy? Làm cho ta không thể không tham dự vào toàn bộ chuyện này?" Hiện tại làm sao còn tâm tình để bàn đến chuyện lên kế hoạch, Vu Duy Thiển nhắc đến đề tài này khiến Lê Khải Liệt cười không nổi, hắn kéo đối phương từ bên cạnh sang trước mặt, "Là cái gì khiến cho

ngươi cảm thấy ngươi có thể làm như vậy? Trò chơi này không dễ đùa, Duy, ta cũng không nói giỡn, ta không cho phép ngươi–"

Lấy tay đè lại cái miệng của Lê Khải Liệt, "Ta không thể vì tránh né một chuyện gì đó mà khoanh tay ngồi yên, mặc kệ là Kula Ha hay là ai, sự tồn tại của bọn họ sẽ không ảnh hưởng đến việc ta muốn làm cái gì hay không muốn làm cái gì, hiểu chưa? Tựa như ta đã nói, ta vẫn là ta."

Hắn dùng một loại ánh mắt khó tả để nhìn Lê Khải Liệt.

Không bận tâm thói đời, vượt ra ngoài thế tục, tuy rằng trở thành người thường nhưng hắn vẫn là hắn, trải qua những năm tháng vượt quá sự tưởng tượng của một người bình thường.

Lê Khải Liệt yêu hắn nhiều như vậy cho nên làm sao lại không hiểu rõ những lời này của hắn, "Ngươi cũng không muốn làm bất cứ cái gì, mấy trăm năm đủ để thay đổi một người, ngươi đã nhìn thấu thế giới này, xem hết tất cả những ánh mắt, ngươi trở thành người đặc biệt, không hề giống với bất luận kẻ nào."

Chán ghét, mất đi hứng thú, nếu không phải bởi vì Lê Khải Liệt thì Vu Duy Thiển căn bản sẽ không để ý là ai trộm đi cái gì, cũng sẽ không để ý cái lọ chứa bột phấn màu trắng thần bí kia là cái gì.

Cho nên lúc trước hắn bị thái độ của Lê Khải Liệt chọc giận, không hề vừa mắt đối với người đàn ông này, chỉ có thể quy tội là vì Lê Khải Liệt rất khác người.

Nếu không phải vì Lê Khải Liệt…..

Vu Duy Thiển nhìn ra xa, "Ta không có hứng thú tham dự phân tranh, nhưng ngươi nhìn đi, kể từ khi quen biết ngươi thì ta bắt đầu rơi vào một đống phiền phức, người trước người sau, ngươi tựa như trung tâm của lốc xoáy, mà đối mặt với những chuyện này quả thật sắp thành công việc chuyên trách của ta."

Người nói chuyện thoạt nhìn có một chút đau đầu và một chút bất đắc dĩ, đương nhiên Lê Khải Liệt sẽ không xem nhẹ nụ cười thoải mái nơi khóe miệng luôn khẽ mím lại của Vu Duy Thiển, đường cong nơi khóe môi luôn lộ ra sự nghiêm khắc, thỉnh thoảng lại giống như lưỡi dao.

"Bảo ta phải nói cái gì với ngươi đây, ngươi luốn làm cho ta chống đỡ không được, Duy yêu, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào biết, chỉ cần hòa tan lớp nham thạch bao lấy ngươi ở bên ngoài thì bên trong của ngươi chứa đựng sự dịu dàng đến mức nào…Ta thật sự muốn nuốt sống ngươi, không cho bất luận kẻ nào nhìn thấy ngươi như vậy." Thì thầm, ánh mắt của Lê Khải Liệt tựa như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Vu Duy Thiển cảm thấy khó hiểu, "Nói hưu nói vượn cái gì đó." Những gì hắn nói làm cho Lê Khải Liệt kích động đến như vậy hay sao? Bên trong đôi mắt thú màu tro lục được lấp kín màu vàng óng tựa như đang thiêu đốt.

"Đây là cách yêu của ngươi, Duy, ngươi đang nói ngươi yêu ta nhiều như thế nào." Lê Khải Liệt phát hiện Duy của hắn luôn bất giác nói ra những lời khiến hắn cảm động.

Để tránh cho người nào đó thẹn quá hóa giận, Lê Khải Liệt trước tiên ôm lấy đối phương, tuy rằng thỉnh thoảng có tranh chấp nhưng hiện tại đã khá lâu Vu Duy Thiển không nhăn mặt nhíu mày để dạy dỗ hắn, không biết là ai đã dạy ai quá tốt như vậy.

Vu Duy Thiển không lên tiếng, đương nhiên cũng không phủ nhận câu nói kia của hắn làm cho nụ cười của Lê Khải Liệt càng thêm sâu sắc.

Đây là cách bày tỏ tình yêu độc nhất vô nhị của Vu Duy Thiển.

Hai người dựa vào nhau trên ghế sô pha trong chốc lát.

"Đúng rồi, lần này ngươi đã làm cái gì? Đấu tay đôi với Kula Ha, hóa ra ngươi còn biết thể loại võ thuật như vậy." Sau khi nghe Ka Zhaye miêu tả, Lê Khải Liệt không thể không tiếp tục kinh ngạc đối với người yêu của mình.

"Còn rất nhiều chuyện mà ngươi chưa biết." Vu Duy Thiển cười khẽ.

"Ngươi luôn nói như vậy, lần này nếu ta hối lộ đức vua của ta thì thần có thể biết được một chút đáp án hay không?"

“Hối lộ bằng cái gì? Ngươi tính hối lộ như thế nào?”

“Dùng cách này, ta nghĩ là ngươi sẽ hài lòng.” Đem tay của Vu Duy Thiển kéo đến mông của mình, Lê Khải Liệt nhướng mi để ám chỉ, cái nhìn tà khí lại làm càn của hắn khiến cho màu sắc trong đồng tử của Vu Duy Thiển trở nên sâu sắc. Ngón tay của Vu Duy Thiển rơi vào giữa khe hở của hai bờ mông, di động lên xuống, chậm rãi vuốt ve.

Chiếc quần dài vừa người, bao bọc vòng mông khêu gợi, đường cong đầy nam tính làm cho người ta bất giác ngừng thở. ?

Bỗng nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại.

Bàn tay dừng lại, là điện thoại bàn, chỉ có vài người biết số điện thoại bàn của bọn họ, Vu Duy Thiển nhíu mày, hít vào một hơi rồi đứng dậy đi bắt máy, “Là ai?”

Trong điện thoại có thể nghe ra giọng điệu của hắn hơi khó chịu, người bên kia vội vàng cười cười, “Là ta, Amy Lee.”

“Amy Lee? Có chuyện gì?” Câu hỏi ngắn gọn đến mức không thể nào ngắn gọn hơn được nữa, bên kia chưa kịp trả lời thì ống nghe đã bị Lê Khải Liệt cầm lấy, “Amy Lee? Nghe nói Kula Ha cũng muốn ngươi, ngươi có chuyện gì gạt chúng ta?”

Câu hỏi bất thình lình làm cho Amy Lee trở tay không kịp, sắc mặt biến đổi, từ đầu dây bên kia truyền đến tiếng chất vấn làm cho hắn có ảo giác như Lê Khải Liệt đang đứng trước mặt, nhìn trái lại nhìn phải, xác định chỉ có một mình hắn, sau đó hắn mới cười ha ha, “Đừng nói đùa, Miracle Leo, ta làm sao dám giấu chuyện gì với các ngươi, chẳng phải ta đều đã trả lời tất cả câu hỏi của các ngươi hay sao?”

“Vậy ngươi gọi điện thoại đến đây để làm cái gì?”

“Ta chỉ muốn xác nhận với các ngươi đám người kia về sau có còn đến gây rắc rối cho ta nữa hay không? Ta có nên gọi cảnh sát để xin được bảo vệ hay không? Nếu không phải ta không có tiền thì ta sẽ thuê vệ sĩ giống như ngươi.” Amy Lee than ngắn thở dài, vệ sĩ theo như lời của hắn chính là Ka Zhaye, hắn không biết phải mất bao nhiêu tiền mới có thể mời về một vệ sĩ có năng lực như vậy.

Đặt điện thoại xuống chế độ rảnh tay rồi bấm phím phóng loa, “Tất cả những vụ chiến tranh ở Afganistan có bốn mươi lăm phần trăm vốn đầu tư tài chính xuất phát từ phía Kula Ha, có người gọi hắn là rắn hổ mang, hiện tại hắn xác định được thứ mà hắn muốn, manh mối ở ngay trên người của ngươi, ngươi nói xem hắn có đến gây rắc rối cho ngươi nữa hay không?”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, Vu Duy Thiển có thể tưởng tượng bộ dáng của Amy Lee ngay lúc này, “Bọn họ theo dõi ngươi đã lâu, ngươi giúp người ta lấy ra thứ gì đó, không riêng gì Kula Ha mà còn rất nhiều người đều cảm thấy hứng thú, ngươi biết rõ manh mối, lần sau nếu có gặp người lấy súng truy đuổi ngươi thì ta nghĩ ngươi nên khẩn cầu đối phương bắn chết ngươi là tốt nhất, còn không thì có lẽ ngươi là người thích bị kẻ khác bắt trói để thẩm vấn.”

“Ta nghĩ bọn họ rất thích cậy mồm ngươi ra. Cướp đoạt, cưỡng bước, bắt cóc, giết người, bọn họ rất am hiểu những chuyện này.” Vài từ được nói rất chậm mang theo mùi vị gian ác, giống như ma quỷ đang nỉ non trong điện thoại, tiếng cười nhẹ nhàng của Lê Khải Liệt làm cho người ta phát run, “Cứ từ từ mà hưởng thụ, Amy Lee.”

Hắn trực tiếp cúp điện thoại.

Ba giây sau tiếng chuông điện thoại lại vang lên nhưng lần này không có ai bắt máy.

“Kula Ha muốn tìm hắn, nhất định là có nguyên nhân.” Hai người đứng bên cạnh bàn, Lê Khải Liệt thỉnh thoảng vuốt sóng lưng của Vu Duy thiển vài cái, rất ít có người phương Đông nào mặc âu phục lại hoàn mỹ như vậy, nhưng người đứng trước mặt hắn quả thật là một trong số đó.

“Ngươi nói hắn có thể giấu diếm điều gì?” Quên đi thời gian, tiếng tích tắc đã điểm hơn mười tiếng, Vu Duy Thiển nhìn đồng hồ.

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên, cho đến khi cảm thấy tiếng chuông quá ồn ào thì hắn mới gật đầu, Lê Khải Liệt bấm phím trò chuyện trên điện thoại, "Ngươi có thể nói."

Amy Lee ở đầu dầy bên kia đã sớm đổ đầy mồ hôi trên trán, hắn lập tức kề sát vào điện thoại, "Nếu các ngươi có thể bảo đảm an toàn cho ta thì ta sẽ nói cho các ngươi biết một chỗ. Ta đã theo dõi quái nhân mặc áo choàng kia."

……

P/S: thằng nhỏ gọi điện thoại đúng lúc bé Duy đang dê chồng, thử hỏi bé không khó chịu sao được, hèn gì khoanh tay đứng nhìn con sam trêu ghẹo thằng nhỏ mà ko hề giúp, thiếu điều làm cho thằng bé suýt tè ra quần nữa là đủ:>

205. Chương 205: Chủ Động Tấn Công

Chủ Động Tấn Công

"Chẳng lẽ hắn không phát hiện ra ngươi?" Hỏi một cách hứng thú, đáy mắt của Lê Khải Liệt lại lấp lánh một loại cảm xúc tuyệt đối không thể xưng là hứng thú.

"Có lẽ thợ sửa nhạc cụ nổi tiếng thế giới không chỉ có một đôi tay thiên tài mà đôi chân kia cũng thuộc cấp bậc thiên tài." Có thể nghe ra sự nghi ngờ trong lời nói của Vu Duy Thiển, Amy Lee cười gượng vài tiếng, "Ta lái xe, cách khá xa, đương nhiên là không đến gần lắm cũng không dám bám theo…."

"Nhưng ta vẫn nhớ rõ chỗ đó." Dường như hắn sợ bọn họ không tin nên tiếp tục cường điệu, "Ta không thể nói rõ địa chỉ cụ thể, khi đó trời rất tối, nhưng ta có thể dẫn các ngươi đi, hơn nữa chỉ có một mình ta biết."

Có lẽ qua lần này hắn ý thức được hai người kia chính là cái phao cứu mạng của mình, Amy Lee nịnh nọt giống như muốn thuyết phục bọn họ, "…..Tin tức này ắt hẳn rất đáng tiền, đừng cho ta là nói xạo, trước tiên là nói về mặt tốt, ta không cần phí tổn, ta có thể làm người dẫn đường miễn phí cho các ngươi, có phải rất có lợi hay không?"

Trả lời Amy Lee là tiếng hừ cười trầm thấp của Lê Khải Liệt, sau đó là tiếng cúp máy.

Mặc kệ bên kia Amy Lee có phản ứng gì, Lê Khải Liệt rút dây điện thoại ra, Lê Khải Liệt cầm lấy di động rồi bấm số của Reid, bên kia Reid dường như rất bề bộn nhiều việc, xung quanh có rất nhiều tiếng người đang ồn ào nói chuyện, tiếng trang giấy lào xào, thành viên trong đội của hắn đang báo cáo tình huống.

"Ta có nghe nói về chuyện của rắn hổ mang." Kula Ha dùng thân phận giả để nhập cảnh, Reid vừa nhận được cú điện thoại của Lê Khải Liệt thì chuyện đầu tiên mà hắn nói là xin lỗi bọn họ, "Nhiều tổ chức đều đang hành động nhưng lại bị Kula Ha nhanh hơn một bước, thật có lỗi vì ta đã không phát hiện chuyện này sớm hơn."

Ngoại trừ trù tính việc phòng ngừa các tổ chức hải ngoại tạo thành ảnh hưởng đối với quốc tế thì còn phải cùng các quốc gia điều đình và đàm phán, cũng không dễ thương lượng với CIA, vì tiết lộ chuyện tình báo nên CIA cũng bị truy cứu trách nhiệm cùng với FBI, tình huống từ trong ra ngoài đang vô cùng hỗn loạn.

Tham Lang xuất hiện nhưng không nhận bất cứ ủy thác nào, điều này cũng không có nghĩa những người khác không có hành động gì, ngoại trừ Lê Khải Liệt thì sẽ có bao nhiêu đạo chích và các cao thủ lừa đảo nổi danh quốc tế gia nhập trò chơi đi tìm bảo vật?

"Các ngươi phải cẩn thận, mặc kệ người trộm thứ kia là ai thì cho đến nay vẫn chưa có người nào tìm được hắn." Ý của Reid chính là người này nhất định cũng không đơn giản, vừa mới nói xong thì xung quanh của hắn lại vang lên những tiếng ồn ào, đó là những tiếng kêu đầy kinh ngạc cùng tiếng giày cao gót phát ra âm thanh lộc cộc trên sàn.

"Ngươi đến đây để làm gì? Ngươi nghĩ rằng đây là nơi nào!" Hiếm khi thấy Reid tức giận như vậy, quên cả việc cúp máy điện thoại, hắn giống như đang nổi nóng đối với người nào đó.

"Ngươi có lầm hay không, ta cũng không phải là vì ngươi, đừng tưởng là chúng ta chỉ ngủ với nhau một lần thì ngươi sẽ là của ta hay ngược lại, nếu không phải ta bị một tên biến thái theo dõi còn làm hại ta bị thương thì ta cũng không cần phải đến nơi này! Ta biết FBI của các ngươi rất bận, không rảnh bận tâm đến chuyện nhỏ nhặt này của ta!" Giọng của người phụ nữ ở phía bên kia đầu dây rất quen thuộc, âm lượng lớn đến mức ngay cả Vu Duy Thiển cũng nghe thấy.

Reid lập tức im lặng, những tiếng tán thưởng và xì xầm nho nhỏ cũng không còn, điện thoại bị dập máy, có lẽ hắn rốt cục nhớ đến phải cúp máy.

"Hắn thật sự bận rộn." Tưởng tượng ra tình huống bên kia sẽ náo nhiệt như thế nào, Vu Duy Thiển đi ngang qua người của Lê Khải Liệt.

Hắn liếc mắt nhìn Lê Khải Liệt một cái rồi cầm lấy cây đàn vi-ô-lông, "Đừng để cho ta trở thành nhược điểm của ngươi, nếu ngươi muốn làm cái gì thì cứ đi làm đi."

Tìm được manh mối từ chỗ của Amy Lee thì người như Lê Khải Liệt làm sao có thể không tìm cho ra lẽ?

Dây đàn rung động, tiếng đàn du dương, ngón tay trái của hắn tựa như đang khiêu vũ, nét mặt nghiêng bị bao phủ dưới tiếng đàn, lại còn nói hời hợt như thế, Lê Khải Liệt muốn nói cái gì đó nhưng tiếng đàn quá mức tuyệt vời làm cho bất cứ ngôn ngữ gì cũng trở nên thừa thãi.

Bản Nocturne in C-sharp minor của Chopin tựa như ánh trăng phủ kín toàn bộ căn phòng, yên bình như mặt nước, Vu Duy Thiên hơi nhắm mắt lại, ngón tay trượt một cách điêu luyện, sắc thái tràn ngập mê ly bị bao phủ dưới ánh trăng, tựa hồ xuất hiện một cảm giác huyền diệu được giấu diếm ở bên trong, tựa như đại dương sâu thẳm còn cất giấu vô số điều bí ẩn….

Đến khi một âm cuối thật dài được kết thúc, Vu Duy Thiển rốt cục đối mặt với Lê Khải Liệt, "Đi làm điều mà ngươi muốn, nếu ngươi cứ băn khoăn lo lắng cho ta thì đó là một sự sỉ nhục đối với ta." Khuôn mặt ở trước mắt khiến Lê Khải Liệt mất đi khả năng ngôn ngữ, "Amy Lee đã đem chân tướng đến trước mặt ngươi, người kia có phải là Josen hay không, kỳ thật ngươi rất muốn đi xem thử."

Ánh mắt trong suốt thâm thúy lại thản nhiên, giống như bị nhìn vào tận nội tâm. Gương mặt nghiêm nghị và ngạo nghễ dùng nụ cười thấu hiểu để đối mặt với Lê Khải Liệt, "Không muốn tìm ra chân tướng hay sao? Từ trước đến nay ngươi cũng không bao giờ an phận thủ thường, muốn nhốt một con dã lang trong lồng sắt thì rất miễn cưỡng, hơn nữa ta cũng không muốn trở thành nhà giam của ngươi."

Vu Duy Thiển bước đến gần, Lê Khải Liệt vẫn không lên tiếng, thoạt nhìn ngay cả hô hấp cũng bị đình chỉ, chỉ ngồi như vậy để quan sát Vu Duy Thiển, biểu cảm trên mặt rất phức tạp, đó là cảm động hay là cái gì khác, tóm lại ánh mắt biết phản quang kia đang hấp dẫn Vu Duy Thiển.

Giống như bị vẫy gọi, Vu Duy Thiển bước qua.

"Duy….Duy…." Giọng nói của Lê Khải Liệt khàn đặc, Vu Duy Thiển ôm hắn, còn hắn thì ôm chặt thắt lưng của Vu Duy Thiển.

"Đồ ngốc." Vu Duy Thiển có thể cảm giác được trọng lượng trên người nặng bao nhiêu, "Nếu tình cảm của ta trở thành trói buộc của ngươi, ngươi nghĩ xem ta sẽ có cảm giác gì? Nếu ngươi muốn bảo vệ ta thì không bằng đổi bằng cách khác."

"Owen nói đùa với ta là ta giống như diều hâu không bay ra khỏi ổ, nhưng nếu một ngày đã là diều hâu thì nó sẽ không vứt bỏ sự kiêu hãnh của nó, so với thân thể thì tâm tình và suy nghĩ của ta mới cần được bảo vệ, nếu trở thành nhà giam trói buộc ngươi thì–" Vu Duy Thiển cười lạnh một tiếng, "Ta không thích."

Hắn hôn xuống tóc của Lê Khải Liệt, người đàn ông này đôi khi sẽ phóng đãng, đôi khi lại ác liệt, thỉnh thoảng còn rất lãng mạn, kể từ khi phát hiện tình trạng thân thể của hắn bị thay đổi thì người này vẫn luôn cẩn thận chăm sóc, có thể nói là Lê Khải Liệt là một người tình hoàn mỹ, được xem trọng đương nhiên là rất tốt, nhưng hắn không muốn trở thành gông xiềng của Lê Khải Liệt.

"Làm sao mà ngươi có thể đáng yêu như vậy chứ hả, Duy yêu? Duy của ta–" Gần như đang ngâm xướng, Lê Khải Liệt vùi đầu vào ngực của Vu Duy Thiển.

Cho dù Lê Khải Liệt không ngẩng đầu thì vẫn có thể nhìn thấy nét mặt khinh thường của Vu Duy Thiển đối với những lời ngon tiếng ngọt như vậy. Giống như vua chúa kiêu ngạo đã thoái ẩn, cho dù hiện tại mất đi năng lực cũng không có cách nào cướp đoạt sự tôn quý trên người của hắn.

"Những lời này cũng có thể dành cho ngươi, còn không chịu đứng lên? Nếu không đứng lên thì ta sẽ làm cái khác." Bàn tay của hắn đi dọc từ cần cổ của Lê Khải Liệt xuống phía dưới, bàn tay hơi lạnh nhưng lúc nào cũng có thể kích thích nhiệt độ tăng cao.

"Ngươi tưởng là ngươi nói như vậy thì ta sẽ buông ngươi ra hay sao? Ngươi rất khinh thường ta, Duy." Lê Khải Liệt tiếp tục quấn lấy đối phương, người đàn ông trưởng thành bắt đầu chơi xấu sẽ có một sức quyến rũ mang tính chất đặc thù của trẻ con, sức quyến rũ này không hề tầm thường, Vu Duy Thiển nheo mắt lại, đột nhiên áp chế Lê Khải Liệt, "Ngươi cũng quá khinh thường ta."

Hắn buộc Lê Khải Liệt phải ngẩng đầu.

Nguồn:

Ánh mắt chất chứa gió lốc, sự thâm tình và thô bạo giao hòa với nhau, hắn nhìn thoáng qua rồi hôn xuống.

Ngay lúc này có được manh mối, câu đố cũng sắp được giải mã, chỉ còn thiếu một chút, Lê Khải Liệt làm sao lại không đếm xỉa, hắn đương nhiên sẽ làm một chút gì đó, trước khi chưa được Vu Duy Thiển đồng ý thì hắn đã tìm Ka Zhaye, trong lúc Vu Duy Thiển không biết thì hắn đã âm thầm bố trí hết thảy.

Chẳng qua là đang kiềm chế bởi vì tầm quan trọng của một người cho nên hắn không dám manh động, hắn không muốn Vu Duy Thiển gặp chuyện bất trắc, bởi vì hắn sợ. Nhưng dù sao cũng là người từng trải, Vu Duy Thiển không tin Lê Khải Liệt sẽ chịu rơi vào thế bị động, hắn rõ ràng hơn bất cứ ai, bản năng của dã thú chính là tấn công, trước khi săn mồi đều rất biết cách kiên nhẫn chờ đợi.

Ba ngày sau, xuyên qua Công viên Trung tâm, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt lái xe đến Harlem, đây là khu vực mà người da đen và người Mỹ La tinh sinh sống, khác với khu China Town có thể thấy được đa số là người da vàng, nơi này có rất nhiều chủng tộc, rất phức tạp.

Amy Lee nói rằng hắn có lái xe bám theo một đoạn, không dám đi cùng, thoạt nhìn không phải nói làdối.

Bọn họ đến đây vào ban ngày, có không ít người nhìn xe của bọn họ, cũng may Lê Khải Liệt không chọn chiếc Farrari màu đỏ của hắn, nhưng một chiếc Lamborghini mới cáu cũng đủ khiến cho không ít người ở ngã tư đường phải ngoái đầu nhìn chăm chú.

Amy Lee thật không xứng làm người dẫn đường, hắn chỉ biết đại khái là ở đây nhưng không xác định người đàn ông mặc trang phục kỳ quái kia rốt cục biến mất ở đâu, bọn họ chỉ có thể rẽ trái rẽ phải để tìm bất cứ giấu vết khả nghi nào có thể tìm thấy ở trên đường.

"Đây là manh mối đáng tin cậy của ngươi?" Ka Zhaye lái xe, Amy Lee ngồi kế bên ghế lái, hành khách ngồi ở băng sau cất lên vài câu nghi ngờ.

Lê Khải Liệt ngồi yên bên cạnh Vu Duy Thiển, khi hắn nghi ngờ cái gì thì hơi thở và giọng điệu âm trầm hàm chứa mùi thuốc súng sẽ làm cho người ta phải cảnh giác, Amy Lee nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, thấp giọng giải thích, "Ta cũng không phải chó săn biết đánh mùi dẫn đường, nơi này ta không quen, chỉ có thể nhớ kỹ là ở đây."

"Thưa ngài, cứ tìm hoài như vậy cũng không phải là cách." Ka Zhaye được dặn dò khi ở bên ngoài không được xưng hô Lê Khải Liệt là điện hạ mà phải dùng ngài để thay thế.

Trên đầu gối của Vu Duy Thiển có một cái máy tính bảng, hắn đang tìm thông tin về những tòa nhà gần đây, khi cần thì thậm chí có thể hỏi Reid cung cấp bản đồ vệ tinh, nhưng bây giờ vẫn chưa cần thiết, hắn đã tìm được vài địa điểm đáng nghi, thúc tay ra hiệu cho Lê Khải Liệt nhìn xem.

"Ka Zhaye, ngươi đi xuống hỏi một chút ở gần đây có chỗ nào mà mọi người không thường đến đó, hoặc chỗ nào hay xảy ra những điều kỳ quái nhất hay không." Xem những địa điểm mà Vu Duy Thiển chỉ ra, Lê

Khải Liệt muốn Ka Zhaye đi hỏi vài nơi quan trọng.

"Gần đây ngay cả ô tô hay khách sạn cũng không có, rất hẻo lánh, ngươi xác định người kia biến mất ở phụ cận?" Ánh mắt khiến người ta sởn gai ốc, Lê Khải Liệt xác định lại một lần nữa với Amy Lee.

Dưới ánh mắt như vậy, Amy Lee gật đầu xác định, "Đương nhiên!"

Ka Zhaye xuống xe một lúc lâu vẫn chưa trở về, nhưng không có ai lo lắng cho hắn, với bản lĩnh và vẻ ngoài của hắn thì nơi này không có ai dám trêu ghẹo hắn, nhưng thật ra ba người ở trên xe có lẽ cần phải được lo lắng.

Vài người Mỹ La tinh ở đằng xa đang quanh quẩn, trước khi bọn họ tiến đến gần để gây phiền phức thì Ka Zhaye đã trở lại, tránh cho một trận ẩu đả đổ máu, những người đó nên cảm thấy may mắn, nếu bọn họ tiếp cận chiếc xe này thì kết quả tuyệt đối sẽ nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

"Gần đây có mấy nhà xưởng bỏ hoang, còn có một phòng khám lớn bị đóng cửa, những nơi này rất ít người tới lui, nghe nói buổi tối có mấy băng nhóm tụ tập." Đánh dấu vài điểm đỏ trên bản đồ, Ka Zhaye vừa nói vừa lau vết máu trên nắm đấm, đương nhiên vết máu kia không phải của hắn.

Quanh co vài vòng, sắc trời sắp sụp tối, Vu Duy Thiển để cho Ka Zhaye đi mua vài món để dùng bữa, xe dừng ở một nơi vắng vẻ, bọn họ ở trong xe ăn bánh mì hotdog, ăn trong chốc lát thì bỗng nhiên Lê Khải Liệt dừng lại động tác ăn uống của mình.

"Gần đây có máu, không chỉ một ít." Hắn gỡ cặp kính mát xuống, đồng tử màu vàng óng dần dần co rút lại giữa đôi mắt màu tro lục.

……..

P/S: Duy nói ra nhiều câu rất cảm động, còn con sam nói đúng có 1 câu mà sởn cả gai ốc =.=, sao mà sến thế hở.

206. Chương 206: Truy Đuổi

Mùi máu người cách thật sự xa, người khác có lẽ sẽ không mẫn cảm như vậy nhưng đối với tình trạng hiện tại của Lê Khải Liệt mà nói thì mùi máu tươi kia đang vọt thẳng vào xoang mũi, tựa như một ngọn lửa, không có khả năng bỏ qua.

Ka Zhaye đem thức ăn còn lại nhét vào miệng rồi nhìn xung quanh một vòng, không thấy có điểm gì khác thường, hắn nhíu mày, "Nơi này có máu người thì cũng không có gì lạ."

"Vì sao ta lại không ngửi được." Amy Lee ra vẻ hít sâu một hơi.

Nơi này là khu vực mà công dân lương thiện sẽ tránh xa, ở khu Đông Harlem có vài tòa nhà cũ kỹ, ở mặt tiền là cửa hàng bán linh kiện ô tô, bên dưới tầng hầm là những quán bar kinh doanh trái phép, ra vào có đủ hạng người, các băng nhóm xã hội đen cũng thường xuyên thích đến những nơi này để tụ tập.

Những ai bắt buộc phải lái xe qua nơi này thì đều vội vàng đạp chân ga để lướt nhanh, nhưng đến khi nhìn thấy chiếc Lamborghini màu đen dừng ở đây thì bọn họ đều ngoảnh đầu nhìn lại, nhưng cho dù có người phát hiện ra cái gì thì cũng không ai có can đảm tìm hiểu đến ngọn nguồn là rốt cục vừa nhìn thấy cái gì.

Cửa hàng tiện lợi 24 giờ đương nhiên vẫn còn mở cửa nhưng nhân viên cửa hàng dường như không thấy bọn họ, Vu Duy Thiển đã sớm phát hiện không ai dám la cà ở khu vực này, cảnh sát cũng rất ít khi đến đây để tuần tra, "Ở chỗ nào?"

"Đi theo ta." Lê Khải Liệt nhìn trái lại nhìn phải, dẫn Vu Duy Thiển đi vào một con hẻm nhỏ.

Màn đêm sắp buông xuống, bắt đầu có một đám phụ nữ ăn mặc nóng bỏng xuất hiện, các nàng quan sát dọc đường để tìm mục tiêu, ý đồ muốn tiến lên bắt chuyện, Vu Duy Thiển liền bắt Lê Khải Liệt đeo kính vào, thuận tiện lấy ra một chiếc nón lưỡi trai ở trong xe để đội lên cho đối phương, "Dựng thẳng cổ áo lên."

Có người vĩnh viễn không hiểu cái gì gọi là khiêm tốn, lời nói lạnh lùng nghiêm khắc của Vu Duy Thiển làm cho Lê Khải Liệt nhướng mi ở phía dưới vành nón rồi nhếch môi cười với hắn, tiếng cười làm cho Vu Duy Thiển muốn tung nắm đấm, trước khi hắn thật sự làm như vậy thì bọn họ đã đi vào một con hẻm tối tăm, hiện tại Vu Duy Thiển cũng ngửi được mùi rỉ sắt tràn ngập trong không khí.

Dưới đất rất bẩn, mùi dầu máy và hôi thối trộn lẫn với nhau, mùi vị gắt mũi này rất khó diễn tả, vài người trong bọn họ nhịn không được mà che mũi, nhưng xem xét trái phải thì lại không nhìn thấy vết máu.

"Máu ở đâu, hơn nữa vừa rồi ngươi còn xác định là máu người, Leo, vì sao ngươi lại đi làm ca sĩ, đáng lý ngươi nên đi làm người điều chế nước hoa thì đúng hơn." Amy Lee phản đối, hắn hít hít cái mũi, hắn không phải không sợ bản tính cáu kỉnh của Lê Khải Liệt, nhưng nếu không nói thì hắn chịu không được.

Cổ áo bị nắm lên, "Nếu ta là người điều chế nước hoa thì nhất định chuyện đầu tiên phải làm chính là đem ngươi đi làm hương liệu." Nụ cười lộ ra răng nanh, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo từ trong bóng tối, "Lần đầu tiên gặp mặt thì ngươi làm như không hề nhận ra ta, chuyện này không hợp với thân phận của ngươi, người trong giới âm nhạc sẽ không thể nào không biết ta!"

Amy Lee dường như không thể hô hấp, hắn dùng sức vói chân xuống đất, toàn thân bị nhấc lên cao mấy chục centimét, bàn chân sắp cách mặt đất.

Không ai có thể nghi ngờ những lời tự phụ này của Lê Khải Liệt, bởi vì đây là sự thật, là người nổi danh sữa chữa các loại nhạc cụ, Amy Lee không thể nào không biết hắn, nhưng khi vừa gặp mặt lại hỏi ra một câu ngu xuẩn như thế.

Lê Khải Liệt đương nhiên không có khả năng là người hứng thú với cướp của, cưỡng bức, bắt cóc, giết người. Ở trước mặt công chúng thì Lê Khải Liệt là ca sĩ, chẳng qua hiện tại Amy Lee không thể xác định có phải chỉ đơn giản là như thế hay không, hắn có thể tìm thấy sát ý ở trong mắt của đối phương.

"Đúng rồi, với lại lúc ấy ngươi đã nhìn thấy cái này, có phải hay không?" Đôi mắt thú hơi chuyển động.

Hắn giống như đang suy nghĩ khi nào thì nên cho một đòn trí mạng, cắn vào cổ con mồi. Amy Lee nuốt một ngụm nước miếng, không dám nhìn thẳng vào đồng tử dài nhỏ màu vàng óng kia.

"Đã thấy nhưng lại không tỏ vẻ gì, Amy Lee, hóa ra lá gan của ngươi cũng không nhỏ." Vu Duy Thiển nhớ rõ lời nói của Lê Khải Liệt lúc ấy, vị thiên tài này xuất hiện rất trùng hợp.

"Muốn ta xử lý hay không?" Theo âm thanh răng rắc phát ra từ nắm đấm, khuôn mặt ngăm đen của Ka Zhaye lộ ra biểu hiện hứng thú.

Amy Lee rùng mình.

"Rốt cục ngươi là ai?" Lê Khải Liệt mất kiên nhẫn, âm thanh ma sát trong cổ họng giống như ác quỷ đang thúc giục, bao gồm cả mùidầu máy và máu tanh trộn lẫn với nhau không ngừng đánh sâu vào cảm quan của Amy Lee.

Hắn trở nên hốt hoảng, nhìn về phía người phương Đông mặc áo đen, Vu Duy Thiển rốt cục nhìn thấy dưới đáy mắt của Amy Lee ẩn chứa một thứ gì đó kỳ lạ theo như những gì mà Lê Khải Liệt đã từng nói.

Đột nhiên trong góc vang lên âm thanh của kim loại, giống như có một linh kiện rơi xuống đất, một cái bóng dùng tốc độ mà nhân loại khó có thể tưởng tượng để lướt qua tầm mắt của bọn họ, Lê Khải Liệt vứt bỏ Amy Lee, dùng tốc độ cực nhanh để đuổi theo người nọ.

Giống như một cảnh tượng ly kỳ trong phim điện ảnh, hai cái bóng trong đêm tối liên tiếp chớp nhoáng, tốc độ vượt quá người thường, ánh đèn nê-ông chiếu đến nơi này tạo thành những cái bóng to lớn, khiến vài người đứng ở nơi này đều lộ ra những nét mặt khác nhau.

Amy Lee từ dưới đất đứng dậy, Ka Zhaye nhìn theo phương hướng bóng đen biến mất, biểu cảm của Vu Duy Thiển trở nên rét lạnh.

Hắn không ngờ Lê Khải Liệt đã có được tốc độ như vậy, ngoại trừ dáng vẻ bề ngoài vẫn bình thường thì không biết Lê Khải Liệt còn có bao nhiêu biểu hiện không thuộc về người bình thường.

Ngẩng đầu, hắn phát hiện hôm nay lại là trăng rằm.

Càng gần đến ngày trăng rằm thì sự thay đổi của Lê Khải Liệt càng mãnh liệt, từ bản năng đến dục vọng, thậm chí cảm xúc cũng bùng nổ một cách mạnh mẽ.

Đưa tay vói vào cổ áo, hắn chạm vào một vết thương, đó là do Lê Khải Liệt trong lúc vô ý đã làm hắn bị thương, lần đó ở phòng nghỉ trong quán bar quá mức kích tình, Lê Khải Liệt không khống chế được, trong lúc đó đã từng mất đi lý trí nhưng đối phương lại không hề biết điều đó.

Hắn nói với Lê Khải Liệt vết thương này là do lúc cạo râu bất cẩn bị cắt trúng, bởi vì hắn luôn dùng cách cũ, hắn quen dùng xà phòng và dao cạo râu chứ không dùng máy cạo râu chạy bằng điện, phong trào phục cổ làm cho thói quen của hắn trở thành thời thượng trong mắt của kẻ khác, nhưng lại bị Lê Khải Liệt giễu cợt là người lạc hậu bảo thủ.

"Duy." Từ xa truyền đến tiếng kêu, Vu Duy Thiển lấy lại tinh thần rồi tiến lên, Ka Zhaye lập tức bám theo sau.

"Đợi ta một chút!" Amy Lee không dám ở lại một mình, hắn vội vàng chạy theo.

Không đuổi kịp người nọ nhưng có chứng cứ để lại, Lê Khải Liệt nhìn một vật gì đó ở trước mặt, hắn cúi đầu nhìn chăm chú, bóng tối phủ xuống làm nét mặt của hắn vô cùng đáng sợ, "Nhìn xem này." Hắn chỉ cho Vu Duy Thiển.

Dưới đất là một thứ không biết nên hình dung như thế nào, giống như miếng thịt heo mua từ siêu thị bởi vì bất cẩn mà rơi ra ngoài, nó có lớp mỡ màu trắng, cũng có da và xương, có lẽ con chó hoang nào đó đã cắn qua, nó rất bẩn, đã hóa thành màu đen có mùi hôi thối.

Ở nơi này đại đa số mọi người đều có thói quen mua thịt bò, nhưng Amy Lee rất quen thuộc đối với nó, người Trung Quốc đều rất quen thuộc. Nguồn:

"Một miếng thịt heo?" Amy Lee ngồi xổm xuống đất, chọt chọt vào miếng thịt rồi thấp giọng nói thầm, "Thịt heo thì có gì là đẹp."

Ka Zhaye cũng ngồi xổm xuống rồi nhìn vài lần, hắn dùng tay lột miếng da heo ra, kiểm tra phần xương, "Đây không phải là thịt heo, đây là thịt người."

Ngón tay còn bám mỡ của miếng thịt run rẩy một chút, Amy Lee lập tức nhảy dựng lên, cổ họng không ngừng trợn lên trợn xuống, rốt cục nhịn không được mà chạy đến vách tường rồi bắt đầu nôn mửa.

"Nếu không gặp qua thi thể đã từng bị cắt nát thì ta cũng sẽ xem nó là thịt heo, kỳ thật sau khi con người bị mổ xẻ thì cũng không khác thịt heo cao cấp là mấy." khi nói ra câu này không biết Vu Duy Thiển đang suy nghĩ cái gì, nét mặt không có biểu cảm, điểm biến hóa duy nhất có lẽ là khóe miệng hơi nhếch lên, Amy Lee vừa nôn xong một đợt lại bắt đầu đợt thứ hai.

Xương người và xương heo khác nhau, mặc dù đây chỉ là một miếng thịt nhưng chứng cớ này cũng đủ làm cho bọn họ xác định phải tiếp tục tìm kiếm ở lân cận.

"Nơi này có rất nhiều kẻ lang thang và gái điếm, thiếu một người thì cũng chẳng ai phát hiện, không biết miếng thịt này là nam hay nữ, thoạt nhìn là người da trắng." Lê Khải Liệt khôi phục thái độ thờ ơ của mình, sự đánh giá của hắn khiến cho một người lên tiếng chỉnh lại.

"Dù sao đây cũng từng là một người, mặc kệ là nam hay là nữ thì đây không phải là một miếng thịt mà là một con người." Vu Duy Thiển cau mày cường điệu.

Về thái độ đối với loài người, Vu Duy Thiển luôn luôn thể hiện một sự mâu thuẫn nhất định, vừa tôn sùng vừa hạ thấp giá trị, vừa rồi so sánh con người và con heo cũng chính là Vu Duy Thiển. Lê Khải Liệt cười khẽ, hắn tránh khỏi miếng thịt rồi đi đến trước mặt đối phương, "Ngươi nói đúng rồi, đó là một người, kế tiếp chúng ta phải đi tìm là cái gì đã làm cho người này trở thành như vậy."

Trên miếng thịt còn lưu lại một chút vết máu đã bị ngưng kết thành màu đen, nhưng đây quả thật là máu, ở lân cận cũng tìm được vết máu, bọn họ đi dọc theo con hẻm, Ka Zhaye lấy ra tấm bản đồ, đó là nơi mà hắn từng đánh dấu, phòng khám lớn đã đóng cửa không còn tiếp tục kinh doanh.

Phòng khám khá lớn, sau khi bị bỏ hoang thì có vẻ rất cũ nát, không có ai thích đến phòng khám, những dược phẩm còn sót lại đã bị người ngoài phá cửa sổ lẻn vào rồi mang đi, bên trong cơ bản không còn lại bất cứ thứ gì, từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy một tòa nhà bị mục nát.

"Ngươi có biết vì sao ta lại nói như vậy với ngươi hay không?" Vẫn chưa đi vào, Vu Duy Thiển kéo Lê Khải Liệt đến góc tường, hắn để cho Ka Zhaye kiểm tra trước ở bên ngoài.

"Ta không muốn ngươi biến thành dã thú, có nghe thấy hay không? Đừng để cho ta nghe thấy những lời như vậy nữa, bề ngoài của ngươi có thể khác người, ngươi có thể vui buồn thất thường, nhưng ngươi không được quên chính mình là ai. Ngươi là con người." Giải thích cho lời nói mới vừa rồi, hắn cắn chặt răng, giọng nói cứng ngắc không hề che giấu sự lo lắng của mình.

Lê Khải Liệt đang thay đổi, hắn sợ một ngày nào đó người này sẽ trở thành một thứ mà hắn không thể biết trước, ngày xưa có rất nhiều chuyện mà hắn không bận tâm, nhưng lần này thì khác, hắn phải lên tiếng nhắc nhở.

"Ngươi sợ ta nổi điên trở thành một con quái vật tự cho là thông minh hơn con người hay sao? Khinh thường con người, khinh thường mạng người?" Lê Khải Liệt nhìn ra sự tức giận và lo lắng của Vu Duy Thiển, đồng tử màu vàng bắt đầu giật giật, "Đừng lo, ta hiểu ý của ngươi, ngươi cũng biết thái độ khinh thường của ta chỉ là vẻ ngoài, nhưng ở nơi này của ta–"

Hắn kéo lấy tay của Vu Duy Thiển rồi đặt lên trước ngực của mình, "Không phải như vậy."

Có lẽ đôi khi Lê Khải Liệt lộ ra bản tính kiêu ngạo làm càn, nhưng hắn luôn biết chừng mực, sự thẳng thắn và tự phụ của hắn có thể thu phóng một cách tự nhiên, hắn cũng có giới hạn của mình, kỳ thật cũng không cần lo lắng, Vu Duy Thiển chẳng qua là quan tâm quá sẽ hóa loạn, hiện tại Vu Duy Thiển cũng bị nhắc nhở, "Ta đã quên, có người luôn trong ngoài bất nhất."

"Cũng có người bề ngoài vừa lạnh lùng vừa vô tình, nhưng lại lo lắng cho ta đến mức này." Ám muội nhéo hai ba cái lên vai của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt cười một cách đắc ý lại làm càn.

"Đúng thì sao." Vu Duy Thiển lặng lẽ tiếp cận, hắn nuốt hết tiếng cười của đối phương vào miệng, Lê Khải Liệt lập tức sôi sục trong lòng, dựa vào vách tường, nụ hôn nóng bỏng khiến người ta thất hồn.

"Được rồi, bây giờ thì cút ra rồi dùng khứu giác của ngươi đi." Dựa vào rất gần, gần đến mức có thể ngửi được hơi thở của nhau, vỗ vài cái vào vòng mông gợi cảm của người nào đó rồi Vu Duy Thiển mới bước ra từ trong chỗ tối của tòa nhà. Ka Zhaye đã mở cánh cửa lớn của phòng khám, đang dẹp bỏ những chướng ngại phía trước cửa.

"Bên trong hình như không có ai, chẳng qua vết máu kéo dài đến chỗ này." Ka Zhaye chỉ vào những giọt máu màu đỏ rơi vào khe cửa.

Nơi này không phải nơi bọn họ muốn tìm, Amy Lee cũng không xác định, đang do dự có muốn đi vào hay không thì hai người kia đã đến trước cửa, Lê Khải Liệt đi lên phía trước một chút, hắn để cho Vu Duy Thiển ở sau lưng, không thể ngăn cản người này mạo hiểm thì ít ra cũng phải cam đoan Vu Duy Thiển được an toàn.

Biết hắn suy nghĩ như thế nào, Vu Duy Thiển chỉ nhếch môi mà không mỉm cười, nhưng rốt cục cũng không tức giận. Hai người một trước một sau chậm rãi bước đi, bảng hiệu phòng khám treo ở vách tường đã sớm rơi xuống đất, khi bọn họ đi lên lầu thì phía trên đột nhiên truyền đến một tiếng giòn rụm, bọn họ ngẩng đầu, một cái bóng cùng với những miếng miểng chai văng ra đầy trời rồi cùng nhau rơi xuống.

Những miếng miểng chai nho nhỏ giống như kim cương tuyết, mang theo góc cạnh sắc bén, đám người quay cuồng tránh né, bóng đen nhảy lên, giống như trong phim điện ảnh, bọn họ nhìn thấy một khuôn mặt quỷ dị xuất hiện trong bóng đêm.

……

P/S: =)) ta biết là sẽ có người nói đến vụ Duy vỗ mông con sam, bé cũng biến thái lắm chứ chẳng kém chồng.

207. Chương 207: Sào Huyệt Tối Tăm

Bóng đen rơi xuống đất, đó không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả là con người, tạm thời cứ xưng là con người bởi vì hắn có một gương mặt xấp xỉ của con người, nhưng hàm dưới của hắn lại nhô ra, răng nanh lộ ra ngoài, gương mặt thô ráp ở trong bóng tối khiến các chi tiết trên mặt trở nên mơ hồ, lưng còng, thoạt nhìn giống như một cái bướu lạc đà.

Cùng với một tiếng kêu không giống người, người nọ xông vào bọn họ, móng tay sắc bén phản quang dưới ánh trăng, sợ tiếng súng sẽ gây ra rắc rối cho nên Ka Zhaye rút ra thanh mã tấu, nhảy người lên để nghênh đón, hắn hoàn toàn không hề khiếp đảm, quân nhân được huấn luyện sẽ không bận tâm kẻ địch ở trước mặt là cái gì.

"Đây, đây là cái quái quỷ gì vậy?" Amy Lee quên cả việc bỏ trốn, hắn nhìn đến mức ngây người.

Ka Zhaye vung thanh mã tấu lên, quái vật sau khi bị chém trúng thì càng điên cuồng, tơ máu trong mắt rõ ràng đến mức có thể thấy rõ, mùi máu tươi kích thích thú tính, Vu Duy Thiển bỗng nhiên nghe thấy tiếng ù ù trong cổ họng của Lê Khải Liệt, tựa như đang phát ra cảnh cáo.

Giống như có thể cảm nhận được sự uy hiếp tỏa ra từ trên người của Lê Khải Liệt, người nọ tiếp tục cất lên những tiếng rít gào giống như dã thú, bỗng nhiên tăng tốc, hắn vứt bỏ Ka Zhaye mà trực tiếp tấn công về phía Lê Khải Liệt.

Vu Duy Thiển đứng ngay bên cạnh cũng bị ảnh hưởng, móng vuốt sắc bén xẹt qua, cái miệng hôi thối được há to đang muốn cắn vào người hắn, nhưng hắn không tránh cũng không né, trước khi hắn kịp ra tay thì chính giữa trán của con quái vật kia bị trúng một đòn cực mạnh mà bay ngược ra sau, Lê Khải Liệt thu nắm đấm.

Ka Zhaye đang đợi ngay phía sau, thanh mã tấu được vung lên khi thứ kia bị đánh bật ra sau, máu tươi cùng tiếng gào thét thảm thiết vang lên, mọi chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt.

"Vì sao ngươi không né!" Một cú đấm hạ gục con quái vật kia, Lê Khải Liệt xoay người cau mày.

Vu Duy Thiển phủi nhẹ ống tay áo, phía trên có bám vài miếng miểng chai, "Ngươi đã ngăn hắn lại thì ta cần gì phả né."

Hắn chắc chắn Lê Khải Liệt sẽ ngăn thứ kia lại, rốt cục đây là lớn mật hay là tin tưởng Lê Khải Liệt? Hoặc cả hai đều đúng, Lê Khải Liệt bị một câu này của hắn ngăn chận, mặc kệ như thế nào thì Vu Duy Thiển đã đoán đúng.

Nhưng Lê Khải Liệt cũng lo lắng đây là một cách tỏ vẻ bất mãn của Vu Duy Thiển, "Mấy ngày trước còn bảo không cần bảo vệ, hiện tại rốt cục là ngươi muốn ta ra tay hay là không cần ta ra tay?" Lê Khải Liệt oán trách.

"Hiện tại ta phát hiện cảm giác được người ta bảo vệ cũng không tệ." Chỉ cần Lê Khải Liệt không lo lắng thái quá thì hắn sẽ không bận tâm, kéo lấy bàn tay vừa tung nắm đấm, hắn hôn lên mu bàn tay của Lê Khải Liệt.

"Ngươi không nên nói những lời này ở đây, nếu không phải chỗ này không thích hợp–" Lê Khải Liệt nói đến đây thì dừng lại, nhưng ánh mắt của hắn, tiếng nói của hắn, vẻ mặt của hắn, tất cả đều biểu lộ hàm nghĩa của những gì hắn chưa nói xong.

"Cuối cùng ngươi cũng biết chỗ này không thích hợp?" Trong mắt hiện lên ý cười, Vu Duy Thiển nắm tay Lê Khải Liệt đi vào.

Sự khát máu trong lòng bị một loại cảm xúc sôi trào khác thay thế, Lê Khải Liệt giật giật ngón tay, không thể xác định có phải Vu Duy Thiển cố ý muốn trấn an cảm xúc của hắn hay không.

Ka Zhaye đang lau thanh mã tấu của hắn, thứ nằm dưới đất hoặc có thể nói là người nọ vẫn còn đang giãy dụa trong vũng máu, đã bị trọng thương, không còn sức để đứng lên.

Mặc kệ là ai, nhìn thấy thứ như vậy thì đều có thể xác định tòa nhà cổ xưa này chính là nơi mà bọn họ muốn tìm.

Amy Lee nhìn thấy hết thảy, mọi chuyện diễn ra nhanh đến mức hắn không kịp mở miệng, ba người kia đã đi vào trong, hắn vốn có thể rời đi nhưng không biết hắn suy nghĩ cái gì mà vẫn đi theo bọn họ. Giống như tiến vào sào huyệt âm u, tro bụi và mạng nhện giăng đầy góc tường, bên trong không có đèn, Ka Zhaye quay ra ngoài xe để lấy vài cái đèn pin. Nơi này vốn là một phòng khám lớn có rất nhiều phòng bệnh, trong phòng khám còn sót lại những chiếc giường bệnh và xe lăn mà bình thường mọi người vẫn thường thấy.

"Từ trước đến nay vẫn chưa từng đi khám ở bệnh viện, hóa ra đây là bộ dáng của phòng khám." Bọn họ đều đang cẩn thận chú ý xung quanh, trong bầu không khí trầm mặc bỗng nhiên vang lên tiếng nói của Vu Duy Thiển, Amy Lee không hiểu lời của hắn, nhưng Lê Khải Liệt thì hiểu rất rõ, "Ngươi sẽ không cần." Giọng điệu của Lê Khải Liệt rất khó chịu.

"Sớm muộn gì thì ta cũng sẽ cần, chúng ta đều biết chuyện đó." Thản nhiên trả lời, Vu Duy Thiển cầm tay vịn của một xe lăn, "Sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên của con người, là cái chết làm cho hết thảy tình cảm và những trải nghiệm trở nên quý giá, có thể sợ hãi nhưng không thể không chấp nhận." Sống và chết ở trong mắt hắn đều rất có giá trị.

"Cho nên con người cần phải sinh sôi nảy nở, con cháu của bọn họ sẽ kế thừa hết thảy từ bọn họ, nói cách khác như vậy cũng có thể xem như một cách kéo dài sự sống." Amy Lee bỗng nhiên xen mồm vào, hắn nói một cách nghiêm túc.

"Chó má nó, cái gì mà một cách khác để kéo dài sự sống!" Xe lăn bị đá văng ra ngoài, đèn pin trong tay Lê Khải Liệt đảo quanh một vòng, tiếng rống giận tràn đầy áp lực, "Đừng ở đây mà thảo luận mấy thứ chết tiệt đó!"

Hiện tại hắn không muốn nghe thấy bất cứ cái gì về già cả và chết chóc.

Vu Duy Thiển giương mắt, vốn định trả lời nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt như vậy của Lê Khải Liệt thì hắn chỉ dùng ánh mắt thấu hiểu để nhìn chăm chú đối phương trong chốc lát, "Đi ra ngoài đi, phòng này không có gì khả nghi."

Nếu hỏi có ai có thể khống chế cảm xúc của Lê Khải Liệt thì chỉ có một người, nếu người này nói những lời như vậy thì người khác đương nhiên chỉ có thể gật đầu, Lê Khải Liệt cũng không nói một câu nào mà chỉ đi ra ngoài trước, theo bóng dáng cứng đờ của hắn thì có thể nhìn ra cảm xúc hiện tại của hắn.

Chiếc xe lăn bị hắn đá ra ngoài đang trượt dài trên hành lang mà vẫn chưa dừng lại, giữa một nơi âm u trống trải chỉ có chiếc xe lăn chậm rãi lướt đi, bánh xe vang lên tiếng lách cách xèo xèo, giống như bị cái gì đó dẫn dắt, nó vẫn không chịu dừng lại mà còn rẽ sang một hướng khác.

Nơi đó thông với lầu hai, tựa như một cánh cửa âm u khác đang mời chào.

"Sàn nhà nơi này có độ dốc." Ka Zhaye chỉ liếc mắt một cái liền nói ra phán đoán của mình, Amy Lee vẫn còn đang suy nghĩ đến thứ vừa rồi, hắn thấp giọng hỏi, "Người kia…..rốt cục là cái gì vậy?"

Là người thì sẽ không gọi là cái gì, cái gì đều là những thứ không có sinh mệnh, lời này rất mâu thuẫn, đó là một câu hỏi mà đặt ở bất cứ phương diện nào cũng không thích hợp, nhưng lại thích hợp với tình trạng hiện tại.

Lê Khải Liệt không có tâm tình trả lời nghi vấn của Amy Lee, hắn đi đến cuối hành lang, nơi đó có vài ngã rẽ, vừa rẽ vào một hướng thì hắn lập tức biến mất khỏi tầm mắt của vài người ở phía sau.

Ka Zhaye và Amy Lee đều phát hiện người đàn ông từ đầu đến cuối không thay đổi biểu cảm bỗng nhiên bước nhanh hơn, "Đó là người, là người nhân tạo bị dùng thuốc và ma thuật." Tâm trạng nặng nề và vô cùng lo lắng là hết thảy những gì chất chứa trong giọng điệu của Vu Duy Thiển.

Thủ đoạn của gia tộc Claudy, kể từ khi nhìn thấy thứ kia thì Lê Khải Liệt đã biết chuyện này và người ở nơi đây không thoát khỏi liên hệ với gia tộc Claudy.

Tưởng rằng đã bị tiêu diệt, thù hận đã được kết thúc, nhưng lại một lần nữa chiếm cứ suy nghĩ của hắn, hắn cảm giác trong máu có cái gì đó đang thiêu đốt, nếu Vu Duy Thiển không nói ra những lời đó, không hôn hắn, không thể hiện sự quan tâm thân thiết với hắn thì hắn đã sớm bùng nổ.

Nhưng có một loại khát vọng nào đó đang quấn lấy hắn, hắn phải biết chân tướng, hắn phải lôi ra kẻ đang trốn trong bóng tối, xem kỹ đối phương là ai!

Ánh trăng len qua cửa sổ nhưng bầu không khí âm u vẫn không bị xua tan, Lê Khải Liệt đứng trước cửa sổ bị phá nát, từ chỗ này nhìn xuống chính là nơi mà thứ kia bị phơi thây, ánh đèn ở những tòa nhà phía xa đang chớp tắt, trong khi nơi này lại không có một chút ánh sáng, hắn cứ đứng đó rồi tắt đèn pin, ngay cả một tia sáng duy nhất cũng bị tắt ngóm.

Một màn đêm tối tăm.

"Ra đây đi, mặc kệ ngươi là ai, mặc kệ ngươi là cái gì." Giống như đang ngâm xướng, mỗi một âm tiết từ đầu lưỡi tuôn ra lại mang theo hơi thở tràn đầy thú tính, đôi mắt mở ra trong bóng đêm, lóe lên màu vàng óng ánh.

Lặng yên không một tiếng động, bên dưới màn đêm chỉ có không khí di chuyển, có thể cảm giác được những luồng gió mát lạnh đang mơn trớn, trong bóng đêm tựa hồ không có bất cứ thứ gì, nhưng Lê Khải Liệt lại không cảm thấy như vậy.

Người bình thường sẽ không nhận thấy nguy cơ tiềm tàng giữa nơi trống trải yên tĩnh như vậy, nhưng từng một mình hành tẩu khắp nơi trên thế giới, khiêu chiến và trải qua đủ loại nguy hiểm khiến trực giác của Lê Khải Liệt mạnh hơn người thường gấp mấy chục lần, huống chi với thể chất hiện tại của hắn thì mấy chục lần lại hóa thành mấy trăm lần, ngay cả lỗ chân lông động đậy cũng làm cho hắn dựa theo bản năng mà chỉ trong khoảnh khắc liền có phản ứng.

Ngón tay mở ra rồi bóp lấy cổ họng của một thứ gì đó, thứ kia nhanh như tia chớp, trong bóng đêm hắn có thể rõ ràng nhìn thấy trước mặt là một người, nhưng ánh mắt hoàn toàn thuộc về thú vật, không hề do dự, hắn nắm lấy cần cổ rồi đè lại đỉnh đầu của kẻ nọ, răng rắc, hắn buông tay ra, tiếp tục đi về phía trước.

Mặc kệ là sinh vật gì thì toàn bộ xương sống đều bị gãy đôi, kết quả chỉ có một.

Hắn bước qua thi thể, hắn hoàn toàn không có hứng thú đối với bộ dáng của thứ này, lập tức có nhiều thứ như vậy nhào đến, tiếng gào thét đáng sợ đồng thời đánh úp lại—

Khi Vu Duy Thiển và hai người kia đuổi đến thì nơi này đã tràn ngập mùi máu tanh hôi thối, có tiếng thở dốc còn có tiếng gào thét của dã thú, tiếng đánh nhau vẫn tiếp tục vang lên nhưng nghe như thể là đang giết chóc, tiếng xương thịt bị xé rách làm cho người ta giật mình.

Đèn pin trên tay không rọi đến, chỉ nghe thấy một tiếng gầm nhẹ rất nóng nảy, "Đừng lại đây!"

Nơi đó đang nôn nóng, Vu Duy Thiển còn có thể nghe ra một chút lo lắng, sự lo lắng kia tựa như lúc Lê Khải Liệt bị nhốt trong tầng hầm của gia tộc Claudy, bị nhốt trong lồng sắt, Lê Khải Liệt lúc ấy không muốn làm cho hắn nhìn thấy bản chất thú tính của mình.

Mất đi lý trí, bản năng dã thú và dục vọng khác máu chi phối Lê Khải Liệt, dã tính hoàn toàn bị kích thích, tàn nhẫn, lỗ mãng, thô bạo, khát máu, vô cùng hung ác, hắn không hy vọng Vu Duy Thiển nhìn thấy mình như vậy, cho dù Vu Duy Thiển không hề bận tâm.

Đôi mắt màu vàng lấp lánh, cùng với hết thảy những thứ ở xung quanh, ngay cả Ka Zhaye cũng nhịn không được mà siết chặt thanh mã tấu, toàn thân cảnh giác.

"Ngươi còn muốn đùa đến khi nào? Ta không có kiên nhẫn." Vu Duy Thiển tắt hết tất cả đèn pin, mặc kệ trước mắt có thể là cái gì thì giọng điệu của hắn vẫn bình thản như thường, thật thà, lạnh lùng, Lê Khải Liệt bỗng nhiên trở nên an tâm.

"Chỉ một chút nữa thôi là ổn, ta sẽ không để ngươi chờ quá lâu." Quả thật giống như đang tâm tình, hành lang ở phía bên kia truyền đến câu trả lời hoàn toàn khác với cảm xúc mới vừa rồi. Lê Khải Liệt thu hồi tầm mắt trong bóng đêm, đôi mắt vàng óng chuyển về phía khác.

Bạn đang ?

Ka Zhaye âm thầm thở phào một tiếng, Amy Lee dường như sợ đến mức không dám động đậy, hắn im lặng đứng yên tại chỗ.

Không có ánh sáng sẽ rất bất lợi đối với bọn họ, nếu đối phương là quái vật, bọn họ một người cầm lấy một cái đèn pin thì làm sao có thể chống lại mấy thứ kia? Chỉ có Lê Khải Liệt có năng lực này, hắn thậm chí không cần ánh sáng.

Hắn là người gần nhất với đám quái vật bên trong bóng tối kia, sự nhận thức như vậy khiến Vu Duy Thiển cảm thấy rất mất hứng.

Kế tiếp vẫn là tiếng ẩu đả, đám người ở hành lang bên này không nhìn thấy bất cứ thứ gì nhưng đều có thể nghe được tiếng kêu gào thê lương rất đáng sợ kia, một đôi mắt lóe lên ở một góc gần đó làm cho người ta không dám tính toán rốt cục còn bao nhiêu.

Đây quả thật là một sào huyệt.

Chẳng lẽ hắn cứ đứng ở đây như vậy, để mặc cho Lê Khải Liệt một mình ứng phó với mấy thứ kia? Không biết số lượng, không biết tình hình đối thủ, thậm chí Lê Khải Liệt có bị thương hay không, có ứng phó nổi hay không thì hắn cũng không biết.

Hắn chờ ở chỗ này vì đây là ý muốn của Lê Khải Liệt chứ không phải để cho Lê Khải Liệt tự mình đối mặt với kẻ địch.

"Đủ rồi!" Lạnh giọng cất lên một tiếng, Vu Duy Thiển không bật đèn, hắn kiềm chế không cho chính mình tiến lên, "Ta tin tưởng ngươi không phải vì chuyện này! Nếu ngươi dám để cho mình bị thương thì ngươi cứ chờ đó!"

Áp chế lửa giận, vô cùng uy nghiêm, nhưng không thể che giấu sự quan tâm và lo lắng, Lê Khải Liệt nghe xong thì tựa hồ vết thương trên người cũng mất đi cảm giác đau đớn, "Ta chờ, chờ ngươi xức thuốc cho ta, hiện tại ngươi đừng đến đây, ta sắp xong rồi."

Tiếng gào thét và những tiếng vang trầm thấp kỳ quái từ một góc nào đó truyền đến, Lê Khải Liệt nghe thấy, nhưng Vu Duy Thiển, Ka Zhaye và Amy Lee đều không có cảm giác, bọn họ chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy rất nhiều bóng dáng ở trên hành lang, nghe thấy những cái bóng đó phát ra những tiếng thảm thiết, bỗng nhiên tản ra khắp bốn phía.

Đèn pin đươc bật lên, thấy được ánh sáng, Lê Khải Liệt đứng một mình ở nơi đó, trên tay của hắn đẫm máu, áo khoác da màu nâu cơ hồ hóa thành màu đỏ sậm, máu dính đầy mặt và đầu cổ, Vu Duy Thiển tiến lên rồi rút ra khăn tay.

Hắn không nói một câu nào, dùng chiếc khăn tay có thêu một chữ cái W để lau khô vết máu trên mặt của Lê Khải Liệt, sau đó mới nhìn người này, "Ngươi đang phạm sai lầm, ngươi mất khống chế nhưng ta đã mất đi năng lực ngăn cản ngươi, điều này làm cho ta hối hận đối với những gì mà ta đã mất."

Nếu hắn vẫn bị lời nguyền bất tử thì có thể tùy ý thao túng oan hồn của người thân trở thành oán linh, tình huống hiện tại sẽ không phải là như vậy.

Hắn sẽ không đứng một chỗ để chờ đợi, cuối cùng cũng chỉ có thể chờ đợi, bởi vì nếu hắn tùy tiện đi lên thì không chừng sẽ trở thành gánh nặng cho Lê Khải Liệt.

Vu Duy Thiển chưa bao giờ nói hối hận, Lê Khải Liệt nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của hắn liền hiểu rõ ý tứ của hắn, trong nháy mắt Lê Khải Liệt nghẹn họng, đồng tử màu vàng óng mãnh liệt co rút dưới ánh đèn pin, bàn tay dính đầy máu tươi hung hăng siết chặt.

Là hắn làm cho Vu Duy Thiển nói rằng không hối hận, cũng là hắn làm cho Vu Duy Thiển nói là hối hận, nhưng rốt cục đây là lỗi của ai?

"Ta sẽ không cho ngươi có cơ hội hối hận!" Hung tợn nói ra một câu, ngay sau đó Vu Duy Thiển bị áp chế bằng một nụ hôn mang theo mùi máu tươi, trong giây lát liền tràn ngập khoang miệng của hắn, trên răng nanh sắc bén có mùi vị rỉ sắt, giống như đã từng cắn xé con mồi.

Vu Duy Thiển tựa như đang hôn một con sói hoang từng ăn thịt đồng loại.

Trong khoảnh khắc Vu Duy Thiển liền ý thức được mới vừa rồi Lê Khải Liệt đã chiến đấu như thế nào, lực lượng của người này phát ra từ nơi nào, vì sao không cho hắn bật đèn pin!

Bộp bộp bộp bộp, tiếng vỗ tay từ xa đến gần, "Thật sự phấn khích, không hổ là Leo, đám bé cưng đáng thương của ta lại chết trong tay của ngươi nhiều như vậy."

Trong bóng đêm có một người xuất hiện, tựa như Amy Lee đã nói, người đàn ông mặc áo choàng bước ra từ một phòng bệnh, hắn đeo mặt nạ, nói cho chính xác thì một nửa khuôn mặt bị giấu dưới mặt nạ, chỉ lộ ra một đôi mắt đã từng rất quen thuộc nhưng lại khó có thể phân biệt.

Dưới những luồng sáng của đèn pin, giống như bóng ma trong rạp hát, hắn phất vạt áo, áo choàng được mở rộng, phía sau là một sân khấu, hắn cầm một cái lọ thủy tinh có kích thước bằng ngón cái rồi mỉm cười, "Xin hỏi, các ngươi là vì thứ này mà đến đây hay sao?"

……..

208. Chương 208: Thuốc Đồng Hóa

———-

Dùng giọng nói thấp đến mức vượt quá khả năng thính giác của nhân loại để triệu hồi đám quái vật quay về, người đàn ông mặc áo choàng chính là người thao túng, ánh sáng chiếu xuống cái lọ chứa chất bộ màu trắng trong tay hắn, hắn đeo một đôi găng tay bằng da, thản nhiên tung hứng cái chai kia.

Lê Khải Liệt quay lại, toàn thân đẫm máu làm cho hắn thoạt nhìn giống như thần chết, "Không muốn chết thì lập tức nói cho ta biết ngươi là ai."

Quái nhân kia cũng nhìn hắn rồi thở dài một cách tiếc nuối, "Ngươi không nhận ra ta là ai? Ta đã thay đổi quá nhiều hay sao?" Hắn sờ mặt mình.

"Ngươi là người của gia tộc Claudy." Vu Duy Thiển nói ra cái tên mà Lê Khải Liệt không muốn nhắc đến, tầm mắt nhìn xuống, đám quái vật mà hắn vẫn chưa nhìn kỹ hình dáng rõ ràng đang nằm ngổn ngang dưới đất với các bộ phận bị chia lìa, đầu, tay chân, nội tạng, lông tóc, máu me….

Bọn họ giống như đang ở thế giới bên kia, nơi này tựa như quỷ môn quan, ngoại trừ những thi thể bị xé xác thì ở lối vào còn có Ka Zhaye và Amy Lee đang chăm chú lắng nghe bọn họ đối thoại.

Lê Khải Liệt nghe được cái tên Claudy, giật giật ngón tay, những giọt máu theo kẽ tay nhiễu xuống đất, dùng một loại ánh mắt mà bất luận kẻ nào cũng chịu không nổi, tầm mắt của hắn chậm rãi chuyển sang người của Claudy.

Người kia không phủ nhận, khăn trùm đầu chụp kín mặt mày, nhìn không ra có biểu cảm gì.

Gia tộc Claudy đã sớm bị hủy diệt trong biển lửa, có người bị oán linh cắn nuốt, có người chết vì vụ nổ, còn có ai có thể tránh được nạn kiếp lần đó, mà người có thể biết cách sử dụng những vật thí nghiệm vốn nên bị hỏa táng cùng biển lửa kia, tính ra không có mấy ai.

"Trước khi ta hoàn toàn mất kiên nhẫn thì lột mặt nạ của ngươi xuống." Trước mắt rốt cục là ai, theo thái độ của Lê Khải Liệt thì câu hỏi này hình như đã có đáp án, "Không có ai ăn mặc như vậy ngoài ngươi, Bode, đừng diễn trò trước mặt ta."

"A, thật sự là vinh hạnh hay là nên kinh ngạc, ngươi quả nhiên biết ta là ai, đoán ra được rồi sao? Tóm lại không có khả năng nhận ra, tiếng nói của ta rõ ràng khác với trước kia cơ mà." Giọng cười hì hì quả thật là của Bode, nhưng âm điệu không giống, hắn cúi người chào giống như trên sân khấu rồi ngẩng đầu quát to một tiếng, "Uỳnh! Có phải bất ngờ lắm hay không?"

Mặt nạ được cởi ra khi hắn xoay người, mặt của hắn có dấu vết bị bỏng, từ cổ kéo dài đến xung quanh hốc mắt, khuôn mặt này hoàn toàn bị thiêu hủy, đèn pin từ bên dưới chiếu lên, lộ ra một bộ mặt quỷ dị.

Nhìn vẻ mặt của vài người, lại nghe thấy tiếng kêu to đầy sợ hãi của Amy Lee, Bode cười rộ lên tựa như vừa hoàn thành một trò đùa quái đản.

Nhưng không ai cười nổi, cho đến khi tiếng cười khàn khàn vì bị bỏng cổ họng của hắn dừng lại, tiếp tục đeo mặt nạ vào một lần nữa, "Không ngờ người kích nổ lại không chết, ta cũng không ngờ là sẽ có người cứu ta, ta quả nhiên còn sống, là Chúa không cho ta chết, bởi vì ta còn có chuyện chưa làm xong, có lẽ là như vậy?"

Hắn lầm bầm lầu bầu suy nghĩ, Lê Khải Liệt lại không có hứng thú nghe tiếp, "Ngươi muốn làm cái gì, Bode? Mấy thứ này không nên tồn tại, bọn họ vốn nên bị tiêu hủy!"

Những sinh vật mang theo vô số tội ác, những quái vật vốn không nên tồn tại trên thế giới này, cái từ Claudy đại biểu cho rất nhiều điều. Ka Zhaye và Amy Lee có lẽ đều không hiểu sự chán ghét và thù hận khi Lê Khải Liệt nói ra từ này là vì cái gì.

Vu Duy Thiển ôm vai của Lê Khải Liệt rồi trầm giọng nói nhỏ, "Đừng kích động."

Là Bode sử dụng những vật thí nghiệm được lưu lại của gia tộc Claudy, đánh cắp cây đàn vi-ô-lông từ chỗ của FBI, hắn lại tìm Amy Lee nhờ lấy ra cái lọ nhỏ, nhưng vấn đề ở đây chính là hắn muốn lấy thứ này để làm gì?

Không ngờ tên quái nhân này có vẻ là người quen của Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt, Amy Lee và Ka Zhaye không biết kế tiếp nên làm cái gì, chẳng lẽ cứ đứng đó nhìn như vậy hay sao?

Nhưng Bode lại không nghĩ như thế, "Bọn họ đúng là vật phẩm thí nghiệm, bọn họ đã giết người của FBI nhưng khi ta biết cây đàn vi-ô-lông vốn thuộc về các ngươi thì chẳng phải ta đã nhờ người đem trả trở về hay sao? Ngươi còn muốn thế nào nữa? Đừng bảo ta cũng phải giao thứ này ra nha?"

Bode luôn cười hì hì, là tín đồ của phong cách lòe loẹt, tận tâm nghe lời của gia tộc Claudy, nhưng cũng là hắn đã cài bom rồi ấn nút hủy diệt hết thảy.

"Thứ này rốt cục là cái gì?" Đè lại Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển thay hắn nói ra nghi vấn. Người còn sống là bác sĩ Bode mà không phải là Josen, không biết có thể tính là chuyện tốt hay không.

Bode mặc áo choàng đứng bên cạnh cái bàn, cho dù nhìn không thấy mặt của hắn thì cũng có thể nghe ra thái độ nghiêm túc của hắn, "Nếu ta nói với các ngươi thứ này từng thuộc về Claudy thì các ngươi có tin hay không?"

"Vì sao ta lại không hề cảm thấy bất ngờ?" Lê Khải Liệt cười lạnh, nụ cười khiến người ta sởn gai ốc làm cho Vu Duy Thiển nghe không lọt tai, hắn nắm chặt lấy cổ tay của Lê Khải Liệt, "Nó có liên quan gì với Claudy?"

"A, không không." Bode lắc đầu, "Nói cho chính xác thì nó không có liên quan đến Claudy mà là cha của ta, Rick." Đã từng nghe thấy Kent Claudy nhắc đến cái tên này, lại một lần nữa được Bode nhắc lại, cha ruột của hắn Rick, là bác sĩ gia đình thời trước của gia tộc Claudy.

"Các ngươi đều đã từng nghe ông chủ nhắc đến, cha của ta là Rick đã từng phạm phải một sai lầm nên đã tự sát." Không biết nếu khuôn mặt không bị hủy thì hiện tại Bode sẽ dùng biểu cảm gì để nói ra những lời này, hắn hơi dừng lại một chút rồi giơ lên cái lọ trong tay, "Vì nó."

"Nghe đồn nó có thể làm cho người ta trở nên nghe lời." Không quên tác dụng của thứ bột này mà trùm thuốc phiện Kula Ha đã từng đề cập đến, sau khi Vu Duy Thiển nói xong thì ánh mắt của mọi người đều dừng trên cái lọ nhỏ kia.

Bode bật cười ha hả, "ngoại trừ ta thì không ai thật sự biết rõ cái lọ này chứa cái gì, bọn họ không cần biết quá rõ thì cũng đã hoàn toàn điên cuồng vì nó, nhưng đúng như vậy, nó rất đáng giá–"

Cái lọ được đèn pin chiếu rọi, chất bột màu trắng ở bên trong tựa hồ là một loại tinh thể nào đó, nó không ngừng lấp lánh.

"Biết ma thuật là cái gì hay không? Nó là thứ mà từ hồi xa xưa những người đó đã làm ra, nói cách khác kỳ thật nó là hóa học, sinh vật học, siêu hình học, và đủ loại học thuật thời nguyên thủy dung hợp." Đột nhiên chuyển đề tài, Bode lại nói tiếp về ma thuật, lời nói của hắn nhắc nhở những người ở đây hắn có kiến thức về cơ thể con người vượt quá phạm vi của bất cứ một vị y bác sĩ nào.

Bạn đang ?

"Nhìn xem này, các ngươi có thể gọi nó là kết tinh của ma thuật, đương nhiên nếu các ngươi không quen thì có thể gọi nó là thuốc bào chế từ một loại sinh vật nào đó." Lắc lắc cái lọ, hắn nhìn nó bằng cặp mắt tràn ngập vô số hồi ức và phức tạp, đối với Bode mà nói thì vô luận như thế nào hắn cũng phải có được nó.

Ma thuật, phép thuật, những thứ không chân thật dường như chỉ có thể nhìn thấy trên phim ảnh, kỳ thật cũng không phải không có thật.

Những thứ có thể giải thích thì sẽ được gọi là khoa học, không thể giải thích thì sẽ được phân loại thành những điều kỳ bí, siêu tự nhiên. Nhưng con người chỉ tin tưởng vào những quy luật mà họ đã tìm hiểu và thăm dò, với họ như vậy mới là chân thật. Vì sao có một số việc không có khả năng xảy ra? Đương nhiên là vì chúng nó vượt quá phạm vi của khoa học.

Mấy trăm năm trước từng có người ngồi trên một con chim sắt để bay lên trời, người thời ấy từng nói đó là tà thuật mê hoặc con người.

Có lẽ ở bên trong nhiều người như vậy, thân thể từng kế thừa lực lượng của oán linh, lại có phép thuật nên Vu Duy Thiển có thể hiểu rõ đạo lý trong đó.

"Không nên nói nhiều, các ngươi chỉ cần biết loại kết tinh này chỉ cần một chút thì có thể lan truyền khắp thế giới, thẩm thấu vào lỗ chân lông, vào hô hấp, vào làn da của con người–" Nói đến đây thì Bode cười cười, nụ cười làm cho khuôn mặt bên dưới chiếc mặt nạ đen nhíu lại thành nhiều nếp nhăn.

"Nó là một chất mà cha của ta đã vô tình phát hiện được, rất trùng hợp, chế tạo ra loại kết tinh kỳ diệu nhất trên thế giới, thông qua bước sóng thích hợp thì có thể khống chế suy nghĩ của người khác, tất cả đều sẽ trở thành nô lệ của ngươi, ngươi có thể gọi nó là thuốc đồng hóa."

Hiện nay chiến tranh trên thế giới không còn xem trọng nhân số nhiều hay ít, có càng nhiều năng lượng và vũ khí hóa học thì có thể thay thế con người, bom nguyên tử làm cho người ta sợ hãi, tạo nên kết quả thảm khốc, nó phá hủy tất cả, không riêng gì sinh mệnh mà còn có tài nguyên, nhưng theo lời nói của Bode thì có thể nghe ra thuốc đồng hóa chỉ nhằm vào nhân loại.

Có thể đồng hóa những người không nghe lời, đồng hóa kẻ địch, đồng hóa dân chúng, thậm chí đồng hóa toàn thế giới.

Làm cho toàn thể giới trở thành nô lệ, không hề biết phản kháng, chỉ biết nghe lệnh của vài người hoặc là một người, cảnh tượng đó sẽ là như thế nào?

Hết thảy tài nguyên vẫn tồn tại, chỉ có con người tùy ý tiêu hao tài nguyên sẽ trở nên ngoan ngoãn nghe lời, ở trên tất cả mọi người sẽ trở thành chúa tể của tân thế giới – người đó chính là thần của nhân loại.

Trong hành lang, những tiếng hít thở trở nên tăng mạnh, bọn họ đều hiểu được đây là ý gì, đã quen với bóng tối, cho dù ở những nơi không có đèn pin chiếu sáng thì vẫn có thể nhìn thấy những tia sáng lạnh lùng thản nhiên, ánh trăng tròn tỏa sáng thành phố với đầy rẫy công trình xi măng cốt thép, nhưng không lấp lánh như những ánh đèn nê-ông.

Năm người đứng thành một vòng, trên mặt bị chiếu rọi bởi đủ ánh sáng, thần sắc khác nhau, Bode thu cái lọ về, "Cha của ta phát hiện ra nó nhưng trong một lần ra ngoài hắn lại làm mất nó, sau khi trở về thị chịu tội tự sát, các ngươi nói ta làm sao có thể để cho cái này lưu lạc bên ngoài? Nó thuộc về cha của ta thì cũng chính là của ta, đúng không?"

Hắn nói ra những lời rất có lý, lắc lắc cái lọ thủy tinh, bỗng nhiên từ trên đầu truyền đến một giọng nói, "Ngươi sai rồi, đó là lần đầu tiên cha của ngươi đã phản bội Claudy, thứ này không phải bị mất mà là giao cho ta, chẳng qua ta không ngờ hắn lại là người của gia tộc kia."

Đó là giọng nói của một người đàn ông trưởng thành, câu nói cuối cùng tựa hồ là đang tự nói, hắn lộn một vòng từ cửa sổ nhảy vào trong, không ai phát hiện hắn đến đây từ khi nào, đã nghe được bao nhiêu, sự tình liên quan đến Claudy, tâm tình của Lê Khải Liệt rất phức tạp, Vu Duy Thiển chỉ lo coi chừng Lê Khải Liệt mà không hề để ý đến những người khác.

Người nọ dường như không muốn bị nhìn thấy mặt, vài tiếng súng vang lên, đèn pin trong tay của mọi người đều bị bể nát, người kia thu hồi súng giảm thanh, động tác nhanh nhẹn giống như đã từng làm như vậy hàng trăm hàng nghìn lần, thản nhiên nhún vai, "Ta chỉ là đến đây để nói vài lời về chuyện năm đó, không cần phải khẩn trương như vậy."

P/S: đoán đi, người này là ai:>

209. Chương 209: Hỗn Chiến

Số người biết chuyện xảy ra mười lăm năm trước rất ít, tuổi tác cũng sẽ không nhỏ, người này đứng bên cửa sổ, tóc của hắn có màu trà nhạt, đưa lưng về phía ánh sáng ngoài cửa sổ vì vậy chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của hắn, tiếng cười của hắn rất đặc biệt.

"Đừng bận tâm đến ta là ai, nghe nói cái này đã gây nên hỗn loạn rất lớn, bởi vì nó có liên quan đến ta nên ta mới tới xem thử, thuận tiện nói một tiếng, đừng tùy tiện động vào nó, kết quả cuối cùng chưa hẳn là điều mà các ngươi mong muốn." Cách nói chuyện của hắn rất tùy ý, nhưng hơi thở tỏa ra từ thân của hắn lại không thể làm cho người ta khinh thường.

Ka Zhaye chằm chằm quan sát người này, trực giác của quân nhân nói cho hắn biết người này dường như có thói quen nắm giữ sinh mạng của kẻ khác, trong từng câu chữ đều lơ đãng lộ ra một thái độ tự tin rất đặc biệt.

"Ngươi là ai?" Lê Khải Liệt cũng không phải là người biết nghe lời, hắn chỉ cần một mục tiêu, người kia nghe ra cảm giác bị uy hiếp, "Đã nói là không cần bận tâm ta là ai cơ mà, vì sao còn muốn hỏi?" Dường như hắn có một chút mất kiên nhẫn.

"Người nào cũng có tên tuổi, chẳng lẽ ngươi không phải là người?" Là địch hay là bạn thì tạm thời Vu Duy Thiển vẫn chưa thể phân rõ, bị lời nói của hắn kích thích khiến đối phương quan sát hắn vài lần, "Các ngươi cứ xem ta như là u linh không được hay sao?"

Hắn còn mang theo cả di động, lúc này đột nhiên nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên, hắn cũng không thèm liếc nhìn màn hình điện thoại, tựa hồ đã biết đối phương là ai, nghe người ở đầu dây bên kia nói một chút rồi mỉm cười với bọn họ, một nụ cười vô hại, "Được người nhờ vả, các ngươi chuyển lời với Reid, Feston muốn hắn cẩn thận, đừng gây họa."

Sau đó hắn lại nói với điện thoại, "Đỡ lấy ta." Nói xong, thân thể ngửa ra sau, hắn lộn một vòng ra cửa sổ tạo nên một đường cong tuyệt đẹp mà rơi xuống, được một người khác đang chờ ở bên dưới nhẹ nhàng đỡ được.

Đó là một người đàn ông đang ngẩng đầu nhìn bọn họ, ánh sáng rọi vào mặt của hắn, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đều đã xem qua tư liệu mà Reid đưa cho bọn họ, trong lòng hiện lên một cái tên, Feston Kada!

Hai người ở dưới lầu thì thầm vài câu, người đàn ông cực giống với đội trưởng đội đặc nhiệm ST Feston Kada thoạt nhìn cũng có cảm giác uy nghiêm giống như trong hình, "Chuyện tiếp theo giao cho các ngươi."

"Chúc vui vẻ!" Người đàn ông nhẹ nhàng rơi xuống đất đang vẫy tay với vài người ở trên lầu.

Hai người nhanh chóng biến mất trong bóng đêm, bọn họ ắt hẳn đều liên quan đến chuyện kia, nhưng bọn họ lại dễ dàng rời đi như vậy, còn chưa kịp nghi ngờ câu nói chúc vui vẻ là ý gì thì bỗng nhiên cầu thang thông đến lầu hai vang lên tiếng bước chân.

"Tham Lang, ta nên cám ơn ngươi, nếu không có ngươi thì ta làm sao có thể thuận lợi như vậy, quả nhiên đi theo ngươi là đúng, mặc kệ cái này là thứ gì thì cám ơn các ngươi đã thay ta giải quyết." Trên cổ quấn băng vải, Kula Ha cười dữ tợn, hắn vừa cười vừa giơ súng bắn liên tục.

Đạn văng tứ tung, toát ra tia lửa trong bóng đêm, ở sau lưng hắn còn có thân tín đi theo, lần này không chỉ là năm sáu người, theo tiếng bước chân thì có thể đoán được số người không ít, rắn hổ mang một khi cắn mồi sẽ không dễ dàng nhả ra, mới một phút trước nơi này còn yên tĩnh vắng lặng thì trong khoảnh khắc đã bị khói súng vây quanh.

"Kula Ha, ngươi đừng cao hứng quá sớm, chúng ta là bạn cũ, ta còn không hiểu ngươi hay sao, ngươi không động vào Amy Lee là vì muốn làm cho ta xuất hiện, như ngươi mong muốn, hiện tại ta ở nơi này, nhưng mọi chuyện tiếp theo sẽ không do ngươi định đoạt." Ngữ điệu âm trầm cùng với tiếng cười lạnh lùng, Lê Khải Liệt ôm lấy Vu Duy Thiển rồi lăn vòng, hai người lui đến một căn phòng gần nhất để né đạn.

"Vậy để cho chúng ta xem thử rốt cục kẻ thắng là ai!" Kula Ha cầm một khẩu súng máy, từng viên đạn bắn thủng vách tường, vôi vữa nổ tung, hắn lộ ra nụ cười đắc ý giữa khói bụi mịt mù, họng súng chỉ vào hướng Bode.

"Giao thứ ở trên người của ngươi ra đây!"

"Vì sao ta phải giao cho ngươi?"

"Vì cái này!" Bấm cò súng, Kula Ha nhe răng cười.

Dùng sức đẩy, xe lăn trượt về phía Kula Ha, phát súng của hắn trật hướng. Bode nhân cơ hội trốn thoát, vội vàng kêu, "Leo! Đây không phải do ta sắp đặt! Bọn họ là ai?"

"Ngoại trừ chúng ta thì có lẽ ngươi còn có rất nhiều khách viếng thăm, chỉ cần thứ kia còn ở trên tay ngươi." Tránh né đạn của thân tín Kula Ha còn không kịp thì làm sao Lê Khải Liệt có tâm tình đi trả lời Bode, Vu Duy Thiển vẫn ở bên cạnh hắn, chỉ cần nghĩ đến việc người này có thể bị trúng đạn thì hắn liền không dám sơ suất.

Trước kia khi Vu Duy Thiển bị trúng đạn nhưng không chết thì Lê Khải Liệt đã nhịn không được mà nổi nóng, huống chi là hiện tại, đang muốn nói cái gì với người bên cạnh thì Vu Duy Thiển đã đẩy hắn ra để đứng lên.

Cửa phòng mở ra, bên ngoài có người đưa lưng về phía bọn họ, là một người da trắng có thân hình cao to lực lưỡng, hắn duỗi tay ra, bắt lấy cổ họng của người nọ từ phía sau, lặng lẽ kéo vào bên trong, tay trái sờ vào yết hầu, một tiếng nho nhỏ vang lên, người kia té xuống đất, khí quản đứt đôi, nhưng máu không chảy ra bao nhiêu, toàn bộ quá trình đều nhanh gọn, dường như đã quá quen với chuyện này.

"Cầm lấy súng của hắn." Sắc mặt không hề thay đổi, Vu Duy Thiển ra hiệu cho Lê Khải Liệt, Lê Khải Liệt nhặt súng của người kia lên, nhịn không được mà tán thưởng, "Duy, động tác vừa rồi của ngươi đẹp ngây người."

"Còn có cái đẹp hơn, muốn xem hay không?" Câu hỏi lạnh lùng, có thể thấy được hắn đang mất hứng vì cái gì, động tác không hề tạm dừng, hắn nhặt lên một khẩu súng khác, kề sát vào cửa, đập vỡ khóa cửa.

Đó là cách xưa, khóa cửa rớt ra sẽ để lộ một cái vòng tròn, khẽ cúi người xuống, kề sát vào vách tường, họng súng nhắm ngay lỗ hổng, sau đó vang lên vài tiếng đùng đùng, mấy phát súng liên tục kèm theo tiếng người ngã xuống đất.

Kỹ thuật bắn rất chính xác, họng súng không hề nhúc nhích, Vu Duy Thiển cũng không hề chớp mắt, Lê Khải Liệt không cần đi kiểm tra cũng biết vài người bên ngoài nhất định đã bị giải quyết, "Chuyện này làm cho ta nhớ đến thời điểm chúng ta vừa mới quen nhau."

Lê Khải Liệt cũng kề sát vào vách tường ở ngay phía sau Vu Duy Thiển, cánh tay của hắn lướt lên người của Vu Duy Thiển, người bên ngoài bởi vì thấy đồng bọn bị giết mà phát hiện chỗ ẩn thân của bọn họ, ván cửa bị bắn lỗ chỗ, súng của Lê Khải Liệt chỉa vào lỗ hổng, "Khi đó chúng ta cũng ăn ý như vậy."

Mấy phát súng lên tiếp vang lên, có người kêu thảm thiết rồi ngã xuống, giống như đang thưởng thức một làn điệu nào đó, Lê Khải Liệt vừa cười vừa dùng một tay để cọ xát gò má của Vu Duy Thiển.

Cũng giống như khi đó, cho dù ở vào tình cảnh như vậy thì vẫn có người sẽ không quên lợi dụng để đụng chạm một chút, có lẽ đây là cách mà hắn làm cho thần kinh thư giãn khi nguy cấp, cũng là cách khiến bản thân phát huy sức chiến đấu tốt nhất.

Hiện tại Vu Duy Thiển sẽ không chỉ trích Lê Khải Liệt không biết phân nặng nhẹ, có thể là vì hắn đã khác trước kia, hắn không còn là người ngoài cuộc, hắn đã sớm bốc ra mặt nạ và vẻ ngoài của Lê Khải Liệt để nhìn thấy bản chất thật sự của người này.

"Đừng đùa, nếu Bode dừng trong tay của Kula Ha, thuốc đồng hóa bị cướp thì thử xem ngươi còn cười nổi hay không."

"Chẳng lẽ ngươi không biết chỉ cần ngươi còn ở trong tay ta thì ta đều có thể cười được hay sao."

Bên ngoài vẫn tối đen, vì vậy giúp cho bọn họ chiếm ưu thế, Ka Zhaye có kinh nghiệm phong phú, hắn đương nhiên hiểu rõ phải ứng phó với kẻ thù như thế nào trong tình huống như vậy, đứng dựa lưng vào vách tường, hắn nương vào ánh sát mờ nhạt ở bên ngoài rồi nhắm bắn, kẻ địch ngã xuống ở bên ngoài cùng với tiếng kêu thảm thiết làm cho hắn biết phương hướng của Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt.

Amy Lee đã sớm trốn vào một góc, không cần người khác phải lo lắng cho hắn, lúc này kẻ gặp rắc rối lớn nhất chính là Bode. Nguồn:

Đám quái vật bị Lê Khải Liệt giải quyết đang nằm phơi thây dưới đất, số còn lại đã sớm bị hắn triệu hồi, Bode không ngờ còn có người sẽ đi theo Lê Khải Liệt đến đây, hắn trốn sau vách tường, "Để có được nó thì cũng không phải chuyện dễ dàng như các ngươi đã tưởng – các cục cưng của ta, xuất hiện đi! Đã đến lúc lên sân khấu!"

Tiếng cười không ngừng vang vọng, áo choàng được hất lên, thân hình chớp nhoáng, ngay lập tức vô số bóng đen từ chỗ tối kéo đến, hắn chạy đến tầng mái, một sân khấu thật lớn với những thiết bị ánh sáng bất chợt được bật lên, bị hắn chuyển xuống giữa tầng trệt.

Trong nháy mắt không gian trở nên sáng trưng, "Đến đây đi! Sân khấu rực rỡ thế này! Đây là dành riêng cho các ngươi!"

Một đám quái vật mang đủ loại hình thái xuất hiện dưới ánh đèn, lộ ra nanh vuốt khiến người ta sợ hãi, một con dã thú mặt người thân sói đang gào thét, người đàn ông bị lấy mất não với khuôn mặt đờ đẫn đang múa máy móng vuốt trên tay, lưng mọc cánh, một con quái thú có đầu người mình sư tử, quả thật chính là hóa thân của nhân sư…..

"Chúa ơi, rốt cục hắn đã làm gì với bọn họ?" Trốn ở phía sau một chiếc giường bệnh, Amy Lee không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt cảm giác vào lúc này của mình, đủ loại kinh hoàng, sợ hãi, không dám tin, hắn cảm thấy đầu óc của mình dường như đang trở nên mơ hồ.

"Đều là những thứ ở trong thần thoại, có lẽ hắn nghĩ rằng mình là đấng sáng thế." Nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Amy Lee, Ka Zhaye lộ ra vẻ mặt chán ghét đối với những thứ kia, hiện tại hắn không thể bận tâm quá nhiều, rút súng ra rồi nhắm vào một thứ gì đó, mặc kệ là cái gì, nhắm ngay ót rồi bấm cò.

Thứ bị vỡ nát bay ngược ra ngoài rồi đập vào tường, thanh mã tấu của hắn đồng thời vung lên theo hình cung, một cái mồm đầy máu cắn phập vào lưỡi dao, quái vật với bộ dáng khó diễn tả thành lời vừa gào thét vừa phóng đến.

Có lẽ nên cảm thấy may mắn, đầu người thân sư tử có ngoại hình như nhân sư cũng không có khả năng thật sự, chẳng qua tốc độ nhanh hơn và lực công kích cũng mạnh hơn một chút mà thôi, nhưng không biết số lượng động vật hay là con người dị dạng này nếu hợp sức cùng nhau để công kích thì sẽ kinh người thế nào.

Kula Ha không đoán được lại xảy ra chuyện này, cho dù hắn là trùm thuốc phiện thì cũng không khỏi biến sắc khi thấy tình cảnh như vậy, nhưng hắn cũng biết nơi này không đơn giản nên đã sớm chuẩn bị, "Bọn chúng cũng sợ súng đạn! Các ngươi sợ cái gì, mặc kệ chúng nó là cái gì! Giết cho ta!"

Trong quán bar nhất thời khinh địch nên bị thất bại, Kula Ha làm sao có thể cam tâm cho được, hắn phái người theo dõi, chờ thời cơ hành động, rốt cục nắm được cơ hội này, vì vậy không thể nào dễ dàng buông tha.

Các loại nhân thú hiện rõ dưới ánh đèn, mặc dù Vu Duy Thiển đã sớm nghe Lê Khải Liệt kể về những thứ này, nhưng sau khi thấy rõ thì không khỏi có một chút giật mình, không biết nên nói gia tộc Claudy là tội ác hóa thân hay là người mở đường cho thời đại mới, cũng có thể nói điên rồ và thiên tài quả thật chỉ cách nhau một ranh giới.

Cũng giống như địa ngục và nhân gian chỉ cách nhau một ranh giới, bây giờ bọn họ vẫn còn đang ở nhân gian hay sao? Amy Lee hoảng hốt, hắn sững sờ nhìn những con quái vật dị dạng được lai tạo với con người đang xé xác thân tín của Kula Ha.

Máu tươi và nội tạng văng ngổn ngang dưới đất, tiếng súng, tiếng gào thét, như thể đây là một buổi tiệc chiêu đãi ngày tận thế, cảnh tượng địa ngục có lẽ cũng chỉ đến thế là cùng.

Một khẩu súng đè ngay sau ót của hắn, "Tham Lang, thằng nhãi này cũng là bạn của ngươi đúng không, ngươi thay ta đoạt lại thứ kia thì ta sẽ tha cho hắn, bằng không ta liền nổ súng."

Không biết từ khi nào thì Kula Ha đã đi đến bên cạnh Amy Lee, thân tín của hắn thay hắn ngăn chặn đám quái vật tập kích, hắn đứng trong vòng bảo vệ, kéo Amy Lee từ đằng sau chiếc giường bệnh ra ngoài.

…….

P/S: Lại thêm một em nữ vương thụ màu mè nữa:>

Ta thích phong cách cà rỡn của con sam khi gặp nguy hiểm:>, thật sự đỡ căng thẳng hơn nhiều.

210. Chương 210: Huyết Thống

"Hắn là bạn của ta? Vì sao ta lại không biết, nếu ngươi giết hắn thì có lẽ ta còn phải cảm ơn ngươi." Giọng nói thản nhiên của Lê Khải Liệt truyền ra từ một phòng bệnh.

Đôi mắt chớp động sắc thái ác độc của Kula Ha nổi lên ý cười âm trầm, "Thật vậy sao? Không phải bởi ngươi muốn cứu hắn cho nên cố ý để cho ta giết hắn? Giả vờ bất cần?"

"Người mà ngươi nên bắt là ta, xem ra ngươi đã bắt sai người rồi." Trong tiếng súng, Vu Duy Thiển nói ra sự thật., nhưng Kula Ha nghe xong thì lại có cảm giác Vu Duy Thiển đang cười nhạo hắn, đã sớm biết người phương Đông kia mới có ý nghĩa quan trọng với Tham Lang, cùng là người phương Đông nhưng thằng nhóc trong tay hắn lại không đáng giá một xu!

"Như vậy ta nổ súng bắn chết hắn cũng không sao đúng không?" Kula Ha thở hổn hển ở trong lòng nhưng mặt ngoài vẫn bình tĩnh như cũ.

Hắn quen biết Lê Khải Liệt không phải chỉ một hai ngày, nhưng từ rất nhiều năm về trước cho đến tận bây giờ thì hắn vẫn không thể nào đọc được suy nghĩ của Tham Lang, cho nên hắn mới dùng Lancelot để làm vật thí nghiệm, xác định tầm quan trọng của Vu Duy Thiển đối với Lê Khải Liệt, hiện tại Ame Lee có bao nhiêu giá trị thì hắn quả thật không dám khẳng định.

Ka Zhaye vẫn đang chiến đấu, thân tín của Kula Ha đối đầu với đám quái vật không biết số lượng là bao nhiêu, trong cuộc chiến hỗn loạn, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt lại càng bình tĩnh, bọn họ cách Kula Ha

không xa, Amy Lee bị Kula Ha bắt giữ đang ở sát cửa sổ, bọn họ ở trong phòng bệnh phía cuối dãy hành lang.

"Ta….nếu ta chết, ngươi sẽ hối hận!" Amy Lee vì sự sinh tồn của mình mà ra sức đấu tranh, hắn hô to với Kula Ha, ánh mắt liếc về phía căn phòng kia.

"Đừng vô nghĩa!" Loại kêu gào này vô tác dụng đối với Kula Ha, hắn hung hăng đập xuống một cú, trên đầu của Amy Lee chảy máu, "Nhìn đi, đây là cơ hội cuối cùng, Tham Lang, nếu ngươi không ra tay thì ta sẽ giết hắn!"

Ngoại trừ tiếng súng và tiếng ẩu đả ở xung quanh thì không có ai trả lời, Bode dường như đang xem diễn trò, vẫn không chịu lộ diện, hai người trốn ở phòng bệnh dường như cũng chờ đợi, nếu Amy Lee không có tác dụng thì đối với Kula Ha mà nói chỉ là vô giá trị, hắn giết Amy Lee chỉ là lãng phí thời gian.

"Nhưng cũng có một khả năng, nói không chừng Kula Ha sẽ giết Amy Lee để hả giận, hắn nổi tiếng rất ác độc." Nói khẽ với Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt kiểm tra trong súng còn lại bao nhiêu viên đạn.

"Rắn hổ mang có lẽ đang hoảng sợ, hắn không nắm chắc đối với đám quái vật này, không dám kháng cự trực diện với Bode." Người ta thường có tâm lý sợ hãi đối với những gì mà họ không biết rõ, xem ra Kula Ha không chỉ lòng dạ nham hiểm mà còn rất cẩn thận.

"Thằng nhóc này xem ra không có giá trị, ta nổ súng!" Kula Ha giả vờ muốn bấm cò.

"Đợi đã!" Ngoài dự đoán của mọi người, người kêu dừng lại không phải là Lê Khải Liệt hoặc Vu Duy Thiển mà là Bode đang trốn ở trong góc.

Hắn đứng ở phía sau thiết bị chiếu sáng trên tầng mái, thanh âm từ chỗ cao truyền xuống, dưới sự thao túng của hắn, các quái vật ở tầng trệt dần dần rút lui, lúc này lại trở thành cục diện ba phương giằng co.

"Giết hắn thì ngươi sẽ hối hận, mà các ngươi cũng sẽ hối hận." Giọng điệu kỳ quái, phần thứ hai trong câu này rõ ràng đang nhắc nhở Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển.

Dưới đất có xác người, cũng có xác của quái vật, muốn cho đám quái vật tiêu hao sức chiến đấu của thân tính Kula Ha thì điểm này Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt làm được. Nhưng Kula Ha cũng không phải kẻ ngốc, Bode dừng chiến, Kula Ha đương nhiên cầu còn không kịp nữa là, "Hối hận cái gì? Hối hận vì không tặng cho thằng nhóc này thêm mấy viên đạn nữa hay sao?"

Kula Ha cười lạnh, Bode cũng cười, "Ngươi giết hắn thì ngươi cũng sẽ nhanh chóng bị giết, mà người giết ngươi chính là Wirth. Wirth, nếu cái tên gọi là Amy Lee này bị giết chết mà ngươi không ngăn cản thì ta không biết ngươi có hối hận cả đời hay không, nhưng ngươi nhất định sẽ giết cái tên mập mạp kia, ta cam đoan!"

Hắn cảm thấy rất hứng thú, Kula Ha bị gọi là mập mạp nhưng không hề nôn nóng, ánh mắt chớp động, nhìn chằm chằm vào bóng đen đang đứng phía sau thiết bị ánh sáng, chỉ cần có cơ hội thì Kula Ha sẽ thẳng tay nổ súng đối với Bode để đoạt được thứ mà mình muốn.

Lúc này Amy Lee lại trầm mặc một cách kỳ dị, Vu Duy Thiển không biết lời của Bode là có ý gì. Bất chợt Lê Khải Liệt đá văng cửa ra, nhìn thấy Ka Zhaye đang đứng ở gần cánh cửa, đối phương dùng ánh mắt để hỏi hắn có nên mạo hiểm cứu người hay không.

"Hắn là ai?" Vấn đề này Lê Khải Liệt đã từng hỏi một lần, khi đó vội vàng nên chưa kịp nghe câu trả lời, lúc này Vu Duy Thiển nhìn Amy Lee, người thanh niên nhảy lên xe để xin hắn giúp đỡ đang đón nhận tầm mắt của hắn, vẻ mặt kỳ quái khó có thể diễn tả, có một chút hoảng hốt và một chút do dự, nhìn hắn một cách mờ mịt.

"Hắn là con cháu của ngươi, là huyết thống của ngươi, mà có lẽ hắn cũng không biết nên gọi ngươi là gì?" Bode cảm thấy buồn cười, đồng thời cũng có một chút do dự, chuyện này có thích hợp để nói ở đây hay không?

Nhưng nếu không nói mà trơ mắt nhìn Amy Lee bị giết, về sau nếu bị người phương Đông này phát hiện ra thì hắn không biết sẽ có hậu quả gì?

"Nói ra điều này thì ta cũng cảm thấy mình thật hảo tâm, nói cho ngươi biết thì ngươi sẽ vì cứu hắn mà đối phó với ta, chẳng phải ta sẽ rất nguy hiểm hay sao?" Hiện tại không có ai để ý đến lời nói của Bode, Vu Duy Thiển căn bản không nghe thấy hắn lầm bầm lầu bầu.

Amy Lee là con cháu của hắn? Là huyết thống của hắn? Amy Lee nên gọi hắn là gì, đó là chuyện từ khi nào….

Mùi máu tươi từ dưới đất, từ trên thân của mỗi người đan tản ra.

"Không có khả năng!" Lê Khải Liệt cười to, đôi mắt thú ngắm nhìn Amy Lee, "Bode, ngươi muốn chết phải không, chuyện này chẳng có một chút ích lợi gì cho ngươi, ngươi thật sự muốn tìm cái chết phải không?"

"Ngươi cũng đã nói chuyện này không hề có một chút ích lợi gì cho ta thì ta lừa các ngươi để làm gì? Chuyện này hắn tự mình nói cho ta biết, hắn chưa từng xuất hiện cùng các ngươi mà lại có thể nói ra những chuyện mà ta cũng không biết, nếu không phải bất ngờ phát hiện thân phận đặc biệt của hắn thì ngươi nghĩ xem ta làm sao có thể buông tha cho hắn?"

"Với lại dựa vào công phu mèo quào của hắn, hắn còn tưởng rằng có thể theo dõi ta mà không bị ta phát hiện? Có nực cười hay không?" Hắn vung lên áo choàng ở trên cao, giống như đang giương cánh, "Cho nên ta đã bắt hắn rồi động tay động chân một chút, thuốc tự bạch, các ngươi vẫn còn nhớ nó, có phải hay không?"

Trong lời nói của hắn có ám chỉ, Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển sẽ không quên chuyện khi đó, thuốc tự bạch có thể làm cho người ta nói ra bí mật trong lòng, đồng thời với năng lực của Bode thì xóa đi đoạn ký ức của Amy Lee đối với việc Bode đã động tay động chân thì cũng không phải là không làm được.

"Ta chỉ dùng một chút thủ đoạn nhỏ, thuốc và thôi miên, rốt cục hắn đã đưa các ngươi đến đây đúng như ta đã nghĩ, nhưng cũng mang đến đám khách khứa mà ta không chào đón." Bode nói đương nhiên là Kula Ha. ?

Kula Ha không hiểu bọn họ đang nói cái gì, nhưng điểm này cũng không ảnh hưởng đến việc hắn giải thích ý tứ trong đó, Amy Lee vẫn còn giá trị.

Biểu cảm hoảng hốt lại xuất hiện trên mặt của Amy Lee, hắn giống như đang lội ngược dòng về hồi ức, hiện tại lại nhìn thấy vẻ mặt kỳ quái của hắn, có lẽ là vì tận mắt nhìn thấy ông của mình với bộ dáng trên dưới ba mươi tuổi vẫn còn sống trên đời này nên mới có vẻ mặt như vậy.

"Wirth? Ryan, đây là cái tên mà ta nhìn thấy từ trong quyển nhật ký của bà ta, cũng là một người Trung Quốc sống tha hương như bà, bà đã gặp hắn ở Hungary, hắn vừa điển trai vừa cao quý, tính cách lãnh đạm, nhưng theo ngôn hành cử chỉ của hắn thì sẽ phát hiện được sự dịu dàng của hắn. Chữ viết của hắn rất đẹp, tri thức uyên bác, hiểu rất nhiều chuyện mà ngay cả bà của ta cũng chưa từng nghe qua, không thể phủ nhận là bà sùng bái hắn."

Có lẽ tất cả mọi người đều hiểu lầm sự trầm mặc lúc trước của Amy Lee, hiện tại hắn không hề kích động, "Hì, đây là một chuyện rất kỳ diệu có phải hay không, có ai có thể tận mắt nhìn thấy…." Là ông cố hay ông sơ?

Hắn dừng lại rồi quan sát Vu Duy Thiển, "Các ngươi chưa từng nghĩ đến việc có thể tận mắt nhìn người người giống y như đúc trong bức tranh, nếu chỉ là bức tranh thì ta sẽ nghĩ là mình nhìn lầm, nhưng còn có cả ảnh chụp được cắt ra từ báo chí, một trăm năm hơn, những thứ được bảo quản mà các ngươi nhất định sẽ không thể tưởng tượng được, những gì bà ta ghi lại trong quyển nhật ký đã vượt quá sức tưởng tượng của ta."

"Trong đó bà nói chuyện này giống như một cảnh trong mơ, Ryan của bà luôn rời đi trước một bước, bà chỉ có thể đuổi theo hắn, nhưng đến khi tìm được hắn thì bà đã mất đi tuổi thanh xuân, tóc đã bạc trắng, tựa như một bà lão xa lạ giữ chặt góc áo của hắn, còn hắn thì lại không hề thay đổi dù chỉ nửa điểm…."

Hết thảy nội dung bởi vì được xem quá nhiều lần nên tựa như đã khắc vào đầu của hắn, hắn thuật lại một cách lưu loát, ánh mắt của Amy Lee và lời nói đã kích thích phản ứng của Vu Duy Thiển, "Vậy ngươi chính là–"

"Sau đó bà của ta vẫn ở một mình, vì vậy ta chính là…." Amy Lee nhìn Lê Khải Liệt, không dám nói tiếp, mà hắn cũng không biết nên nói như thế nào, hiện tại bộ dáng của Lê Khải Liệt làm cho hắn nói không nên lời.

Vu Duy Thiển có con, có cháu, có thân nhân, nhưng Lê Khải Liệt lại không thể nào cười nổi, vài sợi tóc dính máu bám trên mặt, sắc mặt xanh mét, ánh mắt dán trên người của Amy Lee vẫn không hề nhúc nhích, hắn siết chặt nắm đấm, giọng nói khàn đặc không hề lộ ra nửa điểm vui sướng, "Ta nên cao hứng thay ngươi, có phải hay không, Duy?"

"Ngươi có thể mất hứng." Với tính cách của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển có thể hiểu được cảm thụ của Lê Khải Liệt vào lúc này, dùng sức nắm lấy tay của đối phương, hắn cảm giác được độ ấm trong tay đang dâng cao, vì vậy lại càng siết chặt hơn, "Liệt, chuyện này sẽ không thay đổi bất cứ điều gì." Hắn cam đoan.

Lê Khải Liệt biết tâm tình của Vu Duy Thiển cũng rất phức tạp, nhưng tình hình hiện tại không cho phép hắn và Vu Duy Thiển suy nghĩ nhiều, Amy Lee nếu là con cháu của Vu Duy Thiển thì Kula Ha xem như đã bắt được nhược điểm của bọn họ.

"Phấn khích, thật sự phấn khích, hiện tại ta nên chúc mừng cả nhà các ngươi đoàn tụ? Mạng của tên nhóc này xem ra lại đáng giá, làm sao bây giờ? Các ngươi nên nghe lời ta, thay ta đem thứ kia về đây!" Cảm thấy nội dung nói chuyện của bọn họ vượt quá sức tưởng tượng, nhưng Kula Ha là ngươi thực tế, thứ ở trước mặt rất có sức hấp dẫn đối với hắn.

Bắt lấy Amy Lee, chỉa họng súng vào thái dương của hắn, Kula Ha xem như đã nắm chắc phần thắng.

"Bụm miệng lại!" Từ sau lưng của Kula Ha chợt truyền đến một tiếng hô to, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt dường như đã sớm chuẩn bị, cả hai đồng loạt nằm xuống, một cái chai từ sau lưng Kula Ha được ném vào, nơi đó là cửa sổ, có người đang leo lên vách tường.

Có rất nhiều cái chai được ném ra, khí gas lập tức lan tỏa dày đặc trong không khí.

"Là lựu đạn cay! Chạy! Chúng ta bị FBI bao vây! Đại ca–" Thân tín của Kula Ha nheo mắt, không ngừng ho khan.

Reid dẫn người đến trợ giúp, đội đặc nhiệm đều mặc đồ đen, trang bị vũ khí, đầu đội mặt nạ phòng độc, cầm súng tiến vào, cục diện lập tức được xoay chuyển.

"Vì sao không sớm ra tay một chút! Ngươi tới quá muộn!" Giọng điệu của Lê Khải Liệt không tốt, tiếp nhận mặt nạ phòng độc, Vu Duy Thiển nhìn thấy Amy Lee được cứu ra thành công, sau khi đội vào mặt nạ thì lập tức nắm lấy cánh tay của Lê Khải Liệt, "Đi ra ngoài hẳn nói sau."

Reid hạ lệnh bắt người, nhìn bóng dáng của bọn họ rồi trả lời, "Ta đã mau chóng chạy đến, các ngươi chẳng hề cung cấp địa chỉ cụ thể."

Nếu không bám theo GPS trên xe, tìm được chiếc Lamborghini đậu tùy tiện bên ven đường thì e rằng bọn họ vẫn chưa tìm thấy nơi quỷ quái này.

……

P/S: =)) =)) lần này là nguyên hủ dấm to luôn

211. Chương 211: Ăn Ý Một Cách Đáng Yêu

Thân tín mà Kula Ha mang theo đang hợp lực phản kích, phòng khám cũ nát bắt đầu trở nên náo nhiệt, Vu Duy Thiển không hề nói một câu, kéo Lê Khải Liệt ra ngoài, kế tiếp không phải chuyện của bọn họ.

Không khí bên ngoài rất mát mẻ, tiếng súng kinh động dân cư xung quanh, nhưng có lẽ đã thành thói quen, không ai đi ra ngoài để xem rốt cục là chuyện gì đang xảy ra, những người có thói quen hoạt động về đêm cũng đã sớm tránh khỏi nơi này, bóng đêm của Manhattan vẫn duyên dáng như cũ, chuyện vừa trải qua giống như một cơn ác mộng, hiện tại rốt cục cũng tỉnh giấc.

Hai người đi xuống cầu thang, dưới đất còn nhiều mảnh miểng chai, Vu Duy Thiển sờ vào túi áo khoác, lấy ra điếu thuốc nhưng không tìm được bật lửa, có lẽ là lúc đánh nhau đã làm rớt ở chỗ nào đó, hắn cầm điếu thuốc rồi nhìn ra phía xa.

Lê Khải Liệt bị Vu Duy Thiển kéo ra ngoài, hai người đều không lên tiếng, tiếng súng trong tòa nhà và tiếng chửi mắng ở ngay sau lưng bọn họ, đội đặc nhiệm FBI ngăn chận tất cả các cửa ra vào, nếu thuận lợi thì chỉ cần bắt vài tên thân tín của Kula Ha, có đầy đủ chứng cớ thì có thể tống rắn hổ mang vào tù.

"Quay về đi." Vu Duy Thiển mở miệng trước, hắn đi về phía chiếc xe của Lê Khải Liệt đỗ bên ven đường.

Mở cửa xe, Lê Khải Liệt định ngồi vào thì cửa xe bị đóng lại, hắn bị Vu Duy Thiểm túm lấy, "Ngươi không có gì muốn nói hay sao?" Đôi mắt đen lóe lên trong bóng đêm, sắc bén đến mức khiến người ta không thể xem nhẹ.

"Ta còn có thể nói cái gì? Chẳng lẽ muốn ta giết hắn, làm cho cái tên Amy Lee kia biến mất khỏi thế gian? Đó là con cháu của ngươi và một người phụ nữ khác, cho dù ta ghen tỵ muốn chết thì ta còn có thể làm được cái gì?" Tiếng nói bị đè nén, hắn hít vào một hơi, "Ta nên cao hứng thay cho ngươi, Duy."

Hiếm khi thấy Lê Khải Liệt biểu hiện bình tĩnh như thế, hắn không nổi trận lôi đình, cũng không bị mất khống chế, chẳng qua đôi mắt thú tràn ngập tình cảm phức tạp không thể nhìn thẳng vào Vu Duy Thiển, sắc mặt cương cứng khó coi đến cực điểm, chết tiệt, hắn kỳ thật hy vọng Amy Lee không hề tồn tại.

"Ta nói rồi, ngươi cứ mất hứng đi, không thành vấn đề, không có ai muốn ngươi cao hứng thay ta." Nhìn thấy bộ dáng như vậy của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển cau mày một cách khó chịu.

"Vậy cứ xem như ta đang mất hứng." Không muốn nói tiếp, Lê Khải Liệt đi lên phía trước, chuẩn bị bước vào xe, lúc này Vu Duy Thiển không tiếp tục đóng cửa xe nữa mà chỉ cầm lấy cánh tay của Lê Khải Liệt rồi áp hắn lên nóc xe, vừa cau mày vừa hôn xuống.

Gió đêm lướt qua, nụ hôn tràn ngập nhiệt độ nóng rực, bờ môi của Lê Khải Liệt rất thích hợp để hôn, vô cùng ngon miệng, đuôi chân mày sắc bén dần dần thả lỏng, lộ ra một chút ý cười, "Hình như ta chưa từng nói, khi ngươi ghen rất giống một đứa con nít không chịu đến trường."

Vu Duy Thiển kề sát vào tai của Lê Khải Liệt mà nói như vậy. Lê Khải Liệt thở ra một hơi, "Cho nên ngươi mới cho ta ăn đường?" Cảm xúc của hắn vẫn chưa bình phục như thường.

"Biết vừa rồi ta mất hứng là vì cái gì hay không?" Chuyển đề tài, bỗng nhiên Vu Duy Thiển nói đến chuyện đã xảy ra ở trong tòa nhà này, lúc giao chiến tâm tình của hắn không tốt, Lê Khải Liệt đương nhiên cảm giác được, vì vậy không thể xem thường giọng điệu lạnh như băng của hắn.

"Ngươi chuẩn bị nói cho ta biết hay sao? Không muốn nói cho ta biết thì đừng hỏi ta." Trong lời nói có ám chỉ, đồng thời cũng là ám chỉ việc Vu Duy Thiển tránh né quá khứ, Lê Khải Liệt lộ ra vẻ mặt như cười như không, hắn bị đặt lên nóc xe, theo góc độ của hắn nhìn lên chính là khuôn mặt của Vu Duy Thiển, phía sau là bầu trời đêm, tựa như chỉ cần vói tay là có thể chạm vào những vì sao lấp lánh.

"Nhìn xem trên người của ngươi." Vu Duy Thiển không biết trong mắt của Lê Khải Liệt là cái gì, hắn chỉ biết là hắn đang nhìn thấy….

Chưa tính toàn thân đẫm máu, bởi vì đa số là của người khác, nhưng cũng bởi vì vậy mà đến lúc này hắn mới phát hiện trong ngực, trên cánh tay của Lê Khải Liệt đều có dấu vết bị cào cấu, tuy rằng không tính là nghiêm trọng nhưng vẫn làm cho hắn cảm thấy vô cùng chướng mắt.

"Ta đã bảo ngươi không được bị thương cơ mà, ngươi xem ngươi đã làm cái gì?" Vu Duy Thiển đẩy ra áo khoác của Lê Khải Liệt, Lê Khải Liệt cúi đầu nhìn một chút, quần áo bên trong cũng bị xé rách, có dấu cào cấu ở trước ngực, "Chỉ là mấy vết thương nhẹ."

Nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt rốt cục xác định cảm xúc khi đó của Vu Duy Thiển đến từ đâu, "Không phải lỗi của ngươi, là ta muốn bảo vệ ngươi."

"Ta biết!" Hắn đè sát Lê Khải Liệt, thẳng thắn trách cứ đối phương, "Chẳng lẽ lúc nào ta cũng phải kè kè trông chừng ngươi thì mới được hay sao!" Hắn thở dài, "Chỉ cần ngươi có thể làm cho ta bớt lo lắng một chút, bớt nóng giận một chút là đủ rồi."

Chuyện của Amy Lee cũng vậy, hắn e sợ vào đêm trăng rằm Lê Khải Liệt sẽ xảy ra bất trắc, không có ai biết khi hắn phát hiện mùi máu tươi trong miệng của Lê Khải Liệt thì hắn có cảm giác gì.

"Nếu ta có thể yêu ngươi ít hơn một chút thì bất cứ vấn đề gì cũng có thể được giải quyết, nhưng mà ta có thể hay sao?" Kéo Vu Duy Thiển xuống, hai người dựa vào nóc xe rồi nhìn lên bầu trời đêm, Lê Khải Liệt châm điếu thuốc cho đối phương, "Ngươi cũng biết đáp án mà."

Không thể, bởi vì không thể cho nên sự tồn tại của Amy Lee mới chướng mắt như vậy, cho nên hắn mới cố gắng kiềm chế, làm cho chính mình phải chấp nhận sự thật, "Trước kia ta đã từng nghĩ người như ngươi có muốn có con hay không."

"Người như ta là sao?" Nắm lấy chỗ sai trong câu nói của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển nhướng mi.

Lê Khải Liệt nhún vai một cách vô tội, nghiêm túc nhìn Vu Duy Thiển trong giây lát, "Ngươi không thể phủ nhận ngươi có điểm khó tiếp cận, sợ rắc rối, vô cùng hà khắc với chính mình, nếu người khác mà giống như ngươi chắc họ đã sớm nổi điên rồi. Chỉ có ngươi, lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi quả thật tựa như một người tu hành của Thanh giáo, trên người viết mấy chữ người lạ chớ gần."

"Toàn là nhảm nhí, cái gì mà người lạ chớ gần." Hắn lắc đầu, dập tắt điếu thuốc vẫn chưa hút xong, cầm lấy chìa khóa từ trong tay của Lê Khải Liệt rồi ngồi vào xe, để lại chỗ ngồi kế bên ghế lái cho Lê Khải Liệt, "Ngươi mệt rồi, để ta lái."

Thể lực tiêu hao quá độ, Lê Khải Liệt quả thật mệt mỏi, sau khi ngồi vào thì hắn dựa vào trên vai của Vu Duy Thiển, nhìn đối phương một lúc lâu.

"Duy, ngươi cao hứng không?" Giọng nói thâm trầm nhỏ nhẹ.

Hắn có con cháu, hắn có huyết thống, hắn có thể nối dõi tông đường, hắn ắt hẳn là rất cao hứng? Vu Duy Thiển không nói tiếp, khởi động xe, Ka Zhaye nghe thấy tiếng máy xe thì liền bước ra từ tòa nhà.

Bật lên lò sưởi trong xe, Vu Duy Thiển nhìn ánh đèn ở phía trước, ôm lấy bờ vai của Lê Khải Liệt, vuốt ve mái tóc của người này, "Chúng ta quay về rồi nói tiếp, có được hay không?" Nhẹ nhàng thì thầm làm cho người ta không thể không thỏa hiệp.

Lê Khải Liệt đồng ý, thân phận của Amy Lee là một đả kích đối với bọn họ, hắn và Vu Duy Thiển đều cần thời gian để bình tĩnh, nếu không phải tình hình đêm nay đặc biệt thì hắn và Vu Duy Thiển có lẽ đã tranh cãi ầm ĩ, có lẽ bọn họ đều nên cảm thấy may mắn.

Reid đến là việc đã nằm trong dự kiến của bọn họ, bọn họ chỉ muốn tận lực kéo dài thời gian. Có câu bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn, Kula Ha nghĩ rằng bọn họ sẽ chiếm được thuốc đồng hóa, không ngờ hắn cũng là mục tiêu của người khác.

Về phần của Bode, dường như hắn đã đào thoát.

Xe chạy trên đường tối, Ka Zhaye ngồi ở băng sau đang lau thanh mã tấu, nhiệm vụ của quân nhân là phục tùng, hắn không hề hỏi một câu nào, nhưng hắn vẫn nghe được một chút, hắn cũng đã thấy đám quái vật, từ khi chân chính nhận thức hoàng tử Hashim của bọn họ, nhìn thấy Lê Khải Liệt ở bên cạnh người phương Đông thần bí thì hắn liền biết trên thế giới này không phải mọi chuyện đều giống như mặt ngoài của nó.

Sau khi về nhà thì Ka Zhaye quay về phòng dành cho khách, hắn biết hai người kia có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng sự thật là khi Ka Zhaye vừa rời đi thì cửa liền bị đóng lại, Vu Duy Thiển còn chưa kịp bỏ tay xuống nắm cửa thì Lê Khải Liệt đã áp chế, đè hắn vào sát cửa.

Áo sơ mi bị lôi xuống, bàn tay của Lê Khải Liệt rất nóng, nụ hôn thô bạo dừng lại ở dấu vết trên cổ, Vu Duy Thiển nheo mắt nhìn hắn, "Ngươi mệt rồi, đừng quấy nữa, đi tắm trước đi rồi ngủ một giấc."

"Hiện tại ngủ không được, cho ta làm một chút đi!" Vẻ mặt của hắn không phải nói đùa, giống như chỉ có như vậy mới có thể xác nhận sự tồn tại của Vu Duy Thiển, hắn đè sát đối phương vào cánh cửa, bởi vì cảm xúc dâng cao mà thân thể trở nên nóng rực, tiếng thở dốc cũng bắt đầu khàn đặc.

Dục vọng thật mãnh liệt, hơi trải qua một chút khiêu khích thì sẽ không thể vãn hồi, Vu Duy Thiển đẩy Lê Khải Liệt ra, "Xem ra ngươi vẫn chưa đủ mệt." Hắn vận lực đẩy ngã Lê Khải Liệt xuống thảm, "Như vậy có phải chờ đến khi ngươi không còn sức mới chịu nghe lời hay không? Ngươi muốn làm, được, chúng ta sẽ làm!" ?

Giọng nói nghiêm nghị mà lại mạnh mẽ, động tác kiên quyết, hắn ấn Lê Khải Liệt xuống đất, đôi mắt màu đen thâm thúy như lốc xoáy càn quét có thể hấp thu tất cả mọi vật vào bên trong, hai người lặng lẽ dây dưa trên thảm, Vu Duy Thiển cởi áo khoác của Lê Khải Liệt, Lê Khải Liệt bị hắn lật úp, hắn nhìn thấy vết thương sau lưng của người này, dấu vết cào cấu của dã thú, vài vệt đỏ tươi.

Hắn liếm xuống mồ hôi và máu tươi trên lưng của Lê Khải Liệt, đầu lưỡi tiếp tục nhẹ nhàng liếm mút, không ngừng hôn lưng, "Ngươi có thể ghen, cũng có thể nổi nóng, không cần phải kiên nhẫn, có nghe thấy hay không! Chỉ cần ngươi vẫn là Lê Khải Liệt, cho dù tức giận cũng được, nổi nóng với ta cũng cũng được, mặc kệ ngươi chơi xấu như thế nào thì tuyệt đối đừng – đừng đánh mất chính mình – đừng biến thành bọn họ–"

Biến thành quái vật hay sao? Không nhìn thấy biểu cảm của Vu Duy Thiển khi nói ra những lời này, Lê Khải Liệt muốn quay đầu nhưng lại bị Vu Duy Thiển đè lại, sức nặng trên lưng không cho hắn nhúc nhích, trong lời nói cố gắng giả vờ như bình tĩnh lại hàm chứa một chút run rẩy nhè nhẹ, Vu Duy Thiển ôm chặt lấy hắn, "Liệt, ngươi cũng biết ngươi không phải là người đầu tiên mà ta yêu, nhưng ngươi là người khác biệt nhất, đây là lần đầu tiên ta cảm thấy sợ hãi như vậy, gần đây giữa chúng ta có rất nhiều khúc mắc có phải hay không? Ta đang cố gắng, ngươi cũng không thể bỏ cuộc."

Đây là mệnh lệnh nghiêm túc đến mức nào.

"Có điên mới bỏ cuộc, ta sẽ không trở thành đám quái vật này, chẳng phải ta có ngươi rồi hay sao?" Trước mắt là tấm thảm dệt thủ công với hai màu đỏ xanh đan vào nhau, Lê Khải Liệt mỉm cười.

Đó là khi bọn họ cùng đi Hashim đã mua về, ở trong một khu chợ nhỏ, khi xe chạy ngang qua thì đã nhìn thấy, bọn họ đều có quan điểm độc đáo về nghệ thuật, Vu Duy Thiển rất thành thạo trong việc lựa chọn màu sắc, lúc ấy hắn nói tấm thảm này rất thích hợp với nhà của bọn họ, sau đó đã mang về, hai người đều rất yêu thích nó.

Vu Duy Thiển thẳng thắn thành khẩn, không giỏi nói những lời lãng mạn như Lê Khải Liệt, nhưng ít ra hắn vẫn có can đảm nói lên sự sợ hãi trong lòng, tựa như Lê Khải Liệt luôn thẳng thắn bày tỏ tâm ý của mình. Có lẽ người Trung Quốc mấy trăm tuổi quả thật có một chút khác biệt trong cách đối xử tình cảm với người Mỹ trẻ tuổi, nhưng chỉ cần nhất trí về mục tiêu thì có thể dùng đủ loại phương pháp để tiến hành khai thông.

Hiện tại cũng là một loại khai thông, hai thân thể dây dưa quay cuồng trên thảm, có lẽ bọn họ muốn dùng càng nhiều dấu vết để đem lại cho nó một chút hơi thở của cuộc sống, "Quả thật chỉ cần là ngươi muốn thì ta chưa từng thấy ngươi buông tha cho bất cứ cái gì, cái tên thích tự sướng này, vì sao làm cho ta cảm thấy…." Tạm dừng một chút, rên rỉ, ngâm nga, thở dốc, hắn dốc toàn lực để chế ngự Lê Khải Liệt phản kích.

Đáng yêu như vậy

Hắn vẫn cảm thấy đây là một từ ngữ ngây thơ, nhưng không biết từ khi nào và bị ai ảnh hưởng, hiện tại hắn đã cảm nhận được hàm nghĩa sâu xa trong đó, người đáng yêu rất đáng để yêu, khi chúng ta dùng từ này đối với một người đàn ông trưởng thành thì tình yêu đã sớm bén rễ đâm chồi, không thể nhổ lên được.

Nhìn thấy Lê Khải Liệt bởi vì mất sức quá nhiều mà không thể làm càn giống như bình thường, ở dưới thân hắn mà thở dài một hơi, dùng biểu tình bất đắc dĩ để ngẩng đầu nhíu mày nhìn hắn thì Vu Duy Thiển chỉ có thể nhẹ nhàng mỉm cười.

"Cười cái gì? Ta còn chưa tha thứ cho ngươi ở sau lưng ta có con với người phụ nữ khác." Tuy rằng đó là chuyện của không biết bao nhiêu năm về trước.

Vu Duy Thiển nhướng mi, ghé vào lỗ tai của Lê Khải Liệt rồi nói nhỏ, "Trước khi ngươi mất hứng vì chuyện này thì có phải chúng ta nên đi kiểm tra ADN của ta và Amy Lee hay không?"

Ánh mắt của Lê Khải Liệt nhất thời lóe lên như tia chớp, hắn xoay người lại, bình tĩnh nhìn Vu Duy Thiển trong chốc lát, "Ngươi nói xem, có phải chúng ta rất ăn ý hay không?" Lê Khải Liệt kéo qua cái áo khoác bị vứt dưới đất, lấy ra từ trong túi một chiếc khăn tay có thêu chữ cái W trên đó.

"Trước khi rời đi, ta đã dùng khăn tay của ngươi để lau một chút máu trên đầu của Amy Lee." Hắn cầm khăn tay, ánh mắt trở nên bí hiểm.

……

212. Chương 212: Chờ Đợi Kết Quả

Có lẽ là không tin tưởng bệnh viện bình thường, chiếc khăn tay dính đầy máu tươi cuối cùng được giao cho Reid, bị khẩn cấp đưa đến phòng thí nghiệm để tiến hành kiểm tra. Khăn tay có máu của Lê Khải Liệt cho nên trước tiên phải lấy máu của hắn để tiến hành so sánh loại trừ.

Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đã đến văn phòng của Reid từ sáng sớm, bốn mặt đều là cửa sổ bằng kính, các sĩ quan ở dưới lầu đều đang tiếp tục làm việc của bọn họ, thỉnh thoảng lại ngước đầu nhìn, "Lại là hai người đó?"

"Dạo này đội trưởng có giao thiệp càng ngày càng rộng a." Những người khác nheo mắt đá lông mi, khe khẽ vừa cười vừa xì xầm, lần trước bọn họ từng được xem một màn kịch hay, ngày đó nữ minh tinh Lena bị khiêng ra khỏi văn phòng.

Không phải lần đầu tiên có người trêu ghẹo, hiện tại ở bên cạnh Boss của bọn họ không phải nữ diễn viên Anh quốc mà lại là siêu sao nhạc rock, quả thật không cần phải đến Hollywood, bọn họ chỉ cần ngồi ở văn phòng cũng có thể nhìn thấy.

"Ngươi có biết vì chuyện này mà bao nhiêu vụ án đều bị trì hoãn hay không?" Reid buông xuống một xấp hồ sơ rất dày, lần này Kula Ha không thể đào thoát thành công, trùm thuốc phiện quốc tế bị sa lưới, đây là công lao lớn nhất của FBI, các vị cấp trên đều vui sướng ăn mừng.

Ánh nắng ban ngày coi như không tệ, toàn bộ căn phòng đều được chiếu sáng, Vu Duy Thiển ngồi ở đối diện bàn làm việc, khoác trên mình bộ áo choàng sậm màu tinh tế, "Trừ phi ngươi muốn nói cho chúng ta biết con số cụ thể, bằng không vấn đề này xem ra cũng vô nghĩa."

"Đúng vậy, nếu so với đặc vụ Reid giấu diếm chân tướng thì chẳng tính là cái gì cả." Đùa nghịch cái bật lửa trong tay, Lê Khải Liệt đứng phía sau Vu Duy Thiển, cái bật lửa không ngừng bị mở ra rồi đóng lại, tiếng kim loại va chạm vang lên theo tiết tấu, hắn nhìn chằm chằm vào bật lửa, hàng lông mày nhíu chặt vẫn chưa được thả lỏng.

Lời nói của Reid nghe ra có vẻ như đang trách cứ, kỳ thật cũng chỉ là nói cho có mà thôi, chuyện do FBI bàn giao thì phải ưu tiên tiến hành trước, "Đừng nóng vội, trễ nhất là buổi chiều sẽ có kết quả, với lại ngươi nói ta giấu diếm chân tướng cái gì?"

"Lúc ấy ngươi quả thật tìm đến để điều tra án mạng? Tổ trưởng đội đặc nhiệm ST, đặc vụ Reid, với thân phận đặc thù của ngươi mà ngươi lại sợ mấy tên quan liêu? Đừng đùa với ta." Bật lửa được mở ra, một ngọn lửa nhảy lên ở trong tay của Lê Khải Liệt, "Khi ta dùng các mối quan hệ xã giao để uy hiếp ngươi thì ngươi không nên có phản ứng tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, thật sự không giống với tính cách của

ngươi, mãi đến khi biết thân phận của ngươi thì sau này ta mới nhớ đến, Reid, muốn điều tra các vụ án thì cũng không đến phiên ngươi đích thân ra mặt."

Ánh mắt thong thả chuyển động, giống như một con sói hoang, người ở dưới chỉ nhìn thấy bóng dáng của Lê Khải Liệt đang khoanh tay đứng trước cửa sổ bằng kính, nhưng bọn họ không nhìn thấy một mặt khác, đó là đôi mắt thú quỷ bí đang ngưng tụ.

Vu Duy Thiển không nói gì, hắn xoay lưng rồi tùy tiện lấy một tờ báo đặt trên giá, hắn biết ý của Lê Khải Liệt, nếu lúc trước chỉ vì điều tra án mạng liên hoàn thì không đến phiên đội trưởng đội đặc nhiệm ST tự mình ra tay.

Trước kia bọn họ không biết thân phận của Reid, nhưng sau khi biết được thì liền cảm thấy chuyện này bất hợp lý.

Tờ báo vang lên tiếng sột soạt, hắn đọc không nhanh không chậm, Amy Lee bị FBI dẫn đi để thẩm vấn, bọn họ vẫn chưa gặp lại người nọ, nếu đến chiều có kết quả kiểm tra ADN, Amy Lee quả thật là con cháu của hắn thì có lẽ bọn họ cần phải đổi lại quan điểm và thái độ để đối mặt với người thanh niên kia.

Reid ngồi ở bàn công tác, hắn nới lỏng cà vạt có sọc màu xám trên cổ, hiện tại không cần phải phủ nhận, "Chẳng qua ta chỉ che giấu cơ mật của FBI, không cố ý lừa gạt các ngươi, trong quá trình tra án thì ta cũng chưa từng nói dối bất cứ điều gì cả."

"Ta không thích đem cái chết của em gái mình ra để nói dối." Hắn đứng lên, gò má hóp sâu phủ xuống bóng râm ở bên mặt.

"Đừng kích động, ta chỉ muốn biết đã xảy ra chuyện gì, dù sao trước khi có kết quả thì ta cũng phải chờ ở đây, tùy tiện nói một chút để ta giết thời gian cũng không được hay sao." Chờ đợi quả thật là một chuyện vô cùng khó khăn, đây là lần thứ tư mà Lê Khải Liệt nhìn đồng hồ, nhận ra hiện tại mới chỉ là giữa trưa.

Thái độ của hắn khó có thể nói rõ là tốt, Reid cũng không cao hứng, theo vẻ mặt cứng ngắc của hắn thì có thể nhận ra điều đó, "Ta bề bộn nhiều việc, Leo, không phải ai cũng có tiền và có thời gian như ngươi, có thể tùy tiện sai khiến người khác làm cái này làm cái kia, ngươi có hiểu hay không?"

"Ta có tiền, có thời gian? Nếu không phải vì mấy thứ này–" Tầm mắt của hắn đột nhiên phóng thẳng vào Reid, "Ta sẽ không ngồi ở đây để giết thời gian!"

Đồng tử dài mảnh co rút một cách biến ảo, bất luận kẻ nào cũng không thể trực tiếp nhìn thẳng vào mà không cảm thấy khiếp đảm. Một người có vẻ ngoài bình thường lại có được đôi mắt như thế khiến Reid nghĩ không ra Lê Khải Liệt sẽ có tâm tình gì, hơn nữa người này lại là nhân vật của công chúng.

Hai người nhìn nhau, sắc mặt đều rất khó xem.

Bên ngoài văn phòng của Reid có hàng rào bảo vệ và thang lầu, các nhân viên không ngừng lên xuống để truyền tư liệu và văn kiện, nếu không phải trên cửa kính có khắc phù hiệu của chính phủ thì nơi này thoạt nhìn cũng không có gì khác biệt so với các công ty bình thường, hiện tại tất cả mọi người đều nhận thấy không khí trong phòng dường như không đúng, không ai dám tiến vào để quấy rầy.

"Bình tĩnh một chút, đừng đứng ở sau lưng của ta mà hò hét, ngồi xuống đây đi." Chỉ có một người không bị ảnh hưởng, Vu Duy Thiển buông tờ báo xuống, Lê Khải Liệt hừ lạnh, "Ta không có hò hét."

Thở dài, Lê Khải Liệt biết là mình quá sốt ruột nên đã mất đi kiên nhẫn, "Được rồi, ta biết ngươi thích im lặng." Hôn xuống đỉnh đầu của Vu Duy Thiển một cái, sau đó hắn đi về phương hướng mà Vu Duy Thiển đã chỉ rồi ngồi xuống chiếc ghế dựa đặt ở trong góc.

"Hắn chính là như vậy, nghĩ rằng toàn bộ thế giới đều quay xung quanh hắn, nhưng hắn cũng nói rất đúng, dù sao chúng ta đều đã ở đây, ta nghĩ là vài giờ cũng không chậm trễ việc ngươi xử lý công vụ." Tờ báo được đặt ngay ngắn sang một bên, những lời này của Vu Duy Thiển đã giải thích rõ ràng với Reid.

Tình hình phát triển còn nhanh hơn bọn họ đã tưởng tượng, ở trong văn phòng này, có người cũng không biết thân phận đặc thù của Reid, tựa như lúc trước bọn họ cũng không nghĩ đến một cây đàn vi-ô-lông có niên đại lại cất giấu một thứ như vậy.

"Ta biết các ngươi nghĩ như thế nào, hiện tại các ngươi đã bị liên lụy vào chuyện này, các ngươi muốn biết chuyện này rốt cục ảnh hưởng nhiều hay ít, kế tiếp sẽ như thế nào." Reid là người rất lý trí, hắn biết nếu hắn không giải thích rõ ràng thì quả thật sẽ làm cho người ta hiểu lầm.

"Chuyện này xảy ra từ khá lâu, chúng ta cố gắng không muốn đem công dân bình thường liên lụy vào." Nhìn hai người ở đối diện, khi Reid nói đến mấy chữ công dân bình thường thì lại cảm thấy mất tự nhiên rồi nở nụ cười ha ha, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt không biết có tính là bình thường hay không.

Quả nhiên hai người kia cũng cười, một người cười lạnh, một người lại cười bằng giọng mỉa mai, "Nhưng hiện tại đã quá chậm, là đương sự thì chúng ta có quyền được biết chân tướng." Yêu cầu của Vu Duy Thiển cũng không tính là quá đáng.

"Người mà các ngươi nhìn thấy chính là Feston Kada, còn bạn của hắn thì chắc các ngươi cũng đã đoán được người kia chính là dấu chấm hỏi mà các ngươi đã nhìn thấy, rất nhiều người gọi hắn là U Linh." Dùng hai cái tên kia để bắt đầu, Reid đã được Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt truyền lời, không ngờ Feston đã chú ý đến chuyện này, vì vậy hắn càng hiểu được tính nghiệm trọng của nó cho nên cũng càng thêm cẩn thận.

Đứng lên từ phía sau bàn làm việc rồi đi vài bước, ánh mắt nhạy bén của hắn giống như đang tìm kiếm một loại uy hiếp không biết rõ tên, "Lúc trước Feston Kadatừng gặp phải chuyện này, trong tư liệu của FBI có ghi chép thứ mà các ngươi nhìn thấy trong cái lọ nhỏ quả thật rất giống như những gì mà Bode đã nói, là một loại vật chất vượt quá khả năng giải thích của chúng ta."

"Biết tính nguy hại của nó nên U Linh đã giấu nó vào trong cây đàn vi-ô-lông, mà cây đàn vi-ô-lông là một tang vật bị đánh cắp, nó có thể rơi vào tay của bất kỳ ai, nhưng người có được nó nhất định sẽ rất yêu quý nó, chuyện này bảo đảm tính an toàn của thứ được cất giấu ở bên trong. Feston biết được chuyện này từ U Linh nên đã từng báo cáo, vì vậy có ghi chép trong tư liệu, đáng tiếc không có bao nhiêu người tin tưởng lời nói của hắn, kết tinh của ma thuật, ai sẽ tin đây?"

Theo nét mặt của Reid thì có lẽ lúc trước hắn cũng bán tín bán nghi, "Cho đến khi ta tiếp nhận chức vụ của hắn thì ta mới biết trong tổ chức có một đội đặc nhiệm ST được thành lập, chức năng chính là xử lý các vụ án khó giải quyết, cũng bao gồm cả thứ này. Chúng ta bắt đầu tìm kiếm thứ kia theo manh mối mà Feston lưu lại, do đó mới theo dõi cây đàn vi-ô-lông bị mất trộm, rồi biết được thân phận của ngươi, Miracle Leo, Tham Lang, hoàng tử Hashim."

Reid chỉ nói như vậy, không biết có phải là không xác định hay không, hay là cố ý không nhắc đến một thân phận khác của Lê Khải Liệt, gia tộc Claudy chôn giấu trong bóng đêm, nơi xuất phát của thuốc đồng hóa. Vu Duy Thiển nhìn sang thì đúng lúc cũng thấy Lê Khải Liệt đang nhìn hắn.

Có đôi khi không cần mở miệng thì bọn họ cũng hiểu rõ đối phương, từ trong ánh mắt có thể thu được tư tưởng và cảm xúc của đối phương, ánh mắt của Vu Duy Thiển giảm đi một ít sắc bén, Lê Khải Liệt dường như cảm nhận được người nọ đang lặng lẽ an ủi hắn, tầm mắt quấn quanh hắn, hắn cơ hồ có ảo giác Vu Duy Thiển đang ôm chặt hắn vào lòng.

Vu Duy Thiển thích Lê Khải Liệt tin tưởng hắn, hơn nữa cũng không cảm thấy sự thù hận và chán ghét của Lê Khải Liệt đối với Claudy là một nhược điểm, con người sở dĩ là con người bởi vì bọn họ đều có tình cảm.

Cha của Bode là Rick lại đem thuốc đồng hóa giao cho U Linh, không biết xuất phát từ ý tưởng gì mà Reid cũng đã nghiên cứu nới xuất phát của thuốc đồng hóa, "Có nhớ rõ những gì ta đã nói với các ngươi hay không? Rất nhiều người đều xem qua Hồ sơ X, nhưng mọi người cũng sẽ không tin tưởng chuyện trên phim ảnh, cho dù tin tức mà ta nhận được đã nói cho ta biết đó là kết tinh của ma thuật và pháp thuật từ mấy trăm năm trước nhưng ta cũng cảm thấy rất khó tin, tuy nhiên ta vẫn chấp nhận quan điểm này."

"Cho nên lúc ấy ngươi tự mình điều tra vụ án là vì biết ta chính là Tham Lang." Đôi mắt quỷ bí đối diện với Reid.

"Ta thừa nhận, nhưng ngươi không thể bởi vì ta che giấu các ngươi một chút chuyện thì liền nhận định là ta có mục đích riêng, ít nhất ta rất nghiêm túc đối với các vụ án, chuyện em gái ta bị giết cũng là sự thật, mặc kệ là ở trong đội đặc nhiệm ST hay là các thành viên khác thì việc bắt giữ tội phạm chính là nhiệm vụ của chúng ta, cho dù đó là vụ án gì đi chăng nữa." Cánh tay dùng sức đè lên bàn, ánh mắt thản nhiên của Reid trở nên sắc bén, "Với lại đừng tưởng rằng các ngươi bị liên lụy vào chuyện này! Các tổ chức vũ trang

và các ông trùm xã hội đen đều biết về chuyện thuốc đồng hóa, ngươi nghĩ là chính phủ của các quốc gia sẽ không biết hay sao?"

"Đây là một chuyện nghiêm trọng, quan hệ đến tồn vong của mỗi người chúng ta! Tính nghiêm trọng của nó cũng ngang ngửa với việc có người ném vũ khí hạt nhân ra ngoài! Không lâu nữa các quốc gia khác nếu biết được tin tức thì đều sẽ có hành động!" Nhịn không được mà nói ra những lời này, Reid biết những gì mình đang nói chính là cơ mật, nhưng hiện tại hắn không thể không nói.

"Đội trưởng, xét nghiệm ADN đã có kết quả." Bên ngoài có người gõ cửa, đẩy ra một khe nhỏ rồi chuyền bản báo cáo đưa vào.

Lê Khải Liệt xông lên để đoạt lấy bản báo cáo từ trong tay của Reid, đôi mắt nhìn chằm chằm vào số liệu và kết quả trên báo cáo, cơ hồ muốn xuyên thủng cả tờ giấy, giờ khắc này hắn cảm nhận sự tồn vong của thế giới cũng không quan trọng bằng kết quả trong mấy tờ giấy này.

"Kết quả thế nào?" Vu Duy Thiển tiến lên, hắn không nhìn bản báo cáo mà chỉ nhìn sắc mặt của Lê Khải Liệt, phản ứng của Lê Khải Liệt làm cho hắn quan tâm hơn cả thân phận của Amy Lee

213. Chương 213: Kết Quả

Lê Khải Liệt không nói một lời nào, hắn ngẩng đầu khỏi bản báo cáo, mấy tờ giấy bị siết chặt trong tay hắn, ánh mắt của hắn cứ như vậy mà nhìn chằm chằm Vu Duy Thiển, vẻ mặt rất khó lường.

Trong phòng, Reid đứng cách xa bọn họ vài bước, hắn có cảm giác thời gian như đang tạm dừng, ngay cả hắn cũng nhịn không được mà nín thở.

"Rốt cục thế nào?" Vu Duy Thiển chịu không nổi tầm mắt của Lê Khải Liệt dừng trên người hắn, hắn giật lấy bản báo cáo ADN từ trong tay của Lê Khải Liệt, vẫn chưa kịp mở ra thì hắn đã bị đối phương ôm chầm vào lòng.

"Ngươi vẫn là của một mình ta."

Những lời này khuấy trộn bầu không khí yên lặng trong phòng, thời gian bị đình chỉ bắt đầu hoạt động trở lại.

"Ngươi là của một mình ta, Duy." Lê Khải Liệt cất lên tiếng cười, tiếng cười nặng nề mà lại đắc ý và thỏa mãn, thở ra một hơi thật dài, cánh tay ôm chặt Vu Duy Thiển, "Tuy rằng thật đáng tiếc khi ngươi không còn người thân nào cả, nhưng ta không thể không nói là ta rất cao hứng, cho dù có bị ngươi đánh thì ta cũng muốn nói rằng ta thật sự rất cao hứng."

Không hề che giấu niềm vui sướng của mình, tiếng cường vang vọng, Lê Khải Liệt tùy tiện ném bản báo cáo cho Reid, trang giấy rơi lả tả xuống đất, Lê Khải Liệt vừa cười lớn vừa siết thật chặt cái ôm, "Để ta làm người thân của ngươi, là tình nhân, là chồng, là người nhà của ngươi đi, nếu ngươi mất hứng thì chuyện này có thể làm cho ngươi cao hứng, có được hay không?"

Kết quả khiến hắn vui sướng nhưng cũng có nghĩa Vu Duy Thiển sẽ bị tổn thất, nhưng người phương Đông này chỉ trầm tư trong chốc lát, "Ta phát hiện ta không hề cảm thấy mất hứng, dù sao cho đến bây giờ ta cũng chưa từng nghĩ đến chuyện này, bất quá chỉ cần ngươi cao hứng là tốt rồi."

"Ta rất cao hứng, nhưng cũng cảm thấy thật có lỗi." Nghe thấy những lời này của Vu Duy Thiển thì Lê Khải Liệt liền có một chút áy náy, hắn biết truyền thống của người Trung Quốc, nối dõi tông đường vẫn được xem là rất quan trọng.

Rốt cục Vu Duy Thiển thật sự không cần hay là vì Lê Khải Liệt mà không cần? Không ai nhận ra, hắn chỉ sờ lên đầu của Lê Khải Liệt, động tác rất dịu dàng.

Kỳ thật ở tuổi này của hắn thì rất nhiều năm về trước hắn đã xem nhẹ chuyện này, nếu hắn cố ý đi tìm ở mỗi một ngóc ngách trên thế giới thì không chừng sẽ có con cháu của hắn tồn tại, thậm chí có thể đã sinh con đẻ cái, không chỉ là một hai người.

Mấy trăm năm, hắn không dám cam đoan không có khả năng này, nhưng hắn chưa bao giờ làm như vậy, hắn cũng không đi tìm, cũng không muốn biết, hắn là một người đứng bên ngoài thế giới, không muốn xáo trộn trật tự của cuộc sống, hắn chỉ là người ngoài cuộc, trước khi gặp được Lê Khải Liệt thì hắn vẫn là như vậy.

Chẳng qua hắn không tính sẽ nói với Lê Khải Liệt về chuyện này, một Amy Lee đã đủ làm cho hắn đau đầu, nếu nói cho Lê Khải Liệt biết thì người nọ vẫn chấp nhận nhưng nhất định sẽ rất mất hứng.

Lê Khải Liệt có thân thế đặc biệt, vì vậy cách đối đãi tình cảm của hắn rất cực đoan, Lê Khải Liệt đối với tình cảm rất cố chấp, có thể nói là vượt quá lẽ thường, nguyên nhân của việc này cũng là vì bị ảnh hưởng bởi quá khứ.

Reid nhặt lên mấy trang giấy rồi nhìn một lúc, mặt trên viết rõ ràng, không khớp, "Ta có phải nên cao hứng vì Amy Lee không có quan hệ với các ngươi hay không?" Ngồi xuống bàn làm việc, hắn nhếch môi cười với bọn họ, nụ cười luôn cứng nhắc lại trở nên rất chân thành vào lúc này, Vu Duy Thiển dường như nhớ đến cái gì đó.

"Chuyện này nhắc nhở ta." Bàn tay trượt xuống từ mái tóc của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển nắm lấy cổ của đối phương, "Khi nào ngươi cần kiểm tra ADN của ngươi với đứa nhỏ của người nào đó thì tốt nhất nên báo cho ta biết để ta chuẩn bị trước."

Vừa cười vừa nói nhưng tuyệt đối không làm cho người ta vui vẻ, Vu Duy Thiển nhớ đến một việc, mặc dù Lê Khải Liệt không phóng túng như giới truyền thông hay đưa tin, nhưng với hoàn cảnh của người này, với vẻ ngoài và địa vị, muốn nói là không gặp phải rắc rối thì cũng rất khó có khả năng.

"Có người phụ nữ nào tìm đến nhà bảo là có con của ngươi mà ngươi không nói cho ta biết hay không?" Chỉ đơn thuần là câu hỏi, ngón tay của hắn vuốt ve phía sau gáy của Lê Khải Liệt, cố tình biểu lộ sự nghi ngờ và nỗi băn khoăn của hắn.

Hắn hoàn toàn không ý thức được bản thân mình mới một phút trước còn cảm thấy Lê Khải Liệt quá mức cố chấp đối với tình cảm, trong khi hiện tại lời nói của hắn không biến nên tính là cái gì.

Lê Khải Liệt vuốt cằm, xem xét vẻ mặt vô thức lộ ra sự ghen tuông của Vu Duy Thiển, hắn cười một cách tà khí, "Duy, hiện tại khoa học kỹ thuật rất tiên tiến..." Lời của hắn có nghĩa bóng, liếm vành tai của Vu Duy Thiển, lại thu liễm giọng điệu ám muội kia, "Hơn nữa ta cũng chỉ muốn tùy tiện như vậy với một mình ngươi mà thôi."

Giọng nói trầm thấp làm cho người ta đắm chìm, mỗi khi Lê Khải Liệt dứt bỏ vẻ bướng bỉnh và khoa trương để nghiêm túc nói ra một câu nào đó thì sẽ có một loại uy hiếp mạnh mẽ, không cho đối phương nghi ngờ, Vu Duy Thiển nhìn hắn trong chốc lát rồi mỉm cười, "Ta tin ngươi."

Lê Khải Liệt đứng tại chỗ, hắn cũng cười, đưa tay mơn trớn bên tai của Vu Duy Thiển, giấu vài sợi tóc đã bạc nhiều hơn vào bên dưới lớp tóc đen, sau đó thản nhiên kéo Vu Duy Thiển quay trở lại chỗ ngồi, Reid nhìn thấy, động tác lật bản báo cáo bỗng nhiên dừng lại.

Bằng khả năng quan sát, hắn đã sớm phát hiện hai người này không thích hợp, nhưng cái này vượt quá khả năng giải thích của người thường, hắn không thể nhúng tay vào, đôi khi hắn sẽ cảm thấy khó có thể tưởng tượng được, là cái gì làm cho hai người kia ở trong tình cảnh như vậy mà vẫn có thể giữ được bình tĩnh.

Tuy rằng Lê Khải Liệt vui buồn thất thường, hoàn toàn khác với Vu Duy Thiển trầm tĩnh lạnh lùng nhưng không ai có thể phủ nhận mỗi khi đến thời khắc quan trọng thì hắn cũng sẽ không để cho bất cứ cái gì ảnh hưởng đến phán đoán của mình.

"Các ngươi đều biết sự biến hóa trên người của mình?" Nhìn kỹ ngôn hành của bọn họ, Reid không hề kiêng kỵ khi nó ra sự thật.

Hai người đều không trả lời mà chỉ nhìn thoáng qua nhau, "Không thể nào rõ hơn được nữa." Vu Duy Thiển bắt chéo chân, trả lời như vậy, hắn tựa như đang nói chuyện của người khác, Lê Khải Liệt đứng bên cạnh hắn, tay chống vào lưng ghế, cười một cách hung ác và nham hiểm. "Hình như chuyện này không liên quan đến ngươi, Reid."

"Đúng là không liên quan nhưng hãy xem mặt sau của báo cáo." Reid đưa báo cáo đặt trước mặt bọn họ, "Trên khăn tay thu được máu của người, bản báo cáo thể hiện thành phần trong máu của ngươi đã biến hóa, có một loại vật chất khác thường đang thay đổi ngươi, hơn nữa có dấu hiệu tăng tốc biến hóa, nhiệt độ cơ thể của ngươi đã cao gấp đôi người bình thường, đáng lý hiện tại ngươi đang sốt rất cao."

Reid nhìn Lê Khải Liệt, người bị sốt cao lại có vẻ rất khỏe mạnh, "Các thi thể trong phòng khám đã được kiểm tra, bọn họ khác ngươi, nhưng trong máu của các ngươi có một loại vật chất trên căn bản là giống nhau, với trình độ khoa học hiện tại thì vẫn chưa thể phân tích được, nhưng tốt nhất ngươi nên cẩn thận vẫn hơn."

Lê Khải Liệt đương nhiên khác với đám quái vật, bọn họ chỉ là vật phẩm thí nghiệm và chế phẩm thất bại mà thôi, nhưng Vu Duy Thiển không có cách nào xua tan những lời của Reid ra khỏi đầu, "Vật chất trong máu của hắn một khi biến hóa đến tận cùng thì hắn sẽ trở thành cái gì?"

"Thật đáng tiếc là ta không biết, có lẽ các ngươi nên tìm một người thích hợp hơn để hỏi." Người mà Reid nói chính là Bode, đem báo cáo đặt vào tay của Vu Duy Thiển, sắc mặt của hắn trở nên trầm trọng, "Chúng ta hy vọng có thể chiếm được thuốc đồng hóa từ tay hắn, ta không phủ nhận việc ta hy vọng có thể nhận được sự giúp đỡ của các ngươi, hơn nữa đối với các ngươi cũng có lợi."

Lê Khải Liệt cứ tiếp tục như thế thì không biết sẽ trở thành cái gì, Vu Duy Thiển muốn tìm Bode để hỏi một chút, "Đó là một lời đề nghị không tệ, theo như yêu cầu thì rất thích hợp."

"Nhưng ta không phải muốn biết cái này, Bode nói Amy Lee là con cháu của ngươi, vì sao hắn phải nói dối, tựa như hắn đã nói, hắn không có lợi gì trong chuyện này." Lê Khải Liệt canh cánh trong lòng, cho dù là giả nhưng cảm giác đó vẫn khiến hắn khó chịu đến cực điểm.

"Chuyện này rất kỳ lạ, Amy Lee nói chuyện không giống như bịa đặt, không ai có thể kể mạch lạc về chuyện quá khứ như vậy." Vu Duy Thiển nhìn ra đằng xa, hắn đang cố gắng nhớ lại, Lê Khải Liệt nhìn thấy hắn khép hờ mắt thì liền cau mày, dùng ngón tay vuốt lại vài sợi tóc mất trật tự ở sau gáy của hắn.

"Đừng nghĩ nữa, muốn biết đáp án thì không bằng tìm thằng nhóc kia để hỏi cho rõ ràng." Hắn yêu cầu Reid, "Amy Lee đâu, đem hắn đến đây, ta có chuyện muốn hỏi hắn."

"Nếu Bode không bịa đặt thì chính là Amy Lee lừa người, các ngươi muốn ta hỏi hắn ngay lập tức? Đợi ta gọi điện thoại." Reid bấm số nội bộ rồi hỏi về chuyện của Amy Lee, sau đó buông xuống điện thoại một cách tiếc nuối, "Đáng tiếc là hắn không còn ở đây, sau khi thẩm vấn xong thì hắn đã quay về, hắn không có tiền án tiền sự cũng không phạm tội, FBI không có lý do để bắt giam hắn."

Hơn nữa Amy Lee dù sao cũng là một người nổi danh trong giới âm nhạc, còn có nhiều người có tiền đang xếp hàng đợi hắn, nhưng hiện tại Reid biết trên người của Amy Lee có manh mối vì vậy đương nhiên muốn tìm được người này, "Ta bảo nhân viên đem địa chỉ đến đây, nếu hắn về nhà thì chúng ta có thể đến đó tìm hắn."

Vu Duy Thiển đứng dậy, "Vậy hỏi cho rõ ràng, ta cũng muốn biết hắn nói dối là vì mục đích gì."

Amy Lee ở phố Tây, hai chiếc xe chạy qua đại lộ thứ năm, buổi trưa có rất ít người đi đường, thành phần tri thức vẫn chưa đến giờ tan tầm, khi chạy ngang một nhà hàng thì bọn họ mới nhớ bọn họ cũng chưa dùng bữa trưa.

Vu Duy Thiển đề nghị ăn uống trước, bọn họ đến một nhà hàng, hắn gọi cho Lê Khải Liệt hai phần thịt bò bít tết, lo lắng đến thân phận đặc biệt của Lê Khải Liệt nên bọn họ chọn một gian riêng tư để ngồi.

Đây là lần đầu tiên Reid thi hành nhiệm vụ mà lại dùng bữa trong một nhà hàng cao cấp, hắn không ngờ hai người kia vẫn có thể thảnh thơi như thế, "Các ngươi cũng biết chuyện này quan trọng thế nào, ta cảm thấy hiện tại không phải lúc để ăn thịt bò bít tết." Hắn gọi một phần mì đút lò và cà phê, còn Vu Duy

Thiển đang ngồi đối diện với hắn đã bắt đầu uống một tách hồng trà, "Không ăn thịt bò bít tết thì có thể làm cho thế giới hòa bình hay sao? Nếu có thể thì chúng ta lập tức rời đi."

Lê Khải Liệt cười rộ lên, vì để phòng ngừa bị người ta nhận ra cho nên hắn vẫn chưa tháo xuống cặp kính mát, "Cá của ngươi có hương vị thế nào?" Hắn chỉ vào đĩa cá nướng ở trước mặt Vu Duy Thiển.

Nhà hàng cao cấp luôn xử lý nguyên liệu nấu nướng thành những hình dạng không còn như ban đầu, bày ra đĩa những tạo hình thích hợp, thoạt nhìn giống như một tác phẩm nghệ thuật làm cho người ta nghi ngờ có thể ăn no hay không.

Cho nên Vu Duy Thiển gọi hai phần, còn có một dĩa mì ống, hắn dùng đĩa ghim miếng cá rồi đưa vào miệng của Lê Khải Liệt, "Cũng không tệ, nhưng có lẽ không thích hợp với khẩu vị hiện tại của ngươi." Hắn nhìn thoát qua miếng thịt bò vẫn còn đỏ tươi, giọng điệu vẫn rất bình tĩnh.

Cho dù lo lắng, cho dù có đau lòng thì hai người đều che giấu rất tốt, có lẽ nên nói là ăn ý, bọn họ sẽ không biểu lộ rõ ràng sắc mặt, bởi vì như vậy sẽ chỉ làm cho đối phương càng lo lắng mà thôi. Sau khi chấp nhận sự thật thì hiện tại bọn họ bắt đầu lấy chuyện này ra để nói giỡn.

Vu Duy Thiển trở nên già trở nên béo, Lê Khải Liệt chỉ thích ăn thịt sống, có đôi khi nhắc đến đều cười rộ lên, chỉ là sau khi cười xong thì sẽ cùng nhau trầm mặc.

Reid ăn thức ăn của mình, không tiếp tục nhắc lại, thuốc đồng hóa tựa như một quả bom hẹn giờ, hắn là đặc vụ liên bang, hắn có nghĩa vụ quan tâm đến chuyện này nhưng hai người kia chỉ lo hưởng thụ cuộc sống của bọn họ mà thôi.

?

Hiện tại cứ xem như đây là một cuộc sống yên ả.

Trước khi xảy ra tận thế thì còn bao nhiêu thời gian? Hắn uống một ngụm cà phê đã nguội lạnh, vị ngọt và vị đắng dung hòa vào nhau, không hổ là nhà hàng, cho dù cà phê nguội lạnh nhưng hương vị vẫn rất ngon.

"Thật xin lỗi đã quấy rầy các vị dùng bữa, có thể xin ngài ký tên một chút có được hay không?" Một nhân viên phục vụ mới tới nơi này nên không biết tuân theo quy củ, nhận ra Lê Khải Liệt, người nọ đánh bạo truyền đến một chiếc khăn ăn mới tinh và một cây viết.

Lê Khải Liệt không hề ngẩng đầu mà chỉ tiếp nhận, sau khi ký xong thì đưa trở về, nhân viên phục vụ lại nơm nớp lo sợ mà chuyển sang Vu Duy Thiển, so với Leo gần đây rất thần bí thì sự thần bí toát ra một cách tự nhiên trên thân của người phương Đông này lại càng khiến người ta không thể không hiếu kỳ.

"Còn vị này, ngài Wirth, có thể xin ngài–" Nếu Biondi đáng yêu của hắn mà biết được hắn xin được chữ ký của hai người này thì nhất định sẽ dùng một đêm nồng nhiệt để thưởng cho hắn.

"Không ngờ chỉ không đến đây có vài bữa mà phục vụ ở chỗ này lại trở nên kém như vậy." Lê Khải Liệt ném bút của người nọ ra, "Cút cho ta!"

Thái độ hung hăng của hắn làm cho người phục vụ sợ tới mức vội vàng lui ra ngoài, khi cánh cửa của gian phòng được mở ra thì Reid liền nhìn thấy một bóng người đang đi qua, "Amy Lee!" Reid lập tức lao ra ngoài.

……

P/S: ngay cả chữ ký của vợ mà cũng ko cho ai =))

214. Chương 214: Chứng Cứ Không Tồn Tại

———-

Nhà hàng này rất nổi tiếng, khung cảnh thoải mái, lúc này khách khứa không nhiều lắm, Amy Lee thỉnh thoảng sẽ đến nơi này để dùng bữa, hôm nay hắn và một người bạn của hắn cùng nhau đến đây, vừa ngồi xuống thì bỗng nhiên bị một người từ đằng sau túm lấy, "Là ai?" hắn xoay đầu lại nhìn.

"FBI." Reid xuất ra thẻ căn cước, nhân viên bảo vệ nhà hàng lập tức lui ra, khách khứa ở xung quanh liên tiếp ngóc đầu nhìn, Amy Lee không kịp kháng cự thì đã bị kéo vào gian phòng bên trong.

"Bạn của ta vẫn còn ở bên ngoài, ngươi làm cái gì vậy? Tốt xấu gì thì ta cũng là một người có tiếng, ngươi làm như vậy chẳng phải là muốn làm cho ta bị mất mặt hay sao, ngươi là FBI mà lại làm như vậy, ngươi đối đãi với công dân nộp thuế đầy đủ như thế này hay sao?" Amy Lee ầm ĩ lên án Reid, cửa sau lưng vừa đóng lại, hắn xoay người thì liền nhìn thấy không riêng gì Reid, ở trước mặt còn có hai người.

Thức ăn trên bàn đã ăn gần hết, Vu Duy Thiển buông khăn ăn, hắn ngồi yên tại chỗ, trên tường treo một bức tranh của danh họa Savaldor Dali, chiếc đồng hồ đang chảy ra trên bức tranh, đương nhiên đây chỉ là bản sao, nhưng nó lại nổi bật trên giấy dán tường màu xanh xám làm cho người ta có cảm giác siêu thực.

"Nói chung không có ai lại nói dối mà không có mục đích." Không lãng phí thời gian, Vu Duy Thiển nhìn người thanh niên trước mặt, từ đùa cợt trở thành lãnh khốc, Amy Lee không khỏi lui ra sau vài bước.

"Ngươi nghe được chuyện của ta từ nơi nào, đừng nói với ta là ngươi đang nằm mơ." Giọng nói không hề phập phồng, ngữ điệu lạnh lùng cứng rắn làm cho bầu không khí trong phòng trở nên trầm trọng và đầy áp lực, Amy Lee đứng ở giữa, đường lui bị Reid chặn lại, biểu cảm hiện lên trên mặt trong chốc lát, đôi môi giật giật chưa nói ra được một chữ nào.

"Ngươi không nói lời nào là muốn giỡn mặt hay sao? Được, đã lâu rồi ta không chơi." Lê Khải Liệt cầm lấy một cái ly, xoảng, một tiếng giòn rụm vang lên, miểng chai văng ra từng mảnh, hắn ngắm nghía hình dạng không còn hoàn chỉnh của chiếc ly, "Đường cong này rất khớp với cổ tay của ngươi, cứ như vậy mà ấn xuống thì còn dễ dàng hơn dùng dao, có muốn thử xem hay không?"

Một ngọn lửa âm u bập bùng trong mắt của Lê Khải Liệt, Amy Lee nói dối đã tạo nên ảnh hưởng không nhỏ đối với hắn và Vu Duy Thiển, hắn làm sao có thể dễ dàng buông tha cho đối phương? Cầm cái ly bị đập bể rồi bước qua, hắn tiến đến một bước thì Amy Lee lại lui về sau một chút.

"Đừng….đừng đùa, FBI đang ở ngay đây, ngươi là Miracle Leo, ngươi làm sao có thể–" Cố ý làm dịu đi không khí nhưng đến khi bị vũ khí sắc bén kề sát thì hắn liền dừng lại, Amy Lee tận mắt nhìn thấy miếng miểng chai bén nhọn đang di chuyển đến cổ tay.

"Ta không biết các ngươi muốn cái gì!" Hắn vội hô lên, trên trán toát mồ hôi hột, "Ta nói đều là sự thật, ta không có mục đích gì cả, muốn gặp người thân của mình cũng có tội hay sao? Hơn nữa lại là một người trong huyền thoại như vậy, ta chẳng qua chỉ là giấu diếm thân phận để tiếp cận ngươi mà thôi! Ta đã nói tất cả, các ngươi còn muốn biết cái gì nữa!"

Hắn thật sự không biết mục đích mà bọn họ tìm hắn là vì cái gì hay sao? Miếng miểng chai hình cung cố định cổ tay của Amy Lee lên tường, chỉ cần hắn động một chút, hoặc là Lê Khải Liệt ấn xuống một chút thì sẽ cắt đứt cổ tay, nếu vết thương đủ sâu thì Amy Lee sẽ cáo biệt danh hiệu thiên tài âm nhạc của mình.

Hắn khẩn trương nhìn tấm giấy dán tường ở sau lưng, giống như đang ước gì mình có thể biến thành tấm giấy mỏng như vậy, quan sát ba người ở trước mặt, bộ dáng kinh ngạc hoảng sợ thoạt nhìn không giống giả vờ.

"Amy Lee, nhìn xem đây là cái gì, đây là kết quả kiểm tra ADN." Reid xuất ra một thứ rồi đưa đến trước mặt của Amy Lee, phía trên viết rành rành ADN của hai người hoàn toàn không khớp.

Mồ hôi lạnh từ khuôn mặt nhỏ nhắn của Amy Lee nhiễu xuống trang giấy, hắn mở to hai mắt, nhìn một cách cẩn thận, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, "Làm sao có thể như thế….làm sao có thể….vì sao? Vì sao…." Vì sao lại không phải?

Người phương Đông tóc đen mắt đen ngồi ở trước mặt đang dùng ánh mắt thẩm định để quan sát hắn kỹ càng, bên trong có nghi ngờ và không tin tưởng, ánh mắt giống như đang phán xét tựa hồ muốn xuyên thấu toàn thân của hắn, Amy Lee hít sâu một hơi, cố gắng nhìn sang, "Sẽ không sai, ta biết rõ quan hệ của ngươi và ta mà, không thể nào sai được."

Chuyện mà hắn luôn tin tưởng là sự thật lại bị người ta bảo là nói dối, Amy Lee vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, Reid đã từng bắt không biết bao nhiêu phạm nhân, hắn thu hồi bản báo cáo xét nghiệm, sau đó nói với Vu Duy Thiển, "Trừ phi hắn là một kẻ phạm tội thiên tài, bằng không ta thấy hắn đang nói thật, hắn tin tưởng mình có quan hệ huyết thống với ngươi."

Theo phản ứng của Amy Lee thì bọn họ đều phát hiện có vài điểm không thích hợp, Vu Duy Thiển đứng dậy, "Ngươi nghe nói về ta từ nơi nào? Ngươi nói quyển nhật ký và mẫu báo được cắt ra ở đâu?"

"Đều là do ta lấy ra từ trong rương, là di vật ta tìm được ở quê nhà, chúng nó chính là chứng cớ! Ta không có nói dối! Vì sao ta phải gạt người? Các ngươi ngẫm lại đi, ta vì sao muốn nhận thức một người thoạt nhìn chỉ lớn hơn ta cùng lắm là vài tuổi làm ông tổ! Chẳng lẽ ta bệnh tâm thần hay sao? Các ngươi xem ta có giống bệnh tâm thần hay không?"

Amy Lee rất kích động, sắc mặt của hắn trở nên đỏ bừng, cơ hồ cảm thấy thật oan ức, "Chẳng có ai xúi giục ta, những lời này quả thật đã khắc sâu trong đầu của ta, ta đã đọc quyển nhật ký từ thời thơ ấu, ta–"

"Vì sao ngươi nhận định người trên mẫu báo được cắt ra là hắn, người trong tranh cũng là hắn? Vì sao không nghi ngờ là có người tương tự?" Lê Khải Liệt ném xuống cái ly bị đập vỡ, hắn nắm lấy cổ áo của Amy Lee, ngọn lửa âm u đang di động trong đôi mắt khẽ nheo lại, "Nói cho ta biết đáp án."

Amy Lee kinh ngạc nhìn Lê Khải Liệt, trong đầu trở nên hỗn loạn, nhất thời không biết phải trả lời như thế nào, Reid biết chỉ cần có Vu Duy Thiển ở đây thì Lê Khải Liệt sẽ không làm ra cái gì lỗ mãng, vì vậy hắn chỉ bình tĩnh đứng bên cạnh quan sát.

"Ngươi còn kích động hơn cả ta." Một cánh tay mạnh mẽ giữ chặt Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển đi đến sau lưng hắn, "Mặc kệ chân tướng như thế nào, ít nhất hắn còn ở nơi này, đừng nóng vội."

"Ngươi muốn ta đừng nóng vội? Ngẫm lại những gì hắn đã làm đối với ngươi?" Lê Khải Liệt hung hăng quay đầu lại, "Nếu ngươi thật sự cao hứng vì có người thân bầu bạn với ngươi, mà đến khi trải qua xét nghiệm lại phát hiện hắn không phải thì ngươi sẽ thất vọng biết nhường nào?"

Lúc này đây hắn lại nổi nóng vì chuyện này, Vu Duy Thiển cảm thấy bất ngờ, "Ta còn tưởng là–"

"Vì sự tồn tại của hắn mà ta nổi giận? Bởi vì hắn có thể là người thân của ngươi? Chúng ta sẽ vì chuyện này mà cãi nhau?" Quả thật chuyện này có khả năng rất lớn nhưng rốt cục cũng không xảy ra, Lê Khải Liệt luôn biết khi nào nên làm cái gì, hắn lắc đầu cười lạnh, "Ta làm sao lại lãng phí thời gian vì người như vậy."

Ném Amy Lee giống như một thứ rác rưởi xuống đất, ánh mắt của Lê Khải Liệt trở nên âm trầm, "Nếu hắn thật sự là người nhà của ngươi, mặc kệ ta mất hứng như thế nào thì ta cũng phải chấp nhận sự tồn tại của hắn, quá khứ là một phần của ngươi, dù sao ta cũng không thể bởi vì ghen tuông mà gạt bỏ quá khứ của ngươi."

Là người trưởng thành, hắn biết rõ giới hạn của cảm xúc ở nơi nào, tiến lên rồi khẽ vuốt lên mặt của Vu Duy Thiển, hắn nhướng mày, "Ít nhất ta còn có mẹ, em gái, có Deman, còn có em rể tương lai nữa. Nhưng ngươi thì sao? Duy–"

"Ta còn nghĩ rằng ngươi sẽ nói ta có ngươi là đủ rồi." Không cho Lê Khải Liệt nói tiếp, Vu Duy Thiển cười khẽ, "Hình như ngươi bảo vệ ta hơi quá mức?"

"Là ngươi nói muốn ta bảo vệ tâm và tình cảm của ngươi, ta làm sao có thể nào lại không nghe theo?" Có đầy đủ lý do, Lê Khải Liệt cười một cách suồng sã, vòng cánh tay ôm Vu Duy Thiển, nói ra những lời mang theo ý cười, đáy mắt bập bùng ngọn lửa lạnh lẽo, "Nhận thức người thân không phải đơn giản, mặc kệ là thật hay giả thì đều phải trả giá đắt." Tầm mắt của hắn dừng trên người của Amy Lee.

Nếu Amy Lee quả thật là con cháu của Vu Duy Thiển, vứt bỏ tâm tình tiêu cực sang một bên, hắn sẽ cao hứng vì Vu Duy Thiển, ít nhất trên đời này Vu Duy Thiển cũng không phải chỉ có một mình, nhưng khi Lê Khải Liệt nghĩ như vậy thì hắn cũng không biết sự hâm mộ của Vu Duy Thiển đối với hắn đều không phải bởi vì người nhà và bạn bè mà hắn có được.

Lê Khải Liệt chưa từng trải qua cảm giác không thể ở cùng với người thân trong thời gian dài, Vu Duy Thiển thì biết rất rõ, hắn cảm thấy rất khó để theo đuổi thứ tình cảm đó. Bởi vì bọn họ chung quy cũng phải rời đi, cho nên hắn chưa bao giờ hâm mộ Lê Khải Liệt vì có được người nhà và bạn bè như vậy, mà là hắn cho dù có được thì cũng rất nhanh rồi sẽ mất đi.

Những người đó sẽ già, mà hắn thì luôn luôn giống như một người xa lạ quay về, khuôn mặt không biết lão hóa, hắn không có cách nào có được tình cảm bình thường như vậy, không có cách nào bầu bạn với những người thân hay là bạn bè, vì vậy hắn mới hâm mộ, mà nay hắn đã trở thành người bình thường, tạm thời cứ xem là người bình thường đi, thì hắn lại phát hiện đã rất khó có thể bỏ thói quen này.

Hắn đã rất khó có thể dành tình cảm để thích ứng với những người bạn mới hay là người thân.

"Liệt, ta đã nói hay chưa, kỳ thật ta vẫn cảm thấy có ngươi là đủ rồi." Ở trên xe, Vu Duy Thiển nhìn ra cảnh quan bên ngoài cửa kính, đột nhiên nói ra những lời này, "Tuy rằng đôi khi ngươi cũng rất đáng ghét." Hắn cười.

Ánh mắt của Lê Khải Liệt trở nên sáng rực, Vu Duy Thiển vẫn nhìn ra bên ngoài, chậm rãi nhắm mắt lại, thong thả hướng sang bên cạnh rồi cầm lấy tay của Lê Khải Liệt.

Đàn ông nắm tay nhau ắt hẳn là một chuyện thật sự kỳ cục, hiện tại lại tự nhiên như vậy, xương bàn tay của Lê Khải Liệt rất lớn, khung xương cũng rất hoàn mỹ, thỉnh thoảng lại mang theo mùi thuốc lá, hắn nghĩ là Lê Khải Liệt không biết, nhưng kỳ thật Lê Khải Liệt đã sớm phát hiện hắn đang buồn rầu vì sự biến hóa trên thân của người này.

Gần đầy Lê Khải Liệt luôn rất biết cách săn sóc hắn, người này đang biến hóa, biến hóa theo một hướng mà không biết nên gọi là gì, Lê Khải Liệt là vì hắn mà khống chế tính tình của mình, ngay cả tình dục cũng bị nghiêm khắc kiềm chế, trừ phi hắn chủ động, bằng không Lê Khải Liệt sẽ không khiêu khích hắn như trước kia.

Hắn suy nghĩ có nên nói cho người này biết hay không, kỳ thật hắn rất muốn thử ở một lúc nào đó, khi Lê Khải Liệt mất khống chế, hắn có thể ôm Lê Khải Liệt vào trong lòng, cảm giác kia có lẽ tựa như thuần phục dã thú. ?

Khóe miệng của Vu Duy Thiển nhếch lên một độ cong rất rõ ràng, ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa kính, mái tóc ngắn màu đen không thể nào che giấu những sợi tóc bạc càng lúc càng nhiều, ánh mắt của Lê Khải Liệt dừng ở khóe mắt của hắn, nơi đó đã xuất hiện vài nếp nhăn.

Chỉ là vài ngày mà thôi, bởi vì Vu Duy Thiển không thường cười, nơi đó vốn không có nếp nhăn, ngay cả nếp nhăn trên mặt khi cười cũng không có.

"Duy–" Lê Khải Liệt rên rỉ, đem mặt vùi vào lòng bàn tay của Vu Duy Thiển, đặt xuống vài nụ hôn. Hắn đã phát hiện vết thương kia, Vu Duy Thiển giải thích là bị cắt đứt lúc cạo râu, nhưng hắn biết dấu vết kia đại biểu cho cái gì.

Vu Duy Thiển ôm lấy đầu của hắn, kéo hắn đặt xuống đầu gối của mình rồi dịu dàng cúi người hôn một chút, "Sắp đến rồi, ngươi không muốn biết đáp án hay sao?"

"Đáp án chết tiệt! Ta chỉ muốn ngươi được tốt mà thôi!" Rốt cục chịu không được, Lê Khải Liệt kéo Vu Duy Thiển xuống rồi ôm chặt, xe băng qua một góc đường, rốt cục dừng lại ở một chỗ.

"Đây là nhà của ta." Amy Lee ngồi ở băng trước chỉ vào một căn hộ, Reid gật đầu, bọn họ đều không nhìn ra băng ghế phía sau, bầu không khí trong xe tạo nên cảm giác khiến người ta thở không nổi, hắn cần một chút không khí trong lành, mở cửa xe, hai người cùng nhau bước xuống.

Bọn họ đến nhà của Amy Lee để tìm kiếm manh mối, theo như lời của hắn thì chứng cứ chính là quyển nhật ký và mẫu báo được cắt ra, nếu có căn cứ chính xác thì vẫn có thể tìm thêm manh mối từ sự mâu thuẫn trong chuyện này.

Không xác định là xuất phát từ nguyên nhân gì, Vu Duy Thiển rất để ý đến điểm đó, lời nói của Amy Lee rất giống như đã biết chuyện này từ rất lâu, không giống như đang nói dối, nhưng ADN sẽ không nói dối, như vậy chỉ có thể dựa vào quyển nhật kỳ và mẫu báo được cắt ra để truy tìm manh mối.

"Xem đi, ta nói chính là chúng nó, ta cất giữ rất kỹ." Amy Lee lẩm nhẩm một lúc trong ngăn tủ, từ hộc tủ ở dưới cùng, hắn lôi ra một cái thùng gỗ, lấy ra một cái hộp sắt rồi đặt trước mặt Reid.

Khi Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đi vào thì Reid đang quan sát cái hộp sắt, trong đó không có bất cứ thứ gì, thế nhưng Amy Lee lại chỉ vào nó rồi nói, "Nhìn thấy không? Đây là quyển nhật ký, đây là bức tranh, còn cái này nữa, là cắt ra từ tờ báo, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng ngươi xem đi, rất rõ ràng–"

Hắn chỉ vào cái hộp trống không, cầm lấy một thứ không tồn tại ở trong hộp, bày ra động tác lật trang giấy trong không khí, vừa cười vừa nói với bọn họ.

215. Chương 215: Con Rối

———-

Reid kinh ngạc ngẩng đầu, chống lại ánh mắt cũng vô cùng kinh ngạc của hai người, Amy Lee cầm trong tay những thứ không hề có thật ở trong cái hộp, trong phòng bật đèn, không thể nhận ra đây là phòng khách hay phòng ngủ, bởi vì khắp nơi đều chất các linh kiện và dán vô số bản vẽ kết cấu của đủ loại nhạc cụ.

Amy Lee đứng bên cạnh một cái xác đàn vi-ô-lông, hắn để ý vẻ mặt rất kỳ quái của ba người, vì thế liền cầm lấy quyển nhật ký ở trong hộp rồi đưa qua với thái độ nghi ngờ, "Chẳng phải các ngươi cũng muốn xem một chút hay sao?"

"Ta không nghĩ là nó tàng hình." Vu Duy Thiển đi lên, sắc mặt không hề thay đổi, hắn nói như vậy đối với một vật bằng không khí ở trong tay của Amy Lee, Amy Lee liền biến sắc, "Cho dù ngươi là…..bề trên của ta thì ngươi cũng không nên nói như vậy đối với chúng nó, đây chính là quá khứ của ngươi a."

"Nhưng ngoại trừ ngươi ra thì chúng ta đều không nhìn thấy sự tồn tại của nó." Reid tiếp nhận cái hộp, ánh mắt giống như tia X muốn nhìn thấu cái hộp, "Chẳng có cái gì cả."

Lê Khải Liệt dựa vào cửa, phát ra ánh mắt không thể khinh thường khiến người ta sởn gai óc, hắn đứng bên khung cửa tối tăm càng làm cho đáy mắt tăng thêm phần u ám. "Amy Lee, tính kiên nhẫn của ta có hạn! Xem ra ngươi muốn đùa với chúng ta, được lắm!"

Lê Khải Liệt bước đến, Amy Lee muốn trốn cũng trốn không kịp, trên cổ tay còn có một vết trày, đó là bị chiếc ly cắt ngang, Lê Khải Liệt hiểu rõ nhược điểm của mỗi người, đối với Amy Lee mà nói, hai tay của hắn chính là đồng tiền bát gạo của hắn, cũng giống như những nghệ sĩ đàn dương cầm rất quý trọng bàn tay của mình.

"A a a a a—" Cổ tay bị bẻ ngược, Amy Lee kêu lớn một tiếng thảm thiết, mặt mũi tái nhợt, toàn thân run rẩy sợ hãi giống như có kim châm đang đang đâm vào người, nhìn thấy một đôi mắt thú mang theo ý cười ở trước mặt hắn, Lê Khải Liệt đang mỉm cười một cách tàn nhẫn, "Trò chơi này cũng không tệ có phải hay không?"

Hắn ném Amy Lee xuống đất, khi hắn chuẩn bị giẫm chân xuống cổ tay của người này thì Reid liền xông lên ngăn cản, "Ít nhất đừng ở trước mặt ta mà làm ra chuyện này, Leo, ngươi không thể làm hắn bị thương."

"Ngươi nói ta không thể?" Những lời này chỉ càng phản tác dụng, Lê Khải Liệt cười lạnh, trong đồng tử chớp động ánh lửa, hắn gạt Reid sang một bên, chuẩn bị giẫm chân xuống một cách tàn nhẫn thì lại nghe thấy Vu Duy Thiển lắc đầu, "Đừng giận cá chém thớt, như vậy có tác dụng hay sao?"

Giọng nam trong trẻo nhưng lạnh lùng cũng giống như trước kia, dễ dàng quát bảo Lê Khải Liệt ngưng lại, Lê Khải Liệt thu chân về, tạm dừng động tác rồi mới xoay người lại, sau đó vừa cười khẽ vừa nhún vai, "Ta chỉ dọa hắn một chút thôi mà."

Hiền lành một cách giả tạo nhưng vẫn không thể che giấu ánh mắt như quỷ sa tăng, bất quá Vu Duy Thiển đã sớm quen với việc này, "Đủ rồi, không cần đóng kịch ở chỗ này, ngươi lại đây." Hắn vươn tay, Lê Khải Liệt không thể cự tuyệt mà chỉ ngoan ngoãn bước qua.

Là đóng kịch để dọa người hay là giận cá chém thớt, cố ý tra tấn Amy Lee, Reid rất giàu kinh nghiệm phá án, nhưng hắn vẫn không thể phán đoán chuẩn xác, hắn chỉ biết rõ Lê Khải Liệt không phải là người sẽ tuân thủ quy tắc, từ rất nhiều phương diện có thể nhìn ra người này từng là Tham Lang.

Amy Lee nằm xụi lơ trên mặt đất, thỉnh thoảng hắn rất láu cá, đôi khi lại nói năng khoa trương, thật may là cuối cùng đều tai qua nạn khỏi, "Ta không nói dối, ta nói đều là sự thật, chúng nó ở ngay trước mặt ta…..Vì sao các ngươi không nhìn thấy? Nhìn không thấy thì không thể trách ta…."

Cổ tay đau buốt, đừng bảo là sẽ bị tàn phế, Amy Lee thật sự sắp bật khóc, "Những gì ta nói là thật, đặc vụ Reid, nó ở ngay trước mặt ngươi, chẳng lẽ ngươi cũng muốn làm khổ ta hay sao?"

Nhìn thấy hắn nằm khóc nức nở dưới đất, Reid thật sự có ảo giác như đang bắt nạt con nít, bất quá nếu nói Amy Lee chính là con cháu của Vu Duy Thiển thì hắn có một chút nghi ngờ về vấn đề di truyền gien, người đàn ông kia cho dù như thế nào cũng sẽ không rơi nước mắt trước mặt người khác.

Vu Duy Thiển không biết Reid đang nghĩ chuyện gì, hiện tại hắn chỉ muốn trấn an Lê Khải Liệt, "Ngươi sao vậy, gần đây cảm xúc của ngươi không ổn định, là vì trăng rằm hay sao?" Hắn thấp giọng hỏi.

"Là vì trăng rằm hay là vì ngươi thì ta không biết, ta chỉ muốn nhanh chóng chấm dứt hết thảy, ai cản đường ta thì ta sẽ xử lý kẻ đó, chỉ đơn giản như vậy." Từng chữ được phun ra từ giữa khe hở của hàm răng đang nghiến chặt, Lê Khải Liệt như cười như không mà chạm vào cổ của Vu Duy Thiển, bên dưới cổ áo của người này có một vết thương bên phía tay trái.

"Duy yêu, có phải đến khi toàn thân của ngươi đầy thương tích thì ngươi mới không lấy cớ gạt ta, mới có thể nói thật với ta hay không?" Cũng là cười nhưng sắc mặt lại cứng ngắc, dần dần trở nên u ám bi ai, Vu Duy Thiển biết cảm giác khi bị người thân yêu nhất giấu diếm, "Được rồi, là ta sai, nhưng ai bảo gần đây tình trạng của ngươi có biến hóa, ta sợ ngươi lại làm ra chuyện gì đó."

Chỉ là một vết thương nhỏ nhưng trong mắt của Lê Khải Liệt lại bị phóng đại rất lớn, hắn vẫn không quên ngày đó hắn đã tổn thương Vu Duy Thiển như thế nào.

"Ta đã hứa ta sẽ không để ngươi bị ai tổn thương nữa, một chút cũng không thể." Cho nên Lê Khải Liệt không có cách nào tha thứ cho chính mình, một vết thương nhỏ nhưng cũng có nghĩa sẽ có nhiều khả năng lớn hơn nữa, nếu hắn vô thức làm ra chuyện gì đó….

Sau đó hai người đều trầm mặc, tâm tư của Reid không đặt trên người bọn họ, hắn đang nghiên cứu Amy Lee, hơn nữa có phát hiện mới, "Các ngươi có muốn lại đây xem hay không? Thật sự rất kỳ lạ."

Tạm thời buông xuống cảm xúc hỗn độn, bọn họ đi qua, Amy Lee đang dùng bông băng để xức thuốc cho mình, trước mặt của Reid là cái hộp trống rỗng, "Chúng ta đều nhìn không thấy thứ mà hắn quả thật đang nhìn thấy, đây không chỉ là ảo giác cũng không phải hiện tượng nhất thời, các ngươi có thể giải thích hay không?"

Amy Lee thật cẩn thận ngẩng đầu nhìn bọn họ, hắn vừa cười khổ vừa nói, "Ta cảm thấy chính mình tựa như một người bệnh tâm thần, các ngươi quả thật không nhìn thấy nó hay sao? Ở trong mắt của ta thì chúng nó đang ở ngay trước mặt, ngay ở đây, ta thậm chí có thể nói ra cảm xúc khi chạm vào quyển nhật ký này, trang bìa là màu rám nắng, trang giấy bên trong đã ố vàng, nhưng sờ lên rất có độ dai…."

Hắn lần lượt tự thuật trước mắt đang nhìn thấy cái gì, vì thế mà trở nên mơ hồ, "Nếu những thứ này không phải thật thì còn cái gì là thật? Ta nhìn thấy được chẳng lẽ không phải là thật?" Vài người ở trước mặt có thật hay không?

Amy Lee cảm thấy tinh thần của mình sắp hỗn loạn, hắn nói hắn tận mắt nhìn thấy nhưng nếu thứ mà hắn nhìn thấy không có thật thì thật sự không có cách nào để phân biệt thật hay giả.

"Chính là như vậy, các ngươi cũng thấy được, ta nghi ngờ điện não đồ của hắn đã bị quấy nhiễu, tạo thành ảo giác." Tuy rằng Reid đã tận mắt nhìn thấy rất nhiều chuyện siêu thực nhưng hắn vẫn tìm đáp án theo góc độ của khoa học, "Chúng ta đều biết cảm giác của chúng ta đến từ não, nếu điện não đồ bị quấy nhiễu thì rất có khả năng sẽ xuất hiện tình trạng này, nhưng với kỹ thuật khoa học hiện tại thì chuyện này chỉ xuất hiện trong các tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, cho dù có người có thể làm được thì cũng chỉ có thể là trong một thời gian ngắn chứ không lâu dài giống như hắn."

"Trí nhớ của ta có vấn đề? Chẳng lẽ các ngươi nghi ngờ ta bị thôi miên hay sao? Ngươi thấy ta giống bị thôi miên lắm sao? Ta rất thanh tỉnh." Vì tỏ vẻ chính mình trong sạch, Amy Lee cực lực muốn làm sáng tỏ nhưng ánh mắt quỷ dị của Lê Khải Liệt đang nhìn hắn khiến hắn thật sự sợ hãi, hắn lại cảm thấy cổ tay bắt đầu buốt đau trở lại.

"Ngươi còn nhớ rõ câu hỏi của ta chứ? Vì sao ngươi nhận định là hắn? Cho dù khuôn mặt giống nhau nhưng cũng có thể chỉ là tương tự, chẳng lẽ cho đến bây giờ ngươi vẫn không nghĩ đến? Còn ngươi họ gì? Nhà của ngươi họ gì? Ngươi xem trong nhật ký ắt hẳn là sẽ biết lịch sử của dòng họ ngươi! Ngoại trừ hắn thì trong nhật ký còn ghi lại cái gì nữa?" Những câu hỏi liên tiếp giống như những cú búa bổ không ngừng nện xuống, bị ánh mắt của Lê Khải Liệt hìn chăm chú giống như xương cốt và máu thịt đều bị thiêu rụi.

"Ta…." Ánh mắt của Amy Lee trở nên vô hồn, trong đầu hỗn loạn, hắn không thể nghĩ ra đáp án, tất cả những hình ảnh trong đầu chỉ là từ quyển nhật ký và mẫu báo được cắt ra, "Vì sao ta lại nhớ không được? Rõ ràng đây là trí nhớ của ta cơ mà, vì sao ta lại nghĩ không ra? Vì sao? Vì sao?"

"Nhớ ra, nhớ ra cho ta!" Amy Lee thì thào tự nói, hắn ôm đầu của mình giống như đột ngột phát điên, khuôn mặt đỏ bừng, hơi thở hổn hển, hắn vừa quay cuồng dưới đất vừa kêu gào, bất cứ ai nhìn thấy tình cảnh này có lẽ đều sẽ nghĩ rằng hắn là một kẻ mắc bệnh tâm thần hoang tưởng, nhưng tình huống trước mắt rất kỳ lạ, mới một phút trước Amy Lee rõ ràng vẫn còn rất ổn.

"Xem ra ngươi đã hỏi ra điểm mấu chốt." Vu Duy Thiển tin tưởng trên người của Amy Lee có bí mật, câu hỏi của Lê Khải Liệt chạm đến nơi không thể chạm đến, Lê Khải Liệt dường như không hề cảm thấy bất ngờ, "Hắn chính là một con rối."

Nói ra hai từ con rối khiến bầu không khí như có cái gì đó rung chuyển, Amy Lee bỗng nhiên kêu thảm thiết một tiếng rồi té xuống đất, Lê Khải Liệt tiến lên nhìn xem, "Hắn không chết, rất đáng tiếc lại là một con rối bị lấp đầy ký ức giả dối trong đầu, ngươi nghĩ xem ai có thể làm được như vậy?"

Sắc mặt của Vu Duy Thiển cũng rất trầm trọng, khi nghe đến từ con rối thì hắn cũng hiểu được, chỉ có Reid là không rõ cho lắm, "Như vậy là sao? Các ngươi có biết đã xảy ra chuyện gì hay không? Nói như vậy những gì Amy Lee nhìn thấy và nhớ rõ cũng không phải là thật?"

Cái hộp trống rỗng vẫn nằm đó, Vu Duy Thiển bước đến rồi cầm lấy nó, đôi mắt màu đen ngưng kết hàn ý trong không khí, "Người có thể làm ra chuyện này cũng không nhiều lắm, chỉnh sửa ký ức, đem chuyện không tồn tại đặt vào trong đầu của người khác…."

"Bode có lẽ làm được nhưng một mình hắn thì không thể, trừ phi còn có người khác, hoặc là người nào đó có năng lực làm như vậy, cũng phải là người biết rất rõ quá khứ của ngươi–" Âm cuối kéo dài, ánh mắt mang theo hàm nghĩa đang nhìn thẳng vào Vu Duy Thiển, "Hình như đã lâu không thấy cô bạn gái của ngươi đến tìm ngươi, không cảm thấy kỳ lạ hay sao?"

"Ngươi nói Vivian?" Vu Duy Thiển cũng nghĩ đến chuyện này nhưng mà, "Không thể, nàng sẽ không làm như vậy." Kiên quyết phủ định, Vu Duy Thiển thậm chí không cần suy nghĩ quá lâu, hắn không tin Vivian sẽ làm ra chuyện này.

Lê Khải Liệt nghe Vu Duy Thiển khẳng định tin tưởng Vivian như vậy thì bất giác sắc mặt liền trở nên âm trầm, Vu Duy Thiển cũng phát hiện, hắn liền hạ thấp giọng điệu, "Nàng sẽ không lấy chuyện này ra để đùa giỡn với ta, Vivian quả thật có năng lực này, nhưng người của Davila ở xã hội hiện đại có cách để tồn tại riêng của bọn họ, thân tín của nàng còn có tập đoàn tài chính Barthory, bọn họ đã che giấu thân phận từ rất lâu, sẽ không làm ra chuyện nhàm chán như vậy."

"Nếu bọn họ cũng biết sự tồn tại của thuốc đồng hóa thì ngươi còn có thể khẳng định như vậy hay sao?" Reid ngắt lời, bày ra vẻ mặt nghiêm túc.

Hắn cũng không nhằm vào ai, hắn có thể nghi ngờ bất luận kẻ nào, hắn luôn luôn là như thế, đó là lý do vì sao Vu Duy Thiển không mất hứng, những lời này có thể cũng là những gì mà Lê Khải Liệt muốn nói, vì lo lắng cho tâm tình của Vu Duy Thiển nên không nói thẳng ra.

Nếu tập đoàn Barthory cũng biết thuốc đồng hóa, nếu bọn họ cũng muốn tham dự vào chuyện này, nếu cũng giống như gia tộc Claudy, bọn họ cũng không cam nguyện yên phận, không muốn tiếp tục che giấu huyết

thống đặc thù của mình, muốn giao cho dòng họ Barthory địa vị giống như đấng sáng thế ở thời đại này….

Ba người đối mặt, truy đuổi từ một vụ án thực tế đến một thế giới âm u khác, sự phát hiện và suy đoán này đã nghiệm chứng lời nói của Reid, lần này sự việc rất nghiêm trọng, liên lụy mọi người cũng như tất cả các quốc gia, ai có thể cam đoan một gia tộc có truyền thống xa xưa sẽ không bị tác động?

Vivian muốn làm như vậy hay sao? Nàng sẽ có ý tưởng điên cuồng như vậy? Rất khó có thể tin tưởng một người có nụ cười trẻ thơ, luôn quan tâm đến hắn lại làm như vậy, nhưng nàng quả thật đã lâu không xuất hiện, Vu Duy Thiển bắt đầu lâm vào trầm tư.

……..

P/S: cái khúc Duy mắng Liệt, bảo Liệt ngoan 1 chút í, đáng yêu:>, sói con bé nhỏ của Duy =)) =))

216. Chương 216: Tình Cảm Bị Khống Chế

Sau đó Amy Lee đã tỉnh lại, trong đầu của hắn được cài không ít ký ức, đây là do pháp thuật tạo thành, nó đã vượt quá thuật thôi miên.

Sau khi hắn tỉnh lại thì vẫn nhớ rõ những hình ảnh này như cũ, chân thật giống như nó thật sự đã xảy ra, nhưng không có manh mối nào chứng tỏ hắn có được quyển nhật ký kia, bức hình cắt từ trong báo cũng không tồn tại, trong phòng không có bất cứ chứng cớ gì cho thấy chúng nó tồn tại.

"Ngươi là cô nhi, tên của ngươi là do ngươi tự mình đặt ra, bạn bè trong cô nhi viện của ngươi có thể làm chứng." Sau khi Reid điều tra kỹ lưỡng quá khứ của Amy Lee thì hắn đã có đầy đủ chứng cớ. Đối mặt với những chứng cớ này, Amy Lee không thể không tin chuyện này là thật.

"Nhưng nó tựa như sự thật, ta…." Hắn hỗn loạn, nắm lấy tóc của mình, hận không thể xẻ đầu ra để nhìn xem bên trong có cái gì.

Thế giới này luôn có vài chuyện không thể giải thích, Reid đã kiểm tra cho Amy Lee, đầu óc của hắn không hề có bất thường nhưng những ảo giác mà hắn nhìn thấy cũng là sự thật.

Thị giác và xúc giác đều nói cho Amy Lee biết sự tồn tại của những thứ này, người khác lại xác nhận những thứ đó không có thật, khi đó người ta sẽ không biết nên nghe theo ai, Amy Lee hiện tại đang ở trong trạng thái này, hắn trở nên đờ đẫn, không biết chính mình rốt cục là ở trong thế giới thực tại hay hư ảo.

Chẳng lẽ hắn sắp điên hay sao? Hiện tại hắn chẳng khác gì những kẻ bệnh tâm thần hoang tưởng chỉ vào không khí mà nói lảm nhảm, hay là những thứ không tồn tại được cài vào đầu của hắn là nguyên nhân làm cho hắn trở thành kẻ điên?

Amy Lee bị đả kích nặng nề, hắn được FBI giám sát ở trong phòng để bảo đảm an toàn cho hắn, đồng thời cũng là để bảo vệ, nếu hắn là con rối bị thao túng thì nhất định là có kẻ muốn lợi dụng hắn làm cái gì đó.

"Nếu tựa như ngươi nói là Vivian động tay động chân lên người của hắn thì vì sao nàng lại làm như vậy? Amy Lee có tác dụng gì?" Buổi trưa, quán bar tiếp tục mở cửa buôn bán, nhờ Owen tìm người sửa chữa, lúc này Mê Cung vẫn như trước kia, chỉ khác là Vu Duy Thiển không còn đứng sau quầy bar.

"Ngươi rốt cục cũng ý thức được mình là một nhân vật của công chúng, như vậy mới đúng, cũng miễn cho ta cứ phải lo lắng cho ngươi." Lê Khải Liệt nhìn xung quanh, phòng nghỉ cũng được sửa lại, hắn dặn Owen nhờ người trang bị tất cả kính chống đạn từ ngoài vào trong.

"Lại đây, lại đây ngồi với ta." Hắn vươn tay về phía Vu Duy Thiển đang ngồi ở góc đối diện, "Ngươi cứ như vậy mà không muốn thừa nhận có thể là Vivian làm ra chuyện này hay sao?"

"Còn ngươi thì hy vọng là nàng? Nàng chưa từng làm gì tổn hại đến ngươi." Người đàn ông tóc đen từ trong góc tối đi đến, hắn ngồi lên tay vịn của ghế sô pha mà Lê Khải Liệt đang ngồi, "Ngẩng đầu lên để ta nhìn ngươi một chút."

Hắn nâng cằm của Lê Khải Liệt lên, không cho đối phương có cơ hội chất vấn và làm trái lệnh hắn. Hắn không xuất hiện trước mặt người khác có lẽ là còn có một lý do khác, hắn cũng giống như Lê Khải Liệt đều phát hiện bản thân hắn đang già cả, trọng lượng cơ thể không giảm xuống nhưng tình trạng biến hóa trên người dần dần rõ ràng, tình trạng này diễn ra nhanh hơn sau khi giao đấu với Kula Ha.

Bóng đèn trong phòng nghỉ rất nhu hòa, vách tường dán giấy màu xanh sẫm có chấm bi trắng, sô pha bằng da màu đỏ đậm, màu sắc rực rỡ này chính là sở thích của Lê Khải Liệt, ánh sáng rất thích hợp, làm cho những sợi tóc mai bị bạc thoạt nhìn vẫn giống như màu đen, cũng bởi vì ánh sáng nhu hòa mà nếp nhăn nơi khóe mắt không còn rõ ràng như trước.

Ánh mắt của Lê Khải Liệt trở nên chuyên chú, ánh mắt có tính xâm lược không còn mãnh liệt như dĩ vãng, ngược lại ẩn chứa rất nhiều cảm xúc khiến người ta khó có thể thấy rõ.

"Nhìn ta như vậy làm gì, bộ chưa từng thấy hay sao?" Dường như không nhìn thấy ánh mắt của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển bóp hàm dưới của đối phương, "Ngươi có phát hiện răng nanh của ngươi càng lúc càng dài hay không? Buổi sáng đánh răng có quen hay không?"

Vu Duy Thiển giống như đang nói đùa nhưng trên mặt của Lê Khải Liệt không hề có một chút ý cười. Vu Duy Thiển có thể đối mặt với sự nổi giận của hắn, quen với việc nói năng không hề kiêng nể của hắn, nhưng duy nhất không muốn nhìn thấy Lê Khải Liệt như vậy, "Bộ dáng này của ngươi là có ý gì?"

"Không có ý gì, chỉ là cứ tiếp tục như vậy thì ta sẽ chịu không nổi, mấy ngày nay chúng ta đều giả vờ như không có chuyện gì, đã quá đủ rồi!" Lê Khải Liệt đứng lên, Vu Duy Thiển buông tay, cũng đứng lên, "Ngươi muốn nói cái gì? Tình hình hiện tại cho dù có nói cái gì cũng vô dụng, đây là con đường mà chúng ta đã tự lựa chọn, chúng ta cũng phải tự chấp nhận kết quả của nó."

Mặc kệ kết quả này là cái gì, là tốt hay là xấu.

Vẻ mặt của Vu Duy Thiệt dường như rõ ràng viết ra những lời này, hắn quan sát tỉ mỉ Lê Khải Liệt, "Ít nhất ngươi vẫn chưa có dấu hiệu hoàn toàn mất lý trí, dù sao ngươi cũng khác với vật thí nghiệm trong tay của Bode, ta tin ngươi sẽ không sao."

"Chỉ cần có ta ở đây, ta sẽ không cho phép ngươi biến thành bộ dáng kia." Vu Duy Thiển nói một cách quả quyết và khẳng định, đôi mắt đen sắc lẹm không cho người ta nhìn gần, hắn bước lên, ngón tay di động trên gương mặt của Lê Khải Liệt, nhẹ nhàng vuốt ve, "Có nghe thấy hay không, ta không cho phép ngươi biến thành bộ dáng kia."

Thì thầm, hắn vươn tay ôm lấy Lê Khải Liệt, "Ngươi cứ tiếp tục biến thái, tiếp tục cuồng dục, tiếp tục tự cao tự đại, nói ra những lời chỉ đáng vã vào mồm, chọc tức ta cũng được, làm cho ta bất đắc dĩ cũng được, ngươi chính là ngươi, có ta ở đây thì ta sẽ không cho ngươi thay đổi."

Hắn nói một cách khẳng định, ngón tay quấn lấy mái tóc dài đến vai với kiểu dáng như hải tặc của Lê Khải Liệt. Lê Khải Liệt như có như không mà nhếch khóe miệng một cái, "Ngươi luôn có thể trấn an ta khi cảm xúc của ta đạt đến cực hạn, Duy yêu, nhưng ngươi có nghĩ đến chính mình hay không?"

Theo câu hỏi này, ý cười nơi khóe miệng của Lê Khải Liệt biến thành độ cong sắc bén, "Vì sao ngươi chỉ nói ta mà không đề cập đến mình? Chẳng lẽ ngươi không biết chuyện mà ta quan tâm không phải là bản thân của ta mà chính là ngươi hay sao? Không, kỳ thật ngươi biết rất rõ nhưng chẳng qua ngươi không chịu nhắc đến."

"Nói ra thì thế nào, chẳng lẽ có thể làm cho hết thảy mọi việc trở nên tốt hơn hay sao? Con người sẽ già cả, đó là sự thật, còn ta chỉ là đi trước thời gian một chút mà thôi." Chuyện này vốn không có biện pháp, đối với Vu Duy Thiển thì đây chính là sự lựa chọn của hắn, không thể trách bất luận kẻ nào.

"Đúng là như thế nhưng chúng ta có thể không cần làm như chưa từng xảy ra chuyện gì có được hay không. Chẳng lẽ chúng ta cứ thản nhiên giả vờ như không có chuyện gì? Ngươi muốn ta cứ như vậy mà nhìn ngươi

ngày một già đi? Như vậy rất tàn nhẫn! Duy! Ngươi không thể yêu cầu ta làm như thế! Ta cũng không thể đối đãi tàn nhẫn với chính mình như vậy!" Sắc mặt của Lê Khải Liệt trở nên âm trầm.

Làm sao có thể thờ ơ khi người mình yêu đang ngày một già đi? Hắn làm không được, cánh tay siết chặt Vu Duy Thiển, Vu Duy Thiển không thể không đè lại bờ vai của hắn, "Trước tiên đừng kích động, thay vì tức giận thì không bằng ngẫm lại cách thay đổi hiện trạng của ngươi, về phần ta thì ta đã cân nhắc, ta quyết định đi tìm Vivian."

"Có ý gì? Nàng có thể giúp ngươi? Đừng nói với ta là ngươi muốn đi làm rõ chuyện thuốc đồng hóa." Nghe được câu trả lời của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt rút lại sự tức giận trên mặt, Vu Duy Thiển nhìn hắn một cái, "Không còn nổi nóng?"

"Nếu có thể giúp ngươi, muốn ta làm thế nào cũng được, chẳng phải ngươi rất rõ điều này hay sao?" Hắn chỉ quan tâm đến những gì có lợi đối với Vu Duy Thiển, thở dài, hắn vuốt lên nếp nhăn nơi khóe mắt của người này, đôi mắt khẽ chớp động, "Ngươi nên biết đây là cảm giác gì, năm đó ngươi vẫn chưa nếm đủ, ngươi muốn ta cũng cảm thụ giống như vậy hay sao? Ngươi rất tàn nhẫn, Duy, bởi vì tình yêu mà ta dành cho ngươi sâu sắc hơn tình cảm mà ngươi dành cho đám phụ nữ kia rất nhiều, cho nên hiện tại cảm giác của ta mãnh liệt hơn vô số lần so với ngươi năm đó, ngươi còn muốn tra tấn ta cho đến khi nào?"

Quả thật đúng như lời của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển có thể lĩnh hội được cảm giác này, trơ mắt nhìn năm tháng trôi qua, thứ vốn thuộc về chính mình cũng trôi qua, một ngày nào đó sẽ biến mất.

"Đừng đem ngươi đánh đồng với bọn họ, chẳng lẽ ngươi nghĩ là mình giống bọn họ?" Trầm mặc trong chốc lát, Vu Duy Thiển chỉ ra điểm sai trong lời nói của Lê Khải Liệt, "Ngươi khác với bọn họ."

Lê Khải Liệt rất cao hứng khi nghe thấy Vu Duy Thiển nói như thế, hắn hôn lên những dấu vết bắt đầu xuất hiện nhiều hơn nơi khóe mắt của người này, "Ta đương nhiên khác với bọn họ, ta yêu ngươi nhiều hơn bọn họ, mặc kệ ngươi là bất tử hay là tóc bạc trắng thì ta cũng sẽ không rời xa ngươi, muốn vứt bỏ ta cũng không dễ dàng."

"Đúng vậy, ta nhìn ra, mặc kệ ngươi là người hay là thú, ngươi sẽ không nhả ra con mồi mà mình đã cắn." Nụ hôn dừng nơi khóe mắt, cảm xúc ấm áp ẩm ướt, Vu Duy Thiển vuốt ve lưng của Lê Khải Liệt, người đàn ông đang hôn hắn bỗng nhiên cắn hắn một cái, "Đây là châm chọc hay là khích lệ?"

"Đương nhiên là khích lệ." Nói một cách đương nhiên, Vu Duy Thiển bị dã thú cắn cổ, không thể không ngẩng đầu lên, khóe miệng là nụ cười nhẹ nhõm, Lê Khải Liệt hôn dọc xuống cần cổ của hắn, vừa mút ra từng dấu vết đỏ ửng vừa nói, "Mặc kệ ngươi muốn gặp Vivian là vì lý do gì, ngươi muốn đi gặp nàng thì cứ đi, dù sao ta cũng sẽ đi với ngươi, chúng ta đều biết ngươi đang già cả, nhưng cho dù ngươi chỉ có thể sống thêm vài năm, thậm chí chỉ là vài ngày thì cũng không sao, cùng lắm thì ta đi với ngươi."

Lời nói nhẹ nhàng bâng quơ, tùy tiện thổ lộ, ngọt ngào tựa như một lời tâm tình, nhưng lại giống một quả bom đang nổ tung trong lòng của Vu Duy Thiển, "Ngươi đang nói ngu ngốc cái gì vậy hả?" Hắn nắm chặt bả vai của Lê Khải Liệt, đôi mắt tràn đầy uy nghiêm đang trừng to nhìn đối phương.

"Chẳng phải trước kia ngươi cũng từng nói với ta như vậy hay sao, tại sao hiện tại lại giật mình như vậy?" Lê Khải Liệt ngẩng đầu lên từ cần cổ của Vu Duy Thiển, thưởng thức những dấu hôn liên tiếp do hắn tạo ra, "Ngươi đã từng ở trước mặt gia đình của ta tại Hashim mà nói rằng người nguyện ý vứt bỏ kiêu ngạo của mình, ngươi còn vứt bỏ bất tử của mình vì ta, hiện tại tình hình đảo ngược, vì sao ta lại không thể nói như vậy?"

Hàng lông mày ngạo nghễ có góc độ bất tuân làm nhói đau đôi mắt của Vu Duy Thiển, hắn mím chặt khóe môi, không nói được một câu nào, Lê Khải Liệt không phải là người biết nghe lời, người này chính là như vậy, luôn là như vậy….

"Cái tên xằng bậy khốn nạn này, nói những lời như vậy, rốt cục muốn ta phải thế nào–" Cổ họng phập phồng, hắn ấn chặt đầu của Lê Khải Liệt, hai tay run rẩy, ngay cả giọng điệu cũng bất ổn, kéo xuống áo sơ mi, để lộ vết thương kia, bên dưới những dấu hôn màu đỏ là một vết cào thật nhỏ.

Khi ánh mắt của Lê Khải Liệt chạm đến thì sắc mặt lập tức có một chút thay đổi, bỗng nhiên nghe thấy lời thì thầm thản nhiên của Vu Duy Thiển, "Cho dù ngươi cào tróc mỗi một tấc da trên người của ta thì cũng

không sao, nhìn xem ta thu phục ngươi như thế nào, ngẩng đầu mà nhìn người khống chế ngươi là ai."

Bên ngoài tiếng nhạc đang cất lên du dương, bàn rượu hình tròn trong phòng nghỉ lại bị va chạm một chút, một người đàn ông đẩy ngã một người đàn ông khác lên bàn, vẻ mặt và giọng điệu lạnh lùng, kéo lỏng cà vạt, cúi người xuống….

Cho dù đang dần dần trở nên già cả thì sao, Lê Khải Liệt đang biến hóa thì sao, nếu đã chuẩn bị sẵn sàng sẽ vứt bỏ kiêu ngạo thì hiện tại mỗi một phút cũng không được lãng phí.

Vài ngày sau, chuyến bay đến Hollywood cất cánh đúng giờ, Miracle Leo biến mất khỏi công chúng đã được một thời gian, gần đây hành tung bí ẩn của hắn khiến nhiều người chú ý và tò mò, ở sân bay chụp được hình của hắn trở thành tiêu đề trên các bài báo, mà theo lời phát ngôn từ công ty quản lý của hắn thì hắn đang chuẩn bị quay một bộ phim điện ảnh, đang trong quá trình tiếp nhận một khóa huấn luyện đặc biệt.

Cách giải thích này được chấp nhận, mà việc đang trải qua huấn luyện đặc biệt lại khiến người ta suy đoán bộ phim điện ảnh sắp tới của hắn sẽ là thể loại hành động, ngay khi chuyện này trở thành tâm điểm ở khắp nơi thì Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển đã thành công đánh lạc hướng chú ý của công chúng, bọn họ đang ngồi trên máy bay đến một quốc gia khác.

Paris, Pháp.

217. Chương 217: Barthory

———-

"Ta còn nghĩ là trụ sở của tập đoàn tài chính Bathory ở Hungary." Lật lên cổ áo, Lê Khải Liệt đứng ở đầu phố Paris, áo gió màu đen, đeo kính mát, ăn mặc như vậy cũng không có gì nổi bật, cho dù có người quay đầu nhìn thì cũng chỉ bởi vì có hai người đàn ông đặc biệt đang đứng cùng một chỗ.

"Phụ nữ nào cũng thích Paris." Cùng Lê Khải Liệt nhìn biểu tượng của Paris, Vu Duy Thiển đè thấp chiếc nón trên đầu, "Đừng quên Vivian đã sớm quá tuổi thích chơi búp bê."

Tháp Eiffel nằm tại quận bảy, Vivian có nhà ở nơi này, cũng có thể gọi nó là cung điện, tiếp giáp có nhiều đại sứ quán và các cơ quản của các quốc gia trên thế giới, bộ ngoại giao, bộ tài chính, bộ quốc phòng, bộ giáo dục, ngay cả bộ công thương cũng ở tại quảng trường này.

"Vừa xuống máy bay, ngươi không mệt sao? Nghỉ ngơi một chút đi." Nhìn xung quanh, không tính chờ Vu Duy Thiển trả lời, Lê Khải Liệt kéo Vu Duy Thiển đến một quán cà phê ngoài trời.

Tại thành phố Paris, dường như mỗi người đều có phong cách nghệ thuật hơn người, đều muốn biểu hiện ra cá tính và sở thích của bản thân, lúc này đã vào thu, có thể nhìn thấy các người đẹp mặc trang phục mùa thu ở khắp nơi, quần áo không chê vào đâu cho được, giống như các nữ hoàng trên sân khấu, các nhà soạn nhạc trên đường về nhà, các nghệ sĩ tham gia các màn biểu diễn nghệ thuật, khắp nơi đều là sân khấu.

Ở đây hít sâu một chút thì lập tức có thể ngửi được hơi thở thời thượng và xa hoa, người Paris rất lãng mạn, chú trọng thưởng thức và hưởng thụ, Vu Duy Thiển cởi bao tay ra, uống một ngụm cà phê nóng, "Có vẻ ngươi rất hưởng thụ không khí ở nơi này."

"Ta thích Ý hơn." Gọi người phục vụ để yêu cầu thêm rượu Whisky vào trong ly, lúc này Lê Khải Liệt mới vừa lòng dựa lưng vào ghế.

Nước Ý cũng lãng mạn, nhưng lãng mạn một cách nồng nhiệt và phóng túng, đó là phong cách thuần túy của những loài thú hoang dã nơi thiên nhiên, Vu Duy Thiển hiểu rất rõ, tiếng cười trầm thấp làm cho một người đàn ông khác phải nhướng mi một cách xấu xa, "Suy nghĩ cái gì đó? Đang cười ta? Có phải ngươi đang cười ta hay không? Hử?"

Hắn nắm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của Vu Duy Thiển, bàn tay hơi lạnh, trong khi nhiệt độ cơ thể của Lê Khải Liệt lại rất cao, làm cho xúc cảm trong lòng bàn tay trở nên đông cứng và lạnh lẽo, "Ngươi sắp thành tảng băng rồi." Hắn sưởi ấm tay của Vu Duy Thiển trong lòng bàn tay của hắn.

"Kế tiếp có phải muốn nói là ngươi sẽ chịu trách nhiệm rã đông cho ta hay không?" Đôi mắt nhướng lên một cách khinh thường, đáy mắt lại mang theo ý cười, bưng lên ly cà phê nóng có bỏ thêm rượu của Lê Khải Liệt, hắn uống một ngụm, hơi nóng bốc lên mặt.

Độ ấm trên ngón tay dần dần tăng cao, hắn sờ mặt của Lê Khải Liệt, kẹp tờ tiền franc vào dưới hóa đơn, "Đi thôi, xem ra ngươi đã đúng."

Hắn nắm lấy tay của Lê Khải Liệt, bọn họ hòa lẫn vào dòng người đang đi bộ ngược xui, "Vẫn còn hay sao?" Hắn rất quen thuộc đối với nơi này, cũng không quay đầu lại mà chỉ hỏi như vậy, Lê Khải Liệt cũng nhìn ra phía trước, "Vẫn còn, có sáu người."

"Nếu Vivian muốn mời ta thì nàng sẽ đích thân xuất hiện." Đã đến đây, với ảnh hưởng của tập đoàn tài chính Barthory cùng sự nhạy bén của người Davila, bị người ta biết bọn họ đến đây thì cũng không nằm ngoài dự đoán của Vu Duy Thiển, chẳng qua đáng lý người đến không phải là những kẻ đó.

Lê Khải Liệt phát hiện khi hắn nói ra những lời này thì giọng điệu hơi chậm lại, trên mặt ngưng kết hàn khí.

Vừa xuống máy bay thì Lê Khải Liệt đã phát hiện ở sau lưng bọn họ có mấy người đang theo dõi, hắn đề nghị nghỉ ngơi một chút là để xác định có phải đối phương nhằm vào bọn họ hay không. Bọn họ không rõ thân phận của đối phương, với thể trạng hiện tại của Vu Duy Thiển thì Lê Khải Liệt không thể không cẩn thận.

Giống lữ khách bình thường, bọn họ tiếp tục bước đi về một hướng vắng vẻ, ngã tư đường rất rộng rãi, kiến trúc xung quanh tòa Eiffel hùng vĩ này rất đặc sắc, có một chút khác biệt so với đại lộ Champs-Élysées, khắp nơi là các cửa hàng thời trang và nước hoa cao cấp, phồn hoa náo nhiệt, trong khi nơi này lại có một loại cảm giác mâu thuẫn giữa hiu quạnh và xa hoa lãng phí.

Đi vào một con đường vắng vẻ, bọn họ hết rẽ trái lại rẽ phải, mấy người ở phía sau cũng tăng tốc chạy theo, đến một góc đường thì giảm lại tốc độ, chậm rãi bước qua, hai người đang đứng ở nơi đó, song phương tựa hồ tìm được nơi thích hợp để nói chuyện, mọi người đứng im bất động.

Tóc của Lê Khải Liệt cột thành đuôi ngựa, áo gió màu đen mặc trên người giống như đang đi xuống từ sân khấu, hắn mở ra cặp kính mát, "Các ngươi là ai?" Câu hỏi ngắn gọn, đôi mắt thú bên dưới cặp kính mát không khiến cho đối phương chú ý, những người đó không trả lời.

Vu Duy Thiển đút tay vào túi quần, "Là Barthory hay là Davila?"

Tập đoàn tài chính Barthory là một tập đoàn đẳng cấp thế giới mà rất nhiều người đều biết, nằm trong sự bảo hộ của Davila, có thể nói tập đoàn Barthory sở dĩ tồn tại cũng là vì phục vụ cho Davila, người chân chính cầm quyền.

Davila mới là trung tâm, quen biết Vivian nhiều năm, Vu Duy Thiển biết rất nhiều chuyện, mấy người kia vừa nghe hắn hỏi thì liền trao đổi ánh mắt với nhau.

Có người đứng ra, đó là một người da trắng cao gầy, có vẻ vô cùng lễ độ, "Xin hỏi đây là ngài Wirth có phải hay không?" Hắn chỉ hỏi Vu Duy Thiển, làm như không thấy Lê Khải Liệt đang đứng bên cạnh.

Đôi mắt thú chuyển động mang theo ý cười lạnh lùng, đây quả thật giống phong cách của Vivian, thẳng thắn tỏ vẻ không nghênh đón hắn thì cũng chỉ có Vivian, Lê Khải Liệt bước lên, "Nếu các ngươi không xác định hắn là ai thì vì sao còn muốn đi theo chúng ta? Khách tới cửa thì chủ nhân phải ra tiếp đãi mới đúng chứ, Vivian đâu?"

Vivian là người cầm quyền tối cao của Barthory, tên của nàng không phải có thể tùy tiện để gọi như vậy, người đàn ông cao gầy lập tức xụ mặt, "Tiểu thư không có thời gian đích thân tiếp đãi các ngươi, xin đi theo chúng ta."

Hắn thối lui vài bước, phía sau có một chiếc xe màu đen chạy lên, tuy rằng bọn họ không cầm vũ khí nhưng theo tình hình thì rõ ràng là không cho phép hai người cự tuyệt. Vu Duy Thiển cảm giác được sự đối địch trong đó, trên khuôn mặt đoan chính có vài dấu vết khó chịu.

"Nếu không đi thì sao?" Hắn rút tay ra khỏi túi quần, trong tay không có vũ khí nhưng những người này cũng không thể không theo dõi hai tay của hắn, những người từng trải qua huấn luyện hoặc là trải qua những hoàn cảnh gian nan hơn so với huấn luyện thì trên người thường có một loại khí chất đặc biệt, Vu Duy Thiển có thể làm cho người ta có loại cảm giác áp bách này.

Lê Khải Liệt đứng ở sau lưng hắn, gió thu hất lên tà áo, cũng thổi tung mái tóc của hắn khiến cho nó trông giống như một bờm sư tử, "Không cần ngươi ra tay, để ta." Đôi mắt kia rõ ràng là của một kẻ khát máu.

"Đừng quá tay, giữ mạng lại cho ta, ta còn có chuyện muốn hỏi." Vu Duy Thiển đứng bên cạnh, bày ra tư thế chuẩn bị xem diễn.

"Chẳng lẽ muốn chúng ta phải ra tay? Cho dù là khách của tiểu thư thì các ngươi cũng quá vô lễ." Đáng lý là đến để mời, kết quả lại căng thẳng như vậy, người đàn ông cao gầy đứng chính giữa là người phụ trách chuyện này, hắn biết người phương Đông ở trước mặt rất đặc biệt nhưng không ngờ thái độ của đối phương lại ngạo mạn như vậy.

"Mời lên xe, ngài Wirth." Tiếp tục đưa ra lời mời cứng ngắc, đồng bọn ở sau lưng hắn đã mất kiên nhẫn, bọn họ cũng không bết người phương Đông này có chỗ nào đáng giá để bọn họ lễ độ như vậy.

"Mời ngươi là đã khách khí đối với ngươi, nếu các ngươi muốn động tay động chân vậy thì đến đây đi!" Trong vài người có kẻ nhịn không được mà cười một cách khinh miệt, hiện tại là sáu đấu với hai.

Tiếng gió vang lên, bóng đen xẹt qua, ngay cả động tác cũng không thể nhìn rõ, chỉ có thể chặn lại, nhưng với năng lực hiện tại của Lê Khải Liệt thì đánh ngã những người này chỉ trong tích tắc cũng đã quá đủ.

Động tác nhanh hơn gió, ngón tay sắc bén hơn so với móng vuốt, ngay cả thời gian để phản ứng mà bọn họ cũng không có, đến khi phục hồi tinh thần thì chỉ nhìn thấy người đàn ông cuồng dã dũng mãnh với động tác nhanh nhẹn đang nhếch môi cười lạnh, "Chỉ là trình độ này, hy vọng không phải là người của Davila, bằng không thì ta sẽ rất thất vọng."

"Không phải người của Davila thì sao?" Người đàn ông cao gầy tức giận đến đỏ mặt, "Chúng ta đều là họ Barthory! Còn ngươi, ngươi đã giết hắn!" Vài người vây quanh đồng bọn của mình rồi nhìn nhau, bên trong bi phẫn là một loại sắc thái khác thường, giống như có chung nhận thức.

Ngón tay của Lê Khải Liệt còn dính máu, mà người té ngã dưới đất dường như không thể sống nổi, vết thương trước ngực rất sâu, chưa gặp Vivian mà người của nàng đã chết ở trong tay của bọn họ.

Mặc dù không phải do Vu Duy Thiển ra tay nhưng chính là Lê Khải Liệt làm, như vậy cũng chẳng khác gì là hắn làm, "Ngươi lại khống chế không được?" Hắn nhìn người đàn ông đang hấp hối, hắn không muốn tình hình trở thành như vậy.

Nghe ra sự mất hứng trong giọng nói của hắn, Lê Khải Liệt rút ra một chiếc khăn tay từ trước ngực, "Chẳng lẽ ngươi không thể kiểm tra trước rồi hẳn trách ta hay sao? Ta biết ngươi không muốn ầm ĩ với Vivian, ta cũng biết nàng rất quan trọng đối với ngươi."

Giọng nói trở nên lạnh lẽo, chiếc khăn trong tay của Lê Khải Liệt có thêu chữ W, từng là của Vu Duy Thiển, chủ nhân của chiếc khăn sau khi nghe xong thì liền nhìn người đàn ông đang nằm dưới đất, vết thương chỉ ở gần nơi yếu hại, nếu đưa vào bệnh viện kịp lúc thì có thể cứu chữa, hắn biết là hắn hơi nóng vội.

Thấy Lê Khải Liệt vẫn cau mày, hắn cầm lấy chiếc khăn từ tay của đối phương, "Là ta sai, từ khi nào thì ngươi lại trở nên nhỏ mọn như vậy, lại đây." Hắn kéo tay của Lê Khải Liệt, vừa lau vết máu vừa nói với đám người của Barthory, "Nếu muốn cứu hắn thì nhanh chóng đem đến bệnh viện đi." Hắn quét mắt nhìn người dưới đất.

Nhưng mấy người của Barthory cũng không cảm kích, tên cầm đầu có vóc người cao gầy cười lạnh vài cái, "Các ngươi là khách do tiểu thư mời đến nhưng các ngươi giết người cũng là sự thật, chúng ta chính là nhân chứng, các ngươi muốn xóa bỏ chuyện này? Không dễ dàng đâu."

Người bị thương đang nằm dưới đất bắt đầu giật giật cánh tay, hơi thở mong manh kêu một tiếng "Cứu ta", nhưng người đàn ông cao gầy cũng không nhìn hắn, mấy người còn lại cũng tựa như không nghe thấy, ánh mắt nhìn Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt quả thật không có thiện ý.

Chuyện gì đã xảy ra? Nhận thấy sự bất bình thường trong đó, Vu Duy Thiển ngừng tay, người của Vivian sẽ không phạm phải sai lầm như vậy. Sau khi nhận thấy sự thù địch từ trên người của bọn họ, Lê Khải Liệt cũng bắt đầu siết chặt nắm đấm, ánh mắt hứng thú giống như ngọn đuốc lượn lờ chỉ chờ được châm lửa.

"Bắt hai tên hung thủ này lại!" Lửa được châm ngòi, người đàn ông cao gầy vừa nói một câu thì năm người lập tức nhào lên, rút súng ra từ thắt lưng.

"Duy, đừng trách ta, đây là bọn họ tự chuốc lấy!" Vừa dứt lời, ánh mắt của Lê Khải Liệt trở nên lạnh lẽo, kéo Vu Duy Thiển sang một bên, hắn tự mình nghênh đón, để xem những viên đạn này hay là hắn nhanh hơn.

"Tất cả dừng tay–" Một bóng đen quen thuộc đột nhiên xuất hiện, mặc đồ đen, tóc trắng như tuyết, thân hình cao gầy, những người khác cũng dừng lại, bọn họ đều rất quen thuộc đối với người đàn ông tóc bạc mặc đồ đen này.

Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt cũng không xa lạ, đó là Woodley.

"Fren! Ngươi làm cái gì vậy? Ngươi nghênh đón khách của tiểu thư như vậy hay sao?" Woodley cầm lấy khẩu súng.

Người đàn ông tên là Fren lúc này mới phát hiện ngoại trừ cổ tay bị Woodley nắm lấy thì trên cổ của hắn còn có thêm một bàn tay, chỉ kém chưa đầy nửa giây thì có lẽ hắn sẽ giống như người đang nằm dưới đất.

Bàn tay của Lê Khải Liệt đang nằm trên cổ hắn, một giọt máu từ ngón tay sắc nhọn như móng vuốt đang nhiễu xuống, đôi mắt mang theo ý cười tàn nhẫn, hắn tựa như đang bị mãnh thú theo dõi, không dám nhúc nhích, súng trên tay rơi xuống đất, mọi người lui ra sau, Lê Khải Liệt nhìn Woodley rồi buông tay ra.

"Ngươi có nghĩ đến hay không, ngộ nhỡ bị bắn trúng thì làm sao đây?" Kéo Lê Khải Liệt trở lại, Vu Duy Thiển nghiêm mặt, Lê Khải Liệt chỉ thản nhiên mỉm cười, rút lấy chiếc khăn từ tay của Vu Duy Thiển, "Trả lại cho ta, ngươi đã cho ta thì nó chính là của ta." Hắn cất chiếc khăn bị dính máu vào ngực.

Vu Duy Thiển trừng mắt nhìn Lê Khải Liệt, giống như không biết là nên tiếp tục trách mắng hay là nên lắc đầu bất đắc dĩ, mới vừa rồi còn lo lắng sợ Lê Khải Liệt nổi cơn khát máu, lúc này hắn chỉ đè lên ngực của đối phương, "Chỉ còn lại có một cái, giữ kỹ nó cho ta."

"Yên tâm, không thấy nó nằm yên trong lòng của ta hay sao?" Lê Khải Liệt đè tay của Vu Duy Thiển lên lồng ngực của mình.

Woodley ngăn mấy người kia lại, cũng nhìn thấy người đàn ông bị thương nặng đang nằm dưới đất, "Thật có lỗi đã gây phiền phức cho các ngươi. Ngài Wirth, nếu muốn gặp tiểu thư thì xin hãy đi theo ta." Quay người lại, hắn nói với hai người bọn họ như vậy, tựa như chưa nghe thấy cái gì cũng không phát hiện cái gì.

……

P/S: Dạo này Duy cũng biết dỗ chồng khi thấy chồng ăn dấm rồi nghen. Cái khăn W o_O…..nhớ hồi xưa Duy có xài đâu, sao dạo này điệu đà thế.

218. Chương 218: Vivian

Nói xong, Woodley tránh ra, mời hai người lên xe, hắn luôn đi theo Vivian, nói là quản gia hay là thân tín thì cũng không quá, có lẽ đi theo Woodley sẽ biết được đáp án.

Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt nhìn nhau một chút rồi đi về phía chiếc xe, vài tên Barthory có vẻ không phục, ngoài miệng không nói gì nhưng ánh mắt nhìn bọn họ lại tỏ rõ nghi ngờ và không tin tưởng.

"Đừng nhìn, đây là khách quý của tiểu thư, nếu không–" Woodley muốn nói cái gì đó nhưng lại tạm dừng, rồi mới chuyển hướng sang đám người Barthory, "Các ngươi nên cảm thấy may mắn, nếu không phải ta đến đây thì các ngươi không chỉ đơn giản là thay mấy bộ âu phục như vậy đâu."

Nhìn từ trên xuống dưới, ánh mắt của hắn đang nhắc nhở bọn họ, bọn họ lúc này mới nhớ đến vết thương trên người của mình, nhịn không được mà nhìn bàn tay của Lê Khải Liệt, trong mắt lóe lên một chút sợ hãi.

Cho dù là người của gia tộc Barthory nhưng cũng không phải tất cả đều có năng lực của Davila, mấy người này họ Barthory, chỉ là họ Barthory, bọn họ vẫn là người thường, đối với những người rất gần lại rất xa xôi như ở thế giới bên kia thì bọn họ luôn âm thầm hâm mộ và mang theo một loại sợ hãi nào đó.

Bỏ lại đám người này, Woodley ra hiệu cho tài xế lái xe, mặc dù ngôn hành cử chỉ của hắn vẫn giống như trước kia nhưng hai người ngồi trên xe cũng không nghĩ sự việc chỉ đơn giản như vậy.

"Các ngươi là vì Amy Lee mà đến." Không hỏi bất cứ vấn đề gì, Woodley ngồi ở trên chỉ nói như vậy, từ sau lưng không thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng những lời này của hắn đã chứng tỏ rất nhiều vấn đề.

Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển cùng nhìn về phía hắn, cho dù không quay đầu lại thì Woodley cũng có thể cảm giác được tầm mắt ở sau lưng giống như muốn xuyên thủng hắn, một người thì âm trầm lạnh lẽo, một người thì quỷ bí khó dò, "Ta vốn hy vọng chuyện này không liên quan đến Davila." Vu Duy Thiển nói rất chậm, giọng điệu thật sự thất vọng.

Amy Lee ở tận nước Mỹ, Woodley ở nơi này đáng lý không thể biết ngôn hành cử chỉ của hắn, cho dù biết cũng không nên dùng ngữ khí như vậy để nhắc đến, đây đại biểu cho một loại kết quả, nghĩ đến việc Vivian có lẽ có tham dự trong đó thì lời nói của Vu Duy Thiển liền bao hàm một loại giọng điệu lạnh lẽo và cứng rắn nào đó.

Woodley không hề phản bác, không trả lời chính là cam chịu, sắc mặt của Vu Duy Thiển càng trở nên lạnh lẽo, loại thất vọng này còn nghiêm trọng hơn so với bất cứ thời điểm nào, Lê Khải Liệt thậm chí có thể cảm giác được thân thể của người này hoàn toàn cứng ngắc, đã sớm quen thuộc, Vu Duy Thiển rất ít khi biểu lộ thần sắc lạnh lùng hà khắc khi ở bên cạnh Lê Khải Liệt, nhưng lúc này lại một lần nữa hiện ra trên mặt.

Chẳng lẽ thật sự là Vivian, là người bạn lâu năm của hắn, là người mà hắn xem như người thân, Vivian…..

"Vẫn chưa nhìn thấy kết quả cuối cùng. Thật sự không giống ngươi, Duy, nàng quan trọng đối với ngươi như vậy hay sao?" Dùng sức siết chặt cổ tay của Vu Duy Thiển, là buồn bực cũng là trấn an, cách Lê Khải Liệt viện cớ để nói chuyện của mình đã nổi lên tác dụng, Vu Duy Thiển lấy lại tinh thần, lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, "Chuyện này mà ngươi cũng so đo hay sao?"

"Vì sao không thể so đo?" Ánh mắt của Lê Khải Liệt lóe lên ở trong xe, tựa như một con báo săn đêm, độ cong nơi khóe miệng có thể bùng nổ dã tính ngang ngược bất cứ lúc nào, "Trước khi sự việc được làm rõ mà ngươi làm cho ta mất hứng thì ta cũng mặc kệ đây là nơi nào, ai là Barthory, ai là Davila."

Lời nói ám chỉ mang theo mùi máu tanh, ánh mắt chuyển ra phía trước, tài xế chỉ cảm thấy sởn tóc gáy, nhất thời không để ý làm cho chiếc xe vấp phải ổ gà khiến xe xóc nảy mà nghiêng về một phía, lúc xe nghiêng thì Lê Khải Liệt nắm lấy bàn tay mạnh mẽ đang cứng còng của Vu Duy Thiển, kéo hắn vào trong lòng, miễn cho hắn chạm vào cửa kính.

Vu Duy Thiển ngồi thẳng lại, bàn tay đang nắm lấy tay hắn vẫn không hề thả lỏng, chỉ là thay đổi địa điểm, chuyển sang ôm bờ vai của hắn, đôi mắt trở nên thâm trầm.

Ánh mắt giao nhau, Lê Khải Liệt đang nhắc nhở Vu Duy Thiển đừng lộn xộn, đương nhiên trong đó có một chút mất hứng, trách hắn quá mức coi trọng Vivian. Vu Duy Thiển lấy lại tinh thần, "Khi nào sắp đến thì gọi ta."

Giọng điệu đạm mạc tản ra trong xe, tài xế chỉ dám lén lút nhìn ra phía sau thông qua kính chiếu hậu, người phương Đông này vừa rồi còn bày ra bộ dáng khủng bố, hiện tại lại nhắm mắt tĩnh tâm, người đàn ông ở bên cạnh cũng im lặng, bầu không khí trầm tĩnh an bình hoàn toàn khác với mới vừa rồi.

Con người sở dĩ không thể tự mình sinh tồn là vì khi cần thiết thì sẽ được nhắc nhở, mặc kệ là sai lầm hay là gian khổ, nếu ngươi biết có người vẫn luôn ở bên cạnh ngươi thì cho dù gặp phải chuyện gì cũng sẽ cảm giác tốt hơn rất nhiều.

Vu Duy Thiển bắt đầu suy nghĩ, cho dù Vivian quả thật phản bội tình bạn giữa hắn và nàng thì ít nhất hắn vẫn còn có Lê Khải Liệt, từng được Lê Khải Liệt tuyên bố một cách khoa trương, nói không chừng sẽ thật sự có một ngày như vậy.

Lê Khải Liệt sẽ trở thành chồng, thành người yêu, anh em, bạn bè, người thân của hắn, tất cả đều sẽ là Lê Khải Liệt, ít nhất khi hắn còn sống, ngay ở hiện tại thì Lê Khải Liệt đã là toàn bộ, đã chiếm cứ vị trí quan trọng nhất.

Có thể yên tâm ngủ trên một chiếc xe xa lạ là chuyện mà biết bao nhiêu năm về trước chưa từng xảy ra, Vu Duy Thiển nhắm mắt lại rồi chìm vào giấc ngủ. Nếu là trước đây thì hắn sẽ không cho phép mình phóng túng như vậy, nhưng hiện tại hắn không thể không nắm lấy mỗi một giây phút để nghỉ ngơi, vì phải chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với những chuyện có thể xảy ra.

Hắn nằm mơ, mơ thấy ở một niên kỷ xa xôi tại một quốc gia lạ lẫm, hắn vẫn còn mặc áo choàng rộng tay, bọn họ ngồi trên xe ngựa, binh lính cầm cung tiễn, thất lưng giắt trường đao đang truy đuổi ở phía sau, mà hắn chỉ là một thiếu niên hơn mười tuổi.

"Duy, dậy đi." Bên tai đột nhiên có người gọi hắn, "Ta cũng không ngại bế ngươi xuống, chẳng qua không biết là ngươi có bận tâm hay không–"

Hắn mở to mắt ra, người bên cạnh là Lê Khải Liệt, giống như không có thứ gì có thể gò bó tinh thần của người này, tùy ý phóng đãng, mỉm cười nhìn hắn, xe của bọn họ hướng vào một cánh cổng lớn bằng sắt đang được mở rộng.

"Nghe nói con người trước khi chết đều nhìn thấy quá khứ của mình." Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh hoàng hôn bao phủ, bầu trời Paris không giống với Luân Đôn trong ký ức của hắn, cũng khác với Manhattan, "Chẳng qua người như ta có quá khứ rất xa xôi, không biết phải mất bao lâu mới nhìn cho hết."

Bỗng nhiên nói ra những lời như vậy, giọng điệu mỉa mai rất rõ ràng, Vu Duy Thiển thản nhiên mà nói, trong khi Lê Khải Liệt lập tức nheo mắt lại, "Ngươi nằm mơ? Mơ thấy cái gì?" Hắn nắm lấy bờ vai của Vu Duy Thiển, chặt đến mức khiến đối phương cảm thấy đau nhói.

"Chuyện rất xa xưa, chính ta cũng không nhớ rõ tất cả, như thế nào? Sợ?" Hắn cười, "Không sao, cho dù ta có chết vì già thì cũng sẽ không phải là ngày hôm nay." Xe dừng lại, hắn mở cửa rồi bước ra ngoài.

Lê Khải Liệt đi theo, nhìn Vu Duy Thiển trong chốc lát, sau đó thản nhiên nhún vai rồi bất ngờ cất tiếng cười, "Đúng là không sao, tóm lại ngươi cứ nhớ kỹ lời của ta, ta sẽ không cho ngươi đi một mình, như vậy rất vô nghĩa."

Chỉ là rất vô nghĩa, hắn không nói thêm điều gì nữa, kéo lỏng cổ áo, hất lên mái tóc rời rạc, hắn một mình đi lên phía trước, khi tiếng động cơ ô tô được tắt thì hắn đã đứng trước cổng, quay đầu nhìn Vu Duy Thiển ở phía sau vẫn chưa đi lên, giống như vì cái gì đó mà không thể di động bước chân, đáy mắt lộ rõ phức tạp.

"Không đến hay sao?" Lê Khải Liệt vươn tay về phía hắn, Vu Duy Thiển ở ngay đối diện, sau lưng là ánh hoàng hôn.

Hít vào một hơi, người bên kia bắt đầu tiến lên, hắn cũng không nói cái gì, chỉ bước đến rồi nắm tay của Lê Khải Liệt, nắm thật chặt, giống như muốn đem hết thảy sức lực đều trút vào lòng bàn tay.

Kể từ khi mất đi bất tử thì nhiệt độ cơ thể của hắn trở nên rất thấp, nhưng hiện tại lại ấm nóng, nhiệt độ truyền từ bàn tay của hắn lên toàn thân, hắn nắm chặt tay của Lê Khải Liệt không hề thả lỏng, "Vào đi, chúng ta đến rồi."

Woodley đứng chờ ở phía trước, đây là một tòa nhà xa hoa cũng không quá cổ kính, bài trí giống như một tòa lâu đài, theo phong cách trang hoàng thì có thể nhìn ra tính cách của chủ nhân, đây chính là nơi ở của Vivian.

Trong tòa lâu đài này, từ thảm lót sàn đến tường giấy đều có một loại nhẹ nhàng nữ tính, nhưng vẫn toát lên vẻ kiều diễm hoa lệ, màu sắc rất tươi đẹp rực rỡ, có lẽ người bên ngoài không thể liên tưởng được chủ nhân của nó thoạt nhìn chỉ mới mười hai tuổi, bởi vì tòa lâu đài này mang một loại phong cách cực kỳ lãng mạn.

Người hầu mặc đồ đen và đeo tạp dề trắng, xem ra đã trải qua huấn luyện chính quy, sau khi bọn họ nghênh đón khách của chủ nhân xong thì đều tự đi làm chuyện của mình, chỉ để lại vài người ở bên cạnh chờ được sai bảo. Woodley bảo bọn họ đều lui xuống, tự mình dẫn theo hai vị khách lên lầu.

Lan can chạm trổ hoa văn đang xoay tròn trong tầm mắt, bước chân lên thảm sẽ vang lên tiếng ma sát rất nhỏ, chỉ có lúc này mới có thể nhận thấy trong không khí vô hình có vài hạt bụi, đó là một loại hơi thở cổ kính.

Vu Duy Thiển quả thật rất thích hợp với hoàn cảnh nơi này, hắn và Vivian có giao tình vượt quá trăm năm, đó là năm tháng nhiều gấp mấy lần tuổi tác của Lê Khải Liệt, lặng lẽ bước đi phía sau Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt hơi cau mày, hắn âm thầm quan sát xung quanh, tuy rằng đã an ủi Vu Duy Thiển nhưng hắn vẫn không hề lơ là đối với một nơi xa lạ như vậy.

"Đến." Woodley bước đến trước cửa một căn phòng, đưa tay đặt lên cánh cửa, trong miệng niệm một câu La tinh.

?

Đó là từ ngữ sử dụng khi vận dụng pháp thuật, chỉ thấy máu tươi từ ngón tay của hắn bị hút ra, trên ván có kim châm, sau khi cánh cửa ăn đủ máu tươi thì hắn mới rút tay về.

Phát giác ánh mắt khác thường của hai người ở sau lưng, hắn giải thích, "Tiểu thư ở ngay bên trong, không được sự cho phép của ta thì không có bất luận kẻ nào có thể đi vào."

"Đây là nhốt." Vu Duy Thiển không biết dụng ý làm như vậy của Woodley là vì cái gì, "Không ai có thể ở trong này mà nhốt Vivian." Tầm mắt trở nên lạnh lẽo, hắn có dự cảm bất an.

"Không ai có thể nhốt tiểu thư, đúng vậy, ngài Wirth nói rất đúng, ta làm không được, cũng không có ai có thể làm được." Trả lời mơ hồ không rõ, Woodley tránh sang một bên, "Mời vào."

Trong phòng thật tối, không có bật đèn, bầu không khí im lặng không có hơi người, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt lập tức phát hiện điểm này, trong lòng cảnh giác, bỗng nhiên cánh cửa ở phía sau vang lên một tiếng rầm, cửa được đóng lại.

Woodley ở bên ngoài, "Các ngươi là vì chuyện của Amy Lee nên đến đây, đó là ta làm, không liên quan đến tiểu thư, chẳng phải các ngươi muốn gặp tiểu thư hay sao? Các ngươi đã gặp được, nhìn kỹ đi, ngài Wirth, nằm nơi đó chính là tiểu thư, hãy nhìn nàng thật kỹ, nhìn xem nàng vì cứu ngươi mà đã trở thành cái gì."

Giọng nói cất cao xuyên thấu ván cửa, Vu Duy Thiển chấn động, bóng đèn đột nhiên bật sáng, hắn đi đến bên giường, nhìn thấy Vivian đang nằm trên giường.

Nàng vẫn là Vivian, vẫn nhỏ nhắn như trước, chẳng qua đôi môi hồng đã héo úa, khô nứt như vỏ cây, mái tóc nâu xoăn lọn đã mất đi độ sáng bóng, giống như một chùm cỏ khô rũ xuống hai gò má hóp sâu.

Chiếc gối bọc vải đăng ten trắng nõn, càng làm lộ ra những nếp nhăn kinh khủng trên khuôn mặt của một đứa bé, chúng nó đột ngột tồn tại, còn có xương gò má nhô ra, làn da tái nhợt, đây không phải là một cô bé mà càng giống như một cái xác khô héo.

Nhưng đây quả thật là Vivian, Vu Duy Thiển rút lui vài bước, nhịn không được mà run rẩy.

219. Chương 219: Nửa Sống Nửa Chết

"Như vậy—là sao!" Xác nhận Vivian còn sống, vẫn còn thở, hắn trầm giọng hỏi, giọng nói khàn khàn làm cho Lê Khải Liệt cơ hồ nghe không ra, hiện tại nói cái gì cũng đều vô nghĩa, Lê Khải Liệt kéo Vu Duy Thiển rời xa Vivian một chút.

Hắn thật sự không muốn nhìn thấy bộ dáng này của Vu Duy Thiển, đặt Vu Duy Thiển xuống chiếc ghế dựa bên cửa sổ, Lê Khải Liệt lập tức chất vấn Woodley ở bên ngoài, "Woodley, ngươi nợ chúng ta một lời giải thích, tính khi nào thì mới nói? Tình trạng của hắn không tốt, đừng lãng phí tính kiên nhẫn của ta!"

Từ trong phòng ngủ truyền đến giọng nói giống như ẩn chứa mùi thuốc súng, Woodley có thể tưởng tượng biểu cảm hiện tại của hai người ở trong phòng là như thế nào, hắn đứng ngoài cửa, vẫn trả lời một cách kính cẩn như trước, "Ngươi muốn nói về chuyện của người thanh niên tên Amy Lee bị nhồi nhét ký ức xa lạ vào đầu?....Nếu không làm như vậy thì các ngươi sẽ đến đây hay sao?"

Mục đích của hắn là muốn dẫn bọn họ đến Paris!

"Vô nghĩa! Cho dù ta không muốn thừa nhận, nhưng chỉ cần Vivian gặp chuyện bất trắc thì hắn làm sao có thể bỏ mặc nàng? Nhưng Woodley, ngươi có biết ngươi đã làm cái gì đối với hắn hay không?! Ngươi bịa đặt chuyện như vậy cũng chỉ vì muốn hắn đến Paris gặp nàng? Ngươi tốt nhất nên cho ta một cái lý do thỏa đáng!"

Âm thanh chấn động sàn nhà, hơi thở nguy hiểm từ trong cửa phòng truyền ra, nếu không phải có cánh cửa này thì Woodley chắc chắn người đàn ông tên là Lê Khải Liệt đã nắm lấy áo của hắn, dùng đôi mắt nhiễm máu giống dã thú mà nhìn chằm chằm vào hắn.

"Các ngươi không tin lý do này?" Woodley đứng ngoài cửa hỏi.

"Rất khó để ta tin tưởng." Cách ván cửa, giọng nói của Vu Duy Thiển mang theo âm điệu sắc bén, hắn bị Lê Khải Liệt giữ chặt, người đàn ông ở bên cạnh hắn thay hắn trả lời, "Davila và thuốc đồng hóa có quan hệ gì, vì sao Vivian lại biến thành như vậy, ngươi rốt cục làm chuyện này vì mục đích gì? Woodley, chuyện này không phải chỉ một mình ngươi có thể làm được."

Woodley đi theo Vivian, bản thân cũng là người của Davila, hắn rất trung thành, nhiều năm qua cũng không có ai hoài nghi sự trung thành của hắn, nhưng đột nhiên Vivian bị bệnh, Woodley dùng hết mọi thủ đoạn để tìm cách đưa bọn họ đến Paris, chuyện này thật sự không chỉ đơn giản như vậy.

"Người của Davila có quan hệ đến thuốc đồng hóa? Đương nhiên, các ngươi vì chuyện này mà đến, các ngươi nghi ngờ người của Davila có âm mưu với thứ đó, nhưng trong lúc các ngươi nghi ngờ tiểu thư thì các ngươi có nghĩ đến tình cảnh của tiểu thư hay không?" Woodley đứng ngoài cửa, giọng nói trở nên kích động.

"Gia tộc Claudy được giải quyết, các ngươi trở về cuộc sống yên ả, ngay khi các ngươi đang hưởng thụ thì các ngươi có nghĩ đến tiểu thư vì sao đã lâu như vậy mà không xuất hiện hay không? Ngài Wirth, ngài có nghĩ đến hay không, vì sao mất đi bất tử mà ngài vẫn còn sống? Ngài thật sự nghĩ rằng giải được lời nguyền của dòng họ Vu thì ngài sẽ trở thành người thường hay sao?"

Lời nói của Woodley giống như một viên đạn xuyên thấu cánh cửa mà bắn trúng Vu Duy Thiển, hắn siết chặt tay vịn, khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn trở nên xanh mét, lúc trước người nói cho hắn cách hóa giải bất tử chính là thầy của Vivian, là đại trưởng lão của Davila, ngoại trừ người nọ thì Vivian là người hiểu rõ nhất về oán linh và lời nguyền trên người của hắn.

"Ý của ngươi là–" Lê Khải Liệt cũng khẽp sợ, lời nói của Woodley đại biểu cho một sự thật, "Là Vivian cứu hắn?" Đôi mắt thú mở to, ánh mắt như dã lang đang chuyển về hướng cô gái nằm trên giường.

"Hàm nghĩa chân chính của Dốc hết tất cả chính là ngay cả sinh mệnh cũng phải vứt bỏ, kỳ thật ngài đã chết, ngài Wirth, là tiểu thư đã cứu ngài, nàng giao cho ngài một sinh mệnh mới, khi ngài mất máu quá nhiều mà chết thì nàng đã rót vào người của ngài dòng máu và sinh mệnh của Davila, một nửa thân mình của ngài đã sớm là người Davila."

Không có gì càng giật mình hơn so với những lời này, trong nháy mắt, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đều biến sắc, đủ loại dấu hiệu xuất hiện ở trong đầu, nhiệt độ cơ thể trở nên tuột thấp, hắn gầy yếu, nó vượt quá tốc độ lão hóa của người thường.....

Hắn đã chết mà vẫn còn sống.

Điều kiện hóa giải bất tử; thứ nhất: tự sát, thứ hai: dốc hết tất cả để yêu.

Khi tình yêu có ý nghĩa vượt quá sinh mệnh thì con người sẽ vì tình yêu mà sống, cũng sẽ vì tình yêu mà chết, ý chí mãnh liệt đó có thể vượt qua sự trói buộc của oán linh, nói cách khác, sẽ thoát khỏi lời nguyền rủa, lực lượng và sinh mệnh gắn bó hơn trăm năm cũng sẽ tiêu tán, huống chi lúc ấy trước khi chết hắn còn dùng tất cả lực lượng để cứu Lê Khải Liệt.

Hắn đã sớm mất đi khả năng sống sót, đáng lý hắn đã chết, Vivian cứu hắn, rót vào sinh mệnh cho hắn, tựa như trước kia nàng vẫn chữa thương cho hắn, không ai biết rõ lời nguyền của hắn như nàng, cũng như kết quả sau khi hóa giải lời nguyền.

"Các ngươi tưởng là truyền máu thì ngài Wirth có thể sống lại? Sự thật là tiểu thư đã dùng lực lượng của nàng để cứu ngài, cho ngài có cuộc sống như người bình thường, chỉ cần không xảy ra chuyện gì bất trắc thì sẽ không hao phí sinh mệnh của ngài, cả đời này ngài sẽ không phát hiện bí mật trên người của mình."

Woodley giống như đã thuộc lòng từng câu từng chữ, mỗi một lời tựa hồ nặng ngàn cân, "Đáng tiếc tuy rằng tiểu thư là người mạnh nhất Davila nhưng lực lượng của nàng không phải là vô tận."

Vu Duy Thiển lảo đảo nhìn sang Vivian ở trên giường, trước mắt hiện lên hình ảnh nụ cười của nàng, khi thì xán lạn khi thì quyến rũ, nhưng trước mắt chỉ là dung nhan tiều tụy của nàng, nàng—

"Nàng vì muốn cho ngài được hạnh phúc mà tiêu phí quá độ khí lực, ngài cũng biết mỗi khi sử dụng quá lực lượng thì nàng đều cần phải nghỉ ngơi, nhưng lần này nghỉ ngơi cũng không thể làm cho nàng khỏi hẳn, nàng cứ mãi ngủ say, hơn nữa thân thể càng ngày càng tiều tụy." Mỗi một câu của Woodley đều nặng như sấm sét, Vu Duy Thiển siết chặt tay vịn của ghế ngồi, ngón tay trở nên trắng bệch, Lê Khải Liệt dùng sức đè lại bờ vai của hắn, mà người bên ngoài vẫn tiếp tục lên tiếng.

"Hiện tại tiểu thư không thể tự mình khôi phục lực lượng trong máu, tất cả nguyên tố trên người của nàng đều đang ngủ say, khi tiểu thư vẫn còn tỉnh đã yêu cầu ta không được nhờ ngài giúp đỡ, cho nên ta chỉ có thể dùng cách này để mời ngài đến. Ngài Wirth, xin ngài hãy nhớ rõ, lần này là ngài đích thân đến đây, không phải do ta báo cho ngài biết."

Hết lòng trung thành với mệnh lệnh của chủ nhân nhưng cũng không thể nhìn thấy Vivian cứ tiếp tục tiều tụy như vậy, Woodley chỉ có thể làm như thế, ở bên cạnh Vivian bấy lâu, hắn biết rõ chuyện gì có thể đả động người đàn ông phương Đông này.

"Ta không thể không dùng thủ đoạn như vậy, người thanh niên kia, Amy Lee bất quá chỉ là một con rối, ta được một người đề nghị sử dụng cách này, xem ra hiệu quả rất tốt." Nghênh diện người đang đi đến trên hành lang, Woodley khẽ gật đầu với người nọ.

Tiếng bước chân ma sát với sàn nhà nhẹ nhàng vang lên, âm thanh có tiết tấu dừng lại trước cửa phòng, "Đã lâu không gặp."

Vẫn chưa khôi phục lại tinh thần, Vu Duy Thiển đứng bật dậy khỏi chiếc ghế dựa, "Senzou!"

Lê Khải Liệt tuyệt đối không có hảo cảm với người này, "Senzou, Supuringu cũng muốn nhúng tay vào chuyện này?"

"Ta chỉ nể tình quen biết, vì bệnh tình của tiểu thư Vivian mà bày mưu tính kế một chút mà thôi." Senzou vẫn như trước kia, dùng ngữ khí lễ độ để nói chuyện, "Trưởng bối trong nhà yêu cầu ta tìm căn nguyên của dòng họ Supuringu, ta nghĩ là nó ở trên người của ngươi, nhưng theo người của Davila ở nơi này thì ta đã xác định lời nguyền và bất tử của ngươi tuy rằng có quan hệ sâu xa với gia tộc Supuringu, nhưng không phải manh mối của căn nguyên."

Cho nên hắn đã bỏ đi. Barthory, Davila, Vu Duy Thiển và Vivian có tình bạn sâu nặng, có lẽ Senzou đã chiếm được rất nhiều tin tức từ Woodley.

Sau khi Vu Duy Thiển mất đi bất tử, thoát khỏi lời nguyền của gia tộc thì Senzou và Vivian chưa từng xuất hiện. Vì sao Vivian lại biến mất, vì sao lúc trước Senzou lại tiếp cận, hôm nay nhìn thấy bọn họ thì mỗi

một nghi vấn trong đầu đều chiếm được đáp án, nhưng như vậy cũng không thể làm cho sắc mặt của Vu Duy Thiển trở nên tốt hơn bao nhiêu.

"Ngươi muốn chúng ta đến đây không phải chỉ để thăm Vivian đúng không?" Biết rõ tâm tình vào lúc này của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt nắm chặt cánh tay của đối phương, thời khắc mấu chốt, mặc kệ là ai thì cũng phải có một người bình tĩnh, "Ngươi muốn làm cái gì, Woodley, cấu kết người ngoài bán đứng Davila?"

Lời nói lạnh lùng giống tiếng rít gào của ma quỷ, thiêu đốt hừng hực. Woodley nghe xong rồi lắc đầu, "Ngài Leo, các ngươi cũng thấy được, muốn bán đứng Davila không phải ta mà là Barthory, tiểu thư không ở đây, còn có tin đồn nàng sắp chết, tập đoàn tài chính Barthory đã phục vụ cho Davila rất lâu, bọn họ bắt đầu chán ghét bị người ta nắm cán."

Mọi người đều có dã tâm, tuy rằng Vivian mang họ Barthory, nhưng bên trong Barthory chỉ có một ít người được xưng là Davila.

Những người này bất tử, trẻ mãi không già, vĩnh viễn khống chế được tập đoàn tài chính Barthory, khiến cho những người bình thường trong Barthory vĩnh viễn không có ngày ngoi đầu, bọn họ làm sao có thể cam tâm? Nhiều thế hệ đều phải khuất phục nghe lời tổ tiên mà chính mình cũng không biết là bao nhiêu tuổi, thật sự là quá khó khăn.

"Ta muốn mời các ngươi đến, nếu ngài Wirth muốn hỏi cách để cứu tiểu thư thì ta biết đáp án, chẳng qua ta làm không được, muốn kích thích sinh mệnh của nàng thì phải sử dụng lực lượng từng thuộc về của nàng, cho dù chỉ là một chút cũng được."

Nói xong những lời này, Woodley liền ly khai, ở trong phòng hoàn toàn im lặng, Senzou đứng trước cửa, suy đoán tình huống bên trong sẽ như thế nào, lời nói của Woodley ắt hẳn đã đủ để nhắc nhở người đàn ông kia.

Ngoài cửa im lặng, im đến mức giống như thế giới này chỉ còn lại không khí.

Vu Duy Thiển đứng bên giường, một lần nữa nhìn kỹ Vivian đang nằm trên giường, "Ta tưởng lời nguyền biến mất chỉ mang đi một phần sinh mệnh của mình, nhưng trên thực tế, hóa ra mỗi một giây sinh mệnh của ta đều là do Vivian ban cho–"

Hắn nhắm mắt lại, đường cong nơi khóe miệng như lưỡi dao, mà mục tiêu lại chính là mình, "Đàn ông có phải đều rất ích kỷ hay không, chúng ta chỉ lo cho chính mình, trước đó không lâu ta còn suy nghĩ cho dù Vivian phản bội ta thì ít nhất ta vẫn còn có ngươi."

Hắn cắn chặt khớp hàm, dưới ánh sáng màu vàng ấm là khuôn mặt tái nhợt, "Ta nói ngươi tự phụ nhưng ta cũng chẳng tốt hơn là bao, không, ta thậm chí càng khinh thường người khác hơn ngươi, ta đã quên nhiều năm qua Vivian đã bầu bạn với ta như thế nào, mà ta cách đây không lâu còn nghi ngờ nàng có chủ ý với thuốc đồng hóa."

"Đừng tự hà khắc với chính mình, người nghi ngờ nàng là ta, lúc ấy ngươi đã nói không có khả năng, người không tin nàng là ta, đừng tự trách, Duy, đừng như vậy–" Nhẹ nhàng ôm hắn vào lòng, Lê Khải Liệt chưa bao giờ thấy hắn áy náy như vậy.

Tựa vào trước ngực của Lê Khải Liệt, ánh mắt của Vu Duy Thiển lại nhìn Vivian ở trên giường, "Muốn cứu nàng phải trả lại một phần sinh mệnh của ta cho nàng, nếu nói như vậy thì ngoại trừ pháp thuật còn cần có máu của ta, đó là yếu tố liên hệ giữa ta và nàng, là vật dẫn của sinh mệnh."

"Ngươi muốn làm gì! Nhìn ta!" Lê Khải Liệt rống to, kéo mặt của Vu Duy Thiển về phía mình, lộ ra thần sắc làm cho người ta sợ hãi, "Biết ta suy nghĩ cái gì hay không? Ta chỉ nghe được một câu, ngươi đã chết khi cứu ta, vì ta mà chết, ta chỉ nhớ rõ những lời đó! Hiện tại ngươi muốn nói cho ta là ngươi muốn cứu nàng, vì nàng mà đi tìm cái chết hay sao? Sau khi nàng đã trả giá nhiều như vậy để cứu sống ngươi?

"Không làm như vậy thì còn cách nào khác hay không? Ta không muốn nợ bất luận người nào, lại càng không muốn Vivian làm như vậy vì ta, nàng không có nghĩa vụ hy sinh vì hạnh phúc của chúng ta, nàng không nợ ta hay nợ ngươi điều gì cả!"

"Đó là nàng cam tâm tình nguyện, ngươi làm như vậy chỉ làm cho Vivian uổng phí hết thảy những gì nàng đã làm! Bỏ nó xuống!"

Không hề lãng phí thời gian, Vu Duy Thiển cầm lấy con dao, động tác của Lê Khải Liệt nhanh hơn hắn rất nhiều, lập tức chộp lấy con dao, nhưng vỏ dao đã rơi xuống, ngay khi Lê Khải Liệt bắt lấy cổ tay đang cầm con dao của Vu Duy Thiển thì lưỡi dao đã xẹt qua cánh tay, máu tươi giàn giụa chảy ra từ vết thương....

Những giọt máu đỏ tươi thấm lên bao gối bằng ren trắng tinh, lúc này Lê Khải Liệt có thể tận mắt nhìn thấy bên trong lớp tóc đen dần dần trở nên hóa bạc, giống như một sinh vật có sự sống, chúng nó hiện lên bên tóc mai của Vu Duy Thiển, chỉ trong vài giây mà hắn tựa như già thêm năm sáu tuổi.

Tóc đen rốt cục che lấp không được phần tóc bạc kia, sinh mệnh của hắn đang trôi qua.

"Ngươi muốn ta chết hay sao!" Bỗng nhiên không ngăn cản Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt thậm chí còn lui ra sau vài bước, đôi mắt vàng óng đang bình tĩnh nhìn đối phương, "Đừng quên những gì ta đã nói, ta ở ngay đây nhìn ngươi, nhìn ngươi làm sao giết chết chính mình, sau đó sẽ đến phiên ta."

……..

P/S: khổ thân con sam rồi, Duy cũng ngược tâm mà con sam càng ngược ác hơn nữa.

220. Chương 220: Nước Mắt Của Vivian

Nói xong lời nói tùy tiện, thậm chí còn mang theo ý cười, nhưng ý cười kia lại lộ ra vẻ đáng sợ, ngay cả bụi bậm dường như cũng dừng lượn lờ trong không khí, đây quả thật là đe dọa, con dao trong tay của Vu Duy Thiển không thể nào tiếp tục đâm xuống.

Cũng may vết thương trên cánh tay không sâu, nhưng rất dài, hắn trừng mắt nhìn Lê Khải Liệt, Lê Khải Liệt cũng trừng mắt nhìn hắn.

Hiện tại bọn họ đều biết vì sao hiện tượng biến chất của hắn càng ngày càng rõ ràng, lúc trước hắn bị đạn xước chảy máu ở lễ trao giải, kể từ lúc đó thời gian của hắn không ngừng trôi qua.

Mỗi một lần bị thương, mỗi một lần vận dụng sức lực thì đều tiêu hao sinh mệnh tiềm tàng của hắn, năng lượng mà Vivian cho hắn có thể cam đoan người bình thường sống cả đời, nhưng có người căn bản lại không đủ xài.

"Chỉ là một chút máu, vẫn chưa đến mức sẽ chết, ngươi có cần kinh ngạc như vậy hay không?" Ngữ khí của hắn trở nên cứng ngắt, chậm rãi buông dao xuống, Lê Khải Liệt nhất thời cũng thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ hiện tại Vu Duy Thiển nói cái gì, chỉ cần không cầm hung khí nguy hiểm là được rồi.

"Ngươi cầm dao ở trước mặt ta, ngươi bảo ta có cần lo lắng hay không?" Lê Khải Liệt nhanh chóng đá con dao nhỏ xuống dưới gầm giường, chiếc khăn tay đã sớm dính máu lại được lấy ra, định buộc lại vết thương trên tay của Vu Duy Thiển thì lại bị hắn cự tuyệt, "Nếu đã bị thương thì cũng đừng lãng phí."

Vivian cần chúng nó, lực lượng của Davila sản sinh từ máu, mà lúc này chỉ có máu của hắn mới có thể cứu được nàng, kích thích nguyên tố sinh mệnh của nàng, làm cho nàng có thể tự động khôi phục, nếu không thì nàng sẽ tiếp tục ngủ say, không biết cần bao nhiêu năm mới có thể tỉnh lại.

Đi đến đầu giường, vết thương trên cánh tay của hắn vẫn chưa khép miệng, Lê Khải Liệt trơ mắt nhìn những giọt máu nhiễu xuống bờ môi của Vivian, tóc của Vu Duy Thiển đã xuất hiện một mảnh bạc trắng, còn đôi môi héo úa của Vivian giống như xuất hiện kỳ tích mà dần dần trở nên mềm mại, giống như một thửa ruộng khô cằn lại được cày xới vun bón một lần nữa.

Một giọt, hai giọt theo cánh tay chảy xuống rất chậm nhưng ở trong mắt của Lê Khải Liệt thì lại nhanh vô cùng, cơ hồ là vô số giọt máu, hắn đang trong tư thế chuẩn bị sẵn sàng để nắm lấy tay của Vu Duy Thiển rồi băng bó vết thương, "Đủ chưa?" Hắn ở bên cạnh thúc giục.

"Mới có một chút thì làm sao mà đủ, ngươi chịu không nổi thì đừng nhìn nữa." Dường như đã quen với chuyện như vậy, Vu Duy Thiển trả lời rất xác định, nhưng ánh mắt của Lê Khải Liệt vẫn không hề nhúc nhích, "Không nhìn ngươi thì ai biết ngươi sẽ làm ra chuyện gì, không nhìn thì ta mới là chịu không nổi." Nói mấy câu, cơ hồ có thể nghe được tiếng nghiến răng nghiến lợi.

Những lời này hình như đã từng nghe qua, mà hiện tại không chỉ trao đổi lập trường, ngay cả lời thoại cũng bị hoán đổi, Vu Duy Thiển nhịn không được mà mỉm cười, tiếng cười phát ra từ cổ họng, "Lúc đó chẳng phải ta đã cứu ngươi như vậy hay sao, đáng tiếc hiện tại không còn tác dụng đối với ngươi, ngươi cũng không còn cần ta cứu chữa."

Tiếng cười thâm trầm bên trong lời nói, không biết đang cất giấu tư vị như thế nào, cũng như mang theo tâm tình gì để nói ra những lời này, Lê Khải Liệt nhìn Vu Duy Thiển thật sâu, không để ý hiện tại đang là tình huống nào, hắn nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy Vu Duy Thiển.

Đầu tiên là hôn lên hai má của đối phương, không đợi Vu Duy Thiển trách cứ hắn hành động bừa bãi thì hắn đã tự động lui ra, lúc này hắn cũng nâng tay lên, "Ta biết nói cái gì cũng không thể ngăn cản được ngươi, không bằng như vậy, dù sao nàng cần chính là máu, máu của ngươi là điều kiện nhất thiết, có thêm một phần máu của ta cũng không sao."

Dễ dàng búng một cái, móng tay sắc bén hơn cả lưỡi dao, hắn nhếch lên nụ cười đặc trưng của Miracle Leo, dùng chính móng tay của mình để cào rách da, tuy rằng hắn không có năng lực tự chữa lành vết thương, nhưng so với người bình thường thì hơn rất nhiều, có nghĩa tốc độ khép miệng vết thương sẽ rất nhanh, máu sẽ nhanh chóng đông lại, vì đề phòng điểm này mà hắn cào xuống rất sâu.

"Như vậy mới công bằng, đúng không?" Hắn giơ lên cổ tay, quay đầu nói một câu như vậy, Vu Duy Thiển ở ngay bên cạnh hắn, ánh mắt mãnh liệt nhìn hắn giống như muốn sôi trào.

Hai người sóng vai, bầu không khí lại trở nên yên lặng, có thể nghe thấy tiếng máu tươi chảy trong mạch máu, không biết kể từ khi nào thì hai người dường như đã hòa thành một.

Vu Duy Thiển tựa hồ không còn lời nào để nói, khóe miệng luôn mím chặt thành một đường thẳng tắp làm lộ ra cảm giác uy nghiêm thì giờ phút này lại thả lỏng, dịu dàng và nhu hòa, mặc dù chính hắn cũng có thể cảm giác được sự biến hóa trên người, làn da chậm rãi hóa lỏng, ngay cả thị lực cũng bắt đầu giảm sút, nhưng như vậy vẫn chưa ngăn cản hắn nhìn rõ Lê Khải Liệt.

Bởi vì Lê Khải Liệt đang ở ngay bên cạnh hắn, gần trong gang tấc.

"Đủ chưa? Chắc là đủ rồi?" Những giọt máu chảy xuống đã thấm vào làn da của Vivian, làm cho người ta không thể phán đoán đã mất bao nhiêu máu, lần này Lê Khải Liệt hoàn toàn không muốn mạo hiểm, hắn thúc giục người bên cạnh nhanh chóng thu tay về, "Ta thì không sao nhưng còn ngươi–"

Âm điệu lại thay đổi, hắn trầm giọng gầm nhẹ, "Duy, đừng tàn nhẫn như vậy, ngươi có biết hiện tại ngươi như thế nào hay không?"

"Già đến mức khiến ngươi nhìn không ra?" Không biết vì sao Vu Duy Thiển đối đãi với chính mình mà cũng có thể hà khắc như vậy, hắn rất trấn tĩnh, thậm chí còn có thể nói đùa, "Bị người ta nhìn thấy ngươi đứng cạnh một ông lão có lẽ sẽ ảnh hưởng hình tượng đại minh tinh của ngươi, đến lúc đó chắc ta phải hóa trang thôi."

"Hóa trang cái quái gì! Ta muốn ngươi dừng tay!" Lê Khải Liệt mặc kệ Vu Duy Thiển nói nhăng nói cụi, hắn dùng khăn tay đè lại vết thương của đối phương, lần này Vu Duy Thiển không tiếp tục phản đối, "Ta vẫn chưa chết nhanh như vậy đâu, ngươi yên tâm."

Hắn thử trấn an Lê Khải Liệt. Lê Khải Liệt ấn chặt mạch máu, ngăn cản không cho máu di chuyển, dùng khăn tay dính máu buộc chặt cổ tay cho hắn. Hoàn toàn tương phản với Lê Khải Liệt, tốc độ trao đổi chất của hắn đã chậm lại, tựa như ở thời kỳ quá độ từ thanh niên đến trung niên, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được bản thân mình lão hóa rõ ràng như vậy.

"Hiện tại ta cảm nhận được mình còn sống." Đây là sự sống, là sinh mệnh, giống như nước sẽ không ngừng chảy xuôi cho đến khi cạn kiệt, trong lòng của Vu Duy Thiển đầy cảm khái, còn vẻ mặt của Lê Khải Liệt lại âm trầm, mỗi một lần nhìn Vu Duy Thiển thì trong mắt dường như đều mang theo trách móc.

"Hiện tại tốt nhất ngươi đừng nói gì nữa, miễn cho ta nổi nóng với ngươi." Lê Khải Liệt lạnh giọng lên tiếng, động tác trong tay bởi vì kiềm chế tức giận mà trở nên run rẩy.

Khăn tay dính máu của hai người chỉ đủ để buộc lại miệng vết thương, "Ngươi làm chuyện này ở trước mặt ta, ta đã cùng với ngươi, vậy mà ngươi còn nói như vậy, bây giờ ngươi muốn thế nào?" Lời nói khàn đặc nghẹn ở cổ họng dường như muốn bị xé toang. Nguồn:

"Ta muốn ngươi khống chế chính mình, hiện tại ta không có sức lực để ngăn cản ngươi bùng nổ, cho nên đừng nóng giận." Biết Lê Khải Liệt có đầy đủ lý do cho nên Vu Duy Thiển chỉ nói chậm rãi, ôm lấy Lê Khải Liệt với toàn thân tràn đầy sát khí.

"Các ngươi muốn ân ái thì có thể không cần ở trước giường của ta có được hay không?"

Giọng nói mềm mại hơi mang theo oán trách, vô cùng suy nhược, không biết Vivian đã tỉnh lại từ lúc nào, nàng mở mắt, vẫn rất suy yếu, lộ ra bộ dáng vô cùng bất mãn.

"Vivian!" Buông Lê Khải Liệt ra, Vu Duy Thiển tiến lên, Vivian ở trên giường thoạt nhìn vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng ít ra nàng không còn giống một cái xác khô, mà hiện tại chỉ là một cô bé ốm yếu tái nhợt.

"Không cần chú thuật? Nàng như vậy đã ổn hay chưa?" Dường như bất mãn vì nàng phá đám, mặc dù mới một phút trước Lê Khải Liệt còn dùng máu của mình để cứu nàng, nhưng thái độ hiện tại hoàn toàn khác với ban nãy.

"Ngay cả ta tỉnh lại lúc nào mà cũng không biết, các ngươi thật quá vô lương tâm." Ngữ khí chua xót, vẫn chưa thích ứng với ánh sáng trước mắt, Vivian ngủ say đã lâu, nàng xoa mắt rồi chậm rãi ngồi dậy.

Từ lúc nàng cảm nhận được giọt máu đầu tiên thì đã khôi phục ý niệm, đạt đến cấp bậc của nàng thì chú thuật cũng không nhất định phải niệm ra từ miệng, chỉ là hai người ở bên giường quá chăm chú cho đối phương mà không lưu ý đến ánh sáng mông lung tỏa ra phía dưới giường.

"Cảm giác thế nào?" Cũng giống như trước kia, Vu Duy Thiển sờ lên mái tóc của nàng.

Vivian ghét nhất bị người khác làm như vậy, bởi vì trông nàng có vẻ giống một đứa con nít, nhất là ở trước mặt hắn, nàng ghét bị đối xử như vậy, "Wirth, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, cho dù là ngươi–" Nhấc đầu lên, lúc này nàng mới nhìn thấy hắn rõ ràng.

Sắc mặt vừa khôi phục liền trở nên tái nhợt, màu lam tím hội tụ trong đồng tử, "Vì sao? Wirth, vì sao ngươi lại trở thành như vậy? Rốt cục ngươi đã làm cái gì với chính mình–" Lại một lần nữa tạm dừng, nàng ngửi được mùi máu tươi trong không khí, bởi vì ngủ say mà đầu óc mơ hồ rốt cục cũng bắt đầu vận hành trở lại.

Nàng muốn nhào lên, "Là Woodley? Là Woodley làm cho ngươi đến? Hắn dám cả gan vi phạm mệnh lệnh của ta!" Tiếng kêu the thé xuyên thấu toàn bộ căn phòng, càng làm tăng thêm vẻ thê lương trong bóng đêm.

"Có phải hắn nói cho ngươi biết cho nên ngươi mới–" Vivian lảo đảo bước đôi chân trần xuống giường, nàng ngẩng đầu rồi kêu to, "Không – ta không cần ngươi làm như vậy–"

Nước mắt từ trong đôi mắt màu lam tím trào ra, nàng nhào vào lòng của Vu Duy Thiển rồi khóc nức nở như một đứa nhỏ, còn hắn thì không nói gì, nàng cảm giác được bàn tay to lớn của hắn đang vuốt ve trên đầu của mình, rốt cục nhịn không được mà thất thanh òa khóc.

Lê Khải Liệt đứng một bên, giữa Vu Duy Thiển và Vivian vẫn luôn có một thứ gì đó mà hắn không thể thay thế được. Cho dù lúc này có ghen tị muốn chết thì cũng không còn cách nào.

"Ta cũng không muốn ngươi làm như vậy, Vivian, ta không cần ngươi phải trả giá đắt như thế để cứu ta." Giọng nói từ trên đỉnh đầu vẫn dễ nghe như trước, nhưng sự vô tình trong lời nói lại khiến nàng không thể

kiềm chế nước mắt.

"Ngươi vừa mới tìm được hạnh phúc của mình, ta làm sao có thể không cứu ngươi? Ngươi là Wirth, là Wirth của ta, ta muốn ngươi sống hạnh phúc." Nhiều năm qua Vivian đôi khi giống như con của hắn, đôi khi lại giống một người mẹ, nàng nói như vậy, nước mắt thấm ướt áo sơ mi của Vu Duy Thiển.

"Nhìn xem ngươi đi, ngươi làm cho mọi cố gắng của ta đều uổng phí, Wirth của ta không phải như vậy." Nàng nghẹn ngào, ánh mắt đang nhìn nàng vẫn thâm thúy như xưa, cơ thể vẫn cường tràng nhưng nếp nhăn trên mặt, mái tóc bạc…..

"Ta muốn ngươi khôi phục thành bộ dáng như trước! Ngươi không thể làm cho mọi cố gắng của ta bị uổng phí!" Bỗng nhiên lui ra sau, Vivian cắn nát ngón tay của mình, trong miệng niệm chú thuật của Davila, vừa nghe thấy những từ Latinh, không đợi Vu Duy Thiển ra tay thì Lê Khải Liệt đã bụm miệng của nàng lại.

Hắn kéo tay của nàng xuống, nhấc toàn thân của nàng lên, nàng giãy dụa chửi bới, "Leo! Cái tên khốn nạn vô liêm sỉ này! Ngươi yêu hắn như vậy hay sao? Ngươi dám ngăn cản ta cứu hắn?"

Cho dù Vivian có lực lượng mạnh như thế nào thì hiện tại nàng vẫn chỉ là một nữ phù thủy đang có bệnh, vẫn là một nữ phù thủy với thân thể mười hai tuổi, Lê Khải Liệt nắm lấy sau cổ của nàng, "Tin ta đi, hiện tại ta cũng đau lòng giống như ngươi, thậm chí còn đau hơn ngươi rất nhiều." Tiếng nói của Lê Khải Liệt trở nên lạnh lẽo.

"Ta không muốn ủng hộ hắn, nhưng nếu hắn đã làm như vậy thì tốt nhất ngươi đừng uổng phí máu mà hắn đã cho ngươi." Ném Vivian trở lại trên giường, không màng bàn tay của mình vẫn còn nhày nhụa máu tươi, hắn nheo mắt nhìn nàng, "Ngươi đã ổn rồi, hiện tại nhanh chóng bảo người mở cửa, ta muốn băng bó vết thương cho hắn!"

Chỉ có ma quỷ mới biết hiện tại hắn có tâm tình gì, kéo Vu Duy Thiển ngồi xuống ghế dựa, khi dư âm trong giọng nói nôn nóng vẫn còn phiêu tán trong không khí thì cánh cửa bất ngờ được mở ra.

221. Chương 221: Đêm Yên Tĩnh

Trong tay của Woodley cầm thuốc và băng gạc, hắn đứng trước cửa giống như đã sớm đoán được tình huống trong phòng, hắn không hề cảm thấy bất ngờ, phải nói là hết thảy đều nằm trong dự liệu.

Bước đến từng bước, khi Lê Khải Liệt tiếp cận, Woodley tin tưởng nếu nơi này không phải của người Davila, nếu hắn không phải là thân tín của Vivian thì giờ phút này hắn đã bị người đàn ông ở trước mặt xé xác, nhưng may mắn hiện tại chuyện mà Lê Khải Liệt muốn làm nhất không phải là xử quyết hắn mà là cứu Vu Duy Thiển.

"Đưa tay ra." Cầm lấy cái khay từ trong tay của Woodley, Lê Khải Liệt thô bạo mở lọ thuốc, bên trong là thuốc bột cầm máu, đổ hết ra ngoài, Vu Duy Thiển chỉ nhìn thấy băng gạc được quấn thành từng vòng, "Ngươi muốn quấn ta thành xác ướp?" Hắn giật giật cổ tay.

"Câm miệng của ngươi lại!" Lê Khải Liệt gầm nhẹ, đây là lần đầu tiên hắn muốn bóp chết Vu Duy Thiển như vậy, lộ ra sắc mặt tối sầm, tiếp tục quấn băng gạc cho đến khi bên ngoài không còn nhìn thấy vết máu mới thôi.

Bọn họ không quan tâm có một người khác đứng ngoài cửa, Senzou thật giống một người dưng, hắn đứng ở cạnh cửa, khi hắn nhìn thấy cảnh tượng bên trong thì không thể che giấu nỗi kinh ngạc xuất hiện trên mặt của hắn. Không thể nghi ngờ, Vu Duy Thiển là một người đàn ông rất có sức quyến rũ, hắn cao ráo điển trai, có khí chất khiến người ta mê muội, lại toát lên vẻ cao quý cùng với một chút ngạo mạn và vô tình.

Ở trên người hắn ngay cả lúc lộ ra vẻ mặt vô tình cũng trở nên rất quyến rũ, hiện tại hắn không trách cứ thái độ này của Lê Khải Liệt, chẳng qua tất cả mọi người cũng như bao gồm cả hắn đều hiểu rõ tâm tình hiện tại của Lê Khải Liệt.

Mất máu làm cho sắc mặt của Vu Duy Thiển hơi tái nhợt, nếp nhăn phủ kín vầng trán và khóe mắt của hắn, vốn là mái tóc ngắn đen mướt, nay đã trở nên hoa râm, nhưng chúng nó vẫn được chải chuốt rất ngay ngắn, nhưng hắn quả thật già đi rất nhiều, thoạt nhìn còn cứng hơn cả độ tuổi ba mươi của Senzou.

Hắn hơi nhắm mắt lại, cho dù không mở miệng thì hơi thở năm tháng vẫn tỏa ra từ người của hắn, vết chân chim nơi khóe mắt, một chút dấu vết bên môi, giống như bị lưỡi dao xẹt qua. Hắn đang già đi, chỉ trong ngắn ngủi hơn mười phút mà hắn đã từ thanh niên chuyển thành trung niên.

Những người khác trong phòng đều đang nhìn hắn, nhìn hắn lặng lẽ ngồi ở chỗ kia, Lê Khải Liệt băng bó xong vết thương cho hắn, sau đó vẫn tiếp tục ôm hắn, dường như hắn đang mệt mỏi, cũng có thể là không cần người khác vào lúc này, không muốn thấy bất luận kẻ nào, chỉ nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Kinh nghiệm tích lũy mấy trăm năm qua rốt cục không thể che giấu, cho dù không nhìn vào đôi mắt kia thì sự cao quý của một đế vương vẫn ở ngay trên người, trên mặt và trên mỗi một sợi tóc của hắn, sự uy nghiêm cổ xưa tựa như nếp nhăn nơi khóe mắt, không ai có thể xem thường.

"Woodley." Vivian từ trên giường ngồi dậy, tiếng nói the thé đánh vỡ bầu không khí tịch mịch.

"Dạ, tiểu thư." Vẫn giống như bình thường, Woodley cung kính bước đến.

Một cái tát vang dội! Trên mặt của hắn xuất hiện dấu tay đỏ hoe, Vivian dùng hết toàn lực, ngay cả bàn tay cũng run rẩy, "Là ai cho phép ngươi đi thông báo với hắn? Là ai cho phép ngươi làm như vậy? Ngươi là thân tín của ta, đây là kết quả mà ta tin tưởng ngươi hay sao? Ta đã nói cái gì với ngươi? Đã nói cái gì!"

Sắc mặt của nàng hết xanh lại tím, tiếng mắng chửi chói tai đầy tức giận, giờ phút này tuyệt đối không giống một cô bé, đó là sự thịnh nộ của nữ phù thủy Davila, đồng tử khuếch trương, gân xanh đáng sợ nổi lên trên mặt, lại vang lên một tiếng bốp, từ má trái của Woodley đến má phải.

Nàng không hề khóc, âm điệu lãnh khốc cực kỳ giống Vu Duy Thiển khi tức giận, không có bất luận kẻ nào ngăn cản nàng, Woodley cứ đứng trước giường của nàng, bị đánh cho đến khi khóe miệng chảy máu nhưng vẫn không nhúc nhích.

"Tiểu thư, xin người hay nghỉ ngơi, người mệt rồi." Woodley cúi đầu, trên mặt bị đánh đến mức đỏ au.

Vivian cười lạnh, nước mắt bám trên mặt nàng lúc trước vẫn chưa được lau khô, sự phẫn nộ và hối hận thiêu đốt đôi mắt của nàng, tiếng bạt tai vẫn tiếp tục vang lên, hết lần này đến lần khác, không hề gián đoạn, cánh tay của nàng đang run rẩy, tựa như đang tự trừng phạt chính mình.

Thân thể vẫn chưa khôi phục, đáng lý nàng không nên có sức lực nhiều như vậy, nhưng vẫn như cũ dùng hết tất cả sức lực, Woodley không hề giải thích, chỉ nghe thấy tiếng bạt tai liên tục vang lên.

Cho đến khi có người mở miệng, "Đủ rồi, Vivian."

Vu Duy Thiển mở mắt, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng nàng không thể cho rằng chưa có gì xảy ra, ánh mắt thay đổi phương hướng, khi nàng nhìn thấy hắn như vậy thì liền nhịn không được mà xúc động rơi lệ, cắn môi một cách uất ức, không làm như vậy thì nàng sợ chính mình lại tiếp tục òa khóc.

"Ta vẫn chưa chết, ta tin người của Davila nhất định sẽ có biện pháp, trước khi vãn hồi chuyện của ta thì ngươi nên cứu mình trước, như vậy mới có thể cứu ta, có đúng hay không?" Bước chân vẫn trầm ổn như trước, hắn đứng lên rồi đi đến bên giường, sau đó ôm lấy nàng, trong lời nói không cho phép người khác phản bác.

"Wirth…." Nàng ôm lấy cổ hắn rồi nức nở, Vu Duy Thiển sờ đầu của nàng, nàng rút vào lòng của hắn, giống như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn, không còn tiếp phản kháng, "Ta nhất định sẽ cứu ngươi, làm cho ngươi khôi phục! Ta cam đoan!"

Lê Khải Liệt biết mình không nên ghen, nhưng Vivian dù sao cũng không phải một cô bé bình thường, nàng là một người phụ nữ bên trong vóc dáng của một đứa nhỏ, cảm giác được ánh mắt đang phóng đến ở cách

đó không xa, Vivian lại nhích gần vào trong lòng của Vu Duy Thiển, "Như vậy trước khi cơ thể của ta khỏi hẳn thì ngươi có thể ở đây với ta hay không?"

"Đương nhiên." Hắn đặt nàng xuống giường rồi đắp chăn cẩn thận, "Nhưng hiện tại ngươi cần phải ngủ."

Nàng ngoan ngoan nằm xuống, nghĩ đến cái gì đó thì lại ngẩng đầu nhìn sang bên giường, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, "Woodley! Đừng tưởng chuyện này cứ như vậy mà kết thúc! Nếu sau khi ta tỉnh lại mà phát hiện ngươi tiếp tục tự tiện làm chuyện gì đó thì ta sẽ cho ngươi vĩnh viễn trông coi trước cổng tiên linh, vĩnh viễn không thấy mặt trời!"

"Dạ, tiểu thư." Giọng nói có chút nặng nề, bởi vì hai gò má sưng đỏ mà không còn lưu loát như lúc trước, Woodley cúi đầu đáp ứng, những gì hắn muốn làm cũng chỉ đến đây mà thôi.

Cho dù Vivian tỉnh lại nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, kế tiếp còn cần rất nhiều máu, hắn phải đi gọi người chuẩn bị.

Vu Duy Thển khiến cho nàng khôi phục lại chức năng tự hấp thu lực lượng, người của Davila được xưng là những bậc thầy phù thủy sử dụng máu tươi, là bởi vì bọn họ bẩm sinh đã có bản năng tự hấp thu máu trong người.

Trong thế giới tràn ngập đủ loại nguyên tố và vật chất, xã hội hiện đại tràn ngập các công nghệ kỹ thuật cao, các nguyên tố tự nhiên đã khó có thể sử dụng một cách đơn giản, duy nhất máu người vẫn tồn tại năng lượng như cũ, đây cũng là lý do vì sao người của Davila không bị diệt sạch mà vẫn còn phát triển như trước.

Woodley chuẩn bị phòng cho Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt, phục vụ như khách quý, thái độ trước sau khác biệt, tựa như hai người, đứng trong gian phòng được chuẩn bị chu đáo, Vu Duy Thiển gọi hắn lại, "Trước kia không có phát hiện, hình như ngươi rất ghét ta?"

"Ngài đã cứu tiểu thư, ta không có lý do gì để tiếp tục ghét ngài." Woodley khom người đứng bên cửa, hắn để cho người hầu mang đến trà bánh, bữa tối, các loại thức uống, thậm chí còn mang đến một bình huệ trắng thật lớn làm cho không khí trong gian phòng bỏ trống trở nên nhu hòa hơn một chút.

Thái độ của hắn cung kính như vậy, nếu không sự dụng tiếng Anh mà sử dụng tiếng Trung thì Vu Duy Thiển tin tương hắn nhật định sẽ gọi là ngài, "Như vậy trước kia có lý do? Cổng tiên linh ở đâu?"

"Ta không thể không thừa nhận, ngài Wirth, ngài quả thật hiểu biết không ít về Davila, cổng tiên linh mà ngài muốn biết là nơi ở sau khi qua đời của ngài Zafiro mà trước kia ngài đã từng gặp mặt một lần." Nói ra tất cả, Woodley dường như không ngại cho hắn biết chuyện này, nhưng không trả lời thẳng thắn vấn đề còn lại.

Zafiro.....Khi Vu Duy Thiển nhớ lại thì Woodley đã lui ra ngoài, cánh cửa được đóng lại, bầu không khí trong phòng tiếp tục trở nên yên tĩnh, lặng im đến mức không có một chút tiếng vang, thời gian tựa hồ đình chỉ ở trong này.

"Ta mặc kệ Zafiro là ai, Davila còn có bao nhiêu bí mật quái quỷ gì đi nữa thì ngươi có thể ngoan ngoãn nằm xuống cho ta ngay lập tức có được hay không?" Những từ ngữ toát ra từ khe hở kẽ răng làm phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, Lê Khải Liệt đè ngã Vu Duy Thiển xuống giường.

Hắn bắt đầu cởi bỏ quần áo của đối phương, áo sơ mi có dính máu của hắn còn có nước mắt của Vivian, Lê Khải Liệt cởi ra tất cả, dùng khăn ấm lau mình cho Vu Duy Thiển, giống như lần đầu tiên nhìn thấy thân thể của Vu Duy Thiển, hắn tỉ mỉ, khống chế lực tay của mình.

"Ngươi đối với một ông lão còn có hứng thú hay không?" Đột nhiên tay của Lê Khải Liệt bị giữ chặt, hơi nước trong mắt của Vu Duy Thiển dường như lóe lên, hào quang đen sẫm, duỗi ra cánh tay bị quấn băng, hắn thử thăm dò phản ứng thân thể của Lê Khải Liệt.

"Chẳng lẽ ngươi không biết chính mình và trước kia có sức quyến rũ khác nhau như thế nào hay sao? Nhưng ngươi như vậy–" Đi đường mệt nhọc lại mất máu, Lê Khải Liệt không biết hiện tại Vu Duy Thiển còn có thể thừa nhận hay không. Về phần hắn, vết thương trên tay đã không còn chảy máu, chỉ cần xức một chút thuốc rồi tùy tiện băng lại là được.

"Không phải ngươi cũng giống ta hay sao?" Bọn họ hiện tại đều là bệnh nhân, đụng đến vết thương của Lê Khải Liệt, khi người này đau đớn mà cau mày lại thì Vu Duy Thiển mới nhẹ nhàng không dùng sức, kéo đối phương đến gần, "Nếu ta muốn làm thì ngươi có muốn hay không?"

Hơi thở nóng ấm ngay bên cổ, Vu Duy Thiển đang hôn cổ hắn, nếu hắn tiếp tục thờ ơ thì sẽ không phải là đàn ông, "Hậu quả sẽ rất nghiêm trọng–"

"Giả dụ?" Vu Duy Thiển mất kiên nhẫn, hắn lấp kín bờ môi của Lê Khải Liệt, hắn đã trần trụi mà Lê Khải Liệt vẫn còn mặc quần áo, hắn chậm rãi dùng bàn tay bị quấn băng để cởi bỏ cúc áo của đối phương, sau đó là dây nịt, tấm chăn phủ giường vướng víu bị hắn ném sang một bên.

"Đây là ngươi tự mình rước lấy, ai bảo ngươi ôm Vivian như thế, lại xem nhẹ ta, ta đã rất cố gắng để kiềm chế, có biết hay không?" Giọng nói tràn đầy sức hút trở nên bất ổn, Lê Khải Liệt thô bạo dùng tay vuốt ve thân thể của Vu Duy Thiển.

"Như vậy mà gọi là kiềm chế?" Vu Duy Thiển cười nhạo.

"Ngươi cũng biết ta không thể kiềm chế đối với ngươi kia mà." Lê Khải Liệt biện giải.

Cảm xúc khi chạm vào làn da khác với trước kia, nhưng cũng không ảnh hưởng đến dục vọng đang ngẩng cao của hắn, Vu Duy Thiển có vóc dáng rất cao, thắt lưng lại vô cùng dẻo dai, cơ thể được bảo trì rất tốt cũng không bị biến chất, chẳng qua làn da hơi lỏng một chút, nhưng cho dù có thay đổi thế nào thì Vu Duy Thiển vẫn là Vu Duy Thiển, mỗi môt phản ứng đều là Vu Duy Thiển của trước kia.

Ánh mắt hàm chứa cảm giác uy nghiêm, bởi vì dục vọng mà cần cổ được ưỡn cong, mồ hôi toát ra từ bên tóc mai làm lan tỏa mùi hương chanh, cho dù khóe mắt có thêm nếp nhăn cũng không làm cho sức quyến rũ của hắn bị suy giảm, mà ngược lại càng thêm phần chính chắn, hơn nữa sự uy nghiêm lại càng trở nên mãnh liệt, "Duy—có thể nói đó là may mắn hay không, cho dù ngươi có già thì ngươi vẫn có thể hấp dẫn rất nhiều phụ nữ, thật sự là đáng chết!"

Lê Khải Liệt oán giận, dùng một bộ phận trên thân thể để đi xâm chiến đối phương, thề muốn làm cho người này vĩnh viễn thuộc về chính mình.

Nếu bởi vì Vu Duy Thiển bị thương mà Lê Khải Liệt trở nên thận trọng thì đây tuyệt đối không phải là Lê Khải Liệt, hắn ở trên giường vẫn dũng mãnh như trước, cho dù ý định ban đầu của Vu Duy Thiển cũng không phải như vậy, nhưng hiện tại thể lực của hắn không bằng Lê Khải Liệt, đây là sự thật, cho nên chỉ có thể bị cuốn lấy, bị hôn môi hôn lưng, bị tấn công một cách dịu dàng như tằm ăn rỗi tất cả khí lực còn sót lại.

Ma sát với sàng giường bằng lụa tơ tằm, bởi vì mồ hôi mà ướt đẫm, trên giường có treo rèm, bốn trụ giường cao cao, bao gối trắng tinh khiết, giống như trở về thời cổ xưa. Nơi này không phải một khu dân cư cao cấp, không phải một nơi tràn ngập công nghệ kỹ thuật cao của thế kỷ hai mươi mốt, mà chỉ là một đêm Paris, có lẽ giống như buổi sáng mà vua Louis XVI và hoàng hậu Marie bị đưa lên đoạn đầu đài, mà ánh đèn trong cung điện Véc-Xây vẫn còn đang lấp lánh.

"Duy, ngươi làm cho ta cảm thấy bản thân giống như một bề tôi đang dâm ô với quốc vương của mình, ta vừa kéo ngươi từ ngai vàng xuống dưới, lột sạch tất cả, ngươi làm cho ta hưng phấn." Tiến vào bên trong, Lê Khải Liệt liếm vành tai ở sau lưng của Vu Duy Thiển, ám muội lại dâm loạn, làm cho Vu Duy Thiển thiếu chút nữa đã đá văng người ở trên thân của mình, "….Ngươi tốt nhất…..là câm miệng lại…."

Giọng nói rất nhỏ, tiếng thở dốc bị hắn hung hăng kiềm nén rốt cục cũng phải bật ra khỏi miệng, Lê Khải Liệt ôm chặt thắt lưng của hắn, xoay mặt hắn qua, nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ đang cau mày, biểu cảm tựa như vừa chịu đựng vừa phấn khích, nhận thấy Lê Khải Liệt đang nhìn mình chăm chú, ánh mắt hơi nheo lại của Vu Duy Thiển truyền đến một loại hàm nghĩa nào đó.

Đã sớm ăn ý, Lê Khải Liệt ôm lấy Vu Duy Thiển, "Đợi ta, chúng ta cùng nhau!"

Vừa hôn vừa vuốt ve trên thân thể đang co rút của Vu Duy Thiển, dùng ngón tay xoa lên những nếp nhăn vốn chưa từng tồn tại trên mặt, trên trán, trên khóe mắt, Lê Khải Liệt không hề kiêng kỵ đến sự tồn tại của chúng nó, cũng không bận tâm Vu Duy Thiển có để ý đến việc hắn đụng chạm hay không.

Có lẽ nên cảm thấy may mắn vì Vu Duy Thiển không phải phụ nữ, hắn không để ý đến bề ngoài như vậy, chỉ cần Lê Khải Liệt không để ý, hơn nữa tuổi tác tựa hồ luôn thiên vị đối với đàn ông, khi hắn từ trên giường ngồi dậy, đi vào phòng tắm rồi nhìn vào bộ dáng ở trong gương thì cơ hồ xem như rất hài lòng.

"Mấy người trung niên mà nhìn thấy ngươi thì chắc là phải tuyệt vọng đến mức tự sát, hiện tại chúng ta không thể phủ nhận Chúa rất thiên vị đối với vài người." Người đàn ông bán khỏa thân đi đến sau lưng hắn, "Nhất là đối với ngươi." Lê Khải Liệt ôm hắn, cọ đầu vào cổ của đối phương.

222. Chương 222: Bữa Sáng

"Thôi đi, mấy ngày nữa để xem ngươi còn có thể nói như vậy hay không." Vu Duy Thiển thấy người trong gương rất xa lạ, ngay cả hắn cũng chưa từng nhìn thấy chính mình như vậy, đứng cạnh Lê Khải Liệt có cảm giác không thật sự giống trước kia.

"Bị chính mình mê hoặc hay sao?" Bị người đàn ông ở sau lưng trêu chọc, bởi vì hắn vẫn nhìn vô gương, hắn thản nhiên nhếch khóe miệng, lần đầu tiên cảm nhận rõ ràng sự vô tình của năm tháng như vậy, "Tuổi trẻ thật là tốt."

Hắn bỗng nhiên nói ra những lời này, không hề có cảm khái, chỉ là bình thản khách quan nói ra như thế, thậm chí có một chút lãnh đạm quá mức, Lê Khải Liệt buông hắn ra, cùng hắn nhìn vào trong gương, "Ngươi có hối hận hay không?"

"Hối hận vì cứu Vivian? Không có khả năng." Hắn lắc đầu, đối diện với Lê Khải Liệt ở trong gương, "Con người dù sao cũng phải chịu trách nhiệm vì những gì mình đã làm ra, ta vứt bỏ một thứ vì ngươi nên mới tạo thành kết quả hiện tại, nếu không có Vivian, tình huống sẽ càng tệ hại."

"Cảm giác thế nào?" Tránh né vấn đề về Vivian, Lê Khải Liệt chạm vào cánh tay của Vu Duy Thiển cách lớp áo ngủ, "Ta cố gắng không đụng vào vết thương của ngươi, nhưng ngươi cũng biết tình trạng thân thể của mình hiện tại–" không tính là tốt lắm.

"Cảm giác hiện tại? Ta cảm thấy thân thể tựa như mới bị xe nghiền qua." Liếc mắt nhìn, so với giọng điệu trào phúng thì ngữ thanh của Vu Duy Thiển rất vững vàng, ngay cả lông mi cũng không hề chớp, tầm mắt của Lê Khải Liệt lập tức rơi xuống thắt lưng và trên lưng của Vu Duy Thiển, nghĩ đến mới vừa rồi, "Ta còn tưởng rằng ta đã rất nhẹ nhàng–"

"Câm miệng của ngươi lại." Một cái khăn mặt bị ném thẳng vào mặt của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển dùng động tác hơi chậm chạp mà tiến vào bồn nước ấm.

Mỗi cử động đều khiến hắn phải cau mày, thật sự không riêng gì vẻ ngoài thay đổi mà chức năng cơ thể cũng đang suy yếu, trên phương diện nào đó thì Vu Duy Thiển thậm chí còn không bằng một người bình thường, Lê Khải Liệt đứng nơi đó, không kiềm chế được sự ảm đạm đang lan tỏa dưới đáy mắt, hắn không tiếp tục truy vấn mà chỉ nhắc nhở, "Đừng quên vết thương của ngươi không được dính nước."

Lê Khải Liệt tiến lên, bởi vì một cánh tay không thể tùy ý cử động nên động tác của Vu Duy Thiển rất chậm chạp, Lê Khải Liệt ngồi bên cạnh bồn tắm để chà lưng cho hắn, giọng nói lắng đọng trong hơi nước, "Lần sau ngươi có thể đòi lại, ta biết ngươi thích công bằng. Bất quá trước tiên ngươi ngồi dậy đi."

Lê Khải Liệt dứt lời, Vu Duy Thiển rốt cục cũng giương mắt lên, "Ngươi sợ ta để ý đến biến hóa của mình cho nên mới nói nhiều lời vô nghĩa như vậy để an ủi ta?"

"Ngươi muốn nghĩ thế nào cũng được, là vô nghĩa hay là chân thành." Vu Duy Thiển phải ngồi dậy, nhìn Lê Khải Liệt thật sâu một cái, Lê Khải Liệt tiếp tục dùng xà phòng để tạo bọt.

Đây là xà phòng đặc chế, mùi hoa cỏ nhẹ nhàng có thể làm cho người ta thư giãn tinh thần, tay chân, thân thể, sau tai, bọn biển màu trắng từ trong tay của Lê Khải Liệt nhẹ nhàng chà lau trên người của Vu Duy

Thiển. Khi một người đàn ông kiêu ngạo chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mất đi tuổi thanh xuân và chức năng cơ thể, cho dù hắn vẫn biểu hiện bình tĩnh, nhưng nội tâm chưa hẳn có thể bình tĩnh như vậy.

Cho nên Lê Khải Liệt chỉ im lặng lau mình cho Vu Duy Thiển, nhìn những giọt nước nhiễu xuống từ sợi tóc không còn đen như trước, Vu Duy Thiển ắt hẳn đang hưởng thụ, lười biếng dựa vào bồn tắm, khép hờ mắt, tiếng nước vờn quanh, bàn tay đặt bên ngoài bồn tắm khẽ nâng lên, "Lấy điếu thuốc lại đây cho ta."

"Đợi một chút." Lê Khải Liệt đi ra ngoài trong chốc lát rồi quay về, miệng ngậm điếu thuốc, sau đó đưa vào miệng của Vu Duy Thiển, "Thử xem." Từ xoang mũi của hắn phả ra một làn khói.

Đây không phải mùi vị quen thuộc, là thuốc lá chuẩn bị sẵn trong phòng của bọn họ, Vu Duy Thiển hít sâu một hơi, "Thuốc lá thủ công, làn khói cũng rất đặc biệt, là công nghệ từ xưa."

"Hình như nàng rất hiểu sở thích của ngươi thì phải?" Những lời này của Lê Khải Liệt bốc lên mùi rất chua, "Ngươi muốn ở lại đây cùng nàng đến khi nào? Nàng không cần ba ba."

"Vậy ngươi muốn ngày mai rời đi?" Dựa vào bồn tắm, tay cầm điếu thuốc vươn ra ngoài, mùi thuốc lá và hơi nước ẩm ướt hòa lẫn vào nhau, vấn đề của hắn không được trả lời ngay lập tức, sau một lát thì Lê Khải Liệt mới trả lời bằng một giọng điệu tựa như bị đè nén, "Đáng tiếc hiện tại có thể cứu được ngươi chỉ có nàng, ngươi muốn rời đi thì ta cũng sẽ không đồng ý."

Chỉ có Vivian có thể cứu hắn, thừa nhận điểm này khiến Lê Khải Liệt vô cùng không cam lòng mà đoạt lấy đếu thuốc từ miệng của Vu Duy Thiển, "Hiện tại nên đến phiên ta nói, thứ này không tốt cho sức khỏe của ngươi." Tình hình đã thay đổi, Vu Duy Thiển không còn bất tử, không còn là kẻ bàng quan đứng nhìn mọi thứ, hiện tại hắn sẽ bị đủ loại sự vật trong thế giới này ảnh hưởng, bất cứ thói quen gì cũng có thể tạo thành thương tổn đối với thân thể của hắn.

Đem nửa điếu thuốc còn lại ngậm vào miệng, Lê Khải Liệt vừa nheo mắt vừa lấy tay lau đi bọt xà phòng bám đằng sau lỗ tai của Vu Duy Thiển, "Nơi này có Senzou, còn có Vivian, đến bây giờ ta còn chưa bị chết đuối vì ghen tị cũng là một điều khiến ta phải bất ngờ."

"Ngươi có biết căn nguyên mà Senzou nói là cái gì hay không?" Giữ chặt tay của Lê Khải Liệt rồi kéo đối phương vào trong nước, Vu Duy Thiếp gạt tàn thuốc, một nhúm bụi tỏa ra, vừa vặn bám vào tóc. Ánh mắt của Lê Khải Liệt trở nên lạnh lẽo, bên trong tuôn ra những tia lửa bập bùng, dùng nước tẩy đi bụi bậm bám trên tóc của Vu Duy Thiển, sau đó hắn kéo đối phương vào trong lòng.

Hô hấp của Lê Khải Liệt rất nặng, cánh tay cũng siết rất chặt, lại dùng tiếng nói khàn đặc thản nhiên để trả lời Vu Duy Thiển, "Supuringu là một gia tộc có danh vọng, do chính phủ Nhật Bản đỡ đần–" Dừng lại một chút, "Chết tiệt! Ngươi có thể không nhắc đến hắn có được hay không?" Cố gắng nhẫn nhịn nhưng rốt cục vẫn tuôn ra vài câu mắng chửi.

"Ngươi tiếp tục làm ta sợ thử xem, Duy, ngươi cũng không biết tâm tình của ta là gì khi chỉ biết trơ mắt nhìn ngươi trở thành như vậy mà không thể ngăn cản! Ngươi hiểu ta hay không? Ta thấy ngươi căn bản là không hiểu! Bây giờ mà ngươi còn nói với ta về cái tên Senzou kia!" Hắn cắn răng gầm nhẹ, hàm răng siết chặt, ánh mắt quỷ bí khủng bố, "Lúc trước hắn tiếp cận ngươi là có mục đích, mặc kệ căn nguyên là cái gì, Supuringu có quan hệ gì với ngươi, hắn chỉ muốn tìm được thứ gì đó trên người của ngươi."

"Ta biết, bất quá nơi này là chỗ của Vivan, chúng ta chỉ là khách, ngươi không thể đuổi hắn đi." Ngón tay mang theo mùi thuốc lá xẹt qua mái tóc trước trán của Lê Khải Liệt, "Với lại, ai nói ta không biết tâm tình của ngươi?"

Xoay người đè xuống, bọt nước văng lên, "Hiện tại có phải ngươi cần một nụ hôn hay không?" Bờ môi kề sát làm cho hết thảy ngôn ngữ đều mất đi tác dụng.

Nếu nơi này không phải nhà của Vivian, nếu tình huống trước mắt không phải như vậy thì Lê Khải Liệt nhất định sẽ không nhẫn nhịn, Vu Duy Thiển biết điểm này, Lê Khải Liệt cũng vậy, mặc kệ chuyến đi Paris này nhận được cái gì hay mất đi cái gì thì ít nhất hiện tại bọn họ vẫn còn đang ôm hôn nhau.

"Vẫn chưa có tin của Bode?" Ngày hôm sau, Vu Duy Thiển vẫn giống như bình thường, rời giường rửa mặt, sau đó bắt đầu dùng bữa sáng, Lê Khải Liệt ngồi đối diện với hắn, chỉ duy nhất khác biệt chính là ở giữa bọn họ lại có thêm Vivian.

"Samantha đã phái người đi thăm dò, có tin thì sẽ lập tức báo cho ta biết, món xà lách của ngươi như thế nào?" Nhìn hắn dùng cơm, ở trước mặt Lê Khải Liệt là sữa và đủ loại thịt, thậm chí còn cò nội tạng động vật đã rửa sạch, vốn là thứ không nên đặt trên bàn ăn.

Vivian dùng ánh mắt rất đặc biệt để nhìn Lê Khải Liệt, ở trước mặt nàng là một ly chất lỏng màu đỏ rất giống nước cà chua, nàng nhấp cái miệng nhỏ rồi liếm liếm môi, "Ta nghĩ cả đời này ngươi cũng sẽ không có hứng thú với xà lách, có phải hay không?" Nàng nháy mắt, giống như đã nhìn thấu hết thảy.

Biết biến hóa trên người không thể qua mắt Vivian, nếu không thì bữa sáng mà người của Davila chuẩn bị sẽ không đặc biệt như vậy, Lê Khải Liệt thản nhiên dùng bữa sáng đặc biệt của mình, "Hâm mộ sao? Có muốn nếm thử không?"

Hắn dùng nỉa giơ lên một miếng thịt có bám theo tơ máu, Vivian nhăn lại khuôn mặt nhỏ nhắn, để lộ biểu tình chán ghét, sau đó hắn bỏ miếng thịt vào miệng của mình, "Cái này và thứ mà ngươi cần cũng chẳng có gì khác nhau." Nhai nuốt, một sợi tơ máu tràn ra khóe miệng, hắn dùng khăn lau một chút, động tác lưu loát giống như đang ngồi ăn món nai nướng trong nhà hàng cao cấp.

Nhìn thấy vết máu trên khăn ăn cùng với nụ cười trên mặt của Lê Khải Liệt, còn có đôi mắt thú không hề có cảm tình, Vivian nôn khan một tiếng, Lê Khải Liệt cười to, trước khi Vivian giơ chân thì Vu Duy Thiển liền gõ chén một cái, "Các ngươi mấy tuổi rồi?"

"Nể mặt Duy đi." Lê Khải Liệt không tiếp tục đùa với Vivian, Vivian hừ lạnh, "Ta mới là không cần so đo với một tên dã man như ngươi."

Máu là một loại thần thánh đối với người của Davila, khác với thói quen ăn uống của Lê Khải Liệt, đối với người phụ nữ nếu ở trên bàn ăn mà nhìn thấy những hình ảnh máu me như vậy thì đương nhiên không thể dễ dàng chấp nhận, nhưng cũng giống như Lê Khải Liệt, nàng sẽ không cãi lời Vu Duy Thiển.

Hắn ngồi ở bàn ăn rất có uy nghiêm của chủ nhân, bọn họ tựa như một nhà ba người, chẳng qua là một loại kết hợp kỳ lạ, đều tự dùng xong bữa, không biết Vivian đã làm cái gì mà hiện tại nàng có vẻ tốt hơn rất nhiều, tinh thần và sắc mặt đều khôi phục lại như trước. Sau đó nàng cho người mang đến một phần bánh quy, vừa ăn bánh giống như một đứa nhỏ vừa phân phó người hầu chuẩn bị trà cho buổi chiều.

Bởi vì Vu Duy Thiển đồng ý sẽ ở lại đây với Vivian nên nàng lợi dụng triệt để cơ hội này, nàng nhảy lên đầu gối của hắn, còn cố ý cọ xát ngực hắn như đang làm nũng, Lê Khải Liệt lôi nàng từ trên người của Vu Duy Thiển xuống, "Đừng phá hắn."

Vivian trừng mắt nhìn, Lê Khải Liệt nhướng mi, "Đêm qua hắn mệt lắm rồi, ngươi có cần ta nói rõ hơn không?"

"Lê Khải Liệt." Trước khi Vivian lên án hắn thì Vu Duy Thiển dùng vẻ mặt uy nghiêm lãnh khốc bày ra biểu tình tức giận, "Đừng nói chuyện này ở trước mặt của Vivian."

Lê Khải Liệt biết hắn kiêng kỵ tâm tình của Vivian, hắn buông tay ra, tỏ vẻ sẽ không nói tiếp.

"Ta không phải con nít, Wirth." Vivian đứng dậy, ôm lấy khuôn mặt của hắn, nhìn khuôn mặt này, nàng cố gắng che đậy nỗi đau trong lòng, "Ngươi quên rồi hay sao? Tuổi của ta còn lớn hơn cả ngươi! Ngươi muốn bảo vệ ta đến khi nào?"

"Chúng ta là bạn bè, Vivian, trước khi có hắn thì ngươi luôn ở bên ta, ta thật có lỗi, lần này ta lại nghi ngờ ngươi." Trên thực tế là Vivian luôn bảo vệ hắn, Vu Duy Thiển cảm thấy áy náy.

?

Tiếng chuông di động reo lên, Lê Khải Liệt cầm lấy, "Ta đi bắt điện thoại, hy vọng khi ta quay lại thì các ngươi còn ở nơi này, không được đi đâu hết, có biết chưa?" Hắn nhìn lướt qua mọi người trong phòng, Vivian, Woodley giống cái bóng, đương nhiên quan trọng nhất là Vu Duy Thiển.

"Còn sợ có người xông vào hay sao? Không ai có thể làm ra chuyện gì ở địa bàn của Davila, ngoại trừ người của Davila, ngươi đi đi, một chút nữa ta sẽ dắt Wirth bỏ trốn." Ngẩng cao đầu, Vivian nửa thật nửa đùa mà uy hiếp.

"Cẩn thận." Không để ý đến nàng, hắn chỉ dặn dò Vu Duy Thiển một câu, sau đó mới chịu ra ngoài bắt điện thoại, thuốc đồng hóa ở trong tay Bode, có liên lụy mơ hồ với bọn họ, mà Senzou lại ở ngay đây, cho nên hắn có nhiều chuyện phải lo lắng.

Nơi này tín hiệu không tốt lắm, hắn đi được vài bước, đến góc hành lang thì nhìn thấy có một bóng người vừa vặn lướt qua, đó là Senzou?

Thu hồi tầm mắt, hắn nghe thấy giọng nữ truyền đến từ đầu dây điện thoại bên kia, "Tin tức mà ngươi muốn ta điều tra đã có, Bode đi Paris, ở chỗ của ta cũng xảy ra một chút chuyện, tin tức về thuốc đồng hóa đã bị lộ, gần đây Hecate rất bề bộn công việc, ta sợ là không giúp gì được cho các ngươi, bất quá ta nghĩ là ngươi có thể đối phó được, đúng rồi, hình như hiện tại các ngươi đang ở–"

"Paris." Tiếng Pháp vốn nên mềm mại nhưng khi tuôn ra từ miệng của Lê Khải Liệt lại trở nên sắc bén, nheo mắt lại, hắn từ trên cửa sổ nhìn xuống, Senzou đi qua cánh cổng lớn, leo lên xe rồi rời đi.

……

223. Chương 223: Ghi Chép Của Zafiro

Cánh cổng lại một lần nữa được đóng lại, mọi người trong phòng không có ai quan tâm Senzou đi đâu, Vivian không đuổi hắn đi đã là nể mặt hắn, cũng vì hắn từng nguyện ý dùng lực lượng của mình để giúp Vu Duy Thiển nên nàng mới thay đổi thái độ với hắn, mà chuyện lần này lại hoàn toàn chọc giận Vivian.

"Hừ, ta biết ngay hắn không phải cái thứ gì tốt lành mà, khi đó luôn mồm nguyện ý giúp ngươi, kỳ thật căn bản chỉ vì lợi ích của mình." Trong tay cầm bánh quy, nàng nhìn chiếc xe rời đi từ phía sau rèm che, cười lạnh một tiếng.

"Hắn vốn chỉ là một thương nhân." Vu Duy Thiển có lẽ nên cám ơn hắn, nếu không có Senzou thì hắn còn không biết Vivian đã làm nhiều chuyện vì hắn như vậy.

Senzou đến thăm là lúc Vivian đang mê man, chỉ cần có thể giúp ích cho nàng thì Woodley đương nhiên sẽ không từ chối lời đề nghị của hắn, nhưng Vivian vẫn canh cánh trong lòng, "Kỳ thật ngươi không cần làm như vậy vì ta, Wirth, ngủ vài thập niên thì ta sẽ tỉnh lại, tuy rằng sẽ rất yếu nhưng cũng nhanh chóng khôi phục, đừng quên ta là người Davila."

Nàng xoay người, Vu Duy Thiển không còn ngồi ở bàn ăn, "Chỉ vài thập niên?"

"….Được rồi, có lẽ là lâu hơn một chút…." Nàng đùa nghịch gấu váy, Vu Duy Thiển đứng bên cạnh lò sưởi, mặc âu phục vừa người, đeo cà vạt, đang nhìn về hướng nàng, bộ dáng kia khiến người chột dạ không thể trả lời, nàng không khỏi nghẹn lời.

Vài thập niên hoặc là mấy trăm năm, chỉ cần nguyên tố trong cơ thể của nàng vẫn còn ngủ say, không thể tiếp thu năng lượng mà thân thể cần thì nàng vẫn sẽ tiếp tục ngủ, đến ngày nàng tỉnh lại thì hắn đã sớm qua đời.

Chẳng qua nàng không muốn nhìn thấy hắn rời khỏi thế giới này, nàng tình nguyện mọi chuyện xảy ra trong lúc nàng ngủ, đến khi nàng tỉnh lại thì có thể xem như đây chỉ là một giấc mộng, trong khi hiện tại Wirth của nàng có bộ dáng gì?

"Ta thích ngươi của trước kia hơn." Bĩu môi, nàng thở dài, Vu Duy Thiển nhìn ra phương xa, "Thật đáng tiếc đã để ngươi thất vọng, nhưng đây mới đúng là con người." Khi nói những lời này, nét mặt của hắn không hề có biểu cảm.

"…..Hối hận sao? Đừng lừa dối chính mình, Wirth, nói cho ta biết ngươi có hối hận hay không? Vì hắn mà làm đến mức này, trở thành tình trạng như ngày hôm nay. Ta đã từng nói hắn là vận rủi của ngươi rồi mà."

Nàng thở dài, kéo ra rèm che, vị trí trong phòng này rất cao, nàng đứng trên ghế bên cửa sổ rồi nhìn ra ngoài.

Xa xa dòng xe chạy ngược chạy xuôi, đường phố phồn hoa náo nhiệt, nam nữ tới lui….

"Người đứng trên cao đã sớm quen nhìn cảnh vật từ đằng xa, muốn hắn trở lại tầng dưới cùng như từ đầu, chỉ nhìn thấy mảnh đất dưới chân, hắn thật sự cam tâm tình nguyện mà không hối hận hay sao?" Cho dù trên mặt không có cảm xúc, nhưng lời của nói của Vivian vẫn văng vẳng bên tai.

Hắn từng vượt qua tất cả nhân loại trên thế giới, đứng ngoài quy tắc của vũ trụ, hắn không phải thần cũng không phải người, nhưng hắn có được năm tháng vô tận có thể tùy ý sử dụng, có thể làm bất cứ chuyện gì hắn muốn, nhưng hiện tại thời gian của hắn chỉ còn tính bằng ngày, sẽ bị thương, thậm chí sẽ chết.

Tất cả đều đã thay đổi.

Trên kính mơ hồ hé ra một gương mặt với mái tóc hoa râm, những nếp nhăn của tuổi xế chiều, có một chút xa lạ, cũng không xấu xí, thậm chí rất quyến rũ, một sức quyến rũ đầy nam tính của người đàn ông trung niên, trầm ổn mà quyết đoán, nhưng Vu Duy Thiển tự biết đây chỉ là mặt ngoài, sinh lực mà Vivian cho hắn đã tổn hao quá phân nửa.

"Ta còn bao nhiêu lâu?" Bình tĩnh nhìn ra phương xa, hắn hỏi một cách thản nhiên.

Vivian nắm chặt rèm che, hít sâu một hơi, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh thậm chí lãnh khốc giống Vu Duy Thiển để trả lời, "Ta không biết, có lẽ là vài năm hoặc chỉ còn mấy thàng."

Ánh sáng ban ngày chiếu rọi dưới đáy mắt, đồng tử màu đen tựa như tinh thể, hấp thu hết thảy nhiệt độ, hắn giống như lộ ra biểu cảm mỉa mai, lại giống như rất phiền muộn, Vivian biết hắn nghĩ đến ai, vì vậy mới ra vẻ thoải mái mà mỉm cười, "Bất quá chỉ cần cẩn thận, đừng chảy máu đừng bị thương, nói không chừng còn có thể sống thêm mười mấy năm hoặc vài thập niên nữa."

Tiếng cười trống rỗng văng vẳng trong phòng, Vu Duy Thiển không lên tiếng, bọn họ đều biết đây chỉ là một loại an ủi.

"Có lẽ ngài Zafiro có cách." Vẫn im lặng đứng bên cạnh, Woodley đột nhiên xen vào, Vu Duy Thiển cũng không xa lạ đối với cái tên này, Vivian dường như lại bị kinh ngạc một chút, bất thình lình quay đầu lại.

"Ngươi nói cái gì, Woodley, thầy đã qua đời, chính hắn vứt bỏ thân phận Davila của mình, lựa chọn vĩnh viễn ngủ say, ngươi quên rồi hay sao?" Nàng trừng mắt nhìn Woodley, trong khi Vu Duy Thiển lại cảm thấy rất hứng thú đối với những gì Woodley vừa nói, "Còn có cách gì?"

Vivian đã từng nói sẽ cứu hắn, hắn không nghi ngờ điều đó, nhưng thân thể của nàng mới khôi phục một chút, hắn cũng không hy vọng Vivian vì giúp hắn mà phải hy sinh, nếu có thể thông qua cách khác thì sẽ hay hơn.

"Cửa tiên linh là nơi mà ngài Zafiro ngủ say, hắn là người hiểu rõ Davila nhất, là thầy của tất cả Divila, có lẽ trong ghi chép của hắn sẽ tìm được cách giải quyết tình trạng hiện tại của ngài Wirth." Woodley là thân tín của Vivian, bình thường tiếp xúc đều là bí mật của người Davila, hắn có thể nghĩ đến thì Vivian nhất định đã sớm nghĩ đến, chẳng qua nàng không nói ra, nhưng hắn lại chọn ngay lúc này để lên tiếng.

"Woodley! Đừng nói, chuyện đó không có khả năng, hắn sẽ không đồng ý." Vivian quả nhiên biết, nàng thẳng thắn từ chối, Woodley lắc đầu, "Tiểu thư, đó là ý của ngài Zafiro, kỳ thật đã sớm nên làm như vậy, tiểu thư đừng quên lúc trước lưu ngài Wirth ở chỗ này của chúng ta là vì làm cho hắn có thể ở những năm kế tiếp–"

"Câm mồm! Ai cho phép ngươi nói ra chuyện này?" Giống như có một trận cuồng phong, trong mắt của Vivian tràn ngập màu đen, gân xanh bên cổ giật giật, "Ngươi đã từng hứa, Woodley, ngươi dám vi phạm mệnh lệnh của ta!"

"Nhưng mà tiểu thư, nếu không nói thì ai sẽ biết ngươi vì người đàn ông này mà phải hy sinh nhiều như thế?" Từ đó đến nay luôn làm người bàng quan, kỳ thật Woodley biết rất nhiều, cũng bởi vì trung thành với Vivian mà không khỏi cảm thấy uất ức.

"Woodley, ngươi nói đi." Giữ chặt Vivian với bộ mặt dữ tợn, ánh mắt của Vu Duy Thiển trở nên thâm trầm, lớn tiếng nói, "Kể ra tất cả những gì ngươi biết."

"Tốt, thưa ngài." Woodley hơi khom người xuống, "Không riêng gì lần này, ở một trăm năm trước tiểu thư đã từng giúp ngài, ngài Zafiro giữ ngài lại làm khách là vì muốn ngài cũng trở thành một thành viên của Davila, làm cho ngài có thể bầu bạn với tiểu thư."

Nói cho dễ nghe thì là khách, trên thực tế lúc trước Zafiro chỉ xem Vu Duy Thiển là một món đồ chơi, dùng để làm đồ chơi tiêu khiển thời gian, bởi vì thời gian đối với người của Davila là vô nghĩa, dù sao bọn họ cũng muốn tìm một thứ gì đó thú vị, mà người phương Đông biết cách sử dụng pháp thuật lại bị nguyền rủa như Vu Duy Thiển là sự lựa chọn tốt nhất.

Zafiro nói cho hắn biết hai cách để có thể thoát khỏi bất tử, nếu Vu Duy Thiển khuất phục trước năm tháng buồn chán, bị thời gian tra tấn đến mức sống không nổi, như vậy có thể áp dụng phương pháp đầu tiên, nhưng sau đó hắn sẽ được cứu sống và sẽ trở thành món đồ chơi của Vivian.

Phương pháp thứ hai, dốc hết tất cả vì tình yêu, khi hắn yêu một người, vì người này mà vứt bỏ hết thảy thì hắn có thể thoát khỏi lời nguyền và sẽ chấm dứt cuộc sống, nhưng người của Davila có thể cho người ta sinh mệnh thì đương nhiên cũng có cách làm cho người chết sống lại.

Trong dự tính của Zafiro, người làm cho hắn vào sinh ra tử ắt hẳn là Vivian, nếu là như vậy thì Vu Duy Thiển sẽ sống lại với danh nghĩa là người của Davila, chính thức trở thành người Davila, là bạn đời của Vivian.

"Hóa ra còn có chuyện này, vậy mà ngươi chưa từng nói với ta, Vivian, ta thật sự không nên xem ngươi là một đứa nhỏ." Vu Duy Thiển chưa từng lộ ra vẻ mặt phức tạp như vậy, hắn lật trang giấy, đây là ghi chép do Zafiro lưu lại, trong đó tự thuật chuyện năm xưa được an bài như thế nào, rồi sau đó Zafiro đã yên tâm rời đi như thế nào.

Cổng tiên linh là nơi mà Vivian đã uy hiếp sẽ lưu đày Woodley tại đó, sau khi Vu Duy Thiển yêu cầu, hoặc nên nói thẳng ra là mệnh lệnh, Vivian cũng chỉ có thể bất đắc dĩ để Woodley dẫn đường đi vào nơi này.

Dưới lòng đất, vĩnh viễn dưới lòng đất, nơi chôn dấu tất cả bí mật.

Bất quá nơi này cũng không ghê tởm như phòng thí nghiệm và nhà lao của gia tộc Claudy, hầm ngầm bị đổi thành phòng sách, lớn đến mức làm người ta nghi ngờ có phải diện tích nơi đây rộng hơn cả tầng trên hay không, trái phải đều có giá sách, trên mặt đất có một loại trận pháp và hoa văn được vẽ bằng chất lỏng đặc thù.

Đây ắt hẳn là máu và một loại rể cây thực vật nào đó tạo thành, bởi vì trong không khí có một mùi đặc trưng, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm vẫn chưa tán đi, nơi này rất yên tĩnh, ngoại trừ giá sách thì còn có bàn ghế, mà trong trận pháp có một loạt quan tài được sắp xếp dựa theo một trình tự đặc biệt.

Nằm ở giữa chính là Zafiro, Vivian và Woodley vừa vào thì trước hết làm nghi lễ của người Davila, đặt hai ngón tay lên trên cổ, Zafiro là thầy của tất cả mọi người.

Vu Duy Thiển không phải người của Davila, hiện tại hắn xem như một nửa người chết, nửa người thường nửa Daivla, tóm lại không biết nên xem là cái gì, hắn đi đến bên chiếc bàn và tìm thấy rất nhiều ghi chép của Zafiro, chúng nó đều được đặt theo nguyên trạng.

Khi hắn lẩm nhẩm thì không ai dám nói gì, Vivian hiển nhiên lộ ra vẻ mặt lo sợ, rõ ràng là nàng làm đúng nhưng vẫn sợ hắn không vui, như vậy hắn sẽ không tiếp tục cần nàng giúp đỡ. Hắn kiêu ngạo như vậy, coi trọng sinh mạng như vậy thì làm sao có thể chịu được người khác an bài vận mệnh của mình, làm cho người ta thao túng sinh mạng của hắn?

Woodley và Vivian đều nhớ rõ cảnh tượng mới vừa rồi

Sau khi Vu Duy Thiển nghe xong thì đã tức giận và khiếp sợ như thế nào, không thể diễn tả bằng ngôn từ, cho dù chuyện lúc này là do Woodley cố ý thúc đẩy nhưng vẫn không thể tránh khỏi kinh hãi, Zafiro là thầy của Davila, có lẽ cả đời của hắn đã làm sai một chuyện, đồng thời cũng đánh giá sai Vu Duy Thiển.

Vu Duy Thiển không yêu Vivian, hắn không kính sợ hay thần phục người của Daivla, mà ngược lại người dính vào tình cảm chính là Vivian, nàng lựa chọn giải thoát cho hắn rời đi.

Có ai ngờ được chuyện này? Bất quá chỉ nói cho bọn họ biết, cho dù tự nhận tài trí hơn người, vượt qua nhân loại thì bọn họ cũng chỉ là sinh vật gần với loài người mà thôi, luôn tự cho mình là siêu phàm, đương nhiên cũng sẽ phạm sai lầm.

Nếu Zafiro nhìn thấy tình cảnh ngày hôm nay thì sẽ có cảm tưởng thế nào? Woodley đứng một bên, hiện tại không cần hắn nói thêm gì nữa, đây là nguyên nhân mà hắn không thích Vu Duy Thiển, người này không biết bất cứ chuyện gì, cũng không hề cảm ơn.

"Đây là nơi mà các thế hệ tổ tiên của Davila ngủ say, không gian ở nơi này là bất tận, nơi này cũng là lựa chọn cho những ai nhàm chán và không còn vướng bận để vĩnh viễn ngủ say." Sợ sự áp bách trong bầu không khí im lặng, Vivian không thể không phá vỡ nó.

Vĩnh viễn ngủ say khác với tử vong, nhưng cũng có cùng kết cục giống tử vong, người Davila bị rút cạn máu, rốt cục không có cách nào tái tạo lại lực lượng, vĩnh viễn bị rơi vào trạng thái yên lặng.

Vivian thiếu chút nữa đã trở thành như vậy, đương nhiên máu của nàng vẫn chưa cạn kiệt nên Vu Duy Thiển vẫn có thể cứu được nàng, ở một trình độ nào đó mà nói thì Vu Duy Thiển đã sớm có liên quan đến Davila.

"Hiện tại là lúc nào?" Thân là chủ nhân, khách đang lật xem tư liệu trước bàn, nghe thấy hắn đột nhiên hỏi như vậy thì Vivian lập tức hoàn hồn.

"Gần giữa trưa, thưa ngài." Woodley lễ phép, Vu Duy Thiển nhíu nhíu mày.

"Phái người đến hỏi xem Leo đang ở đâu, có phải vẫn còn ở phòng ăn hay không." Vivian lập tức hiểu ý của Vu Duy Thiển, nàng phân phó với Woodley.

Lê Khải Liệt chỉ đi nghe điện thoại, có lẽ sẽ nhanh chóng quay lại, một khi hắn phát hiện bọn họ không ở trong phòng ăn, nếu tìm khắp nơi mà cũng không thấy.....Nói không chừng hắn sẽ lục tung tất cả các phòng ở đây!

Woodley cũng lo lắng như Vivian, hắn vội vàng đi ra ngoài.

"Vivian, vì sao lại đứng cách xa ta như vậy?" Vu Duy Thiển vươn tay về phía nàng, "Ngươi không nợ ta điều gì cả." Nàng đứng ngay nơi đó, vẻ mặt thật cẩn thận, giống như sợ hắn lộ ra ánh mắt chán ghét.

"Ngươi sẽ không hận ta cũng như sẽ không chán ghét ta?" Ánh mắt của nàng sáng ngời, hắn gật đầu, "Đương nhiên sẽ không, cô ngốc."

Nàng phóng người qua, được hắn đỡ lấy, "Ta thật sự sợ ngươi biết chuyện này sẽ tức giận, không ai thích bị xem là đồ chơi, Zafiro hiểu biết rất nhiều, hắn xem người của Davila quá cao, hắn cảm thấy nhân loại chỉ là những kẻ thấp kém."

"Người tự cao tự đại ở chỗ nào cũng có." Làm sao có thể trách Vivian, lời của hắn mang hai hàm nghĩa, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, "Đáng lý phải là ta hỏi ngươi, Vivian, chẳng lẽ ngươi không hận ta?"

Lúc này không phải là ánh mắt xem một cô bé, hắn thật sự nghiêm túc, tựa như đối đãi với một người phụ nữ trưởng thành, chỉ là như vậy đã khiến nàng rất hài lòng, lập tức mỉm cười, "Hận? Không thể nào, ta làm sao có thể hận ngươi, hết thảy mọi chuyện đều là do ta nguyện ý, ngươi cũng biết là ta đối với ngươi như thế nào mà."

Đáy mắt có nét phong tình đầy nữ tính, nhưng khuôn mặt vĩnh viễn là của một cô bé, đây là nỗi bi ai của Vivian, lần đầu tiên hắn cảm thấy có lỗi như vậy, nâng mặt nàng lên, tựa như nàng vẫn hy vọng, đặt xuống một nụ hôn cho nàng.

Không phải trên trán, cũng không phải hai má, nụ hôn này ở ngay trên môi, Vivian không phải chưa từng được hôn nhưng lúc này bả vai lại run nhè nhẹ, đỏ mặt giống một thiếu nữ, chỉ là đụng chạm bờ môi mà đã khiến nàng choáng váng.

Khi Vu Duy Thiển buông nàng ra thì ngoài cửa liền vang lên tiếng bước chân dồn dập, không chỉ một người, phía sau Woodley còn có người khác, bước chân của Lê Khải Liệt vội vàng, còn chưa chờ Woodley đi tìm hắn thì không biết bằng cách nào mà hắn có thể xác định hướng đi của Vu Duy Thiển, hắn đã tìm được tầng hầm này, phía sau của hắn còn có Reid và Amy Lee.

Còn Vivian đang nhảy nhót, nàng nhìn thấy Lê Khải Liệt nhưng không bận tâm làm sao hắn tìm được chỗ này, nàng vừa cười vừa liếm khóe miệng, xảo quyệt giống một con mèo nhỏ, "Wirth rốt cục đã hôn ta! Hắn hôn ta! Là môi nha!"

224. Chương 224: Nguy Cơ Tiềm Tàng

Nàng cố ý bĩu môi, dùng ngón tay nhỏ nhắn chỉ điểm, hào quang trong mắt chớp động, đây là khoe khoang mà cũng là khiêu khích, bước chân của Lê Khải Liệt vội vã một chút, xung quanh giống như nổi lên một trận sóng nhiệt cuồn cuộn, ánh mắt như dã lang nháy mắt dừng lại trên thân của một người.

Vu Duy Thiển đang ở ngay bên kia, đối phương nghe thấy Vivian nói nhưng không phủ nhận, như vậy những lời này của Vivian không phải vì kích thích hắn mà cố ý nói như thế.

"Ta không ở bên cạnh ngươi trong chốc lát mà ngươi đã hôn nàng?" Ánh mắt của Lê Khải Liệt trở nên rất nguy hiểm, tiếng nói hùng hậu chấn động trong không gian rộng lớn, hắn bước đến, Vu Duy Thiển không muốn giải thích quá nhiều mà chỉ gật đầu thừa nhận, "Chỉ là một cái hôn."

Đương nhiên đây không phải là một nụ hôn môi cho có lệ, nhưng hắn cũng không giải thích gì nhiều, hắn quả thật đã hôn Vivian, nhìn hắn thản nhiên như thế, vẻ mặt của Lê Khải Liệt lại trở nên bí hiểm, liếc mắt nhìn Vivian một cái, với kinh nghiệm bấy lâu nay thì Lê Khải Liệt rất dễ dàng phán đoán nụ hôn vừa rồi đã đến trình độ nào.

Ghen quá hóa cuồng, Lê Khải Liệt cười lạnh một cách tà khí, "Xem kỹ đi, thế này mới gọi là hôn."

Cũng không bận tâm đây là đâu, xung quanh còn có ai, giống như để chứng minh chủ quyền, hắn kéo Vu Duy Thiển qua rồi hung hăng in lên bờ môi của đối phương.

Lê Khải Liệt biết rất rõ tầm quan trọng của Vivian đối với Vu Duy Thiển, tình cảm mà Vu Duy Thiển dành cho nàng cũng không phải loại tình cảm nam nữ bình thường, nó rất kỳ diệu, không thể giải thích, có lẽ chỉ có người sống qua năm tháng dài lâu như Vivian mới có thể lý giải được sự cô độc của hắn.

Cho nên Lê Khải Liệt vẫn luôn để ý, tuy rằng một nụ hôn cũng không tính là gì, nhưng điều này chứng tỏ Duy của hắn đã xem Vivian trở thành một phụ nữ trưởng thành, hắn làm sao có thể cao hứng cho được? Vì vậy hắn bắt đầu tiến hành nụ hôn chiếm đoạt, hoàn toàn không chừa lối thoát, cho đến khi bờ môi của Vu Duy Thiển nóng lên.

Đây xác thật là một nụ hôn sâu đúng tiêu chuẩn, cố gắng với sâu vào trong tận cổ họng, cơ hồ làm cho người ta liên tưởng đến một chuyện, lần đầu tiên gặp Lê Khải Liệt, tình huống lúc ấy dường như có một chút giống như thế này.

Sau lưng của Vu Duy Thiển chạm vào cái bàn, hắn cau mày, cũng giống như lúc trước, ăn miếng trả miếng, nắm lấy sau cổ của Lê Khải Liệt, bước chân của hai người lần lượt đan xen vào nhau, hắn xoay người lại rồi áp Lê Khải Liệt vào giá sách, chờ đến khi hơi thở hòa lẫn mùi thuốc lá và máu tươi thì mới thở hổn hển rồi thối lui, "Mới nhẫn nhịn vài ngày mà bây giờ lại tái phát?"

"Đúng thì sao? Vài ngày vẫn chưa đủ? Như vậy mới không còn dấu vết của người khác." Ngón tay cọ lên đôi môi của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt hôn một cách cuồng nhiệt, hắn nhìn Vu Duy Thiển bằng cặp mắt gian tà, "Thân thể của hắn chỉ có phản ứng đối với ta."

"Phản ứng như vậy sao?" Đánh một cú vào vai của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển nhìn đối phương lộ ra vẻ mặt đắc ý vênh váo, giọng nói lạnh lùng âm trầm kéo cái tên nói chuyện quá mức làm càn này quay về thực tế, "Đừng đùa." Hắn thấp giọng cảnh cáo, Vivian vẫn còn đang yếu, hơn nữa chỗ mà bọn họ đang đứng là nơi bí mật nhất của người Davila.

Kỳ thật đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này, Vivian hừ một tiếng rồi quay đầu đi, nhắm mắt làm ngơ, nàng đương nhiên biết Vu Duy Thiển đối với nàng không giống như đối với Lê Khải Liệt, vừa rồi nàng chỉ quá cao hứng nên mới khoe khoang trước mặt người đàn ông kia mà thôi.

Hai người đi theo Lê Khải Liệt đang đứng trước cửa, Amy Lee giống như nằm mơ khi nhìn thấy không gian quá mức rộng lớn này, "Đây là chỗ nào, có liên quan gì với hình ảnh trong đầu của ta?"

"Đương nhiên là có liên quan." Reid trả lời ngắn gọn, biết nơi này cũng không thích hợp với người ngoài như bọn họ, nhưng hắn đã đáp ứng sẽ giúp Amy Lee xóa bỏ phần ký ức không thuộc về mình, cho nên cũng đi theo đến Paris.

Amy Lee vẫn chưa biết hình ảnh trong đầu của mình là do Woodley đã động tay động chân, hắn hoàn toàn mơ hồ. Những người râu ria vốn không nên đi vào nơi này, Vivian hạ lệnh cho tất cả mọi người đều ra ngoài. Khi đi ra ngoài, Vu Duy Thiển đi ngang qua người nàng.

"Đừng nói với hắn." Một câu lạnh lùng khe khẽ tản ra, tựa như gió thổi qua, ngực của Vivian lỡ mất một nhịp, thiếu chút nữa đã tưởng là ảo giác, âm điệu lạnh lẽo hoàn toàn khác với nụ hôn ôn nhu mới vừa rồi, đó là cảnh cáo bắt buộc nàng phải tuân thủ.

Hắn không muốn để cho Lê Khải Liệt biết hắn còn bao nhiêu thời gian, cũng không muốn cho đối phương biết kỳ thật hắn đã có cách giải quyết tình trạng hiện tại. Mặc dù cách kia có thể sẽ làm cho một loại tình hình tệ hại nào đó xuất hiện, nhưng ít ra hắn vẫn có thể sống tiếp, chẳng phải hay sao?

Vì sao? Vivian cũng không muốn dùng cách này, bởi vì nàng biết Vu Duy Thiển kiêu ngạo, nhưng vẫn nhịn không được mà bắt đầu nghi hoặc.

Thoáng dừng chân để nhìn hai người đang sóng vai đi phía trước, nàng không biết Wirth có tự mình phát hiện hay không, khi đi đường, hắn luôn nghiêng người dựa vào một phía, mà phía đó có Lê Khải Liệt.

Vu Duy Thiển không phải người lãng mạn, cũng không có thói quen ôm ấp khi bước đi, nắm tay cũng rất hiếm, nhưng Lê Khải Liệt dường như cẩn thận một cách thái quá, hắn luôn đứng phía sau Vu Duy Thiển một chút, mặc kệ là vì lo lắng hay thế nào thì hắn luôn để cho Vu Duy Thiển ở trong tầm mắt của mình, duỗi tay ra là có thể chạm đến.

"Làm sao ngươi tìm được ta? Nơi này không phải nhà của ngươi, ta nghĩ cổng tiên linh của Davila không dễ tìm như vậy." Trở lại phòng nghỉ, sự nghi ngờ của Vu Duy Thiển dẫn đến một tiếng cười, Lê Khải Liệt rút ra một thứ từ trong túi tiền, "Ngươi nghĩ rằng ta có thể dễ dàng để ngươi lại một mình? Ngay tại đây và vào lúc này hay sao?"

"Đương nhiên không có khả năng." Hắn cầm lấy một con chíp thu tín hiệu, "Ta đặt một con chip trên người của ngươi, như vậy mặc kệ ngươi đi đâu thì ta vẫn có thể tìm được ngươi."

"Cho dù là chân trời góc biển thì ta cũng sẽ bám theo." Ánh mắt thâm tình Lê Khải Liệt khiến người ta không có cách nào kháng cự, từ trước cho đến nay hắn luôn là người nói được thì sẽ làm được, Vu Duy Thiển không thể xem đây là một lời nói khoa trương, "Không cần ngươi đến chân trời góc biển, chẳng phải hiện tại ta đang ở ngay đây hay sao."

Con chíp thu tín hiệu, đây quả thật là chuyện mà Lê Khải Liệt đã nói và đã làm được, Vu Duy Thiển không tức giận, quá khứ của Lê Khải Liệt làm cho hắn có một loại cảm giác mất mát không thể xác định, hắn không thừa nhận bản thân mình là Claudy, cũng đã rời khỏi Hashim từ rất sớm, mặc kệ là làm Tham Lang hay là Miracle Leo, hắn thường xuyên lưu lạc ở khắp nơi trên thế giới, chỉ đến khi gặp được Vu Duy Thiển thì mới chịu an phận.

"Ngồi xuống đây." Vu Duy Thiển vươn tay về phía Lê Khải Liệt, ánh mắt chăm chú của Lê Khải Liệt nhìn hắn trở nên âm trầm thêm vài phần, ngồi xuống bên cạnh hắn rồi choàng tay ôm vai hắn một cách tự nhiên.

Người ngồi cạnh Lê Khải Liệt có mái tóc hoa râm, tựa hồ đã hơn bốn mươi tuổi, trên khuôn mặt quá mức nghiêm chỉnh không có tỳ vết, khí chất lạnh lẽo cổ điển…..Reid và Amy Lee đã vô số lần xác nhận đây quả thật là Vu Duy Thiển, nếu không thì không có ai nói chuyện như vậy với Lê Khải Liệt, nhưng chỉ mới vài ngày không gặp mà hắn đã xuất hiện biến hóa lớn như vậy, bọn họ thật sự không dám tin tưởng vào mắt của mình.

Nhưng ở đây cũng không thích hợp để hỏi chuyện này, còn có chuyện quan trọng hơn.

"Đã có rất nhiều quốc gia và tổ chức biết về thuốc đồng hóa, Hecate cố gắng giấu diếm nhưng vô tác dụng, giống như có người nào hoặc lực lượng gì đó đang thúc đẩy, hiện tại gián điệp của các quốc gia đều ngầm hành động." Ngồi xuống, Reid nói ra tình hình trước mắt.

Xe của hắn chạy qua khi xe của Senzou rời đi, sau khi nhận được tin tức từ Lê Khải Liệt, biết tập đoàn tài chính Barthory không liên quan quá lớn đến chuyện này, hắn liền dẫn Amy Lee đến đây để giải quyết vấn đề trong đầu của đối phương, sở dĩ đích thân đến là vì Reid tin tưởng mấu chốt của chuyện này vẫn sẽ ở trên người của Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển.

Địa chỉ là do Samantha nói cho hắn, Reid dẫn theo Amy Lee đến đây, dạo quanh một vòng trong tòa lâu đài cũng không tìm thấy Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt nóng nảy bật con chíp thu tín hiệu lên, vì vậy mới đi theo tín hiệu mà tìm đến nơi này.

Hắn cũng không nghe thấy cuộc đối thoại của Vu Duy Thiển và Vivian, nhưng trực giác của dã thú rất đáng sợ, ánh mắt quỷ bí quan sát tất cả các vật đặt dưới tầng hầm một lần, sau đó đem tất cả những gì quan sát được và nghi vấn đặt ở trong lòng.

Hiện tại ở trong phòng nghỉ để cho người ta ngủ trưa có vài người hoặc ngồi hoặc đứng, mỗi người đều tự đăm chiêu, Amy Lee được dẫn đi trị liệu, có thể nói hắn chính là người vô tội nhất trong mọi người ở đây, trong khi vấn đề trước mắt của Reid là đi tìm thuốc đồng hóa, hắn vừa thốt lên thì Lê Khải Liệt lập tức hỏi một cách thờ ơ, "Như vậy thì sao?"

"Thì sao? Thì sẽ khiến cho cả thế giới hỗn loạn, sẽ càng có nhiều Amy Lee bị liên lụy vào chuyện này, nếu thứ kia bị sử dụng sai mục đích thì chúng ta đều biết sẽ xảy ra chuyện gì!" Lập tức đứng dậy, Reid hiếm khi kích động như vậy, là đội trưởng đội đặc nhiệm FBI, hắn biết rõ tai họa gì sẽ xảy ra trước mắt bọn họ.

"Vừa rồi ngươi nói Bode cũng đến Paris." Không có quá lớn phản ứng đối với lời của Reid, Vu Duy Thiển hỏi Lê Khải Liệt, đối phương cau mày, "Đúng vậy, hắn cũng đến Paris, Reid, hiện tại ngươi không nên sốt ruột ở nơi này, người cầm thuốc đồng hóa ở trong tay và không biết sẽ làm ra chuyện gì chính là Bode."

"Ta đã liên hệ với cảnh sát Pháp, bọn họ sẽ điều động cảnh sát truy nã Bode, nhưng ta hy vọng Bode sẽ không rơi vào tay của bọn họ, nếu không…" Reid lộ ra vẻ mặt lo lắng, thứ kia rơi vào tay của bất kỳ quốc gia nào thì cũng chẳng an toàn hơn bao nhiêu so với Bode.

"Ta cũng hy vọng có thể nhanh chóng tìm được hắn." Mặc dù đã thành người thường nhưng vẫn có một loại khí chất vượt quá người bình thường, khi Vu Duy Thiển nói ra những lời này thì tựa hồ cũng không phải vì lo lắng cho tương lai của nhân loại, "Dù sao tai họa cũng sẽ được giải quyết, ta không lo lắng thuốc đồng hóa…."

Khi những người khác bao gồm cả Lê Khải Liệt chuyển tầm mắt về phía Vu Duy Thiển thì chỉ thấy hắn trầm ngâm lắc nhẹ ly cà phê trong tay, "Tìm được Bode, có lẽ hắn có thể giải quyết vấn đề trên người của ngươi."

Không ai có tâm tình ăn trưa, cho nên Vivian bảo người đưa lên buổi xế, hương cà phê và mùi sữa ngọt ngào tràn ngập trong không khí làm cho cảm xúc căng thẳng của mọi người có phần giảm bớt, nhưng một câu của Vu Duy Thển lại làm cho bầu không khí chuyển thành một loại quỷ dị kiểu khác.

Biến hóa trên người của Lê Khải Liệt mặc dù không rõ ràng như Vu Duy Thiển nhưng mọi người ở đây đều biết, ngay cả hắn cũng không thèm che giấu, "Nếu có thể không ngộ thương ngươi, hơn nữa giả dụ ta có thể kiềm chế kích động thì ta cũng không có gì bất mãn đối với những phần biến hóa còn lại."

"Ít ra ta vẫn còn là người so với đám quái vật kia." Sau buổi trưa ánh nắng trở nên đỏ rực, chiếu vào bên mặt của Lê Khải Liệt, làm cho tóc của hắn đỏ như máu, hắn nặng nề bổ sung thêm một câu, giọng nói như

thể đang trào phúng.

"Nếu ngày nào đó tỉnh lại mà ngươi nhìn thấy xác của ta thì không biết ngươi sẽ thành cái gì." Giọng nói lạnh lùng, những lời tức giận của Vu Duy Thiển lại đâm vào chính nhược điểm của Lê Khải Liệt khiến đôi mắt của đối phương trở nên đỏ ngầu, như thể bị sung huyết, Lê Khải Liệt gầm nhẹ một tiếng, "Ta làm sao có thể tổn thương ngươi."

Nụ cười quỷ bí, hắn chậm rãi nói tiếp, "Nếu thật sự là như vậy, không cần chờ ngươi bị thương thì ta trước tiên sẽ–" Một bàn tay mạnh mẽ bụm chặt miệng của hắn, "Nhưng không ai có thể cam đoan trạng thái hiện tại của ngươi có chuyển biến xấu hay không, ngẫm lại tương lai của mình đi, chẳng lẽ ngươi không muốn trở lại sân khấu? Ngươi sinh ra đã thuộc về nơi đó, đừng phủ nhận."

Vu Duy Thiển ngăn cản Lê Khải Liệt nói ra một vài lời có thể làm cho hắn tức giận, đến khi buông tay, Lê Khải Liệt giống như bất đắc dĩ, ánh mắt có một chút kỳ lạ, tiếp theo hắn vừa thở dài vừa móc ra điện thoại rồi bấm số, "Ka Zhaye, tình hình thế nào?"

Hắn bấm vào nút phóng lớn loa để cho âm thanh của Ka Zhaye truyền ra ngoài, "Điện hạ, ta đi theo Senzou đến một nơi rất hẻo lánh thì bị hắn cắt đuôi, có lẽ hắn hẹn gặp ai ở đó, ta ở đây tìm vài lần, khi quay về thì liền nhìn thấy một bóng người, rất giống quái nhân che mặt lần trước."

Bode! Vài người cùng nhau nhìn chằm chằm Lê Khải Liệt, từ khi nào thì hắn….

"Bám theo, mặc kệ ngươi dùng cách gì, khi quay về thì ta muốn biết hắn ở nơi nào." Dường như không nhìn thấy những tầm mắt ở xung quanh, giọng nói âm u đầy kiên quyết, "Đây là mệnh lệnh."

"Dạ, điện hạ." Đầu dây bên kia cúp máy, Ka Zhaye từ nghi ngờ đến tin phục, nay đã hoàn toàn xem Lê Khải Liệt là hoàng tử Hashim, hắn trả lời không hề do dự,

225. Chương 225: Giao Dịch

Hắn cũng từng nghi ngờ Lê Khải Liệt, so với công chúa Lydia thì vị hoàng tử này quả thật có một chút khó nắm bắt, bất quá chức trách quân nhân chính là mệnh lệnh phải phục tùng, mà trải qua nhiều chuyện, mặc kệ là cố ý hay vô ý, bí mật của Lê Khải Liệt dần dần mở ra trước mặt làm cho hắn hiểu rõ chính mình đang làm cái gì, quả thật làm cho Ka Zhaye có cảm giác được tín nhiệm.

Tuy rằng chức trách là phục tùng, nhưng người ta luôn hy vọng biết rõ chân tướng mà không phải chỉ bị xem như công cụ chấp hành mệnh lệnh. Sau khi cúp máy, ánh mắt của Ka Zhaye nhìn chằm chằm vào thân ảnh đang theo dõi trong bóng tối.

Quái nhân mặc áo choàng đi qua ngã tư đường vào buổi chiều, ở đây không có quá nhiều người sẽ tò mò ngắm nhìn, có lẽ Bode có chút thích thú nên hắn không đi vội vã, ngược lại còn lưu lại trên đường một lúc lâu, giống một nghệ thuật gia kỳ quái không ngừng đi lại trên đường.

Ka Zhaye nghi ngờ không biết đối phương có nhìn thấy hắn hay không, nhưng trên thực tế với năng lực của hắn, lại ở ngay ngã tư đường như vậy thì đối phương không thể dễ dàng phát hiện, trừ phi là để xác nhận có phải bị theo dõi hay không.

Cho đến buổi chiều, thân ảnh mặc áo choàng rốt cục đi về nơi có ít vết chân ở ngã tư đường, Ka Zhaye lặng lẽ đuổi theo, ngay lúc này đối phương đột nhiên chạy như điên khiến người ta phải giật mình.

Bị phát hiện! Ka Zhaye đuổi theo, đến nửa đường nếu bị thất lạc thì sao, không bằng hiện tại bắt giữ người nọ! Đang suy tính như vậy, khi chạy đến một ngã rẽ, hắn còn chưa kịp ra tay thì thân ảnh mặc áo choàng đột nhiên đánh úp trở lại.

Hắc hắc, bên tai vang lên vài tiếng cười quái dị, hắn ra tay đón đỡ đối phương, chiếc nón áo choàng từ từ rớt xuống, để lộ khuôn mặt không giống con người, một khuôn mặt dẹp bí, người da đen, ánh mắt vừa ngây dại vừa điên cuồng.

Không phải Bode?! Ka Zhaye lui ra sau vài bước, hắn biết mình đã phạm phải sai lầm, "Không xong!" Nếu đây không phải Bode mà là thứ gì đó, như vậy hắn đã theo dõi nhầm người, thứ này chỉ để kéo dài thời gian và đánh lạc hướng mà thôi!

Mệnh lệnh của Lê Khải Liệt là theo dõi hành tung của Bode mà không phải bắt Bode trở về, đương nhiên là có dụng ý của hắn, đồng thời hắn cũng lo lắng trong tay của Bode vẫn còn thuốc để chế tạo quái nhân, hiện tại Ka Zhaye đang đối mặt chính là một trong số đó.

Đám quái nhân này là do Bode nghĩ cách đem lên máy bay hay là hắn đến đây rồi mới chế tạo ra chúng nó, hiện tại Ka Zhaye không có thời gian để nghĩ đến chuyện đó, hắn phát hiện thứ này vô cùng khó đối phó.

Trước kia gặp phải quái vật phần lớn đều là bộ dáng khủng bố, nửa người nửa thú, còn người này lại có gương mặt con người, nhưng dường như trong đầu đã bị động tay động chân, chỉ biết chiến đấu mà không có cảm giác đau đớn, kiềm chế Ka Zhaye, dùng tay và dùng răng nanh, đây là cách chiến đấu nguyên thủy nhất.

Người được huấn luyện đầy đủ gặp phải kẻ điên là tình huống hiện tại mà Ka Zhaye gặp phải, rút ra thanh mã tấu từ trên lưng, lưỡi dao ngăn cản răng nanh của đối phương, tay còn lại rút điện thoại ra, hắn phải nhanh chóng báo với điện hạ Leo.

Nhà của Vivian.

Tiếng chuông điện thoại của Lê Khải Liệt vang lên lúc gần chạng vạng, "Điện hạ–" Đầu dây bên kia sau khi hô lên một tiếng thì không còn nói thêm câu nào nữa, thay vào đó là tiếng va chạm của quyền cước, cùng với tiếng kêu không giống như của con người.

Bọn họ vừa dùng xong bữa tối, người của Reid đang tìm kiếm manh mối ở xung quanh, vì để thuận tiện lấy được tin tức quan trọng nên hắn không rời khỏi nơi này, đến khi Lê Khải Liệt bắt máy thì ánh mắt của mọi người lại một lần nữa tập trung vào chiếc điện thoại của hắn, tất cả bọn họ đều nín thở.

Cốc, cốc, cốc, cùng lúc đó có người ở bên ngoài gõ cửa.

Gió thổi phất một góc áo choàng, người đeo mặt nạ ở cửa sổ cúi đầu với bọn họ, mặt nạ màu trắng cùng với đóa hồng trên môi giống như bóng ma nhà hát opera, Bode thích nhìn vẻ mặt của người khác khi thấy hắn xuất hiện như trong một vở kịch.

Kinh ngạc, bất ngờ, thận trọng, hoặc là bình tĩnh....tỷ như Vu Duy Thiển. Hắn đứng lên, đi qua rồi mở ra cửa sổ, gió hất tung mái tóc của hắn, màu hoa râm và nếp nhăn trên mặt làm cho Bode chợt kinh ngạc một chút.

Bode nhảy xuống đất, sau đó xoay người về phía Lê Khải Liệt, "Đã lâu không gặp, Leo, ta không biết ngươi làm sao có thể chịu được khi hắn trở thành như vậy, bất quá được rồi, ta không liên quan đến chuyện kia–"

Bóng người chợt lóe lên, Bode bị nắm cổ áo rồi bị ấn ngã xuống đất, trước mặt là đôi mắt thú màu vàng óng hơi co rút, "Nếu không liên quan đến ngươi thì còn liên quan đến ai? Muốn chết?" Mặc kệ Bode tự mình đến đây là vì cái gì. Lê Khải Liệt lại cầm lấy điện thoại rồi nói, "Thứ vô dụng kia, mặc kệ ngươi muốn xử lý thế nào cũng được."

"Dạ, điện hạ." Bên kia Ka Zhaye đang hăng hái chiến đấu, muốn chế ngự tên quái nhân giả thành Bode để tìm manh mối cũng không dễ dàng, có đôi khi bắt sống còn khó hơn so với giết người.

Nghe thấy một câu muốn xử lý thế nào cũng được thì hắn lập tức nắm lấy mái tóc rậm rạp của đối phương, giống như chém một quả dưa hấu bằng mã tấu.

Khi máu tươi rơi xuống đất thì phía bên này Bode đang từ dưới đất đứng dậy, một lần nữa chỉnh lại mặt nạ của mình, "Vài ngày không gặp, vẫn như xưa, người ở đây thật đông, chẳng lẽ đều không hoan nghênh ta hay sao?"

Ngoại trừ Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển đang ngồi thì còn có Vivian, Woodley đứng sau lưng nàng, trong khi Reid thì đứng một góc, dùng ánh mắt độc đáo để quan sát hắn, giống như giây tiếp theo sẽ ném hắn vào tù.

Bode tựa như phạm nhân đang bị thẩm vấn, bị bao vây, khuôn mặt bị bỏng được bao kín bằng băng gạc, nhìn không ra biểu cảm, Vu Duy Thiển rút tay ra khỏi túi, xòe tay ra trước mặt Bode, "Thuốc đồng hóa."

"Nó thật sự không ở trong tay ta." Bode trả lời không hề chần chờ, "Ta mới giao nó cho Senzou."

Nhiệt độ xung quanh giống như giảm xuống mấy độ, gió nổi lên, sắc trời bên ngoài u ám, xem ra là sắp mưa, sắc mặt của mấy người ở đây cũng giống như tiết trời bên ngoài, Lê Khải Liệt nghe thấy câu như thế nhưng cũng không cảm thấy bất ngờ, chẳng qua đáy mắt như có tia lửa xẹt qua, "Hắn còn muốn ngươi làm cái gì nữa?"

"Hắn muốn ta tìm thuốc đồng hóa, muốn ta nói cho hắn biết cách sử dụng, các ngươi nhất định đều cảm thấy kỳ lạ, vì sao lúc trước ta nói không muốn cả đời chế tạo đám quái vật kia giống như cha của mình, vậy mà bây giờ lại thành như vậy." Hắn bật cười, tiếng cười ở phía sau mặt nạ trở nên trống rỗng và hư vô.

"Senzou không đơn giản, hắn có thể tìm được ta, còn dám uy hiếp ta!" Bode nghiến răng giận dữ, "Thuốc đồng hóa là của cha ta chế tạo ra, nó không nên xuất hiện trên thế giới này, gia tộc Claudy đã bị hủy diệt, đáng lý nên chấm dứt hết thảy trong tay của ta!"

Nhưng mà không có, không biết Senzou nghe được thứ kia ở chỗ nào, sau đó tìm được Bode vẫn chưa chết, yêu cầu hắn chiếm được thứ kia, mặc kệ là kết tinh của ma thuật hay là vật chất được bào chế theo công nghệ cao, nói tóm lại Senzou muốn nó.

"Cho nên ta không phải kẻ thù của các ngươi, ta tới đây để xin giúp đỡ." Bode luôn cười hì hì, bộ dáng bất cần đời, mỗi khi thấy hắn lộ ra vẻ thận trọng không giống tính cách của hắn thì sẽ thấy giọng nói của hắn không hề có một chút vui đùa nào.

Vu Duy Thiển im lặng đối với lời nói của Bode, tựa hồ đang phán đoán có thể tin tưởng được bao nhiêu, muốn Lê Khải Liệt tin tưởng thì nhất định phải thuyết phục Vu Duy Thiển, Bode biết rõ điểm này, "Wirth, có phải ngươi muốn Leo khôi phục nguyên trạng đúng không? Có lẽ ta sẽ giúp được ngươi."

"Nhưng điều kiện trao đổi là gì? Chúng ta cũng phải giúp ngươi, có phải hay không?" Đã sớm chờ Bode nói ra những lời này, người nam nhân có bề ngoài chính chắn mà không dễ đả động đang đứng bên cửa sổ, chắn lối thoát ra ngoài.

"Ngươi có cách gì?" Lê Khải Liệt có lẽ vẫn không lo lắng cho chính mình bằng Vu Duy Thiển, nhưng hắn quả thật không muốn làm Vu Duy Thiển bị thương một lần nữa.

"Đừng hòng giở trò, Bode, đây là máu của Claudy, chẳng lẽ ngươi có đủ khả năng làm cho dòng máu bị thức tỉnh lại một lần nữa ngủ say hay sao?"

Đôi mắt thú khẽ nheo lại đang cười nhạo, lúc nào cũng cố gắng kiềm chế dục vọng muốn hủy hoại tất cả, ánh mắt của Lê Khải Liệt còn khủng bố hơn so với dã thú, ai dám giở trò trước mặt hắn sẽ rơi vào hậu quả đáng sợ, trong những người ở đây, Bode là người hiểu rõ nhất tình trạng hiện tại của Lê Khải Liệt là thế nào.

"Ta không thể làm cho dòng máu bị thức tỉnh rơi vào trạng thái ngủ say, nhưng ta có thể giảm bớt tình hình này." Là bác sĩ tư của gia tộc Claudy, hắn là người có tư cách nhất khi nói ra những lời như vậy, Bode chỉnh lại chiếc nơ trên cổ áo, "Nên cám ơn Claudy đã cho ta nghiên cứu nhiều như thế, ta còn giữ lại mẫu máu của ngươi, bao gồm vật chất làm tăng hoạt tính trong đó, thứ kia sẽ thiêu đốt tiềm năng của cơ thể con người, kích thích năng lực mà người thường không thể đạt được, truyền thuyết có nói gia tộc Claudy là hậu duệ của người sói, quả thật những lời này không hề sai."

"Sai rồi." Một tiếng cười đùa cợt, Vivian ở bên cạnh nghe thấy hết thảy, nàng đứng lên từ ghế ngồi, "Ai bảo Claudy là hậu duệ của người sói, ta thấy ngươi xem phim quá nhiều rồi đó."

"Người sói và ma cà rồng chỉ là do những kẻ đã từng chứng kiến Claudy và Davila bịa đặt ra từ chuyện xưa, đối với người của Davila mà nói thì đây là một loại sỉ nhục, tuy rằng chúng ta thích ban đêm nhưng chúng

ta vẫn bình yên vô sự dưới ánh mặt trời, đương nhiên cũng không sợ tỏi và các chất bằng bạc." Woodley bổ sung.

"Trên đầu giường của ta còn treo thánh giá kia kìa." Lộ ra hàm răng trắng nõn, Vivian giả vờ thành bộ mặt quỷ bí, đôi mắt màu lam tím nổi bật trên làn da trắng ngần, nàng như một nữ vương kiêu căng đang ngẩng cao đầu, "Chỉ là gien vượt quá người thường làm cho chúng ta có được năng lực đặc biệt, người sói và ma cà rồng chỉ là ảo tưởng mà các ngươi tự nghĩ ra, đừng đem những thứ đó gán ghép lên người của chúng ta."

Gia tộc Claudy tự nhận mình là hậu duệ của người sói, đó là chuyện của bọn họ, nàng tỏ vẻ khinh thường chuyện này.

Bode biết thân phận của Vivian nên không phản bác, hắn không muốn tranh cãi với những sinh vật có niên kỷ rất cổ xưa này, "Đúng vậy, tiểu thư Vivian, được rồi, xin cho ta nói tiếp có được hay không." Hắn chỉ vào Lê Khải Liệt.

"Leo, mặc kệ tổ tiên của Claudy là cái gì, ta có cách để trung hòa vật chất tăng hoạt tính trong cơ thể của ngươi, làm cho ngươi không đến mức lộ ra hình dạng khác người như vậy, hơn nữa khi ức chế lực lượng thì sẽ giúp ngươi có tuổi thọ lâu dài, chẳng phải đây là chuyện tốt hay sao?"

Trên mặt của Lê Khải Liệt không có ý cười. Chuyện tốt? Hắn nhìn Vu Duy Thiển ở phía đối diện, "Ta có thể sống lâu hơn trong khi hắn lại càng lúc càng lão hóa, ngươi xem đây là chuyện tốt?"

Tiếng rống giận chấn động gian phòng, gân xanh trên trán giật mạnh, phía chân trời đột nhiên xẹt lên một luồng sấm sét, mưa bắt đầu nhiễu hạt. Hắn đứng ở nơi đó, không thể che giấu hơi thở khát máu, vẻ mặt âm u nặng nề, nếu ngồi ở đây không phải những người này thì khi nhìn thấy Lê Khải Liệt như hiện tại, bọn họ sẽ rời xa hắn ngay lập tức, rời xa nguy hiểm ở trước mắt.

"Liệt!" Mọi người nên cám ơn Vu Duy Thiển, giọng nói của hắn luôn vang lên rất đúng lúc, "Ngươi bình tĩnh một chút cho ta! Cho dù ngươi muốn xé xác hắn thì cũng không phải ngay lúc này, chúng ta giúp hắn tìm về thuốc đồng hóa, hắn sẽ giúp ngươi giải quyết phiền phức trên người, chuyện này rất công bằng, về phần ta, bây giờ vẫn chưa chết được." Bạn đang ?

Hắn luôn lạnh lùng đối với bản thân mình, "Mặc kệ ngươi có chấp nhận hay không, ta đồng ý cuộc giao dịch này."

Câu trả lời của hắn gây nên những phản ứng khác nhau, sắc mặt của Lê Khải Liệt càng thêm nhăn nhó, còn Reid thì hơi cảm thấy may mắn, cứ bám theo thuốc đồng hóa thì khả năng sẽ càng lớn hơn.

Di động đặt trước ngực rung lên vài cái, Reid móc ra rồi nhìn thoáng qua, trong không khí khiến người ta hít thở không thông, hắn nhếch lên một nụ cười khổ.

"Nếu muốn bám theo thì e rằng chỉ còn một chút thời gian, ta vừa nhận được một tin, trên chuyến bay đến Tokyo Nhật Bản có tên của Senzou."

Sau khi chiếm được thuốc đồng hóa thì Senzou liền bay trở về Nhật Bản, đó hiển nhiên không phải vì việc kinh doanh của hắn mà là có chuyện quan trọng hơn khiến cho hắn không thể không lập tức trở về.

Tokyo, Nhật Bản.

Bước ra từ sân bay Haneda, lập tức có người tiến lên nghênh đón, chiếc xe của Senzou đỗ trước khu nhà bên cạnh cánh đồng.

"Người trong tộc của lão phu nhân truyền lời đến đây, mời ngài xem qua, còn có thứ trong lồng sắt phải xử trí như thế nào, thưa thiếu gia?" Trong một gian phòng u ám.

Người hầu mặc Kimono cầm một lá thư được niêm phong bằng sáp, bên chân của hắn có một cái lồng sắt rất lớn.

226. Chương 226: Tiếp Tục Truy Đuổi

Mở thư ra, Senzou mơ hồ chỉ liếc mắt một cái, trong mắt hàm chứa một loại chán ghét khó có thể phát hiện, "Đem thứ kia lên máy bay…." Hắn thuận miệng trả lời.

"Muốn đưa đến Kyoto sao? Thiếu gia?" Người hầu kinh ngạc nhìn lồng sắt, bên trong không hề có tiếng vang.

Senzou đút tay vào túi quần, lấy ra một thứ giống hộp đựng trang sức, mở hộp ra, cầm lấy một cái lọ lớn cỡ ngón tay.

Hắn suy nghĩ chừng vài giây rồi thay đổi chủ ý, "Không, chuyển sang đi Hokkaido, ngươi gọi người chuẩn bị một chút."

Người hầu đi xuống. Senzou ném áo vest lên giường, tháo lỏng cà vạt rồi ngồi xuống, chậm rãi thở hắt ra, ánh mắt không dời khỏi cái lọ kia, cho đến khi tiếng chuông điện thoại reo lên một cách chói tai, hắn chậm rãi bắt máy.

"Senzou, nghe nói thứ kia đã lọt vào tay của ngươi?" Giọng nói hơi chứa một chút khinh thường mang theo tiếng thở dốc hưng phấn ngắn ngủi.

Senzou đổi tay cầm điện thoại, "A, đã nằm trong tay."

"Đừng lãnh đạm như thế, dù sao ta cũng là cậu của ngươi, đừng quên ngươi cũng có huyết thống của gia tộc Supuringu, nếu chuyện này thành công thì ngẫm xem? Toàn bộ thế giới sẽ khuất phục dưới chân của gia tộc Supuringu của chúng ta, đương nhiên đây cũng là công lao của ngươi, tuy rằng ngươi không tìm được căn nguyên nhưng lần này ngươi lập công chuộc tội coi như không tệ, ta sẽ nói vài lời hay ở trước mặt ông cho ngươi, ngươi xem…."

Tiếng nói dài dòng buồn tẻ không ngừng truyền đến từ đầu dây bên kia, Senzou đặt điện thoại xuống bàn rồi đi vào phòng tắm.

Nước ấm đổ xuống người, trong đầu của hắn bỗng nhiên hiện lên khuôn mặt của một người, Vu Duy Thiển, hiện tại người nọ sẽ có sắc mặt như thế nào? Tức giận hay là bình thản?

Tiếng cường vang vọng trong phòng tắm, Senzou nắm chặt tay trái, từ cổ tay truyền đến một nhiệt độ, dần dần hiện lên hoa văn giống của gia tộc, một vòng màu xanh nhạt giống như không khí lượn lờ trên cổ tay như một vật sống.

"Vỏ đao à…." Giọng nói có vẻ đặc biệt hư vô đang dần dần phiêu tán trong phòng tắm.

Oán linh thiên hồn đều đã mất, cái gì là vỏ đao dùng để khống chế oan hồn? Dường như đã trở nên vô dụng.

Gia tộc Supuringu có lịch sử kéo dài hơn tám trăm năm, nhà tổ ở Kyoto.

Địa vị của gia tộc Supuringu ở Nhật cũng không thấp, huống chi còn có tập đoàn của Senzou làm hậu thuẫn, cho nên gia tộc Supuringu có thể nói là hoàn toàn xứng đáng với bốn chữ danh môn vọng tộc ở thời hiện đại này.

Mà giờ phút này, ngay tại Kyoto, gia tộc Supuringu từ trước đến nay vẫn luôn duy trì sự yên tĩnh trang nghiêm lại nổi lên một chút xôn xao khiến mọi người hiếu kỳ, không biết vì sao cánh cổng mà ngày thường ít có người ra vào lại tấp nập tốp ba tốp năm, bọn họ lặng lẽ bận rộn chuyện gì đó.

Những người này đều là người hết sức quan trọng của gia tộc Supuringu, mục đích của bọn họ chỉ có một, chính là Hokkaido, Saporro, bên cạnh một khu rừng rậm có ít người lui đến.

"Chẳng phải ngươi chán ghét Senzou hay sao, vì sao lại biết nhiều về hắn như vậy." Trên đường đến Tokyo, Lê Khải Liệt chủ động nói về gia tộc Supuringu, về quan hệ của Senzou và gia tộc Supuringu, còn có người mẹ xuất thân từ quý tộc của Senzou, khiến Vu Duy Thiển không khỏi đưa ra nghi vấn.

"Không phải có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng hay sao." Người đàn ông nói tiếng Anh nhưng lại có thể nói lưu loát tiếng Trung dường như có một chút đắc ý, chẳng qua nếu có người chỉ nhìn vào nụ cười quyến rũ đầy nam tính mà xem nhẹ sự sắc bén dưới đáy mắt thì hoàn toàn sai lầm.

Trên máy bay còn có vài người khác, Vivian, Reid, Ka Zhaye, còn có Bode. Bọn họ không ngồi trên máy bay bình thường mà là máy bay tư nhân của Vivian được cấp phép bay xuyên lãnh thổ của các quốc gia.

Amy Lee là người vô tội nhất cũng đáng thương nhất bị vứt lại ở Paris, sau khi đầu óc được chữa khỏi, hắn nhanh chóng xúc tiến việc kinh doanh ở nơi mà các nhà soạn nhạc hàng đầu tập trung rất đông, lúc này hắn không cần bất luận kẻ nào phải lo lắng cho hắn.

"Ta không phản đối việc ngươi muốn tham dự vào chuyện này, nhưng ngươi phải đi ở sau lưng của ta, nếu muốn ra tay thì để ta. Nghe thấy chưa? Không được cãi cọ!" Sau khi cười xong, vẻ mặt của Lê Khải Liệt liền biến đổi, đôi mắt xứng với khuôn mặt làm cho người ta sợ hãi, bá đạo không cho bất cứ kẻ nào phản đối.

Chỉ cần tiếp tục chảy máu bị thương thì sinh mệnh sẽ bị xói mòn, hắn không muốn nhìn thấy tình cảnh như vậy, tuyệt đối không muốn.

"Chẳng phải ngươi nói cho dù ta có già thêm mười tuổi hay hai mươi tuổi cũng không thành vấn đề hay sao?" Cố ý nói đùa với Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển cất lên lời trêu chọc của mình, trong khi Lê Khải Liệt lại dùng sức nắm cổ tay của Vu Duy Thiển, "Ngươi cố ý chọc ta nổi nóng có phải hay không!"

"Cái này đại khái gọi là báo ứng." Tình hình trước kia dường như bị đảo nghịch, hắn vỗ vỗ mu bàn tay của Lê Khải Liệt, "Ta đồng ý là được rồi, ngươi đợi đến nơi cần thiết thì hẳn nổi nóng."

Máy bay sắp hạ cánh, đương nhiên bọn họ đã liên lạc trước với nhân viên sân bay Tokyo, ngay khi sắp hạ cánh thì Bode đang được Ka Zhaye canh giữ bỗng nhiên hô to, "Đợi đã! Đổi hướng bay, chúng ta phải đi Hokkaido!" Hắn cơ hồ đứng bật dậy.

"Ngươi đùa hay sao?" Ka Zhaye duỗi tay ra rồi ấn Bode xuống, Reid cảnh giác quay đầu lại để nhìn chằm chằm vào Bode, "Theo tin tình báo thì Senzou quay về Tokyo, bỗng nhiên ngươi nói phải đi Hokkaido? Ngươi có tin gì khác?"

"Đã đến lúc, Bode, ta không tin chỉ bằng một mình Senzou hoặc là gia tộc Supuringu có thể làm cho ngươi phải nghe lời bọn họ, hơn nữa thứ mà bọn họ muốn là thuốc đồng hóa, nó là của cha ngươi, ngươi giao nó cho Senzou là vì hắn đã nắm được nhược điểm gì của ngươi?" Máy bay chuẩn bị hạ cánh xuống đường băng, tốc độ được giảm xuống, giọng nói trầm thấp chậm rãi của Lê Khải Liệt giống như tiếng gầm rú của máy móc, kích động nhĩ tai và nhịp tim, tạo nên một cảm giác vô cùng áp bách.

"Ngươi đã sớm nghi ngờ, Leo." Dưới ánh nắng, Bode nâng mặt nạ lên, từ trong túi lấy ra một thứ, "Thấy con chíp thu tín hiệu này hay không? Đây là thứ mà Senzou dùng để uy hiếp ta."

Muốn Bode giúp Senzou một cách vô điều kiện là chuyện không có khả năng, một người đã sẵn sàng tự sát thì làm sao đến khi thoát nạn lại đột nhiên đi làm chuyện mà trước kia hắn không muốn làm?

"Ta không muốn cả đời bị nhốt trong gia tộc Claudy, cả đời chế tạo những loài sinh vật không ra người không ra ngợm, cho đến khi mất trí hoặc là bị báo ứng, cho nên ta bấm nút kích nổ, nhưng các ngươi nhìn đi, báo ứng vẫn là báo ứng." Dùng ngữ điệu mang theo ý cười để nói ra những lời này, Bode giống như đang kể chuyện xưa, hắn chậm rãi thở dài.

"Thứ đó là cái gì?" Câu hỏi của Vu Duy Thiển chạm vào mấu chốt, là cái gì nằm trong tay của Senzou khiến Bode phải phục vụ cho hắn.

"Có nhớ rõ phòng khám kia hay không?" Bode ám chỉ đến phòng khám vào ban đêm, có những sinh vật với ngoại hình khác nhau, những người ngồi ở đây đã tận mắt nhìn thấy và cũng chẳng ai tin tưởng những thứ đó là con người.

Lê Khải Liệt ra hiệu cho Bode nói tiếp, dường như nhận ra biểu cảm kỳ dị của bọn họ, hắn cười hì hì, "Dọa các ngươi? Đó chỉ là vật thí nghiệm, là những vật thí nghiệm chân chính, cho đến nay bọn họ cũng không phải là con người, chúng nó được sinh trưởng từ tế bào phôi thai, có sự tương tự đối với đủ loại động vật"

Hắn nói một cách thờ ơ, ruy rằng giọng điệu rất nhẹ nhàng nhưng vài người ở đây đều cảm thấy rét run trong lòng, ý thức được những thứ đó là kết quả của sự kết hợp giữa gien của con người cùng đủ loại động vật, mà những thí nghiệm này lại được nói ra một cách nhẹ nhàng bâng quơ như vậy

"Có nhớ rõ những câu chuyện cổ tích hay không? Rất nhiều câu chuyện đều có hơi hướm huyền bí đem con người biến thành ếch nhái hoặc là con lừa, các ngươi có thể xem ta là thầy phù thủy," Nói tới đây, giọng nói của Bode nghe ra vừa có vinh quang vừa có bi ai.

Sau đó hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, "Thầy phù thủy luôn có hai món bảo bối quan trọng, có đủ sức hủy diệt, và không muốn bị ai nhìn thấy, thứ rơi vào tay của Senzou chính là vật như vậy, đây là đáp án mà các ngươi muốn biết."

"Mặc kệ nó là cái gì, hiện tại ta xác định thứ đó rất quan trọng đối với ngươi. Bode, xem ra lần này ngươi không nói dối." Lê Khải Liệt yêu cầu Vivian cho phi công thay đổi tuyến bay, đường bay phía dưới có lẽ sẽ trở nên hỗn loạn.

"Ngươi có biết chuyện này sẽ gây ra phiền phức như thế nào hay không? Tuyến bay không phải nói đổi là có thể đổi!" Vivian trừng mắt nhìn hắn, chuyện này sẽ làm cho vài quốc gia xảy ra tranh chấp, tỷ như tập đoàn tài chính Barthory ở Hungary, còn có Nhật Bản và Pháp.

"Ngươi cũng nghe thấy hắn đã nói cái gì, thời gian rất cấp bách." Tỏ rõ thái độ phớt lờ, Lê Khải Liệt đi đến buồng lái để thông báo hoặc là nói vài câu uy hiếp phi công, Vivian cũng không kịp ngăn cản, "Ngươi không có ý kiến gì hay sao, Wirth?"

"Chúng ta đều biết quyết định của hắn là đúng, so với tai họa sắp xảy ra thì tranh chấp về thay đổi tuyến bay và lãnh thổ có thể xem là không đáng kể." Đây không phải là thiên vị, Vu Duy Thiển thử nắm chặt bàn tay để xem sức lực của mình đến đâu, trong miệng thì trả lời Vivian như vậy.

Máy bay vốn sắp hạ cánh lại một lần nữa đột ngột cất cao, một trận gió lớn cuồn cuộn nổi lên, từ cửa sổ có thể nhìn thấy nhân viên phía bên dưới trở nên lúng túng, phòng điều khiển trung tâm có người hỏi chuyện gì đã xảy ra. Lê Khải Liệt quay lại, khi đi ngang qua người Bode thì nhìn thấy thứ gì đó ở trên tay của Bode.

"Tín hiệu của con chíp này rất yếu, tuy rằng không ảnh hưởng đến máy bay, nhưng ngươi có chắc là đúng địa điểm hay không? Hokkaido? Nơi đó có cái gì?" Hắn cầm lấy thứ kia, Bode chỉ nói một tiếng, "Ta chắc chắn." Sau đó Bode thu lại con chíp tín hiệu từ tay của Lê Khải Liệt.

Mặc kệ trong tay của Senzou là cái gì, sau khi xác định Bode thật sự khẩn trương vì thứ gì đó thì Vu Duy Thiển mới thu hồi tầm mắt, lần này không thể xảy ra nửa điểm sai lầm, không riêng gì việc lấy lại thuốc đồng hóa mà còn vì Lê Khải Liệt.

"Suy nghĩ cái gì?" Bên tai có người nói nhỏ, Lê Khải Liệt trở về chỗ ngồi ở ngay bên cạnh Vu Duy Thiển, "Ngươi có biết ta đang nghĩ đến cái gì hay không? Ta muốn ngươi nhớ kỹ, tuyệt đối đừng manh động, hiện tại ta đã rất khổ sở khi thấy ngươi như vậy, ngươi muốn làm cho ta càng khổ sở hơn hay sao? Duy–" Hắn cầm lấy tay của Vu Duy Thiển rồi vuốt ve chỉ tay trên lòng bàn tay của đối phương.

"Những gì ta đang suy nghĩ cũng giống như ngươi, hiện tại không có ai có thể cứu ngươi." Hắn dùng sức cầm tay Lê Khải Liệt, chống lại ánh mắt đang nhìn hắn chăm chú, "Ta cũng không muốn nhìn thấy ngươi bị thương, hiểu chưa? Ngươi nhớ kỹ cho ta, bất luận xảy ra chuyện gì thì tánh mạng và an toàn của ngươi mới là trên hết."

Vẻ mặt của hắn vừa nghiêm túc vừa trịnh trọng, trên khuôn mặt không có tỳ vết, sự lạnh lùng hoàn toàn không thể che giấu dưới vẻ thân thiết và dịu dàng.

Nhẹ nhàng hôn lên môi của Lê Khải Liệt.

"Ý của ngươi là sao?" Lê Khải Liệt cũng không cao hứng mà ngược lại còn giận đến tái mặt, "Đừng tưởng là ta không biết, ngươi và Vivian nói cái gì ở chỗ đặt quan tài? Đáng lý tối nay định hỏi ngươi nhưng hiện tại ta chờ không nổi, ngươi có biết những lời vừa rồi của ngươi giống cái gì hay không? Mẹ kiếp, giống như di ngôn đó, ngươi có biết hay không?!" Hắn rống to một cách tức giận đối với Vu Duy Thiển.

227. Chương 227: Hứa Hẹn

Trên máy bay mọi người đều nghe thấy tiếng rít gào của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển làm sao lại không nghe thấy, "Liệt!" Hắn dùng sức để đè lại Lê Khải Liệt, vẻ mặt đột nhiên trở nên kịch liệt, "Ai cũng không thể tránh khỏi chuyện này! Không biết khi nào và ở chỗ nào thì ta sẽ chết! Ta không muốn đến lúc đó mới hối hận khi không nói rõ với ngươi – mặc kệ ta như thế nào, ta muốn ngươi sống khỏe mạnh cho ta!"

"Nghe đi, đây là ai nói, mặc kệ ngươi như thế nào?" Đôi mắt hừng hực lửa nóng của Lê Khải Liệt nhất thời trở nên lạnh lẽo, "Ta làm sao có thể mặc kệ? Lúc trước ai nói có thể vứt bỏ kiêu ngạo vì ta, ngươi có thể thì vì sao ta lại không thể?"

Đây không phải lần đầu tiên hắn nói như vậy, Lê Khải Liệt nói được thì sẽ làm được, Vu Duy Thiển nhìn hắn trong chốc lát, "Bởi vì ta đã sống đủ, mà ngươi thì còn rất trẻ." Vu Duy Thiển lại đột nhiên trở nên tỉnh táo, chậm rãi nói ra những lời đó.

Lúc này Lê Khải Liệt tựa như bị đánh phủ đầu, "Tốt lắm." Hai mắt toát ra hào quang dữ tợn, ngón tay bấu chặt vào lớp da bọc của chiếc ghế.

Hiện tại Vu Duy Thiển nói ra những lời này với vẻ mặt như vậy thì không có ai có thể phản bác, hắn quả thật đã sống rất nhiều năm, lâu đến mức hắn cảm thấy chán nản, cũng lâu đến mức Lê Khải Liệt vĩnh viễn đuổi theo không kịp, cho dù Lê Khải Liệt có năng lực nhưng cũng không thể thay đổi chuyện này, Vu Duy Thiển sinh ra trước Lê Khải Liệt từ rất lâu, cũng có thể đã sớm rời khỏi nhân thế.

Tiếng hít thở nặng nề trong bầu không khí ngột ngạt tràn ngập mọi ngóc ngách trên máy bay, những người đứng xem không ai dám xen mồm vào cho đến khi sự nặng nề bức bối làm người ta sắp phát điên thì Lê Khải Liệt mới chậm rãi buông tay ra, nâng mặt Vu Duy Thiển lên, "Ta nên cảm thấy may mắn, bởi vì ta quá yêu ngươi nên mới không lập tức xé xác ngươi."

"Ta cũng cảm thấy thật may mắn vì ngươi không bị mất lý trí, có thể áp chế cảm xúc của mình, buông tay ra." Hắn kéo xuống tay của Lê Khải Liệt rồi chậm rãi lên tiếng, "Ngươi muốn biết Vivian nói cái gì với ta? Được thôi, chỉ cần lần này ngươi có thể toàn thân trở ra, không làm cho mình bị thương thì ta sẽ nói cho ngươi biết."

Không phải muốn hắn chiếm được thuốc đồng hóa, cũng không phải muốn hắn đổi lấy sự giúp đỡ của Bode, chỉ là muốn hắn không bị thương, thế thôi.

Giống như điều kiện trao đổi, không vì mục đích gì cả, chỉ cần hắn bảo vệ an toàn cho mình, bởi vì Vu Duy Thiển đoán được hành động lần này rất nguy hiểm, mà hiện tại hắn không thể xác định chính mình sẽ trở thành trợ lực hay là trói buộc của Lê Khải Liệt.

Ánh mắt màu đen thản nhiên giống như muốn xuyên thấu đôi mắt thú vàng óng, Lê Khải Liệt cơ hồ không thể nhìn thẳng, lời nói của Vu Duy Thiển, vẻ mặt của hắn, hành vi của hắn đều truyền đến một hàm nghĩa – thời gian của hắn không còn nhiều lắm. Thời gian của bọn họ không còn nhiều lắm.

Nhưng Vu Duy Thiển vẫn trấn tĩnh như thường, "Trước lúc đó ta muốn xác định ngươi sẽ không làm ra chuyện gì ngu xuẩn…"

"Biết rõ không giống như trước kia nên ta sẽ không để cho bất cứ chuyện gì xảy ra." Cắt ngang lời của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt nói một cách quả quyết, Vu Duy Thiển đối mặt với sự xâm lượt trong đôi mắt kia, vẻ thô bạo và nghiêm nghị luôn bị ánh mắt thâm tình che giấu lại một lần nữa hiện lên.

Đôi mắt tham lang tỏa ra khí thế áp bách, "Ta sẽ nhìn ngươi chằm chằm, đừng hòng rời ta khỏi nửa bước, ta sẽ gắt gao nhìn ngươi, nhìn ngươi làm sao có thể tự cứu mình, nếu làm không được thì để ta! Muốn giết toàn bộ mọi người trên thế giới, chỉ cần có thể cứu được ngươi thì ta sẽ làm!"

Giọng điệu âm u, nghiêm túc đến mức không thể xem đó như là vui đùa, nếu Vu Duy Thiển thật sự xảy ra bất trắc thì không ai có thể đoán trước Lê Khải Liệt sẽ làm ra chuyện gì.

Reid cảm thấy nếu trước kia Lê Khải Liệt không quen với Vu Duy Thiển thì không biết Tham Lang, người mang huyết thống gia tộc Claudy, hoàng tử bí ẩn của Hashim, Miracle Leo được người người theo đuổi đã làm ra chuyện gì kinh khủng.

Lê Khải Liệt có nhiều thân phận, tâm tính thất thường, không ai đoán được chuyện hắn muốn làm, nếu không có Vu Duy Thiển….

Nhưng nếu người phương Đông này từ nay về sau không còn tồn tại thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Khi Lê Khải Liệt nói ra câu đó, Vu Duy Thiển đồng thời bị vài ánh mắt cùng nhau nhìn chăm chú, mà dường như hắn cũng bị những lời này kinh sợ, "Ta hứa với ngươi, ta sẽ cố gắng sống sót."

Mái tóc hoa râm tựa hồ phản chiếu sắc trời u ám, vẻ mặt của hắn lại trở nên bình thản, giống như an ủi, hắn kéo lấy Lê Khải Liệt, dùng sức ôm đối phương thật chặt, đây là lời hứa của hắn.

Kể từ khi khởi hành từ Paris thì thời tiết đã không tốt, hiện tại cũng vậy, từ Tokyo đến Hokkaido, dọc đường đi thời tiết giống như bị một bàn tay vô hình khuấy đảo, phủ kín âm u xuống từng ngóc ngách.

Lê Khải Liệt đã hỏi Hokkaido rốt cục có cái gì, khi máy bay hạ cánh, một trận gió lạnh thổi đến, mỗi người đều hỏi Bode cùng một câu hỏi, đã gần đến mùa đông, gió lạnh ở nơi này tựa như kim châm đâm lên mặt, làm cho vài người còn mặc áo mùa thu cảm thấy thật sự không quen.

Kéo cao cổ áo, Reid nâng tay lên để xem giờ, hiện tại đã là bốn giờ chiều, "Người của ta muốn đến đây thì phải mất một chút thời gian."

"Địa hình núi lửa, cư dân không nhiều lắm, nhiều rừng rậm mới là nơi dễ dàng giấu diếm bí mật, nơi này thật không tệ." Kể từ khi lên máy bay thì Lê Khải Liệt không hề nhoẻn miệng cười, Vu Duy Thiển vốn không bận tâm đến thời tiết, nhưng hiện tại hắn không thể không bận tâm, nhìn thấy hắn chải vuốt mái tóc bị rối cho ngay ngắn trong gió lạnh, Lê Khải Liệt muốn đem áo khoác của mình cho hắn thì lại bị từ chối.

"Nếu từ giờ trở đi ta phải dựa vào ngươi để sống sót thì về sau sẽ như thế nào? Đừng quên ngươi đã đồng ý với ta cái gì." Không được bị thương, phải bảo vệ chính mình, đây là yêu cầu của hắn đối với Lê Khải Liệt, "Chỉ là lạnh mà thôi, đi một chút sẽ nóng trở lại."

Hắn lấy ra đôi găng tay từ trong túi quần rồi đeo vào, sau đó tiến về phía trước, "Bode, phương hướng của tín hiệu ở đâu, chỉ cho ta xem."

Bode đi phía trước dẫn đường, "Chúng ta phải tìm một chiếc xe, theo địa hình thì chúng ta nên đến khu Akan, có thể phải đi sâu vào một chút, trước kia ta đã đến một lần," Hắn làm ra điệu bộ muốn đón xe, Ka Zhaye bám sát theo hắn, bảo vệ Vu Duy Thiển và canh chừng Bode đều là nhiệm vụ của Ka Zhaye.

Lê Khải Liệt đi phía sau, tầm mắt không hề dời khỏi Vu Duy Thiển nửa bước, khi Vivian tiến lên thì hắn liền giữ nàng lại, "Nói cho ta biết, có cách gì để cứu hắn? Ngươi ắt hẳn biết rất rõ?"

"Cho dù ta biết thì vì sao phải nói với ngươi?" Nàng cố ý mỉm cười, "Ngươi không tuân thủ quy củ, chẳng phải đã chấp nhận điều kiện của Wirth rồi hay sao–"

"Ta đã chấp nhận nhưng không nhất định phải tuân thủ." Lê Khải Liệt cũng cười, nụ cười của hắn khiến người ta sợ hãi, "Ngươi cũng không muốn hắn gặp chuyện không may, đúng không? Nếu lần này hắn không qua khỏi thì chúng ta phải cứu hắn ngay lập tức…." Những lời này chưa dứt thì đột nhiên hắn liền dừng lại, sau đó mới nói tiếp, "Ngươi muốn đến lúc đó chúng ta mới cùng nhau hối hận hay sao?"

Hắn đang dùng một cách khác để uy hiếp nàng, bởi vì hắn biết Vivian cũng quan tâm đến Vu Duy Thiển, ánh mắt âm trầm cùng nụ cười tà khí hòa quyện vào nhau, không biết vì sao hiện tại Vivian lại nhìn thấy một loại bi ai cũng giống như nàng.

"Ngươi vì hắn mà không ngại khẩn cầu ta, Leo, rốt cục bị thua bởi ngươi cũng không oan uổng, nể mặt ngươi cũng đã dùng máu cứu ta, ta có thể nói cho ngươi biết hắn vẫn có thể cứu được, nếu hắn yêu ngươi đủ sâu

thì sẽ ở lại vì ngươi, còn chuyện khác thì ta không thể nói." Nàng đã hứa với Wirth, đó là sự lựa chọn của hắn.

"Còn không đi?" Xe đến, Vu Duy Thiển ở phía xa quay đầu lại, Vivian thản nhiên lên xe, Lê Khải Liệt vẫn đứng ngay tại chỗ, cách khoảng mấy chục feet, từ đằng xa nhìn Vu Duy Thiển, người này càng lúc càng xanh xao, vóc dáng cao lớn trở nên gầy gò, rốt cục là cái gì làm cho Vu Duy Thiển biết rõ phương pháp tự cứu mình nhưng lại không chịu thay đổi tình trạng hiện tại mà vẫn còn do dự……

Lê Khải Liệt tin tưởng tình cảm mà Vu Duy Thiển dành cho mình, nếu không thì với tính cách như Vu Duy Thiển sẽ không dung túng cho phép hắn lưu lại những dấu vết tình dục trên thân thể, càng đừng nói là để cho Vu Duy Thiển chấp nhận bị một người đàn ông khác âu yếm.

"Đứng đó đờ đẫn làm gì? Nhanh lên." Không biết vì sao Lê Khải Liệt lại dùng ánh mắt kỳ dị như vậy để nhìn mình, đã sớm quen với tính tình thất thường của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển tiến lên rồi kéo hắn vào trong xe, "Lần này chỉ có một mình chúng ta?"

"Có ý gì?" Lê Khải Liệt phục hồi tinh thần, lúc này bàn tay sau khi rút ra khỏi găng tay của Vu Duy Thiển đã lạnh như băng, trong khi nhiệt độ cơ thể của Lê Khải Liệt lại rất cao. Vu Duy Thiển cảm giác được nhiệt độ trên tay, hắn nhìn ra quang cảnh bên ngoài cửa xe, "Ý của ta là ngươi sẽ không hề chuẩn bị trước khi đến nơi này hay sao, Tham Lang, hoàng tử điện hạ?"

Lê Khải Liệt thoạt nhìn luôn hành động theo ý thích, nhưng trên thực tế hắn không phải loại người tùy tiện như vậy, quả nhiên hắn chỉ mỉm cười, "Không có chuyện gì có thể qua mắt được ngươi, ta đã điều động người từ Hashim, Hecate không thích hợp gia nhập chuyện này, cho nên hiện tại nhân số cũng không quá nhiều."

Hắn không nói là có bao nhiều người, cũng không nói những người đó đã đến đây từ khi nào, Vu Duy Thiển không hỏi lại, Bode ở ngay bên cạnh, đối với bọn họ mà nói thì Bode vẫn là một nhân vật chưa thể định nghĩa rõ ràng..

Xe tiến vào khu Akan, có lẽ lấy tên của địa danh Akan để đặt, sau một trận tuyết đầu mùa, những chiếc xe đã từng lui tới nơi này đều lưu lại dấu vết trên mặt đất, nhìn con đường phía trước thì cũng nhận ra nơi này có vẻ rất náo nhiệt, không giống địa phương ít người lui đến.

Xe dần dần tiến sâu vào núi, hiện tại Reid bắt đầu nghi ngờ đội đặc nhiệm của hắn có thể tìm được nơi này hay không, ở đây có một khu rừng rậm, núi lửa tạo thành địa hình rất dốc, dân cư phần lớn tập trung ở những nơi náo nhiệt của khu Sapporo, còn bọn họ lại tiến sâu vào nơi hẻo lánh.

Xa xa xuất hiện một dãy nhà có kiến trúc hình mái vòm, có một người đang đứng trước cửa.

Thay đổi trang phục, trên người mặc kimônô làm cho người ta có cảm giác khác lạ, nhưng hắn vẫn là Senzou, mỉm cười một cách nhã nhặn và lịch sự, ngay thẳng như một thương nhân, trên đai lưng có treo huy hiệu của gia tộc Supuringu, hoa văn màu xanh nhạt càng làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo trong tiết trời giá rét như thế này. Nguồn:

"Bode." Xe dừng lại, Lê Khải Liệt không xuống xe mà lại giữ lấy Bode ở phía sau, nụ cười trở nên quỷ bí, "Đã đến nơi, ngươi có thể nói, không phải trước kia ngươi đã từng đến nơi này mà là có người đã nói cho ngươi biết địa điểm, đúng không? Ngươi và Senzou có kế hoạch gì?" Lê Khải Liệt dường như không cảm thấy bất ngờ, đồng tử co rút tỏa ra sát khí.

"Trước tiên để ta xuống! Ngươi muốn tính sổ cái gì thì tối nay tính, trước tiên để cho ta đi xuống!" Bode mặc kệ Lê Khải Liệt uy hiếp, hắn gào thét um sùm, nôn nóng muốn mở cửa xe, thậm chí móng tay sắt bén len vào trong cổ mà hắn cũng không bận tâm, mặc kệ để máu chảy ra, hắn chỉ muốn lao ra ngoài.

"Đợi thật lâu, rốt cục khách quý cũng đến." Senzou không quan tâm đến Bode, hắn đứng ở đó mỉm cười.

Người trên xe lần lượt đi xuống, kéo Vu Duy Thiển ra phía sau, Lê Khải Liệt lau đi mấy giọt máu của Bode ở trên tay, "Ta biết mà, nếu Bode bị ngươi bắt được nhược điểm thì ngươi sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn như vậy, không lợi dụng tốt thời cơ thì sẽ không phải là ngươi, Senzou."

"Ai bảo ta là thương nhân, làm sao có thể kinh doanh một mối làm ăn thua lỗ cho được." Senzou làm ra tư thế xin mời, tầm mắt xẹt qua trên người Vu Duy Thiển, sau đó mới nhìn Lê Khải Liệt, "Ngươi nói ngươi đã sớm biết nhưng với ta chỉ cần ngươi đi vào nơi này thì ta sẽ trở thành người chiến thắng."

"Tới đây không chỉ có một mình chúng ta." Những giọt máu chưa được lau khô đang nhiễu xuống đất, nụ cười của Lê Khải Liệt chói mắt tựa như màu đỏ tươi của những giọt máu kia.

Chưa dứt lời thì từ phía đằng xa bỗng nhiên xuất hiện một nhóm người, những người đó rất giống Ka Zhaye, mặc đồ tươm tất vừa người, thái độ kiên cường dũng mãnh toát ra từ mỗi một hành động giơ tay nhấc chân.

Bọn họ hoàn toàn bao vây nơi này.

228. Chương 228: Supuringu

Quyển: Tục Thiên – Trò Chơi Tử Thần

Chương 53: Supuringu

Thực hiển nhiên, bọn họ chính là người của Hashim được điều động đến đây, mặc đồ nhìn như du khách, nhưng theo đôi giày đặc trưng của quân đội thì có thể tìm được manh mối, trên người của bọn họ không mang theo súng, nhưng quân nhân chính là quân nhân, bọn họ đứng trên tuyết vẫn toát lên phong thái hoàn toàn khác biệt so với người thường, trước khi lên núi có thể nhìn thấy dấu vết của bánh xe, ắt hẳn là do những người này đã lưu lại trước đó.

Vu Duy Thiển đã sớm đoán được Lê Khải Liệt sẽ có hành động, chẳng qua không ngờ lại nhanh như vậy, hơn nữa còn không lộ ra nửa điểm dấu vết, "Ngươi báo với Hashim từ khi nào?"

"Ngay khi Ka Zhaye đến Manahattan, nếu cần điều động nhân thủ thì một người hay một trăm người cũng chẳng có gì khác biệt, đúng rồi, Lydia muốn ta gửi lời hỏi thăm đến ngươi." Giống như đang nói chuyện phiếm với Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt vừa cười vừa trả lời trong khi ánh mắt không có ý cười lại nhìn chằm chằm vào Senzou.

Senzou nhìn thấy bị bao vây, hắn ngẩn người, tựa như cảm thấy bất ngờ, nhưng cũng không hề khẩn trương, "Ta muốn nhắc nhở các vị, nơi này chỉ có một mình ta, phô trương như vậy để chiêu đãi ta thì có phải là chuyện bé xé ra to hay không."

"Ta không có hứng thú nói nhảm với ngươi, Senzou, ngươi cũng biết chúng ta muốn cái gì, đúng không?" Chín mươi chín người được Lê Khải Liệt chỉ huy đang chậm rãi tiến đến, Lê Khải Liệt cau mày, "Giao thuốc đồng hóa ra đây."

Những làn khói trắng tràn ngập trong không khí giá rét, đó là do bọn họ hít thở mà tạo thành, trong rừng rậm cũng lượn lờ sương mù, Lê Khải Liệt đứng ở nơi đó, quân đội vốn do Ka Zhaye lãnh đạo đang lộ ra những cặp mắt hung hãn.

Lê Khải Liệt là một hoàng tử, mặc dù không được đại đa số dân chúng Hashim thừa nhận nhưng không ai có thể gạt bỏ chuyện hắn thật sự là hoàng tử, quân đội Hashim chắc chắn sẽ phục tùng mệnh lệnh của hắn vô điều kiện.

Từ lúc hắn liên hệ với Hashim rồi Ka Zhaye lặng lẽ dẫn người đến Manhattan thì bọn họ luôn hành động bí mật, đây cũng là lý do Samantha cảm thấy hắn không cần nàng giúp đỡ, mà hiện tại bản chất thú tính nguyên thủy cùng dã tính nơi rừng rậm tựa hồ hỗ trợ cho nhau, quân đội hoàng gia Hashim từng bước một tiếp cận.

Chỉ cần Senzou phản kháng thì bọn họ sẽ không bận tâm mà rút ra mã tấu nơi thắt lưng để kết thúc sinh mạng của hắn, ngay trong nơi rừng sâu núi thẳm này, muốn làm cho một người mất tích thì thật sự rất đơn giản.

"Không—ngươi làm cái gì? Ngươi đã làm cái gì với nàng?" Tiếng rống giận của Bode từ trong một căn phòng nhỏ truyền ra, giọng điệu chưa từng phẫn nộ đến mức như vậy, hắn lôi một cái lồng sắt nặng chịt ra ngoài, "Senzou, chuyện này đâu giống như chúng ta đã thương lượng, ta đã đem bọn họ đến đây nhưng ngươi lại nhốt nàng vào trong lồng sắt! Ngươi xem nàng là cái gì?"

"Chẳng lẽ nàng không phải vật thí nghiệm của ngươi hay sao? Đừng phủ nhận, nàng thậm chí không phải là một con người bình thường, nàng không có trí óc." Cẩn thận lui ra sau vài bước, Senzou tin tưởng Lê Khải Liệt vẫn chưa đến mức lập tức hạ lệnh những người Hashim làm ra chuyện gì, hắn quay đầu nhìn Bode.

Tất cả mọi người đều nhìn Bode, hắn đứng ở trước cửa, hô hấp dồn dập thở ra một làn khói trắng, nếu không phải khuôn mặt bị che bởi chiếc mặt nạ màu trắng thì hiện tại sắc mặt của hắn nhất định đã đỏ bừng, đôi tay nắm chặt vào lồng sắt, bởi vì phẫn nộ mà trở nên run rẩy.

"Thả nàng ra, đây là giao ước của chúng ta, chỉ cần ta đưa bọn họ đến đây thì ngươi sẽ thả nàng ra." Chiếc áo choàng quái dị tung bay trong gió, giọng điệu của Bode cơ hồ trở nên méo mó.

Theo đối thoại có thể khẳng định nhược điểm của hắn bị Senzou bắt được chính là thứ ở bên trong lồng sắt.

"Nàng?" Ánh mắt của Reid quét về phía lồng sắt, hắn không tin Senzou chỉ có một mình, "Ngươi đang kéo dài thời gian hay sao? Senzou, mục đích của ngươi rốt cục là gì?"

"Người phụ nữ kia là ai?" Vu Duy Thiển đi ra từ sau lưng của Lê Khải Liệt, "Bode, cái lồng sắt này…."

Tất cả mọi người đều nhận ra Bode nói là nàng, bởi vì là tiếng Anh nên không thể nghi ngờ là đang nói về một người phụ nữ, mà cái lồng sắt trong tay của Bode làm cho Vu Duy Thiển nhớ lại ký ức không tốt, nét mặt trở nên cương cứng, ánh mắt lãnh khốc theo dõi cái lồng sắt kia.

Đó lại là một kẻ bị hại hay sao? Hay là thí nghiệm đắc ý nhất của Bode? Không, cũng không phải, Bode đang dùng hành động để chứng minh điểm này.

Hắn không kịp chờ Senzou đưa chìa khóa cho hắn, vội vàng cầm lấy một hòn đá trang trí trên bậc thềm, dùng hết toàn lực để nện xuống ổ khóa, ổ khóa bung ra, tấm vải bố trùm bên ngoài lồng sắt cũng được kéo xuống, bên trong lồng sắt là một phụ nữ mặc áo trắng.

"Eve!" Giọng điệu của hắn đang run rẩy, vươn tay một cách cẩn thận, người phụ nữ tóc hồng kia tựa như một đứa trẻ, không hề có phản ứng, nàng được hắn bế ra ngoài, nàng mở to mắt nhưng trong mắt chỉ là một mảnh vô hồn, chỉ đến khi Bode kêu nàng thì nàng mới giật giật con mắt.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh tượng này, thật giống như đây không phải là Bode, về phần người phụ nữ kia thì không ai biết rõ lai lịch của nàng, lúc này Senzou mới mở miệng, "Ngươi có thể đem nàng đi, dù sao ngươi cũng không còn giá trị lợi dụng, lần này ta rất cám ơn ngươi vì đã giúp đỡ, ngài Bode."

Thương nhân hiển nhiên rất vừa lòng với lần giao dịch này, Lê Khải Liệt vốn không nên buông tha cho Bode, nhưng Bode dường như cũng không vội vàng muốn đào tẩu, hắn dùng tấm vải bố phủ lên người của Eve rồi tỉ mỉ kiểm tra, "Bọn họ có làm ngươi bị thương hay không, ngươi có đói bụng không, Eve?"

Eve rốt cục có phản ứng, nàng ngẩng đầu vuốt ve khuôn mặt của Bode, đụng đến chiếc mặt nạ, dường như cảm thấy khó chịu, nàng tháo nó ra, vết sẹo bỏng nổi bật trên nền tuyết trắng tạo nên hình ảnh vô cùng khủng bố, nàng giống như không có cảm giác gì, cẩn thận quan sát hắn, có lẽ thích nhiệt độ cơ thể của Bode hoặc là thích cảm xúc dưới lòng bàn tay, nàng bắt đầu dùng mặt của mình cọ vào mặt của Bode.

Hai làn da ma sát vào nhau tạo nên âm thanh sột soạt như rắn bò dưới đất, Eve không tính là xinh đẹp, nàng rất bình thường nhưng Bode lại cười đến mức cao hứng, không hề bận tâm nàng làm như vậy. Nhìn hai khuôn mặt cọ sát, hình ảnh quỷ dị diễn ra giữa khung cảnh đầy tuyết không khỏi làm cho người ta cảm thấy rét run.

"Đây là thứ không thể thiếu? Một người phụ nữ?" Trong lời nói của Lê Khải Liệt bao hàm một vài điểm không cho là đúng.

Bode mỉm cười với hắn, nụ cười hiện rõ trên khuôn mặt khủng bố, "Chắc ngươi không biết, Leo, là nàng đã cứu ta ra khỏi biển lửa, một vật thí nghiệm mà ta tưởng là đã mất đi năng lực tư duy, nhưng nàng cứu ta là sự thật, nàng gọi là Eve, ngươi có biết cái tên này có nghĩa là gì hay không? Những thứ kia đều là con của nàng, chính là dùng trứng của nàng cùng gien của các loài sinh vật khác để cấy ghép tạo thành những sinh vật không tồn tại trên thế giới này, nàng là nguồn gốc của hết thảy."

Vật thí nghiệm bị nhốt dưới tầng hầm, Eve, trước khi trận nổ lớn xảy ra, gia tộc Claudy đã xem nàng như một tử cung sống, thu hoạch những loại trứng thích hợp từ trên người của nàng, không ngừng tiến hành thí nghiệm, đối với Eve mà nói, Bode là người mà nàng quen thuộc nhất, có lẽ nàng đã sớm mất đi tri giác, nhưng nàng có bản năng của động vật, nàng có thể nhận ra Bode.

?

Sau khi nghe được những lời này, mọi người đều không khỏi lộ ra vẻ mặt kỳ dị, cảm giác sợ hãi sởn gai ốc chậm rãi nảy lên, gia tộc Claudy bị ảo tưởng, chế tạo ra những loài quái vật không nên tồn tại, rốt cục bọn họ có bao nhiêu bí mật đen tối đã bị thiêu hủy trong biển lửa và còn sót lại bao nhiêu trên đời này?

Bode và Eve hiển nhiên có một loại ràng buộc mà người khác không hiểu, lúc trước hắn đưa trả đàn vi-ô-lông, luôn biểu hiện thái độ hợp tác, ngoại trừ bị Senzou uy hiếp thì hoàn toàn không có ý kháng cự đối với bọn họ, chỉ vì muốn bọn họ thuận lợi giúp hắn cứu Eve.

"Một người phụ nữ có thể khiến cho ngươi làm đến mức này, mặc kệ nói thế nào cũng vô dụng, Bode, nếu ngươi đã dám lợi dụng chúng ta thì có phải nên chuẩn bị sẵng sàng để trả giá hay không?" Trong khu rừng hoang dã này, sát khí trên người của Lê Khải Liệt quá nặng, hắn thật sự tính vứt bỏ tất cả quy tắc, không ngại giết người, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên.

"Một người phụ nữ?" Bode bật cười, "Vì sao lại nói ta như vậy, Leo, chẳng phải lúc đó ngươi cũng là vì một người đàn ông hay sao? Hơn nữa ngươi đừng quên, ngươi còn cần ta điều chế thuốc cho ngươi, ngươi không thể đụng vào ta."

"Chúng ta quả thật không thể động vào hắn." Vu Duy Thiển không xem Bode là kẻ thù, "Hơn nữa xem thái độ của hắn đối với Eve thì có thể nhận ra hắn đã yêu nàng." Yêu một người không hoàn chỉnh cũng không có tư duy, Bode xem như là bất đắc dĩ.

"Lưỡi của nàng đã bị cắt nhưng ít nhất nàng còn sống từ dưới địa lao của Claudy, nhưng còn ngươi, nếu không rời khỏi nơi này thì ta khó có thể bảo đảm an toàn cho tánh mạng của ngươi." Vấn đề còn lại là chuyện của Senzou, lúc này Lê Khải Liệt sẽ không phản bác lời đề nghị của Vu Duy Thiển, bởi vì Vu Duy Thiển nói đúng.

Bode nghe thấy Vu Duy Thiển nói hắn yêu Eve, bỗng nhiên trên khuôn mặt bị bỏng lộ ra thần sắc kỳ dị, nhìn Eve đang rúc vào lòng hắn, hắn chuẩn bị dẫn nàng rời khỏi nơi này, bỗng nhiên Senzou lại chạy ra mặt sau của căn phòng nhỏ, nơi đó là một ngọn núi.

Phía sau phòng có núi, trong tình hình bị bao vây thì đây là cách duy nhất để tìm lối thoát, phát hiện hành động của Senzou, Ka Zhaye hừ lạnh, "Còn muốn chạy?" Rút ra thanh mã tấu trên lưng, hắn lập tức đuổi theo.

"Có người đến." Không biết là do gió rừng hay là tiếng bước chân hoặc là mùi vị mà Lê Khải Liệt có thể nhận ra, bỗng nhiên hắn nheo mắt lại một cách cảnh giác, nhìn xuống dưới núi, "Không ít người."

Đang ở sâu trong rừng rậm, du khách bình thường tuyệt đối sẽ không đến nơi này, hơn nữa ở đây cách khu dân cư đông đúc khá xa, người đến đương nhiên không phải du khách, tất cả mọi người lập tức trở nên cảnh giác, Ka Zhaye đang đuổi theo sau lưng Senzou, kỳ dị là hắn phát hiện Senzou không có ý định trốn thoát khỏi nơi này mà lại móc ra một thiết bị điều khiển.

"Điện hạ!" Hắn khẩn cấp quay đầu hô to, Lê Khải Liệt nhanh tay lẹ mắt kéo Vu Duy Thiển nằm xuống, những người khác đều tản ra, Vivian tuy rằng thân thể suy yếu nhưng vẫn có thể tự bảo vệ, nàng lộn một vòng trốn dưới tàng cây.

Tuyết trắng ào ào đổ xuống, một tiếng nổ vang trời, toàn bộ khu nhà hình mái vòm lung lay sắp đổ, rốt cục sau vài tiếng nổ thì nó hoàn toàn sụp xuống, đất cát bay mù mịt, chấn động làm tuyết bị hất tung, bị gió lạnh cuồn cuộn kéo lên không trung.

Chờ đến khi mọi động tĩnh được bình ổn, bọn họ nhìn thấy vài người xuất hiện phía sau khu nhà bị sụp đổ, Senzou đang cung kính đứng sau lưng những người đó.

Đó là những ông lão, thường xuyên đối mặt với giá rét và sương tuyết, có thể là vì mắc bệnh đau mắt hàn nên đồng tử nhỏ xíu, ăn mặc rất giống Senzou, gia tộc Supuringu lưu trú ở nơi rừng sâu núi thẳm, năm người này đại diện cho những người lớn tuổi và có vị trí cao nhất của gia tộc Supuringu.

"Làm tốt lắm, ngươi không chỉ mang đến thuốc đồng hóa mà còn đem đến người cần thiết để dung hợp với căn nguyên, Senzou, ngươi không hổ là con cháu ưu tú nhất của gia tộc Supuringu." Bên trong năm người, một người lãnh đạm nhất mở miệng nói chuyện, hắn hiển nhiên là người có địa vị cao nhất cũng có tuổi tác lớn nhất.

Lời tán dương của hắn rất thẳng thắn, Senzou khom người trả lời, "Đa tạ đã khich lệ, Ishisuke đại nhân." Nói ra một câu không hợp với thời đại, Senzou dường như đã sớm quen với điều này.

Người từ dưới núi cũng đã tiếp cận, từ trong rừng cây thổi đến những tiếng phấn chấn hứng khởi, một đám người giẫm lên tuyết, càng lúc càng tiếp cận, trong đó có một người đi nhanh nhất, tiếng thở dốc thô tục thật dồn dập, thể lực của hắn hiển nhiên cũng không tốt, "Senzou, chúng ta đã đến! Ishisuke đại nhân đã ở đây, đại nhân có khỏe không?"

Giọng điệu nịnh nọt cũng giống như bước chân sốt ruột của người nọ, tư thế có một chút buồn cười, nhưng hắn quả thật là người của Supuringu cho nên không ai giễu cợt hắn, Ishisuke của Supuringu, người lớn tuổi nhất chỉ hơi gật đầu, hứng thú của hắn hiển nhiên không phải là đám người này.

Bên dưới khu nhà mái vòm bị nổ tung mơ hồ lộ ra một cái vòng tròn hình cầu, đó là một trận pháp. Giữa rừng núi, giữa gió tuyết, năm âm dương sư của Supuringu từ Kyoto đến đây cùng với các thành viên trong gia tộc, dường như sẽ có cái gì xảy ra với trận pháp này.

……..

P/S: rầu, đánh chiến một màn hoành tráng cuối cùng nào:>

229. Chương 229: Bí Thuật Của Gia Tộc Supuringu

"Mỗi lần đi cùng với các ngươi thì hình như đều gặp phải chuyện như vậy." Đột nhiên lâm vào tình cảnh này, Reid sờ lên khẩu súng trên thắt lưng, mang súng xuất cảnh phải xin phép, nhưng lấy tư cách là đội trưởng đội đặc nhiệm ST hắn bỗng nhiên không dám xác định những người ở trước mắt có sợ súng đạn hay không.

Chuyện vượt quá bình thường lại xảy ra một lần nữa, cho dù Reid thường xuyên dẫn dắt đội đặc nhiệm ST giải quyết những vụ án vô cùng khó khăn, nhưng không phải thường xuyên có cơ hội gặp được những người như Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển, càng miễn bàn đến những chuyện xảy ra xung quanh hai người.

Chỉ thấy năm người kia cầm đầu, còn Senzou đứng trong đám đông, người của bọn họ tính ra chỉ khoảng mấy chục, phía bên Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển chiếm ưu thế về số đông, tình thế tạm thời bất động.

Hai bên đối chọi, Vivian bị Reid đỡ dậy từ dưới đất, nàng thờ ơ lãnh đạm, Ka Zhaye dẫn theo người đợi lệnh, bọn họ không mang theo súng nhưng những thanh mã tấu lại lấp lánh như ánh trăng non. Tuyết trắng phiêu diêu giữa không trung sau cơn chấn động rốt cục đều rơi xuống đất, mọi thứ lại trở nên yên tĩnh.

"Không sao chứ?" Bởi vì bầu không khí yên lặng cho nên câu hỏi của Lê Khải Liệt đặc biệt rõ ràng, hắn không bận tâm Reid nói cái gì mà chỉ giúp Vu Duy Thiển phủi xuống những hạt bông tuyết bám trên đầu vai, vừa rồi mới kéo ngã Vu Duy Thiển xuống đất, mà thời tiết ở đây thật sự rất lạnh.

Vẻ mặt của Vu Duy Thiển cũng lạnh giá như sương tuyết nơi này, "Ta không sao, náo nhiệt như vậy thì ta làm sao có thể không tham gia." Giọng điệu mỉa mai bên miệng sắc nhọn như băng, bông tuyết rơi xuống người hắn nhưng không tan chảy, không phải bởi vì thời tiết nơi này quá lạnh mà là vì nhiệt độ cơ thể của hắn quá thấp.

Cho dù hiện tại hắn không thích hợp để mạo hiểm nhưng muốn hắn ở bên cạnh để làm người bàng quan thì thật sự không có khả năng, Lê Khải Liệt biết rõ không thể ngăn cản được hắn, "Trong chốc lát xảy ra ẩu đả thì ngươi đừng xằng bậy là được."

"Những lời này từ khi nào thì đến phiên ngươi nói?" Buồn cười mà nhìn Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển đem những lời này trả lại cho đối phương, "Đừng quên đây là nơi nào, chốc lát ngươi cũng phải cẩn thận, bọn họ không phải là fan hâm mộ của ngươi."

"Lúc này là lúc nào rồi, các ngươi thôi tán tỉnh nhau đi." Thiếu chút nữa đã có thể rời đi nhưng lại bị đám người lên núi chặn đường, Bode ôm Eve, phủi xuống bông tuyết trên người nàng rồi đặt nàng dưới tàng cây, dùng tấm vải bố rất dày để trùm nàng thật kỹ, sau đó quay đầu lại rồi nói với hai người kia một câu như vậy.

Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đều cau mày, tán tỉnh, làm gì có? Bode phát hiện bọn họ căn bản không ý thức được điều này, hắn đành nhún vai im lặng.

"Hoan nghênh các vị đã đến gia tộc Supuringu của chúng ta." Tựa như chưa nghe thấy cũng chưa nhìn thấy cái gì, trong năm ông lão, Supuringu Ishisuke lạnh lùng lên tiếng, "Nơi này là nơi tu hành trước kia của gia tộc Supuringu, trận pháp trước mặt các ngươi được dùng để hội tu linh khí trong thiên địa, cũng như dung hợp tất cả–"

"Căn nguyên là cái gì?" Supuringu Ishisuke bị ngắt lời, sự lạnh lùng càng tăng lên trên khuôn mặt già nua của hắn, ánh mắt tức giận chuyển hướng sang người đàn ông trung niên mặc bộ đồ đen với vẻ mặt hờ hững.

Ngoại trừ Senzou có thể nói lưu loát tiếng Anh thì hơn phân nửa thành viên của gia tộc Supuringu không thể nói chuẩn tiếng Anh, năm ông lão của gia tộc Supuringu có địa vị rất cao, ẩn dật nhiều năm, hắn nói chuyện đương nhiên là bằng tiếng Nhật, cũng không bận tâm đối phương có hiểu hay không.

Người ngắt lời Supuringu Ishisuke chính là Vu Duy Thiển, hắn từng có rất nhiều thời gian, nhiều đến mức nhàm chán, hắn đã học rất nhiều thứ, mơ hồ nhận thấy cái từ căn nguyên này cũng không đơn giản, "Hướng dẫn tham quan có thể dừng ở đây, ta muốn hỏi căn nguyên là cái gì, các ngươi định dùng thuốc đồng hóa để làm gì?"

Lời mở đầu của Supuringu Ishisuke đối với Vu Duy Thiển hoàn toàn vô nghĩa, những người khác của gia tộc Supuringu nghe được hắn nói như vậy thì đều trợn to mắt, "To gan! Ngươi là ai, dám nói như vậy với Ishisuke đại nhân!"

"Cậu, hắn chính là Vu Duy Thiển." Chỉ một câu nhưng dường như có thể giải thích rất nhiều, Senzou mở miệng đúng lúc, mang theo tâm tình giống như đang xem kịch, người được hắn gọi là cậu có tên Supuringu Issei, nghe thấy lời nói của hắn thì người này nhất thời thay đổi sắc mặt.

Hỏi một cách cẩn thận, "Là người có thể sử dụng để dung hợp căn nguyên?" Supuringu Issei vừa hỏi vừa lau mồ hôi, trong thời tiết này, trong hoàn cảnh này mà trên trán của hắn lại toát ra mồ hôi lạnh.

"Đương nhiên." Senzou trả lời không hề do dự.

Supuringu Issei rốt cục không còn lên tiếng, khí thế vừa rồi chỉ trong nháy mắt liền yếu xìu, người trong truyền thuyết này có được lực lượng mạnh hơn hắn bao nhiêu? Trong khi đó ánh mắt của Supuringu Ishisuke lại lóe lên, hiển lộ sự tham lam và hưng phấn.

Vu Duy Thiển lạnh lùng nhìn bọn họ, nghe thấy lời đối thoại như thế, hắn liền nhận ra Senzou quả thật cần lợi dụng hắn để đạt đến mục đích nào đó, kỳ lạ chính là Senzou từng có cơ hội để làm chuyện này nhưng

không chịu ra tay mà lại chờ đến tận bây giờ, sau khi có được thuốc đồng hóa thì mới đưa hắn đến nơi này.

"Bọn họ nói cái gì?" Bàn tay của Lê Khải Liệt ôm chặt thắt lưng của Vu Duy Thiển, hắn hỏi một cách thờ ơ, căn bản không cần thiết, "Đừng nhiều lời vô nghĩa với bọn họ, bọn họ muốn thiết lập cạm bẫy, cứ nhìn xem rốt cục người có thể đứng ở chỗ này là ai."

"Thuốc đồng hóa còn ở trên tay ta, các ngươi dám tùy tiện manh động thì ta sẽ mở nắp, đến lúc đó tất cả đều trở thành cái xác không hồn, nếu đây là điều mà các ngươi muốn thì cứ ra tay đi." Lấy ra cái lọ nhỏ quen thuộc từ trong túi quần, Senzou vừa quơ qua quơ lại trước mặt bọn họ vừa nhoẻn miệng cười.

Senzou nói tiếng Anh, đám người bên phía Vu Duy Thiển đều hiểu rõ, vẻ mặt đều trở nên căng thẳng, hơn nữa Bode còn thêm vào một câu, "Hắn nói là sự thật, hắn đã biết cách sử dụng thuốc đồng hóa, nó có thể khuếch tán theo nước và không khí, chỉ cần một lượng nhỏ thì chúng ta đã có thể hít phải, sau đó thông qua chúng ta mà lây lan ra ngoài!"

"Đứng yên ở nơi đó, đừng cử động, hậu duệ của Vu tộc." Supuringu Ishisuke khoát tay, "Một khi trận thế này được khởi động thì chúng ta có thể lấy được lực lượng trên người của ngươi, đây là Vu tộc của các ngươi nợ chúng ta! Vu tộc của các ngươi sáng chế thiên hồn hợp nhất, Supuringu chúng ta hao hết sức lực để tìm ra cách khống chế thiên hồn cho các ngươi, nay không đạt được kết quả gì, đến nỗi gia tộc Supuringu bị tuột dốc thành ngày hôm nay, ngươi phải đền bù lại cho chúng ta."

Hắn nói một cách đương nhiên, giống như hoàn toàn không biết gia tộc Supuringu mất đi địa vị năm đó đều là vì thời thế đã thay đổi.

Hiện tại không còn là niên kỷ thờ phụng học thuyết âm dương, các âm dương sư từng sử dụng thần chú, có thể khống chế thức thần đã dần dần mất đi lực lượng năm đó, những ai nhắc lại chuyện xưa chỉ xem đó là kỳ dị và mê tín. Cho nên Supuringu có thể giữ vững địa vị hiện tại không phải là dựa vào đạo âm dương mà là do sự thừa kế truyền thống lâu năm, là vì chính phủ Nhật Bản muốn bảo lưu phong tục tập quán nên đã giúp đỡ họ.

Supuringu Ishisuke hiển nhiên cũng không thỏa mãn, Supuringu trong mắt của hắn đã sớm tuột dốc, "Đến đây đi, thời điểm đã đến–" Hai tay giang rộng, mấy ngón tay tạo thành kết ấn, khi hắn lẩm nhẩm niệm chú thì bỗng nhiên bão táp nổi lên, ống tay áo phần phật tung bay trong gió.

"Nếu ngươi phát hiện mình đã sai lầm thì sao? Supuringu Ishisuke! Ta đã sớm vứt bỏ thiên hồn, ngươi không thể chiếm được bất cứ thứ gì từ trên người của ta!" Hiểu được thứ mà bọn họ muốn là cái gì, đồng thời Vu Duy Thiển cũng hiểu được lý do mà lúc trước Senzou tình nguyện giúp hắn – cái gọi là vỏ đao bất quá chỉ là cách để hấp thu thiên hồn trên người của hắn.

Chỉ cần hắn và Senzou lập khế ước thì Senzou sẽ chậm rãi hấp thu thiên hồn trên người của hắn, hai người cùng nhau thao túng thiên hồn đương nhiên sẽ càng dễ dàng hơn một người.

Những hiện tại hiểu rõ cũng đã vô dụng, Supuringu Ishisuke chỉ tin tưởng những gì mình đang làm mới là đúng.

"Tuân lệnh, Ishisuke đại nhân!" Thấy hắn ra hiệu, bốn người còn lại đều căn cứ theo vị trí mà hắn đang đứng rồi tự động bao vây trận pháp, bọn họ sử dụng bộ pháp kỳ dị để di chuyển, trên núi dần dần xuất hiện chấn động, càng lúc càng kịch liệt, tuyết bắt đầu sụt lở xuống sườn dốc.

Trận pháp hình tròn phát ra hào quang kỳ dị, không chỉ một mình Vu Duy Thiển đang đứng trong trận mà còn có Lê Khải Liệt và những người khác, bọn họ bị trận pháp bao vây, nhưng hào quang lại chỉ tập trung vào một mình Vu Duy Thiển, cho dù như thế nào thì hắn cũng không thể thay đổi sự thật hắn chính là hậu duệ của Vu tộc.

Nhưng đã sớm mất đi thiên hồn, ngay cả tánh mạng hiện tại cũng là do Vivian dùng lực lượng của chính mình để đánh đổi, hắn làm sao có thể ngăn cản trận pháp dùng cách thức hấp thu lực lượng thiên hồn để hấp thu sinh mệnh hiện tại của hắn?

?

Sắc mặt lãnh khốc, hắn biết nếu lần này ngăn cản không được thì đừng nói đến việc tìm cách khôi phục, hắn có thể sẽ chết ngay lập tức ở nơi này.

Giống như tiếng gầm của chúa tể sơn lâm, chấn động thiên địa, đôi mắt của Lê Khải Liệt trở nên đỏ ngầu, trong nháy mắt mái tóc dần dần đỏ sẫm như máu, "Ka Zhaye! Giết hết cho ta!"

"Không cần nương tay! Nếu có chuyện gì xảy ra thì ta chịu trách nhiệm!" Giọng điệu lạnh lẽo giống như ngọn đuốc được châm lửa, bộ mặt của Lê Khải Liệt vô cùng dữ tợn, Ka Zhaye dẫn theo thân tín nhảy vào trong đám đông, bắt đầu hỗn chiến với người của gia tộc Supuringu.

Những thành viên của gia tộc Supuringu đến đây đều là tinh anh, hơn nữa trong tay còn có súng, tiếng súng nhất thời vang lên khắp bốn phía, nhưng nhóm người của Ka Zhaye đều là quân nhân đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, bọn họ không trực tiếp đối đầu với đám người của Supuringu mà lại chọn lựa phương thức vây hai cánh, quân đội có cách của quân đội, hiệu suất mới là trên hết, không thể trực diện nghênh địch thì đánh đường vòng, chỉ cần đạt được mục đích.

Hơn mấy trăm người chống lại mấy chục người, bởi vì đối phương có súng ống nên thế cục tạm thời ngang ngửa, ngay trong lúc hỗn loạn thì Reid rút súng ra rồi nhắm ngay Senzou, "Bảo bọn họ dừng tay!"

"Ngươi cũng nhìn thấy ta không có quyền ở nơi này." Senzou không đếm xỉa mà còn nói với Reid một câu, "Nếu các ngươi nghĩ là gia tộc Supuringu chỉ có bấy nhiêu đây người thì sai lầm rồi."

Reid cảnh giác, khi hắn đang nghi hoặc về câu nói cảnh cáo của Senzou đối với bọn họ thì Vu Duy Thiển đứng bên cạnh đang cắn chặt khớp hàm, trên môi lẩm nhẩm cái gì đó, toàn thân xuất hiện mộtmàu lam tím mờ ảo, đã cố gắng ngăn cản nhưng mọi người cũng đều nhìn ra sinh mệnh của hắn đang xói mòn.

Tựa như bọt biển rút nước, sinh mệnh không ngừng bị trận pháp hút đi, chỉ trong chốc lát mà mái tóc hoa râm của Vu Duy Thiển trở nên trắng muốt như tuyết, hai gò má lõm xuống làm cho khuôn mặt của hắn trở nên hốc hác, bởi vì gắng gượng dùng thần chú mà hắn học ra một ngụm máu, máu phun như mưa rồi nhanh chóng khô cạn trong trận pháp, cũng hóa thành nguồn năng lượng bị hấp thu.

"Wirth!" Vivian tận mắt nhìn thấy hết thảy nhưng lại bất lực, lực lượng của nàng không có cùng nguồn gốc với hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên nhăn nhó, nàng mặc kệ tất cả, "Được lắm! Nhìn xem tốc độ của ai nhanh hơn!" Nàng cắn nát đầu ngón tay, máu tươi theo quỹ đạo vô hình rơi xuống giữa trán của Vu Duy Thiển, sắc mặt của hắn nhất thời đỡ hơn một chút, nhưng trên mặt của Vivian lại phủ kín một màu xám xanh.

Lê Khải Liệt giận dữ nhưng không mất lý trí, hắn biết lúc này cho dù giết Senzou cũng không có tác dụng, Supuringu Ishisuke mới là mấu chốt, một phát liền thành công, cũng không buông tha cho Ishisuke để đổi sang mục tiêu khác mà ngược lại càng mạnh tay hơn, đầu vai của Supuringu Ishisuke bị Lê Khải Liệt bấu vào xương cốt, Ishisuke làm sao ngờ trong đám người của Vu Duy Thiển lại có một nhân vật như vậy.

Supuringu Ishisuke ngã xuống, hào quang của trận pháp chớp tắt vào cái, dần dần trở nên mỏng manh, toàn thân của Vu Duy Thiển đều là mồ hôi, hắn từ từ nhắm mắt lại, không biết tình hình như thế nào mà chỉ nghe thấy Supuringu Issei run rẩy kêu một tiếng, "Ishisuke đại nhân! Chúng ta sắp thành công! Hắn sắp bị hút khô rồi!"

Lê Khải Liệt nghe thấy như thế thì liền vội vàng quay đầu lại, Vivian vẫn chưa khỏi hẳn, lực lượng mà nàng bổ sung cho Vu Duy Thiển căn bản không thể đuổi kịp tốc độ xói mòn của hắn, sắc mặt của nàng hóa thành màu lam tím rồi té ngã sang một bên, còn Vu Duy Thiển vẫn đứng một mình giữa trận pháp.

Tuyết dưới chân đóng băng, hắn cũng bị đóng băng giống như tuyết, mái tóc bạc phơ xuất hiện bông tuyết, bề ngoài hoàn toàn không giống một người sống.

Lê Khải Liệt sắp phát cuồng, nụ cười tàn nhẫn cùng bầu không khí âm u bùng nổ chỉ trong khoảnh khắc, "Nếu hắn sống không nổi thì tất cả các ngươi sẽ phải chôn cùng!"

Một luồng khí lạnh cuồn cuộn nổi lên giữa trận pháp, lốc xoáy vây quanh bọn họ, thoáng chốc tuyết rơi đầy trời, sương mù từ phía sau rừng cây kim dần dần tràn ngập, bên trong lớp sương mù có bóng người lay động.

……..

230. Chương 230: Trong Vòng Chiến

Có người đang tiếp cận về phía bọn họ, Supuringu Ishisuke ngã xuống đất, lực lượng của trận pháp yếu bớt. Lúc đầu Reid tưởng là đội đặc nhiệm của hắn đã đuổi đến, nhưng sau khi nghe Senzou nói câu kia thì hắn không dám sơ suất, nhìn chằm chằm vào chỗ sâu trong rừng rậm.

Ngoại trừ hỗn chiến xung quanh thì những người giao chiến trong trận đều phân tâm lưu ý, chỉ có Lê Khải Liệt không hề liếc mắt một cái, mặc kệ người đến là ai cũng không thể ngăn cản động tác của hắn.

Máu tươi bắn ra tứ phía, phá tan màn sương mù, cơn thịnh nộ càng khiến động tác của hắn nhanh hơn, giống như bóng ma, bốn người bao vây trận pháp nhìn thấy Supuringu Ishisuke ngã xuống đất khiến bọn họ vô cùng khiếp đảm, cảm giác như bị hoa mắt, chỉ nhìn thấy bên trong lớp sương mù dày đặc có một đôi mắt thú vàng óng cực kỳ dữ tợn, nhanh đến mức không kịp phản ứng, vòm miệng đang niệm chú của bọn họ liền bị rách toạc.

Cổ họng cất lên tiếng kêu thảm thiết, từng đoạn lưỡi rơi xuống đất, toàn bộ phần cằm bị giựt đứt, máu tươi bắn tung tóe, người ngã xuống đất lộ ra phần xương cổ chỉa lên phần cằm đã bị mất, một nửa đầu người bị xé nát đang lăn lông lốc dưới đất, hai tay của Lê Khải Liệt nhiễu máu, nụ cười mang theo một màu đỏ sẫm, trong bão tuyết, mọi người nhìn thấy nụ cười của ác quỷ.

Những người đang chiến đấu xung quanh bao gồm quân đội của hoàng gia Hashim, cho dù biết hoàng tử thuộc phe của bọn họ, cũng như bọn họ sẽ không chống lại hắn, nhưng lúc này vẫn nhịn không được mà rùng mình, huống chi là kẻ địch.

Cảnh tượng trước mặt như địa ngục, đám người đang đi đến từ bên trong rừng cây đều sững sờ dừng lại tại chỗ.

Reid quay đầu sang thì nhìn thấy có một ông lão đã quá tuổi sáu mươi đang dẫn đầu, tuổi già sức yếu, lưng còng, tay chống gậy, theo tư thế của người nọ thì cũng biết đế đến được nơi đây cũng không phải chuyện dễ đối với hắn.

"Tất cả đều dừng tay cho ta." Từ trong màn sương mù vang lên một giọng nói tựa hồ là đã quen ra lệnh, Supuringu Issei thấy ông lão kia đã đến thì vội vàng tiến lên nghênh đón, "Cụ đã đến! Ishisuke đại nhân–"

Không cần hắn nói thì tất cả mọi người đều nhìn thấy Supuringu Ishisuke đã ngã trên mặt đất. Người đến chính là người có niên kỷ lớn nhất của Supuringu, là người giỏi thuật âm dương nhất, tộc trưởng của gia tộc Supuringu Michiyoshi được người dìu lên phía trước, đảo mắt qua cảnh tượng ở trước mặt một vòng.

Không cần hỏi là ai làm, chỉ có một người với đôi tay đẫm máu, trong vùng đất phủ đầy tuyết trắng chỉ có người này tỏa ra hơi thở uy hiếp khiến người ta cảm thấy sợ hãi, cũng chỉ có người này không hề liếc nhìn bọn họ.

Lê Khải Liệt giết chết những tên âm dương sư rồi nhanh chóng nhảy vào trận pháp, đỡ lấy Vu Duy Thiển đang ngã xuống, "Còn sống thì nói cho ta biết! Ta muốn ngươi chính miệng nói cho ta biết! Ngươi đã hứa với ta là ngươi sẽ sống! Ngươi muốn nuốt lời hay sao?"

Uy hiếp một cách hung tợn, nhưng trong giọng điệu hung ác khó che giấu một phần run rẩy, toàn thân của Vu Duy Thiển đã cứng ngắc, hắn không có phản ứng, mái tóc rối tung che khuất khuôn mặt, Lê Khải Liệt dường như đã mất can đảm để chạm đến Vu Duy Thiển, "Duy–"

Thử hô một tiếng, hắn ôm lấy Vu Duy Thiển từ trong băng tuyết, toàn bộ mặt đất bị tuyết bao phủ đã không còn màu trắng tinh như ban đầu, lúc này đã trở nên lầy lội vì bị giẫm đạp trong cuộc hỗn chiến, người đàn ông vừa dùng phương thức ác độc để giết người thì hiện tại lại có vẻ không thể đứng thẳng, miễn

cưỡng đứng yên giữa mặt đất lầy lội, miễn cưỡng duy trì nụ cười quỷ dị, khóe miệng run rẩy, đẩy ra mái tóc trên mặt của Vu Duy Thiển.

"Hắn thoạt nhìn quả thật như một xác chết…" Huyết sắc trên mặt của Lê Khải Liệt biến mất, chậm rãi nói ra câu này, bất giác bầu không khí nổi lên một loại cảm xúc khiến người ta bất an, Vivian đứng dậy, nàng lảo đảo bước đến, "Sẽ không! Wirth vẫn có thể cứu được! Có ta ở đây thì làm sao có thể để cho hắn chết!"

"Vậy cứu hắn đi! Bằng bất cứ giá nào! Máu của bọn họ có đủ sử dụng hay không? Nếu không đủ thì để ta tiếp tục giết người." Giọng nói càng bình tĩnh thì càng khiến người ta run sợ, tiếng vang nhẹ nhàng chấn động giữa không gian trống trãi, tựa như truyền đến từ bên trong rừng rậm.

Lê Khải Liệt nhe răng cười một cách điên cuồng, hắn liếm vết máu trên đầu ngón tay, đôi mắt thú màu vàng óng giống như bị bịt kín bởi một lớp sương máu.

Trước mắt chính là tế phẩm, kẻ địch không phải là con người, bọn họ bất quá chỉ là thứ để cung cấp máu, chỉ cần Vivian cần thì Lê Khải Liệt có thể lập tức lấy máu của bọn họ mà không hề do dự.

"Người của Davila cần là máu của người sống, máu còn tươi, trước tiên ngươi đừng ra tay Leo, đừng để cho huyết thống Claudy khống chế ngươi, chẳng lẽ ngươi đã quên những gì Wirth nói với ngươi rồi hay sao?" Cất giọng nhắc nhở, Vivian cũng hỗn loạn, "Nếu ngươi bị thương thì khi Wirth tỉnh lại sẽ không tha cho ngươi!"

Nàng rốt cục nên cứu ai, nhắc nhở ai? Đồng tử màu lam tím khuếch trương, kỳ thật nàng cũng không quá thanh tỉnh, đã sớm mất kiên nhẫn, mùi máu tươi ở đây….

Lê Khải Liệt nhớ đến chuyện mà hắn đã hứa, sát ý đang sôi trào rốt cục bình ổn một chút, việc cấp bách là cứu Vu Duy Thiển trước, "Ngươi xem cho hắn trước đi!" Hắn bế Vu Duy Thiển đi đến bên cạnh.

"Nếu Wirth chết thì chúng ta cũng sẽ tiêu đời, đây là ta nói thật, đặc vụ Reid." Từ phía xa dưới tàng cây truyền đến tiếng nói chuyện, Bode là người hiểu rõ nhất tình thế hiện tại của tất cả mọi người, trong khi Reid lại mơ hồ, "Ngươi nói cái gì?"

"Hai người nơi đó là người của Claudy và Davila, ngươi tự suy nghĩ đi." Chỉ để ý đến an toàn của Eve, Bode không hề tham dự vào, Eve ở trong lòng hắn đang mở to mắt nhìn đám người chia ra thành hai phe, nàng không hề chớp mắt.

Claudy và Davila cùng liên thủ sẽ tạo ra hậu quả gì, "Có xem phim điện ảnh hay chưa? Cái này giống như người sói và ma cà rồng cùng liên thủ." Dùng điện ảnh để nêu ví dụ, Bode bổ sung một câu như vậy.

"Claudy…..Đây là Claudy! Vì sao không có ai báo cho ta biết Claudy vẫn còn có người? Senzou! Vì sao nơi này có người của Davila?" Nghe thấy bọn họ đối thoại, cho dù không biết tiếng Anh cũng có thể nghe được hai chữ quan trọng Claudy và Davila, Supuringu Issei trừng đôi mắt ti hí của mình, vừa tức giận vừa lo sợ.

Cũng đã tồn tại từ lâu trong lịch sử, gia tộc Supuringu lại cất giấu dã tâm, làm sao bọn họ không biết Claudy, mặc dù cho đến nay Senzou vẫn luôn hời hợt đối với sự tồn tại của Lê Khải Liệt, hầu hết mọi người của Supuringu đều biết về gia tộc có lịch sử lâu đời và cũng đã suy tàn kia, tuy nhiên bọn họ lại không biết ở đây còn có người Davila.

"Các ngươi muốn ta đi đoạt lấy lực lượng của hậu nhân Vu tộc, ta không thành công, ta dùng thuốc đồng hóa để bù lại, hiện tại hai thứ đều đã đến tay, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, hơn nữa hoàn thành rất tốt, Ishisuke đại nhân cũng đã nói như vậy." Supuringu Ishisuke được nhắc đến bằng một giọng tôn kính, lúc này người nọ đã hoàn toàn thay đổi, toàn thân máu me nằm dưới đất, Senzou chỉ vào hắn, vẫn lễ độ và cẩn thận như trước.

Sắc mặt của Supuringu Issei hết trắng lại xanh, không biết là kinh ngạc hay sợ hãi, "Hay cho ngươi Senzou, đừng quên ngươi cũng là người của gia tộc Supuringu! Cụ đã đến, còn không giao thuốc đồng hóa ra đây!"

Những người được xưng là âm dương sư chỉ là thân tín dưới quyền của Supuringu Ishisuke mà thôi, so với những âm dương sư chân chính trong quá khứ thì những người này hoàn toàn kém xa, nay Supuringu Ishisuke không thể sống nổi, còn lại bốn người cũng đã bị Lê Khải Liệt một phát đánh chết, lúc này gia tộc

Supuringu không thể không cân nhắc lực lượng của kẻ địch một lần nữa, mà cũng ngay lúc này mới biết thân phận của đối phương.

Supuringu Michiyoshi cũng không biết nói cái gì cho phải, tiếng ho của hắn vô cùng đột ngột trong bầu không khí lạnh lùng tràn ngập sát khí, "Các ngươi còn chưa cam tâm hay sao? Thời đại của chúng ta đã trôi qua, vì sao các ngươi không chịu yên ổn làm việc ở Supuringu, không nên gây ra những chuyện như vậy?"

Bị tộc trưởng chỉ trích làm cho mọi người của Supuringu đều cúi đầu, nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều đồng ý với lời nói của hắn, kiêng kỵ Lê Khải Liệt còn ở cách đó không xa, xung quanh còn có kẻ địch cho nên Supuringu Issei để cho thân tín đứng phía trước bảo vệ hắn, sau đó mới nói, "Cụ, cụ đã từng hưởng thụ oai phong, còn chúng ta thì không cam lòng a, Supuringu của chúng ta rõ ràng có lực lượng hùng mạnh như vậy, vì sao còn phải nghe lời kẻ khác?"

Dục vọng và dã tâm đã sớm làm hắn hồ đồ, trong đầu chỉ nhét đầy ý niệm mãnh liệt. Supuringu Michiyoshi nhìn con cháu mà lắc đầu, "Có được thuốc đồng hóa thì có thể khống chế mọi người? Ta không tin, cho dù là thật sự thì ta cũng không có hứng thú, vì dã tâm của các ngươi mà khiến nhiều người chết như vậy, gia tộc Supuringu cho đến nay chưa từng chết nhiều người như thế, các ngươi có chắc chắn sẽ đạt được thứ mà các ngươi muốn hay không?"

"Cụ đã lớn tuổi, lo trước lo sau là chuyện hiển nhiên, chuyện này cứ giao cho chúng ta là được!" Bề ngoài thì cung kính, nhưng Supuringu Issei lại ra hiệu cho những người ở sau lưng của Supuringu Michiyoshi.

Bọn họ lập tức dìu Supuringu Michiyoshi đi, kỳ thật không cần hắn lên tiếng, gia tộc Supuringu thay mới đổi cũ, suy nghĩ của người già và người trẻ có khác biệt rất lớn, đây là tranh chấp quyền lực, Supuringu Issei không hề có cảm giác gì đối với cái chết của Supuringu Ishisuke, cũng bởi vì mặc dù Supuringu Ishisuke bị bọn họ lợi dụng để thu hoạch lực lượng nhưng Supuringu Ishisuke lại trung thành với Supuringu Michiyoshi,

Thuốc đồng hóa mới là mục đích cuối cùng, hiện tại không có ai bận tâm vì sao trận pháp của Supuringu Ishisuke không thu hồi đủ lực lượng, vì sao hậu nhân của Vu tộc lại chịu không nổi một kích như thế, ngay khi bọn họ đối thoại với nhau thì Lê Khải Liệt đang ôm Vu Duy Thiển mà chờ Vivian chẩn đoán.

Tuyết lại bắt đầu rơi, sắc trời cũng từ sáng trưng trở nên u ám, nếu đến buổi tối mà vẫn còn ẩu đả ở nơi này thì đối với đôi bên đều rất bất lợi, bất quá trước khi màn đêm buông xuống, ánh sáng phản xạ trên tuyết cũng đủ duy trì độ sáng, chẳng qua không biết trận chiến này sẽ duy trì đến khi nào, không ai có thể đoán trước.

Supuringu Issei đang đợi Senzou giao ra thuốc đồng hóa, gia tộc Supuringu tranh chấp với nhau giúp cho bọn người của Lê Khải Liệt có một chút thời gian, trong tuyết còn có thể nhìn thấy vỏ đạn, vừa rồi song phương đều có người chết, trên thi thể cũng có máu tươi, Ka Zhaye biết hoàng tử của bọn họ cho đến nay vẫn có thể kiên nhẫn là vì Vivian vẫn chưa mở miệng.

Nàng đang xác nhận sinh tử của Vu Duy Thiển, một khi nàng mở miệng nói ra cái gì thì…

"Hắn thế nào?" Đôi mắt đỏ ngầu càn quét lên mình của những con mồi ở cách đó không xa, Lê Khải Liệt không đợi Vivian trả lời, bỗng nhiên nhận thấy ngón tay của Vu Duy Thiển giật giật, nhịp tim sắp đình chỉ bỗng nhiên khôi phục, "Duy!" Hắn nhẹ nhàng vuốt mặt Vu Duy Thiển.

Trong lúc mê man Vu Duy Thiển nghe được tiếng quát to của Lê Khải Liệt, hắn dùng sức mở mắt "Đừng quát vào lỗ tai của ta, ồn ào quá." Chưa từng nếm mùi như vậy, ngay cả động tác đơn giản như mở to mắt mà cũng phải dùng hết sức lực toàn thân mới có thể làm được.

Ngữ thanh quen thuộc, giọng điệu quen thuộc, Lê Khải Liệt thiếu chút nữa đã vui quá mà phát khóc, "Ngươi còn sống!" Hắn kề sát vào mặt của Vu Duy Thiển, dùng sức hôn xuống đôi môi khô khốc của đối phương.

Vu Duy Thiển cũng muốn biết hiện tại mình biến thành cái gì, hắn không ngờ mình còn có thể sống sót, có lẽ nên quy công cho Vivian một lần nữa lại phải hy sinh, bất quá hiện tại chuyện mà hắn muốn làm nhất cũng giống Lê Khải Liệt, dùng môi và lưỡi cùng hô hấp đi cảm thụ đối phương, hắn không cần biết tình huống hiện tại của mình như thế nào.

Tuyết rơi dừng trên người, hóa ra là có cảm giác, tuyết lạnh làm cho nhiệt độ trên người của Lê Khải Liệt càng thêm ấm áp, cơ thể của Vu Duy Thiển lạnh giống như băng, hắn bị Lê Khải Liệt ôm chặt vào lòng,

giống như chỉ như thế mới làm cho nhiệt độ cơ thể quá thấp của hắn có thể khôi phục.

Vivian cảm thấy muốn khóc, nàng trừng mắt nhìn, Ka Zhaye cầm thanh mã tấu dính máu canh giữ phía sau bọn họ, bảo trì cảnh giác.

Súng của Reid đã hết đạn, vì để chuẩn bị tiếp tục chiến đấu nên hắn nhặt lên một thanh mã tấu bên cạnh một cái xác, vừa lặng lẽ lau vết máu vừa nhìn hai người kia.

Bông tuyết dừng trên tóc trên vai trên mặt của bọn họ, giống như có thể nghe thấy âm thanh tinh tế, tuyết trắng hòa tan trên mặt của Lê Khải Liệt, hóa thành giọt nước chậm rãi lăn xuống, người bị hắn ôm lấy thoạt nhìn không giống một người mà tựa như một cái xác khô.

Reid và Vivian không khỏi cảm khái, giờ phút này người đàn ông chỉ có thể bị Lê Khải Liệt ôm vào lòng, suy nhược đến mức này, từng cao ngạo như thế nào, từng mạnh mẽ như thế nào, Vu Duy Thiển lại có ngày hôm nay, còn Lê Khải Liệt lại biến thành như bây giờ.

Bạn đang ?

Hắn thật sự không hối hận hay sao?

Kỳ thật Vu Duy Thiển hối hận, nhất là khi hắn nhìn thấy ánh mắt của Supuringu Issei đang lóe lên ở sau lưng Lê Khải Liệt, khi người nọ rút ra khẩu súng từ trước ngực—

Ngay cả mở miệng để cảnh cáo mà hắn cũng không còn đủ sức.

……..

P/S: cái màn giết người của con sam hơi bị tởm @

231. Chương 231: Kịch Chiến Giữa Trời Tuyết

Họng súng nhắm ngay Lê Khải Liệt, Supuringu Issei bóp cò, một tiếng súng vang lên.

Tiếng súng quanh quấn giữa rừng cây rậm rạp, cục diện giằng co thoáng chốc bị đánh vỡ, Supuringu Issei không phải kẻ ngu, hắn biết rõ ai là người có uy hiếp lớn nhất ở đây, có khả năng làm dã tâm của hắn bị thất bại, “Cho dù ngươi lợi hại đến đâu thì cũng phải sợ súng đạn!”

Song phương đều đang đề phòng, nhưng cách nhau quá xa, một bên đột nhiên hành động thì bên còn lại sẽ không kịp ngăn cản, hỗn chiến lại tiếp tục diễn ra, Ka Zhaye vung mã tấu, hắn có thể uy hiếp tánh mạng của Supuringu Issei nhưng cũng không thể ngăn cản viên đạn bắn về mục tiêu đã định sẵn.

Viên đạn rốt cục bắn trúng mặt đất, hất tung một lượng tuyết lớn, kỳ thật chỉ là vài giây ngắn ngủi, con người thường có khả năng làm ra những chuyện vượt quá sức mình khi đối mặt với nguy hiểm, Vu Duy Thiển không biết hắn lấy sức lực từ đâu để đẩy ngã Lê Khải Liệt.

Lê Khải Liệt ngã ra sau, nhất thời liền hiểu rõ ngọn nguồn, hắn không hề quay đầu lại, cũng không bận tâm Supuringu Issei làm cái gì mà chỉ lo lắng Vu Duy Thiển sẽ như thế nào.

Vu Duy Thiển đang ngã xuống, sau lưng hắn là một sườn dốc, dùng hết sức lực để đẩy ngã Lê Khải Liệt, còn hắn cũng theo quán tính mà bật ngửa ra phía sau sườn dốc.

Tức giận mắng một tiếng, Lê Khải Liệt nhào qua, nỗ lực muốn nắm lấy tay của Vu Duy Thiển, nếu đổi là trước kia thì sườn dốc này đương nhiên không phải là vấn đề gì to tát, Vu Duy Thiển chỉ cần nhẹ nhàng duỗi tay là có thể ổn định chính mình, nhưng hiện tại đừng nói là duỗi tay, ngay cả động đậy ngón tay mà hắn cũng làm không được, trước mắt là khuôn mặt khẩn trương và lo lắng đến cực điểm của Lê Khải Liệt.

Lê Khải Liệt đang đi xuống, không thể khống chế bản thân, "Nắm lấy tay ta!" Vội vàng hô to, hoảng hốt làm cho sắc mặt của Lê Khải Liệt trở nên đáng sợ.

Tuyết rơi vào trong đôi bốt ngắn cổ của Lê Khải Liệt, cổ áo cổ tay áo, Vu Duy Thiển nhìn Lê Khải Liệt nhảy xuống, muốn nói cho dù hắn có ngã thì cũng không sao, phía dưới bất quá chỉ là một lớp tuyết khác mà thôi, hiện tại thân thể của hắn đã không còn cảm giác rét lạnh, không có bất cứ chướng ngại nào ở bên dưới.

Nhưng hắn không có cách nào nói ra những lời này, mà hắn có nói thì Lê Khải Liệt cũng sẽ không nghe, hiện tại hết thảy mọi thứ đều không liên can đến Lê Khải Liệt, trong mắt của người này chỉ có Vu Duy Thiển đang dần dần tuột xuống sườn dốc.

Rốt cục hắn bắt được tay của Vu Duy Thiển, "Bám chắc vào! Chẳng lẽ ngươi muốn chết ở trong này hay sao?" Tiếng hô ù ù bên tai giống như từ nơi xa xôi truyền đến, Vu Duy Thiển chậm rãi ngẩng đầu.

Lê Khải Liệt giống như một con dã thú nhe răng, đôi mắt đỏ ngầu khát máu, tất cả phẫn nộ và lo lắng đương nhiên là vì hắn, Lê Khải Liệt cầm lấy tay hắn, đó là Vu Duy Thiển nhìn thấy chứ tay của hắn đã mất cảm giác, hắn không thể cảm thụ được Lê Khải Liệt đã sử dụng bao nhiêu sức lực, nhưng hắn có thể nhìn thấy khớp xương bàn tay của mình bị siết chặt, cơ hồ bị thay đổi hình dạng.

Vì thế muốn mở miệng nói cái gì đó nhưng lại cảm thấy nực cười khi phát hiện hắn đã sắp kề cận cái chết, cái đẩy mới vừa rồi xem ra là hơi sức cuối cùng của hắn, may mắn Lê Khải Liệt không bị trúng đạn.

Thân thể kề cận với cái chết, mà linh hồn vẫn còn tồn tại cùng thân thể thì sẽ có cảm giác gì, hiện tại hắn đã biết. Bông tuyết tan chảy trên người Lê Khải Liệt, chậm rãi nhiễu vào áo sơ mi của hắn thông qua đôi tay đang nắm chặt của hai người, hắn nhìn thấy nhưng lại không có cảm giác, biết mình được Lê Khải Liệt ôm lấy, hai người rơi xuống từ sườn dốc phủ đầy tuyết.

Tuyết đọng bao phủ núi đá, Lê Khải Liệt tận lực không cho Vu Duy Thiển chạm vào vách núi, dùng thân thể che lại người ở trong lòng, mà Vu Duy Thiển có thể nhận ra điều đó khi nghe thấy vài tiếng kêu rên của Lê Khải Liệt, trong đồng tử màu đen nổi lên gió lốc âm u.

Nếu hắn có thể cử động, nếu hắn không phải như bây giờ thì sẽ không đến mức cần người bảo vệ, thậm chí liên lụy Lê Khải Liệt cũng phải chịu khổ cùng với hắn. (T_____T)

Cho dù khuôn mặt có thay đổi nhiều như thế nào thì ánh mắt của con người vẫn không thay đổi, đó là cửa sổ linh hồn, linh hồn độc nhất vô nhị của Vu Duy Thiển làm cho hắn có được ánh mắt đặc biệt, ánh mắt kia vô cùng mê người đối với Lê Khải Liệt.

Lê Khải Liệt đã từng nói nhiều lần là hắn thích Vu Duy Thiển nổi giận, khi nổi giận thì đôi mắt màu đen kia sẽ tản mát một loại uy hiếp vô cùng hấp dẫn hắn.

Khi bọn họ từ sườn dốc rơi xuống đất thì Lê Khải Liệt liền nhìn thấy Vu Duy Thiển dùng loại ánh mắt như thế để nhìn hắn, "Đừng nhìn ta như vậy, Duy, ta sẽ muốn ăn ngươi."

Hắn chạm vào bờ môi của Vu Duy Thiển, dùng nhiệt độ cơ thể của mình để sưởi ấm Vu Duy Thiển, chỉ cần người này còn ở trong lòng hắn thì hắn vẫn có thể cười được.

Bọn họ còn nằm trên tuyết, Lê Khải Liệt cứ nằm đó mà ôm Vu Duy Thiển, không lập tức đứng dậy, Vu Duy Thiển càng lúc càng mất cảm giác đối với mọi thứ ở xung quanh, cũng bởi vì vậy mà sức quan sát và những giác quan khác cũng mãnh liệt hơn, hắn không phải không biết địa thế ở nơi này, Lê Khải Liệt vì bảo vệ hắn mà bị không ít hòn đá lởm chởm cào xước, hắn cố gắng giật giật ngón tay.

"Bộ dáng này…..mà ngươi cũng ăn được sao…." Giọng nam trong trẻo lạnh lùng nhưng dễ nghe vang lên bên tai của Lê Khải Liệt, trước mắt của hắn trở nên sáng ngời, cố nhịn đau, vội vàng sờ lên mặt của Vu Duy Thiển, "Duy!"

Nghe thấy giọng nói kinh hỉ của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển bị bắt ngẩng đầu, "Đừng nhìn."

Giọng nói vẫn rất suy yếu, hắn biết hiện tại bản thân mình là bộ dáng gì, thế mà Lê Khải Liệt còn có thể nói ra câu kia, sống nhiều năm như vậy, hắn chưa từng để ý đến bộ dáng của mình, nhưng đây là lần đầu tiên hắn không muốn để cho người ta nhìn thấy bộ dáng hiện tại.

Không phải sợ là mình trông khó coi mà chỉ sợ Lê Khải Liệt sẽ bùng nổ, quả nhiên, đôi mắt đang quan sát hắn bắt đầu giật giật, trong đôi mắt vàng óng là đồng tử màu tro lục đang co rút giống như kim châm, "Bọn họ đối với ngươi như vậy – bọn họ dám đối với ngươi như vậy–"

Lại một lần nữa thấy rõ, lại một lần nữa đau lòng, mái tóc đỏ tươi như máu, răng nanh lồ lộ xông ra, ngoại trừ biến hóa trên người thì trên mặt cũng càng thêm rõ ràng, bên dưới vẻ dữ tợn là sát ý đang bốc lên ngùn ngụt, hắn không phải là Lê Khải Liệt bình thường, sát khí sục sôi, nếu không phải hiện tại Vu Duy Thiển cần hắn ở nơi này thì hắn đã sớm mất kiểm soát, cho dù là hiện tại thì hắn đã sắp không thể kiềm chế cơn xúc động muốn giết người.

"Nếu muốn làm cho ta chết…..thì cũng không dễ dàng như vậy…" Vu Duy Thiển nhìn lên trên, hình như Vivian đang nhô đầu ra, "Liệt, ngươi đi lên đi….đem Vivian mang xuống đây….nói với nàng là…..ta đã cân nhắc kỹ lưỡng…."

Ngay cả nói chuyện cũng khó khăn, Lê Khải Liệt quả thật không thể chịu đựng nổi khi nghe thấy giọng nói suy yếu của hắn, "Ngươi đừng nói chuyện! Nghỉ ngơi trước đi!"

Ngẩng đầu nhìn lên, phía trên vẫn còn đang chém giết, vẻ mặt của Vivian lo lắng, dường như muốn nhảy xuống, Lê Khải Liệt lại nhìn xung quanh, nơi này là khu đất trống ở phía bên dưới, muốn lên trên thì cách mấy chục feet.

"Lên đó sao?" Nơi này là khe núi, tiếng va chạm của súng ống và mã tấu không ngừng được gió rừng truyền đi xa, Vu Duy Thiển dựa vào vai của Lê Khải Liệt, tầm nhìn phía trên thật lớn, trước mặt bọn họ là một sườn dốc. Nguồn:

"Ta lo lắng ngươi ở đây một mình." Lê Khải Liệt dùng tay chà sát thân thể của Vu Duy Thiển, cho dù làm như vậy đối với thân thể cứng ngắc của Vu Duy Thiển cũng không có quá nhiều tác dụng, hắn vẫn tiếp tục mát xa, xung quanh ngoại trừ tuyết đọng thì còn có người khác, đó là những xác chết rơi xuống đây, lúc này đã bị tuyết vùi lấp không ít, chất thành đống lớn.

"Biện pháp để ngươi hồi phục rốt cục là cái gì? Bây giờ mà ngươi còn chưa chịu nói cho ta biết? Chẳng lẽ chỉ có nàng mới có thể biết?" Biết rõ lúc này có ghen thì cũng vô ích và cũng không thích hợp, nhưng Lê Khải Liệt vẫn nhịn không được, hắn bế Vu Duy Thiển đặt bên dưới một gốc cây.

"Ngươi muốn để ta đau lòng đến khi nào thì mới đủ?" Nghiến răng nghiến lợi, hắn dùng sức xoa tay của Vu Duy Thiển, hy vọng có thể làm cho người này ấm hơn một chút, nhưng Lê Khải Liệt phát hiện những gì hắn làm cũng chỉ phí công, Vu Duy Thiển dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó hoặc hoàn toàn mất cảm giác, ánh mắt nhìn ra đằng xa, "Đừng lãng phí thời gian, đi nhanh đi…."

Hung hăng nhìn Vu Duy Thiển một cái, Lê Khải Liệt cởi áo khoác ra rồi đắp lên người của hắn, khi thấy Vu Duy Thiển đang định ngăn cản thì Lê Khải Liệt liền lấp kín miệng của hắn, "Ngươi không yên ổn ở đây thì ta làm sao có thể đi tìm Vivian? Nhiệt độ cơ thể của ta rất cao, còn ngươi cũng biết tình huống hiện tại của mình như thế nào, ngươi đã hứa với ta là sẽ không chết, không muốn chết thì phải nghe lời!"

Giọng điệu dữ dằn không cho phản kháng, hiện tại Vu Duy Thiển cũng không có sức để phản kháng, chỉ có thể để cho Lê Khải Liệt khoác áo lên người của hắn, thay hắn che chắn bông tuyết rơi xuống, cả đời này hắn chưa từng yếu như vậy, cũng chưa bao giờ bị người khác xem như một đứa con nít mà gào thét bắt phải nghe lời, hắn không khỏi bật cười, "Còn không mau cút đi."

Vu Duy Thiển thúc giục Lê Khải Liệt dắt Vivian xuống đây, biết Vivian có biện pháp có thể cứu Vu Duy Thiển cho nên Lê Khải Liệt cũng nóng vội, nhưng lại không thể không lo lắng cho Vu Duy Thiển, xung quanh không có nguy hiểm, chờ đến khi hắn xác nhận mọi thứ đều ổn thỏa thì hắn mới leo lên trên.

Phía trên vẫn đang tiếp tục chiến đấu, đa số người của gia tộc Supuringu ẩn cư ở nơi này đã lâu, bọn họ rất quen thuộc với hoàn cảnh và khí hậu nơi đây, vô hình trung chiếm được ưu thế khiến đám người của Ka Zhaye gặp không ít khó khăn, Senzou chỉ bàng quan đứng nhìn, nhưng khi Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt rơi xuống sườn dốc thì hắn liền bước ra.

"Thuốc đồng hóa ở trên tay ta, nếu muốn thì dừng tay ngay lập tức." Chỉ cần một câu này cũng đủ nổi lên tác dụng rất lớn, song phương đều dừng lại, Supuringu Issei nhìn cháu ngoại trai của hắn, cười rất thân

thiết, “Senzou, ta đối với ngươi không tệ, giao thuốc đồng hóa cho ta, hiện tại cụ đã bị người của ta dẫn đi nghỉ ngơi, nơi này do ta định đoạt.”

Supuringu Michiyoshi tuổi già sức yếu, đã sớm mất đi oai phong, hiện tại địa vị của hắn đơn giản là một con bù nhìn, được vài người nâng đỡ và che giấu để đứng ở phía trên, Senzou nhìn sang hướng bên kia rồi lắc đầu, “Các ngươi đã quên ta không phải là họ Supuringu, vì sao ta phải nghe lời ngươi?”

Supuringu Issei đã sớm nhận ra Senzou rất bất thường, hắn tức giận rừng mắt nhìn Senzou, “Ngươi muốn làm gì? Senzou, cậu khuyên ngươi đừng làm ra chuyện điên rồ, ngươi mượn tay những người này để giết chết Ishisuke đại nhân, hiện tại không có ai ủng hộ cụ, Supuringu chắc chắn sẽ do ta và ngươi làm chủ….” Đôi mắt nhỏ xíu nhíu lại, hắn cẩn thận dò xét, “Chẳng lẽ ngươi muốn tự mình làm chủ?”,

“Supuringu, Supuring, chẳng lẽ các ngươi đều đã quên ta không mang họ Supuringu hay sao?” Senzou bỗng nhiên cất tiếng cười lạnh, “Ta vất vả sáng lập thương nghiệp không phải để phục vụ Supuringu, với lại ta Senzou cũng không phải con chó của gia tộc Supuringu!”

“Ngươi—ngươi nói cái gì!” Chưa từng nghe Senzou nói như vậy, Supuringu Issei tức giận đến mức run rẩy, Senzou cau mày lại, liếc mắt nhìn hắn một cách chán ghét, “Cậu, đừng ở chỗ này tự làm bẽ mặt mình, các ngươi vẫn chưa biết mình đã làm sai chuyện gì hay sao?”

“Ý của ngươi là sao?” Supuringu Issei chỉ theo dõi lọ thuốc đồng hóa trong tay Senzou. Senzou xoay người nhìn về phía Ka Zhaye và Reid, tuyết vẫn đang rơi, lấp kín máu tươi trên mặt đất, nhưng không thể che khuất sát khí trên thân của những người liên quan, “Supuringu vừa phạm phải một sai lầm.”

Senzou vừa nói vừa dời mắt nhìn sang phía sườn dốc, “Các ngươi vừa tự đánh mất hy vọng sống sót duy nhất của mình, ta cũng sai lầm, ta không ngờ Ishisuke đại nhân nóng vội như thế, mọi chuyện vốn….vốn không nên là như vậy….” Lời nói của hắn càng lúc càng nhẹ, dường như thì thào tự nói.

Vivian nằm sấp xuống sườn dốc, bàn tay bé nhỏ nắm vào gốc cây, nàng muốn đi xuống, nàng phải đi xuống, mơ hồ nhìn thấy Lê Khải Liệt đang ngẩng đầu nhìn xung quanh ở phía dưới, nàng biết hắn sẽ tiến lên để đón nàng, nàng lo lắng và chờ đợi ngay tại chỗ, nàng vẫn chưa khôi phục thể lực, nếu không với độ cao bấy nhiêu thì căn bản không thể làm khó được nàng.

Sườn dốc phủ đầy tuyết, Vu Duy Thiển tận mắt nhìn thấy Lê Khải Liệt đi lên, hắn chậm rãi thở ra một hơi, dùng sức nâng người dậy, dựa theo thân cây mà quay sang hướng bên cạnh một vòng, hắn thật sự không muốn làm chuyện này nhưng lại không thể không làm, ánh mắt từ từ quan sát một vòng, hắn đã tìm được mục tiêu của mình.

Nơi này hơi dốc một chút, nhưng lại rất có lợi đối với hắn, hắn có thể chậm rãi xê dịch, rõ ràng thoạt nhìn rất gần nhưng đến lúc hắn đi thì lại cảm thấy thật xa xôi, thật vất vả mới đến được mục tiêu.

Thở ra một hơi không có nhiệt độ, hắn nhớ đến lời nói của Vivian, kỳ thật hiện tại hắn không phải là người sống, mà là bán sống bán chết, không phải sống cũng không phải chết, nhếch lên một độ cong mỉa mai, hắn hé miệng, chậm rãi cắn xuống.

“Ngươi đang làm cái gì?” Âm thanh đột ngột bùng nổ làm cho hắn dừng lại động tác một chút.

Phía sau có tiếng bước chân, đó là âm thanh giẫm nát tuyết, từng bước một đi đến trước mặt Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt không thể tin được những gì mà hắn đang nhìn thấy, “Đây là phương pháp mà ngươi không chịu nói cho ta biết?” Giọng nói lạnh hơn băng, bên trong đôi mắt thú hừng hực lửa đỏ.

……..

P/S: Twilight, phiên bản đam mỹ =))

232. Chương 232: Sống Hay Chết

Tuyết rơi tựa như mưa, bông tuyết tung bay trong gió, Vu Duy Thiển nằm trên tuyết, hắn không có sức lực để ngồi dậy, ở trước mặt hắn là một xác chết….

Máu của người chết có màu đỏ sậm, bởi vì sắp đông lại nên có vẻ nhầy nhụa, Vu Duy Thiển cắn nát cổ họng của người kia, hiện tại đang hút máu người chết, Lê Khải Liệt nhìn thấy vết máu trên miệng của hắn, màu đỏ sậm cùng xác chết tanh hôi…..

Lê Khải Liệt từng giết người, cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy máu, thậm chí hắn cũng biết mùi máu tươi của con người là thế nào, nhưng không cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng Vu Duy Thiển thì khác, Vu Duy Thiển không giống hắn.

Siết chặt nắm đấm, Lê Khải Liệt giống như bị đóng đinh, theo góc độ của Vu Duy Thiển thì chỉ nhìn thấy bàn chân của Lê Khải Liệt, có lẽ đã cương cứng trước mặt hắn một lúc lâu, Vu Duy Thiển lau đi vết máu dính trên khóe miệng, hắn quay đầu lại, "Ta bảo ngươi đi tìm Vivian, vì sao lại quay về?"

Hắn vẫn có thể dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì? Cổ họng của Lê Khải Liệt giống như mắc nghẹn cái gì đó, "Vì sao không nói cho ta biết?"

Giọng nói run rẩy trong gió, Vu Duy Thiển cũng không biết Lê Khải Liệt là đau lòng hay là phẫn nộ, hắn cũng không phân tích, hắn bỗng nhiên không biết kế tiếp nên làm cái gì, giải thích với Lê Khải Liệt hay là tiếp tục….Hắn nhìn thoáng qua xác chết ở trước mặt, là người của gia tộc Supuringu, đôi mắt trừng to một màu trắng dã, đang thẳng tắp nhìn hắn.

Người chết đương nhiên không có suy nghĩ, lại càng không nhìn hắn, hắn nếm đến hương vị máu tươi khiến người ta buồn nôn, xoay mặt đi, "Nói cho ngươi thì sao, đây là ta tự mình lựa chọn, nếu để ngươi nhìn thấy thì ngươi sẽ như hiện tại, ta đã sớm biết…."

"Ta không muốn nghe ngươi nói tiếp! Ngươi không nghĩ là ta khổ sở hay sao? Bởi vì ta đã hại ngươi trở thành như vậy? Cần máu của người chết để sống, có phải hay không? Ngươi chỉ có thể dựa vào máu của người chết mới có thể sống sót?" Phẫn nộ đến mức giọng điệu trở nên khàn khàn, tựa như một luồng sấm sét giáng xuống bầu trời đầy tuyết, dừng bên tai Vu Duy Thiển, hắn không nhìn thì cũng biết sắc mặt hiện tại của Lê Khải Liệt như thế nào, dứt khoát không ngẩng đầu.

"Ngươi cứ xem như là uống thuốc, ta không phải người Davila, cũng không phải người sống, chỉ có máu của người chết mới có ích đối với ta, sau khi uống xong thì thể lực của ta sẽ khôi phục, tựa như Vivian thu được lực lượng từ trong máu tươi," Vu Duy Thiển nằm trên tuyết, hắn quay đầu đi, tiến đến bên cổ của xác chết, suy nghĩ cái gì đó rồi dùng sức nhấc người lên, "Liệt–"

Hắn gọi Lê Khải Liệt, khóe miệng dính vết máu có một loại cảm giác rất quỷ dị, nghiêm khắc ra lệnh, "Đừng nhìn."

Lê Khải Liệt đi rồi quay lại, hắn đương nhiên là cố ý, việc Vu Duy Thiển giấu diếm hắn vẫn luôn làm cho hắn canh cánh trong lòng, nhưng hắn thật không ngờ là nghênh đón mình lại là một hình ảnh như vậy, Vu Duy Thiển bảo hắn đừng nhìn, nhưng hắn làm sao có thể không nhìn? Đôi mắt thú dữ tợn nhìn chằm chằm người đang nằm trên tuyết, nhìn Vu Duy Thiển nằm giữa vùng đất trắng xóa mà hút máu người chết.

Nhận thấy tầm mắt của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển cau mày ngẩng đầu, "Ta bảo ngươi đừng xem!" Hắn gầm nhẹ.

"Ta không cần ngươi nhìn thấy ta như vậy, hiểu chưa? Xoay đầu đi." Đây là ước nguyện ban đầu của hắn, hắn không muốn làm cho Lê Khải Liệt biết thời gian của hắn không còn nhiều, nếu muốn sống sót thì chỉ có thể quên mình là con người mà trở thành kên kên hay linh cẩu, tuy rằng không đến mức phải nhờ xác chết hôi thối để sống sót nhưng hiện tại cũng đã quá đủ–

Hít sâu một hơi, hắn cảm giác thứ hút vào miệng bắt đầu có tác dụng, xoay người đi, ngăn cản tầm mắt của Lê Khải Liệt, hắn cúi người xuống.

Băng tuyết và nhiệt độ thấp làm cho mùi máu tươi không quá nồng nặc, gió tiếp tục thổi, Lê Khải Liệt hoàn toàn đứng im bất động, đứng phía sau Vu Duy Thiển, hắn có muốn cũng không thể động đậy.

Thời gian tựa hồ dừng lại, hết thảy mọi thứ đều rời xa bọn họ, người đàn ông cao ngạo như đế vương trong mắt kẻ khác, rốt cục lại phủ phục, vì muốn khôi phục nhanh hơn, không muốn trở thành trói buộc của bất cứ người nào, vì một lần nữa lấy lại lực lượng của ngày xưa, không tiếc hút lấy thứ mà hắn cần trên một cái xác, một khối thịt cứng ngắc.

Lê Khải Liệt đáng lý phải nổi trận lôi đình, phải phát tiết tức cả thịnh nộ ra ngoài, nhưng hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Vu Duy Thiển, tiếng hút máu cực kỳ mỏng manh trong gió nhưng thính giác đã trở nên nhạy bén hơn của Lê Khải Liệt lại nghe trọn âm thanh rất nhỏ kia.

Trái tim dường bị cái gì đó bóp nghẹn, hung hăng đâm mạnh, tầm mắt dán lên bóng dáng gầy yếu của Vu Duy Thiển, kể từ khi nào, có chuyện gì đã xảy ra, vậy mà hắn lại làm cho Duy của hắn trở thành bộ dáng như hiện tại?

Vu Duy Thiển vẫn nhận thấy ánh mắt sáng quắc ở sau lưng của mình, giống lưỡi dao và ngọn lửa, không thể dễ dàng bỏ qua, hắn chỉ có thể tăng tốc hút máu, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng thì thầm truyền đến từ phía sau, "Ta dùng danh nghĩa tình yêu để giữ ngươi ở bên cạnh, nói cho ngươi hết thảy đều sẽ ổn, nhưng mà Duy, hiện tại ta bắt đầu nghi ngờ tất cả những gì ta làm trước kia có đúng hay không…"

Nghe ra ý tứ trong lời của Lê Khải Liệt, hắn đột nhiên quay đầu lại, khóe miệng dính máu cùng với sự sắc bén lạnh lùng có một chút khác với ngày xưa, "Ngươi muốn nói cái gì?"

Lê Khải Liệt đứng nơi đó, dùng một loại vẻ mặt không thể diễn tả bằng lời để nhìn Vu Duy Thiển, người đàn ông phóng khoáng kiêu ngạo đã sớm mất đi nụ cười tà khí bên môi, hiện tại chỉ còn chua xót, "Duy, ta hối hận."

Lê Khải Liệt nói như vậy với hắn.

Bông tuyết bay lượn, từ trên cao truyền đến tiếng người huyên náo, nhưng Vu Duy Thiển không hề nghe thấy mà chỉ nghe được mỗi lời nói của Lê Khải Liệt, người này hối hận.

"Ngươi nói lại một lần nữa xem!" Đồng tử màu đen toát ra mũi nhọn, hắn lảo đảo đi đến trước mặt Lê Khải Liệt, nắm chặt áo của đối phương, "Đến lúc này mà ngươi lại nói với ta là ngươi hối hận? Ngươi hối hận đối với tình cảm của chúng ta? Khi ta biến thành thế này thì ngươi mới nói là hối hận?"

Không biết Vu Duy Thiển lấy sức lực từ đâu, mạnh mẽ đẩm ra một cú, Lê Khải Liệt thụt lui ra sau vài bước thì mới có thể đứng vững, bộ dáng nổi giận của Vu Duy Thiển vẫn làm cho hắn động lòng, cách xa vài bước, Vu Duy Thiển đứng ở nơi đó, thần sắc nghiêm nghị cao ngạo, đôi mắt đen lộ ra nhuệ khí sắc bén lạnh lùng.

"Không được phép nói hối hận." Hắn cắn chặt khớp hàm, khuôn mặt dần dần khôi phục, giống như kỳ tích đang diễn ra, những nếp nhăn bắt đầu biến mất, nhưng không thể xóa đi độ cong mỉa mai lãnh khốc nơi khóe miệng của hắn, "Không thể không dùng cách này để hồi phục lực lượng, ta chưa nói hối hận với ngươi thì ngươi dựa vào cái gì để nói hối hận?"

Nụ cười của Lê Khải Liệt trở nên vặn vẹo, "Ta biết ngươi đã sớm chán nản, nhiều năm trôi qua ngươi chỉ muốn có được cuộc sống bình thường giống như mọi người, sinh lão bệnh tử. Nhưng khi ở bên cạnh ta, cho dù ta có thân phận gì thì cũng không thể cho ngươi cuộc sống giống người bình thường. Ngươi vì ta mà vứt bỏ bất tử, nhưng ngươi nhìn xem ta đã làm được gì cho ngươi?"

"Ta chỉ mang đến vận rủi cho ngươi!" Tiếng gầm gừ đầy áp lực và châm chọc, đâm vào lồng ngực đang siết chặt của Vu Duy Thiển, mạch máu tựa hồ đều sôi trào, Lê Khải Liệt chưa nói hết, hắn dùng sức lau đi vết máu nơi khóe miệng của Vu Duy Thiển, "Ngươi là Duy, là Duy mà ta yêu, ta làm sao có thể để cho ngươi rơi vào tình trạng như vậy?"

"Hiện tại có hối hận thì cũng đã muộn!" Dùng sức lôi kéo, lồng ngực hai người chạm vào nhau, Vu Duy Thiển lấp kín miệng của Lê Khải Liệt, không cho hắn tiếp tục nói thêm bất cứ điều gì nữa, mùi rỉ sắt tràn ngập trong nụ hôn, đó là bạo lực, là tàn nhẫn là mùi vị làm người ta buồn nôn, khiến nụ hôn trở nên vô cùng quyến rũ một cách kỳ dị.

Thể lực đang khôi phục, hắn có thể dựa vào xúc giác của mình để cảm nhận được Lê Khải Liệt. Không biết vì sao mỗi khi bọn họ hôn đều trở nên kịch liệt, có lẽ là mùi máu tươi dễ dàng kích thích cảm giác của đàn ông, bọn họ giống như đang nhấm nuốt máu thịt của đối phương giữa khu rừng phủ đầy tuyết.

Máu của người chết chính là mấu chốt để Vu Duy Thiển khôi phục, hắn không thể giống Vivian, xem máu là đạo cụ, tùy ý thao túng lực lượng trong đó, hiện tại hắn trở thành một sinh vật thấp hơn, ở giữa người chết và người của Davila, trong ghi chép của Zafiro có phân tích và kể lại.

Người của Davila không uống máu người chết, người không biết thì sẽ nghĩ rằng bọn họ là những sinh vật giống như ma cà rồng, máu của chết thậm chí là có hại cho bọn họ, tuy nhiên điều này không có bằng chứng cụ thể, bởi vì Vivian và người của Davila từ đó cho đến nay đều không có hứng thú đối với máu của người chết.

Nhưng Vivian hiểu được điều này có nghĩa gì, tuy rằng đây là cách duy nhất, nhưng muốn Vu Duy Thiển chấp nhận cách này, vứt bỏ kiêu ngạo, trở thành người phải dựa vào máu của người chết để sống sót thì chuyện này còn khó hơn trực tiếp giết chết hắn.

Cẩn thận leo xuống, xa xa có một thân cây, Vivian ngồi trên cây, chiếc váy lụa màu đỏ phất phơ trong gió tuyết, giống một đóa hồng nhung, nàng từ đằng xa nhìn hai người ôm hôn, thì thào tự nói, "Ngươi rốt cục đã quyết định rồi sao, Wirth? Cho dù biến thành như vậy thì ngươi cũng muốn được sống, nhưng đó chính là sinh mạng mà ngươi đã sớm chán ghét…."

Đã sớm chán ghét, đã sớm buông tha, nhưng khi đó lại gặp Lê Khải Liệt, hắn vì Lê Khải Liệt mà vứt bỏ bất tử, lại vì Lê Khải Liệt mà một lần nữa muốn được sống, hiện tại nàng đã hiểu vì sao lúc trước hắn không cho nàng nói với Lê Khải Liệt.

Không chỉ một lần nghe hắn nói ra những lời giống như di ngôn, hắn cũng từng do dự, một là buông tay làm cho thời gian của mình chấm dứt, hai là dùng tất cả biện pháp, cho dù vứt bỏ tôn nghiêm cũng phải sống sót.

Vì Lê Khải Liệt nên hắn đã lựa chọn cái thứ hai.

"Đừng nói hối hận, có nghe thấy hay không? Đừng để cho ta uổng phí tất cả những gì đã làm." Dựa vào thân cây, vuốt ve sau gáy của Lê Khải Liệt, hiện tại Vu Duy Thiển có thể cảm giác được nhiệt độ từ trên cơ thể của Lê Khải Liệt truyền đến. Lê Khải Liệt tiếp tục lưu luyến cắn bờ môi phía trước mặt, "Hóa ra ngươi yêu ta như vậy, Duy, có biết tim của ta đang tan chảy hay không?"

Vivian có thể hiểu được chuyện này thì Lê Khải Liệt làm sao lại không rõ, ôm chặt Vu Duy Thiển vào lòng, hắn rên rỉ thở dài, người bị hắn ôm lấy đang cau mày, bộ dáng có một chút tức giận, "Nhảm nhí, ta không yêu ngươi thì còn có thể yêu ai, đến bây giờ mới nói những lời này?"

Lê Khải Liệt chỉ cười một cách thâm trầm, trong lòng vẫn rất đau xót. Tầm mắt của Vu Duy Thiển nhìn thấy có một vệt hồng ở trên cây, hắn nhìn thấy Vivian, nhẹ nhàng buông Lê Khải Liệt ra, "Ta đã hứa với ngươi ta sẽ cố gắng sống sót, ta sẽ giữ lời–"

Đồng tử màu đen chống lại đồng tử màu vàng lục của dã thú, Vu Duy Thiển nhìn Lê Khải Liệt thật sâu, "Vì ngươi."

Ánh mắt giao nhau, trong lòng của hai người đều có cảm giác chấn động, Vu Duy Thiển là một người biết giữ lời, hắn nói được thì sẽ làm được, điều này có nghĩa cho dù cả đời này hắn phải dựa vào cách hút máu người chết để sống, cho dù hắn trở thành một con quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ, cho dù có khổ sở hay khó khăn như thế nào thì hắn vẫn cố sống sót vì Lê Khải Liệt.

Đôi mắt thú khẽ nheo lại, bên trong lóe lên một chút, theo tầm mắt hướng lên trên của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt cũng nhìn thấy Vivian, "Ta không muốn ngươi trả giá đắt như vậy mà chỉ khôi phục được trong một khoảng thời gian ngắn. Ngươi còn có thể sống bao lâu? Ngươi cũng biết ta rất tham lam mà."

Thể lực của Vu Duy Thiển khôi phục, bộ dáng thoạt nhìn cũng tốt hơn rất nhiều, nhưng vẫn còn cách bộ dáng ban đầu một chút, vẫn còn điểm khác biệt, tinh thần của hắn có vẻ rất kém cỏi, "Ta cũng muốn hỏi Vivian về vấn đề này."

Lê Khải Liệt hành động rất nhanh, tựa như một loài báo tuyết, chỉ thoắt hiện vài cái liền đỡ lấy Vivian từ trên thân cây, chân của nàng vừa đặt xuống đất thì đã bắt đầu oán giận, "Rốt cục mới đến phiên ta lên sân khấu hay sao, ta còn suy nghĩ không biết các ngươi muốn anh anh em em đến khi nào."

"Vivian." Hiện tại Vu Duy Thiển không có tâm tình để nói đùa, Lê Khải Liệt ngửa đầu nhìn, hắn không quên phía trên còn có thuốc đồng hóa, không biết đám người của Ka Zhaye thế nào, bất quá hắn có thể chắc chắn đa số xác chết rơi xuống đây đều là người của gia tộc Supuringu.

Vivian liếc mắt nhìn Lê Khải Liệt, hắn giống như muốn dán chặt vào bên cạnh Vu Duy Thiển, không định cử động, "Ngươi còn chưa chịu tránh ra? Tiếp theo chỉ có ta mới biết cách làm thế nào, ngươi đứng ở đây rất vướng víu tay chân."

Cho dù hiện tại Lê Khải Liệt có ý niệm gì xấu xa ở trong đầu thì hắn cũng sẽ không gây khó dễ cho Vivian ngay lúc này, tránh ra một bên, để cho Vivian đứng trước mặt Vu Duy Thiển.

233. Chương 233: Thời Gian Bất Động

Sắc mặt của Vivian trong gió tuyết vẫn hơi tái nhợt, nàng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, hiện tại phải trợ giúp Vu Duy Thiển, nàng cũng không thể làm được quá nhiều, Vu Duy Thiển đã tự mình lựa chọn, nàng chỉ cần xác định chắc chắn một lần nữa.

"Wirth, ngươi thật sự chuẩn bị tốt hay chưa? Đây không phải chuyện thay đổi nhất thời mà sẽ là một quãng thời gian rất dài, hiện tại ngươi chỉ có thể trở thành một người Davila chân chính thì mới có thể sống tiếp, mà muốn làm được điều đó thì phải chết trước rồi mới hồi sinh, ngươi hiểu chưa? Người Davila sống trong thời gian của chính mình, thời gian đó bất động so với người thường, nói cách khác ngươi xác định ngươi muốn một lần nữa đạt được bất tử hay sao? Đó là thứ mà ngươi đã từng muốn thoát khỏi."

Sau này không thể thay đổi, cái đó và lời nguyền trước kia hoàn toàn khác biệt, đây là sinh mệnh tự biến hóa, Vivian nghiêm túc đứng trước mặt hắn, muốn hắc xác định đáp án một lần nữa, "Ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng để bất tử một lần nữa hay sao?"

Hắn không trả lời ngay lập tức mà lại ngẩng đầu nhìn những bông tuyết rơi xuống từ giữa không trung, thời tiết ở Hokkaido rất lạnh, cái lạnh len lỏi vào phế quản, thân thể tựa như muốn đông cứng, hắn thở hắt ra, Lê Khải Liệt nhặt lên chiếc áo khoác rơi trên đất rồi khoác lên vai hắn, không hề thúc giục, chỉ có tiếng gió vẫn đang gào thét.

"Ta từng chờ mong đến ngày kết thúc sinh mệnh của mình." Trong tiếng gió, hắn nói như vậy, Vivian và Lê Khải Liệt đều nhìn hắn, hắn cảm giác được nhiệt độ cơ thể truyền đến từ trên áo khoác, nhẹ nhàng mỉm cười, "Sau này ta lại phát hiển, đó là vì ta không tìm được lý do để sống."

"Vậy hiện tại ngươi tìm được rồi? Lý do là gì?" Lê Khải Liệt đã biết mà vẫn cố hỏi.

"Ngươi nói thử xem?" Hắn nhìn Lê Khải Liệt rồi trả lời, "Mặc kệ trước kia trải qua cái gì, kể từ hôm nay, bắt đầu một lần nữa, nếu ta có thể chết vì ngươi thì đương nhiên cũng có thể sống vì ngươi."

Đi một vòng lại quay về chỗ cũ, hắn nói đơn giản như vậy, đứng ở nơi đó bị gió tuyết vây quanh, thản nhiên giống như không có bất cứ thứ gì có thể dao động được hắn. Quanh mình hết thảy chỉ nhìn thấy cảnh tượng ở trước mắt, bỗng nhiên Lê Khải Liệt cảm thấy không thể hô hấp, trong mắt chỉ còn lại duy nhất một hình ảnh.

"Nếu hiện tại ta muốn hôn ngươi thì có bị mất thời gian hay không?" Hắn nhìn lên phía trên, ánh mắt thâm trầm ẩn chứa rất nhiều hàm nghĩa.

Vivian không thể hiểu hết, bất quá đây không phải công việc của nàng, chắn ở trước mặt Vu Duy Thiển, nàng chỉ vào Lê Khải Liệt, "Ngươi cũng biết sẽ mất thời gian cho nên đừng chậm trễ nữa, muốn cứu hắn cũng cần phải có thời gian."

Chết trước rồi hồi sinh, đây là điều kiện để tiếp tục sống của Vu Duy Thiển, hiện tại hắn đã hoàn thành phân nửa, chỉ còn lại phân nửa, mà phân nửa này chỉ có máu của người Davila mới có thể làm được, Vivian giải thích lại một lần nữa, "Ngươi đã quyết định–"

Nàng cắn đứt ngón tay, lấy một giọt máu của mình cho hắn, "Cái này có thể bảo đảm cho ngươi duy trì trạng thái hiện tại."

Ngón tay của nàng đặt trước mặt Vu Duy Thiển, khi hắn cúi người thì Lê Khải Liệt liền giữ chặt hắn lại, "Cái này có tổn hại gì đối với thân thể của ngươi hay không? Hắn vẫn cần máu người? Sau này vĩnh viễn phải dựa vào máu người chết thì mới có thể sống sót hay sao?" Hắn đặt câu hỏi liên tục.

"Nếu ta nói đúng thì sao?" Vivian nâng cằm lên một cách bí hiểm, ánh mắt của Lê Khải Liệt dừng lại trên mặt của nàng vài giây, đồng tử co rút bất chợt khuếch trương, "Ta tình nguyện hắn chết ngay lúc này."

Động tác của Vu Duy Thiển dừng lại, tiếng rống giận lạnh lẽo của Lê Khải Liệt vang lên ngay phía sau, "So với sống như vậy thì không bằng đi tìm cái chết, cùng lắm thì chúng ta cùng nhau chôn vùi dưới núi tuyết, như thế cũng không tệ, tóm lại ta không muốn nhìn thấy ngươi–"

Đột nhiên dừng lại, hắn không nói thêm gì nữa, nhưng bọn họ đều biết hắn muốn nói cái gì.

"Ta đã sớm bảo ngươi đừng nhìn." Vu Duy Thiển cau mày, hắn cũng không muốn để cho Lê Khải Liệt nhìn thấy hắn hút máu người chết, nhưng đây cũng không phải là điều mà Lê Khải Liệt muốn nói, hắn đi đến bên cạnh Vu Duy Thiển, "Lần này là tiếp cận thời gian vĩnh viễn, ngươi chắc chắn ngươi muốn dựa vào cách này để sống? Ngươi có thể chấp nhận nhưng ta thì không thể!"

Kéo Vu Duy Thiển từ trước mặt Vivian sang một bên, lời nói của Lê Khải Liệt rất kiên quyết, "Còn ngươi, Vivian, ngươi nói ngươi yêu hắn, đây là yêu hay sao? Ngươi muốn hắn sống như vậy? Biến thành một kẻ không thể sống rời xa máu của người chết?"

Ánh mắt tàn nhẫn dừng trên người của Vivian, "Nhìn kỹ đi, hắn là ai? Hắn là ai? Người như hắn mà bắt hắn phải sống như vậy thì không bằng đi tìm cái chết! Ta yêu hắn nhưng ta không cần hắn vứt bỏ tôn nghiêm vì ta mà làm đến mức này! Ngươi hiểu chưa?"

"Ngươi bình tĩnh một chút, lựa chọn như thế nào là chuyện của ta." Vu Duy Thiển đã quyết định, không dự tính thay đổi.

"Nếu ta không đồng ý thì sao?" Đã rất bình tĩnh, ít nhất hiện tại Vu Duy Thiển vẫn còn khỏe mạnh đứng trước mặt hắn, ánh mắt tà khí và quỷ dị của Lê Khải Liệt chuyển sang Vu Duy Thiển, "Chuyện của ngươi chính là của ta, ta nói lại một lần nữa, ta không đồng ý." (gia trưởng ghê)

Hắn nói một cách chậm rãi nhưng vô cùng kiên quyết, hai người nhìn nhau chằm chằm, hơi thở lạnh lẽo tựa hồ đã vượt qua thời tiết giá rét ở xung quanh, Vivian nhảy đến chính giữa, "Các ngươi có thể nghe ta nói cho hết có được hay không? Ai bảo chỉ có có một cách này?"

Nàng vừa dứt lời thì hai người kia lập tức quay về phía nàng, Lê Khải Liệt nheo mắt một cách nguy hiểm, "Đừng ở đây thử thách tính kiên nhẫn của ta."

Vivian bĩu môi một cách vô tội, nàng trầm tư trong chốc lát rồi nhoẻn miệng cười, "Ta cam đoan sẽ nghĩ ra cách, chỉ cần ngươi có kiên nhẫn thì ta nhất định sẽ nghĩ ra cách để cứu hắn, ngươi cũng biết ta và ngươi giống nhau, không hy vọng Wirth chịu khổ như vậy."

"Hiện tại hút hết phần máu này đi, nó sẽ có ích đối với ngươi." Nàng đem đầu ngón tay đưa đến trước mặt Vu Duy Thiển, nghe thấy lời cam đoan của nàng, Lê Khải Liệt cũng biết rõ tình cảm của Vivian dành cho Vu Duy Thiển, hắn tin tưởng nàng sẽ không hại Vu Duy Thiển, vì vậy không tiếp tục ngăn cản.

Máu là tinh hoa của con người, nhất là máu được lấy ra từ lực lượng căn nguyên của Davila, Vivian từng dùng máu để hồi sinh Vu Duy Thiển, lần này tuy rằng nàng không có lực lượng lớn như vậy nhưng đối với Vu Duy Thiển mà nói thì đã quá đủ, vừa rồi hắn đã khôi phục chút ít dựa vào máu của người chết.

Hắn không muốn đánh giá mùi vị của máu tươi, chẳng qua hắn cảm thấy máu của Vivian đặc biệt nóng, khi máu thấm vào đầu lưỡi thì hắn nghe thấy tiếng niệm chú khe khẽ của Vivian hòa lẫn trong gió tuyết, nàng giống như đang cất lên một bài hát, nhón chân, đưa đầu ngón tay mang theo vết máu khắc lên trán của hắn.

Có lẽ nếu đổi là một người khác đến xem thì sẽ cảm thấy cảnh tượng trước mắt vô cùng kỳ dị, phía trên sườn núi là cuộc chiến kịch liệt giành thuốc đồng hóa của hai phe, mà phía bên dưới lại có một nữ phù thủy đang ngâm xướng, tạm thời xưng là chú thuật, bởi vì ngoại trừ chú thuật thì cũng không biết có thể xưng những câu Latinh tối nghĩa này là cái gì.

Còn Vu Duy Thiển quả thật đang khôi phục, một trận gió lạnh thổi đến, những bông tuyết đang bám trên tóc và lông mày của hắn bị thổi đi, vết máu trên trán biến mất, mái tóc bạc trắng giống như sương tuyết bị thổi quét theo gió, chậm rãi biến mất.

Hắn là người Trung Quốc, màu tóc đen huyền ở dưới ánh nắng sẽ chuyển sang nâu nhạt, hiện tại là hoàng hôn, giữ một vùng đất trắng xóa, mái tóc đen của hắn bị gió hất lên, làm lộ ra một loại nhu hòa khác thường, tựa như ánh mắt ngay lúc này của hắn đang nhìn Lê Khải Liệt.

"Sững sờ cái gì?" Hắn vươn tay về phía Lê Khải Liệt. (câu dẫn nha)

Thời gian giống như nháy mắt quay trở lại, hắn mỉm cười đứng giữa tuyết trắng, ánh mắt nhướng cao, khóe miệng sắc bén….

Lê Khải Liệt dường như bị cảnh tượng trước mắt rung động, hoặc nên nói là vì thế mà cảm động, hắn xông lên nắm lấy tay của Vu Duy Thiển rồi kéo đối phương vào lòng, "Ta không bận tâm ngươi trở thành thế nào, nhưng mà Duy yêu, nhìn thấy bộ dáng hiện tại của ngươi thì ta rất muốn hôn ngươi một trận."

"Chỉ là hôn thôi sao?" Hắn ghé vào bên tai của Lê Khải Liệt mà cười.

"Cũng chỉ có ngươi hiểu ta nhất." Lê Khải Liệt ôm chặt Vu Duy Thiển, "Một cái hôn đương nhiên không đủ, hết thảy những gì có thể làm được đều phải làm cho đã, ngươi thấy thế nào?" Tựa như lúc trước, tiếng cười tiếng nói tràn đầy sức hút, Lê Khải Liệt thì thầm một cách xấu xa.

Vu Duy Thiển vừa định trả lời thì bất chợt nhìn thấy phía trên có bóng người, "Senzou, chính là người đàn ông đó làm cho ngươi phản bội gia tộc Supuringu hay sao?" Phía trên có người vừa nói vừa cầm súng chỉa xuống dưới đây.

"Đi chết hết đi!" Supuringu Issei nhìn thấy vài người ở dưới sườn dốc, bắn liền mấy phát, tuyết văng tung tóe, Vu Duy Thiển thuận thế nhào vào Lê Khải Liệt, Vivian mới sử dụng lực lượng nên không còn sức để tránh né, nàng được Lê Khải Liệt duỗi tay kéo ra phía sau thân cây.

Chiến cuộc ở phía trên vô cùng gay cấn, đội đặc nhiệm ST của Reid rốt cục đến đây vào đúng thời khắc mấu chốt, khác với quân đội Hashim bí mật nhập cảnh, bọn họ phải theo đúng thủ tục để xin phép cho nên mới tốn nhiều thời gian như vậy, nhưng cũng vì thế mà người nào cũng được mang súng. Tiếng súng thật kịch liệt nhưng Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt ở bên dưới lại không hề bận tâm, những người mà Supuringu Issei dẫn theo cho dù là tinh anh của gia tộc Supuringu nhưng cũng không thể chống lại quân nhân chân chính và đội đặc nhiệm của FBI.

Issei đã bị dồn vào đường cùng, nhất là khi nhìn đến ánh mắt tiếc nuối và đau lòng của Supuringu Michiyoshi, giống như đang nói cũng vì hắn mà gia tộc Supuringu rơi vào thảm cảnh này, Supuringu Issei đã hoàn toàn mất lý trí.

"Ngươi vì cái tên đàn ông kia mà phản bội gia tộc Supuringu, hết thảy đều là do ngươi tạo thành, Senzou!" Mấy phát súng đều trật hướng, Supuringu Issei như phát cuồng, "Đều là tại ngươi! Nếu ngươi sớm giao ra thuốc đồng hóa thì sẽ không trở thành như vậy! Đưa thứ kia cho ta!"

Senzou vốn định phớt lờ nhưng xem ra Supuringu Issei đã hoàn toàn mất kiểm soát, "Hiện tại mới biết? Cậu, ta vốn là người như vậy, không có bất luận kẻ nào làm cho ta phản bội, chẳng qua ta chỉ cảm thấy chướng mắt đối với gia tộc Supuringu mà thôi."

Nhưng Supuringu Issei căn bản không tin những lời này, hắn đem trách nhiệm đổ lên đầu người khác, nhảy xuống sườn dốc, hắn nhìn thấy Vu Duy Thiển, "Chỉ cần ngươi chết thì Senzou sẽ giống như trước, sẽ làm bất cứ chuyện gì vì gia tộc Supuringu!"

Trong gió tuyết rất khó định hình phương hướng, tuyết văng tứ tung về phía Vu Duy Thiển, đụn tuyết làm cho người ta hành động chậm chạp, lúc này hắn mới cùng Lê Khải Liệt đứng dậy giữa đụn tuyết.

Ánh mắt trở nên lạnh lẽo. Keng! Một cục đá và viên đạn chạm vào nhau, vang lên tiếng vỡ vụn rất rõ ràng, cục đá vỡ thành từng mảnh nhỏ, Vu Duy Thiển buông tay, "Dựa vào ngươi mà cũng đòi giết ta?" Hắn cười lạnh.

Hắn vẫn là hắn của trước kia, nhưng còn có một chút khác biệt.

…….

P/S: bé Duy dạo này dung túng chồng quá nha, chồng đòi hôn mà bé còn gợi ý làm thêm cái khác nữa =.=

234. Chương 234: Hươu Chết Về Tay Ai

———-

Vu Duy Thiển là một người phương Đông thuần túy, hiện tại hắn thoạt nhìn đã có vài phần con lai, không trắng nõn như Vivian nhưng bởi vì mái tóc đen tuyền càng làm cho màu da của hắn thêm phần nhợt nhạt.

Vivian từng không tiếc lấy ra lực lượng của mình cho hắn, lần này hắn uống xong máu của người Davila thì hắn đã tiếp cận đến thể chất của người Davila, ánh mắt càng sắc bén hơn, tốc độ nhanh hơn, so với thiên hồn mà hắn từng sở hữu thì tuy rằng lực lượng khác nhau nhưng hiệu quả tựa hồ giống nhau.

Ngoại trừ không thể sử dụng oan hồn để làm trợ lực thì cơ hồ không có gì khác với trước kia khi có được bất tử, ánh mắt của hắn vẫn sắc bén, đôi môi mỏng mím lại vẫn lạnh lùng và mê người như trước.

Hắn và Lê Khải Liệt sóng vai đứng một chỗ, khoác trên mình chiếc áo của Lê Khải Liệt, hai thân hình cao lớn nổi bật giữa vùng đất trắng xóa, Vivian mặc chiếc váy đỏ đứng bên cạnh bọn họ, ánh mắt của ba người nhìn Supuringu Issei như đang nhìn một xác chết.

Supuringu Issei thoáng chốc bừng tỉnh, mặc dù chưa từng giao thủ với mấy người này nhưng hắn bỗng nhiên cảm giác được nguy hiểm và sợ hãi.

Hắn hối hận, thói quen trốn trong đám người để đảm bảo an toàn cho mình, hắn vội vàng lui ra sau vài bước, hấp tấp leo lên sườn núi, nhưng đụn tuyết lại gây khó khăn cho hắn, khiến hắn bị lún chân, hắn nhìn thấy Senzou ở phía trên, lập tức quát to một cách kinh hoàng, "Senzou! Kéo cậu lên! Mau kéo ta lên! Nhanh lên!"

Vừa rồi còn quát tháo mà hiện tại như một con chó cụp đuôi, Senzou đứng trên cao nhìn hắn, không hề nói một câu, đương nhiên cũng không có ý ra tay cứu giúp.

Supuringu Issei tựa như một người rơi vào đầm cá sấu, kích động muốn phóng lên bờ, cuối cùng thân tín của hắn cũng kéo hắn lên, nhưng hắn lo lắng dư thừa, trong mắt của Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt thì người như thế căn bản không cần nóng lòng ra tay.

"Nói không chừng còn có thể biết được kết cục, có muốn đi xem hay không?" Chỉ cần Vu Duy Thiển không sao thì tâm tình của Lê Khải Liệt sẽ rất tốt, giống như đi xem kịch, hắn đề nghị như vậy, Vu Duy Thiển cũng không có ý kiến, "Senzou muốn mượn tay của chúng ta để hủy diệt gia tộc Supuringu."

"Hắn lợi dụng Bode để đem chúng ta đến nay, hiện tại mục đích đã đạt được, hy vọng hắn không có chủ ý đối với thuốc đồng hóa, hắn thoạt nhìn cũng không phải một thằng ngu." Nếu không thì chính là muốn chết, trong mắt của Lê Khải Liệt lộ rõ sát ý, "Ta đã hứa với ngươi phải lấy bằng được thuốc đồng hóa để trao đổi với Bode."

"Vậy thì đi xem thôi." Giống như được tái thế làm người, mặc dù không phải hoàn toàn khỏe hẳn nhưng Vu Duy Thiển quả thật có một loại cảm giác được hồi sinh, mặc kệ Lê Khải Liệt có kháng nghị hay không thì hắn vẫn bế Vivian đặt vào lòng của Lê Khải Liệt, "Ôm chặt nàng, chúng ta leo lên."

"Để ta bế nàng?" Lê Khải Liệt cau mày, vẻ mặt đáng sợ, Vivian cũng muốn kháng nghị nhưng đến khi há miệng thì chỉ có thể thở dốc, không thể nói ra lời nào, nàng thật sự không còn sức.

Nhìn thấy bộ dáng suy yếu của Vivian, nàng là vì Vu Duy Thiển nên mới trở thành như vậy, Lê Khải Liệt đành cau mày, "Quên đi, dù sao vẫn tốt hơn là để ngươi bế."

Nếu Vivian lựa chọn thì nàng đương nhiên sẽ muốn Vu Duy Thiển ôm ấp mà không phải là Lê Khải Liệt, nhưng chính là vì vậy nên hắn mới giao nàng cho Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển tự mình biết hắn nợ Vivian rất nhiều, nếu không thể báo đáp thì đừng làm cho nàng có ảo tưởng.

Đây là sự dịu dàng của hắn, Vivian không phải không hiểu, nhìn thấy Vu Duy Thiển hiện tại bình yên vô sự, nàng chậm rãi nhắm mắt lại.

Kỳ thật nếu Lê Khải Liệt không ghen dữ như vậy thì nàng sẽ không cố ý kích thích hắn, hai người này quả thật yêu nhau, cho dù là nàng thì cũng không thể chen chân vào giữa bọn họ, kỳ thật nàng đã sớm buông tay, bọn họ làm cho nàng không còn lời nào để nói.

Tuyết phủ trên sườn dốc rất trơn, nhưng hiện tại đối với Vu Duy Thiển đã không thành vấn đề, cùng Lê Khải Liệt leo lên phía trên, đưa Vivian cho Ka Zhaye bảo vệ, bọn họ nhìn thấy trên tuyết có không ít xác chết, còn có người bị thương, nhưng bọn họ cũng sẽ không động thủ.

Tuyết trắng xóa, đến khi bị giẫm lên thì lại thành màu đen, khắp nơi đều có vết máu, cuộc chiến sắp kết thúc, người của Reid đang truy bắt những kẻ đào tẩu, chỉ còn lại Supuringu Issei và vài tên thân tín còn sót lại của hắn đang chiến đấu, không ít người bị đội đặc nhiệm của Reid bắt giữ.

"Supuringu tiêu rồi, tiêu rồi….Ngươi vừa lòng chưa? Senzou! Cậu đã làm gì có lỗi với ngươi, cụ đã làm gì có lỗi với ngươi? Ngươi muốn hại gia tộc Supuringu đến mức này hay sao?" Supuringu Issei nhìn thấy hai người xuất hiện nơi sườn dốc, giọng nói trở nên yếu ớt một chút.

Tầm mắt dịch chuyển, Senzou cũng nhìn thấy bọn họ.

Quần áo của Lê Khải Liệt ướt sũng trong tuyết, mái tóc đỏ giống như đang nhiễu máu, che giấu ánh mắt tàn bạo và khát máu giống một con sói hoang, hắn vừa đi lên thì mùi máu tươi trong không khí tựa hồ càng trở nên nồng nặc, ở bên cạnh hắn là Vu Duy Thiển….

Tầm mắt của Senzou lướt qua, tuy rằng chỉ như thế nhưng hắn vẫn lưu ý đến sự khác biệt rõ ràng trên người của Vu Duy Thiển, "Ta đã từng làm công cụ của ngươi, lần này để ngươi làm công cụ của ta, hy vọng ngươi không để ý, Wirth."

Hắn chậm rãi nói về chuyện trước kia, lễ độ đến mức không thể bắt bẻ, hiện tại còn lộ ra nụ cười như thế, mặt nạ của Senzou rốt cục được tháo xuống, quả thật hắn là một thương nhân.

Giống như trước đây, Vu Duy Thiển vẫn không nhiều lời với Senzou, "Giao thuốc đồng hóa ra đây." Hắn chỉ nói một câu này.

"Đừng giao cho bọn họ! Giao cho ta! Ta là cậu của ngươi a, Senzou!" Cho dù người trong gia tộc đã bị thương vong quá phân nửa nhưng Supuringu Issei vẫn ôm hy vọng cuối cùng, không chịu buông tay, được ăn cả ngã về không, hắn nhằm về phía Senzou, "Mở nó ra, nếu không thì giao nó cho ta ngay lập tức! Suy nghĩ một chút, Senzou, nó có thể làm cho ngươi trở thành kẻ thống trị! Cho ngươi–"

"Không có hứng thú, tất cả những gì ta làm từ trước cho đến nay là để cho mọi người của Supuringu đều thấy rõ nếu không có Senzou ta thì các ngươi chẳng là gì cả, cho dù ta kế thừa thuật âm dương thì sao, chờ những người này đều chết hết, gia tộc Supuringu cuối cùng không còn ai có thể sử dụng thuật âm dương, ngay cả ta cũng sẽ mất đi lực lượng này."

Hắn đưa ra cổ tay trái, nơi đó có một đường chỉ màu đen quấn quanh cổ tay, giống như thực vật, lại giống như ảo giác của mọi người, đường chỉ kia thoắt ẩn thoắt hiện, không rõ lắm, nhưng Supuringu Issei lại biến sắc, "Phong ấn! Ngươi tự phong ấn chính mình!"

"Từ nay về sau gia tộc Supuringu không còn âm dương sư nữa, đừng hòng dùng thứ này để yêu cầu ta làm việc cho các ngươi, ta đã hết lòng quan tâm giúp đỡ gia tộc Supuringu rồi." Hắn lại che kỹ ống tay áo, Supuringu Issei nghe hắn nói như thế thì tựa hồ bị đả kích rất lớn, nhưng ánh mắt rốt cục vẫn dừng trên tay của Senzou.

Cái lọ nhỏ kia, chỉ cần mở nó ra—

Ảo tưởng và điên cuồng tràn ngập trong đầu của Supuringu Issei, hắn đã không còn lựa chọn nào khác, băng đạn trống không, hắn ném khẩu súng xuống dất, cố sống cố chết mà đoạt lấy thứ trong tay của Senzou, "Đưa cho ta! Đưa nó cho ta!"

"Ngươi điên rồi, không biết cách sử dụng thì ngươi cũng sẽ trở thành con rối giống tất cả mọi người." Cổ tay bị nắm chặt, Senzou muốn đẩy hắn ra nhưng Supuringu Issei lại cố sức giành lấy cái lọ.

Bode vẫn đứng dưới tàng cây để bảo vệ Eve, hiện tại nhìn thấy tình cảnh này, hắn lớn tiếng nhắc nhở, vẻ mặt tràn đầy lo lắng, "Đừng để cho hắn mở ra! Nếu nó lan ra không khí thì tất cả chúng ta đều tiêu đời!"

Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đều tiến lên, tốc độ cực nhanh, hai thân ảnh thoáng hiện, Lê Khải Liệt đi đoạt lấy thuốc đồng hóa, Vu Duy Thiển cầm chuôi dao nhắm về phía sau cổ của Supuringu Issei, một kích trúng ngay mục tiêu, Supuringu Issei kéo Senzou té ngã xuống đất, khi ngã xuống mà hắn vẫn nắm chặt bàn tay của Senzou.

Chiếc lọ nhỏ bị văng ra khi hai người đang giằng co, xẹt qua tay của Lê Khải Liệt, rơi theo một đường cong xuống lớp tuyết dưới đất, ở ngay trước mặt Bode.

Hắn vội vàng xông lên thì bỗng nhiên Reid cầm súng chỉa vào hắn, "Đừng nhúc nhích, nó không phải là của ngươi."

Bode dừng chân, "Đó là nguyên tố do cha của ta phát hiện, không phải của ta, chẳng lẽ lại là của ngươi hay sao? Đặc vụ Reid, nó không thuộc về nước Mỹ, ngươi muốn dùng nó để đi lĩnh công?"

Thuốc đồng hóa còn khủng khiếp hơn so với bất cứ vũ khí hóa học nào, nó rơi vào tay ai thì cũng sẽ trở thành uy hiếp rất lớn, Reid không dám cam đoan nếu hắn giao lên cấp trên thì sẽ không bị người ta lợi dụng, không trả lời, ngay trong lúc chần chờ thì Lê Khải Liệt liền chậm rãi đi qua.

Tầm mắt của mọi người đều tập trung lên người hắn, bông tuyết theo gió lẳng lặng bay xuống đất, từng làn khói trắng bốc lên theo hơi thở của mọi người, quân đội hoàng thất của Hashim hiểu rất rõ giá trị của cái lọ kia, chỉ cần sử dụng nó thì toàn thể thế giới sẽ ngoan ngoãn nghe lời vương quốc Hashim.

Vu Duy Thiển cũng nhìn Lê Khải Liệt, cảm giác được tầm mắt chăm chú của Vu Duy Thiển, Lê Khải Liệt quay đầu mỉm cười đối với hắn.

Trên đụn tuyết, cái lọ nhỏ bằng thủy tinh lẳng lặng nằm yên, hắn cầm nó lên, đôi mắt có ý tứ sâu xa nhìn nó một hồi lâu, nó rất nhỏ, cũng không có đặc biệt, lớp bột phấn màu trắng ở bên trong hơi lấp lánh giữa ánh hoàng hôn, nhưng cũng chính là một thứ nhỏ nhắn không có gì nổi bật lại khiến cho cả thế giới rối loạn.

"Nó là của ngươi, Bode." Hắn ném nó về phía Bode, Bode chụp được, khuôn mặt bị phỏng trở nên thư giãn một chút, cố gắng nhoẻn miệng cười, "Ta cũng sẽ không nuốt lời, ta xác định ta có cách để khống chế sự biến hóa trên thân thể của ngươi, Leo, chờ chúng ta trở về rồi…."

Đùng! Một tiếng súng vang lên, Bode im bặt.

Hắn cúi đầu nhìn máu tươi đang thấm ra ngoài bụng của mình, Eve là người đầu tiên phản ứng, nàng từ phía sau nhào đến, kêu lên những tiếng vô nghĩa.

Trên đụn tuyết, không ai chú ý đến Supuringu Issei đang quỳ rạp dưới đất, giá rét làm cho người ta thanh tỉnh, hắn từ hôn mê tỉnh lại, dùng khẩu súng của xác chết kế bên để nhắm vào Bode rồi cười ha hả, "Ta sống không được thì các ngươi cũng sống không được….chúng ta đều sẽ biến thành những kẻ đần độn không có đầu óc…."

Eve đáng lý không có năng lực tư duy, đáng lý nàng cũng không hiểu bất cứ cái gì, nhưng nàng nhìn thấy Bode bị thương, nàng liền cất lên tiếng kêu quái dị rồi nhào về phía Supuringu Issei, Vu Duy Thiển và Lê

Khải Liệt đều tiến về phía Bode, bởi vì bọn họ đều phát hiện cái lọ trong tay của Bode đã bị vỡ.

Kết tinh màu trắng giống như bông tuyết tản ra khắp không trung.

……

P/S: tóm lại thế này, mọi thứ bắt nguồn từ việc Senzou muốn hủy diệt Supuringu. Muốn hủy diệt Supuringu thì Senzou phải mượn tay của Liệt Duy và Vivian. Muốn mượn tay của Vivian thì phải dính đến Duy, cho nên mới lợi dụng Woodley làm giả ký ức của Amy Lee, nhờ vụ đó mà Duy và Liệt nghĩ đến Vivian và đến Paris. Tiếp theo muốn Liệt Duy và Vivian đến Nhật thì phải lợi dụng Bode vì Bode là người duy nhất biết cách chữa bệnh dã thú cho Liệt, mà muốn nắm được Bode thì phải bắt Eve và thuốc đồng hóa.

Cuối cùng…ta nói mọi người có hiểu không?

235. Chương 235: Cuối Cùng

Nhìn không ra đâu là bông tuyết, đâu là chất kết tinh màu trắng, chúng nó cứ như vậy mà hòa lẫn vào không khí, biến mất một cách vô hình, nhưng những thứ này không phải bông tuyết bình thường.

"Chúng ta tiêu rồi." Người hiểu nhất về thuốc đồng hóa chính là Bode, giọng nói của hắn đang run rẩy.

Lê Khải Liệt lập tức kéo Vu Duy Thiển lui ra phía sau, "Cách xa hắn một chút, hắn đã bị lây nhiễm!"

Bode đã từng nói không thể để thuốc đồng hóa lan ra không khí.

Tinh thể ở bên trong một khi tiếp xúc với không khí sẽ nổi lên tác dụng, lây lan với tốc độ rất nhanh, mọi người ở xung quanh sẽ bị đồng hóa, sẽ trở thành những con rối bị mất tư duy.

Nhưng cái lọ đã vỡ nát, bông tuyết và thuốc đồng hóa cùng nhau bay tứ tung, Bode ở gần nhất, đó là chuyện xảy ra trong nháy mắt, nhanh đến mức không ai kịp ngăn cản, vừa rồi tuyết rơi xuống người hắn, hắn chỉ cảm thấy phần bụng tê rần, cũng giống như bông tuyết có cái gì đó rơi vào vết thương của hắn, trong đầu của hắn thoáng chốc trống rỗng.

Mặc kệ gọi nó là thuốc đồng hóa hay là ma thuật kết tinh thì nó sẽ lây lan ra ngoài, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn sẽ làm cho toàn thể thế giới trở thành những cái xác không hồn, mà người biết rõ cách khống chế nó lại là người đầu tiên bị nhiễm bệnh.

Cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn Bode, cũng mất đi năng lực suy nghĩ, chỉ có tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền theo gió, lúc này mới phát hiện Eve đang ngồi chồm hổm bên cạnh Supuringu Issei, ngón tay của nàng cắm sâu vào trước ngực của Supuringu Issei, máu tươi không ngừng trào ra, Supuringu Issei trừng mắt nhìn lên trời, khẩu súng trong tay của hắn rớt xuống tuyết.

Supuringu Issei bị giết chết, nhìn thấy máu tươi chảy ra từ trên người của hắn, Senzou từ dưới đất đứng lên, vẻ mặt có vài phần phức tạp, những người của gia tộc Supuringu nhìn thấy tình hình chuyển biến thì đều đầu hàng, chỉ có một ông lão ở phía đằng xa thở dài một tiếng, Supuringu Michiyoshi nói với người bên cạnh một câu, "Gia tộc Supuringu đã kết thúc." Sau đó hắn nhắm mắt lại, thế giới có bị hủy diệt hay không thì đối với hắn cũng không còn liên quan.

Kế tiếp có phải tất cả mọi người trên thế giới đều sẽ tiêu đời? Bode chưa bao giờ cảm thụ tác dụng của thuốc đồng hóa gần như vậy, nhìn thấy Eve cầm cục đá để đập xác chết của Supuringu Issei cho hả giận, hắn nhẹ nhàng gọi nàng, "Eve…."

Eve hiển nhiên là muốn báo thù cho hắn, nhưng kỳ lạ chính là hắn không cảm thấy vết thương đau đớn, "Quay lại đây, Eve."

Eve bỏ lại xác chết của Supuringu Issei, nàng đi bằng chân trần nhưng dường như hoàn toàn không sợ lạnh, nàng ngồi chồm hổm ôm lấy Bode giữa bầu trời đầy tuyết, nhẹ nhàng thổi lên vết thương của hắn, giống động vật bảo vệ con, nàng muốn vươn đầu lưỡi để liếm lên vết thương của hắn.

Bode vội vàng ngăn cản nàng, "Leo nói đúng, cách xa ta một chút!"

Không biết Eve có hiểu được tình trạng hiện tại hay không, nàng lắc đầu đối với hắn, nàng đã đụng đến vết thương của hắn. Những người còn lại của gia tộc Supuringu bị đội đặc nhiệm ST bắt giữ, bọn họ ra sức lui về sau, "Chúng ta đều trở thành kẻ dần độn, chạy mau! Mau rời khỏi nơi này!"

Bị nhắc nhở, đám người của gia tộc Supuringu ra sức chống cự, bọn họ dường như không nhìn thấy họng súng đang chỉa vào mình, có mấy người bị đánh gục, nhưng cũng không thể ngăn cản bọn họ điên cuồng muốn trốn thoát. Reid cho dù không hiểu tiếng Nhật nhưng cũng biết bọn họ đang sợ cái gì, mọi người kỳ thật đều hiểu được.

"Nếu bị lây nhiễm thì hiện tại có chạy cũng đã muộn." Trong khi một số người hốt hoảng tìm cách bỏ chạy thì Lê Khải Liệt vẫn đứng bên cạnh Vu Duy Thiển, bọn họ đều không rời đi, Ka Zhaye bế Vivian ở phía sau bọn họ, "Leo điện hạ, người Hashim không sợ chết."

"Nhưng tiếp theo có thể xảy ra chuyện còn tệ hơn so với chết." Phán đoán tình huống hiện tại, Vu Duy Thiển biết rõ có muốn đi thì cũng đã muộn.

"Theo tốc độ lan truyền trong không khí thì hiện tại chúng ta chẳng khác gì Bode, ắt hẳn đều đã bị lây nhiễm, nhưng ta không cảm thấy có gì khác biệt, ngươi thì sao?" Tư duy của Lê Khải Liệt vẫn rất rõ ràng, hắn hỏi Vu Duy Thiển, thuận tiện quan sát sắc mặt và ánh mắt của đối phương.

Ánh mắt của Lê Khải Liệt luôn mạnh mẽ như thế, Vu Duy Thiển không thể vờ như không thấy, đồng tử màu đen đáp lại Lê Khải Liệt, "Không biết ngươi như thế nào, nhưng ta chưa từng có cảm giác tốt như vậy."

Khôi phục lực lượng, lấy lại tuổi trẻ, đó là một cảm giác kỳ diệu, không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả, từng chán ghét thứ gì đó nhưng bây giờ lại đạt được, hắn không hề phiền muộn mà dường như còn có vài phần thỏa mãn, nhưng mấu chốt quan trọng cũng không phải ở trên người của hắn.

"Ta cũng cảm thấy rất tốt." Lê Khải Liệt như có như không mà nhoẻn miệng cười, trong không gian lan tỏa nhiệt độ, Lê Khải Liệt kéo lấy Vu Duy Thiển, đầu ngón tay nhẹ nhàng cọ xát lên mu bàn tay của đối phương, "Cho dù bị lây nhiễm rồi nhanh chóng mất đi lý trí nhưng ít ra chúng ta không phải chỉ có một mình."

Ít ra bọn họ đều còn sống, còn có thể ở bên cạnh nhau, Vu Duy Thiển nhếch môi một chút, "Ý của ngươi là có nhiều người cùng chung số phận với chúng ta? Toàn bộ thế giới?"

"Ngươi đang cố ý." Lê Khải Liệt cười nặng nề, một chút xấu xa xẹt qua đáy mắt, Vu Duy Thiển đột nhiên bị ôm lấy, không để ý đây là nơi nào, có thích hợp hay không, Lê Khải Liệt bất chợt tấn công, đôi môi bị mút mạnh, trao đổi nhiệt độ và hô hấp cho nhau.

Ngay tại đây, ngay tại thời điểm này thì còn có cái gì đáng giá hơn so với một nụ hôn thăm thiết? Có lẽ là không có.

Nếu vài giờ sau là tận thế thì không có gì so với một nụ hôn chứa đầy tình cảm càng có thể an ủi con người hơn, khi hai người hôn môi thì có vài làn khói len ra ngoài, nơi này rất lạnh nhưng giữa bọn họ lại nóng rực như lửa.

Trong thời tuyết giá rét này, ở khe núi Hokkaido, mọi người ở nơi đây là những nhân chứng đầu tiên đối mặt với diệt vong, người của Supuringu chạy trốn tán loạn, cho dù là súng đạn cũng không thể ngăn cản nỗi sợ hãi đang dâng trào dưới đáy lòng.

Reid dù sao cũng đại biểu cho phía chính phủ, nhưng giờ phút này hắn cũng không còn sự lựa chọn nào khác, "Bất cứ kẻ nào cũng không được rời đi! Nếu chúng ta bị lây nhiễm thì ít nhất phải khoanh vùng nơi này! Tranh thủ thời gian, hạ gục tất cả những người trốn thoát xuống núi!"

Thuốc đồng hóa tựa hồ vẫn chưa sinh ra tác dụng, nhưng nếu một mình đi ra ngoài hoặc là tuyết bay xuống núi lây nhiễm những người khác thì sẽ gây ra tai họa khôn lường, tựa như hiệu ứng bươm bướm, toàn thế

giới sẽ bị lây nhiễm.

Xung quanh hỗn loạn, nhưng Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt lại không hề bận tâm, bọn họ đã làm hết những gì có thể làm, Lê Khải Liệt không bị mất kiểm soát có lẽ nên quy công cho hoàn cảnh nơi này, nhưng hắn càng nguyện ý thừa nhận là vì có Vu Duy Thiển ở ngay đây.

Chẳng phải đây là cảnh tượng trước ngày tận thế hay sao? Vivian mở to mắt, xung quanh có tiếng súng, tiếng khóc, tiếng la, có tiếng quát tháo của Reid và đội đặc nhiệm của hắn, nhưng nàng chỉ nhìn thấy một người đàn ông tóc đen đứng giữa vùng đất trắng xóa, trên mặt của hắn là một nụ cười tươi tắn.

"Trước mặt của ta rốt cục là địa ngục hay là thiên đường..." Thấp giọng tự hỏi, nàng bảo Ka Zhaye đặt nàng xuống, chiếc váy đỏ phất phơ giữa tuyết trắng, Vivian vén lên mái tóc vàng ở trước trán, khóe mắt nhìn thấy Senzou vẫn đứng yên tại chỗ.

Hắn đứng một mình dưới gốc cây khô héo, tay áo rộng thùng thình phất phơ trong gió, nhìn thấy hắn, nàng liền nghĩ đến những người trong tập đoàn tài chính Barthory, nếu nàng ngủ say thì chuyện giống như vậy sẽ xảy ra dưới quyền của nàng, Davila khống chế tập đoàn Barthory cũng đã rất lâu.

"Ngươi có hối hận hay không? Gia tộc Supuringu vì ngươi mà bị tiêu diệt." Nàng đi về hướng Senzou, hắn quay đầu nhìn nàng, nhẹ nhàng cười, "Vậy ngươi có hối hận hay không, tiểu thư Vivian, ngươi tự tay đem người mình yêu nhất cho người khác, phụ nữ có đôi khi thật sự làm cho người ta khó hiểu."

Tuy rằng bộ dáng hiện tại của Vivian là một cô bé nhưng nàng thật sự không phải như vậy, nàng chỉ mỉm cười đối với lời khiêu khích của hắn, "Ngươi căn bản không biết tình cảm giữa ta và Wirth."

Nàng nhìn hai người đàn ông đang đứng sóng vai ở cách đó không xa, "Ta từng nghĩ ta là người thích hợp nhất đối với hắn, đáng tiếc ta không phải, hiện tại hắn đã tìm được người mà hắn cần, ngươi không biết đó là chuyện may mắn như thế nào đâu, bởi vì sống quá lâu mà cảm thấy thế giới buồn tẻ vô vị, nhưng đến khi có một người, bởi vì sự tồn tại của hắn mà sinh mệnh của ngươi sẽ trở nên có ý nghĩa...."

Đây là lần đầu tiên Vivian nói chuyện với Senzou như vậy, nàng nhìn ra đằng xa, "Ngươi biết không? Ta không mất hắn."

Chỉ cần hắn còn sống thì thế giới của nàng sẽ có ý nghĩa, nàng không cần giữ lấy mà chỉ cần hắn còn sống thôi sao? Đây là tình cảm mà Senzou không thể hiểu được, giờ phút này hắn mới nhớ đến tuổi tác của đối phương.

Tâm tư của Vivian có lẽ còn sâu sắc hơn đại đa số mọi người đã nghĩ, nàng đứng ở trên cao để nhìn xuống thế giới này.

"Về phần ngươi, ngài nhát gan, đừng tiếp tục nói ngươi là thương nhân, ngươi chỉ sợ phải trả giá, sợ không được đáp lại mà thôi." Quay đầu lại, nàng vừa trả lời vừa cau mặt, "Ngươi quả thật là người khôn khéo, đem tình cảm để buôn bán, nhưng ngươi vĩnh viễn chỉ biết tính toán cho nên vĩnh viễn sẽ không được đền đáp."

"Là như vậy hay sao?" Senzou miễn cưỡng mỉm cười rồi cúi đầu, hắn vẫn không thấy rõ tình cảm của mình dành cho người kia rốt cục là cái gì...

Nhưng trước khi hắn nhận ra thì bên cạnh Vu Duy Thiển đã sớm có Lê Khải Liệt, cho nên kết quả như thế nào cũng đều không sao cả, "Ít nhất ta đã thắng." Hắn nhìn xung quanh, "Gia tộc Supuringu rốt cục không thể khống chế bất luận kẻ nào nữa."

"Ngươi thật sự cho là mình đã thắng?" Không biết từ khi nào thì đã đi về phía bọn họ, trong ánh mắt lạnh lùng của Vu Duy Thiển rõ ràng có đùa cợt, Lê Khải Liệt đi theo phía sau hắn, "Nhìn xem xung quanh trước rồi hẳn nói những lời này, Senzou."

Thản nhiên như đang đến đây để du lịch mà không phải là người đối mặt với ngõ cụt, Lê Khải Liệt đứng yên, Senzou không biết vì sao hắn bắt đầu không thể nhìn thẳng vào Vu Duy Thiển cho nên chỉ có thể nhìn Lê Khải Liệt, "Nếu nhân loại bị hủy diệt thì ta chỉ có thể nói là thật đáng tiếc, đó không phải là mong muốn ban đầu của ta, ta cũng không muốn thuốc đồng hóa."

Hắn không muốn nhưng cái lọ chứa thuốc đồng hóa bị vỡ vụn cũng là sự thật, Supuringu Issei tuy rằng đã chết nhưng tai họa vẫn chưa chấm dứt, xung quanh Bode không có ai mà chỉ có Eve, hắn dựa vào một tảng đá, dồn dập thở gấp, cúi đầu nhìn vết thương của mình.

Bởi vì lo lắng và sợ hãi nên liên tục toát mồ hôi lạnh, tầm mắt của hắn trở nên mơ hồ, Lê Khải Liệt liếc mắt nhìn sang, hắn đi về hướng mà không ai dám tiếp cận, Vu Duy Thiển cũng đi theo, hiện tại cho dù có tránh thì cũng vô dụng, tinh thể trong không khí đã sớm khuếch tán.

Eve ngơ ngác nhìn bọn họ, Lê Khải Liệt ngồi xổm xuống, hắn ấn vào vết thương của Bode thì lập tức nghe được một tiếng rên rỉ, "Leo, nếu ngươi muốn giết ta thì nên ra tay nhanh một chút."

"Ngươi xác định trong cái lọ kia chứa chất đồng hóa?" Tiếp tục ấn mạnh xuống, Lê Khải Liệt làm ngơ đối với tiếng kêu thảm thiết của Bode, Bode nghe xong liền vội vàng cúi đầu, "Ngươi nhìn thấy cái gì, ngươi nhìn thấy cái gì?"

Hắn liên tục truy vấn một cách nôn nóng, "Không có gì, chỉ là vết thương của ngươi bị đông lạnh cho nên có thể nhanh chóng cầm máu, không chết được, thế thôi."

Thuốc đồng hóa đương nhiên không có tác dụng như vậy, ngực của Bode đập kịch liệt, hô hấp dồn dập, "Không thể nào, nó phải tiến vào máu rồi chảy về tim, sau đó đến não, đáng lý trong vòng năm phút ta sẽ phát điên, mất lý trí, không có tư duy, không có linh hồn, chỉ biết chờ đợi tín hiệu, người khác muốn ta làm cái gì thì ta sẽ làm cái đó…"

Hắn liên tục nói ra phản ứng của thuốc, giọng điệu dồn dập, càng nói càng hưng phấn, đã quá năm phút đồng hồ nhưng hắn vẫn có thể nói chuyện, vẫn có thể suy nghĩ!

Điều này chứng tỏ cái gì? Bode bật cười, "Nó không có tác dụng!"

Vu Duy Thiển nhặt lên cái lọ ở dưới đất, đó là một mảnh nhỏ, cổ và nắp lọ vẫn còn nguyên, kỳ thật cái nắp không được đậy kín, "Nếu nó có thể lan truyền trong không khí thì nhiều năm như vậy đáng lý đã phải bốc hơi không còn một hạt nào."

"Trừ phi đây không phải thuốc đồng hóa." Lê Khải Liệt kết luận, cầm lấy cổ và nắp lọ, bỗng nhiên nhìn Vu Duy Thiển, "Có nhớ rõ hai người kia hay không?"

"Ngươi nói Feston Kada và người đàn ông sử dụng súng rất thành thạo?" Hắn nghĩ đến, trong đầu bỗng hiện lên cái gì đó, "Người kia nói, kết quả cuối cùng chưa hẳn là điều mà chúng ta muốn…."

"Điều mà chúng ta muốn là thuốc đồng hóa, nhưng thứ này không phải, nếu người đàn ông tên là U Linh kia đã từng tiếp xúc với nó thì có thể đã động tay động chân, trong cái lọ này từ đầu không phải là thứ mà chúng ta dự đoán." Phần cổ và nắp lọ bị ném xuống tuyết, Lê Khải Liệt cười to, "Chào mừng một lần nữa đã thật sự trở lại, Duy, chúng ta đều còn sống."

……

P/S::> đôi khi người tính ko bằng trời tính, thấy chưa.

236. Chương 236: Kết Thúc

Hắn giang hai cánh tay về phía Vu Duy Thiển, sự vui sướng này cũng không phải vì bọn họ tránh được nạn kiếp mà là vì bọn họ đều còn sống, đều khỏe mạnh mà sống. Vu Duy Thiển trải qua rất nhiều chuyện, từ lâu đã không còn coi trọng kết cục như vậy, nhưng sự biến hóa ngoài ý muốn vẫn khiến người ta cảm thấy cao hứng, đi về phía Lê Khải Liệt, cùng đối phương ôm chầm lấy nhau, "Cho tới bây giờ ta mới cảm thấy hóa ra sinh mệnh lại tuyệt vời như vậy."

Nghe thấy hắn nói một câu đầy cảm khái, nụ cười của Lê Khải Liệt càng sâu sắc hơn, lúc này chỉ có hai người bọn họ ôm nhau, những người khác đều không có phản ứng, có người còn không biết tình huống đã xảy ra biến hóa, vẫn tuyệt vọng giãy dụa như cũ, tiếng súng linh tinh vẫn tiếp tục vang lên, Reid không thu hồi đội ngũ, quân đội của quốc gia Hashim đứng sau lưng Ka Zhaye đều nghe thấy những gì mà hoàng tử của bọn họ đã nói, lúc này liền giơ lên vũ khí rồi ầm ĩ hoan hô.

Trong lúc nhất thời cảnh tượng đang diễn ra ở nơi này lại trở nên vô cùng kỳ dị, có người cười, có người kêu la, tiếng khóc tiếng cười cùng lúc vang lên, tựa như trước khi tận thế buông xuống, con người đều mất lý trí, nếu như có người không biết chuyện mà đột ngột xông đến thì nói không chừng còn tưởng rằng mọi người ở đây đều là kẻ điên.

Trên núi đương nhiên không có người, bóng đêm buông xuống, tuyết trắng trên sườn núi mênh mông phản chiếu ánh trăng màu bạc, làm cho đêm tối mơ hồ được thắp sáng. Bên trong đám người hỗn loạn, Bode lau đi mồ hôi trên trán, ánh sáng mờ mịt làm cho khuôn mặt lấp kín vết sẹo của hắn cũng không còn khủng bố như trước, hắn được Eve đỡ dậy, sau khi nghiên cứu vết thương của mình thì hắn mới nói ra suy đoán trong đầu.

"Có lẽ cha của ta đã giao thứ kia cho người khác, còn nếu không thì nó đã bị đánh tráo, dù sao nó không phải là thứ mà chúng ta muốn." Không hề thất vọng, ngược lại rất hưng phấn, đây là sự vui sướng vì được sống sót sau khi thoát nạn.

Lúc này Reid đã biết sự tình có biến hóa nhưng vẫn không dám xác định qua loa, "Vậy thứ kia là gì? Sẽ không nguy hiểm đến con người?" Hắn tập hợp đội ngũ.

"Bọn họ nói chuyện kế tiếp giao cho các ngươi, hiện tại nghĩ lại thì quả thật trong đó có ẩn ý." Chỉ cần bắt đầu nghi ngờ thì có thể tìm được rất nhiều bằng chứng, sau lưng Vu Duy Thiển là một thân cây, hắn dựa vào thân cây, hiện tại không muốn mất công suy nghĩ.

Lúc này Lê Khải Liệt cũng hoàn toàn thả lỏng, tiếng nói trầm thấp ở không gian trống trải dường như có khả năng thôi miên người khác, "Hai người kia, Reid, bọn họ không đơn giản, nhưng rốt cục cũng không thấy bọn họ xuất hiện trở lại, trừ phi bọn họ đã sớm tin tưởng thứ này không còn tạo thành nguy hiểm"

"Thứ này gây ra rối loạn lớn như vậy, đội trưởng Feston nếu đã biết thì nên nói sớm hơn một chút." Nghe Lê Khải Liệt nói có lý, Reid chấp nhận loại phán đoán này, cất súng vào, trong lời nói có một chút oán giận, "Đây không phải là việc nhỏ, nếu có thể ngăn cản sớm một chút–"

"Nếu hắn nói thì ngươi sẽ tin hay sao? Cho dù ngươi tin thì cấp trên của ngươi sẽ tin? Chính phủ Hoa Kỳ sẽ tin hay sao?" Hơi đoán được chuyện gì đã xảy ra, Vu Duy Thiển trả lời một cách bình thản, Reid cũng biết đáp án, lúc này chỉ đành cười khổ một chút, cầm lấy điện thoại rồi khẩn cấp báo cáo tình huống hiện tại cho cấp trên.

Có người đã không còn hứng thú ở chỗ này, "Chúng ta đi thôi."

Vu Duy Thiển rút ra điếu thuốc từ túi áo ẩm ướt, làn khói trắng biến thành những hạt bụi màu lam trong bóng đêm, toàn thân như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng mỏng manh, ánh trăng vây quanh lấy hắn, Lê Khải Liệt nhìn trong chốc lát, không vội vàng mà chỉ chậm rãi đi theo phía sau, mọi chuyện còn lại cứ giao cho Reid xử lý là được.

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Đối với người của gia tộc Supuringu mà nói thì đây là một sự thất bại ê chề, đối với Reid đại biểu cho phía chính phủ có thể là có một chút thất vọng, mà đối với toàn thể thế giới không biết sự tình thì tối nay chỉ là một đêm bình thường như mọi đêm mà thôi.

Nguy cơ luôn bị kết thúc khi đại đa số mọi người không biết chuyện gì đang xảy ra, mọi người sống yên ổn ở thế giới bên ngoài sẽ vĩnh viễn không biết ở nơi mà ánh mặt trời không thể chiếu đến đã diễn ra chuyện gì.

Người của Supuringu bị dẫn đi, Reid xử lý hậu quả, quân đội mà Ka Zhaye mang theo không thể lộ liễu xuống núi, chuyện này sẽ khiến cho chính phủ địa phương chú ý, cho nên tốt nhất là phân tán rồi rời đi, Vivian thấy tình hình đã yên ổn, nàng đi theo Ka Zhaye ngồi vào trong xe của Lê Khải Liệt.

Bode và Eve được đưa đến bệnh viện lân cận, chỉ còn lại Senzou ở đây, Reid không để ý đến hắn, đội đặc nhiệm ST cũng không quen biết hắn, hiển nhiên cũng sẽ không bắt chuyện với hắn, là đương sự nên hắn có

thể sẽ bị dẫn về Mỹ để thẩm vấn và điều tra, nhưng hắn vẫn đứng im ở nơi đó, có vẻ không định trốn thoát.

Senzou đã từng nói hắn là người thắng, hắn thoát khỏi gia tộc Supuringu, nhưng đến khi ông lão ở đằng xa, Supuringu Michiyoshi nhìn hắn thì hắn cũng bất giác dời mắt, cũng giống như không dám nhìn thẳng vào Vu Duy Thiển.

Hắn bỗng nhiên nhịn không được mà tự hỏi – hắn thật sự thắng hay sao?

Gió ở Hokkaido vẫn gào thét như trước, nơi này không có ai sẽ trả lời hắn, đó là một đêm bận rộn, bên trong khe núi hiu quạnh, hết thảy mọi thứ đều trở về yên bình.

Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt không ở lại Hokkaido quá lâu, bọn họ về Pháp trước, ở nơi đó có người chăm sóc cho Vivian vì vậy nàng có thể khôi phục nhanh hơn, mặt khác nàng còn phải nghĩ cách để giải quyết vấn đề hiện tại của Vu Duy Thiển.

Hắn nhất định phải dựa vào máu của người chết thì mới có thể sống sót hay sao?

Pháp là một nơi không tệ, sau khi Vivian khôi phục thể lực, nghỉ ngơi lấy sức, không cần Lê Khải Liệt đề cập thì nàng đã gọi bọn họ vào phòng, trong phòng sách có cắm hoa hồng, hương thơm nhàn nhạt lan tỏa, nàng ngồi phía trước cửa sổ, sau lưng là ánh mặt trời ấm áp.

Nàng ngồi trên chiếc ghế, trong tay xoay tròn cây bút, không còn giống một cô bé thích làm nũng, người đàn ông ở trước mặt nàng đã sớm tìm được người cho hắn ý nghĩa của cuộc sống, "Các ngươi biết ta tìm các ngươi là vì chuyện gì đúng không?"

Vu Duy Thiển ngồi xuống trước mặt nàng, Lê Khải Liệt không ngồi, hắn đứng ở phía sau, cũng như mọi lần hay lui đến nơi này, bọn họ cùng nhìn nàng, sắc mặt của người đàn ông tóc đen vẫn bình thản, chuẩn bị chờ nàng nói tiếp, trong khi người đang đứng lại lập tức lộ ra một chút khẩn trương, "Còn không nói nhanh lên."

Lê Khải Liệt vội vàng thúc giục, nàng mỉm cười, chậm rãi đứng dậy, "Biện pháp thì ta đã nghĩ ra, chỉ là xem các ngươi có đồng ý hay không."

"Biện pháp gì?" Nghe Vivian nói như vậy thì chắc chắn nàng không phải đang an ủi bọn họ, Vu Duy Thiển nghiêng người về phía trước thăm dò, rốt cục lộ ra một chút hứng thú.

"Các ngươi có đồng ý tách ra ba năm hay không?" Không ngờ trả lời hắn lại là một câu hỏi như vậy, Vivian vừa dứt lời thì ánh mắt của Lê Khải Liệt nhất thời trở nên âm u, "Đây là ý gì?"

Hắn nổi giận, đó là đương nhiên, chuyện này nằm trong dự đoán của Vivian, "Đừng vội, hãy nghe ta nói tiếp, biện pháp này kỳ thật rất đơn giản, để cho Wirth ở lại nơi này của ta, các ngươi đều đã đến cổng tiên linh ở dưới tầng hầm, nơi đó sở dĩ được bảo vệ nghiêm mật là có nguyên nhân, nhớ rõ những gì ta đã nói hay không? Người Davila ở nơi đó chỉ là ngủ say, tiến vào trạng thái giống như tử vong, vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại, bởi vì không phải tử vong cho nên lực lượng trên người của bọn họ vẫn chưa biến mất."

"Ngươi tính..." Vu Duy Thiển tựa hồ hiểu được đôi chút, Vivian gật đầu một cái, "Ngươi có thể mượn lực lượng của bọn họ để cải tạo thân thể của mình, làm cho ngươi trở thành người Davila chân chính."

"Hắn sẽ khát máu giống ngươi! Như vậy mà gọi là biện pháp hay sao!" Lê Khải Liệt rống to, sắc mặt khủng bố giống dã thú dữ tợn, "Chẳng lẽ không có cách nào để làm cho hắn trở thành người thường hay sao?"

"Hắn đã bị thiên hồn ký sinh mấy trăm năm, ngươi cho là hắn còn có thể trở thành người thường hay sao? Hơn nữa có ngươi ở bên cạnh hắn, nếu Wirth là người thường thì hắn đã chết mấy trăm lần rồi!" Vivian rống to đối với hắn, giọng nói sắc bén, "Đừng quên ngươi là vận rủi của hắn, một cái vận rủi luôn ở bên cạnh hắn thì hắn làm sao có thể trở thành người thường!"

Lê Khải Liệt nghẹn lời, nhìn thấy sắc mặt mâu thuẫn của hắn, Vu Duy Thiển liền đè lại bờ vai của hắn rồi an ủi, "Chẳng phải đã nói rồi hay sao, hiện tại ta không bận tâm những thứ đó."

Lê Khải Liệt cố giữ bình tĩnh, lần trước từ Hokkaido trở về thì màu tóc của hắn vẫn chưa trở lại bình thường, răng nanh càng lúc càng sắc bén, tuy rằng có thể khống chế cảm xúc nhưng bọn họ đều biết là do

hỗn loạn lần trước đã kích thích thú tính trong cơ thể của hắn, huống chi hắn còn tận mắt nhìn thấy Vu Duy Thiển suýt nữa đã bị giết chết.

Cảm xúc kịch liệt làm cho dị biến của hắn diễn ra tăng tốc, bọn họ cũng đang ở nơi này chờ tin tức của Bode, chờ vết thương của Bode lành lặn thì sẽ quay về lấy mẫu máu của Lê Khải Liệt. Với bộ dáng hiện tại của Lê Khải Liệt thì không thể nào lên máy bay, cho dù dùng máy bay riêng nhưng một khi trở lại New York thì vẫn sẽ bị giới truyền thông bao vây, bí mật của hắn sẽ bị lộ.

"Người Davila không phải nhất định phải dựa vào máu mới có thể sống sót, ta đã sớm nói chúng ta không phải ma cà rồng." Giải thích cho bọn họ, hiện tại Vivian không còn ra vẻ một cô bé mảnh mai, nàng là nữ phù thủy lớn tuổi nhất của người Davila.

"Trừ phi ngươi muốn làm một ít chuyện vượt quá năng lực của người thường, bằng không ngươi căn bản không cần dính máu." Thở dài, nàng đột nhiên bĩu môi, "Đừng kiêng kỵ chuyện này, Wirth, như vậy sẽ làm cho ta cảm thấy ngươi khinh thường người Davila."

"Hắn chỉ không muốn dựa vào ngoại lực để sống sót chứ không phải khinh thường các ngươi." Trước khi Vu Duy Thiển mở miệng thì Lê Khải Liệt đã thay hắn trả lời, lúc này hắn đã có thể chấp nhận lời giải thích của Vivian, hắn tiếp tục truy vấn, "Vì sao muốn chúng ta phải tách nhau ra ba năm? Trong vòng ba năm hắn đều phải ở chỗ này?"

"Hắn sẽ ngủ một quãng thời gian, trong lúc đó cấu tạo thân thể của hắn sẽ thay đổi, sẽ không còn là người không ra người quỷ không ra quỷ, hơn nữa hắn sẽ không giống ta, rất mẫn cảm đối với mùi máu tươi, bởi vì ta bẩm sinh là Davila, mà hắn thì không phải, trừ phi bị thương thì hắn mới cần máu để khôi phục nhanh hơn, còn lại thì hắn hoàn toàn giống người bình thường."

Giải thích một cách nghiêm túc, rốt cục Vivian bổ sung, "Đương nhiên tốc độ khôi phục so với người thường thì sẽ nhanh hơn một chút, lực lượng cũng mạnh hơn một chút." Đưa ra một ngón tay để đo số lượng, khoảng cách nho nhỏ, nàng cười một cách giảo hoạt.

Một chút này e rằng không nhỏ như khoảng cách ở đầu ngón tay của nàng, Lê Khải Liệt nhìn ra, lúc trước Vu Duy Thiển khôi phục nhanh là vì có được thiên hồn, nhưng khi đó hắn bị thiên hồn quản chế, mà hiện tại hắn có thể được đến tự do.

"Ba năm?" Đồng ý với Vivian, Vu Duy Thiển chuyển sang Lê Khải Liệt, "Ta muốn ngươi chờ ta ba năm, có thể làm được hay không?"

"Ba tháng ta còn chờ không nổi, nhưng không đợi thì làm được gì?" Cau mày, Lê Khải Liệt nhìn hắn, bỗng nhiên nở nụ cười, dùng giọng điệu đặc biệt của hắn mà chậm rãi nói, "Đừng bảo là ba năm, vì Duy yêu của ta thì ba mươi năm ta vẫn chờ."

……

P/S: nhóc sắp xa vợ =)), những chuỗi ngày không có vợ thì sam sẽ làm gì.

237. Chương 237: Vĩnh Viễn

Khi Lê Khải Liệt nói ra những lời này thì rất miễn cưỡng, Vivian biết rõ, kỳ thật hắn không hề muốn chờ đợi ba năm, người đàn ông này không có tính kiên nhẫn, nhưng Vu Duy Thiển cũng biết, khi cần thì tính kiên nhẫn của Lê Khải Liệt thậm chí sẽ khiến người ta phải giật mình.

Sư tử và báo săn thường dùng móng vuốt để đáp lại sự khiêu khích từ bên ngoài, khi chờ đợi con mồi thì sẽ im lặng, im lặng đến mức làm cho người ta cảm thấy đáng sợ

"Cám ơn chúa! Rốt cục ngươi đã trở lại!" New York, Manahattan, trên tầng cao của một tòa nhà, khi Owen mở cửa phòng rồi nhìn thấy người ngồi bên trong là ai thì liền ngạc nhiên đến mức không biết nên nói cái gì mới tốt.

Người đàn ông đeo kính đen đang dựa vào ghế, ly rượu trong tay hắn đã uống cạn, chỉ còn lại vài cục đá, "Ừm."

Lãnh đạm đáp lại, hắn cũng không ngẩng đầu lên, ngay cả chớp mắt cũng không có, Owen kỳ quái tìm một vòng xung quanh hắn, "Wirth đâu? Vì sao hắn không quay về cùng ngươi?"

Ánh mắt của Lê Khải Liệt lập tức dao động, bàn tay siết chặt, chỉ nghe xoảng một tiếng, cái ly vỡ vụn, miểng chai văng tứ tung, vài viên đá chưa tan hết đang lăn dưới đất, chậm rãi tỏa ra hơi lạnh.

Lê Khải Liệt nhìn Owen, cặp kính mắt không thể che khuất ánh mắt bên dưới, Owen chỉ cảm thấy run sợ, trực giác của hắn nói cho hắn biết đã xảy ra vấn đề, "Liệt?" Thử kêu Lê Khải Liệt một tiếng.

"Đừng hỏi ta, cũng đừng ở trước mặt ta nhắc đến cái tên này, biết không? Trong vòng ba năm đừng nhắc tới hắn ở trước mặt ta." Tiếng nói bị đè nén giống như dây đàn sắp bị đứt, Lê Khải Liệt nắm tóc của mình, lộ ra khuôn mặt ảo não mà đã rất lâu Owen không nhìn thấy.

"Ngươi có khỏe không?" Hắn biết nhất định có liên quan đến Vu Duy Thiển.

Lê Khải Liệt tháo xuống mắt kính, đôi mắt vẫn còn một màu vàng óng, đồng tử hơi hơi co rút lại, "Ta sẽ có 1095 ngày không được thấy hắn, ngươi nói ta có khỏe hay không?"

Hắn nheo mắt lại, "Ta sợ ta sẽ nhớ hắn đến phát điên, cho nên kể từ ngày hôm nay trở đi các ngươi không được phép nhắc đến hắn ở trước mặt a."

Đó là một yêu cầu kỳ quái, Owen chưa từng thấy Lê Khải Liệt yêu cầu mà gần như van xin giống như vậy, nhìn người đàn ông kiêu ngạo ngang ngược lại vì tình cảm mà mất mát như vậy, Owen không thể không thở dài, "Chúng ta không nhắc thì báo chí đài truyền hình vẫn sẽ nhắc, bọn họ sẽ hỏi các ngươi mất tích lâu như vậy là để đi đến nơi nào."

"Kệ cha bọn họ, ta sẽ bắt đầu mở tour lưu diễn, muốn đưa tin hay không thì tùy bọn họ." Đứng dậy, Lê Khải Liệt ném mắt kính xuống đất, đôi mắt không giống người thường đang lóe sáng.

Owen cảm thấy giật mình, "Ngươi sẽ ra ngoài với bộ dáng như vậy?"

"Vì sao lại không?" Giống như không có chuyện gì xảy ra, Lê Khải Liệt đạp vỡ mắt kính, nhìn chằm chằm vào Owen, bị đôi mắt kia nhìn làm cho Owen không có khả năng mở miệng phản bác.

Ba năm, 1095 ngày, 26280 giờ.....không thể chia thành bao nhiêu phút và bao nhiêu giây, bởi vì như vậy sẽ làm cho thời gian chờ đợi càng thêm dài lâu, năm tháng đối với Vu Duy Thiển mà nói chỉ là một giấc ngủ rồi sau đó sẽ tỉnh lại.

Trong lúc đó địa cầu vẫn xoay như trước, đối với những người không biết chuyện gì đã xảy ra thì vẫn tiếp diễn cuộc sống bình thường, chẳng qua vào một ngày bọn họ bỗng nhiên nhìn thấy thần tượng của bọn họ ở trên truyền hình, siêu sao chói mắt nhất, có một đôi mắt Tham Lang đại biểu cho dục vọng – Miracle Leo.

Leo vẫn là Leo, gợi cảm mê người, ánh mắt sẽ phóng điện, còn có giọng nói đầy nam tính và cuốn hút, không biết vì nguyên nhân gì mà sau khi biến mất khỏi làng giải trí một thời gian đến khi quay về thì dường như có cái gì đó khác biệt.

Hắn vẫn hát hay như xưa, tác phong kiêu ngạo ngang ngược vẫn y như cũ, nhưng trong tiếng hát của hắn có thể tìm được rất nhiều khác biệt, càng dã tính, cũng càng dịu dàng tình cảm hơn, không có cách nào để hình dung sự thay đổi đầy mâu thuẫn này, nhưng sự thật quả là như thế.

Rất nhiều ngươi phát hiện hắn không còn bay bướm như xưa, ngoại trừ giới truyền thông cố ý bám sát nhưng không có bất luận xì căng đan nào được truyền ra, đương nhiên sau khi hắn công khai tình yêu thì vẫn duy trì tình trạng như vậy, nhưng lần này khác biệt, mọi người đều phát hiện người phương Đông bên cạnh hắn đã biến mất.

Người đàn ông thần bí tên Wirth đã mất tích, rốt cục không còn xuất hiện trước mặt công chúng, cho dù là ổ công ty hay ở nhà riêng của Lê Khải Liệt, thậm chí là quán bar, ngân hàng, siêu thị….bất cứ nơi nào có thể xuất hiện thì đều không thể tìm thấy bóng dáng của hắn.

Hắn đã biến mất, không còn ở bên cạnh Miracle Leo.

Không ít người suy đoán có phải bọn họ đã chia tay rồi hay không, nhưng hành động của Lê Khải Liệt lại chứng minh điều ngược lại, hắn không bắt đầu tìm kiếm một tình yêu mới giống những người khác, hoặc là la cà vào các bữa tiệc xa hoa, hay rượu chè quá chén, hắn chỉ vùi đầu vào công tác, chỉ trong vòng một năm mà đã tổ chức bốn đợt hòa nhạc.

Mỗi đợt sẽ diễn ra ba ngày, từ châu lục này sang châu lục kia, sau đó lại từ quốc gia này đến quốc gia kia, cũng chính là hắn đã gác lại chuyện quảng bá album, nay hắn lại đột nhiên bắt đầu mở tour lưu diễn thế giới.

Hắn làm cho mình bận rộn không có thời gian nghỉ ngơi, đây là tin vui cho fan hâm mộ nhưng lại khổ cho công ty quản lý của hắn, không ngừng liên hệ với các thành phố, đặt sân bãi, sắp xếp thời gian, phân bổ nhân viên công tác.

Buổi hòa nhạc luôn được diễn ra đúng hạn, không biết kể từ khi nào thì hắn sẽ đột ngột dừng lại khi đang biểu diễn, sau đó bất ngờ nhìn về một hướng ở phía bên dưới khán đàn, các thành viên trong ban nhạc đã sớm quen, tiếng nhạc vẫn tiếp tục vang lên, cho đến khi ca sĩ chính của bọn họ thu hồi tầm mắt trong những tiếng hét chói ta ở dưới khán đài, sau đó lại tiếp tục cầm lấy micrô một lần nữa.

Lần này cũng như vậy, đã là năm thứ ba, hắn biểu diễn vòng quanh thế giới rồi sau đó kết thúc ở Quảng trường Thời đại.

Manhattan, những tấm áp phích cực lớn treo ở khắp nơi trên đầu đường, một sân khấu siêu to đứng sừng sững giữa không trung, dòng người đổ xô về nơi này chật như nêm, người không mua được vé vào thì chỉ có thể ở bên ngoài để lắng nghe, đột nhiên tiếng ca im bặt.

"Sao vậy? Chúa ơi, micrô bị hỏng rồi sao? Vì sao tiếng ca bị dừng lại?" Một người đang mơ màng lắng nghe thì đột nhiên mở to mắt nhìn xung quanh.

"Đây là thói quen của Leo, hắn sẽ thường xuyên dừng lại như vậy, không biết hắn đang tìm cái gì, yên tâm đi, chờ một lát thì sẽ ổn thôi." Người có kinh nghiệm vỗ vỗ bả vai của người kia, "Anh bạn, đừng khẩn trương, chúng ta vẫn còn ở bên ngoài, người bên trong còn khẩn trương hơn cả chúng ta."

Bị rào chắn ngăn cách, tiếng ca từ bên trong vẫn loáng thoáng truyền ra ngoài, bên trong Luke không ngừng kéo dây đàn ghita bass, tiếng bass trầm thấp mạnh mẽ thúc giục ca sĩ chính của bọn họ mau mau hoàng hồn.

Đám người lắc lư, hò hét, hai tay vươn dài, những cặp mắt nóng bỏng đều tập trung lên một người, nhưng người đàn ông trên sân khấu dường như không hề có cảm giác, ánh mắt của hắn bị một góc dưới khán đài hấp dẫn.

Người kia đội mũ, mặc bộ âu phục màu sẫm vừa người, áo sơ mi trắng, cà vạt sọc mảnh, từ trên cao nhìn xuống thì không thấy rõ mặt của người kia mà chỉ mơ hồ lộ ra một chút phần cằm.

Người nọ vô cùng nổi bật giữa đám đông, không biết vì sao xung quanh của hắn có một chút không thích hợp, giống như có một loại vật chất vô hình ngăn cách hắn và mọi người, trên thân của hắn có một loại khí chất đặc biệt, cho nên lần đầu tiên lướt mắt nhìn, cho dù xung quanh có bao nhiêu người thì vẫn sẽ nhìn thấy hắn đầu tiên.

Tựa hồ cảm giác được tầm mắt của Lê Khải Liệt, người kia ngẩng đầu, gương mặt thật cân đối, cơ hồ không tìm thấy một chút tì vết nào, đẹp đến mức làm cho người ta cảm thấy ngạo mạn, không thể thân cận, đôi môi mỏng hơi mím cũng để lộ ra điểm này, phía trên có một độ cong rất nhỏ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhoẻn miệng cho người ta một nụ cười lãnh đạm, hơn nữa sẽ có một chút đùa cợt.

Cho dù nhắm mắt lại thì Lê Khải Liệt vẫn có thể miêu tả được hình dạng của đôi môi kia, thậm chí là độ ấm và xúc cảm của nó….

Những người không nhìn thấy tình hình bên trong đều đang nóng lòng chờ đợi tiếng ca, ngay cả tiếng ghita Bass cũng đã ngừng lại, bởi vì Luke và các thành viên ban nhạc đều nhìn thấy ca sĩ chính của bọn họ vứt micrô, lao xuống khán đài.

Cảnh này dường như diễn ra rất chậm ở trong mắt của Vu Duy Thiển, tầm mắt của hắn và Lê Khải Liệt giao nhau, micrô rớt xuống đất làm vàng lên một tiếng chói tai, hoặc là bên tai hắn vang lên một tiếng ong ong, hắn không thể xác định, trước mặt chỉ nhìn thấy một người, trong khoảnh khắc đôi mắt của Lê Khải Liệt như toát ra lửa, hừng hực thiêu đốt hết thảy chướng ngại. Nguồn:

Lê Khải Liệt thoạt nhìn vẫn chói mắt như vậy, ba năm vẫn không thể thay đổi được tác phong của người đàn ông này, vẫn ngông cuồng lỗ mãng, mỗi một ánh mắt và động tác đều là sự cám dỗ của quỷ dữ.

Người nọ vứt bỏ sân khấu để lao về hướng hắn, không hề nói một câu, bọn họ chỉ ôm nhau, hết thảy mọi thứ quanh mình dường như đều xa rời, bọn họ không nhìn thấy fan hâm mộ đang điên cuồng, cũng không nghe thấy những tiếng thét chói tai, càng không biết có bao nhiêu người nháo nhào chen chúc bị bảo vệ tạo thành hàng rào người để ngăn cách.

"Ngươi cũng biết ta sắp mất kiên nhẫn rồi đúng không? Vì vậy ngươi mới xuất hiện?" Bất cứ ngôn ngữ gì cũng không bằng một nụ hôn sâu, Lê Khải Liệt không cần hắn trả lời, ôm lấy mặt của hắn rồi hung hăng hôn hắn. Vu Duy Thiển vừa hôn môi vừa cất lên tiếng cười, "Ngươi có tính kiên nhẫn hay sao?"

"Nhưng mà ngươi có thể chờ đến bây giờ mà không đi đến chỗ của Vivian để tìm ta, ngoan ngoãn nghe lời như vậy thì rất đáng được thưởng." Cũng không cho Lê Khải Liệt có cơ hội nói chuyện, hắn nắm lấy cổ tay của đối phương, lưng của Lê Khải Liệt chạm vào lan can, Vu Duy Thiển áp hắn vào lan can, bắt đầu một nụ hôn sâu.

Gặp lại nhau trong tình cảnh này không biết nên xem như cái gì, có lẽ chỉ có hai từ hỗn loạn mới có thể hình dung được, Luke và các thành viên quả thật không thể ngờ Lê Khải Liệt lại dám lao xuống sân khấu, loại sân khấu nhỏ còn chưa tính, đây lại là sân khấu lớn, nhảy vào đám đông khán giả thì không biết còn có thể quay lại nữa hay không, mãi cho đến khi bọn họ nhìn thấy một người khác.

"Là Wirth." Deer giơ đàn ghita lên mà hoan hô, Luke khoa trương thở dài, "Chúa ơi, rốt cục chúng ta có thể gọi cái tên này, Wirth, Wirth, Wirth…."Hắn đọc liền một hơi mười lần.

Những người khác điên cuồng cười to, Morris đứng phía sau dàn trống, "Các ngươi có thấy hay không…."

"Chữ W đã lâu rồi ta không dám đọc." Từ trước đến nay luôn trầm ổn, Matthew gật đầu một cách thái quá, Morris cười to, những người khác cũng cười, Owen ở phía sau hậu trường nháy mắt với bọn họ, Morris ấn xuống phím đàn ở trước mặt.

Một tràng tiếng đàn vang lên giữa khung cảnh ầm ĩ nhốn nháo, tiết tấu vui tươi thúc giục Lê Khải Liệt trở lại sân khấu, dưới khán đài đã sớm hỗn loạn với những tiếng thét chói tai, nếu nhân vật chính không chịu đi lên thì nói không chừng từ hỗn loạn sẽ trở thành bạo động.

Buông Lê Khải Liệt ra, Vu Duy Thiển dùng ánh mắt quen thuộc của mình để nhìn hắn, "Trong lúc không có ta thì ngươi có ăn vụng hay không?"

"Những lời này đáng lý phải là ta hỏi ngươi mới đúng, Duy yêu, sau này ngươi có còn tiếp tục hôn Vivian nữa không? Ngươi cũng biết nó là của ta." Tuyên bố quyền sở hữu, ngón tay của hắn chỉ lên môi của Vu Duy Thiển, "Môi của ngươi là của ta, thân thể của ngươi là của ta, ta có nhiều như vậy thì vì sao còn muốn người khác làm gì."

Khi hắn nói đến đây thì vẻ mặt vô cùng đặc biệt, đôi mắt đã trở lại như trước kia, trong màu tro lục có độ ấm của lửa, cũng có sự lạnh lẽo của giá rét, Vu Duy Thiển tin tưởng Bode đã điều chế ra loại thuốc có tác dụng, về sau hắn cũng xác định được điều này từ Lê Khải Liệt, nhưng hiện tại điều hắn muốn làm không phải chuyện này.

"Ngươi nợ ta một tờ giấy." Vu Duy Thiển nói.

"Không chỉ là một tờ giấy, ta sẽ cho ngươi toàn bộ những gì thuộc về ta, ngược lại ngươi cũng phải dùng toàn bộ những gì thuộc về ngươi để trao đổi." Nụ cười thâm thúy, bên trong đôi mắt màu tro lục lấp lánh

ánh kim.

Lê Khải Liệt quả thật đã khôi phục bộ dáng lại như thường, nhưng mỗi khi cao hứng nếu hắn không muốn không chế thì hắn có thể làm cho tế bào biến dị bị kích hoạt quá độ, hiện tại hắn cũng không muốn che giấu.

Kết hôn, tờ giấy này đã chờ bọn họ ba năm.

"Thật sự là một đêm diễn náo nhiệt, sau này nếu ngươi muốn chờ ta thì ít nhất nên tổ chức ở một nơi ít người, nếu không phải nhân viên công tác nhận ra ta thì ta có lẽ đã không vào được." Vu Duy Thiển chính là Vu Duy Thiển, hắn nhìn fan hâm mộ ở xung quanh đang điên cuồng vì Lê Khải Liệt, cất lên giọng điệu ôn hòa.

"Ngươi biết không, ta chỉ có thể đứng ở trên sân khấu mà không ngừng ca hát thì mới có thể quên đi thời gian, nếu không đợi được ngươi quay về thì nơi này của ta sẽ nát." Giữ chặt tay của Vu Duy Thiển rồi ấn lên ngực của mình, Lê Khải Liệt vẫn là Lê Khải Liệt, hắn lời ngon tiếng ngọt, luôn thật tình như vậy, không để ý xung quanh có bao nhiêu người đang nhìn, có bao nhiêu người đang gọi, hắn chỉ nhìn một người.

Người kia nhếch môi, mặc dù không hiện rõ nhưng thoạt nhìn rất vừa lòng, dưới sự che chắn của bảo vệ, Lê Khải Liệt dẫn theo Vu Duy Thiển lên sân khấu, hắn không giới thiệu tên của Vu Duy Thiển, cũng không nói vì sao muốn dẫn Vu Duy Thiển, giống như vay cả tên họ của Vu Duy Thiển cũng chỉ có thể thuộc về hắn, một lời cũng không nói.

Vu Duy Thiển đứng ở cách xa hắn vài bước, "Muốn ta nhìn ngươi hát?"

Mọi người nhận ra Vu Duy Thiển, khán đài lập tức sôi trào cảm xúc, có người bắt đầu gọi tên của hắn, "Wirth! Wirth! Wirth!"

Trên màn hình cực đại ở Quảng trường Thời đại xuất hiện hình ảnh của Vu Duy Thiển đứng trên sân khấu, chưa bao giờ chiếu ngay trực diện, lúc này người đàn ông phương Đông dùng ánh mắt đặc biệt của mình để chinh phục toàn thể mọi người.

Hắn đứng trên sân khấu cũng nổi bật không hề thua kém Lê Khải Liệt, trong vô số tiếng thét chói tai và hoan hô, nhân vật chính kéo chiếc ghế để hắn ngồi xuống, liếc mắt nhìn lên màn hình, không biết Lê Khải Liệt lấy ra cây đàn ghita từ nơi nào, chậm rãi nhếch lên một nụ cười xấu xa, "Chờ ta hát xong ca khúc này."

Đây là lần đầu tiên Lê Khải Liệt biểu diễn một bản tình ca ở buổi hòa nhạc, giai điệu êm dịu du dương giữa không trung, mọi sự hỗn loạn chậm rãi bình phục, chỉ còn nghe thấy tiếng ca trầm ấm sâu lắng….

Do that to me once more time

Once is never enough with a man like you

Do that to me once more time

I can never get enough of a man like you

Whoa-oh-oh, kiss me like you just did

……

Whoa-oh-oh, baby, do that to me once again….

Vu Duy Thiển thu lại nụ cười, ánh mắt dần dần trở nên thâm thúy, đồng tử màu đen giống như ánh sao lấp lánh, người hát khúc ca kia không nhìn xuống khán đài mà chỉ nhìn hắn, ánh mắt của hắn và Lê Khải Liệt quấn quýt vào nhau, ở trên màn hình dường như có thể nhận thấy có một thứ hữu hình đang diễn ra.

Tiếng ca làm cho người ta si mê, trên màn hình đang quay cảnh hai người nhìn nhau chăm chú, ánh mắt kia càng làm cho người ta si mê, Vu Duy Thiển đi về phía Lê Khải Liệt trong tiếng ca du dương của đối phương, "Lại một lần nữa?"

"Đương nhiên không đủ." Tiếng ca say lòng người dừng lại, Lê Khải Liệt giang hai tay ra, hai người ôm nhau, trên màn hình ghi lại nụ hôn này, còn có tiếng hoan hô như sấm và tiếng huýt gió ngập trời.

Vĩnh viễn cũng không đủ, nụ hôn của bọn họ, cuộc sống của bọn họ, hết thảy mọi thứ.

Vĩnh viễn là gì? Là khi hắn ôm người này, khoảnh khắc hiện tại chính là vĩnh viễn, chính là có được cả thế giới.

[Hoàn Tục Thiên]

238. Chương 238: Phiên Ngoại 1:tiếng Chuông Nhà Thờ

Làm mưa làm gió trong làng giải trí, siêu sao nhạc rock Miracle Leo chấm dứt tour lưu diễn thế giới của hắn, đến bây giờ đã được một tháng.

Một tháng qua các tờ báo và tạp chí vẫn đưa tin của Lê Khải Liệt lên trang nhất, chẳng qua tiêu đề tin tức không phải Leo như thế này hay Leo như thế kia mà là hắn lại một lần nữa biến mất khỏi tầm mắt của công chúng khiến cho khắp nơi phải suy đoán.

Có người cố gắng gây xì căng đan để mình nổi bật, có người lại hoàn toàn tương phản, cho dù không làm cái gì thì cũng được mọi người chú ý, Lê Khải Liệt chính là người như thế.

Fan hâm mộ đã quen với việc hắn hành xử bất ngờ, giới truyền thông cũng thường xuyên mong chờ không

biết lúc này hắn xuất hiện sẽ mang đến ngạc nhiên gì cho mọi người.

Một ngày mùa đông, chuyện ngạc nhiên đã đến.

"Dừng lại! Máy số một! Dừng quảng cáo lại!" Trong phòng chỉ đạo có người cầm một thẻ nhớ vọt vào rồi hô to, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn hắn, hiện tại làm sao có thể dừng lại quảng cáo ngay lúc này, các nhà tài trợ quảng cáo nhất định sẽ lập tức gọi điện thoại đến khiếu nại.

"Đừng nhìn ta! Nhìn cái này đi! Chúng ta phải đăng tin trước khi các nhà đài khác kịp hành động! Tỷ suất xem đài sẽ là của chúng ta!" Thẻ nhớ được nhét vào trong máy tính, người nói chuyện hưng phấn đến mức sắc mặt đỏ bừng.

Đến khi nhìn thấy hình ảnh trên màn hình thì tất cả mọi người đều thất thanh hô to, "Quá tuyệt!"

Không cần do dự, mặc kệ đoạn quảng cáo lúc này có đắt tiền đến cỡ nào, ngay cả thời gian để xin chỉ thị của cấp trên cũng không muốn lãng phí, phóng viên bình luận tin tức ngồi vào bàn, khi đoạn quảng cáo đang chiếu trên tivi thì bất ngờ đăng một tin tức, đoạn clip trong thẻ nhớ hiện ra trên màn hình tivi ở trước mặt mọi người.

Đó là một hôn lễ nho nhỏ, nhân vật chính của buổi lễ không phải là ai khác mà chính là người đã từng thừa nhận trước toàn thế giới mình yêu một người đàn ông, hơn nữa còn công khai tình yêu ở rất nhiều buổi phỏng vấn, siêu sao của làng giải trí Leo.

Người kết hôn với hắn chính là người phương Đông thỉnh thoảng lại xuất hiện trên tivi, luôn luôn làm cho

người ta có một loại cảm giác thần bí.

Trong clip, hai người dường như không phải ở bang nào trong nước, nhìn xem cảnh vật xung quanh, có thể tìm được manh mối nhờ vào đỉnh nhọn của tòa kiến trúc ở phía sau lưng bọn họ, hình như là nhà thờ lớn Basel Cathedral của Thụy Sĩ, bọn họ rất có thể là đang ở tại Thụy Sĩ.

"Chúa ơi, nhìn xem ta quay được cái gì này, đó là Leo, bọn họ mặc lễ phục." Người quay được đoạn clip này hiển nhiên là du khách du lịch đến Thụy Sĩ, nhận ra người ở xa xa là ai, hắn không ngừng hít hà tán thưởng.

Khoảng cách quá xa nên hình ảnh rất mờ, cho đến khi Lê Khải Liệt và người đàn ông phương Đông bước lên cầu, theo góc độ của màn hình nhìn lên thì cây cầu giống như bị che khuất bởi màn sương mù, dòng nước chảy xiết dưới chân cầu chính là sông Rhine.

Sông Rhine chảy dài từ nơi này đến Pháp và Đức, không biết bọn họ chuẩn bị đi đâu hay là đang trở về, nhìn đến đoạn phim này thì mọi người đều nhớ đến Thụy Sĩ là một trong số ít quốc gia mà pháp luật cho phép kết hôn đồng tính.

Nhưng cử hành hôn lễ ở nhà thờ lớn Basel Cathedral? Có thể hay sao? Nghi vấn này nhanh chóng bị mọi người vứt ra sau đầu, nhân vật chính là Miracle Leo, không có gì là không thể.

Đoạn clip bị quay khá rung tay, hết thảy khán giả xem được đoạn clip này cũng cảm thấy lồng ngực phập phồng theo, trong phòng chỉ đạo liên tục có người không thể kiềm chế mà thét lên chói tai, nếu nói không ngoa thì toàn thể mọi người trên thế giới khi nhìn thấy đoạn clip này đều không thể giữ được bình tĩnh.

Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển cũng không biết chuyện riêng của bọn họ lại một lần nữa trở thành tiêu điểm của công chúng, Lê Khải Liệt cho dù có biết cũng sẽ không để ý, từ sau khi kết thúc tour lưu diễn thì hắn và Vu Duy Thiển chuẩn bị vài ngày, sau đó gác tất cả mọi việc sang một bên để thực hiện chuyến du lịch mà bọn họ đã hứa hẹn.

Kết hôn là chuyện riêng của hai người bọn họ, đối với người chỉ sống một mình như Vu Duy Thiển thì là như thế, đối với Lê Khải Liệt có tình cảm hời hợt vớt gia đình cũng là như vậy, cho nên hắn chỉ thông báo với Hashim một tiếng, đem nơi đó là một điểm dừng chân của chuyến du lịch, sau đó bọn họ bắt đầu hưởng tuần trăng mật của mình.

Tuần trăng mật là Lê Khải Liệt nói, chắc chắn sẽ bị một người đàn ông khác chế giễu, nhưng cười thì cười chứ Vu Duy Thiển thật ra cũng không phản đối kế hoạch tuần trăng mật, "Thiếu ngươi thì trái đất vẫn quay, từ giờ trở đi ta muốn sống vì mình, ngươi cũng vậy."

Đây là lời mà Vu Duy Thiển đã nói trước khi xuất phát một ngày, lúc ấy hắn đang cầm đàn vi-ô-lông, mặc đồ ngủ, dừng tay rồi quay mặt sang, ánh mắt của hắn dường như có điểm khác với trước kia, trải qua một lần sinh tử, Vu Duy Thiển làm cho người ta không còn cảm giác khó có thể tiếp cận như trước, ít nhất đối với Lê Khải Liệt mà nói, hắn cảm thấy Duy của hắn thật sự đang sống.

Trước kia Vu Duy Thiển rất cứng rắn, cứng rắn đến mức làm cho người ta cảm thấy khô khan, hắn luôn lạnh lùng lại khắc nghiệt, hiện tại đối với người khác có lẽ vẫn như vậy, nhưng khi hai người sống chung thì rõ ràng có thay đổi, hắn ít chế nhạo Lê Khải Liệt hơn, thường xuyên lộ ra thái độ rất dịu dàng.

Tình yêu sẽ làm con người thay đổi, trong lòng nghĩ đến lời này, Lê Khải Liệt cầm ly cà phê, đổ thêm một chút rượu, "Claudy đã kết thúc, ta còn sống, chờ ngày ta chết mới là chân chính kết thúc."

"Ngươi vẫn chưa chịu buông tha?" Nhìn thấy Lê Khải Liệt như có chút đăm chiêu khi nói ra những lời này, đôi mắt màu tro lục xẹt qua vài tia lửa thô bạo. Vu Duy Thiển đặt đàn xuống rồi đi qua, "Ngươi có thể chán ghét huyết thống của mình nhưng không thể phủ định sự tồn tại của chính mình."

"Ồ? Vì sao?" Nhướng mày, mang theo vẻ mặt như cười như không, Lê Khải Liệt hiển nhiên là biết đáp án, chẳng qua muốn Vu Duy Thiển tự nói ra mà thôi, Vu Duy Thiển phát ra một tiếng hừ cười từ trong xoang mũi, "Biết rõ còn cố hỏi, ngươi giỡn đủ hay chưa?"

"Ta thích nghe ngươi nói, nói lại một lần nữa đi, Duy – nói lại một lần nữa đi?" Hắn hơi nheo mắt, giữ chặt

dây thắt lưng áo ngủ của Vu Duy Thiển.

Dựa vào ghế sô pha, Lê Khải Liệt chỉ mặc một chiếc quần ngủ, bán thân trần trụi tỏa ra sức nóng, ánh mắt tựa như công tử nhà giàu ác liệt, Vu Duy Thiển khom lưng chống lại đôi mắt giống như dã lang ở trước mặt, nắm lấy cằm của Lê Khải Liệt, "Mạng của ngươi, thân thể của ngươi, hiện tại đều là của ta, còn muốn ta nói mấy lần nữa?"

Tiếng cười chấn động, Lê Khải Liệt cao hứng cười to, "Mấy lần cũng không chán, Duy của ta–"

Hắn kéo Vu Duy Thiển ngã xuống ghế sô pha, Vu Duy Thiển thuận thế đè hắn, vò mái đầu mất trật tự của

Lê Khải Liệt, "Thuốc của Bode thế nào? Ngươi có vẻ tốt hơn rất nhiều."

"Hắn nói trong thân thể của ta có một gien dị biến gây ra các biến đổi, thuốc của hắn có thể làm cho tốc độ dị biến giảm bớt, ta còn tưởng rằng có một ngày ta sẽ giống như ngươi, cảm nhận được cảm giác của

ngươi." Đó từng là chuyện mà Lê Khải Liệt vẫn để bụng, Vu Duy Thiển trải qua quá nhiều, thời gian sẽ tôi luyện con người ta, mặc dù ở trên mặt không nhìn thấy nhưng trong nội tâm nói không chừng đã sớm bị đâm trăm lỗ.

"Thật đáng tiếc là ngươi không có cơ hội để biết cảm thụ của ta." Phủ định lời nói của Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển hiểu rõ ý tứ của đối phương nhưng hắn vẫn chỉ lắc đầu. Lê Khải Liệt nhìn hắn một cách khó hiểu, sau đó nhìn thấy Vu Duy Thiển chậm rãi nói, "Bởi vì ta sẽ không cho ngươi biết."

Hắn lãnh đạm dứt lời, đứng dậy từ ghế sô pha, uống một ngụm cà phê pha rượu của Lê Khải Liệt, hương vị đậm đặc làm cho hắn cau mày.

"Đau lòng vì ta, không muốn để cho ta cảm nhận được nỗi khổ giống như ngươi thì cứ việc nói thẳng, ta còn không hiểu ngươi hay sao?" Cười một cách xấu xa, Lê Khải Liệt ôm lấy Vu Duy Thiển từ sau lưng, giữa bọn họ đã trải qua rất nhiều khúc mắc, hiện tại đã sớm hiểu rõ trong lòng của đối phương nghĩ gì.

"Những gì ta nói vẫn chưa rõ ràng hay sao?" Quay đầu lại một cách nghi hoặc, Vu Duy Thiển cảm thấy lời nói của mình đã quá dễ hiểu.

Lê Khải Liệt nhìn hắn chăm chú vài giây, nhìn thấy hắn nghi hoặc một cách đơn thuần, Lê Khải Liệt liền vùi đầu vào cổ của hắn mà cười nhẹ, "Ta đã quên ngươi là người Trung Quốc."

"Chuyện này và người Trung Quốc có liên quan gì đến nhau? Đừng quên ngươi cũng có một phần tư huyết thống là người Trung Quốc." Không biết Lê Khải Liệt đang cười cái gì, hắn nhắc nhở đối phương, Lê Khải Liệt xem như là một người con lai đúng theo nghĩa đen.

"Các ngươi luôn nói chuyện rất cô đọng súc tính." Hôn bên cổ của Vu Duy Thiển một cái rồi Lê Khải Liệt lui đến ghế số pha, "Huyết thống của ta tuy rằng có mang dòng máu của người Trung Quốc nhưng ta sinh ra ở Hashim."

Hashim gần sa mạc, là một quốc gia niềm nở lại phóng khoáng, cho nên mặc dù trong người của Lê Khải Liệt mang huyết thống của gia tộc Claudy thì tính cách của hắn lại bị cảm hóa bởi sự thoải mái tự do của Hashim, hơn nữa Vu Duy Thiển cũng không quên khi còn trẻ Lê Khải Liệt đã sống như thế nào.

"Nói không lại ngươi." Lắc đầu, không muốn tiếp tục dây dưa đối với vấn đề này, hắn đành chịu thua.

Kỳ thật nếu muốn phản bác thì vẫn có thể tìm được rất nhiều căn cứ, tỷ như bởi vì hắn là một người cổ đại, hoặc tỷ như hắn từng sống ở Anh một quãng thời gian rất dài, người Anh không phải lúc nào cũng khoa trương như người Mỹ….Nhưng hắn không nói, trong khi khóe miệng đang mỉm cười của Lê Khải Liệt càng sâu sắc hơn, cảm thấy mỹ mãn mà ôm lấy bờ vai của hắn.

"Thôi, chúng ta đi xem cần phải bỏ cái gì vào vali đi!" Lê Khải Liệt trước tiên cầm lấy cây đàn vi-ô-lông mà hắn đã tặng cho Vu Duy Thiển.

Vu Duy Thiển liếc mắt, hộp đàn thoạt nhìn cũng rất nặng, "Vậy ngươi phụ trách xách vali."

Ánh nắng mùa đông luôn rất ấm áp, ánh sáng từ cửa sổ chiều vào làm màu sắc của gian phòng trở nên nhu hòa, Lê Khải Liệt hất lên mái tóc của mình ở trước trán, đứng ở nơi đó, chói mắt tựa như ánh mặt trời, "Ta xách thì ta xách, được phục vụ ngươi là niềm vinh hạnh của ta."

"Có cần buồn nôn như vậy hay không." Vu Duy Thiển tung ra một cú, nắm đấm bị Lê Khải Liệt bắt được, sau đó nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn.

Mùa đồng, không khí lạnh và khô mát, tiếng cười và tiếng nói chuyện văng vẳng trong phòng tựa như những cọng lông chim rơi xuống, có một loại cảm giác ấm áp sau khi được phơi nắng khiến người ta rất dễ dàng quên đi chuyện đã từng xảy ra không lâu trước kia – cùng với kết tinh ma thuật không hề tồn tại.

Mặc kệ thứ mà cha của Bode giao cho người khác đã bị đánh tráo hay là khi ở trong tay của U Linh đã bị hắn động tay động chân thì tất cả đều đã chấm dứt. Sau đó Reid có điều tra manh mối, mơ hồ tìm được đáp án từ chỗ của Princeton Kaida, tuy rằng không rõ ràng nhưng có thể xác định thứ kia từ đây về sau sẽ không còn tạo thành nguy hiểm đến nhân loại, nó đã sớm bị Princeton Kaida xử lý.

Hỗn loạn lần này khiến cho vài quốc gia có mâu thuẫn nho nhỏ, nhưng cũng có vài tổ chức tội phạm quốc tế bị tiêu diệt, dựa trên kết quả thì không biết có phải đây là nguyên nhân mà hai người đàn ông kia cố ý giấu diếm hay không.

Chuyện này đã không còn quan hệ đến Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển, ít nhất trong chuyện này thì bọn họ đều tự giải quyết vấn đề của riêng mình.

Tuy rằng Lê Khải Liệt không thể xác định bản thân có thể sống lâu dài như Vu Duy Thiển hay không, nhưng có thể xác định sinh mệnh của hắn không thể dựa vào niên kỷ trung bình của người thường để tính toán, bởi vì tế bào hoạt hóa bị kiềm cho nên hắn cũng sẽ bị lão hóa chậm hơn, có lẽ vẫn sẽ có ngày kết thúc, mà một khi ngày đó đến thì Vu Duy Thiển sẽ lựa chọn giống như tổ tiên của người Davila, tựa như Zafiro, ngủ say tiếp cận với tử vong cũng thích hợp với hắn.

Chuyện này bọn họ từng thảo luận, đây là kết quả của cuộc thảo luận, sinh mệnh sở dĩ trân quý là vì nó có hữu hạn, bất tử cũng không phải một chuyện vui sướng, đến hôm nay Lê Khải Liệt và hắn đã có thể tỉnh táo đối mặt với vấn đề này.

Từ tranh chấp đến hòa hợp, quan hệ của bọn họ cho đến nay đã ổn định hơn rất nhiều, nếu bọn họ là một đôi tình nhân khác giới tình thì hiện tại là thời điểm thích hợp để đi đến hôn nhân.

Nhưng cho dù bọn họ không phải là nam và nữ thì có quan hệ gì?

Thu dọn xong, ngày hôm sau bọn họ lên đường sang Thụy Sĩ, Vu Duy Thiển rất thích quốc gia này, mà pháp luật ở nơi đây lại cho phép kết hôn đồng tính, so với Mỹ cũng có vài tiểu bang cho phép kết hôn đồng tính nhưng về phương diện này thì hệ thống pháp luật ở Thụy Sĩ càng hoàn thiện hơn.

Hắn quả thật là một người làm chuyện gì cũng rất nghiêm túc, Lê Khải Liệt có thể xác nhận lại điểm này khi Vu Duy Thiển chuẩn bị những thứ liên quan đến chuyện kết hôn.

Nếu Vu Duy Thiển không gặp Lê Khải Liệt, nếu hắn kết hôn với một người phụ nữ khác thì hắn sẽ là một người chồng tốt, bất quá đối tượng của hắn phải kiên nhẫn đối với sự lạnh lùng và không lãng mạn của hắn.

Nhưng giữa Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt thì không cần băn khoăn về vấn đề này, bởi vì Lê Khải Liệt đối

mặt với hắn thì chưa bao giờ hiểu được cái gì gọi là kiên nhẫn

……

P/S: cuộc sống của 2 bạn êm ả nhỉ :>. Đám cưới ko linh đình vì đám cưới là của riêng 2 người, là khoảnh khắc đặc biệt cho nên cả 2 đều ko muốn chia sẻ với ai, nên nhớ công thụ của Hỏa Ly đều rất bá đạo và ích kỷ :>

239. Chương 239: Phiên Ngoại 2:tân Hôn Vui Vẻ

"Tân hôn vui vẻ, ngài Ryan." Giang hai tay ôm ra đằng trước, Lê Khải Liệt nhìn Vu Duy Thiển từ trong gương, đây là lần đầu tiên hắn gọi họ của Vu Duy Thiển, giọng điệu nửa thật nửa giả, nhưng ánh mắt phản chiếu từ trong gương thì lại nghiêm túc một cách không ngờ.

"Xem ra hoàng tử Hossein của chúng ta hiện tại rất cao hứng." Vu Duy Thiển mặc lễ phục màu đen, nhìn xuống cánh tay đang ôm trên thắt lưng của hắn, người đàn ông ở phía sau mặc lễ phục màu xám khói, phía trên có sọc mảnh màu bạc, màu sắc và kiểu dáng giản dị nhưng vẫn mang theo phong cách quý tộc hoa lệ.

Lại nhìn xuống người mình, lễ phục màu đen sẫm, túi áo ngay ngắn, trắng và đen kết hợp, làm cho người đàn ông trong gương toát ra vẻ chính chắn và chững chạc, nhịn không được mà quét mắt nhìn Lê Khải Liệt, "Đặt làm lễ phục mà còn phải kiểu cách như vậy, hình như ngươi làm thế nào cũng không đổi được thói quen bị người ta xem xét."

Lê Khải Liệt chỉ chớp mắt đối với lời đùa cợt của Vu Duy Thiển, "Khi đó người nói ta mặc màu này đẹp chính là ngươi, còn về phần bị xem xét…." Hắn nhìn vào trong gương, chậm rãi kéo ra chiếc nơ trên cổ của mình, "Nơi này ngoại trừ ngươi ra thì còn có ai khác hay sao?"

Chiếc nơ rơi xuống đất, hắn lại đưa tay ra phía trước, áo sơ mi trắng của Vu Duyển bị hắn chậm rãi cởi nút, tốc độ thong thả, cũng giống như lời nói từ tốn bên tai, "Tâm tình của ngươi thế nào? Duy, đây là đêm động phòng của chúng ta…"

Giọng điệu tràn đầy tình sắc, tiếng nói mê người, áo của Vu Duy Thiển dần dần được mở rộng, hắn không nhanh không chậm mà kéo tay của Lê Khải Liệt xuống rồi xoay người lại, "Lên giường đi."

Giống như đang ra lệnh, bên trong giọng nói có một chút khô khan, hắn cởi áo khoác rồi đi đến bên giường.

Cánh hoa hồng được rải trên tấm trải giường màu trắng ngà, kéo dài đến dưới chân, đây là kiệt tác của Lê Khải Liệt, sự lãng mạn một cách dã tính của hắn càng thể hiện rõ vào lúc này, giày da giẫm lên cánh hoa, Vu Duy Thiển đi đến bên giường, phía sau bỗng nhiên có một lực lượng ập đến, Lê Khải Liệt đè gục Vu Duy Thiển xuống giường.

"Đừng nóng vội, ta nhất định sẽ làm cho ngươi có đêm động phòng khó quên." Giọng nói nỉ non giữa đêm tối như quỷ sa tăng, Lê Khải Liệt phủ lên lưng của Vu Duy Thiển, kiềm chế hai tay của đối phương.

Vu Duy Thiển đã sớm đoán được Lê Khải Liệt sẽ như vậy, hắn luồn tay xuống dưới gối, lấy ra một sợi dây thừng, thừa dịp Lê Khải Liệt chưa kịp chuẩn bị thì liền trói hai tay của hắn lên đầu giường, động tác rất nhanh mà lại gọn gàng, tựa như một nhà ảo thuật.

Xoay người, hắn ung dung ngồi ở mép giường, "Tư thế hiện tại của ngươi thoạt nhìn không tệ."

Chiếc giường này cũng có phong cách châu Âu giống của Vivian, khách sạn kế bên nhà thờ lớn Basel Cathedral, căn phòng rõ ràng có phong cách theo xu hướng nghệ thuật Barôc, cột giường kéo cao từ đầu giường lên đến trần nhà, Lê Khải Liệt hiện tại đang nằm sấp xuống giường, là tư thế rất thích hợp để hưởng thụ.

"Thả ta ra, ta sẽ cho ngươi nhìn thấy tư thế còn tuyệt vời hơn thế này." Đêm động phòng của bọn họ không nên là như vậy, mặc dù tâm tình cũng không tệ, nhưng hiện tại Lê Khải Liệt đã chờ không kịp, hắn bắt đầu dùng giọng điệu trầm thấp dụ hoặc của mình để tiến hành khiêu khích. Fynnz.wordpress.com

Vu Duy Thiển không trả lời, vừa mỉm cười vừa vén áo sơ mi từ sau lưng của hắn, bởi vậy mới sơ suất không để ý, hễ là dã thú thì sẽ có móng vuốt sắc bén, dây thừng dễ dàng bị cắt đứt, Lê Khải Liệt lại vồ đến, hai người cùng nhau ngã xuống chiếc giường rải đầy cánh hoa hồng.

"Ngươi không cảm thấy mùi hoa quá nồng hay sao?" Thân thể dây dưa, Vu Duy Thiển đưa ra ý kiến, Lê Khải Liệt quên cả việc phải lột áo của bọn họ ra, thuận miệng trả lời, "Không thơm bằng mùi hương của ngươi."

"Ta không phải phụ nữ." Không biết hắn đang nói hưu nói vượn cái gì, Vu Duy Thiển gạt những cánh hoa ở phụ cận xuống giường, Lê Khải Liệt vùi đầu vào cổ của hắn rồi hít sâu một hơi, "Mùi hương của ngươi làm cho ta chịu không nổi."

Hương chanh nhẹ nhàng khoan khoái, đó chính là mùi hương cạo râu của một hãng danh tiếng, nhưng không biết vì sao, có lẽ là vì xuất phát từ trên người của hắn cho nên Lê Khải Liệt mới đặc biệt để ý, vẻ ngoài khắc nghiệt ngạo mạn, cộng với linh hồn thuần túy của hắn và hương thơm thản nhiên.

Người này chính là thuốc kích tình của hắn.

"Cho dù ngươi muốn khiêu khích ta thì cũng phải chờ đến ngày mai, đêm nay ta sẽ không bỏ qua cho ngươi." Thân thể lún xuống đệm, giọng nói khàn khàn và tiếng thở dốc bất chợt đánh úp lại, đây không phải đêm đầu tiên của bọn họ, nhưng với thân phận hiện tại thì có thể xem như đây là đêm động phòng đầu tiên của đôi chồng chồng này.

"Ai không bỏ qua cho ai thì còn chưa biết." Hiện tại ngoại trừ tay chân đang đấu đá thì bọn họ rất ít khi tranh chấp về chuyện khác, hắn vừa thở hổn hển vừa vuốt ve thân thể của Lê Khải Liệt, phối hợp thả lỏng, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ đòi lại.

Cánh hoa hồng nằm rải rác dưới thân của bọn họ, trong tiếng thì thầm thỉnh thoảng sẽ xen vào vài tiếng rên rỉ thở dốc, thân thể cọ sát vào khăn trải giường vang lên tiếng sột soạt rất nhỏ, chiếc đồng hồ cổ tích

tắc trong góc phòng, đêm tối dai dẳng, nhưng đối với bọn họ mà nói thì đây là một đêm rất đáng mong chờ.

Mùa đông ở Thụy Sĩ rất lạnh, tuy rằng là mùa đông nhưng nhiệt độ trong phòng lại lặng lẽ tăng cao, bọn họ ở trong này vài ngày, mấy ngày nay đều có nhân viên khách sạn đưa đến ba bữa thức ăn và rượu nước, bọn họ dường như không hề ra khỏi cửa.

Quần áo đương nhiên sẽ có người giặt ủi, đẩy ra cửa sổ có thể nhìn thấy dòng sông Rhine ở phía đằng xa. Mặc kệ là rượu năm nào, chỉ cần nói một tiếng với phục vụ khách sạn thì lập tức sẽ có người đưa đến trước cửa, đương nhiên chi phí cũng không phải là điều mà Lê Khải Liệt lo lắng, đối với Vu Duy Thiển mà nói thì tiền tài cũng chỉ dừng ở chỗ có thể dùng để trao đổi thứ mà mình muốn, may mắn mấy trăm năm tích góp tài sản từng tí một cho nên hắn cũng không lo lắng về chi tiêu của mình.

Rời khỏi Basel, bọn họ lại đi đến rất nhiều địa phương, Thụy Sĩ là một quốc gia liên bang, ở một thành phố mới sẽ làm cho người ta có cảm giác khác biệt, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt không đi taxi mà chọn ngồi xe lửa để đi thăm quan danh lam thắng cảnh của Thụy Sĩ.

Bọn họ trượt tuyết, leo núi Jungfrau, ngồi thuyền dạo hồ Thun, đi thăm vườn nho Lavaux Vineyard

Terraces…..tuy rằng cây nho ở nơi đó vẫn chưa đến mùa thu hoạch.

Kỳ thật đây không phải là lần đầu tiên Vu Duy Thiển đến Thụy Sĩ, hắn đã từng dừng lại ở nơi này nhưng cảm giác hiện tại rất khác biệt, có lẽ là bởi vì có Lê Khải Liệt nên khác biệt, một ngày nọ Vu Duy Thiển đột nhiên nói như vậy trên xe lửa.

Lê Khải Liệt dùng một nụ hôn để trả lời, đúng vậy, đương nhiên là vì hắn, "Ta cũng đã đến đây, khi đó cảm thấy mùa đông nơi này rất lạnh." Hắn nắm tay của Vu Duy Thiển, đương nhiên hiện tại hắn đã thay đổi quan điểm, bởi vì giá rét sẽ là lý do rất tốt để hắn có thể cùng Vu Duy Thiển sưởi ấm. fynnz.wordpress.com

Nhiệt độ cơ thể của Vu Duy Thiển rất bình thường, nhưng nhiệt độ cơ thể của Lê Khải Liệt vẫn hơi cao hơn so với người thường, bởi vì bị Lê Khải Liệt nắm tay rất thoải mái nên Vu Duy Thiển tạm thời xem nhẹ việc hai người đàn ông tay trong tay ngồi bên nhau sẽ có một chút kỳ lạ.

Đối với người Trung Quốc mà nói thì nắm tay có ý nghĩa xa hơn rất nhiều so với tiếp xúc thân thể.

"Ngươi muốn quay về nhìn thử hay không?" Một ngày nọ, bọn họ đang ở thành phố Zurich của Thụy Sĩ, Lê Khải Liệt bỗng nhiên hỏi như vậy, Vu Duy Thiển dừng lại bước chân, đứng ở bên đường, "Ý của ngươi là nơi nào?"

"Nơi mà ngươi sinh ra, ngươi vẫn chưa từng trở về, đúng không?" Nhẹ nhàng bâng quơ, Lê Khải Liệt phát hiện ra chuyện này trong ngôn hành cử chỉ từ trước cho đến nay của Vu Duy Thiển, "Trung Quốc, Bắc Kinh, ngươi rời đi từ nơi đó, chẳng phải hay sao? Nhưng rất ít khi thấy ngươi nhắc đến nơi đó."

Màu xám trên bầu trời Zurich không giống như ký ức trước kia của Vu Duy thiển, hắn ngẩng đầu rồi thu hồi

tầm mắt, "Vì sao ngươi lại nghĩ là ta vẫn muốn quay về?"

Vu Duy Thiển trả lời rất lãnh đạm, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của Lê Khải Liệt, hắn mỉm cười, "Con người dù sao cũng sẽ hoài niệm về dĩ vãng, theo thời gian trôi qua thì những ký ức không đẹp sẽ phai nhạt còn ký ức tốt đẹp vẫn hiện rõ trong tâm trí, làm cho ngươi không thể không hoài niệm."

Lời nói này làm cho Vu Duy Thiển trầm mặc một lúc lâu, Lê Khải Liệt nói không sai, mà hắn đã quên trong

đủ loại phương diện thì Lê Khải Liệt là người có tâm tư sâu sắc cỡ nào.

"Ta và ngươi quay về nhìn thử, đi thôi." Giống như là tìm được đáp án, không cần hắn nói cái gì, Lê Khải Liệt gọi một chiếc xe, hai người về khách sạn thu dọn hành lý rồi cầm hộ chiếu đi thẳng đến sân bay.

Sân bay quốc tế Zurich có chuyến bay đến Bắc Kinh, làm cho Vu Duy Thiển kinh ngạc là Lê Khải Liệt đã sớm đặt vé máy bay, khi bọn họ ngồi trên máy bay, hắn nhịn không được mà thở dài, "Cái tên chết tiệt này."

"Biết ngay là ngươi sẽ nói như vậy." Đồng tử chớp động, tiếng cười trầm thấp của Lê Khải Liệt làm cho người ta nghi ngờ có phải hắn đã sớm đoán được Vu Duy Thiển sẽ mắng câu này hay không. Vu Duy Thiển nhắm mắt lại, xung quanh ồn ào, mọi người không ngừng lên cabin, một lát sau bỗng nhiên có một âm thanh rõ ràng nói bên tai hắn, "Duy, ta cùng ngươi về nhà."

Nhiệt độ bên tai truyền đến lồng ngực, hắn mở mắt ra, Lê Khải Liệt đang nhìn hắn, hắn đột nhiên không biết nên nói cái gì, đôi mắt màu tro lục nhìn hắn thật sâu, tựa hồ đang nhìn thấu hết thảy màu đen dưới đáy mắt của hắn.

Vì thế hắn biết không cần phải nói điều gì cả.

Tại sân bay, mái tóc đen và đôi mắt đen của Vu Duy Thiển làm cho hắn cũng không quá lạc lõng giữa những người phương Đông, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ bị lu mờ trong đám đông, hoàn toàn ngược lại, hắn rất cao, tác phong của hắn làm cho hắn giống như hạc trong bầy gà, có vẻ hết sức nổi bật, nhưng người ở bên cạnh hắn càng thu hút ánh mắt của người khác hơn so với hắn.

Đây là vấn đề mà bọn họ chưa từng nghĩ đến, sở dĩ Lê Khải Liệt không bị phát hiện ở Thụy Sĩ là vì ngoại trừ đeo mắt kính đội mũ và quấn khăn choàng để ngụy trang, thì còn bởi vì hắn là con lai, ở một quốc gia phương Tây đa chủng tộc thì không tính là quá nổi bật, nhưng ở một quốc gia phương Đông mà đa số đều là người da vàng mắt đen, cho dù hắn làm như thế nào thì cũng không thể không khiến cho người ta chú ý.

Nhất là khi Vu Duy Thiển đứng cùng hắn ở sân bay liền gây chú ý cho không ít người, nhiều người còn nghĩ rằng bọn họ là người mẫu, mặc dù cũng có nhiều người phương Tây xuống máy bay nhưng không có ai lại gây ra rối loạn lớn như bọn họ.

"Hắn là Leo! Mau nhìn đi! Hắn là Leo!" Có một người phụ nữ thét chói tai, ngày hôm qua nàng vừa xem được tin tức từ trên mạng là siêu sao quốc tế Miracle Leo kết hôn tại Thụy Sĩ, đột nhiên lúc này lại gặp được hắn ở sân bay, nàng không thể kiềm chế cảm xúc, dùng sức lôi kéo cánh tay của người bạn trai.

Lời của nàng không chỉ khiến cho người bạn trai chú ý mà còn khiến cho những người ở xung quanh cũng chú ý, rất nhiều người đều dừng chân nhìn ngang nhìn dọc, Vu Duy Thiển thấy tình hình không đúng, vội vàng kéo Lê Khải Liệt bỏ chạy.

……

P/S: eo, đôi chồng chồng T T, ta dùng từ gì cho hợp lý, ko thể là vợ chồng o_o, Hỏa Ly dùng luôn

* * nghĩa là *phu phu*, nghe hơi ngộ o_o.

240. Chương 240: Phiên Ngoại 3: Cố Hương Xa Xôi

"Ai? Là ai đến đây?" Những người không rõ tình hình chỉ nhìn thấy hai bóng người phóng nhanh qua, phía sau có người vừa hô to vừa đuổi theo.

"Là Leo! Leo đến Trung Quốc!"

"Mau mau đi xem! Người kia có phải là Wirth, Vu Duy Thiển hay không?"

"Là Lê Khải Liệt và Vu Duy Thiển! Nghe nói bọn họ đã kết hôn?"

Ở đâu cũng có fan hâm mộ, có người ảo não vì hiện tại mới phát hiện, vội vàng đuổi theo, cho dù xin được một chữ ký cũng tốt.

Một chút rối loạn đã hình thành, phía sau lưng bọn họ không ngừng vang lên những tiếng kêu ngạc nhiên và xì xầm khe khẽ, sợ giới truyền thông biết tin sẽ lập tức hành động, hai người không hề quay đầu lại mà chạy thẳng ra ngoài đại sảnh sân bay, chờ đến khi xác định không còn ai đuổi theo thì mới dừng lại.

Tiếng người ồn ào ở bên ngoài, hai người kéo hành lý rồi nhìn nhau, bỗng nhiên cảm thấy có một chút buồn cười, khi ở Mỹ cho dù giới truyền thông có điên cuồng như thế nào thì bọn họ cũng không cần phải lén lút đến mức này, nếu muốn nói có gì khác biệt thì có lẽ hiện tại bọn họ cũng không muốn bị người khác quấy rầy.

"Thật sự là phiền phức." Lê Khải Liệt khẽ mắng, hắn chỉ muốn được cùng Vu Duy Thiển yên tĩnh đi thăm quan thành phố này.

Hàng lông mày cau chặt làm cho ánh mắt càng thêm âm trầm, nếu để người khác nhìn thấy bộ dáng hiện tại của hắn thì không biết sẽ viết thành tin tức gì nữa, Vu Duy Thiển đem khăn choàng cột lại trên cổ của Lê Khải Liệt, thuận tiện che khuất nửa khuôn mặt của hắn, "Ở bên cạnh ngươi thì luôn luôn gặp chuyện bất ngờ, không quen cũng không được."

Lê Khải Liệt nghe ra ý tứ chế nhạo trong lời nói của Vu Duy Thiển, hắn thở ra một làn khói trắng, "Duy yêu, đừng nói như thể mình không liên quan, bọn họ cũng nhận ra ngươi, ngươi cũng chẳng may mắn hơn ta được bao nhiêu."

"Ngươi nghĩ xem vì sao ta và ngươi bị nhận ra?" Hai người bước đi, Vu Duy Thiển quay đầu nhìn Lê Khải Liệt một cái, trong mắt rõ ràng chỉ có một ý tứ, Lê Khải Liệt lại vờ như không nghe thấy, "Thời tiết nơi này không tệ a." Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Bầu trời màu xám, giống như được che phủ bởi một lớp sương mù mong manh, không khí mùa đông rất lạnh mà cũng khô hanh, sau khi Lê Khải Liệt nói đùa câu này thì cảm thấy có một chút hối hận, bởi vì Vu Duy Thiển cũng nhìn lên bầu trời giống hắn, ánh mắt thất thần làm cho hắn biết Vu Duy Thiển đang nghĩ đến quá khứ.

Nhưng không đợi hắn mở miệng thì Vu Duy Thiển liền nhanh chóng khôi phục tinh thần, "Đi thôi." Đeo vào đôi bao tay bằng da dê, Vu Duy Thiển bước lên phía trước, Lê Khải Liệt nhìn thấy một loại cảm xúc thản nhiên nào đó từ trên người của Vu Duy Thiển, không phải bi ai cũng không phải hoài niệm, có lẽ chính hắn cũng không thể phân biệt đó là cái gì.

Đây là ngày đầu tiên bọn họ đến Bắc Kinh, nơi này có một chút cảm giác tang thương, trong không khí phiêu diêu vài hạt bụi của thành thị.

Đến khách sạn, thả hành lý xuống, lúc này sắc trời đã sụp tối rất nhanh, khi Vu Duy Thiển tắm rửa xong rồi đi ra thì Lê Khải Liệt đang ngồi uống bia trên giường và xem tivi, "Có muốn uống một chút hay không?" Hắn đưa cái chai cho Vu Duy Thiển.

Trong chai còn lại một nửa, Vu Duy Thiển quơ quơ cái chai rồi ngồi vào mép giường, rèm che được mở ra, có thể nhìn thấy ánh đèn bên ngoài, cũng là những cao ốc mọc san sát nhau, nhưng quang cảnh nơi đây lại hoàn toàn khác với Manhattan.

Trong phòng của bọn họ bài trí một bộ bàn ghế bằng gỗ lim và chiếc giường lớn, có trang trí bằng những món đồ sứ đậm phong cách Trung Quốc, nhắc nhở bọn họ đang ở một quốc gia khác, đối với Vu Duy Thiển mà nói thì đây là một nơi vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

"Cảm thấy thế nào? Cố hương của ngươi?" Nhập gia tùy tục, Lê Khải Liệt phát âm tiếng Trung rất rõ ràng, so với nói tiếng Anh lại có một loại cảm giác khác biệt, Vu Duy Thiển uống một ngụm bia có mùi vị kỳ lạ, đem cái chai trả lại cho Lê Khải Liệt, "Nhiều năm không trở về, hầu như nhận không ra."

"Thay đổi rất nhiều?" Lúc trước Lê Khải Liệt từng đến Trung Quốc nhưng lịch trình bị xếp kín mít, ngoại trừ hoạt động ở hội trường và khách sạn thì dường như chưa từng ghé thăm nơi nào, hắn đi đến phía trước cửa sổ rồi mở rộng rèm che.

Đèn nê-ông vẫn như trước, giống như tất cả các đô thị hiện đại hóa, đến ban đêm sẽ lấp lánh ánh đèn, tóc của Vu Duy Thiển nhiễu nước, cũng bước đến trước cửa sổ, "Nó là cố hương của ta nhưng đã sớm không phải là cố hương của ta."

Cửa kính phản chiếu ánh đèn nê-ông, Vu Duy Thiển dùng loại ánh mắt của người ngoài cuộc để nhìn chăm chú những tòa cao ốc phía bên dưới, Lê Khải Liệt có thể tìm ra sự lạnh lùng từ trong mắt của hắn.

"Duy, ngươi thật là vô tình, vậy mà cũng có thể nói ra những lời này đối với nơi chôn nhau cắt rốn của mình." Nhướng một bên lông mày, Lê Khải Liệt giống như đang lên án sự lãnh khốc của hắn, Vu Duy Thiển mỉm cười, tiếp tục nhìn chăm chú dưới chân, "Cảnh còn người mất, không có hoàng tộc, cũng không có Vu tộc,

nơi ta sinh ra đã sớm bị dấu vết của lịch sử bao phủ, không có chính là không có, ta hoài niệm cũng vô dụng, đây là nguyên nhân vì sao ta không quay về."

Dòng xe cộ ngược xuôi bên dưới, đó là cảnh tượng hoàn toàn khác với trong ký ức, hắn nói ra lý do làm cho Lê Khải Liệt cảm thấy bất ngờ, "Ta còn nghĩ là…."

"Nghĩ là ta không dám đối mặt với quá khứ?" Vu Duy Thiển nhếch môi, độ cong bên khóe môi mỏng thật dễ dàng làm cho người ta cảm thấy chính mình là một kẻ ngốc, Lê Khải Liệt dựa vào cửa sổ, đột nhiên tiến đến gần hắn, "Ta sai rồi, Duy của ta là người rất giàu tình cảm…."

"Ngươi không trở lại không phải không dám đối mặt mà là tìm không thấy quá khứ sẽ khiến ngươi cảm thấy rất thất vọng, cho dù lúc trước có bỏ trốn khỏi nơi này nhưng ngươi vẫn không quên mảnh đất cố hương của mình." Bởi vì không muốn thất vọng cho nên chỉ giữ lại ký ức cuối cùng, không đặt chân trở lại nơi này, "Ta nói có đúng hay không?"

Đôi mắt sáng quắc như lửa, Lê Khải Liệt dựa vào rất gần, Vu Duy Thiển thậm chí có thể cảm giác được độ ấm trên người và trên môi của Lê Khải Liệt, mùi rượu thản nhiên cùng hơi thở xâm lược đang lan tỏa, mỗi lần hiểu rõ Vu Duy Thiển hơn một chút, đoán được tâm ý của hắn hơn một chút thì Lê Khải Liệt liền cảm thấy giữ được hắn nhiều hơn một chút.

"Ngươi muốn ta nói cái gì? Chúc mừng ngươi đã đáp đúng?" Cho dù bị nhìn thấu cũng không sao, bởi vì người này là Lê Khải Liệt.

"Đáp đúng chẳng lẽ không được thưởng hay sao? Duy, phần thưởng của ta đâu?" Vừa hỏi vừa bắt đầu tự động tìm kiếm mục tiêu, đôi môi phả ra hơi thở nóng rực ngay bên cổ của Vu Duy Thiển, hít vào hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái sau khi người này tắm rửa, "Ta còn muốn nói thêm một điều, là một người đàn ông thì ngươi hình như hơi quá sạch sẽ, hương thơm trên người của ngươi quả thật…."

Một cái khăn lông ướt bị ném lên mặt của hắn, "Cút đi tắm đi."

Ánh mắt hèn mọn, vẻ mặt kiêu căng nhưng lại mang theo ý cười, đó là một loại ý cười như thế nào….Lê Khải Liệt đột nhiên bị châm ngòi, "Ta đi đây, nhưng mà ngươi cũng phải đi với ta."

Giọng nói khàn khàn giống như dã thú gầm gừ, Lê Khải Liệt đột nhiên tiếp cận, Vu Duy Thiển nhanh chóng lui về phía sau, chạm vào chiếc bàn khiến bình hoa lung lay sắp đổ, ngay lúc hắn đỡ được bình hoa thì bất ngờ trên thắt lưng cũng bị một cánh tay mạnh mẽ giữ chặt, dây lưng của áo choàng tắm bị rút ra, ánh mắt của Lê Khải Liệt dò xét vào bên trong, dần dần trở nên âm u.

Bị ánh mắt của hắn châm ngòi, Vu Duy Thiển cũng có phản ứng, bình hoa được đặt lại chỗ cũ, hắn tằng hắng cổ họng, đẩy ra Lê Khải Liệt rồi đi về hướng phòng tắm, "Không phải muốn làm hay sao?" Hắn nâng cằm ra hiệu cho đối phương, "Lại đây."

Hắn đứng ở nơi đó, mái tóc ẩm ướt dán trước trán làm cho hắn thoạt nhìn trẻ lại không ít, đôi mắt đen thâm thúy trong suốt tựa như dòng nước suối phản chiếu dục vọng của cả hai người, Lê Khải Liệt không thể tin một người đàn ông sống qua mấy trăm năm, một người đàn ông ngạo nghễ lạnh lùng như vậy lại có thể có nhiều diện mạo như thế.

Cửa phòng tắm bị đóng sầm, cho dù là nửa giây cũng không thể chờ đợi, Lê Khải Liệt giống một con mãnh thú tấn công con mồi của mình, có đôi khi sẽ bị đòi lại nhưng hắn không ngại, muốn người như Vu Duy

Thiển vĩnh viễn khuất phục nằm bên dưới là chuyện tuyệt đối không có khả năng, kể từ ngày đầu tiên thì hắn đã biết điều này.

Phòng tắm không giống những nơi khác ở chỗ bất cứ một âm thanh nào ở đây đều có thể được phóng đại, cho dù là tiếng rên rỉ được đè nén xuống cổ họng thì vẫn có thể bị nghe thấy, cho nên Lê Khải Liệt lúc nào cũng thích nơi này, hắn thích nhìn thấy sắc mặt ửng đỏ và toàn thân buộc chặt của Vu Duy Thiển.

Loại xâm chiếm như vậy không chỉ là chiếm hữu cả thân thể mà còn có thỏa mãn về tư tưởng và mang đến cảm giác tràn ngập khoái cảm, tỷ như Vu Duy Thiển cũng rất thích nhìn Lê Khải Liệt gầm nhẹ khi chấp nhận bị hắn chiếm đoạt, cái loại vẻ mặt lúc đó của Lê Khải Liệt rất khó miêu tả.

Không thể nghi ngờ, Lê Khải Liệt là một người đàn ông điên cuồng ngạo mạn, nhưng khi bọn họ làm tình thì hắn sẽ không che giấu cảm xúc của mình, hắn cũng không bao giờ thiếu nhiệt tình.

Cũng bị ảnh hưởng bởi Lê Khải Liệt, Vu Duy Thiển từng nghĩ mình là người có vẻ hời hợt với tình dục, hắn nghĩ là tâm tư của hắn đã sớm già cỗi, dục vọng thân thể phần lớn phù hợp với tuổi tác của hắn, dường như đã sớm ngủ say.

Nhưng từ khi gặp được Lê Khải Liệt tựa như máy móc cũ kỹ lại một lần nữa được bôi trơn, đột nhiên trỗi dậy sức sống mới, dục vọng dần dần sống lại, theo thời gian trôi qua, hắn càng ngày càng rõ ràng cảm giác được bản thân mình bắt đầu dung nhập vào thế giới này.

Hắn không còn đứng bên ngoài guồng quay của trái đất, hắn không còn cô độc, mà đang cùng một người

sánh vai nhìn thế giới này.

Nhưng hắn sẽ không nói thẳng rằng Lê Khải Liệt đã gợi lên dục vọng trên thân thể của hắn, hắn thích dùng hành động để chứng minh, lần này nếu đã gọi là tuần trăng mật thì hắn sẽ cho phép bản thân mình hơi phóng túng một chút.

Từ phòng tắm đi ra, thân thể vẫn chưa lau khô lại tiếp tục ngã xuống bên giường làm khăn trải giường trở nên ẩm ướt, Vu Duy Thiển lại một lần nữa đè Lê Khải Liệt, cúi đầu hôn vành tai của đối phương, "Đừng lo, ngày mai nếu xuống giường không nổi thì ta sẽ bế ngươi đi ra ngoài."

"Cưng yêu, ngươi nói đùa thật là hay." Thở hổn hển mà bật cười, đồng tử màu tro lục quỷ bí hơi chuyển động, hiện lên những tia sáng màu vàng kỳ dị, "Với cơ thể hiện tại của chúng ta thì không có khả năng xảy ra chuyện này."

"Ta sẽ cho ngươi biết là có thể hay không thể."

Sáng hôm sau, đáp án được công bố, có thắng cũng có thua, xem như hòa. Chẳng qua bởi vì không ai rời giường cho nên sự thật chứng minh chuyện không có khả năng xảy ra đối với hai cơ thể có năng lực đã vượt xa người thường vẫn có khả năng xảy ra.

Đến hai giờ bọn họ mới ăn trưa, nghĩ đến đã lâu không làm ra chuyện mà chỉ có mấy đứa con nít mới làm khiến hai người đều cảm thấy buồn cười, cả đêm hoang đường đổi lấy cái bụng kêu ọt ọt, gọi điện yêu cầu khách sạn đem một bàn thức ăn lớn lên phòng, nhiều đến mức tận ba giờ hai người mới rời khỏi bàn ăn, ánh mắt của người phục vụ nhìn bọn họ như đang nhìn quái vật.

Hai người tính tiền xong thì đi đến cố cung Bắc Kinh, dọc đường đi phải lén lút giống như đang làm gián điệp, giới truyền thông đã nhận được tin tức từ sân bay, radio và tivi cũng đã đăng tin, xem ra bọn họ không thể lưu lại nơi này quá mấy ngày.

"Đây chính là nơi ta từng ở." Giống du khách bình thường phải mua vé tiến vào, Vu Duy Thiển đứng trước cổng cố cung, ở trước mặt bọn họ là tường thành sừng sững, có vô số du khách tiến vào đây để thăm nơi tràn ngập ký ức xa xưa.

……..

P/S: Hai bạn hưởng tuần trăng mật vui vẻ mà cứ kéo rèm, bà con la oai oái =)), đúng là ích kỷ.

241. Chương 241: Phiên Ngoại 4: Quay Về

Khắp nơi đều là người, xung quanh đều là tiếng nói chuyện, hai người đi theo đám đông bước lên bậc thềm đá, bước đi không mục tiêu.

"Cảm giác này rất kỳ quái, ngay tại cung điện này từng có một chỗ thuộc về ta…" Tường thành vây quanh, Vu Duy Thiển đứng bên dưới tường thành nhìn khắp nơi, tầng tầng lớp lớp kiến trúc, nhìn không đến tận cùng.

"Ai có thể ngờ năm đó toàn bộ người của Vu tộc chúng ta từng ở nơi này dốc sức vì triều đình." Thản nhiên trào phúng như có một làn gió đông thoảng qua, nhưng vẫn có thể khiến người ta cảm giác được giọng điệu mỉa mai trong đó.

Hắn cởi bao tay, lan can bị thời gian mài mòn, cảm xúc vừa thô ráp vừa mượt mà, mâu thuẫn len lỏi vào tận đáy lòng.

Lê Khải Liệt đi theo sau lưng hắn, hắn chậm rãi dẫn đường, cho dù xung quanh có hàng ngàn du khách thì Vu Duy Thiển cũng không hề giống bất kỳ ai trong số bọn họ.

"Đã từng khổ sở lắm sao?" Hỏi một cách gọn gàng dứt khoát, cùng Vu Duy Thiển đứng ở bậc thang, lan can bằng đá ở bên cạnh kéo dài lên phía trên, đây là cung điện hay là cái gì thì Lê Khải Liệt không bận tâm, "Hy vọng ngươi sẽ không hối hận khi cùng ta trở về, ngươi đã nói ngươi muốn hồi sinh, như vậy quá khứ đã qua thì cứ cho qua."

Đối với Lê Khải Liệt mà nói thì nơi này cũng không có gì đặc biệt, mặc dù hắn có huyết thống Trung Quốc nhưng cũng không quá tôn kính đối với lịch sử Trung Quốc, nơi đây sở dĩ đặc biệt là vì hoàng cung này từng là nơi mà Vu Duy Thiển đã sinh sống, cũng là nơi mà toàn bộ Vu tộc hầu như bị diệt sạch, đại biểu cho quá khứ của Vu Duy Thiển.

"Hiện tại không giống." Đeo bao tay vào, nói đến câu này thì giọng nói của Vu Duy Thiển dường như không còn quá nhiều tiếc nuối và cảm khái, hắn dùng ánh mắt xoi mói để tuần tra khắp xung quanh, "Thời đại thay đổi, những gì ta từng nhìn thấy chỉ còn là lịch sử, mơ mộng hão huyền tìm lại lịch sử ở nơi này…."

Hắn cất lên một tiếng cười nhạo nhẹ nhàng, tiếng cười lạnh lùng trong gió, xung quanh có vô số dòng người đi qua, người đàn ông mặc áo đen đứng trên bậc thang, lẳng lặng giữa đám đông, thiếu đi biểu cảm mà một du khách nên có, hắn hoàn toàn không thích hợp đối với hết thảy xung quanh.

Hắn nổi bật, có phong cách độc đáo mà người thường không có, dẫn tới rất nhiều ánh mắt của du khách, nhìn thấy hai người đàn ông điển trai cao ráo đứng cùng nhau, cảnh tượng kia thật sự hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

Lê Khải Liệt đã sớm miễn dịch đối với tầm mắt ở xung quanh, hắn chỉ nhìn Vu Duy Thiển, đè thấp vành mũ của mình, "Xem ra ngươi đã thấy rõ ràng, nơi này từ lâu đã không còn là nhà của ngươi, nhà của chúng ta là ở Manhattan."

Hắn nắm tay của Vu Duy Thiển, theo đám đông đi vào trong cung điện, "Quên nơi này đi, nói từ biệt với

quá khứ của ngươi đi."

Hóa ra Lê Khải Liệt dẫn hắn đến nơi này là để từ biệt, lúc nào cũng độc đoán như thế, Vu Duy Thiển nhéo cổ tay của Lê Khải Liệt, "Làm sao ngươi biết ta chưa từng nói từ biệt?" Hắn nhướng mi, "Năm đó rời đi thì ta đã không tính trở về."

Kéo Lê Khải Liệt đi nhanh hơn, hắn dẫn đối phương đi vào một cánh cửa vừa quen thuộc vừa xa lạ, giới thiệu những chuyện từng xảy ra ở mỗi một nơi, theo miệng hắn nói ra mới là lịch sử chân chính, so với những người từng sống ở lịch sử thì nghe Vu Duy Thiển tự thuật về quá khứ lại có một cảm giác rất kỳ lạ.

Khi trải qua một khu trưng bày, chỉ vào người trong bức tranh, Lê Khải Liệt nhịn không được mà tò mò, "Ta biết khi đó mọi người giống như vậy, nhưng ta thật sự nghĩ không ra ngươi mặc như thế này thì sẽ ra sao."

Đó là một bức tranh đi săn ở thời nhà Thanh, người đi săn đều mặc trang phục săn bắn, đeo cung tên cưỡi ngựa, ngoại trừ như vậy thì trên bức tranh còn đặc tả kiểu tóc của người Mãn Châu, cũng giống như ở một thời kỳ Phục hưng tại Pháp, các quý tộc đều tô son điểm phấn như vậy, dùng quan điểm hiện đại đến xem thì thật sự không thể nói là cảnh đẹp ý vui.

"Ngươi nên có tự tin đối với ta." Tầm mắt của Vu Duy Thiển xẹt qua bức tranh, "Bằng không thì cứ chờ ta đi đếm đã từng nhận qua bao nhiêu cái khăn thêu để nói cho ngươi biết đáp án." Vu Duy Thiển nói xong rồi đi ra ngoài.

“Ngươi vẫn nhớ rõ? Đừng nói với ta là ngươi vẫn giữ lại mấy cái khăn tay mà đám phụ nữ kia đã tặng cho ngươi?!” Lê Khải Liệt đuổi theo, người đi phía trước vẫn không trả lời, quay đầu lại một cách tao nhã, như cười như không, “Có đi hay không?”

“Cưng yêu, có phải ngươi chê tối hôm qua vẫn chưa đủ nên mới dùng cách này để chọc ta đúng không?” Ôm chặt cổ của Vu Duy Thiển từ phía sau, Lê Khải Liệt ghé sát vào lỗ tai của hắn mà cọ qua cọ lại, không bận tâm xung quanh có không ít du khách, cho đến khi ở bên tai của Vu Duy Thiển lộ ra một dấu hôn đỏ thẫm thì mới chịu buông ra.

“Làm cái gì vậy….” Cau mày đẩy Lê Khải Liệt ra, Vu Duy Thiển vẫn không quên đây là nơi nào, ”Ở đây không phải Manhattan New York, ít nhất ngươi cũng phải xem mình đang đứng ở nơi nào dùm ta một cái.”

Xung quanh đã có không ít ánh mắt kỳ lạ của mọi người, Lê Khải Liệt chưa bao giờ bận tâm những chuyện này, nhưng nếu để nhiều người chú ý rồi bị phát hiện thân phận ngay tại đây thì sẽ dẫn đến phiền phức, giang hai tay rồi lui ra sau vài bước, hắn dùng ánh mắt vô cùng thâm trầm để nhìn Vu Duy Thiển.

“Mặc kệ là ở nơi nào thì cũng không thể ngăn cản tình yêu của ta dành cho ngươi.”

Rõ ràng là ở trong đám đông ồn ào nhưng Vu Duy Thiển lại có thể nghe rành mạch những lời này, ánh sáng đang hội tụ trong đôi mắt màu tro lục, chiếu rọi tình cảm bên trong, không có gì có thể che lấp.

Ánh mặt trời mùa đông bỗng nhiên trở nên thật chói mắt, Vu Duy Thiển không thể không nheo mắt lại, từ sâu trong cổ họng oán giận một câu, “Thật sự là hết cách đối với ngươi.”

Hắn đi lên, nắm lấy tay của Lê Khải Liệt, “Đây chỉ là du lịch, nhà của chúng ta đã sớm ở Manhattan.”

Hắn nói là nhà của chúng ta, hơn nữa còn nói lưu loát như vậy, độ ấm trong tay của Lê Khải Liệt giao hòa cùng Vu Duy Thiển, hai chiếc nhẫn bạch kim có cùng kiểu dáng chạm vào nhau.

Đây là bọn họ cùng nhau lựa, đối với một thần tượng như Lê Khải Liệt mà nói thì chiếc nhẫn này có sức ảnh hưởng vô cùng to tát, nhưng hắn ước gì cả thế giới đều biết chuyện này, đương nhiên sẽ không tránh né, thoải mái khoe ra việc hắn đã kết hôn, hắn dự tính cho dù là biểu diễn hay là ở những nơi công cộng thì hắn cũng sẽ không tháo ra.

Gió đông thổi qua, xung quanh có không ít đoàn du lịch, đại đa số mọi người đều chăm chú nhìn những sự vật ở trước mắt, nhưng có không ít người nhìn hai người đàn ông sánh vai đi trên bậc thang ốp đá trắng, tư thái của bọn họ thật nhàn nhã, bởi vì đội mũ và đeo khăn choàng mà không thể thấy rõ khuôn mặt, nhưng theo vóc dáng và phong cách độc đáo vẫn khiến cho không ít người hiếu kỳ suy đoán.

Cho đến khi hoàng hôn buông xuống, sắc trời sụp tối, đám đông dần dần thưa thớt, Vu Duy Thiển và Lê Khải Liệt đứng ở một vùng đất rộng lớn thoáng đãng, ánh hoàng hôn phủ xuống mái ngói ở phía xa xa của cung đình, từ nơi này nhìn qua thật giống như một vầng mặt trời thật lớn.

“Quay về đi.” Vu Duy Thiển nhìn thoáng qua một lần cuối cùng, thật khó để tìm được dấu vết năm xưa.

“Về khách sạn?” Hơi thở từ miệng của Lê Khải Liệt ngưng tụ thành làn khói trắng trong không khí, Vu Duy Thiển nhìn hắn rồi lắc đầu, “Chúng ta về nhà.”

Đi qua rất nhiều địa phương, rất nhiều quốc gia, mãi cho đến hôm nay, bởi vì một người mà hắn có thể dễ dàng nói ra những lời này, dùng tâm tình chờ mong và vui sướng.

Bọn họ không tìm thấy cung điện trước kia mà Vu tộc đã ở, có lẽ lúc đó hoàng đế đã hủy bỏ cung điện kia, tóm lại trong lịch sử không còn lưu lại dấu vết của Vu tộc.

Đây là điều mà Vu Duy Thiển đã sớm biết, cũng nằm trong dự kiến của hắn, lịch sử chính là lịch sử, đó là những gì mà thế hệ sau lưu lại từ đời này qua đời khác cùng với sự suy đoán của bọn họ, đại đa số chân tướng đều bị bánh xe lịch sử nghiền nát thành bụi bậm, sẽ không còn người nào biết rõ.

Đây là lần từ biệt cuối cùng, về sau hắn sẽ tiếp tục cuộc sống của Wirth Ryan, cùng với tên của hắn là một cái tên khác có mối tương liên chặt chẽ, Leo Hossein.

Từ cố cung trở về, trước khi đến ngày lên máy bay thì bọn họ còn đi thăm một ít địa phương, xem lá đỏ ở Hương Sơn nhưng không lên núi, bọn họ ở quán cà phê dưới chân núi để giết thời gian, Thời Kỳ Điêu Khắc là một cái tên khá hay, nhưng Lê Khải Liệt nhìn một vòng rồi tỏ vẻ nơi này không thể bằng Mê Cung mà Vu Duy Thiển mở ở Manhattan. (biết rồi, của vợ anh là đẹp nhất)

"Mọi người đều tìm đường trong mê cung, nói cho ta biết, hiện tại ngươi đã tìm được lối ra hay chưa?" Hương cà phê tràn ngập, Lê Khải Liệt nhìn Vu Duy Thiển ở đối diện. Vu Duy Thiển nâng mắt lên, dường như cảm thấy vấn đề này rất buồn cười.

"Chẳng phải là ngươi muốn ta nói lối ra của ta chính là ngươi hay sao." Nâng tách, hắn cầm tách cà phê có bỏ thêm rượu Whisky đưa đến trước mặt Lê Khải Liệt, "Cạn ly, sắp được quay về rồi, đại minh tinh, chúc ngươi tân hôn vui vẻ."

"Hiếm khi thấy ngươi nói như vậy." Lê Khải Liệt cười to rồi tiếp nhận, mùi rượu còn nồng hơn cả hương cà phê dung hợp trong miệng của hắn, "Tân hôn vui vẻ, Duy của ta." Hắn liếm khóe miệng, nhìn Vu Duy Thiển thật sâu.

"Hy vọng mấy ngày làm người bình thường không khiến cho ngươi cảm thấy nhàm chán."

"Sự thật lại chứng minh muốn được cái gì đó thì phải trả giá." Ngồi trong góc nhìn ra xung quanh, Vu Duy Thiển đội mũ vào, "Nhìn thấy phóng viên ở ngoài cửa hay không?"

"Đương nhiên thấy, cho nên mới hỏi ngươi, bởi vì có lẽ ngày nghỉ của chúng ta phải dừng ngay tại đây, vừa vặn chuyến bay là vào ngày mai." Không còn cần phải đeo kính đen để cải trang, Lê Khải Liệt công khai đứng dậy, làm ra động tác ưỡn mình duỗi tay, vô cùng quyến rũ và đầy nam tính, nhất thời dẫn đến vô số ánh mắt chăm chú.

"Con công đi đến đâu cũng vẫn là con công." Mặc áo khoác vào, Vu Duy Thiển đánh giá hắn bằng một câu như vậy, Lê Khải Liệt nhìn thấy đám phóng viên đã muốn đẩy cửa vào, hắn rút ra mấy tờ tiền đặt dưới cái tách, "Con công chỉ thích hợp được thưởng thức, ngươi cảm thấy ta giống như vậy hay sao?"

Phóng viên vọt vào, hắn kéo Vu Duy Thiển ra ngoài bằng cửa sau, động tác thuần thục chứng tỏ đây không phải là lần đầu tiên hắn làm như vậy, lại một lần nữa hắn dùng hành động để chứng tỏ hắn không hề bận tâm đến hoàn cảnh xung quanh, điểm này Vu Duy Thiển kỳ thật biết rất rõ, hắn không phải là con công, hắn là một con sói hoang.

Khi Lê Khải Liệt dẫn hắn chạy ra từ cửa sau thì tiện tay đẩy ra một người thanh niên đang chạy xe, cướp đi

xe máy của người nọ, lúc này Vu Duy Thiển càng xác định kết luận vừa rồi của mình là đúng.

Tốc độ của chiếc xe máy này đương nhiên không thể so sánh với con Y2K của Lê Khải Liệt, nhưng vẫn tạo thành một trận xôn xao trên đường phố, các phóng viên đều có xe, không ngừng truy đuổi và chụp ảnh ở phía sau bọn họ, không tính che giấu nên Lê Khải Liệt không còn ngụy trang, phóng xe với tốc độ nhanh đến mức cảnh sát giao thông cũng chặn không kịp, một màn trình diễn tốc độ đầy kịch tính diễn ra ngay giữa đường phố.

Dựng xe bên ven đường, thuận tiện gọi điện thoại báo cảnh sát đến thu thập chiếc xe, khi quay trở lại khách sạn thì trời đã khuya, không muốn mở tivi vì bọn họ biết rõ trên đó sẽ đưa tin gì, dùng xong bữa tối, ngày hôm sau bọn họ lên máy bay. Khi máy bay cất cánh rồi đáp xuống New York, tiếp tục nghênh đón bọn họ là sự truy đuổi của giới truyền thông.

"Nghe nói hai vị đi Thụy Sĩ để kết hôn, chuyện này là thật hay sao? Leo, ngài và Wirth đã kết hôn?"

"Wirth! Trong việc này ngài có quan điểm như thế nào, ngài có nghĩ đến cảm giác của các fan hâm mộ hay không? Sau này hai người sẽ sắp xếp cuộc sống như thế nào?"

"Lần này bí mật kết hôn là vì để tránh giới truyền thông hay là có ý tưởng khác, xin hãy nói vài câu đơn

giản! Leo——”

Các phóng viên nghe tin liền đổ xô đến sân bay, một đống micrô bao vây bọn họ, Owen dẫn theo vệ sĩ ngăn cản đám đông để mở đường, bảo vệ hai người ra khỏi sân bay, fan hâm mộ liên tục kêu gào tên của Lê Khải Liệt, hết thảy lại trở về như trước, Vu Duy Thiển thấy hắn quay đầu lại.

Lê Khải Liệt mỉm cười nhìn Vu Duy Thiển, “Duy yêu của ta, chào mừng đã về đến nhà.”

Trên màn ảnh đang quay cảnh hai người nắm tay, cặp nhẫn lấp lánh giữa ngón tay của bọn họ, người đàn ông tóc đen cũng mỉm cười, “Nhà của chúng ta.”

Máy quay chụp được chuẩn xác hình ảnh này, đoạn clip được phát sóng trên truyền hình tiếp tục dẫn đến náo động, siêu sao mai danh ẩn tích lại một lần nữa xuất hiện cùng người bạn đời của hắn, nhà soạn nhạc thần bí, lại một lần nữa làm cho làng giải trí dậy sóng.

[Toàn Văn Hoàn]

P/S: Hoàn thật sự rồi nè ^^, tạm biệt sam sói và bé Duy, *chấm nước mắt*, 2 người sẽ như 2 cặp vợ chồng Long Viêm và Tiêu Thần, đặt 2 người vào một vị trí đặc biệt trong lòng, và chờ đón cặp đôi thứ 4 của Hỏa Ly trong nhà. Sẽ sớm đến ngày đó thôi, ta hy vọng những ai yêu mến Hỏa Ly sẽ gặp lại ta vào một ngày không xa với Xích Ái. Cám ơn các nàng nhiều lắm vì đã đồng hành, cùng vui cùng cười với 2 vợ chồng bé Duy và ta.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/vu-sac-my-tuy